

Cổ Long

Xuyên Tâm Lệnh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Vnthuquan.net, 2009

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 1

Thiếp Tử Thần

Gió dữ hù hù như thịnh nộ giữ khung trời tuyết lạnh băng băng...

Cả một khảng trời đất trầm trầm, quang cảnh nặng nề mang nặng tính sơ khai hoang dã...

Giữ cảnh im lặng gần như cỗi chết ấy vụt nghe vó ngựa rộn lên, một con kiện mã bốn vó bay trên tuyết trắng hướng về phía Bảo Định Thành.

Một ngôi nhà đồ sộ sừng sững dựa bên đường, hai cánh cửa đen chết một màu khép vào nhau im ỉm, bên trên cắm xiên xiên một lá cờ nền đen thêu một con sư tử màu đỏ xậm. Lá cờ phấp phật trong gió lạnh và người cỡi con kiện mã dừng lại ngay nơi ấy.

Gió thổi tung chiếc áo choàng, người trên yên nhún mình nhảy xuống ngựa nắm tay đã nện thình thình vào cánh cửa:

- Sư đại huynh!

Bên trong có tiếng quát:

- Ai?

Cánh cửa nặng nề cùng với tiếng quát mở tung...

Một người mặc áo hồ cầu, da mặt đỏ gay vừa xô cửa bước ra, thoáng thấy kẻ mới tới vụt kêu lên bằng một giọng vui mừng:

- Đàm tam ca, sao lại đến đột ngột như thế? Mời vào, hãy dùng chén

rượu mới cho ấm!

Giọng nói có vẻ mừng, nhưng vẻ mặt không thể che giấu được phần lo ngại. Đàm Tú Phong, tên người khách vừa mới tụt khỏi lưng tuấn mã nhìn họ Sư cất giọng trầm trầm:

- Sư đại huynh có nhận được cánh thiệp tử thần?

Người họ Sư thoáng rung mình, ông ta khẽ ngẩng mặt lên nhìn trời vẫn nặng trĩu một màu sương xám ngắt.

Đàm Tú Phong cau mặt:

- Ở đây mặc dù không trăng nhưng hôm nay đúng là bữa trăng tròn, đúng là giờ phút xuất hiện hoành hành của Tử Thần Thiếp và Tình Nhân Tiễn, nếu nơi của Sư đại huynh không có gì biến động thì đệ sẽ suốt đêm đến Vọng Đô Thành!

Đôi mày rậm của người họ Sư cau lại:

- Nơi của Tử Thần Thiếp xuất hiện và biến đi không một ai có thể đoán được, cho nên việc Đàm tam ca bôn ba đây đó như thế e rằng đã không có lợi, mà còn có thể còn có hại nữa là khác.

Đàm Tú Phong thở dài:

- Từ lúc Tam Trương Đại Hiệp Sài Bình chết bởi Tình Nhân Tiễn, bốn anh em chúng ta đã phát thệ sẽ tự thân điều tra cho rõ điều bí mật đó, nhưng mãi cho đến nay sự thành công xem có vẻ mịt mờ.

Người họ Sư cúi đầu có vẻ buồn bã...

Đàm Tú Phong vòng tay nói bằng một giọng trầm trầm:

- Sư đại huynh bảo trọng, đệ xin cáo từ!

Người họ Sư nhồm mình:

- Khoan, Đàm tam cạ..

Nhưng vó ngựa đã rộn lên..... Người họ Sư lại cúi mặt thở dài sườn sượt...

Tuyết vẫn mù mù rơi đổ, bóng con tuần mã vẫn lao vút như tên.
Đêm đổ về sâu, bên ngoài Vọng Đô Thành ngàn cây trơ trụi lá, cảnh vật tiêu sơ hoang vắng lạnh lùng...

Xa xa, từ trong khu thành như một thung lũng chợ vơ nằm giữa biển tuyết mênh mông và mãi suốt vào sâu hơn nữa, một trang trại bóng đèn heo hắt chập chờn...

Khuôn mặt Đàm Tú Phong như nở một nụ cười. Nhất Kiếm Trấn Bắc Hà hào khí vẫn không hề thay đổi, ánh đèn còn chói rạng chứng tỏ đêm về khuya mà yến tiệc đàn ca vẫn hầy chưa tan...

Đàm Tú Phong nhảy mau xuống ngựa, xung xắn đi vào đưa tay vỗ cửa, nhưng cánh cửa chỉ khép hờ...

Họ Đàm hơi khựng lại, gọi to:

- Trương huynh, tiểu đệ Đàm Tú Phong đến viếng anh đây.

Tiếng gọi của Đàm Tú Phong lan vào đại sảnh, vọng tuốt ra hậu đường, nhưng không một tiếng trả lời...

Họ Đàm rúng động lao thẳng vào trong.

Trang viện mênh mông, nơi nào cũng đèn đuốc sáng choang, tuyệt nhiên không có lấy một bóng người.

Đàm Tú Phong nghiêng răng xô cửa vào phòng đọc sách...

À, có thể chứ...

Một lão già mặc áo gấm đang ngồi dựa trên chiếc ghế bành. Đúng là Nhất Kiếm Trấn Bắc Hà, nhưng nơi đại sảnh mênh mông không một bóng người vẫn còn ít tịch mịch hơn là đơn độc ngồi trong phòng đọc sách giữa đêm khuya với ngọn đèn heo hắt...

Một luồng gió nhẹ thoảng qua, chòm râu của lão già áo gấm phát phơ lay động, nhưng lão vẫn ngồi yên.

Đàm Tú Phong buột miệng kêu lên:

- Trương đại ca...

Ánh mắt của họ Đàm dường như đứng lại, ngay giữa ngực của lão già áo gấm, hai mũi tên ngắn, một đen một đỏ cắm lút thật sâu!

- Tình Nhân Tiến!

Đàm Tú Phong hốt hải kê lên, hấn nhìn thẳng vào mặt lão già, một gương mặt chưa hết nét hải hùng, chứng tỏ trước khi chết đã nhìn thấy điều khủng khiếp...

Họ Đàm chợt nghẹn ngào:

- Trương huynh, tiểu đệ đến chậm mất rồi...

- Chưa, chưa phải là chậm đâu!

Một giọng cười lạnh lẽo cùng với tiếng nói âm trầm phát ra nghe như sát ở phía sau lưng.

Đàm Tú Phong giật mình quay phát lại...

Ngay lúc đó, một tờ giấy màu đỏ chói theo gió phát phơ bay tới. Đàm Tú Phong vung tay chụp lấy...

Một tấm thiệp có màu đỏ như máu, bên trên không có chữ, chỉ vẽ hình một chiếc đầu lâu.

Nền giấy đỏ chói, đầu lâu vẽ bằng mực đen, nơi hai trũng mắt của đầu lâu tô màu xanh biếc như chất lân tinh rờn rợn!

Đàm Tú Phong phát rùng mình, từ phía sau lại một giọng cười sắc lạnh nổi lên.

Họ Đàm nghiêng rằng quay lại. Lãng đãng xa gần, hai tròng con mắt xanh biếc, thứ cặp mắt một màu rờn rợn trong chiếc đầu lâu đang nhìn vào mặt hấn trừng trừng.

Đàm Tú Phong thét lên một tiếng đâm sầm lao tới.

Nhưng không còn kịp nữa, hai mũi tên một đen như đôi mắt của tình nhân, một đỏ như giòng máu tình nhân đang chảy, cắm phập vào

ngay giữa ngực của Đàm Tú Phong, cắm đúng vào giữa con tim của hắn.

* * * Mặt trời đã ngã về tây, ráng chiều ửng nhiều màu phủ lên rục rở ngôi chùa Thanh Hải Tháp.

Trên một khoảng đất bằng chéch về hướng Đông Nam, căn rạp to rộng được giăng lên:

Lạt Ma Giáo sửa soạn cho ngày đại lễ.

Thiện nam tín nữ vầy vầy hành lễ dâng hương.

Trên tám thảm màu hồng, nhiều chiếc bàn được xếp dài, mười vị lạt ma áo vàng ngồi giảng hàng chữ nhất. Áo vàng, thảm đỏ phản chiếu nhau rục rở lunh linh.

Trong đám người y phục chỉnh tề sang trọng dâng hương, bên cạnh những vị cao tăng áo vàng chói lọi, một lão già mặc chiếc áo choàng màu tía cũ xỉ đứng lẫn trong sân, thoáng nhìn qua y như là một cảnh cổ đại giữa đám hoa trăm sắc.

Ông ta chấp tay sau lưng, trầm ngâm như người đi ngoạn cảnh và không một ai chú ý, nhưng nếu có người quen mặt tất phải e dè khi thấy lão già áo tía:

người thứ hai trong nhóm “Nhân Nghĩa Tứ Hiệp Ngụy Tử Vân”.

Cố nhiên, nơi tái ngoại như thế này, hẳn không một ai quen biết, nhưng:

- Có phải Ngụy nhị ca đó không cà?

Ngụy Tử Vân giật mình quay lại.

Một lão già đội nón bàng xơ xác vệt người bước tới, toét miệng cười.

Về vui mừng lộ ra ngoài mặt, Ngụy Tử Vân bước lại nắm tay:

- Ma Quan lão huynh, sao anh cũng có mặt ở nơi đây?

Đúng là một lão già đã lừng danh vùng biên giới, không nghe ai nói

đến tôn chỉ, chỉ thấy thường đội nón bằng bện vành bằng giầy cỏ chì, cho nên thiên hạ đều gọi lão là “Ma Quan”. Ông ta vuốt râu cười hềnh hếch:

- Tiểu đệ định vào Trung Nguyên, ngang qua đây phát giác được chút dấu vết của nhị ca, nên tạm thời dừng bước vấn an.

Ngụy Tử Vân cười:

- Nghe Lạt Ma Giáo sắp bày đại lễ và đã có nghe các vị Lạt Ma cao tăng ẩn tàng tuyệt kỹ, nên định ghé qua coi cho biết.

Giọng nói của họ Ngụy vụt thất hẫng xuống:

- Tôi cũng muốn dò xem cái bệnh dịch Tình Nhân Tiễn và Tử Thần Thiếp đã có lan đến đây chưa?

Ma Quan lão nhân hơi đổi sắc:

- Đệ tuy ở biên cương, nhưng bằng vào cửa miệng của các bạn giang hồ, nên có biết qua về chuyện ấy một cách mập mờ... nhưng cứ theo lời của nhị ca, thì vấn đề có thật thế sao?

Ngụy Tử Vân khẽ thở ra:

- Trong đời đệ, chưa bao giờ nghe nói loại ám khí nào nguy hiểm như Tình Nhân Tiễn, mới không đầy nửa năm mà đã có không biết bao nhiêu bằng hữu, không biết bao nhiêu bậc thành danh võ lâm phải táng thân vì nó, và cho đến bây giờ, cũng chưa một ai khám phá ra lai lịch của nó cả.

Ma Quan lão nhân cau mày:

- Chỉ bằng vào hai mũi tên ngắn ngắn như thế ấy mà làm cho thiên hạ xáo trộn đến thế sao? Chẳng lẽ chất độc trên đầu mũi tên ấy lại không một ai giải nổi? Và cho dù ám khí lợi hại đến đâu, đối với những bậc võ công thâm hậu lại làm sao không thể tránh đỡ gì được cả?

Ngụy Tử Vân có vẻ buồn buồn:

- Nội một chuyện đó cũng đã làm cho đệ mất ăn mất ngủ, ngay bây giờ, luận về ám khí và độc dược thì đâu có ai qua anh em họ Đường nơi đất Thục. Thế mà ba tháng trước đây, họ lại chết cả bởi Tình Nhân Tiễn, thì đủ biết nó lợi hại đến mức độ nào... Khắp trong thiên hạ hiện nay, chỉ có mỗi một người có thể giải được, nhưng khi nào Tình Nhân Tiễn không đúng ngay tim, và phải dừng quá ba tiếng đồng hồ thì mới có hy vọng còn sống sót. Khốn nỗi, Tình Nhân Tiễn xuất hiện quá lạ lùng, chiều nay ở phía tây, tối nay lại ở phía đông, không thể làm sao mang đi cho kịp thời cứu chữa, mãi cho đến nay thì hình như chỉ cứu được năm ba người gì đó thôi...

Cả hai cùng im lặng thờ ra, họ cùng cảm nghe tâm sự trầm trầm...

Bóng chiều đã khuất sau rặng núi xa xa, hoàng hôn nhuộm sẫm rừng cây, cả vàng trắng tròn vành vạnh đã hiện rõ trên nền trời cao vút.

Điện lễ của Lạt Ma Giáo đã phụng trình quá nửa, bây giờ đến phần ác quỷ hiến đầu lâu, một trong những vũ khúc tế thần, tập tục cổ truyền của Giáo Hội Lạt Ma.

Bốn người đội lột ác quỷ trên tay nâng một chiếc mâm cây có chiếc đầu lâu bằng bột nắn. Họ vừa múa vừa tiến về phía các vị cao tăng. Ánh đuốc bập bùng lóe lên một lượt.

Tiếng nhạc đang trầm trầm vút chuyển âm rộn rã, chiếc đầu lâu trên tay ác quỷ quay quay...

Thình lình, hỏm mắt của chiếc đầu lâu chớp chớp lóe xanh dờn.

Ngụy Tử Vân rúng động chồm lên, từ trong mâm đựng chiếc đầu lâu, một cánh thiệp màu hồng chói lọi!

Ngụy Tử Vân hét lên một tiếng, nhún mình vọt qua đầu người, nhảy thốc lên trên, nhưng...

Đã muộn rồi, giữa ngực của mười vị Lạt Ma áo vàng đều cắm một cặp Tình Nhân Tiến!

Đám vũ công giả thần giả quỷ chạy bò tán loạn...

Nhìn chằm chập vào một trong những vũ công “Ác Quỷ”, Ngụ Tử Vân vụt lao mình tới:

- Chạy đi đâu?

Ma Quan lão nhân chỉ kịp thấy cánh tay của Ngụ Tử Vân vừa giáng xuống chưa tới đầu “Ác Quỷ” thì thân hình họ Ngụ đã bật ngửa ra sau. Hai mũi tên, một đỏ một đen cắm ngay giữa ngực lão!

* * * Khí lạnh chiều xuân đổ xuống dòng sông Sơ Lặc, một dòng sông nhỏ hẹp quanh co khúc khuỷu dọc giải Nam Cương.

Trên bờ sông, cạnh đồng cỏ xanh rì, hai con kiện mã đang thông dong gặm cỏ, tuốt về trái xa xa, rừng cây đen thẫm, Cổ Thành Trảo Châu sừng sững uy nghi.

Dựa bên hai con tuấn mã lưng trần, hai người trung niên ánh mắt ngời ngời, họ ngồi nhìn dòng sông im lìm lặng lẽ...

Hình như mỗi người đều mang một tâm sự trầm trầm...

Thật lâu, người bên trái mới ngẩng đầu lên nói:

- Tình Nhân Tiến có lẽ kẻ đó cũng mang một tâm địa cực kỳ hiểm ác!

Người bên phải gật gù:

- Đúng vào đêm trăng tròn rạng rỡ, lại đúng vào ngày mà cặp tên “oan ương” xuất hiện trong nhân gian, độc tính của nó là một âm một dương, và người bị trúng luôn luôn là ngay giữa tim chứ ít khi sai chệch!

Người bên trái đứng dậy, giương cười:

- Cho dù thế nào, ta cũng không muốn cho tim mình phải mang thương. Hồ tứ đệ tốt hơn hết tứ đệ nên theo ta trở vào Trảo Châu

ngủ một đêm rồi sáng sớm quay về Giang Nam là ổn nhất.

Người bên phải mỉm cười:

- Triều Dương huynh, anh vẫn còn gọi tôi là Tứ Đệ, nghĩa là anh chưa quên. Nhân Nghĩa Tứ Hiệp và anh cũng biết Hồ Thiên Lân này đã nói là phải làm. Về đi, anh hãy về Trảo Châu mà nghỉ, dù thế nào cũng phải tới Đôn Hoàng một chuyến, đệ phải nhìn cho tận nét thu ba của Tình Nhân nào đó xem sao...

Và như tự nãy giờ tâm sự bằng cách yên lặng quá lâu, Hồ Thiên Lân xách yên quăng lên mình ngựa và tung mình thúc chân cho ngựa phi nước đại, sau khi ném về phía người họ Triều Dương một nụ cười giã biệt...

Càng xa khu vực Trảo Châu, phong cảnh càng tiêu sơ hoang vắng, tuy là đại lộ dẫn đến Đôn Hoàng, nhưng con đường thật vắng vẻ đìu hiu.

Vó ngựa cuốn từng đụn bụi vàng dại theo chiều gió, Hồ Thiên Lân chợt lòng cảm khái vô biên, hấn thúc mạnh đôi chân, con tuấn mã lướt nhanh như gió...

Thôn xóm tuy rải rác lưa thưa, nhưng vẫn làm ấm áp được kẻ lữ hành khi họ phải trải qua một vùng sa mạc mênh mông nóng đốt. Hồ Thiên Lân bắt đầu cho ngựa chậm lại khi tới Nhất Thôn Hoàn, nơi đây nước tuy không ngọt, nhưng nó là vật hiếm có ở biên thùy sa mạc, nên vẫn được người đặt cho một cái tên thật ngọt là Diễm Thủy Tĩnh.

Bất cứ ai, dù cho đó là một người lạc nẻo, vẫn coi Nhất Nhân Thôn là nơi quen thuộc thân yêu. Chỉ có nơi đó mới có nước giữa vùng khô cháy, mới có tháp thoáng ánh đèn giữa biên giới mông lung...

Hồ Thiên Lân thở phào, hấn trút tất cả mệt nhọc nặng nề lại cho vùng

cát bỏng.

Hắn dừng ngựa lại, đưa mắt nhìn thôn xóm đầu hiu, nhưng ánh sáng đèn mờ hiện rõ vẻ hiền hòa êm dịu...

Họ Hồ cho ngựa chậm rãi về phía trước, nơi có mấy cỗ xe thấp thoáng hiệu Tỳ Tiêu cuộc, hắn chuẩn bị đôi lời thân thiết tự nhiên của đồng bạn lữ hành sa mạc gặp nhau.

Nhưng Hồ Thiên Lâm giật nảy mình, chung quanh mấy cỗ xe, xác chết ngổn ngang, ánh đèn mà xa xa thấy dịu hiền ban nãy, bây giờ bỗng trở thành như đèn ma lửa quỷ!

Bước nhẹ từ xác này qua xác nọ, cho dù gan góc, Hồ Thiên Lâm vẫn thấy rờn rợn trước nét nhăn nhúm trên da mặt người chết, như để cho kẻ sống biết chuyện hãi hùng...

Họ Hồ dừng lại trước xác một lão già và buộc miệng kêu lên:

- Tây Bắc Khoái Dao Tống Hải Bình! A... võ lâm lại bị yếu thêm một lần nữa!

Đôi mắt họ Hồ vụt sáng lại dưới chân lão già bất hạnh:

màu đỏ chói của cánh thiệp Tử Thần!

Hồ Thiên Lâm rúng động lui ra sau hai bước, và như đã sẵn đề phòng, hắn ngã nghiêng người lộn luôn mấy bận.

Lộn một vòng đầu, đúng là tư thế của người nhanh nhẹn đề phòng ám khí, nhưng bắt đầu vòng thứ hai trở đi lại là cái lặn lộn của người giãy chết vì hai mũi tên một đen một đỏ đã cắm phập vào giữa tim của người kỵ mã họ Hồ!

Nếu có người tới sau, chắc cũng sẽ nói như họ Hồ vừa nói:

võ lâm lại yếu thêm một lần nữa!

* * * Mùa thu chưa qua nửa, không khí mát mẻ đang chan xuống ngọn cỏ đầu cây...

Ngoại thành Hàng Châu, ngọn suối Tây Khê, một con suối vừa hẹp vừa cong co bỗng trở nên rộng rãi. Khí tiết tấu hòa gió mát, một con suối gần như khô cạn hoang tàn trong mùa hạ vùng từng bừng rộn rã lúc thu về, cỏ xanh mướt như nhung làm nền cho rừng trúc, rừng dâu ngan ngát, tiếng ca tiếng sáo đã dặt dìu của những cô gái nuôi tằm hái lá, của những chàng trai ngư phủ lênh đênh phôi lưới thông dong...

Trên một chiếc thuyền con dưới tay chèo của gã đại hán lực lưỡng, phẳng phẳng rẽ nước, một gã thanh niên áo gấm đứng trước mũi thuyền, chùm tơ màu hồng buộc trên đốc kiếm phát phơ trong gió, vừa thanh nhã vừa uy nghi đối cảnh...

Y như một thi nhân đang tìm tứ, gã thanh niên đắm đắm ánh mắt nhìn cảnh vật hữu tình và lắng nghe giọng dân ca thanh thót nên thơ...

Bên kia khúc ngoặt của giong suối êm đềm, một giọng oanh vàng vút cao lên trong gió:

Nước xanh xanh Nước lộng mây chiều Cát lượn mình Cát trắng
phẳng phiu Thoi thóp nắng vàng vờn miệng suối Ngàn lao ản ức
tiếng quyên kêu...

.....

Nước xanh xanh Nước ửng dáng hồng Suối uốn mình Suối chạy về
đông Mòn mỏi Đỗ Quyên lơ lái đọi Thuyền trôi khỏi bến, bến mộng
mông...

(thơ NG) Dư âm tiếng hát còn reo trong gió và kéo dài lên tận ngàn
dâu, gã thanh niên đeo kiếm như nhà thơ tìm thấy hứng mĩm cười
quay lại, một chiếc thuyền đánh cá cũng vừa trở tới, chiếc thuyền
xuất phát giọng ca.

Một gã đại hán ngồi lái sau thuyền như hứng chí cất giọng ồ ồ:

- Đ...ỗ...Quyên, cô h...á...t khúc...gì mà...mà...có t...ê...n...cô trong đó... đó vậy?

Vồn vện một câu có mấy tiếng mà gã nói một cách hết sức khó khăn, gã cà lăm lạp cặp môi mà vẫn không tròn vện.

Đầu mũi thuyền đánh cá, một cô gái có mái tóc đen ngời buông phủ bờ vai, nàng ngừng chèo quay lại nhoẻn miệng cười, một nụ cười như đóa hoa vừa hé nở:

- Anh không biết khúc hát đó à? Khúc...

Người thiếu nữ có tên Đỗ Quyên vùng nín bật, khi bắt gặp tia mắt như sao băng của gã thanh niên đeo kiếm từ thuyền bên kia nhìn lại. Nàng e thẹn cúi đầu thật thấp và hai gò má mịn như quả đào non của nàng vụt ửng hồng...

Lão ngư phủ gầy gầy khoác chiếc áo tơ đang ngồi vá lưới trong khoang ngẳng mặt nhìn con gái mĩm cười:

- Đỗ Quyên, con thật là võ lễ, không thấy Triền công tử đấy sao?

Da mặt càng ửng thêm lên, Đỗ Quyên cúi đầu thấp hơn chút nữa:

- Kính chào Triền công tử ạ!

Lão ngư phủ cha nàng bật cười ha hả:

- Triền công tử định đến “Võ Sĩ Đường” để dùng trà đấy à? Hôm nay không phải là bữa trăng tròn, nơi đó nhất định là đông khách.

Gã công tử họ Triền hé môi cười đáp lễ và lão ngư ông họ Đỗ lại cười dòn hơn nữa, khi hai thuyền xấp lại gần nhau:

- Bữa nay trúng con nước này khá lắm, để rồi lão phu sẽ cho Đỗ Quyên nó mang đến vài con cá chẻm tươi biếu công tử làm thức nhắm nhé!

Hai người nói nói cười cười và chiếc thuyền của gã công tử họ Triền

nhẹ lướt đi nhanh, qua khỏi khúc quanh, ngàn lao che khuất đầu người nhưng giọng hát của Đỗ Quyên vẫn cao vút trải dài theo lòng suối...

Vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của gã thanh niên họ Triễn chỉ ngời lên với người đối diện nhưng khi thuyền trôi nhanh về phía trước là trở lại lạnh băng băng...

Tên chèo thuyền thấy thái độ trầm ngâm của chủ nhân, làm cho gã muốn khen tiếng hát vài lời để tỏ mình cũng ra điều... thường thức, đành phải ảm ức lặng thinh ra sức chèo nhanh.

Qua khỏi rừng trúc là đến ngôi Giang Nam Võ Sĩ Đường, nơi khét tiếng trang nhã và cũng là nơi làm nổi bật thanh danh chủ nhân của nó:

Cửu Liên Hoàn Lâm Nhuyễn Hồng, một Giang Nam danh hiệp thanh niên.

Khi gã thanh niên họ Triễn bước lên lầu, thì thực khách đã đầy ắp, nhiều người đứng lên chào hỏi, chứng tỏ gã thanh niên họ Triễn rất được nhiều người trọng vọng...

Trong đám thực khách có người hỏi bằng một giọng nôn nóng:

- Triễn thiếu gia, có tin gì về Lão thái gia chưa nhỉ?

Gã thanh niên họ Triễn cau mày thờ ra và khẽ lắc đầu.

Một giọng nói sang sảng nổi lên từ phía cầu thang:

- Mộng Bạch, sao lại đến chậm thế?

Tiếp liền theo là một người ăn mặc lối văn nhân vui vẻ bước lên: chủ nhân Võ Sĩ Đường Lâm Nhuyễn Hồng.

Những ai mới đặt chân vào đây nhất định sẽ cảm thấy hai điều lạ.

Thứ nhất:

Võ Sĩ Đường mà chủ nhân lại luôn luôn ăn vận như văn nhân và thứ

hai:

ngay giữa gian lâu chính giữa, nơi mệnh danh “Đàn Kiếm Các” lại viết hai câu đối:

Uống rượu, thỉnh lên lầu thi hứng.

Đánh nhau, mời ra bãi trầu ăn!

Đối với người quen tự nhiên là không lấy gì là lạ, vì nơi đây người ta thích ngâm thi luận võ, nhưng không phải là nơi đón tiếp hạng thô鄙 tục tằn. Nơi đây cho đến lúc say mèn, người ta vẫn cố giữ gìn lễ phép.

Được chủ nhân ân cần đón vào gian giữa, gã thanh niên có tên Triển Mộng Bạch sắc mặt trầm trầm:

- Lạc đại hiệp với tứ thúc của tôi vốn là chỗ thâm giao, nhưng khi tứ thúc thúc của tôi bị thảm tử, không biết ông ta sẽ hành động ra sao...

Ánh mắt của họ Triển chớp ngời và nói tiếp:

- Còn Lao Sơn Tam Nhạn không biết có phải vì anh em họ Hạ hay không mà đi một cách vội vã như thế ấy?

Lâm Nhuyễn Hồng hỏi:

- Họ về hết rồi à?

Triển Mộng Bạch mím miệng thở dài:

- Về cả, về tất cả...

Lâm Nhuyễn Hồng hừ nho nhỏ trong bụng:

- Không về thì cũng không biết phải làm gì... Từ lúc Ngụy nhị hiệp bị hại nơi Thanh Hải, Đàm tam hiệp chết trong thành Bảo Định và Hồ tứ hiệp biến mất ở Nhất Nhân Thôn thì người trong võ lâm hình như ai cũng muốn tự ai lo nấy, luôn cả Hoa Sơn Tam Oanh cũng bỏ luôn Hoa Tiên Đại Hội hàng năm... A, Mộng Bạch, tôi không thể giấu hiền hữu, nếu không vì cần giữ ngôi Võ Sĩ Đường này để làm nơi liên lạc

trao đổi tin tức cho hào kiệt Giang Nam thì có lẽ tôi cũng đã tìm non ở ẩn mất rồi!

Triển Mộng Bạch cười nhạt làm thinh không nói...

Lâm Nhuyễn Hồng nhìn quanh và thấp giọng:

- Mộng Bạch, tôi khuyên bạn cũng nên cố mà ẩn nhẫn một thời gian, gần đây xem chừng Tình Nhân Tiễn lộng hành thái quá, và thật khó mà biết được ai có mang nó trong mình, biết đâu chừng bên cạnh bạn lại không có người hờm hờm thứ đó!

Triển Mộng Bạch ngửa mặt cười sặc sụa:

- Nói không chừng trong mình tôi đang có “Tình Nhân Tiễn” cũng nên. Lâm huynh nè, anh hãy coi chừng nghe, muốn khỏi thì mau mang rượu ra đây mau!

Giọng sang sảng của gã thanh niên họ Triển làm cho những người có mặt đều quay lại và Lâm Nhuyễn Hồng gượng mỉm cười gọi người mang rượu ra mời...

Rượu vừa đem ra thì tiếng cười của Triển Mộng Bạch cũng vừa nín bặt khi hắn nhìn thấy một lão già ngồi khuất ở góc phía trong...

Lão già ngồi quay lưng ra nên không trông thấy mặt, Triển Mộng Bạch như cảm thấy có gì hơi lạ, hắn nhìn đăm đăm và cau mặt hỏi:

- Ai đấy nhỉ?

Lâm Nhuyễn Hồng thoáng hơi đổi sắc, nhưng chưa kịp trả lời thì lão già đã lạnh lạnh nói:

- Bé con, không biết ta thật à?

Giọng nói của lão già làm cho Triển Mộng Bạch hơi khó chịu, hắn nhếch mép lạnh lùng:

- Xin lỗi, kể như rất lạ!

Lão già quay lại, khuôn mặt hóp sâu, tái mét như người đau mới

mạnh, lão lừ lừ đôi mắt:

- Chú bé ăn nói phải lễ phép một chút chứ? Người đừng ỷ có người cha có ít nhiều danh vọng rồi vội lên mặt lên mày chứ?

Thực khách đều biến sắc trước thái độ gây sự của lão già và Triển Mộng Bạch xô ghế đứng lên...

Lâm Nhuyễn Hồng lật đật kéo tay áo gã:

- Mộng Bạch, chuyện chi mà nóng nảy như thế? Ngồi xuống uống rượu đi!

Thái độ của Lâm Nhuyễn Hồng rõ ràng có hơi sờ sọ lão già, và thái độ đó càng làm cho Triển Mộng Bạch thêm khó chịu:

- Tôi thấy người có tuổi ăn nói cũng cần phải có lễ độ một chút, cho dù tuổi tác của ông có hơn người cũng vẫn đâu phải là một lý do ngạo mạn!

Lâm Nhuyễn Hồng dặt dặt tay áo hai ba lần, nhưng Triển Mộng Bạch cứ nhìn chằm chặp vào lão già chứ không hề quay lại.

Lão già cũng quắc mắt cười sằng sặc:

- Giới, người dám lên mặt dạy bảo ta à? Hừ, người nghĩ rằng sau này người không có dịp phải nhờ vả ta à?

Lâm Nhuyễn Hồng tặc lưỡi:

- Mộng Bạch, sao lại làm phiền lòng Tàn lão bá như thế...

Họ Lâm nói chưa dứt tiếng, bỗng nghe từ phía dưới có tiếng lanh lảnh vọng lên:

- Gia gia, gia gia bảo kẻ nào muốn lên mặt với gia gia đó?

Và y như một luồng gió nhẹ từ dưới lầu một cô gái áo hồng lao vút lên thang...

Ánh mắt sắc lạnh của nàng soi vào mặt Triển Mộng Bạch và gằn gằn từng tiếng:

- Có phải người không?

Dường như không muốn nói hơn thua với một người con gái, Triển Mộng Bạch cau mày ngồi xuống...

Lâm Nhuyễn Hồng thấp giọng:

- Như thế chứ, Mộng Bạch, chuyện chi mà phải sinh ra gây gổ...

Đám lửa bực tức trong lòng gã thanh niên họ Triển vừa hạ xuống, câu nói tiêu cực của Lâm Nhuyễn Hồng như tạt một gáo dầu. Triển Mộng Bạch đứng phắt lên quát mắng:

- Đúng, ta đây, chẳng lẽ cô bảo gia gia của cô muốn mắng ai là mắng à?

Cô gái áo hồng nhướng mày cười nhạt:

- Người dám nhận thì cũng là khá đấy!

Vừa nói, cô ta vừa lừ lừ nhích tới...

Toàn thể thực khách nơi đây đều là những người quen mặt, có thể họ là thân thiết với Triển Mộng Bạch, nhưng đứng trước hai cha con cô gái áo hồng, họ như đâm ra sợ sệt làm lơ...

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc kêu lên:

- Tần cô nương...

Nhưng cô gái làm như không nghe, cứ lừ lừ nhích tới...

Lâm Nhuyễn Hồng quay qua lão già cầu cứu:

- Tần tiên bối... người bạn đây là con trai của Triển Hóa Vũ đại hiệp, chuyện nhỏ vừa mới xảy ra, xin lão tiên bối bỏ qua...

Lão già họ Tần ngạo nghễ ngoảnh mặt ngó lơ chỗ khác...

Triển Mộng Bạch nhún vai cười khẩy:

- Tôi vốn thật không muốn gây sự với đàn bà, nhưng...

Cô gái áo hồng chặn hỏi:

- Nhưng làm sao?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Nhưng nếu cô nhích thêm một bước nữa, thì tôi buộc lòng phải thay mặt huynh trưởng cô để dạy cho cô biết một đôi điều!

- Hay, hay...

Cô gái áo hồng vừa nói vừa nhích tới, thét lớn:

- Ta cũng cần xem cách dạy của người như thế nào...

Lâm Nhuyễn Hồng vụt quát lên:

- Khoan!

Mọi người quay phắt lại và nhìn theo tay chỉ của họ Lâm, bao nhiêu cặp mắt dồn vào hai câu đối:

Uống rượu, thỉnh lên lầu thi hứng.

Đán nhau, mời ra bãi trâu ăn!

Cô gái áo hồng bửu môi:

- Đánh nhau, mời ra bãi trâu ăn! Hừ, như thế là cái quái gì? Một câu đối lèo phèo như thế có thể dọa người ta được à? Ta muốn đánh nơi nào tùy ý, không ai cản ta được cả!

Lâm Nhuyễn Hồng nghiêm giọng:

- Tàn cô nương có biết hai câu đối ấy của ai viết ra đó không nhỉ?

Cô gái áo hồng hừ hừ trong cổ:

- Võ lâm đệ nhất hiệp... hừ, quả là lớn lối!

Lão già họ Tàn quay mặt ra thấp giọng:

- Kỳ nhi, con không được vô lễ đối với những giòng chữ của đại hiệp như thế!

Cô gái áo hồng lừ mắt về phía Triển Mộng Bạch và lui lại làm thinh...

Ngay trong lúc đó, từ bên dưới rặng lao phía trước Võ Sĩ Đường vụt có tiếng kêu lạc giọng:

- Triển công tử, Triển công tử đâu...

Mọi người đổ xô ra dòm xuống...

Một gã thanh niên đang tận dụng thuật Thảo Thượng Phi lướt như bay trên ngọn phi lao...

Lâm Nhuyễn Hồng kinh hãi kêu lên:

- Lao Sơn Tam Nhận...

Bây giờ mọi người mới thấy rõ kỹ thuật Thảo Thượng Phi dưới rặng phi lao là hai chứ không phải một. Và ngay trong lúc đó, chừng như kiệt sức, người thanh niên bên trái vọt quỵ xuống sóng soài trong đám phi lao...

Triển Mộng Bạch bậm môi nhún mình phóng qua lan can lầu lao vút xuống bãi phi lao...

Cùng một lúc, cô gái áo hồng dang chân trên lan can mở sợi giây đai lụa vung xuống, một vòng hồng lóe lên uốn khúc và vút xuống rặng lao y như một chiếc móng dài.

Chân vừa chạm đất, Triển Mộng Bạch ôm xốc lấy gã thanh niên bị té, nhún mình nhảy vọt trở lên...

Nhưng đà xuống đã tận dụng khinh công hơi quá sức, cho nên khi trở lên chàng không còn đủ sức. Triển Mộng Bạch vọt cảm thấy chói với trên khoảng không và thân mình nghe như khối đá từ từ rơi xuống...

Vừa kịp lúc sợi giây đai lụa của cô gái áo hồng lao vút tới, Triển Mộng Bạch không cần suy nghĩ, chụp ngay và từ trên lầu cô gái kéo mạnh tay, họ Triển ôm gã thanh niên mượn đà bay trở lên lầu!

Cô gái buộc sợi dây đai lụa lại và bấu môi:

- Không đủ sức mà cũng làm tàng!

Nhận ra người tung giây là cô gái áo hồng. Triển Mộng Bạch hơi khựng lại nhưng vì chuyện trước mắt là gã thanh niên kiệt sức cho

nên không mọi ai chú ý tới vấn đề nhỏ nhặt.

Lâm Nhuyễn Hồng xốc lấy gã thanh niên và tất cả những người có mặt đều tỏ ra lo lắng...

Vì không một ai lạ mặt, gã thanh niên kiệt sức vốn là Ngân Nhạn Hạ Quân Hiệp, một trong Lao Sơn Tam Nhạn, mà vừa rồi Lâm Nhuyễn Hồng mới nhắc đến tên...

Vừa hơi tỉnh dậy, Hạ Quân Hiệp đã hốt hải kêu lên:

- Ai là Triển công tử? Ai là Tàn Sáu Ông tiên sinh?

Triển Mộng Bạch lên tiếng:

- Tôi đây, tôi là Triển Mộng Bạch đây...

Hắn nói chưa dứt thì Hạ Quân Hiệp đã chụp lấy tay thét lớn:

- Triển công tử... lệnh tôn...

Triển Mộng Bạch hoảng hốt hỏi dồn:

- Sao? Cha tôi làm sao...

Giọng nói của Hạ Quân Hiệp phát run lên:

- Lệnh tôn... Tình Nhân Tiễn...

Triển Mộng Bạch rú lên một tiếng lớn, ngã ngửa người ra.

Lâm Nhuyễn Hồng nhanh tay đón y, nâng ngang vai, kịp thời giữ y khỏi ngã.

Thiếu nữ áo đỏ, Tàn Kỳ, cầm chén rượu nóng, đưa ra bảo:

- Cho y uống đi!

Hạ Quân Hiệp đảo mắt nhìn quanh, đoạn thở dài:

- Triển lão tiên bối trúng mũi Tình Nhân Tiễn nơi ngoài thành, tại hạ may mắn phát hiện sớm sự việc đó, bắt quá cách đây không đầy một khắc thời gian. Giả như tìm được Tàn Sáu Ông tiên sinh thì Triển lão tiên bối có cơ cứu sống. Tiếc thay, vừa rồi nhị ca cố tìm Tàn lão tiên sinh, chẳng gặp lão tiên sinh đâu cả...

Lâm Nhuyễn Hồng đang lo lắng, nghe họ Hạ nói thế, thở phào một hơi dài.

Tần Kỳ thốt nhanh:

- Không đáng lo ngại. Gia gia của tôi hiện tại có mặt tại đây!

Hạ Quân Hiệp sáng mắt lên:

- Thật vậy à?

Lâm Nhuyễn Hồng ngẩng mặt nhìn ra, thấy Tần Sáu Ông tay chấp sau lưng, đứng cạnh lan can, ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt đó đang chiếu về Triển Mộng Bạch.

Nhớ đến những gì lão nhân đó đã nói vừa rồi, Lâm Nhuyễn Hồng bỗng lạnh mình.

Hạ Quân Hiệp cũng đưa mắt nhìn theo hướng mắt của họ Lâm rồi từ từ bước tới trịnh trọng hỏi:

- Tiên bối là Tần lão tiên sanh?

Tần Sáu Ông điềm nhiên đến lạnh thán sắc:

- Phải!

Hạ Quân Hiệp lộ vẻ hân hoan, hấp tấp thốt:

- Xin thỉnh lão tiên bối chuyển bước đến...

Y không kịp dứt tròn câu, Tần Sáu Ông lại nhìn Triển Mộng Bạch điềm phớt một nụ cười, rồi trở về chỗ cũ, chẳng nói một tiếng nào.

Lão ung dung nhắc chén trà, đưa lên môi, nhấp nhấp.

Hạ Quân Hiệp sửng sờ.

Y quay mình lại, nhìn Lâm Nhuyễn Hồng.

Lúc đó, Triển Mộng Bạch đã tỉnh lại rồi.

Lâm Nhuyễn Hồng cao giọng:

- Tần lão tiên sanh! Cứu một mạng người hơn xây bao nhiêu cảnh chùa, đắp bao nhiêu con đường, cất bao nhiêu chiếc cầu, hà huống

Triển lão tiên bối trọn đời vì công đạo, nhân nghĩa luôn luôn cứu khốn, phò nguy, từng chủ trương xá kỷ vị tha...

Tần Sáu Ông lạnh lùng:

- Con trai của Triển Hóa Vũ đang có mặt tại đây, sao ngươi lại phải dùng đến lưỡi người?

Triển Mộng Bạch cảm thấy rợn người.

Bây giờ, y mới thức ngộ ra, trên thế gian này, chỉ có mỗi một Tần Sáu Ông mới giải trừ nỗi chất độc trong Tình Nhân Tiễn.

Thì ra, lão là một thần y! Một thánh thủ!

Y gượng đứng vững lên.

Lâm Nhuyễn Hồng thốt gấp:

- Bước tới nói mấy tiếng với Tần lão tiên sanh đi, Mộng Bạch. Vừa rồi...

Hạ Quân Hiệp đưa tay vết vệt mấy hạt mồ hôi từ trán đổ ra chảy xuống cằm, còn đọng lại đó, hấp tấp kêu lên:

- Trời! Trời! Cứu người còn gấp hơn chữa cháy, thời gian cấp bách lắm rồi, nếu diên trì mãi, thì hỏng! Hỏng hết!

Tần Sáu Ông cười lạnh.

Khẩn trương tột độ, Hạ Quân Hiệp thét lên:

- Lão tiên sanh đi hay không đi?

Tần Kỳ đứng một bên, thấp giọng gọi:

- Gia gia...

Tần Sáu Ông quắc mắt nhìn con gái, gắt:

- Đừng nhiều lời!

Hạ Quân Hiệp nhún đôi vai, cao giọng:

- Nếu tiên sanh không đi, xin chớ trách tại hạ vô lễ...

Tần Sáu Ông bật cười hắc hắc:

- Người dám động đến sợi lông chân của lão phu chẳng? Cho người biết trên đời này, chẳng phải bất cứ danh y nào cũng có thể giải trừ chất độc của mũi tên Nhân Tình đó đâu nhé!

Hạ Quân Hiệp đã bước tới mấy bước...

Người trong nhà lấm lét nhìn Tần Sáu Ông, rồi cùng nhìn nhau, niềm sợ hãi thoáng lộ nơi gương mặt.

Ai ai cũng nghĩ, rất có thể mình cũng bị trúng độc của Tình Nhân Tiễn, cho nên chẳng ai dám mở miệng nói gì.

Vừa lúc đó, có tiếng chân người dẫm nơi thang lầu, gấp rút, rồi một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Triển công tử! Gia gia tôi mang cá tươi đến cho công tử đây!

Một thiếu niên xuất hiện nơi đầu thang, y phục đẫm nước, nước còn nhỏ giọt ròn ròn theo thang lầu.

Theo sau thiếu niên là một thiếu nữ y phục xanh, tóc đen huyền, mắt sáng như hai hạt ngọc.

Đôi chân nàng trắng và no tròn, đôi chân mang đôi giày bằng gỗ xanh thông thường, không sang đã đành, mà cũng không đến đôi hèn vì đôi bàn chân quá đẹp, bốc ngời cái vẻ cao quý.

Thì ra thiếu nữ đó là Đỗ Quyên, đã cứu nhị hiệp Xung Lôi Nhạn Hạ Quân Hiệp trong bộ ba Lao Sơn Tam Nhạn vừa rồi thoát đi cái nạn trần thủy.

Tay nàng còn cầm hai con cá tươi, và cũng chính nàng lên tiếng gọi Triển Mộng Bạch, thanh niên đi trước, bất quá là người đưa đường... Lên đến lầu rồi, Đỗ Quyên ngượng ngùng, đảo mắt nhìn quanh quẩn, cái vẻ ngổ ngàng của nàng càng làm tăng thêm cái đẹp ngây thơ của nàng.

Hạ Quân Hiệp trông thấy thanh niên, cao giọng hỏi:

- Lão Tam, đã gặp Tàn lão tiên sanh rồi chứ?

Hỏi như thế, là có ý tứ gì? Mỉa mai, hần học chẳng?

Nhưng, chưa ai nói gì, Tàn Sáu Ông điềm nhiên thốt:

- Lão phu tuy có cái thuật giải độc, cứu người, song lại không có cái bản phận giải độc cứu người! Phàm ai ai cũng thế, không thích làm những việc mà mình chẳng có bản phận phải làm!

Lão day qua Tàn Kỳ tiếp:

- Hai con cá đó xem ra tươi quá, chắc phải ngon! Con bước tới lấy đi, rồi bảo làm món nhắm cho cha uống rượu.

Đỗ Quyên giương tròn đôi mắt sáng, kêu lên:

- Đâu phải cá mang bán? Gia gia tôi bảo đem cho...

Mãi đến bây giờ, Triển Mộng Bạch mới cất tiếng được:

- Tàn tiên sanh!...vừa rồi... tại hạ nông nổi quá...

Y cúi thấp đầu, giấu vẻ mặt đỏ bừng, đôi tay rung rung.

Y khổ sở vô cùng giữa hai niềm bi thương và phản uất cùng dâng lên, cùng dày vò y.

Nhưng, biết làm sao hơn khi y lâm vào trường hợp bất khả kháng!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 2

Mang Mang Trường Hận

Bao nhiêu người hiện diện dồn ánh mắt về phía Tàn Sáu Ông chờ nghe lão đáp ứng một tiếng.

Tàn Sáu Ông điềm nhiên như chẳng nghe ai nói gì, chẳng thấy ai làm gì, nhắc lại lệnh của lão:

- Tàn Kỳ con, lấy hai con cá đi chứ, mang luôn về nhà nhé!

Đỗ Quyên liếc mắt sang Triển Mộng Bạch, rồi từ từ trao hai con cá cho Tàn Kỳ.

Tiếp nhận một vật mà người trao có vẻ miễn cưỡng. Tàn Kỳ hơi

ngượng, thoáng đỏ mặt.

Nàng đáp ứng thốt:

- Đa tạ! Đa tạ!

Đột nhiên, Đỗ Quyên quay nhanh người, thoăn thoắt bước đến đầu thang, tụt mình xuống như chạy trốn.

Nàng trốn nhìn cái cảnh khuất nhục của con người đã ghi một ấn tượng nơi trong tâm tư của nàng, vừa khuất mình nơi đầu thang, nàng không cần ngăn giòng lệ thấm vượt bờ mi trào ra như suối.

Tần Sáu Ông ngẩng mặt lên không, ung dung nhìn trời, lạnh lùng cất tiếng:

- Trẻ con, muốn nhận tội trước hạng trưởng thượng, ít nhất cũng phải cúi đầu ba lượt, nếu không tiện lạy van!

Quần hùng bất mãn vô cùng trước thái độ miệt thị của lão. Song có ai dám nói gì, trong khi mỗi người rất có thể bị bắt buộc phải van xin lão?

Còn Tình Nhân Tiễn, là còn cần đến lão, hôm nay chưa cần đến lão thì ngày mai, ngày kia, biết đâu lại chẳng đến lượt của một người nào đó? Anh em họ Hạ nắm chặt bốn bàn tay, bốn bàn tay đó biến thành bốn quả chùy, nếu giáng xuống núi, núi phải tan nát đỉnh ngay. Bốn mắt của họ trợn tròn, khóe mắt chực té.

Lâm Nhuyễn Hồng không lạ gì tính khí của Triển Mộng Bạch. Bảo Triển Mộng Bạch quỳ xuống, cúi đầu, có khác nào chặt đứt đầu y? Thà chặt đứt đầu, y còn chịu nổi, chứ bảo gật gật mà còn nguyên, thì chiếc đầu đó chẳng vác đi đâu giữa giòng đời nữa.

Huống chi, họ Triển là con nhà võ! Sĩ diện của con nhà võ đáng gìn giữ như thế nào?

Chính cái sĩ diện đó duy trì chính khí vũ lâm.

Lâm Nhuyễn Hồng cau đôi mày, vừa nhìn qua Triển Mộng Bạch bất giác sửng sờ.

Triển Mộng Bạch cắn răng, bước nặng nề tới trước mặt Tần Sáu Ông, quỳ xuống, vập đầu sát nền.

Y vập đúng ba lượt.

Gian tiểu lâu im lặng như chốn tha ma.

Bao nhiêu người ngồi đó, đứng đó, ngồi cũng như đứng, chẳng khác nào những xác chết, cứng đờ, đặt trong nhiều tư thế khác nhau.

Ba cái vập đầu, vang ba tiếng cụp, cụp, cụp.

Ba tiếng vang không lớn lắm, song giữa khung cảnh trầm tịch nghe rõ ràng.

Ba cái vập đầu đòi hỏi một sự cố gắng ngang với công tác phá vỡ một hòn núi.

Không đứng lên nổi, Triển Mộng Bạch khóc.
Giọt lệ anh hùng rơi vãi trên nền tòa tiểu lâu, những giọt lệ chỉ đổ ra trong những biến cố phi thường.
Lâm Nhuyễn Hồng bước tới, nâng y lên.
Anh em họ Hạ lại mở to mắt, nhìn Tần Sáu Ông.
Nếu ánh mắt của hai anh em là những nhát dao thì cơ thể của Tần Sáu Ông bị chặt ra làm trăm đoạn.
Trong khi đó, lão từ từ nâng chén trà, đưa đến miệng, ung dung nhấp từng ngụm nhỏ.
Bỗng, lão đứng lên buông gọn:
- Đi!
Và, lão nhanh chân bước đi trước, thẳng đến đầu thang, phút chốc đã xuống đến bên dưới.
Quần hùng thở phào, cùng nói đuôi xuống lầu, theo sau lão.
Mười chiếc thuyền nhẹ đã gãy chèo, mười chiếc lướt nhanh vào vùng lao, hoa lao rung rung do mái chèo chạm trúng.
Thái dương về thu, dịu nóng lúc chênh chênh xuống Tây đoài, thái dương chiều thu xuyên qua khung cửa sổ, chiếu bức trướng màu trắng bên trong.
Trong bức trướng, trên chiếc giường êm, một lão nhân đang nằm, đôi mắt nhắm nghiền.
Giương mặt lão nhân trắng nhợt.
Ánh thái dương chiều thu nhạt sáng, song cũng đủ chiếu ngời hai mũi tên nhỏ cắm nơi vai lão nhân.
Trước chiếc giường, có một đồng hồ nhỏ nước.
Hơn mười ánh mắt cùng nhìn những giọt nước của chiếc đồng hồ, ước lượng số nước đã rơi trong chiếc bồn bên dưới, thầm đếm từng giọt một đều đều.
Họ đo thời gian!
Nơi mép giường, một hiệp sĩ đang ngồi, thần tình ngưng trọng.
Hiệp sĩ, vận y phục chệt có hàm râu lún phún, hàm râu chứng tỏ con người từ cái tuổi thanh xuân bước sang giai đoạn trung niên.
Hiệp sĩ là Hạ Quân Hùng, ngoại hiệu Xuyên Vân Nhạn, một nhân vật trong bộ ba Tam Nhạn Lao Sơn.
Bên cạnh Hạ Quân Hùng, là một người có gương mặt no tròn, vành tai rất lớn, hồng hào như làn da nhuộm tía, có gương mặt đó, tất con người cũng phải to lớn và huyết khí hẳn phải phương cương, râu phải rậm đen, màu râu đen bóng, đôi mắt sáng ngời, đôi mày hơi xếch.
Người đó là Lã Trường Lạc, một tay cự phú tại đất Hàng Châu, mà

cũng là một nhân vật phi phàm trong vũ lâm, có ngoại hiệu là Tây Hồ Long Vương.

Kể đến, là một người mặt trắng, không râu, vóc trung niên, dáng văn sĩ, tay cầm chiếc quạt.

Người đó không ngồi.

Người đó, tuy dáng văn sĩ, song lại là khách giang hồ, họ Tôn tên Ngọc Phật, ngoại hiệu là Thiên Xảo Tinh, hiện giữ chức Tổng Tiêu Đầu trong tiêu cục Tam Tinh, tại Giang Nam.

Chiếc quạt trong tay y, lúc oi nóng thì tạo gió, khi giao đấu, lại điểm vào yếu huyệt của đối phương, mười lần không lệch một.

Hòa chung với những người đó, còn có một nam một nữ, nam có gương mặt vàng, như suốt đời mang bệnh trầm kha, nữ có ánh mắt chớp ngời như sóng thu dọn dưới dương quang ấm dịu.

Nữ, là một trang quốc sắc thiên hương, đứng cạnh nam bệnh hoạn, xem ra không xứng đáng chút nào.

Song họ là Kim Ngọc Song Hiệp.

Nam, Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh, còn nữ là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như.

Họ là đôi hiệp khách, mà họ cũng là đôi vợ chồng.

Hai người cuối cùng, một có thân hình cao lớn, khí thái oai mãnh, một có vóc dáng ốm nhỏ, trông như que củi bị khô khan, cả hai đứng, đứng bên nhau, một âm, một dương, tương phản rõ rệt.

Người cao lớn, là một du hiệp phương Nam, tên là Dương Thành, ngoại hiệu Thiết Thương, người ốm nhỏ là Tây Môn Hồ, ngoại hiệu là Bút Thượng Sanh Hoa, xuất thân từ danh gia điểm huyệt, trên giang hồ ai ai cũng ngán.

Như vậy, có tất cả là bảy người, hoặc đứng, hoặc ngồi, bên giường lão nhân đang thêm thiếp.

Người nào cũng ngưng trọng thần sắc, không ai nghĩ đến việc phải nói với ai một tiếng nào.

Có lẽ họ đã nhìn lão nhân chán mắt, bây giờ họ nhìn chiếc đồng hồ rõ nước từng giọt, từng giọt.

Những tiếng lách tách vang đều đều âm thinh, mà cũng đều khoảng, mỗi một giọt nước rơi xuống, với chiếc đồng hồ, một phân lượng, nhưng lại làm nặng thêm niềm ưu tư cho tất cả nhiều phân lượng.

Sanh mạng của lão nhân nằm trên giường, cảm như được tính từng phút từng giây một, mỗi một giọt nước rơi xuống, mang theo một phút giây của cái khoảng thời gian còn lại của lão nhân, và sanh mạng của lão cũng bớt đi một chút thọ...

Gương mặt của lão nhân giờ đây hoàn toàn biến sang màu chết, có

thể dùng dao cắt cửa bao nhiêu sâu cũng chẳng tìm được một hạt máu. Giả như có hạt máu nào, thì hạt máu đó cũng xanh dờn...
Chùng như hết kiên nhẫn, Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lạc đứng hắng một tiếng rồi khẽ hỏi:

- Này, Hạ đại hiệp, có chắc là các linh đệ không làm địa điểm chứ?
Hạ Quân Hùng từ từ gật đầu:

- Chắc!

Tiếp theo tiếng chắc, là mấy tiếng thờ dài.

Thiết Thương Dương Thành cau mày:

- Đâu lại có cái sự tẩu xảo nghịch thường như thế? Tàn lão đầu không đợi lúc nào khác mà đi, lại đi đúng cái lúc chúng ta vừa đến...

Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ lạnh lùng nhìn họ Dương nửa mắt, nhưng người cất tiếng lại là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như:

- Chúng ta có nên nhờ hai mũi tên nơi đầu vai của lão nhân gia chăng?

Bà vừa thốt vừa đảo mắt nhìn khắp mọi người.

Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh cau mày:

- Giả như có hậu quả như thế nào, thì ai chịu trách nhiệm cho cái việc nhờ tên?

Trần Thanh Như đáp ứng:

- Thì... ta...

Lý Quan Anh gạt ngang:

- Thì... người là kẻ lảm mồm! Người biết gì chứ?

Những đôi vợ chồng, dù yêu nhau đến độ nào, dù kết đôi bao nhiêu năm dài, hay tranh biện với nhau thì hay dùng cái tiếng người xưng hô với nhau, dù họ có vượt khỏi giới hạn hoa niên để bước lên lớp lão.

Tuy vậy, họ vẫn tương đắc vô cùng.

Họ như nước biển nước sông, luôn luôn là một khối, tuy thời thường nhô nhấp theo nhịp động của thời gian.

Đột nhiên, Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật nhướng cao đôi mày reo lên:

- Đến rồi! Đến rồi!

Liên theo đó, có tiếng chân người bước vội vàng lên, tiếng chân nghe càng lúc càng gần.

Nhiều người sắp đến nơi.

Người đến trước, là Triển Mộng Bạch, không thọ thương mà mặt trắng nhợt, đôi mắt mất thần, đôi mắt lơ đãng như chẳng thấy đường đi song y chạy thẳng chân, y chạy đến chiếc giường, ngã xuống mình chạm vào chiếc đồng hồ, đồng hồ lật ngang.

Rồi kế tiếp là Lâm Nhuyễn Hồng, Hạ Quân Hiệp, Hạ Quân Kiệt cả ba bám sát Triển Mộng Bạch.

Hạ Quân Kiệt gọi Hạ Quân Hùng:

- Đại ca có muện không?

Lâm Nhuyễn Hồng gắt nhẹ:

- Lưu tâm chứ! Không khéo lại làm kinh động lão nhân gia đấy!

Triển Mộng Bạch theo tay Lâm Nhuyễn Hồng gượng đứng lên trong khi Hạ Quân Hùng đáp:

- Có lẽ cũng còn kịp!

Mọi người thở phào, tinh thần phấn chấn trở lại.

Bên ngoài, một giọng nói lạnh lùng vọng vào:

- Các vị ra hết đi thôi!

Câu nói vừa buông dứt, Tần Sáu Ông bước vào.

Mọi người tự động vệt ra hai bên nhường lối cho Tần Sáu Ông bước thẳng đến bên giường.

Mặc dù lão bảo mọi người đi ra ngoài, song chưa ai rời khỏi nơi đó.

Lão lại bảo:

- Các vị giữ sự im lặng tuyệt đối nhé. Hãy đóng tất cả các cánh cửa lại hộ lão phu!

Hạ Quân Hùng lãnh làm cái việc đóng cửa.

Tần Sáu Ông vo tay áo lên tận chỗ, để lộ đôi tay gầy còn lớp da vàng vàng bọc ống xương.

Đôi cánh ta đó, hiện giờ, đối với bao nhiêu người đứng hiện diện, quý hơn cả châu báu trên thế gian, dù nó xấu xí vô tưởng.

Lão từ từ mở áo Triển Hóa Vũ, sờ soạng khắp thân thể bệnh nhân, rồi lão cầm tay nghe mạch.

Tai nghiêng, mặt ngẩng, mắt nhắm, lão mơ màng...

Trong gian phòng lúc đó, một cánh muỗi phớt qua cũng vang thành tiếng rõ ràng.

Mọi người như dồn ép hơi hóp, sợ một hơi hóp nhỏ sẽ làm mất cái nghiêm trọng ngang giá một sanh mạng.

Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào gương mặt của lão thần y.

Họ chờ đôi môi của lão, đôi môi sẽ nói lên lời quyết định, đôi môi đọc lên cái số của hóa công giới hạn cho một con người.

Đôi bàn tay của lão lại di động.

Một lúc sau, đôi bàn tay đó lại dừng.

Bao nhiêu người hiện diện đã nín thở, bây giờ họ càng dồn ép khí quản hơn, ngực phồng lên, máu ngưng đọng.

Cuối cùng rồi, Tần Sáu Ông cũng phải nói một câu gì, hiện tại chỉ có lão là con quyền mở miệng trước.

Lão hỏi:

- Các vị hôm nay gặp Triển lão tại nơi đâu, vào thời gian nào?

Hạ Quân Hùng đáp:

- Thời gian thì cách phút giây này độ hai khắc, địa điểm thì ở hậu điện Pháp Tướng Tự, bên ngoài thành về hướng Tây. Lúc đó, chừng như lão nhân gia vừa trúng tên, máu rỉ ra chưa khô..

Tần Sáu Ông không nói gì, chỉ ừ một tiếng, rồi đứng lên khoát tay, quay mình bước ra phía cửa.

Nhanh như chớp, Triển Mộng Bạch đảo bộ lướt tới, chặn trước mặt lão.

Tần Sáu Ông cau mày:

- Chi vậy chứ?

Triển Mộng Bạch cắn răng, nuốt khí hận, đầu hơi cúi thấp một chút, vừa run vừa áp ứng:

- Gia.. gia phụ.... thương... thế...

Y có nhiều điều muốn hỏi, song bao nhiêu điều đó, y lại muốn gói ghém trong một câu, mà thời gian lại không cho phép y nói dài dòng, thành ra y chẳng biết phải nhốt như thế nào nhiều ý tứ trong một câu nói cần gọn ngắn.

Y nín luôn để ánh mắt thay lời, ánh mắt đó, y vừa ngẩng đầu lên, xoáy vào mặt Tần Sáu Ông.

Tần Sáu Ông từ từ thốt:

- Chất độc nơi hai mũi Tình Nhân Tiễn, có thể được xem như thiên hạ vô song. Mũi tên đen có tám bốn mươi lăm loại độc, toàn là những loại độc chí âm, chí nhự..

Lão đưa tay se se mấy sợi râu thưa thưa nơi cằm, vừa bước tới vừa tiếp:

- Mũi tên đỏ chứa ba mươi sáu loại độc, toàn là những loại cực dương, cực âm. Cả hai mũi tên mang đúng chín chín tám mươi một loại độc cực kỳ lợi hại trong vòng trời đất này!

Trúng một mũi tên thôi, nạn nhân cũng không hy vọng sống sót, huống hồ trúng cả hai mũi, gồm đủ âm dương cương phối hợp, hỗ tương tiếp trợ! Sự phối hợp tiếp trợ đó, có công hiệu tăng gian độc tánh gấp mấy lần.

Người ta thỉnh lão cứu người, chứ người ta có nhờ lão giải thích số lượng độc được đâu?

Tại sao trong lúc mỗi phút giây phải được xem là quý báu nhất của một đời người, lão lại được dài giọng kể lể chi cho phí bỏ?

Chẳng ai hiểu nổi ý tứ của lão như thế nào!

Lão nói, rồi lão ngừng, rồi lại nói, rồi lại ngừng, bây giờ lão tiếp tục:

- Trúng loại tên đó, nếu chưa quá ba khắc thời gian thì các vị có nhiều hy vọng, được sống sót! Cũng may, thời gian chưa cùng mà các vị lại ở cùng một thị thành với lão phu, chứ nếu không thì... liệu trong ba khắc đó, các vị sẽ làm được gì để tự cứu! Tìm danh y?

Danh y đâu có sẵn trong tầm tay của các vị?

Lão nhếch một nụ cười, kết thúc:

- Khắp trong thiên hạ, trừ lão phu ra, chẳng một người nào giải trừ chất độc của đôi tiên ác liệt đó! Các vị đúng là những người có điểm phúc nhất trần đời!

Mọi người đều biến sắc mặt.

Ngoài một Triển Hóa Vũ là người thọ tiễn thực sự, còn bao nhiêu người khác, tuy chưa thọ tiễn, song từ phút giây này trở đi, Xuyên Tâm Linh sẽ đến với họ lúc nào?

Xuyên Tâm Linh mà xuất hiện rồi, thì là Tình Nhân Tiễn tiếp nối!

Nếu tai nạn đến cho họ, mà họ không tìm được Tàn Sáu Ông trong vòng ba khắc thời gian, thì cảm như quỷ vô thường đã đến cửa nhà họ rồi.

Mà có chắc gì đối với tất cả mọi người, Tàn Sáu Ông khẳng khái như hôm nay?

Lâm Nhuyễn Hồng dạng hắng một tiếng, thốt:

- Như vậy là Triển lão tiên bối có cơ thoát nạn rồi!

Tàn Sáu Ông nhếch môi.

Chẳng rõ lão cười, hay lão bĩu nhẹ, lão lại đưa mắt ra bốn phía, đoạn từ từ buông gọn:

- Có thể cứu, nhưng rất tiếc...

Triển Mộng Bạch giật bắn mình:

- Rất tiếc như thế nào, Tàn lão tiên bối?

Tàn Sáu Ông lạnh lùng:

- Rất tiếc là trước đây, các hạ quá vô lễ với lão phu, bắt buộc lão phu phải trừng phạt các hạ, do đó đến đây hơi chậm. Và hiện tại thì chất độc nó đã ngấm vào đến tim! Vậy là kể như là tuyệt vọng.

Nói lên cái chết của một người. Tàn Sáu Ông lạnh lùng như nói đến một chiếc lá vàng rơi!

Nhưng, lời nói của lão là những mũi tên lạnh bắn vào phế phủ của Triển Mộng Bạch.

Chiếc đồng hồ bị Triển Mộng Bạch chạm trúng, ngã nghiêng, đã được dựng lại nguyên vị, nước trong hồ chưa cạn, nước lại rơi từng giọt, từng giọt, tiếng tách tách, vang đều, đều âm thanh cũng như đều khoảng, đều mãi mãi.

Bởi, đó là tiếng thời gian.

Thời gian buông nhịp, đều đến, cái chết của Triển Hóa Vũ cũng đến, có lẽ bước chân của tử thần cũng đều đều như vậy.

Đôi mắt của Triển Mộng Bạch thoát lờ mờ, thoát sáng rực lên, lúc sáng lại chiếu ngời màu đỏ.

Ánh mắt đó, là ánh mắt căm hờn, là ánh sáng của vòm trời uất hận. Niềm uất hận dâng lên, bằng cách này hay cách khác, uất hận phải được phát tiết ra, hoặc trợn vện, hoặc phẫn nộ, chứ nếu không thì bao nhiêu người chất chứa uất hận trong tâm phải điên mất.

Đối tượng của niềm uất hận bốc sôi nơi Triển Mộng Bạch, đương nhiên là Tần Sáu Ông.

Y quát lên một tiếng lớn, quên đi dè dặt gây tiếng động bên cạnh cha già hấp hối.

Rồi hai cánh tay vươn ra, nhanh vô tưởng, hai bàn tay đã chụp xuống đầu vai Tần Sáu Ông.

Y cố gằn từng tiếng song giọng nói của y rung quá độ:

- Tiền bối!.. tiền bối!..

Y vụt thấy không cần phải nói, nhấc một bàn tay lên.

Bàn tay đó quạt qua.

Chắc chắn là Tần Sáu Ông phải lãnh một cái tát như là trời giáng.

Nhưng bào bay đó phát đi nhanh, được nửa chừng, bị một bàn tay của người nào đó, nhanh hơn, chụp lại.

Tần Sáu Ông không hề dao động thần sắc.

Lão thấy rõ những động tác của Triển Mộng Bạch, nhưng lão chẳng nao núng, chừng như lão biết trước thế nào bàn tay của Triển Mộng Bạch chẳng đến mặt lão.

Bàn tay đó phải bị ngăn chặn.

Có điều, chẳng rõ lão có biết là người nào sẽ xuất thủ ngăn chặn bào tay họ Triển hay không.

Và người đó đã ngăn chặn, kịp cho động tác chứ chậm mất cho cái ý của Triển Mộng Bạch rồi.

Bởi, y thực sự hành hung Tần Sáu Ông, dù sự hành hung chưa đến đích, cái ý đã dấy động rõ rệt.

Triển Mộng Bạch vùng mạnh, cố rút cổ tay ra khỏi bàn tay đó.

Một người đứng bên cạnh từ từ cất tiếng:

- Triển huynh! Người chết, làm cách nào cũng không sống lại được...

Triển Mộng Bạch quát chặn.

Y nhìn nghiêng qua một bên.

Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ đã đứng cạnh y.

Tây Môn Hồ tiếp nối:

- Thế huynh làm khổ chi Tần lão tiên sanh?

Cả hai cùng buông một câu như nhau!

Rồi họ Lã gật gù có lẽ nghĩ rằng sự can thiệp của mình là chánh đáng, nên tự tán thưởng.

Phần da thịt dưới cầm quá thừa, theo cái gật của y mà rung rung.

Kim Ngọc Song Hiệp tuy ngưng trọng thần sắc hơn trước, song chẳng có vẻ gì là bi thương tha thiết.

Triển Mộng Bạch còn đặt một tay nơi đầu vai Tàn Sáu Ông, suy tư một chút, buông tay xuống, nặng nề chân bước lùi lại sau một thước.

Đôi mắt của y còn đỏ rực căm hờn, y đảo mắt đó quét quanh những người hiện diện, những người mà ngày nào, phụ thân y còn sống, từng kiêu hãnh khoa trương là bằng hữu chí thân của Triển lão anh hùng.

Y trầm giọng, tự thốt:

- Vì ai, gia phụ lâm nạn? Những kẻ kia, còn có thể tự hào mình là con người nữa chăng?

Lã Trường Lạc dặng háng một tiếng, cúi đầu nhìn xuống.

Lý Quan Anh, Trần Thanh Như từ từ quay mặt, tránh ánh mắt của Triển Mộng Bạch.

Tây Môn Hồ vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật chớp chớp mãi đôi mắt, y đang nghĩ gì?

Chỉ có Thiết Thương Dương Thành và ba anh em họ Hạ thì lộ hiện rõ niềm bi phẫn nơi gương mặt.

Lệ thâm tự đáy lòng, trào lên, vượt bờ mi, chảy dài theo má, Triển Mộng Bạch vẫn còn nhìn mọi người, nhưng hình ảnh của tất cả mờ mờ qua màn lệ.

Y cảm thấy những hình ảnh đó đê hèn, ti tiện quá chừng, niềm khinh bỉ dâng cao, y không muốn nhìn họ nữa song phải nhìn, nhìn để biểu thị sự khinh bỉ cho họ thấy rõ.

Một thoáng sau, y từ từ thốt:

- Dù cái vị không là hảo hữu của tôn phụ, dù các vị chưa từng thọ ơn của tiên phụ.

Trong trường hợp này, ít nhất các vị cũng phải có một cử động gì chứng tỏ bản sắc anh hùng, cho thấy là các vị hăng chủ trương duy trì công đạo..

Giọng nói của y trở nên khích động hơn:

- Nhưng, các vị chỉ nghĩ đến sự lợi hại của bản thân, các vị mất cả hùng tâm hiệp khí trước một đôi Tình Nhân Tiễn! Các vị sợ sau này, chẳng có ai chữa trị cho, khi Tình Nhân Tiễn đến với các vị. Cho nên... cho nên...

Y hờn tủi, lệ thảm tuôn tràn, rồi niềm khích động dấy lên, lệ thảm càng tuông như xối.

Khóc!

Khi anh hùng đồ lệ, là phải có một biến cố lớn lao! Đối với Triển Mộng Bạch, còn biến cố nào lớn lao hơn cha tử nạn, bằng hữu đổi thái độ?

Y còn muốn nói nữa, song suối lệ rạt rào, hận buồn khích thích y không còn thốt thành tiếng.

Thiết Thương Dương Thành thở dài.

Tần Sáu Ông lạnh lùng hỏi:

- Tựu trung, các hạ muốn làm gì lão phu?

Triển Mộng Bạch trừng mắt:

- Làm gì? Tại hạ muốn xem giòng máu của một danh y nhưng kém đức, kém nhân, giòng máu đó lạnh như thế nào! Tại hạ muốn xem con tim của người học thuật cứu nhân nhưng lại là đồng đảng với tử thần, xem con tim đó có hình thức như thế nào?

Tây Môn Hồ bước tới, đứng chắn trước mặt Tần Sáu Ông cao giọng:

- Thế huynh quyết tâm?

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ:

- Triển thế huynh trong lúc bi phần cực độ, ăn nói không giữ gìn, chứ hẳn thế huynh cũng phải hiểu là ngày nay hào kiệt bốn phương còn ai không kỳ vọng nơi đôi tay của Tần lão tiên sanh? Biết như vậy rồi, tại sao thế huynh còn dám vô lễ với tiên sanh?

Lã Trường Lạc vỗ tay, tán đồng:

- Đúng như vậy! Đúng như vậy! Còn như cái việc chạy tang cho Triển lão anh hùng, thì chúng ta phải hiệp công lo liệu!

Triển Mộng Bạch cắn răng.

Mắt y còn đỏ, nhưng nét mặt lại tái xanh.

Hạ Quân Hùng bước tới cạnh y, cúi thấp đầu một chút:

- Triển thiếu hiệp...

Bỗng từ xa xa, có tiếng gọi gấp vọng đến:

- Tần Sáu Ông! Tần Sáu Ông...

Tiếng gọi phát lên hai lượt, lượt trước, nghe còn xa lắm, lượt sau nghe như vang ngay ở bên tai. Dù hai chỉ nghe cách nhau một giây. Những người hiện diện đều là những tay phượng bá, từng thét khói phun lửa một góc trời, đương nhiên phải hiểu con người phát lên tiếng gọi thuộc hàng nào trong võ lâm.

Có điều, chẳng phải tất cả đều nhận ngay ra người đó qua âm thanh ngắn ngủi.

Trần Thanh Như cau mày:

- Ai?

Lý Quan Anh lạnh lùng:

- Người hỏi ta, hay hỏi ai?

Trần Thanh Như lúng túng:

- Ta.. ta không hỏi người..

Một đạo kinh phong cuốn tới, đập bên ngoài phía khung cửa sổ.

Một người cất tiếng vọng vào:

- Tàn Sáu Ông có trong đó không?

Âm thanh vang như chuông đồng, chấn động màn tai của mọi người.

Tàn Sáu Ông nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch, đoạn đáp:

- Có!

Khung cửa sổ chuyển động, cánh cửa bật ra, then cài gãy làm hai đoạn.

Một người, bé một người, nhảy vọt vào trong.

Người đó, là một đại hán có hàm râu rậm xoắn lại như râu rồng, mặt bự, gân to, trán rộng, mắt sâu, vận y phục đại hán.

Người nằm trong vòng tay của hắn, là một thiếu nữ vận y phục màu bích lục, hôn mê trầm trầm.

Người to lớn, lại bé một người nữa, vẫn nhảy vọt qua khung cửa nhỏ dễ dàng như xông pha trên đường rộng. Thân pháp đó, hẳn chẳng phải mỗi ai cũng luyện được.

Hắn đảo mắt nhìn quanh, cất giọng sang sảng như chuông gió, tiếp:

- Ai là Tàn Sáu Ông? Tại hạ là Ngô Thất, vượt hai trăm dặm đường không dừng chân, tìm báỉ phỏng.

Mồ hôi đã đầm ướt y phục hắn.

Quần hùng giật mình.

Ngô Thất, những người tại đây, còn ai chẳng nghe danh biết tiếng?

Họ Ngô, là một trong số bảy đại danh nhân đương kim giang hồ, có cái ngoại hiệu là Vô Sảo Dao.

Một nhân vật lẫy lừng như thế, giờ cũng có mặt tại đây?

Trên giang hồ, Ngô Thất là đệ nhất hiệp đạo trong vũ lâm, y là đệ nhất danh đạo, hỏi xong, ý không đợi ai đáp lại, bước tới trước mặt Tàn Sáu Ông, trầm giọng tiếp:

- Có lẽ huynh đài là Tàn Sáu Ông? Tiện nội chẳng may trúng phải Tình Nhân Tiễn, chưa quá hai khắc thời gian. Còn cứu được chăng, huynh đài?

Từ lúc đến đây, mở miệng là hỏi, hỏi rồi không đợi ai đáp lời, chỉ hành động theo cái ý của mình. Ngô Thất quả là một con người có tính khí quái dị thật!

Y bước đến chiếc giường, thấy có xác chết, vội quát:

- Mang đi!

Quát xong, y quay nhìn Tần Sáu Ông, tiếp luôn:

- Nhanh lên, Tần huynh! Tại hạ nói thật, nếu nàng không được cứu sống thì bao nhiêu người có mặt tại đây cũng đừng hòng được sống sót!

Đương nhiên, trong số phải gồm cả Tần Sáu Ông!

Thiết Thương Dương Thành hừ lạnh một tiếng.

Ba anh em họ Hạ cùng nhướng cao đôi mày.

Triển Mộng Bạch bước gấp đến trước chiếc giường, hét to lên:

- Di thể của tiên phụ, ai dám động đến chứ?

Vô Sảo Dao Ngô Thất giương tròn đôi mắt quay mình trao thiếu nữ qua tay Tần Sáu Ông, đoạn trầm giọng thốt:

- Một mạng này, đổi lấy mười mạng người!

Thiết Thương Dương Thành sôi giận:

- Các hạ nói gì?

Tiếng cuối của câu nói vừa buông dứt, Vô Sảo Dao Ngô Thất đã chớp bàn tay lên, bàn tay bay đi, tư thế chẳng có chi đặc biệt cả, chỉ nhanh thôi song lại nhanh trên chỗ tưởng tượng của mọi người, cái nhanh đó bình sanh họ chưa hề thấy một cao thủ nào trên giang hồ phát huy nổi.

Bởi nhanh quá sức tưởng tượng, bàn tay đó phải chạm trúng cái chỗ muốn chạm, và người bị chạm dù phát giác kịp thời cũng chẳng làm sao phòng bị hữu hiệu.

Thiết Thương Dương Thành chỉ thấy bàn tay chớp lên rồi một tiếng bốp vang theo, bàn tay đó đã chạm vào một bên má y, mặt bị hất qua một bên.

Đồng thời gian, Ngô Thất nhắc chân tả tung ra một ngọn cước.

Thân hình to lớn của Dương Thành như con diều đứt giây, bay vù qua khung cửa sổ.

Đánh một tát tay, tung một ngọn cước, Ngô Thất chẳng hề nhìn Dương Thành đến nửa mắt, nhưng tia nhìn của y quét ngang bọn Lao Sơn Tam Nhạn, dừng lại một thoáng, đoạn đưa thẳng đến Triển Mộng Bạch.

Y lạnh lùng hỏi:

- Động được hay chẳng?

Từ lúc đầu, đứng yên một chỗ tại góc phòng, Cửu Liên Hoàn Lâm Nhuyễn Hồng theo đuôi niềm suy tư riêng biệt, không để ý đến thái độ của từng người một, lúc đó buông tiếng thở dài, rồi khép nhẹ hai mí mắt lại.

Y thừa hiểu, vũ công của Ngô Thất quán tuyệt trần gian, mà tính khí thì như lịch hỏa, nếu chẳng có vũ công đó, tính khí đó làm gì họ Ngô lại được giang hồ ám chỉ qua câu Vô Sảo Dao Kịch Tất Thương? Phàm những ai có ít nhiều kinh nghiệm giang hồ đều nghe lời truyền thuyết về con người đó cả.

Biết như vậy, y tự lượng sức mình, dù bất bình cũng không phương can thiệp.

Nếu không can thiệp được, thì nở nào mở mắt mà nhìn cái khuất nhục của người?

Y nhắm mắt lại.

Hiểu rõ đối tượng có tài nghệ như thế nào, Triển Mộng Bạch vẫn ưỡng ngực đứng nguyên tại chỗ, không hề tỏ lộ niềm khiếp hãi.

Ánh lửa trong đôi mắt của Ngô Thất dụ lại nửa phần, đoạn y từ từ hỏi:

- Thi thể của Triển Hóa Vũ đó phải không?

Hỏi, để có cái dịp mở miệng, không cần đợi nghe ai đáp, y gật đầu, lẩm nhẩm:

- Tình Nhân Tiến! Tình Nhân Tiến...

Bỗng, y ngẩng cao mặt lên, buông cao giọng:

- Được rồi, ta không động đến thi thể gia gia người. Người cứ tự tiện, muốn làm gì đó thì làm!

Lâm Nhuyễn Hồng thở phào.

Tần Sáu Ông vụt kêu lên:

- Có thể cứu được! Có thể! Nhưng...

Vô Sảo Dao Ngô Thất hét:

- Nhưng cái gì?

Tần Sáu Ông lạnh lùng:

- Chất độc sắp sửa công phạt đến tim, tuyệt đối không nên làm gì dao động cơ thể nàng.

Bây giờ làm sao đặt nhanh nàng lên chiếc giường đó, chứ chẳng thể mang đi nơi khác được, sợ không kịp nữa. Mà... thi thể trên giường kia, lại không ai được chạm đến... như vậy phải làm sao? Làm sao?

Triển Mộng Bạch nắm chặt đôi tay, quát to:

- Lão thất phu...

Tần Sáu Ông không hề biến sắc, tiếp liền:

- Thi thể đó, không chạm đến là không được rồi!

Lão liếc sang Ngô Thất, đoạn tiếp luôn:

- Người luôn gây rối tâm thần ta, trong lúc ta cần được yên tĩnh tìm phương cách chữa trị người trúng độc! Người ở đây không được dẫu, hãy bước ra ngoài kia đi!

Ba anh em họ Hạ cùng đưa mắt nhìn Triển Mộng Bạch, rồi nhìn sang Ngô Thất.

Đồng một lượt, cả ba dậm chân, rồi cùng bước tới trước giường quý xuống, vập đầu ba lần, sau cùng đứng lên, quay mình lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Họ vòng ra phía cửa sổ, nâng Thiết Thương Dương Thành lên rồi đi luôn theo họ.

Vô Sảo Dao Ngô Thất đứng lặng như tượng gỗ một lúc lâu, gương mặt trầm trầm, chừng như y đang suy tư về một điều gì quan trọng lắm.

Rồi y từ từ đưa mắt nhìn Triển Mộng Bạch, buông gần từng tiếng:

- Đành vậy! Người hãy dời thi thể của gia gia người đi nơi khác.

Người cũng đừng quay trở vào đây nữa nhé!

Y chưa ra lệnh, người ta không ai dám trái ý y, huống chi y đã ra lệnh rồi?

Lâm Nhuyễn Hồng không còn điềm nhiên nữa, vội bước tới cạnh Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch tủi hận phi thường, lệ thấm quanh tròng, song chưa một hạt nào trào mi rơi xuống má.

Qua màn lệ, y nhìn mỗi người một lượt, đoạn lặng lẽ quay mình đưa tay nâng xác thân phụ lên, mang ra khỏi phòng.

Y bước ra ngoài mang theo xác của thân phụ, cả một trời cừu hận.

Hận tất cả mọi người hiện diện, mà y xem như những cừu nhân.

Không một ai dám đưa mắt tiễn y ra cửa.

Tần Sáu Ông bế thiếu nữ đến giường, đặt nàng nằm xuống.

Ánh mắt của Vô Sảo Dao Ngô Thất như đao bén, lạnh lùng như giá băng, hướng xuống gương mặt trắng nhợt của thiếu nữ, ánh mắt đó bỗng trở nên ấm dịu tức khắc, y lẩm nhẩm:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Sẽ qua khỏi trong chốc lát...

Nơi con đường hàng lang bên ngoài, Tần Kỳ đang tựa mình nơi thành lan can, đón gió.

Nàng nhìn ra hàng trúc xa xa, ánh mắt mơ màng...

Ánh mắt đó chứa bao ý niềm, nàng miên man suy nghĩ, không buồn theo cha vào xem tình trạng bệnh nhân như thế nào.

Bỗng, có tiếng chân người bước gấp vang lên, cắt đứt nguồn tư tưởng của nàng.

Nàng quay đầu về hướng phát ra tiếng chân.

Triển Mộng Bạch đang tiến gấp về phía nàng, trong tay y có xác chết.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài, gọi khẽ:

- Triển... công tử...

Chợt nàng thấy đôi mắt của Triển Mộng Bạch rực lửa căm hờn, nàng rung người, bỏ lửng câu nói.

Đôi mắt của Triển Mộng Bạch giăng mắc chẳng chịt những đường gân đỏ, nhỏ như tơ, gân đỏ hiện lên do hận cừu mà cũng vì y khóc quá nhiều.

Giờ thì y còn trông thấy gì?

Y bước nhanh, vượt qua đoạn đường hành lang ra đến bên nhà ngoài.

Tần Kỳ nhìn theo y, chẳng rõ nghĩ như thế nào, nàng lại rơi lệ.

Lâm Nhuyễn Hồng đi theo phía sau Triển Mộng Bạch, ngang qua chỗ Tần Kỳ đứng.

Họ Lâm dừng chân lại, khẽ thở dài, rồi nhẹ giọng hỏi:

- Tần cô nương thương tâm lắm phải chẳng? Có thể cho tại hạ biết nguyên nhân chẳng?

Tần Kỳ đưa tay áo lau ngấn lệ, đoạn gằn giọng:

- Can gì đến các hạ mà các hạ hỏi?

Nàng quay mình, bước tránh đi nơi khác.

Lâm Nhuyễn Hồng cắn răng, cúi đầu.

Từ nơi đầu lan can, một người cất tiếng gọi:

- Lâm huynh! Nhuyễn Hồng huynh...

Tiếng gọi vừa dứt âm vang, hai người xuất hiện, chứ chẳng phải một người.

Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật tay vung chiết quạt đi kèm Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lạc, song song bước tới.

Lã Trường Lạc hỏi:

- Triển thế huynh đi ngang qua đây chưa?

Lâm Nhuyễn Hồng cau mày, gật đầu chứ không đáp.

Lã Trường Lạc đã đến cạnh Lâm Nhuyễn Hồng rồi, y buộc miệng thở ra mấy lượt, đoạn tiếp:

- Không ngờ hấn còn nhỏ tuổi mà tính khí lại nóng nảy đến độ đó! Cứ như tình huống hôm nay...

Lâm Nhuyễn Hồng lạnh lùng chặn lời:

- Cứ như tình huống hôm nay, đổi lại là các hạ hay tại hạ, chúng ta cũng chẳng làm khác hơn hấn được!

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ:

- Lã huynh nghĩ đúng! Không còn nghi ngờ gì nữa, từ nay giữa Triển thế huynh và Tần lão tiên sanh, có mối thù sâu. Trong lứa tuổi đầy phương cương, đầy huyết tính, của Triển thế huynh, sẽ thanh toán một mối thù đó một ngày nào đó, tại hạ chỉ sợ không xa lắm!

Rồi y dừng lại, chừng như còn có điều gì muốn nói nữa, song lại thôi.

Lã Trường Lạc tiếp nối gấp:

- Ngày nay, trên giang hồ, Tình Nhân Tiễn xuất hiện, chẳng khác nào thần ôn dịch xuất hiện, nhiều nhưong khách vũ lâm! Đừng nói chi những ai khác, các hạ và tại hạ, hai chúng ta, biết đâu trong một giây nào, có thể gần đây, có thể xa hơn...

Y dừng lại, nhưng dừng để tiếp nối sau đó:

- Nếu Tần lão tiên sanh, ...có cái gì bất trắc xảy đến cho tiên sanh... thì... chúng ta sẽ làm sao? ...Tần lão tiên sanh là nước, Tình Nhân Tiễn là lửa, nước kiệt rồi, lấy gì mà dập tắt ngọn lửa hồng?

Tôn Ngọc Phật mỉm cười:

- Sỡ dĩ, một lần nữa, Lã huynh lại nghĩ đúng! Tình Nhân Tiễn còn, Tần lão tiên sanh còn, là chúng ta còn. Tình Nhân Tiễn còn, mà Tần lão tiên sanh mất, là chúng ta mất! Đó là cái chắc! Cho nên, tại hạ hy vọng, chúng ta từ nay cố gắng hết sức mình, bảo vệ Tần lão tiên sanh, bởi bảo vệ Tần lão tiên sanh, là tự bảo vệ mình đó! Trước mắt chúng ta, chẳng phải chúng ta chỉ có mỗi một việc để phòng Triển thế huynh vọng động, mà chúng ta còn phải đề phòng cả cái người xử dụng Tình Nhân Tiễn.

Y thở ra, tiếp nói:

- Chỉ sợ, chúng ta không đủ lực lượng làm cái việc quá lớn lao đó! Lã Trường Lạc luôn luôn gật đầu:

- Phải! Phải đó! Và cũng vì lẽ đó, tại hạ đã gởi hịch đi khắp nơi triệu tập những đồng đạo vũ lâm, cùng định mưu, thiết kế, lo liệu cho an toàn chung...

Tôn Ngọc Phật lại cười:

- Lại một lần nữa, Lã huynh nghĩ đúng! Nhưng đại khái chúng ta phải làm như thế nào?

Lã Trường Lạc mơ màng đến viễn ảnh công tác trong tương lai:

- Luân phiên nhau, vừa theo dõi Triển thế huynh vừa theo dõi chủ nhân Tình Nhân Tiễn?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Luân phiên là phải lắm, song ít nhất cũng có một người tòng lãnh để điều hành công việc, kiểm soát sự tình...

Y lại đứng, rồi nhìn sang Lâm Nhuyễn Hồng, điểm nụ cười nhẹ, tiếp:

- Tại hạ thì suốt ngày bận rộn, Lã huynh lại còn có gia quyến nhiều nhưong, chỉ có Lâm huynh là nhàn hạ...

Y lại điểm một nụ cười bí hiểm, tiếp luôn:

- Lại đơn thân, vô câu vô thúc, kể ra phương tiện biết bao!

Y tỏ cái vẻ lo cho người, y tăng bốc người, thực ra có ai không biết là y lo cho chính y, y muốn đổ trút cái gánh nặng lên đầu lên cổ của

người khác, tự y đứng ngoài vòng ân oán giang hồ, song y vẫn được an toàn như thường, ít nhất cũng theo sự toan tính của y.

Lâm Nhuyễn Hồng chú ý, lắng nghe, không buông một lời nào cắt đứt câu nói của y.

Nhưng, khi nghe nốt đoạn cuối rồi, họ Lâm giật mình, thầm nghĩ:

- Không lẽ hắn đã thấu đáo tình ý của ta đối với Tân Kỳ? Tại sao hắn cho rằng ta đáng lãnh nhiệm vụ tổng lãnh điều hành mọi hoạt động nhằm bảo vệ Tân Sáu Ông? Tại sao hắn cho là một việc rất hợp lý? Phương tiện mà hắn nêu ra, ngụ cái ý nghĩa chính tâm làm việc đó là hợp lý hơn bất cứ người nào?

Lã Trường Lạc vỗ tay tán đồng:

- Hay! Đề nghị đó rất hợp lý!

Lại thêm một người xác nhận là hợp lý!

Lâm Nhuyễn Hồng vẫn không nói gì.

Họ Lã tiếp nối:

- Việc đó, có lợi chung cho chúng ta, hơn nữa, chẳng có gì riêng hại cho Lâm huynh, Lâm huynh nên đáp ứng là phải!

Lâm Nhuyễn Hồng cúi mặt, trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ thốt:

- Dù tiểu đệ có đáp ứng, cũng chẳng sao...

Lã Trường Lạc lại vỗ tay, reo lên hoan hỉ:

- Thế thì còn gì bằng? Như vậy là kể như chúng ta thỏa hiệp với nhau rồi. Còn như về vấn đề công tác phí, thì tự nhiên tiểu đệ cung ứng! Lâm huynh khỏi lo! Tiểu đệ xin đảm phụ mọi chi tiêu!

Y cười, bỗng ngưng cười, cau mày lại, tiếp nối:

- Đáng lý ra, tiểu đệ còn phải liệu lý hậu sự cho Triển lão anh hùng, nhưng giờ đây, tiểu đệ sợ nhớt là mình còn bao nhiêu việc quan trọng phải làm, làm gấp, cho nên... cho nên.. thiết tưởng Triển lão anh hùng nơi suối vàng hắn cũng lượng xét mà thứ cho tiểu đệ?

Y cười lên mất tiếng, vòng tay:

- Tiểu đệ cần lo liệu về cái việc gởi hịch đi khắp nơi, trong tờ hịch đó, đương nhiên phải có tên Lâm huynh, Tôn huynh, Tây Môn huynh, vợ chồng họ Lý... Ha ha! Từ nay, một việc lớn lao trong vũ lâm bắt đầu khai diễn!

Y vái sát đất, vái Lâm Nhuyễn Hồng và Tôn Ngọc Phật xong, đoạn quay mình bước nhanh.

Y hướng về đầu này hành lang mà đi, từ nơi đầu kia có tiếng cười sang sảng vọng lại.

Tiếng cười của Vô Sảo Dao Ngô Thát, y vừa se se râu quăn, vừa cười, y cười thích thú quá, cười cuồng dại một lúc, rồi y khoa tay lên, cao giọng tán:

- Quả thật là thần y! Đúng là quốc thủ! Chớp mắt đã cứu sống một mạng người!

Y bước ra ngoài, chụp tay lên vai Lâm Nhuyễn Hồng, cười lớn, giục:

- Vào đây! Vào! Ngô Thất này muốn mời các vị mỗi người uống ba chén! Rượu mừng một người được sống lại! Nhất định cái vị phải đến mừng một cuộc hồi sinh!

Tôn Ngọc Phật mỉm cười:

- Thế là tôn phu nhân hoàn toàn khỏi nguy rồi chứ?

Ngô Thất gật đầu:

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Nếu vậy, bọn vãn bối xin tuân mạng!

Nhưng, y nghe đau nhói ở tim!

Và cơn đau nhói lên từng cơn, từng cơn, lâu lắm vẫn chưa dứt...

Ba chén rượu.

Một nắm mồ!

Một người từ Quỷ Môn Quan trở về, trong khi một người đã ra đi, tiến về nơi đó.

Một hồi sinh, một uống tử!

Bóng chiều đã tắt, không gian nhạt mờ dần. Rồi màn đêm phủ xuống, vạn vật khuất dạng chung quanh...

Triển Mộng Bạch đứng nơi đầu mộ, đưa cao chén rượu.

Gió từ phương xa cuộn đến, chuyển động cành lá xạc xào cỏ cao ngọn gấn mộ dợn dợn như sóng nhẹ trùng dương.

Quanh chàng nào có một bóng người?

Thân nhân? Bằng hữu? Tất cả đều vắng mặt trong phút giây thiêng của cuộc tiễn đưa một linh hồn vĩnh đi âm cảnh!

Niềm lưu luyến, ngày nào còn nóng bỏng nơi tâm não của bao nhiêu người, hôm nay, mọi ý niệm đều lạnh, để người ta đi càng thêm lạnh trong phủ phàng của nhơn tình, thế thái...

Tất cả đều lạnh lùng đối với một kẻ ra đi.

Tất cả, kể cả những người thân nhất, bởi chẳng ai muốn ra đi, nhưng người đã ra đi.

Họ chẳng muốn ra đi, nên họ chẳng dám tiễn đưa, họ sợ Tình Nhân Tiễn vút đến bất ngờ, họ sợ Xuyên Tâm Lệnh bay đến bất ngờ.

Họ còn tham sống, tức nhiên họ phải tránh Xuyên Tâm Lệnh, Tình Nhân Tiễn hay đúng hơn, họ tránh xúc nộ chủ nhân hai ác vật đó!

Bên cạnh chàng, chỉ có hai gia nhân, người nào cũng bạc trắng mái đầu.

Tại sao không một thanh thiếu niên nào phụ giúp chàng trong việc

mai táng phụ thân chàng?

Tại sao không một thanh thiếu niên nào theo chàng, viếng mộ hôm nay?

Và chung quy cũng chỉ là hai lão gia nhân, những người quá già nua, không còn sợ chết, bởi hết hy vọng sống sót vài ngày!

Nằm dưới đáy mồ kia, là một người trọn đời bôn ba cho chánh nghĩa vũ lâm, lấy giang hồ làm nhà, lấy đồng đạo làm thân nhân, giờ đây, ngày trả các xác cho đất lạnh để trở thành cát bụi, con người đó ra đi trong âm thầm, tẻ lạnh, tủi hờn...

Đau đớn thay cho một người nhiều tâm chí!

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không, há rộng miệng, đổ trọn chén rượu vào, nốc một hơi cạn.

Rượu cay nồng chảy xuống lòng, rượu đã nóng càng thêm nóng do nhiệt độ uất hờn nung nấu thêm. Triển Mộng Bạch vung tay quăng chén rượu không ra xa, đoạn nhìn đăm đăm đầu mộ, lầm nhảm:

- Phục cừu! Phục cừu!

Chàng lầm nhảm mãi hai tiếng đó, mắt chàng đỏ dần dần lên, rồi lệ nóng từ đáy lòng trào dâng, thoát vành mi, từng hạt, từng hạt, lăn dài theo má.

Bỗng qua màn lệ mờ hồ, chàng thấy lơ mờ trước mặt, một bóng người, bóng đen, hắc người đó vận y phục đen.

Chẳng rõ người đó xuất hiện từ lúc nào, và đang đứng im lặng phía sau mồ.

Hai lão gia nhân đứng sau lưng Triển Mộng Bạch cũng phát giác ra bóng người.

Người đó ốm yếu quá, trông như một bóng ma, hai lão gia nhân vừa nhận ra, bật kêu lên một tiếng khiếp hãi.

Đoạn, cả hai ngã nhào.

Triển Mộng Bạch quát hỏi:

- Ai?

Người đó, vận chiếc áo quá dài tay, gương mặt trắng xanh, dù cắt thịt sâu tận xương cũng khó tìm một hạt máu.

Đôi mắt rất đen, rất sáng, tuy ốm yếu, song có vẻ đẹp ảo huyền, cái đẹp của hạng người bình sanh không hề ăn những vật thực nấu nướng.

Vẻ đẹp không mãi mai nhiễm mùi trần tục.

Hiển nhiên, bóng u linh, đó là một nữ nhân, và nữ nhân xuất hiện trong khoảng thời gian và khung cảnh này, là một sự kiện trên chỗ tưởng tượng của Triển Mộng Bạch.

Cất tiếng hỏi, nữ nhân chưa đáp, Triển Mộng Bạch cau mày có thái

độ rõ rệt đối phó với nàng.

Nữ nhân đưa tay lên.

Bàn tay xương xẩu, trắng nhợt từ từ nhìn đến chàng, trong lòng bàn tay, có ba mảnh chén vỡ.

Chiếc chén của Triền Mộng Bạch vừa quăng, vỡ thành ba mảnh, nàng nhặt lên, bây giờ nàng trao qua cho chàng.

Đoạn, nàng từ từ cất tiếng:

- Chén của người?

Triền Mộng Bạch bỗng rùng mình.

Chiếc chén đó, chàng quăng đi, chạm mạnh vào một tảng đá gần đó, chén vỡ ra, mảnh chén văng xa chỗ chạm, mỗi mảnh một phương hướng khác biệt.

Trong đêm tối muốn nhặt một mảnh chén nhỏ, văng trong cỏ loạn chẳng phải là việc dễ làm, nhanh chóng, huống hồ là nhặt tất cả ba mảnh?

Thế tại sao ba mảnh chén lại nằm gọn trong tay nữ nhân?

Dù có mảnh văng về phía nàng một cách bất ngờ, thì bất quá nàng đưa tay đón bắt mảnh chén đó thôi, sao nàng lại đủ cả mấy mảnh trong tay?

Và nàng nhặt lên để làm gì?

Tuy nhiên, chàng không thấy mình nao núng, trầm giọng đáp rất gọn:

- Phải!

Nữ nhân áo đen bước vòng từ mộ hậu đến mộ tiền, theo chân, nhút nhát, tà áo lả lướt bay, tạo cho dáng đi của nàng tha thướt quá.

Nàng thản nhiên đặt ba mảnh chén trước đầu mộ, rồi nhìn Triền Mộng Bạch một lúc, sau đó dời ánh mắt sang nắm mộ.

Triền Mộng Bạch trong tư thế bất thuận, không nhìn rõ gương mặt nàng như thế nào.

Chàng chỉ nghe nàng thấp giọng, lầm nhảm:

- Chết rồi! Đã chết rồi...

Triền Mộng Bạch đằng hắng một tiếng, rồi hỏi:

- Phu nhân đến điều táng tiên phụ?

Nữ nhân áo đen chừng như không nghe chàng nói chi, tiếp tục lầm nhảm:

- Người chết! Chết quá vội vàng! Chết không cho ta kịp thời nhìn người chết! Chết không cho ta kịp thời nghe tiếng rên siết của người! Giọng nói thấp, vang đều đều song ẩn ước có niềm oán độc.

Trước mộ phần của cha, thái độ của nàng hết sức vô lễ, Triền Mộng Bạch sôi giận, giương tròn đôi mắt đỏ ngầu nhìn nàng, cao giọng hỏi:

- Phu nhân là ai? Từ đâu đến? Phải biết đây là phần mộ của tiên

phụ, tại hạ không dung cho bất cứ ai ngang nhiên đến đây, buông lời hồ đồ hỗn loạn!

Nữ nhân áo đen không buồn lưu ý đến chàng.

Cơn gió quét qua, tung bay tà áo lất phất trong không gian, tưởng chừng cuốn nàng theo đà.

Nàng gầy yếu quá, trông nhẹ nhàng như chiếc lá vàng.

Rồi nàng vỗ nhẹ tay lên tấm thạch bia, chừng như một cảm giác lạnh chuyền nhanh trong cơ thể nàng, chẳng rõ cảm giác đó do một ý niệm phát sanh từ cái chạm bia đá, hay chính bia đá lạnh gây nên.

Nàng tiếp tục lẩm nhẩm, với giọng thấp, đều:

- Ta biết, người tha chịu chết! Chết để khỏi trông thấy mặt ta! Ta biết, người không dám gặp lại ta!

Triển Mộng Bạch quát lớn chặn lại:

- Nếu phu nhân có oán thù gì với tiên phụ, thì cứ nói với tại hạ đây, tại hạ là giọt máu của họ Triển, mà từ bao nhiêu thế hệ qua, giống họ Triển chưa hề sản xuất thứ người hèn khiếp!

Nữ nhân vụt quay nhìn chàng.

Ánh mắt của nàng sắc lạnh, vành môi vụt lên một nụ cười không kém lạnh lùng.

Tuy nhiên, qua những lời than oán trước mộ phần do nàng vừa phát ra, Triển Mộng Bạch độ chừng nàng ở trong hạng trung niên.

Bởi, một thiếu nữ làm gì có liên hệ với phụ thân chàng với cái độ mặt thiết gọi phụ thân chàng bằng tiếng người cộc lốc?

Dù sao, Triển Mộng Bạch cũng thấy được nàng có vẻ đẹp mê hồn, sự gầy yếu chẳng những không làm giảm sắc đẹp đó, trái lại còn gia tăng điểm quý phái, cao khiết của nàng.

Trong vẻ đẹp ảo huyền, ẩn ước có cái oai khiến những ai đối diện với nàng, cũng phải hồi hộp, sợ sệt.

Nàng ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc, đoạn cất giọng trầm buồn, hỏi:

- Cha người đã chết, tại sao mẹ người không đến?

Triển Mộng Bạch sửng sốt.

Câu hỏi của nàng hết sức kỳ quái, càng kỳ quái hơn nữa là nàng buông ra quá đột ngột.

Triển Mộng Bạch buột miệng đáp liền:

- Gia mẫu đâu còn? Mười chín năm trước, bà đã quy tiên. Còn phu nhân, nếu thật sự phu nhân đến điều tang, thì tại hạ vô cùng cảm kích. Nhược bằng...

Nữ nhân áo đen không nghe đoạn cuối câu nói của chàng, đoạn có hàm ẩn niềm căm phẫn.

Nàng ạ lên một tiếng:

- Thì ra, gia gia người không tục truyền!

Nàng dừng lại đó, rồi nín luôn.

Triển Mộng Bạch hết sức nghi hoặc.

Chàng suy nghĩ mãi, chẳng biết nữ nhân này là thân hay thù. Cuối cùng, không đành được tính hiếu kỳ, chàng hỏi:

- Phu nhân là ai? Đến đây với mục đích gì?

Chàng đã hỏi như thế hai lượt rồi, nữ nhân cứ mơ màng triền miên theo giòng tâm tưởng.

Bây giờ, chàng lập lại và nóng nảy chờ nghe.

Nàng không đáp, ngẩng mặt lên, nhìn chàng hỏi lại:

- Gia gia người chết, người tưởng là sẽ báo thù được hay chẳng?

Lại thêm một lần, nàng nêu một câu hỏi kỳ quái.

Triển Mộng Bạch sửng sốt, buột miệng đáp:

- Đương nhiên là phải báo thù!

Nữ nhân bật cười lạnh lùng, cười thành tiếng.

Nàng vụt đưa tay, quạt qua chàng.

Đột nhiên, bà phát chưởng, chưởng thế rất nhẹ và rất chậm, chưởng kinh nhắm vào đại huyệt Nghinh Hương của Triển Mộng Bạch.

Bất giác, chàng quá kinh hãi, vội khom mình một chút, đưa chưởng lên nghinh đón, theo chiêu thức Nộ Kích Lôi Đình, chưởng đó chuyên thủ hơn công, nhưng thế đánh ra lại nhân công mà thủ.

Chàng đánh ra, rất mạnh, chưởng lực phát đi, kêu lên một tiếng vù.

Nhưng, chẳng hiểu tại sao, chưởng lực của chàng như đánh vào khoảng không, trái lại, chưởng kinh của nữ nhân đi rất chậm, vẫn đến sát huyệt đạo của chàng.

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh hãi, thu tay về, huỳnh cánh tay cho ra hai bên, chân lùi một bước, rồi vùng tay đánh tới.

Chàng đánh liên tiếp ba chưởng nữa, chưởng thứ ba xuất phát rồi, chàng đã lui lại đúng năm bước.

Ba chưởng đánh ra đều rơi vào khoảng không, như chưởng đầu tiên.

Nhưng dù thân pháp của chàng linh ảo như thế nào, chàng vẫn không làm sao bắt thân hình thoát khỏi chưởng ảnh của nữ nhân.

Chưởng ảnh của nữ nhân, như bóng với hình, bám sát huyệt đạo yếu nhược của chàng.

Xuất phát chiêu công, ngăn chặn, thay đổi thân pháp, né tránh vẫn không làm sao giải tỏa được áp lực của chưởng ảnh đối phương, Triển Mộng Bạch lại càng kinh hãi.

Hơn thế nữa, chàng mừng tượng nghe chết chóc đâu đây phản phát quanh chàng và bàn tay xương xẩu trắng nhợt của nữ nhân như

khuấy động cho mùi chết chóc đó lan rộng ra.

Triển Mộng Bạch nghiêng rằng vận dụng toàn lực, vung loạn hai cánh tay, cứ từ hai bên tả hữu đánh vào.

Cái đích của chưởng kinh do chàng phát xuất, là hai bên hông nữ nhân.

Bây giờ thì chàng đánh với cái ý liều mạng rồi, không cần tự bảo vệ nữa, mà chỉ cốt làm sao hạ được đối phương thôi.

Trên giang hồ, cao thủ gọi lối tấn công đó là đồng quy ỨC TẬN.

Nữ nhân áo đen thấy thế, nhếch môi hờ hững cười lạnh.

Nàng khẽ xoay bàn tay, chẳng rõ thủ pháp xuất phát như thế nào, Triển Mộng Bạch đang vung tay loạn lên, bỗng ngã nhào.

Nàng bấu môi, hỏi:

- Tài nghệ như vậy lại dám nói đến việc phục thù à?

Nàng phát nhẹ ống tay áo, lùi lại bảy bước, tựa mình vào bia đá.

Lùi xa như thế, song chừng như nàng không nhích chân bước một bước nào.

Tay áo phát lên, sanh gió, gió từ tay áo cuốn ra, quét không khí, cái quét đó tạo nên một sức dội nhẹ, đủ đẩy nàng lùi đến tám bia.

Hai lão gia nhân đã bước đến nâng Triển Mộng Bạch lên, song Triển Mộng Bạch vung tay, hất hai lão già ra ngoài, rồi tự nhiên đứng dậy, ngằm vận chân khí, đoạn lướt tới.

Chàng nghĩ rằng, vừa rồi, vì chàng sơ ý, nên bị đối phương đánh ngã, lần này chàng thận trọng từng ly, từng tý, nhất định phải báo thù cái bại trước đó.

Vũ học của nhà chàng, thuộc dương cương, khí thế rất hùng mãnh, đánh ra gió rít vù vù, càng đánh, gió càng rít mạnh như hổ rống, như báo gầm, như bão tố, cuồng phong. Chưởng ảnh biến hóa muôn trùng, chụp xuống đầu nữ nhân áo đen, chưởng ảnh tỏa rộng ra bao phủ chung quanh.

Chưởng ảnh kết thành một chiếc tán, phủ kín nữ nhân.

Những lá khô gần đó, bị gió chưởng bốc lên, đảo lộn như ngàn cánh buồm, những đám cỏ chạm vào nhau, bật thành tiếng kêu xào xào.

Nhưng, nữ nhân vẫn đứng yên bên tám bia, hai tay buông thõng, tay áo chấm đất.

Gió chưởng của Triển Mộng Bạch đùa bốc những vật chung quanh, lạ lùng thay, không lay động nổi hai ống tay áo của nàng.

Gió chưởng không lay động nổi, chưởng kinh của chàng hiển nhiên không chạm đến luôn.

Đánh như điên cuồng, đánh một lúc hơn bốn mươi chiêu, Triển Mộng Bạch không làm sao phớt nhẹ đến mình nữ nhân, đừng nói là làm gì

hề hấn đến nàng.

Bất giác, chàng biến sắc mặt, biết gặp phải tay phi phàm rồi.

Bây giờ, nữ nhân mới phản công.

Nói là phản công, bởi nàng khẽ nhắc một bàn tay lên. Theo đà nhắc tay, ống tay áo phất qua, trúng phải đầu gối bên tả của Triển Mộng Bạch.

Cái chạm không mạnh lắm, Triển Mộng Bạch không chịu nổi, ngã liền.

Lần này, chàng ngã ngửa người ra, như bị một vật gì cứng rắn chọt trúng gối, đẩy chàng.

Chàng giương tròn mắt nhìn nữ nhân, thấy nàng cũng lạnh lùng nhìn chàng.

Nàng hừ một tiếng, mỉa mai:

- Vũ công của cha, đã kém rồi, song vẫn còn tạm dùng được, ngờ đâu vũ công của con lại kém hơn nữa! Như thế này thì còn hy vọng gì làm nên việc?

Triển Mộng Bạch tức uất quá độ, bật đứng lên, nhún chân vọt lên không, rồi từ trên không lao vút xuống.

Đồng thời, tay tả nắm lại, tay hữu sè ra, tả quyền, hữu chưởng, đôi chân lại theo thế liên hoàn đá vút tới.

Vừa lao vút xuống, chàng xuất phát bốn chiêu cùng một lúc.

Đánh như thế, là dễ lộ sơ hở quá nhiều, thượng bộ cũng có, mà hạ bộ cũng có luôn.

Đánh như thế, chẳng khác nào nạp mình cho đối phương, nếu chàng gặp phải tay cao siêu hơn mấy bậc.

Mà nữ nhân thì đúng là cao siêu hơn chàng rồi, qua hai lượt chàng tấn công, nàng không phản công, nàng không việc gì, chàng lại ngã đủ hai lần.

Nhưng, dù biết như vậy, Triển Mộng Bạch vẫn không hề do dự, chàng quyết tiến tới, dù phải chết cũng đánh, miễn sao cho chàng đánh trúng đối phương một quyền, đá trúng một ngọn cước là đủ. Nếu trúng quyền, hoặc trúng cước, nữ nhân cầm chắc cái chết trong tay, dù nữ nhân có nhanh nhẹn phản công, chạm vào chàng, chàng vẫn sẵn sàng đổi đòn.

Cũng như lượt thứ hai, chàng quyết cùng nữ nhân đồng quy ức tận. Nữ nhân chớp mắt, chừng như tán thưởng tài nghệ của chàng.

Qua hai lượt, buông lời khinh miệt, bất quá nàng dùng cái giọng của kẻ trên chân, phủ lấp kẻ sa cơ, bất quá để khiêu khích đối phương, chứ thật ra nàng cũng thán phục phần nào tài nghệ của Triển Mộng Bạch.

Tuy nhiên, sự thán phục đó chưa biểu lộ rõ rệt.

Bây giờ, nàng chớp mắt, chứng tỏ nàng nhận chân cái tài của Triển Mộng Bạch.

Nhận chân, thán phục, là cái độ lượng của con nhà võ, phàm là người chánh đáng, có đầy đủ hiệp khí, hảo tâm, gặp kẻ có tài, vẫn khen tài, dù kẻ đó là đối lập.

Đã biết là phải chết trước một kẻ có tài, họ vẫn khâm phục cái tài của đối thủ, họ chẳng bao giờ đổ kỵ.

Cho nên nữ nhân lấy cái lượng con nhà võ mà tán thưởng tài nghệ của Triển Mộng Bạch, tuy chàng đang quyết liệt hạ sát nàng.

Nàng mỉm cười, vài thủ pháp thần bí, nàng lại hất nhào Triển Mộng Bạch qua một cái phát nhẹ bàn tay.

Vừa nhào xuống Triển Mộng Bạch lại đứng lên, vừa đứng vừa vọt tới, hét vang:

- Hôm nay, giữa chúng ta, phải có một sống một chết! Phu nhân không chết, thì tại hạ chết, hoặc ngược lại!

Chàng lẫn xả vào đối phương, như con trâu điên quặc sừng, gặp cái gì là húc vào cái đó.

Mỗi lần ngã sau, chàng nghe đau đớn hơn lần ngã trước. Chàng càng nghe đau, chàng càng tức uất, đồng khí gia tăng thập bội.

Nữ nhân mỉm cười, lách nhẹ thân hình, hoặc sang tả, hoặc sang hữu, chứ không phản công.

Nàng lạnh giọng hỏi:

- Người muốn ta giết người? Nếu ta có ý giết người thì liệu người còn múa máy như bây giờ chẳng?

Triển Mộng Bạch vừa đánh vừa hét:

- Phu nhân đã giết tiên phụ, tại hạ không phục thù nổi, thì nên giết luôn tại hạ, tại hạ cảm kích lắm đó!

Nữ nhân hừ một tiếng:

- Ai bảo với người là ta hạ sát gia gia người?

Triển Mộng Bạch giật mình, bất thành linh dừng thân pháp lại.

Nữ nhân tiếp luôn:

- Vũ công như vậy, tánh khí như vậy, lại muốn báo thù! Người nuôi mộng phải không?

Những lời nói của nàng buông ra, chẳng khác nào những ngọn roi quất vào đầu Triển Mộng Bạch, những mũi tên bắn vào tim chàng.

Chàng sững sờ, mở to mắt nhìn nữ nhân trừng trừng.

Một lúc lâu, chàng chạy đến trước đầu mộ nhào xuống, khóc to lên.

Còn bao nhiêu khí lực, chàng dùng tất cả để bật lên những tiếng khóc náo nùng, như mượn cái khóc để tuôn ra những gì ứ đọng nơi

tâm tư.

Chàng khóc để trút theo tiếng khóc những uất ức, khóc cho vơi phần hận.

Chàng khóc mãi, hai lão gia nhân chẳng dám khuyên dút, mà nữ nhân cũng cứ để yên cho chàng khóc, chẳng thốt một lời an ủi.

Con người mang cả một trời hận tủi ở trong lòng, nếu chẳng làm được một cái gì để phát tiết bớt nỗi niềm ứ đọng, hẳn phải điên.

Không làm gì được, thì khóc.

Nếu lúc khóc, bị ai ngăn chặn, người đó lại càng tủi, càng hận, càng khóc lớn, lời an ủi, thốt ra chưa đúng lúc, chẳng khác nào kêu mạch sẫu cho rộng hơn, sâu hơn, còn ai chịu nổi?

Cho nên, những người hiện diện cứ để cho chàng khóc.

Chẳng rõ chàng khóc được bao lâu, người đã mệt, tâm dịu lại, thì một bàn tay nhẹ đặt lên đầu vai chàng.

Và nữ nhân buông tiếng thở dài, ảo não, rồi trách:

- Là nam tử tu mi, sao lại khóc? Người có biết những kẻ khóc là những kẻ kém nghị lực chăng?

Triển Mộng Bạch cắn răng, dồn tiếng uất.

Giả sử lúc đó, chàng có muốn khóc nữa, cũng chẳng còn khí lực mà khóc.

Bất quá, chốc chốc một vài tiếng nấc vang lên, theo tiếng nấc một vài hạt lệ trào ra.

Cái khóc ồ ạt đã qua, giờ đến lúc chàng khóc thầm.

Nghe nữ nhân trách khéo, chàng đưa tay áo, lau ngấn lệ.

Nữ nhân áo đen gạt đầu, dịu giọng:

- Phải đó! Có như vậy mới được chứ! Tại sao lại phải khóc?

Là nam nhân, là trượng phu, đã không biết sợ bất cứ sự việc gì trên đời, thì còn có sự việc gì mà mình không làm nổi? Còn có sự gì mà mình không hoàn thành như ý muốn?

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Còn như cừu nhân của gia gia ngươi, hay của ngươi cũng thế, chưa chắc gì là một ác ma thực sự!

Triển Mộng Bạch từ từ đứng lên, tâm tư rối loạn phi thường.

Chàng tự hỏi, nữ nhân này là ai? Tại sao có lúc lại oán hận phụ thân chàng, có lúc lại muốn chàng báo thù cho phụ thân chàng? Rồi thoát nặng lời mắng chàng, thoát dịu giọng an ủi, khuyên khích chàng?

Tại sao nàng mâu thuẫn với nàng như thế?

Đêm dần dần khuya.

Sương đêm dần xuống nặng hạt, không gian dần dần lạnh.

Triển Mộng Bạch tuy ngưng khóc, song vẫn không buồn lau khô

ngắn lẹ còn ướt át nơi mặt.

Nữ nhân nhìn chàng lúc lâu, rồi thốt:

- Vừa rồi ta chỉ thử xem người có chí phục thù hay không, chứ ta chẳng có ác ý gì đối với người cả.

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn lên nền không đen thẫm, tâm tư vẫn còn sôi động với bao nhiêu ý niệm...

Nữ nhân thốt đã lâu, chàng chưa đáp.

Nữ nhân lại tiếp:

- Thì ra, người cũng có dũng khí! Thì ra, người cũng có chí kiên quyết như vậy, có lo gì người chẳng thành công?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tuy tại hạ có dũng khí, có quyết tâm nhưng tại hạ lại không tài! Tại hạ phải đến phương trời góc biển nào học tập, để có đủ lực lượng đối đầu với chủ nhân Tình Nhân Tiễn?

Chẳng rõ do động cơ nào thúc đẩy, bỗng nhiên đối với một nữ nhân hoàn toàn xa lạ, chàng lại thổ lộ tâm tư!

Điều chàng vừa thổ lộ, bằng mọi giá, chàng phải giữ bí mật, giữ đến khi nào tâm nguyện hoàn thành.

Chưa hành động, mà đối phương đã biết cả chương trình kế sách thì còn mong gì chàng gặt hái thành công?

Thốt ra những gì kết tinh lại nơi tâm tư sau ngày cha chết, Triển Mộng Bạch nghe nhẹ nhàng phần nào, song đồng thời chàng hối hận.

Nhưng... nữ nhân điểm nhẹ nụ cười, từ từ đáp:

- Có chí thì nên, sắt mài dũa mãi cũng thành kim, chỉ sợ con người không kiên quyết, chỉ sợ con người thiếu nghị lực!

Nàng tiếp nối với vẻ thần bí:

- Trên thế gian, người ta chỉ biết đến những kẻ có danh, nào ai nghĩ rằng trong bóng tối còn có biết bao người vô danh? Có danh chưa hẳn là có tài, vô danh chưa hẳn là bất tài. Có danh khác hơn vô danh, chỉ ở chỗ động và tĩnh. Bởi hiếu động, nên thành danh, bởi tĩnh nên không cần đời biết đến mình. Cho nên, có danh chưa hẳn là có tài, vì cái danh đòi hỏi nhiều yếu tố thành công khác, ngoài cái tài.

Muốn thành danh, người ta phải chú trọng đến thủ đoạn, chuyên thủ đoạn hơn, chuyên trau dồi tài nghệ. Người không cần danh, chẳng cần chi đến thủ đoạn, cứ chuyên tâm trau dồi tài năng, hay nói một cách khác, lấy sự nghiên cứu, sở học mà làm vui. Do đó, người hữu danh chưa hẳn hơn người vô danh, và thiên hạ từng nói đến câu, danh không phù với thực tài!

Nàng dừng lại một chút, rồi kết luận:

- Người tìm người, để nhờ người huấn luyện? Nói đến công tìm người, là người nghĩ ngay đến hạng hữu danh. Hạng đó, chắc gì giúp được người thành tài như người mong muốn, bởi chính họ cũng chẳng phải là hầu hết đều có thực tài? Giả như người làm mẫu người hữu danh vô thực thì làm sao? Đâu bằng người may mắn gặp được người có kỳ tài nhưng lại vô danh bởi họ rất chán cái danh? Triển Mộng Bạch giật mình.

Nữ nhân tiếp luôn:

- Nếu người bằng lòng theo ta, ta sẽ có cách giúp người luyện tập được võ công, thừa đánh bại địch để báo thù!

Đêm vắng, bóng tối lan tràn, lời nói của nữ nhân như ngọn đèn sáng bừng lên.

Tâm tư của Triển Mộng Bạch cũng đen tối như đêm dài, ngọn đèn đó soi rõ con đường tiến thủ.

Đi theo nàng?

Chính nàng truyền thụ võ công kỳ diệu cho chàng, hay nàng giới thiệu chàng với một bậc kỳ nhân nào khác?

Đi theo nàng, trong khi chàng đỉnh ninh nàng là cừu nhân của phụ thân chàng?

Chàng trầm nghĩ:

- Thôi đi, theo người, thà ta hỏi qua mối huyết hải thâm cừu này còn hơn? Thà ta đem cái tài sức hèn mọn này, chống lại chủ nhân Tinh Nhân Tiên dù có chết cũng còn hơn! Khi nào ta lại thọ ơn kẻ thù của cha ta?

Chàng thẳng thắn nói lên ý niệm đó.

Nữ nhân bình tĩnh hỏi:

- Nếu ta có thù với phụ thân người, tại sao ta lại có ý giúp người?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc. Sau cùng chàng hừ một tiếng, thốt:

- Nhưng, vừa rồi, phu nhân vô lễ với vong hồn tiên phụ... giả như phu nhân muốn tại hạ đi theo, thì trước hết hãy lạy lễ trước mộ đi.

Giọng chàng rắn rỏi quá, chứng tỏ chàng kiên quyết đòi điều kiện đó. Nếu điều kiện không được thỏa mãn, nhất định chàng chẳng đi đâu, dù nữ nhân dùng oai lực cưỡng bức.

Nữ nhân giật mình, bật cười lạnh:

- Người muốn ta cúi đầu tạ tội với gia gia người? Hừ! Hừ! Dù cho gia gia người...

Triển Mộng Bạch phản nộ:

- Phu nhân không được tiếp tục buông lời vô lễ nữa đây! Tại hạ nghĩ vì phu nhân có nhã ý muốn giúp tại hạ, nên bỏ qua cho sự vô lễ của

phu nhân vừa rồi. Nhưng, tại hạ chỉ có thể bỏ qua một lần, nếu phu nhân còn tái phạm, thì đừng trách tại hạ vô lễ ngược lại.

Chàng quay mình, hướng về hai lão gia nhân, vẫy tay:

- Chúng ta đi!

Chàng bước đi, bước gấp, không hề quay đầu lại, xem hai lão gia nhân có đi theo kịp chẳng, chứ đừng nói là cần nhìn nữ nhân áo đen. Đột nhiên, có tiếng thở dài phát ra từ phía sau lưng chàng, rồi nữ nhân gọi:

- Trở lại!

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Trở lại để làm gì?

Nhưng rồi chàng cũng trở lại.

Nữ nhân ngưng trọng thần sắc, mở to đôi mắt đen sáng nhìn chàng một lúc, nói:

- Ta không có ý bắt buộc người phải bái nhận ta làm sư phụ, ta chỉ đưa người đến gặp một người. Người đó có võ công cao hơn ta gấp trăm, gấp ngàn lần, người sẽ nhập môn học nghệ với người đó. Còn ta... ta... nhiều lắm là ta chỉ còn sống thêm có mấy hôm nữa thôi... như vậy, ta làm sao truyền thọ võ công cho người được?

Gương mặt nữ nhân đã nhợt nhạt, vẻ bi thảm càng làm cho nhợt nhạt thêm.

Triển Mộng Bạch nhìn nàng, xúc động tâm tình, cảm thấy không nỡ ương ngạnh với nàng nữa.

Chàng trầm ngâm một lúc đoạn cất giọng u buồn hỏi:

- Phu nhân... bảo là... phu nhân không còn sống bao lâu nữa?

Nữ nhân ảm đạm gật đầu.

Bỗng, nàng nở nụ cười tươi, thốt:

- Tuy ta không sống được bao lâu nữa, ta cũng cố chờ người tìm cho được vị sư phó xứng đáng rồi, ta có chết cũng không muộn!

Nàng muốn nói, ta chết cũng chẳng quan hệ gì, song nàng trại cái ý, nói một cách khác.

Triển Mộng Bạch chẳng biết mình cảm kích hay bi ai, hay chàng còn hận nữ nhân đã vô lễ trước mặt phụ thân chàng.

Chàng không đáp vội, suy nghĩ một lúc lâu, sau cũng trầm giọng gọi:

- Tiền bối...

Chàng đã đổi cái tiếng xưng hô, thì hiển nhiên chàng nhận ra nữ nhân thuộc hàng trưởng thượng.

Nữ nhân mỉm cười.

Nụ cười của bà hiền dịu làm sao!

Bỗng, nữ nhân vọt mình tới, chụp tay Triển Mộng Bạch kéo chàng

vào bóng tối.

Hai lão gia nhân kinh hãi, bước theo.

Triển Mộng Bạch cau mày, hỏi:

- Tại sao...

Nữ nhân vừa đưa tay bịt miệng chàng, vừa bảo khẽ bên tai:

- Đừng gây tiếng động! Có người đến kia!

Bà cử động nhanh nhẹn, tự nhiên, chẳng có vẻ gì là hiểm cả. Bà xem

Triển Mộng Bạch như người nhà, như một môn đệ, như một nữ đệ.

Triển Mộng Bạch không phản kháng, thấp giọng hỏi:

- Người nào đến, hay là...

Nữ nhân đáp:

- Đang đêm, giữa chốn hoang dã, nếu khách dạ hành xê dịch, nếu không vì việc khẩn cấp, hẳn cũng chẳng có thiện ý gì...

Vó ngựa vang lên, khuất lấp tiếng nói của bà.

Bây giờ, nghe vó ngựa, Triển Mộng Bạch mới viết rõ là quả có người đang tiến về phần mộ.

Dù sao, chàng cũng được liệt vào hàng khá trong võ lâm, thế mà chàng không phát giác ra tiếng động.

Trong khi đó, cái tài của bà trên hãn chàng mấy bậc!

Nhưng, bà là ai?

Vó ngựa đến gần, đến rất nhanh.

Chừng như có tiếng nữ nhân than thở, khi vó ngựa đến rất gần, tiếng than vang lên rất rõ:

- Không lẽ trời sắp sáng? Ta không làm sao xa rời người được! Tại sao đêm tối quá ngắn thế này?

Triển Mộng Bạch cau mày, thầm nghĩ:

- Thì ra đôi tình nhân, lưu luyến trước phút chia tay!

Kỵ sĩ, là đôi tình nhân, nữ nhân lên tiếng rồi nam nhân đáp lời.

Giọng nói của nam nhân hơi trầm, ẩn ước có tiếng cười nhẹ chen tiếng nói:

- Gặp nhau trong khung cảnh có gió vành vờn nhẹ tạo tiếng nhạc dịu bên tai có sương ngọc rơi từng hạt, từng hạt, hòa nhịp với nhau như lời ân ái, thiết tưởng khách đa tình nào cũng thương mộng hồn phiêu phưởng tìm lối đến non vu. Tuyệt lắm rồi! Chúng ta còn than oán chi đêm ngắn ngày dài? Hà hướng, chẳng phải chúng ta luôn luôn mỗi đêm mỗi hội ngộ.

Mỗi năm chỉ có một lần, bao nhiêu phút giây trong một lần, chúng ta nên tận hưởng, sao lại bỏ phí thời gian hiệp mặt, để mà sầu mà hận, mà luyến tiếc thiết tha? Thời gian đi qua, nó vẫn qua đều dù thán oán nó vẫn đi qua, thán oán không làm sao cho nó trì hoãn lại được.

Vui lên đi, hiền muội, vui lên, tận hưởng phút giây gặp gỡ, qua đêm nay rồi, chúng ta lại xây mộng chờ ngày gặp lại năm sau!

Nữ nhân như khóc, giọng nói nghẹn ngào:

- Mỗi năm một lần! Hừ! Gặp nhau chưa trọn hưởng niềm vui lại phải chờ đợi trên một năm dài! Thế này thì tôi đến chết dần trong héo hắt mỗi mòn.

Rồi nữ nhân tiếp với giọng hờn duyên:

- Người biết đâu, từ ngày lấy hần, ai ai cũng cho rằng ta và hần là một đôi sắc tài, tình đầu ý hợp, song thực ra thì ta âm thầm đau khổ, tủi phận buồn duyên, ta chán hần lắm rồi, còn gần hần ngày nào, là ta như còn đeo mang một quỷ sứ, một ma vương! Sống bên cạnh hần, là ta sống cái kiếp ngục tù, ta chẳng thấy niềm vui dù là nhỏ mọn! Hừ, ai dám cho rằng Kim Ngọc Song Hiệp không hòa thuận nhau! Ai dám tưởng cái cảnh của Kim Ngọc Song Hiệp là cảnh trống đánh xuôi, kèn thổi ngược?

Triển Mộng Bạch thăm nghĩ:

- À nữ nhân là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như!

Chàng tự hỏi:

- Còn cái gã gian phu kia là ai?

Bất giác, không dần được tính hiếu kỳ, chàng tìm cách nhô đầu lên, nhìn ra xem cho biết nam nhân là ai.

Nhưng, chàng lẳng tai nghe nữ nhân, tiếp:

- Chẳng như, người có nói là chỉ cần tốn bốn vạn lạng bạc, là có ngay một đôi Tình Nhân Tiễn! Hiện tại ta cần một đôi Tình Nhân Tiễn, rồi sau đó...

Nữ nhân dừng câu nói.

Triển Mộng Bạch nôn nóng muốn biết nàng ấy cần dùng Tình Nhân Tiễn để làm gì, chàng hết sức chú ý lắng nghe.

Nam nhân thốt:

- Nếu hiền muội muốn có đôi tiễn đó, ngu ca sẽ tặng trong một ngày gần đây!

Rồi hần bật cười khanh khách, tiếp:

- Tuy ngu ca biết rõ, muốn có đôi Tình Nhân Tiễn phải mất bốn vạn lạng bạc, song cách thức mua đôi tiễn đó như thế nào, thì... ngu cả cũng chưa hiểu được!

Triển Mộng Bạch rung người lên, nắm chặt hai tay, móng bấm sâu sâu vào da thịt.

Bên ngoài, nữ nhân kêu lên:

- Người có thể tặng ta một đôi Tình Nhân Tiễn? Người có sẵn, hay tìm cách hỏi mua?

Nam nhân đáp gọn:

- Có sẵn!

Nữ nhân lại hỏi:

- Người đã nói là không biết phải làm sao mua được đôi tiền đó, thì làm gì có sẵn mà tặng ta?

Nam nhân điềm nhiên:

- Bất ngờ mà có, tẩu xảo mà có! Còn như bảo ngu ca tìm mua, thì thú thật ngu ca đành chịu thôi!

Nữ nhân, chính là Trần Thanh Như, hừ một tiếng:

- Nếu có đôi tiền trong tay, ta nhất định...

Nam nhân cười nhẹ:

- Nhất định như thế nào?

Trần Thanh Như bật cười hắc hắc:

- Ta nhất định lần sau... tất cả... ta đều nghe theo người.

Giọng nói nhỏ lại, hơn thế, thỉnh thoảng có tiếng cười khúc khích chen vào, rồi tiếng động do họ xô đẩy, níu kéo nhau, đùa cợt nhau.

Âm vang phức tạp quá, Triển Mộng Bạch không còn nghe gì rõ rệt.

Bây giờ, cả hai đang đi dần dần đến gần phần mộ.

Triển Mộng Bạch vô cùng phẫn nộ, khi nào chàng lại chấp nhận cho họ đùa cợt bất nhả bên cạnh nơi an nghỉ muôn đời của phụ thân chàng?

Giá như chàng không cần nghe tiếp câu chuyện của họ, giá như chàng không muốn biết họ sẽ làm gì kế tiếp, thì chàng đã xuất thiện sanh sự với họ rồi.

Trần Thanh Như nũng nịu giục:

- Nói đi, nói gấp đi, người có đôi Tình Nhân Tiền trong trường hợp nào? Người đòi hỏi gì, ta cũng ưng thuận cả, vậy mà người cũng chưa chịu nói cho ta nghe sao?

Trong bóng đêm, một con ngựa đen hiện ra trước đầu mộ, bộ yên lặc cực kỳ hoa lệ.

Ngựa chỉ có một con.

Nhưng, kỵ sĩ lại đến hai người. Cả hai cùng ngồi chung một ngựa.

Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như ngồi phía trước, ngã người vào lòng nam nhân.

Nàng ngẩng mặt lên, say đắm nhìn người tình, còn nam nhân vận chiếc áo choàng bằng lông dày, đưa hai tay xoa nắn đôi bờ vai của nàng.

Nam nhân mỉm cười đáp:

- Hiền muội hỏi ngu ca, tại sao lại có đôi tiền đó? Có gì đâu, hai mũi tên đó do Tàn Sáu Ông nhổ nơi đầu vai của lão già họ Triển. Tàn

Sáu Ông nhỏ tới, bỏ nơi góc giường, ngu ca thừa lúc chẳng ai lưu ý, chụp nhanh dấu trong mình.

Triển Mộng Bạch thất vọng vô cùng.

Mà Trần Thanh Như cũng thất vọng luôn.

Nàng thở ra:

- Thế thì hai mũi tên do người tặng ta, chỉ là những mũi tên cũ, đã được dùng rồi! Bây giờ, người trao qua ta, có ích chi đâu?

Nàng dừng lại một chút, dường như cảm nam nhân hơn, trầm giọng tiếp:

- Không biết cách phóng đi, không biết mũi tên có chứa chất những kỳ diệu như thế nào và độc dược của nó có còn đủ phân lượng gây nên một hiệu lực mong muốn chăng? Thì hỏi có hai mũi tên như vậy, là có để làm gì? Ta cứ tưởng, người có thể vận động ngay với chủ nhân Tình Nhân Tiễn, rồi chính chủ nhân xuất thủ chứ.

Nam nhân bật cười khanh khách:

- Can gì phải có sự can thiệp của chủ nhân Tình Nhân Tiễn? Bởi sự can thiệp đó sẽ làm cho chúng ta mất đến bốn vạn lượng bạc chớ nào phải ít hay sao? Đối với ai, thì đôi tiễn vô dụng, chứ đối với chồng hiền muội thì nó vẫn hữu dụng như thường. Ai cấm hiền muội tầm độc theo ý muốn, rồi trong một lúc nào đó, chồng hiền muội không ngờ, hiền muội lấy hai mũi tên, đâm vào ngực, khoảng tim, thì...

Hắn lại cười vang, kết luận:

- Trên thế gian này, còn ai khám phá ra mưu thần chước quỷ của hiền muội chứ?

Gió đêm lạnh, sương xuống nặng hạt, hai lão gia nhân của Triển Mộng Bạch yếu phổi, bắt ho mấy tiếng.

Nam nhân lập tức nín lặng.

Triển Mộng Bạch lại nắm chặt đôi tay.

Chàng đinh ninh là thế nào nam nhân cũng quay đầu lại, tìm xem ai đã bật tiếng ho.

Nhưng nam nhân không hề quay đầu, hắn nhảy luôn xuống đất đồng thời lấy tay áo che mặt.

Đoạn hắn nhún chân, vọt mình đi liền.

Trong thoáng mắt, hắn đã rời xa phần mộ.

Trần Thanh Như cũng hấp tấp thúc chân vào hông con ngựa, ngựa cất vó phóng nhanh.

Triển Mộng Bạch dằng hắng một tiếng, đứng lên liền.

Nữ nhân áo đen hỏi:

- Người định làm gì đó?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Dâm phụ âm mưu với gian phu, hạ sát chồng, hành động đó, trời đất nào dung tha...

Nữ nhân điềm nhiên hỏi tiếp:

- Thế có nghĩa là đi đường gặp việc bất bình lập tức ra tay nghĩa hiệp?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Chính thế!

Nữ nhân xì một tiếng lớn, rồi cười lạt:

- Chuyện của người, người lo xong chưa? Thì giờ, công sức đâu đi lo việc người?

Triển Mộng Bạch sừng sờ, nhưng rồi lắc đầu, than:

- Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh tuy chẳng phải là con người tốt, song y chưa làm nên một tội ác nào đáng chết, tại hạ biết y lâm nguy, lẽ nào ngồi khoanh tay im lặng để cho gian phu dâm phụ đắc ý.

Nữ nhân áo đen cười nhẹ:

- Họ đã biết là điều toan tính vừa rồi đã bị lộ thì chẳng khi nào họ dám thực hiện âm mưu đó. Trái lại, họ còn lo bảo vệ Lý Quan Anh, nếu để cho Lý Quan Anh chết bất ngờ, họ sẽ bị người đời gán cho cái tội sát nhân để thỏa mãn thú tánh. Người khỏi phải bận tâm lo chuyện hão huyền.

Chẳng rõ tại sao, đột nhiên niềm khích động hiện lên nơi mắt bà.

Trong ánh mắt đó, niềm oán độc bốc bùng, như việc mưu toan của Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như có liên quan đến bà!

Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ.

Chàng tự hỏi, bà là người trong chánh phái hay tà phái, bà là người từ thiện hay ác độc?

Bất quá, chàng chỉ hiểu lơ mờ là giữa chàng và bà, hẳn có một mối liên hệ kỳ diệu.

Đêm đã tàn.

Trong gió sớm bình minh, bên ngoài thành Hàng Châu, một ngư ông đẩy chiếc xe tay, từ từ tiến tới.

Ngư ông đội chiếc nón lá, nón phủ sâu xuống mặt.

Vạn vật rạng rỡ như ánh dương quang đầu ngày, song gương mặt của lão ngư ông vẫn trầm trầm.

Trên thế gian này, chẳng một mảnh lực nào làm tiêu tan vẻ trầm trầm nơi gương mặt đó.

Ngư ông trông còn quắc thước lắm, song nơi khóe miệng, có mấy đường nhăn, những đường nhăn chứa đựng bao hoài cảm của tang thương, của thăng trầm.

Thỉnh thoảng ngư ông đảo mắt nhìn quanh, nhìn rồi lại cúi xuống nhìn đường.

Dương quang bình minh dù đẹp, cũng không gây một thích thú nào nơi lão.

Tại sao lão chán hồng trần?

Không một sự vật nào còn làm cho lão lưu luyến ở cái cõi ô trược này, giả như bây giờ lão có phũ tay, ra đi vĩnh viễn lão thản nhiên mà đi.

Trừ một sự vật còn làm cho lão quyến luyến.

Sự vật đó, là một người. Là thiếu nữ áo xanh đang đi bên cạnh lão.

Thiếu nữ rất đẹp, quần xoắn lên gần gối, mang giày cỏ, y phục thông thường, nhưng chính cái mộc mạc đó tăng gia sắc đẹp của nàng.

Đôi mắt của nàng đen lay láy, vừa tròn vừa lớn, cái lớn thông minh, lớn thuần phác, chứ chẳng phải lớn thô bạo.

Nàng tung tăng bên cạnh lão ngư ông, hỏi:

- Gia gia, bán cá hết rồi, mình sẽ đi đâu?

Lão ngư ông không quay đầu sang nàng, buông giọng:

- Về nhà!

Thiếu nữ thất vọng:

- Con cứ tưởng gia gia sẽ đến nhà Triển công tử. Đêm qua, gia gia đã nói lại là nhà công tử, hẳn có người thọ thương, do đó công tử mới cam chịu khuất nhục, trước lão họ Tần.

Con nghĩ, mình nên mang lại đó vài con cá tươi! Dù sao thì cá tươi cũng bồi dưỡng, đối với người bệnh!

Lão ngư ông trầm ngâm một lúc lâu, đoạn trầm giọng:

- Đồ Quyên! Cha đã nói gì với con, con quên hết rồi chẳng? Đừng bao giờ gánh vác việc người, đừng bao giờ chen vào việc người.

Triển công tử, đối với chúng ta là bọn làm thuê, làm muớn, bất quá chỉ là một con người hào hùng, một người chủ tốt. Ngoài ra, đừng tìm gì hơn, con nghe cha nói chứ?

Đồ Quyên cúi mặt:

- Con nghe, gia gia!

Nàng cảm thấy đôi chân nặng quá, phải khó khăn lắm nàng mới nhấc lên nổi để bước theo lão ngư ông.

Ngư ông gật đầu:

- Tốt!

Lão bây giờ mới nhìn con gái, bảo:

- Con mệt? Nếu con mệt, cứ lên xe mà ngồi, cha đẩy một đoạn đường, khi nào con thấy khỏe, hãy xuống.

Nhưng khi nào Đồ Quyên chấp nhận sự nhịch thường đó? Cha đẩy

xe cho con ngồi?

Già đẩy xe cho trẻ ngồi?

Vừa lúc đó, một cỗ xe do ngựa kéo, từ trong thành chạy ra, xe lướt quá nhanh.

Ngày vừa lên, khách lữ hành còn thừa thớt trên các nẻo đường, xe nhân lúc đường trống trải, lướt nhanh, tranh thủ thời gian.

Ngư ông gọi:

- Đổ Quyên, ta vào lè tránh xe con!

Xe tay chở cá của lão đã rẽ vào lè trước.

Đổ Quyên đang lúc mơ màng nghe cha gọi, giật mình.

Cỗ xe ngựa đã đến rất gần. Nàng hoảng hồn nhanh chân nhảy vào lè đường, phu xe cũng kịp gào ngựa chậm lại một chút, nếu không thì tai nạn đã xảy ra...

Xe ngựa mui đen, rèm xe cũng đen, người trên xe vén rèm, rồi có đôi mắt chiếu ra.

Đổ Quyên nhận ra ngay, đôi mắt của Triển Mộng Bạch.

Và đương nhiên, bên cạnh chàng phải có một người nữa. Người đó, là nữ nhân áo đen.

Chừng như Triển Mộng Bạch muốn gọi Đổ Quyên, song xa phu đã ra roi, ngựa chồm tới, kéo cỗ xe vọt qua rồi.

Chính lúc đó, nữ nhân áo đen ả lên một tiếng kinh ngạc, lẩm nhẩm:

- Y? Có thể là y chăng? Tại sao y lại ở đây?

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, hỏi:

- Y? Y là ai?

Nữ nhân cau mày:

- Lão ngư ông đó mường tượng là người ta có quen từ trước, trải qua bao nhiêu năm rồi, ta không hề gặp lại. Chẳng biết lão nhân này có phải là người đó chăng?

Triển Mộng Bạch thốt:

- Nếu đi ngựa, mình còn trông thấy dễ dàng, chứ ngồi trong xe bịt bùng như thế này, còn làm sao nhận định được gì?

Nữ nhân thở dài.

Triển Mộng Bạch nhìn sang bà.

Ánh dương quang xuyên qua cửa xe, rọi vào.

Bây giờ chàng mới thấy rõ dung nhan của nữ nhân. Bóng đêm dấu diếm những đường nhăn nơi mặt bà, dưới ánh dương quang hiện ra rõ rệt.

Những tia nắng sớm vương đọng trên mớ tóc đã ngả màu trông bà quá độ trung niên, khó đoán được cái tuổi thực của bà.

Bởi tang thương lưu lại trên dung nhan đó nhiều dấu vết tàn phá, biết

đâu bà không già đi trước tuổi?

Tất cả người bà, nói lên cái hơi hóp của một cuộc đời.

Trừ đôi mắt là sáng vô cùng.

Bà thốt:

- Người muốn đi ngựa, ta lại muốn đi xe, chỉ một việc nhỏ như vậy, người cũng chẳng chịu ta được à?

Triển Mộng Bạch thương hại bà quá chừng.

Chàng lặng thinh không nổi tranh luận với bà nữa, dù rằng sở thích của chàng rất hợp lý.

Bảo một chàng trai tràn đầy nhựa sống trong huyết quản, chàng trai đó đang nuôi mộng vùng vẫy, vừa dành một chỗ đứng trên giang hồ, vừa báo thù nhà, mối thù nung sôi sùng sục, chàng trai phải ngồi trong một cỗ xe nhỏ, bịt bùng, thì làm sao chịu nổi?

Ít nhất, cũng ngồi trên lưng ngựa, nhìn vũ trụ bao la, thơ mộng khí khoáng đạt, tâm tư mới vui được phần nào niều ưu uất, chàng trai mới có đủ kiên nhẫn lướt dặm dài.

Nhưng thôi, đã chấp thuận đi xe, và đã phát giác ra chuỗi ngày của nữ nhân kết bằng đau buồn, khổ hận, thì Triển Mộng Bạch còn dừng chân lại làm gì trên một tiểu tiết không quan trọng lắm?

Xe cứ lướt trên đường dài, chỉ ngừng lại trong giây phút ngắn ngủi, mua cái ăn cái uống.

Xe chạy đến trưa rồi, phu xe vẫn không kèm ngựa chậm cho con vật đỡ mệt.

Phu xe ham tiền thuê trọng hậu, đày đọa con thú vất vả quá độ. Hắn đã ham tiền hành hạ thú, thì hắn còn thán oán ai chứ?

Dù nữ nhân có giục ngựa sả nhanh hơn, phu xe cũng chẳng phàn nàn.

Nữ nhân chẳng nói một tiếng gì về cuộc hành trình, phải đi bao nhiêu ngày đường, đi về đâu.

Dần dần, Triển Mộng Bạch mất hết kiên nhẫn, cau mày hỏi:

- Tiền bối... phu nhân... mình sẽ đi đến đâu đây?

Nữ nhân áo đen bỗng nổi giận, đập bàn tay xương xẩu xuống sàn xe rầm rầm, hét:

- Đừng hỏi! Đừng hỏi! Người bằng lòng theo ta, ta không làm gì hại người đâu! ta không bao giờ để người thất vọng đâu!

Bà thở mạnh, ngực phập phồng, chứng tỏ bà cực kỳ phẫn nộ.

Triển Mộng Bạch cũng tức, dương cao đôi mày, toan phát tác, nhưng suy nghĩ một chút, chàng buông tiếng thở dài.

Chàng lẩm bẩm như tự nhủ:

- Không nên nóng! Nóng làm gì?

Chàng nhớ ra, trong đêm tối bà có nói mấy tiếng với chàng. Bà cho rằng, còn sống chẳng được bao lâu nữa, thì chàng còn phần nợ làm chi đối với một người sắp chết?

Hơn thế, chàng còn thương xót cho bà!

Rồi ngày đó sắp tàn.

Tà dương chiếu nhạt trên đầu cành, hoàng hôn xuống trong khoảng khất.

Cổ xe đã vượt qua Cung Thần Kiều.

Bên kia cầu khung cảnh dần dần tịch mịch.

Đã lập tâm rồi, Triển Mộng Bạch không hề mở miệng hỏi một tiếng nào.

Nhưng chàng không khỏi hết sức kỳ quái, chẳng biết bà ta sẽ đưa chàng đến đâu.

Hoàng hôn xuống, qua đi, đêm lại về, cỗ xe vẫn không ngừng, thừa bóng đêm dong duỗi mãi.

Một lúc lâu, phu xe kèm ngựa lại, báo cáo:

- Phía trước là Mạt Can Sơn, xe không chạy được nữa. Phu nhân định liệu thế nào?

Nữ nhân vội bước xuống xe, bảo:

- Xe không đi được, thì người trở về.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Tiền bối bảo ai về?

Nữ nhân áo đen mỉm cười:

- Tự nhiên là người đánh xe!

Qua một ngày đêm, bà mới cười. Bà cười thành thực, nụ cười của bà ôn nhu vô cùng.

Triển Mộng Bạch không còn làm gì hơn, đành xuống xe.

Chàng toan trả tiền, nữ nhân lấy một đỉnh vàng quăng lên xe, không cần chờ nghe phu xe cảm tạ trọng thưởng, nắm tay Triển Mộng Bạch lôi chàng đi tới.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Đi đâu nữa đây?

Chung quanh, im lạnh lùng, trước mắt, màn đêm phủ dày, đi đâu trong lúc này?

Nữ nhân không cúi kính nữa, dịu giọng đáp:

- Chúng ta thừa đêm tối, vượt qua ngọn Mạt Can Sơn...

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Qua Mạt Can Sơn ngay trong ban đêm?

Nữ nhân trầm giọng:

- Người đi không nổi nữa, phải không?

Triển Mộng Bạch nghiêng rằng, ưỡn ngực, tỏ vẻ mình còn thừa sức.

Bà dịu giọng lại, tiếp:

- Ngày mai, đến nơi an toàn rồi, người sẽ ngủ bù. Còn trẻ, người phải tập vất vả cho quen! Huống chi, sự lao nhọc đối với lứa tuổi của người, nào có thấm gì?

Bà thoăn thoắt bước đi, chớp mắt đã xa hơn mấy mươi trượng.

Triển Mộng Bạch lẻo đẹo theo sau, vừa bước vừa lắc đầu, chốc chốc lại thở dài.

Đi đâu? Mỗi huyết hải thâm thù còn nặng đọng nơi tâm, chẳng lo liệu báo phục, lại ngoan ngoãn đi theo một nữ nhân xa lạ! Đi đâu?

Đến cả tên họ của nữ nhân, chàng cũng chẳng biết, thì làm sao biết bà là hạng người như thế nào?

Mặt Can Sơn dựng lờ mờ giữa đêm khuya, Triển Mộng Bạch vẫn nhận ra ngọn núi vô cùng hiểm trở, hiên ngang...

Gió đêm từng cơn quét qua, đùa cành lá xạc xào, vùng rừng núi như gào hơn, rên thảm, dù trên cao có vầng trăng mới, trắng nhạt quá, không chiếu rõ con đường ngoằn ngoèo từ chân núi lên tận đỉnh. Nữ nhân vẫn bước, thoăn thoắt, nhẹ nhàng, dễ dàng như đi trên đường bằng phẳng.

Triển Mộng Bạch dù đang lứa tuổi thanh xuân, vẫn cảm thấy mệt bước theo kịp bà.

Bỗng, nữ nhân kêu to:

- Kỳ quái!

Bà đưa tay chỉ vành trăng non, hỏi:

- Gia gia người đã trúng Tình Nhân Tiễn trong đêm vừa qua?

Triển Mộng Bạch thức ngộ ngay, vụt biến sắc, kêu lên:

- Kỳ quái! Đêm vừa qua, chẳng phải là đêm tròn trăng, tại sao Tình Nhân Tiễn xuất hiện?

Chàng kinh dị, chàng hoài nghi, rồi phần uất, rồi đặt thành vấn, tự mình suy luận, tìm giải đáp:

- Từ ngày Tình Nhân Tiễn xuất hiện trên giang hồ, gia gia ta là người thứ nhất trúng tiễn vào một đêm tròn trăng! Kỳ quái hơn nữa là người vợ của Vô Sảo Dao cũng trúng tiễn đồng thời gian!

Chàng cao giọng hơn một chút:

- Nhất định có sự bí ẩn trong vụ án! Hay là... hay là... Tình Nhân Tiễn đó là vật ngụ tạo?

Nữ nhân áo đen thốt:

- Tình Nhân Tiễn là vật gây chấn động giang hồ, dù có kẻ nào đó ngụ tạo, cũng chẳng phải là điều quái lạ. Cái quái lạ là người xử dụng vật ngụ tạo. Ta đặt ra một giả thuyết, một người nào đó, rất

thân với gia gia người, nhặt Tình Nhân Tiễn trên mình của nạn nhân, dẫu đi một nơi, chờ lúc gia gia người không phòng bị đem...

Bà hừ một tiếng, rồi tiếp:

- Người có nghe hai dâm phụ gian phu nói gì trong đêm vừa qua chứ? Rất có thể người nào đó thi hành thủ đoạn như họ đã phát họa.

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Người rất thân... rất thân...

Bỗng chàng hét lên:

- Ai? Người đó là ai? Tại hạ làm sao tra cứu?

Nữ nhân áo đen nhìn ra xa xa, mơ màng:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu...

Từ trong một vùng cây rậm rạp gần đó, đột nhiên một tràng cười vang lên, tiếp theo là một câu nhại lại cái ý của nữ nhân áo đen:

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu, phu nhân nói đúng quá! Xưa nay, có ai tránh khỏi lưới trời?

Tràng cười, câu nói vang lên như tiếng chuông dọng mạnh đập vào tai hai người nghe như sấm động ngang đầu.

Triển Mộng Bạch giật mình, hướng nhanh ánh mắt về phía đó.

Người đi đầu, vận áo gấm màu sắc sỡ, thân vóc to lớn, đầu đội một chiếc mũ có hình thể kỳ dị.

Nghe âm thanh đó, thấy con người đó, nhìn qua bước chân của y, phàm những ai từng bốn tẩu giang hồ, cũng hiểu rõ y súc tích một vũ công kỳ diệu.

Thân vóc to lớn, đương nhiên những bộ phận của thân vóc đó cũng phải to lớn, mặt vuông, tai to, đôi mắt tròn như quả chanh, khí thái của y cực kỳ oai mãnh.

Triển Mộng Bạch từng biết rõ những nhân vật hữu danh tại Giang Nam, song không nhận ra được người này là ai.

Có lẽ y là người từ miền xa đến đây, chớ chẳng phải xuất xứ tại địa phương.

Y quét tia mắt ngang qua Triển Mộng Bạch đoạn quay về đối với nữ nhân, cung cung kính kính nghiêng mình, gật chiếc đầu ba lượt.

Trong khi Triển Mộng Bạch trở mắt nhìn y, y cao giọng thốt:

- Phương Cự Mộc cúi đầu làm lễ Tam phu nhân!

Y đã ngưng trọng thần sắc, chỉnh nghiêm gương mặt, tỏ rõ vẻ khuất phục của một thần tử đối với một vương phi, hoàng hậu.

Bốn gã kia đứng xa xa, lúc Phương Cự Mộc nghiêng mình, thì họ cùng quỳ xuống.

Nữ nhân áo đen vẫn giữ sắc diện lạnh lùng, hỏi:

- Phương Cự Mộc! Người đến đây làm gì?

Phượng Cự Mộc đứng thẳng người lên.

Bốn gã kia, ngoài xa xa, cũng đứng lên.

Phượng Cự Mộc từ từ đáp:

- Phu nhân ra đi, không một lời cáo biệt, chúa công hết sức nhớ nhung, mà bọn tiểu nhân cũng vô cùng lo lắng!

Nữ nhân hừ một tiếng.

Phượng Cự Mộc cười vuốt, cúi đầu tiếp:

- Cho nên, chúa công sai bọn tiểu nhân phân tán khắp bốn phương trời tìm phu nhân.

Tiểu nhân thừa hiểu tính khí của phu nhân, không chịu nổi cái nhiệt náo giữa hồng trần, cùng bọn Thiết Thạch chia nhau sưu tra bốn ngọn cao sơn phụ cận...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 3

Mây Đùn Đình Núi

Nữ nhân áo đen ngưng trọng ánh mắt, trầm gương mặt, buồn giọng lạnh lùng :

- Do đâu, các người biết ta đến Hàng Châu?

Phượng Cự Mộc cười vuốt:

- Bất quá, bọn tiểu nhân suy tưởng ra...

Hắn chưa dứt tròn câu, nữ nhân đột nhiên phát bàn tay, một tiếng gió rít nhẹ. Một tiếng bốp tiếp theo, hắn hứng một cái tát như trời giáng, năm dấu tay hằn rõ một bên má, theo đà tát, đầu hắn ngoẻo liền về một phía.

Nữ nhân gần từng tiếng:

- Suy tưởng! Các người có quyền gì suy tưởng hành động của ta chứ?

Máu tươi trào ra hai bên khóe miệng của Phượng Cự Mộc, nhưng hắn cố kiềm một nụ cười, một nụ cười viền màu đỏ, tay hắn vẫn buông thõng, đôi tay không dám cử động sợ nữ nhân làm tưởng một phản ứng sắp sửa thành hình.

Máu chảy từ từ theo cằm, máu rơi xuống ngực áo, hắn không dám lau vội.

Nữ nhân cao giọng, tiếp:

- Người lại cười nữa à? Người cười gì chứ?

Tại sao hấn cười?

Cười để chứng tỏ sự khuất phục hoàn toàn, hay trong nụ cười có ẩn ý mỉa mai?

Rồi bà trả lại một tát, cho đồng đều hai bên má, cho ciếc đầu của hấn ngay ngắn, cho mặt hấn nhìn thẳng tới.

Cái tát thứ hai làm máu ứa trong miệng hấn vọt ra, lần này thì máu vọt thành vòi, không mạnh lắm, chứ không rỉ ra như lần trước.

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái.

Chàng không hề tưởng tượng nổi một con người có khí thái ngang tàng, có võ công thượng đẳng, lại cam khuất phục như một gã nô lệ hạ đẳng.

Và chàng cũng không nghĩ ra nổi tại sao nữ nhân có tính khí đổi thay như chong chóng, thoát buồn, thoát cáu, thoát nóng, thoát lạnh.

Một nụ cười của Phương Cự Mộc, dù sao cũng chẳng đến nỗi quá vô lễ, nếu cho rằng hấn có phần nào cái ý khinh thường.

Phương Cự Mộc tắt ngay nụ cười.

Hấn chỉnh nghiêm thần sắc, vẫn với thái độ cung kính, cúi đầu đáp:

- Tiểu nhân đâu dám vô lễ với phu nhân! Tiểu nhân vâng lệnh chủ công, đến đây nghinh đón phu nhân trở về. Sức khỏe của phu nhân hiện giờ rất kém, nếu lao nhọc quá độ...

Nữ nhân cười lạnh:

- Sức khỏe kém rồi sao? Lao nhọc quá độ rồi sao? Giá như ta có chết đi nữa, rồi sao?

Giá như ta có chết đi nữa, rồi sao? Hừ! Hừ! Ta có sao, mặc ta, dù ta chết, ta cũng không màng cái lão họ Tiêu đó quan tâm đến ta!

Người như Phương Cự Mộc, nào phải một tay hèn?

Người như hấn, phải có chỗ ngồi trước, phải có mời ăn trên, sao lại ượng thuận làm thuộc hạ cho kẻ khác?

Chủ công của hấn là ai?

Soát lại ký ức, Triển Mộng Bạch nhận ra chưa bao giờ chàng nghe ai nói đến một bậc kỳ nhân nào mang họ Tiêu.

Họ Tiêu, đương nhiên phải là tay siêu đẳng rồi, họ Tiêu hấn là vị chủ công của Phương Cự Mộc.

Và, chàng còn suy đoán mà chẳng sợ lầm, họ Tiêu chính là vị trượng phu của nữ nhân áo đen.

Họ Tiêu, đã là trượng phu của bà, thì tại sao bà lại có thái độ xa vắng, hầu như có hận thù đối với lão ấy?

Bà căm hận họ Tiêu cực độ, nên bà không cần dè dặt hành động, ngôn từ trước mặt một kẻ lạ là Triển Mộng Bạch!

Phương Cự Mộc trầm giọng thốt:

- Giả như phu nhân có hiểu làm chủ công, xin phu nhân trở về sơn cốc, về đó nghe chủ công giải bày, chứ lẽ đâu trước mặt kẻ lạ, phu nhân biểu lộ một thái độ quá phủ phàng đối với chủ công như thế? Nữ nhân biến ánh mắt thành hai làn kiếm sắc, quét ngang mặt Phương Cự Mộc, to tiếng mắng:

- Chuyện của ta, ta có cần người giáo huấn đâu?

Một loạt tiếng bốp vang lên, vừa gấp vừa liên tục, nghe như đồng thời phát động.

Phương Cự Mộc lãnh thêm bảy tám cái tát nữa.

Tay đánh ra trong cơn giận dữ, những cái tát đó phải mạnh phi thường.

Phương Cự Mộc vẫn cứng mình hứng trọn, không dám chống đỡ, không dám né tránh.

Triển Mộng Bạch bắt nhẫn quá chừng, nhẹ giọng khuyên:

- Tiêu Tam phu nhân...

Tiêu Tam phu nhân quay mặt sang chàng, quắc mắt nhìn chàng trừng trừng, rồi hét:

- Ai mớm cho người cái danh từ Tiêu Tam phu nhân đó?

Triển Mộng Bạch sửng sò.

Chàng thầm nghĩ:

- Tại hạ không gọi bà là Tiêu Tam phu nhân, thì gọi bà là gì?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Việc nhà của phu nhân, tại hạ nào muốn nghe, muốn biết...

Tiêu Tam phu nhân gắt:

- Việc nhà của ai? Việc nhà gì?

Nhanh như chớp, bà vung tay, tát vào mặt chàng.

Triển Mộng Bạch giận rung người lên, nắm chặt hai tay, đôi mắt bốc rục lửa hận.

Chàng bắn tinh quang thẳng vào mặt nữ nhân, con người ôn nhu thì ôn nhu quá độ, mà tảo bạo lại cũng tảo bạo phi thường.

Chàng nhìn bà ta một lúc lâu, chẳng hiểu tại sao, một làn lệ mỏng từ đáp lòng kéo lên, giăng ngang ánh mắt, cơn lửa giận dịu dần.

Rồi chàng cắn răng, biểu lộ cái vẻ cương quyết, quay mình, không nói một tiếng, bước đi.

Ấn tượng do nữ nhân ghi khắc trong tâm não chàng, với những điểm màu tóc trắng, nếp nhăn trên mặt, ánh mắt ôn nhu... Tất cả đều lu mờ, chỉ còn phảng phất lại một ý niệm thương cảm mông lung.

Không! Chàng không còn giận bà về cái tát vô lý như vừa rồi.

Chàng quá thương cảm, nên suýt khóc trước mặt bà, chàng thương cảm nhưng không thể luyến lưu bên cạnh bà được lâu hơn.

Do đó, chàng bỏ đi.

Chùng như Tiêu Tam phu nhân có buông nhẹ tiếng thở dài, và nếu có thì cũng chỉ một bà nghe thôi, bắt quá bà xiu mặt dầu dầu như đang qua cơn dày vò của thống khổ.

Bà gọi:

- Trở lại!

Triển Mộng Bạch dù có nghe, vẫn vờ không nghe, bước dài, bước gấp.

Một bóng người chớp lên trước mặt, làm cho chàng hoa cả mắt.

Phương Cự Mộc đã xuất hiện, chắn lối đi của chàng.

Hắn trầm giọng:

- Phu nhân gọi các hạ, các hạ chẳng nghe sao?

Chàng bất bình, nữ nhân đối xử tàn nhẫn với hắn, chàng khuyên dụ nữ nhân để tiếp nhận một cái tát như hắn, hắn lại chẳng biết ơn chàng, hắn lại chặn đường chàng à?

Chàng giận, mà chàng kỳ quái về cách xử sự của Phương Cự Mộc.

Chàng khoát tay:

- Tránh ra!

Tuy bảo người ta tránh, Triển Mộng Bạch lách mình qua một bên, tiếp tục bước đi, không hề quay lại.

Nhưng, Phương Cự Mộc dang hai tay ra, hét:

- Trở lại!

Lần này thì Triển Mộng Bạch không còn dằn lòng được nữa.

Chàng vung tay, tung chưởng liên, chưởng kinh của chàng lao vút đến ngực Phương Cự Mộc.

Đồng thời, chàng quát:

- Có tránh ra hay không?

Bổn ý của chàng không muốn gây trọng thương cho Phương Cự Mộc, nên chỉ dùng ba thành lực, đánh ra chưởng đó.

Bất quá, chàng muốn tỏ ra mình bất phục, và vì bất phục, chàng phải nhất quyết ly khai nơi này.

Phương Cự Mộc hóp bụng, lui phần ngực về phía sau một chút, hai tay vòng ra trước mặt như để hốt một vật gì.

Vòng tay như vậy, nếu có vật gì lọt vào giữa, là bị kẹp ngay.

Và cái vật sắp lọt vào đó, chính là bàn tay của Triển Mộng Bạch.

Lợi hại hơn, cánh tay thì vòng, còn bàn tay thì công kích tới, bàn tay tả xòe ra, chĩa lên không, bàn tay đó tung chưởng, phản kích vào chiếc cằm của Triển Mộng Bạch, còn tay nữa nắm lại thành quyền đập xuống đầu vai đối phương.

Một chiêu công gồm ba thức, một chiêu ác liệt chống lại một chiêu

hững hờ của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch đương nhiên phần nộ con người bất thức thời vụ. Đã mấy lượt chàng dành hảo ý cho hắn, hắn chẳng tiếp nhận, lại toan giở độc chiêu chế ngự chàng.

Bất giác, chàng thét lên:

- Con người vô lý đến thế là cùng!

Chàng rút tay về, hạ thấp đầu vai xuống, lùi về phía hậu một bước.

Phương Cự Mộc trầm giọng:

- Các hạ cứ trở lại. Trở lại là yên, tại hạ không làm khó dễ gì nữa đâu!

Triển Mộng Bạch quát:

- Tại hạ không trở lại thì ai làm gì tại hạ?

Chàng lướt tới, cùng một lúc đánh ra hai quyền. Tả đi trước, hữu theo sau.

Phương Cự Mộc cấp tốc đưa tay gạt tay tả của Triển Mộng Bạch.

Ngờ đâu, tay tả trước, nhưng lại đến sau, tay hữu đi sau song lại tới trước, Phương Cự Mộc chỉ lo nghinh đón bàn tay chưa đến, quên mất bàn tay đã đến rồi.

Chiêu đó, thuộc Thần Quyền thủ pháp, có cái tên là Bàn Cung Nộ Tiến, một độc chiêu mãnh liệt vô tưởng.

Phương Cự Mộc hét lên một tiếng lớn, vung tay khai diễn cuộc đấu liền.

Song phương đã chính thức giao thủ, bên nào cũng mong hạ gập đối phương, một thoát thân, một dẫn giải kẻ đào đầu, lập công với phu nhân.

Phương Cự Mộc có lối đánh rất vững, đôi chân không hề bước khỏi vị trí nửa bước, công lực phát huy vô cùng mãnh liệt.

Triển Mộng Bạch thiếu hẳn kinh nghiệm trường đời, lại công lực kém, gia dĩ đang cơn phần nộ thì phản ứng mất linh hoạt nhiều.

Bù lại, Thần Quyền của chàng kể như vô địch trong thiên hạ, nhờ vậy mà lúc đầu, chàng đánh ào ạt, xem chừng nắm được cái cơ tất thắng. Trong khi đó, Phương Cự Mộc tuy cũng đánh mạnh, song dè dặt hơn, chừng hắn gia công lực, để lúc sau cùng sử dụng định đoạt cuộc đấu.

Nếu đánh lâu chắc chắn Triển Mộng Bạch phải bại.

Phàm trong một cuộc đấu, sự chênh lệch về võ công có thể được bổ túc bằng kinh nghiệm, do đó kẻ kém vẫn duy trì được như thường trước kẻ hơn, ít nhất cũng trong một thời gian nào đó chứ chẳng khi nào phải bại ngay.

Ở đây Triển Mộng Bạch chứng tỏ thiếu kinh nghiệm rõ rệt, còn

Phương Cự Mộc chưa hẳn là kém tài, bất quá hẳn chưa dùng tận sở học, mặc dù hẳn muốn hạ gáp đối phương.

Hắn còn đo lường thực lực của Triển Mộng Bạch, hẳn còn tìm sơ hở của chàng, trong khi chàng mang trọn tuyệt kỹ nghinh chiến ngay từ chiêu đầu.

Tiêu Tam phu nhân đứng bên ngoài, theo dõi cuộc đấu, chừng như bà chú ý đến Triển Mộng Bạch, bà sợ chàng bại, bà muốn chàng thắng, thắng để cho Phương Cự Mộc khuất phục cho bà hả hận về việc hẳn dám theo chân bà, dám quấy nhiễu bà.

Và hiện tại, Triển Mộng Bạch đang thắng thế, bà điểm một nụ cười, ánh mắt bà sáng hẳn lên.

Bất thành linh, Phương Cự Mộc thay đổi đấu pháp, từ dè dặt hẳn sang cái thế buông lỏng.

Hắn đánh luôn một lượt hai chưởng, nhưng đánh như thế, bất quá để lừa đối phương, chưởng đi được nửa, hẳn biến chiêu liền.

Đồng thời, hẳn cũng thay đổi luôn bộ vị.

Hai chưởng đó, lúc đánh ra, thì hướng thẳng vào mặt Triển Mộng Bạch, khi biến thế, lại hoành ra hai bên, rồi từ hai bên đánh vào hông chàng.

Chưởng pháp của hẳn đang sử dụng, hoàn toàn khác biệt với chưởng pháp xuất phát đầu tiên.

Chính Tiêu Tam phu nhân cũng lấy làm lạ về sự thay đổi đấu pháp của hẳn.

Vì Phương Cự Mộc phản công chớp nhoáng, Triển Mộng Bạch lại ở tư thế rất gần địch, nên chẳng làm sao phản ứng kịp, đành đảo bộ né sang bên.

Cái né đó khiến cho chàng mất hẳn tiên cơ, từ thắng thế trở về thất thế.

Chẳng bỏ lỡ dịp may, Phương Cự Mộc đánh ra ba chưởng liên tiếp.

Chưởng nào cũng mạnh, cũng nhanh, cũng độc.

Bắt buộc, Triển Mộng Bạch phải lùi lại, qua ba chưởng của địch nhân chàng lùi đúng ba bước.

Phương Cự Mộc phấn khởi tinh thần, trước khi công tiếp, lạnh lùng hô:

- Các hạ chịu trở lại chưa?

Triển Mộng Bạch còn bàng hoàng về sự quật khởi của Phương Cự Mộc, không hiểu tại sao sắp bại đến nơi, hẳn đột nhiên tiến công như vũ bão, áp đảo chàng, dồn chàng về phía hậu được như vậy.

Bởi chàng bàng hoàng, chàng mất hẳn phản ứng kịp thời, thay vì trả chiêu. Chàng đứng sững nguyên tại chỗ.

Nhưng, Phương Cự Mộc khi nào mà để cho chàng yên? Hắn tiến lên liền, chân vừa bước, chưởng vung ra, tít gió nghe vù vù.

Triển Mộng Bạch thoáng biến sắc, chưa biết giờ chiều nào nghinh đón.

Tiêu Tam phu nhân đứng bên ngoài, mách nước:

- Chân tả bước tới, chân hữu co lên, hai tay cùng đánh ra, công vào chỗ dưới xương vai ba tấc.

Triển Mộng Bạch làm y theo lời bà.

Nhưng, tay vừa đưa ra, chàng thấy nơi chỗ phản công vào, đối phương đã dùng chưởng phong tỏa kín bít. Nếu chàng đánh vào đó, thì có khác nào thọc tay vào rọ.

Thế thì tránh sao khỏi đối phương hạ thủ đoạn?

Chàng do dự.

Trong khi chàng do dự, Phương Cự Mộc đã biến chiêu, tay vung theo một thức khác, bày chỗ dưới đầu vai vài ba tấc, một khoảng trống như cái bia.

Nếu chàng không do dự, chắc chắn là đôi tay chàng chạm đích đúng lúc Phương Cự Mộc biến thế đánh.

Tiêu Tam phu nhân đã ước độ được như vậy, nên mới mách chàng, đáng tiếc thay chàng không trọn tin, thành ra mất dịp may.

Tuy nhiên, sự tình diễn tiến rất nhanh, chàng nghĩ bây giờ đánh ra cũng còn kịp.

Và chàng tung hai quyền vào cái đích đã nhắm.

Vô ích, chàng cho rằng không muộn, song sự thật thì muộn mất rồi.

Phương Cự Mộc nghe Tiêu Tam phu nhân nói thế, vội phong tỏa chỗ đó, sau cùng thấy Triển Mộng Bạch do dự, hắn liền thay đổi ý định, tung ra hai chưởng, theo chiều hướng hắn ước đoán cốt nghinh đón đôi tay của Triển Mộng Bạch.

Có thể bảo là cả hai cùng xuất chiêu đồng thời gian.

Nếu bốn tay chưa chạm nhau, thì một bên phải thọ thương nặng dĩ nhiên bên nào công lực kém, là phải bại.

Ngờ đâu, bốn tay chưa chạm nhau, một đạo kinh phong từ bên cạnh cuốn qua, hốt Phương Cự Mộc quăng ra ngoài cuộc chiến.

Hắn nghe máu trong người chảy mạnh ngược nhiều.

Đồng thời, máu nơi miệng đã khô, hắn chưa lau, máu mới lọt ra, hắn đứng thờ dốc, Tiêu Tam phu nhân đã phi thân đến nơi.

Tiêu Tam phu nhân không buồn lưu ý đến hắn, day lưng về hắn đối diện với Triển Mộng Bạch, gắt:

- Sao người không nghe lời ta? Bắt buộc ta phải xuất thủ như thế này bức quá! Người đánh hắn gãy xương vai, cái đó đã đành, người

không làm. Ta xuất thủ, làm cho hấn thọ thương, nghĩ ra cũng quá đáng!

Phương Cự Mộc nào có thù oán chi với Triển Mộng Bạch, chẳng qua làm theo cái ý của bà.

Như vậy là bà phải hài lòng chứ?

Tại sao bà hành động như vậy?

Chính Triển Mộng Bạch cũng hết sức kỳ quái.

Buộc chàng trở lại, rồi có người thay bà uy hiếp chàng trở lại, người đó sắp thành công, bà lại can thiệp, đánh người ta mang thương thế, giải tỏa sự uy hiếp cho chàng!

Thế là nghĩa gì?

Chàng tự hỏi, những người này có chủ trương ra sao mà hành động hoà toàn nghịch lý như thế.

Họ là thân hay thù của nhau?

Còn sự khuất phục như thần tử đối với vương phu kia, thành thật hay giả dối?

Phương Cự Mộc đứng lặng tại chỗ, chợt sáng mắt lên, buột miệng hỏi:

- Vị công tử này... có phải là... thiếu gia của Triển Hóa Vũ chăng?

Triển Mộng Bạch dừng cao đôi mày.

Phương Cự Mộc dám vô lễ đến độ cộc lốc tên họ của gia gia chàng như vậy sao?

Đã có cái ý bất kính với gia gia chàng, hấn lại gọi chàng là công tử, lại tỏ vẻ cung kính với chàng!

Như thế là nghĩa gì?

Chàng vừa kinh dị, vừa phẫn nộ.

Tiêu Tam phu nhân đột nhiên quay mình lại. Lạnh lùng hỏi:

- Phải rồi làm sao? Không phải rồi là sao?

Miệng vẫn đầy máu, Phương Cự Mộc vẫn cố nở một nụ cười.

Chẳng rõ nụ cười của hấn có hàm ý nghĩ gì, chỉ thấy hấn cúi đầu, chuyển cục diện sang qua một khía cạnh khác:

- Chúa công xuất lệnh, bảo bọn tiểu nhân nghênh đón phu nhân, phu nhân không trở về thì bọn tiểu nhân làm sao phúc đáp chúa công.

Hấn dừng lại, đưa mắt nhìn lên rồi tiếp:

- Song hiện tại, phu nhân có Triển công tử bên cạnh, hấn câu chuyện phải còn dài, mà bọn tiểu nhân lại phải trở về, để phục lệnh chúa công.

Tiêu Tam phu nhân hừ một tiếng.

Phương Cự Mộc vẫn cúi đầu:

- Trong sơn cốc từ trên xuống dưới, ai ai cũng hoài niệm phu nhân.

Ai ai cũng tha thiết mong phu nhân giữ gìn sức khỏe ngọc vàng để sớm an khang trở về cốc, tiểu nhân chẳng dám quấy nhiễu phu nhân lâu!

Hắn vừa thốt, vừa quỳ xuống, cung cung kính kính lạy ba lạy.

Tiêu Tam phu nhân mơ màng nhìn về phương trời xa thẳm, ngực phập phồng.

Điều đó chứng tỏ bà đang trải qua một niềm xúc động.

Dư hương của xúc động là băng khuâng man mác, tâm hồn như phiêu dạt đâu đâu...

Phượng Cự Mộc đứng lên lùi ngược mấy bước, đầu vẫn cúi, lùi lại đủ lễ rồi, quay mình đưa tay vẫy bốn gã tùy hành.

Bỗng, Tiêu Tam phu nhân gọi:

- Trở lại đây!

Ba tiếng buông rất gọn, song phải trải qua một lúc đắn đo bà mới thoát ra khỏi miệng.

Đầu vẫn cúi, Phượng Cự Mộc quay mình trở lại, đầu cúi chưa đủ, hắn còn nghiêng mình hỏi:

- Phu nhân còn điều chi cần phân phó?

Bỗng, Tiêu Tam phu nhân lộ vẻ thê lương. Dưới ánh trăng mờ, những đường nhăn nơi khóe miệng chừng như sâu hơn. Ánh mắt bà càng phớt xa xăm...

Niềm man mác mông lung dâng lên tràn ngập cả tâm tư của bà.

Lâu lắm, bà từ từ buông nhẹ:

- Người về đi!....

Bà thở dài tiếp:

- Người về... trình lại với chúa công... Rằng... ta không về!....

Phượng Cự Mộc rung bắn người lên.

Hắn gương tròn đôi mắt:

- Phu nhân không về?... Vĩnh viễn...?

Phu nhân nhẹ gật đầu:

- Ta đã nói rồi!

Bà lại thở dài, mơ màng một chút, giọng xa xôi:

- Hơn mười năm qua! Ta được đối xử rất tốt! Ta có phải là gỗ đá chi, mà không xúc động cảm tình hoài trước bao nhiêu nuông chiều, ưu đãi. Ngày ta ra đi, lặng lẽ ra đi, không một lời cáo từ, ta cũng biết là mình cư xử không đẹp! Nhưng, biết làm sao hơn khi thề chẳng dừng?...

Thốt lên mấy tiếng cuối, giọng bà rung, thoát đầu rung nhẹ, dần dần rung mạnh, chừng như bà nén một cái gì đó đang sôi động từ đáy lòng bốc lên thành suối.

Tự nhiên, tuổi đó chưa khơi được lệ, nên chẳng tuôn trào.
Phượng Cự Mộc sững sờ.
Có lúc lãnh lĩnh đi tìm phu nhân, hấn đỉnh ninh sẽ làm tròn sứ mạng.
Hấn đã gặp phu nhân, sứ mạng đó kể như tròn được nửa phần.
Song, chỉ được nửa phần thôi, và phần còn lại không bao giờ hấn thực hiện nổi.
Phu nhân từ khước trở về, chính đó là điều mà hấn không tưởng đến, bởi nào hấn tưởng được một việc như thế có thể xảy ra.
Cho nên, hấn thù người như tượng gỗ khi phu nhân tuyên bố quyết định sau cùng.
Hấn đứng lặng tại đó, như vừa bị sét đánh ngang đầu, thần hồn chơi vơi ngoài vạn dặm, chưa trở lại nhập vào thân.
Tiêu Tam phu nhân lại thở dài, tiếp nói:
- Người trình lại vờ chúa công, trên giang hồ ngày nay, sóng đã mạnh nhiều, mầm hung hiểm manh nha nẩy trời khắp mọi nơi. Một biến cố phi thường sắp khai diễn, biến đổi toàn cục diện võ lâm. Ta có lời nhắn gửi, để mưu toan sự an toàn, chúa công người không nên rời khỏi cốc!
Phượng Cự Mộc lẩm bẩm:
- Nhưng... nhưng...
Đột nhiên, phu nhân trầm gương mặt, cao giọng:
- Những gì ta muốn nói. Ta đã nói rồi, người có nghe rõ chẳng?
Phượng Cự Mộc rung động nói:
- Tiểu nhân... nghe rõ... rất rõ, phu nhân!
Quét ánh mắt lạnh, bén như dọ sang hấn, phu nhân nạt:
- Đã nghe rõ, sao chưa đi?
Nhưng, hấn làm sao dám trái lệnh? Hấn nghiêng mình chào biệt, đoạn quay nhanh người lại, chạy đi liền.
Hấn phóng chân với toàn lực, chạy như cuồng, hấn bỏ mặc bốn gã tùy hành, không buồn lưu ý là chúng có theo kịp hay không.
Người chạy mau, kẻ chạy chậm, trong phút chốc rồi tất cả cùng khuất dạng trong bóng đêm mờ, ngoài những hàng cây rậm...
Tiêu Tam phu nhân đứng lặng, đưa mắt nhìn theo bọn Phượng Cự Mộc khuất dần, họ khuất dạng đã lâu mà ánh mắt bà vẫn còn nhìn về hướng đó.
Lòng bà như đeo núi, óc bà như bao bọc bởi một lớp sương dày.
Đôi chân như đóng đinh vào nền đất lạnh của vùng hoang vắng đêm, trường...
Triển Mộng Bạch hết sức nghi hoặc.
Chàng càng chứng kiến cuộc tiếp xúc giữa Tam Tiêu phu nhân càng

nhận thấy sự tình có nhiều uẩn khúc, cố suy nghĩ mãi, vẫn chẳng hiểu được gì.

Chàng tự hỏi, tại sao Phương Cự Mộc đề cập đến phụ thân chàng? Và chừng như hẳn gián tiếp cho rằng giữa chàng và phu nhân có tương quan nào đó bí ẩn phức tạp. Hiện tại thì chàng và phu nhân phải hợp nhau, ít nhất cũng một thời gian, bởi sự hợp nhau giữa chàng và phu nhân, nên phu nhân chưa quyết định trở về với trượng phu.

Mối tương quan gì?

Tâm hệ trọng của mối tương quan đó như thế nào?

Chàng nghĩ:

- Bà ấy, là người xa lạ đối với ta, tại sao bà có thái độ quái dị đối với ta?

Bỗng chàng thấy phu nhân rung rung...

Chàng giật mình, trầm giọng hỏi:

- Phu nhân làm sao thế?

Câu hỏi vừa buông dứt, chàng hoảng hồn.

Phu nhân, như cây trúc gốc, đảo đảo mấy lượt rồi ngã xuống.

Triển Mộng Bạch vội cúi mình xuống nhận ra gương mặt trắng nhợt của bà, ửng hồng lên, và lồng ngực phập phồng mạnh, phập phồng như mắc phải một chứng bệnh bất ngờ chứ không do hồi hộp quá độ. Chừng như có một ác ma nào đó, đưa bàn tay tàn bạo bóp nghẹt yết hầu bà.

Chàng nâng bà lên, hấp tấp gọi:

- Phu nhân!....

Phu nhân nhắm nghiền đôi mắt, hơi thở quá gấp, cổ gượng lắm bà mới thốt được mấy tiếng:

- Nhanh lên... trong mình tạ.. chiếc hộp đen...

Rồi bà ta hôn mê liền.

Núi vẫn hoang vắng, gió vẫn thổi mạnh, thoi đều.

Tiếng gió khua động cây rừng giữa đêm khuya, tại chốn hoang vu, chung quanh lại có sương lạnh phủ mờ mờ, Triển Mộng Bạch dù có can trường có cho là thiết thạch cũng cảm thấy mà rợn người.

Hơn thế, từ bao năm qua, sống trong khung cảnh êm đềm của gia đình, chưa hề tiếp xúc sâu rộng với thế nhân mọi phản ứng trước các sự tình cấp bách, không được nhanh chóng cũng như thích đáng.

Tự nhiên, trước biến cố này, chàng không khỏi hoang mang thất thố.

Chàng mò bàn tay loạn trong mình của phu nhân lấy chiếc hộp đen.

Hộp bằng ngọc, có những đường chạm trổ li ti, nhìn kỹ mới biết đó là

dấu vết của đao kiếm.

Ai đã dùng đao kiếm chém vào chiếc hộp.

Chiếc hộp tuy bằng ngọc, song cũ kỹ quá, lại mất cái trơn bóng của ban đầu, đem cho trẻ nít, chúng cũng lắc đầu không nhận.

Thế tại sao bà trân trọng nó phi thường? Bà dấu nó trong mình như báu vật.

Nhưng, trong tình thế này, Triển Mộng Bạch còn thì giờ đâu để suy tư?

Chàng mở chiếc hộp ra, thấy bên trong có một đoạn thoa, bằng ngọc.

Đoạn thoa đó, có một mặt rất đẹp, bên ngoài có bọc một lớp lụa tràng đã quá cũ.

Chàng định ninh là chiếc hộp đựng một dược liệu gì đó, mà bà phải mang theo mình, để dùng trong những trường hợp như thế này.

Nhưng ngờ đâu đó là một phần của chiếc thoa gãy!

Tay cầm chiếc hộp, mắt nhìn phu nhân, Triển Mộng Bạch sửng sò.

Chàng nhẹ nhàng lòn ra sau lưng bà bế bà lên, mang đến cạnh giòng suối nhỏ, đặt bà nằm xuống, rồi xé một mảnh áo, nhúng nước, đắp lên trán bà.

Đêm vẫn xuống, Triển Mộng Bạch mang máng cảm thấy đêm xuống sâu rồi, nhưng làm sao chàng biết còn bao lâu nữa thì trời lại sáng.

Chưa từng gặp cái cảnh dở độ đường như thế này, vào thời khoảng đêm khuya tầm tối, chàng không thể ước độ thời gian nổi.

Cứu phu nhân chàng không biết một phương pháp nào.

Bỏ đi, chàng lại không nỡ.

Chỉ còn cách là ngồi ỳ ra đó, chờ cái gì xảy ra, mặc cái đó xảy ra.

Nước khe chảy ra róc rách, gió thổi vi vu, một vài con chim giạt mình vỗ cánh bay đi loạt soạt.

Cái động bên ngoài thê lương, cái động trong tâm của Triển Mộng Bạch cũng bi đát vô cùng.

Bi đát là ý niệm, có thêm sự hoang mang vì rối rắm.

Chốc chốc, chàng nhắm mắt, rồi thở dài, rồi lắc đầu, lẩm nhẩm:

- Làm sao? Ta làm sao? Bà sẽ ra sao?...

Lâu lắm...

Bỗng phu nhân thở nhẹ, tiếng thở kéo dài.

Bà tỉnh lại tỉnh từ từ.

Bà thở dài. Triển Mộng Bạch thở phào.

Đã nặng đang chát chồng nói tâm tư, đã được bàn tay bí mật nào đó, hốt trọn, quăng xuống giòng suối cho rồi!

Chàng tươi ngay nét mặt, hấp tấp hỏi:

- Phu nhân tỉnh lại? Phu nhân có thấy khá chảng? Có suối kia, tại hạ sẽ lấy nước cho phu nhân dùng?

Tiêu Tam phu nhân cười?

Nụ cười thê thảm làm sao!

Bà không đáp, ngay câu hỏi của Triển Mộng Bạch, bà tự lẩm nhẩm:

- Cao xanh! Cao xanh! Ta cảm kích vô cùng! Cao xanh lại giúp ta một lượt nữa, cho ta sống thêm mấy hôm.

Đôi mắt bà vừa khép lại, hai hạt lệ trào ra.

Bà đưa tay áo lau qua hai ngấn lệ, từ từ mở mắt, nhẹ giọng hỏi:

- Người đã lấy được chiếc hộp trong mình ta chứ?

Bà nhìn thoáng qua hộp ánh mắt của bà biểu lộ niềm tiếc thương có ẩn chứa phần nào u oán.

Rồi bà đập nắp hộp lại, cất vào mình.

Cất chiếc hộp, bà cử động rất trịnh trọng như cất một hạt châu như một viên ngọc, và dè dặt như cất một sự bí mật mà bà cần giữ gìn như giữ sinh mạng.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ.

Đã quý chiếc hộp, đã giữ nó như một bí mật lớn lao, sao lại tiết lộ cho chàng biết?

Rồi bây giờ, từ tay của chàng qua tay bà, chiếc hộp lại được bà bảo vệ quá chừng? Tại sao bà mâu thuẫn với bà như vậy?

Tiêu Tam phu nhân thở dài, chỗi tay ngồi lên.

Dưới là thảm cỏ non, êm dịu, trên có sao thưa, mờ mờ, giữa có gió vờn, vi vu, cạnh có khe trôi róc rách,,, Bà nhìn quanh cảnh vật, nhẹ giọng hỏi:

- Ta hôn mê độ bao lâu?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Lâu, nhưng tại hạ không ước độ nổi là bao nhiêu!

Tiêu Tam phu nhân dịu giọng hỏi:

- Suốt thời gian đó, người canh chừng cho ta?

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Phu nhân tiếp:

- Ta với người bình sanh không hề biết nhau, ta lại đánh người mấy lượt, ta còn mắng người mấy phen, tại sao người lại bảo vệ ta, trong lúc ta đang mê mang? Dù người không muốn hạ thủ báo hận, người cũng có thể bỏ đi, để mặc ta với tình trạng bất tỉnh chứ?

Bà nhấn mạnh:

- Tại sao?

Triển Mộng Bạch giật mình.

Thực sự, chàng không tưởng là phu nhân sẽ nói những lời đó với

chàng.

Chàng thờ dài, chậm chậm đáp:

- Tại hạ cũng chẳng hiểu tại sao nữa, bà!

Tiêu Tam phu nhân trầm ngâm một lúc lâu, rồi bà mới gật đầu:

- Được! Tốt lắm! Tiểu tử tốt lắm!

Mấy tiếng đó, rất gọn, nhưng hàm chứa bao nhiêu uẩn khúc phức tạp vô cùng!

Mấy tiếng đó, có ý vị vô cùng!

Triển Mộng Bạch nghe máu sôi động trong người, một thứ máu nóng của hạng người hào hiệp, vị tha, vong kỷ.

Tiêu Tam phu nhân lại từ từ tiếp:

- Tiểu tử dìu ta xuống núi đi. Đêm sắp tàn, ngày cũng đến trong phút giây rồi đó!

Sao trời đã thưa dần, nhạt dần, màu xanh thắm phương Đông bắt đầu pha trắng.

Triển Mộng Bạch dìu Tiêu Tam phu nhân theo con đường mòn khúc khuỷu từ từ xuống núi, dìu như hiếu tử dìu mẹ trong cơn bệnh nặng.

Nghĩ đến việc làm của mình hiện tại chàng cười thầm cho mình.

Mà chàng cũng cảm khái không ít.

Bỗng nhiên, chàng hồi ức từ mẫu, chàng hận rằng mình bạc phước, không may mắn được biết mặt mẹ hiền như bao nhiêu con trẻ trên đời, những con trẻ đo, đâu đến nỗi quá cô quạnh trong thời thơ ấu!

Còn chàng, tại sao chàng bạc phước hơn chúng? Cũng đồng lứa với nhau, chúng ban ngày quanh quẩn bên gối mẹ hiền đêm đêm được mẹ hiền xoa dịu dịu dàng, còn phận chàng sao quá hắt hiu, mẹ hiền ra đi sớm quá?

Dìu Tiêu Tam phu nhân xuống núi, chàng chạnh niềm hiếu thảo tiếc cho mình không có mẹ để làm cho tròn cái đạo làm con.

Chàng dìu phu nhân đi một lúc lâu, những điểm sao đã tan biến mất, còn lại mảnh trăng tàn mờ nhạt thê lương.

Trăng đẹp về đêm, nhưng trăng rất trơ trên lúc đêm tào khang sắp sửa trả phần nợ trĩu trần gian cho vàng thài dương bùng nhựa sống.

Bỗng Tiêu Tam phu nhân hỏi:

- Người có biết một nữ nhân tên Tô Siển Tuyếtchăng?

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi bà có ý tứ gì?

Phu nhân trầm giọng tiếp:

- Từ ngày người trưởng thành, người có khi nào nghe gia gia người đề cập đến nữ nhân đó chẳng?

Triển Mộng Bạch lại lắc đầu.

Chàng gần giọng:

- Nữ nhân duy nhất, tiên phụ thường đề cập đến, là mẹ hiền của tại hạ khuất bóng hơn mười chín năm rồi!

Tiêu Tam phu nhân chớp mắt mấy lượt.

Rồi bá thốt:

- Nếu người muốn gặp, ta sẽ đưa đi cho gặp!

Triển Mộng Bạch sững sốt:

- Gặp ai?

Phu nhân điềm nhiên:

- Gặp nữ nhân có cái tên Tô Siển Tuyết!

Thái dương đã bắt đầu rải những tia nắng ấm xuống trần gian, sương đêm còn đọng quanh vòng non núi tiếp nhận những tia nắng ấm đó, biến thành sắc thái trắng nhạt như một màu sữa đục.

Sương trắng, nhạt dần dần, tàng cây, thân cây lộ dần dần.

Lòng mông lung ánh mắt cũng mông lung, chàng nhìn ra cảnh vật nhưng ý niệm xa xôi man mác quá chừng.

Tiếng địch vô cùng quái dị.

Tiếng địch vang lên, Tiêu Tam phu nhân biến sắc mặt.

Bà dừng chân lại liền. Triển Mộng Bạch không ngờ một cơn người quá lạnh như phu nhân, lạnh lời nói, nụ cười, lạnh cả thân thể bệnh hoạn, lại có thể bị chấn động vì tiếng địch của mục đồng và chừng như tiếng đàn địch của mục đồng dẫn gia súc vào núi sâu ăn cỏ như thường lệ.

Địch của mục đồng có gì đáng sợ hãi đâu, mà bà lại phải biến sắc?

Trong khi đó, tiếng địch vang lớn từ từ, chừng tỏ người thổi địch đang đi dần về phía cả hai!

Tiêu Tam phu nhân trầm ánh mắt, thấp giọng:

- Người đứng đây chờ ta, đừng rời bỏ đi đâu nhé. Ta trở lại liền!

Không đợi chàng nói gì, bà gác tay, thoát khỏi cái nắm của Triển Mộng Bạch đang nâng bà, rồi lướt đi trong lượp sương mờ.

Thuật khinh công của bà vô cùng linh diệu, tà áo vừa chớp lên, bà đã khuất dạng.

Nhìn theo bóng bà, bóng khuất đã lâu, Triển Mộng Bạch còn mơ màng.

Sau cùng, chàng thở dài, tìm một tảng đá ngồi xuống.

Mệt nhọc đã xâm chiếm trọn cơ thể chàng, giả như lúc đó, phu nhân đừng thoát đi, bắt chàng đi, bắt chàng tiếp tục đưa bà xuống núi, chắc chàng không cất bước nổi.

Ngồi trên tảng đá, chàng nghe mí mắt nặng dần, cổ nhướn lên song không làm sao chống lại cơn buồn ngủ, bất giác, chàng nhắm mắt lại. Nhưng, mắt vừa nhắm, tai liền nghe mấy đợt gió cuốn tới, chàng giật

mình, vừa mở mắt ra, vừa đứng lên, cấp tốc nhún chân tung mình tới.

Đúng lúc, mấy điểm sáng lạnh bay vút qua dưới chân chàng.

Mấy điểm sáng lạnh đó lao thẳng đến vách đá bắn vào bật kê coong coong.

Tia lửa bắn ra tung tóe.

Ám khi.

Ám khi vút đi với một công lực phi thường, người nào đó phóng ra ám khi, hẳn phải tu vi thâm hậu vô tưởng.

Lập tức Triển Mộng Bạch quát to:

- Ai?

Từ trong màn sương vọc ra bốn bóng người.

Tất cả đều vận y phục chệt, màu đen, đầu bao khăn che dấu mặt, ba người thủ cương đao, người còn lại cầm một đôi Ngân Quang Vạn Tự Đoạt, một loại vũ khí rất hiếm thấy trong võ lâm.

Tất cả bốn người như có thù truyền kiếp với Triển Mộng Bạch.

Họ vừa lướt đến, tất cả vung bốn năm cánh tay, ba đao hai đoạt, ào ào như thác đổ, trút xuống đầu Triển Mộng Bạch.

Thái dương đã lên cao, dương quang chiếu vào đao và đoạt, ánh thép chớp ngời.

Tay không, Triển Mộng Bạch không thể nghênh chiến, phải lùi lại đồng thời cao giọng hỏi:

- Các vị bằng hữu làm gì? Có thù hận gì với Triển Mộng Bạch này?

Người cầm đôi Vạn Tự Đoạt cười lạnh, không đáp, hung hăng tiến tới, đánh ra một lúc bảy chiêu, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ yếu nhược trên mình Triển Mộng Bạch.

Người đó có cái vẻ là tay chỉ huy của ba người kia.

Y xử dụng đôi vũ khí ngoại môn vô cùng thuần thục, đến độ xuất thần nhập hóa.

Triển Mộng Bạch dùng tay không, nghênh chiến với một đối thủ lợi hại như vậy, kể cũng vất vả lắm rồi, tự vệ chưa chắc là kín đáo, nói chi đến phản công?

Đã vậy, chàng còn phải lưu ý đến ba thanh cương đao, luôn luôn tìm sai lệch như vậy.

Chàng thấy rõ, cơ nguy hiển hiện.

Qua mấy phút giây đầu, chàng chỉ còn thủ chứ hết công rồi.

Đã là Thần Quyền của chàng lợi hại thật, song đem xương thịt xung chạm với thép, từ xưa đến nay, có ai dám làm? Dù người làm, đã chắc gì người đó thủ thắng?

Bất qua, chàng nhờ tiền xảo, tránh né vậy thôi.

Trong một cuộc chiến, một bên tấn công như gió đùa, bảo chống lại đồng người, bên kia chỉ có một người, lại tay không, cơ thắng bại hầu như rõ rệt ra một mảnh.

Lập tức, Triển Mộng Bạch không còn đắn đo do dự được nữa, trong tình thế này, không liều không được.

Chàng nhập nội, cùng người cầm đôi Vạn Tự Đoạt quyết tử chiến. Cả hai xoắn tít vào nhau, đảo lộn, tung hoành, nhưng không rời nhau.

Do đó, ba gã kia không dám đánh loạn vào, sợ chạm phải người nhà. Vừa đánh, Triển Mộng Bạch vừa đảo mắt nhìn quanh, cố tìm một sơ hở của địch, khai huyết lộ vọt đi.

Đến bây giờ, cái dũng cảm của chàng mới biểu lộ đúng mức.

Người cầm đôi Vạn Tự Đoạt cao giọng cảnh cáo các người kia:

- Vô luận như thế nào, trước hết, phải hạ tên này. Nếu không, mọi nữ ma đầu trở lại chúng ta sẽ nguy mất!

Bây giờ, Triển Mộng Bạch mới nhận ra âm thanh của người đó.

Và, đây chính là Phương Cự Mộc!

Hắn chưa đi về cốc, hắn còn quanh quẩn trong vùng!

Chàng hét lớn:

- Phương Cự Mộc!

Nhận ra chính là Phương Cự Mộc, chàng hết sức làm lạ, chẳng hiểu tại sao hắn muốn sát hại chàng!

Phương Cự Mộc cười lạnh một tiếng, gia tăng tốc độ bàn tay, ba gã kia cùng hét lớn lên, cùng vung đao theo thế liên hoàn công tới.

Triển Mộng Bạch lúc đó rối loạn tâm tư, phản ứng mất phần linh hoạt.

Chàng nghe lạnh ở đầu vai tả, Vạn Tự Đoạt đã phớt qua, rọc một đường, máu tươi từ nơi vết thương trào ra liền.

Bấy giờ, Phương Cự Mộc mới lên tiếng.

Hắn lên tiếng lần thứ hai, từ lúc đầu hắn và thuộc hạ trở lại, bao vây Triển Mộng Bạch.

Hắn quát:

- Nạp mạng đi được sống! Ngoan cố chống cự là tan thân!

Vết thương không làm chàng đau đớn lắm, Triển Mộng Bạch vung tay, đánh ra một lúc năm quyền.

Máu càng chảy theo đà chuyển động của chàng, nhìn thấy máu chàng không khiếp hãi, trái lại chàng còn cáu tiết hơn, dũng khí càng bốc cao hơn nữa.

Dũng khí của chàng bốc cao độ, gần như chàng liều, giả như địch có chặt hết đôi tay, đôi chân, chàng cũng dùng đầu mà đánh.

Tuy đắc thù qua một đường Vạn Tự Đoạt, thấy dũng khí của Triển Mộng Bạch, Phương Cự Mộc bất giác kinh hãi.

Hơn mấy mươi năm lăn lộn khắp sông hồ, hắn chưa từng gặp một thiếu niên nào can đảm như đối tượng.

Xa xa, bỗng có tiếng thở dài rất khẽ, và người thở dài, buột miệng tán:

- Tiểu tử đáng ngợi lắm!

Câu tán cũng rất khẽ, như tiếng thở dài.

Âm thanh rất ấm rất dịu, chỉ có nữ nhân mới phát ra được một âm thanh như vậy.

Tiếng thở dài tiếng tán thường vừa vang lên, vọng đến cục trường bọn Phương Cự Mộc bốn người đều biến sắc.

Một bóng người lướt tới nhẹ nhàng như cánh én.

Triển Mộng Bạch chưa kịp nhìn xem bóng đó là ai, một đạo âm nhu kinh lực cuốn tới chạm vào vai chàng, đạo âm nhu kinh lực đẩy chàng lùi lại xa ngoài năm thước.

Đồng thời ba tiếng xoảng vang lên, ba thanh đao đã rớt xuống đất.

Phương Cự Mộc thoáng nhìn, nhận thấy người vừa đến vận chiếc áo trắng.

Người đó, chẳng phải là Tiêu Tam phu nhân, như hắn đã hoài nghi.

Bởi không phải là Tiêu Tam phu nhân, dù sao thì người đó không hắn có thái độ quyết liệt lắm, Phương Cự Mộc trấn định tâm thần.

Dùng tay không, đánh rơi ba thanh cương đao, đánh rơi một cách dễ dàng, như gạc ba thanh gỗ trong tay trẻ nít, người mới đến phải có võ công tuyệt đỉnh.

Biết như vậy, song y không ngán, bởi không ngán nên y lấy ngay bình tĩnh.

Hắn không ngán, vì người đó hoàn toàn xa lạ đối với hắn. Nếu người đó đứng về cánh đối lập. Thì bất quá chỉ uy hiếp hắn vũ lực là cùng.

Mà đối với con nhà võ, khi nào một vũ lực có thể làm cho ai khuất phục? Vũ lực, chỉ định đoạt thắng và bại, thứ vũ lực không thể là một áp lực lâu bền.

Áp lực lâu bền đối với hắn chỉ có mỗi một Tiêu Tam phu nhân thôi.

Bởi Tiêu Tam phu nhân có liên hệ với chúa công hắn, phu nhân có một thế lực thực sự với hắn.

Bây giờ, người đó chẳng phải là phu nhân, thì khi nào hắn sợ?

Hắn quát:

- Bà là ai?

Nữ nhân áo trắng cười nhẹ hỏi lại:

- Người không nhận ra ta sao?

Bàn tay của bà đưa lên, bàn tay đó điểm nhanh vào huyệt kiên tỉnh nơi đầu vai Phương Cự Mộc.

Ba đại hán kia cũng rú lên một tiếng kinh hoàng cùng quay mình thoát chạy.

Nữ nhân áo trắng mỉm cười:

- Các người không chạy được đâu!

Chân bà nhút động, thân hình đã bám sát ba đại hán, bàn tay lại đưa lên.

Đương nhiên là bà điểm huyệt chúng.

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Chế ngự xong Phương Cự Mộc và ba đại hán, nữ nhân từ từ tiến về phía chàng.

Mớ tóc còn đen vẫn cao, mắt đen sáng như hai điểm sao. Đôi mắt tuyệt vời, nữ nhân vận toàn trắng, làn da cũng trắng, da mặt da tay..

Thân hình bà như một khối châu ngọc lớn điêu khắc mà thành. Tất cả những gì nơi bà đều chiếu ngời.

Tuy nhiên, nhìn kỹ một chút, hẳn phải nhận thấy bên nụ cười tươi như hoa của bà, phảng phất có nét thời gian lưu lại, lại ẩn ước có hận buồn...

Giữa đôi mày, một vài đường nhăn kín đáo kéo lên như đường tơ, và cạnh mớ tóc mai, có một vài sợi trắng...

Bốn đại hán kia, Triển Mộng Bạch vận dụng tất cả lực bình sinh, nghinh chiến vẫn không thoát khỏi áp lực của chúng.

Bà chỉ vẩy bàn tay mấy lượt, là hạ chúng dễ dàng, hạ chúng dễ như cất bước nhàn du, không hề thở một hơi gấp.

Bà ung dung, thư thái, như mạng phụ từ khuê các sau khi trang điểm qua loa, cất bước dạo hoa viên.

Và bà xuất hiện, đem cái rạng rỡ chan hòa ra vạm vật chung quanh, như một tiên nữ lâm phạm, vãng sứ mạng thiên đình, bố đức thi ân cho trần thế.

Bà phong thái siêu trần, thoát tục, nhìn qua bà, là ai cũng mẩn cảm ngay.

Bà điểm một nụ cười hiền dịu, hỏi:

- Thương thế của người có nặng lắm không?

Triển Mộng Bạch nghiêng mình:

- Chẳng đáng lo ngại!

Nữ nhân áo trắng vẫn cười:

- Người ương nạnh can cường có một!

Rồi bà phát ông tay áo, chuyển mình, bước đi.

Triển Mộng Bạch bước gấp theo, gọi:

- Xin tiền bồi dưỡng chân?

Nữ nhân áo trắng dừng lại:

- Việc gì nữa đây?

Triển Mộng Bạch nghiêng mình:

- Đại đức bất báo, tại hạ chẳng bao giờ dám nói đến cái ơn cứu mạng. Chi xin phu nhân cho biết quý tánh, cao danh...

Nữ nhân cười tươi:

- Vị Tiêu Tam phu nhân nhận ra ta là ai, người cần gì phải hỏi!

Bà dừng lại rồi tiếp:

- Khi nào bà ấy trở lại, người cho bà biết, có Tô Siển Tuyết đi ngang qua đây, để lời thăm hỏi!

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Tội.. phu nhân!

Chàng làm sao quên gấp tên đó? Tiêu Tam phu nhân vừa nói cho chàng biết cách đây chẳng mấy phút giây.

Nhưng Tiêu Tam phu nhân đề cập đến tên đó, với niềm oán hận, chính điều đó hiện giờ làm cho chàng hoang mang không ít.

Giữa hai người có mối liên quan gì?

Dù sao Tô Siển Tuyết đối với chàng, có cái ơn cứu mạng, ơn đó chàng chẳng bao giờ quên.

Tô Siển Tuyết cười hỏi:

- Người nhớ những gì ta vừa nói chứ?

Triển Mộng Bạch chưa kịp đáp, một giọng nói lạnh lùng đâu đây vọng đến, đáp thay chàng:

- Tự nhiên ta quên người! Khi nào ta quên được người!

Tô Siển Tuyết biến sắc mặt, nhưng liền sau đó, điểm nụ cười.

Triển Mộng Bạch ngẩng đầu lên thấy Tiêu Tam phu nhân từ từ bước đến, tay tả nắm ngang hông một đại hán áo đen mang như mang một con thỏ, tay hữu cầm một ống địch bằng vàng.

Đại hán có thân hình khôi vĩ, nhưng xem như chẳng có trọng lượng nào trong tay bà.

Hắn không dám làm một cử động nhỏ để vùng vẫy khỏi bầy ta bà, trái lại hắn còn run rẩy như đuôi đứt thạch sùng.

Tiêu Tam phu nhân có làn da mặt xanh xao, bây giờ gương mặt đo càn xanh hơn. Ánh mắt vẫn lạnh lùng như hôm nào.

Bà không nhìn Tô Siển Tuyết.

Tô Siển tuyết cũng không hề quay lại.

Chẳng hiểu tại sao Triển Mộng Bạch cảm thấy lạnh từng cơn. Chàng toan quay mình bước đi rời khỏi nơi này, nhưng trực giác phát hiện niềm oán độc trong ánh mắt của Tiêu Tam phu nhân.

Chàng lại cảm thấy ần ứ sát cơ lẫn lộn trong niềm oán độc đó.
Chàng tự hỏi tại sao Tiêu Tam phu nhân lại oán hận cực độ con
người hiền dịu như Tô Siển Tuyết.
Và chàng cũng chẳng biết tại sao mình lại tha thiết quan tâm đến hai
nữ nhân bí mật này.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 4

Mưa Gió Đoạn Trường

Tô Siển Tuyết khẽ điểm một nụ cười gọn nhẹ:

- Biểu thơ..

Tiêu Tam phu nhân lạnh lùng:

- Ai là biểu thơ của người?

Tô Siển Tuyết thở dài:

- Mười năm qua rồi! Biểu thơ vẫn chưa hiểu cho tiểu muội sao?

Bà cúi đầu, rủ buồn như liễu.

Tiêu Tam phu nhân cười nửa miệng:

- Người nói ta làm?

Đột nhiên phu nhân quay mình, quăng đại hán và ống địch đến cạnh Phương Cự Mộc.

Bà phản hận, không làm sao phát tiết niềm phản hận, đại hán và chiếc địch vô phúc thay, lại bị bà dùng làm phương tiện phát tiết.

Quăng người và vật đi để phát tiết cái hận, dù cái hận đó từ đâu đến chứ chẳng phải phát sinh nơi người và vật bà dùng sức hai tiếng kêu thất thanh vang lên.

Thì ra bà đã quăng đúng vào huyết đạo của Phương Cự Mộc.

Phương Cự Mộc tỉnh lại, trông thất phu nhân, kinh sợ thất thần.

Hắn rung giọng áp ứng:

- Phu nhân...

Tiêu Tam phu nhân chặn lại:

- Người dùng tiếng địch, thực hiện cái kế điệu hổ ly sơn dụ ta rời tiểu tử, để hạ sát hắn, người nghĩ hạ sát hắn rồi, là người có thể thuyết phục ta trở về, có phải vậy chăng?

Phương Cự Mộc rung rung người, không nói được tiếng nào.

Hắn đinh ninh là mình phải chết, chẳng còn dung tha được nữa.

Mặt hắn xám lại, đôi mắt thất thần.

Ngờ đâu Tiêu Tam phu nhân lạnh lùng thốt:

- Người vừa rời khỏi cốc, chưa làm nên được việc gì, lại bị người điểm huyết! Ta hết sức hồ thẹn vì người, người làm mất mặt ta! Bà thốt như vậy, là không có ý giết hắn, bất quá, bá trách hắn. Trách như thế, rất nhẹ đấy. Giá như bà trách nặng hơn, hắn cũng vui mà nghe, miễn bà tha chết là được rồi.

Phượng Cự Mộc thấy niềm hy vọng bùng lên, song ngoài mặt hắn chẳng dám tỏ lộ một cảm nghĩ nào, hắn vẫn giữ trạng thái của một tử tội, cúi đầu thấp giọng:

- Tiểu nhân biết mình vô dụng, gây buồn phiền cho phu nhân, song vũ công vừa Tô phu nhân rất cao..

Tiêu Tam phu nhân quát:

- Hèn như thế nên cút đi cho gấp, ở lại đó lí nhí thêm bản mắt bản tai ta?

Bà hừ một tiếng rồi tiếp:

- Lừa ta là đáng tội chết, ta nghĩ người đã biết tội, nên tạm thời dung tha cho người!

Bà dừng lại một chút rồi hần học tiếp, song chẳng hướng về ai:

- Có kẻ kừa ta, biết tội lừa ta, kể ra hắn cũng còn khá! Hơn là cái thứ lừa ta chẳng những không biết tội, còn toan lừa mãi mãi nữa!

Bỗng bà quay lại nhìn Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Người nói sao?

Tô Siễn Tuyết có nói chi đâu?

Có lẽ bà hỏi Tô Siễn Tuyết nghĩ gì về câu nói của bà vừa rồi.

Tô Siễn Tuyết vẫn giữ được điềm đạm, điểm một nụ cười thốt:

- Hôm đó, biểu thư chẳng chịu nghe ai phân trần, mang hận ra đi, tiểu muội liền sau đó, âm thầm theo dõi biểu thư, mãi đến một ngày, tiểu muội còn nhớ rõ đó là ngày mùng bảy tháng bảy, cách đây mười tám năm, biểu thư đột nhiên thất tung tại Hoa Sơn. Tiểu muội hết sức khẩn trương, toan tự sát mấy lần. Sau đó mới hay là biểu thư đã đến...

Tiêu Tam phu nhân thoáng biến sắc mặt, chặn lời ngay:

- Người âm thầm theo dõi ta từ đó?... Bên bờ Thái Hồ dựa chân Âm Sơn trên hai nẻo đường Nam Bắc lưỡng hà, chính người đã xuất thủ cứu ta những lần ngộ nạn? Có phải là người chăng?

Tô Siễn Tuyết khẽ nhắm mắt lại, gật đầu.

Tiêu Tam phu nhân bật cười lạnh:

- Người mấy độ cứu ta! Chỉ vì người hối hận? Chỉ vì lương tâm người vầy vò người!

Người sợ người đời sẽ cho là người giết ta, nếu chết bất ngờ, chết không minh bạch! Người tưởng ta không biết chủ ý của người à?

Người tưởng ta cảm kích người à?

Bà cười, cũng như bà thốt giọng khắc nghiệt làm sao, niềm oán độc dâng tràn, qua ánh mắt qua giọng nói.

Triển Mộng Bạch giật mình.

Chàng nhớ lại, trong đêm trước bắt gặp Ngọc Quan Âm Trần Thanh

Như cùng tình nhân âm mưu giết chồng để được tự do ân ái với nhau, chàng muốn xuất hiện trách mắng, song Tiêu Tam phu nhân ngăn cản.

Phu nhân đã nói:

- Hai người đó, tự biết là âm mưu đã bại lộ rồi, thì làm sao dám hạ thủ đoạn? Chẳng những họ không dám giết người, mà nếu có ai giết người, họ cũng tìm mọi cách ngăn chặn, họ dám hy sinh tánh mạng để bảo vệ cái người họ định giết...

Lúc đó, chàng không tin là lập luận đó vững, tuy có đúng đạo lý phần nào.

Bây giờ, chàng mới rõ ra, bà có gặp trường hợp như vậy, và chỉ có những người trong cảnh mới hiểu rõ sự tình.

Bây giờ, chàng mới tin lập luận đó rất vững.

Vững là vì đạo lý hiển nhiên.

Nhưng chàng vẫn còn thắc mắc. Một con người, hiền dịu như Tô Siễn Tuyết, lại có những toan tính đen tối sao?

Một dáng đẹp như vậy, có lẽ nào che đậy cái gì đê tiện nhất bên trong sao?

Tô Siễn Tuyết thở dài.

Tiếng thở dài của bà nảo ruột vô cùng, không giống những tiếng thở dài của bất kỳ ai trên thế gian.

Rồi bà lại khóc.

Lệ trào my, từng hạt, từng hạt, long lanh một chút rồi lăn dài xuống má.

Tiêu Tam phu nhân ngẩng mặt nhìn trời, không hề nhìn Tô Siễn Tuyết.

Phu nhân không nhìn, song lại thốt với Tô Siễn Tuyết:

- Từ nhỏ, ta đã xem người như thân muội, dù người chỉ là biểu muội. Ngờ đâu, sau đó, người lại lấy dã tâm đối xử với ta. Nếu chẳng phải là người, ta nói thật tạ.. tạ..

Bà khích động vô cùng, ngực phập phồng, hơi thở gấp, mà bỏ lửng câu nói.

Tô Siễn Tuyết đưa tay che mặt rên rỉ:

- Biểu thơ! Biểu thơ nhất định không tin tiểu muội?

Tiêu Tam phu nhân dịu niềm khích động phần nào, điểm nụ cười lạnh, tiếp:

- Tin? Ta chỉ tin được những gì chính mắt ta trông thấy. Ta chỉ biết gần hai mươi năm qua, chẳng ngày nào, chẳng phút giây nào ta quên nghĩ đến người! Bây giờ, ta gặp người, nhất định ta chẳng để cho người sống sót trên thế gian, tiếp tục hãm hại người đời! Chỉ có

ta, mỗi một mình ta, mới biết rõ trong cái ngọt dịu của người có chất tuyệt độc! Chỉ có ta mới biết người có cái miệng ngọt dịu, nhưng lại mang cái xà tâm. Người là một con hồ ly lấy nụ cười làm phương tiện giết người.

Tô Siển Tuyết rung bắn người lên, kêu thảm thiết:

- Biểu thơ! Biểu thơ!.... Biểu thơ định giết tiểu muội?...

Tiêu Tam phu nhân lạnh lùng:

- Phải!

Thân hình vọt tới, bàn tay chớp lên năm ngón thẳng ra, Tiêu Tam phu nhân chụp vào mặt Tô Siển Tuyết không tránh kịp cái chụp đó. Chàng chẳng biết sự tình như thế nào giữa hai bà, song chàng cũng hiểu tấn kịch này diễn từ lâu, và mãi hai mươi năm sau, tức nhiên hôm nay, mới kết thúc thê thảm.

Chàng khỏi cần phải lo sợ cho Tô Siển Tuyết.

Tô Siển Tuyết khẽ nhút động thân hình, tránh chiêu đó, đồng thời bà nhẹ giọng:

- Biểu thơ gấp thế kia, chứng tỏ người mất hẳn bình thường, như vậy làm sao động thủ?

Tiêu Tam phu nhân không đáp, đánh tiếp ba chiêu.

Những chiêu thức đó lúc mới phát ra, nhẹ nhàng như cánh bướm vờn, song đi được nửa đà, thì trở nên mãnh liệt vô tưởng.

Chiêu thức hàm súc một nội lực cực kỳ thâm hậu, lại nhắm vào những bộ vị quan trọng trên thân thể của người Tô Siển Tuyết.

Những chiêu thức tối độc, lại có thể biến hóa trùng trùng, qua mỗi lần biến hóa là công vào một điểm mới, đối phương không thể biết mình bị đánh ở chỗ nào mà đề phòng.

Tô Siển Tuyết vừa lách mình vừa cười thốt:

- Vũ công của tiểu thơ quả nhiên trong mấy năm nay có tiến bộ quan trọng!

Bỗng bà dịch lướt đi hướng về bên cạnh, xa độ bảy thước.

Bà chỉ né tránh chứ chưa phản công.

Tiêu Tam phu nhân mặt lạnh như tiền, phát cánh tay áo lướt tới.

Trong bóng sương mờ, hai thân hình đen và trắng hoạc vờn nhau dật thoi nhau.

Tuy nhiên Tô Siển Tuyết chưa hề hoàn thủ.

Triển Mộng Bạch tập võ từ thuở ấu thơ, khi lớn lên, có bình luận về võ học với hào kiệt giang hồ, có mục kích những cuộc so tài ác liệt, song chưa từng thấy ai có thân pháp linh diệu như hai bà.

Lúc đó chàng mở mắt ra rồi, và chàng quyết định không nhắm mắt lại nữa, quyết theo dõi từng chuyển biến.

Bỗng, Tiêu Tam phu nhân dùng thân pháp, Bà trầm giọng, hỏi:

- Sao ngươi không hoàn thủ?

Tô Siển Tuyết điềm nhiên đáp:

- Tiểu muội làm sao hoàn thủ được, biểu thơ?

Tiêu Tam phu nhân lạnh lùng:

- Dù ngươi không hoàn thủ, ta vẫn quyết giết ngươi như thường!

Tô Siển Tuyết thở dài:

- Biểu thơ quyết giết tiểu muội, tùy ý biểu thơ, tiểu muội không hoàn thủ, là do cái ý của tiểu muội!

Chừng như Tiêu Tam phu nhân có cái tâm bằng gỗ đá, dù cho lời nói của Tô Siển tuyết hết sức thiết tha, bà vẫn không xúc động.

Tô Siển Tuyết tiếp:

- Chỉ mong, biểu thơ khoang hạn một ngày, đủ cho tiểu muội hoàn thành một việc, xong việc đó rồi, tiểu muội sẽ trở lại tìm biểu thơ, để đặt mình trong sự xử trí của biểu thơ.

Tiêu Tam phu nhân cười lạnh:

- Một ngày?

Tô Siển Tuyết lại tiếp:

- Biểu thơ đừng lo ngại là tiểu muội đào tẩu, chẳng bao giờ có việc đó đâu, biểu thơ.

Giả như tiểu muội có ý trốn tránh biểu thơ, thì tại sao mà đến đây để gặp biểu thơ, trong mấy phút giây này?

Tiêu Tam phu nhân trầm ngâm một lúc, rồi bà trầm giọng hỏi:

- Mười chín năm qua, chưa đủ hay sao, lại phải thêm một ngày?

Rồi bà tiếp:

- Mà thôi! Ta chờ cũng đã lâu, ta chờ được mười chín năm, thì đương nhiên ta cũng có thể chờ thêm một ngày!

Tô Siển Tuyết cười thầm, quay mình đi liền, Nhưng, bước một bước, bà ta quay đầu lại, ân cần dặn dò:

- Biểu thơ không được lao tâm, đừng mạo hiểm phong sương quá nhiều. Nơi chân núi có một ngôi tiểu khách sạn, có vẻ tinh khiết, biểu thơ hãy xuống đó, thuê phòng, tạm trọ. Sáng mai, tiểu muội trở lại tìm.

Bà nhìn sang Triển Mộng Bạch, vẫy tay, như chào biệt, rồi thoát đi, phút chốc mất dạng.

Thái độ của bà phiêu diêu quá. Lo ngại cho sức khỏe của người định giết mình, hòa dịu với người hoàn toàn xa lạ, con người đó, ai gặp mà chẳng mến?

Thế mà tại sao Tiêu Tam phu nhân quyết sát hại cho kỳ được?

Bà ấy đi rồi, Tiêu Tam phu nhân trở lại với Triển Mộng Bạch.

Phu nhân bảo:

- Chúng ta xuống núi thôi!

Mục kích những diễn tiến vừa qua, Triển Mộng Bạch cho rằng phu nhân quá tàn khốc.

Chàng lạnh lùng, không muốn đi theo bà nữa.

Chàng lắc đầu thốt:

- Hảo ý của phu nhân, vẫn bồi xin tâm lãnh, song chiếc thân cô độc này, từ nay một mình vẫn bồi để mặc cho nó lên đên giữa dòng đời, chẳng dám đeo đẳng bên cạnh phu nhân, gây lụy phiền cho phu nhân phải chiếu cố. Vô luận làm sao ...

Phu nhân biến sắc mặt đến trắng nhợt, run run giọng:

- Người ... người muốn đi ...

Bà lão đảo người, rồi ngã xuống.

Bà đưa tay, nắm chân của Triển Mộng Bạch, năm ngón tay gầy guộc trắng nhợt, mảnh mai, kẹp cứng chân chàng như nắm gọng kềm.

Triển Mộng Bạch đau nhói.

Niềm đau cắt thịt không có thấm thía bằng niềm đau tâm tư.

Bất giác, chàng chặt mạnh tay xuống, cao giọng đáp:

- Phải! Tại hạ muốn đi! Tuy tài nghệ của tại hạ chẳng cao, song cái tâm của tại hạ chưa thấp, thấp đến độ quên đi nhân đạo. Tại hạ không thể đồng hành với một người vô tâm, một người không còn xem trọng nhân đạo!

Phu nhân chụp tay chàng, bóp mạnh.

Chàng lại nghe đau nhói lên, song mặt chẳng hề nhăn, ngực vẫn hướng tới, lưng thẳng như cán búa.

Tiêu Tam phu nhân từ từ hỏi:

- Người biết gì, lại phê phán ta như thế?

Rồi bà buông tay, bật khóc.

Bà tiều tụy, phạc phờ, dáng người bệnh hoạn, trông đã thê thảm lắm.

Bà cao tuổi, trông đáng thương lắm.

Giờ bà lại khóc! Những giọt nước mắt còn lại trong lứa tuổi của hạng người cạn nguồn lệ từ lâu. Những giọt nước mắt đó bị thấm làm sao. Toàn thân của bà, là hình thành của thê lương, giờ bà khóc, cái hình thành thê lương đó, như được rửa bằng những hạt lệ cuối cùng, hiện ra thêm rõ nét.

Nhưng, đã có chủ trương, chàng không hề dao động trước hình ảnh thê lương đó, đã hơn một lần làm chàng thất vọng. Triển Mộng Bạch vờ chẳng nghe, chẳng thấy gì.

Chàng ngẩng cao mặt, quay nhanh mình, bước đi.

Chàng đi được hai bước, đột nhiên dừng chân lại. Bởi tiếng khóc sau

lượng vang lên càng lúc càng lớn, tiếng khóc xoáy mạnh vào tai chàng.

Tiếng khóc đó như biến thành một sợi dây vô hình, quấn chặt đôi chân chàng, giữ lại.

Chàng rung người, quay mình trở lại, đến cạnh phu nhân, nâng bà đứng lên.

Sương còn phủ kín đầu non, một già một trẻ lặng lẽ trong lượp sương mờ từ từ xuống.

Chàng không nói với phu nhân một tiếng nào, phu nhân cũng chẳng nói một tiếng nào.

Chàng cũng chẳng buồn nhìn sang bà, nhưng cảm thấy thân hình bà càng phút càng nặng hơn.

Thoạt đầu, bà nương theo tay chàng, bước đi, dần dần chùng như bà tựa hẳn mình vào chàng, bà trở thành cái tay nải chàng đeo xuống núi.

Nhưng, một tay nải biết thờ, lại thờ gấp, thờ gấp, thờ hỏn hển tưởng chừng bà có thể đứt hơi bất cứ phút giây nào.

Xuống đến chân núi, thì Tiêu Tam phu nhân hoàn toàn bất lực đến độ nhấc bước lê theo chàng không nổi nữa.

Triển Mộng Bạch hoang mang vô cùng.

May thay, ngôi tiểu khách sạn đã hiện ra trong tầm mắt chàng.

Chàng bế xốc phu nhân lên, phi thân về phía đó.

Đến khách sạn rồi, chàng cứ chạy luôn vào, không nói năng tiếng gì với tiểu nhị, nghênh đón nơi cửa.

Giả như chàng nói qua loa cho tiểu nhị biết là chàng đưa một bệnh nhân đến đây, hẳn tiểu nhị không để cho chàng vào.

Bởi, có khách sạn nào lại thích tiếp nhận một khách hàng chờ chết?

Chứa một khách hàng chờ chết, phỏng được bao nhiêu ngày tiền, ngoài ra còn bao nhiêu phiền phức khi khách hàng chết thực sự, không kể cái chết đó sẽ đem điềm xui cho công cuộc kinh doanh?

Thực ra, tiểu nhị cũng có thấy tình trạng đáng ngại của Tiêu Tam phu nhân.

Song, hẳn thấy thần sắc của Triển Mộng Bạch nghiêm lạnh phi thường, gia dĩ chàng mặc tang phục, hẳn ngài ngại, chẳng dám mở miệng.

Gian phòng khá rộng, chỉ vì tựa về phía hậu vào vách núi cao quanh năm suốt tháng chẳng có chút dương quang rọi vào. Do đó, khí trong gian phòng rất ẩm, rất lạnh.

Và tự nhiên là phải tối.

Trà thuộc loại thường, quá đắng, dù đang khát cũng khó uống trôi

một chén trọn hơi.

Triển Mộng Bạch không còn lựa chọn một nơi nào khác giữa vùng hoang vắng lạnh lùng này.

Có cái gì, người ta cung cấp, chàng phải chấp nhận cái đó. Nếu từ khước, thì chẳng khác đổi thay.

Chàng đành uống mấy ngụm trà.

Rồi chàng gọi tiểu nhị vào phòng, hỏi:

- Gần đây, có danh y nào chăng?

Tiểu nhị chưa kịp đáp, phu nhân thở dài, ngăn lại:

- Không cần phải gọi y sư. Bệnh của ta, có từ ba mươi năm nay chứ chẳng phải mắc phát một sớm một chiều. Trên đời này, chẳng có y sư nào chữa được! Có gọi cũng vô ích!

Triển Mộng Bạch khoát tay cho tiểu nhị bước ra, chàng dặng háng mấy tiếng.

Chàng cảm thấy tâm tư chàng còn đắng hơn ngụm trà vừa nuốt.

Tiêu Tam phu nhân điểm một nụ cười, thốt:

- Người không sợ hãi! Không chết đâu! Bao mươi năm nay, ta và chúng bịnh khai chiến trường kỳ, ta không khỏe, nhưng bị vẫn chưa triệt ngã ta nổi. Tuy mang chứng kinh niên này, nếu ta muốn phục thù, thì ta vẫn khổ luyện công phu. Nhưng đến ngày nay thì quá muộn rồi, chúng bịnh dần dần chiếm ưu thế, và ta sẽ bại nay mai.

Bà thở ra mấy hơi, vừa nhắm mắt lại, vừa tiếp:

- Người yên trí. Ta nằm nghỉ ngơi một chút là cơn nguy sẽ qua!

Bà nằm xuống giường, hơi thở nhẹ lại vang lên đều đều, như ngủ.

Triển Mộng Bạch suy nghĩ mãi, chẳng hiểu tại sao con người tàn khốc như vậy mà lại đối xử hết sức là chân thành với chàng.

Có những sự việc, thà chết đem theo chứ chẳng khi nào tiết lộ với ai, huống chi càng không nên tiết lộ với người lạ!

Nhưng bà vẫn tiết lộ với chàng.

Chàng ngồi thừ một đồng trên ghế, lâu lắm, mới đứng lên, bước ra ngoài, khép trái cửa lại.

Chàng bước từ bước một xa dần gian phòng, đến khoảng trống có ánh dương quang.

Gió núi lộng về, còn mang cái lạnh của sương mờ, gió lay động những màn lưới nhện giăng mắc đó đây.

Lưới nhện trên mái nhà, lưới nhện ngoài sân cỏ, chừng như nơi đây người ta ít quét dọn cho gọn gàng.

Bên cạnh gian phòng chàng thuê, có hai dãy nhà. Nhà cũng u ám như phòng chàng.

Chàng bước tới lui nơi thềm, bên dưới mái nhà, suy nghĩ về hoàn

cảnh của mình.

Bước chân chàng vang lên chinh chịch, nặng nề quá chừng, chân bước nặng, tâm tình cũng phải nặng.

Trong hai dãy nhà đó, những người trú ngụ chừng như toàn là bệnh nhân.

Thỉnh thoảng, từ nơi đó phát ra những tiếng rên la, vọng đến tai chàng.

Chàng đi thẳng đến gian phòng ăn, dùng qua mấy món, uống mấy chén rượu giải sầu.

Chàng ngồi đó, trông thấy người ta vui vẻ, nghe người ta cười nói, lòng càng se thắt, càng ngồi đó thêm chạnh nỗi niềm.

Không thể ngồi lâu hơn nữa, chàng rời phòng ăn chậm chậm bước, trở lại phòng.

Thời gian từ từ trôi, ngày sắp hết, hoàng hôn xuống.

Tiêu Tam phu nhân vẫn còn ngủ say.

Ở bên cạnh một người bệnh, đã là một cái khổ rồi, người bệnh lại ngủ mê man. Triển Mộng Bạch hơn bao giờ hết, cảm thấy cái cô tịch quá nặng nề đối với chàng.

Huống chi, cô tịch lại đến với chàng trong lúc này, ngày tàn, đêm xuống.

Phải chi có vài tiếng chuông chiều của chùa vắng đâu đây vang lên, chắc chắn là chàng đổ lệ cô đơn để hồi ức lại bao buồn thương tủi hận!

Chàng không muốn trở về phòng riêng của chàng, mà không trở về đó thì còn có thể đi đâu?

Nơi đây, là vùng hoang lạ đối với chàng, lại nữa, đêm sắp xuống trong phút giây, có ai nhàn tản bước phiếm vào thời gian bất hợp ở chốn lạ lùng?

Chàng còn do dự, chưa biết nên về hay nên ở, bỗng nghe có tiếng hét từ gian nhà bên cạnh vọng sang.

Rồi tiếp theo, tiếng kêu thảm rất gấp.

Cuối cùng, một tiếng bình tiếp nối, chấn động cửa sổ của gian nhà đó gây vắng tứ tán.

Một bóng người từ bên trong bay vút ra rơi xuống đất lăn trong mấy vòng, máu miệng trào ra lênh láng.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, bước gấp đến nơi, nhận ra người đó là một thiếu niên, vận y phục màu xanh nhạt, gương mặt của hắn hiện tại đồng màu với y phục.

Hắn mở to mắt nhìn Triển Mộng Bạch, nhưng thân hình lẩn lờng lốc, lẩn mãi đến tường, trèo qua bên tường, thoát đi ra ngoài.

Hắn còn kinh hoàng thấy rõ.

Triển Mộng Bạch sửng sờ, chẳng hiểu chi cả.

Vừa lúc đó, một giọng già vang lên oang oang, đầy căm phẫn:

- Nghiệt chướng! ... Người chạy đi đâu chứ? ...

Trong bóng tối mờ mờ chàng thấy một lão nhân, râu rối loạn, tay vịn bàn, tựa mình cạnh một chiếc giường.

Lão nhân chớp chớp đôi mắt, hung quang bắn sáng ngời, như đôi mắt một sư tử bị thương.

Lão hét xong, lại ngã xuống giường, tay bóp mạnh, mép bàn vỡ vụn.

Triển Mộng Bạch nhận ra đôi chân lão cụt đến háng. Một lượt vải bọc bên ngoài vết thương, chưa mở ra, chứng tỏ vết thương không lâu lắm. Một băng cố cho vết thương còn mới là máu hơi rỉ ra ngoài lớp vải.

Động lòng trắc ẩn, trước bất cứ hoạn họa của con người, bất chấp nguyên nhân của hoạn họa, Triển Mộng Bạch thở dài.

Thiếu niên kia chưa đi, hắn còn ở bên ngoài tường, hắn ló đầu lên, quát lớn:

- Lão già chưa chết kia, lão đuổi theo thiếu gia được chăng? Ha ha!

Lão trúng phải Tình Nhân Tiến, liệu còn sống được bao lâu nữa mà hòng hãm dọa tôi chứ? Nếu lão không nạp mạng cho tôi, thì vô phúc cho lão đấy. Nghe lời tôi đi, tôi sẽ lo hậu sự cho! Nếu không thì xác lão không ai chôn, rất có thể làm mồi cho chó hoang lắm!

Triển Mộng Bạch cau mày, bất nhẫn vô cùng.

Lão nhân bỗng hét lên một tiếng lớn, vung mạnh bàn tay.

Một đạo ngân quang từ tay lão vút đi, xuyên qua cửa sổ, bay thẳng đến thiếu niên ở đầu tường.

Thiếu niên háp tấp thụp đầu xuống, đúng lúc đạo ngân quang bay ngang bên trên rít gió một tiếng vù.

Ngân quang còn mạnh đà, bay luôn đi xa hơn trượng nữa, rồi một tiếng cộc vang lên, ngân quang cắm phập vào thân một cây liễu.

Triển Mộng Bạch sợ thảm.

Lão nhân đã bị tiện đôi chân, vết thương chưa lành, sức khỏe phải kém giảm, vậy mà vẫn còn công lực phi thường phóng một mũi chủy thủ rất mạnh, đi rất xa.

Chủy thủ vút đi, như một mũi tên, quả thật người phóng được một ám khí mạnh như vậy, hắn phải là tay phi phàm.

Thiếu niên lại thò đầu lên, cười lạnh:

- Lão liệu phóng trúng tôi chăng?

Bỗng, lão nhân ấn tay xuống mép giường.

Bàn tay vừa ấn xuống, thân hình lão bay vút qua cửa sổ.

Thiếu niên biến sắc, không dám nói gì nữa, phóng chân chạy đi, nhưng hấn cần gì phải chạy? Lão nhân ra đến bên ngoài, công lực gián đoạn, lão rơi xuống đất.

Lão liền miệng mắng:

- Súc sanh! Ngươi trốn ... ngươi trốn ...

Hai bàn tay lão sờ soạng khắp mặt đất, gập đá chụp đá, gập sỏi chụp sỏi, gập vật gì, chụp vật đó, vừa chụp, vừa quăng qua tường, vừa nhào nhào tới, nhưng dù lão cố gắng cách nào, cũng chẳng làm sao vọt lên đầu tường nổi.

Triển Mộng Bạch dặng háng một tiếng, gọi:

- Lão trượng ...

Lão nhân cụt chân ngẩng mặt lên, đôi mắt của lão đỏ ngầu, những đường gân phòng máu nổi lên chằng chịt.

Lão có thần sắc đáng sợ.

Nhưng, Triển Mộng Bạch lại thương cảm cho lão vô cùng, buột miệng thở dài, từ từ bước tới gần lão, tiếp:

- Lão trượng nên về phòng nghỉ là hơn. Nếu cần, tại hạ sẵn sàng dìu lão trượng.

Lão nhân cụt chân hét to:

- Ngươi là ai? Đi! Đi mau đừng lại gần ta!

Lão quào hai tay xuống mặt đất, như đôi chân hổ sắp sửa vồ mồi.

Triển Mộng Bạch thở dài, cười khỏ:

- Do hảo ý, tại hạ khuyên lão trượng như vậy đó, chứ chẳng làm gì thiệt hại đến lão trượng đâu!

Lão nhân cụt chân bật cười cuồng dại:

- Hảo ý! Hảo ý! ... Hừ! ... Chứ chẳng phải là ngươi dòm ngó cái vật của ta? Ngươi có khác gì gã súc sanh kia đâu? Ngươi định lừa ta à? Ta nói thật, nếu ngươi nhích tới một bước nữa, dù mất đôi chân, ta vẫn có thể giết ngươi như thường!

Triển Mộng Bạch nổi giận, nhướng cao đôi mày:

- Bất quá, tại hạ thấy lão trượng niên kỷ cao lại tàn phế, động lòng trắc ẩn, muốn làm một cái gì giúp lão trượng ...

Chàng sôi giận cực độ, không còn nói tiếp được một tiếng nào nữa, mà chàng cũng chẳng muốn nói thêm gì, quay mình bỏ đi.

Lão nhân đấm tay xuống đất bịch bịch, hét vang:

- Ai cần ngươi thương xót? Ai mượn ngươi động lòng trắc ẩn? Cút! Cút gấp cho khỏi bẩn mắt ta!

Âm thanh của lão đợm bi thương lẫn căm hờn, lão nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch, khi càng khuất dạng rồi, đôi mắt lão bừng sáng lên.

Không phải nhẩn quang của lão, mà là màn lệ vừa giăng mắt. Chính màn lệ đó chiếu ngời ...

Lão nhìn xuống đôi chân cụt.

Tâm não của lão vẫn y nguyên, dù ai muốn làm cho tâm não đó cụt như đôi chân, cũng chẳng được.

Song, ai muốn làm như thế, cũng chẳng cần phải làm, bởi tâm não của lão hiện giờ, nát bấy như ruột dưa thúi.

Lão thống khổ vô cùng.

Lão dùng tay, từ từ đưa nửa thân hình trở lại phòng.

Bỗng lão gọi:

- Người trẻ tuổi kia, trở lại đây!

Thiếu niên đã gây sự với lão, hay Triển Mộng Bạch?

Và, Triển Mộng Bạch có nghe chẳng?

Chàng biết rõ, Tiêu Tam phu nhân tỉnh giấc rồi, tỉnh giấc vì bao nhiêu tiếng động vừa qua, chàng bước vào.

Phu nhân lẩm nhẩm:

- Ai thế? Ai thế?

Rồi bà hỏi chàng:

- Ai gọi người?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Một lão nhân tàn phế.

Chàng toan thuật sơ lược sự tình từ đầu đến cuối cho phu nhân nghe, song phu nhân khẽ mở nửa mắt, ánh mắt của bà lơ dờ như nhọc mệt vô cùng, bà bảo:

- Đến với lão ấy, xem sao, ta còn muốn ngủ một lúc nữa!

Bà có vẻ không hề lưu ý đến bất cứ sự việc gì, như vậy chàng còn thuật chuyện làm chi?

Chàng trầm ngâm một lúc, rồi bước sang gian nhà của lão nhân cụt chân.

Chàng đến đó, với niềm phẫn hận phi thường, song gặp lão nhân rồi, chàng thấy không nổi đối xử cứng rắn với lão.

Chàng thở dài, hỏi:

- Lão trượng gọi tại hạ?

Lão nhân cụt chân lết đến chiếc giường, ngồi xong, nhìn Triển Mộng Bạch, chăm chú như tên đồ tể quan sát một con heo trước khi ngã giá.

Lâu lắm, lão vẫy tay:

- Lại đây!

Giờ đây, khí giận đã lắng dịu rồi, thần sắc trang nghiêm trở lại, lão nhân hầu như đã khôi phục bình thường.

Trong phòng, có một chiếc bàn, trên mặt bàn, có nhiều lọ thuốc.
Bàn đặt không xa một chiếc giường, nơi đầu giường có một chiếc bao bố màu vàng.

Trong bao có những vật gì?

Bao đặt tại đầu giường, hẳn những vật trong bao phải quý. Có quý lão nhân mới trân trọng đặt cạnh đầu nằm như thế.

Lão nhân cụt chân nhìn Triển Mộng Bạch, một lúc, hỏi:

- Người có học võ?

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Lão nhân lại hỏi:

- Người có nhận ra ta chăng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

Lão nhân chớp mắt. Ánh mắt của lão bùng sáng lên.

Lão thốt:

- Đã học võ, lại mang tang phục, tất thân nhân bị kẻ thù hãm hại. Có kẻ thù tất phải nghĩ đến việc báo thù. Người có muốn tay truyền cho người một vài tuyệt kỹ giúp người phục thù chăng?

Triển Mộng Bạch nín lặng, không thốt tiếng nào.

Lão nhân bất thành linh đánh tay ra. Chiêu đó, rất bình thường nhưng cái thế đánh ra của lão làm cho Triển Mộng Bạch giật mình.

Bởi, lão đánh tay xuống, sao lại hướng lên? Lúc xuất thủ, lão nhắm bên tả, sao tay lại chuyển sang hữu?

Tay đưa ra, tay chưa tới, ý đã đổi rồi, mà tay dù nghịch chiều, tay vẫn xoay về theo cái ý.

Cho nên, nhìn theo tay mà xuất chiêu hóa giải, là cầm chắc bị hạ ngay, muốn khỏi bị, phải đoán được cái ý của lão nhân.

Cái ý của một người, có ai đoán được?

Ai dám chắc mình đoán trúng cái ý của một người? Huống chi, cái giá của cuộc ước đoán này, mang với sanh mạng một con người?

Ai dám đem sanh mạng để thực nghiệm một sự ước đoán?

Chiêu thức của lão nhân đánh ra, xem thì bình thường, song nó hàm ẩn một huyền cơ.

Đã là huyền cơ, đương nhiên phải ảo diệu vô lường.

Nhìn thần sắc Triển Mộng Bạch, lão nhân cụt chân cười nhẹ, thốt:

- Nếu ngay từ bây giờ, người thu xếp cách nào, đưa ta về Hàng Châu, ta sẽ đền ơn người bằng ba chiêu tuyệt học. Vô luận cừu nhân của người là ai, với ba chiêu đó, người đánh ngã như thường.

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Tại hạ có thể thuê cho lão trượng một cỗ xe, đưa lão trượng đến đó.

Lão nhân cụt chân lắc đầu:

- Nếu chỉ có việc thuê xe, thì ta có cần gì nhờ đến người? Ta muốn chính người cõng ta.

Dọc đường, nếu gặp cừu nhân, dù ta đã mất đôi chân, ta vẫn đánh lui bất cứ ai ngăn chặn lối đi được như thường. Nhất định không một ai làm gì thương tổn đến người nổi.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Nếu người làm được việc đó, chẳng những ta ...

Triển Mộng Bạch chặn lời:

- Tại hạ bận việc!

Lão nhân cụt chân biến sắc mặt.

Niềm phẫn nộ chột hiện, lão quát:

- Người đúng là một kẻ bất thức thời vụ! Ta có ý tốt với người, người lại từ khước cái ý tốt đó! Bình sanh, ta không hề cầu xin nơi ai, hôm nay ...

Triển Mộng Bạch cũng sôi giận, nhướng cao đôi mày, đáp:

- Lão trượng bình sanh có cầu xin nơi ai hay không cầu xin, điều đó chẳng liên quan gì đến tại hạ. Hiện tại, trong phòng tại hạ có một người bệnh, tại hạ làm sao bỏ người đó lại đây để đưa lão đến Hàng Châu?

Rồi chàng thở dài, tiếp:

- Hà hướng, tại hạ phát nguyện, trọn đời không hề bước chân vào nhà Tàn Sáu Ông!

Lão nhân cụt chân biến sắc hơn, run run giọng hỏi:

- Tại sao người biết ta đến Hàng Châu để tìm Tàn Sáu Ông?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Lão trượng trúng phải Tình nhân Tiến, tuy đôi chân trúng tiến đã bị cắt đứt rồi, dư độc vẫn còn trong người. Cắt đứt chân, là trừ bớt độc, sống thêm một thời gian, dư độc còn lại sẽ hại dần hại mòn lão trượng, cuối cùng rồi cũng chết vì độc. Lão trượng hẳn muốn giải trừ dư độc, và ngoài Tàn Sáu Ông, còn ai làm được?

Nhắc đến Tàn Sáu Ông, chàng không kềm nổi uất hận, đôi mày cau lại, ánh mắt rực đỏ lửa căm hờn.

Ngờ đâu, lão nhân bật cười cuồng dại, thốt:

- Người thông minh thật, song kẻ nào thông minh đến đâu, cũng có lúc đoán sai!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Lão nhân ngẩng mặt nhìn lên, niềm bi phẫn hiện trong ánh mắt.

Một lúc lâu, lão gần từng tiếng:

- Ta suốt đời tung hoành trong thiên hạ, trải qua bao nhiêu gian khổ,

tạo được một chút thanh danh, kể ra sống cũng quá nhiều rồi, bây giờ lại tàn phế, như vậy ta còn luyến tiếc chi mà phải cầu sự sống nơi lão tục thúí đó?

Nghe lão nhân phê bình Tàn Sáu Ông là lão tục thúí, Triển Mộng Bạch rất đồng tình.

Chàng cảm hận, phụ họa:

- Con người, đúng là một phạm phu tục tử lại hung tàn, ác độc, lại quá xảo quyệt gian manh, giả như mà tại hạ có trúng phải Tình nhân Tiễn, chết thì chịu chứ chẳng hề van xin đến lão nửa lời!

Chàng là người cương trực, nghĩ sao là nói vậy, nói sao là làm vậy.

Cái cảm nghĩ vừa hiện trong tâm tư là hình thành ngay nơi mặt.

Mà lão nhân cụt chân chừng như cũng đồng một quan niệm với chàng về cái lối xử sự.

Thà gãy, chứ chẳng bao giờ chịu uốn cong.

Chàng thấy tuyệt kỹ của lão, chàng nghe lão đề nghị, kể ra cũng phải ham chứ!

Song chàng không thể bỏ rơi bệnh nhân, chạy theo cái lợi cho chàng.

Đành rằng cái lợi đó, nằm trong khuôn khổ hiếu đạo, báo thù cho cha cũng là một hình thức làm tròn hiếu đạo.

Song chàng không làm.

Dù chàng có làm, Tiêu Tam phu nhân cũng chẳng trách được chàng, mà người trong giang hồ cũng chẳng trách được chàng.

Bởi, là con người, ai không cha? Có chết ai lại bỏ cha? Cha sống, phải phụng dưỡng, cha chết tức, chết vì thù, ai lại không nuôi chí báo phụ cừu?

Không, không ai trách được chàng nếu chàng bỏ rơi Tiêu Tam phu nhân, chạy theo lão nhân cụt chân.

Lão nhân có vẻ tán thưởng thái độ của chàng.

Thần sắc của lão hòa dịu trở lại, lão tiếp:

- Ta đến Hàng Châu, không ngoài mục đích tìm một người. Bệnh nhân ở trong phòng của người đó, là ai? Nếu bệnh tình mà không nặng lắm, người có thể vắng sân sóc một vài ngày. Người nghĩ lại đi. Người đưa ta đến Hàng Châu rồi, người sẽ trở lại đây.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Người bệnh trong phòng kia, đối với tại hạ, bất quá từ sự tương phùng bèo nước mà thành giao hữu, tuy chưa có gì đậm đà, song cũng không thể vì chỗ sơ giao, nghĩa còn đạm bạc mà bỏ đi cho đành khi người ta cần đến mình rất nhiều. Giả như tại hạ bỏ đi theo lão trượng thì ... chỉ sợ ...

Chàng còn lòng nào dám kết luận? Một kết luận do tưởng tượng, vẫn

bi đất như thường.

Chàng nữ nào nói lên kết luận đó?

Tuy nhiên, chàng có thể tiếp một câu:

- Bệnh đã trở thành bất trị, lão trượng ...

Lão nhân cụt chân lẩm nhẩm:

- Bệnh bất trị! Hừ! ... Ta đây, có khác chi người đó? Cũng bệnh bất trị!

Nhưng nếu ta không làm xong cái việc ủy thác của một người thì làm sao ta yên tâm nhắm mắt?

Lão thở dài.

Rồi lão lẩm nhẩm rất nhỏ, Triển Mộng Bạch chỉ thấy môi lão mấp máy, chứ không nghe được gì.

Chàng thốt:

- Tuy hiện tại, tại hạ không làm được hữu ích cho lão trượng, song tại hạ là người sanh trưởng tại Hàng Châu, lão trượng muốn tìm ai ở địa phương đó? Xin lão trượng cho tại hạ hiểu, biết đâu người đó lại chẳng ở trong vòng thân mật?

Lão nhân đáp:

- Bình sanh, ta không thân nhân, không bằng hữu. Người đó đối với ta, bất quá chỉ có cái duyên gặp gỡ trong một lần. Tuy giao tình đơn bạc như vậy, song nếu ta chết đi mà không được gặp lại người đó, thì ta ôm hận mãi mãi nơi tuyền đài!

Lão thở ra, tiếp nói:

- Chết đi, mà không thấy được mặt người đó, ta chết làm sao yên?

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, hỏi dồn:

- Người đó là ai, hử lão trượng?

Lão nhân buông từng tiếng, nặng nề:

- Thủ lãnh Nhân Nghĩa??? Hiệp, họ Triển, tên Hóa Vũ!

Triển Mộng Bạch như hứng sét nổ ngang đầu.

Chàng lùi nhanh một bước, thở gấp:

- Lão trượng tìm người đó để làm gì?

Lão nhân cụt chân thở dài:

- Ta muốn cho lão ấy biết độc chất của Tình nhân Tiễn, lão truy cứu căn nguyên, tìm giải dược, giúp người đời khỏi bị chết oan, đồng thời hoạch định phương sách diệt trừ một mối họa. Ta đem trợ sở học bình sanh truyền cho lão ta, nhờ lão tìm hộ ta một đệ tử, lão đem sở học của ta truyền thọ lại cho người đệ tử đó, như vậy chẳng khác nào ta gián tiếp thu nhận môn đồ, bất quá qua trung gian của lão thôi. Và như vậy, môn phong của ta không tiêu diệt. Lão ấy, tài thì chẳng cao cho lắm, song tánh khí thì dũng cảm, mãnh liệt hơn người, lão lại gìn nhân, trọng nghĩa, lão có đúng tư cách một hiệp sĩ. Trong thiên

hạ võ lâm ngày nay, chỉ có một lão ta, là làm cho ta thỏa mãn mà thôi!

Lão thở ra mấy lượt, lắc đầu mấy lượt, đoạn lẩm nhẩm:

- Trong võ lâm ngày nay, sao hiếm người tốt quá chừng! Mẫu người của Triển Hóa Vũ rồi cũng tàn diệt dần dần, đến một ngày nào đó, võ lâm sẽ gồm ác quỷ hung thần, hoặc hồ ly, hoặc lang sói.

Lão nói rất nhiều, lão nói đến nửa chừng cầu chuyện, Triển Mộng Bạch đã rơi lệ rồi.

Khi lão ngừng lại, Triển Mộng Bạch ngã phịch người trên chiếc ghế, lệ nóng kích động trào mi như xối.

Chàng khóc một lúc, niềm đau lắng dịu phần nào, chàng từ từ thốt:

- Chỉ sợ ... lão trượng ... sẽ không còn gặp được người lão trượng muốn gặp!

Lão nhân cụt chân giương tròn đôi mắt, hét to:

- Người nói gì?

Triển Mộng Bạch lại xúc động tâm tình, bật khóc:

- Ba hôm trước đây, gia phụ trúng phải Tình nhân Tiễn vĩnh viễn ly khai thế gian rồi, lão trượng ời! Làm sao lão trượng gặp lại người cho được?

Lão nhân cụt chân run run giọng kêu lên:

- Lão ... lão ấy ... người là ... người là con của lão ấy? Lão ... đã trúng Tình nhân Tiễn? ... Lão chết rồi? ... Cao xanh ời! Hỡi cao xanh.

Lão rung động toàn thân.

Lão dừng câu nói một lúc lâu, lão nắm tay lại, đấm vào bên cạnh tâm mạch, gương mặt vàng nhợt của lão vụt biến sắc trắng nhợt.

Đôi mắt của lão mất thần.

Triển Mộng Bạch nghe một tiếng bình, giật mình, ngẩng mặt lên, thấy lão nhân biến đổi thần sắc, kinh hãi kêu lớn:

- Tiễn bối ...

Lão cụt chân không ngừng tay, cứ đấm vào chỗ ngực, cách tâm mạch độ tấc.

Lão đấm bảy tám lần như vậy, vừa đấm lão vừa hỏi:

- Người tên chi? ... Tên chi?

Triển Mộng Bạch hấp tấp cho lão biết tên chàng.

Lão nhân dừng tay, thở mạnh một lúc, tâm tư lắng dịu rồi lão gọi chàng:

- Triển Mộng Bạch! Bước lại đây, quỳ xuống!

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Chàng cau mày, không đáp, mà cũng chẳng bước tới.

Lão nhân nổi giận:

- Quỳ xuống mau! Ta nói gì, người không nghe à?
Lão phần nộ, mà cũng có vẻ khấn trương cực độ.
Tuy nhiên, Triển Mộng Bạch không vì thương cảm một người lạ mà phải hạ mình trước người lạ đó.

Chàng điềm nhiên đáp:

- Bình sanh, tại hạ không hề cam tâm khuất phục trước bất kỳ ai!
Bổng dừng, tiền bối bảo tại hạ quỳ xuống, khi nào tại hạ vâng lời?
Chừng như chàng có cảm tình đối với lão nhân, nên thái độ của chàng rất bình hòa, lời nói êm dịu, dù cái ý có phần cứng rắn.
Lão nhân cụt chân quắc mắt sáng ngời lửa hận, nhìn chàng.

Chàng không tránh né ánh mắt đó.

Cả hai nhìn nhau một lúc lâu, lão nhân cụt chân bỗng thở dài, trầm giọng thốt:

- Vừa rồi, tâm thần của ta bị kích động mãnh liệt, chân lực hộ vệ quanh tâm mạch tiêu tán, chất độc dư trong cơ thể xung phá tâm ta, ta phải vận dụng khí lực còn lại, bức dư độc tản mát nơi khác. Tuy cơn nguy đã qua, song bất quá chỉ tạm thời thôi, ta miễn cưỡng chỉ trì độ chừng một khắc thời gian nữa, chứ không hơn, sau đó, dư độc gom tụ trở lại, dù cho ta có gặp bậc đại la thiên tiên cũng chẳng mong gì được cứu sống.

Triển Mộng Bạch hiện lộ rõ niềm bi thương, dầu dầu nét mặt.

Chàng sắp sửa quỳ xuống, bởi không nỡ làm gì trái ý lão nhân, sợ lão lại kích động như trước rồi phải chết gấp.

Bỗng, lão nổi giận trở lại, lão quát:

- Ai mượn người lo hậu sự cho ta? Con người chết là hết! Xác của ta, có làm mồi cho chó hoang, ta cũng không màng, cần gì người quan tâm đến điều đó?

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Lão dịu giọng hướng sang Triển Mộng Bạch:

- Sở dĩ ta bảo người quỳ, là vì trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, ta thu người làm môn đệ, ta truyền thụ sở học của ta cho người và trao luôn cho người một tín vật. Sau đó, ta có chết trong một phút giây nào, hoặc sớm, hoặc muộn hơn ước đoán, ta cũng vui mà nhắm mắt. Người chẳng hiểu gì cả, dằn dụa, do dự, chống đối, làm mất mát bao nhiêu giây phút quý báu! Người có biết không?

Triển Mộng Bạch lùi lại một bước, nghiêm giọng hỏi:

- Tiền bối mới gặp tại hạ lần đầu, sao lại biết tại hạ đảm nhận nổi trọng trách mà có ý giao phó?

Lão nhân quát:

- Câm miệng lại! Ta biết xem người, ta nhận ra người có tư cách làm

đệ tử của ta. Chứ nếu không thì dù người có lạy ta mà cầu khẩn vị
tất ta nhìn người nửa mắt?

Lão hoành tay, lấy chiếc bao bố màu vàng nơi đầu giường, rồi hét:

- Quỳ xuống! Quỳ gấp!

Triển Mộng Bạch thở mạnh:

- Tuy tiền bối có nhã ý tuyển chọn tại hạ, song chấp nhận như thế
này, thì tại hạ thấy hồ đồ quá chừng! Có ai nhập môn một cách vừa
miễn cưỡng, vừa hấp tấp? Ít nhất tại hạ cũng phải biết cái người
mình bái phục làm sư phó như thế nào chứ?

Lão nhân cụt chân giật mình, suy nghĩ một chút, rồi bật cười lớn:

- Tốt! Tốt lắm! Như vậy mới đúng là con người có chí khí! Tàn Vô
Triện này tuy già song con mắt còn tỏ! Mắt sáng tỏ nên không đến
đổi nhìn làm người!

Bàn tay hữu vung ra, từ trong bao, một lá cờ mở rộng, cán nằm trong
tay lão.

Cán, màu đen bằng sắt, cờ là một tấm bố trắng.

Cờ, không hình vẽ, không chữ.

Cờ rất thông thường, chẳng có một điểm nào tỏ ra là cờ có cái giá trị
còn con.

Nhưng, Triển Mộng Bạch vừa trông thấy lá cờ, rung động toàn thân,
buột miệng kêu lên:

- Bạch Bố Ma Kỳ! ...

Lão nhân cụt chân giật đầu:

- Phải! Lão chính là Bạch Bố Kỳ Tàn Vô Triện! Ta là chủ môn
nhân Bố kỳ môn, người là môn hạ của Bố kỳ môn, cũng chẳng đến
đổi nhục lắm!

Lão đang ủ rũ vì tình trạng vô vọng, bỗng thần sắc sáng rực lên,
chừng như nhắc đến tên hiệu của mình, dĩ vãng vàng son hiện ra,
lão tưởng chừng mình đang liệt oanh ngang dọc khắp sông hồ như
ngày nào.

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Khiếu Vũ Huy Phong Bạch Bố Kỳ! Một lá cờ có ma lực gọi mưa,
quét gió ...

Chàng không ngờ, lão nhân cụt chân trước mắt, lại là một nhân vật
từng gây chấn động võ lâm mấy mươi năm trước đây, từng được
thiên hạ giang hồ liệt vào hàng bảy vị danh nhân trong vũ trụ! Lão
nhân là người thứ năm trong số đó, có cái ngoại hiệu Bạch Bố Kỳ, có
cái oai hiệu lệnh quần hùng, oai đó đưa ra là quần hùng phải cúi đầu
nghe lệnh.

Lão từng làm mưa, làm gió thuở xa xưa.

Giờ đây, lão trở thành tàn phế!

Trên thế gian này, có cái gì trường cửu?

Thì anh hùng chung quy rồi cũng đi đến chỗ mặt vận, kể ra cũng là sự thường!

Luật đào thải đã tạo nên luân chuyển, để già đi qua, nhường chỗ cho trẻ vươn lên, chứ nếu không thì mảnh đất trần gian sẽ là tư hữu của một thế hệ sao?

Đành rằng, sự đào thải là lẽ công bằng.

Song, vòng luân chuyển đưa Tần Vô Triện từ ngôi vị thần tượng xuống chỗ đứng của một phế nhân, kể ra cũng có phần nào tàn nhẫn.

Tàn nhẫn hơn nữa là có chỗ đứng mà lão không đứng được! Bởi, ân oán giang hồ đã lấy mất đôi chân!

Sự tàn phế đến với lão, quả thật cay độc!

Bất giác, Triển Mộng Bạch chạnh niềm thương cảm, buột miệng thở dài:

- Tiền bối! ...

Trầm ngâm một chút, chàng trầm giọng tiếp:

- Trong trường hợp nào, tiền bối trúng phải Tình nhân Tiễn?

Tần Vô Triện trầm gương mặt đáp:

- Ám khí đó, phát ra rất nhanh, chất độc ngấm nhanh, trong vòng trăm năm qua chẳng có một loại ám khí nào lợi hại bằng. Nhưng, đó chẳng phải là điều mà hào kiệt giang hồ đáng chú trọng. Các điểm cốt yếu, cần tìm hiểu, là sự tương quan giữa Tình nhân Tiễn và Xuyên tâm Lệnh. Hai vật đó, tương phối, tương hợp, cho nên, ngựa được vật này thì lại trúng phải vật kia. Mà luôn luôn hai vật hỗ trợ lẫn nhau.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Dù cho ai có thuật khinh công linh diệu đến đâu, trông thấy Tình nhân Tiễn rồi, có nhảy nhanh lên cao để tránh, đôi chân vẫn trúng như thường! ...

Có phải đó là trường hợp của lão chẳng?

Lão thở dài, mơ màng một lúc, mới tiếp nói:

- Đó là trường hợp của ta! Ta dám chắc, về thuật khinh công hiện nay trên giang hồ, chẳng có một ai sánh kịp. Rất tiếc, ta đã thọ nạn rồi, mạng sống chỉ còn tính từng giây, từng phút, ta không có thời gian nghiên cứu ma lực của Tình nhân Tiễn! Ta đem sanh mạng đổi lấy một kinh nghiệm đầu tiên, là ta phát giác ra, Tình nhân Tiễn sở dĩ được phát nhanh, chỉ vì một ma lực nào đó, chứ chẳng do một công phu căn bản. Đổi được kinh nghiệm sau? Có những kinh nghiệm sau

mới thực sự giúp ích người đời. Người nên nhớ những điều ta vừa giải bày.

Triển Mộng Bạch nghiêm sắc mặt, đáp:

- Chẳng những tại hạ ghi nhớ, mà lại còn cảm kích vô cùng!

Tần Vô Triện tiếp:

- Người đã chấp thuận là đệ tử Bồ Kỳ Môn, đương nhiên ta phải ...

Triển Mộng Bạch chận lời liền:

- Tiền bối có lòng đoái tưởng, tại hạ xin tâm lãnh và cảm kích vô cùng, song, xin tiền bối thứ cho cái việc bá nhận làm môn đệ.

Tần Vô Triện dừng cao đôi mày, trợn tròn mắt, hỏi:

- Người ... tại sao?

Triển Mộng Bạch cúi thấp đầu một chút:

- Tiền bối dù là một nhân vật có võ công tuyệt đỉnh, song vẫn bị Tình nhân Tiễn hãm hại như thường. Tại hạ dù có học hết tuyệt kỹ của tiền bối, cũng chẳng tránh nổi loại tên độc đó. Như vậy, tại hạ còn mong gì báo phục phụ cừu? Không báo phục được phụ cừu thì còn bá nhận làm môn đệ chi nữa? Xin tiền bối xét cho và lượng thứ sự từ khước của tại hạ.

Tần Vô Triện biến sắc mặt trắng nhợt.

Lão buồn tủi, hay lão căm hờn?

Lão trầm ngâm một lúc lâu, đoạn nhếch nụ cười thảm đưa ánh mắt nhìn theo chiếc bao bố vàng, và chiếc Bạch Bồ Kỳ, sau cùng từ từ thốt:

- Ta không ngờ, trên giang hồ, lại có người không chịu bá nhận làm môn hạ Bồ Kỳ Môn! Một môn phái đã được sáng lập trên trăm năm rồi kể truyền qua mấy mươi thế hệ rồi!

Không lẽ môn phái này phải bị tiêu diệt với cái chết của ta!

Thực ra, Triển Mộng Bạch cũng xót xa vô cùng.

Một con người thét khói nói lửa, từng gieo khiếp đảm trên khắp sông hồ, hôm nay lại buông những lời tuyệt vọng như thế được sao?

Lòng chàng man mác niềm bi hoài.

Lòng đối tượng tràn ngập niềm thống khổ!

Triển Mộng Bạch còn biết làm sao hơn, dù chàng thực sự cũng muốn làm một cái gì để an ủi lão nhân trước giờ lão ra đi vĩnh viễn!

Gió đêm lòn qua song cửa sổ, lùa vào, mang theo cái lạnh của vùng hoang vắng, gió lạnh làm rợn nhẹ cả hai.

Bỗng, có tiếng cười theo gió đưa vào, tiếng cười không cần cái lạnh của gió, tự nó cũng lạnh rồi.

Tần Vô Triện quát:

- Ai?

Bên ngoài, tiếng cười lạnh lại vang lên, tiếng cười dứt, một giọng lạnh tiếp theo:

- Bất công bình! Bất công bình! Ngày nay, vẫn còn có những sự bất công như vậy sao?

Lão phu thật tình không tưởng nổi!

Tiếng cười phát ra từ xa, tiếng nói cũng phát ra từ xa, khi câu nói đến gần dứt, âm thanh nghe lớn hơn.

Sự kiện đó chứng tỏ người cười nói đó đang từ xa xa tiến đến gần.

Rồi, bóng người xuất hiện bên ngoài cửa sổ.

Có đến hai người.

Hai người đó, một già một trẻ, già ốm gầy, trẻ nhỏ thấp.

Người trẻ chính là thiếu niên đã vượt qua tường trước đó, còn người già có đôi mắt rất sáng, tay vuốt vuốt chòm râu dê lụa thừa mấy sợi ngắn.

Người già vẫn giữ nụ cười lạnh nơi môi.

Tần Vô Triện thoáng biến sắc, nhưng liền theo đó, niềm phẫn nộ hiện lên gương mặt.

Lão hét to:

- Phương Tân Phương Nhất Trúc! Phương Dật Phương Trúc Linh!

Hai cha con người can đảm quá chừng! Dám trở lại đây tìm ta!

Trở lại tìm chính là người con, cho nên nói rằng cả hai cùng trở lại, thì không đúng lắm, bởi con đi tìm tiếp trợ nơi cha, và đưa cha đến khách sạn này.

Lão nhân gầy ốm, là một độc hành đại đạo ngày xưa tên Phương Nhất Trúc, ngoại hiệu Tuyệt Hộ, một con người có bàn tay ác điều khiển bởi con tâm độc.

Lão đánh cướp nhà nào, là nhà đó chẳng còn một con gà, một con chó, một ngọn cỏ, một lá cây, do đó lão thành danh với cái hiệu Tuyệt Hộ.

Lão tung hoành trên giang hồ suốt một thời gian khá dài, rồi bỗng một hôm cách mười năm qua lão đột nhiên mất tích.

Hôm nay bất ngờ lão xuất hiện.

Triển Mộng Bạch từng nghe nhiều người nói đến thành tích của lão.

Bây giờ chàng trông thấy lão đột ngột, chàng không khỏi giật mình.

Phương Nhất Trúc lạnh lùng thốt:

- Trên giang hồ, có ai không tưởng vọng được làm đệ tử Bồ Kỳ Môn!

Người đã tuyển chọn được vị thiếu niên đó, song hấn lại khước từ!

Nếu người ngoài chứng kiến cái cảnh này, thì sao khỏi cho rằng người cầu khẩn người ta gia nhập môn phái của người!

Tần Vô Triện giận đến xanh mặt, cao giọng:

- Người ... dám nói với ta như vậy?

Hiện tại độc khí xâm nhập đến tâm của lão rồi, nếu lão vọng động là phải mất mạng ngay, cho nên lão không phát tác.

Nếu không vậy, thì với tính khí nóng như lửa, khi nào lão lại quát suông, để yên cho cha con họ Phương?

Phương Nhất Trúc ngẩng mặt lên không cười lạnh mấy tiếng:

- Con ta thấy người trở thành phế nhân, nó thương tình hộ tống người đến đây, cung phụng người từ bát cơm từ chén trà từ chén thuốc, nó không từ lao khổ làm đủ mọi việc cho người. Vậy mà người không đem y bát truyền cho nó, chẳng những thế, người lại đánh nó trọng thương! Người đã làm một việc quá bất công! Người lấy oán báo ân!

Tần Vô Triện hét lớn:

- Nghiệt tử của người có tâm thuật bất chánh, tư chất tầm thường, tuy vậy ta vẫn có ý truyền võ công cho hắn. Ngờ đâu, hắn thấy ta chưa chết, vừa lúc ta mê man hạ độc thủ ám toán ta. Thử hỏi một con người như vậy có xứng đáng là môn đệ của ta chăng? Ta không giết hắn, kể ra cũng may đời cho hắn lắm, người còn trách ta là trách làm sao?

Thiếu niên cười lạnh, thách:

- Lão già kia, bây giờ, lão có dám tái đấu với ta chăng?

Phương Nhất Trúc tiếp:

- Ta khuyên người, nên trao lá Bạch Bối Kỳ và quyền bí kíp của người cho con trai ta, ta sẽ vì cái hảo ý đó của người mà thu dọn thi hài cho người sau khi người tắt thở. Phải biết, độc khí đã vào đến tâm người rồi, nếu ta đưa tay ra, là người mất mạng tức khắc.

Thốt xong, để thị oai, lão đánh nhẹ ra một chưởng, về hướng cửa sổ.

Chấn song còn lại, gãy rắc rắc, bụi đất bám nơi đó từ lâu, rơi rào rào.

Dư hường của gió chưởng càn quét những vật trên bàn rơi xuống nền, loảng xoảng, dù chiếc bàn nằm trệch qua một bên đường gió.

Tần Vô Triện lại càng biến sắc hơn, song vẫn lắc đầu:

- Thà ta để cho Bối Kỳ Môn bị tiêu diệt, chứ chẳng thể truyền y bát cho kẻ không xứng đáng.

Lão phần hận cực độ, âm thanh phát ra biến đổi dị thường.

Âm thanh đó, rung rung, lão phải cố gượng giữ cho nó đừng quá lệch lạ cho đối phương nghe được rõ ràng.

Phương Tân Phương Nhất Trúc cười lạnh, đột nhiên bước qua khung cửa sổ.

Lão nhìn Tần Vô Triện, gần từng tiếng:

- Người có trao ra, hay không trao?

Thốt ra một tiếng, lão bước tới một bước. Thốt trọn câu rồi, lão đã đến gần chiếc giường.

Triển Mộng Bạch không thể điềm nhiên, cấp tốc đảo bộ đến, chặn ngang trước mặt Phương Tân, rồi quát mắt, hét to:

- Đi ra ngay!

Phương Tân khi nào lưu ý đến chàng?

Lão cứ hướng về Tần Vô Triện, tiếp nói:

- Hiện tại, ngươi vọng động một chút, là chết không có kịp trời.

Bất thành linh, lão vung tay, tung một chưởng vào ngực Triển Mộng Bạch.

Bàn tay gầy guộc, làn da xám xịt, làn da đỏ, không do bệnh hoạn hay do tuổi già mà xám xịt.

Màu xám xịt do chân khí dồn ra, lão dồn quá nhiều chân khí, nên biến đổi sắc da, như vậy đủ biết cái chưởng đó chẳng phải tầm thường.

Hơn nữa, phàm đánh ra một chưởng, da tay biến sắc như vậy là chưởng kinh ngoài chân lực, còn có một thứ độc gì khác, do mỗi môn phái chế luyện riêng, chẳng hạn như trước kia, có loại Huyết Chưởng, khi đánh ra, bàn tay đỏ chảnh khác nào nhuộm máu.

Lão đánh nhanh song Triển Mộng Bạch có đề phòng trước, vừa thấy lão chớp tay, chàng đã né qua một bên, đồng thời lùi lại một bước. Cùng một lúc, chàng đánh trả lại một quyền.

Phương Tân cười nhạt:

- Chẳng biết lợi hại, khinh thường cái chết, ngu xuẩn như ngươi là cùng.

Lão trầm bàn tay xuống, vừa trầm vừa dựng đứng bàn tay, dùng xuống làm đao, chặt mạnh.

Nhưng, Triển Mộng Bạch không chịu rút tay về, cứ để nguyên như vậy, đánh thốc lên, nhắm vào huyết Thái Dương bên hữu của Phương Tân.

Tuyệt Hộ Phương Tân Phương Nhất Trúc bất giác kinh hãi, vội thu thế công, lùi ba bước.

Lão không ngờ đối tượng có lối đánh quá liều như vậy, đánh như thế có khác nào đồng quy ư tận?

Mà lão thì khi nào chịu đòi đòi đòn?

Lùi lại rồi, lão trấn định tâm thần, cười lạnh, thốt:

- Ngươi với lão nhân kia, không quan hệ gì nhau, ngươi lại xưng tài gánh vác việc của lão, có chết cũng chẳng trách ai được. Bình sinh ta chưa thấy ai ngu như ngươi.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Và hôm nay, các hạ đã thấy rồi đó!

Phương Tân mỉm cười:

- Tốt! Vậy là tốt!

Lão đập chân tới, nghiêng mình, chuẩn bị đánh một chưởng. Bỗng, Tần Vô Triện hét lên:

Dừng tay!

Lúc đó, Phương Dật Phương Trúc Linh cũng đã vượt qua cửa sổ vào phòng rồi.

Hắn gọi Phương Tân:

- Gia gia! Để cái tên xuẩn ngốc đó cho con, con lãnh phần việc thu thập gã cho!

Phương Tân khoát tay:

- Đừng vội, con! Hãy nghe lão Tần nói gì đây, rồi chúng ta định liệu sau!

Tần Vô Triện trầm giọng hỏi:

- Hai cha con người, một đến trước, một theo sau, một công khai, một mờ ám, có phải hai người đã hoạch định kế sách chu đáo rồi từ trước lâu, mới kéo đèo nhau đi uy hiếp ta, đoạt Bạch Bổ Kỳ và bí kíp?

Phương Tân thoáng biến sắc, song lấy ngay bình tĩnh, điểm nụ cười lạnh, hỏi lại:

- Coi như có việc đó, thì sao? Giả như không có việc đó, thì lại sao?

Tần Vô Triện tiếp:

- Tình trạng nhiễm độc của ta, đành là hết trị rồi. Như thế, ta có màng gì đến sự sống chết nữa đâu? Nhưng, các người cũng nên biết rằng, con gà cuồng cho đến chết, cái dít còn gáy. Con vật trăm chân chết rồi, vẫn còn có một số chân cử động ngo ngoe. Các người dám đến đây, ngang nhiên lên mặt với ta, chắc các người cho là ta không làm gì được các người à?

Phương Tân giật mình.

Lão mất hẳn tự chủ, từ từ lùi lại ba bước.

Phương Dật, thậm hơn, đã lùi đến sát góc phòng. Hắn lùi lại, thấy phụ thân hắn giật mình, lùi luôn, hắn càng sợ hơn nữa, lại lùi, nhưng lưng đã chạm tường, làm sao hắn chui lọt?

Triển Mộng Bạch nhận ra, trong tình huống này, Tần Vô Triện còn cái oai thừa, đủ bức hiếp hai cha con họ Phương đến khiếp đảm. Chàng không khỏi sanh niềm cảm khái.

Đồng thời, chàng cảm hận cha con họ Phương vô cùng.

Bỗng dưng từ đâu hai cha con kéo nhau tới đây, toan ỷ đông bức hiếp chàng, hành động đó kém tư cách anh hùng rõ rệt. Nếu không

có Tần Vô Triện ngăn chặn, chắc chắn là chàng quyết liều một trận sống chết với cả hai.

Tần Vô Triện bật cười lớn:

- Là con người, lại có cái gan con chuột, như vậy đúng là loại súc sanh. Cỗ người như các người lại dám đến trước mặt ta, bày trò khi nỡ sao?

Giọng cười cao vút, trong âm thanh đó, ẩn ước có sự gắng gượng, chứng tỏ một sự suy nhược cực độ.

Triển Mộng Bạch cau mày.

Câu nói đó, có cái công hiệu khích nộ đến cả những người nhút nhát nhất đời.

Hà hướng cha con Phương Tân, Phương Dật?

Dù sao thì tự tạo được cái hiệu Tuyệt Hộ trên giang hồ Phương Tân cũng chẳng phải là tay tầm thường?

Đương nhiên, lão ta không thể tiêu hóa nổi một câu như vậy.

Giả như Tần Vô Triện không trúng độc của Tình Nhân Tiền, nói lên câu đó rồi, chưa chắc gì Phương Tân bỏ qua.

Sợ, là không đến, đến tức nhiên không sợ. Dù sợ, lắm lúc vì tự ái, vì danh dự, người ta cũng mất sợ luôn.

Câu nói đó, nghĩ ra cũng quá đáng, bởi nó dồn đối tượng vào cái thế chẳngặng đứng.

Quả nhiên, Phương Tân bật cười cuồng dại, dứt tràng cười, lão cao giọng thốt:

- Lão thất phu! Nếu người đừng cười lên, có lẽ ta còn làm người.

Giọng cười của người báo hiệu sự suy nhược thâm trầm lắm rồi, người còn khí lực nào làm thương tổn đến ta nổi?

Lão lại cười, tiếp:

- Người có dám thực nghiệm lời nói của người, để chứng minh là ta đoán sai chăng?

Triển Mộng Bạch lại cau mày.

Thì ra, Phương Tân đã nhận ra nhược điểm của Tần Vô Triện!

Như vậy là nguy mất cho Tần Vô Triện!

Chàng có thể điềm nhiên, để cho cha con họ Phương đắc ý sao?

Chàng cao giọng gần từng tiếng:

- Họ Triển này còn ở tại đây phút giây nào, trong phút giây đó nhất định chẳng một ai được chạm đến chéo áo của Tần lão tiên bối!

Chàng nắm chắc đôi tay, cánh chỏ khuỳnh ra, trong tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Tuyệt Hộ Phương Tân lại càng cười lớn, sát khí bốc bùng, trùm gương mặt.

Cười một lúc, lão gật gù, thốt:

- Được! Được lắm! Nếu người tình nguyện chết theo lão ấy, cho có đôi có bạn thì ta cũng chẳng hẹp lượng gì không thanh toán sở vọng cho người.

Chân lão bắt đầu nhích động.

Triển Mộng Bạch nghe máu trong người sôi sục, vận chân khí dồn ra hai cánh tay, chỉ chờ Phương Tân bước tới một bước là chàng xuất chiêu liền.

Chàng cương quyết lắm rồi.

Chống đối với cha con họ Phương, chàng chẳng cần cân nhắc thành bại, cốt sao chàng xuất thủ được, cho hả cơn giận. Do đó, dù máu chàng có phải đổ tại đây đến giọt cuối cùng, chàng cũng không nao.

Bỗng, Tần Vô Triện quát lên một tiếng, đoạn hét:

- Người dám chạm đến mình hử à?

Cán cờ chỗi xuống, thân hình mất đôi chân vụt ngòai thẳng đứng, đôi mắt sáng rực, râu tóc dựng ngược.

Cái oai khí của kẻ chọc trời khuấy nước, lúc mặt lộ vẫn còn gieo lạnh nơi lòng người.

Đúng là anh hùng sắp chết, khí hùng mãi mãi sống với thời gian!

Tuyệt Hộ Phương Tân bình sanh nhúng tay vào máu trăm ngàn độ, tai nghe rên siết, oằn oại suốt mấy mươi năm dài, con người như vậy, có cái gì làm cho dao động nổi cả tâm tư?

Thế mà trước oai khí của Tần Vô Triện, dù biết Tần Vô Triện là ngọn đèn cạn dầu, chực tắt, lão cũng phải hãi hùng, rợn người.

Tuy nhiên, lão vẫn gượng giữ thể diện, chẳng lẽ vì mấy tiếng hét của Tần Vô Triện rồi lão lại xuôi tay?

Lão bật cười quái ác, hỏi:

- Ta giết hử trước, người làm gì được ta mà hòng hăm dọa?

Phương Dật phụ họa liền:

- Phải đó, gia gia cứ hạ sát tiểu tử đi, xem ai dám làm gì cha con ta!

Bỗng từ bên ngoài cửa, có giọng nói dịu dàng vọng vào:

- Phương lão tam lại định giết ai nữa đó?

Tuyệt Hộ Phương Tân giật mình, quay mặt lại, trông thấy một nữ nhân vận y phục đen, mặt trắng xanh, đang đứng tựa mình bên khung cửa.

Cùng một lúc với lão, Phương Dật và Triển Mộng Bạch cũng nhìn theo.

Cả ba cùng một lượt kêu lên sửng sốt:

- Tiêu Tam phu nhân!

Cả ba cùng kêu một lượt, câu nói đồng, song âm thanh bất đồng.

Âm thanh của cha con họ Phương rung mạnh, chứng tỏ cả hai quá sợ.

Còn âm thanh của Triển Mộng Bạch lại đượm niềm hoan hỉ, ẩn ước có sự lo âu.

Chàng hoan hỉ, vì bà đến đây, cha con họ Phương không còn dám vênh váo mặt nữa.

Chàng lo âu, vì phu nhân còn tiều tụy quá, gương mặt nhợt nhạt quá, chừng như chứng bệnh của bà có phần gia trọng.

Tiêu Tam phu nhân nhẹ giọng:

- Người dùng bạo lực, định chiếm đoạt tài vật của người, lại còn toan giết người, không lẽ người quên đi cái việc mười năm về trước bị Thiên Chùy Đạo Nhân đuổi chạy vất chân lên cỏ, không chỗ dung thân, nhào vào sơn cốc van cầu cứu mạng, phát thệ long trọng. Lời thề đó, người cũng quên luôn rồi, phải chăng?

Tiếng cười quái ác của Phương Tân đã tắt. Sát khí trên gương mặt cũng tan biến.

Lão cúi đầu, thốt:

- Tại hạ nào dám quên? Ước mong Tam phu nhân trở về cốc trình...

Tiêu Tam phu nhân chặn lời:

- Nếu chưa quên, tại sao người còn đứng đó? Từ nay, người nên cải hối những tội ác đã làm, sửa chữa tâm tánh để trở thành con người lương thiện. Nghe lời ta, thì tốt cho người đó.

Ta hứa là chẳng làm chi khó dễ đến người đâu!

Phương Tân cung cung kính kính nghiêng mình làm lễ, rung giọng đáp:

- Tại hạ xin vâng lời giáo huấn của Tam phu nhân! Đa tạ! Đa tạ!

Tiêu Tam phu nhân vẫy tay:

- Người đi đi!

Phương Dật mở cửa phòng, Phương Tân gài đầu bước ra.

Bỗng Tiêu Tam phu nhân lạnh lùng cất tiếng:

- Phương lão tam! Con trai người cau mày, có lẽ hấn không phục?

Phương Tân sợ hãi, hấp tấp thốt:

- Cái thứ đồ chó con đó, làm gì lại dám chẳng phục phu nhân?

Bất thành linh, lão hoành tay tát mạnh hai tát vào mặt Phương Dật.

Đoạn lão hét mắng:

- Súc sanh, còn chờ gì mà không quỳ xuống trước mặt phu nhân?

Phương Dật cúi đầu quỳ liền.

Hấn quỳ nhưng ánh mắt của hấn thoáng hiện niềm oán độc.

Tự nhiên, Tiêu Tam phu nhân bắt gặp ánh mắt của hấn, tuy hấn nhìn xuống. Một tia sáng lóe lên trong mắt bà, song bà chỉ thở dài, bảo:

- Thôi, đi đi! Phương lão tam, nêu lưu ý đưa con người nhé!

Phương Tân cúi đầu:

- Xin vâng lời phu nhân!

Lão co chân, tung một ngọn cước vào mình Phương Dật, bắn hần bay ra ngoài. Đồng thời, lão mắng:

- Cũng tại người tất cả! Súc sanh!

Cả hai cùng chạy đi, chạy gấp.

Cách xa ngôi khách sạn mấy mươi trượng rồi, Phương Tân mới dám chậm chân, thở dài, nói:

- Từ nay, người nên nhớ cái nhục vừa rồi của cha con ta! Cố gắng luyện tập võ công, tài nghệ đạt đến mức đại thành rồi, thì chẳng còn sợ ai uy hiếp nữa!

Cha con họ Phương vừa khuất dạng, Tàn Vô Triện ngã mình xuống giường.

Qua cơn kích động vừa rồi, lão bị chất độc công phạt mạnh nơi tâm, tai, mắt, mũi, miệng đều ra máu.

Triển Mộng Bạch kinh hãi thất thần, nhào mình tới cạnh giường, gọi gấp:

- Tiền bối! Tàn lão tiền bối...

Tàn Vô Triện đưa bàn tay run run chỉ chiếc bao bằng bố vàng bên mình lão, phều phào:

- Tất cả... đều... giao lại cho người... Người vì ta, tìm hộ cho Bồ Kỳ Môn một truyền nhân... Người... đã.. có liên quan đến... người trong Đế Vương Cốc, tiền đồ mở rộng trước mặt người, chắc chắn là người phải đạt đến mức đại thành. Trong tương lai, người sẽ chiêu cổ đến truyền nhân của Bồ Kỳ Môn nhé! Giả như gã truyền nhân của ta có làm bại hoại thanh danh của Bồ Kỳ Môn, người hãy vì ta, hạ sát hần ngay! Ta rất tiếc người không chịu thọ nhận y bát chân truyền của ta!

Triển Mộng Bạch xúc động tâm tình, để rơi lệ nóng, vì ghen ngào, chàng không nói được tiếng nào, chỉ gật đầu.

Đột nhiên, Tàn Vô Triện hét to một tiếng, rồi gào lên:

- Tàn Bồ Kỳ này có thể chết một cách oan uổng được hay sao?

Thân trên của lão vụt dựng thẳng lên, hai tay nắm chắc lại, râu tóc dựng đứng luôn, đôi mắt trợn tròn, trông gằn lợt ngoài trũng. Vì thất khiếu ra máu, gương mặt của lão hiện tại đỏ ngời, trông hết sức khủng khiếp.

Triển Mộng Bạch xanh mặt, lùi lại mấy bước, cúi đầu, quỳ xuống.

Chàng long trọng thốt:

- Văn bối quyết không phụ sự ủy thác của tiền bối đâu, văn bối sẽ

tìm một thiếu niên có cái tâm chánh trực, trao lại Bạch Bồ Kỳ cùng bí kíp võ công của tiền bối. Ngoài ra, vẫn bối xin hứa sẽ hết lòng chiếu cố vị đệ tử tương lai của tiền bối.

Tần Vô Triện điểm một nụ cười thâm, nhìn chàng một giây, rồi ngã mình xuống giường.

Lão ngã xuống, vĩnh viễn không hề dựng thẳng thân trên lên như trước nữa.

Cùng với cái ngã của nửa thân người, một bậc đại hiệp ra đi, không bao giờ trở lại với võ lâm Trung Nguyên!

Người hùng chết, oai danh hết, từ đây, khách giang hồ khi luận hào kiệt, có ai nhắc nhở đến những thành tích huy hoàng của lão thuở vàng son chẳng?

Dấn thân trên khắp nẻo sông hồ, hành hiệp, cứu khốn phù nguy, trừ gian, diệt bạo, sống cái kiếp tung hoành ngang dọc bình sanh đã thu gặt được gì, và khi rũ áo sang bên kia thế giới, mang theo được gì?

Triển Mộng Bạch cung kính lại ba lạy.

Đoạn, chàng lấy mảnh bố trắng lót giường phủ lên mình vị lão anh hùng.

Vĩnh viễn, không còn ai nhìn thấy đôi mắt có cái oai thần từng phen làm khiếp đảm bọn gian manh.

Tiêu Tam phu nhân nhìn vào cảnh tượng bi đát của Tần Vô Triện chừng như ánh mắt của bà ươn ướt. Bà thở dài, thốt vọng đến vong hồn người vừa vĩnh viễn ra đi:

- Khiếu Vũ Huy Phong Bạch Bồ Kỳ! Khiếu Vũ Huy Phong Bạch Bồ Kỳ! Ngàn ngày oanh liệt, một phút ra đi! Oanh liệt mà được gì? Ra đi lại còn gì? Một cỗ quan tài, một gò đất sạm! Ai đâu nhỏ lệ tiễn đưa người!

Triển Mộng Bạch tuân đôi giòng lệ chân thành, tiếp nói:

- Sống, phát huy cái khí hùng! Chết, lưu lại cái danh hùng! Tần lão tiền bối! Sống có làm được việc, chết đi cũng chẳng ân hận gì! Cứ đi, yên tâm mà đi, tiền bối! Đi với niềm hoan hỉ mình không là vô dụng uống chen một chỗ đứng giữa giòng đời!

Tiêu Tam phu nhân bỗng điểm một nụ cười:

- Sống! Chết! Sống là ở, chết là về! Miễn sao lúc ở, ở lâu, hưởng thọ nhiều, khi về, còn gì đáng ân hận?

Bà rung rung người không đứng nổi nữa. Bà tựa mình vào cửa sổ, có thể bà ngã xuống trong phút giây.

Nghe bà cười, Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, bởi chàng nhận ra âm thanh có vẻ khác thường.

Bất giác, chàng quay nhanh đầu, nhìn về phía bà, thấy bà chấn động

cực độ, chàng biến sắc mặt, vọt qua khung cửa sổ, giữ bà trong tay, nhưng nghĩ sương gió bên ngoài, không hợp với tình trạng của bà, chàng liền dìu bà đến cửa vào phòng, đặt bà ngồi trên ghế.

Bàn tay bà lúc đó lạnh như giá băng, mạch máu như không còn chảy nữa.

Bà như chiếc lá vàng lnh linh trước gió, chực lìa cành.

Triển Mộng Bạch hoảng hồn gọi to:

- Phu nhân! Phu nhân...

Tiêu Tam phu nhân từ từ mở mắt.

Bà gượng điểm một nụ cười hết hắt, thốt:

- Bạch Bồ Kỳ đã đi, ta cũng muốn đi! Trong một ngày, người chiếu cố đến cái chết của hai chúng ta, kể ra cũng là một vinh hạnh lớn lao cho người!

Ngấn lệ chưa khô qua cái chết của Tần Vô Triện, đôi mắt của chàng lại nhòa lên, chàng vừa khóc vừa thốt:

- Phu nhân! Việc còn đọng lại, phu nhân chưa thanh toán xong, sao phu nhân lại nói đến ra đi? Phu nhân... Phu nhân không thể chết!

Tiêu Tam phu nhân thở dài:

- Nào ta có muốn chết gấp đâu? Ta chỉ hận trời xanh sao sớm dứt mạng ta, trong khi ta cần sống thêm mấy ngày, để lo cho tròn bao nhiêu việc! Nhưng cái chết đã đến với ta rồi!

Đến rồi...

Bà cười, nụ cười dĩ nhiên là thê thảm. Bà tiếp:

- Tuy nhiên, chết ngay bây giờ, ta mãn nguyện vô cùng. Ta hận trời xanh với một lý do, ta cảm kích trời xanh với một lý do khác. Trời xanh đã khiến ta gặp người! Người là một thiếu niên rất tốt...

Triển Mộng Bạch càng xúc động tâm tình, khóc lớn.

Tiêu Tam phu nhân tiếp:

- Ta chết rồi, người hãy làm y theo những gì chú trên mảnh lụa trong hộp bằng ngọc đen trên mình ta. Người đừng phụ lòng ta, người làm đúng như vậy là ta rất mãn nguyện nơi suối vàng...

Triển Mộng Bạch nức nở:

- Tại hạ nhất định, tại hạ sẽ làm...

Tiêu Tam phu nhân gật đầu:

- Vậy là tốt lắm!

Bà dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Người đến một địa phương, tìm một người, bảo với người đó là ta rất mến người, người sẽ học mấy môn công của người đó, học xong rồi, người sẽ được bình yên, trên đời này chẳng ai dám khinh thị người nữa.

Bà nói nhiều quá, sanh mệt, phải thở gấp, thở một lúc, hơi khỏe lại rồi, bà tiếp:

- Học thành tài, người không nên dấn bước giang hồ, mà cũng không tưởng nghĩ đến việc báo thù...

Triển Mộng Bạch giật mình, đưa tay quệt nhanh qua mắt, lau lệ đoạn trầm giọng:

- Phu nhân dạy sao, tại hạ xin nghe vậy, nghe tất cả, nhưng thù cha là thù chẳng đội trời chung, dù tại hạ có nát gan, tại hạ vẫn báo thù.

Tiêu Tam phu nhân trầm ngâm một lúc lâu, bỗng thần sắc của bà biến đổi quái dị, niềm cương quyết hiện rõ rệt trong thần sắc đó, bà gằn từng tiếng:

- Người không nên tưởng nghĩ đến việc báo thù, cho bận tâm bận trí, có trở ngại cho việc tập luyện. Tại sao ta đã bảo người đừng tưởng đến mối thù? Chỉ vì, người sát hại phụ thân người, cũng sắp chết trong phút giây!

Triển Mộng Bạch như bị sét đánh ngang đầu, rung bắn người lên:

- Ai? Ai?

Bên ngoài gió lạnh từ xa cuốn tới qua bên cửa sổ vào phòng.

Mưa bắt đầu đổ hạt, tí tách...

Tiêu Tam phu nhân nắm chặt hai tay, trầm giọng buông gọn:

- Sát hại phụ thân người, chính là ta!

Triển Mộng Bạch không lạnh vì mưa vì gió, chàng rợn người trước sự thổ lộ của phu nhân, chàng lạnh rợn đến độ không còn hạt máu nào nơi mặt.

Chàng lùi lại ba bước, rồi bất thình lình hét lên một tiếng lớn, vọt mình tới.

Hai bàn tay chàng vươn cao, chụp xuống đầu Tiêu Tam phu nhân, bờ vai chỉ còn lớp da bọc xương, chẳng có chút thịt nào.

Chàng rít lên:

- Bà giết phụ thân tại hạ! Bà giết phụ thân tại hạ...

Bỗng chàng cảm thấy đôi cánh tay tê dại, bàn tay lỏng ngón liền.

Tiêu Tam phu nhân, điểm một nụ cười thâm, chuôi mình từ áp lực của đôi tay Triển Mộng Bạch xuống đất.

Bà tự hụp cho mình một phản động, hay cái ấn tay của Triển Mộng Bạch làm bà chuỗi khỏi cái chụp của chàng, hạ thấp người xuống đất?

Phía sau lưng Triển Mộng Bạch, có một người.

Người đó xuất hiện từ lúc nào?

Người đó cất giọng lạnh lùng, gắt:

- Dừng tay! Người có điên không chứ?

Triển Mộng Bạch quát lên một tiếng lớn, quay nhanh mình lại, đồng thời với cái quay mình, chàng đá thốc ra một chân.

Chân vừa chóp lên, chàng đã thấy hoa mắt liền, và chiếc chân tung ra chưa đến đích, đã bị điểm trúng, chàng nghe đau nhói ở khoảng gối.

Dĩ nhiên chàng không còn đứng vững được nữa, đành ngã xuống. Đôi tay bị tê, chân hữu bị tê, vậy mà ngã xuống rồi, chàng dùng lưng lấy thế, bật người lên, còn chân tả, chàng vừa bay vừa đá tới.

Đôi mắt của chàng đổ ngầu, đối diện với người nào đó, chàng vẫn không nhìn rõ mặt mày.

Lòng chàng tràn ngập niềm cừu hận, tung ngọn cước trí mạng đó, chàng vận dụng tận lực bình sanh.

Nhưng, gối vừa cao, chàng lại nghe đau nhói như lần trước, tức uất người, chàng hét lớn, hét lên để ngã xuống như lần trước, chứ có làm được gì?

Lần này, chàng đành nằm yên, không phương trở dậy nổi chứ đừng nói quật cường.

Người đối diện với chàng khẽ thở dài, hỏi:

- Tiểu tử, việc gì đã xảy ra thế? Người mất cả lý trí rồi sao? Đến ta mà người cũng chẳng nhận ra được sao?

Giọng nói rất ấm dịu, biểu lộ hẳn cái ý thân thiết.

Triển Mộng Bạch định thần nhìn lên, thấy một nữ nhân vận toàn trắng, bất giác chàng sửng sờ.

Thì ra, nữ nhân chính là Tô Siển Tuyết!

Bà nở một nụ cười, nụ cười đó hiền dịu làm sao!

Từ lúc theo Tiêu Tam phu nhân, rời nhà ra đi trên con đường vô định, có thể Triển Mộng Bạch tin tưởng nơi Tô Siển Tuyết hơn ai hết.

Cho nên, gặp lại bà, chàng mừng hơn gặp được người thân. Chàng rung rung giọng thốt:

- Tô phu nhân! Tô phu nhân ơi! Chính bà ấy... chính bà ấy sát hại phụ thân tại hạ!

Tô Siển Tuyết cúi xuống giải khai huyết đạo cho chàng. Bà lại thở dài mấy tiếng, rồi hỏi:

- Bà ấy làm sao giết gia gia người được chứ? Người có biết bà là ai chăng?

Triển Mộng Bạch giật mình, chưa kịp đáp, Tô Siển Tuyết tiếp nói:

- Cho người biết! Bà ấy là mẫu thân người đó!

Triển Mộng Bạch tưởng một tiếng sét nổ ngay trên đầu, tung mình lên không, nhưng không đứng vững được, chân vừa chạm đất là chàng lại ngã xuống.

Niềm khích động làm rung chuyển cả thân thể chàng.

Mẫu thân chàng!

Hai hôm nay, chàng đối xử với mẫu thân ra sao? Ngã xuống rồi, chàng thấy những diễn tiến trong hai ngày qua, hiện rõ lại nơi tâm tư chàng.

Tại sao, bà là người hoàn toàn xa lạ đối với chàng, lại quá thân thiết với chàng, ngay từ phút giây đầu gặp gỡ, bên cạnh phần mộ của phụ thân chàng?

Tại sao, bà thỉnh thoảng lại nói với chàng những câu khó hiểu?

Nhiều thắc mắc hiện lên trong tâm tư, những thắc mắc đó đêm nay có giải đáp rồi.

Sự chiếu cố của người mẹ đối với đứa con, mẹ con xa cách hơn mười mấy năm dài, mẹ không hề gần gũi con, con không thể nhận ra mẹ!

Tất cả những gì làm cho Triển Mộng Bạch thắc mắc, đều bắt đầu nơi tình mẫu tử!

Chàng quay nhìn lại Tiêu Tam phu nhân.

Bà lặng lẽ ra đi rồi, bà ra đi vĩnh viễn, với gương mặt hết sức an tường.

Bà sống, xa con, bà chết, được chết bên cạnh con.

Ngày bà ly khai nhân thế, bà được gần con, chết như vậy, bà còn hận gì nữa?

Bao nhiêu năm tháng trôi qua, bà thương nhớ giọt máu của bà.

Phải chờ đợi bao nhiêu năm tháng, mới có dịp gặp lại giọt máu của bà, gặp để vĩnh viễn ra đi, bà hân hoan biết bao? Bởi hân hoan nên bà hết sức an tường.

Giả như trong phút giây này, không có Triển Mộng Bạch bên cạnh, chắc là bà mang niềm hận to bằng trời, bằng biển mà ra đi, chắc bà ra đi, nhưng đôi mắt vẫn mở rộng, hướng vọng mãi mãi về trần thế, nơi bà còn lưu lại một giọt máu thân yêu, chỉ có bà biết đó là giọt máu của bà, chứ Triển Mộng Bạch làm sao hiểu được nguồn gốc? Về phần Triển Mộng Bạch, mẹ ra đi rồi mà lòng chàng còn hoang mang ần ứ.

Tại sao mẹ vừa ôn nhu, vừa tàn khốc? Vừa thiện lương lại vừa thần bí?

Gặp lại mẹ, chàng toan giết mẹ, mẹ lại ra đi! Chàng chẳng thoát được một lời nào trong vạn lời hiểu từ, phải nói với mẹ!

Bây giờ, mẹ đã ra người thiên cổ, chàng còn nói gì được nữa? Dù chàng có hàng ngàn hàng vạn lời, cũng đành giữ lại trong tâm!

Chàng sững sờ!

Nếu nói là chàng chết tại chỗ cũng không ngoa!
Con người ta, ai không muốn có dịp báo Ơn sanh thành? Dịp càng nhiều, càng thích thú!
Gần hai mươi năm dài, chàng mới gặp mẹ dịp đầu tiên, chưa kịp tỏ lòng tha thiết, thì dịp đó mất rồi, và vĩnh viễn chàng không được dịp nào nữa!
Chàng không chết lặng đi sao được?
Lâu lắm, chàng còn gục mình bên xác lạnh của Tiêu Tam phu nhân, cuối cùng chàng bật khóc.
Chàng không sợ chết, chàng không sợ biệt ly, song vẫn có những cái chết, cái biệt ly làm chàng yếu lòng.
Và trường hợp này là một!
Cha đã chết! Vừa biết mẹ, thì mẹ cũng chết luôn!
Trong kiếp con người, có cái gì đau buồn hơn nữa? Nếu chẳng chết đi, là chàng có nghị lực lắm rồi! Bởi từ nay trên thế gian này, còn ai là người thân của chàng?
Tô Siễn Tuyết hạ thấp vành my xuống một chút, nhốt bớt những hạt lệ đang trào, từ từ thốt:
- Mười tám năm trước, mẫu thân người nghi ngờ ta và phụ thân người có những tiếp xúc không quang minh chính đại, bà nuôi dưỡng thành kiến đối với ta. Bà không chịu nghe ta phân trần, giải thích, bà cương quyết ra đi. Bà bỏ lại gia đình, một đứa bé chưa tròn tuổi một. Đứa bé đó là người. Bà có tánh khí vừa quật cường, vừa cao ngạo, ra đi trên giang hồ, chẳng rõ bà đắc tội bao nhiêu người, bà gặp hiểm nguy chẳng biết bao nhiêu độ. Mãi đến sau này, vì muốn báo phục những mối thù gặt hái dọc con đường phiêu bạt, bà bắt buộc phải theo một người.
Triển Mộng Bạch hết sức thông khổ, lẳng lặng nghe, chứ chẳng nói gì.
Tô Siễn Tuyết lại tiếp:
- Trong bao nhiêu năm qua, ta vì cố tránh hiềm nghi, nên chẳng đến thăm gia gia người và người. Cho đến một hôm, bỗng nhiên ta gặp mẫu thân người trở lại giang hồ, ta mới theo bà trên khắp các nẻo đường sông núi...
Bà dừng lại một chút, đoạn tiếp:
- Ta luôn luôn bên cạnh bà, âm thầm trong bóng tối bám sát bên bà. Do đó, ta biết chắc chắn, bà không hại phụ thân người. Lẽ dễ hiểu nhất, là khi ta và bà đến Hàng Châu, thì phụ thân người đã nằm yên trong lòng đất lạnh.
Bà thở dài một lúc lâu, lại tiếp:

- Ta thấy, trước mặt phần của phụ thân người, mẹ con người được trùng phùng, lòng ta hân hoan biết bao! Ngờ đâu, bà không hề tiết lộ cho người biết, bà là thân mẫu của người!

Hừ! Hơn mười mấy năm qua, triền miên trong ân oán giang hồ, bà biến thành con người tàn khốc, bà lại nuôi dưỡng tử tâm không cho người biết... bà là ai! Bà chỉ muốn con trai bà xem bà như người xa lạ, bà không muốn cho con trai bà phải thương tâm vì bà!

Tô Siển Tuyết nhìn sang chiếc xác lạnh của Tiêu Tam phu nhân, kêu lên:

- Biểu thơ! Biểu thơ! Dù biểu thơ có ra nông nổi đó, chung quy cũng tại cái tánh quật cường của biểu thơ làm hại biểu thơ!

Tô Siển Tuyết khóc.

Gian phòng không ánh đèn, dù đêm xuống từ lâu. Trong bóng tối đó, chỉ có tiếng khóc sụt sùi vang lên, đêm tối có tiếng khóc hòa lẫn với tiếng kêu rĩ rả ai oán bị thương, còn buồn thảm hơn cảnh tang tóc.

Mặt dù đây là một tang tóc, nhưng âm thầm, lặng lẽ, tối tăm. Chính những điểm đó tăng gia phần thâm.

Bởi, trên thế gian, làm gì có cảnh tang tóc không đèn? Có ánh đèn là niềm tang tóc đỡ lạnh hơn nhiều.

Triển Mộng Bạch cắn răng, gân trán hằn vòng chằng chịt, trầm giọng hỏi:

- Nhưng tại sao, trước khi... mẫu thân tại hạ trước khi chết, lại nhận là mình sát hại trượng phu?

Tô Siển Tuyết lau lệ, đáp:

- Có thể là bà nghĩ, Tình Nhân Tiễn đáng sợ, không muốn người báo thù, biết đâu rồi người sẽ chẳng bị hại như phụ thân người? Thà bà chịu khổ một mình, chứ không muốn ai thọ hại. Huống chi, người lại là giọt máu của bà?

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ.

Mẫu thân chàng, trước khi nhắm mắt, còn hy sinh để cứu chàng. Bà thấy một nhân vật như Tần Vô Triện, vẫn còn bị Tình Nhân Tiễn sát hại, do đó bà lo sợ cho con trai bà, nên nhận là bà đã hạ thủ đoạn đối với phụ thân chàng, để chàng đừng nuôi mộng báo thù, bởi chàng báo thù là chàng phải chết vì Tình Nhân Tiễn.

Mẫu thân chàng có mong muốn gì hơn là chàng được sống an nhàn vô sự, dù suốt đời chàng oán hận mẹ sao nữa giết cha, bà cũng vui với sự thù hận của chàng.

Miễn sao cuộc sống của chàng không bị hăm dọa, là bà vui rồi!

Bà muốn vậy, Triển Mộng Bạch có muốn vậy hay không?

Bà thấy cái nguy, không muốn chàng dấn thân vào cảnh nguy, song

chàng có thể cầu an mà quên lãng phục thù chăng?

Lắng dịu cơn xúc động trong tâm tư, chàng mở chiếc hộp bằng ngọc màu đen, lấy mảnh lụa ra đọc.

Trên mảnh lụa đã nhạt màu, bà ghi lại những niềm thống khổ của mười mấy năm trước.

Lời lẽ lâm ly, thống thiết, mỗi một chữ ghi lên, là mỗi một vết máu, mà thương tích không ở nơi da thịt bên ngoài, thương tích lại ở ngay trong tim.

Triển Mộng Bạch đọc xong chữ nào, là con tim nhói lên theo chữ đó. Nơi phía hậu, có mấy hàng chữ, nét bút còn mới, chừng như bà vừa thêm vào đó, độ vài hôm thôi.

Những hàng chữ đó, như sau:

- “Mẹ không tròn bổn phận với con, mẹ thẹn với con lắm, con ơi! Con người sinh ra ai không có mẹ? Mẹ sanh con, mẹ lại bỏ con côi cút từ thuở ấu thơ, con thiếu vắng tình thương của mẹ nhưng biết làm sao hơn khi mẹ không thể ở lại bên cạnh con? Bao nhiêu năm qua, có hôm nào mẹ không nghĩ tưởng đến con? Mỗi ngày qua, mẹ tự hỏi, hôm nay con ra sao? Con có ăn ngon ngủ kỹ chăng? Con có vui chăng? Mẹ muốn gặp con, song gặp rồi, mẹ chẳng dám nhìn con, bởi con là người cương trực, biết đâu con chẳng lượng xét cho mẹ, rồi nặng lời phỉ báng mẹ thiếu lương tâm? Con quật cường, thành ra mẹ sợ con, con ơi! Mười mấy năm qua, sống với hình ảnh con, mẹ đau khổ vô cùng! Mẹ cũng biết, bỏ con mà đi như vậy, là mẹ có lỗi với cha con! Song cha con có lỗi trước với mẹ, mẹ không quên được cái lỗi của cha con, nên mẹ xé lòng mà xa con! Bây giờ, mẹ ra đi, vĩnh viễn ra đi, mẹ vĩnh viễn bỏ con chứ chẳng phải tạm thời như ngày nào. Con hãy vui xác mẹ tại Mạt Can Sơn này, và đừng bao giờ tiết lộ với ai, nơi mẹ nằm yên vạn kiếp. Chôn xác mẹ xong rồi, con lập tức rời Giang Nam đến Tân Hoa Sơn, tìm cho được vị cao nhân có cái hiệu Mạt Vong Ngã. Giả như con không tìm được đến nơi đó, con cứ gọi danh hiệu của lão nhân, tự nhiên người sẽ ra mặt, và người sẽ đưa con đến một nơi thần bí sau đó...” Từ đoạn đó cho đến đoạn cuối, chữ viết loạn, khó đọc vô cùng. Chẳng những thế, ý thơ còn dài mà giọng chữ thì dứt đoạn.

Hoặc giả bà không muốn viết tiếp. Hoặc giả vì một lý do nào đó, bà không viết tiếp được?

Đọc xong bức tâm thư, Triển Mộng Bạch đã khóc chẳng biết bao nhiêu lệ, thơ dứt rồi, mắt chàng cay và đỏ, chừng như muốn khóc nữa song lệ như cạn nguồn.

Nhìn chiếc hộp có dấu kiếm chém chẳng chặt, Tô Siển Tuyết cũng

khóc như chàng.

Bà khóc nhẹ nhàng, bởi tuổi già hạt lệ như sương, lệ còn đâu tràn nguồn để khóc ồ ạt như chàng thanh thiếu?

Bà vừa khóc vừa thốt:

- Chiếc hộp đó, năm xưa, gia gia người tặng mẫu thân người làm tín vật. Bà dù hận, hận đến độ dùng kiếm chém lên đó, để trút cái hận vào vật, xem vật thay người, nhưng bà không thể xa rời chiếc hộp.

Bà nghẹn ngào tiếp nói:

- Còn như, nửa chiếc ngọc thoi kia, tại làm sao nó chỉ là nửa chiếc, chứ không nguyên chiếc, thì... ta chưa hiểu cái ý tứ như thế nào!

Triển Mộng Bạch đứng lên.

Bên ngoài mưa chưa dứt. Gió đùa qua khung cửa sổ, mang mưa và phòng.

Gió đêm thu, gió nào không thấm, đối với những tâm hồn nặng trĩu ưu tư?

Mùa thu, mưa nào không buồn khi đêm về, có gió từng cơn thổi qua xua cành lá rào rào?

Gió thu, mưa thu trong đêm thu, tại vùng Mạt Can Sơn hoang vắng và khung cảnh hãi hùng...

Càng hãi hùng hơn nữa, trong khung cảnh đó, hai ngôi mộ vừa được đắp đất lên, đất ướt lại bị mưa làm ướt thêm. Hai nắm mộ là hai linh hồn, hồn đó có mang theo niềm oán hận chăng? Hay lâng lâng nhẹ vì đã tròn một kiếp làm người?

Hai ngôi mộ đắp lên, hai ngôi mộ đối với Triển Mộng Bạch đều khiêu động nơi chàng một niềm chua xót nhưng bản chất dị đồng.

Triển Mộng Bạch đắp mộ rồi, còn lưu luyến tại đó.

Mấy hôm qua, Tô Siển Tuyết khuyên lơn, an ủi, bảo chàng sớm dứt khoát với thực tế phũ phàng, tạm thời hạ sơn để lo liệu con đường tiến thủ, nhưng chàng chấp ý, ở lại đó, thủ mộ. Hiện tại thì chàng không thể nào ra đi vội vàng như vậy được.

Tô Siển Tuyết thở dài, hỏi:

- Ta biết, người có hiếu lắm! Người lưu lại đây, là vì hiếu tâm. Ta nói gì hơn khi con người biểu lộ hiếu tâm? Nhưng, giữ mộ mẹ, chưa phải là tròn bổn phận làm con. Người cũng có cha, người còn thù cha, người bỏ đi mối huyết hải thâm thù, thì hiếu với mẹ mà bất hiếu với cha, như vậy người có an tâm chăng? Mẹ người không cần người giữ mộ, trong khi đó cha người từ tuổi vàng mờ to mắt chờ xem người báo thù. Rồi, người bắt động được chăng? Người có thể làm như một con người thông thường, nhiễm cái nhân ái từ hòa của bọn nữ nhân được chăng?

Triển Mộng Bạch không đáp.

Chàng không muốn đáp, hay chẳng có lời gì để đáp!

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Người chấp ý như vậy, đáng lý ta nên ở đây, bầu bạn với người, song...

Triển Mộng Bạch mở miệng:

- Nếu lão nhân gia có việc...

Tô Siễn Tuyết lại thở dài, chặn lời chàng:

- Trong mấy năm sau này, ta bận việc vô cùng. Giờ đây, ta tưởng nên nói rõ với người vài điều, song ta chẳng có đủ thời gian nói năng gì với người. Vậy khi nào thuận tiện, người cứ đến Quân Sơn, tại Động Đình Hồ tìm ta.

Bà để lại một chiếc ngọc quyết, ân cần dặn dò Triển Mộng Bạch năm phen, bầy lượt, sau cùng bà xuống núi.

Bà đi rồi, Triển Mộng Bạch cảm thấy tĩnh mịch phi thường. Dù chàng không lưu tâm đến ngoại cảnh, song làm sao chẳng khỏi bị sự chi phối của không gian và thời gian?

Chàng không buồn nghĩ đến sự thay đổi y phục, chẳng những thế, chàng không muốn mặc áo, không mang giày, không tắm rửa, không chải gờ đầu cho gọn mớ tóc.

Chàng gần như không lưu ý đến thời khắc, bất quá, bóng tối lan tràn là chàng nhớ ra đêm đã xuống. Khi thái dương lên, chàng thức ngộ là ngày về.

Rồi, gió bớt lạnh, mưa bớt rơi, rồi hoa lại đua nở, cỏ mọc xanh tươi, thu qua đông đến, rồi đông đi xuân về.

Xuân trở lại trên trần gian lúc nào chàng cũng không nhớ rõ đã được bao nhiêu ngày.

Đói, chàng tìm hoa, tìm trái, thứ nào ăn được, cứ ăn, chẳng cần chọn lựa, miễn sao dạ dày ứ để đủ sức chịu đựng sang ngày sau.

Khát, đã có suối không xa.

Con người mang nặng buồn thương, không làm sao phát tiết, lại giam mình trong tịch mịch, buồn thương càng phút càng tăng, càng dồn ứ.

Lắm lúc chàng phát cuồng, chàng chạy quanh núi, chạy cho quên sầu đau, chạy cho thoát bớt uất phiền. Thỉnh thoảng chàng lí nhí mấy câu trước đầu mộ Tàn Vô Triện hoặc mộ của mẫu thân.

Có khi chàng ngồi ủ rũ ôm đầu như gục chết, rồi bất thành linh khóc rống lên.

Bi thương, thống khổ, uất hận, tịch mịch thâm lương, nội tâm cùng ngoại cảnh theo ngày tháng trôi qua, un đúc cho chàng một nghị lực

kiên cường, với nghị lực đó, chàng có thể phá vỡ một hòn núi, tát cạn một lòng biển.

Phía ngoài, có một vùng cỏ loạn, che cửa động như một bức bình phong ngăn cách chàng với nhân thế.

Trong động tối đen, không khí lại ẩm thấp.

Chỗ nào ẩm thấp, là có côn trùng, có mối, có kiến. Mối và kiến cắn quanh mình chàng, có chỗ sưng to, có chỗ lấm tẩm đỏ.

Song chàng cũng không màng đến những cái đau xót vụn vặt đó, bởi niềm đau trong tâm...

(Thiếu hai trang, xtt trang -) có rêu xanh, mưa xuân vừa dứt lúc đầu đêm, rêu xanh còn ẩm ướt, song lão chẳng màng đến điều đó.

Lão ăn, lão uống, rồi lão ca, hát.

Chẳng rõ lão ca, lão hát những câu gì...

Lâu lắm, lão cau mày, rồi vụt đứng lên, tự thốt:

- Chẳng lẽ cái lão Đỗ đó không dám đến?

Lão ngồi, Triển Mộng Bạch không thể thấy rõ con người của lão như thế nào.

Lão đứng lên, thân hình hiện lộ vừa cao vừa to lớn phi thường, đúng là vai năm thước rộng, lưng mười thước cao.

Một con người như vậy, làm gì có cái dáng của nhà tu, không kể lão đang ăn thịt uống rượu.

Cho rằng lão là một đồ tể thì đúng hơn.

Có lẽ khản trương, nên lão mới lẩm nhẩm như thế, lẩm nhẩm rồi, lão nín lặng chờ.

Càng chờ, lão càng khản trương hơn.

Sau cùng, chừng như mất hết kiên nhẫn, lão mắng, gọi to họ Đỗ mà mắng.

Lão mắng, cứ mắng, nhai cứ nhai, nốc cứ nốc.

Chốc chốc, lão phun đốt xương gà xuống đất.

Xương gà, dù cứng, ai tốt răng, nhai cũng nát như thường. Song hòa thượng phun xuống đất chạm vào những mảnh đá, bật kêu cộp cộp, xương gà không vỡ nát, trái lại đá phải vỡ vụn.

Xương gà chạm đá, như thép chạm, điều đó chứng tỏ hòa thượng có dụng công lực chuyển vào xương, và cái công lực đó chẳng phải tầm thường.

Triển Mộng Bạch mục kích sự tình, bất giác sợ ra mặt.

Bỗng, một tràng cười sang sảng vang lên, từ xa vọng lại. Tràng cười dứt, một người thốt:

- Đã là người xuất gia, sao động mở miệng là mắng thiên hạ như vậy?

Một tràng cười nữa, nghe lớn hơn, kết thúc câu nói, để tỏ ra cái ý đùa chứ không phải trách cứ.

Từ phía sau tảng đá gần đó, một người xuất hiện, vận chiếc áo bằng gai, màu trắng, mũ tròn tượng áo tang dài chần gót, đầu đội chiếc nón lá.

Người đó, bình thản như thường, tuy bước đi hơi gấp để sớm đến nơi, song chẳng tỏ vẻ gì dụng lực cả.

Đối diện với hòa thượng rồi, y đảo mắt nhìn quanh, đoạn bật cười ha hả, tiếp:

- Đại sư chọn chỗ này, thích hợp vô cùng! Thanh tịnh làm sao! Đỡ này, nếu có chết, thiết tưởng chẳng có phần mộ nào đẹp hơn chốn này!

Phần mộ? Chết?

Thế có nghĩa là họ đưa nhau đến đây, hay đúng hơn đến đây để tử chiến với nhau?

Lúc người đó mới đến, còn gằm đầu bước đi, Triền Mộng Bạch chưa thấy rõ mặt mày, nên không nhận ra quen hay lạ.

Bây giờ, người đó ngẩng mặt phát thoại với nhà sư, chàng mới trông rõ, và nhận ra chính là lão ngư ông tại Tây Khê, chàng thường thả thuyền đến Võ Sĩ Lâu một ngày mấy lượt, gặp mặt lão luôn luôn.

Phát giác ra chính là lão ngư ông quen thuộc, Triền Mộng Bạch sửng sò!

Một lão ngư ông, bình dị, sống cam phận với mảnh lưới, nhợ câu, lầy Tây Khê làm định sở, lại là một nhân vật vũ lâm?

Với vũ công vừa biểu lộ qua thuật khinh đẳng, lão ngư ông hẳn phải có danh lớn trên giang hồ.

Thế mà từ bao lâu nay, chàng không hề biết đến một bậc kỳ tài, ở ngay bên đường chàng hằng qua lại!

Thế mà, lắm lúc trước mặt lão ngư ông, chàng tỏ ra mình là con nhà võ, bởi quật cường, nên cũng tỏ lộ cái vẻ cao ngạo phần nào!

Chàng thấy thẹn quá chừng.

Hòa thượng cao lớn, mập mập lạnh lùng thốt:

- Bần tăng chờ lâu quá, chẳng thấy thí chủ đến, tưởng đâu thí chủ đã chuồn êm rồi!

Ngư ông họ Đỗ lạnh lùng:

- Tại sao tại hạ không đến chứ?

Hòa thượng mập hừ một tiếng:

- Đến chậm, có nghĩa là không muốn đến, do dự trước khi đến. Nếu do dự, nếu muốn không đến, cũng có thể chuồn êm rồi đó chứ!

Đỗ ngư ông ngẩng mặt lên không bật cười dài.

Đoạn lão thốt:

- Đại sư nghĩ, giao đấu với đại sư, đương nhiên tại hạ phải thu xếp hậu sự, bởi thu xếp hậu sự, nên đến trễ đó!

Hòa thượng mập từ trên tảng đá nhảy xuống, quăng nửa con gà, đoạn chùi tay vào áo, rồi bật cười ha hả:

- Mười năm trước, bản tăng cũng đã chuẩn bị hậu sự xong xuôi, song đến lúc lâm trận, thì Đỗ thí chủ lại chuồn.

Tràng cười của hòa thượng vang lên, chấn động cả một vùng, âm thanh rền âm ỉ một lúc lâu mới dứt.

Đỗ ngư ông điềm nhiên:

- Chắc đại sư cho rằng lão phu khiếp nhược? Không đâu, mười năm trước, tiểu nữ chưa trưởng thành, lão phu không nỡ bỏ rời nó, bởi giao thủ với đại sư, lão phu có cảm nghĩ là mình phải ra đi vĩnh viễn. Do đó, mới để đại sư thất vọng! Hiện tại thì, tất cả đều được thu xếp đâu vào đấy rồi, lão phu sẵn sàng dấn thân vào cuộc vĩnh du, giả như đại sư không tìm lão phu, chắc chắn lão phu cũng đi tìm đại sư dù phải bôn ba khắp bốn phương trời!

Hòa thượng mặt bật cười cuồng dại:

- Đúng quá! Cái đạo lý đó rất đúng! Phàm đã mang một mối nợ bên mình, chưa thanh toán xong, dù có phải chui mình nằm yên trong quan tài, đôi mắt vẫn khó nhắm kín!

Đoạn, nhà sư trầm giọng tiếp:

- Hơn mười năm nay, bản tăng vất vả tìm thí chủ khắp mọi nẻo đường đất nước, ngờ đâu thí chủ an nhiên ở cạnh bờ sông, thung dung buông phao, thả nhợ, thực đáng buồn cho bản tăng mà cũng đáng hận cho thí chủ.

Hòa thượng cúi xuống, nhặt nửa con gà lên, cắn một miếng, nhai nhai, nuốt xong lại nghiêng hồ lô nốc mấy ngụm rượu kêu ừng ực.

Đỗ ngư ông cười nhẹ:

- Mười mấy năm qua sự vật có đổi dời, song cái tánh khí của đại sư vẫn như xưa! Chẳng rõ các vị bằng hữu kia, giờ đây ở tại phương trời nào!

Lão thở dài, tỏ vẻ bi hoài về tang thương biến chuyển, cố nhân lần lượt tan nát như mây ngàn hạc nội, ai mất ai còn, cái lẽ hợp tan sao ai oán quá chừng!

Triển Mộng Bạch biết ngay, song phương có mối nợ giang hồ hơn mười năm trước, họ hẹn nhau tại đây, để thanh toán cho xong. Họ gặp nhau biết rằng trong hai, có một chết mà họ vẫn thản nhiên nhắc nhở đến những giao tình cũ, giữa họ, giữa những bằng hữu khác!

Nghĩ ra, họ có tâm hồn siêu thoát đáng ngợi vô cùng.

Hòa Thượng mập đáp:

- Thí chủ yên trí! Những vị bằng hữu đó, chưa ly khai nhân thế đâu! Những vị đó, có phải là những viên thủ của hòa thượng chăng? Mười năm trước, Hòa Thượng đã kêu gọi đến họp, để lập thành một lực lượng ứng phó với Đỗ ngư ông, giờ đây hòa thượng trở lại nhưng các vị kia lại vắng mặt.

Cho nên ngư ông buông lời mỉa mai?

Đến đây, đơn thân độc lực, liệu hòa thượng có làm gì nên việc chăng?

Hòa thượng mập lấy tay áo quét ngang miệng, quét vết mỡ gà, đoạn bật cười ha hả, tiếp:

- Và, thí chủ cũng nên yên trí luôn, nếu hiện tại thí chủ chưa lo tròn hậu sự cũng chẳng sao, bởi thí chủ còn sống thêm được ba năm nữa!

Đỗ ngư ông cau mày:

- Lời nói đó ý tứ như thế nào?

Hòa thượng mập điềm nhiên:

- Mười năm trước, bản tăng chuẩn bị hậu sự xong, lại bỏ cuộc mà đi! Tuy chúng ta không phải là những người sanh oan gia, tử đối đầu, song cái hận nhục bại trong cuộc án chứng vũ công hai mươi năm về trước vẫn còn ám ảnh chúng ta, do đó mới có cái hẹn mười năm. Hẹn thứ nhất không thành, phải có cái hẹn thứ hai. Hẹn thứ nhất, thí chủ chuồn đi, thì hẹn thứ hai phải được dời lại đến hẹn thứ ba. Có qua có lại, đó là lẽ thường!

Rồi hòa thượng cắn gà, nốc rượu, nốc xong lại cất tiếng cười vang.

Đỗ ngư ông lại cau mày:

- Đại sư nói chi, lão phu không hiểu rõ lắm!

Hòa thượng vẫn giữ tràng cười:

- Có gì khó hiểu? Bản tăng muốn sống thêm ba năm nữa, đương nhiên thí chủ cũng sống thêm được ba năm! Sau đó... nghĩa là ba năm sau, cũng ngay này, cũng nơi này, chúng ta lại gặp nhau!

Đỗ ngư ông thở dài:

- Nếu không có một biến cố lớn xảy đến cho đại sư, thì nhất định chẳng bao giờ đại sư dời hẹn. Biết nhau trong mấy mươi năm dài, lão phu còn lạ gì tình ý của đại sư?

Lão nghiêm sắc mặt hỏi:

- Tại sao đại sư phải dẫu lão phu cho cái tâm thêm khổ?

Hòa thượng mập ngưng bật tiếng cười, trầm ngâm một lúc lâu bỗng bật cười, thốt:

- Cũng chẳng có việc chi! Bất quá bản tăng bận tìm Tàn Vô Triện.

Bằng mọi giá, bằng mọi cách, trộm, lừa, cướp, bần tăng phải đoạt cho kỳ được lá Bạch Bồ Kỳ của lão, cho nên cái hẹn hôm nay phải dời lại ba năm sau. Trong khoảng ba năm đình hoãn, bần tăng hy vọng làm xong những việc còn đọng lại.

Triển Mộng Bạch giật mình, thầm nghĩ:

- Tàn lão tiền bối giao phó cho ta cái việc bảo thủ Bạch Bồ Kỳ và quyền bí kíp võ công, nếu ta không làm tròn sự ủy thác đó, thì thật đáng thẹn. Tại sao lại có nhiều người định chiếm đoạt những vật đó? Hết cha con họ Phương lại đến lão hòa thượng mập này! Mà họ là những tay ghê gớm cả, ta không phải là đối thủ của họ, giả như họ biết được ta giữ gìn những vật đó, dùng uy lực bức bách ta, đoạt mất những vật đó đi, thì sao? Bằng mọi giá, ta không thể nào để những vật đó rơi vào tay kẻ khác trước khi tìm được người trao y bát của Vô Triện lão tiền bối.

Chàng lấy lá cờ và quyền bí kíp bỏ vào bao bố màu vàng.

Quyển bí kíp chắc chắn là có ghi những chiêu thức kỳ diệu, song từ lúc giữ nó đến nay, chàng đau buồn vì tang mẹ, nên không hề nghĩ đến nó, chứ đừng nói là có giở ra đọc qua.

Chàng tìm một khe đá nhét bao bố vào đó, lấy đất ướt trám bên ngoài, rồi nhặt những cỏ mục phủ kín.

Chàng làm xong công việc đó, thì bên ngoài cửa động, Đồ ngư ông cất tiếng gọi:

- Vị bằng hữu nào bên trong động đó đã đến lúc nên xuất hiện rồi, xin bước ra đây, chúng ta hội diện đi nào?

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Thì ra chàng quá vội vàng hành động không được nhẹ tay, gây tiếng động, Đồ ngư ông phát giác được.

Không làm sao hơn, chàng phải vệt bức bình phong bằng cỏ loạn bước ra.

Bên ngoài chỉ có một mình Đồ ngư ông, còn hòa thượng mập thì đã bỏ đi từ lâu rồi.

Đồ ngư ông trông thấy chàng, lạnh lùng hỏi:

- Lão phu đã xa lánh giang hồ hơn mười năm rồi, tưởng đâu người đã quên hẳn mình, ngờ đâu vẫn còn bằng hữu chịu khó chiếu cố tận tình như vậy! Chẳng hay bằng hữu là ai?

Triển Mộng Bạch thờ dãi:

- Đồ lão trượng không nhận ra văn bối hay sao?

- Trời! Triển công tử... Làm sao công tử ra thân thế đó?

Hiện tại, chàng có khác nào một gã hành khất, chiếc áo trên mình rách bươm, khoác lên cho có chừng, chứ nào để che ấm cho chàng?

Tóc rối bù, chỗ nào không bông lên lại se lộn như đoanh.
Đã thế, toàn thân lại vấy bùn, rồi một mùi hôi hám bốc ra nồng nặc,
hôi hơn thú vật.

Khoát cái lốt ngư phủ mười năm qua, giờ trở lại giang hồ, Đỗ ngư
ông không phải khó khăn để lấy cái phong độ của con người từng
dọc ngang bằng vũ thuật!

Lão trầm nghiêm gương mặt, lạnh giọng trách cứ Triển Mộng Bạch:

- Thi thể của linh tôn chưa lạnh, công tử không bảo thủ mộ phần,
không chiếu cố gia vụ thay thế cho người ra đi, lại đến tận chốn núi
non hoang vắng, làm công việc kẻ rình đêm, chực ngày, thế là nghĩa
gì?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ ở đây khá lâu, tại hạ cũng có công việc thủ mộ, nào phải
nhàn hạ gì, rình nghe cuộc đàm thoại của tiền bối và vị hòa thượng.
Mong tiền bối...

Đỗ ngư ông so vai trầm giọng:

- Mộ cha, không giữ lại đi giữ mộ người! Tại sao? Tại sao chứ?

Đỗ ngư ông một đời cương trực, nói thẳng, làm ngay, hơn mười năm
đã ly khai giang hồ, song vẫn chưa mất cái chất hào hiệp.

Thấy sai là chỉnh, thấy bất bình là can thiệp.

Cái tánh khí ngày xưa, tưởng đâu đã lắng dịu sau mười năm ẩn tịch,
trong phút giây, bùng dậy như thường.

Lão dùng lời nghiêm, trách cứ đúng đạo nghĩa, Triển Mộng Bạch còn
tranh biện làm sao?

Chàng cũng không thể đem sự tình tường thuật cho lão biết.

Lão đâu phải là người thân, thì lão nghe sao được việc gia đình của
chàng?

Không giữ mộ cha, chàng giữ mộ mẹ, điều đó cũng đúng với đạo
hiếu chứ?

Đỗ ngư ông buông luôn:

- Lão phu thuộc giới vũ lâm, đương nhiên phải có tư tưởng siêu thoát
hơn đời, song chữ hiếu nhất định không bao giờ dám quên lãng, cho
công tử biết như vậy!

Biết!

Làm sao Triển Mộng Bạch chẳng biết?

Chàng bức tức cho rằng Đỗ ngư ông quá thiên kiến, cố chấp. Chàng
toan nói lên sự thật, nhưng nghĩ kỹ lại, chàng âm thầm chịu đựng lời
trách cứ, tuy đúng lý nhưng quá hẹp hòi.

Đỗ ngư ông lại tiếp:

- Ngày thường, lão phu hết sức tán thưởng hành vi của công tử,

song hôm nay bắt buộc phải giáo huấn công tử, nếu không...
Bỗng có tiếng chân người chạy rất gấp.
Hòa lẫn với tiếng chân, có tiếng một nữ nhân, vừa kêu vừa thở.
Tiếng kêu vang lên liên tục, chừng như nữ nhân đó bị uy hiếp.
Đỗ ngựa ông thoáng biến sắc.
Hơn mười năm rồi, lão mai danh ẩn tích, lão không muốn cho người đời gặp lại lão trong phong độ của khách giang hồ, giờ đây, có kẻ bất chợt xuất hiện, lão lại càng muốn lẫn tránh.
Cấp tốc, lão nắm tay Triển Mộng Bạch kéo nhanh vào bên trong động.
Cái nắm tay rất bình thường, song lão là con nhà võ, dù bỏ phế vũ công trong bao nhiêu năm, cái thói quen vẫn còn, xuất thủ là đúng chiêu thức, hơn nữa, xuất thủ là luôn luôn chạm nhằm chỗ nhược của đối phương.
Ở đây, Triển Mộng Bạch không phải là đối phương, song lão chụp tay chàng, theo thói quen, lại trúng nhằm huyết đạo.
Chàng nghe tê dại cả thân hình, không thể cử động được nữa, đành để mặc lão lôi kéo.
Trong khi đó, tiếng chân người chạy gấp đã nghe quá rõ rồi, chừng như nữ nhân đã đến gần, và người đang đuổi theo lại đeo sát kề bên.
Không lâu lắm, kẻ chạy, người đuổi đã đến nơi.
Kẻ chạy, như âm thanh đã tố giác là một nữ nhân, y phục hoa lệ, song tóc rối bù, thần tình hết sức khẩn trương, vẻ kinh hoàng hiện rõ nơi mặt, trong ánh mắt, qua tiếng kêu la ầm ĩ.
Người đuổi, là một đại hán, có thân hình tráng kiện, tay cầm một mũi chủy thủ, gương mặt lộ vẻ cực kỳ hung ác, đôi mắt bốc sát khí ngời ngời.
Thì ra đó là vợ chồng Kim Ngọc Song Hiệp.
Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh lăm lăm thanh chủy thủ nơi tay, gần từng tiếng:
- Người biết không, ta với người là vợ chồng, ta với người lấy nhau từ lâu rồi, người vẫn chẳng thai nghén chi cả. Gần đây, trong mấy tháng nay, ta không hề ngủ chung với người, thế tại sao người lại có mang?
Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như rung rung giọng:
- Người... người nói gì?
Lý Quan Anh cười lạnh:
- Người tưởng đâu ta chẳng biết? Tàn Sấu Ông xem mạch cho người đã tiết lộ với ta điều đó. Người cứ tưởng chính là kiệt tác của

ta nên tỏ lời mừng ta được ngày này.

Y ngẩng mặt lên không đoan cười ghê rợn tiếp:

- Lý Quan Anh là một anh hùng đương thế, thanh danh nào phải nhỏ, ngờ đâu thanh danh đó bị con tiện tỳ hủy diệt! Tiện tỳ hại ta! Tiện tỳ hại ta!

Trần Thanh Như dựa mình vào vách núi, gương mặt biến sắc trắng nhợt.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Đồi gian phu dâm phụ đó quả nhiên chẳng dám hạ sát Lý Quan Anh! Ngờ đâu hành vi đê tiện của họ hôm nay đã bị bại lộ rồi.

Chàng nhớ ngay đến mẫu thân, chính bà đã tiên đoán sự tình như vậy nên ngăn cản chàng lúc đó định chường mặt ngăn giáo huấn kẻ lăng loàn, người phản bạn.

Lý Quan Anh cười lên mấy tiếng, giọng cười trầm và lạnh, đoan thốt:

- Ta với người thành vợ thành chồng qua bảy năm dài, dù sao thì cũng có chút tình nghĩa, ta nữ nào xuống tay hạ sát người cho đành? Ta chỉ mong người nói cho ta biết tên kẻ gian phu, người cho ta biết rồi, ta hứa sẽ tha người khỏi chết!

Trần Thanh Như thốt lên:

- Người... người...

Lý Quan Anh đưa thanh chủy thủ lên, quát:

- Người chịu nói hay ương ngạnh đầu cứng? Cho người biết đừng tưởng ta không làm chi người nổi, vũ công của người, chính ta truyền thọ cho. Như vậy, ta muốn giết người, đâu phải là việc khó khăn?

Trần Thanh Như chớp mắt, hỏi:

- Người... nhất định muốn biết?

Bỗng, nàng đưa tay che mặt, bật khóc ra rít.

Lý Quan Anh hét:

- Ai? Nói mau!

Trần Thanh Như nức nở:

- Người bức bách ta chi quá độ như vậy? Được rồi, người muốn biết, ta nói cho biết, kẻ đã để giọt máu trong bụng ta đây chính là Triển Mộng Bạch, con trai của lão nhân Triển Hóa Vũ đấy!

Nàng khóc to hơn trước!

Tại chỗ, có bốn người, trừ một Trần Thanh Như, còn ba là Đỗ ngư ông, Triển Mộng Bạch và Lý Quan Anh cùng giết mình.

Nhưng mỗi người giết mình một cách.

Triển Mộng Bạch mắng thầm:

- Tiện tỳ! Dám gieo họa cho ta!

Nếu không bị chế ngự nơi huyết đạo, chắc chắn chàng đã nhảy vọt ra ngoài rồi.

Đỗ ngư ông mắng thắm:

- Không ngờ tiểu tử họ Triển xem ra thì trung hậu lắm, song thực sự lại là loài cầm thú vận y phục người! Triển Hóa Vũ một đời oanh liệt, lại sanh ra cái thứ nghiệt súc! Thanh danh của lão bị súc sanh làm tiêu tan mất! Đáng hận thật!

Lão hoàn toàn tin lời Trần Thanh Như, càng tin, lão càng hận Triển Mộng Bạch.

Lý Quan Anh kêu lên:

- Triển Mộng Bạch! Thì ra, chính hắn!

Y rung giọng, thốt:

- Tại sao... người không cho ta biết sớm? Bây giờ, hắn ở đâu?

Trần Thanh Như ôm mặt, tức tưởi:

- Thoạt đầu... thì... chính hắn cưỡng bức ta, phần ai, ai cũng ngán sợ phụ thân hắn, ta nghĩ, có nói ra, cũng chẳng ai dám làm gì hắn! Sau lại...

Nàng khóc ngất, vì quá khóc nhiều, nàng không tiếp nổi được nữa.

Nàng che mặt, cho rằng chưa đủ, nàng lại cúi đầu, sợ Lý Quan Anh nhìn được bộ mặt dạn dày của nàng.

Lý Quan Anh rít lên:

- Thảo nào, lúc Triển Hóa Vũ hấp hối, người quan tâm như chính cha người sắp chết!

Y gầm như hổ dữ, tiếp:

- Hận thật! Chẳng biết cái gã mặt người lòng thú đó hiện giờ ở đâu!

Triển Mộng Bạch sôi giận tràn lòng.

Đỗ ngư ông cũng căm hận cực điểm.

Bỗng lão hét lên:

- Gian phu ở đây!

Lão vung tay, quăng Triển Mộng Bạch ra ngoài cửa động.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 5

Niềm Oan Vô Lượng

Lý Quan Anh giật mình, chưa kịp nói gì, một bóng người từ trên không rơi xuống.

Một bóng thứ hai nổi tiếp, nhưng không rơi, mà lại đáp nhẹ nhàng, không gây tiếng động.

Người rơi xuống, áo rách, tóc rối, thân thể dơ dáy, Lý Quan Anh không nhận ra là ai.

Trước đó, Triển Mộng Bạch bị Đỗ Ngự ông nắm tay tại mạch môn, thân hình tê dại, rồi bị quăng ra ngoài, rơi xuống đất vẫn còn nghe tê dại như thường.

Song đó là dư hưởng của sự chế ngự do bàn tay Đỗ Ngự Ông, bàn tay đó buông đi, chàng không còn bị áp lực nữa, chàng ngấm điều tức một chút, lại cử động được.

Chàng đứng lên.

Lý Quan Anh bây giờ mới nhận ra chàng, bắc giác sôi giận hét to:

- Triển Mộng Bạch!

Y sôi giận, y hét to, nhưng Trần Thanh Như lại sững sờ.

Nàng giương tròn mắt nhìn người trước mặt. Chính là Triển Mộng Bạch, chứ còn ai nữa?

Sự tình đâu có thể diễn tiến với một đầu xảo lạ kỳ được như vậy?

Nàng kinh hãi là lẽ đương nhiên, song liền sau đó, một ý niệm phát sanh, nàng lấy ngay bình tĩnh.

Tương kế tựu kế, nàng gằm lên:

- Oan gia! Oan gia!.... Ngươi!.. ngươi!..

Rồi nàng dậm chân, dậm liên hồi, bất thành linh quay luôn mình, chạy xuống núi.

Là dâm phụ, có dâm phụ nào chẳng có ít nhất một mưu kế trong đầu, để lừa chồng, lừa luân lý, lừa thiên hạ?

Không gian ngoan thì đừng lằng loàn, muốn lằng loàn tất phải gian ngoan.

Nàng bịa, ngờ đâu người bị lại xuất hiện.

Nếu nàng đứng đó, hẳn phải có cuộc đối chất. Trong cuộc đối chất, chắc gì nàng thắng lý?

Nàng chạy đi, như hổ thẹn mà chạy, chạy như vậy mới tạo được cái mập mờ.

Bất cứ người chồng nào bị tình phụ, thà bắt gặp quả tang vợ phụ mình, còn dễ chịu hơn là phải nghi ngờ, phải lo lắng.

Sự việc càng mập mờ niềm nghi càng tăng gia, niềm hận càng lớn mạnh.

Niềm hận dành cho cả gian phu dâm phụ.

Dâm phụ chạy đi rồi, gian phu lãnh trọn hai phần hận, một cho mình và một cho dâm phụ.

Và thói thường, giết được gian phu, người chồng cũng hề hấn phần

nào, và rất có thể tha thứ cho kẻ phụ tình.

Do đó, Trần Thanh Như chạy đi, để mặc Triển Mộng Bạch đương đầu với tai họa.

Thực ra, chàng có ra sao đi nữa, điều đó có quan hệ chi đến nàng? Nhưng Triển Mộng Bạch có khi nào lại để nàng vu họa cho chàng, rồi thản nhiên chạy đi?

Chàng quát lớn:

- Tiện tỳ, ngươi chạy đi đâu?

Chàng dậm chân toan đuổi theo.

Lý Quan Anh hét:

- Ai là tiện tỳ? Chính ngươi ti tiện thì có.

Thanh đao trong tay y chớp lên. Đao quang xẹt tới ngực Triển Mộng Bạch liền.

Triển Mộng Bạch lách mình qua một bên, né tránh cường đao, nhìn ra thì không còn thấy bóng hình Trần Thanh Như đâu nữa cả.

Hụt chiêu đao đầu, Lý Quan Anh gầm lên, lòng lộn như hổ vung đao tới tấp, tấn công liên hồi.

Nhát đao nào cũng tìm chỗ yếu hại của Triển Mộng Bạch mà lao vào.

Triển Mộng Bạch vừa tránh né vừa kêu lên:

- Dừng tay, dừng tay..

Mặc chàng kêu, Lý Quan Anh cứ khoa đao chém tới mãi.

Trên thế gian có người nào ghen mà giữ được bình tĩnh, sáng suốt, nhất là khi đối diện với kẻ cướp tình?

Triển Mộng Bạch dù ngàn vạn lời hay, lẽ phải cũng chẳng làm sao giảng giải cho lọt vào tai người ghen.

Không giải được, lại bị tấn công ào ào như vũ bão, bất giác chàng sôi giận.

Sự tình đã thế, cứ để cho nó diễn tiến tròn vòng, rồi cũng có lúc chàng thanh minh được vậy.

Bây giờ, hãy lo cho tính mạng an toàn là điều tối trọng.

Nhưng muốn phản công cũng chẳng làm sao phản công, trước khí thế quá mạnh của Lý Quan Anh, đường đao tuyệt diệu của họ Lý luôn luôn soán tít quanh mình chàng, lại phủ lợp bên trên đầu như chiếc tán.

Ý chí quyết sanh tử với chàng, chứng tỏ Lý Quan Anh thừa nhận sự vu cáo của vợ rồi, khi nào y lại buông tha? Y tung ra những chiêu trí mạng, những chiêu mà bình sanh y chưa hề sử dụng với một công lực phi thường.

Hoàn thủ? Có chắc thủ thắng chăng?

Nếu bị Lý Quan Anh giết, thì niềm oan này làm sao giải tỏa được?

Trong khoảng thời gian chưa đầy nửa khắc, chàng bị nghi oan hai lượt, mà niềm oan nào cũng to lớn, nếu không có một nghị lực pháp âm, thì chắc chắn là chàng phải điên loạn lên, dám tự sát lắm. Đôi mắt chàng đỏ ngầu, ngực phập phồng vừa mạnh vừa gấp, máu trong người sôi sục tưởng chừng nghe được, trong cảnh chẳng động dừng, chàng hét lên một tiếng, vung quyền đánh trả liền. Đối tượng đã liều, chàng cũng phải liều, chàng không liều là phải chết.

Phạm đã đánh với cái ý liều, liều thì phần nộ, đương nhiên chiêu thế phát xuất phải mạnh, phải độc.

Dù chàng tay không, Lý Quan Anh dùng vũ khí, quyền phong do chàng tung ra cuốn đi vù vù, bức hấn Lý Quan Anh dạt về một phía. Chiêu cuối của Lý Quan Anh là chiêu “Như Phong Tợ Bể” vừa xuất phát, cánh tay của y bỗng chấn động, bàn tay suýt lỏng buông đao, cấp tốc y lùi lại ba bước.

Lùi lại rồi, y giương tròn mắt nhìn Triển Mộng Bạch, trong ánh mắt thoáng lộ niềm kinh hãi lẫn căm hờn.

Y gần từng tiếng.

- Ngươi.. dám... hoàn thủ...

Đã kinh hãi, lại căm hờn, cái tâm tự nhiên phải bị phân tán phần nào, Lý Quan Anh hơi chậm tay một chút.

Và như vậy, là đang thắng, đang chiếm tiên cơ, y đã mất hẳn lợi thế rồi. Bỗng từ trong cánh rừng gần đó, một bóng người bay vút đến chưa đến cục trường, người đó đã quát tháo oang oang:

- Tiểu tử kia, không được hung hăng.

Người đó gọi Lý Quan Anh:

- Có tiểu đệ đến đây rồi, Lý huynh yên trí nhất định tiểu tử phải chết. Chỉ vượt mình thêm mấy lượt nữa, người đó đã đến tận phía hậu của Triển Mộng Bạch.

Đến là phải đánh, đánh là phải đánh gấp, cho đến khi độ chừng vừa tầm tay, người đó vung tay ngay.

Cái đích của chiêu thức đó, là huyết Linh Đài của Triển Mộng Bạch. Trong đêm tối, vừa từ xa đến, vừa đánh gấp, lại nhận định huyết đạo rất chuẩn, đánh ra cũng rất chuẩn, người đó không sử dụng nhục chưởng, tung chưởng phong, mà lại dùng đôi phán quan bút, cho nên áp lực nhanh hơn.

Dù cục trường thiếu ánh sáng, đôi phán quan bút cũng chiếu ngời màu đen chiếu sáng càng ghê rợn hơn bất cứ màu nào khác.

Dùng phán quan bút điểm huyết, trên giang hồ phỏng có mấy tay? Và nếu có, thì còn ai hơn nổi Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ?

Và người vừa đến, chính là Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ.
Có viện thủ rồi, viện thủ lại là một nhân vật lợi hại, Lý Quan Anh phấn động tinh thần trở lại.

Lý Quan Anh hỏi gấp:

- Tây môn huynh đã đến, sao không chặn con tiện nhân đó, bắt trở lại đây?

Qua câu hỏi đó, ai ai cũng hiểu là cả hai cùng đến, có điều người ra mặt trước, kẻ ra mặt sau thôi.

Tây Môn Hồ cười lạnh:

- Lý huynh sợ nàng bay lên trời à? Dù nàng có lên trời tiểu đệ vẫn có cách bắt nàng giao lại cho Lý huynh mà. Trước hết chúng ta hạ sát gian phu, sao đó sẽ trừng trị dâm phụ cũng không muộn.

Thân pháp và thủ pháp của hắn linh hoạt vô tưởng, hắn vừa thoát với Lý Quan Anh vừa đánh ra đúng bảy chiêu sáng Triền Mộng Bạch.

Tuyệt kỹ của hắn là điểm huyết, chiêu thức đánh ra dĩ nhiên nhằm vào các yếu huyết.

Bảy chiêu đó, chiếu vào bảy huyết trên người Triền Mộng Bạch, Trung Ưng, Cự Quyết, Đan Điền, Kiên Tinh, Chí Đường, Tiến Yêu và Linh Đài.

Tâm tư đang cuồng loạn bởi ngàn muôn ý niệm phức tạp trào dâng, những ý niệm do hận tủi u buồn đau sanh ra tuy khí thế của chàng có mạnh, Triền Mộng Bạch cuối cùng rồi cũng mất hẳn quy cũ khí tung quyền, bởi lẽ chàng mất bình tĩnh, lý trí không còn sáng suốt để nhận định chiêu thức của đối phương.

Ồ ạt khi đối phó với Lý Quan Anh, quyền pháp của chàng bắt đầu loạn trước Tây Môn Hồ.

Nhưng sự rối loạn quyền pháp lại là một cái may mắn cho chàng.

Bởi khí thế vẫn còn mạnh, có lẽ mạnh hơn lúc đầu, mạnh vì phần uất càng phút càng tăng gia, quyền pháp tuy loạn, áp lực còn mạnh như thường.

Áp lực mạnh làm địch phải gờm.

Quyền pháp loạn, chàng làm cho địch hoang mang.

Tây Môn Hồ và Lý Quan Anh hết sức kinh hãi, tự hỏi:

- Hắn sử dụng quyền pháp gì lạ thế?

Cả hai trong tay ba món vũ khí, thế mà chẳng tạo được một ưu thế nào trước một Triền Mộng Bạch tay không.

Nhưng một phút sau, Lý Quan Anh cười lạnh, thốt:

- Tiểu tử đó then quá thành hận, phải liều mạng để chữa then, chứ chẳng có gì đáng sợ đâu, Tây Môn huynh, bây giờ chúng ta xông vào, mỗi người do một phía vây hãm vào trung gian bắt sống hắn.

Từ nơi con đường núi, có tiếng gọi oang oang.

- Gia gia! Gia gia.

Hai tiếng đầu, nghe ra còn rất xa, hai tiếng sau, nghe như phát ra ở bên cạnh.

Một thiếu nữ áo xanh, có đôi mắt rất đẹp, rất sáng, lao mình vun vút, đến cực trường.

Thiếu nữ có vẻ vừa kinh sợ, vừa bi thương, đến nơi rồi, đảo mắt nhìn quanh, bất thành linh kêu lên thất thanh:

- Triển... Triển Công Tử...

Thiếu nữ chính là Đỗ Quyên.

Lý Quan Anh hét:

- Công tử gì hử? Hử là một dân tộc, sao lại gọi dân tộc là công tử? Hử là một kẻ vô sĩ...

Câu nói chưa buông dứt, một tiếng bốp vang lên, Lý Quan Anh hứng một cái tát tay nơi má.

Cái tát đó quá mạnh, chấn dội Lý Quan Anh, y lùi lại mấy bước.

Lùi lại như vậy, y vẫn không kèm vững đôi chân, đảo đảo người một chút lại ngã nhào.

Chẳng hiểu ai tát mình, mà cũng chẳng biết người tát đó xuất thủ như thế nào, Lý Quan Anh chưa kịp đứng lên, đã đảo mắt nhìn quanh.

Một thiếu nữ áo xanh đang đứng trước mặt y, hai tay chống nạnh nơi hông, quát mắt nhìn y.

Đôi mày nàng dựng ngược, ánh mắt sáng rực niềm phẫn nộ, nàng gằn từng tiếng.

- Người vừa nói gì, hãy lập lại cho ta nghe xem?

Tưởng ai đánh mình, không ngờ chỉ là một thiếu nữ có vẻ bình dân, một thiếu nữ như vậy lại dám hạ nhục mình thì còn gì là danh diện một nhân vật vũ lâm có cái hiệu Kiêm Diện Thiên Vương? Lý Quan Anh sôi giận, uốn mình lấy thế, bật tung người lên không, đáp xuống, đồng thời vung tay khoa thanh chủ thủ lướt tới.

Ánh thép chớp lên, tạo thành vạn điểm sao sa, cuốn ào ào đến thiếu nữ.

Sờ dĩ vừa rồi y hứng cái tát quá mạnh đó là y không đề phòng, hơn nữa y khinh thường một thiếu nữ bình dân.

Bây giờ, y xuất thủ với đầy đủ cảnh giác, chiêu thức đưa ra với toàn công phu nội lực, ngân quang chớp lên rợn người, lối đánh của y gồm cả công lẫn thủ, nên có vẻ kín đáo lắm.

Chính Đỗ Quyên đã tát tai vào mặt y, và cũng chính Đỗ Quyên là cái đích của Lý Quan Anh, y đang dốc hết sở năng toan đồ trút niềm

phần hận lên đầu nàng, và chỉ khi nào máu nàng đổ ra thì niềm phần hận đó mới được xoa dịu.

Đỗ Quyên uốn lưng đảo bộ thoát hậu bốn bước.

Là con của Đỗ Ngự Ông dĩ nhiên nàng học được chân tuyền của cha, vũ công cao thì thật, song kinh nghiệm giao đấu thì nàng rất kém, có thể bảo là nàng chẳng có mấy may kiến thức nào trong cái việc thực sự đánh đấm nhau.

Do đó, trước ánh thép chớp ngời của đối tượng, nàng phải hoang mang.

Lý Quan Anh nhận ra nàng bối rối, bất giác y bật tràng cười ghê rợn, ẩn ước có sự đắc ý.

Y cao giọng:

- Biết khôn, hãy tránh qua một bên để ta thu dọn tên dâm tặc này. Ta hứa sẽ không làm khó dễ đến ngươi. Ta sẵn sàng quên cái tội vô lễ của ngươi vừa rồi.

Đỗ Quyên hét:

- Ngươi còn dám giở cái giọng đó nữa à? Ai cho phép ngươi gọi chàng là dâm tặc?

Liên theo câu nói, nàng vung tay tới.

Khi nào nàng lại chịu im lặng khi có kẻ buông lời sỉ nhục vị thiếu niên anh hùng của lòng nàng.

Nàng đánh ra ba chưởng, vừa nhanh, vừa mạnh, bắt buộc Lý Quan Anh từ thế công trở về thế thủ.

Rồi một ngọn cước phóng sang, thanh chủy thủ rời tay Lý Quan Anh, bắn vọt lên không.

Ngọn cước của nàng tung ra nhanh vô tưởng, Lý Quan Anh dù sao cũng là một con người hữu danh trên giang hồ, thế mà không nhận định kịp.

Y chỉ cảm thấy nhói ở cổ tay năm ngón lỏng lẻo, chủy thủ thoát đi, bay vút về phía rừng.

Y biến sắc mặt, cấp tốc nhảy lùi về phía hậu, xa vị trí hơn bảy thước. Đáng lý Đỗ Quyên nên thừa thắng, vọt theo liền, song nàng kém kinh nghiệm chiến trường, tưởng đâu đánh bật được đối phương ra khỏi vòng chiến là đủ, nên bất động tại chỗ.

Tây Môn Hồ đứng bên ngoài nhận thấy vũ công của Đỗ Quyên cao siêu quá độ, hấn khiếp hãi phi thường.

Tự nhiên, hấn có đại gì mà gây chiến với nàng?

Một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu óc, hấn gọi to:

- Vị cô nương kia, chưa biết sự tình như thế nào, bỗng nhiên từ đâu đến, hồ đồ bênh vực kẻ bại hoại như vậy? Cô nương có biết họ Triền

đã làm gì chẳng?

Đỗ Quyên trầm giọng:

- Ta chẳng biết gì cả, ta chỉ biết họ Triễn tuyệt đối chẳng làm điều gì bại hoại. Nếu các người còn hung hăng, nhất định ta sẽ... tạ..

Vốn tính thuần hậu, ôn hòa, nàng không thể nói lên một câu hung dữ được.

Triễn Mộng Bạch cảm kích vô cùng.

Thì ra trong thiên hạ, vẫn còn có người tin tưởng nơi chàng và cương quyết biện hộ cho chàng, trước sự vu oan của những kẻ nông nổi.

Lý Quan Anh trừng mắt, hét lớn:

- Gã họ Triễn gian dân vợ ta, người còn cho hắn là con người tốt được à?

Đỗ Quyên sửng sò.

Tây Môn Hồ vừa giao đấu với Triễn Mộng Bạch vừa phục họa:

- Đúng đó, hắn đã thông gian với vợ Lý đại ca ta, người còn bênh vực hắn làm chi nữa?

Qua phút giây kinh ngạc, Đỗ Quyên quát to:

- Ta không tin.

Tây Môn Hồ cười lạnh:

- Hắn đã thừa nhận rồi, người không tin cũng phải tin.

Đỗ Quyên rung người lên, gọi:

- Triễn công tử...

Tây Môn Hồ cao giọng cốt át tiếng gọi của Đỗ Quyên:

- Hắn đã hành động vô sỉ, cho nên hắn quyết liều mạng với bọn ta đó, hắn quyết diệt trừ bọn ta để ém nhem việc xấu, người chẳng thấy đó sao?

Triễn Mộng Bạch sôi giận đến xanh mặt, nghiến răng ken két, bất chấp chiêu thức của đối phương như thế nào, cứ vung quyền đánh ra tới tấp.

Tây Môn Hồ không đương cự nổi, ló ngó thể nào lại bị Triễn Mộng Bạch đánh trúng, hất tung hắn ra xa hơn trượng.

Nhưng ngược lại, chàng cũng bị một ngọn bút quét trúng vai.

Đỗ Quyên run giọng kêu lên:

- Triễn công tử, công tử thọ thương...

Giận quá, mất trí khôn, Triễn Mộng Bạch vợ luôn cả nàng, hét lớn:

- Tại hạ là kẻ xấu xa, kẻ bại hoại, cô nương đừng quan tâm đến nữa.

Chàng không buồn nhìn đến thương thế, quay mình, phóng chân chạy đi, chạy như điên.

Chàng không điên làm sao được, khi thiên hạ trút tất cả đều như

nhớ lên đầu chàng?

Hiện tại thì có đến năm người biết chuyện đó, vợ chồng Lý Quan Anh, Tây Môn Hồ, cha con Đỗ Ngự Ông.

Dù Đỗ Quyên không tin, nhưng chắc gì với thời gian qua, nàng vẫn không tin?

Những người hiện diện sẽ loan truyền chuyện đó trên khắp giang hồ...

Đỗ Quyên nhìn tả, nhìn hữu, rồi vụt phóng chân chạy theo.

Nàng vừa chạy, vừa gọi:

- Triển công tử, Triển công tử...

Triển Mộng Bạch không quay đầu lại, cứ chạy tới.

Không lâu lắm, chàng khuất mình trong khu rừng.

Vết thương nơi vai không nặng lắm, song vết thương lòng thì trầm trọng phi thường.

Hoàng thiên không có mắt hay sao? Thù cha còn nặng bên mình, kẻ tiếp lại đeo luôn niềm oan vô lượng. Thử hỏi, Triển Mộng Bạch làm sao chịu đựng chứ?

Chàng chạy, Đỗ Quyên đuổi theo. Một người thứ ba cũng đuổi theo, người đó là Lý Quan Anh.

Thấy chàng bỏ chạy, y sửng sốt một giây, rồi hét lớn:

- Dâm tặc, ngươi chạy đâu?

Nhưng Tây Môn Hồ kịp thời nắm chéo áo y giữ lại.

Hắn hỏi:

- Lý đại ca định làm gì thế?

Lý Quan Anh sôi giận:

- Nếu ngu huynh không giết được gã dâm tặc đó nhất định mối hận này chẳng tiêu tan.

Tây Môn Hồ bật cười hắc hắc:

- Cần gì đại ca phải xuất thủ. Hắn không sống quá một khắc thời gian nữa đâu.

Lý Quan Anh kinh ngạc:

- Tại sao?

Tây Môn Hồ từ từ cử cao phán quan bút.

Thì ra, đôi bút có tấm độc, loại tuyệt độc, thấy máu là nghẹt thở ngay. Hắn cười lên ghê rợn, hắn cho biết là một ngọn bút đã quét phốt lên vai Triển Mộng Bạch.

Phàm ai trúng độc, cũng kiêng cử cử động. Giả như ngồi yên một chỗ, thì còn duy trì sự sống thêm mấy khắc, chứ đã cử động mạnh như Triển Mộng Bạch, thoát chạy điên, thì chất độc càng mau phát tác.

Do đó, Triển Mộng Bạch phải chết là cái chắc.

Lý Quan Anh trầm lặng một lúc, đột nhiên bật cười khan.

Tây Môn Hồ lạnh lùng tiếp:

- Gian phu chết, đại ca không cần phải bận tâm về dâm phụ. Chậm là một tháng, mau là mười hôm, tiểu đệ sẽ giao cả về cho đại ca xử tội.

Lý Quan Anh gật đầu:

- Đa tạ Tây Môn hiền đệ sốt sắng với ngu huynh như vậy, ngu huynh còn dám nói chi đến ơn nghĩa, bởi đại đức bất báo mà. Có một bằng hữu như Tây Môn hiền đệ, thực ngu huynh cao hứng phi thường.

Tây Môn Hồ cười ha hả:

- Ơn với nghĩa gì một việc nhỏ mọn thế Lý đại ca. Đi, bây giờ chúng ta đi tìm nơi nào có rượu, uống mấy chén đi, cho đại ca vui sầu, tiêu hận.

Gió núi cuốn về, mang theo cơn mưa, chừng như trời đất cũng gào hòen, cũng khóc tủi cho người mang niềm oan uổng.

Đỗ Ngự Ông giờ thuật khinh công phi thân xuống núi, nhẹ nhàng như đọt khói.

Vừa đi, lão vừa mỉm cười, nụ cười khoan khoái vô cùng.

Lão thầm nghĩ:

- Lừa trời tuy thừa, xong đừng ai mong ai thoát lọt. Hôm nay, nếu không có lão phu, thì chẳng là dâm tặc tiện nghi lắm sao? Bình sanh lão phu rất ghét những kẻ vô liêm sỉ, nhất là những tên dâm tặc. Cái hận mười năm nay, ta ôm ấp mãi nơi lòng, cảm thấy khó chịu phi thường, dù chuyện này chẳng liên quan chi đến lão phu, trừng trị được một gã dâm tặc là lão phu cũng hả hê.

Bốn mươi năm trước, tuy thành danh trên giang hồ, lão từng nổi tiếng là con người lỗ mãng, thô bạo. Bốn mươi năm sau lão vẫn tánh nào tật đó mà chừng như lại quá khích hơn trước.

Lão đối xử với người đời quá thẳng thừng, nên ít ai chịu đựng nổi tính khí của lão.

Chẳng rõ tại sao lão ghét nhất bọn loạn luân, do đó dù có quen biết Triển Mộng Bạch, lão cũng không thể nương tình, đẩy mạnh chàng ra ngoài như giao một tội nhân cho pháp luật xử phân.

Lão đang đi, bỗng từ nơi ven rừng bên cạnh đường, có tiếng người gọi lão vọng ra:

- Lão tiền bối dừng chân!

Lão ngừng cao mày, tuy nhiên cũng dừng chân lại.

Từ nói tiếng gọi vọng ra, một người xuất hiện, bước về phía lão.

Người đó là một trung niên văn sĩ, mặt trắng, không râu, vận chiếc áo gấm rất dài, tay cầm chiếc quạt.

Y nghiêng mình chào Đỗ Ngự Ông, đoạn điểm một nụ cười, thốt:

- Mấy năm qua, vẫn bối đã nhận ra tiền bối phải là một nhân vật phi phàm. Ngày nay, vẫn bối đã thấy rõ cái điều nhận xét đó, đúng với sự thật.

Đã nhận ra người đó là ai, Đỗ Ngự Ông đang kinh ngạc kêu lên:

- Tôn Tổng tiêu đầu..

Tôn Ngọc Phật khiêm tốn:

- Chính vẫn bối.

Đỗ Ngự Ông trầm trọng:

- Đêm sâu, gió lạnh, núi vắng, rừng hoang, Tôn Tổng tiêu đầu có việc gì lại ở đây?

Tôn Ngọc Phật chớp mắt, cười nhẹ:

- Thì cũng do cái nghề sinh hoạt, đêm đến, dừng chân, mọi người ở dưới chân núi, riêng vẫn bối tìm đường lên đây, cung kính chực chờ. Không ngờ lại may mắn gặp được tiền bối, không đến đổi phí công.

Đỗ Ngự Ông trầm ngâm một lúc vụt bật cười ha hả:

- Gặp các hạ, cũng chẳng sao. Bất quá từ nay lão phu không cần phải nghĩ đến việc ẩn dấu hành tung.

Tôn Ngọc Phật kinh sắc mặt, cung kính hỏi:

- Vẫn bối mạo muội hỏi tiền bối một điều.

Đỗ Ngự Ông trầm giọng:

- Điều chi? Các hạ cứ hỏi.

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Nếu vẫn bối không lầm, thì tiền bối hẳn là vị cao nhân ngày trước đắc lực hạn trừ bọn Trung Điều Thất Án, và tôn danh là...

Đỗ Ngự Ông giương tròn đôi mắt, chận lời:

- Sao các hạ biết?

Tôn Ngọc Phật khẽ thờ dài:

- Vẫn bối tuy không thành danh trên chốn giang hồ, song ngày trước cũng từng thọ giáo Lam Đại Tiên Sanh, trông thấy thân pháp của tiền bối, đương nhiên phải nhận ra tiền bối là ai. Ân sư thường bảo các đệ tử, trong thiên hạ vũ lâm ngày nay, thân pháp Pha Vân Nỗ của lão tiền bối được kể như vô song.

Đỗ Ngự Ông bật cười ha hả:

- Lam Đại Tiên Sanh đã nói như thế thật vậy à?

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Không ngờ các hạ là môn đệ của Ngạo Tiên cung. Đang lúc vũ lâm hỗn loạn, giang hồ trải qua bao cuộc tranh chấp, mà đệ tử của Ngạo Tiên cung lại xuất thế, lão phu không tưởng nổi có sự việc như vậy.

Tôn Ngọc Phật không lưu ý đến thái độ của Đỗ Ngự Ông, chỉ thờ dài,

cất giọng trầm buồn, thốt:

- Kiếp vận vũ lâm đến hồi đen tối, cho nên hào kiệt anh hùng phải khốn đốn vô cùng.

Ngày nay, quần ma hoành hành tạo nên những trường sát thê thảm, gieo tang tóc khắp nơi, khiến cho ai có cái tâm thành về tiền đồ vũ đạo cũng phải ngậm ngùi.

Rồi y điểm một nụ cười tiếp:

- Cũng may, tiền bối lại tái hiệp trên giang hồ kịp lúc, đem tài cao quán thế càn quét bọn hung tàn, tạo thanh bình cho đồng đạo, thiết tưởng cũng là điều đáng mừng vậy.

Đỗ Ngự Ông vuốt râu, mỉm cười:

- Lão phu tái hiện trên giang hồ, là đời sẽ bớt đi rất nhiều sự bất công đó. Chẳng hạn vừa rồi lão phu đã làm được một việc khoái trá vô cùng. Lão phu vừa trừ được một đôi gian phu dâm phụ trên đỉnh núi.

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ:

- Có phải là vợ của Kim Diện Thiên Vương và Bát Thương Sanh Hoa Tây Môn Hồ chăng?

Đỗ Ngự Ông giật bắn mình, biến sắc mặt liền:

- Các hạ.... nói sao?

Tôn Ngọc Phật thở dài:

- Văn bối bắt gặp đôi nam nữ đó hẹn hò tình tự nhau nơi chỗ vắng, rồi sau lại Lý Quan Anh bức đuổi vợ chạy lên đỉnh núi, còn Tây Môn Hồ thì len lén theo sau. Văn bối nghĩ rằng cuộc tình ái vụng trộm đã bại lộ rồi, cho nên định...

Hắn chưa dứt câu, Đỗ Ngự Ông thét lên:

- Không xong!

Lão quay nhanh người, vọt đi như mũi tên rời giây cung, ngược đường lên núi.

Tôn Ngọc Phật nhìn theo bóng lão, nơi khóe miệng ẩn ước có nụ cười vừa hiểm vừa lạnh.

Hắn gật gù lẩm nhẩm:

- Tây Môn Hồ, Tây Môn Hồ, ai bảo ngươi đa sự....

Từ trên đỉnh núi, một bóng người chạy xuống như bay.

Bóng đó còn xa, Tôn Ngọc Phật chưa nhận ra là ai, nên kinh hãi, toan ẩn mình vào sau mấy thân cây lớn. Song bóng đó chạy nhanh quá, thoáng mắt đã đến nơi.

Bóng đó vừa đến, là nhào vào lòng Tôn Ngọc Phật.

Thì ra chính là Ngọc Quan Âm Trần Thanh Như.

Tôn Ngọc Phật thở phào, một tay ôm nàng, tay kia xoa lên suối tóc của nàng.

Trần Thanh Như thôi qua hơi thở gấp:

- Người đã đến, cuối cùng người cũng đến.

Tôn Ngọc Phật thở dài:

- Ngu huynh làm sao không đến với hiền muội được? Hôm qua, Tần Sầu Ông xem mạch cho hiền muội rồi, nói rõ sự tình như thế đó, ngu huynh nhận thấy thần sắc của Lý Quan Anh khác thường. Rồi ngày nay, trời đang mưa to, gió lớn thế này y lại dẫn hiền muội lên đỉnh Mạt Can Sơn làm cho ngu huynh lo ngại, bởi có ai dạo núi lúc gió thét mưa gào?

Nếu y không có một mưu định đen tối, quyết chẳng khi nào làm cái việc điên rồ như vậy.

Tự nhiên ngu huynh phải sợ cho tánh mạng của hiền muội, do đó, ngu huynh nom theo.

Hắn kéo Trần Thanh Như đi sâu vào mấy hàng cây, rồi tiếp:

- Hiền muội vô sự là ngu huynh yên tâm rồi. Đáng hận cho Tây Môn Hồ, cứ ngằm theo dõi chúng ta.

Trần Thanh Như nép đầu sát ngực Tôn Ngọc Phật, hần hộc:

- Cho người biết, hắn đáng ghét quá chừng. Hắn đuổi theo ta van lơn, cầu khẩn, xin ta ban bố chút tình yêu, nhưng ta có thích hắn đâu. Ta chỉ thích người, một mình người thôi.

Bởi ta từ chối hắn, nên hắn sanh sự đó. Hừ! Cái thứ người chẳng biết thân phận mình ra sao, cứ mơ hái sao trên trời.

Nàng bá cổ Tôn Ngọc Phật, đu mình lên, hôn vào má, vào mắt hắn đoạn rên rĩ:

- Ta chỉ thích người thôi. Trên thế gian này, ta chẳng thích ai ngoài người.

Tôn Ngọc Phật cắn hờn:

- Tây Môn Hồ đúng là một gã vô sĩ, yêu vợ bạn không được lại sanh thù, thù rồi lại sanh chuyện. Ngu huynh sẽ sửa trị hắn một lần cho tồn đến già.

Hắn mắng Tây Môn Hồ, hay hắn tự mắng?

Chùng như cơn ghen nổi lên, hắn rít giọng:

- Tây Môn Hồ, người phải chết nơi tay ta. Ta cho người chết không đất chôn xác đấy.

Trần Thanh Như hỏi:

- Người có phương pháp gì trừ được hắn? Nói cho ta nghe được chăng?

Tôn Ngọc Phật đáp:

- Vừa rồi, bất ngờ huynh gặp một bậc dị nhân, ngu huynh mừng vô cùng, bèn đem sự tình đổ trút lên đầu Tây Môn Hồ. Bậc dị nhân đó,

có tánh nóng như lửa, ghét ác hơn kẻ thù, những kẻ bại hoại gặp lão ta là không hy vọng sống sót nổi. Tây Môn Hồ gặp lão, nhất định là phải mất mạng với lão.

Trần Thanh Như lại hỏi:

- Bạc dĩa nhân đó là ai? Chắc gì lão ta tin lời nói của nhà ngươi?

Tôn Ngọc Phật hỏi lại:

- Hiền muội có biết lão ngư ông trên Tây Khê chẳng?

Trần Thanh Như trố mắt:

- Lão ấy là một dĩa nhân? Ta xem lão..

Tôn Ngọc Phật cười lạnh:

- Không ai biết lão, chỉ có ngu huynh nhận ra lão được mà thôi. Lão là một nhân vật trong số thất đại danh nhân tên Đỗ Văn Thiên Ngoại, hiệu Lý Huyền Tiễn đó.

Trần Thanh Như giật mình, buột miệng kêu lên:

- Hữu khứ vô hồi Ly Huyền Tiễn, chính lão ấy?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Chính lão. Thuật khinh công của lão rất cao, trên giang hồ chẳng có ai sánh kịp. Cái hiệu Hữu Khứ Vô Hồi Huyền Tiễn, không thể hình dung được thân pháp của lão bởi thân pháp của lão còn nhanh hơn một mũi tên rời giây cung. Nhưng danh hiệu đó hình dung cho tánh nóng của lão thì rất đúng. Dù núi đao biển lửa, ngăn trước mặt, lão tiến tới là chẳng bao giờ lùi, nhất định như vậy. Năm xưa, một mình lão đã hạ sát tất cả bọn Trung Điều Thất Ác. Người cuối cùng là Vô Trường Quân Kim Phi bị lão đánh bay xuống hồ sau tại Trung Điều Sơn, dù lúc đó lão bị thương đúng năm chỗ trên mình.

Trần Thanh Như thở dài:

- Lão ấy dù sao cũng có cái tâm tàn độc.

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ.

- Tàn độc thật, song nhiệt huyết của lão cũng đáng ngợi, chẳng qua cũng tại lão quá cương trực, nên không hề nường tình đối với bất kỳ ai. Bởi quá nóng, quá cương trực, nghe ai làm điều gì sai quấy, lão trừng trị liền, không bao giờ mà chịu nghe lời phân trần. Do đó lão dễ tin lời thiên hạ lắm. Vừa rồi, ngu huynh chỉ búng nhẹ một ngón tay lên đường giây cung, là mũi tên bay đi ngay.

Hắn bật cười ha hả, ra vẻ đắc ý lắm.

Trần Thanh Như cũng cười thốt:

- Trên đời này, còn ai thông minh hơn ngươi..

Rồi nàng cau mày, tiếp:

- Nhưng... nhưng... ta đã...

Tôn Ngọc Phật thoáng biến sắc:

- Nhưng làm sao? Chẳng lẽ hiền muội đã cung khai ngu huynh rồi?

Trần Thanh Như xì một tiếng:

- Đánh ta chết, ta cũng chẳng cung khai ra người, nói gì chưa ai đánh ta. Người không biết, ta thích người như thế nào sao? Bất quá... ta không khai cho Tây Môn Hồ, mà ta lại trút hết tội lỗi lên đầu con trai của Triền Hóa Vũ. Ta cứ tưởng hắn đã mất tích phương trời nào, ngờ đâu hắn xuất hiện ngay lúc đó. Chừng như là hắn bị Đỗ Văn Thiên bức hấn, đẩy hấn ra mặt.

Tôn Ngọc Phật sửng sờ.

Nhớ đến tình hình của Đỗ Văn Thiên, hấn lại biến sắc kêu lên:

- Không xong!

Đoạn hấn xô mạnh Trần Thanh Như ra xa.

Trần Thanh Như không đề phòng, ngã nhào xuống đất.

Nàng kinh hãi, lí nhí:

- Ta nói sai à? Ta khai cho họ Triền chung quy cũng vì người ta giấu nhem cho người.

Tại sao... tại sao... người... người...

Nàng bật khóc.

Tôn Ngọc Phật dậm chân:

- Như thế này, có khác nào ngu huynh cứu nạn cho Triền Mộng Bạch? Hấn cương liệt thành tánh, trong tương lai hấn sẽ là mối họa phúc tâm của ngu huynh. Hiền muội..

Hấn dịu cơn tức uất, bước tới nâng nàng lên, rồi thở dài.

- Đừng khóc nữa, hiền muội. Ngu huynh không trách đâu.

Trần Thanh Như đưa tay quệt nước mắt, nhoèn miệng cười tươi thốt:

- Người đừng quá lo ngại. Đỗ Văn Thiên không kịp làm gì đâu. Có lẽ hiện giờ Lý Quan Anh và Tây Môn Hồ đã hạ sát Triền Mộng Bạch rồi. Đôi bút của Tây Môn Hồ có tấm chất kịch độc, đôi bút đó đã chạm vào mình họ Triền, thì chỉ có trời mới cứu hấn sống nổi.

Nàng bỗng lộ vẻ lo lắng, tiếp hỏi:

- Còn ta? Bây giờ ta làm sao? Họ sẽ đuổi theo ta.

Mưa núi lại rơi, mưa xuống ướt đầu nàng, nàng cũng không buồn vuốt đầu, vuốt mặt, cứ để nguyên như thế mà khóc.

- Ngu huynh không trách cứ chi sao hiền muội lại khóc? Còn như cái việc Lý Quan Anh và Tây Môn Hồ có đuổi theo thì mặc họ, ngu huynh chưa chết mà, ngu huynh dù sao cũng bảo vệ được hiền muội, bảo vệ cho mối tình của chúng ta được vĩnh cửu.

Hấn vuốt tóc nàng, hấn mơn trớn cho nàng vui đi phần nào sầu thảm lo sợ.

Bỗng hấn lật ngược bàn tay.

Hấn điểm nhanh vào huyết Ngọc Châm của nàng, lực đạo từ nơi huyết đó, chuyển nhanh qua mười hai kinh mạch, lên đến từ huyện Nào Hộ của nàng. Nàng làm sao sống được?

Trần Thanh Như nhưng khóc ngay, thoát khỏi vòng tay hấn, lùi xa ba thước, hấp tấp hỏi:

- Người!.. người!..

Đôi mắt gương tròn, suýt lọt ra ngoài, thân hình lão đảo thoáng mắt nàng ngã xuống.

Xong!

Gian phu hạ sát dân phụ.

Dù nàng nhắm mắt, vĩnh viễn giả tử nhân thế, nàng cũng không tưởng nổi là người tình yêu quý của nàng lại hành động đáng yêu quý như thế đối với nàng.

Lừa chồng, tìm cái yêu vụng trộm với họ Tôn, bàn định trăm phương ngàn kế với họ Tôn, hãm hại chồng để được tự do yêu con người lý tưởng.

Tất cả đã được đáp ứng bằng một sự phủ phàng, chính sanh mạng của nàng cũng được gói ghém trong cái phủ phàng đó.

Nàng ngã xuống, Tôn Ngọc Phật không bước tới nâng nàng lên.

Nàng làm sao được, khi hấn muốn thế, và hấn chỉ chờ đợi có thế.

Hấn cười lạnh thốt:

- Đừng trách ta nhé. Ta không giết người để diệt khẩu thì trong nay mai, ta sẽ ngã gục, mà ta ham sống lắm. Người đành vậy, nếu còn yêu ta, hãy đợi ngày nào ta về dưới tuổi vàng, mình gặp nhau, tiếp tục mối tình tội lỗi này.

Gió núi vẫn thét, mưa núi vẫn gào.

Nước mưa tràn ngập thân thể nàng, nước mưa cuốn đất, cuốn lá cây để dón đến thân thể nàng, như đắp hộ cho nàng một nấm mồ, bởi trên đời này còn ai biết nàng đã chết mà đến nơi đắp mộ kịp lúc?

Tôn Ngọc Phật đã đi, hấn khuất mình trong vùng cây rậm rạp.

Nhưng Trần Thanh Như chưa chết liền.

Nàng còn hấp hối, trong phút giây hấp hối, nàng nghe thiên lương vùng vẫy, nàng rên rĩ:

- Triển Mộng Bạch... ta hại người. Ta hại người, song ta chẳng được lợi gì. Người chẳng biết ra sao, chính ta lại mất mạng. Thực ra ta không nên hại người.

Nàng thều thào, tiếp:

- Gieo tai, gặp họa..

Giọng nói đã tắt lịm, vành môi bắt động. Đôi mắt đó nhắm nghiêng.

Vĩnh viễn nàng bất động.

Mưa vẫn rơi, gió vẫn gào, lá vẫn đổ, nước cứ cuốn bùn, lá, dồn lại quanh thân thể nàng.

Một nắm mồ phủ lên, tiếp đón tấm thân ngà ngọc, bởi ngà ngọc nên mới được nhiều người mưu chiếm, bởi ngà ngọc nên nàng mới trở thành dâm phụ.

Nhưng, ngà ngọc nằm xuống rồi, hơi thúi xông lên, và ruồi nhặng sẽ yêu chiều.

Triển Mộng Bạch vận dụng toàn lực, lướt gió, dầm mưa chạy chết.

Không ai dồn chàng đến cảnh chết, chàng chạy chết vì chạy trốn nhục. Bởi có nhục nào nặng hơn là cái nhục đoạt vợ của người?

Bạc quân tử chánh nhơn sợ nhất.

Mưa to, đường trơn, đêm tối, gỏi gào thê thảm quanh mình, mất cả lý trí, Triển Mộng Bạch mở to mắt mà chạy có khác nào nhắm mắt mà chạy.

Bao phen ngã rồi đứng lên, ngã xuống là vầy bùn, dầm nước, chàng vẫn chạy.

Chàng chạy, cũng chẳng biết về đâu. Cứ chạy cho xa cái chỗ xảy ra sự tình là được.

Một lúc lâu, mưa lạnh, gió lạnh, gió lạnh, làm chàng hồi tỉnh phần nào, chàng hồi ức sự việc đã đưa tay sờ lên đầu vai, nơi ngọn phán quan bút của Tây Môn Hồ quét trúng.

Bắc giắc, chàng thu tay lại.

Chỗ đó nóng quá, nóng như có than hồng đặt lên trên. Tay chàng ướt, vẫn nghe như bị phỏng.

Rồi toàn thân nóng ran lên, nóng như có ngọn lửa bên trong bốc cao.

Chàng ngẩng mặt, há miệng, hứng nước mưa. Định nhờ nước lạnh làm dịu cơn nóng trong thân thể.

Vô ích.

Nước mưa chưa xuống khỏi yết hầu, bốc thành hơi, theo hơi thở của chàng thoát ra ngoài.

Trời, tại sao?

Đúng lúc đó, từ phía hậu có tiếng gọi vọng tới:

- Triển công tử... Triển công tử.

Triển Mộng Bạch quay nhanh mình lại.

Đỗ Quyên ướt át chạy tới, thở hổn hển.

Đến gần chàng, nàng hỏi gấp:

- Triển công tử định đi đâu?

Trong thấy nàng, Triển Mộng Bạch sôi giận quát lớn.

- Tại hạ đi đâu, mặt tại hạ cần chi đến cô nương mà phải hỏi?

Chàng quay mình trở lại, tiếp tục chạy đi.

Đỗ Quyên lại gọi:

- Triển công tử, công tử thọ thương có nặng lắm không?

Triển Mộng Bạch vừa chạy vừa cao giọng đáp:

- Nặng hay không mặc tại hạ. Dù tại hạ có chết cũng chẳng cần cô nương phải quan tâm.

Sau mấy tháng giữ mộ mẹ, y phục rách, Triển Mộng Bạch không hề nghĩ đến điều đó.

Giờ đây, lúc chạy điên loạn, chàng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Đôi giày rách, không bảo vệ bàn chân, da thịt chạm sỏi đá đau quá chùng, nước mưa lại thấm vào đôi giày nặng thêm, chạy đi chỗ nào cao không đọng nước, giày kêu xèm xẹp, chỗ nào thấp, nước ứ, chân chàng dẫm bì bõm.

Gia dĩ, sinh lực không còn đầy đủ, thân hình đảo đảo chực ngã, chàng tiến tới hết sức khó khăn.

Đỗ Quyên leo đẹo theo sau, vừa chạy vừa gọi:

- Triển công tử đi đâu? Tại sao công tử không trở về nhà? Ở Hàng Châu các người quen thuộc ai ai cũng ngóng trông công tử trở về đó công tử ơ.

Triển Mộng Bạch hừ lên mấy tiếng, không nói năng gì hơn, cứ chạy. Người chạy trước, người đuổi theo sau, chẳng rõ độ bao lâu, Triển Mộng Bạch thấy chạy khá xa xôi, chậm chân lại lắng ta nghe ngóng. Thì ra Đỗ Quyên vẫn không rời chàng.

Hơi thở của nàng vang lên khá lớn, từ phía hậu vọng đến.

Lúc đó chàng nghe nhiệt độ trong người tăng gia hơn trước rất nhiều, có thể bảo là chàng thét ra khói, khóc ra lửa, bởi bên trong người là cả một lò lửa đang cháy cao ngọn.

Bực tức trong bực ra, bực tức ngoài bực vào, Triển Mộng Bạch có thể điên được.

Chàng đột nhiên dừng chân, quay mình lại hét:

- Cô nương là thân gái, đang tuổi xuân, đang hôm khuya khoắc chạy theo trai đến chốn hoang vắng để làm gì? Không sợ mang tai tiếng sao chứ?

Đỗ Quyên khóc ròng, cúi đầu, thốt ra nức nở:

- Tội.. tôi cũng chẳng biết... chạy theo công tử... để làm gì nữa.

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Cô nương có biết tại hạ là ai chẳng? Tại hạ là một dân tộc, một ác đồ. Cô nương không trở về, tại hạ sẽ giết cô nương, ăn thịt cô nương đó.

Rồi chàng quay mình trở lại, tiếp tục chạy nữa.

Quát giận, Đỗ Quyên vẫn không bỏ, sĩ nhục nàng vẫn theo, Triển Mộng Bạch bất giác điên tiết lên, dùng chân quay mình lại.

* * * Nàng xanh mặt kêu to:

- Công tử... công tử...

Triển Mộng Bạch rời tay, từ vai nàng, xuống lưng nàng, rồi bất thành linh ghì nàng sát vào ngực chàng.

Song, lý trí cuối cùng còn lại, bùng dậy, chàng xô nàng ra rồi phóng chân chạy đi.

Đỗ Quyên lại đứng lên, hấp tấp gọi:

- Chết độc lắm rồi, công tử không nên cử động mạnh. Hãy dừng lại, Triển công tử.

Triển Mộng Bạch cứ chạy.

Đỗ Quyên trong tình thế khẩn cấp, phi lướt tới, chặn đầu chàng.

Nàng vừa chụp tay, giữ chàng lại, chàng hét lớn:

- Buông tay ra.

Đỗ Quyên khi nào chịu buông, nàng tha thiết van cầu:

- Công tử hãy để cho tôi quan sát thương thế. Đừng làm vậy, công tử. Đừng làm vậy.

Nghĩ là chàng đừng cãi lời nàng, hãy để cho nàng quan sát thương thế.

Triển Mộng Bạch gằn giọng:

- Tại hạ muốn làm vậy.

Nghĩa là chàng cứ chạy mặc thương thế có nặng như thế nào Chàng lại xô Đỗ Quyên ra.

Mất thăng bằng, nàng nhào, song nàng bám Triển Mộng Bạch chặt quá, ngã xuống chàng lôi nàng ngã theo.

Mưa ược đường, bùn đất lầy lội, cả hai nhào xuống, một cổ bám, một cổ vùng thoát, họ ôm nhau, lăn lộn trong bùn và trong nước.

Đỗ Quyên luôn luôn van cầu chàng đừng làm vậy, chàng oang oang thốt là quyết làm vậy.

Trông vào tình cảnh đó, ai lại không cho là một sự cưỡng hiếp đang khai diễn, và thiếu nữ sắp sửa bị đâm tặ phá hoại cuộc đời.

Sau khi nghe Tôn Ngọc Phật cho biết đâm tặ chính là Tây Môn Hồ, chứ chẳng phải Triển Mộng Bạch như lão nghĩ, Đỗ Vân Thiên giờ thuật khinh công chạy bay lên núi.

Trong lúc nóng giận, lão không kịp xét suy chần chẫn, thành gây nên một sự oan uổng lớn lao cho người.

Bây giờ, phải làm sao cứu vãn sự tình mới được.

Lão chạy lên núi, chạy gấp, sợ không còn can thiệp kịp nữa.

Vừa chạy, lão vừa suy nghĩ.

- Giá như hấn không đủ sức chịu đựng niềm oan, hấn tự tử đi, thì tội ta biết bao lớn mà nói. Ta còn mặt mũi nào nhìn người trong thiên hạ, với cái tội hồ đồ làm hại một mạng người. Trên thế gian, hào kiệt vũ lân trách cứ ta, dưới âm phủ, gia gia hấn oán hận ta.

Trong lúc chạy đi, lão thấy Trần Thanh Như từ nơi đỉnh núi chạy xuống, song lão chẳng buồn lưu ý đến nàng.

Lão đâu có thì giờ lưu ý đến những việc chi khác, ngoài cái việc giải nạn cho Triển Mộng Bạch.

Khi lão lên đến nơi chỗ cũ, thì cục trường đã vắng bóng người.

Mọi người đều đi mất rồi.

Lão bước quanh cục trường, quan sát từng bụi cỏ, từng lùm cây, song chẳng thấy thi thể Triển Mộng Bạch.

Vậy là chàng chưa bị chúng giết.

Lão thở phào.

Nhưng rồi lại lo sợ, thầm nghĩ:

- Chúng giết hấn, mang xác hấn đi nơi khác chẳng? Hay chúng bắt sống hấn, để chờ bắt được dâm phụ, hành tội cùng một lượt?

Đỗ Vân Thiên đi khắp vùng hpụ cận, quyết tìm cho được Triển Mộng Bạch.

Lão nghĩ, chàng phải còn quanh quần đâu đó, chứ nếu đã rời đi thì hấn phải do con đường xuống núi, và như vậy là có chạm mặt với lão rồi.

Nhờ thân pháp linh diệu phi thường, lão làm công việc lục soát nhanh hơn người thường, nhưng vẫn không thấy Triển Mộng Bạch đâu cả.

Lão hết sức lấy làm lạ, thầm nghĩ chẳng lẽ chàng đã xuống núi rồi, nếu vậy thì chàng do ngã nào mà đi?

Tại sao lão chẳng thấy?

Bỗng lão nghe mang máng trong tiếng gió mưa, có ai kêu lên:

- Triển công tử, van cầu công tử, đừng làm thế, đừng công tử...

Đỗ Vân Thiên giật mình.

Lão nghe Triển Mộng Bạch gần giọng đáp:

- Tại hạ muốn làm như vậy. Tại hạ muốn...

Tiếp theo, tiếng người nhào lộn trên đất, như cả hai đang vật nhau.

Đỗ Vân Thiên sôi giận bừng bừng, định chắc là con gái đang ị Triển Mộng Bạch uy hiếp.

Lão nhận ra rõ âm thanh của cả hai, không thể nào lầm lẫn được.

Lão gào lên:

- Triển Mộng Bạch, ta cứ sợ gây nên sự oan uổng cho người, ngờ đâu người vẫn là một dâm tặc, một ác đồ.

Nhắm hướng phát ra âm thanh đó, lão vọt mình đi.

Trước tầm mắt, hai bóng người hiện ra, đang quần quạy trong bùn nước.

Không thấy lão giận dữ, thấy rồi đương nhiên lão phải giận nhiều hơn, giận cực độ.

Lão hét lớn:

- Dâm tặc!

Lão phi thân đến nơi, vươn tay nắm Triển Mộng Bạch quăng mạnh.

Chàng rơi ngoài xa hơn trượng.

Đỗ Quyên vọt đứng lên, thân thể y phục vấy bùn đất, sũng ướt nước mưa, trông nàng dơ dáy quá chừng, không thành nhân dạng chút nào cả.

Đỗ Vân Thiên nhìn con gái, tức uất suýt chết người cho được. Lão kéo con gái sát ngực lão, vuốt nước mưa trên mình nàng, dịu giọng thốt:

- Con đừng sợ, có gia gia đây rồi, gia gia đã đến đây, thừa sức bảo vệ con.

Đỗ Quyên còn tử uất hơn lão, bỗng nhiên lại bị cha kèm chế như thế này thì làm sao chạy theo Triển Mộng Bạch cho kịp?

Nàng dậm chân gắt:

- Buông con ra, gia gia.

Đỗ Vân Thiên cố trấn an nàng:

- Tĩnh trí lại con, đừng sợ nữa, có gia gia đây rồi. Việc gì, con cứ nói thiệt cho gia gia biết, nói đi con. Gia gia sẽ hạ sát hấn báo hận cho con.

Đỗ Quyên vùng vẫy, không thoát khỏi sự kèm thúc của Đỗ Vân Thiên, bất giác nàng hét lên:

- Gia gia, gia gia làm rồi. Tất cả mọi người đều làm. Chẳng một ai hiểu Triển công tử.

Triển công tử là con người hoàn toàn tốt.

Đỗ Vân Thiên sửng sờ.

- Thế nghĩa là gì?

Triển Mộng Bạch vật lộn với Đỗ Quyên trong bùn, trong nước, nàng kêu la như vậy, chàng gần giọng như vậy, còn gì nữa mà chẳng ai cho rằng muốn thoả mãn thú tánh chớ?

Tại sao Đỗ Quyên cho rằng chàng là con người hoàn toàn tốt?

Sự việc vừa rồi, có nghĩa như thế nào? Một cuộc đùa chớ? Dù là một cuộc đùa, ai người quân tử chánh trực có thể đùa như vậy sao?

Đỗ Vân Thiên buông tay ra.

Đoạn lão trở mắt, nhìn con gái.

- Gia gia làm? Làm ở điểm nào?

Đỗ Quyên chưa vội đáp câu hỏi của cha, cấp tốc quay mình, bước nhanh đến cạnh Triển Mộng Bạch.

Phản thương thế đang hoành hành, phản bị Đỗ Vân Thiên chụp và quăng đi rất mạnh, rơi xuống cũng mạnh, Triển Mộng Bạch bất động. Chàng mê mang, như xác chết, đôi mắt nhắm nghiền.

Đỗ Vân Thiên lạ lùng về thái độ của con gái, dậm chân hỏi tiếp:

- Đỗ Quyên, việc gì đã xảy ra? Sao con không giải thích cho cha hiểu?

Đỗ Quyên đưa tay che mặt, khóc rống lên.

Vừa khóc, nàng tóm lược sự tình, thuật cho Đỗ Vân Thiên nghe.

Cuối cùng, nàng khích động mãnh liệt, lại khóc to hơn, gào than:

- Triển công tử, tôi hại công tử. Tôi hại công tử đến đổi công tử mất mạng như thế này.

Trời! Công tử ơì..

Đỗ Vân Thiên sững sờ, thù người tại chỗ. Lão chẳng rõ chính lão buồn hay giận, lão đinh ninh là Triển Mộng Bạch có hành động quá vô lễ, phủ phàng đối với con gái lão.

Bây giờ, sự tình như thế đó, lão còn biết nói làm sao?

Trở lên đỉnh núi, để giải oan cho Triển Mộng Bạch, chuộc tội nghi ngờ nồng nổi một người ngay, chưa làm được cái việc giải oan, lão lại chồng chất thêm một cái oan nữa lên trên đầu chàng.

Chẳng những thế, lão xuất thủ quá mạnh, vô tình gây nên nghiêm trọng cho sự tình.

Bây giờ, lão phải làm sao?

Lão vò đầu, xoắn râu, bứt từng sợi tóc, sợ râu, bứt mãi vẫn chưa biết phải làm gì.

Đỗ Quyên nhìn lão, rít lên:

- Gia gia, làm sao? Phải làm sao hờ gia gia? Không lẽ chúng ta trở mặt nhìn chàng từ từ lịm dần? Trời ơi, nếu chàng chết đi, con sống thế nào được hờ gia gia?

Đỗ Vân Thiên bước tới, cúi mình cầm tay chàng, nghe mạch.

Triển Mộng Bạch chưa chết, song mạch nhảy rất yếu.

Trong thời gian qua, chàng chịu mọi điều thiếu thốn từ cái ăn đến cái mặc, không kể cảnh chiếu đất màn trời giữa chốn núi rừng hoang vắng.

Công lực của chàng đương nhiên phải kém giảm, kể đó, chàng phải ác đấu với bọn Lý Quan Anh và Tây Môn Hồ, trúng thương nhiễm độc, lại chạy chết, cuối cùng còn bị luôn Đỗ Vân Thiên chặn lại.

Sức lực nào chàng chịu nổi bao nhiêu phủ phàng đó?

Dù Đỗ Vân Thiên biết rành y thuật, song cứu sống Triển Mộng Bạch là làm cái việc đội đá vá trời.

Trên thế gian này, còn ai làm được?

Đỗ Quyên rung giọng hỏi:

- Còn phương cứu chữa không gia gia?

Đỗ Vân Thiênặng hắng một tiếng:

- Chỉ... sợ....

Già lệ phải cạn. Đỗ Vân Thiên khóc là một sự phi thường.

Sự phi thường đó tạo thành niềm tuyệt vọng cho Đỗ Quyên, nàng gào lên, nàng khóc to, nàng nhào xuống ôm thi thể của Triển Mộng Bạch như muốn dung hòa làm một, để vĩnh viễn chẳng rời nhau, dù một có ra đi cả hai cùng đi.

Khóc một lúc, bỗng nàng vùng đứng lên, bế luôn thi thể Triển Mộng Bạch, nàng rên rỉ:

- Triển công tử ơi, tôi yêu công tử lúc nhỏ, khi tóc tôi còn buông lỏng đầu vai, ngày ngày tôi ngồi nơi mũi thuyền nhìn công tử qua qua lại lại. Gió sông đưa đẩy tà áo công tử, tôi mãi mê nhìn tà áo, tôi say sưa ngắm dáng công tử... Tôi ôm ấp bóng hình công tử. Từ lâu lắm rồi, con tim tôi khắc ghi hình ảnh công tử, càng ngày càng đậm nét, công tử ơi. Tôi yêu công tử từ lâu..

Đỗ Vân Thiên giật mình, giương tròn đôi nhìn nàng.

Thần sắc của nàng biến đổi quái dị, thần sắc đó là của một kẻ điên loạn, của kẻ hoàn toàn mất lý trí.

Lão kêu lên:

- Quyên nhi..

Đỗ Quyên ghì thi thể Triển Mộng Bạch sát vào ngực, đưa một tay vuốt tóc chàng, âu yếm phủ chàng như chị nhũ em, mẹ dỗ con.

- Công tử mệt, ngủ đi công tử. Ngủ cho khỏe, sáng mai tôi nấu cháo cho công tử ăn, tôi sẽ để rất nhiều trứng trong cháo, công tử ăn là lấy lại sức liền. Đừng sợ nữa, công tử. Có tôi đây, chẳng ai dám làm gì động đến công tử đâu.

Đỗ Vân Thiên kinh hãi, hét lớn:

- Quyên nhi, con làm sao thế?

Đỗ Quyên bật cười ghê rợn:

- Gia gia đừng đánh chàng nữa nhé. Chàng là chồng của con, rể của gia gia, có ai nỡ đánh rể bao giờ hở gia gia.

Đột nhiên, nàng bế xốc Triển Mộng Bạch lên vai, phóng chân chạy đi về phía khu rừng...

Đỗ Vân Thiên lập tức đuổi theo.

Nghe tiếng chân phía sau, Đỗ Quyên vừa quay đầu lại, vừa thốt:

- Gia gia không nên theo con. Gia gia hãy về đi, con và chàng đến phòng hoa chúc, nơi đó chỉ có mỗi một mình chàng và con đến được thôi. Gia gia là nhạc phụ, đến động phòng làm gì?

Đỗ Vân Thiên rơi lệ:

- Quyên nhi..

Lão cứ chạy tới.

Đỗ Quyên rút trong mình ra một thanh chủy thủ, cao giọng thốt:

- Nếu gia gia còn đi theo, con sẽ đâm họng mà chết, nói thật với gia gia đó.

Đỗ Vân Thiên kinh hãi.

Đang lúc điên loạn, nàng dám làm liều, để nàng tự đâm họng thì lão mất con sao?

Nhưng để nàng chạy đi như vậy, thì lão nữ nào?

Lão uất nghẹn một lúc lâu, cuối cùng lão hừ một tiếng rồi ngã xuống.

Đỗ Quyên để mặc lão nằm đó, cứ bế Triển Mộng Bạch chạy tới mãi.

Chạy một lúc lâu, vào sâu trong rừng, nàng chọn chỗ cao ráo đặt chàng nằm xuống, gom lá cây, bẻ cành cây phủ trên mình chàng.

Vừa làm cái việc đó, nàng vừa lẩm nhẩm, giọng nói hết sức dịu dàng như dỗ một em bé.

Nàng thốt:

- Ngủ đi cưng, ngủ cho khỏe, cưng nhé. Không có ai dám đến quấy nhiễu chúng ta nữa đâu. Ngủ cho khỏe đi rồi sáng mai tôi sẽ nấu cháo ngon cho cưng ăn. Ngủ nhanh cưng nhé.

Bỗng, nàng nghe nói ở hông, rồi toàn thân tê dại.

Vừa lúc đó, một lão nhân có thân vóc ốm nhỏ, đôi mắt sắc lạnh xuất hiện cạnh nàng.

Sau lưng lão nhân, còn có một thiếu niên.

Lão nhân nhìn qua thi thể của Triển Mộng Bạch, bật cười hắc hắc:

- Đi khắp phương trời góc biển, tìm chẳng gặp người, bất ngờ về chỗ cũ lại gặp cổ nhân.

Cổ nhân ới, thì ra cái công của ta không uổng. Cuối cùng, ta cũng gặp người. Thần xui quỷ khiến gặp lại người.

Thiếu niên có gương mặt xanh nhợt, bận áo xanh đậm, chiếc mũi giống mỏ chim ưng, bật cười hì hì:

- Trời cao có mắt mà gia gia. Con có phạm làm chương môn Bồ Kỳ Môn thì trước sau gì duyên may cũng đến với con.

Hiển nhiên hai người đó chính là cha con là Phương Tân và Phương Dật.

Bị Tiêu Tam Phu nhân đuổi đi, cha con họ Phương không đi đâu xa, bắt quá họ rời ngôi khách sạn, tìm chỗ nấp trong vùng phụ cận nghe

ngóng sự tình.

Sau đó, họ âm thầm trở lại khách sạn, hỏi nơi mấy gã làm công, mới biết được Tần Vô Triện và Tam phu nhân cùng chết cả rồi.

Cả hai cha con cấp tốc ra đi tìm Triển Mộng Bạch, khắp bốn phương trời. Tìm không gặp chàng, họ trở lại Mạt Can Sơn, đến phần mộ của Tần Vô Triện.

Họ nghi ngờ nơi đây hẳn Triển Mộng Bạch có lưu lại một dấu vết gì chỉ dẫn họ truy tầm tung tích chàng.

Bất ngờ, đang lên núi, họ nghe tiếng động.

Họ đi lần về hướng tiếng động phát ra, và họ gặp Triển Mộng Bạch và một thiếu nữ lạ.

Tự nhiên hai cha con mừng vô tưởng.

Phương Tân trước hết điểm huyết chế ngự Đỗ Quyên, rồi bước đến nắm Triển Mộng Bạch, nâng hồng chàng lên, lục soát trong mình chàng.

Lão biến sắc mặt, kêu to:

- Tại sao thế này? Lão Bạch Bồ Kỳ và quyền bí kíp võ công của lão Tần vẫn đâu? Sao không có trong mình hấn?

Phương Dật cười hì hì:

- Không có ở trong mình hấn, thì nơi nàng kia. Để con lục soát xem sao.

Lục soát trong mình một thiếu nữ là điều thích thú cho hấn, hấn có dịp sờ mó khắp cơ thể của một nàng hơ hơ tuổi xuân.

Dù lục soát bằng quơ hấn cũng thích rồi, hướng hồ lục soát để tìm những vật mà hấn hằng mơ ước.

Hấn làm mạnh hơn động tác bình thường, hấn cố ý mạnh tay để thỏa mãn thú tánh, lục soát một lúc, chẳng thấy gì.

Nhưng hấn cứ mò, mò mãi.

Phương Tân nổi giận quát:

- Người định mò đến bao giờ? Có buông tay ra không?

Lão vung tay đánh ra một đạo kinh phong, giải huyết đạo của nàng, đoạn hét lớn:

- Người có lấy những vật trên mình Triển Mộng Bạch chẳng? Có lấy thì cho ta biết ngay, người dấu ở nơi nào?

Chẳng rõ Đỗ Quyên có sợ hãi trước oai lực của Phương Tân hay nàng còn si si dại dại, nàng giương tròn mắt đảo một lúc, rồi bật cười ha hả, hỏi lại:

- Vật gì? Lão già muốn nói đến những vật gì trên mình chàng? Ta đang ở đây, động phòng với chồng ta, đây là phòng hoa chúc, sao các người đến phá khuấy chứ?

Đoạn nàng cười, cười lớn rồi tiếp luôn:

- Các người đến uống rượu mừng phải không? Rất tiếc, không có rượu. Ở giữa rừng, làm gì có rượu cho các người uống.

Phương Tân giật mình, nhìn sững nàng, sau cùng lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng.

Lão thở dài:

- Nàng điên! Một nàng điên. Ta còn hỏi gì được?

Phương Dật mỉm cười:

- Nếu là nàng điên, thì gia gia để mặc con, con sẽ mượn nàng làm vật tiêu khiển một lúc...

Hắn đưa tay toan bế Đỗ Quyên.

Phương Tân vung tay đánh hất bàn tay của Phương Dật, chẳng cho hắn chạm vào người nàng.

Bị cha hất khá mạnh, Phương Dật ngã nhào, hắn xoay mình lấy thế, đứng lên hăn hộc:

- Thế gia gia vừa ý nàng, nên định giành phần cho gia gia à? Nếu chẳng vậy sao gia gia cản con? Dù con có đụng chạm đến nàng điều đó có hại gì đến cha con ta đâu?

Phương Tân sôi giận, đỏ bừng mặt, cung tay bước tới hét:

- Người nói gì chứ nghịch tử trời đánh thánh vật? Người dám nói với cha người một câu như vậy à?

Bị đánh ức, bị ngăn chặn, Phương Dật sùng sộ lại:

- Thế tại sao gia gia ngăn cản con? Chứ bình thường gia gia chẳng có tánh đó sao?

Phương Tân giận quá, song chẳng lẽ đi giết chết đứa con duy nhất?

Lão quát:

- Có cam ngay cho ta nhờ không nghịch tử?

Đoạn lão dịu giọng lại, tiếp:

- Đại sự không lo, lại lo nói nhảm. Có muốn giờ trò nham nhở thì đợi vào thành chẳng thiếu gì nơi cho người thỏa mãn thú tính, ở đây người không được buông lỏng.

Lão trầm giọng nhắc:

- Người đừng quên hiện tại chúng ta cần phải làm gì. Tìm hắn khắp nơi, qua mấy tháng rồi, công lao không phải ít, gặp hắn rồi, người lại không làm gì hết, chỉ xoay xoay bên gái đẹp, như mèo thấy mỡ, thật chán cho người vô cùng.

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Tìm cách nào hỏi chúng xem chúng để những vật đó ở đâu?

Phương Dật hừ một tiếng:

- Gia gia bảo hỏi ai? Tiểu tử kia đã chết rồi, còn nàng này lại điên.

Hỏi một nàng điên thì hỏi gì được?

Phương Tân nắm tay Triển Mộng Bạch, nghe mạch một lúc đoạn lạnh lùng thốt:

- Ai nói hần chết? Hần trúng độc, lại mang nội thương, thành ra mê man như vậy, chứ nào chết đâu. Cũng may hần gặp ta, mạng hần còn dài đây.

Lão lấy trong mình ra một chiếc hộp vuông bằng ngọc xanh, lão mở nắp.

Từ trong hộp một mùi lạ xông lên, nức mùi.

Phương Dật biến sắc mặt kêu to:

- Gia gia định lấy Tuyết Liên cứu hần?

Phương Tân gật đầu:

- Phải!

Phương Dật gần từng tiếng:

- Phải dùng bao nhiêu tâm lực, qua bao nhiêu phương kế mới trộm được Tuyết Liên từ hoàng cung, tích trữ phòng nguy, giả như mình mà có bị Tình Nhân Tiễn bắn trúng, cũng có sẵn chất giải độc mà dùng. Rồi bây giờ gia gia lại đem vật đó, cứu chữa cho tiểu tử. Nếu sau này chúng ta trúng phải Tình Nhân Tiễn thì sao?

Hần hét vang, hần nhảy chồm, hần vung vít tay chân, hần mất cả bình tĩnh.

Phương Tân không hề quay mặt nhìn hần, lạnh lùng hỏi:

- Người có muốn làm chưởng môn nhân Bồ Kỳ Môn hay chẳng?

Phương Dật cao giọng:

- Đương nhiên...

Phương Tân chặn liền:

- Đã thế, chúng ta phải cứu hần sống lại, bằng mọi cách, kể cả việc phi phạm Tuyết Liên. Chúng ta không còn tiếc được bất cứ vật gì. Mất vật gì, chúng ta tìm cách lấy lại sau này, chứ để cho hần chết, là điều không thể làm được. Nếu người ngăn chặn ta dùng Tuyết Liên cứu hần, thì ít nhất người cũng có phương pháp khác chứ?

Lão trầm giọng tiếp:

- Người có phương gì? Hãy nói cho ta nghe.

Phương Dật sững sờ.

Hần nhận ra, gia gia hần nói đúng đạo lý.

Hần bật cười hì hì, thốt:

- Con nông nổi quá, không thâm hiểm bằng gia gia. Phải đó, gia gia nên dùng Tuyết Liên cứu hần.

Vì cái lợi to tát trước mắt, hần thay đổi thái độ ngay, hần mê mang với viễn ảnh huy hoàng khi học được bí kíp vũ công của Tàn Vô

Triệu, trở thành chưởng môn nhân Bồ Kỳ Môn, hẳn quên đi sự hăm dọa của một mũi Tình Nhân Tiên bay đến cho hắn, cho gia gia hắn một cách bất ngờ.

Đỗ Quyên nằm bất động một chỗ, dù đã được Phương Dật giải huyết rồi, nàng chưa can thiệp, yên lặng nhìn cha con họ Phương xem họ làm gì.

Đến lúc đó, bất thành linh nàng vùng đứng lên, vọt mình tới chặn trước mặt cha con Phương Tân, không cho họ đến gần Triển Mộng Bạch.

Nàng cao giọng thốt:

- Chàng là chồng của ta. Hãy để cho chàng ngủ yên. Các người không được làm kinh động giấc ngủ của chàng.

Phương Tân lạnh như tiền, điềm nhiên đưa tay ra, điểm vào huyết tướng đài của nàng.

Đỗ Quyên dù thần trí bất định, vẫn còn nhớ vũ công như thường, nàng hành động theo thói quen của bản nết tự vệ đúng hơn là theo sự phản ứng của người sáng suốt.

Nàng xoay cổ tay, lật bàn tay lên năm ngón vươn ra, phớt qua mạch môn của Phương Tân.

Thủ pháp của nàng rất nhanh, thủ thứ nhất lại rất đẹp, nàng áp dụng đúng mức vũ công Ly Huyền Tiên của Đỗ Vân Thiên.

Phương Tân là tay lão luyện giang hồ, có môn công phu nào trong vũ học mà lão chẳng hiểu.

Vừa thấy bàn tay Đỗ Quyên chớp lên, bất giác lão biến sắc, lùi lại mấy bước, cao giọng thốt:

- Thiếu nữ này có lai lịch phi thường đấy. Có thể nàng là môn đệ hay hậu nhân của một bậc kỳ tài nào đó.

Đỗ Quyên bật cười khanh khách.

- Người nói đúng. Ta là con gái của Đỗ Vân Thiên đây. Chàng là rể của Đỗ Vân Thiên, các người chạm vào chàng, Đỗ Vân Thiên sẽ chẳng dung tha cho các người đâu. Liệu hồn.

Nàng dọa luôn:

- Gia gia ta đang ở gần đây, người sẽ đến trong chốc lát, cho các người biết.

Cha con họ Phương giật mình, biến sắc, mặt trắng nhợt.

Cả hai cùng kêu lên:

- Ly Huyền Tiên.

Phương Tân đảo mắt nhìn ra bốn phía, chẳng thấy bóng người, tâm thần trấn định lại phần nào.

Lão suy nghĩ một chút, rồi thì thầm bên tai con trai lão:

- Kể ra, chính là cái may cho cha con ta chứ chẳng phải rủi đâu. Cho nên người mới gặp nàng này..

Lão cười, ngẩng mặt nhìn sang Đỗ Quyên dịu giọng hỏi:

- Chồng người đã chết rồi, người có biết như vậy chưa?

Đỗ Quyên sửng sò.

Thần trí mơ hồ, nàng tưởng là Triển Mộng Bạch đã chết thật.

Nàng lẩm nhẩm:

- Chàng chết rồi sao? Chàng biết...

Bỗng nàng bật khóc, tiếng khóc của nàng vang to quá, chấn động khu rừng.

Phương Tân an ủi:

- Người đừng khóc. Tuy hán chết rồi, ta có thể cứu hán sống lại.

Đỗ Quyên ngưng khóc, mở to mắt, nhìn lão trừng trừng:

- Người cứu được chàng sống lại? Thật vậy?

Phương Tân gật đầu, mỉm cười:

- Tự nhiên là phải thật, ta lừa gạt người làm gì? Nhưng sau khi ta cứu hán sống lại rồi, người không thể theo hán nữa. Người phải lấy con trai ta làm chồng, người phải bỏ hán. Có như vậy ta mới cứu hán.

Đỗ Quyên nín lặng rất lâu.

Nàng suy nghĩ. Nàng điên loạn thần trí rồi, còn suy nghĩ chi được.

Nhưng, nàng nín lặng như vậy độ một lúc lâu rồi cười hì hì, gật đầu đáp:

- Được, được. Người cứu chàng sống lại, ta sẽ lấy con trai người làm chồng. Ta vẫn có thể lấy hán như thường. Cứ cứu chàng đi.

Dù loạn óc, nàng chỉ nghĩ đến Triển Mộng Bạch, bất cứ việc gì, nàng cũng mơ hồ, chỉ cứu chàng là nàng còn nhớ được mãi.

Phương Tân cười lớn:

- Vậy là người thỏa thuận rồi đấy nhé, người không thể hối hận sau này nhé.

Đỗ Quyên lại gật đầu lượt nữa:

- Ta không hối hận đâu.

Phương Tân đưa tay ra, chẳng biết lão đưa tay để làm gì.

Có lẽ lão định chi Triển Mộng Bạch, hoặc giả lão bảo Đỗ Quyên tránh qua một bên cho lão bước tới, chữa trị cho Triển Mộng Bạch.

Nhưng Đỗ Quyên cũng vội đưa tay ra, đánh mạnh vào tay của lão.

Bất giác lão nghe đau quá vụt tay về, trong khi đó Đỗ Quyên cười hì hì, chừng như thích thú lắm.

Phương Dật cau mày, kêu lên:

- Nàng này điên, con không thể có một người vợ điên, gia gia ơi.

Tiêu khiển với nàng thì được, chứ ăn đòi ở kiếp với nàng nhất định không được đâu gia gia.

Chẳng hiểu nghĩ sao, Phương Tân vụt vung tay đánh hấn một chưởng, hấn nhào lộn ra xa, lặn mấy vòng. Phương Dật vừa đứng lên, vừa nhăn mặt, vừa đưa tay xoa mấy chỗ đau.

Đau quá sanh giận, hấn bắt kẻ trời đất, hét lớn:

- Gia gia muốn lấy nàng, cứ lấy. Con không thể lấy đâu, đừng ép con. Gia gia cưỡng bức quá, con sẽ...

Phương Tân lạnh lùng:

- Vừa làm được chưởng môn Nhân Bồ Kỳ Môn, vừa được làm rể Lý Huyền Tiên Đồ Vân Thiên, trên giang hồ còn ai dám xem thường người nữa chẳng? Người có thấy cái lợi đang chờ người to lớn như thế nào chẳng? Sao người cứ ăn nói như một nghịch tử thế?

Phương Dật sững sờ một lúc, đoạn lẩm nhẩm:

- Nhưng... nàng...

Phương Tân quát:

- Đến lúc đó, ai cấm người bỏ nàng, tìm một người vợ khác hợp tình, hợp ý với người?

Sao người ngốc thế?

Phương Dật nghe xong xong, mừng ra mặt, hấp tấp thốt:

- Phải đó gia gia. Gia gia sáng suốt quá chừng. Con phục gia gia lắm. Lúc nào gia gia cũng có lý, con có cái tật cãi bướng lỗi hết sức. Hấn cười hì hì, vừa cười vừa đưa tay định vuốt ve Đồ Quyên.

Hấn gọi:

- Nương tử...

Phương Tân trầm giọng gắt:

- Làm gì mà một thế quý đối? Chưa phải lúc người chạm đến nàng.

Phương Dật tức bực:

- Tại sao? Đợi lúc nào nữa chứ?

Phương Tân đáp:

- Ta xem ra sự liên hệ giữa nàng và gã họ Triền kia chẳng phải tầm thường đâu. Nếu tiểu tử tỉnh lại, thấy nàng bị người làm nhục, hấn sẽ phần nộ, khi nào hấn lại chỉ chỗ cất dấu hai vật báu.

Lão dừng lại một chút, rồi cười lạnh tiếp:

- Người kiên nhẫn, đợi khi nào tiểu tử chỉ chỗ cất giấu Bạch Bồ Kỳ và quyền bí kíp vũ công của Tần Vô Triệu xong... hì hì... người tự do, muốn hành động thế nào, tùy thích.

Lão đưa tay chỉ Đồ Quyên, rồi tiếp luôn:

- Nàng sẽ là vật sở hữu của người, người hưởng thụ đến khi nào thấy chán thì bỏ hay để lại tùy người.

Bỗng có tiếng động mạnh nơi mấy hàng cây gần đó vọng ra.
Phương Tân tưởng là Đỗ Vân Thiên đến nơi, biến sắc mặt, gọi
Phương Dật gấp:

- Chạy nhanh lên.

Chạy, dĩ nhiên cha con lão chạy đã đành, mà Đỗ Quyên cũng phải
chạy theo.

Nàng hừ một tiếng:

- Chồng ta, ta bế, ta không muốn các người chạm đến chàng.

Nàng cúi mình, nhẹ tay nâng Triển Mộng Bạch lên.

Phương Tân và Phương Dật kèm hai bên Đỗ Quyên bế Triển Mộng
Bạch đi giữa, từng bước gấp xuống núi.

Họ đi..

Qua ngày sau, khi hoàng hôn xuống, họ đến Ngô Hưng.

Thị trấn Ngô Hưng không lớn lắm, song thuộc vùng Giang Nam, và
nổi tiếng có lắm cảnh đẹp, cho nên cũng quy tụ được một số khách
viễn phương, phàm thị trấn nào có nhiều du khách đến viếng, đương
nhiên nơi đó cuộc sinh sống phải phồn thịnh.

Nhờ thế, Ngô Hưng cũng nhiệt náo chẳng kém mấy thị trấn lớn.

Những nơi nhiệt náo về đêm càng nhiệt náo hơn với những ánh đèn,
đèn đường, đèn phố, giữa ánh sáng chan hòa rực rỡ đó, khách du
lịch nhộn nhịp dạo phố, những hàng quán sòng về đêm lại được dịp
phát tài.

Đoàn người gồm bốn mạng, trong đó có một bệnh, một điên, một già,
một trẻ, đương nhiên phải khiêu động hiếu kỳ của khách đi đường.
Vốn là tay lịch làm giang hồ, Phương Tân cũng biết vậy, cho nên vào
thị trấn, lão gấp rút tìm khách sạn, và không để cho bọn công nhân
trong khách sạn nói gì, lão trao vội ra một đỉnh bạc trám họng chúng.
Tự nhiên chúng ba giờ khinh bỉ thần tài, và họ được tiếp đón với trọn
vẹn nghệ thuật chiêu đãi.

Dọc đường, Phương Tân có cho Triển Mộng Bạch uống Tuyết Liên.
Tuy Tuyết Liên là loại thần dược, song Triển Mộng Bạch lao phí cả
khí và huyết rất nhiều, hơn nữa chất độc của cái đầu Phán Quan Bút
của Tây Môn Hồ đánh phốt qua vai, nhiễm nặng khắp cơ thể chàng
thành thử chết thì chưa chết, chàng vẫn còn hôm mê trầm trầm.
Nếu uống Tuyết Liên và được nằm nghỉ ngay, thì có thể Triển Mộng
Bạch hồi tỉnh nhanh.

Nhưng suốt đoạn đường dài, người mạnh còn vất vả, huống chi
người bệnh.

Cho nên Triển Mộng Bạch phải mê mang như vậy.

Khi đến Ngô Hưng trấn, vào khách sạn rồi, có nơi yên nghỉ, chàng

không bị dao động nữa, hơi thở bắt đầu đều hòa, vết thương nơi vai cũng bớt sưng.

Phương Dật cứ đi tới đi lui mãi quanh phòng, chốc lại nhìn Đỗ Quyên, hần nhận ra nàng đẹp kinh hồn dưới ánh đèn, đẹp gấp mười, gấp trăm lần trước đó.

Hần nuốt nước bọt mãi, hần tặc lưỡi mãi, cuối cùng không đành được tánh nóng, hỏi Phương Tân:

- Tiểu tử sắp tỉnh lại chưa gia?

Hần chỉ chờ cho Triển Mộng Bạch tỉnh, gia gia hần hỏi mấy điều Triển Mộng Bạch khai xong, là mỹ nhân kia sẽ tùy thuộc hần xử dụng. Phương Tân đáp:

- Hần sắp tỉnh. Chỉ trong một khắc nữa thôi.

Phương Tân bước đến cạnh bàn, ngồi xuống, nâng cánh tay Đỗ Quyên lên, đưa sát mũi, vừa hôn nhẹ, vừa cười thốt:

- Một khắc nữa thôi, nương tử sẽ cùng ta vào hưởng khoái lạc.

Đỗ Quyên ngây ngây dại dại nhìn Triển Mộng Bạch. Phương Dật nắm tay nàng, nàng chẳng hay biết chi cả, mừng tượng cánh tay đó không phải của nàng.

Phương Dật nói gì chừng như nàng chẳng hề nghe.

Phương Dật cứ phớt mãi, phớt mùi da trắng mịn của cánh tay nàng, bàn tay nàng.

Bỗng nàng rút tay về cười hì hì kêu lên:

- Nhột, nhột quá.

Phương Dật bật cười khanh khách:

- Nhột à? Còn nhột nhiều hơn nữa kìa. Rồi nương tử sẽ nhột vô tưởng nhưng nhột một cách thích thú.

Hần choàng hai tay qua vai Đỗ Quyên chặn lấy nàng ghì mạnh.

Đỗ Quyên kêu lên oai oái:

- Khó chịu quá, khó chịu quá.

Nàng vừa thốt vừa nhìn Triển Mộng Bạch, vừa phát bàn tay.

Bàn tay phát ra, tuy có vẽ tùy ý mà phát, song cái chưởng đó có hàm súc một chân lực khá mạnh.

Phương Dật đang say sưa với hơi hướm của người đẹp, khi nào hần đề phòng nàng xuất thủ.

Đương nhiên là hần lãnh đủ cái chưởng bất ngờ nhưng khá mạnh của Đỗ Quyên.

Một tiếng bình vang lên.

Chưởng kinh của Đỗ Quyên trúng ngay ngực hần, thay vì ngã xuống hại lại bị tung bổng lên bay đến tường phòng, thân hình chạm vào đó, bật kêu một tiếng bình nữa.

Hắn rơi xuống nơi chân tường.

Phượng Tân sôi giận, vụt đứng lên quát:

- Sao người đánh hắn? Người không sợ là ta có thể hạ sát chồng người chăng?

Đỗ Quyên chớp chớp mắt, cười điên dại nhìn lão:

- Ta đánh hắn à? Hắn bị trọng thương à? Thật ta lỗi quá, chẳng hiểu tại sao ta làm như vậy. Nàng cũng đứng lên, tay cầm một vuông khăn bước tới.

Phượng Dật bị đánh bất ngờ, máu rỉ ra hai bên khóe miệng, cắn phần phi thường, toan phát tác, song Đỗ Quyên quăng chiếc khăn sang hắn, bảo:

- Khăn đây, lau miệng đi.

Hắn hết giận, liền chụp chiếc khăn lau miệng ngay.

Trong khi đó, Đỗ Quyên nhìn hắn cười hì hì.

Nàng si si dại dại, trông đã đẹp, bởi còn có vẻ nào đẹp bằng vẻ ngây thơ?

Nàng cười, vẻ đẹp càng tăng lên mấy phần.

Phượng Dật nhìn nàng cười mà hồn bay tận đâu đâu, còn giận nàng làm sao được nữa?

Hắn cứ đưa khăn, lau qua lau lại hai mép miệng mãi, tay lau như cái máy, mắt nhìn Đỗ Quyên đăm đăm.

Phượng Tân hừ một tiếng, hỏi:

- Người định lau đến bao giờ?

Phượng Dật như không nghe gia gia hắn mĩa mai. Hắn cứ nhìn Đỗ Quyên.

Đột nhiên hắn hét lên:

- Không thể đợi lâu nữa. Con không đợi lâu hơn được nữa, gia gia.

Hắn chồm tới, vòng tay bế Đỗ Quyên, nâng nàng hồng chân khỏi đất, chạy bay ra khỏi cửa.

Phượng Tân cau mày. Lão biết, con trai lão quá gấp, có thể làm hỏng cả sự toan tính của lão, song lão còn biết làm gì hơn?

Lão thở dài, lẩm nhẩm:

- Nghiệt chướng, nghiệt chướng...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 6

Nếp Sống Phong Lưu

Triển Mộng Bạch cất tiếng rên ư ư.

Chàng mở mắt ra, nhìn quanh bất giác kinh hãi, cửa mình định ngồi dậy, Phương Tân vội đưa tay ấn nhẹ chàng nằm yên như cũ, rồi điểm một nụ cười man trá, thốt:

- Chết độc nhiễm sâu, thương thế lại nặng, may gặp lão phu dùng Tuyết Liên cho uống, người mới tỉnh lại đó. Bây giờ, tuy độc khí đã được giải trừ, song nốt thương chưa được trị dứt, người phải tránh cử động mạnh.

Từ cõi chết trở về cõi sống, Triển Mộng Bạch tự nhiên chẳng còn nhớ gì đã xảy ra, thì trong lúc mê mang, chàng làm sao biết được những diễn tiến quanh chàng.

Chàng giương tròn đôi mắt ngời kinh ngạc hỏi:

- Các hạ.... các hạ cứu tại hạ?

Có thể như vậy được sao? Người cứu chàng lại là lão ấy sao?

Phương Tân gật đầu:

- Chính lão phu cứu người. Nếu không có cơn may đưa đến, hiện giờ người đã ra ma rồi.

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Chàng hồi ức lại những sự việc đã qua, dĩ nhiên chàng phải bắt đầu từ lúc Tần Vô Triệu đánh đuổi Phương Dật chạy ra phi phòng. Chàng cũng nhớ luôn Phương Tân sau đó lại đến bức bách Tần Vô Triệu phải thu nạp Phương Dật làm môn đồ, và truyền y bát cho hắn.

Sự kiện đó, chỉ liên quan giữa Tần Vô Triệu và Phương Tân, chứ chàng là người ngoài cuộc, hẳn Phương Tân không thể có ý gì bất lợi cho chàng cả.

Cho nên, chàng chẳng hề biết được mục đích của sự việc cứu chàng tỉnh lại, và đương nhiên chàng phải cảm kích Phương Tân, cho rằng lão già ấy tuy có những hành động bất chánh, song chàng cho lão nhân hậu, biết cứu người trong cơn hoạn nạn.

Ơn!

Chàng cho rằng hẳn Phương Tân có ơn với chàng, song vốn tính cương trực, thọ ơn là chỉ biết có việc báo ơn, chứ không hề thốt những lời khách sáo, cảm tạ rối rít như người đời thường làm, rồi sau đó lại lờ đi, có khi còn lấy oán báo ân nữa.

Chàng có hàng ngàn lời nói, nói để cảm tạ ơn cứu mạng, song chàng không nói được, chỉ vì cái tánh thẳng thắn đó.

Phương Tân nhìn thoáng qua là biết ngay cái ý của chàng như thế nào, lão bật cười khanh khách:

- Đường thắc mắc chi hết, khỏi cần phải nói gì. Điều cần yếu là hiện

tại người cứ nằm yên, tịnh dưỡng, khi nào nghe trong người khỏe lại, người sẽ nói chuyện với lão phu cũng chẳng muộn.

Triển Mộng Bạch lại càng cảm kích hơn, nhận ra Phương Tân có cái tác phong của con người khoáng đạt, dù đã làm một cái ơn trọng đối với chàng, vẫn không hề tỏ vẻ gì là kể công, cao ngạo cả.

Có một tác phong khoáng đạt như vậy, hẳn phải có một lượng tâm, con người đó có thể nào làm được những điều bại hoại?

Vậy ra, những lời truyền thuyết trên giang hồ về lão ta, chẳng đúng sự thật à?

Đúng hay không đúng, Triển Mộng Bạch không cần tìm hiểu, chỉ biết hiện tại, lão có hành động tốt với chàng, lão là người có ơn cứu mạng đối với chàng là đủ rồi.

Dù người đó, thuộc thành phần nào trong vũ lâm, lão cũng vẫn là người ơn của chàng, chàng phải ghi ơn, và tìm dịp đáp ơn.

Phương Tân bước ra ngoài phòng một chút, rồi trở vào, tay cầm chén sâm, trao cho chàng, bảo uống.

Triển Mộng Bạch tỉnh lại, là mưu đồ của lão được thực hiện nửa phần, bởi lão chỉ sợ chàng chết thôi.

Lão mừng, nhưng đồng thời lão lại lo.

Thoạt tiên, lão sợ Phương Dật bế Đỗ Quyên trở về. Nếu Triển Mộng Bạch thấy con trai lão ôm Đỗ Quyên nơi lòng, mang nàng trở lại, thì tránh sao khỏi chàng nghi ngờ. Và như vậy là cơ mưu của lão phải hỏng.

Rồi lão lại sợ Phương Dật mang Đỗ Quyên đi luôn, nếu mất Đỗ Quyên thì Triển Mộng Bạch sẽ hỏi, lão đáp làm sao?

Lão sợ Phương Dật trở về, rồi lão lại mong hắn trở về.

Lão làm sao giải quyết được mâu thuẫn đó. Tuy trong tâm lo rối lên, ngoài mặt lão cố làm ra vẻ thản nhiên. Lão cười cười nói nói với Triển Mộng Bạch. Nói để cho chàng đừng nghi vợ nghĩ vẫn, lão nói, nhưng lại bảo Triển Mộng Bạch cứ nghe, khỏi cần phải đáp lời, sợ chàng tiêu hao khí lực, chậm bình phục.

Bỗng, có một tiếng soạt vang lên.

Một bóng người từ mái nhà bay vút xuống.

Người đó là một lão nhân, tóc bạc, râu bạc, gương mặt vừa nghiêm vừa lạnh, tay nắm lưng một người, giở hông lên cao.

Lão nhân chính là Đỗ Vân Thiên.

Trong thấy Đỗ Vân Thiên, Phương Tân biến sắc mặt, đôi chân run như nhũn lại, lão buông mình xuống ghế kêu phịch một tiếng, chiếc ghế suýt gãy làm đôi.

Thì ra, vì tức uất quá độ, Đỗ Vân Thiên hôn mê, ngã người tại chỗ,

trong khi Đỗ Quyên bế Triển Mộng Bạch chạy sâu vào rừng.
Lúc tỉnh lại, không còn thấy bóng hình con gái, mà cũng chẳng nghe tiếng của nàng.
Lão cấp tốc chạy xuống núi, rồi theo quan lộ đi tới mãi.
Dọc đường, lão hỏi thăm khách bộ hành, tả hình dáng của Đỗ Quyên và Triển Mộng Bạch rõ ràng, xem họ có gặp cả hai đi qua con đường này chẳng.
Vì bọn Phương Tân đi đường một cách quá lộ liễu, nên ai ai cũng biết, họ sẵn sàng chỉ hướng cho Đỗ Vân Thiên.
Đỗ Quyên và Triển Mộng Bạch nhập bọn với hai người nữa, song Đỗ Vân Thiên cần gì tìm hiểu người đó, miễn có con gái của lão trong đoàn người là được rồi.
Lão theo đến thị trấn Ngô Hưng.
Lúc lão vào thị trấn, thì đêm đã xuống khuya, đèn nhà dọc theo phố đã tắt, lão không còn gặp ai để hỏi.
Do đó, lão tìm đến khách sạn, dò thám.
Bất ngờ, khi đến ngôi khách sạn có bọn Phương Tân thuê phòng trọ, bỗng lão thấy một thiếu niên vác một nàng thiếu nữ chạy bay ra ngoài.
Lão định ninh thiếu niên đó chẳng phải là con người tốt, ban đầu, lão muốn đuổi theo để trừng trị kẻ gian.
Nhưng lão do dự, nếu gánh vác việc bất bình, thì phải bỏ phế công cuộc tìm con gái.
Bất thành linh, thiếu nữ bị vát đi đó vụt kêu lên:
- Buông ta xuống, để ta trở vào với chồng ta.
Đỗ Vân Thiên vụt biến sắc, nhận ra đúng là âm thanh của Đỗ Quyên.
Lập tức lão vọt mình tới, trong khi Phương Dật chưa hay biết gì, lão chỉ cần vươn tay là kẹp cứng nơi cổ hần, chế ngự hần dễ dàng.
Nhận ra gia gia nàng, Đỗ Quyên nhoẻn miệng cười.
- Sống lại rồi.
Thế là nàng tưởng gia gia nàng đã chết, lúc mà nàng đã bế Triển Mộng Bạch chạy đi.
Nàng thấy lão ngã xuống quá rõ ràng, song vì tâm trí cuồng loạn, nàng không nghĩ đến việc trở lại cứu cha.
Thực ra, nàng lúc mê, lúc tỉnh, mê thì nhiều, mê lâu, tỉnh thì ít, lại tỉnh một chút lại mê liền.
Cho nên, bây giờ, thấy cha còn sống, nàng kêu lên mấy tiếng đó rồi bật cười hì hì.
Đỗ Vân Thiên nắm Phương Dật, do theo cửa hần phóng mình ra lao chạy vào.

Trước khi vào phòng, lão dè dặt nhảy lên mái nhà, quan sát một chút đoạn đáp xuống.

Vừa thấy Phương Tân, Đỗ Vân Thiên hét lên:

- Thì ra là người.

Lão vung tay, quăng Phương Dật chạm vào vách.

Lấy lại bình tĩnh, Phương Tân điểm một nụ cười có vẻ xu phụng hiện rõ nơi vành môi, thốt:

- Lâu năm xa cách, bây giờ lão phu gặp lại Đỗ đại hiệp vẫn còn giữ phong độ của ngày nào.

Phương Tân chưa kịp nói gì.

Phương Dật bị quăng chạm vào vách đau quá, song cũng gượng đứng lên, cao giọng hỏi:

- Người là ai? Sao người khinh người đến thế? Nàng là con gái của người phải không?

Nàng tình nguyện lấy ta, nào phải ta cưỡng ép đâu. Tại sao người can thiệp?

Đỗ Vân Thiên quát lớn:

- Câm miệng lại.

Phương Tân cười vuốt, thốt:

- Ngốc tử chẳng biết gì, nên xúc phạm đến đại hiệp, mong đại thứ cho. Tuy nhiên hần nói đúng sự thật đấy. Đại hiệp không tin, đại hiệp cứ hỏi lại linh ái thì biết.

Lúc đó, Đỗ Quyên từ bên ngoài bước vào.

Nàng không ngừng nơi nào, cứ đi thẳng đến giường của Triển Mộng Bạch.

Đỗ Quyên cũng có nghe Phương Tân nói, có điều nàng hiểu hay không, chỉ có nàng biết thôi.

Đỗ Vân Thiên hét:

- Thật vậy không?

Đỗ Quyên vừa vuốt nhẹ lên mình Triển Mộng Bạch, vừa đáp:

- Thật vậy mà.

Đỗ Vân Thiên sửng sờ.

Bỗng, lão nhìn lên chiếc giường. Bây giờ lão mới để ý người nằm trên đó.

Đương nhiên, lão nhận ra ngay Triển Mộng Bạch.

Lão hết sức kinh dị, mà cũng mừng rỡ vô cùng.

Lão buộc miệng kêu lên:

- Người chưa chết?

Triển Mộng Bạch cười lạnh, đưa tay lên, hất tay của Đỗ Quyên rời khỏi mình, đoạn cao giọng thốt:

- Chẳng dám làm phiền đến Đỗ đại hiệp và lệnh ái, xui hai vị đừng quan tâm đến tại hạ.

Tại hạ khó chết lắm.

Tìm lại được con gái, luôn cả Triển Mộng Bạch, lại thấy chàng chẳng nguy đến tánh mạng, Đỗ Vân Thiên hân hoan phi thường, sẵn sàng bỏ qua sự việc cho cha con họ Phương, lão quắc mắt nhìn hai con họ, gắt:

- Tha cho các người một lần đó, hãy đi đi.

Đoạn, lão bước đến gần chiếc giường.

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Đại hiệp muốn gì?

Đỗ Vân Thiên vẫn cười.

- Việc vừa qua, lão phu nhầm. Lão phu nghi oan cho hiền đệ....

Triển Mộng Bạch bủi môi:

- Tại hạ chẳng dám nhận lời sửa sai của tiền bối. Tại hạ chỉ là một tên dân tặc, có xứng đáng gì mà tiền bối gọi là hiền đệ. Tiền bối buông tha cho tại hạ nhờ.

Đỗ Vân Thiên thoáng đỏ mặt, thấp giọng tiếp:

- Hiền đệ nói chi những lời cay chua thế? Xin hiền đệ theo lão phu trở về, lão phu sẽ dùng nội lực truyền sang, khai thông kinh mạch cho hiền đệ mau bình phục. Có như vậy lão phu mới chuộc tội được.

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

- Tại hạ dù trái mặt to bằng núi, cũng chẳng dám theo Đỗ đại hiệp trở về.

Chàng đã gặp quá nhiều cái khổ, chàng mang rất nhiều oan uổng, chàng vào tử ra nguy, lòng chàng đang tràn ngập một trời uất hận, nhìn Đỗ Vân Thiên, chàng còn phừng phừng lửa giận, nói chi là phải đi đứng chung đoàn với lão trở về nhà.

Chừng như nói có thể cũng chưa vừa tức uất, chàng tiếp luôn:

- Tại hạ không dám làm nhọc Đỗ đại hiệp. Xin để cho tại hạ được yên thân tại đây.

Thà rằng chàng mắng như tát nước vào mặt, Đỗ Vân Thiên còn dễ chịu hơn là nghe những lời chua chát gắt gỏng của chàng.

Đỗ Vân Thiên cố dằn lòng, lầm nhảm:

- Chẳng lẽ hiền đệ không chịu..

Triển Mộng Bạch không đáp lời Đỗ Vân Thiên, hướng sang Phương Tân hỏi:

- Gian phòng này, Phương lão tiền bối thuê ở đây phải không?

Phương Tân gật đầu.

- Chính lão phu thuê.

Triển Mộng Bạch buông luôn:

- Một gian phòng thô lậu như thế này, đâu có xứng đáng lưu một bậc đại hiệp anh hùng như Đổ đại hiệp được. Phương tiên bối nên thỉnh Đổ đại hiệp ra ngoài đi, cho người khỏi bị chạm danh dự. Nhớ là Đổ đại hiệp có thể đánh cho một chưởng học máu mồm ra đấy. Cần thận nhé Phương tiên bối.

Phương Tân bật cười ha hả, nghiêng mình hướng qua Đổ Vân Thiên, vòng tay, cúi đầu:

- Tình trạng của Triển lão đệ chưa được bình thường, không nên khích nộ Triển lão đệ!

Nếu Đổ đại hiệp không muốn cho Triển lão đệ chết gấp, xin mời...

Lão bật cười vang, vội bổ lửng câu nói, chẳng cần tiếp cho tròn.

Cần gì lão tiếp cho tròn? Dù là một đứa trẻ lên năm, cũng thừa hiểu lão muốn dứt câu như thế nào, huống hồ Đổ Vân Thiên?

Đổ Vân Thiên biến sắc mặt, thoát xanh, thoát trắng.

Bình sanh, lão chưa từng bị ai sỉ nhục như lần này! Tuy nhiên lão cố nén cơn tức uất, chỉ thờ dài, gọi con gái:

- Quyên Nhi! Chúng ta đi!

Đổ Quyên lắc đầu.

Nàng lại cười, ngây ngây dại dại, thốt:

- Tôi không đi đâu hết, người đó đã cứu chồng tôi sống lại, tôi đã đáp ứng lời người ta, người ta muốn tôi lấy con trai người ta, tôi phải giữ lời đáp ứng. Đừng ai bảo tôi phải đi đâu hết!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Đổ Vân Thiên sôi giận.

Lão quát mắt nhìn con gái, hét to:

- Cái gì? Người nói cái gì? Người đáp ứng lấy tiểu tử đó làm chồng?

Lão quay mặt hướng sang Phương Dật, ánh mắt của lão tóe lửa.

Phương Tân thấy ánh mắt của lão bốc ngời sát khí, không khỏi giùn mình, vội dàn giải cho Đổ Vân Thiên nguôi bớt lại:

- Bất quá nói để mà đùa cho vui, chứ lệnh chi là bậc thiêng liêng, con trai lão có đáng gì mà dám nhìn cao?

Phương Dật không phục lời nói đó.

Nhưng hắn thấy Đổ Vân Thiên hung dữ phi thường hắn cũng ngán luôn, chẳng nhưng không dám nói gì, lại còn cúi đầu, nhìn xuống nền.

Đổ Vân Thiên hừ một tiếng, đưa tay nắm cánh tay Đổ Quyên quay mình bước đi.

Đổ Quyên kêu lên:

- Tôi không đi! Tôi không muốn đi đâu hết!

Nàng kêu lên như vậy, song không dám vùng vẫy.

Triển Mộng Bạch nhìn theo bóng hai cha con đến lúc cả hai khuất dạng rồi, chàng buột miệng thở dài.

Đến lúc đó Phương Dật mới dậm chân, mắng:

- Lão súc sanh! Lão già đáng chết!

Phương Tàn dứt khoát:

- Đừng để hai cha con họ trở lại gây phiền phức cho chúng ta. Mình nên dời chỗ khác gấp!

Lão cúi xuống bế Triển Mộng Bạch lên, rồi bước ra ngoài.

Triển Mộng Bạch tưởng lão bỏ khách sạn này, tìm đến ngôi khách sạn khác, chứ đang lúc nửa đêm còn đi đến địa phương nào nữa?

Ngờ đâu, Phương Tàn bất chấp thời gian, tuy đang lúc đêm khuya, lão vẫn ra khỏi thị trấn Ngô Hưng.

Triển Mộng Bạch hết sức kinh dị, song chàng không muốn hỏi, vì sợ làm phiền phức cha con họ Phương, bởi họ là những người có ơn trọng, cứu mạng chàng.

Khác biệt với đêm thị thành, đêm thôn dã vừa thanh, vừa tịnh.

Khách trần nhìn thấy rõ những điểm sao nhỏ, sao chi chít đầy trời, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ lướt qua, đem mát dịu thấm nhuần không gian cho con người được phần nào thư thái...

Song, giữa đêm khuya, còn khách nhàn du nào hưởng cái cảnh gió mát trời thanh?

Dù có người đi đêm, thì người đó phải có một sự vụ gì mới rời giường ấm để chạn sương, giải gió.

Ra khỏi thị trấn Ngô Hưng rồi, dù đêm thanh, cảnh tịnh, Phương Tàn nặng niềm tâm sự, có nhàn đâu để thưởng thức cái mát dịu của khung trời?

Lão mang Triển Mộng Bạch, có Phương Dật theo sau, chạy thẳng đến một khu rừng, cách thị trấn không xa lắm.

Lão đặt Triển Mộng Bạch xuống cạnh một cội cây.

Triển Mộng Bạch thấy lão quá vất vả vì chàng, chàng vô cùng cảm kích, buột miệng thở dài:

- Tiền bối đối xử với tại hạ như vậy, thực tại hạ chẳng làm sao quên được! Tại hạ nghĩ, sau này phải đền đáp ơn trọng của tiền bối như thế nào cho xứng?

Phương Tàn bật cười khảnh khách:

- Bình thủy tương phùng, người hành hiệp có bốn phận tiếp trợ lẫn nhau, đợi gì phải là thân thích ruột rà mới ra tay tương tế? Việc làm của lão phu, không thể xem là ơn, giả như người muốn báo đáp, thì chẳng có gì khó khăn cả!

Không khó khăn?

Một cái ơn cứu mạng, nào phải nhỏ? Muốn đáp đền một cái ơn cứu mạng, mà cho là không khó khăn à?

Triển Mộng Bạch giật mình, sửng sờ một lúc.

Bây giờ, Phương Tần bắt đầu để lộ cái móng nhọn bọc trong lớp nhung nhân đạo.

Không để mất thì giờ, lão vào đề ngay:

- Cứu người, lão phải hao phí bao nhiêu công lực! Cứu người, nào phải là việc dễ dàng, cho lão phu? Cứu người lão phu phải dùng đến món quí nhất trần đời là Tuyết Liên, lão phu phải vào nguy ra tử mới có vật đó! Lão phu cam dùng một vật chí báu giúp người toàn mạng, chẳng phải để mong cầu người báo đáp trọng hậu gì. Bất quá, người trao Bạch Bối Kỳ và quyền bí kíp vũ công của Tần Vô Triệu cho lão phu là đủ! Hai vật đó, chẳng phải là vật sở hữu, vật gia truyền của người, giữ nó cũng chẳng ích gì, đem nó đổi mạng là hợp lý. Chắc người cũng hiểu như vậy chứ?

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ.

Chàng thầm nghĩ:

- Thì ra, cha con lão ta cứu mình, là vì hai vật đó chứ chẳng phải do nhân đạo, do hiệp khí hảo tâm gì!

Rồi, chàng tự trách:

- Vô luân làm sao, mình còn sống đây cũng nhờ cha con lão! Mình không nên nghĩ quấy về họ...

Chàng lại than thầm:

- Nhưng... mình đã hứa với Tần Vô Triệu... Tần tiên bối trước khi chết, định ninh căn dặn mình, chọn người trao hai vật đó! Tần lão tiên bối đã khước từ cha con họ, mình có thể trao bù ra bãi như vậy sao? Tần lão tiên bối hận họ đến tận xương tủy kia mà! Nếu không có mẹ mình xuất hiện thành linh hấn cha con họ đã hành hung Tần lão tiên bối mà cướp đoạt rồi!

Những ý niệm mâu thuẫn hiện ra chớp nháng trong tâm tư, chàng do dự, chưa dứt khoát thái độ.

Phương Dật vốn tánh láu táu, co một chân lên, trong tư thế hoặc đạp, hoặc phóng ra một đá, cao giọng hét:

- Người đứng là một kẻ vong ân bội nghĩa, nếu không có cha con ta thì giờ đây người đã là một con ma rồi! Những vật đó, đối với người có giá trị gì đâu, bảo người trao ra để đáp lại cái ơn cứu mạng, người lại dằn dụa, còn tiếc rẻ! Thử hỏi, nếu người chết đi, người có mang những vật đó theo về âm cảnh được chăng? Cho người biết, nếu người không chịu trao ra, ta sẽ lột trần truồng người!

Hắn chưa hả giận, hắn mắng thêm một lúc nữa, dĩ nhiên những lời của hắn phải nặng nề lắm!

Triển Mộng Bạch phát cáu, nhướn cao đôi mày, quát trả:

- Cái ơn cứu mạng của hai vị, đương nhiên tại hạ phải đáp đền, song bằng cách nào kia, chứ muốn cho tại hạ trao những vật của Tần lão tiên bồi lưu lại, thì hai vị đừng hy vọng vô ích!

Phương Dật nhích nhích chiếc chân đã co lên, hét:

- Đừng hy vọng? Người dám lập lại câu đó một lần nữa, ta đập người gãy cổ liền!

Rồi hắn mắng!

Trên thế gian, trong ngôn ngữ con người, có bao nhiêu danh từ để mắng, hắn dùng tất cả.

Những danh từ đó, hắn trút lên đầu Triển Mộng Bạch, như cuồng phong, bạo vũ.

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt lạnh lùng thốt:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ có thể làm bất cứ việc gì để đáp ơn hai vị, trừ cái việc hai vị đòi hỏi!

Thay vì đập, Phương Dật rút một mũi đao nhỏ dưới đế giày, hắn chong mũi đao ngay Triển Mộng Bạch.

Hắn chồm tới, dí mũi đao sát yết hầu Triển Mộng Bạch, rít lên:

- Ta giết người! Ta chặt xác người làm trăm ngàn đoạn!

Triển Mộng Bạch không hề biến sắc, điềm nhiên bảo:

- Các hạ cứ xuất thủ!

Phương Dật hét to:

- Người không bằng lòng thật à?

Hắn ấn mũi đao mạnh hơn một chút.

Máu rỉ ra nơi mũi đao.

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Muốn giết, cứ giết, nói nhiều vô ích!

Phương Dật lại hét lên một tiếng, nhích mũi đao xuống, rọc làn da ngực một đường.

Máu chảy nhiều hơn trước.

Triển Mộng Bạch vẫn thản nhiên, đôi mắt chẳng hề chớp khẻ.

Một ý niệm phát sanh nơi tâm tư, Phương Tàn lập tức đánh ra một chưởng, chưởng phong cuốn tới, quét bay đoàn đao của Phương Dật.

Phương Dật nổi giận:

- Gia gia...

Phương Tàn đánh tiếp một chưởng, hất tung hắn ra xa hơn một trượng. Hắn ngã nhào, lăn đi mấy vòng chạm một cội cây.

Lão quát lớn:

- Súc sanh!

Tay hữu của lão vung theo liền tiếng mắng.

Lão quay mình lại, đưa lưng về Triển Mộng Bạch, tay hữu đánh ra tay tả chặn lại, thành ra tay này đánh vào tay kia, cốt để cho Triển Mộng Bạch tưởng lầm.

Mấy tiếng bốp bốp vang vang lên, Phương Dật chẳng việc gì bởi Phương Tàn đâu có xuất phát chưởng đánh mình?

Phương Dật sửng sờ, Phương Tàn vọt mình theo, gắt khẻ:

- Ngốc tử! Hắn có tánh cứng cỏi, ngươi dùng bạo lực đối với hắn sao được? Dù ngươi có đánh chết hắn, hắn cũng chịu chết, chứ chẳng hề nói cho nghe gì đâu!

Phương Dật toan hỏi, lão nháy mắt bảo hắn im, đoạn tiếp:

- Con người tánh cứng thì tâm mềm, mình nên dùng kế để đối phó với hắn, sớm muộn gì hắn cũng mắc lừa. Hiện tại, tuy chất độc trong người của hắn được giải trừ, song ta đã ngấm phong bế khí huyết của hắn, nếu không được giải khai thì công lực của hắn chẳng bao giờ được phục hồi như cũ, tay chân của hắn mềm yếu như tay chân trẻ nít, hắn trốn đi đâu được mà ngươi hấp tấp chứ?

Phương Dật mỉm cười.

Phương Tàn tiếp:

- Từ nay, ngươi nên tỏ ra hòa nhã với hắn!

Đoạn lão dặn khẻ:

- Bây giờ, ngươi bắt đầu kêu la đi!

Lão đưa cao hay tay lên, rồi vươn tới, tay tả đánh vào tay hữu, tay hữu đánh trả qua tay tả.

Nhiều tiếng bốp bốp vang lên.

Lão vừa đánh tay vào tay, vừa mắng. Phương Dật lại rú thảm nghe thương hại vô cùng.

Lão quay mình, bước trở lại cạnh Triển Mộng Bạch vòng tay thốt:

- Ngốc tử chẳng biết gì, xúc phạm đến huynh đài, xin huynh đài nể mặt lão phu xá tội cho nó. Còn như cái chuyện Bạch Bối Kỳ và bí kíp vũ công kia, mình bỏ qua đi, đừng đề cập đến những vật đó nữa.

Bây giờ, lão phu xin huynh đài, muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, lão phu tuyệt nhiên không hề ngăn trở.

Sự tình chuyển biến như vậy được sao? Có thể nào Phương Tàn thay đổi thái độ nhanh chóng và dễ dàng như vậy được sao?

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Dù chàng có thừa thông minh, bất quá chàng chỉ là một con chim non lạc lồng giữa khung trời cao đất rộng, kinh nghiệm thiếu hẳn, lại

chạm mặt với tay lão luyện, giảo hoạt hơn con cáo già, làm gì chàng thấu đáo nỗi dụng tâm sâu kín của Phương Tần?

Nghe lời nói ngọt, chàng cứ tưởng là con người đó đối tốt với chàng. Nghe người nghiêm trách, chàng động chạm tự ái, tưởng đâu đối thoại vì tư thù nên nặng tiếng nói lại.

Chàng chưa có một tiêu chuẩn về cái tốt cái xấu, thì còn dựa vào đâu mà cân phân, mà so sánh?

Cha con Phương Tần cứng rắn, chàng hận, cha con họ đầu dậu, chàng lại cảm xúc, rồi từ cảm xúc, chàng bối rối, áy náy không yên tâm.

Chàng đáp ứng:

- Ơn cứu mạng của tiền bối, tại hạ đáng lẽ ra...

Phương Tần vừa bật cười ha hả, vừa khoát tay chặn:

- Đừng đề cập đến cái tiếng ơn nghĩa nữa, Triển lão đệ! Thi ơn mà cầu báo sao đúng với cái đạo nhân? Cứ yên trí, tịnh dưỡng sức khỏe của lão đệ là điều tối cần, khi nào công lực bình phục rồi, muốn nói chi hãy nói.

Phương Dật đã đứng lên, vuốt mặt mấy lượt cho sạch sẽ, rồi bước đến gần Triển Mộng Bạch và lã mấy tiếng xoa dịu sự tình.

Triển Mộng Bạch còn mong muốn gì?

Chàng còn khâm phục Phương Dật biết phục thiện nữa là khác.

Phương Tần lấy thuốc trị thương xoa trên ngực Triển Mộng Bạch, nơi mũi đao của Phương Dật rọc tét.

Đoạn lão thốt:

- Tại Giang Âm, lão phu có một người bằng hữu, nhà cửa của y cũng khá rộng rãi lập phu định đưa Triển lão đệ đến đó, tạm nương náu một thời gian để dưỡng bệnh. Triển lão đệ nghĩ sao?

Triển Mộng Bạch không nói gì.

Chàng còn nói gì hơn là để tùy Phương Tần định liệu?

Chàng không cử động nổi chân tay, cứ tưởng là tại thương thế và độc khí hoàng hoành mà ra tình trạng đó, chứ có biết đâu thực sự thì chàng đã bình phục rồi, song Phương Tần đã ngầm hạ thủ đoạn, biến chàng thành phế nhân trong một thời gian lão ta mong muốn! Bởi không hiểu được cơ mưu đen tối của Phương Tần, lại thấy lão một mực chiếu cố chàng, từ việc nhỏ đến việc lớn, chàng lại càng cảm kích hơn trước.

Cả ba lên đường.

Dĩ nhiên, cha con họ Phương phải dìu Triển Mộng Bạch suốt đoạn đường dài đó.

Phương Tần luôn luôn đối xử với chàng bằng thái độ ôn hòa từ tốn,

hết sức chiều chuộng săn sóc chàng như săn sóc một người thân nhất đời, giả như Phương Dật ở vào trường hợp chàng, chưa chắc lão săn sóc chu đáo như vậy.

Lão đóng đúng vai một người quân tử, thấy bất bình là can thiệp, thấy hoạn nạn là tiếp trợ, đã tiếp trợ là phải tiếp trợ đến tròn việc. Đường xa dài như thế e bất tiện, Phương Tàn thuê một cỗ xe, chở Triền Mộng Bạch.

Được giải độc rồi, được xoa thuốc trị thương rồi, Triền Mộng Bạch cố vận hành chân khí thử xem, xong chàng không làm nổi cái việc đó. Chàng vẫn bất lực như thường.

Chàng hết sức lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Ta bị nhiễm độc và thọ thương nặng đến thế sao? Mãi đến bây giờ mà ta chưa khôi phục được một điểm khí lực nào! Trời! Nếu vậy cái cảnh của ta nguy hại lắm! Nếu không gặp cha con Phương tiên bối chắc ta đã mất mạng rồi!

Phương Dật, theo lời dặn dò của cha, cũng hòa dịu với Triền Mộng Bạch.

Hắn vui vẻ trò chuyện với chàng, như chẳng có việc gì xảy ra trước đó giữa cả hai.

Triền Mộng Bạch lại nghĩ:

- Xem ra, hắn cũng chẳng phải là con người bại hoại cùng cực! Để ta xem, nếu thực sự hắn biết ăn năn, hối cải, hướng thiện hồi đầu đi theo con đường chánh, thì ta sẽ trao lá Bạch Bối Kỳ và quyền bí kíp vũ công của Tàn lão tiên bối cho hắn!

Phương Tàn trông qua thần sắc của Triền Mộng Bạch, đã đoán được tâm ý của chàng rồi.

Lão mừng thầm, ngầm bảo Phương Dật:

- Người cẩn thận giữ mình đây, để ló cái đuôi chồn cho hắn nắm được thì đừng hy vọng đại sự thành công! Cố kiên nhẫn ít hôm nữa, thế nào rồi người cũng được toại nguyện!

Lão cười bí hiểm, tiếp:

- Nhẫn nhịn một lúc mà được việc, hưởng kết quả ngàn năm, thì cũng nên nhẫn lắm chứ?

Sau này, người thành công rồi, thì người muốn trả hận cách nào lại chẳng được? Hắn còn đó, người muốn chặt hắn làm bao nhiêu đoạn tùy người, ta không ngăn cản đâu.

Phương Dật gật đầu.

Hắn càng tỏ ra thân thiện hơn với Triền Mộng Bạch.

Cạm bẫy đã mở ra, con mồi từ từ đi vào, ung dung đi vào, vui vẻ mà đi vào.

Tại sao Phương Tàn không dùng ngựa hoặc đi bộ?
 Lão sợ khách giang hồ xuôi ngược trên đoạn đường đó gặp họ, cho nên lão thuê xe để dấu mình trong cỗ xe, giữ hành tung bí mật.
 Một hôm, họ đến Vô Tích.
 Ngồi trong xe, Triển Mộng Bạch nhìn ra thấy sinh hoạt của thị trấn nhiệt náo phi thường.
 Đến thị trấn đương nhiên họ dừng xe, tìm cái ăn, cái uống.
 Họ vào một ngôi hàng quán.
 Uống vài chén rượu, cái hứng dâng lên, Triển Mộng Bạch nhìn khung cảnh bên ngoài qua cửa sổ, khoan khoái vô cùng.
 Cha con Phương Tàn cũng vui vẻ phi thường. Họ thay phiên nhau, mời chàng uống hết chén lại rót đầy, đầy rồi uống cạn...
 Họ định phục rượu cho chàng say túy lúy, trong cơn say, họ tìm lời hởi dò.
 Quá say, chàng sẽ mất tự chủ, và chàng sẽ chỉ chỗ giấu Bạch Bồ Kỳ với quyền bí kíp vũ công.
 Song, hai cha con họ Phương tính sai!
 Tuy Triển Mộng Bạch còn nhỏ tuổi, mà tửu lượng rất cao, rượu uống vào đã nhiều, mặt chàng không đổi sắc.
 Chàng chưa say, Phương Dật chuốc rượu cho người mà tự hấn đã say trước rồi.
 Hấn say, hấn nói ba hoa, cuồng loạn, thực khách trong tửu quán khó nín cười.
 Phương Tàn vừa then vừa tức cho gả con trai vô dụng quá chừng, lão cau mày quát khẽ:
 - Người say rồi, nên ngậm miệng lại, đừng nói nhảm, thiên hạ người ta cười cho!
 Phương Dật không ngậm miệng, trái lại còn bật cười ha hả:
 - Con say à? Say thì đã sao? Con nói nhảm à? Thế con nói như vậy không hợp lý sao?
 Hấn chệnh choạng đứng lên, định quát to, nhưng quá say nên chỉ lí nhí với giọng rất nhừa nhựa:
 - Ai cho rằng ta nói nhảm? Ai cười ta? Ai đâu?
 Thực khách thấy hấn hung dữ quá chừng, đều sợ hãi, đồng rập nhau thốt gáp:
 - Không ai cười đâu, tráng sĩ nói đúng quá mà!
 Phương Dật bật cười ha hả:
 - Tự nhiên là ta nói đúng rồi! Người như ta, làm gì lại nói nhảm?
 Hấn vươn tay, chụp một thực khách gần nhất, hỏi nhanh:
 - Người như ta, có thể nói những lời nhảm nhí được không?

Hắn vừa nói, vừa nhắc hồng người đó lên cao.

Người đó xanh mặt, hấp tấp đáp:

- Không! Không! Tráng sĩ đừng lấn lắm, khi nào lại nói nhảm?

Phương Dật cười hì hì, mùi rượu bốc ra nực nồng.

Rồi hắn ấn người đó xuống chỗ cũ.

Cũng vừa lúc đó, có tiếng tiêu văng vẳng từ dưới lầu vọng lên. Tiếng tiêu còn ngân dài thì một bé gái tuổi độ mười một, mười hai, tóc bỏ xòa chấm vai, tay dắt một lão nhân mù, xuất hiện nơi đầu thang.

Cả hai từ từ tiến đến các dãy bàn ăn.

Đứa bé vóc ốm, mặt vàng, tiêu tụy thấy rõ, vừa đi vừa ho.

Lão nhân cũng xơ xác không kém, y phục vá hàng trăm mảnh, tóc rối bù, chừng như mang bệnh trầm kha trong kiếp sống phiêu linh nghèo khổ.

Lão tiêu tụy như thế, song vẫn còn khí lực thổi lên những điệu tiêu du dương vô cùng.

Đứng lại nơi khoảng rộng, giữa gian phòng ăn, lão nhân nhìn qua bé gái bảo:

- Linh Linh! Ca mấy bài cho các vị nghe đi nào!

Linh Linh vén chéo áo qua một bên, nghiêng mình chào quanh các thực khách một lượt, đoạn cất giọng đầy lễ độ thốt:

- Ca không hay, các vị thứ cho. Ca hay, các vị thưởng tiền, chúng tôi nhờ các vị ban bố cho sự sống!

Lời nói rõ ràng, trầm tĩnh, tuy nó còn nhỏ tuổi, song thái độ đã chừng chạc lắm rồi.

Triển Mộng Bạch vốn tánh hào sảng, trông thấy tình trạng cả hai hết sức thương cảm.

Linh Linh cất tiếng ca:

- Xin ai chớ tiếc chiếc áo đệ tư vàng, xin ai hãy tiếc...

Phương Dật đột nhiên đập tay xuống mặt bàn, kêu ầm một tiếng, đoạn quát:

- Không hay! Ca không hay chút nào! Để thiếu gia dạy, người mới ca hay được...

Hắn quát to quá, làm Linh Linh giật mình, nó ngưng ca, mặt biến sắc.

Phương Dật bước tới, đưa tay toan đoạt chiếc tiêu do lão nhân cầm.

Thực khách có người bắt nhẩn, có người bắt bình, có người sợ chuyện, len lén rút lui xuống lầu.

Triển Mộng Bạch cũng bắt bình như mọi người, cau mày gọi Phương Dật:

- Đừng, Phương huynh!

Phương Dật quay đầu lại mắng:

- Người là cái quái gì, sao dám can thiệp vào việc của ta?
Hắn cứ bước tới, cứ chụp chiếc tiêu.
Hắn nhắm rất chuẩn, thế mà chụp vào khoảng không.
Phương Tàn giận quá, hét:
- Súc sanh! Có trở lại đây không?
Phương Dật làm gì nghe lời của gia gia hắn? Hắn nhìn trừng trừng
lão nhân, quát:
- Lão già kia, có trao đây cho ta hay không?
Câu quát vừa dứt tiếng cuối, bỗng hắn quay quay người, rồi ngã
xuống, nằm bất động luôn.
Lão nhân điềm nhiên gọi Linh Linh, rồi từ từ thốt:
- Vị thiếu gia đó say rồi, mình đi thôi, Linh Linh!
Cả hai quay mình, tiến đến đầu thang, bước xuống.
Phương Tàn biến sắc, nhún chân tung bỗng người lên không vọt tới,
đáp xuống trước mặt lão nhân mù, cười lạnh, thốt:
- Thủ pháp của lão trượng cao minh vô cùng! Ngốc tử chẳng biết gì,
dám xúc phạm đến hồ oai, tội nó đáng trừng trị lắm!
Lão nhân ngơ ngác:
- Nhân huynh nói chi?
Phương Tàn bật cười hắc hắc!
Triển Mộng Bạch cố gắng bước tới nói lời:
- Vừa rồi, bằng hữu của tại hạ không biết cao nhân nên hành động
ngông cuồng, thành đắc tội. Tại hạ xin thay mặt bằng hữu, chịu tội
với lão trượng!
Lão nhân vẫn ngơ ngác:
- Nhân huynh nói chi?
Mắt lão không còn, nên chẳng ai trông thấy ánh mắt như thế nào,
song gương mặt của lão vẫn nhiên đến lạnh lùng.
Phương Tàn nhìn gương mặt đó, bất giác giùm mình, rồi nhìn lại
Phương Dật, thấy hắn nằm cứng đờ như khúc gỗ, đôi mắt hắn lồi ra,
chùng như hắn trợn lên, vì giận dữ.
Phương Tàn suy nghĩ, chẳng biết hắn bị thủ pháp gì điểm trúng
Phương Dật.
Lão trở lại cạnh Phương Dật, cố gắng giải khai huyết đạo cho hắn,
song lão có biết hắn bị điểm như thế nào mà mong giải khai?
Lão luyện giang hồ như lão, có thanh danh như lão, thế mà lão
không hiểu nổi Phương Dật bị điểm huyết như thế nào?
Dĩ nhiên, lão kinh khiếp phi thường.
Lão trở lại trước mặt lão nhân mù, ấp úng:
- Lão trượng...

Bỗng thang lầu chuyển động.

Liên theo đó, một đại hán thân vóc cao lớn, vận áo gấm chạy lên. Phương Tần và Triển Mộng Bạch trông thấy đại hán, bất giác giật mình.

Đại hán trông thấy hai người, gãi lại hân hoan ra mặt.

Y vòng tay hướng sang Triển Mộng Bạch cung kính thốt:

- Phương Cự Mộc kính chào Cung lão tiên bối!

Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Tại sao Phương Cự Mộc lại gọi ta là Cung lão tiên bối?

Nhưng lão nhân mù biến sắc mặt.

Thì ra, Phương Cự Mộc dùng cái chào, để đối phó với hai người cùng một lượt.

Y gặp lại Triển Mộng Bạch đương nhiên là y rất mừng, bởi trước kia y giết hụt chàng một lần. Phàm ai giết hụt một người, tất phải ước mong gặp lại người đó, để sửa chữa cái hụt trước. Huống chi, Tiêu Tam Phu Nhân lại không ở bên cạnh Triển Mộng Bạch.

Nhưng sự hiện diện của lão nhân mù còn quan trọng hơn, nên Phương Cự Mộc, cử chỉ thì chào Triển Mộng Bạch, mà lời nói thì hướng về lão nhân mù.

Thực ra, Phương Cự Mộc đâu cần nhìn lão nhân, bởi có nhìn lão, lão cũng chẳng thấy.

Do đó, y làm một công mà được hai việc.

Lấy lại bình tĩnh, lão nhân lên tiếng liền:

- Các hạ là ai? Các hạ gọi ai là Cung lão tiên bối?

Lão không thấy ai nhìn mình, sao lão lại biết Phương Cự Mộc gọi lão?

Có phải lão hớ hênh chẳng, bởi lão là Cung lão tiên bối, nghe người ta gọi đúng họ mình, lão giật mình, mất cả dè dặt?

Hỏi như thế, có khác nào tự tố cáo hành tung. Đã để lộ hành tung thì còn hỏi làm gì nữa?

Phương Cự Mộc cười nhẹ:

- Tiên bối không nhận ra tiểu nhân, đó là lẽ dĩ nhiên, chứ làm gì tiểu nhân không nhận ra tiên bối? Tiểu nhân vâng lệnh bẩm chủ nhân thỉnh tiên bối đến bên ngoài thành hội diện!

Lão nhân mù cao giọng:

- Chủ nhân các hạ là ai?

Phương Cự Mộc đáp:

- Chủ nhân của tiểu nhân, sai tiểu nhân đến đây, nhắc nhở tiên bối có một cố nhân từng rong ngựa với tiên bối hai mươi năm về trước tại vùng Quan Ngoại, đang khao khát muốn gặp lại tiên bối!

Lão nhân mù nghe Phương Cự Mộc nói thế, chấn động toàn thân sửng sờ một lúc, đoạn hỏi gọn:

- Ở đâu?

Nghĩa là, người cổ nhân đó hiện tại ở đâu chờ đợi gặp lão.

Phương Cự Mộc không đáp ngay câu hỏi:

- Tiểu nhân xin đưa đường tiền bối đến đó!

Lão nhân mù đưa tay lên, xoa xoa trên tóc của đứa bé gái, trầm giọng thốt:

- Linh Linh, bước đến giải huyết cho thiếu niên đó đi!

Linh Linh vâng một tiếng, quay mình lại, không bước đi, chỉ sè tay đánh gió về phía Phương Dật.

Hắn hự lên một tiếng, khạc ra một búng đàm rồi lồm cồm đứng lên. Thay vì nói mấy lời cảm tạ, hắn đứng im tại chỗ, hắn chưa tỉnh hẳn cơn say.

Phương Tàn thấy hắn quá ngốc chẳng hiểu mảy mai cái lối tùy thời xử sự, lão đâm bực, muốn giáo huấn hắn một phen, song nhận thấy chưa phải lúc trừng trị đứa con đàn độn nhưng cao ngạo đó, lão chỉ nhìn thoáng qua hắn, đoạn bước đến gần Phương Cự Mộc, nhẹ giọng hỏi:

- Tứ đệ, lão nhân đó...

Phương Cự Mộc khoát tay ra hiệu bảo Phương Tàn nín lặng.

Y day qua Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười hỏi:

- Làm sao Triển công tử lại cùng hợp chung một đoàn với tam ca tại hạ? Còn Tiêu Tam Phu Nhân đâu?

Triển Mộng Bạch thở dài, chưa kịp nói gì.

Bỗng lão nhân mù giúp:

- Đi!

Chính lão bước xuống thang lầu trước hết. Đôi mắt tuy mù, song đôi chân còn linh hoạt như thường, đôi chân bước tự nhiên, không cần có mắt dẫn đường.

Phương Tàn phi theo bóng lão nhân cau mày, lập lại câu hỏi:

- Lão ấy là ai? Tại sao ngu ca không nhớ ra chứ? Lạ lùng thật! Một con người hữu danh, dù ngu cả không biết mặt, cũng nghe tên.

Phương Cự Mộc buông từng tiếng một:

- Lão ấy là Cung Cẩm Bạc đó!

Phương Tàn biến sắc:

- Cung Cẩm Bạc? Thiên Phong Kiếm Cung Cẩm Bạc là lão? Tại sao lão mù? Thọ thương? Bệnh hoạn?

Triển Mộng Bạch cũng vô cùng kỳ quái.

Tuy chưa bước sâu vào chốn giang hồ, kiến văn chưa rộng lắm song

chàng cũng biết mang máng Cung Cẩm Bặc từng được vũ lâm liệt vào hàng Thất đại danh Nhân đương thời.

Từ lâu, bảy vị đó không thường xuất hiện trên giang hồ, nên ít kẻ may mắn được gặp mặt.

Bây giờ, bỗng nhiên một trong những nhân vật đó lại xuất hiện tại một tửu lâu này.

Chàng tự cho mình có phúc hạnh lắm mới trông thấy tận mắt một tay thượng đỉnh vũ công.

Phượng Cự Mộc không đáp ngay câu hỏi của Phượng Tàn.

Y chẳng biết nhiều về Cung Cẩm Bặc, hay biết mà không chịu nói?

Y đáp bằng quơ:

- Phàm con người đã quá già rồi, thì tự nhiên chẳng có chứng tật này cũng có chứng tật khác, lạ lùng chi đâu mà tam ca phải quan tâm?

Lão đã xuống lầu rồi, chúng ta phải đi theo gấp!

Phượng Tàn cau mày:

- Chúng ta? Thế là ngu ca cũng phải đi theo nữa sao?

Phượng Cự Mộc mỉm cười:

- Tam ca yên trí. Chúa công không hề rời khỏi cổng đừng sợ chạm mặt chúa công. Bất quá tiểu đệ vâng lệnh nhị phụ mã giả mạo là chính chúa công mời. Nghe có lệnh của chúa công, lão phải đi ngay. Nếu không mạo lệnh chúa công, thì làm gì nhị phụ mã vờ lão được!

Phượng Tàn day qua Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Triển công tử nghĩ sao?

Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ. Chàng muốn biết những người mà họ gọi là chúa công, là phụ mã đó, như thế nào.

Hà hướng, những người đó có liên quan đến mẫu thân chàng? Mọi liên quan đó chắc chắn là hệ trọng lắm, tuy chàng chưa biết nó ra sao.

Bởi hiếu kỳ, bởi có ý muốn đó, đương nhiên chàng tán đồng cái việc cùng đi với Phượng Cự Mộc ngay.

Phượng Cự Mộc, Phượng Tàn, Phượng Dật và Triển Mộng Bạch cùng xuống lầu.

Cung Cẩm Bặc còn đứng đó, bên lề đường chấp tay sau lưng, nhìn trời dù chẳng thấy trời như thế nào.

Dưới ánh trăng sao, thân hình của lão hiện lộ với những phảng phất của phong độ ngày nào còn lại trong một vài nét người...

Đứa bé gái thì nhìn ngang nhìn dọc, khi trông thấy bốn người xuống đến nơi, nó nhìn Triển Mộng Bạch điểm nhẹ một nụ cười rồi cúi đầu xuống thấp.

Phượng Cự Mộc cất tiếng gọi.

Từ nơi một góc đường, có tiếng ngựa hí, tiếng bánh xe lăn. Một cỗ xe to, do tám con ngựa kéo lướt tới như bay.

Xe thuộc loại đặc biệt, bình sanh Triễn Mộng Bạch chưa từng trông thấy, chừng như loại xe này dành riêng cho hạng vương hầu xử dụng.

Chàng hết sức kinh dị, tự hỏi chủ nhân cỗ xe này thuộc thành phần nào trong xã hội cũng như trong vũ lâm, lại có lối sống huy hoàng đến mức độ đó.

Tất cả đều lên xe.

Cung Cẩm Bặc ngồi nơi góc xe, thần tình ngạo mạn. Điều đó chứng tỏ lão không thích đứng chung hàng ngũ với bọn người hiện diện trong xe, quanh lão.

Phương Dật khinh thường lão đã mù đôi mắt chắc chẳng thấy gì, nên luôn luôn trừng mắt nhìn lão, ác ý ngời lên rõ rệt trong ánh mắt hắc. Có lẽ hắc chưa tiêu hóa được cái thảm nhục vừa qua, dù lúc đó hắc quá say, hắc vẫn ý thức được sự việc đã xảy ra, không nhiều thì ít.

Triễn Mộng Bạch thảm thở than, nghĩ:

- Con người đó, may ra chỉ có trời mới hoán cải nỗi tâm tánh hắc! Ta làm xem hắc là người tốt! Càng ngày, hắc càng tỏ ra vô lại, ta không thể kết giao với mầu người như hắc được!

Phương Tàn theo dõi từng biến chuyển nơi thần sắc của Triễn Mộng Bạch, nhếch nụ cười lạnh không nói gì.

Tám con ngựa kéo xe, chẳng những đồng sắc lông, mà còn đồng tốc lực.

Tám ngựa gồm ba mươi vai vó, và ba mươi hai vó cất đều tiếng vó nện đường rập nhịp chẳng lơi, chẳng chậm, chẳng một tiếng nào lạc lỏng ngoài nhịp độ đều đều.

Điều lạ lùng nhất, xe tám ngựa, ngựa hai hàng, mỗi hàng ngang là bốn toa, nhịp vó bốn con trước đàn vào nhịp vó bốn con sau, như đàn khắc loại hòa tấu, hòa theo lối tiếp điệu chứ không đồng chung điệu nên nghe êm tai phi thường.

Trong tám con ngựa, chừng như có một con chỉ huy cả đàn, chính con ngựa đó, gặp đường quanh liền chậm vó, cả bảy con kia cùng chậm vó theo.

Gặp đường ngay, nó nhanh vó, cả bảy con kia cũng nhanh theo!

Huấn luyện ngựa đến kỹ thuật đó, quả thật phải là tay biết rõ tánh ngựa như biết tánh mình.

Cho nên, tuy có nhiều ngựa kéo một cỗ xe, mà cỗ xe không hề chuyển động chệnh đảo, bởi những con thú khép mình trong một trật tự đáng ngợi.

Triển Mộng Bạch ngồi trong xe êm ái như ngồi trong phòng. Không lâu lắm, xe ra khỏi thị trấn, chạy trên quan lộ, giữa hai hàng dương liễu, đường thẳng ngựa phi nhanh, cỗ xe lướt đi nhanh như gió thổi. Xe chạy một lúc lâu, Triển Mộng Bạch thấy xa nơi phía trước nhiều ngọn núi thấp cao kết thành một dải dài, giăng ngang trước mắt. Roi ngựa quét trong không gian, bật kêu vút vút, đoàn ngựa tám con ngựa hí lên, vang rền.

Phượng Cự Mộc thở phào, nở mặt cười tươi:

- Đến rồi!

Xe lướt tới một chút, rồi dừng lại.

Nơi dừng xe là trũng núi sâu, vào trong đó có một tòa đạo quán nóc cao, kiến trúc quy mô, hùng vĩ.

Tuy nhiên, tường cao loang lỗ, có chỗ hầu như đổ vỡ bất cứ lúc nào, có chỗ rêu bám rong rêu, trông hoang tàn không người trụ trì.

Tuy là một đạo quán bỏ hoang, song hiện tại đèn đuốc sáng choang, ánh sáng chiếu ra ngoài, xa hàng mấy trượng cũng còn trông rõ những vật nhỏ dưới đất.

Đèn đuốc sáng như ban ngày, song lạ lùng thay, chẳng nghe một tiếng động, chẳng thấy một bóng người.

Dù vậy, Phượng Cự Mộc cất cao giọng cáo báo:

- Cung lão tiên sanh đã đến!

Các cửa nhỏ mở toang sẵn, nhưng song thưa vẫn còn nguyên tại chỗ.

Sau tiếng báo cáo của Phượng Cự Mộc, hai tiếng kết vang lên, trung môn đại khai.

Từ bên trong cửa, có hai hàng đại hán vận áo gấm đưa cao ngọn đèn, loại dùng trong cung cấm, mỗi tên cầm một chiếc, giữ trật tự sum nghiêm bước ra.

Bước ra ngoài rồi, chúng vẫn giăng thành hàng, hai bên đèn đưa cao, soi rõ đường, mặc dù bên trong chiếu ra đã sáng lắm rồi.

Đoàn người bước đi, dưới hai hàng đèn, dĩ nhiên giữa hai hàng người.

Đường vào đại điện, được lót một tấm thảm vừa dài vừa rộng màu máu, tấm thảm bắt đầu từ bờ sân, leo qua các bậc thềm, trải tận đại điện.

Giữa thảm, trên một bậc thềm, một thiếu niên vận áo gấm, đang đứng chờ.

Linh Linh nắm chắc chéo áo lão nhân mù, thần sắc nó vô cùng khẩn trương.

Triển Mộng Bạch xuất thân từ thế gia, danh tộc, song chưa hề thấy

cái phong cách quá huy hoàng như thế này.

Dù sao, chàng cũng có phần nào áy náy, tự cho mình chưa xứng lắm để dự phần trong cuộc nghinh đón do người tại chỗ dành cho lão nhân mù.

Chàng thì áy náy, trái lại Cung Cẩm Bặc ngang nhiên bước trên thảm nhung, tiến vào.

Y phục của lão rách rưới, trông như y phục hành khất, song thân hình của lão thì cao bảnh như vị đế vương, xem dưới mắt không người.

Lão cao giọng hỏi:

- Tiêu tướng công ở đâu?

Tại bậc thềm chỉ có vị thiếu niên áo gấm đó thôi, còn ai khác đâu, có cái phong thái là một tướng công như lão nhân mù đã gọi?

Thiếu niên đứng thẳng như trụ đồng, hấn có đôi mày lười kiếm, đôi mắt tròn sáng như điểm sao to, hấn đứng đó, gió nhẹ vờn qua, quét lất phất tà áo, trông hấn có vẻ phiêu phưởng, nhưng không kiêu hùng.

Hấn thấy rõ đoàn người từ xa, hấn đứng đó, đoàn người tiến đến gần, hấn không bước xuống thềm, vẫn đứng tại chỗ trong tư thế cao ngạo.

Hấn lại bật cười cao ngạo, đưa cao một tay lên, như chào, như vẫy:

- A! Cung lão tiên sanh! Xin mời!

Hấn mời Cung Cẩm Bặc vào đại điện!

Cung Cẩm Bặc bước lên thềm ung dung bước như người còn đôi mắt sáng.

Còn bọn Phương Cự Mộc, cha con Phương Tàn thì cúi rạp mình sát đất, lạy ra mắt.

Phương Tàn vừa lạy vừa rung rung giọng thốt:

- Phương Tàn xin bái kiến Phấn Hào!

Phấn Hào là một danh từ ám chỉ ngôi phụ mẫu.

Người trong vũ lâm, xưng hùng, xưng bá một phương, bất quá chỉ lấy danh hiệu mà gọi nhau, cái danh to tùy tài cao, cái hiệu tùy theo tuyệt kỹ.

Dù cho là hạng cường hào, cũng không thể dùng những danh từ của hoàng tộc mà tự xưng hay buộc người ta gọi.

Nếu như thế, không loạn thì cuồng.

Phàm là bậc anh hùng chân chánh, khi nào lại loạn, hoặc cuồng?

Người ta sợ cái tài cái đức không xứng với sự trọng vọng của thế nhân, người ta khiêm tốn tránh né sự trọng vọng đó.

Có đâu, tự mình xưng lên, rồi dùng uy lực buộc người ngoài phải gọi

như thế?

Thấy thiếu niên này có cái ý tiềm danh, lạm hiệu như vậy, Triển Mộng Bạch dở khóc dở cười, mà cũng dở hận.

Cười, khóc, hận thì sẽ làm gì được ai?

Chàng nhìn kỹ thiếu niên lượt nữa, tiếc thắm con người có phong thái siêu thoát như vậy mà tâm hồn còn nặng lợi danh, cái bên trong không đi đôi với cái bên ngoài, đó là điều đáng tiếc thật sự.

Thiếu niên áo gấm gật đầu:

- Tốt lắm! Người đến đây cũng đúng lúc đó!

Hắn đảo mắt nhìn sang Triển Mộng Bạch, gương mặt hơi trầm, song giọng cất cao:

- Gã ấy là ai? Ai đưa gã đến đây?

Phương Tàn sợ hãi, ấp úng:

- Hắn là Triển Mộng Bạch, hắn là... Tam Phu Nhân là...

Lão không muốn nói hay lão không dám nói?

Phương Cự Mộc tiếp theo, đỡ lời lão:

- Hắn là con trai của Tam Phu Nhân!

Thiếu niên áo gấm thoáng biến sắc mặt.

Hắn ngưng ánh mắt nơi Triển Mộng Bạch một lúc lâu, đoạn điểm một nụ cười cao ngạo.

Hắn cười cao ngạo, vì y phục của Triển Mộng Bạch lam lũ quá, vì thần tịnh của chàng tiêu tụy quá.

Con người như chàng trong hiện trạng, làm gì có oai phong làm cho đối tượng phải kiêng nể?

Hai con người, hai cảnh khác biệt, tự nhiên kẻ cao có quyền khinh thị người thấp.

Song hắn chẳng nói gì, chỉ biểu lộ sự cao hãnh qua nụ cười, rồi hắn hỏi lấy lệ:

- Vậy xin mời luôn. Chẳng hay Tam Phu Nhân có được mạnh chẳng? Triển Mộng Bạch không đáp.

Tất cả đều vào đại điện tòa đạo quán.

Thiếu niên áo gấm đi trước, hắn hỏi Triển Mộng Bạch một câu, đoạn quay mình bước đi liền, không chờ nghe chàng đáp làm sao.

Thái độ ngạo mạn của hắn làm cho Triển Mộng Bạch sôi sục căm hận.

Nhưng nhớ lại hiện trạng của mình, chàng thờ dãi.

Chàng ra thân hình như vậy đó, nếu người ta có khinh miệt, cũng là một lẽ phải, chàng còn trách được ai?

Chàng lặng lẽ đi theo đoàn người vào đại điện.

Pho thần tượng đã bị hủy diệt từ lúc nào, nơi bốn phía vách, đèn treo

cháy sáng.

Vách củ, để có vẻ mới, người ta dán lên đó một lượt giấy, đèn và giấy cũng thuộc loại vương hầu dùng, đèn sáng chiếu lên giấy ngời ngũ sắc chói lọi.

Trong gian đại điện, chẳng có một chiếc bàn, một chiếc ghế. Chỉ có mấy chiếc cắm đôn, bên trên có trải da thú và một số bực thấp bằng gỗ đàn hương.

Cung Cẩm Bạc ngồi tại trung tâm, Linh Linh đứng sát bên lưng lão. Thiếu niên áo gấm không mời bọn Phương Tàn và Triển Mộng Bạch ngồi, hấn điềm nhiên ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi, hấn vỗ hai tay vào nhau, kêu một tiếng bốp, đoạn ra lệnh:

- Mang rượu đến!

Một tiếng vang vang lên, chấn động cả tòa đạo quán, tiếng vang rập nhau của tám tên tiểu đồng trong lứa tuổi đôi tám, tất cả đều vận áo gấm mang giày hồng, sau tiếng vang rập nhau, cùng bước ra.

Chính bọn này sắp bày tiệc rượu.

Thức ăn, thức uống, các vật dụng được dọn lên trên những chiếc bực bằng gỗ đàn hương.

Dĩ nhiên rượu thuộc loại quý, thức ăn gồm hải vị sơn trân, vật dụng bằng ngà, bằng ngọc, cùng gấm lá bằng vàng, chẳng có một món nào bằng bạc, bởi bạc là chất hèn hạ đối với chủ nhân của cuộc tiếp tân.

Thiếu niên áo gấm điềm nhẹ nụ cười, không đứng lên, cứ ngồi tại chỗ, cất tiếng, có lẽ độ thật, song lại là thứ lễ độ kiểu cách của hạng người xem trần thế không ai:

- Tại hạ không quen lối sống ồ ạt tại khách sạn, do đó phải tạm mượn tòa đạo quán này làm nơi dừng chân trong mấy hôm. Tự nhiên ở đây phải thiếu tiện nghi tối thiểu, giả như có gì sơ sót, tại hạ mong Cung lão tiên bối bỏ qua đi cho!

Thiếu tiện nghi?

Đúng là một lối nói của hàng vương giả! Sơn hào hải vị, rượu quý đĩa ngà, chén ngọc, kẻ hầu người hạ hàng chục hàng trăm như thế mà gọi là thiếu tiện nghi?

Có lẽ hấn muốn có một nơi như cung trời, mới cho là đầy đủ tiện nghi!

Cung Cẩm Bạc lạnh lùng:

- Tiệc sang, tiệc hèn, đủ tiện nghi, thiếu tiện nghi, điều đó không thành vấn đề đối với kẻ không còn đôi mắt nữa. Lão phu chỉ mong muốn một điều, là các hạ bỏ bớt cái lối ăn nói ngông cuồng, có như

vậy, lỗ tai của lão phu mới êm, lỗ tai êm thì miệng mới uống được rượu.

Thiếu niên áo gấm sừng sờ.

Mặt hấn biến xanh dờn.

Cung Cẩm Bạc tiếp luôn:

- Lão đến đây đã lâu, sao chẳng thấy chủ nhân xuất hiện?

Thiếu niên áo gấm trầm giọng đáp:

- Chủ nhân đã xuất hiện từ lâu!

Cung Cẩm Bạc điềm nhiên:

- Ở đâu?

Thiếu niên áo gấm buông gọn:

- Ở đây! Tại hạ đây!

Cung Cẩm Bạc nổi giận:

- Ngươi là ai? Ngươi có tư cách gì vờ lão phu đến đây?

Lão không còn gọi thiếu niên là các hạ nữa.

Thoạt đầu, lão tưởng hấn là người đại diện, tiếp lão, trong khi chủ nhân còn bận gì đó, chưa ra mặt, nên lão giữ lễ độ. Bây giờ, biết là mình bị hấn lừa, lão bực tức, không màng giữ lễ nữa.

Thiếu niên bình tĩnh đáp:

- Tại hạ là Hoa Phi, vâng lệnh gia nhạc, đến Giang Nam một chuyến, gia nhạc từng dặn dò, nếu biết Cung lão tiên sanh ở đâu, lập tức phải tìm đến vấn an...

Cung Cẩm Bạc dụ nét mặt lại phần nào thốt:

- Thì ra, các hạ là hiền tế của... Tiêu tướng công! Ngờ đâu, hơn hai mươi năm xa cách rồi, lão ấy vẫn còn nhớ đến lão phu!

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, thầm nghĩ:

- Cái lối thay đổi cách xưng hô của lão này, chứng tỏ lão có phần nào kiêng nể vị chúa công họ Tiêu của Phương Cự Mộc! Nhưng, Tiêu tướng công là ai? Một người con rể của lão ta, lại được thiên hạ gọi là phụ mã, đã vậy, trong bước viễn du, còn mang theo nghi vệ và vật dụng quá rườm rà phiền phức, đúng là hạng cầu kỳ. Hấn cao ngạo như vậy, Cung Cẩm Bạc quát tháo khinh thị hấn, hấn chẳng dám nói gì, nghĩ cũng lại thật!

Hoa Phi bật cười sang sảng:

- Gia nhạc quên Cung lão tiên sanh thế nào được? Trong hai mươi năm qua, chắc Cung lão tiên sanh cũng thường tập luyện kiếm pháp chứ? Và, dĩ nhiên là tiên sanh cũng phải tiến bộ quan trọng?

Bổng hấn đổi giọng:

- Xin mời Cung lão tiên sanh dùng mấy chén rượu nhạt...

Hấn có cái lối bỏ lửng câu nói, chẳng phải hấn cạn ý, hết lời, mà

chính là hấn muốn vậy, bởi hấn nghĩ, những người được đòi ưu đãi không nên nói chi nhiều, nói dang nói dở như vậy, ai hiểu được thì hiểu, ai không hiểu được cố mà tìm hiểu.

Hấn không rót rượu mời, hấn chỉ rót cho hấn, rồi chẳng chờ ai cùng uống, rót đầu chén, nâng chén uống cạn ngay.

Linh Linh nhìn từng món ăn, nhận thấy món nào cũng trân quý, giương to đôi mắt ngây ngô mà nhìn.

Cung Cẩm Bạc đưa tay vuốt tóc nó, mỉm cười thốt:

- Linh Linh! Từ lâu, người chẳng có dịp ăn ngon, sẵn đây, người ta đãi mình, người cứ ăn đi, mặc tình ăn, ăn cho bỏ những lúc thèm muốn!

Linh Linh cầm đũa gấp một miếng, bỏ vào miệng ăn với then thùng, song có phần nào thích thú.

Triển Mộng Bạch trông tình cảnh đó, thầm than:

- Nghĩ ra, với tài nghệ cao siêu của Cung Cẩm Bạc, nếu muốn lập nên sự nghiệp lớn lao kẻ cũng chẳng khó khăn gì. Vậy mà lúc tuổi đã về chiều, lão vẫn linh đình trôi nổi khắp bốn phương trời, nhà không có, ăn thiếu, mặc thiếu. Lão đã vậy, đứa bé gái kia cùng chịu luôn một kiếp sống như lão! Thế mới biết, con người có ngạo cốt, thói thường chịu nhiều thử thách hơn những kẻ tùy cơ! Giàu hiệp tâm mà chi, thừa hạo khí mà chi, suốt đời lo việc thế nhân, khi trái chanh vắt hết nước rồi, kẻ hào hiệp cũng không tránh khỏi cái số phế thải!

Người anh hùng nào lúc nằm bên bờ huyết, chờ về với lòng đất lạnh lại chẳng bị đời quên lãng? Người ta chạy theo những sinh lực mới dồi dào hơn. Nhưng khổ thay, có những kẻ biết rõ mình là trái chanh vẫn tự hiến cho người đời vắt, vui vẻ mà cho người đời vắt! Hỏi họ, họ sẽ đáp là:

nhân đạo! Người khác thú, là do người có nhân đạo. Người không nhân đạo, đúng là thú rồi! Cho nên, ai muốn làm người, thì đừng bao giờ sợ người đời quên lãng khi mình trở thành một phế nhân!

Bồng Hoa Phi bật cười hả hê, cười xong, hấn cất giọng sang sảng gọi Triển Mộng Bạch:

- Sao Triển bằng hữu chẳng ăn gì? Chúng ta cùng là người nhà cả, cứ ăn đi, chẳng sao đâu! chẳng ai nói chi đâu!

Lời nói đó, là lời nói của kẻ thừa thải, bố thí của thừa thải cho ăn mày.

Triển Mộng Bạch sôi giận.

Song chàng cố giữ bình tĩnh, cười lạnh thốt:

- Phải, chẳng sao cả! Các hạ đừng bận tâm lo nghĩ đến tại hạ!

Đoạn, chàng cầm đũa ăn mạnh, ăn tự nhiên, chẳng rõ chàng ăn thực

tình hay cố ý ăn.

Dù ăn thực tình hay cố ý ăn, bất quá chàng không chịu nổi thái độ cao ngạo của Hoa Phi.

Hắn tưởng chàng lam lũ rồi chàng có mặt cảm tự ti, chẳng dám ăn, do đó chàng cố ăn, ăn để tỏ cho Hoa Phi biết là tại chàng không muốn ăn nên chẳng sờ đến đĩa, chừng nào muốn ăn là chàng ăn, chàng có ngán chi ai mà phải áy náy, sụt sè?

Chàng ngẫm bảo, hắn đừng tưởng là chàng khiếp sợ trước cái oai nghi và phong thái của hắn, cho dù hắn thực sự là bậc vương hầu, chàng cũng xem thường.

Chàng đã ăn xong tại khách sạn, dạ dày còn ứ, bây giờ ăn làm sao vô? Vậy mà chàng cố nuốt, cố gắp, hết đĩa này đến đĩa khác ăn như giồng như bão.

Linh Linh thấy thế, gằm đầu, cười nhẹ, rồi nàng cũng hăng hái lên mạnh dạn gắp, mạnh dạn ăn.

Trong lúc đó chẳng ai nói với ai tiếng nào, chừng như tất cả bận ăn, ăn rồi muốn nói gì hãy nói.

Trong đại điện, hiện tại chỉ có những tiếng nhai nhóc nhách, tiếng nước ừng ực, tiếng nốc ọt ọt, hòa lẫn với tiếng đĩa tiếng chén bát khua chạm.

Giả như những vị được tôn thờ trong đạo quán này có linh thiêng hẳn cũng phải giận cho một lũ tục tử phạm phu từ đâu đến đây mà xốc tác thô鄙 như vậy.

Tám tên đồng tử vận áo gấm, hầu hạ quanh bàn tiệc, bận rộn tới lui, thêm rượu, thêm thức ăn, chén nào cạn, rót đầy, chén nào đầy, nhắc uống cạn.

Tuy nhiên, chúng len lén lộ vẻ kinh ngạc.

Bình sanh, chúng chưa thấy tân khách nào ăn to uống đậm như đám này.

Chúng len lén kinh ngạc, bởi chúng sợ Hoa Phi quở.

Song, tánh hiếu kỳ bốc mạnh, có tên bạo gan, thì thầm bên tai Hoa Phi:

- Phụ mã tìm đâu được một bọn quý đỏi như thế?

Thức ăn trên chiếc bực trước mặt ông cháu Cung Cẩm Bạc đã sạch như chùi đĩa, chính Cung Cẩm Bạc cũng nốc hết năm sáu bình rượu lâu năm.

Lão đưa tay áo lau qua miệng, đoạn tán:

- Ngon! Rượu ngon! Thức ăn ngon!

Lão tiếp luôn:

- Các hạ với lão phu đến đây, để đãi ăn, đãi uống, lão phu ăn xong,

uống xong, bây giờ lão phu xin đi!

Hoa Phi bật cười ha hả:

- Thông thả chứ, Cung lão tiên sanh! Ít nhất tiên sanh cũng để cho tại hạ kính một chén rượu chứ!

Từ lúc đầu, chính bọn đồng tử rót rượu. Bây giờ, tự hấn cầm bình, cầm chén, hấn rời chỗ ngồi, bước đến cạnh Cung Cẩm Bặc, điểm một nụ cười:

- Hoa Phi này xin rót cho Cung lão tiên sanh một chén đầy!

Hấn đưa chén tới trước mặt Cung Cẩm Bặc nhưng lại là chén không. Cung Cẩm Bặc ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Trăm chén, ngàn chén, cũng chẳng sao, hà hưởng một chén!

Lão đưa tay tiếp lấy chén rượu, cái chén không.

Triển Mộng Bạch nghĩ rằng, họ sẽ mượn chén rượu làm trung gian để so nội lực với nhau. Động tính hiếu kỳ, chàng giương tròn mắt chăm chú nhìn.

Hoa Phi thông thả đưa bình rượu tới, Cung Cẩm Bặc cũng từ từ đưa chén ra. chén đưa đúng vào miệng bình không hề quờ quạng, không sai lệch, như người còn đủ đôi mắt, thấy rõ sự vật.

Đưa bình rượu tới, Hoa Phi hết sức nhẹ tay, tự hồ không làm nhit động không khí, hấn sợ nếu đưa nhanh quá chiếc bình sẽ quét gió, dù chỉ quét phớt, cũng đủ làm cho Cung Cẩm Bặc phát hiện được chiều hướng của chiếc bình.

Dù hấn tinh tế như vậy, Cung Cẩm Bặc vẫn đưa chén đúng miệng bình, sẵn sàng hứng rượu.

Hoa Phi nhướng cao đôi mày, đột nhiên dời chiếc bình ra ngoài xa đột thước.

Cung Cẩm Bặc vẫn không thay đổi thần sắc, lập tức đưa chiếc chén theo, như thấy rõ đối tượng dời chiếc bình.

Hoa Phi vụt đưa cao bình rượu.

Cung Cẩm Bặc cũng đưa chén lên theo.

Hoa Phi lại hạ bình xuống thấp, rồi nhit sang tả, trả qua hữu, dĩ nhiên hấn thi triển một thủ phát nhanh vô cùng.

Dù hấn làm bất cứ hoa dạng nào, Cung Cẩm Bặc cũng đưa chén theo kịp lúc, chén vẫn dí đúng miệng bình, sẵn sàng hứng rượu.

Một già, một trẻ, chơi cái trò cút bắt đó, chén bắt bình, bình cút chén, nếu không ai biết là họ đang thi tài với nhau, tất phải cười là họ đùa cợt trẻ con quá!

Những người hiện diện đều sửng sờ.

Đột nhiên, Cung Cẩm Bặc hét to:

- Trẻ con dám khinh thường lão phu mù phải không?

Lão chẳng cần giữ lễ độ nữa, bởi Tiêu tướng công nào đó vắng mặt, thì nơi đây còn ai đủ tư cách tiếp đãi lão?

Huống chi, đối tượng là một thiếu niên tài chưa biết được bao nhiêu mà lại tỏ thái độ ngạo mạn đối với hàng tiền bối.

Lão có quyền xử sự cứng rắn với hắn, chẳng cần phải ôn hòa như lúc đầu.

Lão nổi giận cũng phải, bởi thiếu chi cách thử tài lại thử tài như vậy?

Lão có phải là kẻ tham rượu đâu? Lão có phải là trẻ nít đâu, mà đùa cợt?

Bàn tay lão chong thẳng lên, lần này thì lão không đưa chén theo bình nữa.

Hoa Phi còn đưa miện bình sát chén, hắn muốn nhít chiếc bình mặc dù Cung Cẩm Bặc giữ cánh tay bất động.

Song, hắn không làm sao xô dịch miệng bình rời xa chiếc chén được.

Dần dần, hắn ngưng trọng thần sắc, bàn tay cầm chiếc bình bắt đầu nổi gân xanh, những đường gân vòng lên, càng phút càng lộ liễu.

Gân xanh càng nổi vòng, mấy ngón tay của hắn càng biến sắc trắng, trắng không phải vì làn da quý phái trắng, mà vì mất máu.

Đôi chân của hắn như chôn cứng tại nền, hắn đang ấn mạnh đôi chân như sợ ngã như cây trốc gốc, như để lấy đà...

Đôi giày của hắn, có đế dày, lớp đế đó bị sức ép của hắn dồn xuống làm bẹp.

Không, chẳng phải đế giày bẹp rí, mà chính là nó lún xuống nền, càng phút càng lún sâu, trông như nó bẹp rí lại.

Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ:

- Ấn chân để giày lún xuống nền nhà như vậy, kể ra nội lực của hắn cũng khá lắm!

Thảo nào mà hắn chẳng cao ngạo, xem dưới mắt không người!

Gian đại diện có hơn mười người, kể cả tám tên tiểu đồng, chẳng một ai tỏ mạnh.

Bỗng một tiếng rắc vang lên.

Miện bình vỡ làm hai mảnh, một mảnh rơi xuống nền, kêu một tiếng cách.

Hoa Phi chập choạng lùi lại, rồi một tiếng soảng tiếp theo, chiếc bình rượu xuôi tay hắn rơi luôn xuống vỡ tan.

Chẳng rõ lão làm cách nào, Hoa Phi không rót rượu, chỉ nghe miệng bình vỡ. Hoa Phi lùi, bình rơi, mà trong chén lại có rượu. Cung Cẩm Bặc thản nhiên đưa chén rượu lên miệng nốc cạn.

Nốc cạn, giục quăng chén, lão bật cười ha hả:

- Cung Cẩm Bặc này, tuy già tuy mù, song có phải là mỗi ai cũng có

thể khinh thường được, nhất là trẻ nít?

Hoa Phi chớp đôi mắt sắc lạnh.

Trong ánh mắt, sát cơ chột hiện. Hắn cười mỉa, hỏi:

- Thật vậy à?

Cung Cẩm Bạc điềm nhiên:

- Người không tin, cứ thực nghiệm!

Hoa Phi từ từ trở về chỗ cũ. Hắn đã lấy lại bình tĩnh, bước chân của hắn vẫn có vẻ cao ngạo như trước.

Gương mặt của hắn ngời lên niềm tự tin mãnh liệt.

Ngồi xuống rồi, hắn thông thả thốt:

- Hai mươi năm trước, tại vùng Quan Ngoại, gia nhạc có mong ơn tiên sanh giáo huấn một đường kiếm, từ đó gia nhạc thường nói, trong tất cả số kiếm khách dưới gầm trời này, chỉ có mỗi một tiên sanh là người xứng đáng mang kiếm đi khắp bốn phương. Tại hạ tuy còn ít tuổi lại không thường xuôi ngược đó đây, song từng nghe hào kiệt giang hồ ca ngợi kiếm pháp của tiên sanh, cho rằng nhứt mũi kiếm ra là gây thương tích ngàn chỗ cho địch, mũi kiếm của tiên sanh chớp lên, còn nhanh hơn sét đánh. Do đó, tại hạ nghĩ rằng, kiếm pháp của tiên sanh hẳn đã luyện đến mức nhập hóa, siêu thần, kiếm pháp đó cao minh vô tưởng!

Hắn đang cao ngạo, bỗng đổi ngay thái độ, trở thành kẻ nhún nhường, cung cung kính kính.

Cung Cẩm Bạc vuốt chòm râu dài, cười nhẹ:

- Người vừa hồng hách đó, sao bỗng nhiên lại khiêm tốn?

Hoa Phi lạnh lùng:

- Tuy nhiên, kiếm pháp đó có cao minh, bất quá là trước cái lúc đôi mắt của Cung lão tiên sanh mang tật. Chứ như ngày nay thì... từ cái lúc đôi mắt đó hồng rồi... tại hạ chỉ sợ...

bản lãnh của tiên sanh không còn... tuyệt diệu như thuở nào...

Cung Cẩm Bạc tắt ngay nụ cười, gương mặt đang nở tươi, bỗng hăm hăm trở lại.

Lão nói như hét:

- Kiếm đạo, cũng như lẽ chánh tà, cái tâm chánh, thì hành động chánh, tâm tà thì hành động tà. Tất cả đều do tâm, kiếm đạo cũng do tâm, ta dù mất đôi mắt, song cái tâm chưa mất, cái tâm còn thì kiếm pháp vẫn như ngày nào, không hề bị ảnh hưởng vì đôi mắt hồng.

Hoa Phi lại cười, nụ cười lạnh lùng như lời nói:

- Tiên sanh nói thế, chứ mắt là cái ngõ của tâm, ngõ đã bít rồi, tâm còn sáng suốt làm sao được? Cái tâm mất sáng suốt, thì kiếm pháp còn nguyên vẹn như thế nào được?

Hắn cười hắc hắc tiếp:

- Dù tiên sanh nói thế nào, tại hạ cũng chẳng đủ tin!

Cung Cẩm Bạc nổi giận, quát to:

- Người chưa thành nham thì còn biết gì mà lập luận, mà phán đoán?

Ta chẳng dư công đâu bàn chuyện phiếm với người...

Hoa Phi chặn lại:

- Miệng nói suông mà không chứng cứ, bảo ai tin tiên sanh? Chỉ khi nào tại hạ chính mắt trông thấy, lúc đó tại hạ mới bái phục! Giả như tiên sanh muốn tại hạ tin, ít nhất cũng phải chứng minh lời nói của tiên sanh chứ?

Triển Mộng Bạch biết ngay Hoa Phi không có hảo ý đối với Cung Cẩm Bạc rồi.

Có điều, chàng chẳng hiểu tại sao hắn nuôi dưỡng ác ý đối với lão nhân mù như vậy.

Chàng cũng chẳng hiểu hắn sẽ bức khó Cung Cẩm Bạc bằng cách nào.

Chính chàng cũng muốn thấy tài nghệ của Cung Cẩm Bạc.

Hiển nhiên, nếu lão còn đủ đôi mắt, thì chẳng nói làm chi, bởi lão là một nhân vật trong số Thất đại cao Nhân đương thời, thì bản lĩnh lão cao siêu là cái chắc.

Song, con người đã mù đôi mắt, thì tài có cao cũng chẳng thi thố đúng cái cao. Như vậy, lão làm sao dám tự hào là ngày nay, lão chẳng kém ngày nào?

Và kiếm pháp lại chỉ bằng vào tâm chứ không bằng vào mắt?

Chàng cũng thắc mắc như Hoa Phi, song thắc mắc với niềm tôn kính, chứ không cao ngạo, khinh miệt như Hoa Phi.

Cung Cẩm Bạc áng tay xuống cầm đôn lập tức đứng lên, lướt chân nhanh đến trung ương đại điện quát gọn:

- Kiếm!

Hoa Phi cả mừng!

Thế là trước sau gì lão cũng xuất thủ! Thế là cái mưu đồ của hắn quả đã thực hiện đúng mức! Hắn tiêu phí bao nhiêu công lao, bao nhiêu tiền bạc, dàn nên cái cảnh này, chung quy hắn vẫn thu hoạch được kết quả.

Nhưng đó là một phần kết quả, hay trọn vẹn kết quả?

Triển Mộng Bạch nghĩ rằng mưu đồ của hắn không thể kết thúc ở đây, và chắc chắn là còn nhiều giai đoạn nữa!

Bất quá, đây là giai đoạn mở màn thôi.

Và chàng hồi hộp chờ. Chàng hồi hộp vì biết rõ kể từ phút giây này, sự việc mới bắt đầu diễn tiến quan trọng.

Hoa Phi cười lớn, vỗ tay ra lệnh:

- Mang kiếm ra đây!

Một gã đồng tử áo gấm, vâng một tiếng lớn, dâng lên một thanh kiếm báu, vỏ kiếm ngời xanh, thép kiếm chớp vàng.

Nhìn thoáng qua thanh kiếm, ai ai cũng biết đó là vật hi hữu.

Một vật, tự nó đã hi hữu rồi, lại được hạng người sang quý trân trọng, đương nhiên nó càng quý hơn qua lối trang sức thêm cho nó huy hoàng.

Kiếm trao ra, vỏ kiếm do người cầm, Cung Cẩm Bặc đưa tay chụp chuôi kiếm rút ra.

Thép kiếm chạm vào vỏ, bật kêu một tiếng soạt. Thân kiếm chớp lên, làm hoa mắt mọi người.

Lão dùng ngón cái và ngón giữa kẹp thân kiếm, lấy ngón trỏ gõ vào xống kiếm.

Thân kiếm ngân lên, coong coong, tiếng ngân dài và lạnh.

Cung Cẩm Bặc ngưng thần, lắng tai nghe tiếng kiếm ngân.

Hoa Phi hỏi:

- Thanh kiếm như thế nào, tiên sanh?

Triển Mộng Bạch là người thích kiếm, quý kiếm, không kềm hãm được cái hứng, buột miệng kêu lên:

- Tuyệt hảo! Vô song!

Mắt chàng sáng lên, mày chàng nhướng cao, tưởng chừng như có thể, chàng bước ra chụp thanh kiếm, múa lên một lúc cho hả.

Nhưng, chàng là cái bóng mờ giữa cuộc tiếp tân này, người ta miễn cưỡng chấp nhận chàng ngồi đó, người ta rộng rãi bố thí cho chàng cái ăn, cái uống, chứ ai cho phép chàng sính tài?

Chàng đành dần cái hứng xuống, để giữ đúng cương vị của một cái bóng mờ.

Chàng buột miệng khen thanh kiếm, Hoa Phi nhìn thoáng sang chàng.

Hắn nhếch môi, điểm nụ cười mỉa:

- Người cũng biết xem kiếm nữa à?

Nụ cười của hắn, cao hãnh quá, giọng nói của hắn càng cao hãnh hơn.

Hắn cao hãnh cũng phải!

Bởi, hắn còn khinh thường Cung Cẩm Bặc, thì một gã lam lũ như Triển Mộng Bạch, có đặc điểm gì khiến hắn phải quý trọng, nể vì? Triển Mộng Bạch nổi giận, nhưng rồi vẫn phải cố nén như mọi lần không tiêu hóa nổi thái độ của Hoa Phi.

Chàng thầm phát nguyện:

- Nếu sau này, ta luyện kiếm pháp, không thắng nổi người, nhất định ta không làm người!

Một tiếng coong vang lên.

Đúng hơn, một tràng tiếng coong tiếp nối ngân dài trong không gian.

Cánh tay của Cung Cẩm Bặc vung nhanh, thanh kiếm quét những vòng tròn, rít gió bật kêu như tiếng chuông nhỏ.

Rồi thanh kiếm, biến thành chục, thành trăm, thành ngàn.

Gian đại điện lợp những bóng kiếm.

Kiếm quang chớp, kiếm phong rít, kiếm khí gieo lạnh, những người hiện diện ngây xác ra nhìn.

Cung Cẩm Bặc hòa mình vào kiếm ảnh, người và kiếm hợp nhất xoáy lông lốc, vun vút.

Người và kiếm đã hợp thành một khối vàng vàng, sáng chói, quay tròn như quả cầu. Từ quả cầu, những điểm sáng tỏa ra, những điểm sáng đó là mũi kiếm chốc chốc vượt ra ngoài.

Rồi những điểm sáng lại nhập vào khối vàng vàng.

Cảnh tượng đó diễn đi diễn lại nhiều lần lắm. Bên ngoài nhìn vào, ai có nhãn quang vững đến đâu, cũng thấy hoa mắt.

Chẳng rõ Hoa Phi nhận xét như thế nào, lại cười lạnh thốt:

- Khá thật. Chẳng hổ với cái danh Thiên Phong Kiếm mà người đời tặng tiên sanh!

Nhưng, múa kiếm một mình dù sao cũng kém phần ngoạn mục! Nếu như có hai người cùng múa, hẳn phải thích thú hơn! Tiên sanh có nghĩ như vậy chăng?

Hắn vừa dứt câu nói, vàng kiếm quang vụt tắt.

Cung Cẩm Bặc hoành ngang ngọn kiếm, khí định, thần nhàn, đã múa len như vậy một lúc lâu, lão chẳng lộ vẻ gì mệt nhọc cả.

Lão lạnh lùng hỏi:

- Người nói thế, song người có dám cùng lão phụ tử thí một lúc chăng?

Dưới ánh đèn, lão hiện thân tiều tụy, xác xơ, như cây trúc cằn cỗi, trụi cành, cây trúc lung lay qua mỗi cơn gió nhẹ, có thể ngã bất cứ lúc nào.

Một con người với hình thể đó, lại dám thách thức một chàng trai đang lúc huyết khí phương cương?

Chàng trai đó lại là rể quý của một bá chủ hùng cứ một phương trời?

Trông lão cầm thanh kiếm đứng giữa đại điện, ai ai cũng nghĩ rằng, một kẻ vừa học võ cũng quét lão ngã gục dễ dàng!

Vậy mà lão dám thách thức Hoa Phi!

Lão thách thức Hoa Phi, đáng lẽ Hoa Phi khinh khinh, song trái lại,

hắn kinh ngạc.

Lão bằng vào đâu, dám thách thức hắn? Đành rằng lão là tay kiếm vô song của thuở nào, song hiện tại, đôi mắt của lão đã mù, mà dù sao thì hắn cũng là tay hữu hạng.

Lão làm sao đối phó kịp với tay hữu hạng, còn đủ đôi mắt sáng?

Lão có âm mưu gì chăng?

Hắn kinh ngạc một thoáng thôi, đoạn hắn bật cười ha hả, hỏi:

- So kiếm với Cung lão tiên sanh? Tại hạ nào dám có cái ý vô lễ như thế? Có điều, tại hạ cũng muốn thấy rõ ngày nay, lão tiên sanh còn giữ được phong độ của thuở nào vậy thôi.

Nếu lão tiên sanh cho phép, thì tại hạ xin hầu tiên sanh một vài đường kiếm, để học hỏi thêm?

Cung Cẩm Bạc nhướng cao đôi mày, trong đôi mày đó, ẩn ước có sát khí thoáng hiện.

Lão gần từng tiếng:

- Người có nghe giang hồ truyền thuyết chứ, từ xưa tới nay những người từng so kiếm với lão phu, chẳng một ai sống sót?

Hoa Phi cười lớn:

- Đó là lúc lão tiên sanh còn mắt sáng! Chớ hiện tại, tiên sanh là người nhắm mắt đi đêm mà. Giả như có người đánh tiên sanh trọng thương thì sao?

Cung Cẩm Bạc bủi môi:

- Không ai làm khó dễ chi người đâu! Trên giang hồ, kẻ có tài thắng kẻ vô tài, đương nhiên là vậy, người đừng cao ngạo, vô ích! Lão phu chấp các người, cứ dùng đủ mọi vũ khí, lão phu sẵn sàng tiếp mấy chiêu của các người.

Thay vì hoành ngang kiếm, lão nhít bàn tay, dựng thanh kiếm thẳng lên không, cánh tay đưa ra ngang ngực.

Lão bất động trong tư thế đó, vững như tròng!

Gió bên ngoài nhẹ lướt vào, phất qua chòm râu dài của lão, lunh linh.

Phấn Hầu Hoa Phi chớp mắt, môi nhếch một nụ cười bí hiểm từ từ đứng lên, vừa vẩy nhẹ một bàn tay, vừa bước đến trung tâm đại điện.

Tám tên đồng tử áo gấm và Phương Cự Mộc theo sau.

Phương Cự Mộc vẫn mặc nguyên chiếc áo dài, còn tám tên đồng tử đã thay áo gấm, mặc y phục chẹt.

Mỗi đồng tử cầm một thanh trường kiếm bằng loại thanh cang.

Chủ và tớ tạo thành một vòng tròn, bao quanh Cung Cẩm Bạc.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi, chúng làm thế, sao gọi được là một cuộc so tài?

Cái tư thế đông người bao vây một người, chúng tỏ rõ rệt một sự thanh toán giữa cừu nhơn với cừu nhơn, nhất định lấy số đông, đàn áp số ít.

Một cuộc so tài, mà nhân số song phương quá chênh lệch như vậy, thì còn tài gì mà so!

Đúng là một dàn cảnh, mượn cái có so tài để diệt trừ một cừu nhơn, cuộc dàn cảnh đó sẽ là bình phong che khuất dã tâm của kẻ cậ số đông, loại trừ một cừu nhơn!

Giang hồ sẽ không trách cứ bọn Hoa Phi được, bởi nếu Cung Cẩm Bạc có táng mạng, thì cũng chỉ vì lão kém tài, khi so tài với Hoa Phi, lão phải mất mạng là lẽ đương nhiên!

Bất giác, chàng vừa bất bình, vừa lo sợ cho Cung Cẩm Bạc.

Trước khi đến cục trường, để hỗ trợ Hoa Phi, Phương Cự Mộc bước đến sau lưng Triển Mộng Bạch, cười nhẹ thốt:

- Đắc tội với Triển công tử nhé!

Hắn đưa tay điểm nhanh vào mấy huyệt đạo của chàng.

Triển Mộng Bạch giật mình, đồng thời sôi giận, song chẳng nói được tiếng nào.

Tuy nhiên, chàng còn nhìn rõ sự việc diễn tiến, chứ chưa hôn mê.

Một đạo ngân quang chớp lên, Hoa Phi đã vọt đến trung tâm đại điện, còn cách Cung Cẩm Bạc độ năm thước.

Chính hắn cũng đã cởi bỏ chiếc áo gấm bên ngoài, hiện tại hắn vận y phục chệt, con nhà võ thường mặc để tập luyện, hoặc để hành sự.

Hắn hiện lộ thân hình lực lưỡng trong bộ y phục chệt đó, trông cũng oai nghi lắm lắm.

Hắn thủ hai món vũ khí, một tay cầm trường kiếm, tay kia cầm một thanh chủy thủ.

Trường kiếm nơi tay hữu, theo đà tay nhít động, chớp lên ngời ngời.

Thoáng nhìn qua, Triển Mộng Bạch biết ngay thanh trường kiếm của hắn còn sắc bén hơn thanh kiếm của Cung Cẩm Bạc gấp mười, gấp trăm lần.

Thanh chủy thủ cũng chiếu sáng quắc, ai nhìn vào hắn phải hoa mắt ngay.

Hoa Phi hoành ngang ngọn kiếm trước ngực, tay tả cầm thanh chủy thủ, xếp xuôi theo cánh trở, như dấu khuất đi, mặc dù đối phương chẳng trông thấy gì.

Hắn nhìn chăm chăm Cung Cẩm Bạc, trầm giọng hỏi:

- Cung lão tiên sanh đã sẵn sàng chưa?

Cung Cẩm Bạc hừ lạnh một tiếng, nhưng rồi bất động.

Hoa Phi lại chớp mắt, đảo nhìn quanh bọn đồng tử một lượt, đoạn

khoát thanh kiếm thành một vòng tròn, song đôi chân còn nguyên tại chỗ, không hề di động nửa bước.

Kiểm khoa lên, gió rít vù vù, kiếm khí bốc ra, gieo lạnh nơi mọi người hiện diện.

Ai ai cũng đứng lặng như những pho tượng.

Triển Mộng Bạch biết ngay, hấn khoa kiếm, tạo gió để đánh lạc hướng tâm thần Cung Cẩm Bạc, mà cũng gây hoang mang cho lão. Chàng không khỏi lo sợ thẳm cho Cung Cẩm Bạc nếu lão hấp tấp nghe tiếng gió rồi phản ứng liền khi Hoa Phi còn bất động, thì đúng là lão làm cái kẻ của hấn ngay.

Lão nhit động thủ pháp, hay thân pháp, Hoa Phi sẽ bằng vào sự chuyển biến tư thế của lão mà xuất chiêu tấn công, lão làm sao đối phó kịp thời?

Chàng, cũng như mọi người, đều biết rõ nhả quang mắt rồi, thì hiện tại, Cung Cẩm Bạc chỉ còn bằng vào thính giác mà ứng chiến.

Thính giác đó lệch lạc đi thì cảm chắc là lão thất bại.

Mà bại ở đây là khó thoát chết, vì cuộc đấu này mất hẳn cách thượng võ, nó chỉ nằm trong khuôn khổ mọi tính toán, một sự trả vay, không hơn không kém.

Nó phải đưa một người vào cái chết!

Khoa kiếm tạo gió lên, Hoa Phi ngưng trọng thần sắc, dán mắt nhìn Cung Cẩm Bạc một giây, đoạn bất thành linh đảo bộ lách mình nhẹ nhàng sang một bên, cách vị trí củ độ ba tấc thôi.

Hấn không cần phải xê dịch xa hơn, bởi cao thủ đấu kiếm, chỉ cần một ly, một tấc, cũng đủ phân định thắng tại rồi. Tránh, chẳng phải nhảy ra xa mà tránh khỏi thế công của địch, tránh gần chẳng phải nguy hại hơn tránh xa.

Tránh xa, có hy vọng khỏi tầm tấn công của địch, song lại kém cái thuận tiện phản chiêu.

Tránh gần, có nguy hại hơn, song lại được cái thuận lợi là trả miếng kịp thời.

Cho nên, võ học càng cao, người ta càng thích nhập nội hơn, có nhập nội mới kết thúc nhanh trận chiến.

Hoa Phi đình ninh Cung Cẩm Bạc sẽ lắng nghe tiếng gió, xuất chiêu công tới, và đương nhiên là công vào vị trí củ của hấn. Hấn nhích ra ngoài ba tấc, cũng đủ tránh rồi, và hấn sẽ phản công trong phạm vi gần mà chẳng sợ hụt.

Nhưng, trái với dự tính của hấn, Cung Cẩm Bạc vẫn đứng yên tại chỗ.

Nên biết, lúc bọn đồng tử theo lệnh của Hoa Phi áp tới bao vây bên

ngoài, thì Cung Cẩm Bạc ngồi tại trung tâm đại điện chớ không đứng. Lão ngồi xếp bằng tròn, như người tham thiền.

Và, hiện tại, lão vẫn ngồi nguyên như vậy, ngồi trơ trơ như pho tượng phật ngồi trên tòa sen, hay một nhà tu ngồi trên bồ đoàn.

Hoa Phi dịch sang một bên, cách vị trí ba tấc thôi, rồi cũng bất động, chú mục nhìn lão.

Một lúc lâu hần vụt nhít bước.

Hần bước đúng bảy bước, qua mỗi bước chân, không gian như xao dợn với sát khí bốc bùng.

Qua mỗi bước của hần, sát khí như dày hơn, nặng hơn một chút.

Sát khí quá dày, quá nặng, dồn ép lồng ngực của những người hiện diện, ai ai cũng cảm thấy khó thở vô cùng.

Triển Mộng Bạch, là người ngoài, còn lo sợ cho Cung Cẩm Bạc, hướng hồ Cung Linh Linh là tôn nữ của lão?

Máu trong người nó như ngưng chuyển, mặt nó xám dần dần...

Hoa Phi từ từ nhích động trường kiếm.

Nó hoảng quá buột miệng kêu lên một tiếng hãi hùng.

Thanh trường kiếm đang nhít động chậm chậm, đột nhiên chuyển mình, nhanh hơn, kiếm chuyển nhanh là có sanh gió, gió rít vu vu, kiếm sanh gió, là kiếm đã thành chiêu rồi.

Cung Linh Linh thét lên:

- Nội ới...

Nó còn nhỏ quá, nó có biết gì? Cứ thấy một hăm dọa nào trên sanh mạng của nội tổ nó, nó phải sợ là lẽ đương nhiên.

Nó vừa thét, vừa biến sắc mặt thê thảm vô lương.

Nhưng, chẳng biết tại sao, Hoa Phi thay vì cho thanh kiếm đi trọn đà, lại bỏ dở chiêu công rồi dùng tay tả khoa khoa trong không gian, hừ một tiếng, buông gọn:

- Khỏi cần tỷ thí!

Lúc hần bước tới, bọn đồng tử cũng bước tới, vòng dây khép chặt hơn.

Hần vung kiếm, các đồng tử cũng vung kiếm.

Hần dừng tay, các đồng tử cũng dừng tay.

Kiếm khí đang tỏa rộng, làm rợn người, kiếm khí đột nhiên tắt lịm.

Gió kiếm cũng tắt luôn.

Cung Cẩm Bạc thoáng biến sắc:

- Tại sao?

Hoa Phi cười lạnh:

- Cung lão tiên sanh tự mình đã mất đôi mắt, song đôi mắt đó mất đi, còn có đôi mắt khác bên ngoài quan sát thế cho tiên sanh, nếu có

chiêu độc nào, đôi mắt bên ngoài phải thấy, và thấy được là người có đôi mắt đó lại kêu lên, như cảnh cáo...

Cung Cẩm Bạc sôi giận, gọi to:

- Linh Linh! Người bước lại đây!

Cung Linh Linh vâng một tiếng.

Nó biết thế nào nội tổ của nó cũng trách mắng, song nó vẫn bước tới.

Nó sợ hãi, nhưng nó cương quyết bước tới.

Cung Cẩm Bạc trầm giọng hỏi:

- Người có phải là con của Cung Nhất Liên, cháu của Cung Cẩm Bạc chăng?

Cung Linh Linh cúi đầu:

- Phải! Nội ời!

Cung Cẩm Bạc từ từ tiếp:

- Người có biết gia gia người chết bằng cách nào chăng?

Cung Linh Linh gật đầu.

Đáng lẽ nó phải nói lên thành tiếng cho nội tổ nó nghe, chứ nó gật đầu thì lão làm sao thấy?

Nó vẫn gật đầu theo thói quen, và thói quen đó, ông cháu nó cũng hiểu nhau như thường.

Đôi mắt nó đỏ lên, nghe nhắc đến cha, tự nhiên nó phải xúc động.

Cung Cẩm Bạc cao giọng, trong giọng nói có ẩn ước niềm căm phẫn:

- Gia gia người vì danh dự của giòng họ Cung, chiến đấu đến điểm khí cuối cùng mà chết, tuy nó chết trong những đường kiếm loạn của thù nhân, nhưng nó không vì áp lực của thù nhân mà đổi sắc, mà kêu gào, cho nên, đến ngày nay, trong giang hồ, ai nhắc đến nó, cũng đều tỏ lộ sự kính trọng...

Thốt đến đó, lão trầm gương mặt lộ vẻ u buồn.

Nhưng chẳng phải lúc để lộ niềm xúc động, lão cất cao giọng, cốt át tâm tư lắng dịu với kỷ niệm xa xưa, lão tiếp:

- Người là giọt máu của giòng họ Cung, tại sao người xem thường cái chí khí của giòng họ Cung? Đừng bao giờ tỏ lộ sự nhu nhược, hèn khiếp. Kêu lên hãi hùng như vậy là nhu nhược, là hèn khiếp, người có biết không? Ta muốn người nên câm lặng mà nhìn cuộc đấu, nếu người muốn nhìn, không muốn nhìn thì bước ra ngoài kia, mà xem trời, xem trăng sao.

Trước khi ta chưa thắng hoặc chưa bại tuyệt đối người hãy giữ yên lặng hoàn toàn. Nghe chưa?

Thốt đến những tiếng cuối cùng, lão nhấn mạnh, khí hùng bốc lên, dựng đứng râu và tóc lão...

Cung Linh Linh buồn thảm gầm đầu lằm lủi bước đi...

Hoa Phi nhướng cao đôi mày, buông gọn:

- Tốt!

Mũi kiếm của hắn nhít động.

Tám thanh trường kiếm chớp lên.

Hoa Phi còn đứng trong vòng vây, đối diện với Cung Cẩm Bạc. Kiếm phong vừa dấy, hắn nhún chân nhảy vọt ra ngoài, nhưng hắn không vọt đi luôn, hắn nhảy ra ngoài để nhường lối cho tám đồng tử khép chặt vòng vây hơn, chừa một lối như vọng cửa, rồi hắn quay nhanh người lại, do vọng cửa đó nhảy trở vào, đồng thời vươn tay đâm thẳng mũi kiếm ngay yết hầu Cung Cẩm Bạc.

Cung Cẩm Bạc, sau khi Cung Linh Linh bước đi rồi, vẫn ngồi bất động.

Kiếm phong rít lên quanh mình, lão vẫn bất động.

Hoa Phi biến tư thế tiến công, lão vẫn bất động.

Đến lúc mũi kiếm của Hoa Phi quá gần, lão mới nhít động bàn tay, một đạo thanh quang chớp lên, một tiếng coong tiếp theo liền.

Hai mũi kiếm chạm nhau, Cung Cẩm Bạc rà mũi kiếm của lão dọc theo lưng kiếm của Hoa Phi, vừa rà vừa ấn xuống, vừa bấm xuống lại vừa ra dài dài vào tận chuôi thanh trường kiếm của Hoa Phi.

Nói ra rà, bất quá để tượng trưng một động tác chứ cái rà rà đó rất nhanh, chẳng khác nào người ta dùng mác bén, huốt một nang trúc, ngọt nhát như thường.

Chỉ một phút giây thôi, nếu Hoa Phi không có một phản ứng cấp thời và thích đáng, thì mấy ngón tay của hắn phải bị mũi kiếm của Cung Cẩm Bạc rọc đứt lìa.

Nhưng Hoa Phi không nghĩ vội đến cái nguy đó, mũi kiếm đâm vào yết hầu của Cung Cẩm Bạc rồi, hắn chững như chẳng lưu ý đến việc mũi kiếm đó có hiệu quả hay không.

Tay hữu đâm mũi kiếm tới, đồng thời gian, tay tả ngoặc thanh chủy thủ từ cánh chỏ, chong thẳng mũi ra phía trước, cánh tay tả của hắn nhít tới, mũi chủy thủ nhắm đúng ngực của Cung Cẩm Bạc lao vào. Không cử động được như ý muốn, ngồi nhìn cảnh đó, Triển Mộng Bạch tưởng chừng như tim mình đứng lại, hơi thở ngừng, lồng ngực phồng lên, đôi mắt lờ ra, suýt lệt tròng.

Cung Linh Linh đứng ngoài xa xa, cùng nhìn như chàng, đôi mắt nàng gương to hơn, thay vì há hốc mồm kinh hãi, thì nàng lại cắn môi cắn hờn.

Nàng cắn mạnh đến độ môi rướm máu tươi rỉ ra, kết thành giọt, từng giọt một, rơi xuống ngực áo.

Nàng cắn môi, để khỏi buộc miệng kêu lên, niềm tức uất dâng tràn mãnh liệt, nàng cắn mạnh môi hơn nữa để giữ niềm tức uất khỏi trào qua miệng, biến thành lời.

Cung Cẩm Bạc đã khuyến cáo nàng rồi, khi nào nàng dám kêu la như trước?

Trong khi đó, hai tên đồng tử cấp tốc lướt tới, vung kiếm lên. Một gã đâm kiếm vào vai Cung Cẩm Bạc, một gã nhắm lưng lão làm đích. Thân pháp, thủ pháp của chúng, rất nhẹ nhàng, động tác của chúng không gây một tiếng gió khẽ.

Trong trường hợp này, bọn Hoa Phi tránh mọi tiếng động, càng tránh được nhiều, càng có lợi hơn, bởi Cung Cẩm Bạc chỉ bằng vào thính giác mà phản ứng.

Bỗng, Cung Cẩm Bạc hét lên một tiếng lớn.

Lão gác mạnh tay kiếm, đồng thời hất vệt qua một bên, trường kiếm của Hoa Phi lệch ra ngoài.

Liên theo đó, lão trầm chuôi kiếm xuống, nhấc mũi lên, dựng đứng thanh kiếm, nhanh như chớp, lão quật thanh kiếm qua, đánh bật luôn thanh chủ thủ của Hoa Phi.

Lão dùng sức quá mạnh, Hoa Phi bị chấn động toàn thân, hai tay té hỏ khẩu, máu tươi rơi ròng ròng.

Bàn tay hữu cầm kiếm, hóa giải chiêu kiếm và chủ thủ của Hoa Phi, tay tả cũng cử động luôn.

Bàn tay tả lòn dưới nách, ngoặc ra sau lưng, sè ba ngón trở, cái và giữa chụp mũi kiếm của đồng tử đâm sau lưng.

Chụp như vậy rồi, lão không giữ lại đó, lão búng luôn ngón tay, thanh kiếm bị dội trở lại, mũi làm chuôi, bay ngược về đồng tử.

Chuôi kiếm bắn trúng ngực của đồng tử đó.

Chưa hết.

Trường kiếm của lão đánh bật chủ thủ của Hoa Phi xong tiện đà, lão nhếch nó lên một chút.

Thanh kiếm của đồng tử, nhắm đầu vai lão đâm tới, chạm phải kiếm của lão, làm chấn động toàn thân hắn, thanh kiếm vượt tay hắn bay đi.

Đồng tử không kịp lùi, mà đà kiếm của Cung Cẩm Bạc đi chưa hết, thanh kiếm vút qua, theo chiều hướng chênh lệch xuống, chạm trúng hông bên hữu của đồng tử.

Tấu xảo lạ lùng, bóng kiếm lại lệch nghiêng, mũi kiếm chạm vào hông đồng tử, còn mạnh trớn, xốt qua luôn.

Thanh kiếm được huy động quá mạnh, bóng kiếm lệch ngang, tiện đứt thân hình đồng tử làm hai đoạn.

Hắn chỉ kịp rú lên một tiếng, khi mũi kiếm chạm hông, đến lúc kiếm tiện ngang mình, thì hắn chẳng kêu được nửa lời.
Đồng thời gian, đồng tử kia hứng một chuôi kiếm vút đi quá mạnh nơi ngực, chuôi kiếm cắm phập vào ngực, hắn cũng còn rú lên được một tiếng, thân hình bị bắn dội trở lại mấy thước xa, rồi ngã xuống.
Hai thanh trường kiếm của đồng tử, một còn cắm nơi ngực một tên, một kia cắm nơi trần nhà.
Trong phút giây, nền đại điện chan hòa máu đỏ.
Một diễn tiến ngoài tưởng tượng của mọi người!
Trong khi ai ai cũng lo sợ cho Cung Cẩm Bặc, cảm chắc là lão phải chết, thì nạn nhân lại chính là những kẻ tấn công, chứ chẳng phải người bị uy hiếp.
Hoa Phi hét hổ khẩu tay, hai đồng tử tán mạng hết sức oan uổng!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 7

Tâm Tráng, Khí Hùng

Mọi người tại đại điện đều bị chấn động đến sửng sờ, tưởng chừng các mạch máu đều đứt, tim vỡ...
Phương Dật quá say tại khách sạn, dọc đường chưa tỉnh hẳn, đến đây lại uống thêm, cơn say trở lại làm hắn điên đảo như người ngoại cuộc, trước diễn tiến hãi hùng, hơi rượu tiêu tan, hắn tỉnh hẳn người. Tỉnh, là hắn ý thức được tình hình, nhận thấy tầm quan trọng của sự việc, hắn điếng luôn.
Mồ hôi đổ ra, ướt đầu, đầm mặt, rơi xuống ngực ròn ròn.
Rồi hắn nhớ lại cái cảnh diễn ra ở khách sạn.
Hắn đã vô lễ với lão nhân, rất may, lão nhân nương tay, chỉ điểm huyết sông, cảnh cáo hắn thôi chứ không nỡ hạ độc thủ. Nhờ thế, hắn thoát chết!
Chứ giết hắn, là cái việc dễ dàng hơn cho tay vào túi lấy một món đồ. Vậy mà lúc đó, hắn còn muốn làm hùng làm hổ hơn nữa! Bây giờ, thấy tận mắt cái thực tài của lão nhân, bảo sao Phương Dật chẳng kinh khiếp hơn chính bọn đồng tử và Hoa Phi...
Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:
- Tuyệt! Tuyệt độc! Luyện kiếm pháp đến mức độ thành tựu đó, trên đời này phỏng có mấy người? Kiếm pháp đã độc, lòng người cũng

độc không kém!

Một chiêu kiếm, đi tròn đà, sát hại hai mạng người, gây tổn thương một người nữa, xử dụng chiêu đó, Cung Cẩm Bạc chỉ ngồi nguyên một chỗ.

Thanh trường kiếm đi tròn đà, trở về tư thế củ, từ lúc xuất phát đến lúc thu hồi, thời gian không hơn một phút giây.

Kiếm xuất nhanh, thu nhanh, người bất động, thần sắc y nhiên, tựa hồ chẳng có việc gì xảy ra. Cung Cẩm Bạc đã luyện tâm thần ổn định, trầm tĩnh vững hơn núi.

Tịch mịch! Trong khung cảnh tịch mịch nặng nề hơn cảnh chết! Có người chết, đương nhiên cảnh phải lạnh như cảnh chết, song khi một vài người chết, số còn lại sôi hờn, cảnh loạn động lên với sự báo hận.

Cho nên, đáng lẽ cái cảnh hiện tại do cuộc báo thù mà sôi động hơn, chứ làm gì tịch mịch đến lạnh lùng, như cảnh chết?

Thế mà đúng là cảnh chết, bởi chẳng ai nhút nhít!

Ai dám báo thù?

Dù có ai dám báo thù, cũng không xuất thủ làm gì, bởi chẳng ai ngu dại gì mà nuôi mộng.

Mà nằm mộng cũng không chắc được là thủ thắng trước tay kiếm tuyệt luân! Trong mộng, người ta được quyền mơ đến cái thắng, nhưng ở đây, người ta có thể mơ tất cả mọi việc trừ cái mơ thủ thắng trước một Cung Cẩm Bạc!

Nhưng qua một phút mất thần thôi, tất cả trở về thực tại.

Trở về thực tại, là ai ai cũng nghĩ ngay đến bốn phận của mình.

Thuộc hạ nhớ đến nhiệm vụ của chúng, chủ nhân nhớ đến vai trò chủ động của mình...

Hai đồng tử đã bị loại rồi, còn lại sáu tên, chúng bình tĩnh là nhớ ngay đến việc phải làm trước nhất, cái việc bao vây, uy bức lão nhân mù.

Chúng không thể đứng lặng tại chỗ, dù chúng không dám làm gì, cũng phải làm một cái gì, bởi sự tình bắt buộc phải làm?

Sáu cánh tay cùng vung lên, sáu thanh kiếm chớp, mười hai chiếc chân nhít động.

Nhưng, tay vung, kiếm chớp chân nhít, chậm chạp làm sao!

Chậm quá! Người ngoài thấy rõ sự miễn cưỡng của chúng!

Hồ khẩu tay bị tét, Phấn Hầu Hoa Phi vẫn còn cầm kiếm được, hấn quắc mắt phần nộ khi nhìn trừng trừng Cung Cẩm Bạc, rồi hấn di động thân hình.

Hấn không bước tới, về phía Cung Cẩm Bạc, hấn lại lùi, lùi đến chỗ đứng của Cung Linh Linh.

Lúc đó Cung Linh Linh quá sợ, bình sanh nàng chưa thấy máu bao giờ, được dịp thấy, lại thấy máu chảy nhiều, nàng sửng sốt đến chết lặng người.

Nàng đâu còn tâm thần để nghĩ đến những việc chung quanh, cho nên chẳng hề hay biết Hoa Phi đang tiếp cận nàng.

Đột nhiên, Hoa Phi quăng kiếm, dùng tay không chụp nàng nhấc bổng lên, tung nàng, như tung một quả cầu.

Hắn không tung nàng về một hướng nào, hắn nhắm Cung Cẩm Bạc mà tung nàng đến với lão.

Đồng thời gian, tay kia còn nắm thanh chủy thủ, hắn lao vút thanh chủy thủ theo.

Một vết sáng trắng nổi lên liền với chiếc thân nhỏ bé của Cung Linh Linh.

Cả hai, người và vật vút đi rất nhanh, sắp sửa chạm vào Cung Cẩm Bạc.

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt xanh dờn...

Bây giờ Cung Linh Linh mới hoàn hồn, nàng hoàn hồn trong khi bay đi, hoàn hồn lúc lơ lửng giữa khoảng không...

Nàng sợ hãi vô tưởng, song nàng cắn răng, không phát xuất một tiếng kêu la.

Triển Mộng Bạch mắng thâm:

- Hoa Phi thật nham hiểm phi thường! Dùng gập ông đập lưng ông.

Rồi chàng tức bực nghĩ:

- Cô bé đó lạ thật! Làm gì chẳng chịu kêu lên? Kêu như vậy có làm mất danh dự của giòng họ Cung sao? Cái tính khí của ông cháu họ thật kỳ quái! Thảo nào mà trên giang hồ, chẳng thiếu chi người chết, người chết cách kỳ quái!

Nhưng chàng không còn đủ thì giờ suy nghĩ nữa, cái gì phải đến, đã đến.

Chàng muốn nhắm mắt lại, không nhìn, song muện mắt rồi.

Cung Cẩm Bạc cười lạnh mấy tiếng, vung tay quét thanh trường kiếm ra.

Trường kiếm chạm thanh chủy thủ, hất chủy thủ bay đi, mũi kiếm chuyển thế đâm vào ngực đứa cháu gái nội duy nhất của lão.

Một thanh kiếm báu, lại do Cung Cẩm Bạc xử dụng với toàn công lực tu vi suốt mấy mươi năm dài, dù đâm vào một thân hình bằng thép, mũi kiếm vẫn xuyên thủng như thường.

Huống hồ da thịt con người?

Hà huống Cung Linh Linh còn nhỏ dại, học nghệ chưa lâu, phản ứng chưa nhanh?

Mãi đến lúc đó, Cung Linh Linh mới rú lên một tiếng thảm.
Tiếng rú phát ra, để từ giả cõi đời, sau khi nàng ra đi vĩnh viễn rồi, tùy ý Cung Cẩm Bặc có quở trách nàng như thế nào thì quở.
Dù nàng có làm mất thanh danh của dòng họ Cung, thì nàng cũng đã theo cha, về vĩnh cửu...
Chỉ khi nào, một chân đã đặt lên bờ bên kia thế giới, một chân sắp sửa rời bờ bên này, nàng mới chịu rú lên.
Rú lên để rút chân luôn, và vĩnh viễn xa rời nhân loại sống với những kẻ vô hình...
Nàng rú lên, tiếng rú của nàng như hốt hết số máu trong mình Cung Cẩm Bặc, lão biến sắc mặt xanh dờn, tứ chi cơ hồ rơi rụng, lão cũng rú lên:
- Linh Linh!
Lão đưa tay kia, đón lấy Cung Linh Linh vào lòng, rồi bứt một mớ tóc của lão đắp lên trên vết thương, vừa đắp vừa rung giọng hỏi:
- Linh Linh đây, phải không?
Gương mặt của Linh Linh lúc đó đương nhiên là một gương mặt chết, nhưng nàng chưa chết...
Nàng cũng rung giọng, áp ứng:
- Nội ơi! Con đâu có nói tiếng nào... nội đừng đánh con, nội ơi!
Máu trong người Cung Cẩm Bặc như chảy ngược, tim lão như bị ngàn vạn mũi dao xuyên thủng, lão thốt nhưng âm thanh của lão biến đổi quái dị, không còn giống tiếng người:
- Linh Linh... nội của con... không...
Lão vuốt chiếc xác của Linh Linh, vuốt ngực, vuốt xuôi, cử động của lão chứng tỏ một niềm xót xa, thương tiếc, tủi hận bốc lên cao độ.
Ai ở trong trường hợp lão mà không xúc động tâm tình mãnh liệt?
Mất Linh Linh, lão còn gì trên cõi đời này?
Con trai lão đã chết, chết để bảo toàn danh dự giòng họ Cung của lão!
Rồi cũng vì danh dự của họ Cung, lão cấm ngăn đứa cháu nội duy nhất của lão kêu la!
Lão cấm ngăn nghiêm khắc, nên nàng vong mạng!
Còn gì cho lão? Trong khi danh dự lão còn, thì tất cả đều mất!
Từ nay, lão sống với danh dự của lão chăng? Bao nhiêu người thân đều mất hết, để cho danh dự của lão còn!
Với danh dự đó lão sẽ không tịch mịch chăng?
Đáng khen lão, hay đáng hận lão?
Trong tuổi đó, khi đôi mắt đã mù, lão khóc!
Những hạt lệ nối tiếp nhau trào ra trũng sâu dưới chân mày, trên đôi

má...

Hai cái trứng đó, không thể gọi là đôi mắt, thì những giọt lệ kia phát xuất từ con tim đau xót của lão.

Đã là lệ của con tim, thì lệ phải đỏ, màu đỏ đó, là giọt lệ hồng, hay chính là những giọt máu của con tim cần cỗi vắt ra?

Có lẽ đó là những giọt máu, chứ lão còn nước mắt đâu mà đỏ lúc bi hoài?

Triển Mộng Bạch nằm mộng cũng không tưởng nổi có sự tình như thế!

Chàng kinh hoàng, chàng sợ hãi, rồi buồn thương, rồi phản hận.

Việc, là việc của người, ai mượn chàng thương vay, hận mượn, sợ hộ, lo giùm? Đã là con nhà võ, thì không ai điềm nhiên tọa thị trước những diễn biến bất hợp tình, bất hợp lý.

Dù không ai dám can dự vào việc ngoại nhân, ít nhất cái tâm của họ cũng dao động ít nhiều!

Rồi chàng cũng khóc luôn.

Chàng khóc, kể ra cũng phải, bởi Linh Linh được bao nhiêu tuổi đầu, nàng đã làm gì nên tội, mà phải chết rất uổng oan?

Chàng khóc cho Cung Linh Linh, chàng tự hận lấy mình, trước cảnh tình, chỉ lấy mắt mà nhìn, chứ tấm thân bấy thước chỉ có giá trị của một khối thịt, không hơn không kém!

Không học võ, chàng có thể nhẫn được, dù rằng cái nhẫn đó chứng tỏ sự nhu nhược, sự yếu hèn.

Song có ai trách cứ một con người không vũ công, điềm nhiên tọa thị trước bất bằng?

Không học võ, tâm tình phải nguội lạnh, yếu mềm.

Có học võ, tinh thần mạnh mẽ thích phấn đấu, luôn luôn hiếu động.

Nhưng, chàng cũng học võ, để giờ đây, chỉ còn có cách là lấy mắt nhìn!

Tức uất thay!

Hiện tại, chàng không làm được gì cả. Chàng là người thừa nhưng đau cho chàng là đã thừa mà bất buộc phải nhìn tận mắt những cái bất bằng nhất!

Bi ai mà khóc, đồng thời phản hận dâng trào, những giọt lệ của chàng tựa hồ có pha máu!

Quanh đại điện, ai ai cũng khiếp đảm trước diễn tiến vừa xảy ra.

Chỉ trừ một người.

Người đó là chủ động của cái cảnh đã dàn ra, cái cảnh đã diễn đúng với cái dự định của hắn.

Người đó là Hoa Phi!

Hắn đứng riêng tại một góc đại điện, hắn bật cười cuồng dại, hắn cười một lúc, rồi cao giọng mĩa mai:

- Như nhau chẳng? Không mắt và có mắt như nhau à? Cung lão tiên sanh nhận ra, như nhau hay khác nhau?

Dung mạo của hắn rất đẹp, cho hắn là một mỹ nam tử cũng được lắm.

Song, lòng dạ của hắn thì độc quá chừng, đến cả rắn rết cũng đầu hàng hắn luôn!

Triển Mộng Bạch căm hận, chỉ muốn vụt tay ra, vớ lấy hắn bóp nát đầu hắn, chà đạp như xác thân hắn, mới hả.

Cung Cẩm Bạc vụt đứng lên, gầm như hổ rống:

- Súc sanh!

Hoa Phi cười lớn, quát:

- Đừng vọng động! Cho người biết quanh đại điện này, ta đã mai phục hai mươi bốn tay kiếm tuyệt luân, ngoài ra còn có năm mươi tay cung nổ thủ. Người nhút nhích là cầm chắc đi theo con và cháu người liền!

Bây giờ, tình đối lập đã hiện rõ rệt lắm rồi, qua cái lối xưng hô giữa nhau.

Hoa Phi nói thế, bắt quá bịa chuyện để áp đảo tinh thần của Cung Cẩm Bạc, chứ làm gì có mai phục kiếm và cung nổ thủ?

Cung Cẩm Bạc không sợ, trong tay lão còn có thi thể của Cung Linh Linh, lão ngại không thể bảo vệ cho thi thể của nàng nên dừng lại, rồi hét lớn:

- Súc sanh! Ta với người, có oán thù chi...

Hoa Phi tiếp tục cười vang:

- Thù oán? Làm gì có thù oán? Mà cần gì phải có thù oán? Lão thất phu, người còn nhớ chẳng, mười sáu năm trước, một đôi vợ chồng đã chết dưới lưỡi kiếm của người, đó là vợ chồng Hoa Bình? Chưa hết, lòng ác độc của người không dừng lại với hai mạng người đó, người lại hạ sát thêm một đứa bé gái! Cho người biết, đôi vợ chồng Hoa Bình, là song thân của ta, đứa bé gái, là chị của ta! Riêng ta với người, là hai kẻ xa lạ, riêng ta với người chẳng hề có thù, có oán, trên phương diện cá nhân. Song người có thù, có oán, với gia đình ta, bổn phận của ta là phải trả thù nhà, phải báo hận nhà! Cung Cẩm Bạc, từ bao lâu nay, ta tìm người khắp bốn phương trời, hoàng thiên hữu nhân, dung ruổi, ta lại gặp người, hay đúng hơn, người tìm ta mà nạp mạng! Báo ứng tuần hoàn, đạo trời chí công, lão thất phu! Giọng nói của hắn, vừa cao, vừa rợn, hàm xúc niềm oán hận vô biên, ánh mắt của hắn bốc rực lửa đỏ.

Cung Cẩm Bặc thoáng biến sắc.

Qua phút giây kinh ngạc, bởi lão không tưởng hôm nay lại gặp oan gia, lão lấy lại bình tĩnh, rồi bật cười ha hả.

Giọng cười của lão gieo rợn quanh đại điện, ai nghe cũng phải rùn mình Hoa Phi lại tiếp:

- Trọn đời người, người giữ được lòng rắn, dạ chai, người chẳng chút bi hoài khi lưỡi kiếm của người đâm vào tim người, cắt đầu người, tay người chẳng hề rung khi vấy máu, lúc đôi mắt người còn đầy đủ, thì đôi mắt đó chẳng hề nháy trước một thân người? Chắc người thích thú cái giết người? Chắc sự giết người tạo cho người một tư vị rất đậm đà? Có khi nào người tưởng tượng những nạn nhân của người đau đớn ra sao chẳng? Có khi nào người nghĩ đến cái hậu quả của việc người làm, mà gia quyến nạn nhân tiếp nhận chẳng? Hôm nay, người có dịp nếm tất cả, nếu cái đau của người bị giết, qua cái chết của cháu nội người, nếm cái khổ của thân nhân kẻ chết, qua cái chết của Linh Linh! Càng đau hơn nữa, chính người gây nên cái chết đó! Bao lâu nay ngoại nhân tiếp nhận hậu quả sự tàn ác của người, thay người, giờ đây người tiếp nhận lấy cho người! Nếu người còn sống sót được phút giây nào, thì cố mà thở thở thức cái hậu quả đó!

Cung Cẩm Bặc rít lên:

- Ai nói rằng ta đã giết cháu ta? Ai nói rằng cháu ta đã chết?

Lão đưa tay sờ...

Lão chụp trúng bàn tay của Linh Linh. Bàn tay đó lạnh như giá băng.

Cảm giác lạnh làm lão rợn người, toàn thân lão rung lên.

Lão rung người, dường như một tiếng sét vừa nổ ngay trên đầu lão.

Lão sửng sờ, ngậy người, nín lặng một lúc lâu.

Con người, qua cơn kích động mãnh liệt, trở nên bình tĩnh lạ thường, Cung Cẩm Bặc hiện ở trong tình trạng đó.

Lão bình tĩnh đến độ lạnh lùng, gương mặt như giá băng, chẳng biểu lộ một cảm tình nào cả.

Lặng người một lúc, lão từ từ cúi mình xuống, đặt thi thể Cung Linh Linh trên mặt nền, rồi từ từ đứng lên.

Gian đại điện vụt biến thành bãi tha ma, không gian trầm động, tử khí đâu đây bốc dậy, mọi người nín thở, chừng như máu của họ ngưng chảy, tim ngưng đập.

Người ngồi, người đứng, ngồi cũng như đứng, đều là những tượng gỗ, đến mắt cũng không chớp.

Nhưng những cặp mắt đó, đều hướng về một cái đích chung, cái

đích chung hiển nhiên là lão nhân mù!
Tất cả, từ người đến vật, kể luôn không gian, đều báo hiệu một cái gì đáng sợ nhất, và trên thế gian này có cái gì đáng sợ hơn cái chết.
Chết mà có máu đổ, chết mà mình biết trước, đứng chờ cái chết đến với mình dù có muốn phản kháng cái chết, vẫn biết rõ không phản kháng nổi, thì còn gì đáng sợ hơn?
Phải, ai ai cũng sợ, bởi chẳng ai là đối thủ của lão nhân mù, dù ai ai cũng còn đủ đôi mắt!
Lão chỉ danh ai, là người đó phải chết.
Người được hân hạnh lão chỉ danh đầu tiên, phải là Hoa Phi.
Ngoài ra, những người kia rất có thể lão bỏ qua cho, song họ làm sao chắc được điều đó?
Tự nhiên là họ phải sợ.
Kể cả Triển Mộng Bạch cũng phải sợ, biết đâu lão lại chẳng cho là chàng cùng bọn với Hoa Phi?
Thế tại sao chẳng ai chịu đi?
Không ai dám chạy đi, bởi chạy đi, thoát chết với lão nhân mù nhưng lại chết với Hoa Phi!
Không ai dám chạy đi, song cũng có người len lén đi ra xa Cung Cẩm Bạc, càng xa càng có lợi, xa trong tầm vừa phải, đừng để cho Hoa Phi quở trách là được.
Họ tránh xa xa, dù không khỏi chết, ít nhất họ cũng không làm vật tế cờ, trước khi lão nhân mù ra quân.
Người tránh xa trước hết, là một đồng tử đứng gần Cung Cẩm Bạc.
Nhưng hắn chỉ nói chân được một bước, ánh thép chớp lên, một nhát kiếm giáng xuống đầu hắn.
Hắn kinh hãi, vội vùng kiếm lên, ngăn chặn.
Thanh kiếm của hắn đi được nửa đũa, mũi kiếm của Cung Cẩm Bạc càn nhanh, trở lại bên dưới thanh kiếm của hắn, thọc ngay vào ngực của hắn.
Cung Cẩm Bạc nhít bàn tay, mũi kiếm rọc một đường, lão ngoặt tay trở lại, mũi kiếm rọc thêm một đường nữa.
Máu xối ra trong khi xác đồng tử ngã xuống.
Một đồng tử thét lên, lướt tới.
Trong trường hợp này, trước con mắt của Hoa Phi, không một ai dám lùi. Dù biết rằng tiến tới là chết cũng phải tiến.
Hắn lướt tới, tức nhiên hắn tấn công mặt trước.
Thanh kiếm trong tay Cung Cẩm Bạc lại chớp, không ai thấy lão nhít động thân pháp như thế nào, bất quá họ chỉ thấy mũi kiếm của lão đâm từ ót đồng tử, trở ra yết hầu.

Không một tiếng hự nào, dù rất khẽ. Xác đồng tử ngã xuống, máu lại bắn ra.

Chỉ mũi kiếm xuống nền, Cung Cẩm Bạc từ từ chuyển động thân hình.

Dưới ánh đèn, lão hiện thân với nhiều vết máu, máu điểm đỏ tóc bạc, máu điểm hồng râu trắng, máu vấy bộ y phục lam lũ.

Dĩ nhiên, máu cũng nhuộm hồng luôn thanh trường kiếm.

Lão hiện thân như hung thần đang tác oai với lũ quỷ.

Bây giờ thì niềm sợ hãi nơi mọi người tăng gia cực điểm, họ bất động trước đó, họ bắt đầu run, run tay, run thân hình, rồi đôi chân run theo, nếu họ không cố kèm vững hắc đã có người nhủ xuống nền rồi.

Họ không thở nổi, nhưng răng họ chạm, vào nhau, nghe rõ tiếng càn cạch.

Phương Dật sợ quá độ, suýt ngất đi mấy lần.

Triển Mộng Bạch rung mình từng cơn, nhưng cái tâm hùng của chàng dấy động bàn tay ngửa ngáy.

Rất may, chàng bị điểm huyết thành phế nhân, nên không cử động được.

Chàng muốn cử động, song chẳng biết để làm gì.

Tiếp trợ lão nhân? Lão đâu cần điều đó? Nhân dịp này thoái đi?

Chàng thấy chưa đúng lúc thuận tiện.

Người trong đại điện, chẳng dám rời đi, riêng bọn đại hán áo gấm ở bên ngoài, len lén rút đi!

Tất cả đều quá sợ, thậm chí có kẻ đã đái ra quần, đái mà vẫn không hay biết!

Bỗng, một tiếng soảng vang lên.

Một đồng tử đứng vòng đầu, thấy hai bạn chết thảm, xỉu liền, thanh kiếm trong tay hấn rơi xuống nền.

Cung Cẩm Bạc vẫn lạnh lùng, nhít nhít thân hình, đột nhiên vung tay.

Một đường sáng xẹt ra phía cửa, gã đồng tử đứng về hướng đó, đỉnh ninh là khoảng cánh rất xa, không thể nào Cung Cẩm Bạc đến kịp, nếu hấn vọt đi lập tức.

Hấn vọt đi liền, nhưng vô ích, chân hấn vừa soạt qua, mắt hấn hoa lên, mũi kiếm của Cung Cẩm Bạc đã đến nơi.

Nhưng, mũi kiếm của Cung Cẩm Bạc không cần chạm vào người hấn, hấn rú lên một tiếng, nhủ chân ngã xuống, mạch máu đứt, hấn tắt thở ngay.

Rồi một vài người nữa, kế tiếp ngã gục dưới lưỡi kiếm thần diệu của Cung Cẩm Bạc.

Trong khoảng thời gian ngắn, sáu mạng người đã bị đường kiếm linh ảo của lão loại trừ vĩnh viễn khỏi thế gian.

Gương mặt lão vẫn lạnh lùng, không một cảm nghĩ nào biểu hiện.

Bây giờ, lão đứng áng tại cửa, thanh kiếm hoành ngang trước ngực.

Lão buông từng tiếng một, giọng trầm trầm:

- Các người hại chết cháu ta, đừng một ai hòng sống sót!

Bây giờ Hoa Phi mới chen vào cuộc.

Hắn đợi một số người ngã gục, mới chịu ra mặt đối phó, hắn đứng lặng một chỗ, thản nhiên nhìn sáu đồng tử nối tiếp nhau ngã gục mới nói lên tiếng nói của người lãnh đạo.

Nhưng hắn chẳng nói gì khác, hơn là hét lớn:

- Tất cả cùng vào! Hạ lão tặc cho ta!

Bao nhiêu máu đã chảy, hắn cho là chưa đủ, hắn muốn cho máu chảy nhiều hơn.

Và hắn dồn bảy dê non, nhào vào vầu cộp.

Hắn phát động cuộc tổng tấn công, một tay chụp chiếc cầm đôn lao tới, tay kia cầm kiếm, hắn dùng mũi kiếm vít một chiếc cầm đôn khác, bắn đi. Đồng thời hai chân đá bay hai chiếc cầm đôn nữa.

Tất cả bốn chiếc cầm đôn đều hướng về Cung Cẩm Bạc, động tác của hắn quá nhanh, cầm đôn bay cùng một lúc, bốn chiếc tạo thành hình vuông. Hình vuông khép lại, ráp chụp vào nhau không chiếc nào chồm tới, không chiếc nào hụt lại sau.

Cung Cẩm Bạc lắng nghe tiếng gió, đảo thanh trường kiếm khoa một vòng.

Bốn chiếc cầm đôn bị tiện thành tám đoạn, mỗi đoạn văng đi một hướng.

Đúng ra, phải có mấy đoạn bắn vào mình lão, bởi dù bị tiện, phần ngoài bay đi, còn phần trong vẫn vút vào người lão.

Song, áp lực của thanh kiếm mạnh quá, đánh bật luôn những đoạn đôn bên trong, thành cả tám đoạn cùng bay đi, không một đoạn nào chạm vào mình lão.

Đồng thời gian, Cung Cẩm Bạc vọt mình tới, tuy lão mù, song nhắm đúng hướng của Hoa Phi.

Phương Tần cấp tốc chụp ngang cổ Phương Dật, nhấc hồng lên, bàn tay kia tung mạnh một chưởng phong, phá bay khung cửa sổ, bàn tay đó hoành lại, bảy chiếc ám khí vút ra đoạn hậu. Trong thoáng mắt, lão đã thoát ra cửa sổ, ra ngoài, mang theo Phương Dật.

Phương Cự Mộc sợ quá, chẳng dám chậm trễ, phóng chân chạy theo liền.

Bọn đại hán còn lại, một vài người trong đại điện, nhiều người ngoài

đại điện, cùng rú lên một tiếng, cùng ôm đầu, khò lưng, chạy chết, dù chưa ai làm gì đến chúng.

Chúng là những tên cầm đèn, tăng thêm sáng sủa cho những ngọn đèn treo trên vách, treo trên trần. Chúng chạy chết, bắt kẻ đèn trong tay, chúng quăng ném bừa bãi, cốt sao cho nhẹ mình mà chạy nhanh, dù một chiếc đèn rơi tay cũng chẳng nặng gì cho lắm.

Đèn vắt bừa bãi, dầu chảy loang, lửa bắt đầu cháy luôn cả cỏ vấy dầu, bốc lên thành một cơn hỏa hoạn, lửa gặp bởi tốt, cất cao ngọn gió phát sanh, lửa phừng phừng, gió ào ào.

Hoa Phi triển động thân pháp, chạy quần quanh đại điện, tay luôn vung kiếm, mũi kiếm cứ tìm cầm đèn mà vít, cầm đèn bay vèo vèo đến Cung Cẩm Bặc.

Cung Cẩm Bặc tuy mù, song cử kiếm hất những chiếc cầm đèn rất đúng. Chiếc nào bay tới, chiếc đó bị tiện lìa, lão vừa vung kiếm hất cầm đèn vừa chạy theo Hoa Phi, bám sát như bóng với hình.

Hoa Phi vừa chạy vòng vòng, vừa vít cầm đèn, vừa nhìn quang cảnh trong đại điện.

Hắn nhận ra, tất cả đều chạy hết rồi, hiện tại chỉ còn Triển Mộng Bạch, hắn và hai tên đồng tử chưa chạy đi vì quá sợ chân như chôn cứng tại chỗ.

Không hơn mười người chết, nhưng xác chết nằm ngổn ngang, bởi lòng đại điện không rộng lắm. Những hình ảnh hầu như thu hẹp lại, rất vừa tầm mắt.

Bắc giác hắn càng kinh hoảng, càng kinh hoàng, hắn càng chạy loạn, lắm lúc gặp một chiến đèn, hắn đưa kiếm vít lên, nhưng vít hụt.

Mồ hôi đổ ra ướt cả đầu, cả mặt hắn, mồ hôi theo đà chảy của hắn, rơi xuống, bắn ngược về phía hậu, như hạt mưa to bị gió tạt.

Luận về khinh công, dù cho mười Hoa Phi chạy đi, Cung Cẩm Bặc vẫn thừa sức đuổi kịp, song may cho hắn là đôi mắt của lão đã mù, lão đuổi theo hắn bất quá nhận định tiếng gió mà đuổi, chứ làm gì thấy được. Do đó, bước chân của lão chậm lại phần nào, và mãi một lúc lâu, lão vẫn chưa bắt kịp hắn.

Bên ngoài, lửa cháy càng phút càng cao ngọn, càng lan rộng.

Bất thành linh, Hoa Phi chụp một đồng tử, quăng trở lại, thân xác của đồng tử lao vào Cung Cẩm Bặc từ phía hậu chạy tới.

Gã đồng tử chỉ còn kịp rú lên một tiếng, trường kiếm của Cung Cẩm Bặc xuyên thủng ngực hắn liền.

Trong khi đó Hoa Phi hoành thân, đâm thọc mũi kiếm lòn dưới nách đồng tử, chéo lên.

Cung Cẩm Bặc dĩ nhiên không trông thấy nhát kiếm đó rồi, và lão

cũng không ngờ đối phương trong trường hợp này dám trở lại vung kiếm đâm lão.

Lão dù thấy được, cũng không tránh được, mũi kiếm lướt lên, rọc tét một đường nơi ngực lão.

Hứng nhát kiếm đó, Cung Cẩm Bặc nghe thương thế rất nặng, nhưng thay vì lùi lại, lão tiến tới, đồng thời hét lên một tiếng, đâm trường kiếm qua liền.

Hoa Phi kinh sợ bất thần, chụp chiếc xác đồng tử đưa ra nghênh đón mũi kiếm.

Cung Cẩm Bặc chạm mũi kiếm vào xác đồng tử, biết ngay Hoa Phi dùng xác người làm khiên, lập tức thu kiếm về rồi đánh ra sáu nhát kiếm liên tiếp, nhanh như một nhát.

Hoa Phi vẫn dùng xác đồng tử đón đỡ, chứ chưa hoàn kiếm.

Thương hại cho đồng tử tiền kiếp có làm gì nên tội, mà tái sinh trên đời này, tuổi chưa tròn hai mươi, lại chết khiếp rồi chết chém, chém đâm luôn.

Gã đã chết từ lâu, nhưng xác của gã vẫn còn bị đâm, bị chém như thường.

Song, làm nô lệ, chịu sự sai khiến của một tiểu chủ nông cuồng, chết đi, cái xác vẫn còn hữu dụng, các xác che chở sanh mạng của chủ nhân.

Buồn thay cho số phận tôi đòi!

Gã đồng tử duy nhất còn tại chỗ bình tĩnh trước cảnh chết thảm của đồng bạn, phóng chân chạy về phía cửa, định thoát đi, song gã quá sợ, nhủn chân, lạng quạng ngã nhào.

Vừa ngã xuống gã xoay mình nằm sấp, tay trườn, chân đạp, cố nhoài ra cửa.

Hoa Phi nhận ra Cung Cẩm Bặc chẳng chú tâm đến người nào khác, chỉ biết đuổi theo hắn, rồi giờ đây, diện đối diện, lão cũng chẳng để ý đến ai cả, luôn luôn vung kiếm tránh né xác đồng tử để đâm hoặc chém trúng hắn cho kỳ được.

Đã sợ, hắn càng sợ hơn.

Hắn biết rõ không thể nào chạy thoát được, sự chạy thoát còn khó hơn chạy lên đường trời.

Quá sợ thành liều, hắn cất tiếng oang oang, mắng vang lên.

Cái lễ độ vờ vĩnh vừa rồi hắn vứt đi đâu mất, để lộ chân tướng của một kẻ lỗ mãng, thô tục.

Ngực của Cung Cẩm Bặc nhuộm đỏ máu tươi, lão xem như thường, cứ vung kiếm vù vù công tới.

Hoa Phi hét lớn:

- Lão thất phu! Chẳng lẽ dòng máu của người vô tặc? Hẳn cũng có lúc nó phải kiệt, ta sẽ cắt đầu người tể diện trước mặt song thân và chị ta...

Bỗng hắn nghe lạnh nơi vai hữu.

Một mũi kiếm đâm trúng vào đó.

Cánh tay hữu tê dại, bàn tay lỏng ngón, chiếc xác đồng tử rơi xuống nền, kêu phịch một tiếng.

Cung Cẩm Bạc rút lên ghê rợn:

- Vợ chồng Hoa Bình, có chết mười mạng cũng chưa vừa tội ác, ta hận năm xưa đã dành cho họ một cái chết sướng, nếu ta biết được ngày nay có kẻ báo thù cho bọn hung dữ, thì lúc đó, ta đã chặt xác họ thành trăm, thành ngàn đoạn rồi!

Lão nói, tay lão vẫn vung, kiếm vẫn chớp đều đều. Rồi bất thành linh, lão cử kiếm từ trên cao giáng xuống, theo chiêu Lập Phách Hoa Sơn, cái chiêu đó, tuy là một chiêu phổ thông, phàm ai có học múa kiếm cũng đều biết xử dụng.

Song, do lão thi triển thì một chiêu thông thường, dĩ nhiên ảo diệu không tưởng nổi.

Trước một chiêu thông thường như vậy, Hoa Phi có thừa một trăm phương pháp hóa giải, song hắn còn làm chi kịp, vì thủ pháp của Cung Cẩm Bạc quá nhanh, bắt buộc hắn phải liều, cử kiếm nghênh đón như một tay tầm thường, chỉ còn lấy kiếm chạm kiếm, chứ chẳng nhân công lấy thủ, nhân thủ tiến công.

Một tiếng soảng vang lên, to lớn quá, rồi dội quanh đại điện. Không gian rung chuyển, nóc đại điện tựa hồ rung rinh.

Hoa Phi bị chấn động, lùi lại mấy bước.

Nhưng, thanh kiếm của hắn, quý hơn thanh kiếm của Cung Cẩm Bạc, kiếm chạm kiếm, kiếm xấu phải gãy.

Thanh kiếm của Cung Cẩm Bạc bị tiện thành hai đoạn, cũng may cho lão, mà rủi cho Hoa Phi vì thanh kiếm của hắn chỉ chạm phớt ra ngoài đầu, nên thanh kiếm của Cung Cẩm Bạc chỉ bị tiện một đoạn mũi thôi.

Cung Cẩm Bạc thoáng giật mình.

Bỗng, lão nghe tiếng rên ư ử phía sau lưng.

Tiếng rên rất nhỏ, song Cung Cẩm Bạc nghe rõ. Âm thanh mừng tượng của Cung Linh Linh.

Cung Linh Linh rên?

Không phải nàng thì còn ai? Bởi tất cả đều bị lão hạ sát, chắc chắn không còn một tên nào sống sót dưới nhát kiếm của lão.

Chỉ còn Cung Linh Linh thôi, bởi lúc đâm kiếm vào ngực nàng lão có

kip thời dừng tay một chút, và vì đâm bất ngờ, có thể mũi kiếm lệch đi không trúng chỗ nhược.

Lão bỏ luôn Hoa Phi, quay mình vọt về phía Cung Linh Linh nằm, và lão nhào xuống thi thể nàng.

Hoa Phi bị chấn dội, lùi về phía hậu, máu trong người hấn sôi động, chân hấn loạn choạng, hấn hết sức sợ hãi, trong khi chưa đứng vững thì Cung Cẩm Bạc lướt theo, còn gì tánh mạng hấn?

Hấn thở dài, thầm kêu khổ:

“Thế là xong!” Hấn toan nhắm mắt chờ thanh kiếm của Cung Cẩm Bạc bay sang.

Hấn chờ chết, bởi hấn nhận mạng rồi.

Ngờ đâu, Cung Cẩm Bạc bỏ hấn luôn, nhào tới thi thể Cung Linh Linh, điều đó làm hấn sửng sờ.

Nhưng hấn mừng, mừng trên chỗ tưởng.

Không chậm trễ, hấn quay mình, phóng chân vọt qua cửa sổ.

Triển Mộng Bạch ngồi lặng một chỗ, chứng kiến trọn vẹn tấn thảm kịch.

Hiện tại những người sống đã chết hết rồi, còn lại mấy xác chết với chàng, tại gian đại điện.

Trong tình cảnh đó, chàng lại không cử động được! Xác chết kia, nằm bất động đã đành, chàng chưa chết, song có khác nào một hình tượng đất, trong hình tượng đó, người ta gấn cho một điểm linh hồn? Điểm linh hồn giúp chàng suy tư, không hơn không kém, nhưng càng suy tư lại càng bức tức, uất hận, buồn thương, đau khổ, chứ có đem lại cho chàng mấy may ích lợi gì?

Cung Cẩm Bạc quăng thanh trường kiếm bên thi thể Cung Linh Linh, xoa vuốt nàng một lúc, rồi điểm nhẹ một nụ cười, rồi thở dài.

Chừng như lão quên tất cả, quên mình đang ở trong tình huống nào, giả như lúc đó có ai len lén bước vào, dùng một thủ đoạn tầm thường, ám toán lão chắc chắn là lão không hề phát giác kịp.

Thì ra Cung Linh Linh chưa chết, nhưng tâm mạch của nàng chừng như thoát đứt, thoát nổi, hơi thở của nàng thoát đứt, thoát còn, mà còn thì rất nhẹ.

Cung Cẩm Bạc không thể đoán đo, dùng cả hai tay đặt tại chỗ âm dương giao thới trên thân thể nàng, kích động cho khí huyết lưu hành giao nối đại huyết.

Lão hy vọng với công phu hàm dưỡng suốt mấy năm dài, vẫn hồi sinh mạng của đứa cháu nội duy nhất.

Hai luồng chân khí từ người lão truyền qua tay sang cơ thể Cung Linh Linh, vào âm mạch của nàng.

Địa phương đó từ lâu chưa hề có một cơn mưa nào, ngôi đạo quán lại được kiến trúc nhiều năm, không người cư trú, tự nhiên không hề được tu bổ, nên lâm vào cảnh hoang tàn, mục nát, ngôi đạo quán hiện là một mối nguy hiểm, lúc đó ở bên ngoài lửa càng lúc càng lan rộng, nếu lửa bén vào thì phải bốc cháy nhanh.

Lửa lan dần theo cỏ, đã đến bên ngoài các khung cửa sổ.

Chỉ trong giây phút thôi là gian đại điện bốc cháy bùng bùng.

Lửa đã bén đến gian đại điện rồi, gặp cây ván khô, cháy luôn.

Cây ván nổ lên rầm rầm, gian đại điện chuyển mình chực đổ, lửa vô tình cứ bốc cao ngọn, mặc ba kẻ bên trong.

Trong ba người đó, một thợ thợ trầm trọng đến hôn mê, một không còn lo nghĩ đến việc gì khác ngoài cái việc cứu người, một cuối cùng thì bị điểm huyết thành bất động.

Cả ba gần như những chiếc xác không hồn, cả ba sẽ bị lửa thiêu đốt là cái chắc.

Lửa sang gió, gió trợ lửa, lửa và gió thi đua nhau làm cái việc hủy diệt ngôi đạo quán hoang tàn.

Lửa đến gần Triển Mộng Bạch trước nhất.

Triển Mộng Bạch cảm thấy miệng khô cổ họng ráo, mồ hôi đổ ra ướt đầu, kể thành hạt to rơi xuống dồn dập.

Nhưng nhiệt độ quanh mình chàng quá cao, mồ hôi rơi xuống hạt nào, đều bốc nhanh thành hơi hạt đó.

Bên kia, Cung Cẩm Bạc ánh hai tay trên hai yếu huyết của Cung Linh Linh, dù thấy lửa sắp cháy đến chỗ lão ngồi, cũng không dám rời tay khỏi huyết đạo.

Lão vẫn bất động, tiếp tục truyền chân khí sang cơ thể của Cung Linh Linh.

Vừa lúc đó Cung Linh Linh thở nhẹ.

Cung Linh Linh thở được là lão có hy vọng thành công, song giả như lúc đó lão rút tay về thì tâm mạch của nàng phải đứt liền.

Giai đoạn cứu người hết sức quan trọng.

Cho nên, Cung Cẩm Bạc thà chịu cháy để kịp thời cứu tỉnh đứa cháu nội, miễn nó sống là được rồi, lão già rồi, có chết cũng chẳng sao.

Tuy nhiên, lão vẫn sợ không cứu kịp nàng tỉnh lại trước khi lão chết mà thôi.

Àm!

Một cây kèo rơi xuống, sát bên cạnh Triển Mộng Bạch.

Kèo có bị cháy mới rơi xuống, lửa từ cây kèo bắn ra, trúng chiếc cảm đôn của Triển Mộng Bạch, lửa bén vào mảnh gấm phủ trên chiếc cảm đôn.

Một tiếng ầm nữa vang lên, một đoạn kèo rơi xuống trước mặt chàng, lửa bắn ra làm hoa mắt chàng.
Hai đoạn kèo rơi, sườn đại điện mất cái thể nường toàn diện, bắt đầu rung rinh, chực ngã.
Lửa bao vây chung quanh Triển Mộng Bạch, vòng lửa thu hẹp nhanh chóng.
Hiện tại, chàng như một tội đồ bị xử hỏa hình, hoặc giả một nhà sư tự thiêu.
Trong thoáng mắt, chàng vọt nhớ đến song thân, chàng lại nhớ đến những người bằng hữu sóng sót, chàng nhớ luôn đến mối huyết hải thâm cừu.
Bao nhiêu trách vụ đang chờ chực chàng bên ngoài lửa mà vòng lửa hiện tại là đường ranh sanh tử...
Bất giác, chàng bật khóc.
Rồi chàng nghĩ, bình sanh chỉ gặp toàn là những sự oan uổng, nhục nhã, nếu bây giờ chàng chết đi, thì niềm oan khôn giải, nhục nhã khôn rửa, thù thâm khôn báo. Chàng chết đi, sẽ thành con ma uất hận!
Chàng nghĩ đến đó, oán khí bốc lên lửa hận phừng phừng, lửa tâm cộng với lửa ngoài nung máu chàng sôi sục, đột nhiên chàng hét lên một tiếng, qua tiếng hét như có một mãnh lực nhiệm mầu tung mạnh chàng vọt lên cao.
Thân hình vừa vọt lên, chàng giật mình, thức ngộ ra niềm phẫn hận khích động mãnh liệt chân khí, chân khí vận chuyển khắp châu thân xung khai các huyết đạo bế tắc vì bị điểm.
Một tẩu xảo ly kỳ tạo cho chàng một may mắn lớn lao, cái tẩu xảo đó ngẫu nhiên mà có, hay hoàng thiên thấy chàng chịu lắm bất công mà gia ơn phù hộ giải nạn cho chàng?
Chàng không cần biết những điều đó, chàng chỉ biết là mình thoát nạn.
Tuy nhiên trước một diễn tiến bất ngờ, chàng không kịp nhận thức là mình có vui hay không, bản năng sinh tồn bừng dậy, lập tức chàng vọt qua vòng lửa, tiến nhanh ra cửa.
Nhưng vừa đến nơi, một ý niệm phát sanh, chàng liền dừng chân lại. Lúc đó lửa đã cháy khắp gian đại điện.
Cây đèn đồng giữa nhà gãy.
Trọn sườn nhà sụp đổ. Những người trong đại điện phải bị chôn sống dưới đám lửa hồng.
Nếu chàng cứ đứng tại chỗ, hẳn cũng phải bị chết luôn.
Nhưng chàng không thể tham sống để vọt ra ngoài, bởi bên trong

còn có Cung Linh Linh và Cung Cẩm Bạc. Chàng không thể để họ chết cháy.

Chàng phóng chân vọt mình đến cạnh ông cháu họ, đá bay những mảnh gỗ bốc lửa, chàng không ngờ khí lực của mình đã được khôi phục quan trọng.

Chàng biết rõ, hiện tại Cung Cẩm Bạc không thể làm một cử động nhỏ nhất nào, chàng thầm ước mong lão hoàn thành công việc cứu chữa cho Cung Linh Linh, có như vậy chàng mới xốc cả hai ông cháu, mang ra ngoài. Cung Cẩm Bạc có rời tay khỏi huyết đạo của Cung Linh Linh cũng chẳng phương hại gì đến tánh mạng nàng nữa. Nhưng dùng sức lực của một người, hủy diệt lửa từ bốn phía tấp vào, là làm một việc vá trời. Triển Mộng Bạch hất một mảnh gỗ đầu này, thì ba phía kia lại bị lửa xâm nhập vào gần hơn, mỗi lần chàng xoay người, ngăn chặn một ngọn, là nhiều ngọn khác tấp tới. Do đó, chàng phải xoay người vòng vòng theo ông cháu Cung Cẩm Bạc, quay không ngừng mới ngăn chặn được thể lửa bám gần.

Y phục của chàng thỉnh thoảng bén lửa, cháy lên từ mảnh, từ mảnh, chàng đưa tay dập tắt, y phục lại hao hụt một chút, cứ thế chống đỡ với lửa một lúc, tuy lửa không cháy đến sát người Cung Cẩm Bạc và Cung Linh Linh, song chàng gần như trần truồng rồi.

Sườn nhà chưa đổ vỡ hoàn toàn, những mảnh đoạn gỗ, những mảnh ván tiếp nối nhau mà rơi xuống, gỗ và ván đang cháy, chạm nền, lửa bắn lên, than hồng văng tung tóe như ngàn vạn điểm sao to. Có nhiều điểm văng trúng mặt mày chàng, làm chàng rất bồng khó chịu hết sức.

Cũng may, chưa có điểm than nào bắn vào mắt, bắt quá một vài nơi trên tóc chàng bốc cháy mà thôi.

Con người ta sống là phải nhờ có thủy, có hỏa, có phong, nhưng chẳng có một tai họa nào lớn lao cho bằng những tai họa do thủy hỏa phong gây nên cả.

Bởi thế, đừng ai mong thụ hưởng một cái gì tuyệt đối, bởi mỗi cái gì cũng có bề trái của nó, thuận chiều thì nó giúp ích ghê gớm, nghịch chiều thì nó sẽ trở thành một tai họa phi thường.

Giữa chàng và ông cháu họ Cung, thực ra nào có liên quan gì? Song hào khí của con nhà võ chân chánh bốc cao mỗi khi gặp một bất bình, có thể con nhà võ hy sinh bản thân để giữ cái hào khí cho toàn vẹn.

Cho nên, Triển Mộng Bạch bất chấp hiểm nguy, dù biết rằng cứu người là tự sát cũng chẳng hề tháo chạy để được tồn tại.

Lửa bắt cháy y phục, y phục cháy dần dần, da thịt bày ra, lửa không

gấp y phục, xém vào da thịt, Triển Mộng Bạch bị phỏng mấy chỗ. Phỏng một lần, nghe rát, phỏng nhiều lần, phải đau, phỏng mãi thì có ai đủ sức chịu đựng?

Hiện tại tự lực như tan biến hết rồi, và có một nhiệm màu nào đó đang ngự trong trí trong đầu chàng, khiến chàng hoạt động.

Bổng Cung Linh Linh mở mắt ra.

Đồng thời Cung Cẩm Bạc thổi phào một tiếng dài.

Triển Mộng Bạch mừng vô tưởng, rú lên:

- Tiền bối chẳng việc gì à?

nhưng thổi phào một tiếng, Cung Cẩm Bạc ngã người về phía hậu liền theo đó.

Thọ thương, máu ra nhiều, chân khí tiêu hao, phần chân khí còn lại chỉ tình trạng?

Hỏi xong, không nghe Cung Cẩm Bạc đáp, lại thấy lão ngã người ra Triển Mộng Bạch kinh hoàng.

Trong tình thế này, chàng không thể chậm trễ mà cũng chẳng câu nệ tiểu tiết được, lập tức chàng cúi mình xuống, một tay bế xốc Cung Linh Linh cặp vào mình, tay kia nâng Cung Cẩm Bạc lên.

Để tự trợ lực, chàng hét lên một tiếng lớn, một mình đeo hai người, nhảy vọt qua vòng lửa đỏ.

Chàng nghe đau nhói ở đầu vai.

Một đoạn gỗ cháy dở dang rơi trúng vai chàng.

Chàng cắn răng, cố chịu đau gắng sức vọt ra bên ngoài cửa đại điện.

Ra đến bên ngoài rồi, chàng như mất cả nhân dạng. Tóc cháy, y phục cháy, mặt mày bám khói, thân hình phỏng từng chỗ từng chỗ, loang lổ trông ghê gớm phi thường.

Đã thế, công lực tại tiêu hao quan trọng, công lực vừa được phục hồi năm sáu phần lại phải tận dụng, chàng hết sức xác xơ, tuy cố chạy nhưng đôi chân lạng quạng, không làm sao chạy nhanh được.

Dù vậy, chàng nào dám dừng chân?

Cứ như thế, chàng chạy mãi, đưa ông cháu Cung Cẩm Bạc đến một tòa tiểu sơn, tìm một tảng đá bằng mặt, khá rộng rãi đặt cả hai lên tảng đá đó.

Nghĩ sao chẳng rõ, chàng lại dời Cung Cẩm Bạc xuống một cột cây. Xong xuôi, chàng ngồi xuống, đúng hơn là chàng rũ người dưới lao nhọc.

Hiện tại, dù một con thỏ chạy đến, chụp vào mặt chàng, đùa cợt, chàng cũng chẳng còn một điểm khí lực nhỏ xua đuổi con thỏ.

Chàng ngồi tại chỗ, cố thở.

Qua một lúc lâu, chàng nghe trong người hơi khỏe lại, song cơ thể

vừa khỏe thì những vết thương do lửa gây nên bắt đầu hành hạ. Trong cơn kinh hoàng, tranh sống với thần lửa, tự nhiên chàng không nghe đau.

Giờ, cơn nguy tạm thời đã qua, thì mọi ảnh hưởng lại bắt đầu làm việc trên thân xác chàng.

Nhất là vết thương nơi vai, do đoạn gỗ rơi xuống gây nên lúc chàng xung xuất biển lửa, làm chàng đau đớn phi thường.

Giả như đoạn gỗ đó to hơn một chút, có thể là xương vai của chàng phải gãy.

Tòa miếu sơn cách ngôi đạo quán không xa lắm, gia dĩ đang đêm chàng quay đầu nhìn về chỗ cũ, thấy lửa còn bốc cao ngọn, chiếu sáng một góc trời.

Thấy vùng lửa đỏ, chàng giật mình, bây giờ chàng mới ý thức cái tầm quan trọng của sự tình.

Cả ba thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Bất giác, mồ hôi lạnh đổ ra, ướt đầu chàng, ướt cả thân thể.

Nơi cội cây, Cung Cẩm Bạc thờ dài.

Triển Mộng Bạch vội đứng lên, Ạ một tiếng:

- Tiền bối đã tỉnh lại!

Cung Cẩm Bạc ngơ ngác:

- Ai đó? Ai nói đó?

Giọng nói của lão khá lớn, Triển Mộng Bạch giật mình.

Giọng nói đó, không biểu lộ một hảo ý nào cả, giọng nói đó dùng với một kẻ đối lập là phải hơn.

Nhưng Triển Mộng Bạch đâu phải là đối lập với lão, thế tại sao lão lại dùng giọng nói đó với chàng?

Ảo ảnh chăng?

Dĩ nhiên chàng kinh hãi, sợ lão ngờ luôn chàng là Hoa Phi còn theo dõi lão đến đây.

Và, nếu vậy thì thật là phiền phức cho chàng lắm đó.

Cung Cẩm Bạc, mắt đôi mắt từ lâu, lão dùng đôi tai thay mắt, thính giác của lão rất linh diệu, nhờ thính giác đó mà từ lúc hồng đôi mắt đến giờ, lão thoát lốt qua nhiều cơn nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, nghe Triển Mộng Bạch nói, lão chẳng còn nhận ra được âm thanh của chàng, thì người lão đã bị chấn động mãnh liệt trong cái diễn tiến vừa qua, sự chấn động vẫn còn đến giây phút này thính giác của lão cũng bị ảnh hưởng luôn.

Con người, sống bằng nghị lực sau khi rơi vào tình trạng tàn phế, nghị lực đó giúp phát triển những khiếu năng còn lại, hiện tại cái khiếu năng nghe thay vì thấy đã mất linh diệu rồi, tức nhiên nghị lực

tiêu tan, dũng khí cũng tiêu tan luôn.

Triển Mộng Bạch giật mình, sợ lão phát tác, song liền sau đó, chàng thức ngộ nguyên nhân biến đổi nơi lão, bất giác thở dài.

Rồi chàng lên tiếng:

- Tại hạ đây mà tiền bối! Tại hạ là Triển Mộng Bạch. Tiền bối có nghe rõ tiếng nói của tại hạ chăng?

Cung Cẩm Bạc gật đầu, trầm buồn gương mặt.

Triển Mộng Bạch thở phào. Thì ra cơn hỏa hoạn vừa rồi chưa làm cho lão điếc luôn.

Chàng bước đến tảng đá, bế Cung Linh Linh, mang nàng đặt vào lòng Cung Cẩm Bạc.

Lão đưa tay sờ soạng khắp mình đưa cháu gái, hiện tại nàng đã thở đều đều.

Lão nhếch môi, điểm nhẹ một nụ cười, tuy héo hắt nhưng hàm chứa niềm sung sướng vô biên.

Việc làm của lão vừa qua, đã có kết quả. Tuy cái kết quả đó không hoàn toàn do lão mà có, dù sao thì lão hy sinh hữu hiệu, chứ không đến nỗi vô ích.

Lão thở dài:

- Bình sanh lão phu không hề thọ một ân huệ của bất kỳ ai, trong bất cứ trường hợp nào.

Không ngờ, hôm nay, lúc sắp xa trời, gần đất...

Triển Mộng Bạch vội thốt:

- Việc chẳng có chi, vả lại bổn phận của tại hạ, bổn phận đó, phàm ai học võ cũng phải có. Lão tiền bối là bậc kỳ nhân, tự nhiên thừa tiểu sinh loạn giang hồ, hà tất phải thắc mắc vì một điều chẳng cần lưu ý?

Cung Cẩm Bạc lắc đầu:

- Đến lúc đã sắp sửa về cùng cây cỏ, lão thọ ân của người thì làm sao lão phu đền đáp?

Thôi thì, chỉ còn có cách...

Lão dừng lại một chút rồi trầm giọng tiếp:

- Truyền thụ kiếm pháp của lão phu cho người, để đáp ơn người phần nào!

Truyền thọ kiếm pháp!

Sự truyền thọ lại do một bậc kỳ nhân, vũ lâm tôn kính là Thái Sơn Bắc Đầu!

Phàm học võ, có ai không mơ ước được số mạng đãi ngộ như vậy?

Nhưng, trong ngàn mơ ước, có bao nhiêu người được toại nguyện?

Triển Mộng Bạch có mơ ước như hầu hết những người học võ

chăng? Chắc chắn là có rồi!

Bởi, chàng còn mang nặng mối huyết hải thâm cừu, muốn báo cừu, phải có tài cao!

Dĩ nhiên, chàng mong muốn trong một thời gian ngắn, trở thành một kiếm khách phi phàm, chàng sẽ đi khắp bốn phương trời, tìm chủ nhân Tình Nhân Tiền, biến cố, cho cha già ngậm cười nơi chín suối! Tuy nhiên, chàng chưa biết phải thọ giáo nơi ai.

Đang trên đường đi tìm kỳ nhân với Tiêu Tam phu nhân, mẹ chàng, chàng trải qua bao nhiêu biến cố, chàng thọ nhân bao nhiêu oan uổng, để cuối cùng lại gặp Cung Cẩm Bạc!

Gặp được lão, biết lão là tay kiếm vô song đương thời, chàng không có chio ý mong cầu nơi lão.

Rồi vì hiệp khí hảo tâm, chàng mạo hiểm, cứu ông cháu của lão, lão lại cho đó là một cái ơn nặng đề nghị truyền kiếm pháp cho chàng để đáp ơn.

Nếu là ai, hẳn đã mừng trên chỗ mong ước, và chấp nhận liền.

Song, chàng chính sắc mặt đáp:

- Sao tiền bối xem sự việc lại quá quan trọng thế? Vì một hành động thông thường mà tiền bối lại ưng thuận truyền thọ tuyệt kỹ cho một kẻ lạ mặt sao? Tiền bối có biết tại hạ thuộc thành phần nào trong vũ lâm, xứng đáng làm một truyền nhân cho tiền bối chẳng mà khinh thường thu nạp? Huống chi, Triển Mộng Bạch này dù là một tiểu tử vô danh, vẫn chẳng bao giờ làm một điều ân mà mong mỏi nhận lại một điều nghĩa! Tiền bối muốn cho tại hạ chấp nhận lại đề nghị đó, chẳng khác nào muốn cho tại hạ làm một kẻ súc sanh! Tại hạ không thể vâng lệnh tôn ý đâu, tiền bối!

Cung Cẩm Bạc giật mình:

- Người cho là một việc nhỏ mọn? Người, cũng biết chứ, nếu vừa rồi, người chậm chân một chút, là người cũng chết cháy như ông cháu ta! Sự hy sanh to lớn thế, mà người vẫn nói chẳng có gì?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Sanh mạng con người có quý là con người tha thiết với nó. Tại hạ xem cái chết rất thường thì sao gọi được là hy sanh? Đã không có ý nghĩa hy sinh, thì làm gì có ơn mà tiền bối đề cập đến việc đền đáp?

Cung Cẩm Bạc hừ một tiếng:

- Đành là người không úy tử, tham sanh, song ít nhất cũng có một lý do khiến cho người khinh thường cái chết, mạo hiểm cứu ông cháu ta chứ? Cái lý do đó như thế nào, người nói cho ta nghe?

Âm thanh của lão biểu lộ sự kỳ quái rõ rệt.

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Cứu một người lâm nạn, cũng cần lý do nữa sao?

Trong một cuộc đối thoại, nếu có một người nặng tai thì người kia phải cao giọng một chút.

Triển Mộng Bạch sợ Cung Cẩm Bặc không nghe rõ ràng, nên thốt to tiếng quá, gần như hét.

Cung Cẩm Bặc cũng thấy thính giác của lão kém giảm, phàm những người nặng tai thường có tật nói lớn, bởi có cảm tưởng là người đối thoại cũng nặng tai như lão.

Do đó, lão cất cao giọng đối đáp, thành thử song phương đàm thoại với nhau, mà chẳng khác nào cãi vã với nhau.

Cung Cẩm Bặc trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thở dài thốt:

- Bình sanh, lão phu gặp rất nhiều người, thuộc đủ hạng tuổi, có đủ tánh khí, song thú thật chưa thấy một thiếu niên nào như ngươi!

Trong khi bao nhiêu kẻ mong cầu lão phu truyền thọ sở học thì lão phu từ khước. Bây giờ, chính lão phu đề nghị, thì ngươi lại từ khước! Ngươi càng khước từ, ngươi càng chấp ý, lão phu lại càng quyết tâm truyền thọ kiếm pháp cho ngươi. Trọn số đức của lão phu, nếu lão phu không làm, thì chỉ có ngươi mới là kẻ xứng đáng nhất làm một truyền nhân của lão phu. Chỉ có mỗi một người là có thể bảo toàn thịnh danh của lão phu sau này!

Triển Mộng Bạch vẫn lạnh lùng:

- Mong tiền bối đừng bức người phải làm một việc không thể làm. Như tại hạ đã tỏ bày, chấp thuận đề nghị của tiền bối, là tại hạ lợi dụng thời cơ, làm một cái ơn nhỏ, để mong cầu một sự đền đáp lớn. Chấp nhận như vậy, tại hạ sẽ mất tư cách con người, tại hạ sẽ trở thành một tên súc sanh. Nhận một kẻ súc sanh là truyền nhân, tiền bối có hãnh diện gì? Học thành tài mà mình là một kẻ súc sanh, thì học thành tài để làm gì?

Chàng trầm giọng kết luận:

- Hảo ý của tiền bối, tại hạ xin khắc ghi, còn như tuân theo ý đó, thì chắc chắn là không được rồi. Mong tiền bối xét cho!

Một sự kiện hết sức lạ lùng, bình sanh Cung Cẩm Bặc chưa hề thấy! Người ta cầu mong suốt đời không được.

Triển Mộng Bạch, bỗng nhiên lại được, được mà không nhận nếu không lập dị, thì đúng chàng là một con người có tính cố chấp nặng vậy.

Nhưng, Cung Cẩm Bặc thấy chàng kiên quyết quá độ, thay vì bức tức, giận dữ, trái lại, lão càng vui mừng.

Lão lấy trong mình ra một quyển sách, tờ sách bằng lụa mỏng, thốt:

- Lão hu đui từ lâu, bây giờ lại mang chứng điếc, hơn thế, lão phu lại quá già, đường về âm cảnh chẳng còn xa lắm. Tuy lão phu sống quá

nhiều, bình sanh đã làm chẳng biết bao nhiêu việc, dù vậy, đến lúc sắp về với lòng đất lạnh, kiểm điểm lại còn hai việc chưa xong. Còn đọng hai việc đó, chưa thi hành, là lão phu không an lòng ra đi vĩnh viễn.

Lão dừng lại một chút, rồi thở dài, tiếp:

- Việc thứ nhất, cháu gái của lão phu còn nhỏ tuổi quá, việc thứ hai là lão phu chưa tìm được truyền nhân, để chỉ dạy tất cả sở học của lão phu. Bây giờ lão phu đem hai việc đó, ủy thác cho người, Cung Linh Linh đó, người đã thấy rồi, còn quyển sách này là sở học bình sanh của lão phu, trong đó mọi chi tiết đều được ghi đầy đủ. Người hãy tiếp lấy.

Lão nói như thế, có khác nào một người đang hấp hối, cố trời trần gấp những việc còn đọng lại trên đời, và sau khi trời trần rồi là rũ áo ra đi, đi luôn không bao giờ trở lại.

Điếc!

Tuy chưa điếc hẳn, song có khác nào như điếc bởi mỗi lần đối thoại, là phải thốt to, người đối thoại cũng phải thốt to, đối thoại mà như cãi vã nẩy lửa với nhau như vậy, còn thích thú gì?

Huống hồ, ngoài cái điếc một ngày thêm nặng, lão lại mù. Một vị đại anh hùng trở về già, mù và điếc, liệu còn gì đau đớn bằng? Từ nay làm sao tranh thắng với ai nữa?

Sống có khác nào chết, sống còn phải chịu khổ, thì thà chết còn hơn! Trong trường hợp của lão thiết tưởng chẳng ai yêu đời mà cố bám vào cái sống nữa.

Giả như người ta còn gượng chịu khổ, lây lất qua thêm một thời gian nữa, có lẽ là chỉ để chờ một vài việc gì đó còn dang dở giải quyết cho xong.

Một khi những việc đó được giải quyết tròn vẹn rồi, thì họ không thiết tha đến cái gì trên đời nữa cả.

Cái chết không đến với họ, họ cũng đi tìm!

Lão đang chờ Triển Mộng Bạch lấy quyết định.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tiền bối ủy thác việc trọng cho tại hạ, cái nghĩa khí là chẳng thể từ khước, song tại hạ chỉ chấp nhận chiếu cố tiểu cô nương mà thôi, còn pho bí kíp kia, nhất định là tại hạ không tiếp lãnh được rồi..!

Chàng dừng lại một chút, rồi nghiêm sắc tiếp, mặc dù Cung Cẩm Bặc chẳng thể trông thấy thần sắc của chàng:

- Nếu cần tại hạ xin giữ hộ quyền bí kíp đó, bảo tồn nó dành lại một ngày mai hậu, hoặc giả cho tiểu cô nương, hoặc giả cho tiền bối chỉ lĩnh phải làm cách nào, chứ còn giữ để dùng, thì chẳng bao giờ tại hạ

giở trang đầu, đừng nói là đọc tắt quyển.

Vừa lúc đó, từ phía chân núi, một bóng người theo triền bay vút lên. Người đó lướt nhanh vô tưởng, tay hữu cầm kiếm, đâm mạnh mũi kiếm vào ngực Cung Cẩm Bặc, tay tả hoành ngang chụp pho bí kíp của lão.

Bóng đó, tuy động tác rất nhanh, song qua bóng đêm mờ Triền Mộng Bạch cũng nhận ra được tên đồng tử cuối cùng thoát chết, môn hạ của Phấn Hậu Hoa Phi.

Thì ra tại đại sảnh tòa đạo quán, trông thấy oai khí của Cung Cẩm Bặc quá hùng mạnh, hấn hoảng sợ nên nhào lăn trên nền, thoát đi, chạy thẳng một mạch đến núi này.

Vô hình chung, gã lúi vào một bụi cỏ rậm, che khuất gã với bên ngoài, thành ngẫu nhiên mà gã có một chỗ nấp an toàn.

Gã nằm luôn tại đó nghỉ mệt.

Nằm một lúc, gã mỗi mòn, ngủ luôn.

Chỗ gã nằm cách không xa lắm nơi Triền Mộng Bạch đặt ông cháu Cung Cẩm Bặc.

Gia dĩ, Cung Cẩm Bặc và Triền Mộng Bạch đối thoại nhau to tiếng quá, gã giật mình tỉnh lại, lắng tai nghe rõ câu chuyện.

Gã hết sức mừng rỡ, thầm nghĩ:

“Hoa Phúc này đã chạy đi rồi thì chẳng còn hy vọng trở lại. Không trở lại được thì ta thành kẻ không nhà. Nếu ta mộng tưởng một ngày nào đó sẽ thành danh trên chốn giang hồ, thì hiện tại cơ hội đã đến với ta. Cung lão đầu đã mù lại điếc, còn tiểu tử kia không đáng sợ lắm, nếu bất thành linh ta xuất hiện đoạt pho bí kíp của lão Cung, ta sẽ học được kiếm pháp vô song. Trên đời này, còn có ai đáng cho ta sợ nữa đâu!” Tuy nghĩ thế, gã còn e ngại sợ việc bất thành.

Song, tham vọng bùng lên quá mạnh, gã cắn răng, đánh liều vọt lên. Sự chụp vạt do đó mà có.

Hứng phải mũi kiếm đó, Cung Cẩm Bặc tắt thở chết ngay.

Nhưng Triền Mộng Bạch đã thấy kịp, chàng hét lên một tiếng lớn nhảy vọt tới.

Gã đồng tử vì đâm quá mạnh tay, mũi kiếm trúng xương, dính cứng lại đó, trong cơn hấp tấp gã không làm sao rút kiếm ra nổi.

Triền Mộng Bạch đã tiếp cận gã rồi, mồ hôi lạnh đổ ra ướt đầu gã.

Không chậm trễ, gã bỏ luôn thanh kiếm, quay mình chạy bay xuống núi.

Triền Mộng Bạch bị phỏng khắp mình, vì đau đớn quá, khí lực của chàng tiêu hao hẳn lớn, nên lúc nhào tới định quật gã đồng tử, chàng mất thăng bằng nhào luôn, xương vai va chạm mặt đất, làm chàng

đau nhói mãnh liệt.

Trong khi đó, gã đồng tử mang luôn pho bí kíp chạy bay xuống núi chàng trông thấy rõ ràng, nhưng chẳng làm gì được, khí uất bốc lên, chàng hôn mê liền.

Đêm sắp tàn, bình minh gần trở lại, gió núi bốc mạnh tung bay râu tóc của Cung Cẩm Bạc phát phơ, thanh kiếm của gã đồng tử còn cắm đúng nơi ngực lão, tua kiếm cũng bay phát phơ theo gió, quyen lấy tóc và râu lão.

Thế là xong một đời oanh liệt của vị lão anh hùng! Xưa kia lão giết người, một nhà họ Hoa bảy mạng chết dưới kiếm của lão, ngày nay lão lại chết dưới tay một gã vô danh, nhưng cái tẩu xảo là gã đồng tử lại thuộc gia đình họ Hoa, một môn nhân của Hoa Phi, như vậy đúng là lẽ oan oan tương báo.

Rồi, cháu gái của lão lớn lên, tìm Hoa Phi mà trả thù, tìm Hoa Phác mà báo hận!

Oan oan tương báo!

Tại sao người ta không cởi mở oan gia, alì cố tìm cách kết thêm cho chặt hơn?

* * * Sao thưa dần, những ngôi sao còn lại cũng nhạt sáng dần.

Đêm tàn, ngày sắp đến, sương mai đã sớm rơi xuống khắp đồng núi nơi nào cũng lớp lớp trắng mờ, lớp trắng đó dần dần sáng lên, sáng đục, theo bình minh trở lại trên thế gian.

Mục đồng đi dẫn thú vào những bãi cỏ quen thuộc, thành thoảng có tiếng hát nghêu ngao, rồi tiếng sáo vang theo, mông lung, phiêu diêu trong sương...

Triển Mộng Bạch đã tỉnh lại rồi.

Chàng rút thanh kiếm của gã đồng tử khỏi ngực Cung Cẩm Bạc tìm một chỗ khuất tịnh, đào tạm một lỗ huyết, vùi chôn thi hài của lão.

Chông xong xác chết, Triển Mộng Bạch hồi ức lại sự việc đã qua bất giác thở dài.

Không đầy mấy ngày, từ lúc rời nhà ra đi, chàng đã chứng kiến cái chết của hai nhân vật trong số Thất Đại Danh Nhân võ lâm!

Rồi chính chàng đào huyết, chôn xác của hai vị đó!

Còn riêng phần chàng?

Đau khổ, buồn thương, uất hận, oan uổng, vất vả gian lao, hiểm nguy còn cái gì bất hạnh trên đời này chàng chưa trải qua.

Nếu cho rằng tất cả đều do số mạng, thì không hẳn đúng lắm.

Hơn ai hết, chàng phải tự hiểu lấy mình.

Và chàng hiểu cái nguyên nhân của mọi điều bất hạnh đó. Chính tại vì chàng kém võ công.

Giả như chàng có bản lĩnh khá hơn, tất có thể sự việc đã xoay chiều phần nào, và dù có bất hạnh xảy đến cho chàng cũng như cho người thì cũng bớt đi được phần nào.

Điều đáng hận hơn hết, là chàng không bảo vệ được sanh mạng của một người vừa mù vừa điếc, trước thủ đoạn của một đồng tử tầm thường.

Võ công!

Võ công cần thiết lắm vậy thay!

Đã biết là vì võ công mà nhiều điều bất hạnh xảy đến cho chàng thì tại sao chàng không tập luyện đúng mức!

Không người truyền thọ?

Bí kíp Bồ Kỳ Môn về tay, chàng không nhận, bí kíp của Cung Cẩm Bạc, chàng không nhận.

Kỳ nhân đã đến với chàng, chứ nào phải chàng không gặp kỳ nhân mà cho rằng chưa có duyên may gặp người truyền tuyệt kỹ?

Có thái độ đó, Triển Mộng Bạch phải là ngu xuẩn chăng?

Chính chàng cũng chẳng biết là mình làm như vậy đúng tư cách con người chánh đại, vô tư, liêm minh hay mình ngu xuẩn.

Bất quá, chàng nhận ra rằng, chàng như thế thì lương tâm chàng an tịnh vô cùng, bởi những tâm hồn thanh khiết thì làm gì vấp phải những phiền nhiễu do tham vọng cấu tạo rồi ràng buộc mãi? Tham vọng luôn luôn theo thời gian, có tăng chứ chẳng có giảm, tham vọng càng cao, phiền lụy càng nhiều, chỉ nội một cái việc bảo vệ những gì thủ đắc cũng đủ phò phạc thân và tâm lắm rồi, nói chi đến trường hợp để mất đi rồi tìm cách lấy lại bằng mọi giá?

Chàng không lợi dụng cái nguy của người mà chiếm hữu một cách không công.

Hướng chi giữ nơi mình một vật mà toàn thể võ lâm đều nuôi cái mộng tranh đoạt chủ quyền, thì đời chàng còn biết có phút giây nào an ổn, giữa cơn lốc trường cửu của những cuộc tranh chấp?

Dù sao, nghĩa là dù có ngu xuẩn, dù có vì từ khước những cái may bất ngờ đó mà chàng sẽ gặp những sự không may sau này thì chàng vẫn nghe lòng lâng lâng nhẹ, không thẹn với thiên liêng, không hổ với lương tâm.

Bởi chàng vẫn còn là con người và con người đúng nghĩa, là con người không tham vọng một cách dơ dáy.

Chàng không hối hận, luyện tiếc vì đã bỏ qua nhiều dịp may, tuy nhiên con đường tương lai hiện ra mờ mờ, chùng chùng như nhiều cạm bẫy đang chực chờ ở mỗi khúc quanh, lại cảm thấy mình còn kém quá, Triển Mộng Bạch không tránh khỏi bồi hồi, lo nghĩ...

Nhìn nắm mộ vừa đắp lên đó, sơ sài, những mảnh đất còn rời rạc, chàng than thầm:

“Suốt đời, tranh đua nhau để được tiếng anh hùng, được tiếng đó rồi khi trở về lòng đất lạnh, âm thầm như con chó chết bên đường sao? Anh hùng có một kết cuộc như thế sao?” Vất vả, gian lao hầu như dồn dập đến với chàng suốt tháng dài, thân dù bằng đá, đá cũng phải mòn, huống chi bằng xương thịt? Triển Mộng Bạch là người trước đầu mộ, chàng nhắm mắt lại, định dưỡng thần một lúc.

Bên cạnh chàng, thanh trường kiếm không vỏ của gã đồng tử còn đó, ngoài ra có thêm một chiếc tiêu bằng trúc xanh.

Trường kiếm, đương nhiên là phải được giữ gìn, dù không cần dùng đến cũng phải giữ gìn, để cho Cung Linh Linh sau này nhìn đến nó, sẽ nhớ mãi cái cừu hận hôm nay. Nó là một chứng tích, dù là chứng tích của sự buồn thương.

Còn chiếc tiêu?

Nó là một vật quá cũ, màu xanh nhạt đi nhiều, hầu như biến thành màu vàng. Chiếc tiêu đó, chàng giữ cho chính mình, để nhìn đến nó chàng sẽ nhớ lại việc hôm nay.

Chiếc tiêu, chẳng phải là vật quý giá gì, song nó là bạn tâm tình của Cung Cẩm Bạc.

Từ sau ngày mù đôi mắt, lão chỉ lấy nó làm vui, lão đã gởi bao nhiêu ý tưởng nơi đó, lão mượn âm thanh nó để diễn tả ưu sầu, lão cũng vuốt ve nó trong những đêm trường không ngủ và nó cũng an ủi lão trong phút giây cô đơn thắm thía..

Nó có cái giá trị tinh thần rất lớn, Triển Mộng Bạch làm sao vất bỏ nó được dù mang theo mình một vật vô dụng là gây thêm vướng bận, mà khách giang hồ càng tránh được vướng bận, càng hay.

Chàng giữ nó như một mảnh thịnh danh hào hùng, nó là vật bất ly thân của một con người hùng, có nó bên mình, như có một cái gương sáng.

Nhìn vào gương đó, chàng sẽ giữ cái tâm luôn luôn tráng, cái khí luôn luôn hùng.

Dù anh hùng có kết cuộc thảm thương, như cảnh hiện ra trước mắt với cái chết của Cung Cẩm Bạc, song có sá gì, bởi anh hùng là vong kỹ, là vị tha, bao nhiêu người chung quanh mình được ấm áp với cái khí anh hùng, tâm tráng của mình, thì mình có âm thầm về trong đất lạnh phỏng có sao?

Người ta xây hàng trăm ngôi mộ giả tạo, để nghi trang cố giấu thi hài, chẳng qua người ta là gian hùng, sợ người đời moi xác mà vầy đập, mà băm vằm, chứ còn anh hùng thì dù vùi xác giữa hoang tàn vắng

lạnh lạnh lòng người đời không biết được thì thôi, chứ nếu biết được rồi, sẽ tìm mọi cách mà cải táng cho mồ êm mả ấm.

Không xa lắm, bên Triền Mộng Bạch, trong đám cỏ non, Cung Linh Linh nằm bất động.

Nàng tỉnh lại rồi, nội lực bắt đầu khôi phục, song vết thương quá nặng, nếu để cho nàng tỉnh, chắc là nàng không chịu nổi cơn đau hành hạ, nên Triền Mộng Bạch điểm huyết nàng để nàng ngủ một giấc dài, thừa thời gian chuẩn bị cái hình hài quen với đau đớn.

Huống chi, người thân duy nhất của nàng lại mất luôn, niềm thương tâm cộng với thương thế sẽ dày vò nàng vô tưởng.

Hiện tại, nàng nên ngủ là phải hơn, giấc ngủ càng dài càng có lợi cho nàng.

Thực ra, Triền Mộng Bạch không còn làm sao hơn được khi chính mình bất lực. Bất lực vì cô đơn, bất lực vì thương thế do lửa gây nên, tự cứu, chưa chắc đã xong lại còn đeo thêm một thiếu nữ mang thương tích trầm trọng?

Bất buộc chàng phải dừng chân lại đó.

Đi không đủ sức mà đi, bởi đi hai chứ không đi một, mà đi thì còn biết phải đi đâu, khi cả hai đều là những kẻ không cửa, không nhà? Khi nào chàng trở lại quê quán?

Chàng nhắm mắt, dưỡng thần, song chốc chốc lại thở dài.

Bình minh lên, thái dương buông sáng khắp vũ trụ, không còn ngồi tại chỗ lâu hơn nữa được, Triền Mộng Bạch bế Cung Linh Linh từ từ xuống núi.

Không lâu lắm, cả hai đến con lộ lớn.

Khách đi đường, trông thấy cả hai, đều tránh ra xa.

Triền Mộng Bạch không lưu ý đến sự kiện đó cứ ngang nhiên đi tới, người ta dù khinh miệt chàng và Cung Linh Linh là hai kẻ ti tiện nhất trên đời, điều đó có nghĩa gì đối với chàng? Người ta khinh chàng, chàng cũng có khinh lại, huống chi, chàng có cần kêu gọi đến tình thương của ai đâu?

Chàng bế Cung Linh Linh, lừ lừ bước đi, thần sắc an nhiên, không hề tỏ lộ tự ti mặc cảm.

Không lâu lắm, cả hai đến huyện Vô Tích.

Triền Mộng Bạch đi quanh quẩn khắp các con đường trong thị trấn, tìm một khách sạn tầm thường, chàng cũng không quên mua mấy món thuốc cần yếu tạm thời dịt vết thương cho Cung Linh Linh.

Y phục, thì rách bươm tả tơi, song tiền nong vẫn còn, lúc rời nhà, chàng mang khá nhiều vàng bạc, gia dĩ chàng ly gia cũng không lâu lắm, lại trong thời gian đó, chàng không có dịp xài tiền.

Nhờ vậy, hiện tại chàng mua được mấy món thuốc quý, chữa trị cho Cung Linh Linh.

Xuất thân từ một gia đình chánh trực vô tư, cho nên từ đời ông đến đời cha, cái nghèo vẫn đuổi theo mãi, Cung Linh Linh có thừa hưởng được gì, ngoài cái danh dự hảo huyền của ông cha, trong mình nàng chẳng có một số nhỏ bạc vàng nào giúp nàng chi dụng độ vài ngày, sau khi Cung Cẩm Bặc chết.

Giờ đây, nàng hoàn toàn nương tựa vào Triển Mộng Bạch. Bởi kham khổ ngay từ nhỏ, nàng rất quen chịu đựng, cái nghèo có chỗ hay là vậy, giúp con người rèn luyện cái chí nhẫn nại kiên cường.

Nàng, khi có tánh nhẫn nại rồi, con người còn được thêm cái tánh trầm tĩnh.

Câu hỏi thứ nhất của nàng, sau khi hồi tỉnh hoàn toàn là:

- Nội của tôi đâu?

Nàng hỏi như vậy Triển Mộng Bạch phải đáp làm sao?

Có nên nói sự thật cho nàng hiểu chăng? Nói sự thật trong lúc này, có khác nào giết chết nàng? Mà đối quanh là điều trái ngược với tính cách của Triển Mộng Bạch.. Nhưng, đối cũng không được, chàng phải bịa là ông của nàng bận việc đi đâu đó trong vài hôm sẽ trở lại đây.

Cung Linh Linh lại hỏi:

- Ông tôi có oán trách chi tôi không?

Câu hỏi đó chứng tỏ sự hiểu thuận của nàng vô cùng tận. Đã ra thân thể đó, do chính ông nội gây nên, nàng vẫn còn sợ ông nội buồn!

Triển Mộng Bạch cười nhẹ lắc đầu.

Tuy miệng điểm nụ cười, chàng nghe niềm chua xót dâng lên trong tâm tư.

Trong tình trạng đó, nàng tuyệt nhiên không hề đề cập đến sự an nguy của nàng. Nàng chỉ nhớ đến ông nội, nàng không nghe đau đớn mà chỉ lo sợ ông nội phiền trách.

Triển Mộng Bạch lắc đầu, nghĩa là ông nội nàng không phiền trách, nàng cao hứng quá chừng mắt mở to lên, rồi nhìn sững lên trần nhà mơ màng...

Trông tình cảnh của nàng, Triển Mộng Bạch càng xúc động bi hoài, chàng cảm thấy thương hại cho nàng quá.

Thương hại nàng, là phải làm sao cho nàng chóng bình phục và điểm cần yếu là đừng bao giờ để cho nàng biết sự tình.

Dĩ nhiên, sau này rồi nàng sẽ hiểu, hoặc tự tìm hiểu, hoặc chàng sẽ tường thuật lại cho nàng hiểu.

Còn hiện tại thì không! Bằng mọi giá, chàng phải giữ sự bí mật tuyệt

đổi.

Tuy nhiên, cái «sau này» đó chỉ được kéo dài hai hôm thôi.

Cũng như, hiện tại sẽ được thay đổi sau hai ngày.

Bởi chàng đã nói với nàng là trong hai hôm nữa, ông nàng sẽ trở lại.

Làm sao? Triển Mộng Bạch sẽ ăn nói làm sao, khi hai ngày đã mãn.

Còn nàng, tỉnh lại rồi, là biết rõ, sở dĩ mình còn sống là nhờ chiếu cố thành thật của Triển Mộng Bạch.

Tuy vậy, nàng không hề mở miệng tỏ lời cảm kích.

Tại sao? Nàng vô tình chăng? Hay, tuy còn nhỏ tuổi mà nàng đã hiểu là đại đức bất báo? Bởi bất báo nên chẳng cần thốt lời đa tạ?

Cứu mạng là cái đức tái sanh, dĩ nhiên phải là một đại đức.

Nàng không tỏ lời cảm tạ, song ánh mắt của nàng thừa nói lên điều đó, ánh mắt cảm kích rõ rệt.

Có lời nói nào bằng ánh mắt đó?

Nàng an tâm để cho Triển Mộng Bạch săn sóc.

Cứ mỗi một ngày mới, trước khi nói gì, làm gì, nàng hỏi một câu:

- Nội tôi đã trở lại chưa?

Nhờ nàng hỏi như vậy, Triển Mộng Bạch khỏi phải giải thích tại sao ông nàng đi đúng hai hôm rồi, mà vẫn chưa trở lại.

Chàng sẽ viện dần thêm lý do, thành ra cái triển hạn định hai ngày, cầm như thông qua.

Nàng vốn tính trầm tĩnh, quen cô đơn nên ít nói. Hỏi xong một câu cần hỏi, có khi nàng nín lặng suốt ngày.

Một ngày! Hai ngày!

Hai ngày qua rồi, hôm nay là ngày thứ ba Triển Mộng Bạch chẳng còn việc gì phải làm sau khi soát lại vết thương của Cung Linh Linh thay thuốc cho nàng. Chàng lại gọi thêm rượu uống.

Mấy hôm rồi, chàng luôn uống rượu, uống để khuấy sầu.

Tiểu nhị trong khách sạn nơm nớp lo ngại chàng không đủ tiền trả ăn, trả uống, trả trọ có ý dần dần, chưa vội mang rượu đến cho chàng.

Rách rưới như chàng, người ta sợ chàng quyết là lẽ tự nhiên, chàng không phiền trách ai cả.

Chàng bình thần mở bọc ra, cho tiểu nhị thấy là chàng có nhiều tiền.

Chàng cũng có thể quát tháo, mắng tiểu nhị hấp tấp, song mắng mà làm gì, khi người đời quen nhìn cái mã bên ngoài mà định giá con người?

Đến lúc đó, tiểu nhị mới yên tâm.

Cảm khái vì thân thể, hoàn cảnh chán ngán vì tình đời, Triển Mộng Bạch uống đậm.

Trong khi chàng chờ đợi thương thế của Cung Linh Linh giảm dần, bởi hai ngày qua, tình trạng của nàng khả quan lắm thì đột nhiên, qua ngày thứ ba, thương thế đó bỗng biến chuyển thành nguy kịch. Những thứ thuốc chàng mua, toàn là những loại đắt giá, song chỉ có công hiệu xoa dịu thôi.

Do đó, trong hai hôm đầu, Triển Mộng Bạch cứ tưởng là mình dùng đúng thuốc, và tin tưởng là không lâu lắm Cung Linh Linh sẽ khôi phục nguyên trạng.

Ngờ đâu, thương thế lại biến chuyển, chẳng khác nào nàng đã quen thuốc, và thuốc hết linh hiệu rồi.

Thoạt tiên, toàn thân nàng nóng ran lên, nóng như thiêu đốt.

Nàng cắn răng, cố giữ cho tiếng rên khó chịu không bật ra khỏi miệng, nhưng niềm đau hiện rõ trong ánh mắt nàng.

Triển Mộng Bạch nhìn thoáng qua là hiểu ngay nàng đang cố chịu đựng cơn hành hạ mãnh liệt.

Làm sao? Bây giờ chàng sẽ làm gì cho nàng?

Trong thâm tâm, chàng hết sức thán phục sự kiên trì của nàng.

Tại đại diện tòa cổ quán, nàng đã tỏ rõ sự kiên trì đó một lần rồi, giờ đây, nàng lại biểu lộ thêm một lần nữa.

Triển Mộng Bạch cảm thấy mình cũng đau đớn theo nàng.

Chàng gọi nhanh một tên tiểu nhị, hỏi hẩn xem trong thành huyện Vô Tích này, có vị y sư tài ba nào chẳng?

Tên tiểu nhị chỉ đường cho chàng tìm đến vị y sư đó.

Thời gian đã về đêm. Triển Mộng Bạch bất chấp đêm tối, lập tức đến nơi.

Khi chàng đến nhà y sư, đêm đã khuya rồi, y sư sắp sửa đi ngủ thấy chàng, trông vào y phục chàng, lão bất mãn hỏi qua loa mấy tiếng đoạn bảo:

- Đêm đã khuya, phần ta có việc bận lo, ngươi nên tìm đến một y sư khác, ta không đi được đâu!

Lão thốt xong, quay mình, định bước vào hậu đường.

Cử chỉ đó, hẩn là một cách đuổi khách, tuy có phần bất nhã song cần gì? Khách tỏ vẻ lam lũ quá, dù có đi theo khách, lão cũng chẳng có lợi gì.

Huống chi, làm cái nghề chữa bệnh, đâu có ai bị bắt buộc phải nhân đạo?

Triển Mộng Bạch thấy thái độ của y sư khả ố quá chừng bất giác sôi giận, gần từng tiếng:

- Mạng người quý hơn vàng, bệnh nhân đang cơn hấp hối, lão trượng nữ từ khước tế độ à?

Tại hạ hỏi quyết lão trượng, đi hay không đi?

Một tiếng bình vang lên.

Để thị oai, chàng vung tay đâm xuống chiếc ghế trà bên cạnh, mặt ghế kêu vang, chân ghế gãy vụn.

Y sư hoảng sợ không dám từ chối nữa song mắng thầm chàng.

Ngồi trên xe do Triển Mộng Bạch thuê đến rước lão, lão luôn luôn thở dài, tỏ cái ý bất mãn rõ rệt.

Triển Mộng Bạch lờ đi, giá như lão có mắng chàng to tiếng chàng cũng cố chịu, miễn sao lão chịu đến xem bệnh chứng của Cung Linh Linh là được.

Về đến khách sạn, Triển Mộng Bạch đưa ngay y sư vào phòng Cung Linh Linh.

Nhìn qua thương thế của nàng, lão lắc đầu, cau mày lại, rồi lè lưỡi đoạn thốt:

- Nếu mũi kiếm nhích qua độ ba phân thôi, là quả tim bị thương rồi, quả tim bị thương thì có trời cứu!....

Triển Mộng Bạch hân hoan ra mặt:

- Tim không bị chạm, mạch tim vẫn còn, thì tánh mạng chưa đến nỗi nào!

Oán khí còn tràn ngập trong tâm, y sư lạnh lùng tiếp:

- Lão phu nói là tim chưa bị chạm, chứ nào có nói là mạch tim còn nguyên đâu?

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Như vậy là... nàng... nàng...

Y sư đứng lên, vòng tay:

- Y thuật của lão phu đến đây là cùng, lão phu tự nhận mình bất lực.

Công tử thứ tội cho vậy!

Trông bộ dạng của y sư, Triển Mộng Bạch nhớ lại, ngày nào tại nhà chàng, Tàn Sáu Ông cũng có thái độ đó khi soát qua tình trạng phụ thân chàng.

Cái bực hôm nay được nung nấu lên do sự hồi ức việc cũ chàng toan phác tác, song nghĩ lại, có làm gì đi nữa, bất quá y sư chỉ chữa trị vờ vĩnh, chứ chắc chi lão kiêng oai mà chữa trị tận tình?

Chàng nén giận, đưa lão ra ngoài.

Sau đó, chàng còn tìm thêm mấy vị y sư nữa, nhưng vị nào đến xem qua tình trạng nàng cũng lắc đầu, cáo lui, không một ai dám xưng tài cho thuốc.

Không biết làm sao hơn, chàng đành thúc thủ, nhìn Cung Linh Linh, miệng tuy an ủi nàng, song ánh mắt mờ dần vì màn lệ thảm.

Đột nhiên, Cung Linh Linh nắm cổ tay chàng, bóp nhẹ, nhếch nụ

cười khổ, thốt:

- Thúc thúc không nên quá lo ngại cho tôi! Từ lâu lắm rồi tôi biết là tôi sanh ra trên đời này, chỉ để chịu khổ đau buồn tủi thôi, một kiếp sống như vậy, càng kết thúc sớm, càng hay, còn gì đáng lưu luyến cho tôi phải thiết tha! Tôi biết là mạng của tôi yếu, tôi sẵn sàng vĩnh viễn ra đi, thúc thúc ạ!

Trời!

Mới ngần ấy tuổi đầu, lại thốt lên những lời bi đát, nghe não nuột làm sao!

Triển Mộng Bạch có cảm tưởng là từng nhát đao bén và lạnh cửa qua tâm can, chàng vô cùng xúc động với hai tiếng thúc thúc do nàng vừa thốt!

Đưa bàn tay gạt qua nước mắt, quét đi phần nào lệ đọng bờ mi, chàng cố gượng cười, đáp:

- Ai cho rằng đời Linh Linh là một chuỗi dài đau thương sầu khổ? Ai cho rằng Linh Linh thọ yếu? Không! Không đúng cả! Hiếu thuận như Linh Linh, khi nào hoàng thiên lại cho đoản thọ? Phải có những ưu đãi dành riêng cho Linh Linh sau này! Đừng nói nhảm Linh Linh!

Cung Linh Linh lắc đầu:

- Thúc thúc đừng an ủi tôi, vô ích! Tôi có ra đi vĩnh viễn điều đó không tìm cho tôi tiếc hận chút nào. Còn một điểm này làm cho tôi thắc mắc mãi, là tại sao đến hôm nay ông nội tôi chưa trở lại?

Chợt nàng quay mặt về hướng khác.

Triển Mộng Bạch kịp trông thấy bờ mi nàng chớp chớp.

Bờ mi chớp dưới ánh đèn, là bờ mi đầm ướt, thì ra nàng khóc. Nàng quay mặt đi, dấu những hạt lệ sắp tràn ra, nàng không muốn cho chàng thấy những hạt lệ đó.

Tuy trầm lặng, nàng có tánh kiên trì, nàng không muốn chàng trông thấy điểm nhu nhược của nàng.

Bởi lẽ, là tượng trưng sự yếu hèn, nhu nhược.

Một lẽ khác, nàng biết mình sắp chết, nàng gượng làm ra vẻ thản nhiên, cốt không để cho ai thương cảm vì nàng. Nếu để cho người ta thấy nàng khóc, người ta sẽ nghĩ là nàng có bi hoài, tự nhiên người ta phải thương cảm.

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Linh Linh! Chưa có gì khiến cho chúng ta phải tuyệt vọng! Linh Linh không thể chết vô lý như vậy được! Bằng mọi cách, Tiêu Thúc phải cứu Linh Linh cho kỳ được! Nếu không, Tiêu Thúc cũng chẳng thiết sống làm gì.

Chàng quay mình, bước những bước dài và nhanh ra khỏi phòng

nàng. chàng bước luôn ra khỏi cửa khách sạn.

Chàng đi đâu?

Chàng đi đâu được, giữa lúc đêm khuya, những con đường xuyên thành huyện tuy nhiệt náo về ngày, song giữa đêm khuya rất vắng vẻ lạnh lùng, nhà nhà đều đóng cửa, chàng còn tìm ai?

Vả lại, chàng có quen biết ai nơi này mà tìm?

Chàng như đi hoang, đi quanh quẩn, cốt sao đừng lui lại trong gian phòng, bởi nhìn Cung Linh Linh trong cảnh tình đó chàng mất cả tâm trí, mất cả nghị lực. Hiện tại, chàng cần có trí sáng suốt, có nghị lực kiên cường để đối phó với tình thế.

Gió đêm từng cơn quét qua gieo lạnh.

Gió mang theo luồng, những lớp sương mờ, cũng lạnh.

Nền trời điểm ánh chen chúc những vì sao, sao thưa dần dần. Ánh sao nhạt mờ dần dần.

Rồi phương Đông rực sáng, vàng sương nơi phía đó, phản chiếu một màu đục đục mơ hồ.

Không lâu lắm, trên đường đi, khách bộ hành đã bắt đầu xuất hiện. Những khách bộ hành đó, thoạt trông thấy chàng, phờ phạc xác xơ mường tượng kẻ điên mà cũng giống hành khát, không ai dám đến gần chàng.

Bỗng, có tiếng kêu kinh hãi vang lên.

Một đoàn xe bảo tiêu, rầm rộ xuất hiện trên con đường lớn.

Trên cỗ xe đầu, có một ngọn cờ, là cờ bằng gấm, giữa nền gấm có thêu hình một con sư tử màu hồng.

Hai vị tiêu sư mặc y phục hoa lệ, ngồi trên lưng ngựa, ngựa cật vó song song, hai vị đưa tay chỉ trở, bên này bên kia, trên trời dưới đất, nói nói cười cười.

Họ có vẻ tự đắc quá, phạm hộ tống xa bảo tiêu, thì ai cũng đề cao cảnh giác, phòng biến cố bất ngờ, song hai vị này ung dung như thường, chừng như nghĩ mình là kẻ bất khả xâm phạm, nên chẳng cần thận trọng.

Triển Mộng Bạch đang bị cảnh trạng thừa chết thiếu sống của Cung Linh Linh ám ảnh, thành nghĩ vẩn nghĩ vơ, quên hẳn thực tại.

Bọn tiêu sư có lẽ cũng từng chứng kiến những cảnh tử vong, nên mạng người đối với họ chẳng còn giá trị gì.

Do đó, một đảng không sợ chết, chẳng cần quan tâm đến sự việc bên mình, trước mắt dù đoàn xe đang lăn bánh đều đều cũng không nhớ đến là mình phải tránh đường.

Một đảng thì quen thấy người chết xem thường tánh mạng của người, cũng không quan tâm đến những khách bộ hành tại khoảng

đường đội xe lướt qua.

Khách bộ hành thì nép vào lề, chỉ có mỗi một mình Triển Mộng Bạch vẫn cứ nghênh ngang giữa lộ, xác thân đi đông nhưng hồn chơi vơi tận đâu.

Đang vui câu chuyện, hai vị tiêu sư bỗng thấy một lão hết sức lam lũ, phờ phạc đứng giữa đường, ngăn trở đoàn xe, cả hai cùng cau mày. Người bên tả hét to một tiếng.

Người bên hữu quát lên:

- Tránh mau!

Y cử cao ngọn roi ngựa, toan quát xuống đầu Triển Mộng Bạch.

Đúng lúc đó, Triển Mộng Bạch quay mình lại nhìn hai vị tiêu sư.

Người bên tả sững sờ vội đưa tay ngăn chặn người bên hữu.

Cái nhìn của Triển Mộng Bạch sắc bén vô cùng, người bên tả mừng tượng có thấy ánh mắt đó ở đâu một vài lần.

Người bên hữu lầm nhảm:

- Chừng như bằng hữu không phải là người lạ? Chẳng hay..

Triển Mộng Bạch trông thấy hai vị tiêu sư chột biến sắc, rồi nghe một người hỏi như vậy, chúng càng biến hơn, lắc đầu nhanh:

- Các hạ làm!

Vừa đáp, chàng vừa bước gấp vào thềm nhà.

Trong tình cảnh này, chàng còn để cho cố nhân nhận ra chàng làm gì chứ?

Chàng bước tránh vào thềm nhà rồi, khoảng đường thành trống trải, hai vị tiêu sư giục ngựa đi tới.

Người bên tả, cúi đầu suy nghĩ.

Người bên hữu mỉm cười, hỏi:

- Hán tử đó tiêu tụy xác xơ quá chừng, Tây Môn huynh lại có thể quen biết một gã như vậy sao? Hay hắn giống một người nào đó rồi Tây Môn huynh nhìn lầm?

Người bên tả lắc đầu:

- Một người có đôi mắt đó, quyết chẳng phải thuộc hạng tầm thường đâu! Đáng hận cho tại hạ là biết rõ con người có đôi mắt đó, tại hạ có thấy y ở tại địa phương nào đó, một đôi lần, song trong nhất thời, không nhớ ra đấy thôi!....

Người bên tả, có gương mặt đỏ, thân hình khôi vĩ, khí thái oai minh vô cùng. Gia dĩ y vận y phục hoa lệ, trông có vẻ là một vị công tử.

Họ đi xa dần dần.

Triển Mộng Bạch nhìn theo bóng họ, mơ màng...

Bọn tùy tùng đoàn xe bảo tiêu lướt qua, chúng thay phiên nhau chốc chốc lại hô to danh hiệu của Tiêu Cục.

Một tên cất cao giọng hô lớn:

- Oai.. Chấn... Bá... Phương...

Gã hô lên dừng lại một tiếng, cổ nhún mạnh, để tăng thêm cái chí khí của danh hiệu.

Tên thứ hai tiếp nối liền, cũng dừng lại ở mỗi tiếng, cũng nhún mạnh từng tiếng:

- Nam sư Tây Môn, Bắc sư Đông Phương, Võ lâm Song Sư, Oai chấn Bát Phương...

Rồi chúng dừng, dừng một lúc, lập lại, cũng y cái điệu bộ đó.

Chúng làm như đoàn xe bảo tiêu là một cuộc du hành của vị quan to, hay của một vị vua, có tiền hô, hậu ủng.

Quả có hậu ủng thật.

Bởi cuối đoàn xe, có hai người. Hai người này không nói năng chi hết, vũ khí lủng lẳng bên mình, thỉnh thoảng nhìn ngang, nhìn dọc thời thường lưu về phía hậu.

Triển Mộng Bạch thở dài từ từ trở vào khách sạn, chàng đứng bên ngoài cửa phòng, bồi hồi một lúc, sau cùng đẩy cửa bước vào.

Bình minh đã lên.

Những tia sáng sớm qua khe cửa, song cửa vào trong phòng.

Gian phòng, thuộc hạng rẻ tiền nhất, khách sạn lại thuộc hạng thấp nhất trong huyện thành, thì gian phòng thượng đẳng cũng chẳng tránh khỏi tồi tàn, hướng hồ là một gian hạ đẳng?

Đồ vật sơ sài, trần nhà thì nhện giăng mắc khắp nơi, dưới nền thì bụi lớp dày, lớp mỏng, có chỗ đùn đọng lại, trông dơ dáy quá chừng.

Nhân công trong khách sạn không buồn quét dọn bởi chúng nghĩ rằng hạng lam lũ như chàng, được trọ trong một gian phòng kín đáo là quý lắm rồi, cần gì đến cái sự sạch sẽ?

Mà chàng cũng rối loạn tâm thần từng chập, rối loạn vì hiện cảnh, rối loạn vì tương lai, vì dĩ vãng, chàng cũng không buồn lưu ý đến cái khung tạm bợ trong mấy hôm.

Chàng gọi khẽ:

- Linh Linh! Bây giờ Linh Linh nghe trong mình ra sao?

Bỗng, chàng dừng chân lại khung cửa. Mắt chàng giương tròn, nhìn trừng trừng chiếc giường. Mồm chàng há hốc, có lẽ chàng muốn kêu lên một tiếng to, song chiếc hàm đã cứng.

Trên giường, chăn màn tốc lên, chẳng có bóng người!

Cung Linh Linh đi đâu? Làm sao nàng đi được?

Chàng nhìn qua khung cửa sổ, hai cánh cửa mở toang! Cửa sổ phòng của người bệnh thừa chết thiếu sống, làm gì lại mở toang mà ai mở? Linh Linh đi đứng được sao?

Trên mặt bàn, một mảnh giấy đặt dưới chiếc chén, trên giấy có mấy hàng chữ, viết nguệch ngoạc nét chữ trẻ con.

Triển Mộng Bạch đọc liền:

“Thúc Thúc ơi! Tôi làm phiền lụy đến Thúc Thúc trong mấy hôm, thật tôi hết sức áy náy.

Giờ đây tôi phải ra đi, tìm nội tổ tôi, đi tìm song tôi biết chắc là vĩnh viễn không thể tìm gặp được người! Không tìm gặp được người, ít nhất tôi cũng tìm được một nơi nào đó, yên tĩnh, để chết yên tĩnh. Tìm người trên thế gian không gặp, thì hẳn phải có lúc tôi sẽ gặp người hoặc nơi thiên đường hoặc tại âm cảnh. Thúc Thúc có tin là tôi sẽ gặp nội tổ tôi chẳng?” Nét bút trẻ con, ý tứ cũng trẻ con, nhưng có cái gì kiên quyết phi thường trong chữ đó, cái kiên quyết được đúc kết bằng đau thương thống khổ.

Triển Mộng Bạch vừa đọc, vừa run tay, tim chàng đập mạnh, lồng ngực phập phồng.

Chàng không còn khí lực đứng vững nữa, buông mình rơi xuống chiếc ghế gần đó.

Bỗng, từ bên ngoài, một tràng cười vang lên, lồng lộng, vọng vào. Rồi một hán tử mặt đỏ, vận áo gấm, đẩy cửa. Cửa không cài liền bật ra.

Hán tử lại cười, vẫn sang sảng như tràng cười trước, hần thốt:

- Triển thế huynh! Cuối cùng rồi tại hạ cũng nhớ ra chính là Triển thế huynh! Thế huynh đã đến vùng Vô Tích này, tại sao không quá bộ đến Tiêu Cục của tại hạ? Dù sao thì tại hạ cũng có một vài chén rượu nhạt dâng hiến thế huynh...

Hắn chợt thấy rõ thần sắc của Triển Mộng Bạch. Hắn ngưng ngay câu nói, đồng thời nụ cười viền quanh vành môi hắn cũng tắt lịm.

Qua phút giây sửng sốt, hắn tiếp:

- Giả như Triển thế huynh có điều chi lo nghĩ đến, phiền muện nặng nề, thì thế huynh cứ tỏ thật với tại hạ! Bởi, bất cứ trong thời khắc nào, tại hạ cũng nhớ đến đoạn giao tình của tại hạ với linh tôn ngày trước, làm được cái gì cho thế huynh, tức là chứng tỏ còn hoài niệm cố nhân của tại hạ đó, thế huynh!

Hán tử lại dừng, đoạn nghiêm giọng tiếp luôn:

- Một vài năm cách biệt, phỏng có nghĩa gì, chẳng lẽ thế huynh không còn nhớ đến Tây Môn nhị thúc?

Cố nhân của thân phụ! Cố nhân của chàng!

Trong trường hợp tha phương lạc phách, gặp lại cố nhân, cảm tình của cố nhân ngày nào đối với phụ thân hiện như dồn hết cho chàng, cố nhân lại tỏ rõ cái vẻ thành khẩn, Triển Mộng Bạch chưa xót vô

cùng.

Thân phận của chàng giờ đây có đáng cho cố nhân quan tâm ưu đãi nữa chăng?

Chàng nghe cay nơi mắt, không muốn cho đối tượng thấy chàng rơi lệ vội quay mặt về hướng khác.

Quay mặt về hướng khác rồi, chàng khoanh tay trao mảnh giấy do Cung Linh Linh lưu lại, cho cố nhân.

Cố nhân, là chỉ nhân chỉ điểm tại Giang Nam của Hồng Sư Tiêu Cục, y cùng Đông Phương Sư, một nhân vật lừng danh tại Bảo Định phủ, thuộc vùng Hà Bắc, từng được giang hồ tới xưng là Vũ Lâm Song Sư.

Y chính là Tây Môn Sư.

Xem xong mảnh giấy. Tây Môn Sư thoáng biến sắc, hỏi qua Triển Mộng Bạch mấy câu, rồi thở dài, thốt:

- Điều đáng trách, là thế huynh không sớm... Hừ! Sự việc đã qua như thế này rồi thì...

nói gì cũng bằng thừa. Chúng ta còn cái may cuối cùng là nàng nhỏ tuổi, lại cô đơn, chắc chẳng đi đâu xa, là đi lại không định hướng.

Bây giờ, thế huynh hãy về với tại hạ, nơi nghỉ để lấy lại sức khỏe và tinh thần, tại hạ sẽ cho các thuộc hạ phân tán khắp các vùng phụ cận tìm nàng, có lẽ chúng ta sẽ tìm gặp nàng.

Triển Mộng Bạch gật đầu, quay mình bước theo Tây Môn Sư.

Đi theo Tây Môn Sư, chàng cũng chẳng biết là mình có đồng ý chẳng, bởi hiện tại, chàng vừa bối rối, không một chủ trương, vả lại qua mấy hôm liền, chàng vất vả gian lao cực độ mệt mỏi quá chừng, thân thể như rã rời, chàng bước đi như cái máy do Tây Môn Sư điều động.

Chỉ điểm Hồng Sư Tiêu Cục có cái khí phái kiêu hùng vô tưởng, kẻ nào quen hồng hách, đến đó rồi, cũng phải gờm gờm mà dẹp bớt oai phong phần nào.

Chưa vào Tiêu Cục, vừa đến cửa, Tây Môn Sư đã gọi gia nhân oang oang, bảo dọn rượu thịt ngay đoạn và đưa Triển Mộng Bạch vào.

Một lệnh truyền ra, trăm người thi hành, trong thoáng mắt, một bàn tiệc long trọng được dọn nơi phòng khách.

Dĩ nhiên, tiệc đó dành đãi Triển Mộng Bạch.

Bao nhiêu ngày qua, từ lúc xa gia đình, gặp toàn là phũ phàng, oan uổng, hiểm nguy, bỗng nhiên lại được tiếp đón vừa trọng hậu vừa thành khẩn như thế này, Triển Mộng Bạch xúc động vô cùng, niềm cảm kích dâng lên, nếu không ngại mang tiếng là con người ủy mị, chàng bật khóc lên ngay.

Rượu qua ba tuần, Tây Môn Sư nói:

- Tại hạ vừa làm xong chuyển bảo tiêu đến Hoán Nam mới về tới huyện. Vô tình bắt ngờ lại gặp thế huynh. Gặp thế huynh, hẳn tại hạ phải tiếp đãi thế huynh cho thỏa lòng hoài niệm qua thời gian cách biệt. Dù có phải nghỉ sinh hoạt lại mấy hôm cũng chẳng sao.

Y mơ màng một chút như băng khuâng nghĩ ngợi xa vời, rồi tiếp:

- Mang tiếng tại hạ bỏ luôn cái nghề này!....

Triển Mộng Bạch nói:

- Nhị thúc định bỏ nghề, có phải vì cái việc quanh Tinh Nhân Tiễn chẳng?

Tây Môn Sư thoáng biến sắc.

Trầm ngâm một lúc y thở dài tiếp:

- Phải! Có một ngày cách đây không lâu, dọc đường, tại hạ gặp ba anh em họ Hạ....

Chắc thế huynh biết Lao Sơn Tâm Nhận chứ. Gặp ba anh em họ tại hạ mới biết được hung tin về lĩnh tôn đại nhân. Già như lĩnh tôn, cũng chết, già như tại hạ, rồi cũng chết, chính khí của vũ lâm không còn do bọn già duy trì, mà phần việc đó từ nay hẳn thuộc về giới trẻ, lứa tuổi của thế huynh.

Triển Mộng Bạch toan nói gì đó, chợt một thuộc hạ của Tây Môn Sư từ hậu đường bước ra đến sát bên y, thì thầm mấy tiếng.

Tây Môn Sư khẩn trương ra mặt, cao giọng hỏi; - Hẳn đến đây từ lúc nào? Ai đã chủ trương lưu hẳn tại đây?

Gã thuộc hạ đáp:

- Đêm qua, nhị gia đến đây, nói là muốn lưu lại trong tiêu cục này còn ai dám nói gì?

Tây Môn Sư hừ lạnh một tiếng, lại hỏi:

- Hẳn đã ngủ chưa?

Vừa trở về Vô Tích, gặp Triển Mộng Bạch, y mời ngay chàng đến tiêu cục, rồi sai gia nhân dọn tiệc đãi chàng. Chính y cũng chưa vào hậu đường, thăm qua thân nhân, xem xét gia đình, tắm rửa, thay đổi y phục, cho nên y chẳng hay biết gì, tại nhà có sự chi lạ.

Vị tiêu sư cùng đi với y, về đây trước y, người đó chẳng bận việc gì, nên đã tắm rửa, ăn uống, có lẽ giờ này đã ngủ cũng nên.

Cái người mà y gọi là hẳn đó, nhất định chẳng phải là bạn đồng nghiệp, cùng đảm nhiệm công tác vừa qua.

Thế thì, người mà y gọi là hẳn đó, là ai?

Gã thuộc hạ chưa kịp đáp, từ bên cạnh, có tiếng thốt oang oang:

- Tiểu đệ nghe nói đại ca vừa trở về, và đang uống rượu chứ chưa đi nghỉ, nên hấp tấp dẫn người bằng hữu, đến giới thiệu với đại ca.

Nghe âm thanh đó, Triển Mộng Bạch biến sắc liền.
Rồi bức màn che đại sảnh được vệt qua một bên, hai người xuất hiện:
một cao một thấp.
Người cao có gương mặt vàng như nghệ, như làn da mặt một binh nhân nan y, còn người thấp có đôi gò má không thịt, mắt luôn luôn lảo liên.
Hai người đó, chẳng xa lạ gì đối với Triển Mộng Bạch, chính là Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh và Bút Thượng Sanh Hoa Tây Môn Hồ.
Tuy Tây Môn Sư bất mãn song phải gắng gượng đứng lên, giữ cho trọn lễ.
Y miễn cưỡng điểm một nụ cười:
- Khởi cần giới thiệu, tại hạ thừa hiểu Lý huynh!
Y quay qua Tây Môn Hồ, nói:
- Làm sao mà Lý huynh cùng đi với người?
Tây Môn Hồ bật cười khanh khách:
- Thì ra Lý huynh có quen biết trước đại ca của tại hạ? Đại ca của tại hạ đối xử rất tốt với mọi người nhưng riêng với người em đồng bào thì lại..
Bỗng Lý Quan Anh biến sắc mặt.
Hắn giương mắt nhìn về phía hậu của Tây Môn Hồ, hắn đã trông thấy Triển Mộng Bạch.
Hắn kêu lên kinh hãi:
- Triển Mộng Bạch? Thì ra người còn sống?
Triển Mộng Bạch cười lạnh, ngồi bất động.
Lý Quan Anh run người lên, lí nhí:
- Nhưng người đưa nàng... đến nơi nào?... Hờ..
Hắn nhắc chân lên, định bước tới.
Tây Môn Sư liền giương mặt, dịch chân qua, chặn trước mặt hắn gần giọng lại:
- Chẳng lẽ Lý huynh quên nơi đây là đâu?
Lý Quan Anh đỏ mặt, cao giọng thốt:
- Được! Được! Tiểu tử họ Triển kia, kể ra người cũng tốt số đấy.
Hắn hừ một tiếng, đoạn nói:
- Người định bước ra bên ngoài chẳng?
Hắn đi khắp mọi nơi từ đêm đó, tìm Trần Thanh Như, hắn chưa hay biết gì đã bị Tôn Ngọc Phật điểm vào tử huyệt.
Bất ngờ đến đây, hắn lại gặp Triển Mộng Bạch.
Gặp kẻ cướp người yêu, còn ai giữ bình tĩnh được chứ? Tự nhiên Lý

Quán Anh mất cả tự chủ.

Tây Môn Hồ nói liền:

- Lâu nay người chạy thoát, lần này, liệu người tránh khỏi chết chẳng?

Mặc cho Tây Môn Sư đứng chắn phía trước mặt cả hai. Lý Quan Anh và Tây Môn Hồ, một do tả, một do hữu, vòng qua Tây Môn Sư bọc thẳng đến Triển Mộng Bạch.

Tây Môn Sư vỗ tay xuống bàn kêu một tiếng bốp, chân bàn suýt gãy, rồi quát to:

- Đứng lại đó ngay!

Tây Môn Hồ cất tiếng:

- Đại ca nên...

Tây Môn Sư càng quát lớn:

- Ai là đại ca của người? Tây Môn Sư này không thể có một người em cỡ người? Trước mặt ta, người dám vô lễ như vậy, ta nhất định không cho người ở lại đây thêm một giây, một phút! Người hãy đi đi! Đi gấp!

Tây Môn Hồ cười lạnh:

- Xa cách nhau qua nhiều năm, bây giờ gặp lại, tiểu đệ không ngờ đại ca đổi tánh đến độ kết giao với dân tặc...

Hắn chưa dứt câu. Triển Mộng Bạch vọt đứng lên, bước ra ngoài.

Lý Quan Anh cấp tốc theo sau, gần như chạy đuổi, sợ chàng đi mất.

Tây Môn Sư biến sắc mặt xanh dờn, vọt theo liền.

Trong thoáng mắt, cả ba ra đến bên ngoài đại sảnh.

Lý Quan Anh cao giọng thốt:

- Tây Môn huynh! Tốt hơn hết, đừng can thiệp vào việc của người!

Tây Môn Sư nổi giận:

- Các hạ muốn gì chứ?

Lý Quan Anh không đáp, bước nhanh, vọt mình ra bên ngoài cửa tiêu cục, rồi quay mình lại, hỏi:

- Họ Triển kia, người có can đảm ra đây chẳng?

Tây Môn Sư ngăn chặn:

- Triển thế huynh! Cứ đứng đó...

Nhưng, Triển Mộng Bạch đã ra bên ngoài rồi.

Lý Quan Anh nhắc động đôi vai, tay tả vung quyền, tay hữu phát chưởng, tấn công liền.

Tây Môn Sư không đợi Triển Mộng Bạch phản ứng, lập tức đảo bộ lướt tới, nghinh đón thế công của Lý Quan Anh.

Cả hai bắt đầu động thủ ngay tại trước cửa tiêu cục.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 8

Hoa Đẹp Hoa Si

Chưởng phong, quyền phong rít lên vù vù, Lý Quan Anh đổ ngầu đôi mắt, lửa hận tóe rực lên, vừa tấn công vừa gầm như hổ rống:

- Tây Môn Sư, ta khuyên người nên tránh ra ngoài vòng, để ta khỏi phải làm tổn thương niềm hòa khí giữa nhau! Vì trọng nể người ta cảnh cáo trước đó. Nếu còn cương quyết can thiệp vào việc của ta thì có ra sao người không nên oán trách đây!

Y dồn thế công ào ào như bão cuốn, quyết đẩy bật Tây Môn Sư qua một bên, đồng thời y đảo bộ hoành thân bọc quanh đối phương định lướt thẳng đến Triển Mộng Bạch.

Tây Môn Sư khi nào chịu nghe vừa hét vừa bám sát Lý Quan Anh.

Chợt, một tiếng xoảng vang lên phía hậu.

Thì ra, Tây Môn Hồ đã rút đôi bút cầm tay, đôi bút chạm nhau bật thành một tiếng xoảng.

Đồng thời, hấn trầm lạnh giọng gọi:

- Đại ca! Việc của người để mặc người giải quyết với nhau, đại ca can thiệp làm gì?

Triển Mộng Bạch là một tên dâm tặc...

Tây Môn Sư quát to:

- Câm ngay! Chính người mới là một dâm tặc!

Lúc đó, Tây Môn Hồ đã đến sát Tây Môn Sư rồi.

Tây Môn Sư đảo bộ để lấy tư thế cùng đối diện cả hai, đoạn phóng một ngọn qua Lý Quan Anh, vung quyền, quật sang Tây Môn Hồ.

Tây Môn Hồ cười lạnh:

- Đại ca nhất định gánh vác việc người, thì tiểu đệ bắt buộc phải vô lễ với đại ca vậy.

Hấn cử cao song bút, một ngọn quét sang Triển Mộng Bạch, ngọn kia đâm thẳng tới Tây Môn Sư.

Thế là cuộc chiến khai diễn giữa bốn người, mỗi bên có hai đối thủ. Một cuộc chiến như vậy, kể ra cũng công bình, tuy bên trong, đạo nghĩa con người đã bị hủy diệt rồi.

Người trong tiêu cục nghe động, đã kéo, đã kéo nhau đến nơi, thoát đầu đứng nhìn. Họ chưa biết phải xuất thủ tiếp trợ tiếp trợ bên nào.

Vừa lúc đó, tiếng vó ngựa vang lên, chặn động cả một vùng.

Từ xa xa, một cỗ xe hoa lẹ, do tám con ngựa kéo, lướt đi như bay ngựa nện vó xuống đường rầm rập.

Phía sau cỗ xe, còn có tám con ngựa nữa, ngựa nối đuôi nhau chạy theo xe, vì bụi cuốn mịt mù, nên chẳng trông rõ những con ngựa phía sau có chở người hay không?

Xe do tám con ngựa kéo, cái trước phải mạnh dù có muốn ngừng nay, cũng không thể ngừng cấp tốc, mà phải từ từ.

Xe chạy nhanh, tuy người xa phu trông thấy rõ ràng nơi giữa lộ có cuộc chiến đấu, gia dĩ xe còn trong tầm ngừng được, hấn lại không giật cương cho ngựa dừng, trái lại hấn còn quất roi vào con ngựa dần dần.

Con ngựa vọt đi, nhanh hơn, bảy con kia vọt theo.

Trong tình hình đó, bốn đấu thủ chắc chắn là phải ngựa đạp, bánh xe nghiền nát mình.

Hiện tại, Tây Môn Hồ và Lý Quán Anh kém thế rõ rệt, bị Tây Môn Sư và Triển Mộng Bạch đẩy ra giữa lộ.

Nếu đoàn ngựa và xa trò tới, thì cả hai khó tránh được tai nạn.

Lý Quán Anh hoảng hồn, nhảy tạt qua một bên, Tây Môn Hồ quýnh quá, không nhảy đi đâu kịp, bắt buộc, bắt buộc phải vọt lên cao, rơi đúng xuống lưng con ngựa đầu đàn.

Ngựa vẫn chạy, xe vẫn lăn bánh.

Người xa phu hét lên:

- Người muốn chết à?

Ngọn ngựa vút trong khoảng không, kêu tróc một tiếng, đầu roi quất xuống đầu Tây Môn Hồ.

Không chậm trễ Tây Môn Hồ hoành ngọn bút, hứng ngọn roi. Rồi quán quanh ngọn bút.

Cỗ xe vẫn chạy tới, do đoàn ngựa kéo không ngừng, thoáng mát xe và ngựa đã xa cục trường hơn hai trượng.

Tây Môn Sư, Triển Mộng Bạch bất bình vì người đánh xe ngang ngược cực độ, chẳng kể mạng sống của khách trên đường, cấp tốc vọt theo.

Những người trong tiêu cục cũng theo luôn, định gây sự với đoàn ngựa xe.

Hoành ngọn bút, nghinh đón roi ngựa, roi quán chặt vào bút Tây Môn Hồ nhảy xuống đất, lôi luôn tên xa phu theo.

Tên xa phu bị lôi, nhào xuống đường, buông roi, lăn mấy vòng.

Trong lúc đó, Tây Môn Sư đã nhảy lên xe, nắm chặt cương ngựa còn Triển Mộng Bạch lướt tới, nắm cứng càng xe, giữ lại.

Chàng dùng sức mạnh quá, cỗ xe dừng liền. Tám con ngựa bị giật

ngược lại, cất cao đầu, chồm hai vó trước lên, hí vang rền.
Một đại hán nơi càng xe, hét lên một tiếng lớn, rồi quát:
- Tiểu tử muốn chết à?
Hắn vung quyền, đánh xuống đầu Triển Mộng Bạch.
Nhưng, chợt hắn dang tay đoạn kêu lên:
- Ngươi! Ngươi ở đây à?
Đồng thời gian, Triển Mộng Bạch cũng nhận ra hắn cũng kêu lên:
- Thì ra, các hạ!
Cả hai cùng sững sờ trong một phút.
Người đó, chính là Phương Cự Mộc.
Bây giờ mọi người mới thấy rõ là trên mỗi con ngựa nổi dài phía sau xe, có một đại hán vận y phục chết.
Đoàn ngựa có tám con, tức nhiên có tám kỵ sĩ.
Xe phía trước dừng, ngựa phía sau đương nhiên phải dừng, người trên ngựa nhảy xuống đất, điều đó chẳng cần ai ra lệnh, điều đó đã trở thành một kỷ luật, bởi xe dừng bất ngờ là có biến. Khi có biến là mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng, ứng biến theo một kế hoạch nhất định.
Kỵ sĩ từ trên ngựa xuống, tiêu sư từ trong tiêu cục đổ ra, song phương không cần nói với nhau một tiếng nào, song phương động thủ ngay.
Kỵ sĩ là những tay được chọn lựa đi đường, hắn có võ công khá.
Người trong tiêu cục đổ ra, ngoài mấy vị tiêu sư quen chiến trận còn thì thuộc thành phần hỗn tạp, nóng mũi cho phe nhà nhào ra; nhập cuộc chiến chưa quen, võ công chưa khá.
Do đó cánh tiêu cục bị bọn kỵ sĩ dùng roi ngựa quát toai bời.
Tây Môn Sư thấy xe dừng rồi, liền nhảy xuống đường, hét to:
- Bọn điên cuồng này từ đâu đến, dám nghênh ngang trước cửa tiêu cục Hồng Sư! Đánh cho chết hết!
Một tiếng quát từ trong cỗ xe vọng ra, cửa xe mở, một người vận y phục gấm, thất lưng đỏ, mặt trắng, tác thiếu niên, đặt một chân xuống sàn xe, chồm mặt ra ngoài.
Thiếu niên đó đưa cao một bàn tay, nơi ngón trỏ có một chiếc nhẫn bằng ngọc phỉ thúy.
Bàn tay kia cũng đưa theo, bàn tay đó cầm một ống điếu dài, cũng bằng ngọc phỉ thúy.
Hai mắt hắn trong sáng như hai vì sao, ánh mắt oai nghiêm phi thường, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.
Tám kỵ sĩ phía sau, thấy thiếu niên chường mặt, đều dừng tay một lượt, đầu cúi thấp.

Bọn người trong tiêu cục cũng sửng sốt, cuộc chiến tạm thời dừng lại.

Thiếu niên đưa ống điều chỉ ngay Tây Môn Sư, khoảng cách gần ống điều lại dài độ ba thước, đầu ống điều cơ hồ chạm vào chót mũi Tây Môn Sư.

Hắn hỏi:

- Có phải người ngăn chặn xe của ta chẳng?

Tây Môn Sư ngẩng mặt ưỡn ngực, gằn từng tiếng:

- Phải! Người muốn gì?

Thiếu niên nhìn lên không, cười khanh khách:

- Khen người có can đảm đấy!

Hắn vén tà áo bước xuống xe liền, đi tới vài bước.

Hắn trông có vẻ văn nhân, mừng tượng một phong lưu công tử nhưng giọng nói, dáng đi, thì lại giống nữ nhân.

Hắn nhìn sang Triển Mộng Bạch, lúc đó chàng còn nắm chặt càng xe.

Hắn thốt, mày hấn cau lại:

- Buông tay đi, đừng làm hỏng xe ta!

Triển Mộng Bạch nhướng cao đôi mày, toan nói gì đó, thiếu niên quay mình bước đi, hỏi:

- Phương Cự Mộc! Người có nhận ra những người này chẳng?

Phương Cự Mộc buông xuôi hai tay, tỏ vẻ cung kính đáp:

- Tiểu nhân chỉ nhận được vị này..

Y đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch...

Thiếu niên chặn lời:

- Ta đã bảo hấn buông tay, hấn buông chưa?

Phương Cự Mộc không đáp câu hỏi đó, tiếp luôn theo ý của y:

- Vị ấy.. tam phu nhân...

Thiếu niên à lên một tiếng, mặt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, quay mình trở lại, nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái thật! Dì ấy thanh nhã, khiết tịnh thế, sao người lại thô kệch dơ dáy quá vậy?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng; - Việc của tại hạ, chẳng liên quan gì đến các hạ....

Thiếu niên cao giọng:

- Phương Cự Mộc! Ta muốn hỏi chuyện với hấn song hấn dơ dáy quá nhìn hấn ta suýt lợm giọng đây! Hãy lấy y phục của ta, trao cho hấn một bộ hấn thay đổi xong rồi, ta sẽ hỏi hấn.

Chừng như hấn không thích nghe ai nói hết câu, ai nói gì với hấn dờ chừng, là hấn chặn liền.

Tây Môn Sư thấy thái độ của thiếu niên, nghi ngờ hắn có thân thích với Triển Mộng Bạch, hết sức lấy làm lạ.

Vì nghi ngờ song phương có liên hệ, nên y dần cơn giận, tự giới thiệu:

- Tại hạ là Tây Môn Sư, chính là...

Thiếu niên vấy chiếc điều đầu bằng ngọc, chặn ngay:

- Người khỏi phải nói! Ta định bảo người cúi đầu, nhận tội song may cho các người là có hắn đó, hắn là con của dì ta, nhận hắn mà ta tha luôn cho các người. Vậy nên câm miệng, đứng qua một bên!

Đoạn hắn tiếp luôn, song hướng về thuộc hạ hắn:

- Cho hắn một con ngựa đi, bảo hắn cỡi theo chúng ta. Minh khởi hành liền!

Hắn hỏi, hắn nói, hắn bảo làm thế này, thế nọ, chẳng cho ai đối đáp, chừng như hắn có cảm tưởng là mọi người phải tuân phục theo hắn, mọi người là nô lệ của hắn.

Tây Môn Sư gương cao đôi mày, trầm giọng trả đũa:

- Vừa rồi, ta có ý định bảo các người cúi đầu nhận tội, song bây giờ thấy các người là chỗ quen biết của Triển thế huynh, nên ta bỏ qua cho các người!

Thiếu niên trừng mắt:

- Người nói gì?

Tây Môn Sư lạnh lùng:

- Người nói sao, ta nói vậy.

Y cười mỉa, tiếp luôn:

- Chẳng lẽ người quên đã nói gì?

Thiếu niên cau mày.

Bỗng, chiếc ống điều ngọc chộp lên, từ chiếc điều một vệt sáng màu biếc bắn ra, vẽ dài như đường tơ trời từ trên không buông xuống, nhắm ngay đầu Tây Môn Sư, đường tơ đó chực quấn quanh đầu y.

Tây Môn Sư kinh hãi, cấp tốc lùi lại mấy bước.

Thiếu niên bật cười ha hả:

- Can đảm, thì người có thừa, mà võ công lại quá thiếu! Cái chiêu thức của ta, ta đánh ra, cố ý để lộ bốn chỗ hở, nếu người nhận định được một trong bốn sơ hở đó thì cần gì phải lùi lại? Võ công của người tầm thường quá, thế mà người muốn chống đối với ta! Người liệu chống đối nổi chăng?

Hắn thốt xong, quay mình bước đi, không buồn nhìn lại Tây Môn Sư nửa mắt.

Hắn đến gần Triển Mộng Bạch, vỗ nhẹ tay lên đầu vai chàng, mỉm cười bảo:

- Lên ngựa đi! Theo ta!

Lý Quan Anh hét lên một tiếng lớn, vọt mình tới, quát:

- Để ta giết hần, rồi người muốn mang xác hần đi đâu thì mang. Nhất định không thể mang hần sống đi đâu được cả!

Thiếu niên thần nhiên hỏi:

- Vũ công của người như thế nào? Có cao hơn tên mặt đỏ kia chăng?

Lý Quan Anh cao giọng:

- Họ Triền có mối thù thâm đối với ta, ta biết người có vũ công cao, người tài hơn ta thập bội song ta có tranh chấp chỉ với người đâu mà so sánh hơn kém giữa nhau? Ta chỉ muốn giết tiểu tử họ Triền kia thôi! Giả như người muốn bảo vệ hần, ngăn trở hành động của ta, ta cũng chẳng sợ gì người, không dám liều chết! Sống với người!

Thiếu niên ngẩng mặt lên không cười:

- Ngu! Người ngu quá! Đã nhận là vũ công của ta hơn người gấp mười lần, lại còn đòi liều chết sống với ta! Liều là chết, chứ sống sao được mà làm cái việc cầu may?

Hần nhích động chiếc ống điều, một vệt sáng màu xanh biếc xẹt ra.

Lý Quan Anh thấy rõ chỗ sơ hở trong vệt sáng xanh biếc đó. Lập tức y xuống tấn vững chắc, hừ một tiếng đưa tay lên, năm ngón xòe ra, hờm hờm, chiếc điều xuống vừa tầm, là y chụp liền.

Thiếu niên bật cười lớn:

- Ngu ời là ngu! Người làm mưu của ta rồi!

Hần vừa cười, vừa nhích động cổ tay, bàn tay hần trở nhẹ, đầu ống điều ngọc chỗ xuống vai Lý Quan Anh, trúng ngay huyết Kiên Tĩnh. Đang hùng hổ đó, Lý Quan Anh bỗng nghe thân mình tê cứng, tuy chưa ngã, song y chẳng còn làm được một cử động nào.

Thiếu niên điềm nhiên thốt:

- Đó là lối điểm huyết độc đao của ta, trên đời này chẳng ai giải khai nổi. Người cứ đứng yên tại đây nhé, và tuyệt đối đừng cho ai sờ mó vào mình người, làm động đến các kinh, mạch, thì người sẽ bị nội thương, có hại đến tính mạng. Ta nói trước cho mà hiểu, nếu người vọng động, có xảy ra điều gì nguy hiểm, thì đừng trách ta!

Hần đến bên xe, đặt chân tả lên bệ cửa, vọt quay đầu lại, hỏi:

- Sao người chưa lên ngựa?

Dĩ nhiên, câu hỏi đó hướng về Triền Mộng Bạch.

Triền Mộng Bạch trầm giọng:

- Các hạ muốn tại hạ lên ngựa đi theo các hạ à?

Thiếu niên gật đầu:

- Phải đó. Người hãy thay y phục đi, cho sạch sẽ một chút, ta có

nhiều việc muốn hỏi người.

Chân tả đặt lên bệ cửa xe rồi, bây giờ hấn rút luôn chân hữu. Triển Mộng Bạch đột nhiên ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Các hạ hiềm tại hạ dơ dáy, tại hạ cũng hiềm các hạ dơ dáy. Ai dám bảo bộ y phục sạch sẽ của các hạ không hôi thối? Nếu các hạ muốn hỏi chuyện tại hạ, xin trước hết cởi chiếc áo đang mặc đó, trao cho tại hạ hửi thử xem!

Rồi chàng tiếp luôn:

- Thúi, chẳng phải trên thế gian này có độc một mùi, còn nhiều mùi thúi lắm kia, bất quá những mùi đó có phần nào khác biệt quá quen rồi, bởi quá quen nên mình không nghe thúi, người khác không quen, nghe rõ cái thúi đó.

Thực ra, con người sang trọng, quý phái, làm gì lại thúi? Thúi đây, là nói về cái thúi của thân thể, của y phục, của vật dụng, chứ chẳng luận về cái thúi của tâm hồn, tư tưởng.

Chẳng qua, Triển Mộng Bạch thấy thiếu niên cao ngạo quá chừng, nên chán ghét, trả lại một câu cho hả phần nào vậy thôi.

Phương Cự Mộc xám mặt, rung rung giọng kêu lên.

Triển Mộng Bạch giật mình, tắt hấn nụ cười, trở mặt hỏi:

- Cung chủ?... Nàng... hấn... một nữ nhân?

Chẳng những chỉ riêng một mình chàng kinh ngạc mà tất cả mọi người hiện diện đều kinh ngạc.

Trên giang hồ, chẳng phải hiếm người dùng ống điếu mà điểm huyết đều là nam nhân, họ chưa từng nghe ai nói đến một nữ nhân dùng ống điếu làm vũ khí.

Họ chỉ cho là Phương Cự Mộc nói đùa.

Nhưng Phương Cự Mộc trầm giọng, đáp:

- Phải đó!

Bây giờ, mọi người đổ dồn ánh mắt về thiếu niên.

Thiếu niên điềm nhiên không hề cãi, không hề sùng sộ Phương Cự Mộc.

Như vậy, là hấn nhìn nhận rồi.

Mà đúng như thế, hấn là một thiếu nữ, chừng như thích vận nam trọng sử dụng vũ khí nam nhân.

Nàng bật cười ha hả, thốt:

- Ta không tin lắm, người là con của dì Ba, ta thấy người thì dơ dáy, còn dì ba thì hết sức sạch sẽ, nếu cho rằng tiên nữ trên trời là sạch sẽ, thì dì ba còn sạch hơn tiên. Cho nên ta nghi. Bây giờ biết được cái tính khí của người, ta tin liền. Dì Ba cũng có tính khí đó, đúng là

cái tính khí của mẹ truyền cho con!

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Người muốn người áo của ta? Ta cởi ra không tiện đâu! Cứ bước lại đây mà người, người muốn người đến bao lâu cũng được! Người xem áo của ta có thú vị hay không?

Triển Mộng Bạch sửng sốt. Bình sinh chàng chưa từng gặp một nữ nhân nên chẳng biết cố kỵ bất cứ sự việc gì.

Chàng vẫn im lặng, vẫn bất động.

Tây Môn Sư là tay lão luyện giang hồ, suy qua tình hình biết ngay thiếu nữ này có liên quan trọng đại với Triển Mộng Bạch.

Một ý niệm phát sinh trong tâm tư, y thốt:

- Triển thế huynh! Về cô bé gái đó, nếu tại hạ tìm được nó, tại hạ sẽ giữ nó lại đây, chờ thế huynh khi nào tiện dịp, trở lại tìm nó.

Vị tiêu sư đồng hành với Tây Môn Sư, sợ Triển Mộng Bạch cứ từ khước mãi, thiếu nữ sanh giận rồi có chuyện chẳng lành cho cả bọn, lập tức phụ họa theo:

- Phải đó, Triển công tử! Công tử hãy yên lòng, cứ đi theo vị cung chủ kia đi, xem cung chủ hỏi gì công tử!

Triển Mộng Bạch vẫn còn thờ người ra đó chưa nói một tiếng nào.

Lâu lắm, chừng như chàng có thở dài một tiếng nhẹ, đoạn quay mình tiến đến con ngựa dành cho chàng, nhảy lên lưng nó.

Lý Quan Anh giương tròn mắt nhìn chàng, mồ hôi lạnh đổ ra thành dòng, thoáng mắt đắm ướt cả y phục.

Y còn làm gì được, khi toàn thân bất động?

Cho dù y cử động được, liệu y dám làm gì chăng?

Tây Môn Hồ chứng kiến mọi diễn tiến, cảm thấy mình chẳng ra quái gì so với nữ nhân đó, nên cũng nín lặng.

Một tiếng bình vang lên, cửa xe đóng lại liền.

Phu xa đã lên chỗ ngồi cũ, nghe tiếng cử động, vội vút roi ngựa vào khoảng không, một tiếng trót vang nhẹ, con ngựa đầu cất vó, bảy con kia cùng nhích chân.

- Nhìn thoáng qua bọn bảo tiêu, tên nào cũng như tên nào, toàn là thứ bại hoại cả!

Triển Mộng Bạch ngồi trên lưng ngựa vòng tay hướng về Tây Môn Sư, chào biệt.

Đoàn xe ngựa lướt đi, xe lăn bánh, ngựa hí lộng, vó ngựa vang đều, rần rần, rộ rộ, cuốn bụi mịt mù.

Tây Môn Hồ thở phào mấy tiếng, rồi cười mỉa:

- Nam không ra nam nữ không ra nữ, đúng là một con yêu tinh!

Hắn vòng tay, ôm Lý Quan Anh, định dìu y vào tiêu cục.

Tây Môn Sư trầm gương mặt, cao giọng thốt:

- Tình nghĩa giữa ta và người đã đoạn tuyệt từ lâu, người có đường người, ta có đường ta, người cứ đi, nếu bước lên thêm nhà của ta, người đừng trách sao ta tàn nhẫn!

Tây Môn Hồ nhìn quanh một lượt, nhận ra các vị tiêu sư và bọn thuộc hạ đều quắc mắt nhìn hấn, ánh mắt ngời ác ý, hấn cười lạnh, rồi gật gù:

- Đi! Đi thì đi chứ! Tiểu đệ chỉ mong đại ca đừng quên cái việc hôm nay, và sau này sẽ không hối hận!

Tây Môn Sư hét lớn:

- Cút ngay!

Tây Môn Hồ lùi lại mấy bước đoạn quay mình, vừa đi vừa tự thốt:

- Một chiêu thức của ngoại nhân, để hờ đúng bốn chỗ không thấy một chỗ nào, đành chịu bại, lại không biết thẹn, rồi quay về em út trong nhà, tác oai, tác phúc, nghĩ cũng lạ!

Ruột thịt với nhau, thì lại hò hét, đòi đấm, đòi đá còn đối với người ngoài ử rữ như gà nhúng nước!....

Tây Môn Sư nắm chặt hai bàn tay bước tới một bước.

Tây Môn Hồ nín lặng, bế luôn Lý Quan Anh, chạy đi.

Con đường đó rất rộng, khoảng trước cửa tiêu cục thừa thớt khách bộ hành, nhưng đi được một quãng, Tây Môn Hồ thấy trước mặt là khu chợ nhóm, thiên hạ qua lại quá đông đúc, hấn không tiện bế người, nên đặt Lý Quan Anh xuống, rồi dìu y lê từng bước một tiến tới.

Hấn vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Đồng bào huynh đệ đối xử với nhau như vậy nghĩ ra chua chát quá chừng!

Hấn gọi Lý Quan Anh:

- Lý huynh thấy đó chứ? Đối với huynh trưởng, tiểu đệ còn đoạn tuyệt được nghĩa tình, trái lại, đối với bằng hữu, tiểu đệ vẫn giữ nguyên mức độ thâm giao! Sở dĩ tiểu đệ nhẫn nhục, không muốn cùng đại ca sanh sự, là vì Lý huynh đã bị con yêu nữ đó chế ngự, nếu tiểu đệ đại náo tiêu cục, thì Lý huynh khó được yên lành với chúng. Tiểu đệ mong rằng, trong tương lai, Lý huynh đừng bao giờ quên...

Hấn dìu Lý Quan Anh đến một khách sạn, định tìm phòng trọ, chờ cho huyết đạo của Lý Quan Anh trở lại bình thường, rồi hãy tính đến những gì phải làm sau đó.

Nhưng, vừa đến cửa khách sạn, hấn chạm mặt với một lão nhân từ bên trong đi ra.

Lão nhân vận chiếc áo màu xanh, gương mặt trầm trầm, niềm ưu tư xuất hiện lên rõ rệt.

Nhận ra lão nhân, bất giác Tây Môn Hồ giật mình.

Lão nhân trông thấy cả hai, cũng biến sắc.

Thì ra, lão nhân chính là Đỗ Vân Thiên, qua phút giây sửng sốt, lão quát lên:

- Vào đây!

Tây Môn Hồ làm gì biết được là Tôn Ngọc Phật đã trút lên đầu hấn cái tội thông gian Trần Thanh Như, nhưng phạm những kẻ có làm điều ta bậy, thường giật mình khi tiếp cận với một người nào không lăm thiện cảm đối với mình.

Cho nên, chưa nghe Đỗ Vân Thiên hải tội, hấn đã sợ rồi. Lập tức hấn buông Lý Quan Anh xuống tại chỗ, rồi phóng chân chạy như bay.

Cái mối tình bằng hữu thâm hậu hấn vừa khoe khoang với Lý Quan Anh, hấn bỏ luôn tại chỗ cho Lý Quan Anh giữ lấy, nhớ mãi nhớ suốt đời!

Đỗ Vân Thiên lập tức đuổi theo ra đường, nhưng Tây Môn Hồ đã mất dạng trong đám đông.

Lão không thể sức sạo tìm một người giữa biển người, vì trật tự xã hội phải được tôn trọng, ít nhất cũng trong lúc ban ngày ban mặt.

Lão đành trở vào khách sạn, nhìn Lý Quan Anh điểm nụ cười lạnh hỏi:

- Ngốc tử! Trên đời này, chẳng có ai ngu xuẩn bằng ngươi! Gian phu ở bên mình, lại nhận là bằng hữu, rồi đi khắp bốn phương trời, tìm kẻ vô cô để trị tội để trị tội đoạt vợ nhà?

Nếu ta không thương hại cái cảnh bị vợ phụ phàng, thì ta quyết không dung thứ hành động hồ đồ của ngươi. Ngươi có biết là mình đã bị một gã gian manh lừa cho vào tròng chăng?

Nói là tha, bất quá lão tha chết cho Lý Quan Anh, chứ sự hồ đồ của y gây những hậu quả quan trọng phi thường, khi nào lão bỏ qua được? Lão rút chân lên, đá mạnh vào Lý Quan Anh, bắn tung y bay ra ngoài xa.

Cái đá đó, chẳng phải lão phát ra để trừng phạt y, lão chỉ muốn cảnh cáo y thôi, đồng thời nhân cảnh cáo, lão giải khai huyết đạo cho Lý Quan Anh luôn.

Bởi lão luyện trên giang hồ như Đỗ Vân Thiên, làm gì lão chẳng nhận ra được y bị điểm huyết?

Song, lão phí công vô ích.

Lối điểm huyết của nữ nhân vừa rồi, là một thủ pháp độc đáo của người trong Đế Vương Cốc, lão mong gì giải hóa được các huyết

đạo bị bế?

Lý Quan Anh bị bắn bay đi xa xa, vẫn bất động như thường.

Y không cử động được, trước cũng thế, nhưng y còn nghe được, còn đủ lý trí để hiểu biết, nghe Đỗ Vân Thiên tiết lộ sự tình, y vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, thầm nghĩ:

“Ngu? Ta là một kẻ ngu đến thế sao?...” Tức uất quá độ, máu trong người sôi động, chân khí nghịch hình, y hôn mê ngay.

Đỗ Vân Thiên chưa biết là Lý Quan Anh bị điểm huyết với một thủ pháp độc đáo, đỉnh ninh là bị cái đá đó, y phải cử động được ngay. Ngờ đâu, y vẫn nằm yên tại chỗ.

Bất giác lão hét lên:

- Người giả chết à? Người định ăn vạ ta đấy à?

Lão chưa kịp làm gì kế tiếp, một tên tiểu nhị từ phía hậu hơ hải chạy ra, gọi to:

- Lão gia ơi! Nguy rồi! Vị tiểu thư của lão gia bỗng nhiên đá bay cửa chạy đi..

Đỗ Vân Thiên biến sắc, giậm chân thành thịch:

- Nó... nó...

Lão không thể chậm một phút giây nào, vả lại lão nói làm gì nữa bởi nói với ai, ai sẽ làm gì giúp ích được lão?

Lão theo tên tiểu nhị vào nhà trong ngay.

Vị tiểu thư, không ai khác hơn là Đỗ Quyên, từ lúc Đỗ Vân Thiên mang nàng theo lão đến bây giờ, nàng luôn luôn loạn trí, do đó, để phòng nguy hại, Đỗ Vân Thiên nhốt hẳn nàng một nơi không cho nàng tiếp cận với ai cả.

Hiện tại, nàng phá cửa chạy đi, Đỗ Vân Thiên làm sao không lo sợ cho được?

Nàng là gái, lại nhỏ tuổi, lại điên loạn, một mình lạc lõng ngoài đời, nàng sẽ gặp bao nhiêu hiểm nguy?

Trong khi lão lo sợ cho con gái thì bên ngoài khách sạn, bọn chưởng quỹ và gia nhân lại lo sợ cho Lý Quan Anh, bởi y nằm bất động chẳng khác nào y đã chết rồi.

Viên chưởng quỹ kêu lên:

- Nếu y chết luôn tại đây thì chúng ta phải làm sao? Trời! Tai họa đâu lại đây, lại đến với chúng ta bất ngờ như thế này?

Một tên gia nhân đề nghị:

- Hay là mình khiêng y ra khỏi khách sạn, đến một nơi nào đó thuận tiện, mình bỏ y xuống, rồi âm thầm trở về?

Hắn xuýt xoa:

- Chứ để y lại đây, rủi y chết gáp thì thật là phiền phức cho chúng ta

không ít vậy!

Viên chương quý tán đồng liền, lập tức chọn hai gã gia nhân lực lưỡng, dặn dò chúng mấy điều cần thiết.

Hai gã gia nhân chưa kịp hành động, bỗng một thiếu nữ có sắc đẹp tuyệt vời từ bên ngoài khách sạn bước vào.

Nàng đảo mắt nhìn thoáng qua mọi người một lượt, đoạn hỏi:

- Các người làm gì thế?

Viên chương quý và gia nhân, không một ai có lời chi giải thích...

Thiếu nữ trông thấy Lý Quan Anh vụt trầm gương mặt đoạn bảo:

- Mang hấn vào gian phòng nào đó!

Một gia nhân đáp ứng:

- Hấn... nhưng hấn...

Thiếu nữ gạt ngang:

- Hấn chưa chết, các người định chôn sống hấn sao?

Nàng còn nhỏ tuổi, song ăn mặc sang trọng gia dĩ cái khí thái của nàng rất khác thường, một con người như vậy hấn phải xuất thân từ một thế gia, vọng tộc, bọn người trong khách sạn chẳng dám nói vội khiêng Lý Quan Anh vào phòng.

Đúng như lời nữ nhân trên cỗ xe đã bảo, thời khắc trôi qua huyết đạo của Lý Quan Anh tự giải khai, y tỉnh lại.

Tỉnh lại, có khác nào y vừa từ cơn mộng trở về thực tế, và điều làm cho y kinh ngạc hơn hết, là mình đang nằm trong một gian phòng ấm áp, bên cạnh có một thiếu nữ rất đẹp đang ngồi nhìn y, chùng chùng như nàng chu toàn an ninh cho y, trong thời gian y bất tỉnh.

Y nhìn sửng nàng, nhận ra gương mặt đó rất quen, nhưng trong phút giây bất ngờ, y không nhớ rõ nàng là ai.

Suy nghĩ một lúc, bỗng y thức ngộ, thì ra nữ nhân chính là người mà Xuân Sảo Dao Ngô Thất trước đây, đưa đến cho Tàn Sáu Ông chữa trị.

Nàng là ái thiếp của Ngô Thất.

Bất giác y kêu lên:

- Trời! Ngô phu nhân! Phu nhân có mặt tại đây à?

Thiếu nữ ngơ ngác.

Nàng lẩy làm lạ tại sao Lý Quan Anh lại nhận ra được nàng! Nhìn y một chút, nàng bật cười hỏi:

- Người nhận ra ta?

Lý Quan Anh không đáp câu hỏi đó, bởi vì có đáp cũng thừa, y đã gọi nàng là Ngô phu nhân, tức nhiên y nhận ra người rồi.

Y hỏi lại:

- Bây giờ, Ngô lão tiên bối ở đâu, phu nhân?

Thiếu nữ điềm nhiên:

- Lão ấy ở đâu, điều đó có can gì đến ta? Ta hy vọng là từ nay đối thoại với ta, đừng bao giờ người đề cập đến cái lão thất phu đó nữa! Lý Quan Anh hết sức lấy làm lạ.

Trên đời này, làm gì có một người vợ không thích nghe ai nói đến tên chồng.

Trừ ra, vợ chồng không còn âu yếm với nhau, thì lại là một chuyện khác.

Nhưng, lão ấy hết lòng lo lắng cho nàng kia mà? Trong lúc đưa nàng đến cho Tần Sáu Ông giải độc Tình Nhân Tiễn, lão có thể giết được Tần Sáu Ông, nếu họ Tần từ khước giải độc, lão có thể giết bất cứ ai, cho Tần Sáu Ông vui mà ưng thuận chữa trị cho nàng.

Lo cho nàng như vậy, là tình chồng rất nặng, lẽ đâu nghĩa vợ lại ơ hờ?

Y đáp ứng:

- Phu nhân... Phu nhân...

Thiếu nữ chặn lời:

- Ta tên là Mạch Như Tuyết sao người không gọi tên ta, cứ dùng mấy tiếng Ngô phu nhân đó mãi? Phu nhân gì của lão thất phu họ Ngô đó mà người gọi?

Nàng với tay, lấy một chén trà, đưa đến tận miệng Lý Quan Anh.

Lý Quan Anh càng khó hiểu thái độ của nàng.

Ngô Thất hết sức lo lắng cho nàng, điều đó chứng tỏ lão ta yêu nàng tha thiết, thế tại sao nàng lạnh nhạt với lão quá chừng, gần như nàng xem lão chẳng khác nào một kẻ thù?

Một kẻ tử thù, mà nghe đến cái tên thôi, nàng cũng thấy cơn hận bùng lên?

Nhưng, y không kinh ngạc lâu, bởi y vừa nghĩ đến hoàn cảnh của mình.

Y chẳng yêu Trần Thanh Như tha thiết hay sao? Y chẳng xem Trần Thanh Như như lẽ sống của y sao?

Thế mà Trần Thanh Như vẫn phụ phàng y được.

Thì ra, nữ nhân là loài rắn độc, không hơn không kém, có thể bảo họ còn độc hơn loài rắn, họ càng đẹp, lại càng độc.

Nữ nhân, là một cái gì mà nam nhân cần phải tránh xa, giả như có muốn gần thì đừng bao giờ cho họ một giá trị, dù là giá trị nhỏ mọn.

Phải xem nữ nhân như một vật tiêu khiển, cần thì mò đến, không cần thì hất ra.

Y sôi giận, sôi giận vì ám ảnh việc của mình, sôi giận thay luôn cho Xuất Sảo Dao Ngô Thất.

Y đưa tay lên, đẩy chén trà trở lại Mạnh Như Tuyết, giọng y nghiêm lại:

- Nam nữ thọ thọ bất thân. Huống chi cô nương là người có chủ! Hãy giữ tròn khoảng cách lễ độ giữa chúng ta.

Mạnh Như Tuyết sửng sờ.

Có lẽ đây là lần thứ nhất, nàng gặp một nam nhân cự tuyệt sự sẵn đón của nàng.

Nàng sẵn đón Lý Quan Anh, với dụng ý gì?

Tuy nhiên, nàng không hề giận dữ, điềm nhiên cười, rồi thốt:

- Người qua khỏi cơn nguy, chứ nội thương chưa hoàn toàn dứt đầu, giận mà làm gì, giận là có hại cho sức khỏe của người!

Mặt đẹp như ngọc, ánh mắt ngời biếc hơn sao thu dưới thái dương sáng rực, nàng có vẻ hấp dẫn phi thường, nhìn đá, đá cũng rung rinh, huống hồ con người bằng xương bằng thịt?

Ai ở trong trường hợp của Lý Quan Anh, cũng phải buông hồn chơi vơi theo sóng mắt của nàng.

Nhưng, Lý Quan Anh là con chim bị tê, những nét quyến rũ đó chẳng mấy may dao động con tim y, bởi gương mặt, ánh mắt, nụ cười của nàng tạo cho y một liên tưởng người vợ yêu quý của y, vợ y đã đem ánh mắt nụ cười hiến dâng cho kẻ khác, vợ y đã áp gương mặt đẹp kề môi, kề mũi kẻ khác.

Y không thấy cái gì thanh khiết khả ái trong gương mặt, ánh mắt, nụ cười của Mạnh Như Tuyết, trái lại tất cả là hiện thân của sự dâm ô, tất cả nói lên một phản bội nhuốc nhơ.

Trần Thanh Như phản bội y, Mạnh Như Tuyết phản bội Ngô Thát, dù Mạnh Như Tuyết không là vợ y, chung quy vẫn là một ả lăng lơ, dâm dật, càng nhìn, y càng sôi giận, rồi y tưởng như vợ y đang ở trước mặt.

Bất giác, y hét lên:

- Ra ngay! Ra khỏi phòng này! Tại hạ chết, mặc tại hạ, cô nương khỏi phải phí tâm lo lắng.

Chưa hả, y bỏ luôn hai tiếng cô nương, dùng cái giọng cộc lốc quát lớn hơn:

- Ra gấp! Người chậm trễ, ta sẽ ngồi dậy, ta xuống giường quăng người ra bên ngoài ngay!

Y dồn Mạnh Như Tuyết trong cảnh chán chường quá độ, y không còn giữ một điểm nhân tính nào, dù đáng lý ra y nên thận trọng hơn một chút, bởi đối tượng là nữ nhân, đại trượng phu không thể cộc lốc đối với nữ nhân.

Lạ lùng thay, Mạnh Như Tuyết không phiền.

Trái lại, nàng vẫn cười tươi, cười ngọt hơn trước. Giọng nàng ấm dịu hơn trước:

- Uống chén trà này đi, uống cho khỏe người, rồi muốn đuổi xô gì, tùy ý.

Nàng vén ống tay áo, để lộ một cổ tay tròn lẳn, trắng mịn. Ngoài cổ tay đó, là bàn tay đẹp, vun tròn, ngoài bàn tay có năm ngón tay thon tròn, trắng mịn.

Năm ngón tay kèm chén trà bốc khói thơm, tay hấp dẫn, trà hấp dẫn, nụ cười hấp dẫn, đưa đón cũng hấp dẫn luôn.

Có phải vì lòng trắc ẩn mà nàng cứu Lý Quan Anh chẳng?

Cứu y, là một cái ơn, sắc đẹp của nàng là một hấp lực hai sự kiện đó vẫn không làm cho Lý Quan Anh động tâm!

Kỳ quái thật!

Tự nhiên, Mạnh Như Tuyết phải lầy lăm lẹ. Trên đời này, một kẻ không động tâm vì hai sự kiện đó, hẳn phải là một quái vật chứ chẳng là con người.

Bình sanh nàng được thiên hạ nuông chiều, thiên hạ đó là những người thân thích, trong gia đình trong quyến thuộc.

Luôn luôn, nàng được nuông chiều thành nàng có cảm tưởng là nàng sanh ra để được mọi người nuông chiều.

Giờ đây, Lý Quan Anh hát nàng như hát một vật phế thải, một vật đáng tởm.

Bảo sao nàng không lầy lăm lẹ?

Khi một nữ nhân động tánh hiếu kỳ, thì đừng mong có một mãnh lực nào ngăn cản nữ nhân đó tìm mọi cách thỏa mãn tính hiếu kỳ.

Cho nên, Mạnh Như Tuyết không giận, trái lại nàng còn làm lành hơn, có điều thành thật hay giả dối, thì chỉ có mỗi mình nàng biết mà thôi.

Thói thường của nữ nhân, là ai nường chiều họ, họ càng làm cao, họ càng khinh thường, dù đức nhà vàng chứa họ, họ cũng khinh như thường.

Trái lại, ai miệt thị họ, hờ hững với nhan sắc họ, họ càng đeo đuổi theo kẻ đó, dù kẻ đó ở nhà tranh vách đất, dơ bẩn, nghèo hèn, họ cũng tìm đến.

Tìm đến để truy nguyên sự hờ hững đó, bởi họ tin rằng trên thế gian, chẳng có cái gì đứng vững trước nhan sắc của họ.

Họ thừa quyền năng đánh đổ mọi kháng cự, họ tin như vậy.

Cho nên, Xuất Sảo Dao Ngô Thát tôn nàng như thần tượng, nàng vẫn có thể bỏ bụi thờ, phiêu lưu trong cảnh giới tình cảm tìm cái lạ.

Lý Quan Anh xua đuổi nàng, nàng lại nhào vào.

Bàn tay kia nàng đã đưa ra, nâng nhẹ nơi má Lý Quan Anh, bàn tay đang cầm chén trà, cũng đưa tới, chén trà kề miệng y.

Còn gì hấp dẫn hơn cái cảnh đó?

Dù cho ai không đau ốm, cũng muốn được đau ốm để hưởng cái săn sóc êm dịu đó!

Nhưng, Lý Quan Anh cố gượng ngồi dậy, đưa tay gạt tay cầm chén trà của nàng ra xa, lần này thì y mắng thật sự:

- Ngồi lão tiên bối là bậc anh hùng có đối xử tệ bạc với người chẳng, sao người chẳng giữ gìn thân giá, lại buông lung cái thói sổ sàng như thế? Nếu thiên hạ thấy được hành động của người, thì còn gì danh dự của chồng, mà người làm sao nhìn thiên hạ chứ?

Mạnh Như Tuyết thản nhiên:

- Ai thấy, mặc ai, có can gì đến ai mà dị nghị ta? Lão ấy thấy thì mặc lão, lão làm gì ta được, khiến ta phải ngán? Lão là chồng ta? Buồn cười lắm! Một kẻ có cái tuổi đáng cha ta lại là chồng à? Chẳng lẽ ta phải đeo sát một bên lão, để làm vui cho lão bất cứ trong phút giây nào, chẳng lẽ ta phải chiều theo mọi cái hứng của lão? Ta cũng có tự do của ta chứ, ta cũng phải xuất ngoại, thỉnh thoảng tìm vui chứ?

Lý Quan Anh sôi giận cực độ, chỉ thẳng tay vào mặt nàng, lớn tiếng mắng nặng hơn:

- Người... người... vô sĩ... vô sĩ...

Mạnh Như Tuyết mỉm cười, chặn lời:

- Mắng ta thật sự à?

Lý Quan Anh gầm lên:

- Mắng người đó! Mắng thật đó! Ta không mắng người, dễ thường ta mắng chó à?

Mạnh Như Tuyết thản nhiên:

- Người thích mắng ta? Cứ mắng đi, mắng nữa đi! Bình sanh ta chưa hề nghe ai mắng ta, ta chưa biết cái thú của kẻ bị mắng, bây giờ ta muốn nếm cái thú đó, xem nó như thế nào?

Lý Quan Anh tức uất, cơ hồ hôn mê trở lại như cũ.

Y chưa nói gì thêm, Mạnh Như Tuyết lại tiếp:

- Người thọ thương, lại cô đơn quá chừng, người cần phải có người bầu bạn với người, ta giúp người quên phần nào niềm cô đơn tịch mịch, ta săn sóc người, điều đó có gì bất lợi cho người đâu, lại quyết người lại hất hủi, đuổi xô ta? Ta cũng chẳng đến nỗi xấu xí kia mà!

Hay là người cho rằng ta không xứng đáng với người?

Lý Quan Anh phản hận phi thường, thảm nghĩ:

- “Kẻ khác, làm ô nhục vợ ta, tạo sao ta không trả thù đời? Tại sao ta trọng nhân loại?

Nhân loại lừa gạt lẫn nhau chẳng? Tại sao ta không thể dâm loạn vợ người, trong khi người dâm loạn vợ ta?” Y rút lên một tràng cười ghê rợn, gằn từng tiếng:

- Người thực tâm đeo dính bên ta à?

Mạnh Như Tuyết trông thấy thái độ hung tàn của Lý Quan Anh, gương mặt hầm hầm, ánh mắt nóng rực, tỏ rõ cái khí độ của một nam nhân tràn đầy phương cương,凛冽, khác hẳn với Ngô Thất diu hiền chỉ biết thụ động chứ chẳng có một điểm nhỏ quật cường, nàng thích quá.

Nàng thích vì trước mặt nàng là một trái cấm, nhất định nàng phải ngọam cái trái cấm đó mới được.

Nàng gật đầu.

Lý Quan Anh bật cười ha hả:

- Theo ta? Hạng ti tiện như ngươi, ta cầu đừng gặp và ta rất khinh, nếu người theo sát bên ta, thì đừng trách sao ta thỉnh thoảng lại hành hạ, ta muốn trời, người hay trời, ta bảo đất, người hay đất. Tuyệt đối không chịu nổi thì rút, rút ngay bây giờ càng hay! Người nghe chưa?

Mạnh Như Tuyết cười duyên:

- Ta lừa dối người làm chi? Ta muốn thực tâm săn sóc người mà...

Nàng càng dịu dàng, duyên dáng, Lý Quan Anh càng mắng nặng. Y càng mắng nặng, nàng càng thấy thích cái nhân cách của y, cái thích đó, chẳng bao giờ nàng bắt gặp ở Ngô Thất.

Trên đời này, có cái chi lạ mà con người không ham thích, nhất là nữ nhân?

Cho rằng hiện tại, Mạnh Như Tuyết mê Lý Quan Anh, cũng chẳng quá đáng chút nào, càng mê y, nàng càng bám sát y hơn, y cứ mắng, cứ xô đuổi, nàng càng quyết tâm phục thị, nàng phải làm cho kỳ được việc đó bằng mọi giá.

Lý Quan Anh luôn miệng mắng nàng, nàng vẫn mỉm cười, làm tất cả mọi việc hữu ích cho y.

Oán hờn tích trữ từ lâu, sau ngày khám phá ra được là Trần Thanh Như phản bội, y đem đổ trút cả lên đầu Mạnh Như Tuyết.

* * * Xe chuyển bánh, ngựa nện vó, xe và ngựa tiến đều đều.

Đoàn tùy tùng phía hậu, gồm tám tên, tám tên cỡi sáu con ngựa.

Một con do Phương Cự Mộc cỡi, một con cấp cho Triển Mộng Bạch.

Sở dĩ Phương Cự Mộc phải cỡi ngựa, thay vì ngồi xe như trước, là vì hắn phải kèm theo Triển Mộng Bạch.

Hắn vừa giục ngựa, vừa gọi Triển Mộng Bạch:

- Triển công tử! Cái hôm đó...

Hắn muốn dò la tin tức về Thiên Phong Kiếm, tìm hiểu lão ấy hiện ra

sao, hạ lạc địa phương nào.

Nhưng, Triển Mộng Bạch chỉ hừ lạnh không nói gì.

Phương Cự Mộc thất vọng, hắn cố gượng điểm một nụ cười, trơ trên tiép:

- Kỳ quái thật, sau diễn tiến tại tòa đạo quán, Phấn Hầu gia đột nhiên biến mất, nếu tại hạ không gặp được Nhị cung chủ, thì chẳng rõ tại hạ phải phiêu bạt đến nơi nào!

Triển Mộng Bạch vẫn nín lặng.

Mấy lần gọi chuyện, Phương Cự Mộc không làm sao cho Triển Mộng Bạch nói một lời.

Cuối cùng rồi hắn cũng phải nín luôn.

Xe và ngựa ra khỏi thành, chạy đi rất gấp, chạy như sợ không còn kịp thời gian nữa.

Điều đó làm cho Triển Mộng Bạch lầy lăm lạp, muốn hỏi lý do nơi Phương Cự Mộc, song nghĩ lại, mình đã cự tuyệt mọi cuộc đàm thoại với hắn rồi, chẳng lẽ bây giờ lại khai chuyện với hắn?

Chàng đành giữ niềm thắc mắc, chờ một dịp nào đó.

Chàng nhìn ra hai bên đường, cây chạy lùi lại, nhanh không thể đếm, càng thắc mắc hơn về việc đoàn xe ngựa bồn trĩnh quá gấp.

Nhìn lên không, thấy thái dương đã chệch về Tây, ngộ đã quá lâu, nhớ đến giờ ngộ, là nhớ đến bữa trưa, và chàng nhớ luôn là từ sáng sớm, chàng chưa ăn gì.

Tiệc rượu do Tây Môn Sư thiết đãi, chàng chỉ hớp qua mấy ngụm rồi biến cố xảy ra cho đến bây giờ, tính lại thì trọn một đêm cộng thêm hơn nửa ngày, chàng chẳng ăn gì, kể cả cái uống.

Đói!

Tự nhiên quên đi thì chẳng sao, nhớ đến thì ai ai cũng phải đói. Hiện tại chàng đói lắm.

Nhưng, đói cũng phải ráng chịu, chẳng lẽ kêu vang lên cho xe ngựa ngừng, tìm cái ăn, cái uống?

Vả lại tìm đâu trên khoảng đường dài, chưa đến thị thành nào?

Chàng lại ôm thêm cái đói nơi mình, đói hòa với thắc mắc làm tâm hồn chàng mông lung...

Bỗng, một ngọn gió mát quét ngang qua mặt chàng.

Bất giác chàng nhìn lên, thấy trước mặt mênh mông trời nước một màu, nước và trời liền mí với nhau.

Vùng trời nước bao la trước mắt chính là Thất Hồ.

Thì ra, chàng đã đến Thất Hồ.

Trên mặt hồ, xuôi ngược những cánh buồm, buồm trắng, nước xanh vẽ lên khung cảnh tuy mộc mạc nhưng đẹp vô cùng.

Rất tiếc, Triển Mộng Bạch hiện mang tâm sự trùng trùng, còn đâu rồi rảnh để thưởng thức cái đẹp trước mắt?

Xe ngựa đến hồ, chưa dừng lại ngay, còn chạy vòng quanh một lúc.

Từ trong xe, Nhị cung chủ thò đầu qua bức rèm, ra lệnh gì đó, rồi nàng thốt băng quơ:

- Đến rồi!

Câu đó, đúng là nàng thốt cho Triển Mộng Bạch nghe, nhưng nàng không gọi chàng.

Chứ thực sự thì nàng cần gì phải nói với bọn tùy tùng, chẳng lẽ chúng chẳng biết sao?

Nàng nói là đã đến nơi, tự nhiên xe dừng.

Xa xa, nơi phía trước chỗ dừng xe, là một khu rừng lớn, trong khu rừng lớn có đủ loại cây, lại có một khu rừng dâu nhỏ.

Trong khu rừng dâu, có nhiều thiếu nữ xinh đẹp đang hái lá dâu.

Những thiếu nữ đó, lui tới nhện nhàng, cười cười nói nói với nhau, vui vẻ quá chừng.

Vùng Giang Nam, nổi tiếng là nơi lắm gái đẹp, thì những nữ nhân này hẳn phải được chọn lựa trong số những nàng đẹp nhất, có như vậy mới nói lên được sự cầu kỳ của bậc chủ nhân.

Địa phương này, của danh gia vọng tộc nào?

Nhị cung chủ xuống xe, thở một hơi dài, hẳn nàng khó chịu lắm, bây giờ được nơi khoáng trống trải, nàng nghe niềm thanh vắng tràn ngập tâm tư, cái hứng dâng lên, và chừng như nàng quen lối sống nhàn hạ, phút giây bức bối, trở lại bình thường, cái hứng càng cao hơn.

Nàng thốt băng quơ, cái tánh của nàng hay thốt băng quơ, dù muốn nói với ai đó, nàng cũng không cần hướng về người đó, tự người đó phải hiểu lấy. Cho nên khi nàng mở miệng là tất cả bọn người tùy tùng phải chú ý, xem có đúng chính là mình mà nàng hướng câu nói đó hay không!

Đúng thì đáp nhanh, chậm đáp là có tội. Không đúng thì im thin thít.

Nàng thốt băng quơ:

- Có lẽ là nơi đây rồi!

Không ai dám nói phải hay không phải cái nơi mà nàng muốn đến, và ai ai cũng chú ý, chờ xem nàng có sai khiến chi chăng?

Bỗng, nàng quay về Triển Mộng Bạch:

- Ta quên hỏi người! Chứ người tên gì?

Triển Mộng Bạch đang nhìn vào mông lưng, như chẳng nghe chi cả.

Chàng không nghe tức nhiên không đáp.

Phương Cự Mộc đáp thay, hẳn đóng vai bao sân, hẳn phải hiểu biết

tất cả, để tùy thời, tùy việc, cung cấp cho Nhị cung chủ những chi tiết cần thiết, dù không hẳn Nhị cung chủ hỏi hần, dù những chi tiết đó không thuộc cá nhân của hần:

- Chừng như Triển công tử có cái tên là Bạch, chữ lót là Mộng.

Nhị cung chủ mỉm cười:

- Triển Mộng Bạch! Hì hì! Mộng... là nằm mộng, chắc người thường nằm mộng, và trong mộng thường thấy Lý Bạch? Lý Thái Bạch, Lý Trường Canh tinh quân... Cái tên nghe ra cũng thú vị đấy chứ!

Đột nhiên, Triển Mộng Bạch quay mình lại, cao giọng trả lời:

- Còn người, người tên gì?

Chàng hỏi nàng, nhưng đôi mắt lại trừng trừng nhìn Phương Cự Mộc. Chàng nhìn nhận, bởi chàng biết Phương Cự Mộc sẽ kinh hãi trước thái độ cộc lốc của chàng, hần chẳng bao giờ chịu cho ai vô lễ đối với Nhị cung chủ, và chàng hỏi trắng trợn như vậy là vô lễ lắm rồi.

Đôi mắt của chàng bốc ngời tinh quang, ẩn ước có vẻ quật cường.

Nhị cung chủ cười vang:

- Ha ha! Ta tên gì? Người hỏi ta, sao lại nhìn hần? Hần không dám nói gì đâu, người muốn biết, ta nói cho biết. Ta là Tiêu Phi Vũ. Người nên nhớ kỹ đấy!

Triển Mộng Bạch trả tiếp một đòn thứ hai:

- Phi Vũ? Vũ là mưa, mưa lại bay được à? Thú vị quá chừng!

Chàng mỉa mai, gương mặt chàng lạnh như giá băng, chàng còn muốn gương mặt đó lạnh hơn, để chứng tỏ một sự khinh miệt, để biểu lộ cái độ quật cường cao vút.

Tiêu Phi Vũ không lấy làm điều, cười tươi như thường:

- Thú vị là cái chắc rồi, càng thú vị hơn nữa là bằng hữu của ta trông thấy người trong cái lót đó!

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Ta có cần hội diện với bằng hữu của người đâu? Người nói rằng, có nhiều việc muốn hỏi ta, vậy muốn hỏi gì người hãy hỏi đi, hỏi gấp, nếu không thì ta đi. Ta không thể theo người lâu hơn, ta không phí thời gian chờ người, cao hứng lúc nào, hỏi lúc ấy.

Tiêu Phi Vũ điềm nhiên:

- Người là con của dì ba ta, cái đạo lý bắt buộc ta phải chiếu cố đến người, khi nào ta nở để người đội mãi cái lót ăn mày? Dù sao ta cũng phải giữ thể diện cho dì ba ta chứ?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Điều mà người muốn nói với ta, chỉ có thể thôi à?

Chàng xuống ngựa, cười lạnh, rồi buông gọn:

- Tạm biệt nhé!

Chàng cũng muốn nói:

Vĩnh biệt, song đã chắc gì lại chẳng gặp nhau nữa, chàng không muốn gặp, thì sao?

Nên chàng buông gọn hai tiếng tạm biệt.

Rồi chàng vòng tay, sắp sửa quay mình.

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Phàm là nam tử hán, tất phải có hành động thác lác, quang minh. Mỗi ngôn từ, mỗi cử chỉ, phải rõ ràng, như mực đen rơi trên giấy trắng, đen rõ đen, trắng rõ trắng, có sao lại mờ lung, mơ hồ? Ta bảo người đến gần ta, ngửi chiếc áo của ta, xem thơm hay thối, người không dám làm, bởi không dám làm nên đi theo ta. Đi theo mà không cương quyết, không khẳng khái, đi theo với cái vẻ miễn cưỡng, đi một lúc rồi hối hận, chịu không nổi hối hận, lại toan bỏ đi, thế là nghĩa gì? Người sợ ta phải không? Nam tử hán như người, phỏng có giá trị gì?

Sao người không mang lót nữ nhân luôn? Người còn dám nhìn bọn nữ nhân như ta được chăng?

Triển Mộng Bạch cười mỉa:

- Bình sanh, ta chưa từng thấy một nữ nhân nào như người. Có lẽ từ ngàn xưa chẳng có một, mà trong vòng ngàn sau, chắc chắn không luôn! Hi hữu! Hi hữu!

Nhưng, chàng còn đứng lại đó.

Tiêu Phi Vũ cười lớn:

- Trong cõi nhân sanh, làm được cái gì hi hữu, thì thú vị biết bao? Ta là một con người hi hữu, tức nhiên chẳng ai so sánh được với ta, không ai bằng ta, ngàn xưa chẳng có, ngàn sau cũng sẽ không luôn! Như vậy là một vinh hạnh lớn lao cho ta, có chi đâu mà người mai mỉa?

Nàng ngưng cười, giục:

- Thay đổi y phục đi, rồi theo ta mà gặp một vị bằng hữu, đừng mang cái lót ăn mày chường mặt trước thiên hạ, mất thể diện của dì ba, mất luôn thể diện của ta. Sở dĩ ta đến Giang Nam lần này là vì tìm vị bằng hữu đó kết giao, cho người biết, một nữ bằng hữu đó! Biết đâu nhờ người ta nể dì bà, biết đâu nhờ ta nói vào, mà người sẽ được...

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt, chận lời:

- Ta lặp lại câu nói của ta, một lần cuối cùng, người có gì muốn hỏi nơi ta, cứ hỏi, hỏi ngay, hỏi nhanh lên, xong rồi là ta đi liền. Ta chờ người hỏi, chứ chẳng phải ta cam kết là bất cứ câu hỏi nào của

người, ta cũng phải đáp. Không, ta không bị ràng buộc gì cả, người nhớ như vậy đi! Đáp hay không, tùy cái húng của ta. Còn như người có cái ý muốn ta hoàn toàn tuân phục người, thì đúng là người nuôi mộng, người nên tỉnh mộng là vừa.

Chàng nhún mạnh:

- Nếu người chẳng hỏi gì, thì ta tạm biết người vậy!

Lúc đó, bọn thiếu nữ hái lá dâu đã quy tụ lại một nơi, vây quanh một thiếu nữ có thân hình cao, tóc vấn cao, vận áo trắng mỏng, kiêu chệt.

Thiếu nữ đó, đứng giữa bọn kia, nổi bật hẳn lên như một vị nữ hoàng trong vòng ủng hộ của phi tần cung nữ.

Nhóm thiếu nữ đã xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Phi Vũ.

Nhìn thấy bọn đó, Tiêu Phi Vũ reo lên:

- Ha ha! Liễu gia muội tử...

Thiếu nữ vóc cao, tóc vấn cao chạy đến như bay, chân nhẹ nhàng như dẫm vào mây, nương mình theo gió.

Chưa đến gần, nàng đã cất tiếng cười vang:

- Tiểu thơ thơ đã đến đó, phải không? Cao húng quá đi, thơ thơ ơi! Cao húng chết được đấy!

Câu nói vừa dứt, nàng đã đến cạnh Tiêu Phi Vũ rồi.

Tiêu Phi Vũ cầm cổ tay nàng, mắng yêu:

- Liễu a đầu, đáng ghét! Ngu thơ hứa đến, tự nhiên phải đến, không lẽ ta lừa tiểu muội?

Nữ nhân đó, ạ lên một tiếng, ưỡn ngực, ẹo hông, bật cười ha hả:

- Dù biết vậy, người ta vẫn trông, vẫn ngóng, người ta chờ hơn nửa ngày trời rồi đó, phải biết chờ nửa ngày thì gan ruột người ta nó thấp thỏm, nó bồi hồi, nó bứt rứt, nó xốn xang như thế nào! Tại thơ thơ cả!

Thiếu nữ có dáng dấp yếu điệu vô cùng, mỗi cử động của nàng lại biểu lộ một sức hút mãnh liệt, nhìn nàng, Triển Mộng Bạch bị hấp dẫn đến độ tâm tư mông lung ngay, không còn kịp nhận định là nàng có đẹp hay không, đẹp đến mức nào...

Nàng yếu đuối quá, chừng như gió nhẹ thổi qua cũng cuốn bay nàng được như cuốn mất chiếc lá rơi.

Nàng lại vô tư, vô lự, tựa hồ bình sinh chẳng có việc gì đáng cho nàng quan tâm.

Và nàng thản nhiên đến sở sàng, dù trước mắt nàng có mấy nam nhân, nàng vẫn không cần giữ gìn ý tứ, cứ cười, cứ nói, cứ uốn éo, cứ nhún nhảy, như một mình giữa sa mạc.

Xem ra, nàng còn phóng túng hơn phần đông nam nhân.

Một con người như vậy, lại có kẻ tìm đến mà kết giao à?

Thiếu nữ vẫn cười, vẫn nói, vẫn uốn éo, vẫn nhún nhảy, nàng loanh quanh bên Tiêu Phi Vũ, dường như một tình nhân vô vấp tình nhân sau thời gian cách biệt, bỗng gặp gỡ bất ngờ, niềm nhớ nhung được tuôn ra hồi hải.

Tiêu Phi Vũ mắng yêu:

- Làm gì thế, con quỷ sống? Nếu ngu thơ là nam nhân, hẳn phải mê tít hiền muội ngay.

Thiếu nữ cười tít, rồi lùi lại mấy bước, đứng ngắm Tiêu Phi Vũ, ánh mắt say sưa.

Rồi nàng bước tới chụp tay lên vai Tiêu Phi Vũ chừng như để làm một cử chỉ thân mật, bỗng nàng thấy Triển Mộng Bạch đứng phía sau Tiêu Phi Vũ, cách không xa lắm.

Bất giác, nàng cau mày, buông tay xuống lùi ra xa.

Tuy thiếu nữ có vẻ hấp dẫn lạ. Triển Mộng Bạch chỉ nhìn thoáng qua nàng, rồi không lưu ý đến nữa.

Cho nên, lúc nàng phát hiện chàng, nàng nhìn chàng, chàng chẳng hề hay biết.

Tiêu Phi Vũ thấy thần sắc của thiếu nữ chợt biến đổi, bật cười khanh khách, thốt:

- Hiền muội hiềm gì hấn? Tuy hấn có thân thể như vậy đó, chứ hấn cũng là biểu ca của ngu thơ.

Thiếu nữ biến sắc thêm một chút, kêu lên:

- Biểu ca? Biểu ca của thơ thơ?

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Biểu muội ơi! Thấy nữ nhân, hiền muội hân hoan, gặp nam nhân, hiền muội cau mày!

Thế hiền muội định làm một xử nữ suốt đời à?

Thiếu nữ đưa một ngón tay, vẽ vòng vòng một bên mà như lêu lêu cười khúch khích:

- Không biết then! Ăn nói như vậy mà nghe được à? Thơ thơ mà cũng biết nói câu ấy nữa sao? Thế ra, gặp nam nhân rồi, chắc thơ thơ hân hoan lắm, và thơ thơ vô vấp ngay, tỏ cái sự thân mật ngay à. Nàng đưa hai tay che mặt, gập lưng xuống, rồi bật cười sằng sặc, cười trong lòng hai bàn tay.

Tiêu Phi Vũ không giận, điềm nhiên thốt:

- Ngu thơ thực sự là một nam nhân, chứ chẳng phải nữ nhân. Từ nay, hiền muội nên gọi ca ca mới hợp lý!

Nàng day lại Triển Mộng Bạch, vẫy tay, mỉm cười, tiếp:

- Người thấy không, nàng hiềm chúng ta là nam nhân, mà chúng ta

thì định lưu lại đây với nàng mấy hôm, ta chỉ sợ nàng không tiếp nhận.

Nàng trở lại thiếu nữ, đe dọa:

- Liễu Đạm Yên! Người từ chối là có chết với ta đấy nhé!

Thiếu nữ tên Liễu Đạm Yên, bật cười ha hả:

- Chết với ca ca? Ca ca sẽ làm sao?

Tiêu Phi Vũ trừng mắt:

- Ta ăn tươi, nuốt sống người!

Liễu Đạm Yên cười tít:

- Lại đây mà ăn! Lại đây mà nuốt! Mà thôi, để tiểu muội mang xác lại cho!

Nàng lướt tới, nhào vào lòng Tiêu Phi Vũ.

Nhưng, còn cách Tiêu Phi Vũ độ một thước, nàng chuyển mình, chạy bay vào khu rừng dâu.

Trong rừng dâu, đất màu đỏ, trên mặt đất đỏ, có một con đường nhỏ, lát đá trắng ngoằn ngoèo, xuyên rừng.

Con đường chạy dài, sâu vào rừng, nhưng chưa tận bìa rừng bên kia, con đường dừng lại trước một vườn hoa.

Hoa đủ loại, tự nhiên có đủ màu, hoa đua nở, phô màu phản ánh nắng, trông đẹp phi thường.

Vườn hoa lớn, hoa phải nhiều, hương hoa tỏa rộng, còn cách xa vườn hoa, vẫn ngửi hương hoa ngọt mùi.

Giữa vườn hoa rộng, có một tòa tiểu lâu màu hồng, tường xanh, quanh tòa tiểu lâu, có mấy hàng trúc.

Cổng rào cũng bằng trúc.

Hai tiểu tỳ mắt sáng, y phục đẹp, thấy người đến, bật cười vang cửa, rồi chạy ra mở cổng.

Nhìn khung cảnh, Tiêu Phi Vũ thích thú vô cùng. Nàng đập nhẹ tay lên vai Liễu Đạm Yên, cười tán:

- Liễu đầu có điểm phúc lạ! Sống trong một cảnh trí này, thì đúng là tiên rồi!

Liễu Đạm Yên cũng cười:

- Nếu là nơi còn nặng mùi trần tục, thì làm sao dám thỉnh bậc thiên kim quá bước đến viếng?

Nàng nắm cổ tay Tiêu Phi Vũ, đưa nhau vào hành lang chạm trổ tinh kỳ.

Hàng lang có lan can bọc bên ngoài, ngoài lan can, còn có nhiều cội đào, hoa nở rực rỡ, hương hoa ngào ngạt.

Tận đầu dãy đào, có tòa nhà, vào nhà phải qua một vọng cửa hình mặt nguyệt.

Bên trên vọng cửa, có bốn chữ nằm giữa hoa đào. Ý tứ của bốn chữ đó chẳng có gì siêu kỳ, nhưng nét bút thì vô cùng tươi đẹp.

Nhìn nét bút, rồi nhìn hoa đào, khách chẳng biết bút đẹp hay đào đẹp, bởi khó mà làm một cuộc so sánh rõ rệt.

Bên trong tòa nhà đó, tất cả những vật dụng đều sạch sẽ, dù ai khó tính đến đâu, cố tìm tòi khắp chốn, trên cũng như dưới, chẳng làm sao thấy được một cọng rác, một hạt bụi.

Gia dĩ cửa sổ lấp lánh ánh sáng bên ngoài chiếu ngập bên trong, vẻ thanh khiết lại càng hiện ra rõ rệt.

Trong khung cảnh đó, nhất định không thể dung chứa một tục khách. Liễu Đạm Yên là chủ nhân, dĩ nhiên phải xứng với khung cảnh rồi, mà Tiêu Phi Vũ cũng xứng đáng như thường, xứng đáng với vẻ sang quý của nàng.

Chỉ có Triển Mộng Bạch là hiện thân của trái ngược, với bộ y phục xác xơ, với mái tóc rối bồng, thân hình qua nhiều ngày không tắm rửa.

Nhưng, chàng vẫn thản nhiên, luôn luôn cao mặt, tỏ rõ thái độ ngông ngang xem nơi đây cũng như đồng hoang, rừng vắng.

Cái cốt khí cao ngạo của chàng, vững chắc như trụ đồng trồng sâu dưới ngàn lớp đất, dù cho chàng vào cung vàng điện ngọc của bậc đế vương, cốt khí đó chẳng hề dao động, nói chi là vào một ngôi nhà nhỏ nơi thừa nhân của một thiếu nữ thừa bạc mà cũng lắm cầu kỳ? Phương Cự Mộc đi theo họ, hấn ăn mặc khá sang trọng, song giữa khung cảnh đó, hấn vẫn áy náy không an.

Không lâu lắm, do lệnh của Liễu Đạm Yên, một tiệc rượu được dọn lên bàn.

Khỏi phải nói, tiệc rượu hấn phải gồm những thức ăn hiếm có, thức uống tân kỳ.

Hầu rượu là hai tiểu hoàn có đôi mắt đẹp.

Chừng như trong tòa nhà này, chẳng có bóng dáng một nam nhân.

Liễu Đạm Yên cười cười nói nói với Tiêu Phi Vũ, không hề bắt chuyện với Triển Mộng Bạch, dù là một vài lời miễn cưỡng, chiếu lệ.

Nàng lạnh nhạt với con người có cái dáng của kẻ ăn xin?

Nàng khinh miệt chàng là cùng lưu, cận bả?

Nhưng, Tiêu Phi Vũ đã giới thiệu, chàng là biểu ca của nàng kia mà, tại sao Liễu Đạm Yên có thái độ đó đối với chàng?

Nhưng, Triển Mộng Bạch không buồn nhìn thoáng qua hai nàng, mặc cho hai nàng cười, nói, biểu lộ màu mè, bày vẽ kiểu cách với nhau, chàng như chẳng nghe, chẳng thấy, cứ rót đầy chén rượu, cứ uống cạn chén đầy.

Chàng tự hào là tay có tửu lượng lớn, trên đời này ít có nam nhân nào sánh kịp chàng, nói chi đến nữ nhân?

Thế mà Tiêu Phi Vũ cũng uống như chàng, nam mấy chén, nữ cũng y số, nam như chéch choáng, nữ vẫn còn tỉnh bơ, thần sắc không hề thay đổi.

Triển Mộng Bạch thở ra, thầm nghĩ:

- Rất tiếc nàng là gái! Con người có cái lượng hào như vậy, hẳn cái tâm phải hào! Nếu nàng là nam nhân, nàng kết giao với ta thì đúng là hảo hữu của ta!

Bỗng, từ phía sau khách sảnh, mấy thiếu nữ bước ra, tay cầm nhạc khí.

Nàng đi đầu khởi tấu, mấy nàng sau hòa theo, tiếng nhạc nổi lên.

Theo liền tiếng nhạc, một số vũ nữ xuất hiện, múa những điệu tân kỳ. Rượu vào, men bốc, hào khí bùng lên, gia dĩ trước mắt có gái đẹp, bên tai có tiếng nhạc êm đềm, Triển Mộng Bạch trong phút chốc cảm thấy yêu đời lạ.

Trong trường hợp đó, có chàng trai nào lại chẳng bốc đồng?

Họa chẳng chỉ những tượng đá, hình bằng, mới không có cái tâm để động.

Bất giác, chàng với tay đoạt chiếc dao cầm của một thiếu nữ đứng gần, búng tay dạo lên một khúc.

Chàng vốn là một phong lưu công tử, thì còn lạ gì các thứ thi tửu cầm kỳ?

Cung đàn của chàng tuyệt diệu không tưởng tượng được, hai tiểu hoàn hầu rượu ngẩng mặt, nghiêng tai, say sưa nghe.

Tiêu Phi Vũ vỗ tay tán thưởng:

- Hay! Hay quá! Ta không ngờ cái vỏ của người dơ mà cái cốt của người lại nhã như thế!

Hứng dâng cao, nàng chụp luôn một chiếc tỳ bà phụ họa lên.

Dĩ nhiên, nàng cũng là tay sành, đàn vắng lên với âm thanh siêu trần, thoát tục.

Cuộc rượu cứ thế khai diễn, trong niềm hoan lạc của khách và chủ nhân.

Liễu Đạm Yên dành ngôi nhà nhỏ đó cho Tiêu Phi Vũ làm nơi tạm trú.

Bởi Triển Mộng Bạch là biểu ca của họ Tiêu. Liễu Đạm Yên phải thu xếp một nơi tươm tất cho chàng.

Đêm nơi đây, dĩ nhiên là u tịch, bốn phía vắng lặng gần như lạnh lùng.

Trong cơn say, người ta quên hết mọi việc, khi tỉnh lại rồi, người ta

nhớ, lại nhớ bù trừ, nhớ gấp đôi, gấp ba lần lúc chẳng say.
Tâm tư của Triển Mộng Bạch bắt đầu sôi động trở lại.
Bỗng chàng nghe có tiếng cười vang bên cạnh giường chàng.
Chàng bật ngồi dậy, vừa nhìn lên, thấy Tiêu Phi Vũ đứng nhìn chàng, nụ cười còn rõ nơi môi, tuy tiếng cười đã tắt.
Nàng đến đây từ lúc nào?
Nàng thốt:
- Ta cứ tưởng người say khướt, và đã ngủ như chết, ngờ đâu người còn tỉnh như thường!
Triển Mộng Bạch không lưu ý đến câu nói của nàng, chỉ chú trọng vào thực tại.
Bây giờ, nàng không muốn xưng hô cộc lốc với chàng nữa, dù sao thì nàng cũng là một thiếu nữ, nàng có vô lễ thật, song chẳng lẽ chàng cấm hận mãi vì những chuyện nhỏ mọn, lại tỏ lộ một thái độ lỗ mãng bất nhã bất cứ trong lúc nào gặp mặt nhau sao!
Chàng hỏi:
- Đêm đã khuya, lại là nơi vắng người, cô nương đến đây làm gì?
Tiêu Phi Vũ lại cười, tiếng cười lớn hơn trước:
- Đêm khuya người vắng lại càng dễ nói chuyện, chứ có sao đâu?
Câu chuyện của ta cần nói với người, phải đặt nó trong một khung cảnh như thế này mới thích hợp, người biết chưa? Ta chỉ mong người đừng xem ta như nàng Hồng Phát ngày trước, tìm Lý Tịnh giữa đêm trường!
Nàng lúc đó vận chiếc áo rất mỏng, tóc thắt bím, bím tóc quấn cao nơi đỉnh đầu, bày tỏ mặt sáng rõ, đôi mắt long lanh như hai hạt sao to, thần sắc thản nhiên, không hề vì cái việc nửa đêm vào phòng trai mà nàng bối rối.
Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:
- Nàng quả thật là một kỳ nữ giữa cõi trần này!
Nhớ lại câu hỏi vừa rồi của mình, câu hỏi có hàm chứa một sự nghi ngờ không đẹp đối với nàng, chàng hối hận.
Chàng liền bước xuống giường, vòng tay nghiêng mình, mời:
- Cô nương ngồi xuống, có chuyện gì xin thông thả tỏ bày.
Tiêu Phi Vũ nghiêm sắc mặt, hỏi:
- Chẳng có chi dài dòng cả. Ta chỉ muốn hỏi người một câu thôi, một câu rất ngắn.
Triển Mộng Bạch gật đầu chờ nghe.
Tiêu Phi Vũ tiếp:
- Dì ba của ta, hiện giờ ở đâu?
Triển Mộng Bạch trở mặt:

- Cô nương không biết...

Tiêu Phi Vũ thở dài, chận lời:

- Ta biết là dì ba ta không còn trở lại cốc nữa. Nhưng, nếu dì ba không trở về cốc, thì gia gia ta làm sao chịu nỗi niềm đau? Dù gia gia ta là một kỳ nhân, tài nghệ phi phàm, song chung quy lại vẫn là người, một người có tim như mọi người, biết rung cảm như mọi người!

Ai sanh ra trên đời này, biết thờ mà chẳng biết yêu? Nếu con người thấu triệt được cái lẽ sống ở cõi tạm này, ít phải xem tình ngang giá trị với hơi thở, hơi thở cần cho sự sống bao nhiêu, tình cũng cần thiết được bấy nhiêu! Mất dì ba, gia gia ta mất lẽ sống! Mất dì ba, không gian như thiếu dưỡng khí cần cho hơi thở của gia gia ta! Giả như người mà biết dì ba ta hiện đang ở tại địa phương nào, người cho ta biết thì... ta...

Triển Mộng Bạch vụt dừng cao đôi mày, ánh mắt ngời niềm phần hân, gần từng tiếng:

- Gia gia cô nương không chịu được niềm đau, dễ thường gia gia tại hạ lại chịu nỗi à?

Những người trong họ Tiêu của cô nương, từ xưa đến nay hành sự chẳng khi nào tưởng nghĩ đến cái khổ của ngoại nhân à? Đó là cái gia phong của một vọng tộc à?

Tiêu Phi Vũ giật mình trở mắt nhìn chàng.

Triển Mộng Bạch nhấn mạnh:

- Tại hạ chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, bởi nói bao nhiêu đó là quá nhiều rồi. Cô nương hãy bước ra ngoài đi, đừng hỏi gì thêm!

Tiêu Phi Vũ đột nhiên nổi giận:

- Thật sự người không chịu chỉ chỗ ở của dì ba cho ta biết?

Triển Mộng Bạch không đáp, chỉ buông gọn:

- Mời cô nương bước ra ngoài ngay!

Tiêu Phi Vũ trừng mắt:

- Người không sợ chết?

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, cười lạnh mấy tiếng:

- Triển Mộng Bạch này, tuổi đời còn kém, tuổi giang hồ còn non, song có thể bảo là cứ mỗi một ngày qua, là mỗi một lần vào nguy ra tử, bạn thân của tại hạ là tử thần, người bạn đó luôn luôn kề cận, chực chờ, đưa vòng tay ra, đón tiếp tại hạ bất cứ trong phút giây nào. Cô nương còn định đem cái chết dọa người nữa sao? Không! Tại hạ là gì, chứ cái chết rất quen, quen như hai bữa ăn mỗi ngày vậy đó, cô nương! Đừng tưởng là dùng uy mà hiếp được tại hạ. Cô nương lắm lớn.

Tiêu Phi Vũ nạt:

- Im!

Rồi nàng cười lạnh, tiếp:

- Rồi ngươi sẽ thấy, thấy cái chết có đáng sợ hay không!

Thốt xong, nàng phát bàn tay, đánh ra ba chiêu. Ba chiêu có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đúng là để ngăn chặn con đường thoát của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch nhún chân, nhảy vọt lên chiếc giường, đồng thời phóng chân tả ra.

Ngọn cước bay sang Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Vũ công như vậy mà...

Vừa lúc đó, Triển Mộng Bạch phóng luôn chân hữu.

Hai chân bay ra, một trước, một sau, song động tác quá nhanh xem như đồng thời.

Tung cước như thế, tức nhiên Triển Mộng Bạch bỏ trống trọn vẹn phần trên.

Phàm ai dùng tận lực bình sanh, tung song cước, đương nhiên phải để lộ trọn thân mình, cước càng được tung mạnh, thân mình càng trống trải hơn.

Xuất thân từ thế gia danh môn, Tiêu Phi Vũ am tường võ học gần như triệt để, có chiêu thức độc nào của bất cứ môn phái nào nàng không học qua, không thấy ai sử dụng qua?

Nàng biết nhiều, thấy cũng nhiều, song bình sanh chưa từng thấy một lối tấn công nào quá liều lĩnh như thế.

Tung cước tấn công, như Triển Mộng Bạch đang làm, có khác nào tự tử? Dù chàng không tự xuất thủ hạ sát mình, rõ ràng là chàng mượn tay nàng giết chàng.

Bởi, khi nào Tiêu Phi Vũ lại để bị ngọn cước của chàng chạm vào người?

Nếu ngọn cước của chàng trúng đích, thì chẳng hóa ra võ công của Tiêu Phi Vũ quá tầm thường sao?

Ngọn cước của chàng không chạm trúng nàng là cái chắc rồi, song chắc gì nàng không phản công? Nàng phản công trong lúc toàn thân chàng trống trải, liệu chàng thoát khỏi nguy hại chăng?

May thay, Tiêu Phi Vũ chỉ lùi lại ba bước, tránh ngọn cước, chứ không hoàn thủ.

Đá cả hai chân, đá hụt, đương nhiên Triển Mộng Bạch phải đáp xuống nền phòng.

Chân vừa chạm nền, tay vung lên, chàng thi triển ngay tuyệt học của

nhà chàng, quyền phong rít lên vù vù, quyền ảnh thoát đầu còn trông thấy rõ, dần dần biến dạng, chỉ hiện ra lò mờ, như đọt khói mỏng. Một đọt khói biến sanh mười đọt, trăm ngàn đọt, quanh mình chàng, như một lưới nhện xoay tít vù vù, và màn lưới nhện đó nhằm Tiêu Phi Vũ chụp xuống.

Quyền pháp sử dụng được như chàng, kể ra phải phí lắm công phu học tập mới thành tựu đến mức độ đó.

Tiêu Phi Vũ cười lạnh, nói:

- Vũ học của người chỉ gồm mấy chiêu liều mạng đó thôi à?

Tuy nói thế, nàng thầm than:

- Hắn đúng là một hán tử không biết sợ cái chết là gì! Trên đời, được như hắn, phỏng có mấy kẻ...

Nghĩ như vậy, là lòng sanh thiện cảm, tự nhiên phải nhẹ tay, bởi tiếc một con người hiếm có. Tiêu Phi Vũ bót đi quyết liệt phần nào, dù nàng hận chàng ngoan cố tốt độ.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Tại hạ sử dụng vũ công liều mạng, thế cô nương có sử dụng được chăng? Không sử dụng được thì đừng mở miệng mỉa mai ai cả!

Tiêu Phi Vũ sửng sốt!

Nàng không tưởng là chàng có thể đáp một câu như vậy. Nếu bị mỉa mai, ai lại không giận? Chàng có giận hay không, chỉ mỗi một mình chàng biết, có điều chàng móc lại như thế, kể ra cũng là một con người lý không tưởng nổi.

Chưa hết, Triển Mộng Bạch còn buông tiếp một đòn:

- Chắc cô nương cũng muốn liều mạng chứ! Nếu đúng vậy, thì chúng ta ra ngoài kia, địa điểm rộng rãi hơn, mặc sức cho chúng ta liều mạng với nhau, nơi này chật chội quá, không làm sao múa may đúng ý muốn được.

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Ai muốn liều mạng với người đâu? Riêng ta, ta chỉ muốn lấy mạng người thôi!

Nàng gập lưng một chút, thân hình vừa cong lại, như con tôm, nàng bắn vọt ra ngoài.

Nơi nàng dừng chân, là một cội đào, nàng đứng trước, cội đào ở phía sau lưng.

Nàng cười hì hì, thốt:

- Vô luận là ai chết, được chết tại cội đào này kể ra cũng khoan khoái linh hồn!

Triển Mộng Bạch đã theo ra, như bóng bám hình, mặc nàng nói, chàng cứ vung quyền đánh tới.

Nhưng, Tiêu Phi Vũ quát chặn:

- Hãy khoan! Người làm gì vội thế? Muốn chết, cũng phải thư thả mà chết chứ!

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Cần chết, trước sau gì cũng phải chết, chậm lại làm chi? Hắn người muốn trời trăn cái gì đó?

Tiêu Phi Vũ gật gù:

- Ai chết cũng được, nhưng ta muốn nói mấy tiếng rồi người muốn làm sao cứ làm!

Rồi nàng tiếp:

- Ta thấy con người của người cũng chẳng đến nỗi nào, giả như người chịu đến Đế Vương Cốc, học võ thêm vài năm, thì chắc chắn là người thu thập một kết quả khả quan làm vậy...

Triển Mộng Bạch giật mình, chợt nhớ lại mối huyết hải thâm thù đó mà chàng ly gia, mong gặp danh sư học nghệ.

Ra đi, chưa được tròn ngày, thì tai họa dập dồn xảy đến, lại thêm thọ nhận bao nhiêu oan uổng lớn lao...

Danh sư chưa gặp, thân còn mãi ở trong sự thao túng chuyển tay, từ người này đến người khác.

Làm sao chàng thực hiện được cái ý nguyện báo hận phục thù?

Bất giác, chàng thở dài.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Nếu có dì ba cùng đi với người, đến Đế Vương Cốc, ta tin là gia gia ta sẽ...

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không, cười dài.

Giọng cười của chàng nghe thê thảm hơn tiếng khóc.

Cười một lúc, chàng thốt:

- Nếu tại hạ muốn học võ, thì trong thời gian qua có biết bao nhiêu cơ may đưa đến cho tại hạ, và có thể là tại hạ đã học được rất nhiều kỳ công, tuyệt kỹ. Không đâu, cô nương, đừng tưởng rằng dùng oai không hiếp nổi người rồi bày vẽ điều lợi lộc để khuyến dụ người.

Nếu tại hạ nói đúng tâm ý của cô nương, thì đáng thương hại cho cô nương lắm, bởi cô nương nhận xét người quá sai lầm!

Chàng vốn tính quật cường, ai dùng oai với chàng, là cảm như khuyến khích chàng càng quật cường hơn.

Huống chi, chàng rất hận bất cứ ai đề cập đến việc mẹ chàng có liên quan với Đế Vương Cốc.

Cho nên, dù đưa lưỡi kiếm cửa vào cổ chàng, chàng nhất định không hề tiết lộ là Tiêu Tam phu nhân đã thất lộ rồi.

Tiêu Phi Vũ nổi giận, gần từng tiếng:

- Đúng là cái thứ người chẳng biết phải, biết quấy chi cả! Ngốc!

Nàng đánh một chưởng xuống đầu vai Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hét:

- Ai ngốc?

Chàng không hề né tránh chưởng đó, ngang nhiên đưa song quyền lên.

Tiêu Phi Vũ bủi môi:

- Ta lại được xem những cái múa may liều mạng nữa rồi đây!

Né mình qua một bên, tránh song quyền, nàng điều khiển đạo chưởng phong quét qua mạch môn của chàng.

Nhưng, chưởng phong của nàng chưa chạm đến cổ tay Triển Mộng Bạch, chàng đã ngã xuống rồi.

Liên theo đó, một bóng người từ trong khu rừng hoa bước ra, người đó chính là Liễu Đạm Yên.

Tiêu Phi Vũ trầm giọng hỏi:

- Liễu muội...

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Tiểu muội sợ cái thân hình dơ dáy của hấn làm bẩn bàn tay ngọc của thơ thơ, cho nên dùng cành cây nhỏ, theo phát cách không điểm huyết hấn. Thơ thơ phải biết, đối với những con người cở hấn, chúng ta chỉ...

Tiêu Phi Vũ thoáng biến sắc mặt, chặn lời nàng, bảo nhanh:

- Giải khai huyết đạo cho hấn đi!

Liễu Đạm Yên giật mình, trở mắt nhìn Tiêu Phi Vũ:

- Tiểu muội đã... làm chẳng?

Thái độ nhỏ nhẹ quá, giọng nói buồn thảm quá, Liễu Đạm Yên như một đứa bé vừa phạm lỗi nặng, bị chị cả bắt gặp, rồi có cái ý hối hận tội lỗi đã gây nên.

Tiêu Phi Vũ trông vào thần tình của nàng, bắt nhãn nặng lời, khế thờ dài, thốt:

- Vô luận làm sao, hiền muội cũng không nên hạ thủ ám toán người.

Liễu Đạm Yên cúi đầu thấp một chút:

- Tiểu muội biết, tiểu muội thấy rõ, hấn có phải là địch thủ của thơ thơ đâu, thơ thơ thừa sức quật ngã hấn dễ dàng. Sở dĩ tiểu muội làm như thế, là nghĩ rằng muốn giúp thơ thơ khỏi tay sớm một chút vậy thôi. Một việc làm như vậy, đâu có thể được xem như sự ám toán?

Tiêu Phi Vũ chính sắc mặt:

- Song phương giao đấu, dĩ nhiên phải có thắng, có bại, thắng hay bại không phải là vấn đề. Tuy nhiên, muốn thắng cũng phải thắng

công khai, công bình...

Bỗng, một lời ca đâu đó vang lên, văng vẳng, du dương. Một lời ca du dương tất người ca phải có một âm giọng, âm điệu phi thường.

Nghe kỹ một chút, tất nhận ra lời ca phát xuất từ rừng hoa.

Trên cao, có trăng sáng, trước mặt có hoa đẹp, quanh mình có gió mát, gió quện hương hoa làm ngây ngất con người.

Thêm vào đó, lời ca êm dịu phát lên, âm thanh du dương nhu tiếng nhạc.

Bảo sao con người không dao động tâm tư?

Tâm tư dao động, nhưng xác thân đờ đẫn, người trong cuộc lặng lẽ bất động.

Lâu lắm, Tiêu Phi Vũ mới thở dài, lẩm nhẩm:

- Không ngờ, tỳ nữ của hiền muội cũng thanh nhã đến mức độ đó!

Có hạng chủ nhân này, thì phải có hạng tôi đòi đó, như thế mới tương xứng!

Liễu Đạm Yên lắc đầu:

- Chẳng như không phải là tiếng ca của bọn tỳ nữ đâu!

Tiêu Phi Vũ giật mình.

Tiếng ca thoát đầu nghe xa xa, tiếng ca dần dần nghe gần, người ca từ từ đi đến, tiếng ca nghe êm dịu làm sao, mừng tượng mẹ hiền khuyên con gìn ngay, giữ chánh, hoặc như tiếng đình ninh dặn dò tình nhân trước phút chia tay...

Bởi, âm thanh đó, là của một nữ nhân! Có là nữ nhân mới ca lên giống tiếng mẹ hiền, giống lời tình nương... Dù là mẹ hiền, dù là tình nương, nữ nhân đó chứng tỏ lòng nhân ái thâm hậu!

Tiêu Phi Vũ lắng tai nghe, càng nghe càng mê mẩn tâm thần.

Lâu lắm, nàng thốt:

- Bất quản, người đó là ai, dù nữ tỳ, dù không nữ tỳ, dù quen, dù lạ, cần phải thỉnh đến đây, với bọn ta!

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Tiểu muội vốn thích những con người đa tài, đa nghệ, thơ thơ không bảo, tiểu muội cũng phải mời!

Khúc ca nào, dài đến đâu, cũng có lúc chấm dứt.

Lời ca đã im bật.

Rồi một giọng nói vang lên, êm dịu như tiếng ca:

- Các cô bé ơi! Bài ca đó nghe hay lắm sao? Các nàng xem kìa, trên trời cao, trăng sáng, sao sáng, trước tầm mắt, khung cảnh bảo la, đầy hoa đẹp, trong không gian bát ngát, hương hoa tản mát khắp nơi. Khung cảnh đó, sự vật đó, dành cho ai? Có phải dành cho những kẻ được gần nhau, dành cho đôi con tim chung nhịp chẳng?

Nếu được ở cạnh nhau, nhìn cảnh vậy này, thường thức những cái say sưa này, thì... thì...còn gì... sung sướng bằng?

Mấy tiếng cuối buông ra, chừng như chen lẫn trong tiếng khóc.

Tiêu Phi Vũ gọi to:

- Ai đó, đã cho rằng sung sướng, thì sao lại khơi mạch cảm hoài, nỉ non ai oán? Há chẳng ngại giọt lệ bi thương đổ ra trong lúc này là phá hoại cái đẹp, cái say sưa chăng?

Nói lên những lời đó, tự nàng cũng không hề hãm được xúc cảm dâng tràn, rồi nàng để rơi mấy giọt lệ bi thương.

Nàng khóc? Tại sao? Nàng xót xa vì câu nói của người nào đó gọi mạch sâu nơi nàng?

Nàng là con người đa cảm?

Hay câu nói của người đó đã kích động một niềm sâu kín nơi lòng nàng, mà nàng giữ bí mật từ lâu, và cái vẻ vui tươi bên ngoài chỉ là một cái vỏ che đậy bên trong hét hất?

Khóc, con người ta có những nguyên nhân kỳ quái để mà đổ lệ, và lý trí phải chào thua những nguyên nhân đó. Có người, trong những lúc bi ai nhất, lại không khóc. Rồi gặp những gì thích thú tốt cùng lại rơi lệ dễ dàng.

Tiêu Phi Vũ khóc với nguyên nhân nào? Và tại sao nàng có những nguyên nhân đó?

Cái gì đã làm cho nàng bi ai? Cái gì đang làm cho nàng vui tốt cùng?

Nàng rơi lệ, hay không muốn cho ai trông thấy những giọt lệ của nàng, nên vội vàng quay mặt về hướng khác.

Trong lúc đó, từ nơi vườn hoa, một nữ nhân bước ra, dáng đi từ từ yếu đuối.

Nữ nhân bế trong tay một đứa bé, nói rằng bé, chứ nó cũng được mười hai, mười ba tuổi.

Ánh mắt của nữ nhân sáng lạ lùng.

Tiêu Phi Vũ cao giọng gọi:

- Người chị em nào đó, hãy bước đến đây đi! Có tâm sự nào nùng gì, cứ nói cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ tìm cách giúp cho được thoải mái.

Nữ nhân đảo ánh mắt một vòng, thần thờ bước tới.

Đứa bé ngoẻo đầu lên vai nàng, không ngừng ho khúc khắc.

Triển Mộng Bạch cũng xúc động tâm tình qua lời ca do nữ nhân phát ra vừa rồi, bây giờ trông thấy nữ nhân, bất giác chàng giật mình.

Liễu Đạm Yên hỏi:

- Mọii tử tên họ là chi? Đêm thâu giá lạnh, sao chẳng ở trong nhà, cho được ấm áp?

Chẳng sợ nhiễm bệnh sao? Muội tử đẹp quá!

Nữ nhân đưa tay dụi mắt, mơ màng:

- Tôi tên họ gì? Tôi tên họ gì...

Nàng vỗ nhẹ tay vào lưng đứa bé rồi vuốt nựng nó, lẩm bẩm:

- Con của mẹ! Con của mẹ! Mẹ tên họ gì, hờ con?

Đứa bé quay đầu lại, mở to đôi mắt, nhưng đôi mắt không có một điểm sáng, mặt nó cũng chẳng còn một hạt máu.

Tiêu Phi Vũ nhìn nó, hỏi:

- Bé ơi! Bé thọ thương? Bé bệnh?

Đứa bé bỗng rú lên một tiếng, vùng vẫy toan tụt xuống khỏi tay nữ nhân.

Nữ nhân chừng như yếu quá, đứa bé trong tình trạng đó, vùng vẫy mà nàng không giữ nó nổi, để cho nó tụt xuống được, nó loạng choạng đôi chân chạy đi, vì nó muốn chạy gấp, nên suýt ngã mấy lần, cuối cùng nó cũng đến được trước mặt Triển Mộng Bạch, rồi nó kêu lên, giọng nó yếu ớt quá chừng:

- Trời ơi! Thúc thúc! Thúc thúc ở đây sao? Thúc thúc đã mạnh chẳng? Thúc thúc vô sự chứ?

Nó hỏi một lúc, chung quy chỉ có một ý nghĩ.

Triển Mộng Bạch mở to đôi mắt nhìn nó.

Chẳng rõ chàng kinh hãi, hay mừng rỡ, thần sắc của chàng biến đổi kỳ dị.

Đứa bé chính là Cung Linh Linh.

Còn nữ nhân, không ai khác hơn là Đỗ Quyên!

Cung Linh Linh nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch, biết ngay là chàng bị điểm huyết, lập tức đưa tay ra, giải khai huyết đạo cho chàng.

Vì nó chưa được bình phục, tay vỗ nhẹ vào mình chàng để giải huyết, nó càng cảm thấy mệt, nên thở mạnh, vừa thở vừa ho khục khặc.

Triển Mộng Bạch nghe lòng đau như ngàn mũi kiếm chích vào.

Chàng đưa tay ôm Cung Linh Linh vào lòng, bế nàng lên khỏi mặt đất, thốt:

- Bé hại thúc thúc quá chừng! Bé bỗng dừng lại bỏ đi, không cho thúc thúc hay biết gì!

Mấy hôm nay, thúc thúc lo sợ biết bao nhiêu!

Đỗ Quyên nhìn chàng, ngơ ngác, cơn si dại chừng như chưa ly khai nàng.

Nàng đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch, cười hì hì như kẻ điên, thốt:

- Ngươi, đúng là ngươi! Thì ra là ngươi!

Nàng còn muốn nói nhiều nữa, nhưng dừng lại để ngồi xuống, ngồi

rồi nàng bật khóc, tức tưởi khóc một lúc, đoạn tiếp:

- Người thoát đi! Người cướp quả tim ta mang đi, bây giờ người định cướp con ta nữa sao?

Tiêu Phi Vũ như từ cung trăng rơi xuống, trở mắt nhìn Triển Mộng Bạch trên trời từ lúc đầu. Khi Đỗ Quyên dứt câu nói, nàng sôi giận hét to:

- Hay! Triển Mộng Bạch! Hay cho người lắm đó! Ta cứ tưởng người là một trang nam tử đường hoàng, người có cái tâm phụ bạc kẻ yêu người! Người nữ làm cho một người xinh đẹp như thế đó, lại ra thân tàn đại! Triển Mộng Bạch! Người nói đi! Người nói cho ta biết, tại sao người tàn nhẫn thế? Nói đi nào!

Nàng cúi xuống, thốt bên tai Đỗ Quyên:

- Đừng sợ gì cả, muội tử! Có ngu thơ đây, ngu thơ sẽ can thiệp mạnh! Có phải đứa bé đó và muội tử, đối với hần là...

Đỗ Quyên không đáp, cứ khóc, càng phút, nàng càng khóc lớn.

Tiêu Phi Vũ sôi giận cực độ, hét lên:

- Họ Triển kia, người có phải là con người chăng? Con người đã lớn như thế đó, người lại nữ bỏ nàng à?

Triển Mộng Bạch vừa khản cấp, vừa phản uất, nhưng chàng phải giải thích làm sao?

Không giải thích được, trong cảnh dở khóc, dở cười đó, chàng cảm như liều, mặc sự tình muốn ra sao thì ra, chàng cao giọng hỏi:

- Con gái ta? Đứa bé này, nó lớn thì đã sao? Can gì đến ta?

Tiêu Phi Vũ hét:

- Không con gái của người thì là gì? Người có nghe nàng ấy gọi nó là con đấy chứ?

Người có nghe nàng ấy oán hận người chứ? Không can gì đến người à? Ta đánh chết người, chứ đã sao...

Nói là làm, nàng vung tay, đánh tới một chưởng.

Đánh đang lúc giận, hần nàng phải dụng lực quan trọng, chưởng kinh bay ra, có khí thể mãnh liệt phi thường.

Liễu Đạm Yên phụ họa:

- Hạng nam nhân đó có đánh chết cũng chẳng sao! Đánh chết hần là nhân đạo đó, chứ chẳng phải là tàn nhẫn đâu!

Cung Linh Linh kinh hãi, quàng tay qua cổ chàng, ôm cứng.

Nó quyết đưa thân thể bịnh hoạn ra, hứng cái chưởng đó, che chở cho Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hoảng hồn, sợ Cung Linh Linh thọ hại, chứ chẳng phải sợ cho chàng, hấp tấp kêu lên:

- Cô nương dám...

Chưởng kinh của Tiêu Phi Vũ không ngừng, cứ bay vút tới, song khi chạm vào mình Cung Linh Linh, lại mất hẳn công lực, bàn tay của nàng như phớt qua Cung Linh Linh, dường như một cử chỉ vuốt ve.

Nàng thở dài, thấp giọng thốt:

- Bé ngoan quá! Nhưng gia gia ngươi lại là kẻ vô lương tâm! Ngươi còn yêu thương hắn làm gì?

Cung Linh Linh vừa khóc vừa đáp:

- Không phải gia gia tôi, chính là thúc thúc tôi!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Đột nhiên, có tiếng gió rít lên ở phía sau lưng nàng.

Chính Đỗ Quyên vung chưởng đánh tới, đồng thời hét:

- Ngươi đánh hắn, ta đánh ngươi. Ngươi giết hắn, ta giết ngươi!

Đỗ Quyên đánh trọn hai tay, hai đạo kinh phong bay tới rất gấp.

Kinh phong cuốn đi, quét ngay mấy đóa hoa đào, cánh hoa tươi tắn rơi xuống, bay vùn vùn.

Đến lượt Tiêu Phi Vũ dở cười, dở khóc!

Nàng bất bình, định trừng trị kẻ bạc tình, nhưng nữ nhân lại bất bình là nàng đánh bạn tình!

Tuy nhiên, thương xót cho thân phận kẻ bị tình phụ, Tiêu Phi Vũ không hoàn thủ.

Nhưng, là con của Đỗ Vân Thiên, Đỗ Quyên đã học được chân truyền của cha, võ công của nàng khá cao, Tiêu Phi Vũ không hoàn thủ thì cũng chẳng thể đứng lại một chỗ, bắt buộc nàng phải lùi lại.

Nàng vừa lùi vừa gắt:

- Mọii tử có thái độ gì kỳ quái thế? Hắn đã phụ tình mọii tử, đáng lẽ...

Đỗ Quyên hét:

- Hắn phụ tình ai? Ai bị hắn phụ tình? Ngươi bị hắn phụ phàng phải không?

Bây giờ, Tiêu Phi Vũ mới nổi giận.

Nàng quát:

- Câm ngay!

Đã giận, tức nhiên nàng không nhượng nữa, lập tức vung tay đánh trả.

Triển Mộng Bạch vô cùng tức uất, song thấy sự việc diễn tiến đáng buồn cười quá, chàng lắc đầu, gọi to:

- Dừng tay đi, Tiêu cô nương!

Đỗ Quyên đáp chận Tiêu Phi Vũ:

- Không quan hệ! Ngươi cứ để nàng giết ta! Kiếp này ngươi không

yêu ta, thì cứ để cho ta chết, chẳng lẽ kiếp sau, người cũng sẽ không yêu ta luôn!

Cung Linh Linh vùng khỏi tay của Triển Mộng Bạch, kêu lên:

- Cô cô! Tôi tiếp trợ cô cô! Tôi đến ngay!

Đánh ra được hai chiêu, Tiêu Phi Vũ đã bắt đầu hiểu uẩn khúc của sự tình.

Dù không hiểu rõ, ít nhất nàng cũng biết đại khái sự liên quan giữa bộ ba đó.

Nàng cao giọng hét:

- Dừng tay!

Chính nàng đã dừng tay rồi, song Đỗ Quyên vẫn còn hung hăng đánh tới.

Đỗ Quyên gào lên:

- Người bảo ai dừng tay? Người cứ đánh đi, đánh chết ta đi!

Tiêu Phi Vũ cười khò:

- Nào ai muốn đánh muội tử nữa đâu?

Đỗ Quyên hừ một tiếng:

- Bây giờ thì không còn đánh nữa, nhưng vừa rồi thì người có đánh.

Người đánh hấn, chẳng khác nào người đánh ta!

Cuộc huyền não kéo dài, dĩ nhiên làm kinh động nhiều người ở quanh đó. Phương Cự Mộc chạy đến, trông thấy tình hình, hết sức lấy làm lạ.

Triển Mộng Bạch chỉ lo cho Cung Linh Linh, nên không lưu ý đến những gì ngoài nó.

Phương Cự Mộc đến nơi, chàng không thấy hấn.

Chàng không thấy, nhưng Cung Linh Linh thấy.

Cung Linh Linh kêu lớn:

- Y! Y! Chính y đã lừa nội tổ tôi đến nơi đó!

Phương Cự Mộc cũng trông thấy Cung Linh Linh. Hấn biến sắc mặt, hấp tấp thốt:

- Cung cô nương... Nội tổ của cô nương?

Ý hấn muốn hỏi, Cung Cẩm Bạch hiện giờ ra sao, ở đâu? Nhưng hấn chỉ thốt mấy tiếng, rồi lùi lại, đôi chân lùi trước khi cái ý muốn lùi phát sanh.

Cung Linh Linh òa lên khóc:

- Nội tổ tôi bị các người lừa đi, các người hại nội tổ tôi rồi bây giờ lại hỏi tôi!

Nó gào lên:

- Ông tôi đâu? Trả ông tôi lại cho tôi! Trả lại cho tôi ngay...

Giọng của nó bi thương thê thảm quá chừng.

Tiêu Phi Vũ vô cùng hoang mang, phần thì Đỗ Quyên lại tấn công tới tấp, mà nàng không thể hoàn thủ, bất giác kêu lên:

- Người có điên không?

Nàng hỏi luôn mấy lượt như vậy, nàng lại gọi Đỗ Quyên với tên người, không dùng hai tiếng muội tử nữa, điều đó chứng tỏ nàng bức tức tột độ.

Hỏi Đỗ Quyên mấy lượt rồi, nàng lại hỏi Phương Cự Mộc:

- Ai đã lừa ông của cô bé? Lừa đi để làm gì?

Phương Cự Mộc chết sững tại chỗ, chẳng biết phải đối đáp làm sao. Chung quanh, hoa đào rơi rụng quá nhiều, bước chân người chạy tới, chạy lui dẫm nát những cánh hoa, cái cảnh trang nhã, khả ái chừng như biến mất, nhường chỗ cho điều tàn, xơ xác...

Liễu Đạm Yên tiếc rẻ song sự tình như vậy, nàng còn làm sao hơn?

Bất quá, chốc chốc nàng thở dài một tiếng.

Không vào cuộc, tiếp trợ Đỗ Quyên, bởi Tiêu Phi Vũ không hoàn thủ, Cung Linh Linh cần gì phải xuất thủ?

Nó trở lại bên cạnh Triển Mộng Bạch, ngồi gọn trong vòng tay chàng, nó ngoẻo đầu lên vai chàng, khóc nức nở, tiếng khóc của nó nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng thì im bặt.

Thì ra, nó ngắt xỉu rồi.

Triển Mộng Bạch phản nộ, quát:

- Dừng tay!

Lần này, chàng quát lớn, chừng như có bao nhiêu công lực, chàng vận dụng trọn vẹn để quát lên.

Đỗ Quyên giật mình, dừng tay lại liền.

Rồi nàng ngồi phịch xuống đất, khóc rống lên, ồ ồ.

Tiêu Phi Vũ lúc đó mới lướt nhanh đến bên Phương Cự Mộc, cao giọng hỏi:

- Ai đã lừa ông của cô bé đó?

Phương Cự Mộc xanh mặt, ấp úng:

- Chính... chính...

Tiêu Phi Vũ chộp bàn tay, tát mạnh vào mặt hắn, hét:

- Nói mau!

Phương Cự Mộc thấy đủ ba mươi sáu ngọn đèn bật cháy lên trước mặt, hấp tấp đáp:

- Chính.... Chính Hoa đại gia!

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Hoa Phi?

Nàng trầm giọng hỏi:

- Ông của cô bé là ai? Hoa Phi lừa lão ấy đi đâu? Để làm gì?

Phượng Cự Mộc lí nhí những gì chẳng ai nghe rõ, Triển Mộng Bạch cất tiếng:

- Ông của cô bé là Kiếm Thiên Phong Cung Cẩm Bạc. Lão tiên bối đó đã bị Hoa Phi sát hại rồi!

Mọi người đều kinh hãi!

Phàm đã là người trong giới giang hồ, có ai chẳng nghe danh Thiên Phong Kiếm Cung Cẩm Bạc?

Một lúc lâu, Tiêu Phi Vũ dậm chân, gằn giọng:

- Thật thế à?

Bỗng, có tiếng quát bên ngoài khu hoa đào, dường tượng bị một tiếng sét nổ bên cạnh mình, làm rung chuyển cả thân hình.

Đến cả những cành hoa đào cũng rung rinh, mấy đóa hoa rơi xuống...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 9

Đường Kiếm Phi Oanh

Hoa rụng, hoa cứ rụng toi bời. Một vài đóa hoa rụng, còn gọi buâng khuâng. Ngàn hoa rụng, lại rụng toi bời, ngoài ý muốn của hoa và đương nhiên cũng ngoài ý muốn của chủ nhân vườn hoa.

Chủ nhân phải phẫn nộ, chủ nhân phải tìm mọi cách tiêu diệt nguyên nhân tàn nhẫn đó.

Bởi trên thế gian này, có ai thích hoa rụng? Ai làm hoa rụng, là người đó đi ngược lại cái đẹp của đất trời.

Liễu Đạm Yên quắc mắt nhìn vào cụm hoa đang ào ào toi tả hét:

- Ai?

Thay vì đáp lại tiếng hỏi của Liễu Đạm Yên, người nào đó đang làm hoa rụng, lại hỏi:

- Kẻ nào đang khóc? Kẻ nào đang khóc?

Câu hỏi được lặp lại mấy lượt, rồi một bóng người từ trong hoa vọt ra.

Người chưa xuất hiện, gió đã nổi lên, gió đùa những lớp hoa ngã rạp xuống, như đoàn âm binh dọn lối.

Lối chưa dọn trống, tiếng hỏi đã vang lên, tiếp theo câu hỏi trước:

- Ty Ty khóc đó phải không?

Tiếng hỏi vừa dứt, người xuất hiện thực sự.

Người đó, vai rộng, râu ngắn, nhưng dày, trán lớn, mắt sâu, thần sắc biểu lộ vẻ khẩn cấp rõ rệt.

Xuất hiện rồi, người đó đảo mắt nhìn quanh, đưa tay chụp lên vai Đỗ Quyên, nhìn thoáng qua nàng, mặt lộ sắc giận, hừ một tiếng:

- Người không phải Ty Ty...

Người đó mạnh tay xô Đỗ Quyên, nàng chới với ngã nhào.

Đỗ Quyên vừa lặn lộn dưới đất, vừa gào lên:

- Gia gia ơi! Con không chịu nổi rồi! Người ta khi phụ con! Tất cả đều khi phụ con...

Nàng vụt đứng lên, phóng chân chạy đi, rời khỏi khu rừng hoa.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, gọi gấp:

- Cô nương! Đỡ cô nương...

Chàng đuổi theo liền.

Tiêu Phi Vũ chuyển mình, hét lớn:

- Người không được chạy đi đâu!

Nhưng lão nhân có râu ngắn vừa xuất hiện đó, vươn tay ra, ngăn chặn tất cả.

Lão cao giọng hỏi:

- Ty Ty của ta đã đến đây, các người có thấy hay chẳng?

Tiêu Phi Vũ nổi giận quát:

- Ty Ty của người là cái quái gì? Nào có ai biết nó? Người có điên không?

Điên!

Đúng là đêm nay nàng gặp toàn là những kẻ điên! Nàng tự hỏi, tại sao có rất nhiều kẻ điên qui tụ tại đây, trong thời khắc này?

Lão nhân râu ngắn đảo mắt nhìn quanh một vòng, chợt nhận ra Triển Mộng Bạch, vụt hét lên:

- A! Tiểu tử! Người cũng có mặt tại đây? Ty Ty của ta hẳn đã bị người lừa mang đi!

chắc hẳn là người, chứ chẳng còn ai khác nữa!

Triển Mộng Bạch đã nhận ra lão nhân là ai.

Lão nhân chính là Xuất Sảo Dao Ngô Thát, một đại hiệp từng đến tận nhà chàng, tìm Tần Sáu Ông, nhờ giải độc Tình Nhân Tiễn cho người vợ trẻ đẹp.

Và Ty Ty, có thể là người vợ trẻ đẹp của lão ta.

Chàng phần nộ, quát trả:

- Tại hạ tôn kính lão trượng là bậc tiền bối, hãy để cho tại hạ tôn kính luôn! Xin lão tiền bối đừng ngấm máu phun người, bắt buộc tại hạ phải vô lễ với tiền bối. Điều mà tại hạ cố tránh, đối với tiền bối cũng như đối với bất cứ bậc trưởng thượng nào khác!

Tiêu Phi Vũ đứng cao đôi mày, kêu lên:

- Xuất Sảo Dao? Người là Xuất Sảo Dao Ngô Thất?

Triển Mộng Bạch giữ lễ độ, chứ nàng cần gì giữ lễ độ? Cho nên, nàng không quan tâm lắm đến lời xưng hô.

Bất cứ đối với ai, nàng cũng quen dùng cái tiếng người, bởi người trong Đế Vương Cốc khi nào chịu nhịn ai?

Xuất Sảo Dao Ngô Thất cao giọng:

- Phải! Ta là Ngô Thất!

Lão chỉ tay về Triển Mộng Bạch, tiếp luôn:

- Hắn là Triển Mộng Bạch, các người có biết hắn là con người như thế nào chẳng? Vợ của Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh, là nàng Trần Thanh Như, bị hắn lừa, hắn đúng là một dâm tặc, chuyên phá gia cang của thiên hạ...

Triển Mộng Bạch giận quá, không còn kính nể lão nữa, hét lên:

- Người... người...

Chàng không nói được tiếng nào thêm, niềm phẫn uất dâng tràn chẹn ngang yết hầu.

Ngô Thất hừ một tiếng:

- Người định chối tội? Cho người biết, ta vì cái việc đi tìm Ty Ty của ta, nên mới biết được điều đó. Người đã lừa được vợ Lý Quan Anh, hắn người cũng lừa được Ty Ty của ta, bởi người chuyên môn lừa vợ người kia mà! Ta hỏi thật, người đã dấu Ty Ty của ta ở đâu?

Hãy nói mau!

Triển Mộng Bạch run người vì giận.

Đôi mắt của chàng long lên, mắt đỏ ngầu, bắn lửa phừng phừng.

Nhìn thần sắc của Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ sanh nghi ngờ, quay sang Xuất Sảo Dao Ngô Thất, hỏi:

- Hắn gặp Ty Ty của người tại đâu mà lừa nàng? Mà người có chắc là hắn lừa chẳng?

Xuất Sảo Dao Ngô Thất cười lạnh:

- Hắn gặp nơi đâu, người cứ hỏi hắn thì biết. Nếu hắn không lừa, thì còn ai táng tận lương tâm chuyên lừa vợ người, lại nỡ lừa Ty Ty của ta? Cho người biết, ta tìm hắn, để trả thù cho riêng ta, mà cũng thay mặt Lý Quan Anh, trả thù luôn cho họ Lý đấy!

Lão có ngờ đâu, trong khi lão đi tìm Triển Mộng Bạch, thì Ty Ty của lão ta quần quýt bên cạnh Lý Quan Anh?

Triển Mộng Bạch bất giác hú vọng một tiếng dài.

Chàng phải hú, để nương theo tiếng hú, trút bớt niềm uất hận, gởi lên đấng hoàng thiên, trao trả lại cho hoàng thiên, bởi hoàng thiên quá bất công, dành trọn uất hận dưới trần cho một mình chàng chịu

đứng.

Tiếp theo tiếng hú, chàng bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Đúng! Đúng vô cùng! Tất cả những nữ nhân trên đời này, nếu có hư thân, mất nết, nếu có bỏ chồng lấy trai, nếu có nghe lời dụ dỗ của con trai để bỏ cha, bỏ mẹ, hủy hoại tiết trinh, chữa hoang, để loạn, thì cũng chỉ vì một Triền Mộng Bạch! Triền Mộng Bạch là thủ phạm của tất cả những vụ án tình trên đời! Xuất Sảo Dao Ngô Thất! Người cứ bước tới động thủ để báo cái thù mất vợ!

Tiếng hú, tiếng cười, tiếng thốt của chàng, tuy âm vang bất đồng, song nghe như tiếng khóc, có lúc khóc gào lên như tức uất, có lúc âm trầm như oán than.

Ai nghe mà chẳng náo lòng?

Xuất Sảo Dao Ngô Thất buông gọn:

- Người không mời, ta cũng động thủ! Trước hết, hãy đặt đứa bé xuống đất đi, rồi chuẩn bị mà đón tiếp thế công của ta!

Triền Mộng Bạch vội buông Cung Linh Linh xuống đất. Chàng trông qua mặt nó, không thấy một điểm máu nào, giả như có rạch mặt nàng, ít nhất sau một khắc thời gian, nơi vết rạch đó mới có màu rướm.

Chàng trầm nghĩ:

- Bể khổ, đành là số phận, nhưng cái số của thúc thúc đây nào có hơn gì? Bé sống, để chịu bơ vơ, thúc thúc sống, để thọ nhận oan uổng! Bé bơ vơ suốt đời, thúc thúc thọ nhận oan chồng oan, ức chồng ức! Bé còn có thể sống được, chứ thúc thúc sống làm chi nữa, chết đi là hơn, bé ơi! Thúc thúc chết đi, chỉ hận một điều là không làm tròn sự ủy thác của Cung tiền bối! Thúc thúc không nhìn được bé lúc bé trưởng thành!

Lệ thảm từ đáy lòng bốc lên, trào ra như suối.

Lệ, có lệ nào không nóng, nhưng lòng chàng lạnh quá, lệ cũng lạnh luôn.

Cung Linh Linh cất giọng yếu ớt, van chàng:

- Đừng đi, thúc thúc...

Triền Mộng Bạch đưa tay áo lau vội ngấn lệ, nhếch nụ cười ảm đạm, thốt:

- Nằm đây nghỉ, Linh Linh! Thúc thúc đi để tìm ông của Linh Linh!

Ông của nó ở dưới suối vàng. Chàng sẽ đến suối vàng tìm ông nó!

Chàng đi, đi ngang qua thanh kiếm của Xuất Sảo Dao Ngô Thất.

Cung Linh Linh đưa hai tay ra, như một hài nhi vò bế, lại van cầu:

- Thúc thúc cho Linh Linh theo với...

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Nơi đó cách đây rất xa, Linh Linh đi không được đâu! Nơi đó lại lạnh vô cùng.

Linh Linh cũng lắc đầu:

- Không sao, thúc thúc... Linh Linh không sợ xa, sợ lạnh. Linh Linh muốn đi theo thúc thúc... Mà sao thúc thúc khóc? Thúc thúc khóc, Linh Linh cũng khóc theo.

Nó ôm gối Triển Mộng Bạch, giữ chàng lại đó, nó bật lên tiếng khóc. Bọn nữ tỳ đã qui tụ quanh đó rất đông, tất cả đều hướng mặt về nơi khác.

Chẳng ai nỡ nhìn cảnh tượng đó.

Liễu Đạm Yên điềm nụ cười lạnh, thốt:

- Người yên trí đi tìm cái chết, đứa bé đó ta sẽ nhận lãnh phần việc chiếu cố đến nó.

Tiêu Phi Vũ tròn tròn đôi mắt, chẳng nói một lời nào.

Xuất Sảo Dao Ngô Thất bủ môi:

- Làm chi những mào mè đó, họ Triển? Người tưởng là ta sẽ động lòng à? Còn lâu ta mới nghĩ đến cái việc thương hại người!

Triển Mộng Bạch lập tức quay mình, đánh ra một quyền.

Ngô Thất kêu lên:

- Khá lắm!

Năm ngón ta vươn ra, lão định chụp vào cổ tay chàng.

Cung Linh Linh hét lên:

- Thúc thúc là người rất tốt, sao các vị ai ai cũng muốn hại thúc thúc?

Nó cố gượng đứng lên, đứng được rồi, nó nhào đến bên Ngô Thất!

Ngô Thất đảo bộ né tránh sang một bên. Rồi lão hét:

- Quỷ con, người muốn chết à?

Cung Linh Linh còn bao nhiêu khí lực, cố vận dụng quát to:

- Người muốn giết thúc thúc? Cứ giết ta trước đi, giết ta rồi, hãy giết thúc thúc sau!

Nó cố nhích thân hình đứng áng trước mặt Triển Mộng Bạch.

Nó quyết lấy thân thể bệnh hoạn suy yếu làm bình phong che chở cho Triển Mộng Bạch chống mọi phủ phàng bất công vô lý.

Triển Mộng Bạch nắm chắc hai tay, rít giọng:

- Linh Linh!

Ngô Thất gần từng tiếng:

- Bảo con quỷ nhỏ bước qua một bên, nếu không...

Bổng Tiêu Phi Vũ hét:

- Cút!

Nàng lướt tới trước mặt Ngô Thất, cao giọng tiếp:

- Vô luận là hấn có đúng như người nói không, ta bắt chấp! Ta chỉ muốn một điều, là người cút đi cho khuất mắt ta! Khôn hồn thì cút nhanh, đừng để ta phải dùng bạo lực đánh đuổi người!

Nàng lộ vẻ phần hận, nàng cao giọng, nhưng thốt xong, nàng để hai dòng lệ tuôn rơi lã chã.

Ngô Thất sững sờ trước vẻ bi thảm của nàng, song lại phần uất vì câu nói quá vô lễ của nàng, y hét:

- Người là cái quái gì, dám buông tiếng ngông cuồng trước mặt ta? Có lẽ bình sanh y chưa từng thấy một ai dám trái ý y, chứ đừng nói là nặng lời với y.

Y không tưởng kẻ dám vô lễ đối với y là một con người bằng xương bằng thịt.

Người bằng xương bằng thịt có ai dám khích nộ y bao giờ. Họa chẳng kẻ đó là một quái vật, mới không sợ chết!

Y hét xong, lại không xuất thủ mà đứng lặng nhìn Tiêu Phi Vũ.

Liễu Đạm Yên nắm tay áo nàng, giật nhẹ trách:

- Công sức đâu mà Tiêu tiểu thư can thiệp vào những thứ người như vậy?

Tiêu Phi Vũ vẫn còn khóc:

- Nhưng, đứa bé kia...

Liễu Đạm Yên cười nhẹ, bước đến trước mặt Cung Linh Linh, bảo nó:

- Bé ơi! Ai làm gì, mặc người ta, bé hãy đi theo cô cô đây! Bé sẽ có nơi yên ở, bé sẽ có ăn, có mặc thơm mát...

Cung Linh Linh nổi giận, ngẩng mặt nhìn Liễu Đạm Yên.

Lúc đó, Liễu Đạm Yên đưa bàn tay xoa xoa nơi mặt nó.

Chẳng hiểu tại sao niềm phần nộ nơi nó tiêu tan mất, nó ngơ ngơ ngác ngác như kẻ mất hồn, rồi nó từ từ bước theo Liễu Đạm Yên.

Nó không quay lại nhìn Triển Mộng Bạch một lần cuối.

Triển Mộng Bạch gọi to:

- Linh Linh!

Nó cứ bước đi, chẳng nghe gì.

Triển Mộng Bạch sững sờ! Thế ra, Cung Linh Linh cũng phản bội chàng nữa sao?

Thế ra trên thế gian này, ai cũng chối bỏ chàng? Ai cũng phản bội chàng? Chàng không thể có một người thân à?

Còn gì khổ hơn đang lúc mang ngàn oan uổng, lại bị người mà mình cho là thân, bỏ rơi mình luôn?

Bây giờ, chàng cảm thấy mình cô độc hoàn toàn!

Cô độc suông, cũng chẳng sao, nhưng cô độc với bao oan ức bên

lòng, cô độc với mỗi thâm cừu huyết hải, tiến không đường, lui không nẻo, lui là chuốc lấy cái nhục muôn đời, tiến là mỗi bước đi mỗi dẫm lên gian nguy.

Một con người trong tình trạng đó, còn cái hứng gì để kéo dài sự sống?

Chàng bật cười cuồng dại, gào lên:

- Được lắm! Được lắm! Ta tiếp thọ mọi đau thương sầu khổ do hóa công gieo xuống nhân loại khắp trần gian! Ta tiếp thọ cho tất cả mọi người, để cho mọi người tận hưởng lạc thú nhân sanh!

Nắm tay lại, đánh ra một quyền, đồng thời chàng vọt tới Ngô Thát. Khí thể của chàng là khí thể của một con thiêu thân, giạn ánh lửa làm chói mắt, quyết dùng hai cánh mỏng manh dập tắt ngọn lửa hồng. Ngô Thát còn bàng hoàng về thái độ của Tiêu Phi Vũ, chợt thấy chàng xông vào, bèn cau đôi mày trầm giọng:

- Người muốn chết, chết trước hơn bọn kia, ta sẽ thành toàn ý nguyện của người!

Đội tay quyền của chàng già thế đánh, lão hoàng tay chặt vào cổ tay chàng, ngay nơi mạch môn.

Chàng đánh cả hai tay, Triển Mộng Bạch nghe toàn thân rung động, nhưng chưa vì thế mà bỏ cuộc, chàng đánh tiếp năm chiêu nữa. Bất buộc, Ngô Thát phải hoàn thủ, thoát đầu còn nương nhẹ, dần dần lão dụng lực mạnh hơn.

Triển Mộng Bạch dù hùng hổ đến đâu, vẫn không thể áp đảo nổi một lão anh hùng từng giữ thanh danh suốt mấy mươi năm dài.

Khi Xuất Sảo Dao Ngô Thát bắt đầu dụng lực thực sự, thì Triển Mộng Bạch đã lâm vào cơn nguy rồi rết.

Nếu sự tình cứ như thế mà diễn tiến thì Triển Mộng Bạch cảm chắc phải táng mạng nơi rừng đào này, và những đóa hoa rơi rụng kia, có thể sẽ được các nữ tỳ quét dọn, phủ lên thi thể của chàng.

Bởi dù sao thì chàng cũng là biểu huynh của Tiêu Phi Vũ và Liễu Đạm Yên cũng phải nể tình khách quý, dấu diêm các xác lạnh của chàng.

Biết đâu nàng chẳng ra lệnh mai táng chàng một cách nên thơ, dùng đúng chỗ những đóa hoa rơi rụng đáng tiếc kia.

Tiêu Phi Vũ đổi sắc mặt liên liên, thoát xanh, thoát trắng, trong thâm tâm, nàng nghĩ:

- Có nên cứu hẩn không?

Nhìn thần sắc của Tiêu Phi Vũ, Liễu Đạm Yên đã biết là nàng đã nghĩ gì rồi, nàng lạnh lùng thốt:

- Mẫu người đó, càng ít trên đời, càng hay, có cái thứ người đó nhiều

chùng nào, con gái nhà lành càng khổ sở chùng ấy! Ai ai cũng có bổn phận tiêu diệt, chứ ai lại chịu cứu sống bao giờ? Trừ ra, mình không có cái tâm ưu thời mẫn thế thì lại khác! Chúng ta dù sao cũng là nữ nhân, chúng ta nên trừ diệt mối nguy hại cho nữ nhân!

Tiêu Phi Vũ đã nhích chân tới một bước, chân kia chưa nhích theo, nghe Liễu Đạm Yên nói thế, nàng rút chân trước về.

Trong giây phút nàng do dự, bên ngoài, Triển Mộng Bạch sắp sửa ngã gục rồi.

Nhất định là chàng không thể chi trì hơn một chiêu nữa của Ngô Thất.

Bỗng, một tiếng từ bên ngoài rừng hoa vọng vào:

- Dừng tay!

Xuất Sảo Dao Ngô Thất cao giọng đáp lại:

- Trên đời này, có kẻ nào ra lệnh được với lão phu chứ? Cảnh cáo cho bất cứ ai muốn ngăn cản lão phu hạ thủ, đừng rồ dại lãnh cái chết thay cho dâm tặc! Lão phu sẽ hạ sát bất cứ kẻ nào can thiệp! Một chưởng lực bay qua xung phá quyền phong của Triển Mộng Bạch.

Chàng nghe nhói ở cổ tay liền.

Tay hữu đã bị chế ngự rồi, còn tay tả, chàng vùng luôn tay tả đánh sang.

Ngô Thất chỉ phát ngược bàn tay trở lại, rất nhẹ, chặt đúng vào cổ tay tả của chàng.

Lão rít lên một tràng cười ghê rợn:

- Tiểu tử họ Triển ới, ngươi còn...

Lão không kịp nói dứt câu, từ phía hậu của lão, một bóng người lao vút đến, đồng thời bóng đó gọi gấp:

- Ca ca! Hãy dừng tay gấp! Dừng gấp cho tôi, không được sao?

Bóng đó là một nữ nhân!

Và nữ nhân, chính là Ty Ty của Ngô Thất, lão buông hai cổ tay của Triển Mộng Bạch ngay.

Đoạn lão hỏi:

- Ty Ty đó phải không? Ty Ty ới...

Thoạt nhìn, ai cũng tưởng chỉ có một bóng người lao vút đến vì bóng đêm mờ mờ, tàn cây rậm rạp, lại chỉ có một người cất tiếng.

Nhưng khi nữ nhân đến nơi rồi, mọi người mới nhận ra bên cạnh nữ nhân, còn có một hán tử có thân hình cao, cao chứ không lớn lắm.

Hán tử có sắc mặt vàng như sáp, một bàn tay hấn nắm nữ nhân, còn bàn tay kia cầm một thanh đao, đao chỉ mũi ngay nơi hậu tâm của nàng.

Đúng là Ty Ty của Ngô Thất và Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh. Thấy rõ Ty Ty trong tình cảnh bị uy hiếp như thế, Ngô Thất hét lên:

- Ty Ty làm sao thế...

Hai tay lão cung lên, toan vọt mình tới.

Nhưng, Kim Diện Thiên Vương Lý Quan Anh trầm gương mặt, cất giọng lạnh lùng, gần từng tiếng:

- Nếu người muốn Mạnh Như Tuyền được toàn tánh mạng thì đứng yên tại đó, người bước tới một bước, là ta thọc mũi đao này vào hậu tâm nàng lập tức.

Ngô Thất quát to:

- Người là cái quái gì, dám ra lệnh với lão phu?

Chừng như biết có làm hung cũng chẳng được việc gì, lão hơi dịu giọng, bảo:

- Lý Quan Anh! Buông Ty Ty ra đi!

Lý Quan Anh trầm giọng:

- Bảo ta buông nàng cũng được, nhưng người phải phát thệ từ nay, vĩnh viễn người không được làm gì nguy hại đến Triền công tử!

Người phải để cho Triền công tử được bình an muôn đời. Và trước hết, người hãy tạ lỗi với Triền công tử đi!

Mọi người sửng sốt.

Người kinh ngạc hơn hết, chính là Triền Mộng Bạch.

Chàng thầm nghĩ:

- Mới mấy hôm trước đây, hắn quyết giết ta cho kỳ được, sao bây giờ hắn biến đổi tâm tưởng như thế? Tại sao? Khó hiểu!

Xuất Sảo Đao máng lớn:

- Người có điên không, Lý Quan Anh? Tiểu tử họ Triền gian dâm vợ người, người không thù hắn, trái lại còn bênh vực hắn.

Lý Quan Anh cao giọng:

- Câm! Câm ngay! Chính người điên thì có! Triền công tử là hạng người gì, người có biết không? Sao người dám buông lời nhục mạ?

Cho người biết, vợ ta có van cầu xách giày, mang roi hầu hạ bên Triền công tử, vị tất công tử chấp nhận cho, làm gì có cái việc gian dâm vợ ta? Ta Lý Quan Anh này, thẹn mình có mắt không có con người, kết giao với lũ lưu manh lại gọi là bằng hữu chí thân, ta làm nghe lời chúng dèm pha, xúi giục, vu oan giá ức cho Triền công tử, thành đắc tội nặng nề, ta đáng chết lắm, cho nên hôm nay ta tìm đến đây, xin vấp đầu tạ tội với Triền công tử! Người có nghe ta nói chẳng?

Ngô Thất như từ cung trăng rơi xuống.

Chẳng những riêng lão, mà tất cả mọi người tại cục trường sửng sờ,

cũng rơi như lão, từ cung trắng xuống.

Ai ai cũng đăm đăm nhìn Lý Quan Anh.

Ngô Thất lẩm nhẩm:

- Thật vậy sao?

Lý Quan Anh hét:

- Ta bịa làm chi chứ? Lập tức tạ tội trước mặt Triền công tử đi!

Xuất Sảo Dao Ngô Thất thoáng biến sắc mặt, rồi lão bật cười to, quát lại:

- Người dám bảo lão phu vấp đầu tạ tội trước mặt hần ta à?

Lý Quan Anh mỉm cười:

- Thế người không nghe rõ sao?

Hần ấn mũi đao tới một chút.

Mạnh Như Tuyền rú lên một tiếng thảm, kêu vang:

- Ca ca ơi! Đáp ứng đi ca ca! Ca ca nữ nhìn hần giết tôi sao?

Giọng nói của nàng nghe quyến rũ quá chừng, hướng chi nàng đang dùng cái giọng đó mà van lơn, cầu khẩn?

Đá nghe, đá cũng phải mềm lòng, nếu đá có lòng, hướng hồ một nam nhân hoàn toàn nương vào cái nhan sắc đó mà cầm hơi thở lúc tuổi về chiều?

Xuất Sảo Dao hấp tấp gọi:

- Ty Ty! Ty Ty...

Bồng lão hét:

- Nếu ta nghe lời người, người lập tức buông nàng ra có phải vậy không?

Lý Quan Anh nghiêm giọng:

- Quân tử nói ra thế nào, giữ đúng thế ấy.

Ngô Thất ủ rũ thân xác, buông xuôi:

- Được!

Lão quay mình nhanh, hướng sang Triền Mộng Bạch, mà đáp ứng:

- Triền... công tử... ta... lão phu... xin tạ lỗi với công tử!

Dù sao sự việc cũng đã rồi, lão ấy có tạ lỗi mười lượt, trăm lượt, cái danh của chàng cũng vậy như phần nào, chàng có cần gì cái hình thức đó?

Cho nên, trông một lão già cúi đầu nhận tội trước mặt chàng, Triền Mộng Bạch thật tâm không nở để như vậy.

Chàng vội vã bước tới, nâng lão đứng lên.

Chàng đến gấp một chút, bất quá Ngô Thất chỉ vừa nghiêng mình, chứ chưa mọp sát đất, nhờ thế mà lão tránh được cái vấp đầu thật sự.

Lý Quan Anh trầm giọng:

- Ngày nay, người miễn cưỡng cúi đầu nhận lỗi, chứ chắc chắn là ngày sau người sẽ tìm Triển công tử mà sanh sự. Cho nên ta muốn... Ngô Thất gật đầu... đồng ý...

Lão gật đầu.

Một cái gật đầu nặng nhất, suốt đời lão, từng là một tay ngang dọc khắp sông hồ, bình sinh quen hồng hách, chưa hề phải chịu khuất phục trước một uy hiếp nào.

Bây giờ, vì một nữ nhân, mà lão phải chịu sự sai sử của Lý Quan Anh, lão cúi đầu nghe lệnh, như một tội đồ, khép mình dưới oai quyền của một chúa ngục.

Nữ nhân! Oai phong của lão vì Mạnh Như Tuyền mà tiêu tan mất! Nam nhân, ai không chê trách lão, bởi lão làm mất phẩm cách của một con người.

Chê, bắt quá nhìn vào việc người mà phê bình, chứ đã chắc gì, nếu ở trong cuộc, họ làm khác hơn Xuất Sảo Đao Ngô Thất?

Còn nữ nhân, rất thích có một nam nhân như vậy, một nam nhân dám hy sinh thân, danh cho họ!

Bọn nữ tỳ đứng quanh cục trường, thầm nghĩ:

- Nếu ta được một người chồng, biết lo lắng cho ta như vậy, thì sung sướng biết bao? Dù cho người chồng đó có xấu xí như quỷ sứ, ta cũng yêu kính như thường! Trên thế gian này, tìm được một người chung tình, khó hơn tìm một báu vật!

Lý Quan Anh lui dần, từng bước, từng bước.

Ngô Thất kêu lên:

- Sau khi hấn buông tay rồi, Ty Ty lập tức lại đây! Ta chờ Ty Ty ở tại đây, đừng tưởng bỏ đi nữa mà ta phải tìm vợ vẫn!

Mạnh Như Tuyền chan hòa lệ thảm, vừa gật đầu vừa thốt nước nỡ:

- Biết! Biết rồi, ca ca ơi! Tôi sẽ trở lại ngay sau khi hấn trả tự do cho tôi...

Đột nhiên nàng vùng mạnh, vượt khỏi sự kiềm chế của Lý Quan Anh.

Lý Quan Anh kinh hãi, còn Ngô Thất mừng hơn được toàn thể giới đưa lên ngôi chúa tể.

Lão hét lên cuồng dại, chạy nhanh tới, dang hai tay ra, đón Mạnh Như Tuyền, ôm nàng vào lòng.

Triển Mộng Bạch cũng mừng hộ cho cả hai.

Nhưng chàng cũng thầm lo sợ cho Lý Quan Anh, sợ Ngô Thất nhớ đến cái việc vừa rồi, sôi giận, đuổi theo, quật ngã hấn để báo thù. Giả như Lý Quan Anh không chạy thoát, thì thật là chàng đau khổ vô cùng, bởi dù sao thì chàng cũng cảm kích hấn, bỏ thù, tạo ân, vì tạo cái ân với chàng mà phải kết thành oán với Ngô Thất.

Ngờ đâu, vòng tay của Ngô Thất vừa khép chặt quanh thân thể mảnh mai của Mạnh Như Tuyền, thì nàng cũng nhanh tay điểm vào mấy huyệt đạo nơi người lão.

Ngô Thất biến sắc, kêu lên:

- Ty Ty! Làm cái gì...

Kêu được mấy tiếng, lão ta đảo đảo thân hình, rồi ngã sụm xuống tại chỗ.

Sự tình diễn tiến ngoài sự tưởng tượng của mọi người!

Người kinh hãi hơn hết, chính là Xuất Sảo Dao Ngô Thất. Nằm mộng, lão cũng chẳng tưởng nổi là Mạnh Như Tuyền lại có thể đối xử với lão như vậy.

Cũng bởi lão hoàn toàn tin tưởng nơi nàng, mà ai vào trường hợp của lão lại không tin tưởng như lão? Cho nên Mạnh Như Tuyền mới đắc thủ trong khi lão không hề phòng bị. Giả như lão có nghi ngờ, lão giới bị, phong bế các huyệt rồi, thì dù cho mười nàng, trăm nàng cũng chẳng làm gì nổi, đừng nói là một nàng!

Lão ngã xuống rồi, Mạnh Như Tuyền đứng thẳng người lên, đưa mắt nhìn quanh cục trường.

Đoạn nàng cười hì hì.

Trời! Trong trường hợp này, nàng cười được, cười sau khi hạ thủ, hãm hại lão chồng si tình, giọng cười của nàng nghe trơ trẽn làm sao. Nàng cất tiếng, nghe càng trơ trẽn hơn:

- Các vị ơi! Tiểu muội diễn kịch cũng khéo đấy chứ?

Nàng đưa bàn chân nhỏ nhắn, đá vào mình Ngô Thất, rồi tiếp:

- Lão Ngô! Người bắt buộc ta gọi người là ca ca, chắc người tưởng mình còn thanh xuân trai trẻ lắm đấy? Người muốn càng ngày càng trẻ lại phải không? Được rồi, ta chấp nhận người càng lúc càng trẻ lại, trẻ từ ông xuống anh, rồi từ anh xuống con, cho đến khi nào người cho rằng mình quá trẻ, và lúc đó, ta sẽ gọi người là cháu, là chất của ta!

Nàng vừa thốt, vừa cười, cười như nắc nẻ, đảo đầu ẹo lưng mà cười.

Ngô Thất đem cái chân tình dâng hiến cho nàng, dâng hiến luôn thanh danh, phẩm cách, chấp nhận tuân lệnh Lý Quan Anh, cúi đầu nhận lỗi trước Triển Mộng Bạch.

Đổi lại, nàng cười cợt, mỉa mai, nàng nhấn mạnh đến sự sai biệt tuổi tác, chế diễu lão ta đủ điều.

Lại còn gọi lão ta là cháu, là chất!

Nhục trước Lý Quan Anh, giờ đây Ngô Thất nhục thêm một lần nữa. Không ai có thể đồng tình với nàng được, ai ai cũng bất bình trước

thái độ của nàng đối xử với chồng, dù người chồng đó đã già, già là xấu xí, già là không xứng đôi vừa lứa...

Ai ai cũng có cái cảm nghĩ là một con hồ ly đang hiện hình trước mắt họ, một con hồ ly mặt đẹp tuyệt vời nhưng lòng thì thú.

Mọi người đều lắc đầu, không tưởng nổi mỹ nhân lại có tâm trường độc hơn rắn rết!

Ngô Thất đã bị chế ngự rồi, Lý Quan Anh không còn phải đi đâu nữa.

Hắn đã trở lại với cục trường, hắn đến trước mặt Triển Mộng Bạch, vòng hai tay ra, mọp mình xuống mặt đất, cung kính thốt:

- Lý Quan Anh trong một phút hồ đồ, thành đắc tội nặng với công tử.

Mong công tử đại xá cho!

Triển Mộng Bạch hấp tấp hoàn lễ:

- Điều đó, nghĩ ra, tại hạ không thể trách Lý huynh được!

Chàng điểm một nụ cười, tiếp:

- Huống chi, tại hạ đã mang quá nhiều oan uổng, nào phải chỉ riêng một trường hợp của Lý huynh mà thôi! Tại hạ quên mất đi rồi!

Lý Quan Anh thở dài, không nói gì nữa!

Tiêu Phi Vũ nở nụ cười ngượng ngập, thốt:

- Vừa rồi, ta làm người, ta nói những lời khó nghe một chút, chắc người cũng xét cho ta rồi chứ? Bởi ta có biết gì về sự tình, phàm ai nhìn vào những diễn tiến vừa qua, cũng phải làm như ta cả!

Mạnh Như Tuyền bước đến cạnh Lý Quan Anh, nắm lấy cánh tay hắn gạt gạt, hỏi:

- Mình nên xử trí cái lão họ Ngô như thế nào đây, hử Quan Anh?

Lý Quan Anh lạnh lùng:

- Xử trí cách nào, tùy người, hỏi ta làm gì? Dang xa ta ra, đừng lại gần mà thì thầm, rỉ rả!

Mạnh Như Tuyền không giận, trái lại còn cười duyên, thốt:

- Vậy thì, ta sẽ cắt những gân, mạch của lão ấy, cho lão ấy từ nay về sau không còn dùng vũ công bức hiếp thiếu nữ phải lấy lão làm chồng.

Triển Mộng Bạch rùng mình.

Mạnh Như Tuyền thốt xong, cúi mình xuống, định ra tay thật sự.

Triển Mộng Bạch hét to:

- Dừng tay ngay!

Chàng lướt nhanh tới, chặn trước mặt Mạnh Như Tuyền.

Mạnh Như Tuyền đứng thẳng người lên, hai tay chống nạnh nơi hông, gương tròn đôi mắt đẹp nhìn chàng, hỏi:

- Người muốn gì?

Triển Mộng Bạch chưa kịp đáp, thì Lý Quan Anh đã cất tiếng:

- Triển công tử bảo người dừng tay, người phải dừng tay, người biết chứ?

Hắn bước tới, nắm tay Mạnh Như Tuyền, đẩy nàng ra ngoài xa gắt:

- Bước đi nơi khác!

Mạnh Như Tuyền từ từ cúi đầu, niềm u oán hiện rõ nơi gương mặt.

Liễu Đạm Yên tiến đến bên nàng, dịu giọng thốt:

- Hắn đã có thái độ lạnh nhạt với hiền muội như vậy, hiền muội còn theo hắn làm gì nữa?

Chi bằng ở lại đây với ngu thơ...

Mạnh Như Tuyền xô Liễu Đạm Yên ra xa, hần học:

- Việc gì đến người mà người phải can thiệp chứ? Hắn đánh ta, hần mắng ta, bất cứ hần làm gì, ta cũng cam tâm thọ nhận, người đừng dạy khôn dạy khéo chi ta, vô ích! Ta không mượn đâu!

Liễu Đạm Yên sửng sò.

Một lúc sau, cười nhạt, mắng:

- Ti tiện đến thế là cùng!

Triển Mộng Bạch nhìn xuống Ngô Thắt, nằm bất động trên mặt đất, đôi mắt tròn tròn, suýt lọt ra ngoài tròng.

Chàng day qua Lý Quan Anh, gọi:

- Lý huynh ơi! Tại hạ có điều này, nhờ Lý huynh...

Lý Quan Anh cười nhẹ:

- Triển công tử muốn tại hạ giải khai huyết đạo cho lão?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tại hạ thật sự có ý đó, Lý huynh! Dù sao thì lão cũng là một vị tiên bối anh hùng, mà bình sinh lại chẳng làm điều gì quá ác. Tuy nhiên, cũng tùy ở Lý huynh có chấp thuận lời yêu cầu của tại hạ hay không!

Lý Quan Anh đáp:

- Giữa lão và tại hạ, chẳng hề có mảy may ân oán, chỉ vì tại hạ biết lão định hãm hại công tử, nên tại hạ âm thầm theo dõi lão ta đến đây. Công tử muốn giải khai huyết đạo cho lão, tại hạ xin vâng lời.

Từ lúc nghe Đỗ Vân Thiên nói phớt qua gia tình của hắn, hắn cảm thấy hổ thẹn mỗi khi nghĩ đến hành động của hắn đối với Triển Mộng Bạch, hắn hối hận, hắn bức rút trong lương tâm, nhân cùng Mạnh Như Tuyền đi ngang qua khu rừng đào này, hắn nghe tiếng Triển Mộng Bạch kêu lên, vội kéo Mạnh Như Tuyền vào xem cho biết việc gì đã xảy ra cho Triển Mộng Bạch.

Vào đến nơi rồi, thấy rõ sự việc, tự lượng sức mình không thể địch nổi Xuất Sảo Dao Ngô Thắt, nên Lý Quan Anh thương lượng với Mạnh Như Tuyền, cả hai bày ra tấn kịch, cốt lừa Ngô Thắt.

Nghe Lý Quan Anh chấp nhận lời yêu cầu của Triển Mộng Bạch,

Mạnh Như Tuyền đâm lo, kêu lên:

- Giải huyết cho lão thì mạng sống của ta còn gì, khi lão tỉnh lại, chắc gì lão không tàn sát chúng ta?

Lý Quan Anh giật mình.

Hắn cũng sợ như Mạnh Như Tuyền, song chùng như hắn có chủ trương rồi nên gắt nằng:

- Việc gì đến người mà người phải nói chen. Thế ta đây là ngu ngốc à?

Mạnh Như Tuyền trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch, bật cười lạnh:

- Ta cứu người, nên làm cho lão ấy phải ra thân thể đó, người lại cứu lão? Không lẽ cái mạng của người quý, còn mạng của chúng ta chẳng có giá trị gì à?

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Chàng nhận ra, nàng có lý, và lời yêu cầu của chàng, không thích hợp chút nào.

Người ta cứu chàng, chàng trở lại hại người ta sao? Ngô Thất tỉnh lại, khi nào lão ấy dung thứ cho cả hai?

Mà biết đâu lão cũng hận chàng vì cái cúi đầu nhận tội của lão trước mặt chàng, lão sẽ sinh sự với chàng?

Lý Quan Anh mỉm cười, thốt:

- Giải huyết, chắc công tử thừa sức làm việc đó, song chẳng hay công tử có ưng thuận là để cho bọn tại hạ đi xa rồi, sẽ giải huyết cho lão chăng? Chùng đó, dù...

Mạnh Như Tuyền cười lạnh, chặn lời:

- Chùng đó, dù chúng ta có lên trời cũng không trốn thoát lão ta ư...

Nàng gằn giọng, tiếp nói:

- Cứu vật, vật trả ơn, cứu nhơn, nhơn trả oán! Dù không trả oán, nhơn cũng bắt chấp an nguy của người thì ơn!

Lý Quan Anh trừng mắt:

- Ta đã bảo, người nên khép cái miệng lại, thế chẳng nghe ta bảo gì với người à?

Mạnh Như Tuyền thở dài, cúi đầu, cầu nhàu:

- Người đã muốn thế, ta cũng chiều theo thế, ta làm sao dám cãi người?

Triển Mộng Bạch đã có cái thành kiến là Mạnh Như Tuyền đúng mức điều ngoa, nhưng không khỏi lấy làm lạ tại sao nàng lại tuân phục Lý Quan Anh như con cừu non tuân lệnh mục đồng, dù mục đồng không phải dùng đến roi, đến gậy, quất vào mình nó.

Chàng thốt mấy lời cảm tạ Lý Quan Anh chấp nhận cho chàng giải cứu Xuất Sảo Dao Ngô Thất.

Lý Quan Anh vòng tay chào mọi người quanh một vòng, rồi cùng Mạnh Như Tuyền rời cục trường.

Triển Mộng Bạch nhìn theo bóng hấn khuất dần, lẩm nhẩm:

- Người đó cũng đáng mặt là một hảo hớn...

Liễu Đạm Yên cười nhẹ:

- Nhưng rất tiếc, hấn có nhà mà không thể về nhà! Hay nói một cách khác, hấn không nhà...

Nàng nói thế nghĩa là gì?

Triển Mộng Bạch thở dài.

Đêm đã xuống sâu, sao trời thưa dần, nhạt sáng dần. Liễu Đạm Yên khẽ vẫy tay, hai nàng liễu hoàn bước tới, dìu Cung Linh Linh về nhà.

Đoạn nàng hỏi:

- Cô bé vừa thông minh, lại vừa ngoan ngoãn, tôi muốn giữ nó lại đây, tránh cho nó phải sống cái kiếp linh đình, phiêu bạt, chẳng hay Triển công tử nghĩ sao?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc lâu, đoạn buông gọn:

- Đa tạ cô nương!

Thực ra chàng không thích lắm cái tác phong của Liễu Đạm Yên, song nghĩ lại, dù sao thì Cung Linh Linh ở lại đây, đỡ vất vả gian lao, chịu mọi điều thiếu thốn hơn là đi theo chàng.

Vì hạnh phúc của Cung Linh Linh, chàng phải ượng thuận để cho nàng ở lại đây. Chàng không thể vì tự ái cá nhân, mà đèo nó theo chàng, lưu lãng bốn phương trời.

Liễu Đạm Yên cười nhẹ, tiếp:

- Đêm khuya rồi, sương đã rơi nặng hạt, không khí bắt đầu lạnh, Triển công tử đi nghĩ là vừa.

Tiêu Phi Vũ cười lớn tiếng một chút:

- Nếu ngu thơ thơ nhớ đúng, thì mới đây, hiền muội khinh miệt hấn lắm mà? Hấn có chết, hiền muội cũng chẳng buồn nháy mắt! Thế sao bây giờ lại quá lo lắng cho hấn? Lo đến sợ sương đêm gieo lạnh cho hấn, sợ hấn mất ngủ mà phải ôm o, gầy mòn! Bây giờ, hiền muội sợ hấn chết gấp phải không?

Liễu Đạm Yên đỏ mặt.

Nàng cúi thấp đầu, lẩm nhẩm:

- Chứ ai đâu lại như thơ thơ, đã biết mình làm, lại cứ giữ tự ái, cho làm luôn, chẳng biết phục thiện chút nào! Chẳng biết nhận lỗi cho ra vẻ con người tri lý!

Tiêu Phi Vũ bật cười vang:

- Hiền muội muốn cho ngu thơ phải nhận lỗi với hấn à? Thế thì hiền muội làm hộ ngu thơ cái việc ấy đi nào! Ngu thơ từ thuở nào cho đến

bây giờ, chẳng biết cái cách thức hướng về ai nhận lỗi, ngu thơ không khéo nói bằng hiền muội!

Liễu Đạm Yên không làm sao bắt được Tiêu Phi Vũ dụ bớt cái tánh ương ngạnh, quật cường của nàng. Nên lắc đầu thở dài, nói:

- Thơ thơ ngông cuồng quá! Cái tính khí đó, càng ngày càng cứng rắn, không thể chữa bỏ được! Sau này, còn ai dám rước về chứ? Người ta rước về để làm vợ, có ai ưng rước về để làm bà?

Tiêu Phi Vũ vẫn cười lớn.

Liễu Đạm Yên hừ một tiếng:

- Nghe thơ thơ cười, lắm lúc tiểu muội tự hỏi, chẳng biết thơ thơ là nam hay nữ!

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Ngu thơ là nam, đó là cái chắc! Hiền muội còn hoài nghi nữa sao? Nàng bước tới một chút, nhóng chân, nghiêng đầu, hôn phớt qua má Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên cười xòa:

- Quỷ! Thơ thơ là con quỷ cái...

Tiêu Phi Vũ vừa quay mình chạy đi, vừa gọi với lại:

- Triển Mộng Bạch, ở đây nếu có lạnh, cũng ráng mà chịu một mình, ta không thể bầu bạn với người, giúp người quên cái lạnh được đâu, song nếu người muốn lên thoát đi, thì ít nhất người cũng nhớ là ta còn một vài câu chuyện muốn hỏi người đấy!

Bọn Phương Cự Mộc theo nàng liền.

Triển Mộng Bạch cau mày, lắc đầu.

Liễu Đạm Yên hừ một tiếng:

- Cái vị cô nương đó, bình sanh chẳng hề biết tưởng nghĩ đến ai cả! Triển công tử bỏ qua cho nàng đi thôi, tôi xin thay nàng tạ lỗi cùng công tử. Chắc công tử cũng vui lòng chấp nhận chứ?

Nói là làm, nàng nghiêng mình, vòng tay, vái chàng tạ tội.

Triển Mộng Bạch vừa né tránh qua một bên, vừa đáp lễ, đoạn thốt:

- Cô nương cứ yên trí về phòng.

Liễu Đạm Yên nhìn xuống Xuất Sảo Dao Ngô Thất, hỏi:

- Sao công tử chưa giải huyết cho lão?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Chậm một giây, có lợi cho Lý Quan Anh một giây. Tại hạ vì sự an toàn của Lý Quan Anh, cô nương ạ!

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Nếu vậy, tôi xin ở đây, bầu bạn với công tử!

Triển Mộng Bạch không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua nàng.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Công tử cố gắng khuyên giải Tiêu Phi Vũ cải sửa cái tính khí của nàng, là con gái, đã lớn như thế rồi, lại ngang tàng ương ngạnh, những người tiếp cận có ai thích đâu!

Triển Mộng Bạch đáp hững hờ:

- Vâng!

Rồi chàng nín lặng luôn, chừng như tránh bắt chuyện với Liễu Đạm Yên!

Liễu Đạm Yên lại tiếp:

- Là con gái, tất nhiên phải có cái tính dịu hiền, ôn hòa, có như thế mới tỏ ra là con người thủy mị, đoan trang chứ! Phải vậy không, công tử?

Triển Mộng Bạch vẫn hững hờ:

- Vâng!

Rồi chàng nín lặng như trước.

Liễu Đạm Yên lại tiếp:

- Nhưng, tính khí của nam nhân, phải được như công tử mới đáng phục.

Triển Mộng Bạch cũng hững hờ:

- Vâng!

Liễu Đạm Yên thấy chàng lờ lững mãi, phát cáu gắt:

- Công tử vâng cái gì? Tôi nói câu nào công tử cũng vâng! Tại sao công tử chỉ vâng cộc lốc như thế? Công tử không nói thêm được tiếng nào nữa à?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm mặt, buông gọn:

- Đêm đã khuya lắm rồi, cô nương nên về phòng, ngơi nghỉ là hơn!

Thốt xong, chàng cúi mình xuống, bế Ngô Thất, mang luôn vào gian phòng dành cho chàng.

Liễu Đạm Yên nhìn theo bóng chàng, hừ lạnh một tiếng.

Cái vẻ ôn nhu, dịu hiền trước đó, vụt biến thành đanh ác, trông nàng chẳng khác nào con quỷ cái hiện hình.

Quanh nàng, bây giờ chẳng còn một ai, trừ cái nàng tỳ nữ đang đứng lặng chờ lệnh bên ven đường.

Liễu Đạm Yên nhìn nữ tỳ, hỏi:

- Con bé họ Cung đó, đã tỉnh lại chưa?

Tỳ nữ cúi đầu.

Cung cách của những thế gia bắt buộc kẻ dưới, mỗi khi thốt lời với hạng trên, phải cúi đầu, đã cúi đầu rồi, lại còn phải thấp giọng.

Tỳ nữ đáp:

- Cô ấy chưa tỉnh.

Liễu Đạm Yên dặn:

- Khi nào nó tỉnh, người cho nó uống một hoàn Thất Thần nhé!

Sao lạ vậy?

Cung Linh Linh đang hôn mê, nó tỉnh lại là tốt lắm, phàm ai có ý lo ngại cho nó, cũng muốn nó tỉnh lại nhanh chóng.

Nếu nó tỉnh lại rồi, là nên cho uống thứ thuốc gì để bồi dưỡng tinh thần chứ, tại sao lại cho nó uống Thất Thần Hoàn?

Thế là Liễu Đạm Yên muốn cho nó mất thần, hôn mê mãi à?

Nữ tỳ cúi thấp đầu hơn, tỏ cái vẻ tuân phục lịnh nàng.

Nàng bước đi mấy bước trên con đường hành lang, bỗng dừng chân day lại, dặn tiếp:

- Khi nào cái lão họ Ngô có bộ râu ngắn đó đi rồi, người lập tức đến báo cho ta biết.

Lần này, nàng bước đi rất nhanh.

Vào một gian phòng bên cạnh, nàng hoành tay đóng cửa lại, cài then cẩn thận, nhìn quanh bốn góc, đoạn bước đến một bức tường, ấn tay vào một chấn song.

Song, chẳng phải là song cửa sổ, mà chỉ là một vài cây song được gắn lên khi làm cảnh cho đúng với cái luật cân đối trong lối kiến trúc. Bức tường trơn láng vụt mở ra làm hai mảnh, bày ra một gian phòng kín đáo.

Nàng bước chân vào gian phòng đó, bức tường khép kín lại liền.

Một thứ ánh sáng màu hồng, từ chân tường chiếu lên, một ánh sáng hàu như tự nhiên mà có, chẳng ai biết nó phát xuất từ đâu.

Ánh sáng đó kéo thành hai vệt dài, dọc theo hai chân tường dẫn đến một gian phòng bí mật khác.

Liễu Đạm Yên mở cửa gian phòng đó. Từ bên trong, mùi dược liệu bay ra, đồng thời có tiếng chày, tiếng cối quết, chen lẫn với tiếng người nói thì thào hoặc cười khúc khích.

Nàng bước qua cửa gian phòng bí mật đó.

Bên trong, có bảy tám thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời, có nàng đang đờn, có nàng đang hát, đờn nhỏ, tiếng thấp giọng, nàng nào cũng mặc y phục rất mỏng manh, gần như ở trần truồng, bất quá chỉ vừa che dấu được phần nào hờ hững chỗ kín đáo vậy thôi. Tuy tất cả đều có mặc y phục, song bất cứ ai mà nhìn thoáng qua cũng có thể thấy rõ những đường cong quanh thân thể của chúng.

Và thấy được những đường cong đó, còn ai giữ nổi con tim không xao xuyến?

Nơi góc phòng, trên một chiếc giường êm dịu, một nam nhân đang dựa ngửa, tay cầm chén rượu bằng vàng.

Nam nhân mặc y phục cực kỳ hoa lệ.

Chén rượu bằng vàng đã cạn từ bao giờ, hấn đang chờ một thiếu nữ rót đầy rượu.

Liễu Đạm Yên vén bức rèm châu, từ từ bước vào.

Nàng điểm một nụ cười, thốt:

- Bên ngoài vừa phát sinh một biến cố, ta không kịp vào làm cho người chờ đợi lâu!

Nam nhân mặc y phục hoa lệ đó, vụt đứng lên, cúi đầu, nói mấy lời khách sáo.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Người đến đây với cái vẻ vội vàng, hấn có sự gì quan trọng phải không?

Nam nhân ngẩng đầu lên.

Dưới ánh đèn, gương mặt hấn hiện ra rõ rệt, một gương mặt trắng, chưa râu, đôi mắt chớp chớp.

Hấn chính là Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật.

Hấn nhìn quanh, đoạn thốt:

- Việc ấy...

Liễu Đạm Yên vỗ nhẹ hai bàn tay.

Bọn thiếu nữ nói khẽ với nhau một tiếng, rồi cùng rút lui khỏi gian phòng, theo ngõ bí mật.

Bọn chúng đi rồi, hơi hướm của chúng còn thoang thoảng trong không gian.

Tôn Ngọc Phật bây giờ mới dặng hắng một tiếng thốt:

- Từ sau ngày Nhân Nghĩa Tứ Hiệp qua đời, tại Hàng Châu thành lập một tập đoàn, lấy cái tên là Cửu Liên Hoàn, do Lâm Nhuyễn Hồng làm chủ tịch. Mục đích của tập đoàn Cửu Liên Hoàn là bảo vệ sanh mạng của Thần Y Tàn Sáu Ông, và con gái của lão ấy là Tàn Kỳ.

Hấn dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Sở dĩ Lâm Nhuyễn Hồng làm thế, là vì hấn có tình ý riêng đối với Tàn Kỳ.

Liễu Đạm Yên cau mày:

- Việc đó ta biết rồi!

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Lâm Nhuyễn Hồng giao du rất rộng, hấn quảng cáo thế nào mà tập đoàn có thanh danh to lớn vô cùng, trên giang hồ hầu như tất cả mọi người đều chú ý đến. Đã có rất nhiều người tìm đến nơi, xin gia nhập. Tập đoàn ngày càng đông, sự chi phí rất tốn kém, cả gia tài bá vạn của Tây Hồ Long Vương Lão Trường Lộc không đủ cung cấp mọi nhu cầu. Qua nhiều cuộc đàm thoại với mấy người quen biết, tại hạ có thu lượm được mấy tin tức trọng yếu...

Liễu Đạm Yên thoáng biến sắc:

- Những tin tức đó như thế nào, mà người cho là trọng yếu?

Tôn Ngọc Phật trầm ngâm một lúc:

- Từ sau ngày Ngọc Oanh Mạt Tiểu Tịnh, một trong Thất Oanh tại Hoa Sơn bị...

Liễu Đạm Yên lạnh lùng:

- Đúng vậy! Chính do ta đó! Rồi sao?

Tôn Ngọc Phật cười vuốt:

- Nghe nói Thất Oanh Hoa Sơn đã tìm ra manh mối, và có thể trong một ngày gần đây, họ sẽ đến tìm cô nương! Ngoài ra, còn có Tài Thương đại hiệp Nhạc Triều Dương...

Liễu Đạm Yên mỉm cười, chặn lời:

- Đừng quan tâm đến những chuyện đó, chẳng sao đâu! Đến lúc cần, ta sẽ có biện pháp đối phó. Còn như địa phương này, ta chán rồi, ý ta muốn di chuyển đi nơi khác, thay đổi không khí cho thoải mái hơn. Nhưng, bây giờ người đã đến đây rồi, thì dù có nán lại mấy hôm cũng chẳng hại gì. Phần ta, đi hay ở tùy thích. Còn người, người cứ lưu lại đây, có mấy thiếu nữ đó, người thích nàng nào, cứ chọn, mặc tình mà hưởng lạc thú.

Tôn Ngọc Phật lắc đầu:

- Nếu thế, tại hạ còn ở lại đây làm chi lâu hơn? Tại hạ xin đi sớm.

Liễu Đạm Yên cười nhẹ:

- Ta biết, đối với chúng, người chẳng mấy may quan tâm, bất quá người dùng chúng làm cây kiểng, vui mắt, gọi hứng thú để uống rượu mà thôi. Bởi người không đam mê tửu sắc quá độ, nên gia sư mới ủy thác đại sự cho người.

Tôn Ngọc Phật đang cười, tắt ngay nụ cười, chỉnh nghiêm nét mặt, thốt:

- Còn một việc này nữa, suýt chút nữa là tại hạ quên mất rồi. Nghe nói trên giang hồ, vừa xuất hiện mấy người lợi dụng Tình Nhân Tiễn, làm tiền thiên hạ...

Liễu Đạm Yên thản nhiên:

- Chẳng quan hệ gì cả. Bởi gia sư chế tạo ra Tình Nhân Tiễn với dụng ý gây phong ba trên giang hồ, càng có nhiều người lợi dụng Tình Nhân Tiễn gây phong ba càng tốt, chứ có sao đâu? Bất quá người nên cẩn thận ở điểm này, là khi nào chưa hiểu rõ đối tượng như thế nào, thì tuyệt đối không nên bán cái thứ đó ra! Người biết ta nói đến vật gì chứ?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Tại hạ biết. Tình Nhân Tiễn!

Liễu Đạm Yên cũng gật đầu:

- Phải! Xét người cho thật kỹ, trước khi trao nó ra.

Tôn Ngọc Phật mỉm cười:

- Đương nhiên là phải vậy, cô nương! Cho đến ngày hôm nay, tại hạ chỉ trao ra bảy đôi Tình Nhân Tiến thôi. Chỗ còn thừa lại...

Liễu Đạm Yên khoát tay:

- Khỏi cần cho ta biết người dấu số thừa đó tại nơi đâu, điều quan trọng là trên đời này, chẳng một ai biết cái chỗ người dấu những mũi tên còn lại, trừ người!

Tôn Ngọc Phật lại gật đầu.

Đột nhiên, hấn thốt:

- Bình sanh, tại hạ chỉ ăn năn một điều là đến ngày nay, tại hạ chưa có dịp bái kiến linh sư! Chẳng những thế, tại hạ cũng chẳng biết được danh hiệu của lão nhân gia! Trong tâm tư tại hạ phát họa linh sư với hình thức một thần tiên, một kỳ nhân, một vị khách mà suốt mấy mươi năm qua, trong vũ lâm không một ai có vũ công bằng người!

Liễu Đạm Yên trầm gương mặt lạnh lùng hỏi:

- Tại sao người quá nóng biết lão nhân gia? Không lẽ người...

Thấy ánh mắt của nàng sắc lạnh, Tôn Ngọc Phật run sợ, hấp tấp phân trần:

- Cô nương không nên hiểu lầm! Chẳng qua tại hạ quá kính phục tài năng của linh sư, do đó mà động tính hiếu kỳ một chút, rồi tùy tiện mà nói lên cái ý muốn! Chỉ có thế thôi, cô nương ạ!

Liễu Đạm Yên ngưng ánh mắt nhìn hấn một lúc lâu, cuối cùng nàng điểm một nụ cười, thốt:

- Cái gì cũng có thời gian của nó, đến lúc thuận tiện, tự nhiên người cũng phải gặp được lão nhân gia. Và khi người gặp mặt người rồi, là vũ lâm thiên hạ sẽ do ta và người mặc tình thao túng! Trần gian này là cảnh giới của chúng ta!

Bỗng, có tiếng chuông nhỏ reo lên, tiếng chuông dường như phát xuất ngay bên trong bức tường.

Liễu Đạm Yên vỗ tay kêu bốp một tiếng, đoạn đứng lên.

Bọn thiếu nữ đã đi ra trước đó, bây giờ trở lại đông đủ.

Nàng hướng sang Tôn Ngọc Phật, bảo:

- Người yên trí ở lại đây ngời nghĩ, cũng như người muốn đi ngay, thì cứ do cửa sau! Ta để tùy người quyết định.

Thốt xong, nàng do cửa phía trước, thoát đi liền.

Nàng theo con đường bí mật, đến một sảnh đường nhỏ. Nơi đó có một tỷ nữ mà nàng đã dặn dò trước đó.

Tỳ nữ thấp giọng báo cáo:

- Lão già họ Ngô sau khi tỉnh lại, chẳng nói năng một tiếng nào, vọt mình qua cửa sổ đi ngay. Lão ta thoát đi nhanh quá, thoáng mắt đã mất dạng.

Liễu Đạm Yên chớp mắt, bỗng đưa tay xé toạt một mảnh áo nơi đầu vai, bày ra một khoảng da trắng như màu ngọc, đoạn nàng day qua tỳ nữ, bảo:

- Đưa tay bầu nơi đầu vai ta nhanh lên!

Tỳ nữ kinh hãi trở mắt:

- Tại sao tiểu thư...

Liễu Đạm Yên gắt:

- Ta bảo làm sao, cứ làm như vậy, đừng hỏi lời thôi!

Tỳ nữ chẳng dám cãi lời, chộp bàn tay xuống đầu vai cô chủ liền.

Làn da ngọc in ràng ràng năm dấu ngón tay bầm tím.

Chưa hết, Liễu Đạm Yên ôm nhanh tỳ nữ vào lòng, ghì mặt tỳ nữ sát mặt nàng, lại bảo:

- Hôn ta đi, hôn mạnh lên, hôn loạn khắp chỗ nhé!

Tỳ nữ then đỏ mặt, song không thể trái ý chủ nhân, quệt mũi tới tấp lên mặt Liễu Đạm Yên.

Lớp phấn tô bên ngoài, bị tỳ nữ quệt mũi, thành loang lổ trông kỳ dị quá chừng.

Rồi chính nàng đưa tay bóc móng tóc cho xòa ra, vò vò như rối bông lên, nàng lại vận công lực biến sắc mặt ửng hồng, y như then y như phấn hận.

Sau cùng, nàng bảo tỳ nữ:

- Người cứ đứng tại đây, đếm từ một đến ba mươi, khi nào đếm đủ số rồi, người chạy bay đến gian phòng của Tiêu cô nương, kêu ầm lên, vừa kêu vừa báo cáo là không xong!

Không xong! Triển công tử... Triển công tử... Người biết rồi chứ?

Người phải làm ra vẻ hết sức kinh hoàng...

Dặn dò xong, nàng lại đưa hai ngón tay chĩa vào mặt tỳ nữ, rồi chạy đi liền.

Triển Mộng Bạch định giải thích trường hợp của Lý Quan Anh cho Xuất Sảo Dao Ngô Thất Ngô Thất hiểu sự tình, song sau khi tỉnh lại, lão thoát qua cửa sổ đi ngay.

Chàng lắc đầu, nhìn qua cửa sổ theo bóng lão đi trong màn đêm, thở dài mãi.

Bỗng có tiếng kêu la từ bên ngoài phòng vào, kế tiếp một bóng người từ khu rừng chạy bay tới.

Người đó chính là Liễu Đạm Yên.

Dĩ nhiên, nàng xuất hiện với trạng thái vừa rồi, tóc rối bù, vai áo rách, đầu vai bị ngón tay vấu còn in rõ, dấu mặt lem luốc cộng với hơi thở hỗn hển, gương mặt ửng hồng.

Dĩ nhiên, nàng cũng có vẻ kinh hoàng, hòa lẫn niềm phẫn uất, thêm phần nào tủi thẹn.

Chùng như nàng có bị thương tích nơi đầu vai đã đành, mà có lẽ cũng bị nội thương.

Vừa đến nơi, nàng kêu lên, giọng run run:

- Triển công tử ơi... công tử ơi... cứu... cứu... tôi với...

Triển Mộng Bạch biến sắc, hấp tấp hỏi:

- Liễu cô nương đây à? Cô nương làm sao thế...

Liễu Đạm Yên vừa thở vừa thốt, câu nói của nàng đứt từng đoạn:

- Cái lão... lão Ngô Thất...

Nàng run người, lộ vẻ quá sợ, dù quanh nàng chẳng có bóng dáng một ai ngoài Triển Mộng Bạch, lúc nàng đề cập đến Ngô Thất song có lẽ hiện tại lão ấy đã rời xa nơi này ít nhất cũng được một dặm đường.

Bất thành linh, nàng ngã chúi tới.

Tấu xảo làm sao, nàng lại ngã vào lòng Triển Mộng Bạch.

Tấu xảo đối với bất cứ ai, kể cả Triển Mộng Bạch, chứ riêng nàng thì đúng là nàng cố ý.

Triển Mộng Bạch cho nàng lâm vào trường hợp mang thương, chứ tuyệt nhiên chẳng hề dao động tâm tình vì sự tiếp cận đó.

Chàng đưa tay vạch vai áo của nàng, nhìn rõ mấy dấu tay, song chẳng hiểu nổi nàng bị một chưởng pháp nào đánh trúng.

Phản hoang mang vì sự việc diễn ra quá đột ngột, phản bối rối, vì chẳng nhận ra chưởng pháp làm nàng thọ thương là thứ chưởng pháp gì. Triển Mộng Bạch không có một chủ ý rõ rệt.

Trong lúc chàng còn đang sững sờ, đột nhiên Tiêu Phi Vũ chạy đến.

Chưa tới nơi, nàng đã kêu lên oang oang:

- Việc gì thế? Việc gì thế?

Triển Mộng Bạch thấy nàng đến, hết sức mừng rỡ.

Ngờ đâu, Liễu Đạm Yên vờ vùng vẫy, cố thoát khỏi vòng tay chàng, đồng thời kêu vang ầm lên:

- Buông ta ra! Buông... ra... Ta không... đâu... không!

Rồi nàng tuột xuống đất, nằm tại chỗ, rên ư ử.

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa ngạc nhiên, lặng người như tượng gỗ.

Tiêu Phi Vũ chạy vào, trông thấy tình hình như vậy, bất giác sôi giận, biến sắc mặt xanh dờn, nàng chỉ tay vào mặt chàng, hét:

- Gã họ Triền kia, người...

Liễu Đạm Yên nhào vào lòng Tiêu Phi Vũ, kêu to lên:

- Tiêu thơ thơ ơi! Hấn... hấn khinh thị tiểu muội quá chừng. Hấn...

Tiêu Phi Vũ rít giọng:

- Đừng lo! Đã có ngu thơ đây, ngu thơ sẽ trừng trị tên bại hoại, báo hận cho hiền muội!

Nàng đẩy nhẹ Liễu Đạm Yên ra khỏi mình, đoạn vung tay đánh tới Triền Mộng Bạch một chưởng.

Triền Mộng Bạch né tránh.

Chàng đã minh bạch sự tình như thế nào rồi.

Bởi minh bạch, chàng tức uất vô tưởng, quát lớn:

- Sao cô nương hấp tấp thế? Cái gì cũng phải hỏi lại cho rõ ràng, có đâu hồ đồ xuất thủ như kẻ mất trí?

Liễu Đạm Yên cứ khóc, tiếng khóc của nàng càng phút càng nghe thâm phi thường.

Nàng gào nức nở:

- Tiêu thơ thơ ơi! Thơ thơ xem đó, hấn khinh thị tiểu muội, hấn sỗ sàng, hấn lại còn muốn... hấn ép... trời ơi! Khổ cho tiểu muội lắm thơ thơ...

Tiêu Phi Vũ mắng vang:

- Người nghe nàng nói đó không? Người bảo ta phải minh bạch như thế nào nữa? Hừ!

Người là con thú mang lột người, mặc y phục, nhưng vẫn là con thú! Cút! Cút ngay!

Triền Mộng Bạch sôi giận, nhưng cố cứu vãn tình hình, trầm giọng hỏi:

- Cô nương nói gì? Tại sao chỉ nghe một tiếng xương? Nghe như thế còn hiểu làm sao được sự thật như thế nào?

Bình sinh chàng rất ghét dùng lời lẽ biện hộ, mặc dù chàng thọ oan uổng, cho nên đã mấy lần rồi, chàng cứ thẳng thắn trình bày song qua mấy lượt đó, nào có ai chịu nghe lời thẳng của chàng đâu?

Bây giờ chàng chuốc uổng oan một lần nữa.

Chàng vẫn thẳng thắn kêu gọi sự hiểu biết của đối tượng nên dùng lý trí mà nhận xét sự tình, đừng thiên vị mà phê phán một cách hồ đồ.

Do đó, chàng chỉ đánh thức lương tâm của Tiêu Phi Vũ, tuyệt nhiên không hề đề cập đến diễn biến vừa qua, mà đáng lẽ ra, chàng phải tường thuật, chàng phải phân trần cho nó rõ trắng đen.

Chàng không nói rõ, còn ai hiểu cho chàng?

Hay là chàng biết trước, có nói ra, cũng chẳng ai tin, nên chàng chẳng chịu nói trước khi Tiêu Phi Vũ hỏi?

Thái độ của chàng càng làm cho Tiêu Phi Vũ nghi ngờ nặng, nàng mắng lớn:

- Vì nể nang dì ba, ta tha chết cho người đó, người không nhanh chân cút đi? Ta đòi ý là người đừng hòng toàn mạng! Thực người đã làm mất danh dự của mẫu thân người, đáng hận vô cùng!

Mắng chàng, chàng chịu được, chạm đến mẫu thân chàng, tự nhiên chàng tức uất.

Nhưng tức uất để làm gì?

Đánh, chàng không thắng, giải thích, chẳng chịu nghe, tự sát là hèn, chàng còn ở lại đó làm chi nữa chứ?

Chàng hét lên một tiếng, quay mình, nhún chân, vọt ngang qua cửa sổ.

Ra đến bên ngoài rồi, chàng há miệng phun ra một vòi máu tươi.

Máu hận bốc lên từ lúc đầu, lúc Tiêu Phi Vũ vừa đến, lúc Liễu Đạm Yên trắng trợn vu họa cho chàng.

Thấy Tiêu Phi Vũ buông tha cho Triển Mộng Bạch, Liễu Đạm Yên thất vọng.

Chẳng rõ cái ý của nàng định làm gì, đáng lẽ nàng ngưng khóc vì dù sao thì sự việc đã đến mức đó thì cần như giải quyết dứt khoát rồi, trái lại nàng càng khóc to, càng gào, như cha chết, chết một cách oan uổng, chết tức, chết tuổi...

Tiêu Phi Vũ vuốt nhẹ hai bờ vai nàng, cố dùng cử chỉ âu yếm xoa dịu niềm thương tâm của nàng, đồng thời thở dài, thốt:

- Đừng khóc nữa, hiền muội. Cũng tại ngu thơ, bỗng dưng ngu thơ mang ác tặc đến đây, cho nên hiền muội phải khổ như vậy. Xin hiền muội bỏ qua cho.

Giọng nói của nàng chứa đựng niềm hận lẫn thất vọng, hận thì đã đành, nhưng tại sao nàng thất vọng?

Điều lạ lùng nhất, là tại sao nàng không nở tâm hạ sát Triển Mộng Bạch.

Có chắc là nàng vì nể nang Tiêu Tam phu nhân chăng?

Chính nàng cũng chẳng hiểu rõ tâm và ý thực sự của nàng, thì còn ai hiểu nổi?

Liễu Đạm Yên nép mình vào lòng Tiêu Phi Vũ thổn thức:

- Tiểu muội cứ tưởng hấn phải đau khổ vì chịu nhiều điều oan ức nên đến an ủi hấn, ngờ đâu... ngờ đâu... Thơ thơ ơi! Tiểu muội sợ hãi làm sao, hấn... hấn...

Tiêu Phi Vũ vỗ về:

- Đừng sợ gì cả! Bây giờ thì hấn đã ra đi rồi, chắc chắn là hấn không dám trở lại, gây phiền nhiễu cho hiền muội nữa đâu! Hiền muội hãy

về phòng, yên trí mà ngủ như thường!

Đã có ngu thơ bảo hộ cho, chẳng việc gì nữa đâu!

Liễu Đạm Yên dậm chân, nửa còn cảm hờn, nửa như nũng nịu:

- Tiểu muội sợ lắm! Tiểu muội không thể ngủ được!

Nàng còn quàng tay quanh cổ Tiêu Phi Vũ, đeo dính.

Tiêu Phi Vũ lại vuốt ve nàng:

- Còn sợ gì nữa cô bé? Phải ngủ chứ, không ngủ thì phờ người ra rồi làm sao?

Đoạn, nàng tiếp luôn:

- Ngu thơ ngủ với hiền muội nhé?

Liễu Đạm Yên nhoẻn miệng cười liềm.

Nàng gật đầu mấy lượt đáp:

- Có thơ thơ, tiểu muội ngủ ngay! Tiểu muội không còn sợ hãi gì nữa.

Tiêu Phi Vũ dìu thẳng Liễu Đạm Yên về phòng mình. Đặt nàng lên giường lấy chăn phủ lên mình nàng, sau đó mới thay y phục, cởi giày, vớ, chui vào chăn.

Ánh đèn sáng dịu gian phòng lại ấm, con người trong chăn mềm mại cảm thấy thoải mái vô cùng. Nhìn qua Liễu Đạm Yên, Tiêu Phi Vũ tắc lưỡi:

- Hiền muội đẹp quá! Nếu ta là nam nhân, thì thế nào cũng phải ôm người chặt vào lòng, hôn đến ngạt thở!

Nàng dùng hai tiếng ta và người, để chứng tỏ một kích thích thật sự. Chứ nếu xưng là ngu thơ, gọi là hiền muội, thì nghe ra như khách sáo, như đùa cợt.

Liễu Đạm Yên hừ một tiếng:

- Thơ thơ cứ chế diễu người ta mất. Thà nói là mình đẹp hơn người ta đi, thì có đỡ ức cho người ta không? Biếm nhẽ nhau làm chi cho người ta khổ sở chứ?

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Thơ thơ nói thật mà! Hiền muội đẹp thật mà! Trước cái sức quyến rũ đó, thử hỏi có nam nhân nào lại không say mê đến lăn đùng ra mà tắt thở luôn?

Liễu Đạm Yên cười hì hì:

- Thơ thơ còn đùa nữa, tiểu muội sẽ biến thành nam nhân cho mà xem!

Nàng lòn tay qua hông Tiêu Phi Vũ, định chọc nhột.

Tiêu Phi Vũ cười sảng sặc:

- Đừng! Đừng! Đừng chọc ta, ta không chịu nhột nổi đâu. Ta không nói gì nữa...

Nhưng, sự táy máy của Liễu Đạm Yên tạo một cảm giác hay hay,

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Nếu ngu thơ là nam nhân, nhất định...

Liễu Đạm Yên cứ mò mò vào mình Tiêu Phi Vũ, vừa mò, vừa thốt:

- Thơ thơ là nam nhân, thì đã sao? Tiểu muội không sợ đâu, nếu thơ thơ đúng là nam nhân thì càng hay đó!

Cả hai đứa đứ đởn với nhau chẳng khác nào một đôi nam nữ thật sự.

Thật tình, Tiêu Phi Vũ bị kích thích quá chừng, dần dần mềm nhũn thân hình, nàng không còn sức lực nào để kháng cự lại những cử động của Liễu Đạm Yên nữa.

Cuối cùng, Liễu Đạm Yên lại cởi luôn y phục của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Tiểu quỷ! Người định làm gì thế?

Tuy kêu lên như vậy, nàng vẫn để nguyên cho Liễu Đạm Yên muốn làm gì thì làm.

Bỗng nàng thét lên:

- Đạm Yên! Người là nam nhân thật sự à?

Liễu Đạm Yên vừa thở hổn hển, vừa hỏi lại:

- Nam nhân thật sự đã sao? Chúng ta yêu nhau không được à?

Tiêu Phi Vũ đã chạm vào chỗ kín của Liễu Đạm Yên, bất giác sôi giận lên, cố gom tàn lực, gồng hai cánh tay, chụp Liễu Đạm Yên quăng xuống giường, đồng thời thét:

- Nam nhân! Người đúng là nam nhân!

Liễu Đạm Yên không tưởng nổi là trong trường hợp đó, Tiêu Phi Vũ còn đủ công lực quăng nàng đi xa như vậy.

Thì ra Liễu Đạm Yên là nam nhân, cải trang thành nữ nhân, gia dĩ có học được cái thuật sờ soạng, nắm bóp làm cho người mê mẩn tâm thần, rồi không dẫn được khích động dâng trào, phải hiến thân cho hắn.

Trong cái lót nữ nhân giả đó, hắn đã hại nhiều thiếu nữ.

Cũng may cho Tiêu Phi Vũ, hắn định ninh là có đủ thủ đoạn làm say mê Tiêu Phi Vũ, nên không xử dụng mê dược, chứ nếu không là Tiêu Phi Vũ đã ân hận suốt đời!

Rơi xuống nền, người như nàng làm gì thọ thương được, nàng đứng lên dễ dàng, bước đến cạnh giường, dịu giọng van cầu:

- Tại sao thơ thơ nữ nhân tâm? Bình thường thơ thơ rất mến tiểu đệ kia mà!

Tiêu Phi Vũ vừa thẹn vừa sợ, vừa giận, y phục chưa kịp được mặc vào, nàng dùng đôi tay nhỏ che thân mình, che được phần nào hay phần nấy, bởi lúc đó, chiếc chăn đã bị tốc lên, văng ra xa.

Nàng trầm giọng thốt:

- Người hành động tồi lắm!

Bồng, nàng vung tay, đánh ra một chưởng.

Dĩ nhiên, nàng đánh vào huyết Thiên Linh Cái của Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên kinh hãi, hụp mình xuống, lăn tròn trên nền, vọt ra xa.

Tiêu Phi Vũ nhảy xuống giường vọt theo, đồng thời quát lớn:

- Người phải chết với ta!

Nàng đánh tiếp ba chưởng nữa.

Chưởng thế của nàng tuyệt độc, trên giang hồ ít có cao thủ nào biết xử dụng.

Gia dĩ, đang phần nộ cực độ, nàng đánh với toàn công lực, khí thế mãnh liệt phi thường.

Thấy rõ nàng đã động sát cơ rồi, Liễu Đạm Yên cấp tốc lạng người qua một bên, nhứt đôi vai lầy đà, vọt luôn qua cửa sổ ra ngoài.

Tiêu Phi Vũ toan nhún chân nhảy vọt ra, đuổi theo, nhưng kịp thời phát giác ra mình còn lỏa lồ, nên đành đứng tại chỗ đó.

Liễu Đạm Yên vọt ra ngoài rồi, nhún chân nhảy luôn lên mái nhà.

Bồng mắt hấn hoa lên.

Trước mặt hấn, hiện ra bóng ba người.

Một đạo cô, tuổi còn trẻ, một nữ nhân, mặc y phục đen, và một thiếu phụ, mặc y phục trắng, giăng ngang thành hàng chữ nhất, chặn trước mặt hấn.

Cả ba đều thủ kiếm nơi tay, ánh kiếm chớp ngời.

Thiếu phụ áo trắng hoành ngang thanh trường kiếm, quát:

- Người là ai? Còn Liễu...

Nhận ra người quen, Liễu Đạm Yên với vẻ sợ hãi, đảo mắt nhìn láo liên, run run giọng thốt:

- A! Cứu tiểu muội với, tam vị! Tiểu muội bị gã nam nhân, cải dạng thiếu nữ, gã muốn... muốn... tiểu muội sợ quá, tam vị thơ thơ ơi, hấn đang đuổi theo tiểu muội, gã sắp đến nơi...

Cả ba nhìn Liễu Đạm Yên một thoáng, trông mặt hấn bơ phờ quá chừng, đúng là hấn đang bị người dùng áp lực, định cưỡng hiếp, cùng gật đầu, cùng buột miệng kêu lên:

- Đúng vậy rồi!

Nữ nhân áo đen vội trấn an hấn:

- Được rồi, người đừng sợ gì cả, đã có bọn ta đây. Người cứ chạy đi, để gã đó, mặc bọn ta đối phó!

Liễu Đạm Yên mừng rỡ, thốt nhanh:

- Đa tạ! Đa tạ các vị thơ thơ!

Lập tức, hấn nhảy xuống đất, chạy đi một đoạn đường, nhìn quanh quẩn, chẳng thấy bóng dáng một người nào, liền chạy về gian nhà

riêng, vào địa đạo luôn.

Tiêu Phi Vũ mặc y phục vào, rồi tung mình qua cửa sổ, định chạy đi tìm Liễu Đạm Yên.

Nhưng vừa ra khỏi khung cửa sổ, nàng kinh hãi, thấy ngân quang chớp lên, từ bên trên mái nhà xẹt xuống.

Biết ngay là mình bị kẻ nào đó, dùng kiếm chém lén mình, Tiêu Phi Vũ vội lùi lại, nhận định tình hình.

Nhát kiếm đi rất nhanh, chiêu thức lại tối độc, tuy nàng đã lùi lại, song đường kiếm vẫn bám sát bên nàng.

Trong tình thế đó, nàng phải phản công mới mong giải thoát cơn nguy.

Không chậm trễ, nàng lạng người xuống đất, tránh nhát kiếm, rồi vọt đứng lên, xoay mình nửa vòng, búng ra một đạo chỉ phong.

Một tiếng coong vang lên.

Chỉ phong đã đẩy bật mũi kiếm ra xa hơn thước.

Bây giờ, nàng mới thấy rõ người đánh lén nàng, người đó là thiếu phụ áo đen.

Thiếu phụ quắc mắt nhìn nàng, gương mặt bốc ngời sát khí.

Bà ta trầm giọng thốt:

- Người quả thật có công lực khá đó...

Đạo cô trẻ tuổi và thiếu phụ áo trắng đã xuống đến nơi rồi.

Ba người cùng thủ kiếm vây Tiêu Phi Vũ vào giữa.

Tiêu Phi Vũ phần nộ, hét lớn:

- Các người là ai? Sao lại toan ám toán ta?

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng đáp:

- Người không nhận ra bọn ta là những ai à? Không nhận ra bọn ta, chứ người nhận ra tiểu muội của bọn ta là Mạc Tiểu Tịnh phải không? Cho người biết, bọn ta trả thù cho Mạc Tiểu Tịnh đây!

Tiêu Phi Vũ lại hét:

- Các người nói gì chứ? Mạc Tiểu Tịnh là ai? Ta làm gì nàng đâu mà các người đòi báo thù? Ta bảo, các người hãy tránh ra...

Nàng nhất định phải tìm cho kỳ được Liễu Đạm Yên, đánh hấn cho ngã gục xuống, dẫm chân nát xác hấn, nàng mới hả hận. Nàng có ngờ đâu, ba người đó cũng vì tìm Liễu Đạm Yên mà đến đây, thiếu phụ áo trắng, chính là một nhân vật trong Thất Oanh tại Hoa Sơn, hiệu Thạch Oanh, tên Thạch Linh Duẩn, nữ nhân áo đen là Thất Oanh Thiếp Phi Quỳnh, còn đạo cô trẻ tuổi là Nhân Oanh Âu Dương Diêu.

Mạc Tiểu Tịnh mà thiếu phụ áo trắng vừa đề cập đến, là một trong số Thất Oanh có cái hiệu là Ngọc Oanh, trước kia đã bị Liễu Đạm Yên

dụ hoặc thành hư hỏng một đời trinh tiết, tìm Liễu Đạm Yên báo thù. Sau một thời gian lâu, họ mới khám phá được sào huyệt của Liễu Đạm Yên.

Họ đến đây, tẩu xảo làm sao lại gặp sự tình này, và chẳng rõ họ làm lẫn thế nào, lại để cho Liễu Đạm Yên lừa được, hấn chạy vượt khỏi tay họ, cuối cùng họ lại gặp Tiêu Phi Vũ.

Thạch Linh Duẩn cười lạnh thốt:

- Thôi đi, người đừng chạy tội. Chị em ta xuống núi lần này, là để tìm người, quyết lấy tánh mạng người. Song, nếu người bằng lòng theo bọn ta về Hoa Sơn hội diện với Mạc Tiểu Tịnh hiền muội...

Tiêu Phi Vũ nổi giận cắt ngang:

- Nào ai quen biết gì cái nàng hiền muội Tiểu Tịnh của các người?

Thạch Linh Duẩn giật mình, lẩm nhẩm:

- Hay là hấn chẳng phải...

Thiết Oanh Thiếp Phi Quỳnh quát:

- Hấn ăn nói nghe hoang đường quá, hấn vận y phụ như vậy, nam không ra nam, nữ không ra nữ, nếu chẳng phải là gã ấy, thì còn ai nữa?

Thốt xong, nàng vung kiếm chém tới liền.

Ngân Oanh Âu Dương Diệu gọi nàng:

- Ngũ muội đừng làm hại đến tánh mạng của hấn nhé, làm cách nào bức bách hấn phải theo chúng ta về Hoa Sơn, cho hấn thành hôn với thất muội là hơn. Nếu hấn bằng lòng như vậy, chúng ta sẽ bỏ qua tội hấn, để hấn ăn năn, chữa cái tánh phóng đảng chuyên phá hoại trinh tiết gái nhà lành.

Tiêu Phi Vũ lại phẫn uất hét lớn:

- Các người làm rồi! Gã Liễu Đạm Yên...

Thiếu Phi Quỳnh quát chặn:

- Liễu Đạm Yên chính là người, đừng chối!

Cả ba người đương nhiên là phải làm, bởi cái lỗi ăn mặc của Tiêu Phi Vũ.

Thì ra, ví có tánh cầu kỳ mà nàng phải mang họa hôm nay, chứ nếu nàng vận y phục nữ nhân, thì làm gì có chuyện ngộ nhận tai hại như thế này?

Tiêu Phi Vũ không giải thích được, tức uất đến chết người được, bất giác đáp liêu:

- Ủ ớ! Ta là Liễu Đạm Yên thì đã sao chứ?

Vừa gần giọng thốt như thế, nàng vừa thẩm thía cái khổ của những kẻ hàm oan.

Có hàm oan, nàng mới biết cái khổ của những kẻ thọ oan uổng và

bây giờ thì nàng mới biết là Triển Mộng Bạch vô tội. Chàng bị nghi oan chắc là chàng tức uất, đau khổ lắm.

Nàng đâm ra hối hận, càng đâm ra hối hận càng thương hại chàng, muốn tìm gặp ngay chàng để tạ lỗi.

Nhưng, đi làm sao được, khi trước mặt có ba tay kiếm lừng danh đón chặn?

Đi tìm Liễu Đạm Yên ngay bên cạnh, còn không được, huống hồ tìm một kẻ ở tận phương trời, bởi nàng có biết Triển Mộng Bạch đã đi về đâu?

Nghĩ đến đó, nàng căm hận bọn người này, bỗng đứng từ đâu đến nghi oan cho nàng, còn toan sát hại nàng. Lửa giận bốc bùng, bất chấp tay không tác thép, lăn mình vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Thạch Linh Duẫn hừ một tiếng, thốt:

- Đến nông nổi này, hấn lại còn dám động thủ chứ! Tam muội hãy vào đi, nhưng đừng chạm vào những chỗ nhược của hấn nhé, chỉ cần bắt sống hấn, đưa hấn về Hoa Sơn thôi.

Làm thương tổn đến hấn, Thất muội sẽ đau lòng và trách cứ chúng ta đó!

Tiêu Phi Vũ dùng tay hữu, đánh vào cổ tay cầm kiếm của Thạch Linh Duẫn, thuận thế dùng cánh chỏ đánh vào huyệt Khúc Trì của Thiết Phi Quỳnh.

Thế là cả ba nàng cũng vung kiếm đồng một lượt, tấn công Tiêu Phi Vũ.

Nói là phản công, mới đúng hơn.

Họ phản công theo thế liên hoàn, kiếm người này tiếp nối kiếm người kia, liên tục, họ phối hợp chiêu thức rất chắc chẽ, chẳng để lộ một sơ hở nhỏ nhất nào.

Kiểm pháp của họ, có cái tên là Thiên Hà Hội, gồm ba thức, Linh Thức Tháp Kiền, Thanh Ngưu Lãng Hư và Phi Độ Trường Không. Ba thức đó, được họ thi triển, biến ảo phi thường.

Thiết Phi Quỳnh sử dụng thức Linh Thức Tháp Kiền, kiếm quanh chớp chớp, như ngàn sao bạc, sao có cánh như loài quạ, mà lại là loài quạ trắng, kết thành vòng dài như chiếc cầu, cầu từ bên trên hạ xuống thấp, sẵn sàng chờ Ngưu Lang bước lên để sang sông gặp Chức Nữ.

Thạch Linh Duẫn sử dụng thức Thanh Ngưu Lãng Hư, kiếm quang kết tụ thành vàng, mừng tượng hình con trâu vọt tới.

Tiêu Phi Vũ tránh được hai thức Linh Thức Tháp Kiền, và Thanh Ngưu Lãng Hư, liền theo đến thức thứ ba là Phi Độ Trường Không

do Âu Dương Diệu thi triển, bay tới chẳng khác nào một chiếc cầu vòng, từ ngang trời chúi một đầu xuống.

Tiêu Phi Vũ tránh được thức đó luôn, song nàng vô cùng kinh hãi, thầm nghĩ tại Trung Nguyên sao lại có lắm tay tài giỏi phi thường. Nàng có biết đâu, bọn Thất Oanh còn kinh hãi hơn nàng gấp mấy phần, bởi từ xưa đến nay, có người nào đương cự nổi chiêu kiếm Thiên Hà Hội gồm ba thức tuyệt chiêu?

Nhất là Tiêu Phi Vũ lại chẳng có một tác vũ khí nơi tay.

Tay không chống lại ba thanh trường kiếm, người sử dụng kiếm lại là những nhân vật hữu danh trên giang hồ. Tiêu Phi Vũ đã làm một việc gần như mạo hiểm song cái thế chẳngặng đặng dừng, nàng còn làm sao hơn?

Chạy đi, ai lại để cho nàng chạy?

Đương nhiên nàng phải liều. Biết rằng mình cũng không bại gấp, trước sau gì cũng phải bại. Bại một cánh oan uổng như thế, hắt nàng tức uất, do đó nàng phấn động thần oai, xông xáo giữa vàng kiếm ảnh trùng trùng, giữ được thế quân bình một lúc lâu.

Thạch Oanh, Thiết Oanh và Ngân Oanh vũ lộng trường kiếm, rít gió rào rào, kiếm khí tỏa ra, áp đảo cả cảnh cây chung quanh, cây lá ngọn quật cành, lá đổ hoa đổ, rợp trời hoa đào bay như bướm liệng. Nàng như con bướm chúa, bay vờn vờn chung quanh nàng, kiếm quang chớp chớp như mây bạc phủ che.

Chẳng rõ đêm sắp tàn, sao thưa nhạt sáng, hay ánh kiếm làm mờ sao, vòm trời hiện tại không còn huy hoàng với ngàn muôn hạt châu lunh linh huyền ảo.

Mấy mươi chiêu qua rồi.

Số chiêu thức trao đổi giữa song phương chỉ được ước độ một cách mơ hồ. Số chiêu thức đó ít nhất cũng trên mấy mươi. Bởi có con mắt phàm nào nhận định rõ rệt mà nói đúng con số?

Một bên dùng kiếm pháp liên hoàn, bên kia lại áp dụng một thân pháp thiên hình vạn ảnh. Chiêu kiếm đưa ra không đếm kịp. Bộ pháp tiến thoái không thấy kịp thì còn biết họ giao đấu như thế nào nữa mà phê phán?

Bất quá, chỉ những người trong cuộc biết rõ mà thôi.

Tiêu Phi Vũ càng nghênh chiến, càng tức uất, nhìn ra chung quanh, chẳng thấy bóng dáng Liễu Đạm Yên nơi nào, mà ba nàng kia cứ vây chặn mãi, không cho thoát đi.

Điều làm cho nàng ức uất hơn hết, là niềm oan ức vừa bị bọn Thất Oanh Hoa Sơn tròng lên đầu.

Làm sao thanh minh? Muốn được thanh minh, hẳn phải nắm được

cái gã Liễu Đạm Yên, nhưng giờ đây biết Liễu Đạm Yên ở nơi nào? Và lại, đối phương khi nào lại bằng lòng để cho nàng thoát đi truy tầm Liễu Đạm Yên?

Nàng liên tưởng đến Cung Linh Linh, đến bọn tùy tùng, hiện giờ tất cả ở đâu, đang làm gì? Sao chẳng thấy một ai xuất hiện?

Hay đã có biến cố nào xảy đến cho họ?

Nàng cũng liên tưởng luôn đến Triển Mộng Bạch.

Tâm thần rối loạn, cảnh giác buông lơi, nàng không kịp tránh một nhát kiếm của Âu Dương Diệu, kiếm phốt bên trên đầu, phạt băng mấy sợi tóc...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 10

Tên Mờ Bóng Hạc

Ra khỏi rừng đào rồi, Triển Mộng Bạch nhìn xa xa trước mắt, quanh mình, nhận định tình hình.

Chung quanh, màn đêm bao phủ, ánh trăng mờ chiếu không đủ soi rọi sự vật giúp tầm mắt chàng hướng tận một không gian dài rộng. Nhưng trước mắt, có vô số ánh đèn, những đốm sáng nhỏ li ti, rải rác khắp một vùng bằng phẳng.

Những đốm sáng đó là đèn ngư phủ và hiển nhiên vùng bằng phẳng là mặt hồ.

Những đốm sáng chợt tắt, chợt chớp, dường tượng ngàn con mắt nhấp nháy, như đùa cợt, như mỉa mai chàng.

Mỉa mai vì những đốm sáng quá vô tư, còn chàng thì đang ôm cả một trời hận trong lòng, mang một trời hận đó ra đi, song chẳng biết phải đi về đâu, để trút bỏ cái nặng nề đó.

Nhìn những đốm sáng xa xa, chàng thở dài, tự hỏi:

tuổi đời chưa chồng chất lắm, tuổi giang hồ cũng chưa được tròn năm, chàng có làm gì nên tội, chàng có làm gì mà thành ân oán tình cừu để cho mái đầu xanh phải hứng chịu biết bao nhiêu niềm oan uổng?

Chàng đã làm nên tội gì, cao xanh nở dành cho chàng những phủ phàng tàn độc?

Hiện tại, điều lo nghĩ trước tiên, là làm sao còn mở niềm oan. Làm sao thanh minh sự thân chánh?

Đương nhiên chàng phải khổ sở, vừa khổ sở vừa nóng nảy, càng

nóng nẩy, càng cảm thấy khó chịu, bởi nóng nẩy cũng chỉ thế thôi!
Đột nhiên, chàng nhớ đến Cung Cẩm Bạc.
Nhớ đến Cung Cẩm Bạc, hẳn chàng phải nhớ đến Cung Linh Linh.
Hiện giờ Cung Linh Linh đang ở trong tay Liễu Đạm Yên, mà Liễu Đạm Yên chẳng phải là con người tốt, điều đó là cái chắc!
Đề Cung Linh Linh lại đó chịu sự giáo huấn của một con người không tốt, nó làm sao trở nên người tốt? Nó không tốt, là chàng phụ sự ủy thác của ông nội nó rồi!
Giả như chàng chết, chàng cũng không còn mặt mũi nào gặp lại Cung Cẩm bạc nơi suối vàng.
Huống chi, chàng chưa chết? Chưa chết, hẳn chàng còn đủ thời gian thay đổi cục diện, tại sao chàng không cố gắng thay đổi cục diện, dù không thành công đi nữa, lương tâm chàng cũng đỡ nặng niềm thối lỗi.
Nghĩ đến đó, lập tức chàng quay mình.
Chàng quay mình, là hướng về cái nơi chàng vừa rời đi. Nơi đó chàng thọ oan uổng, nơi đó Cung Linh Linh còn ở trong sự quản thúc của Liễu Đạm Yên.
Bởi nơi đó là cứ điểm của Liễu Đạm Yên.
Chàng trở lại nơi đó với quyết tâm giải thoát Cung Linh Linh khỏi vòng kềm hãm của Liễu Đạm Yên bằng mọi giá, kể cả giá sanh mạng của chàng.
Trước khi vào rừng đào, phải qua khu rừng dâu, vừa đến khu rừng dâu, Triển Mộng Bạch chợt thấy một kỵ sĩ vòng quanh rừng, vừa tới đó.
Trông vó ngựa, chàng biết là kỵ sĩ có vẻ vội vàng.
Kỵ sĩ đội một chiếc nón cỏ rộng vành, nón chụp xuống sau đầu một phần lớn mặt mày.
Triển Mộng Bạch trong nhất thời không nhận ra là ai.
Tuy nhiên hình dáng của kỵ sĩ phảng phất Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật.
Phía sau Tôn Ngọc Phật có một bóng người nữa, người đó nằm im, chừng như kỵ sĩ cột người đó nơi hông ngựa.
Nhưng kỵ sĩ là ai mặc y.
Người trên lưng ngựa cột sát mình kỵ sĩ là ai mặc y.
Cả hai không liên quan đến việc của chàng, chàng còn lưu ý làm gì?
Rất tiếc cho chàng!
Giả như chàng đừng quá lo lắng về việc riêng tư, chịu khó nhìn sang con ngựa một chút, hẳn chàng nhận ra ngay cái bóng người nằm bất động phía sau kỵ sĩ.

Người đó chính là cô bé Cung Linh Linh.
Chàng không nhìn, bởi chàng đang chạy nhanh vào khu rừng dâu.
Chàng muốn đến nơi gấp.
Qua khỏi khu rừng dâu, chàng thấy khu rừng đào hiện ra trước mặt.
Bất giác chàng hãi hùng, vì hiện tại nơi đó kiếm khí bốc lên mịt mù.
Dần bước tiến về phía trước, chàng nghe nữ nhân la hét.
Trong những tiếng la hét đó, chàng nghe lọt một câu:
- Giá như người không yêu thất muội...
Nhưng, chàng chưa lưu ý đến những tiếng đó, cứ đi thẳng đến hành lang rồi dừng chân trước cửa sảnh đường, chàng cao giọng gọi:
- Hãy giao trả Cung Linh Linh đây! Tại hạ là Triển Mộng Bạch trở lại đòi Cung Linh Linh đây!
Trong đại sảnh, chẳng một tiếng đáp vọng ra.
Chàng gọi luôn mấy lượt, đại sảnh vẫn im lặng như không có người.
Bất giác chàng lo lắng trầm nghĩ:
- Chắc là có việc chi bất tường rồi!
Chàng lập tức đưa tay đẩy cửa.
Đảo ánh mắt nhìn khắp nơi trong đại sảnh, chàng không thấy bóng một người nào cả.
Chàng khẩn cấp cực độ, lại cất tiếng gọi to:
- Linh Linh! Linh Linh! Người ở đâu? Thúc thúc trở lại tìm người đây! Ra đây với thúc thúc nào...
Vẫn như các lần gọi trước đó, chàng không nghe một tiếng đáp.
Lòng chàng rộn lên muôn ngàn nỗi lo âu, lại gọi tiếp, gọi mãi, gọi rất lâu vẫn chẳng có ai đáp lời.
Chàng thần thờ đi tới đi lui trong đại sảnh, vừa đi vừa lẩm nhẩm:
- Cung tiền bối! Tiền bối ơi! Tại hạ không xứng đáng cho tiền bối đặt niềm tin, ủy thác sự tình... tại hạ không xứng đáng...
Bỗng chàng chú ý lắng tai nghe.
Có tiếng rên ư ử từ phía sau lưng chàng vọng đến, âm thanh của một nữ nhân.
Triển Mộng Bạch kinh hoàng.
Chàng đang tìm Cung Linh Linh, lại nghe tiếng rên của nữ nhân tự nhiên chàng phải kinh hãi, dù muốn dù không cũng phải liên tưởng đến nó.
Chàng quay nhanh người lại.
Sau lưng chàng là một bức tường, tiếng rên ư ử phát xuất ra từ bên trong bức tường đó.
Chàng giật mình nghĩ:
- Hay là một bức tường nguy trang? Bên trong hẳn có một gian

phòng nào? Và hẳn phải có cơ quan mở đóng chứ?

Lúc đó, đêm tàn bình minh sắp sửa lên, bóng tối tan dần, không gian mờ mờ sáng. Ánh sáng chiếu vào đại sảnh, coi đủ thấy một hạt bụi bám...

Nhưng bên cạnh một chấn song nơi tường có vệt vàng vàng, màu mờ hời ẩn vào đó thường xuyên hiện rõ rệt.

Chàng biết ngay vệt đó hẳn có một nguyên nhân.

Do dự một chút, chàng đưa tay mò mò nơi đó.

Bất giác Triển Mộng Bạch giật mình.

Có tiếng động khẽ từ nơi bức tường phát ra, rồi bức tường chuyển động, bày ra một vụng cửa bí mật.

Bên trong vụng cửa, có một địa đạo.

Tiếng rên phát xuất từ địa đạo đó, đứt đoạn.

Triển Mộng Bạch trấn định tâm thần, vận công chuẩn bị chu đáo, rồi từ từ bước vào địa đạo.

Trong địa đạo, không tối lắm, nhờ có những ngọn đèn màu hồng gắn rải rác từng khoảng.

Các ngọn đèn tỏa ánh sáng ảo ảo, huyền huyền, trông có vẻ thần bí.

Triển Mộng Bạch biết rõ ở những nơi như thế này, luôn luôn có đặt cơ quan, và mỗi bước đi qua, có thể dẫm chân lên cạm bẫy nguy hiểm.

Tuy vậy, chàng không khiếp sợ, bất quá, chàng phải dè dặt hơn một chút, từ từ tiến tới.

Cuối cùng, chàng cũng đi suốt địa đạo bình an vô sự.

Bây giờ chàng đến vụng cửa thứ hai, và chàng cũng chưa phát hiện nữ nhân rên ư ử vừa rồi.

Vụng cửa thứ hai này có bức rèm châu che khuất.

Chàng lắng tai nghe kỹ lại, nhận ra tiếng rên từ bên trong bức rèm vụng ra.

Bất cứ ai đang rên, dù đúng là Cung Linh Linh, hay chẳng phải Cung Linh Linh, Triển Mộng Bạch cũng động lòng trắc ẩn như thường, bởi chàng vốn tánh nhân hậu, thà để cho người hại mình chứ chẳng nỡ hại ai, và nghe ai lâm hoạn nạn, chàng cũng thương xót như thường.

Bên trong chẳng phải chỉ có tiếng rên mà thôi, mà còn có tiếng người, giọng rất thấp.

Một người thốt:

- Tại sao người lừa nàng? Giả như người yêu nàng thì cứ yêu, nhưng người phải chánh thức thành hôn với nàng chứ? Ta hỏi người, người có muốn lấy nàng làm vợ chẳng? Nếu người từ chối, lão thất sẽ thương tâm vô cùng đấy! Để cho lão thất thương tâm,

người đừng hòng sống sót với ta!

Một người khác hét lên, nhưng tiếng hét không lớn lắm, chừng như khí lực đã tiêu hao nhiều.

Triển Mộng Bạch nhận đúng là âm thanh của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ hét:

- Cầm cái mồm thú của người lại đi!

Triển Mộng Bạch kinh ngạc thầm nghĩ:

- Lão thất? Ai là lão thất? Không lẽ Tiêu Phi Vũ là một thiếu nữ dâm loạn, lừa gạt một người em trai của ai đó, một người em trai thứ bảy? Không do dự, Triển Mộng Bạch vén bức rèm châu, lướt mình sang phía đó.

Nơi đó chẳng phải là một gian phòng, mà là một hành lang nhỏ, ngoài hành lang là khu rừng đào.

Và tiếng rên, tiếng nói, phát xuất từ nơi rừng đào vọng đến.

Chỉ trong vài cái nháy, Triển Mộng Bạch đã ra tận nơi.

Tiêu Phi Vũ trông thấy chàng, hân hoan ra mặt. Nàng càng gọi to:

- Triển Mộng Bạch! Người trở lại đó à? Người trở lại đúng lúc quá!

Ta...

Thạch Oanh Thạch Linh Duẫn hoành tay dư một nhát kiếm chặn lời nàng:

- Im!

Trong khi đó, Thiết Oanh Thiếp Phi Quỳnh cao giọng thốt:

- Tiểu tử nào đó, hãy đi nơi khác ngay. Việc này chẳng can chi đến người, đừng chen vào mà mang khổ! Cho người biết, gã ấy chẳng phải là nữ nhân thật sự đâu, gã là một con yêu đội lốt người đó!

Tiêu Phi Vũ sôi giận đến xanh mặt, bất chấp sự uy hiếp của Thạch Linh Duẫn, to tiếng mắng trả.

Từ nhỏ, nàng sống trong sự nuông chiều của thân nhân, quen phóng túng mất rồi, trước mắt nàng, nam cũng thế, mà nữ cũng thế, nàng không chấp nhận một sự bất bình đẳng giữa nữ và nam, chẳng những ăn nói rập cung cách một nam nhân, mà mặc cũng rập theo nam nhân.

Cho nên, nàng phát ngôn quá bừa bãi, người có gia giáo không thể nào nghe lọt vào tai nổi.

Ngân Oanh Âu Dương Diệu cười thốt:

- Nếu hắn không là nam nhân, thì khi nào dùng những tiếng đó mắng người?

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Thế ra... nàng không phải là nữ! Nàng là nam nhân! Thảo nào mà nàng chẳng cử động, ăn nói như một nam nhân! Thảo nào mà nàng

chẳng có một điểm nữ tánh!

Nghĩ như vậy, chàng có ác ý ngay đối với Tiêu Phi Vũ.

Và chàng hết sức hối hận đã tiếp xúc với một con người quái dị như thế.

Tiêu Phi Vũ thấy chàng vụt lạnh nhạt, vội kêu lên:

- Triển Mộng Bạch! Đừng tin lời của các nàng ấy...

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, không nói gì, quay mình bước đi.

Chàng trở vào phòng, tìm Cung Linh Linh. Tiêu Phi Vũ gọi to, tiếng gọi của nàng vang dội ở phía sau, chàng vờ không nghe, mà cũng chẳng quay đầu lại.

Chàng đi thẳng vào gian phòng đó, rẽ qua một bên, vung tay hất vệt một bức rèm bên cạnh.

Ánh đèn chiếu hắt vào mặt chàng, chàng chóa mắt lên, chàng nheo nheo mắt một lúc cho quen, đoạn nhìn ra.

Bất giác, chàng nhắm mắt lại liền.

Cái cảnh tượng trước mắt chàng, bình sanh chàng không hề tưởng là có, chứ đừng nói đã thấy qua.

Mấy mươi nữ nhân trần truồng đang nằm trên nền phòng, thân sắc hiện rõ đau khổ.

Chẳng biết bọn họ trúng độc như thế nào?

Lẫn lộn với các nàng, có mấy nam nhân, cũng trong tình trạng đó.

Nam và nữ, run rẩy người như trẻ nít lên cơn kinh giật, và chính bọn nam nhân phát ra những tiếng rên não ruột.

Thì ra, tiếng rên chàng nghe trước đó, là của nữ nhân, có lẽ các nữ nhân đó kiệt sức rồi, không còn rên được nữa, giờ đây chỉ còn những nam nhân rên?

Trên nền, chén đĩa vắt la liệt, có lẽ bọn này đang ăn uống, trúng độc trong vật thực nên ngã đùn ra tại chỗ?

Nhìn thoáng qua bọn nam nhân, Triển Mộng Bạch nhận ngay chính là Phương Cự Mộc và đoàn người tùy tùng của Tiêu Phi Vũ.

Bọn họ hẳn nhiên đã bị Liễu Đạm Yên dụ hoặc vào đây, có sẵn rượu ngon, có sẵn gái đẹp, khi nào họ chịu rời đi?

Và họ tận hưởng khoái lạc đến cuối cùng nằm dài ra đó, mà rên, mà chờ chết.

Triển Mộng Bạch bước tới, dựng đứng Phương Cự Mộc lên, gằn giọng hỏi:

- Sự tình như thế nào?

Phương Cự Mộc nắm chặt hai tay, như lấy sức chống chọi lại cái gì đang làm cho hắn khó chịu ở trong người, vừa rên vừa đáp:

- Độc... độc...

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Còn Cung Linh Linh? Nó ở đâu?

Phương Cự Mộc thốt từng tiếng một qua tiếng rên:

- Bị... người... mang đi...

Hắn cũng như Triển Mộng Bạch, nào có biết gì hơn?

Chính hắn cũng tự hỏi, chẳng biết tại sao Liễu Đạm Yên lại hạ độc

bọn hắn, đã vậy lại còn sát hại tất cả những nữ nhân này, các nữ

nhân là người của bọn Liễu Đạm Yên chứ nào phải là ngoại nhân?

Song nếu hắn nghe được câu chuyện giữa Liễu Đạm Yên và Tôn

Ngọc Phật, hắn sẽ không còn hoài nghi gì nữa.

Bởi Liễu Đạm Yên đã quyết định bỏ nơi này, lập căn cứ nơi khác

trước khi rời đi, Liễu Đạm Yên hủy diệt tất cả thành tích, luôn bọn gia

nô.

Còn như về cái việc Cung Linh Linh bị người mang đi, sự thật là vậy,

song hắn cũng chẳng biết gì, hắn đáp một cách hàm hồ cho xuôi

chuyện.

Triển Mộng Bạch hỏi thêm mấy câu nữa, Phương Cự Mộc ảm ớ

chẳng giúp chàng được việc gì.

Chàng nghĩ biện pháp hay hơn hết là giải độc cho tất cả rồi hỏi từng

người một, may ra có kẻ hiểu được một vài chi tiết hữu ích.

Chàng bảo:

- Các người chịu khó nằm đây, ta đi tìm thuốc giải độc, mang lại cứu
các người.

Chàng theo địa đạo trở ra, song Liễu Đạm Yên đã khuất dạng tận

phương trời nào rồi, còn ai đâu có ở đây mà chàng hỏi thuốc?

Còn chàng thì chẳng biết mảy may về y học, làm sao tự tìm thuốc

cho bọn kia?

Rối lòng vì Cung Linh Linh, bận óc vì bọn Phương Cự Mộc, Triển

Mộng Bạch hết sức khẩn trương, chàng lại chạy ra bên ngoài đại

sảnh.

Lúc đó, đêm đã tàn, bình minh trở lại.

Bên ngoài, cuộc chiến vẫn còn dằng dai giữa Hoa Sơn Tam Oanh và

Tiêu Phi Vũ, chưa bên nào thắng, bên nào bại.

Bọn Hoa Sơn Tam Oanh chừng như có vẻ quá nóng nảy, có lẽ vì

ngày đã trở lại mà cả ba chưa đắc thủ, nên khẩn cấp phi thường.

Họ dùng sức khá nhiều, người nào cũng đượm mồ hôi trán.

Triển Mộng Bạch chạy đến gần cuộc chiến, cao giọng hỏi:

- Tiêu Phi Vũ! Ta hỏi người đây, Liễu Đạm Yên chạy đi đâu rồi?

Người có hay là bọn Phương Cự Mộc đã bị hạ độc, nằm la liệt trong
kia không?

Niềm phần nộ đối với Tiêu Phi Vũ vụt tiêu tan, đúng lúc Tiêu Phi Vũ cũng cảm thông nỗi niềm của chàng, chàng nhìn nàng, nàng nhìn chàng, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt soi rọi thấu lòng nhau, ánh mắt của con người biết hối.

Gió sớm từ xa cuốn về, quét qua khu rừng đào.

Gió đưa về hay tự nó theo gió, chỉ có nó biết thôi, nó đây là một con hạc xám, từ trong khu rừng bay ra.

Hạc hiện thân chẳng phải là một sự kiện lạ lùng.

Điều lạ lùng là con hạc không xòe cánh mà bay đến đây được.

Triển Mộng Bạch sửng sốt nhìn kỹ nó, thì ra nó chỉ là một vầng khói sương kết tinh lại thành hình.

Nó bay qua ngang đầu bốn nàng, chẳng biết nhát kiếm do nàng nào trong Tam Oanh quét lên, nó tan rã ngay, những phần tan rã tung bay theo gió.

Hoa Sơn Tam Oanh sáng mắt lên, cùng kêu lớn:

- Hay quá! Sơn Âm Lão Nhân đã đến!

Tiếng kêu của ba nàng vừa dứt, từ trong khu rừng đào, cũng về hướng đó, một xâu hạc nhỏ bay đến.

Một xâu, hay một đàn hạc xếp đuôi cá bay đến?

Hai bên tả hữu xâu hạc, có hai con chim cu, mỗi bên một con, đoàn chim đến, sau đoàn chim, có một lão nhân, vóc dáng thấp nhỏ, vận áo trắng.

Trên lưng lão nhân còn có một người nữa.

Lão nhân cầm một ống điếu rất to, cuộn khói từ ống điếu bay ra to bằng miệng chén.

Cán điếu dài độ ba thước, cán màu tía, doi điếu màu trắng, chớp chớp sáng như ánh sao.

Dưới cỏi điếu, có một chiếc túi bằng gấm, treo lủng lẳng, hiển nhiên là chiếc túi đựng thuốc.

Lão nhân hít khói phun ra, khói biến thành hình hạc, lão càng hít khói, càng phun, hạc khói càng sanh, phút chốc cả một vùng quanh đó, có vô số hạc khói bay lượn, những con hạc không hề vỗ cánh mà vẫn bay được như thường.

Hạc lớn có, hạc nhỏ có, hạc bay, hạc múa giữa ngàn hoa lá, trông thực thực hư hư, đẹp mắt phi thường.

Triển Mộng Bạch làm gì chứng kiến cảnh tượng đó qua một lần nào?

Chàng giương mắt nhìn đến xuất thần.

Cuộc chiến đã ngưng khi lão nhân xuất hiện, cả bốn nàng cùng dừng kiếm, dừng tay.

Cả bốn nàng cùng lướt tới.

Trong khi bốn nàng lướt tới, lão nhân phun một đợt khói lên không. Khói biến thành những mũi tên, bao nhiêu hạc là bao nhiêu tên, mỗi một tên bắn vào mỗi con hạc, hạc bị tên chạm, tan biến mất, cũng có mấy con tỏ vẻ sợ hãi, bay nhanh vào hoa lá trốn tên, nhưng tên vẫn ba theo, hạc len lỏi trong hoa lá, tên cũng lòn lỏi đuổi theo.

Trong khoảng khắc hạc khói tiêu tan, tên khói cũng tiêu tan luôn.

Trong không gian, còn vương đọng lại một đợt khói mờ.

Triển Mộng Bạch thở dài, đưa tay dụi đôi mắt tưởng chừng mình vừa tỉnh cơn mộng lạ kỳ.

Tiêu Phi Vũ đã đến bên lão nhân, nắm tay, nắm vai lão và hỏi:

- Tiểu sư bá cũng đến đây nữa sao? Đến làm gì hở, tiểu sư bá?

Trong khi nàng hỏi lão nhân, Hoa Sơn Tam Oanh ngồi ngay xuống đất lạy chào.

Lão nhân cao tuổi quá, râu tóc đều trắng, già dĩ lão lại mặc chiếc áo trắng như tuyết, trông lão thanh khiết như những bậc thần tiên.

Lão rít hơi thuốc cuối cùng nhả khói xong, bật cười sang sảng:

- Hay! Hay! Đừng dậy đi, đừng hết đi! Vừa rồi, ta nghe con bé này nói là ở đây có những ai, những ai, nó tả hình dáng một đại cô nương, ta nghĩ ngay là người có mặt tại đây.

Nhưng tại sao người lại đánh nhau với mấy nàng tiểu oanh này chứ?

Tiêu Phi Vũ hần học:

- Lão nhân gia còn nhìn bọn họ làm gì? Bọn họ vô cớ muốn bức tôi phải thành hôn với cô em út của họ!

Nàng ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Lão nhân gia làm sao biết được họ mà nhìn?

Lão nhân cười lớn:

- Ta ẩn cư tại Hoa Sơn từ nhiều năm qua, tự nhiên ta phải nhận ra những người cùng địa phương chứ? Ngày nào ta chẳng thấy các cô nương này chạy nhảy khắp các đỉnh núi, đồi?

Lão dừng, để cười tiếp mấy tiếng cười, cười xong, lại thốt:

- Các người có ý tứ gì lại bức diệt nữ của ta phải thành hôn? Mà thành hôn với ai đó?

Với tiểu muội các người à? Diệt nữ của ta, có tánh ngang tàn gần như man dã, song dù sao thì nó cũng là một đại cô nương như các người!

Hoa Sơn Tam Oanh cúi đầu, nàng nào cũng đỏ mặt bừng bừng.

Lão nhân vừa cười, vừa lắc đầu, tiếp:

- Phi lý quá! Các người thật là phi lý! Suýt mất mạng vì nhau cũng chỉ vì một việc phi lý!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Do đâu tiểu sư bá biết tôi ở đây?

Lão nhân giải thích rõ hơn lần trước:

- Ta đang ung dung trên con đường dài, chợt thấy một nam nhân chở một cô bé gái trên ngựa. Ngựa lại sải nhanh. Hắn có vẻ hoang mang khẩn cấp lắm, như gấp hành trình, hoặc bị ai đánh đuổi phải chạy chết vậy. Ta hết sức kỳ quái, vội chặn hắn lại, bảo hắn xuống ngựa cho ta hỏi. Ngờ đâu, hắn là một tên bất lương, bị ám ảnh vì hành động quái ác, cứ tưởng là ta đã phát giác ra một tội lỗi nào của hắn, định sanh sự với hắn, thấy ta chỉ tay về cô bé gái, hắn biến sắc mặt, lại nhận ra ta có thân pháp lạ kỳ, hắn hoảng sợ hơn, vội quăng cô bé xuống đường, giật cương lách ngựa vượt qua mặt ta chạy luôn.

Lão dừng lại, đặng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Ta sợ cô bé bị hắn quăng chằm đường thọ thương nặng, nên bước đến bế nó lên. Bế nó xong, ta nhìn ra thì tiểu tử đó đã phi ngựa mất dạng. Ta không thể đuổi theo hắn, bởi tình trạng của cô bé rất nguy hại. Nó vừa thọ thương, vừa trúng độc, ta phải giải độc trị thương cho nó. Nó tỉnh lại rồi, dù còn yếu, cũng cố chạy về khu rừng đào này. Ta sợ nó chạy đi như vậy, thương thế sẽ bị chấn động nên vội điểm huyết cho nó ngủ vùi, rồi mang nó đến đây, để xem cho biết việc gì mà nó nặng nề đòi đi cho được mới nghe. Ngờ đâu, lại gặp cái người!

Thốt xong, lão hoành tay nâng bé gái sau lưng, từ từ đưa nó ra phía trước.

Triển Mộng Bạch trông thấy đứa bé, vụt kêu lên:

- Linh Linh!

Lão nhân hướng sang chàng hỏi:

- Cô bé cứ nhắc đến thúc thúc của nó mãi, có phải người là thúc thúc của nó chăng? Ta xem người được lắm đó, cái tướng của người đâu phải là tướng của một kẻ bại hoại?

Triển Mộng Bạch vừa gật đầu, nhận mình là thúc thúc của Cung Linh Linh, vừa bước vội đến nó.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười thốt:

- Lão nhân gia có mắt tinh đời quá chừng! Nhìn thoáng qua hắn, là biết ngay hắn chẳng phải là kẻ bại hoại.

Lão nhân cười vang:

- Hay chưa! Hay chưa! Người là một tiểu đầu man rợ, quen thói ngang tàng, đã học được ở đâu cái lối nhận xét nam nhân như thế chứ? Người từng cho rằng nam nhân là những hình đá, hình gỗ kia mà? Người từng lên án bọn nam nhân là thô lỗ, cộc cằn, què mùa

hôi hám kia mà?

Tiêu Phi Vũ đỏ mặt lên.

Lão nhân lại reo:

- Hay chưa! Hay chưa! Người học ở đâu cái lối đỏ mặt đó? Thì ra bây giờ, người có thêm nhiều cái hay quá!

Lão nhân đưa Cung Linh Linh từ phía sau lưng ra phía trước, song lão vẫn còn giữ nó trong lòng.

Triển Mộng Bạch thấy nó ngủ trong vòng tay của lão nhân, an tĩnh, thư thái, hơi thở đều đều, thần sắc có phần nào hồng hào như một người chưa hề thọ thương, chưa hề trúng độc, chàng nghe khoan khoái vô cùng.

Hoa Sơn Tam Oanh len lén đưa mắt nhìn nhau, đoạn cùng nghiêng mình thốt:

- Giả như lão nhân gia không có điều chi phân phó, chị em tôi xin bái từ lão nhân gia vậy.

Lão nhân gật đầu:

- Được! Được! Các người cứ về, song nhớ là thỉnh thoảng đến Sớm Âm, xem qua một tý, có kẻ nào mò đến phá khuấy chăng.

Hoa Sơn Tam Oanh vâng một tiếng, toan ly khai.

Nhưng Tiêu Phi Vũ cười lạnh, nói:

- Các người ngang nhiên rời đi như vậy à?

Hoa Sơn Tam Oanh cùng đưa mắt nhìn nhau.

Cả ba dừng chân lại, bối rối vô cùng. Bối rối vì họ đã làm lẫn một cách đáng tiếc, chứ chẳng phải vì sợ.

Con nhà võ, dù biết rằng mình chạm trán với kẻ trên tài cũng chẳng bao giờ sợ.

Bởi sợ là mất nhân cách.

Họ bối rối, vì họ quấy, họ sợ là sợ lẽ phải thôi.

Lão nhân cười nhẹ hỏi:

- Sao người không để cho ba nàng ấy ra về?

Tiêu Phi Vũ trầm giọng:

- Họ nghi oan cho tôi, họ làm khó dễ tôi đủ điều, nếu không, nếu họ không...

Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, vụt nín lặng, bỏ lửng câu nói.

Triển Mộng Bạch biết rõ tại sao nàng nín nặng.

Chàng cảm kích vô cùng. Trong trường hợp của chàng, nếu được ngoại nhân xét và hiểu cho, thì còn gì bằng?

Từ bao lâu nay, chàng ăn chua, uống xót, oan chồng oan, nhục nói nhục, bây giờ thì oan tiêu, nhục tan, chàng nghe như những chua xót đó ngọt dịu làm sao!

Nàng nhìn chàng, chàng nhìn nàng, nàng thông cảm, chàng khích động, bốn mắt nhìn nhau một lúc.

Rồi nàng cúi đầu, ngoan ngoãn như một thiếu nữ dịu hiền.

Cho đến bây giờ, từ lúc nàng mở mắt chào đời, nàng mới có cái sắc thái nữ nhân!

Lão nhân cười lớn, vỗ tay:

- Các con chim oanh kia, bây giờ chim có thể vỗ cánh được rồi đó! Bay đi! bay mà tìm về tổ ấm!

Hoa Sơn Tam Oanh nghiêng mình, cúi đầu chào lượt nữa, đoạn phi thân ly khai rừng đào.

Lão nhân vươn chiếc điều, gõ đầu điều lên vai Triển Mộng Bạch, cười hì hì, hỏi:

- Tiểu tử có thủ đoạn đó, ta hỏi ngươi, chứ ngươi dùng phương pháp gì, tẩy não được cái cô bé ngang ngạnh đó, biến nó trở thành một thiếu nữ ngoan ngoãn, thức thời, thức vụ, thức nhân?

Triển Mộng Bạch đỏ mặt.

Tiêu Phi Vũ nũng nịu, hờn dỗi:

- Lão nhân gia không chịu hỏi người ta là ai, cứ nói gì gì đâu, làm cho tôi thẹn chết đây này!

Lão nhân lại cười:

- Hẳn là ai? Người biết chứ?

Tiêu Phi Vũ vẫn như thường:

- Hẳn là ai? Sao lão nhân gia không hỏi ngay hẳn? Hẳn là một thiếu niên, con của nữ nhân mà lão nhân gia cho rằng tốt nhất trên đời đó!

Lão nhân biến sắc, trầm giọng:

- Hẳn là ai?

Qua câu hỏi gồm ba tiếng đó, lão nhân hoàn toàn biến đổi thành một con người khác, hoàn toàn khác lạ với lão nhân lúc mới đến đây.

Lão càng khấn trượng, Tiêu Phi Vũ càng giải đãi, cốt gây một kích thích mãnh liệt nơi lão.

Nàng không đáp ngay câu hỏi gồm ba tiếng gọn của lão, trái lại, hướng qua Triển Mộng Bạch, thốt:

- Tiểu sư bá của ta, tánh tình cổ quái lắm, không ai chịu nổi. Nhưng riêng đối với mẫu thân ngươi, thì sư bá lại rất tốt. Chắc người muốn biết danh hiệu của lão nhân gia? Danh hiệu đó là Mạc Vong Ngã! Người có nghe nói đến danh hiệu đó lần nào chưa?

Triển Mộng Bạch giật mình.

Chàng nhớ lại ngày nào, mẫu thân hấp hối nhìn chàng với đôi mắt triu mến, bà định nói rất nhiều với chàng, song bà chẳng nói chi cả, rồi bà tắt thở.

Bà tắt thở, không một di ngôn, nhưng trong chiếc hộp của bà, có một manh giấy, dặn dò chàng những điều cần thiết.

Trong những điều dặn dò đó, có một đoạn liên quan đến lão nhân trước mặt.

Mẫu thân chàng dặn:

- ...Đến Hoa Sơn, về phía Sơn Âm, tìm một người có cái danh hiệu là Mạc Vong Ngã, con đến đó rồi, cứ gọi cái danh hiệu đó, gọi to, tự nhiên vị lão nhân ấy sẽ ra mặt gặp con. Vị lão nhân ấy sẽ đưa con đi đến một địa phương thần bí...

Chàng ngẩng mặt lên, nhìn lão nhân.

Lúc đó, thần sắc của lão nhân biến đổi phi thường. Thần sắc đó, nghiêm trọng cực độ, trái hẳn với vẻ vui tươi lúc lão mới đến.

Tiêu Phi Vũ không lưu ý đến trạng thái của lão nhân lẫn Triển Mộng Bạch.

Nàng cười hì hì, tiếp:

- Lão nhân gia muốn gặp dì bà, cứ bảo hấn, hấn sẽ đưa cho đến nơi, cho gặp mặt...

Nhưng lão nhân trầm buồn thốt:

- Dì ba của ngươi mất rồi, còn đâu mà tìm?

Tiêu Phi Vũ giật bắn mình, như vừa bị tiếng sét đánh ngang đầu.

Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, run run giọng hỏi:

- Thật... vậy chăng?

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Tiêu Phi Vũ sửng sò.

Lâu lắm, nàng để hai dòng lệ thấm từ từ trào ra nơi khóe mắt, buông lời oán trách:

- Sao ngươi... không nói sớm cho ta biết?

Những giọt lệ đó, những lời oán trách đó, cộng với thần sắc của nàng, chứng minh rõ rệt tình cảm sâu đậm của nàng đối với mẫu thân Triển Mộng Bạch, tức là người dì ba của nàng!

Biết được điều đó rồi, Triển Mộng Bạch hết sức đau buồn, và dĩ nhiên chàng có hối hận về ngôn từ cử động đối với nàng trong thời gian qua...

Chàng cũng khóc.

Mạc Vong Ngã bước tới cạnh Triển Mộng Bạch, từ từ buông từng tiếng:

- Thế ngươi là con trai của Triển Hóa Vũ?

Triển Mộng Bạch cúi đầu:

- Chính văn sanh!

Ngờ đâu, Mạc Vong Ngã bất thành linh dùng cối điều đánh vào huyệt

Tướng Đài, giữa ngực và bụng.

Vừa đánh vào đó, lão nhân vừa cười lạnh.

Tiêu Phi Vũ hãi hùng, hấp tấp hỏi:

- Lão nhân gia làm gì thế?

Mạc Vong Ngã lạnh lùng:

- Hắn là một kẻ không thành thật, chuyên lừa dối đời.

Tiêu Phi Vũ sửng sốt:

- Một kẻ dối trá? Hắn dối trá với ai? Hắn dối trá về việc gì?

Mạc Vong Ngã hừ một tiếng:

- Con trai của dì ba người và Triển Hóa Vũ mấy hôm trước đã đến tận Hoa Sơn tìm ta, báo tin với ta là dì ba người đã mất rồi. Trước khi nhắm mắt, dì ba người có dặn dò hắn đến tận Hoa Sơn tìm gặp ta. Ta đã đưa hắn đến gặp gia gia người và gia gia người đang chuẩn bị truyền thọ cho hắn những gì có thể truyền. Phần ta thì nghe rằng người và Tín Hoa đã rời sơn cốc, ngao du khắp sông hồ, ta liền từ biệt gia gia người, ra đi tìm các người. Nghe nói các người đang gây náo động tại Giang Nam, sau người lại đến Thái Hồ. Dọc đường người gặp tiểu tử này mạo nhận là con của Triển Hóa Vũ lừa người, rồi lừa cả ta. Cho nên ta phải giáo huấn hắn một lần, để hắn từ nay chừa bỏ cái tánh dối trá.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, cố biện bạch cho Triển Mộng Bạch:

- Biết đâu cái gã đến tìm lão nhân gia lại chẳng là người giả mạo?

Mạc Vong Ngã cười lạnh:

- Trên đời này, có bao nhiêu người biết danh hiệu ta? Trên đời này, có mấy kẻ biết ta ở địa phương nào và làm sao tìm đến tận chỗ ta ở, gặp mặt ta? Huống chi, làm gì có người biết dì ba người chết trong trường hợp nào? Huống chi gã ấy lại biết quá rành về Triển Hóa Vũ? Gia dĩ, gã lại khôi ngô, tuấn tú, thông minh, hòa dịu. Con người như vậy không thể là giả được!

Bị điểm huyết, Triển Mộng Bạch vẫn còn nghe được, chàng nghe rõ ràng, không sót một tiếng những gì Mạc Vong Ngã đã thốt.

Chàng hết sức phẫn nộ, lẫn kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Thiếu niên mạo nhận ta là ai? Tại sao hắn biết được mọi bí mật của ta? Mà tại sao hắn lại giả mạo ta?

Tự nói, để mà hỏi lấy chàng, chứ làm gì chàng có giải đáp cho cái điều chàng muốn biết?

Chàng không hiểu nỗi thiếu niên đó là ai, tự nhiên chàng không biết luôn dụng ý của hắn khi giả mạo chàng.

Tiêu Phi Vũ sửng sờ một lúc lâu, đoạn thờ dài mấy tiếng, rồi từ từ thốt:

- Tạm chấp nhận cái việc hắn là giả, song hắn chẳng có làm điều chi bại hoại, lão nhân gia nên buông tha cho hắn đi.

Mạc Vong Ngã nhìn sững Tiêu Phi Vũ một lúc, đoạn đưa Cung Linh Linh qua tay nàng, từ từ móc thuốc ra, lấy thuốc nhồi vào cổ điếu, bật lửa, rít khói.

Lão ung dung quá, thư thả quá, Tiêu Phi Vũ hết sức kinh ngạc, thấp giọng hỏi:

- Lão nhân gia có ý tứ gì?

Bỗng nàng nhận thức ra, có điều gì làm cho nàng phải quan tâm đến, rồi nàng cúi đầu, nhìn xuống đất...

Mạc Vong Ngã phun ra một đợt khói, khói biến thành mũi tên bắn sang Triển Mộng Bạch, trúng vào khoảng dưới yết hầu, tuy còn bất động, chàng vẫn nói được.

Lão nhân đã cởi mở một huyệt đạo cho chàng đối thoại, hắn lão sẽ hỏi cung chàng.

Và lão hỏi thật sự:

- Người hãy cho ta biết thực sự người là ai?

Triển Mộng Bạch cười lạnh không đáp.

Mạc Vong Ngã nổi giận, gằn từng tiếng:

- Người không nói?

Lão phun ra một đợt khói nữa, khói biến thành tên, tên bắn vào mình Triển Mộng Bạch.

Tên không đâm thủng thịt da, song chàng nghe như có cái gì rất nóng chạm vào mình, làm chàng khó chịu vô cùng.

Tên khói bắn ra quá nhiều, làm chàng khó chịu nhiều, mồ hôi đổ ra ướt đầu, ướt mặt.

Nhưng chàng vẫn không nói, cố cắn răng chịu đựng sự hành hạ do lão nhân thi thố trên thân thể chàng.

Cắn răng, vừa để chịu đựng, vừa ngậm miệng luôn.

Tiêu Phi Vũ vừa thương xót, vừa lo sợ, vừa khẩn cấp, nhìn chàng thờ dài hỏi:

- Sao người không chịu nói? Tự làm khổ chi thế?

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại, cười như sợ rằng dứt cười là vĩnh viễn chẳng còn dịp để cười, chẳng còn hơi sức để cười.

Cười một lúc lâu, đoạn thốt, giọng chàng đượm hận và chua, nghe như than như oán:

- Nói để làm gì? Nói rồi có ai mà tin chẳng? Không nói là hơn!

Tiêu Phi Vũ khuyến khích:

- Người hãy tìm một chứng cứ, chứng minh rằng...

Triển Mộng Bạch cắn hờn:

- Tại hạ là tại hạ, cô nương là cô nương, nếu người nào đó chẳng tin cô nương là Tiêu Phi Vũ, cô nương có thừa công sức thời giờ chạy đi tìm chứng cứ chẳng? Cô nương có thích làm như vậy chẳng? Và nếu trong đời này, có độ mười người không tin cô nương là Tiêu Phi Vũ, cô nương sẽ dành trọn kiếp sống để làm cái việc chứng minh chẳng?

Tiêu Phi Vũ ngây người, trở mắt nhìn chàng.

Chàng nói rất đúng. Mới đây, bọn Hoa Sơn Tam Oanh nhất định không tin nàng là Tiêu Phi Vũ, nàng phân trần, biện bạch, gào thét, rồi đánh nhau, cũng chẳng ai tin nàng là Tiêu Phi Vũ.

Nhưng nàng đâu có tìm chứng cứ để chứng minh nàng là Tiêu Phi Vũ, chứ chẳng phải là Liễu Đạm Yên?

Huống chi, cái chứng cứ đó, nàng có cần gì tìm đâu xa? Song phương đều là nữ nhân, giả như nàng cứ để cho người ta khám, người ta sẽ rõ sự thật, và như vậy đã tránh được bao nhiêu phiền phức?

Và biết đâu, tất cả vỡ lẽ ra rồi, cùng hiệp sức nhau, tìm Liễu Đạm Yên, rất có thể Liễu Đạm Yên bị họ bắt được?

Nàng không tìm chứng cứ, vì tánh nàng quật cường.

Bây giờ, nàng bảo chàng tìm chứng cứ nhưng chàng không làm bởi chàng cho là vô lý.

Nàng sững sờ, rồi hoài nghi tự hỏi:

- Ta nghi oan cho hấn một lần nữa chẳng?

Mạc Vong Ngã quắc mắt lạnh lùng nhìn chàng trầm giọng:

- Người quật cường lắm đó!

Niềm oán hận dâng lên, tràn ngập tâm tư, Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn trời, thở dài mấy tiếng đoạn thốt:

- Một đời tại hạ, chẳng còn gì cả, giờ đây, đến cái tên cũng mất nốt! Tên người, có ai đoạt được? Thế mà vẫn bị người đoạt như thường! Tuy nhiên dù mất hết, tại hạ vẫn giữ lại một cái gì, và cái đó là tánh quật cường! Tiền bối có thể đoạt tên họ, tự do, danh dự, luôn cả tánh mạng của tại hạ, chứ cái tánh quật cường đó, nhất định tiền bối không đoạt nổi! Trời cũng chẳng đoạt được cái tánh quật cường của tại hạ, tiền bối hãy hiểu như vậy!

Tiêu Phi Vũ nghe câu đó, khích động vô cùng.

Mạc Vong Ngã cau mày.

Bỗng một tràng cười vang lên như sấm, từ đâu đó dội đến cục trường:

- Hay! Một nam tử quật cường như thế, đáng phục thay!

Câu nói vừa dứt, một bóng người từ trong khu rừng lao vút đến.

Người đó, chẳng rõ có mặt từ lúc nào trong khu rừng đào, có nghe trọn câu chuyện hay chẳng? Xuất hiện ra như từ ngang trời đáp xuống.

Người đó là một tăng nhân, lưng đeo hồ lô, thân vóc mập lớn.

Triển Mộng Bạch nhìn thoáng qua nhà sư, nhận ra ngay chính là người chàng đã gặp ngày đó tại Mạc Can Sơn cùng Đỗ Vân Thiên đính ước một cuộc hậu hội để thanh toán những gì đọng lại giữa họ thuở xa xưa.

Đứng cạnh Mạc Vong Ngã, nhà sư cao hơn lão độ ba thước.

Nhà sư xuất hiện, như Cự Linh Thần, những ai có thân hình hộ pháp, đừng tưởng mình là to lớn, nếu đem so với nhà sư.

Mạc Vong Ngã cau mày, rồi bật cười lớn:

- Tưởng ai! Thì ra người! Người mập, người to như thế, đi đứng phải cản gió nhiều, ta cứ nghĩ ra người đã trúng gió mà chết ở đâu rồi chứ! Thế ra người còn sống, và còn sống thì nơi nào khác lại chẳng đi, mà lại đến nơi đây? Người đến để làm gì?

Hòa thượng mập cười vang:

- Cái lão này, tự mình mà cũng quên mất mình là ai, nhưng còn nhớ được kẻ xuất gia, thế cũng lạ! Lạ thật Lão đưa mắt nhìn Mạc Vong Ngã, từ đầu đến chân, đoạn tiếp tục cười, tiếp tục thốt:

- Lâu năm không gặp, ta cứ tưởng thời gian đã mài dũa cái xác thân của người phải tiêu mòn, ngờ đâu, gặp lại người, ta phải nhìn nhận là người có phong độ hơn xưa đây! Nghĩ cũng lạ! Lạ thật, một con người không hề bị ảnh hưởng của thời gian, một con người giữ được cái hình hài giữa cơn lốc đào thải của thời gian!

Mạc Vong Ngã cười lớn như thường:

- Hay! Hay! Có lẽ ta sắp trúng độc rồi đây! Gặp người, có khác nào bị hạ độc?

Xoay qua Tiêu Phi Vũ, lão nhân tiếp:

- Giả như người bị cái lão hòa thượng này mắng, càng mắng nặng lại càng vô sự, chứ một khi lão tăng bốc ai rồi, thì nhất định là người đó phải bị lão phiền nhiễu! Lão phiền nhiễu bằng cách yêu cầu người hoặc việc này, hoặc việc khác, chẳng biết là việc gì, song nhất định là phải có việc. Người lên trời, xuống đất, cũng chẳng tránh được bị lão phiền nhiễu!

Hòa thượng mập cười vang:

- Lão huynh đúng là tri kỷ của bản tăng đó!

Mạc Vong Ngã thốt:

- Trong võ lâm, người ta gọi người là Vạn Lý Hành Không Thiên Mã Chưởng, chứ riêng ta thì ta phải gọi người là Vạn Lý Cao Không Bạt

Mã Chương.

Đoạn lão hỏi:

- Thế cái lão Bạt Mã hòa thượng kia, hôm nay đến đây muốn nhờ ta làm việc gì?

Thiên Mã tăng nhân!

Triển Mộng Bạch nghe nói đến danh hiệu đó, giật mình, nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ:

- Lại thêm một người trong số Thất Đại Danh Nhân! Sao ta có cái duyên gặp những bậc kỳ tài thế? Tuy nhiên, chẳng biết cái duyên đó mang lại cho ta may hay rủi?

Thiên Mã hòa thượng đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch đáp:

- Lão huynh yên trí, bản tăng không yêu cầu việc chi khó khăn đâu. Bất quá, lão huynh chấp thuận cho bản tăng mang tiểu tử đó theo bản tăng thôi!

Mạc Vong Ngã lấy làm lạ:

- Người nhận ra hấn?

Thiên Mã hòa thượng lắc đầu:

- Bản tăng không hề quen biết hấn.

Mạc Vong Ngã cau mày:

- Đã không quen biết, thì đòi mang hấn theo để làm gì?

Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc. Chính chàng cũng chẳng hiểu hòa thượng bắt chàng theo lão để làm gì?

Thiên Mã hòa thượng thốt:

- Bản tăng có một việc vô cùng trọng yếu, trong thiên hạ, ngoài tiểu tử ra, chẳng còn một ai làm được cái việc đó cho bản tăng!

Mạc Vong Ngã càng lấy làm lạ, hỏi:

- Việc gì trọng yếu thế?

Thiên Mã hòa thượng lắc đầu:

- Không nói được đâu lão huynh, xin lão huynh thứ cho. Bởi việc đó hết sức bí mật.

Mạc Vong Ngã cau mày, trầm ngâm một lúc lâu.

Bổng lão quát lên:

- Ai?

Liền theo tiếng quát, lão phun ra một đợt khói, khói biến thành tên, bắn vút về phía rừng.

Hoa đào, lá đào rơi rụng tơi bời. Nơi đó, có hai người đang đứng, đầu cúi thấp.

Hai người đó, một già một trẻ, hai người đó không ai khác hơn là cha con Phương Tân và Phương Dật.

Tiêu Phi Vũ trở mắt:

- Hai người từ đâu đến?

Hai cha con họ Phương chẳng dám lên tiếng.

Thiên Mã hòa thượng mỉm cười thốt:

- Hai người đó cùng đi với bản tăng.

Thì ra Thiên Mã hòa thượng đang truy tầm lá Bách Bồ Kỳ, gặp cha con họ Phương, đúng lúc cha con họ Phương đi theo Phương Cự Mộc đưa đường cho Cung Cẩm Bạc đến gặp Tiểu Hoa tại ngôi đạo quán. Họ thừa lúc Cung Cẩm Bạc gây đại náo, lén trốn đi.

Trốn đi rồi, họ gặp Thiên Mã hòa thượng.

Qua cuộc gặp gỡ đó, Thiên Mã hòa thượng được cha con họ Phương cho biết là Tàn Vô Thiện đã chết rồi, và lá Bạch Bồ Kỳ về tay Triền Mộng Bạch.

Thiên Mã hòa thượng liền dẫn hai cha con họ Phương đi tìm chàng.

Dọc đường họ bị Mạc Vong Ngã chặn Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật, rồi chạy về khu rừng đào.

Họ cấp tốc chạy theo, nhưng hai cha con họ Phương không dám vào, chỉ để một mình Thiên Mã hòa thượng ra mặt, còn họ thì nấp gần đó, xem động tĩnh.

Ngờ đâu họ bị Mạc Vong Ngã phát hiện.

Thiên Mã hòa thượng mỉm cười, hướng sang Triền Mộng Bạch hỏi:

- Chắc người đã hiểu bản tăng tìm người để làm gì rồi chứ?

Triền Mộng Bạch cười lạnh:

- Tại hạ với lão sư vốn không quen biết, xin lão sư đừng gánh vác việc người.

Chàng đương nhiên là phải hiểu lý do của Thiên Mã hòa thượng yêu cầu Mạc Vong Ngã chấp thuận cho hòa thượng mang chàng đi.

Cha con họ Phương đứng xa xa kia, nhìn thấy họ là chàng nhớ đến sự tình ngày trước tại Mac Can Sơn.

Thiên Mã hòa thượng trở mắt:

- Bản tăng cứu người, sao người lại bảo bản tăng đừng gánh vác việc người?

Triền Mộng Bạch không buồn nói nhiều, nhắm đôi mắt, buông tiếng uể oải:

- Mời lão sư đi nơi khác!

Thiên Mã hòa thượng mỉm cười:

- Nếu bản tăng bỏ đi, thì người sẽ chết vì khói thuốc của lão già kia.

Ha ha! Đi thế nào được? Bản tăng phải cứu người, mới trọn cái đạo từ bi chứ? Mới sáng tỏ cái lẽ cứu nhân độ thế chứ!

Triền Mộng Bạch cao giọng:

- Cho lão sư biết, dù tại hạ có chết cũng chẳng hề đáp ứng cái việc

của lão sư đâu, đừng nuôi mộng! Lão sư hãy đi đi! Lão sư có nói mãi cũng vô ích.

Thiên Mã hòa thượng nhìn sững chàng:

- Người có biết tại sao bàn tăng đến đây tìm người? Người biết bàn tăng nhờ người làm việc gì?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, gằn giọng:

- Biết rõ lắm!

Thiên Mã hòa thượng biến sắc:

- Người không đáp ứng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ đã tuyên bố rồi!

Thiên Mã hòa thượng nổi giận:

- Người không đáp ứng, ta muốn người đáp ứng! Người phải đáp ứng!

Lão bước tới, đưa cao bàn tay to hơn chiếc bánh xèo, bàn tay đó sè năm ngón chụp xuống như chiếc nón khổng lồ.

Nhưng Mạc Vong Ngã cũng lướt tới, đưa chiếc điều ra, cối điều hứng bên dưới bàn tay.

Nếu Thiên Mã hòa thượng chụp xuống, thay vì chụp vào đầu Triển Mộng Bạch, hẳn phải chụp phải chiếc cối điều, thuốc cối đang cháy, cối phải nóng.

Thiên Mã hòa thượng biến sắc, rút tay về, trong khi Mạc Vong Ngã đã đến trước mặt Triển Mộng Bạch, đưa lưng về chàng, mặt hướng sang hòa thượng.

Hòa thượng cao giọng hỏi:

- Lão huynh làm gì thế?

Mạc Vong Ngã cười lạnh:

- Có lời, cứ nói, có việc, cứ bàn, tại sao chưa nói, chưa bàn, lại toan động thủ? Như vậy còn thể thống gì nữa?

Thiên Mã hòa thượng sững sờ, lặng thinh mấy phút rồi hoành tay ra sau lưng, lấy chiếc hồ lô, nghiêng miệng nốc ừng ực.

Nốc mấy hơi, hòa thượng hỏi:

- Đợi ta suy nghĩ một lúc xem sao!

Cả hai, một rít khói thuốc, một nốc rượu, đối diện nhau, chẳng nói gì với ai, xem thì họ rất ung dung, thư thái, nhưng bên trong ai cũng khấn trương.

Bỗng Mạc Vong Ngã điểm nhẹ một nụ cười, phun ra một đợt khói thốt:

- Ngày nay, võ công của người tiến bộ khá lắm đó, song người vẫn chưa phải là đối thủ của ta đâu.

Thiên Mã hòa thượng lại nốc thêm mấy ngụm rượu, đoạn cười lạnh hỏi:

- Nếu chưa là đối thủ của lão huynh thì bản tăng phải làm sao?

Mạc Vong Ngã đáp:

- Theo ta thì, người nên đi đi! Đi là hơn!

Thiên Mã hòa thượng lại cười lạnh, rồi đưa tay chụp con hạc khói.

Hạc bằng khói thuốc, lão chụp làm sao được? Nếu bàn tay của lão chạm vào khói, khói phải tan!

Nhưng không, khói lửng lờ lờ, lơ lửng trước mắt lão, thế mà lão vừa chụp, hạc khói như kết tinh lại, thanh hạc có thể chết thật sự, lão cầm hạc khói nơi tay thốt:

- Có rượu ngon, phải có môi nhắm, con hạc này dùng làm môi nhâm rượu cũng được đấy!

Lão đưa con hạc khói lên, cắn một miếng nơi ức của nó, nhai như nhai một miếng thịt thật, tiếng nhai nghe rõ ràng, rồi lão nuốt xem ngon miệng lắm.

Nuốt xong miếng thịt hạc khói, lão lại nốc rượu, lần này thì lão nốc rượu thật của lão.

Luyện nội công đạt đến cái mức ngưng tụ hư không thành một vật hữu hình, tuy rằng vô thể chất, thiết tưởng cũng phải mất nhiều năm tu luyện lắm và cái tài đó, quả thật hy hữu trên đời.

Mạc Vong Ngã bật cười:

- Đốt đàn, nướng hạc, là việc làm hoại đức, sao người lại làm?

Thiên Mã hòa thượng chưa kịp nói gì, từ bên ngoài rừng đào, có giọng nói đượm ai oán vọng vào:

- Họ khinh khi con lắm, họ không xem con ra gì...

Âm thanh rất yếu, chứng tỏ người vừa thốt là một nữ nhân.

Tiếp theo đó một giọng già vang lên:

- Đừng khóc con! Có gia gia đây! Gia gia sẽ giải quyết cho con mọi việc, đúng theo ý con muốn...

Mọi người cùng nhìn ra hướng có cuộc đối thoại vừa vang lên.

Một thiếu nữ vận áo xanh, có đôi mắt sáng, nắm tay một lão nhân đi vào.

Lão nhân ốm vóc, song tinh thần còn quắc thước lắm.

Thiên Mã hòa thượng thở ra mấy hơi dài, kêu lên:

- Người cũng đến đây nữa ư?

Lão nhân chính là Đỗ Vân Thiên và thiếu nữ hiển nhiên là Đỗ Quyên.

Từ ngày lạc mất đứa con cưng, Đỗ Vân Thiên đi khắp nơi tìm nàng, đêm vừa qua, đến khu rừng đào, bất ngờ lại gặp nàng từ trong rừng chạy ra, nàng kể lẽ sự tình, nên lão cùng nàng trở lại đây tìm Triển

Mộng Bạch.

Thấy Thiên Mã hòa thượng, Đỗ Vân Thiên ngạc nhiên vô cùng.

Nhưng rồi lão lấy lại bình tĩnh, mỉm cười thốt:

- Thì ra đại sư cũng có mặt tại đây!

Lão nhìn qua Triển Mộng Bạch, suy theo dáng vẻ của mọi người, đoán được phần nào sự việc đang diễn tiến, thoáng biến sắc mặt hỏi:

- Vị lão đệ của lão phu đắc tội với đại sư như thế nào?

Thiên Mã hòa thượng bật cười ha hả:

- Làm gì có việc đó?

Mạc Vong Ngã lạnh lùng cất tiếng:

- Hẳn chỉ đắc tội với lão phu thôi!

Đỗ Vân Thiên nhìn chiếc điều khổng lồ của Mạc Vong Ngã một lúc, trầm ngâm hỏi:

- Các hạ có phải là Yên Hạc lão nhân?

Mạc Vong Ngã vẫn lạnh lùng:

- Nhân lực của người khá lắm đó.

Đỗ Vân Thiên tiếp:

- Tại hạ là Đỗ Vân Thiên, vị thiếu niên kia là lão đệ của tại hạ, đã làm gì đến nỗi phải đắc tội với các hạ?

Mạc Vong Ngã hừ một tiếng:

- Người muốn chính ta đáp lời người, hay thiếu niên đó giải thích?

Đỗ Vân Thiên nắm chặt đôi tay, trong tay lão còn có bàn tay của Đỗ Quyên, lão sợ nàng chạy vụt đến Triển Mộng Bạch. Trong trường hợp này, nếu để cho nàng làm như vậy thì bất tiện biết bao!

Lão thốt:

- Chẳng dám...

Lão chưa dứt lời, Mạc Vong Ngã bật cười ha hả:

- Không ngờ một thiếu niên như vậy, mà làm xao động đến hai nhân vật trong Thất Đại Danh Nhân cùng một lúc! Và cả hai cùng cương quyết bắt hãn theo mình!

Đảo mắt nhìn quanh, rồi hướng về Triển Mộng Bạch, Mạc Vong Ngã hỏi:

- Giả như bây giờ ta để cho người tự do, người muốn đi theo vị nào?

Tuy có võ công tuyệt đỉnh, Mạc Vong Ngã không muốn vì một việc nhỏ mọn sanh ra cuộc tranh chấp với hai vị trong Thất Đại Danh Nhân.

Do đó lão mới hỏi Triển Mộng Bạch như vậy, và lão sẵn sàng để cho chàng tự do đi theo người nào mà chàng thích.

Ngờ đâu Triển Mộng Bạch cười lạnh đáp:

- Tại hạ không quen không biết ai trong hai vị đó. Tiền bối cứ bảo họ

đi đi, tại hạ chẳng theo ai đâu! Lý do gì tại hạ theo họ chứ?

Mạc Vong Ngã kinh ngạc.

Lão không biết giải quyết làm sao, vội nhìn về phía hậu gọi:

- Phi Vũ! Thực sự thiếu niên này...

Nhưng, Tiêu Phi Vũ đã biến đâu mất dạng.

Thì ra, Tiêu Phi Vũ trông tình hình đó, tin chắc là Triển Mộng Bạch hàm oan một lần nữa.

Muốn chứng minh là chàng hàm oan, nàng phải nắm một chứng cứ và nàng nghĩ ngay đến Phương Cự Mộc.

Nàng không do dự, trở vào nhà, đi tìm Phương Cự Mộc.

Vào đại sảnh, nàng tìm dễ dàng vọng cửa bí mật, qua vọng cửa đó, theo địa đạo đi tới, cuối cùng nàng cũng đến nơi.

Cảnh tượng trước mắt làm nàng hết sức hãi hùng.

Nhưng, Phương Cự Mộc còn thoi thóp thở, chưa chết hẳn.

Nàng lấy trong mình ra một viên thuốc quý, nhét vội vào miệng Phương Cự Mộc.

Thuốc đó, không phải dùng để trị độc, song người nào trúng độc sắp chết, uống thứ thuốc của nàng, có thể sống thêm mấy khắc nữa.

Nàng chỉ cần Phương Cự Mộc tỉnh lại trong mấy phút thôi, đủ cho nàng nhờ hần chứng minh lai lịch của Triển Mộng Bạch.

Còn như cái việc chữa trị cho hần, sau này hăng hay.

Không lâu lắm, Phương Cự Mộc mở ra một búng nước xanh xanh, rồi dần dần tỉnh lại.

Một tay nắm Cung Linh Linh do Mạc Vong Ngã giao cho nàng trước đó, tay kia nắm Phương Cự Mộc, chạy nhanh ra ngoài, rồi chỉ tay về phía Triển Mộng Bạch, hỏi gấp:

- Thiếu niên đó có đúng là con trai của dì ba chăng?

Phương Cự Mộc gật đầu:

- Tiểu nhân thấy y và Tiêu Tam phu nhân cùng đi với nhau. Tam phu nhân có nói về y, cho tiểu nhân biết, song trong những câu đối đáp giữa phu nhân và y, tiểu nhân quả quyết y là con của Tam phu nhân. Thái độ của y đối với Tam phu nhân, là một bằng chứng rõ rệt hơn sự thừa nhận.

Tiêu Phi Vũ gọi lớn:

- Tiểu sư bá ơi! Hần chính là Triển Mộng Bạch đó, hần không phải là kẻ giả mạo đâu...

Lúc đó, ba cao thủ thượng thặng đang bao quanh Triển Mộng Bạch.

Thiên Mã hòa thượng thốt:

- Thiếu niên đó có quan hệ khắn thiết đối với bản tăng, bằng mọi giá, bản tăng phải bắt hần đi theo mới được.

Đỗ Vân Thiên cao giọng:

- Hôm nay, nếu lão phu không cứu thoát được thiếu niên đó, thì chắc chắn lão phu phải hối hận suốt đời. Cho nên, lão phu thà chịu đả tội với hai vị, nhất định phải mang hắn đi.

Vừa lúc đó, Tiêu Phi Vũ cất tiếng gọi Mạc Vong Ngã.

Lão dựng cao đôi mày, quát:

- Hai người không ai được mang hắn đi đâu cả!

Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng cùng hừ lên một tiếng, cùng hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Phi Vũ đã ra đến cục trường, nàng đẩy Phương Cự Mộc tới trước, cho mọi người trông thấy, đoạn thốt:

- Phương Cự Mộc là một chứng nhân! Tiểu sư bá có thể tin hắn! Phương Tân, Phương Dật đứng xa xa, biết là tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng, thế nào cũng có cuộc ác chiến xảy ra giữa ba nhân vật thượng đỉnh, cha con lão tài năng gì lại dám chen vào? Đã không dám chen vào thì còn đứng đó làm gì cho mang họa lây?

Cả hai lảng lảng chuồn đi, vì không ai chú ý đến họ, nên chẳng một người nào hay biết.

Mạc Vong Ngã không nói gì thêm, cứ luôn miệng rít khói thuốc.

Thiên Mã hòa thượng cười lạnh, hỏi:

- Khói thuốc trong chiếc điếu kia, có gây thù oán gì với lão huynh mà lão huynh rít nó mãi, làm cho nó cuộn cuộn tuông ra như thế? Lão huynh nên dành lại một tý chứ, khi nào nói xong chuyện sẽ rít, mới còn mà rít!

Đỗ Vân Thiên trầm giọng:

- Còn hòa thượng, chẳng có liên quan gì đến Triển công tử, có nói gì đi nữa, cũng vô ích thôi, tốt hơn hết nên nín lặng, rút lui khỏi chỗ này!

Thiên Mã hòa thượng ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả:

- Chứ người thì sao? Người có quen biết gì với hắn? Bất quá, người vì con gái say mê hắn, người định bắt hắn làm rể, có đúng vậy không?

Đỗ Vân Thiên trầm gương mặt, chưa kịp đáp. Mạc Vong Ngã mỉm cười, thốt:

- Ba người chúng ta, vốn quen nhau qua mấy mươi năm dài, có gì bất mãn nhau thì nên ôn tồn giải thích cho nhau nghe, cần chi phải sùng sộ mà mất cả thể thống của bậc trưởng thượng?

Đỗ Vân Thiên cười lạnh, thầm nghĩ:

- Làm gì ta có quen với lão, mà lão nói vậy chứ?

Nghĩ thế, chứ khi nào Đỗ Vân Thiên lại nói ra.

Mạc Vong Ngã tiếp:

- Cái việc ngày nay, chẳng phải chúng ta nói với nhau năm lời bảy lượt mà có thể giải quyết được. Mình cần phải thương lượng với nhau cho kỹ. Bình sinh ta không hề nói ngoa, các người nên hiểu như vậy, và ta thẳng thắn nói với các người, là các người ở đây đến lúc nào, ta cũng ở đây đến lúc đó. Các người rời đi, ta mới rời đi! Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng cùng nhìn nhau, cùng nghĩ như nhau:

- Thinh danh của lão ta rất trọng trên giang hồ, chắc lão nói ra làm sao là giữ y làm vậy.

Lão chẳng dối trá đâu!

Cả hai gật đầu, chấp thuận một cuộc thương lượng.

Mạc Vong Ngã bật cười ha hả:

- Thế thì chúng ta đến cội đào kia, ngồi xuống mà đàm đạo!

Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng bước về cội đào, Mạc Vong Ngã từ từ theo sau.

Đi ngang qua Tiêu Phi Vũ, Mạc Vong Ngã thấp giọng bảo:

- Hai cái lão ấy, chẳng phải tay vừa đâu, cứ để mặc ta ở lại ngăn chặn họ, còn người thì len lén đưa Triền Mộng Bạch rời ngay nơi này về cốc trước đi. Gã họ Triền đó, tánh tình cổ quái lắm, dọc đường người phải cẩn thận lưu ý đến hắn, đừng để hắn trốn đi.

Tiêu Phi Vũ gật đầu.

Mạc Vong Ngã lại tiếp:

- Rời khỏi nơi đây, người nên xuống thuyền ngay, người cần phải theo đường thủy, để tránh hai lão ấy. Đến Phiêu Dương, người dừng lại chờ ta một ngày, nếu qua một ngày mà ta không đến, người cứ về cốc luôn. Cứ yên tâm mà đi, việc gì ở đây, thì đã có ta.

Đỗ Vân Thiên vẫn giữ chặt tay con gái, tay lão nắm chặt tay nàng, song mắt thì nhìn Mạc Vong Ngã, theo dõi từng cử động của lão.

Mạc Vong Ngã cười lớn, thốt:

- Cái cô bé này ương ngạnh quá chừng, ta phải nói mãi nàng mới chịu đứng lại đây chờ ta!

Lão đưa chân quệt nhẹ ngang mình Triền Mộng Bạch.

Bao nhiêu huyết đạo bị điểm, đều được giải khai, song chàng cảm thấy mình yếu đi, không còn một điểm khí lực nào.

Mạc Vong Ngã khệnh khạng bước về phía Đỗ Vân Thiên và Thiên Mã hòa thượng, điểm một nụ cười, thốt:

- Hai người xem kìa, hoa đào đang lúc nở rộ, cảnh trí đẹp vô cùng...

Bỗng, Thiên Mã hòa thượng hét lên:

- Chạy đi đâu?

Thì ra, Tiêu Phi Vũ tay nắm Cung Linh Linh, tay kia nắm Triển Mộng Bạch, lôi cả hai chạy đi.

Một mình hòa thượng kêu lên, nhưng hai người cùng xông tới, hai người chính là hòa thượng và Đỗ Vân Thiên.

Cả hai quyết chặn đầu Tiêu Phi Vũ.

Nhưng Mạc Vong Ngã đã chặn đầu cả hai trước rồi.

Chiếc điều trong tay lão vung lên, vút vút, thoát tả, thoát hữu, đồng thời lão quát lên:

- Cuộc thương lượng chưa bắt đầu, các người không nên chạy đi đâu!

Bị chiếc điều ngăn chặn, Thiên Mã hòa thượng phải dùng chân chống cự, chiếc bay ra biến thành mười chiếc, trăm chiếc, trông như một đàn độc xà tung mình, chực mổ vào mình hòa thượng và Đỗ Vân Thiên.

Thiên Mã hòa thượng nổi giận, hét:

- Lão già man trá, người đã nói gì với bọn ta? Người quên nhanh thế à?

Mạc Vong Ngã bật cười ha hả:

- Ta nói như thế nào? Ta nói là nếu các người còn ở lại đây, ta cũng cứ ở lại đây, ta cam kết cho ta, chứ ta có cam kết cho thiếu niên đó đâu?

Vừa thoát, lão vừa vung tay, chiếc điều đánh ra, với đủ mọi chiêu, xử dụng đủ mọi môn như đao, thương, kiếm, kích, côn, trượng, gió rít vù vù, cuốn hoa đào, lá đào rơi rụng tơi tả.

Hơn thế, lão phun khói, khói càng phút càng lan rộng, che mờ một góc rừng.

Qua lớp khói đó, Đỗ Vân Thiên chẳng trông thấy bóng hình Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch, Cung Linh Linh đâu cả.

Họ chạy về hướng nào, thì chỉ có trời và họ cùng biết được thôi!

Không dám buông Đỗ Quyên. Đỗ Vân Thiên vương bận nàng chẳng làm sao nhân dịp Mạc Vong Ngã và Thiên Mã hòa thượng đánh nhau để đuổi theo. Lão bực tức vô cùng, rồi còn phải thỉnh thoảng tránh một chiếc điều của Mạc Vong Ngã đưa sang, chiếc nào đánh ra cũng đúng theo chiêu độc.

Đỗ Quyên cố vùng vẫy, song không thoát khỏi sự kiềm chế của cha, bất giác nàng lo sợ, gào lên:

- Khói dày đặc thế này, Triển công tử làm sao thấy đường mà chạy? Không khéo lại lạc mất nữa đấy...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 11

Nam Nhi Thái Hồ

Nhờ có khói che khuất, Tiêu Phi Vũ đưa Triển Mộng Bạch và Cung Linh Linh ra khỏi khu rừng đào.

Trước mặt không còn cây cối chặn ngang, nàng chạy nhanh, gia dĩ nàng lại có sức mạnh, lời Triển Mộng Bạch đi rất dễ dàng.

Chàng cũng có nghe Đỗ Quyên gọi, song nàng không dừng chân, trái lại chàng còn để mặc Tiêu Phi Vũ lời đi, không hề phản kháng, chàng muốn đi xa, càng xa càng hay.

Khi đến bên bờ hồ rồi, chàng gằn giọng, hỏi:

- Cô nương định làm gì tại hạ?

Tiêu Phi Vũ không đáp, nắm chặt tay chàng hơn, sợ chàng chực dịp chạy đi.

Đồng thời, nàng cao giọng, gọi thuyền.

Hồ có rất nhiều thuyền câu, trong lúc đó, trời đã sáng rõ, thuyền nào cũng đã tắt đèn và ngư phủ đang kiểm điểm số cá, phân loại để đem ra chợ bán.

Chợ cá nhóm ngay nơi bờ, nhóm một lúc rồi tan, những người mua được cá, mang đi tận các địa phương khác, bán lại kiếm đồng lời.

Ngư phủ sinh hoạt về đêm, sáng ra bán tất số cá thu hoạch, họ phê phởn chán, họ ngủ vui mãi đến chiều hôm, để tiếp tục cái sinh hoạt đều đều.

Cho nên, thuyền có đến số trăm, số ngàn nơi bờ nhưng chẳng có ai chịu đưa rước khách qua hồ, kiếm thêm lợi tức.

Tiêu Phi Vũ gọi mấy lượt rồi, chẳng có một ngư phủ nào lên tiếng.

Nàng khấn trương ra mặt.

Bây giờ, nàng không chú ý đến những thuyền đậu dựa bờ, nàng biết họ chẳng chịu đưa rước khách, nàng nhìn ra phía mặt hồ.

Vừa lúc đó, có một con thuyền đang bành bồng trên mặt nước, nàng mừng rỡ, vội kêu to:

- Người trên thuyền! Vào đây, đưa tôi sang bờ kia, bao nhiêu tiền, tôi vui lòng trả!

Trên thuyền đó, có hai người khách, một già, một trẻ, cùng là nam cả.

Khách trẻ thốt với giọng căm hờn:

- Cái gã tiểu tử họ Triển đó, xem vậy mà có phúc tướng! Đã mấy phen rồi, hắn sắp sửa chết, lại có người xuất hiện cứu hắn!

Khách già điểm một nụ cười, trông nụ cười có vẻ đắc ý vô cùng.

Lão tiếp lời:

- Hiện tại thì chúng ta đã lên thuyền rồi, cứ biết như vậy đi, còn gì nữa thì mặc cho sự việc xảy ra, sự việc đến đâu, ta ứng phó tới đó. Lên được thuyền, là cảm như an toàn rồi, mấy lão gian hoạt kia chẳng còn làm gì ta được nữa.

Đoạn lão trầm giọng, tỏ vẻ cương quyết:

- Nếu cha chẳng làm cho tiểu tử họ Triễn thành thất điên bát đảo, dở sống dở chết, thì cha sẽ chẳng bao giờ xưng Tuyệt Hộ nữa và cái tên Phương Tân này cũng sẽ xóa bỏ trên danh sách hào kiệt giang hồ!

Thì ra hai người khách đó, chính là Phương Tân và Phương Dật!

Họ xuôi thuyền đến đó, Tiêu Phi Vũ thấy thuyền, nàng gọi liền.

Phương Tân nghe gọi, biến sắc mặt thấp giọng bảo gấp Phương Dật:

- Người lắng nghe xem, chừng như giọng quen quen...

Phương Dật còn kinh hoàng hơn cha, tuy nhiên hấn hừ một tiếng đáp:

- Cần gì phải lắng nghe? Chính con quỷ liễu đầu nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ chứ còn ai nữa? Cũng may là cha con ta đã lên thuyền rồi, nếu không thì chết với nàng! Cha con ta phải nhanh tay lên mới được!

Nhanh tay để ráng chèo cho thuyền lướt đi như gió, cho mau xa chỗ bờ này.

Phương Tân chớp chớp mắt, thốt:

- Không phải vội!

Lão hé cánh cửa sổ khoang thuyền, nhìn lên bờ một phút, rồi lẩm nhẩm:

- Lão quái vật họ Mạc vắng mặt, chỉ có nàng và gã họ Triễn thôi...

Phương Dật lắc đầu:

- Dù chỉ có mỗi một mình nàng, cha con ta cũng chẳng làm sao được.

Phương Tân cười lạnh:

- Lực kém thì còn trí? Cha thua nàng về công lực, dễ thường cha cũng thua luôn mưu trí sao? Cha không thể lừa một con liễu đầu như vậy vào tròng nổi sao? Còn cái gã họ Triễn kia, cảm như một phé nhân, có đáng kể gì mà phải sợ chứ?

Lão thò đầu ra ngoài khoang thuyền, thấp giọng bảo gã phu thuyền:

- Thuyền chủ, cái người gọi trên bờ đó, vốn có quen biết với cha con lão phu, lão phu không nỡ để cho một thiếu nữ cần vượt hồ, cứ gọi mãi mà không một ai đáp ứng, song lão phu cũng chẳng thích chạm

mặt với nàng. Vậy thuyền chủ nên chọn chỗ nào đó dưới khoang thuyền, cho cha con lão phu cứ tạm thời mà ẩn nấp, còn thuyền chủ thì cứ cặp bờ cho nàng sang bên kia hồ đi, chờ mà kiếm thêm chút tiền chi dụng, thế là được việc cho cả lão phu và thuyền chủ.

Lão nói nghe hữu lý quá, lại có lợi cho chủ thuyền, nên chủ thuyền bằng lòng ngay, cảm tạ lão rồi rít, rồi đưa cha con họ Phương xuống dưới khoang, bẻ lái cho thuyền cặp bờ.

Phương Tân không quên dặn thuyền chủ đừng tiết lộ sự hiện diện của họ.

Lão khỏi phải dặn, thuyền chủ khi nào tiết lộ như vậy, bởi nếu có thể tiết lộ, thì còn chỉ chỗ cho cha con lão ẩn nấp làm gì cho phí công, phí thì giờ?

Có thuyền rồi, Tiêu Phi Vũ không chậm trễ một giây, cùng Triển Mộng Bạch và Cung Linh Linh xuống thuyền ngay.

Nàng giục:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Chủ thuyền cũng nhanh nhẹn, nghe nàng giục, vội lấy sào đẩy thuyền lách bờ.

Thuyền ra ngoài xa xa, Tiêu Phi Vũ thở phào, cho là thoát nạn.

Nàng có biết đâu, ở lại chưa chắc là một cái nạn, vì lo ngại viễn ảnh một cái nạn, chạy đi, trong lúc tưởng mình đã thoát thì chính là lúc cái nạn thực sự bắt đầu, chứ không phải là một viễn ảnh như trước. Không gian lộp sương mờ, sương dày bao phủ khắp mặt hồ, sương không thành lớp, sương kết thành từng vầng, từng vầng nhỏ vầng to lơ lửng trôi đi trên mặt hồ...

Bây giờ, Tiêu Phi Vũ mới buông Cung Linh Linh, đặt nó nằm xuống trên sàn thuyền, sau đó, nàng mới day qua nhìn Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Cái con bé có giọng nói ngọt ngào đó, gọi người, nhưng ta cứ kéo người đi như thế này, chắc là người bức tức lắm, phải không? Nàng là ai, tại sao nàng quá quan tâm cho người lắm thế?

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Cô nương không quyền cưỡng bức tại hạ tuân theo cái hứng của cô nương.

Tiêu Phi Vũ hừ một tiếng:

- Ta phải lôi người đi theo ta mới được chứ, nếu mà để cho người ở lại đó, người chịu làm sao nổi với họ? Dễ thường người thích bị ai muốn khinh khi người, cứ cho khinh, phải không?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Dù tại hạ có thể nào, thiết tưởng điều đó cũng chẳng quan hệ gì

đến cô nương, đừng tưởng mình là con người được ưu đãi trên mọi mặt mà có quyền định đoạt đến cả sinh mạng tự do của kẻ khác, cô nương không được phép nghi oan cho bất cứ ai, và cũng đừng tưởng là bất cứ ai cũng cần đến sự thương hại của cô nương. Bởi trên thế gian này, nếu có một người sống bám vào thế lực, tiền tài, lòng nhân từ của kẻ khác, thì cũng có một số người không cần ai tiếp trợ, xót thương!

Tiêu Phi Vũ không giận.

Ánh mắt của nàng hòa dịu vô cùng, nhưng nàng vẫn giữ cái giọng lạnh trong khi thốt với chàng:

- Người không muốn ai tiếp trợ, nhưng khi người ta muốn như vậy, người có đủ sức kháng cự lại sự tiếp trợ đó không? Muốn cự tuyệt cái ý của một người, hoặc ác ý, hoặc hảo ý, ít nhất người cũng phải đủ sức cự tuyệt lực lượng của người đó chứ? Giả như người ta dùng bạo lực, bắt buộc người phải chấp nhận sự tiếp trợ, thì người cự tuyệt được chăng, khi người hoàn toàn bất lực? Bất cứ việc gì, nếu mình không muốn mà không thể cự tuyệt, không cự tuyệt nổi, là mình không anh hùng. Mình chỉ là một ngốc tử.

Triển Mộng Bạch giật mình.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, đoạn lẩm nhẩm:

- Anh hùng! Ngốc tử...

Cay thật! Đắng thật! Mà cũng ngọt bùi thật!

Chàng không nhận định được rõ rệt, hiện tại cái vị gì đang thấm nơi đầu lưỡi của chàng, bởi cái vị đó có đủ chua, cay, đắng, ngọt, bùi và cái vị đó đã dần dần xuống đến yết hầu, vào cơ thể chàng...

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Ta làm như vậy, chẳng phải ta vì người đâu nhé! Mà tưởng ta như cái con bé kia mà làm!

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Tại hạ nào dám tưởng như thế đâu, cô nương? Mà tưởng làm gì chứ?

Tiêu Phi Vũ buột miệng thở dài, niềm thán oán âm u bộc lộ rõ rệt.

Song, nàng vẫn giữ giọng lạnh lùng, tiếp nói:

- Ta không vì người đâu, ta chỉ vì dì ba ta thôi, ta không nỡ để dì ba ta có một...

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Dì ba! Dì ba! Cứ mở miệng là nhắc đến dì ba! Dì ba là chi của cô nương chứ? Việc của mẫu thân tại hạ, đã có người trong họ Triển lo liệu, chẳng can gì đến ngoại nhân, cô nương nên đứng ngoài vòng là hơn!

Chàng hét lớn, Tiêu Phi Vũ càng hét lớn hơn:

- Phải! Dì ba là mẹ của người, người nên nghĩ lại xem, với cái thứ vũ công múa rối của người đó, liệu người có báo thù cho mẹ được chăng? Không báo thù được, liệu người còn mặt mũi nào chường ra trước mặt người đời?

Triển Mộng Bạch hứ một tiếng:

- Đành rằng muốn báo thù là phải có võ công cao, muốn có võ công cao là phải học, nhưng tại hạ không thích học cái thứ võ công lai lịch bất chánh, bất minh, cô nương biết chưa?

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Được! Người cứ sánh anh hùng, sánh cốt lớn, người cứ biểu lộ tánh nam tử, chí trượng phu. Người chẳng cầu nơi người, người chẳng lụy nơi người! Được lắm! Người không cầu lụy người ta làm cho, để thường người ta sẽ đến quỳ lạy người, van cầu người để mà dạy người. Người tưởng dạy người là một vinh hạnh lớn à? Người tưởng ai ai cũng ham cái vinh hạnh đó à?

Rồi nàng dịu giọng, như chị cả sừng sộ đưa em nhỏ ngoan cố, xong lại dịu ngọt:

- Ta đưa người về cốc, cho người học võ công như vậy là ta tốt hay xấu? Ta làm như vậy, là nhục cho người lắm phải không?

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Chàng trầm lặng một lúc lâu, đoạn hướng mắt sang Cung Linh Linh, đang nằm ngủ mê man trên sàn thuyền.

Rồi chàng trở ánh mắt nhìn qua Tiêu Phi Vũ.

Tâm tư chàng trầm trọng vô cùng.

Tiêu Phi Vũ nhìn chàng, đúng hơn nàng nhìn bộ y phục lam lũ trên mình chàng, bộ y phục suốt mấy hôm rồi, chàng chẳng hề thay, bởi chàng đâu có bộ y phục thứ hai mà thay?

Ánh mắt của nàng long lanh, ẩn ứa niềm bi ai, thương cảm không bờ.

Nàng nhìn lên ánh mắt chàng, trong ánh mắt đó, ngời vẻ kiên nghị, cương quyết lạ.

Nàng nghe lòng nao nao.

Nàng tự hỏi:

- Tại sao nghe lòng nao nao? Tại sao? Yêu? Hay thương hại? Hay kính trọng? Hẳn là một ngốc tử hay anh hùng? Dù sao thì hẳn là một thiếu niên hy hữu, bình sinh ta mới gặp lần đầu.

Nàng không muốn chi hơn, hiện tại trong lúc này, là có dịp đối tốt với chàng, và chàng cũng đối tốt đáp lại.

Phức tạp thay, tâm tình nữ nhân!

Cứ đi quanh quẩn, đi vòng vòng, lòng muốn bước đến đích, song chân do dự, mà không chịu lui ra xa, do dự mà mắt cứ đăm đăm nhìn cái đích.

Giả như có ai đó đẩy tới thì nữ nhân sẽ cho rằng vận đỏ đã lên!

* * * Dưới khoang thuyền tự nhiên phải tối tăm, dĩ nhiên phải bực bội.

Người vô sự còn bực bội, huống hồ người hiểu sự?

Phương Dật nghiêng răng, thầm nghĩ:

- Ta dùng trăm phương, nghìn kế quyết học cho được võ công, ta còn quỳ lạy, van xin, thế mà chưa ma nào thu nhận ta, truyền thọ võ công cho ta! Còn tiểu tử, không cầu lạy ai, lại có người sẵn sàng truyền thọ, hắn càng từ khước, người ta càng cưỡng ép, người ta lại dùng đến oai lực cưỡng ép! Hừ! Hắn có phải là con trời con đất gì đâu? Tại sao người ta thích hắn, người ta trọng hắn? Hắn hơn gì ta? Phương Dật nghiêng răng, răng kêu ken két!

Nghe Tiêu Phi Vũ mắng Triển Mộng Bạch, hắn ngừng nghiêng răng, hắn lại điểm một nụ cười.

Phương Tân nghiêng đầu, đưa miệng sát vào tai hắn, hỏi:

- Người cười gì?

Phương Dật thì thầm:

- Con cười cái gã họ Triển đó, làm cao...

Phương Tân cười lạnh:

- Đừng cười hắn, vô ích! Người tưởng liễu đầu đó, mắng hắn như vậy là tốt cho hắn nữa, phải không? Lầm rồi! Người làm to! Cho người biết, nàng yêu hắn rồi đó nhé!

Lão giải thích:

- Người biết không, trong mười thiếu nữ, có tám chín nàng thích những chàng trai ương ngạnh, quật cường, chứ đừng tưởng là cứ nhu hòa, hiền diệu như người giả vờ đó, là chúng mê tít, mê toi! Mà ta hỏi, người nghĩ sao lại cười? Hiện tại họ Triển đã bắt đầu thăm thía những gì nàng vừa nói, hắn sẵn sàng về sơn cốc với nàng rồi đó!

Phương Dật rít qua hai hàm răng:

- Tiểu liễu đầu! Đáng ghét thật!

Hắn đảo mắt nhìn quanh đó, thấy một chiếc búa, chụp nó, vung tay lên, toan đập thủng đáy thuyền.

Phương Tân nắm tay hắn, giữ lại, gần giọng mắng:

- Ngốc tử! Người nổi điên rồi phải không? Muốn làm gì thế?

Hai cha con đối đáp, đến cả những lúc giận, cũng chỉ thì thầm, âm thinh còn nhỏ hơn tiếng cánh muỗi vo ve.

Phương Dật hần học:

- Đục thủng thuyền, cho bọn cẩu trệ đó chết hết, con mới hả!

Phương Tân nạt:

- Chúng chết, dễ thường người sống sót à? Chúng chết, người được lợi gì?

Phương Dật còn hằm hằm:

- Thế để cho chúng sống à? Thế để cho chúng khoái lạc à?

Phương Tân hừ một tiếng:

- Người ngốc hơn con lợn! Người có thấy chỗ chi đây không?

Lão đưa tay chỉ một kẽ hở nơi sàn thuyền, kẽ hở rộng độ nửa ngón tay, theo chiều dài.

Phương Dật hừ một tiếng:

- Liên quan gì đến chúng?

Phương Tân lại lấy trong mình ra một ống đồng, hình con hạc, cổ hạc vươn dài ra, nơi mỏ hạc có một lỗ nhỏ.

Đoạn lão thì thầm:

- Chờ chúng ngủ, ta thổi cái thứ hơi trong bụng con hạc theo kẽ hở, lên trên khoang thuyền, chúng hít phải, thì hoàn toàn trở thành công cụ của ta, mặc tình ta sử dụng.

Lão gật gù, tiếp:

- Nữ? Người cứ đùa cợt, tùy thích. Nam? Ta sẽ truy ra lá Bạch Bồ Kỳ! Bây giờ, người đã hiểu ra chưa, ngốc tử? Cái kế đó tuyệt diệu hay việc người đục thuyền tuyệt diệu?

Phương Dật mở to mắt, ánh mắt sáng ngời, hấn lại há miệng nhe răng cười, có điều không dám cười thành tiếng.

Hấn tán:

- Tuyệt! Tuyệt! Gia gia tài quá!

Bỗng, Phương Tân đưa tay bịt miệng hấn.

Lão trừng mắt, quát khế:

- Im chứ!

Vừa lúc đó, bên trên khoang thuyền, có tiếng chân người.

Người nào đó bước tới, bước lui, như đi bách bộ trên đoạn đường bằng phẳng, đi một lúc, lại dừng ngay chỗ kẽ hở.

Bên dưới, cha con họ Phương hồi hộp.

Sau cùng, Tiêu Phi Vũ cất tiếng:

- Người nghĩ sao?

Không có tiếng đáp.

Tiêu Phi Vũ lại hỏi:

- Bây giờ, người định làm gì?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Xuống dưới khoang thuyền, ngủ một giấc.

Chùng như chàng giở hé một mảnh ván, nện bên dưới vệt sáng lên. Phương Tân và Phương Dật giật mình, cùng biến sắc mặt, tim họ nhảy mạnh, suýt vỡ buồng ngực.

May thay cho họ, thuyền chủ đã lên tiếng:

- Xuống dưới không được đâu!

Tiếp theo đó, tiếng chân người vang lên, nặng hơn, rồi mảnh ván được đặt trở lại như cũ.

Bên dưới, ánh sáng tắt.

Cha con họ Phương thở phào.

Tiêu Phi Vũ bảo:

- Người muốn ngủ, cứ nằm đó mà ngủ, ta không ngủ đâu, đừng tìm chỗ khác làm chi.

Phương Dật mắng khế:

- Chứ chẳng lẽ người cùng nằm ngủ với hấn à? Ngủ như vậy còn gì danh dự của người?

Hừ, khéo nói nhảm!

Phương Tân nhìn hấn, hỏi:

- Người ghen?

Rồi lão trấn an hấn:

- Chậm một chút đi con, trong chốc lát nữa đây, nàng sẽ về tay con, chùng đó con muốn dày vò nàng cách nào tùy thích!

Lão lấy con hạc đồng ra, kiểm điểm chất hương mê lại kỹ lưỡng.

Lão chuẩn bị thực hành ý định.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ nằm mộng cũng không tưởng là dưới khoang thuyền, có hai hồ ly, một già một trẻ, hồ ly thì không khi nào ăn thịt người, chứ riêng hai hồ ly này chực chờ ăn thịt họ.

Họ ngồi đối diện nhau, song chẳng ai nhìn ai.

Lâu lắm, Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Người học võ công với gia gia ta, có gì đáng cho là nhục đâu, sao người không thích?

Đến Phiêu Dương rồi, mình lưu lại đó một ngày...

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Tại hạ có khi nào nói là sẽ học võ công với lệnh tôn đâu?

Mẹ chàng chết cách thảm thiết, mẹ chàng phải rời cốc, sống kiếp phiêu bồng, chỉ vì phụ thân Tiêu Phi Vũ.

Vì mẹ, chàng căm hận lão ấy vô cùng.

Tiêu Phi Vũ đứng lên, dậm chân thành thịch trên sàn thuyền, gất:

- Người nói sao? Ta đã giảng giải hơn nửa ngày trời, người cũng chẳng chịu hiểu à?

Người vẫn không chấp thuận à?

Bỗng, có tiếng keng vang lên, dưới khoang, ngay chân Tiêu Phi Vũ. Thì ra Phương Tân vừa đưa mỏ con hạc đồng lên kể hờ, sắp sửa phun thuốc mê.

Đúng lúc Tiêu Phi Vũ dậm chân, lại dậm đúng chỗ con hạc đồng vừa được lão ta đưa lên.

Ván thuyền rung động, chạm mỏ con hạc đồng, phần lão hoảng hồn, hơi lỏng tay một chút, con hạc rơi xuống đáy thuyền, bật kêu một tiếng keng.

Triển Mộng Bạch biến sắc thốt nhanh:

- Bên dưới có người!

Cha con họ Phương biến sắc.

Thuyền chủ nghe động, chạy vào, dang hai tay ra như để ngăn chặn, mà cũng để phân bua:

- Làm gì có người bên dưới, khách nhân? Đó là một con mèo, mèo của tôi nuôi đấy!

Triển Mộng Bạch thở phào:

- Thế à?

Bên dưới, cha con họ Phương cũng thở phào.

Phương Dật mắng khế:

- Cái lão già đó, đáng ghét thật! Dám cho rằng cha con ta là mèo! Nhất định xong việc này rồi, con sẽ trừng trị lão một phen mới hả! Triển Mộng Bạch lại đứng lên đi tới, đi lui, đảo mắt nhìn khắp bốn phía, nhìn trên, nhìn dưới.

Chàng thấy trên mặt bàn, có hai chén trà, chén còn đầy.

Lúc đó, thuyền chủ đã bước ra, vợ thuyền chủ bước vào.

Triển Mộng Bạch mỉm cười, thốt:

- Tánh tại hạ rất thích mèo, không ngờ trên thuyền này lại có mèo. Bà bế nó lên đây, cho tại hạ vuốt ve nó một lúc đi!

Mụ chủ thuyền lui lại đứng nơi kể hờ sàn thuyền, hẳn là nơi đó chứa một kể hờ, để thò ngón ta giờ mảnh ván, lên xuống.

Bà lắc đầu:

- Nó xấu xí lắm, ốm tong ốm teo, có đáng cho khách nhân xem đâu! Đừng xem là hơn!

Nhìn thần sắc mụ ta, Triển Mộng Bạch nghi ngờ.

Vì đã trải qua nhiều gian nguy, vì đã bị lừa quá nhiều lần, chàng rút kinh nghiệm đáng kể, bây giờ chàng không là một thiếu niên ngớ ngẩn như ngày nào.

Chàng quát to:

- Bà bước qua một bên, cho tại hạ xuống dưới đó xem!

Mụ vợ chủ thuyền không nhút nhích.

Thật khó cho Triển Mộng Bạch, chẳng lẽ chàng đưa tay xô đẩy bà ta? Dù sao thì chàng cũng nhớ cái câu nam nữ thọ thọ bất thân. Chàng quay mặt lại nhìn Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ hội ý bảo:

- Bà nên bước qua một bên, nếu không, tôi sẽ...

Bỗng, một tiếng động hải hùng vang lên, từ dưới khoang phát ra, đồng thời con thuyền rung chuyển mạnh.

Vợ chủ thuyền lộ vẻ bối rối, kêu lên:

- Con mèo... con mèo ác ôn...

Tiêu Phi Vũ lướt tới, xô bà ta qua một bên. Triển Mộng Bạch bật tẩm ván liền.

Thoáng đưa mắt nhìn xuống bên dưới, chàng kinh hãi.

Nước! Nước tràn vào khoang thuyền, hông thuyền đã thủng một khoảng lớn.

Nước tràn rất nhanh, chớp mắt đã đầy vào khoang, nước sắp lên đến sàn thuyền.

Thì ra, bên dưới khoang thuyền, cha con họ Phương nghe Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ bức bách vợ chủ thuyền, họ biết ngay là sự bất lợi sẽ xảy ra cho họ.

Mà Phương Tân thì sợ những người họ Tiêu còn hơn sợ cạp dũ, rắn độc. Lão không do dự được nữa, bảo Phương Dật chụp búa đập vào hông thuyền, một mảnh ván bung ra, bày một khoảng trống ngang vừa người chui, dài độ ba thước.

Cả hai không chậm trễ, chui mình qua lỗ hổng đó, thoát ra đáy hồ.

Vợ chủ thuyền biến sắc mặt xanh dờn, gào khóc vang dội.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cũng kinh hãi không kém mụ chủ thuyền.

Trong khi mọi người trên thuyền lo sợ cuống cuồng, nước vẫn tràn vào.

Con thuyền sẽ đắm trong thoáng mắt.

Vô lý hết sức là chủ thuyền lúc đó nắm cứng Triển Mộng Bạch hét oang oang:

- Đền! Đền thuyền! Phải đền cho ta!

Triển Mộng Bạch vừa khản cấp, vừa phẫn nộ.

Tiêu Phi Vũ vừa hoang mang, vừa bức tức, thấy chủ thuyền vô lý như thế, hét trả:

- Ngươi đòi bắt đền ai? Ta hỏi ngươi, kẻ nào ở dưới khoang thuyền?

Ác tặc ở dưới thuyền là ai?

Thuyền chủ không đáp, vợ thuyền chủ kêu lên:

- Họ đấy à? Họ là hai người, một già một trẻ.

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Cha con họ Phương?

Triển Mộng Bạch gạt ngang:

- Dù là ai, mình sẽ điều tra lại sau này, bây giờ hãy lo thoát nạn là cần thiết nhất!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Người thạo thủy tánh chứ?

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

Tiêu Phi Vũ bế Cung Linh Linh lên, đúng lúc đó, nước đã tràn ngập sàn thuyền. Thế nước bây giờ quá mạnh, con thuyền kể như đắm rồi.

Tiêu Phi Vũ co chân đá bay một chiếc bàn, bảo gấp:

- Đeo dính nó nhé, tuyệt đối đừng buông tay, nếu không bị hà bá rút chân đấy!

Triển Mộng Bạch chụp ngay chiếc bàn, hỏi:

- Còn cô nương?

Tiêu Phi Vũ đã ra bên ngoài mũi thuyền rồi.

Vợ chồng thuyền chủ còn lẫn lẩn trên khoang, sờ món này, chụp món khác, mang theo mình tất cả, rồi lại sợ vướng vẩn mà phải bị chìm, lại bỏ xuống.

Bỏ rồi tiếc, lại nhặt lên, nhặt lên rồi bỏ xuống, cứ lay hoay chọn lựa, song không làm sao chọn thứ này, bỏ món kia được.

Cả hai vợ chồng cứ loay hoay mãi trong khoang thuyền, con thuyền chìm xuống, nước tràn vào.

Chủ thuyền luống cuống, vợ y lại luống cuống hơn, phần tiếc đồ vật, phần sợ chết, kêu lên ơ ới:

- Bắt đền họ, đừng cho họ đi đâu cả!

Triển Mộng Bạch nắm chiếc bàn, nương thân nó, nổi bênh bồng mặc cho sóng đùa.

Bỗng, chàng cảm thấy có cái gì chạm vào chân, như có kẻ nào ở dưới sâu nắm chân chàng, kéo mạnh.

Bởi, không quen thủy tánh, bị kéo như vậy, chàng hụp mình luôn khỏi mặt nước, rồi hoảng quá, há miệng ra toan kêu lên, nước tràn vào, chàng uống đầy bụng nước, ngất xỉu luôn, bàn tay buông luôn chiếc bàn.

Chiếc bàn bị sóng đánh dạt ra xa xa...

Vừa lúc đó, có ba chiếc ngư thuyền lướt sóng tiến tới.

Có lẽ những ngư phủ đã trông thấy tai nạn nên cho thuyền đến nơi tiếp cứu. Thuyền chưa đến tận chỗ, mấy gã thanh niên lực lưỡng đồng nhảy xuống hồ.

Người được họ cứu trước hết là Tiêu Phi Vũ.

Và, chính mẹ vợ chủ thuyền cứu nàng, bởi bà thấy nàng mặc y phục hoa lệ, định chắc là nàng thừa tiền lắm bạc, bà hy vọng nàng sẽ đền cho bà chiếc thuyền đã thủng.

Lên thuyền rồi, Tiêu Phi Vũ nhìn xuống mặt hồ, thấy loi ngoi nhiều chiếc đầu bao vòng một khoảng rộng lớn, những ngư phủ đó đang tìm vớt Triển Mộng Bạch.

Nàng gọi to:

- Cố gắng tìm, các anh em ơi, còn một người nữa!

Mẹ vợ chủ thuyền mỉm cười:

- Một người nữa? Cái gã y phục rách rưới đó, không phải cứu gã làm gì, gã nghèo quá, làm gì đền được chiếc thuyền của ta mà cứu cho uổng công?

Tiêu Phi Vũ vừa khấn cấp, vừa giận, song nghĩ ra chẳng phải lúc phát tác, đành thôi.

Mẹ vợ chủ thuyền lại nhìn ra mặt hồ, quan sát một lúc, bỗng kêu lên thất thanh:

- Còn lão ấy đâu? Sao ta không thấy?

Có người đáp:

- Đại tẩu muốn nói đến Ngư đại ca à? Yên trí đi, đại tẩu. Tại hồ này còn ai thạo thủy tánh hơn Ngư đại ca? Nhất định chẳng việc gì đâu.

Một người nữa, tiếp:

- Nếu Ngư đại ca có bề gì, bọn này thường cho, đại tẩu yên trí đi!

Mẹ vợ chủ thuyền bật khóc.

Ài khuyên giải, trấn an, mẹ vẫn khóc, mẹ cứ sợ chồng mẹ chết chìm thôi.

Thấy lâu quá, chưa ai tìm được Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ toan nhảy xuống hồ, hiệp sức với các ngư phủ.

Nhưng mẹ vợ chủ thuyền sợ mất nàng, không đền thuyền, vội níu nàng lại, hỏi:

- Cô nương định làm gì thế?

Tiêu Phi Vũ sừng sộ:

- Chồng của bà thạo thủy tánh không chết được, chứ hẳn có biết bơi lội chi đâu, tôi phải tìm hẳn chứ?

Rồi nàng cũng bật khóc như mẹ.

Vừa khóc nàng vừa gào:

- Bà phải buông tôi ra, bà không buông, tôi giết tất cả! Tôi sẽ giết tất cả đó bà! Luôn cả bà nữa!

Các ngư phủ chưa từng thấy một thiếu nữ nào hung hãn như nàng, nên cười thầm, mắng thầm, song họ vẫn trấn an nàng:

- Cô nương đừng sợ, thế nào rồi chúng tôi cũng tìm được cái người đó cho, chẳng mất đâu!

Lúc đó các ngư phủ đã lên thuyền, chỉ trừ chủ thuyền của bọn Triển Mộng Bạch, mà các bạn đồng nghiệp gọi là Ngư đại ca, còn ở dưới nước.

Một gã thấy Tiêu Phi Vũ bị ai cực độ, vội trấn an nàng:

- Đừng lo, cô nương, bọn tôi sẽ tìm được người đó cho, không mất đâu!

Hắn cởi áo, nhảy liều xuống nước một lần nữa, vừa để tìm Triển Mộng Bạch, mà cũng tìm luôn Ngư đại ca.

Không lâu lắm, người được gọi là Ngư đại ca từ dưới nước ngoi lên, nhận định kỹ mũi thuyền, rồi đạp chân xuống nước nhảy vút lên cao, bên trên thuyền, một vài người đưa tay chụp y lôi vào.

Y rơi đúng giữa khoảng mũi thuyền, trong tay có kẹp Triển Mộng Bạch.

Lúc mới lên, y còn tỉnh miệng điểm một nụ cười, còn Triển Mộng Bạch thì mê man vì uống quá nhiều nước.

Vợ y nhào tới ôm chầm lấy y, khóc sụt sùi.

Bất thành linh, y ngã xuống sàng thuyền, rồi bất tỉnh luôn như Triển Mộng Bạch.

Bây giờ mọi người mới nhận ra cánh tay y bị thương, có lẽ máu ra nhiều, song nước cuốn rửa sạch máu, thành ra không ai thấy rõ ngay lúc đó.

Tiêu Phi Vũ cũng nhào tới, nắm lấy tay Triển Mộng Bạch, lay lay gọi tỉnh chàng.

Mấy ngư phủ vây quanh cả hai người, làm những động tác cấp cứu, đồng thời nấu nước gừng cho cả hai uống, tăng nhiệt độ.

Thì ra hai cha con họ Phương xuống nước rồi, chưa chịu đi ngay, họ ở đó, chờ thuyền đắm, để bắt Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch.

Tiêu Phi Vũ được bọn ngư phủ cứu lên thuyền nhanh chóng, họ không làm gì được nàng, họ liền quay sang Triển Mộng Bạch.

Chàng không quen thủy táng, nên bị cha con họ Phương chụp chân lôi đi.

Ngư đại ca quyết bắt cho được Triển Mộng Bạch để đền chiếc thuyền, nên lội quanh quần nơi chỗ thuyền đắm, bắt chợt bắt gặp cha con họ Phương đang lôi Triển Mộng Bạch.

Hắn giành lại, bị cha con họ Phương dùng mũi thính đâm trúng cánh tay, nhưng hắn không bỏ cuộc, quyết dành cho kỳ được Triển Mộng Bạch.

Luận về võ công, thì Ngư đại ca kém xa cha con họ Phương, nhưng

cha con họ làm sao sánh được con trâu nước vùng Thái Hồ lúc ở dưới nước?

Thành ra, đôi bên dằng co một lúc, kể đến bọn ngư phủ trên thuyền nhảy xuống tiếp viện.

Giành giật với một mình Ngư đại ca, cha con họ Phương còn không làm gì được, giờ đây có thêm nhiều người nữa, cha con họ mong gì thành công?

Thế là họ bỏ đi, và cảm như tâm cơ lao nhọc một cách vô ích.

Cha con họ Phương bỏ đi rồi, bọn ngư phủ không đuổi theo làm gì, cùng Ngư đại ca lên thuyền.

Không lâu lắm, Triển Mộng Bạch tỉnh lại.

Một ngư phủ reo lên:

- A! Người anh em đã tỉnh rồi! Nếu chậm một chút nữa, vợ của người anh em khóc mù đôi mắt đấy!

Triển Mộng Bạch không hiểu gã ngư phủ nói gì, giương đôi mắt ngơ ngác nhìn gã, rồi đảo quanh một vòng, thấy Tiêu Phi Vũ ngồi cạnh chàng, tay nàng nắm chặt tay chàng, lệ bi thảm còn ràn rụa...

Bất giác chàng hiểu.

Chẳng rõ lúc đó chàng vui hay giận vì gã ngư phủ hiểu lầm.

Bỗng chàng hỏi Tiêu Phi Vũ:

- Cung Linh Linh? Nó có sao chẳng?

Tiêu Phi Vũ lúc đó mới trực nhớ ra đứa bé.

Nàng xám mặt, không biết phải đáp làm sao.

Triển Mộng Bạch vùng đứng lên, Tiêu Phi Vũ đã nhanh hơn, chạy ra sau lái thuyền.

Nàng chạm phải một người, thì ra người đó là Triển Mộng Bạch, chàng chạy nhanh hơn nàng, bởi cả hai hấp tấp quá chừng, không ai lưu ý đến ai, thành đụng đầu nhau.

Nhưng họ chạy ra sau lái để làm gì?

Có thể nào Cung Linh Linh ở đó sao?

Họ chạy ra đó là để nhìn về phía hậu, nhìn chỗ thuyền đâm xem có bóng người trên mặt hồ chẳng?

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Thế là nó còn ở dưới nước! Thế là chẳng có ai vớt được nó!

Bọn ngư phủ cũng theo họ ra sau lái thuyền, bây giờ tất cả mới hay là còn một người nữa ở dưới nước.

Triển Mộng Bạch kêu trời luôn mấy tiếng, rồi gào to:

- Cung lão tiên bối! Tại hạ đã phụ lời ủy thác của tiên bối! Tại hạ không xứng đáng...

Chàng dậm chân toan nhảy xuống nước.

Một người nắm chàng lại, hỏi:

- Nhảy đi đâu?

Chàng rít lên:

- Buông ra! Buông ra! Đã không làm tròn ủy thác, ta định chết chứ còn đi đâu nữa?

Bọn ngư phủ khen thầm:

- Hắn là một con người nghĩa khí, có một bằng hữu như hắn quả thật là hiếm phúc!

Một ngư phủ mập vỗ tay lên vai chàng, thốt:

- Bằng hữu đòi chết à? Chết có ích gì? Chết cũng chẳng cứu vãn được sự tình, huống chi bọn này cứu bằng hữu lên, rồi lại để cho bằng hữu nhảy xuống nước trở lại mà chết à?

Đừng rối loạn lên, để bọn này tìm một lần nữa. Bằng hữu hãy cho biết nạn nhân có hình dáng như thế nào đi?

Một ngư phủ khác tán đồng:

- Đại Sa Ngư nói đúng đó!

Đại Sa Ngư, cũng như Ngưư đại ca, là những danh hiệu bọn ngư phủ tặng nhau. Đại Sa Ngư là chủ nhân một chiếc thuyền to lớn, chừng như được mọi người trong nghề nghiệp nể nang lắm.

Triển Mộng Bạch thốt qua bi thương:

- Một đứa bé gái, nó...

Bỗng, có kẻ kêu lên:

- Các người xem kia, mừng tượng có ai đó đang trôi lều bều trên mặt nước kia!

Đại Sa Ngư bảo nhanh:

- Xem kỹ lại, có đúng vậy chăng?

Người vừa kêu lên, cao giọng xác nhận:

- Đúng rồi! Tôi xem kỹ lắm rồi! Một đứa bé nhỏ, lại là bé gái!

Triển Mộng Bạch cấp tốc nhảy xuống nước, không ai ngăn trở kịp.

Tiêu Phi Vũ hét lớn:

- Trời ơi! Hắn không biết lợi! Làm thế nào bây giờ?

Nàng mất cả bình tĩnh, sợ Triển Mộng Bạch chết chìm, lại nhảy theo luôn.

Lúc đó, nàng đã khôi phục công lực rồi, bọn ngư phủ làm sao ngăn chặn nàng nổi?

Nàng cũng không hơn gì Triển Mộng Bạch, cũng chẳng biết thủy tánh, nhảy xuống nước là quá lo lắng cho nhau chứ chẳng làm được việc gì, trái lại còn lúng túng trong nước.

Thành ra, nhảy xuống đó, cả hai tìm cái lụy cho mình thôi.

Bọn ngư phủ hoảng hồn, nhảy theo, lo cứu vớt hai người hơn là cứu

đứa bé.

Đại Sa Ngư nhìn kỹ, quả nhiên như lời một ngư phủ đã nói, một đứa bé gái trôi theo sóng đùa trên mặt nước, không rõ nó còn sống hay đã chết, nó bất động.

Hắn định ninh là nó đã chết, hắn than thở, tỏ vẻ thương xót vô cùng.

Đoạn, y phóng mình xuống nước. Vớt đứa bé gái, nhận ra thân thể của nó chưa lạnh, mạch còn nhảy, song rất nhẹ.

Hơi thở của nó quá mỗi mòn, hơi thở đó có thể đứt trong bất cứ phút giây nào.

Nó mê man trầm trọng.

Những ngư phủ đó, tuy sống nghề hạ bạc, bình sanh từng thấy nhiều người chết chìm, song họ chưa hề gặp một cảnh tượng nào kỳ quái như thế này.

Đúng là kỳ quái, bởi bị cái nạn đắm thuyền, dầm mình trong nước rất lâu, một đứa bé yếu đuối như vậy, lại không chết!

Họ cho là thần linh phù hộ, phù hộ đứa bé, phù hộ luôn họ nên mới giúp họ vớt đứa bé, bởi đáng lý ra, nó phải chìm sâu dưới đáy hồ, và như vậy, họ làm sao vớt nó lên được?

Và, nếu có vớt được, cũng phải dùng chài, hoặc lưới, và mất thời gian lâu, cuối cùng chỉ vớt cái xác chết, chứ làm gì vớt được người sống.

Họ nghĩ, chỉ có thần linh giúp sức, đứa bé mới bồng bềnh trên mặt nước cho họ thấy.

Niềm tín ngưỡng kích động, tất cả cùng quỳ xuống tạ ơn Long Thần.

Tiếp theo đó, Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch cũng được bọn ngư phủ đưa lên thuyền.

Cả hai trông thấy Cung Linh Linh còn sống, hết sức hân hoan.

Đại Sa Ngư vỗ tay lên vai Triển Mộng Bạch, cười vang thốt:

- Đáng trách người anh em thật, không biết lợi mà cũng nhảy xuống nước mà cứu đứa bé. Người anh em liều quá, có chắc gì cứu được nó, mà tự mình biết đâu lại chẳng chết theo nó?

Triển Mộng Bạch thành thật đáp:

- Tôi cũng chẳng biết tại sao tôi lại liều như vậy, thấy nó trôi bồng bềnh trên mặt nước, tôi đâm hoảng, bất chấp hiểm nguy, phóng mình xuống nước như cái máy.

Chàng không xưng là tại hạ, bởi chàng nghĩ bọn ngư phủ này không thuộc giới giang hồ, họ là những người chuyên cần nghề nghiệp, sống cuộc đời bình dị, tâm tánh chất phác, họ có hiểu hai tiếng tại hạ là chi?

Cái sáo giang hồ, đem dùng với họ, quả không nhằm chỗ vậy.

Đại Sa Ngự mỉm cười:

- Đúng vậy! Cứu người như cái máy, tâm chưa nghĩ đến việc cứu, ý đã day động rồi!

Giả như đợi cái tâm đắn đo, cân nhắc lợi và hại, thì việc cứu người đâu có giá trị gì? Bởi lúc đó, mình cứu người là vì mình hơn vì người, có lợi cho mình, mình mới cứu, nhờ mình thấy có lợi nên kẻ kia được cứu! Như vậy là kém thanh cao, kém nhân đạo. Như vậy là không nghĩa hiệp!

Vợ chủ thuyền đắm, chen lời:

- Chứ cái vị cô nương kia, lại biết lợi hay sao? Thế mà người ta cũng nóng cứu người, bất chấp nguy hiểm, nhảy ngay xuống nước, sao các người không khen nàng, lại cứ tăng bốc hấn? Nam nhân là anh hùng, là nghĩa hiệp, thế nữ nhân không anh hùng, không nghĩa hiệp à?

Mọi người cùng bật cười ha hả:

- Khen một cũng đủ, cần gì phải khen hai, cho thêm rườm rà? Họ là một đôi mà, nam anh hùng nghĩa hiệp thì nữ cũng vậy chứ, cần gì phải hài ra từng người một?

Một ngư phủ khác phụ họa:

- Nếu không phải là một đôi rất xứng, thì họ làm gì được Long Thần khen ngợi và cứu họ thoát nạn? Thực ra, có Long Thần phù hộ, bọn mình chỉ làm cái việc vuốt đuôi thôi đấy!

Một ngư phủ thứ ba tiếp:

- Họ là một đôi tốt phúc đấy, đêm nay họ ở trên thuyền chúng ta, chắc chắn là Long Thần phù hộ họ và nhờ đó, chúng ta được an toàn luôn.

Tiêu Phi Vũ quen tánh ngông cuồng, mỗi cử động, mỗi lời nói đều tỏ vẻ ngang tàng, phóng túng, trong trường hợp này cũng phải thẹn thùng, cúi gằm đầu, che dấu đôi má ửng hồng.

Tuy vậy, nàng cũng cố liết xéo lên, len lén nhìn Triển Mộng Bạch.

Một cảm giác phát sanh nơi tâm tư, nàng nghe như khoan khoái nôn nao, bứt rứt, bồi hồi, rạo rục...

Bất giác, nàng điểm phớt một nụ cười.

Bình sanh, nàng chưa cười lần nào với cái chất nữ, hoàn toàn nữ như lần này.

Bình sanh, nàng cứ tưởng mình là nam nhân. Và bây giờ, cái chất nữ bị chìm từ lâu, vụt bùng lên, thoát tiên hiện ra nơi khóe miệng.

Triển Mộng Bạch cũng e thẹn như nàng, song sự e thẹn không lưu lại với chàng lâu như với nàng.

Chỉ một thoáng sau, chàng nhớ lại thực cảnh.
Và chàng lầy lăm lạ, chẳng hiểu tại sao bọn ngư phủ này tin tưởng quá mạnh nơi thần quyền, cho rằng Long Vương phù hộ bọn chàng, sẽ phù hộ luôn họ qua đêm nay, được an toàn.
Đêm nay, có việc gì xảy đến cho họ?
Họ cầu nguyện Long Vương bảo hộ cho họ đêm nay, còn đêm mai, đêm kia, họ chẳng cần sự phù hộ đó nữa sao?
Đêm nay có gì đặc biệt cho họ?
Đại Sa Ngư cười mấy tiếng, nhìn qua Ngư đại ca, thốt:
- Đại Ngư! Cứu được người hôm nay, cái công của người chẳng nhỏ, song rất tiếc là đã để sống kẻ phá hoại chiếc thuyền, gây ra tai nạn! Phải chi bắt được chúng, mình trừng trị chúng, thì thích biết bao!
Đại Sa Ngư nhắc đến việc đó, có mấy ngư phủ phấn khởi tinh thần, khoa tay, hò hét:
- Thế thì đuổi theo! Chúng chạy lên trời, mình theo lên trời bắt chúng, đánh cho chết mới hả!
Tiêu Phi Vũ thở dài, khoát tay:
- Vô ích! Trái lại... chúng không hại được bọn tôi!
Nếu là lúc trước, thì chính nàng là người trước nhất đuổi theo cha con họ Phương.
Chính nàng hưởng ứng trước nhất đề nghị của mấy ngư phủ đó.
Nhưng, bây giờ, lòng nàng rất dịu quá, ý nàng hiền quá, nàng không tưởng đến cái việc đánh ai, giết ai.
Thoạt đầu, nghe nàng thốt đến hai tiếng: trái lại, rồi nàng dừng một chút, Triển Mộng Bạch nghĩ rằng nàng sẽ tiếp nối đại khái bằng mấy tiếng: chúng không chạy thoát đâu!
Không ngờ, nàng lại kết câu như vậy.
Hơn thế, âm thanh của nàng hiền dịu quá chừng, âm thanh đó những ai có quen nàng đều không tưởng là nàng có thể phát xuất ra được.
Bất giác, chàng hướng mặt về phía nàng.
Ánh mắt của chàng cũng dịu hiền vô cùng, nói rằng trù mền cũng không sai sự thật.
Chàng lại bắt gặp Tiêu Phi Vũ nhìn chàng.
Ánh mắt của nàng cũng thế, hiền dịu, trù mền.
Hạnh phúc là cái gì vô hình, nhưng hạnh phúc đã hiện hình trong đôi mắt của nàng.
Nàng hoàn toàn thay đổi! Nàng là một con người hoàn toàn khác lạ.
Triển Mộng Bạch có hiểu nguyên do sự thay đổi đó chăng?

Không hiểu trọn vẹn, chàng cũng hiểu phần nào, và chàng sửng sờ. Cái vẻ sửng sờ đó của chàng, làm cho nàng đỏ bừng mặt.

Nàng nhẹ giọng tiếp luôn:

- Chúng ta vô sự, chỉ tiếc là phải hỏng một chiếc thuyền. Thuyền hỏng là chúng ta phải đền!

Nói như thế, là một cách nói, chứ cái ý của nàng muốn nói khác, nói riêng cho một mình Triển Mộng Bạch nghe mà thôi.

Nàng phải nói như thế này:

- Dù đền mười chiếc, trăm chiếc cũng chẳng sao, bởi nhờ có đắm thuyền, chúng ta mới hiểu nhau, không còn cao ngạo nhau, không còn giữ thiên kiến đối với nhau! Và cái ơn phải gởi cho cha con họ Phương!

Làm sao nàng nói lên câu đó được chứ?

Nàng không nói bằng miệng, ánh mắt của nàng thay miệng mà nói, Triển Mộng Bạch hiểu rõ.

Đại Sa Ngư cao giọng:

- Đền thuyền? Nói cái chi mà kỳ lạ thế? Nếu hai vị đền thuyền, chẳng hóa ra hai vị xem bọn này tầm thường sao? Huynh đệ Thái Hồ hèn đến thế sao?

Lúc đó, Thủy Ngưu đã tỉnh lại rồi.

Y lớn tiếng phụ họa:

- Phải đó! Huynh đệ Thái Hồ này...

Nhưng, y nín lặng, bỏ lửng câu nói, bởi vợ y đang lườm lườm nhìn y.

Đại Sa Ngư bật cười ha hả:

- Ngưu đại tẩu! Đừng nóng! Đừng nóng chứ! Giả như đêm nay, chúng ta qua lọt rồi, thì ngày mai, tất cả còn rong thuyền trên khắp mặt hồ, và tất cả chỉ cần xuôi ngược độ vài hôm, là thừa sức sắm cho đại tẩu một con thuyền mới. Nếu đêm nay chúng ta chẳng được an toàn, dù cho đại tẩu có được đền hàng trăm chiếc, cũng chẳng ích gì.

Tiêu Phi Vũ nghi hoặc, trầm nghĩ:

- Ta cứ tưởng, trên giang hồ rất hiếm người tốt, ngờ đâu, trong giới cần cù doanh nghiệp như bọn ngư phủ này, cũng có hào kiệt, anh hùng.

Triển Mộng Bạch bây giờ mới biết mình nhận xét lầm người, chàng đĩnh ninh bọn ngư phủ này chỉ là hạng người chất phác, chăm chú sinh hoạt.

Qua thái độ của Đại Sa Ngư, chàng bắt đầu nhận thấy, y có một tâm hồn phóng khoáng, và tâm hồn đó, chỉ những trang hào hiệp mới có. Như vậy, Đại Sa Ngư hẳn phải có tài nghệ tuyệt luân, vì một lý do

nào đó, ẩn tích mai danh trong cái lốt ngư phủ ngẫu ngao trên sóng nước Thái Hồ.

Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một chút, đoạn lấy trong mình ra một hạt minh châu, trao qua Ngư đại tẩu.

Tuy không biết rõ giá trị của châu ngọc, Ngư đại tẩu thừa hiểu, hạt châu rất quý, ít nhất nó cũng trên giá một con thuyền.

Chẳng rõ tại sao, đang đòi đèn thuyền, người ta đưa cho một vật trên giá con thuyền, mục lại đỏ mặt, rồi áp ứng:

- Cô nương... cái này...

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Không phải đèn thuyền đâu! Tặng mà! Kỷ niệm một cuộc kỳ ngộ vậy mà!

Ngư đại tẩu sửng sờ.

Mấy ngư phủ cười vang:

- Bây giờ, Ngư đại tẩu cũng biết đỏ mặt nữa chứ! Lạ thật! Hôm nay, có nhiều cái lạ quá, thảo nào mà Long Vương không phù hộ?

Tất cả đều lộ lên cười.

Ngư đại tẩu đỏ mặt, phát cáu, dậm chân thỉnh thỉnh mắng:

- Cái lũ quỷ này! Phải chết với bà!

Rồi chính mục ta cũng phá lên cười!

Trong khi đó, Tiêu Phi Vũ đặt viên minh châu trong tay mục, mục không nhận cũng không được.

Đột nhiên, nghe tâm tư bỗng bật lên, Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Các vị danh cao nghĩa đối xử với Triển Mộng Bạch này, là một điều gây niềm cảm xúc mạnh, tại hạ không thể nói mấy lời đáp tạ suông, tại hạ không nói, các vị cũng hiểu tại sao, tại hạ không nói, chắc các vị cũng đã nghe rồi, bởi cái lòng của chúng ta nói với nhau, bởi chúng ta là nam nhân, những nam nhân thừa chí khí!

Bây giờ, chàng bắt đầu xưng là tại hạ, vì chàng cũng bắt đầu nhận ra, chung quanh chàng, họ là những nhân vật phi thường.

Tài nghệ của họ ra sao, chàng chẳng cần biết, chàng chỉ biết tác phong của họ thôi.

Cái tác phong đó, hẳn là phi thường, bình sanh chàng chưa gặp mẫu người đầy can trường, dư nghĩa khí như họ!

Đại Sa Ngư cười vang:

- Phải! Phải đó, Triển Mộng Bạch! Nói làm chi những lời quá phàm tục, nam nhân phải có ít nhất một đặc điểm chứ! Hôm nay Đại Sa Ngư này gặp một trang hán tử như bằng hữu, dù có chết cũng vui! Nhất định là tại hạ không hề hận rằng mình sống uổng!

Triển Mộng Bạch chỉnh nghiêm thần sắc, hỏi:

- Nhưng các vị phải cho tại hạ biết, đêm nay, trên mặt Thái Hồ sẽ có biến cố gì xảy ra?

Những tràng cười, trước đó một phút, còn vang dội, sau câu hỏi của chàng, vụt tắt lặng.

Mọi người đều ngưng trọng thần sắc.

Ai ai cũng nhớ đến việc đang lo, trong cơn bốc đồng, họ quên đi, bây giờ, Triển Mộng Bạch đề tỉnh họ với câu hỏi đó.

Nhìn quanh bốn ngư phủ, Triển Mộng Bạch đoán định là biến cố sẽ xảy đến trong đêm nay, phải hải hùng, rùng rợn không tưởng nổi.

Đại Sa Ngư bình tĩnh hơn ai hết, y chăm chú nhìn Triển Mộng Bạch một lúc lâu.

Con người có tâm tình phóng khoáng đó, thích khôi hài, giờ đây cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Khi y chỉnh nghiêm sắc mặt, chừng như toàn thân y bốc ra một oai khí bức người, khác với lúc y vui đùa, bởi lúc đó thì y trở lại bình thường, chất phác lạ.

Trên thuyền, là sự im lặng hoàn toàn, dưới nước, gió đùa sóng vỗ.

Cái tĩnh của người trong thuyền phản ngược quá rõ rệt với cái động của mặt hồ.

Người ngồi đó, trầm tĩnh như vậy, nhưng tâm tư của họ có khác nào mặt hồ chẳng?

Hay, đang có một cơn bão cuốn qua tâm não của họ?

Lâu lắm, Đại Sa Ngư cất tiếng:

- Bằng hữu đã nhận ra, nếu tại hạ không cầm bằng hữu lại đây thì thực là đáng tiếc!

Đáng tiếc!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Hẳn biết rõ tâm ý ta! Hẳn đánh giá tư cách rất đúng! Con người đó, rất xứng đáng làm lãnh tụ ngư phủ của Thái Hồ!

Đại Sa Ngư tiếp luôn:

- Nhưng, việc đêm nay, liên quan đến sanh mạng con người, bằng hữu nhúng tay vào, thì vĩnh viễn không thể tháo thân ra khỏi vòng hệ lụy!

Triển Mộng Bạch buông gấp:

- Chẳng sao!

Đại Sa Ngư gọn hơn:

- Tốt!

Một vấn đề sanh tử, họ quyết định nhanh chóng quá, họ dùng lòng để hiểu lòng, và khi tiếng nói của con tim vang lên, thì cái miệng trở thành thừa, họ cũng chẳng cần nói những lời thừa thãi.

Họ không dùng đến cái sáo giang hồ!

Đại Sa Ngư tiếp:

- Bằng hữu cứ nghĩ. Khi nào việc đến, tại hạ gọi ngay.

Triển Mộng Bạch nhìn sang Tiêu Phi Vũ.

Nàng thấp giọng, cam kết:

- Ta tán đồng sự quyết định của ngươi!

Cả hai đứng lên, Đại Sa Ngư cũng đứng lên, đưa họ vào khoang thuyền.

Y bảo:

- Ngủ! Cứ ngủ! Việc chưa đến, lo lắng bao nhiêu nó cũng chẳng đến.

Lo lắng bao nhiêu rồi, nó cũng đến, đến đúng cái lúc nó đến! Tội gì phải lo? Cứ ngủ, dưỡng sức chờ việc đến!

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Chí lý!

Chàng không tưởng gì cả, chàng đóng cửa tâm hồn, bình thần ngủ.

Tiêu Phi Vũ nào ngủ được?

Thái độ của Triển Mộng Bạch và Đại Sa Ngư làm nàng suy nghĩ nặng.

Họ giải quyết sự việc gọn như vậy à? Một vài lời nói giữa nhau, đủ cho họ buộc chặt hai sanh mạng làm một, để cùng đón chờ biến cố, họ lấy quyết định nhanh hơn cái việc mua một quả trứng, quăng tiền ra, lấy trứng về.

Họ không khách khí, đối diện nhau, họ mở rộng cửa lòng, cho nhau nhìn thấy rõ nhau.

Dững khí, hảo tâm của nam nhân trong vũ lâm?

Nam nhân đáng mến phục quá chừng!

Nhất là nam nhân đó, lại là Triển Mộng Bạch! Và tai nạn hôm nay, cảm như một hạnh ngộ, có tai nạn, họ mới biết một nam nhân đáng mến phục như Đại Sa Ngư, họ mới biết một giới người đáng mến phục như số ngư phủ Thái Hồ!

Nàng không ngủ, song không nghe mệt, bởi tâm thần sáng khoái qua sự phát hiện đó.

Khi Triển Mộng Bạch thức dậy, hình ảnh đầu tiên hiện ra trước mắt chàng là hai quả quít.

Quít đã được bóc vỏ, dưới một quả quít, có một mảnh giấy.

Cung Linh Linh còn nằm gần đó, ngủ say sưa, niềm tin hiện rõ nơi gương mặt nó, giờ đây, nó mặc chiếc áo mới, trông nó sáng tươi vô cùng.

Chàng cầm mảnh giấy, đọc:

- Thúc thúc ời, một quả, do dì bóc vỏ, một quả do tôi, thúc thúc ăn cả

hai quả nhé! Dì bắt buộc tôi ngủ, tôi không dám cãi đó, thúc thúc!
Bên dưới mảnh giấy, dĩ nhiên có tên Linh Linh!
Ngàn vạn ngôn từ, mỹ lệ đến đâu, cũng không có giá trị bằng mấy
giòng chữ mộc mạc đó!
Triển Mộng Bạch cầm quít, ăn từng múi, quít chua, lưỡi chàng nghe
chua, nhưng lòng chàng nghe ngọt!
Trên thế gian này, chẳng có chất gì ngọt bằng chất chua của hai quả
quít đó.
Chàng bước ra khỏi khoang thuyền, đứng nơi mũi, nhìn trời.
Sao đã lên dày, nền trời trong gần sao sáng lung linh, đẹp làm sao!
Nhưng không đẹp bằng khung trời trong lòng chàng sau khi được vị
ngọt của hai quả quít!
Dọc bờ hồ, đèn ngư thuyền cháy sáng, hàng ngàn hàng vạn ngọn
đèn chiếu sáng.
Chàng tự hỏi đèn sáng hơn sao, hay sao sáng hơn đèn? Có lẽ cả hai
cùng sáng như nhau!
Nhưng, sao phải kém ý nhị bởi sao vô tình, còn đèn kia là thứ đèn
đoàn kết, đèn nhiều ngọn nhưng tất cả đều soi tỏ mọi con tim.
Có thứ ánh sáng nào sáng hơn ánh sáng trong tâm?
Trong vùng ánh sáng đó, đầu người chen chúc.
Đại Sa Ngư thấy chàng bước ra, điểm một nụ cười, giọng như
lúc nào, hỏi:
- Thức? Ngủ ngon chứ?
Triển Mộng Bạch gật đầu:
- Ngon!
Đại Sa Ngư cũng gật đầu:
- Tốt!
Y lấy ống loa, đưa lên miệng, truyền:
- Thanh la gióng lên tiếng thứ nhất, tiệc vui bắt đầu, vui điên loạn, vui
hoàn toàn, thanh la gióng lên ba tiếng, cuộc vui chấm dứt, tất cả im
lặng hoàn toàn.
Từ trên đầu cao một cội buồm, thanh la kêu lên một tiếng.
Tiếng thanh la vang lớn, truyền đi khắp các con thuyền. Một loạt
tiếng hoan hô tiếp theo, chân động mặt hồ nổi sóng.
Trên sân thuyền, trên tất cả các con thuyền, rượu được bày ra, lợn
quay, dê nướng, được bày ra.
Không ai mời ai, ai cũng ăn, cũng uống thật tình, giữa họ chừng như
chẳng có gì bí ẩn, dè dặt với nhau.
Triển Mộng Bạch cười mở trọn vẹn tâm tình, hòa mình chung vui với
họ.

Một vài thanh niên tự hiển thuật mọn, biểu diễn những trò vui, như đu giây lèo, như nhảy bươm.

Một số ngư phủ khác, hứng dâng cao, nhảy ùm xuống nước, tay tát, chân đạp, nước bắn tứ tung, tạo nên những hoa nước lấp lánh sáng ngời dưới ngàn muôn ngọn đèn.

Rồi họ ca, một người xướng, ngàn người phụ họa, lời ca vang dội cả một khoảng mặt hồ rộng lớn.

Lời ca tỏ lộ chí khí hùng tráng của giới ngư phủ bưng nhựa sống.

Giữa lúc đó, Đại Sa Ngư lấy ống loa, kêu gọi:

- Toàn thể đệ huynh Thái Hồ, hãy uống một chén rượu mừng Triển Mộng Bạch, vị bằng hữu mới của chúng ta!

Ngàn người reo lên:

- Hoan nghinh Triển Mộng Bạch! Hoan nghinh! Hảo nam nhi!

Triển Mộng Bạch tưởng chừng các mạch máu vỡ tung, con tim vỡ tung...

Cuộc vui kéo dài lâu trong đêm trường, rồi ba tiếng thanh la vang lên.

Âm thanh vừa dứt, tất cả tràng cười, tiếng nói cùng dứt theo.

Mọi con thuyền im lặng, mặt hồ im lặng.

Không gian im lặng, chỉ còn sao trời chớp sáng, đèn ngư phủ theo gió thoảng, chao ngọn.

Triển Mộng Bạch cảm thấy tâm tình trầm trọng.

Đại Sa Ngư đứng tại mũi thuyền, nhìn sao trời, nhìn mặt hồ, mông lung, man mác...

Lâu lắm y day qua Triển Mộng Bạch, điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Tại hạ suốt mấy ngày nay, trông đợi một người. Mãi đến bây giờ, người đó chưa đến.

Tại hạ nghĩ rằng, người đó không đến!

Triển Mộng Bạch nhìn y:

- Ai?

Đại Sa Ngư đáp:

- Bằng hữu chắc không biết người đó đâu!

Y thở dài, tiếp luôn:

- Triển huynh xem, mặt hồ đẹp thế kia, ai biết được ngày nước hồ sẽ hồng vì máu chảy đêm nay, mà xác người trôi, thay cho thuyền lướt sóng?

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 12

Gào Mưa Thét Gió

Triển Mộng Bạch giật mình, toan hỏi cho biết sự tình như thế nào nhưng không còn kịp nữa, một sự kiện đã phát sanh, hấp dẫn trọn vẹn tâm tư chàng.

Sự kiện đó là tiếng vó ngựa nện trên đường dài, ven bờ hồ từ xa vọng đến.

Có tất cả bốn con ngựa.

Trên lưng ngựa là bốn đại hán vận áo trắng. Đến nơi rồi, ngựa hí vang, dừng vó, kỵ sĩ nhảy xuống đất ngay.

Kỵ sĩ chẳng những mặc áo trắng mà quần cũng trắng, giày khăn vắn đầu cũng trắng, đến cả vuông vải che kín mặt cũng trắng luôn.

Trong màn đêm, bóng trắng nào xuất hiện lại chẳng mờ mờ tượng hình ma, bóng quỷ?

Huống chi bóng trắng lại chẳng nói năng gì, hành động có vẻ thần bí?

Người trên bờ chưa nói gì, người trên thuyền cũng im lặng.

Kẻ mới đến là bạn hay thù của người trên thuyền.

Chắc chắn là thù rồi, bởi nếu là bạn thì hẳn họ có gọi nhau và ít nhất người chờ đợi phải tỏ lộ niềm khoan khoái hoặc bằng một tiếng thở phào, hoặc bằng một nụ cười thỏa mãn, dù là sợ nói lên lại gây tiếng động.

Người chờ đợi hiển nhiên là người ở tại thuyền bởi họ bất động, còn kỵ sĩ là kẻ di chuyển, người chờ đợi ở cạnh Triển Mộng Bạch, song chàng chưa thấy một biểu hiện gì.

Do đó, chàng ước đoán kẻ mới đến nhất định chẳng phải là bạn rồi vậy.

Bốn đại hán xuống ngựa xong, cùng bước tới, cát nghiêng vào nhau dưới chân họ, vang lên rào rào.

Họ bước tới, không ai trước, không ai sau, họ xếp thành hàng ngang, rất thẳng, họ đến cạnh bờ đối diện với Đại Sa Ngư.

Con thuyền của Đại Sa Ngư đã được di chuyển đến sát bờ từ lâu.

Bốn đại hán đến bờ rồi, giương tròn tám con mắt đen to, chớp sáng nhìn xuống thuyền.

Một đại hán cất giọng lạnh lùng hỏi gọn:

- Đáp ứng thế nào? Cho biết nhanh!

Đại Sa Ngư gọn hơn:

- Muốn ta phúc đáp sao?

Đại hán áo trắng đối thoại cười lạnh một tiếng, không đáp.

Đại hán cười một tiếng, Đại Sa Ngư cười một tràng dài, giọng cười cao vút, cuồng dại.

Cười một lúc, y thốt:

- Được rồi, người muốn nghe phúc đáp của nam nhi Thái Hồ ta cho nghe.

Y vọt mình tới đứng trước mũi thuyền, thân hình cao lớn hiện ra như một thiên thần, oai nghi lẫm liệt.

Y không hướng lên bờ, y hướng về phía các chiếc ngư thuyền, từ đầu trên, xuống đến đầu dưới, sang qua lớp ngoài, rồi cao giọng hỏi:

- Giả như có kẻ muốn anh em ly khai Thái Hồ, các anh em nghĩ sao?

Ngàn người từ các con thuyền hù lên, tiếng hù gọn lỏn, song do ngàn người rập nhau cùng buông ra, có âm vang rất to, âm vang rung chuyển không khí, dọn mặt hồ thành sóng.

Rồi một câu nói vang tiếp, câu nói do ngàn miệng rập nhau phát ra:

- Liều chết sống với kẻ đó!

Đại Sa Ngư lại bật cười cuồng dại.

Lần này y hướng lên bờ, giọng nói vẫn cao vút:

- Nghe chưa? Lời phúc đáp của nam nhi Thái Hồ là thế! Muốn nam nhi Thái Hồ rời đi nơi khác thì kẻ nào có ý đó, cứ khuôn dọn xác chết của ngàn người từng kết duyên với sóng nước th đi nơi khác, có thể thôi!

Bốn đại hán áo trắng cùng nhìn nhau.

Họ cùng cười lạnh, họ không nói một tiếng nào, họ quay về bốn con ngựa, nhảy lên lưng chúng rồi thúc gối vào hông, chúng ra roi.

Ngựa cất vó, nện đường rầm rập.

Trongthoáng mắt, bốn bóng trắng đã mất dạng trong màn đêm.

Đại Sa Ngư day qua Triển Mộng Bạch, điềm nhiên thốt:

- Cái duyên có liều tử sanh của bọn tại hạ là thế đó Triển huynh!

Chúng muốn giành cơ nghiệp của bọn tại hạ, chúng muốn bọn tại hạ nhường đất sống cho chúng! Cơ nghiệp này, tạo tụ trên hai mươi năm nay, nghề nghiệp này đã thành truyền kiếp, cái truyền kiếp đó trái qua tháng rộng năm dài, đệ huynh Thái Hồ bỏ luống vỡ công, còn tại hạ thì ... từ nhỏ, không hề luyện tập! Chứ nếu có học cách múa may như khách giang hồ thì làm gì phải đắn đo trước bọn cuồng đồ kia? Làm gì phải sợ chúng?

Y dừng lại một chút đoạn tiếp nói với giọng trầm trầm.

- Đối phó với cuồng đồ, nam nhi Thái Hồ chỉ bằng vào dũng khí!

Dũng khí suông thì giúp ích được gì? Bất quá lấy cái chết hùng để

khỏi mang tiếng bám vào cái sông hèn, sông khiếp mà thôi. Dũng khí đó, tại hạ mượn oai linh của Long Vương khích động nơi lòng toàn thể anh em, song chẳng làm sao khích động nổi cái dũng khí của chính mình. Dũng khí của kẻ sĩ!

Triển Mộng Bạch đầu đến nỗi mù quáng mà không nhận ra Đại Sa Ngư có bản lĩnh khá cao, qua thân pháp y vừa biện hộ vừa rồi?

Bất quá, vì chuyện nghề chài lưới mãi trên mặt nước Thái Hồ, không dẫn thân vào kiếp sống của võ lâm đồng đạo thành ra chẳng tạo tựa được thình danh nào, thành ra đời không biết tên, biết tiếng thôi.

Vì khiêm nhượng, y tự nhận rằng không học võ chứ thực ra, luyện được một thân pháp linh hoạt như y, hẳn phải cũng dày công phu qua nhiều năm tháng.

Thì ra, con người có cái tâm thành phác bao giờ cũng khiêm nhượng.

Bởi xem sự ngạo mạn, sự tự cao như một điều cố kỵ trong ý nguyện cầu tiến, con người ta mới tự tạo nỗi cho mình một chân tài, một cái tài hữu dụng cho chính mình, cho đồng nghiệp, nếu không nói là cho đồng loại.

Và cái tài của Đại Sa Ngư, hôm nay phải được xử dụng hữu hiệu cho đồng nghiệp của y.

Triển Mộng Bạch toan đáp bỗng chàng thấy Đại Sa Ngư biến sắc.

Sắc mặt biến, đôi mắt y nhìn xa xa soi thủng màn đêm.

Triển Mộng Bạch nhìn theo hướng đó.

Tận tầm mắt, chàng thấy một vệt trắng vẽ dài trong không gian, vệt trắng vẽ thẳng đến Thái Hồ, thoáng mắt sau vệt trắng biến thành bóng trắng, bóng trắng vừa hiện ra, cát trên bờ hồ bật kêu rạo rạo. Một vệt trắng, hai vệt trắng, nhiều vệt trắng tiếp nối, rồi nhiều bóng trắng hiện ra.

Giờ đây, vô số bóng trắng lấp lánh nơi bờ hồ bao nhiêu bóng trắng đó bước đi cát nghiêng rào rào, như tiếng mưa đổ xuống.

Nơi chót vót trụ buồm của con thuyền Đại Sa Ngư nghiêng nhiên trở thành soái thuyền, chiếc thanh la còn treo đó, thanh la vang lên lấn át cả tiếng cát nghiêng trên bờ do hàng mươi, hàng trăm mà cũng có thể hàng ngàn bước chân dẫm lên trầm trọng.

Từ các con thuyền khác, độ mấy mươi ngư phủ mình trần, tay đao, nhún chân nhảy vọt đến con thuyền.

Người thủ lĩnh của bọn áo trắng bước tới một bước, nửa cho gần thuyền hơn, rồi dừng lại.

Đoàn người áo trắng phía sau cùng di động theo.

Từ trong đoàn, hai người bước ra. Hai người đó trang phục không

khác đồng bọn, chỉ có chiếc mũ trên đầu hình tam giác cao hơn mũ của bọn phần nào.

Hai người đó, một cao, quá cao nên trông như ồm, một người lùn quá nên phải mập.

Vị thủ lĩnh lùi lại, hai người đó bước tới mấy bước nữa. Rồi người cao cất giọng:

- Yêu cầu vị thủ lĩnh xuất hiện đối thoại!

Đại Sa Ngư cao giọng:

- Nam nhi Thái Hồ nào phải là bọn cường đạo lại có thủ lĩnh?

Y đứng nơi mũi thuyền, trông oai nghi như vị đô đốc ra quân, sắp sửa khai diễn cuộc đấu.

Người áo trắng lạnh lùng:

- Người không phải là thủ lĩnh thế là cái chi?

Đại Sa Ngư cười nhẹ:

- Ta là người đang nói chuyện với người!

Người áo trắng không phần nộ, hỏi luôn:

- Nói tất cả mọi chuyện, cả chuyện lợi lẫn chuyện hại, cả việc dữ lẫn việc hiền?

Đại Sa Ngư thản nhiên:

- Nghe tất cả, còn nói lại thì tùy!

Người áo trắng gật đầu:

- Cũng được! Thà có người có đối đáp, còn hơn la hét giữa sa mạc.

Đoạn, hần trầm giọng tiếp:

- Các người không chịu ly khai Thái Hồ, thế các người muốn gì? Chờ gì nữa mà chưa chịu tuân hành lệnh của bọn ta?

Đại Sa Ngư bật cười ha hả:

- Các người bằng vào oai lực nào buộc chúng ta phải ly khai Thái Hồ?

Người áo trắng có vóc cao lạnh lùng đáp:

- Chúng ta bằng vào uy lực nào, các người thừa hiểu rồi, lại còn phải hỏi nữa sao? Đừng ồm ờ nữa, ta hỏi, các người muốn đơn đấu hay quần đấu? Ta để cho các người chọn phương pháp!

Đại Sa Ngư lắc đầu:

- Không đơn đấu mà chẳng quần đấu!

Người áo trắng kinh ngạc.

Đại Sa Ngư cao giọng tiếp luôn:

- Chỉ vì, phần đông nam nhi Thái Hồ không biết võ công, bởi không biết võ công, chúng ta đã xem như bị dồn vào cái thế liều, mà trong cái liều không ai gọi là đấu được, như vậy làm gì đấu pháp đơn hay quần mà chọn? Ai hiếp chúng ta chúng ta chống trả, giết một kẻ hung

cũng được, giết hai kẻ hung cũng hay, không giết được có cũng vui. Chúng ta chẳng phải là những kẻ cuồng đồ, chúng ta cũng không tởm, tranh tài, chúng ta chỉ có mỗi một việc làm phải, là để bảo tồn cơ nghiệp, chúng ta phải liều! Mất cơ nghiệp cũng chết, liều cũng chết, thà liều mà được thích chí hơn!

Mỗi tiếng nói đều biểu lộ ý chí cương quyết lấy cái chết để giải quyết sự tình, ngẩng cao đầu, sẵn sàng chờ cái chết, bất cứ từ đâu đến, bất cứ do ai mang đến.

Nam nhi Thái Hồ là một nhóm người có tinh thần bất khuất, tinh thần đó sáng như vàng trắng dang soi rộng như mặt Thái Hồ, cao như áng mây vờn trên đỉnh núi xa xa.

Người áo trắng cười nhạt:

- Liều mạng? Chung quy rồi cũng chết, liều mạng có cứu được gì? Muốn được tiếng chết hùng? Cho là các người có hùng tâm hùng chí đi nữa, chết rồi thì cái tiếng hùng đó sẽ mang ích lợi gì cho những oan hồn? Bối Kỳ Môn chúng ta gồm toàn hào sĩ bốn phương, ta khuyên người đừng nuôi mộng với cái liều, mơ một sự phi thường, cứu vãng các người. Vô ích. Ta khuyên người nên quy hàng lực lượng Bối Kỳ Môn chúng ta, chống lại hào sĩ bốn phương, là làm một việc ngu xuẩn, chết như thế là chết ngu, đừng tưởng chết hùng. Con giun con dế còn muốn sống thay hướng chỉ bọn người từng tự hào là nam nhi Thái Hồ.

Triển Mộng Bạch giật mình, qua phút giây chấn động, chàng lớn tiếng:

- Hãy khoan làm gì, nghe ta nói!

Chàng bước tới đứng cạnh Đại Sa Ngưu, cao giọng hỏi:

- Các vị bằng hữu đều là môn hạ Bối Kỳ Môn?

Người áo trắng gật đầu:

- Sự thật là vậy!

Người lùn mập từ từ quay mặt nơi khác, như để tránh tia mắt sắc bén của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch lại hỏi:

- Bằng hữu có phải là chưởng môn nhân chăng?

Người áo trắng trầm giọng đáp:

- Lão nhân gia đã quy tiên, hiện tại anh em tại hạ chưởng quản Kỳ Môn.

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Nếu vậy, hai vị là chưởng môn nhân tân vị của Bối Kỳ Môn. Đáng mừng cho hai vị!

Người áo trắng có vóc cao khiêm nhượng:

- Các hạ quá khen!

Hắn chỉ người đứng riêng rẽ qua một bên tiếp:

- Còn vị này là cố vấn của bốn môn.

Đoạn, hắn tiếp luôn:

- Hôm nay, bọn tại hạ đến đây, chỉ cần các anh em Thái Hồ ...

Triển Mộng Bạch quát chặn:

- Bạch Bồ Kỳ ở đâu? Đã là chương môn nhân hắn các vị phải có Bạch Bồ Kỳ nơi mình luôn...

Người áo trắng xuất hiện trước nhất chàng cứ tưởng y là thủ lĩnh của nội bọn, nhưng theo lời giới thiệu của hai người này thì y chỉ là một vị cố vấn thôi.

Điều đó chẳng lạ gì, bởi tổ chức nào cũng có một mưu sĩ, giúp ý kiến cho người lãnh đạo.

Còn cái việc một môn phái lại đến hai chương môn thì thực tình chàng có lấy làm lạ.

Điều lạ lùng đó tăng gia điểm nghi ngờ về thân phận của hai người áo trắng, nên Triển Mộng Bạch hỏi ngay đến Bạch Bồ Kỳ, tín vật của Bồ Kỳ Môn.

Người áo trắng vóc cao giật mình, song lấy ngay bình tĩnh, cười lạnh, hỏi lại:

- Các hạ có tư cách gì bắt buộc tại hạ xuất chiếu Bạch Bồ Kỳ. Lá cờ đó, nào phải tùy tiện mà đưa ra cho bất cứ ai muốn trông thấy?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Các hạ lấy tư cách chương môn nhân Bồ Kỳ Môn bức bách người ta nhượng Thái Hồ cho các hạ, thì đương nhiên các hạ phải có được một vật gì để chứng minh thân phận đó chứ?

Phàm ai bị bức bách cũng có quyền đòi hỏi các hạ xuất chiếu tín vật cả. Sao các hạ mù mờ một sự việc quá thông thường như vậy?

Cương quyết hơn, chàng cao giọng tiếp:

- Nếu các hạ đưa ra lá cờ đó, tại hạ bảo đảm là toàn thể huynh đệ Thái Hồ sẽ nhượng đất cho các hạ!

Bọn nam nhi Thái Hồ giật mình, mà Đại Sa Ngư cũng lo ngại.

Nếu đối phương có lá cờ đó, thì chẳng lẽ toàn thể ngư phủ phải chèo thuyền mà đi nơi khác?

Người áo trắng lạnh lùng:

- Các hạ có quyền quyết định?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tự nhiên tại hạ quyết định được!

Nam nhi Thái Hồ lại thêm một lần kinh ngạc.

Đại Sa Ngư lo ngại hơn ai hết. Y ngưng trọng thần sắc, lòng hồi hộp

phi thường.

Người áo trắng đảo mắt nhìn quanh bọn ngư phủ, bật cười hắc hắc.

- Các hạ tự nhận là có thể tác chủ chỉ sợ những người khác không ưng thuận như vậy!

Triển Mộng Bạch vừa dọa tinh thần đối phương, vừa trấn an bọn nam nhi:

- Tại hạ dám quả quyết là tác chủ được, bởi Bạch Bồ Kỳ ở trong tay tại hạ!

Lời tuyên bố của chàng vang lên như tiếng sét ngang trời, chấn động màn tai của toàn thể mọi người hiện diện gồm cả song phương.

Tất cả đều nhao nhao lên, nhưng cánh áo trắng thì nhộn hơn nhiều.

Hai gã tự xưng là chưởng môn Bồ Kỳ Môn giật mình.

Nhưng, chỉ trong khoảnh khắc thôi, bọn người áo trắng bình tĩnh trở lại.

Điều đó chứng tỏ họ có kỷ luật nghiêm minh dù hai vị thủ lĩnh của họ có trưng ra lá cờ hay không cũng chẳng làm họ xao xuyến niềm tin nổi.

Ít nhất giả như tình hình có biến đổi giữa họ thì sự biến đổi đó, sẽ có sau này, chứ hiện tại thì họ tuân phục vị lãnh đạo của họ tuyệt đối.

Chẳng qua, họ sợ thủ lĩnh bắt tội, có thể thôi!

Đại Sa Ngư mừng rỡ vô cùng, hấp tấp hỏi:

- Triển huynh! Thật vậy chứ Triển huynh?

Người áo trắng cười lạnh:

- Các hạ nói thật? Thế thì lá cờ đâu, các hạ trao ra cho xem đi!

Triển Mộng Bạch cất giọng sang sảng:

- Chưởng môn nhân Bồ Kỳ Môn là Tần lão tiên bối, lúc lâm chung đã trao lá Bạch Bồ Kỳ cho tại hạ, điều đó chứng tỏ là tại hạ không nói ngoa, các vị không tin cũng chẳng được.

Nam nhi Thái Hồ khoan khoái vô cùng, niềm khoan khoái dâng cao, họ không dần được bỗng bột, cùng hét vang như sấm.

Hai gã áo trắng, một cao một lùn cùng đưa mắt nhìn nhau, thần sắc trở nên hoang mang dần dần.

Cuối cùng gã cao thốt:

- Lời nói chẳng chứng minh gì. Chỉ có tín vật mới làm cho người tin tưởng.

Triển Mộng Bạch đáp:

- Hiện tại, tại hạ không mang theo nơi mình nhưng tại hạ cam kết là trong vòng một hôm trở lại, tại hạ sẽ trao ra cho các vị xem.

Người áo trắng thờ phào bật cười lớn:

- Tại hạ chỉ tưởng là các hạ nói thật, không ngờ đó là một cái kế

hoãn binh, một kế rất tầm thường. Các hạ định bắt bọn này phải chờ đợi thêm một ngày nữa!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Bình sanh tại hạ chẳng hề nói ngoa!

Người áo trắng bật cười cuồng dại:

- Nói chi thì nói, nhất định đêm nay các vị phải rời khỏi Thái Hồ.

Bọn nam nhi Thái Hồ đang vui đó, bỗng trầm trọng thần sắc trở lại như trước.

Đại Sa Ngư đảo mắt nhìn quanh, vụt hét lên:

- Cười gì?

Những ai cười nghe tiếng hét như sấm đều nín bật, dĩ nhiên chính bọn người áo trắng, họ bị chấn khiếp vì oai khí của Đại Sa Ngư.

Đại Sa Ngư cao giọng tiếp:

- Triển huynh bắt phải hẹn một ngày, hai ngày trao lá cờ ra, bởi sự thật quá rõ rệt rồi!

Người áo trắng hừ một tiếng:

- Rõ rệt làm sao?

Đại Sa Ngư gằn mạnh:

- Hai vị không có Bạch Bồ Kỳ!

Người áo trắng nạt ngang:

- Câm! Ai dám cho rằng...

Đại Sa Ngư quát trả chận ngang câu nói của người áo trắng:

- Nếu quả thật hai vị có lá cờ trong tay, thì đã sớm cho rằng Triển huynh nói hoang đường. Các vị đòi xuất chiếu lá cờ là bởi các vị cũng chẳng có lá cờ đó. Đã thế, các vị hồ nghi do dự, kinh hãi, sửng sò, hoang mang, các vị tỏ ra kém tin tưởng nơi mình quá chừng, như vậy là các vị chẳng nắm chắc một bằng chứng. Cái đạo lý đó, hiển nhiên quá, còn ai chẳng thấy? Các vị còn định lừa ai nữa chứ?

Gã áo trắng lùn hét:

- Ai dám cho rằng bọn ta không có lá cờ? Chẳng qua, bọn ta không trao ra đó thôi!

Trong khi Đại Sa Ngư và hai người áo trắng đối thoại, Triển Mộng Bạch lưu ý đến gã lùn, nhìn đôi mày hắc, rồi nhìn thân vóc hắc, chợt chàng nghĩ đến một người, vội hét lớn:

- Thì ra là ngươi!

Đại Sa Ngư kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Hắc là ai?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Hắc là Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lạc!

Gã áo trắng lùn bật cười vang:

- Đúng rồi! Thảo nào mà khách giang hồ chẳng ca ngợi Triển huynh có nhãn lực rất cao!

Đêm nay tại hạ mới có dịp nhận thức điều đó!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Các hạ vào Bồ Kỳ Môn từ lúc nào, tại sao mãi đến nay tại hạ không hề nghe nói?

Chừng như các hạ mạo nhận thì phải! Gia tài của các hạ không sánh được với vua chúa chứ trên đời này có sản nghiệp của ai bằng? Với gia tài đó, các hạ ngồi không mà hưởng, hưởng trọn đời, chết đi sống lại ba kiếp cũng còn thừa thãi, thế tại sao lại âm mưu đoạt quyền khai thác Thái Hồ? Không lẽ các hạ muốn kiêm luôn danh hiệu Thái Hồ Long Vương nữa sao?

Lã Trường Lạc đáp:

- Bồ Kỳ Môn có rất nhiều đệ tử, rải rác khắp sông hồ, chẳng những người ngoài không nhận ra được mà đến người trong phái cũng chẳng biết mặt nhau.

Triển Mộng Bạch gật gù:

- Các hạ nói đúng! Tại hạ từng nghe trên giang hồ, Bồ Kỳ Môn là một môn phái kỳ quái nhất, tuy nhiên, Bồ Kỳ Môn cũng là một môn phái bảo trì chính nghĩa hết sức nghiêm khắc, bình sanh chẳng hề dung túng một môn nhân nào làm điều phi lý. Giờ đây các hạ tự xưng là môn đệ Bồ Kỳ Môn, mà các hạ lại hành động như vậy thì thiết tưởng các hạ sẽ giải thích như thế nào cho ổn thỏa đây?

Bồ Kỳ Môn không chánh thức là một môn phái võ có tổ chức như các môn phái khác, nên người gia nhập chẳng bao giờ được chưởng môn truyền cho võ công, nếu có học được gì thì cũng do bằng hữu dạy nhau mà thôi.

Tuy không có quy cũ đặc biệt nhưng chẳng hiểu tại sao, lại có rất nhiều môn đồ, Bồ Kỳ Môn chỉ do một mình Chưởng môn nhân quản trị, tuyệt nhiên không hề có ai phụ tá.

Cho nên, bình nhật người trong Bồ Kỳ Môn chẳng có một phận sự nào cả, môn phái mượn tượng một hội thi, thung dung ngày tháng, chẳng hề can thiệp vào việc giang hồ.

Thế mà môn phái lại có một uy lực rất mạnh chính đó là một điều lạ.

Bởi cái uy lực mạnh đó nhiều người ham, nên gia nhập.

Giờ đây, lại sanh ra cái việc người trong Bồ Kỳ Môn manh tâm cướp đoạt nghề nghiệp của dân lành.

Đó là điều khó hiểu.

Lã Trường Lạc từ từ thốt:

- Bỗng môn đã thay đổi chưởng môn rồi, thì mọi sinh hoạt trong môn

phái cũng thay đổi luôn, cho nên những gì ngày nay không giống ngày trước, và ai đã biết được chủ trương ngày trước hẳn phải kinh ngạc với biến chuyển của ngày nay.

Dừng lại một chút, y trầm giọng tiếp:

- Trình bày như vậy là tại hạ giải thích hành động cho Triền thế huynh hiểu. Chắc thế huynh không còn phải thắc mắc nữa.

Người áo trắng có thân vóc cao hừ một tiếng:

- Lại còn phải phí thì giờ giải thích dông dài! Canh ba đã đến rồi đây, cứ hỏi thẳng bọn họ xem sao, giả như họ không nhượng Thái Hồ cho chúng ta, thì toàn thể các huynh đệ lập tức động thủ!

Lã Trường Lạc cao giọng:

- Triền thế huynh, tại hạ đã dùng lời êm lẽ thuận khuyên mọi người biết nghe tiếng phải, là thấy nẻo sinh tồn, bằng chấp là người tự mình làm cái chết. Thế huynh chẳng dính chi đến sự tình, tốt hơn thế huynh hãy tránh ra xa xa cuộc.

Tuy nói thế, y không cần nghe Triền Mộng Bạch đáp, y quay lại phía sau, đồng dặc ra lệnh:

- Chuẩn bị động thủ!

Người áo trắng cao tiếp:

- Ta võ đung ba lượt, là hạn kỳ cho các người quyết định hãy suy nghĩ kỹ lại đi!

Một tiếng bốp vang lên.

Tiếng vỗ tay thứ nhất đã phát xuất.

Đại Sa Ngư hét:

- Tay võ đến lượt ba trăm, năm trăm cũng vô ích.

Y hướng mặt quanh một vòng, cữnh đồng dặc ra lệnh:

- Các huynh đệ chuẩn bị động thủ!

Ngư phủ nhao nhao, khí thế hăng say!

Bọn người áo trắng trên bờ, cũng nhao nhao sẵn sàng ăn nuốt sống địch.

Đại Sa Ngư quay sang Triền Mộng Bạch, thấp giọng bảo:

- Triền thế huynh hãy chiếu cố đứa bé đó!

Triền Mộng Bạch lắc đầu:

- Khỏi cần. Đã có Tiêu cô nương ở bên cạnh nó.

Đại Sa Ngư mở to đôi mắt:

- Triền huynh nhất định đồng sanh tử với bọn nam nhi Thái Hồ?

Triền Mộng Bạch ngẩng cao mặt:

- Sao lại không? Huống chi sự việc của Bồ Kỳ Môn là phần trách nhiệm của tại hạ!

Đại Sa Ngư bật cười cuồng dại:

- Thắng trận đêm nay rồi, ngày mai chúng ta sẽ tắm rượu! Nhất định phải say đúng ba ngày ba đêm.

Y vớ tay rút một ngọn cương tiên.

Ngọn roi theo tay chớp lên, chứng tỏ nó được chế luyện bằng một loại thép quý.

Máu nóng sôi sục trong người. Triển Mộng Bạch cảm thấy các gân mạch căng phồng lên suýt vỡ, chưa bao giờ chàng hăng say như lúc này.

Giả như cuộc chiến còn dài lâu mới khai diễn hẳn chàng phải khó chịu vô cùng vậy.

Bọn nam nhi Thái Hồ thì người nào cũng phấn khởi tinh thần, tất cả như chấp chới nơi chín tầng mây cao, chưa vào cuộc mà họ xem như đã thắng cuộc rồi.

Trái lại, trên bờ, bọn đệ tử Bồ Kỳ Môn đứng im như những thân cây.

Đảo mắt quan sát khí thế song phương, Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Có thể là võ công của bọn nam nhi Thái Hồ kém xa bọn đệ tử Bồ Kỳ Môn, nhưng sĩ khí của họ quá cao, chính cái sĩ khí đó là một yếu tố quan trọng định đoạt thành bại, quan trọng hơn võ công. Võ công cao, mà nhân tâm rời rạc, ai ai cũng tự chiều cố lấy thân, ai ai cũng nghĩ đến sự tự vệ trước tiên, thì còn mong gì tương trợ lẫn nhau? Tinh thần đồng đội sút kém, chưa vào cuộc mà đấu chí đã nhụt mất một phần, thì mong gì chiếm được tiên cơ?

Cuộc chiến đêm nay sẽ nghiêng thắng lợi về nam nhi Thái Hồ rõ rệt!

Riêng chàng, từ ngày rời gia đình trong những bước bôn ba luôn luôn chàng thọ oan uổng, chuốc tủi nhục, chưa có dịp nào phát tiết sự phẫn uất dồn chứa quá tràn đầy.

Có lẽ đêm nay, chàng sẽ được dịp tung hoành vừa phỉ chí bình sanh, vừa phát tiết những nỗi niềm ứ đọng.

Bất giác, chàng chấn động tinh thần, muốn bay vèo lên bờ, càn quét cái bọn ngang ngược đó, chẳng chừa một mạng, có như vậy chàng mới hả dạ.

Trên bờ, tiếng vỗ tay thứ hai lại vang lên.

Cuộc chiến sắp khai diễn rồi!

Triển Mộng Bạch dừng ngay mũi thuyền, đôi tay nắm lại, đôi tay đó đang chứa đựng một sức mạnh phi thường, sức mạnh do sinh lực mà có, được tăng cường với sĩ khí của toàn thể, tưởng chừng đâm vào một hoàn giả sơn, hòn giả sơn phải vỡ tung như cám.

Nắm hai tay rất cứng, chàng nhìn đăm đăm Tây Hồ Long Vương Lã Trường Lạc, chờ một cái nhút động của y.

Đã lỡ rồi, Lã Trường Lạc khôn thể lùi được nữa, dù thực sự y cũng

muốn lùi.

Bổng, từ trong đoàn người áo trắng, có một tiếng hú vọng lên, ngân dài.

Đồng thời gian, một bóng người tung bổng lên cao, cách mặt đất hơn ba trượng.

Bóng người đó lộn đi một vòng, đoạn đáp xuống trước đầu thuyền.

Triển Mộng Bạch kinh hãi thầm nghĩ:

- Làm gì trong hàng ngũ đệ tử Bồ Kỳ Môn có kẻ tài ba như thế? Hay là ...

Chàng thở dài, không nghĩ tiếp nữa.

Người đó nghiêng mình cao giọng thốt:

- Trước khi khai diễn cuộc ác chiến, tại hạ muốn hỏi Triển bằng hữu một câu!

Giọng nói vang lên sang sảng, chứng tỏ người đó có công lực vô cùng thâm hậu.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Bằng hữu muốn hỏi chuyện chi?

Người đó buông cốc lốc:

- Ngươi là súc sanh?

Triển Mộng Bạch lại giật mình lướt nữa, song lần này chàng nổi giận, hét:

- Ngươi nói gì?

Lã Trường Lạc nhìn thoáng qua người áo trắng cao, người áo trắng cũng nhìn lại họ Lã, bốn mắt gặp nhau, cả bốn mắt đều ngời về kinh dị.

Nam nhi Thái Hồ đương nhiên là bất mãn, tất cả đều nhao nhao lên, có người nóng tính buột miệng mắng oang oang.

Người đó cười lạnh, lập lại câu hỏi:

- Ta muốn biết ngươi có phải là súc sanh chăng?

Triển Mộng Bạch không còn dằn được cơn phẫn nộ, nhún chân nhảy xuống bờ hồ.

Chàng hiểu ngay kẻ đó là một cừu nhân, mối thù có lẽ vừa cấu kết, mà cũng có thể là truyền kiếp.

Trong phút giây bất ngờ chàng không thể nhận định được.

Chàng làm sao nhận định được bởi lẽ rất giản dị là chàng chưa hiểu đối tượng là ai.

Từ mũi thuyền bay xuống, chân chưa chấm đất, tay hữu đánh thẳng, tay tả hoành ngang, cùng một lúc đánh ra luôn hai tay.

Quyền pháp của chàng là môn gia truyền, khí thế mãnh liệt phi thường.

Quyền phong rít gió ào ào.

Người đó không phản công, chỉ lách mình qua một bên, né tránh rồi thuận chân đảo bộ nhảy tạt qua một phía, xa ngoài môi trường.

Triển Mộng Bạch cấp tốc rượt theo, như bóng bám hình.

Lã Trùng Lạc day qua hỏi người áo trắng cao:

- Người ấy là ai? Người có nhận ra y chẳng?

Người áo trắng cao lạnh lùng:

- Vô luận y là ai vẫn là một viên thủ của chúng ta. Đừng làm gì đắc tội với y, y phát câu là chúng ta bất lợi. Cứ để cho y đánh trận đầu đi!

Cả hai đối đáp nhau, mỗi người một câu, thời gian không dài lắm trong thời gian đó, Triển Mộng Bạch đã xuất phát mấy mươi chiêu rồi.

Đối thủ của chàng như vàng mây trôi, phiêu phiêu phưởng phưởng thoát vào, thoát ra, chàng chưa chiếm được tiên cơ.

Cả hai quay quần với nhau, chuyển cục diện dần dần từ mũi thuyền đến lái thuyền.

Nói là từ mũi thuyền đến lái thuyền, bất quá chỉ để tỏ rõ cái khoảng cách của cục diện di chuyển từ từ chứ thật ra cả hai đánh nhau ngay tại bờ hồ, chứ chẳng phải tại thuyền.

Bỗng, người đó hét to!

- Họ Triển! Ta nhượng người đã nhiều rồi, bây giờ đến lượt ta phản công đây!

Triển Mộng Bạch quát:

- Ai cần người nhượng?

Người đó hừ một tiếng:

- Người đã nổi tiếng là con mắt tinh đời, thế mà người cũng chưa nhận ra ta là ai?

Triển Mộng Bạch giật mình suýt bật ngã ngựa người vì sửng sốt.

Dĩ nhiên tay chàng chậm lại vì cơn sửng sốt đó, nếu không nói là chàng ngưng hẳn thế công.

Người đó gắt:

- Đánh đi chứ, càng hăng càng hay, cần nhất phải làm sao cho quyền phong rít lên đều đều!

Triển Mộng Bạch y lời, vung tay tới tấp, quyền phong rít lên ào ào.

Vừa đánh, chàng vừa hỏi:

- Làm sao ... làm sao ... tại sao. việc gì thế chứ! Tại sao cô nương lại

...

Người đó thấp giọng đáp:

- Người thức dậy, ta cũng thức dậy, ta len lén đi một vòng quan sát gặp chúng, ta âm thầm đến bên chúng, chế ngự một tên, lấy y phục

của gã, mặc vào mình, len lỏi trong hàng ngũ của chúng rồi theo chúng đến đây. Ta nhân lúc chúng nhao nhao lên, bắt thần di động. Thì ra người đó chính là Tiêu Phi Vũ.

Triển Mộng Bạch vừa sợ, vừa mừng, vừa khâm phục, chàng lại hăng hái vung quyền mạnh hơn, nhanh hơn, nhưng chẳng theo đúng với quy pháp nào cả.

Tiêu Phi Vũ cũng vung tay phóng chưởng ào ào nhưng tay nàng cứ đâm vào khoảng không, giữa hai tay Triển Mộng Bạch hoặc lúc chàng vừa rút tay về.

Quyền phong rít lên khuất lấp tiếng nói của họ, rồi bốn tay vung qua, trả lại nhanh nhẹn giao quyền, đứng bên ngoài, ai cũng cho là họ chiến đấu hăng say cực độ.

Người áo trắng cao nhìn cuộc đấu một lúc rồi cau mày, gọi Lã Trường Lạc thốt:

- Cái gã họ Triển đó, ngày nào còn tầm thường quá, sao bây giờ hăn lợi hại đến thế?

Hắn xử dụng quyền pháp chi mà ta chẳng nhận ra? Người ấy có võ công khá lắm chứ, thế mà đánh mãi vẫn chưa chạm vào mình hắn nổi!

Lã Trường Lạc không đáp, chăm chú theo dõi cuộc đấu.

Chính y cũng kỳ quái như đồng bọn, và y có phần nào khâm phục Triển Mộng Bạch, y bức tức là mình chẳng học được cái đấu pháp tinh kỳ của chàng.

Triển Mộng Bạch vừa khoa quyền vừa hỏi:

- Cô nương di động để làm gì?

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Đứng phía sau cùng ta di động từ tả sang hữu, từ hữu trở về tả, cứ như thế ta di động qua khắp mọi người, điểm huyết bọn chúng gồm tất cả là bảy mươi bốn tên, chỉ còn lại độ mười tên đứng ở hàng đầu. Sỡ dĩ ta chưa bọn đó là vì ta ngại đến quá gần thủ lĩnh của chúng sẽ phát hiện ra ta.

Triển Mộng Bạch hết sức hân hoan.

Bây giờ chàng mới thức ngộ tại sao bọn người áo trắng không reo hò trong khi các nam nhi Thái Hồ hét la vang dội.

Chỉ vì chúng bị Tiêu Phi Vũ điểm huyết thành bất động đứng đờ như những xác chết dựng lên.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Tuy nhiên, chúng ta không thể khinh thường số ít còn lại, nếu vọng động thì các nam nhi Thái Hồ thế nào cũng bị sát hại không nhiều thì ít.

Triển Mộng Bạch vội hỏi:

- Vậy mình phải làm sao?

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Người đánh như thế đó, người ngoài trông thấy hẳn phải khen người có quyền pháp tân kỳ, người nên đánh bại ta, rồi nhân dịp được thắng thế, xông đến đánh ngã luôn bảy mươi bốn người bị ta điểm huyết, bọn kia hẳn phải khiếp đảm mà không dám xuất thủ.

Triển Mộng Bạch khen dồi:

- Kế đó tuyệt diệu.

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Chỉ cần người chiếm được tiện nghi dù ta có hứng một quyền của người cũng chẳng sao. Bây giờ người nên buông một câu cuồng ngạo rồi đánh ta!

Triển Mộng Bạch bật cười ha hả:

- Vũ công của người như thế mà dám khiêu khích ta à? Thôi nhé, ta đùa với người đã đủ rồi, bây giờ thì người ngã xuống cho ta.

Miệng thốt tay vung, bàn tay giáng trúng vào vai tả của Tiêu Phi Vũ.

Một tiếng bịch vang lên, liền theo đó Tiêu Phi Vũ loạng choạng người rồi ngã xuống.

Chiêu đó, từ cổ chí kim trong vũ lâm chẳng hề có một ai sử dụng, đúng là một chiêu hy hữu!

Những kẻ đứng bên ngoài đều sửng sốt.

Người áo trắng cao tự lẫm nhẫm:

- Ta muốn, thực sự ta muốn ...

Đoạn cuối của câu nói bị chìm hẳn trong những tiếng la hét vang dội của bọn nam nhi Thái Hồ.

Đại Sa Ngư trở mắt nhìn Triển Mộng Bạch, không tưởng là chàng tài tình đến mức độ đó.

Trên bờ hồ, Triển Mộng Bạch hét:

- Còn ai muốn chỉ giáo tại hạ nữa chẳng?

Bọn người áo trắng im thin thít.

Triển Mộng Bạch từ từ bước tới, dáng dấp oai nghiêm lạ.

Người áo trắng cao và Lã Trường Lạc lùi lại.

Triển Mộng Bạch cười lạnh, bất thành linh vọt mình tới xung kích bọn người áo trắng.

Tên nào không bị Tiêu Phi Vũ điểm huyết đều nhảy ra xa tránh chàng.

Tên nào bị điểm huyết đương nhiên là đứng bất động tại chỗ, Triển Mộng Bạch chỉ cần đưa tay ra quét tả gạt hữu, tay vung tới đâu, người ngã tới đó, đứng gần bị tay chạm, đứng xa bị quyền phong

chạm, người ngã nhào vào người, một người ngã hai ba người ngã theo, trong khoảnh khắc bốn bảy mươi người đều ngã, dồn thành từng đống.

Nam nhi Thái Hồ đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp trợ chàng, nhưng trông tình hình đó tất cả đều sửng sờ, không một ai nghĩ đến một việc động thủ.

Lã Trường Lạc và đồng bọn biến sắc mặt xanh rờn.

Hạ xong hơn bảy mươi người, Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn trời, bật cười ha hả, rồi cao giọng nói:

- Lã Trường Lạc! Người còn lời chi để nói chẳng?

Lã Trường Lạc rung rung giọng:

- Triển ... thế huynh ...

Hai hàm răng đánh vào nhau lạch cạch, lạch cạch, hấn không làm sao thoát trọn câu.

Mãi một phút sau hấn mới áp ứng tiếp:

- Sự việc ... hôm nay ... không do nguyên ý ... của tiểu đệ ... Sở dĩ tiểu đệ đến đây ...

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, quát:

- Thế do ai sai sử?...

Chàng day qua người áo trắng có thân vóc cao và ốm, gần giọng tiếp theo:

- Còn người?

Người này không nói một tiếng nào, bất thành lình quay nhanh mình lại, rồi vất chân lên cổ phóng chạy thực mạng.

Lat! hấp tấp kêu lên:

- Đợi! Đợi ta!....

Hấn chưa nhích động thân hình, Triển Mộng Bạch đã chặn trước mặt.

Chàng bật cười ha hả:

- Chạy thế nào được mà hòng?

Đôi chân của Lã Trường Lạc nhũn lại, phải gượng lảo hấn mới đứng được.

Hấn van:

- Triển thế huynh ời! Dù sao thì trong mấy năm giao tình với nhau, tiểu đệ chưa lần nào đắc tội với thế huynh, thế huynh hãy thương hại tiểu đệ, trên còn cha mẹ già, dưới còn con nhỏ dại ...

Đại Sa Ngư nổi giận:

- Loài cẩu trệ, đội lốt nam nhi chỉ làm mất mặt nam nhi thôi! Con người đâu lại có cái thứ hèn mạt khiếp nhược như người chứ? Sống làm gì nữa cho thẹn thùng đồng loại, đến thú vật cũng chẳng chấp

nhận cho người vào hàng ngũ.

Lã Trường Lạc sợ hãi cực độ:

- Triển thế huynh ời, nào có phải tiểu đệ muốn đến đây đâu? Tiểu đệ không có ý tham gia công cuộc này mà?

Triển Mộng Bạch suy nghĩ một chút, đoạn hỏi:

- Thế thì ai chủ sự người? Nói đi, nói xong là được tự do. Ta bảo đảm điều đó!

Lã Trường Lạc lại lập cập mãi, lâu lắm vẫn không nói được, hai hàm răng cứ nhip vào nhau, đều đều, đôi mắt đờ đẫn không còn một điểm tinh anh.

Triển Mộng Bạch quát:

- Nói!

Đại Sa Ngư tiếp luôn:

- Hắn không chịu nói, thì cho hắn một đao!

Lã Trường Lạc hoảng sợ:

- Do ... do ...

Bỗng, ba vết sáng trắng từ phía sau lưng của Triển Mộng Bạch bay tới, ba vết trắng đó lao vút tất cả vào mình của Lã Trường Lạc.

Hắn không kịp nói một tiếng nào, chỉ rú lên, hai tay ôm ngực, lão đảo người rồi ngã xuống.

Hắn ngã, mà lòng còn lưu luyến gia đình, hắn buông nhẹ mấy tiếng:

- Tại nhà của tiểu đệ ...

Hắn nhớ đến mẹ già? Hắn nhớ vợ con? Hay hắn tiếc cái gia tài đồ sộ hưởng mười kiếp cũng chẳng hết?

Vĩnh viễn hắn không đoàn tụ với cha mẹ vợ con, ít nhất tại thế gian này, nếu hắn còn lưu luyến người thân, thì yên trí chờ nơi bờ kia thế giới.

Vĩnh viễn hắn buông rơi sự nghiệp, như từ cổ chí kim, ra đi với hai bàn tay trắng như vào đây trắng tay.

Triển Mộng Bạch vừa thấy ba vết sáng chớp lên, cấp tốc quay mình lại, đồng thời hét:

- Ai?

Bỗng, một bóng trắng từ dưới đất vút lên không, uốn cầu vòng đáp xuống trước mặt Đại Sa Ngư.

Chân chưa chạm đất, bóng đó khoát tay luôn:

- Vô ích!

Bóng trắng khoát tay đúng lúc Đại Sa Ngư dậm chân đuổi theo bọn người áo trắng còn lại sau cùng, và một tên trong bọn đã tung ám khí sát hại Lã Trường Lạc xong mới thoát chạy.

Đại Sa Ngư vừa dậm chân phóng mình tới, chợt thấy bóng trắng

xuất hiện, giật mình lùi lại liền.

Ngọn chường phong trong tay y quét gió một vòng, đoạn chỉ ngay đầu vào ngực bóng trắng.

Bóng trắng cười khanh khách:

- Huynh đài không nhận ra tôi sao?

Bóng trắng đưa tay giật chiếc khăn bao mặt.

Tiêu Phi Vũ hiện ra với nụ cười tươi như hoa sớm.

Đại Sa Ngư trở mắt, xuôi tay, hạ ròi, y cứ tưởng là Tiêu Phi Vũ còn ở trong khoang thuyền bên cạnh Cung Linh Linh.

Y nhìn nàng, rồi nhìn Triển Mộng Bạch vụt cười vang:

- Bội phục! Bội phục!

Nam nhi Thái Hồ reo hò vang dội tiếng reo của họ chấn động mặt hồ, gợn sóng lẫn tăng...

Họ ùn ùn kéo nhau đến, bao quanh ba người.

Rồi họ rập nhau hoan hô, mặt hồ một lượt nửa phải nhăn nheo trước những ngọn trào lòng cuộn đờ.

Bỗng, một ngư phủ hỏi:

- Còn bọn này? Minh sử trí chúng làm sao đây?

Lập tức có kẻ hét lên:

- Quảng xuống hồ, quảng tất cả! Cho chúng sung vào quân đội Long Vương!

Tất cả cùng rộ lên tiếng cười, rồi tất cả cùng dậm chân mỗi người định chụp một tên áo trắng.

Triển Mộng Bạch cao giọng chặn:

- Khoan, các huynh đệ!

Đại Sa Ngư cất tiếng:

- Giết chúng, thật tình tại hạ bắt nhẩn song để chúng sống thì chẳng khác nào mình nuôi dưỡng cái hoạ. Giết hay tha tạm thời bỏ chúng tại đây, mình chẳng cần tính gáp, cái việc khẩn cấp là uống, uống cho bằng thích, thoả thích rồi hãy định liệu cho chúng sau!

Y với tay, nắm cánh tay Triển Mộng Bạch cùng nhảy lên mũi thuyền.

Đèn đã đốt lên, trong mỗi thuyền có bao nhiêu đèn đều được mang ra, đốt lên, đèn sáng hơn lúc chưa xảy ra việc gì, lúc họ còn vui say

...

Lên đến mũi thuyền, Đại Sa Ngư vừa xô cửa khoang, vừa cười thốt:

- Vào!

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ không đợi giục lần thứ hai, vào ngay.

Nhưng, vừa vào trong khoang thuyền, cả hai cùng kinh hãi. Cả hai cùng kêu lên:

- Linh Linh đâu? Linh Linh đi đâu chứ?

Trên chiếc giường, chần còn đó, nhưng vắng bóng người.

Tiêu Phi Vũ áp úng:

- Tà. ta có điểm huyết ngủ cho nó trước khi ra ngoài ... làm sao nó bỏ đi được? ...

Nàng đưa tay sờ chiếc chần.

Hơi ẩm hầy còn, điều đó chứng tỏ Cung Linh Linh rời giường không lâu lắm.

Những ai đã vào trong khoang rồi, mọi người cùống nhìn nhau, cùng sững sờ.

Cùng một loạt, họ tự hỏi:

- Không lẽ bọn Bồ Kỳ Môn cướp cô bé mang đi?

Bỗng, có tiếng cười lạnh vang lên đầu đây trong lòng khoang thuyền.

Rồi, một câu nói tiếp theo:

- Người đã đến? Đến thì ngồi! Cứ ngồi!

Mơ hồ quá, chẳng ai biết được giọng cười, câu nói phát ra từ đâu.

Ai ai cũng rợn người.

Không hện mà đồng mọi người đều lùi lại một bước.

Lại có tiếng cười lạnh vang lên, tiếp theo là một câu nữa, với giọng nói đó:

- Người muốn đi? Muốn đi thì đi.

Bất giác mọi người sôi giận, cùng hét lên một tiếng, cùng chia nhau ra, mỗi người lục soát một góc thuyền.

Họ không cần làm cái việc đó bởi đã có bóng người xuất hiện từ dưới khoang thuyền chui lên.

Họ đều mang nạ, chiếc nạ là một vuông vải.

Họ có đến ba người, lên đến bên trên khoang thuyền, họ gỡ vuông vải ra.

Họ là Mạc Vong Ngã, và Thiên Mã Hòa Thượng, cùng Đỗ Vân Thiên.

Mạc Vong Ngã bật cười khanh khách thốt:

- Lão phu đến đây từ lâu, thấy các người lừa chúng, đùa cợt với chúng, sanh ngứa ngáy tay chân nên đùa lại các người cho vui.

Đỗ Vân Thiên mang Cung Linh Linh nơi tay.

Trước sự tình diễn tiến quá đột ngột, Triển Mộng Bạch sững sờ.

Rồi chàng nhìn sang Đại Sa Ngư, thấy y bước đến trước mặt Thiên Mã Hoà Thượng, chấp tay nghiêng mình, vái dài.

Y thốt:

- Nếu đại thúc đến sớm một chút, thì tiểu điệt đâu đến nỗi phải lo bán loạn tâm thần?

Thì ra, cái người y chờ đợi chính là Thiên Mã Hoà Thượng.

Thiên Mã Hoà Thượng mỉm cười:

- Tại sao bạn tăng đến trễ? Người muốn biết tại sao, cứ hỏi hần!

Hoà thượng đưa tay chỉ Triền Mộng Bạch.

Triền Mộng Bạch cao giọng:

- Tiền bối phân phó bất cứ việc gì, tại hạ sẵn sàng thi hành nhưng về lá cờ Bạch Bồ Kỳ thì ... Tàn tiền bối ...

Bỗng, chàng tỉnh ngộ, bật cười lớn rồi tiếp:

- Tiền bối muốn có lá cờ đó để giải quyết sự tình tại đây?

Thiên Mã Hoà Thượng cười ha hả:

- Chớ người tưởng ta muốn có lá cờ đó để làm gì chứ? Nếu không cần dùng đến nó để cứu nạn bao nhiêu người tại đây, thì dù người có hiến dâng, ta cũng chẳng màng, nói chi đến việc bức bách người giao nạp? Ta phóng tri giới thật, ta uống rượu, ta ăn thịt thật, song ta rất sợ những cuộc đổ máu. Ta ngại một mình ta không ngăn chặn nổi bọn ma quỷ kia, rồi bắt buộc phải giết chúng cho nên ta cần có lá cờ đó để thức tỉnh chúng, dọa chúng khiếp mà bỏ chạy thôi!

Mọi ngò vức đều tiêu tan, bao nhiêu người hiện diện cởi mở tâm tình, tiếng cười vang lên, ròn rã.

Thiên Mã Hoà Thượng vụt chính sắc mặt, thốt:

- Sự việc đêm nay đành là được yên rồi, song đó chỉ là cái yên tâm tạm thời, bởi hậu hoạn chưa được tiêu trừ. Từ ngày Tân Vô Triện chưởng môn Bồ Kỳ Môn chết đi, hàng đệ tử như rắn không đầu, tiến không chủ trương, lui không căn cơ. Bỗng nhiên có người xuất hiện quy tụ chúng kết thành một tổ hợp mà người đó lại nuôi dưỡng dã tâm, có thể đưa chúng vào con đường diệt vong, làm nấc thang đưa người đó lên đài danh vọng. Đêm nay, trong một lúc bất ngờ, chúng thất thế, đành nhượng bộ nhưng thế nào rồi chúng cũng sẽ trở lại, mà trở lại với những tay hữu hạng. Nhất định là chúng chẳng bỏ cuộc dễ dàng.

Triền Mộng Bạch cau mày, trầm tư một lúc lâu đoạn hỏi:

- Tiền bối có biết tại sao Tàn Vô Triện lão tiền bối chết không? Tàn tiền bối chết vì Tình Nhân Tiễn đấy! Hay là sự việc đêm nay có liên quan đến Tình Nhân Tiễn? Hay là chủ nhân của Tình Nhân Tiễn muốn ức chế các đệ tử Bồ Kỳ Môn, nên ám hại Tàn tiền bối?

Mạc Vong Ngã gật đầu:

- Lão phu cũng có nghi ngờ như vậy. Cho nên khi nghe Thiên Mã Hoà Thượng đề cập đến việc tại Thái Hồ đêm nay, cả ba lập tức kéo nhau đến đây.

Đỗ Vân Thiên tặc lưỡi:

- Chỉ còn lại mỗi mình Quyên Nhi, nó phải ở lại đó săn sóc bọn người

trúng độc!.... Con bé đó hữu dụng trên mọi mặt trừ một điều là nó si mê quá độ!

Đoạn cuối của câu nói dĩ nhiên hướng về Triển Mộng Bạch.

Nhưng Triển Mộng Bạch còn biết đáp làm sao?

Chàng không đáp, Đỗ Vân Thiên cũng chẳng nói tiếp, lão cúi đầu dẫu niềm thống khổ thoáng hiện nơi gương mặt. Đỗ Vân Thiên thống khổ, Triển Mộng Bạch lại vui gì đó? Họ ôm ấp niềm tâm sự, và còn lâu lắm họ mới có thể giải bày cho nhau hiểu nếu họ muốn cho nhau hiểu.

Đại Sa Ngư vụt thoát ra ngoài khoang thuyền, một lúc sau trở lại nơi mỗi tay của y có nắm một người áo trắng.

Triển Mộng Bạch tới giật chiếc khăn trên bao đầu của hai người đó.

Bày gương mặt ra rồi một người trợn trừng đôi mắt, chừng như đang giận dữ lúc bị điểm huyết, cho đến bây giờ thần sắc vẫn giữ y nguyên. Y không lớn tuổi lắm.

Còn người kia lộ vẻ phong trần, nhiều nếp nhăn hằn trên trán, đầy mặt, tuy nhiên hàm râu của y cắt xén rất khéo.

Triển Mộng Bạch giải khai huyết đạo cho cả hai rồi bắt đầu hỏi cung.

Tĩnh lại rồi, cả hai như vừa trải qua một cơn ác mộng, cùng lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, bởi quá sợ nên hỏi gì họ nói nấy, biết gì họ nói nấy.

Người nhỏ tuổi thốt lên:

- Thật sự tôi chẳng biết gì cả, tôi chỉ là một tay hành khất thường ở tại chùa Linh Ẩn, nhờ trời có chút sức mạnh nên kiếm ăn dễ dàng, không ngờ lại bị Lã đại gia chú ý đến, tặng tôi rất nhiều tiền, bảo tôi mặc thứ y phục này, rồi cùng theo một số người khác dự cuộc đánh đấm. Đấm, đánh là cái nghề khai sanh của tôi, tự nhiên tôi thích ngay, hưởng chi làm được một việc thích mà lại còn nhiều tiền. Tôi chấp nhận liền.

Mọi người thất vọng.

Thì ra hắn chỉ là một gã ác tại Hàng Châu, nương mình nơi Linh Ẩn Tự.

Người kia do dự một lúc lâu mới thở dài, cung khai:

- Tại hạ chuyên sống với nghề bảo tiêu, từng có chút thành tích, nhân có một bằng hữu, đệ tử của Bồ Kỳ Môn, khuyến dụ tại hạ gia nhập, tại hạ cao hứng chấp nhận liền. Suốt mười năm nay tuy tiếng là đệ tử Bồ Kỳ Môn, tại hạ chẳng hành động chi cả. Bất quá thỉnh thoảng hội hiệp cùng mấy bạn đồng môn, uống vài chén rượu, mãi đến tháng trước đây ...

À! Người này là một đệ tử Bồ Kỳ Môn!

Tất cả đều hỏi gấp:

- Tháng trước làm sao? Việc gì đã xảy ra cho người? Kẻ nào âm thầm quy tụ các người để kéo đến đây?

Người đó lại do dự.

Một lúc lâu, y tiếp:

- Trong mấy lúc gần đây, nghề nghiệp suy vi, tại hạ lâm vào cảnh túng thiếu, do đó phải di cư đến Hàng Châu, tìm người bằng hữu trong Bồ Kỳ Môn. Một hôm hần xuất ngoại một lúc, rồi trở về, mang rất nhiều tiền trong mình hần. Hần nói là tiền đó dùng tổ chức một cuộc tụ hội các đệ tử Bồ Kỳ Môn. Hần cho biết như thế, chẳng nói gì hơn, dù tại hạ có hỏi.

Đến một ngày nhất định hần bảo mọi người mặc y phục trắng, đầu bao mặt kín mít, rồi đi theo một người. Người này có giọng nói hơi già, tại hạ cũng như mọi người chỉ nghe giọng nói chứ chẳng thể nhìn thấy mặt. Tại hạ hỏi mãi, người bằng hữu chỉ cho biết người chi tiền là Lã Trường Lạc, chỉ huynh là người cao và ốm, bên cạnh Lã Trường Lạc, và chính hần cũng chẳng biết người già đó là ai?

Nhìn bộ râu cắt xén rất chỉnh tề của y, Thiên Mã Hoà Thượng biết ngay y là một tay tửu sắc trong lúc cùng đường, dám làm bất cứ việc gì miễn sao kiếm được nhiều tiền thì thôi.

Hai người đó, có vẻ thành thực quá không ai nghi ngờ chi họ nữa.

Thiên Mã Hoà Thượng trầm giọng thốt:

- Có thể là các đệ tử Bồ Kỳ Môn rải rác khắp nơi, muốn quy tụ một số người quan trọng cũng chẳng phải là việc dễ làm, cho nên lão già nào đó mới bảo Lã Trường Lạc quăng tiền thuê một nhóm vô lại để trang sức một uy thế giả tạo, toan bức hiếp bọn nam nhi Thái Hồ.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Nhưng lão ấy là ai?

Mạc Vong Ngã thốt:

- Như thế là bọn cầm đầu vô lại trong đêm nay ngoài Lã Trường Lạc và gã ốm cao còn có lão già bí mật đó. Chắc người cho rằng lão ấy có liên quan tới Tình Nhân Tiến và người nóng nảy lên. Nhưng, nóng nảy mà làm gì, khi vũ công của người còn quá tầm thường? Dù cho người có biết được lão ta là ai đi nữa, người cũng chẳng làm gì nổi lão ấy. Tốt hơn, người nên xếp qua một bên mọi ý niệm, chuyên tâm học võ, khi thành tài người sẽ thực hiện ý nguyện. Bọn lão phu thay người tra cứu lai lịch lão ấy cho.

Triển Mộng Bạch trầm ngâm suy nghĩ.

Tiêu Phi Vũ nhìn chàng hỏi hộp chờ câu trả lời của chàng. Trong ánh mắt của nàng có vẻ van lơn cầu khẩn tha thiết.

Chàng thấy rõ ánh mắt đó, bất giác thở dài rồi cúi thấp đầu.

Tiêu Phi Vũ mừng rỡ, reo lên:

- Hắn đáp ứng rồi tiểu sư bá ơi!

Mạc Vong Ngã vội day qua Đỗ Vân Thiên điểm một nụ cười thốt:

- Ở đây, cũng có một tiểu đầu si mê!

Đỗ Vân Thiên sững sờ ngây người đi một lúc.

Thế là con gái của lão lại mất đi một phần hy vọng! Tranh với con gái

Đế Vương Cốc chủ, Đỗ Quyên mong gì nắm được cái cơ tất thắng?

Lão nhìn Triển Mộng Bạch rồi nhìn sang Tiêu Phi Vũ, thở dài mấy tiếng vụt đứng lên, gượng điểm một nụ cười, thốt:

- Xin mừng cho Triển thể huynh đó! Gặp được minh sư thì chẳng mấy chốc thể huynh sẽ dương danh trong thiên hạ, phần lão phu...
lão phu phải trở lại Đào Lâm xem ...

Mạc Vong Ngã cười ha hả:

- Đỗ lão ca có cái giọng nghe chua quá chừng! Đi đâu mà vội. Có đi cũng phải chờ lão phu đi theo với chứ.

Thiên Mã Hoà Thượng cười vang:

- Hai vị đi trước, phần bản tăng còn phải ở lại đây thu xếp bọn tiểu yêu kia, sau đó sẽ đến tìm hai vị. Bọn chúng đem sanh mạng đổi lấy đồng tiền, bản tăng phải dọa khiếp chúng mấy câu, cho chúng trở về tự hậu chẳng dám bán sanh mạng cho lão già ấy nữa. Bản tăng chắc chắn là lần sau này chẳng có tên nào dám tái diễn cảnh đêm nay.

Hòa thượng chụp hai người áo trắng đưa lên cao hét:

- Đúng vậy không?

Hai người áo trắng sợ run lên, răng chạm cách cách, đáp nhanh:

- Phải! Phải!

Thiên Mã Hoà Thượng bật cười vang, mang luôn cả hai ra ngoài.

Đỗ Vân Thiên hướng vào mọi người, vái chào đoạn băng mình qua khung cửa không thuyền.

Mạc Vong Ngã thốt:

- Ta đi rồi, người nên về cốc, đừng nấn ná dọc đường mà thành hồng việc mất.

Tiêu Phi Vũ vội gọi:

- Tiểu sư bá ...

Mạc Vong Ngã đã ra đến bên ngoài thuyền rồi, lão nhún chân nhảy luôn đến bên một chiếc thuyền nhỏ gần đó.

Thì ra cả ba dùng thuyền nhỏ đến đây, chứ chẳng phải đường bộ.

Mặt nước xôn xao, con thuyền nhỏ đã tách thuyền của Đại Sa Ngưu hơn trượng rồi.

Mạc Vong Ngã vẫy tay dặn tiếp:

- Cái tên giả mạo Triển Mộng Bạch đó, người hãy bảo phụ thân người bẻ gãy đôi chân của hắn.

Tiếng cuối của câu nói vang lên rất nhỏ, tiếng cuối dứt rồi mặt hồ im lặng, thuyền con mắt hút, âm thanh vắng luôn.

Trên bờ, Thiên Mã Hoà Thượng hét, la mắng rồi thi thố vài môn công phu, giải khai huyết đạo cho tất cả những người áo trắng.

Chúng cử động được rồi vận dụng toàn lực phóng chân chạy đi.

Thiên Mã Hoà Thượng chờ cho bọn chúng đi hết rồi mới trở lên thuyền uống một lúc hăng mười chén rượu, lại còn rót vào hồ lô, đẩy nắp, nhét nút lại mang bên mình.

Cuối cùng lão cười ha hả, cười một lúc mới ly khai Thái Hồ.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Khoái lạc thay cho kiếp sống của các vị tiền bối! Phiêu phiêu như hạc nội mây ngàn, vô thức vô cầu! Kiếp nhân sinh được tiêu điều như thế, có kém gì thiên thượng thần tiên!

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Đúng là họ tự tại thật, nhưng họ cũng là con người cổ quái nhất trần đời. Như tiểu sư bá của ta, giao tình rất thâm hậu đối với gia gia ta, vậy mà gia gia ta vẫn chẳng biết mảy may về lai lịch của người. Thời thường, ta rất hâm mộ cái cảnh sống của họ, song dù sao thì nghĩ kỹ lại, ta nhận ra họ quá tịch mịch, và cái tịch mịch đó làm cho ta sợ.

Lúc ấy, ngày sắp sửa lên, bầu trời bắt đầu sáng.

Mây sớm đâu đây kéo về, lơ lửng ngang trời. Nhìn mây, Triển Mộng Bạch thở dài, buông gọn:

- Xưa qua, nay đến, trên thế gian này có vị anh hùng nào chẳng cảm thấy mình tịch mịch!

Tiêu Phi Vũ buồn hỏi:

- Người ... có tịch mịch không?

Triển Mộng Bạch sững sờ:

- Tại hạ ...?

Đại Sa Ngưu cười lớn:

- Tại hạ không dám cảm ba vị tiền bối ở lại đây chứ còn Triển huynh thì nhất định là tại hạ phải giữ ở lại mấy hôm mới được.

Bọn nam nhi Thái Hồ cùng một loạt reo lên:

- Phải! Phải! Nhất định Triển huynh phải ở lại mấy hôm mới được.

Trước nhiệt tình của những con người cương trực, Triển Mộng Bạch làm sao dứt áo ra đi ngay.

Tuy nhiên, chàng cũng không thể lưu mãi tại đây với họ.

Thời hạn lưu lại định là một ngã, chẳng chịu chậm hành trình một ngày là quá đáng cho chàng lắm rồi, dù bọn kia có muốn cầm chàng

lâu hơn cũng chẳng cảm được, bởi sự hy sinh phải đồng đều ở song phương chứ.

Cái gì cũng do thiên số định đoạt cả!

Giả như Triển Mộng Bạch đừng gây nên cảm tình với bọn nam nhi Thái Hồ.

Giả như chàng không vì sự lưu luyến của bọn họ mà ở lại một ngày thôi thì làm gì có biến cố xảy ra?

Chàng vốn là con người mà biến cố chiếu cố nhất trần đời. Không có một dịp nào mà định mệnh bỏ qua không đưa đến chàng một biến cố.

Và cái ngày đặc biệt lại đến như Thái Hồ là ngày định mệnh. Dù biến cố không xảy ra tại Thái Hồ, biến cố cũng theo kịp chàng ở một nơi khác.

Nếu chẳng thì ngay lúc đó, cái lúc ba vị tiền bối bỏ đi, thì chàng cũng bỏ biến cố sau lưng hơn một ngày một đêm, làm sao biến cố theo kịp?

Đời chàng là một con thuyền, mà thuyền lại phải ra khơi liên tục, thì tránh sao được sóng gió toai bời?

Cũng lắm lúc chàng có những niềm êm dịu, lòng được xoa nhẹ, nhưng cạnh những êm dịu chớp nhoáng đó, điều hải hùng kinh khủng bám đều đều chẳng buông tha chàng, thành ra còn lâu lắm chàng mới hưởng được những bù trừ ...

* * * Đêm vui qua, ngày vui tàn, đêm đủ dài, ngày đủ dài, rồi cũng phải qua!

Phút giây tổng biệt rồi cũng phải đến.

Tự nhiên, cuộc chia tay đã làm tắt cả se lòng, người đi cũng như kẻ ở.

Đình mình nhau những tiếng chân thành ...

Cung Linh Linh nhờ Mạc Vong Ngã chữa trị cho, đã được nhẹ thương thế rồi, bắt đầu đi đứng khá vững.

Thuyền đưa cả ba sang bờ Bắc, Tiêu Phi Vũ vâng lệnh dìu Cung Linh Linh, cả ba đăng trình, mỗi người có riêng biệt một cảm nghĩ.

Vui hơn hết là Tiêu Phi Vũ, nàng chỉ mong Triển Mộng Bạch chấp nhận về cốc với nàng, chàng sẽ lưu lại đó, học võ công của phụ thân nàng, chàng sẽ là người của sơn cốc, thì cảm tình giữa chàng và nàng sẽ được đậm đà hơn.

Niềm mong ước đó đã thành, và hiện tại nàng đang bước trên con đường thành tựu đó, bảo sao nàng không nở hoa lòng?

Về Cung Linh Linh, về tiêu tụy tụy còn song tinh thần sảng khoái hơn, nhờ thương thế đã giảm, nhờ tình cảm của Tiêu Phi Vũ và Triển

Mộng Bạch sưởi ấm cõi lòng cô đơn của nàng, nàng không còn buồn tủi quá độ như lúc nào ...

Chỉ có Triển Mộng Bạch thì tâm sự vẫn mang mác, mông lung nặng thù nhà, bắt buộc chàng phải tìm thầy hay học tập võ nghệ, chứ thực ra chàng có muốn theo Tiêu Phi Vũ về sơn cốc đâu?

Bình sanh, chàng không thích thọ ơn ai, thì sự thọ ơn một người có liên quan không đẹp đối với mẹ chàng lại càng làm cho chàng thêm khó chịu.

Sau nạn đắm thuyền, Tiêu Phi Vũ mất cả y phục, đành phải mặc bộ duy nhất mà lên đường.

Cung Linh Linh cũng chẳng có gì để mặc cho tươm tất, còn Triển Mộng Bạch thì lại càng lam lũ hơn ...

Bộ ba ra đi, như một bọn hành khất, tuy nhiên họ không hề để tâm đến khách đi đường, mặc ai lưu ý đến họ, bàn tán thế nào về họ...

Luôn luôn họ cứ phớt lờ, cứ đi thẳng đường đến một thị trấn.

Thị trấn, thuộc địa phương Trấn Giang, dưới chân Quý Sơn, họ vào một ngôi khách điểm thuê phòng trọ.

Đêm, là một đêm xuân, trời trong, gió mát lại có trăng sáng, một đêm khó ngủ cho những kẻ thanh nhàn, lại càng khó ngủ cho hạng người nặng bầu tâm sự.

Cả ba không còn ở trong phòng mà tản bộ ra ngoài như để tìm thanh tịnh, suy tư hơn thưởng trăng hứng gió.

Tiêu Phi Vũ tựa mình nơi một tảng đá xanh, Triển Mộng Bạch ở gần đó, Cung Linh Linh cách xa hơn một chút.

Tiêu Phi Vũ cất tiếng trước:

- Ta đến Giang Nam rất lâu, song chính đêm nay mới thực sự nhận ra phong cảnh Giang Nam đáng chú ý. Trước kia, ta cứ ngồi trên xe, rèm che kín rồi người trước, người sau, nạt đường, dẹp lối, mắt ta chẳng thấy gì, tai ta chẳng nghe gì, du hành như vậy làm gì có thích thú? Bây giờ ta mới thấy thoải mái đó!

Triển Mộng Bạch không đáp.

Chùng như chàng ngồi đó mà tâm hồn đang phiêu phương tận phương trời nào.

Tiêu Phi Vũ chưa hiệp chung với chàng được bao lâu, mà đã quen với tánh khí của chàng rồi.

Chàng im lặng, nàng không trách cứ, lại tiếp luôn:

- Trên giang hồ, rất ít người thấy mặt gia gia ta, cho nên họ tưởng tượng gia gia ta là một quái nhân, thực ra thì gia gia ta chỉ là một người thường như mọi người, chẳng có gì đặc biệt cả, có điều tính tình thì ...

Bổng Triển Mộng Bạch vụt đứng lên, bước đi xa hơn, tỏ cái ý không muốn nghe nàng nói.

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Tại sao người có thái độ đó? Mỗi lần ta đề cập đến gia gia ta là người tránh ta?

Triển Mộng Bạch không hề quay đầu lại, từ từ thốt:

- Tại hạ theo cô nương về đó học được võ công cũng tốt, mà chẳng học được cũng không sao, cái đó còn tùy hoàn cảnh. Nhưng cô nương nên hiểu là chẳng bao giờ tại hạ báỉ nhận gia gia cô nương làm sư phụ đâu!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Lâu lắm nàng mới thở dài, buông nhẹ:

- Người không nên quá nhớ tưởng đến dì ba ...

Chợt, tiếng khóc tỉ tê của Cung Linh Linh vẳng đến bên tai họ.

Triển Mộng Bạch cau mày, đi lần về hướng có tiếng khóc.

Cung Linh Linh còn yếu quá, tựa mình vào một thân cây, đang khóc. Tiếng khóc của nó không lớn lắm, song vì đêm vắng nên vẳng đi rất xa.

Nó còn tiều tụy, nó rung người vì những tiếng nấc, trông nó đáng thương xót vô cùng.

Triển Mộng Bạch thở dài, hỏi:

- Tại sao Linh Linh khóc?

Lâu lắm, nó mới ngẩng đầu lên, quay mặt nhìn chàng, gượng cười đáp:

- Tôi đâu có khóc, thúc thúc!

Nó đã lau khô ngấn lệ, song đôi mắt còn đỏ, nó cố gượng cười, song thà nó đừng cười là hơn, nụ cười của nó làm Triển Mộng Bạch nhói lòng, chứ chẳng an ổn chút nào.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Linh Linh đừng dối thúc thúc. Nói thật với thúc thúc đi, có phải Linh Linh đang nhớ đến ông nội chẳng?

Cung Linh Linh lắc đầu:

- Không! Tôi đâu có nghĩ đến ông nội!

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Tại sao Linh Linh không nhớ nội?

Cung Linh Linh đáp:

- Nhớ mà làm gì thúc thúc? Nhớ bao nhiêu cũng vô ích thôi!

Rồi nó khóc.

Nó vừa nói là không khóc, nhưng khi nhắc đến ông nội là nó khóc ngay, dù nó nói là không nhớ.

Nó không còn dầm dể nữa, những hạt lệ lăn tròn qua má, rơi xuống đất.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Thúc thúc đâu có nói với Linh Linh, tại sao Linh Linh lại biết là lão nhân gia ... Lão nhân gia đã ... ra người thiên cổ?

Cung Linh Linh nức nở:

- Thế mà Linh Linh biết thúc thúc ời!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Linh Linh có oán hận thúc thúc chăng?

Cung Linh Linh lắc đầu:

- Không đâu thúc thúc, Linh Linh không hề oán hận!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Sỡ dĩ ... thúc thúc không cho Linh Linh biết ... là vì ... Linh Linh không còn hỏi thúc thúc như mấy hôm đầu.

Cung Linh Linh cúi thấp đầu một chút:

- Linh Linh biết hết, thúc thúc ời! Thúc thúc sợ Linh Linh không đủ sức tiếp nhận cái tin đau buồn, hầu dầu hấn Linh Linh. Nếu Linh Linh cứ theo hỏi mãi thì chẳng hóa ra tạo cảnh khó xử cho thúc thúc sao? Thúc thúc và dì đối xử rất tốt với Linh Linh như thế đó lẽ nào Linh Linh còn tạo cái khó khăn cho thúc thúc sao?

Xúc động mạnh tâm tình, nó bật khóc lớn.

Triển Mộng Bạch đứt ruột từng đoạn. Trong trường hợp này, lời nói kể như thừa, chàng nín lặng để mặc nó khóc.

Một lúc sau nó được dịu cơn đau buồn, lau ráo ngấn lệ, rồi thốt:

- Linh Linh không khóc nữa, Linh Linh đi ngủ đây. Thúc thúc cũng liệu mà đi ngủ sớm cho khỏe.

Nó nhếch môi cười, dĩ nhiên nụ cười của nó phải thê thảm vô cùng.

Nó lướt mình ngang qua Triển Mộng Bạch, vào trong phòng luôn.

Nhìn theo bóng nó, Triển Mộng Bạch cảm thấy thương xót nó lắm.

Chàng nhìn lên không, vầng trăng đã đến ngay đỉnh đầu.

Bỗng một vật màu đen, từ phía hậu chàng bay nhẹ tới trước như chiếc lá bị gió hất đi.

Triển Mộng Bạch thoát đầu không nghi ngờ gì, cứ tưởng là một chiếc lá thực sự.

Chàng nhìn theo vật đó, thì ra nó không hẳn là vật màu đen, trong màu đen đó có lẫn màu hồng.

Bất giác, chàng giật mình với tay chụp vật đó.

Nó là một mảnh giấy màu đỏ, trên mảnh giấy có hình một bộ xương người màu đen.

Xuyên Tâm Lệnh!

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt.

Chàng chưa kịp có một phản ứng nào, hai tiếng gió vang lên. Từ phía hậu, hai vật gì đó bay vút tới mau lẹ hơn mảnh giấy, hai vật đó lướt sát hai bên hông chàng.

Trăng soi sáng quá, chàng thấy rõ hai mũi tên, một đỏ một đen.

Chàng vì sửng sốt, nên quay mình nhìn lại phía sau, chậm chút vừa kịp trông thấy một bóng đen lướt đi, nhẹ nhàng như làn khói.

Tình Nhân Tiễn lại xuất hiện.

Tình Nhân Tiễn là vật đáng sợ, nhưng thù cha bỗng bùng lên, chàng bất chấp cả hiểm nguy, phóng chân đuổi theo cái bóng đen liền.

Bóng đen có thuật kinh công rất cao, nếu trong lúc thường Triển Mộng Bạch không đuổi theo kịp.

Nhưng niềm thù hận sâu như biển, lớn hơn non, gây cho chàng một tiềm lực phi thường, chàng đi nhanh cực độ, dần dần theo kịp bóng đó.

Vừa chạy, chàng vừa nghĩ:

- Kẻ phóng Tình Nhân Tiễn có thủ pháp tầm thường quá sao rất nhiều cao thủ võ lâm phải táng mạng?

Bóng đen chạy về hướng Quy Sơn, khung cảnh dọc đường phút chốc càng trở nên hoang vắng.

Bóng đen đã đến chân núi.

Khi Triển Mộng Bạch đến đó, thì bóng đen biến mất.

Chàng đảo mắt nhìn quanh cố tìm cho ra bóng đó, nhưng mênh mông rừng núi, còn biết bóng đó đã chạy về hướng nào?

Bỗng có tiếng cười nhẹ vang lên phía sau lưng chàng:

- Triển Mộng Bạch! Ta ở đây!

Triển Mộng Bạch giật mình quay người lại.

Một bóng người ốm như que củi hiện ra trong tầm mắt chàng. Trong bóng đêm dù là đêm trăng, bóng đen đó dường tượng bóng ma, ảo ảo, huyền huyền...

Triển Mộng Bạch nhận ra bóng đen đó là ai!

Thì ra chính là Phương Tân.

Chàng hét:

- Người! Ta tưởng là ai! Không ngờ là người!

Phương Tân mỉm cười:

- Lâu quá rồi chẳng gặp Triển thế huynh? Triển thế huynh được mạnh giỏi nhỉ?

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Năm phen bảy lượt người bàn mưu hiến kế quyết hãm hại ta, nhưng mưu kế bất thành, bây giờ người định làm gì nữa chứ? Cái

việc tại Thái Hồ chưa đủ làm gương cho người sao?

Trời còn phù hộ cho ta lắm đó Phương Tân!

Phương Tân làm ra vẻ ngạc nhiên, cao giọng thốt:

- Đành là tại hạ chẳng phải tốt chi đó, song ít nhất đối với Triền huynh tại hạ không nuôi dưỡng ác ý một lần nào. Thế huynh bằng vào đâu lại đề quyết cho tại hạ có dã tâm hại thế huynh như thế?

Triền Mộng Bạch hét:

- Thế cái việc tại Thái Hồ.

Phương Tân thở dài, chận lời:

- Tại hạ gặp thế huynh tại Thái Hồ từ lúc nào? Đáng buồn cho tại hạ là có tiếng xấu từ lâu, cho nên động việc gì mà bất lợi cho người nào đó là người đó cứ đổ lỗi lên đầu của tại hạ!

Lão ta buồn ra mặt.

Triền Mộng Bạch hết sức hoang mang, tự hỏi nên tin lão ta hay không nên tin.

Bởi dù sao thì tại Thái Hồ chàng vẫn không thấy rõ cha con lão.

Chàng hừ một tiếng, hỏi:

- Bỏ qua việc Thái Hồ đi, ta hỏi người vậy chứ mũi Tình Nhân Tiễn vừa rồi đó, có phải chính người là người phóng ra chăng?

Phương Tân gật đầu:

- Đúng vậy!

Triền Mộng Bạch hét lớn, cử song quyền đánh liền.

Phương Tân vừa tránh qua một bên, vừa khoát tay kêu lên:

- Khoan động thủ, thế huynh! Hãy nghe tại hạ nói nay!

Triền Mộng Bạch quát:

- Người sử dụng Tình Nhân Tiễn! Người sát hại chẳng biết bao nhiêu người trong vũ lâm! Gia gia ta cũng bị người sát hại! Người còn lời gì người nói nữa chứ? Cho người biết hiện tại chúng ta gặp nhau nhất định phải là một sống với một chết.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 13

Gió Đùa Nước Dợn

Phương Tân không giận, điểm nhẹ một nụ cười thốt:

- Triền huynh trách oan cho tại hạ rồi! Hai mũi tên Tình Nhân Tiễn và chiếc Xuyên Tâm lệnh đó do tiểu nhi của tại hạ nhặt được trên nền nhà của Tần Vô Triện lúc y thọ thương. Nó là vật rơi rớt, nên nó mất

cái ma lực đáng sợ của nó, giờ đây Xuyên Tâm Linh bất quá chỉ là một mảnh giấy thừa, còn đôi tên kia chỉ là hai mũi thép thông thường thôi.

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Máu hận thù đang sôi sục, bỗng lắng xuống, nhiệt độ cũng giảm luôn. Phương Tân lại trở tài hoạt bát, thao thao bất tuyệt để tiếp nối.

- Tại hạ dùng mảnh giấy đó với hai mũi tên vô dụng câu dẫn Triển huynh đến đây. Tuy làm thế là có phần nào thất kính đối với thể huynh song ngoài phương pháp đó ra thì tại hạ đành bó tay! Hẳn Triển huynh lượng thứ cho tại hạ trong cái thế chẳng đành dừng.

Triển Mộng Bạch cười nhạt:

- Nếu cho rằng người có thiện ý với ta thì thật là trên thế gian này chẳng ai tin được sự kiện như vậy! Tốt hơn người đừng nói chi cả! Thà im lặng mà để người ta nghi ngờ, dù sao thì sự nghi ngờ đó không sâu đậm lắm, chứ nói ra lại chẳng ai tin, sự nghi ngờ lại lôi cuốn thêm điều khinh miệt.

Chàng quay mình, không muốn nghe nữa.

Phương Tân lập tức phi thân tới, chặn phía trước mặt chàng, trầm giọng thốt:

- Khoan đi!

Lão nhìn quanh, rồi thấp giọng tiếp:

- Triển huynh có biết là hiện tại đang lâm vào nguy cảnh hay không? Tánh mạng thể huynh bị hãm dọa nghiêm trọng, sự sống cầm như chuông treo bằng sợi chỉ mảnh. Nếu ngay từ bây giờ, thể huynh chấp thuận theo tại hạ ly khai nơi này thì tình thế có thể từ nguy hiểm chuyển sang an lành, nhưng bằng thể huynh dần dà thêm một giây phút thì có trời mới cứu thể huynh được. Vả lâm nguy rồi, thể huynh không còn hy vọng đến Đế Vương Cốc đâu!

Triển Mộng Bạch muốn bước đi, nhưng ngật vì Phương Tân chặn lối, bởi chưa tiện động thủ, chàng đành đứng lại, lạnh lùng nhìn lão.

Rồi chàng bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Triển Mộng Bạch này chẳng hề sợ chết, dù người phác họa trăm ngàn cảnh nguy, chưa hẳn người dọa khiếp nổi ta!

Chàng dừng lại một chút lại tiếp, vẫn với giọng cao ngạo.

- Vô luận người có thái độ nào đối với ta, ta nghĩ đến chỗ giao tình ngày trước, sẵn sàng bỏ qua cho người, vậy người đi đi, đừng nói nhiều vô ích.

Phương Tân trầm gương mặt.

Giây lâu, lão chỉnh sắc thốt:

- Triển huynh, nếu là việc chi khác, thế huynh không tin lời tại hạ cũng chẳng sao, song việc này thì ... nhất định là thế huynh nên tin, bởi tại hạ không hề bịa chuyện lung lạc tinh thần thế huynh đâu! Giả như tại hạ muốn hãm hại thế huynh thì đâu phải đợi đến hôm nay? Lời nói của tại hạ phát xuất từ cái tâm chí thành. Triển huynh không chịu ly khai địa phương này ngay, thì một phút đi qua là một phần nguy tăng thêm đó! Tại hạ thực tình không muốn thế huynh mất mạng đang lúc thanh xuân, con đường tương lai còn dài, vòm trời sự nghiệp đang mở rộng chờ thế huynh.

Lão giục:

- Đi! Triển huynh! Đi ngay, theo tại hạ rời nơi này cấp tốc, nếu cần, tại hạ cũng dám ...

Triển Mộng Bạch quát:

- Người dám làm gì?

Phượng Tân lạnh lùng:

- Động thủ, cưỡng bức thế huynh!

Bổng lão vương tay, sè thẳng ngón, điểm nhanh vào huyệt kỳ môn của Triển Mộng Bạch.

Lão nổi danh trên giang hồ về pháp điểm huyệt, lối xuất thủ của lão quả thật thần diệu, chiêu tùy theo ý, ý điều khiển chiêu, ý vừa thành hình là chiêu đến đích.

Gia dĩ, lão còn có thể biến chiêu bất thường cho nên, thấy lão xuất thủ, người ngoài tưởng đâu lão điểm vào một huyệt này, nhưng lão lại điểm vào huyệt khác, do đó đối tượng của lão không thể đề phòng kịp.

Đã thế, tay lão đưa ra, nhanh vô tưởng, chiêu tiếp nối chiêu cùng một lúc lão có thể phát ra năm bảy chiêu, nhằm vào những đích khác nhau.

Nhưng, trong lúc quá giận, Triển Mộng Bạch chẳng xem chiêu thức của lão ra quái gì, chàng lánh mình qua một chút, đoạn vung quyền đánh trả.

Song quyền đó, chẳng nhắm vào người lão mà chỉ nhắm vào tay, chàng không hóa giải chiêu của lão, để sau đó phản công mạnh, chàng lại dùng thế cương, khắc thế công.

Quyền đánh chớp lên, quyền phong rút lên, phong trụ hẳn thế công của Phượng Tân.

Chính đó là ngón bí ảo trong quyền pháp của chàng.

Đánh như thế trong vũ lâm gọi là dùng cái trung thắng cái xảo.

Cái gì có xảo tất có gian trá, hẳn thuộc tà, cái nào có vụng tất có chơn chất, thuộc chánh.

Lấy cái vụn khắc cái xảo, là dùng chính khắc tà, trong võ học phương pháp đó rất linh diệu, và chỉ có những người luyện tập đến mức độ cao siêu mới áp dụng nổi.

Thực ra Triển Mộng Bạch chưa phải là cao thủ tuyệt đỉnh cho nên chàng chẳng cần thấu triệt được cái đạo lý vụn khắc xảo, chánh khắc tà.

Sở dĩ hiện tại chàng dùng phương pháp đó chẳng qua vô tình mà dùng, một phần lớn do tánh khí cương trực của chàng, thà gãy chứ chẳng chịu nguyên vẹn, thắng mà gãy vẫn hơn cam tâm công mà giữ được nguyên vẹn.

Chàng còn tha thiết gì đến lẽ sống nữa đâu mà phải cân nhắc.

Đành rằng thù cha còn mang nặng nơi đầu vai, chàng cần phải được sống để thanh toán mối thâm cừu huyết hải đó, nhưng từ ngày ly gia đến nay luôn luôn chàng gặp phải điều oan uổng, rồi bất mãn, rồi bức tức phẫn hận, đau buồn, tủi hổ dồn dập, cướp mất cái nhựa sống hằng say nơi chàng, chàng chỉ mong được chết sớm là hơn. Do đó, cứ mỗi lần gặp cơn nguy, cứ mỗi lần gặp bức tức là chàng lẫn thân vào cuộc, nhắm mắt mà đánh, dốc toàn lực mà đánh, địch chết, hay chàng chết điều đó chẳng nghĩa gì, miễn một trong hai chết đi cho chàng đỡ khổ.

Cũng vì thế chàng xuất phát cuộc đối phó với Phương Tân đêm nay một cách quyết liệt, vô hình trung lại hữu hiệu quá phi thường.

Phương Tân biết rõ chàng, tự nhiên lão ước độ thực lực của chàng không sai sự thật lắm.

Có ước rõ được thực lực của chàng lão mới dám câu dẫn chàng đến nay, để mà lão mong thi thố thủ đoạn áp đảo chàng, bức bách chàng.

Ngờ đâu chàng đánh hằng say quá chừng.

Thành ra lão hết sức kinh hãi buột miệng kêu lên:

- Quyền pháp tuyệt diệu thật!

Thay đổi bộ vị, lão chuyển mình vừa nhanh vừa liên tục, từ bên hữu đó công vào mấy chiêu.

Chiêu thức của lão vừa nhanh vừa liên tục, bản chất thuần nhu bởi lão tính dùng nhu thắng cương.

Triển Mộng Bạch vẫn hùng hổ nghênh đón.

Vũ công của Triển Mộng Bạch bất quá ở trong mức tầm thường còn lâu lắm chàng mới là đối thủ của lão. Hướng chi tuổi giang hồ của chàng quá non, chàng chỉ xuất đạo mấy tháng thôi thì làm sao chàng đối phó nổi một người tài cao hơn chàng là kinh nghiệm cũng phong phú hơn chàng.

Song nhờ chàng đang lúc huyết khí phương cương, gia dĩ niềm phần hận dâng cao cực độ, chàng lại áp xuất thủ công cuồng loạn như vũ bão, Phương Tân lợi hại đến đâu cũng phải thủ nhiều hơn công, mà lúc thủ ai ai cũng kém thế phần nào.

Chiêu thức của lão cũng quá lợi hại, những chỗ lợi hại đó chẳng gây nên một kết quả nào trước cái thế ồ ạt của Triển Mộng Bạch.

Qua độ hai mươi chiêu rồi, Phương Tân chưa tạo được một ưu thế. Điều đó chẳng phải lão kém tài không hạ nổi chàng. Điều đó sở dĩ là vì lão chẳng dám gây thương tổn thực sự cho Triển Mộng Bạch.

Phàm trong một cuộc giao đấu gặp địch thủ mạnh mà bị bắt buộc chẳng gây thương tổn cho địch thiết tưởng không phải là việc dễ dàng.

Cũng vì lão chỉ muốn chế ngự chàng suông, chứ không gây thương thế nên lão phải kéo dài cuộc đấu chờ dịp.

Thủ pháp và chiêu thức của lão phải được sử dụng rất là uyển chuyển, lão cũng có thể dùng chiêu độc, nhưng cố tránh những chiêu sát nhân, do đó rất khó thành công trong thời gian mong muốn.

Tại làm sao lão không gây thương thế cho Triển Mộng Bạch.

Chẳng có chi lạ cả. Tham vọng của lão là chiếm cho được lá Bạch Bối Kỳ cùng với pho bí kíp vũ công mà Tần vô Triện lúc lâm chung đã giao cho Triển Mộng Bạch.

Lão muốn giữ chàng còn nguyên vẹn, khi nào lấy được hai vật đó lão sẽ hạ sát chàng nếu thực sự lão muốn vậy.

Dần dần, lão bị Triển Mộng Bạch dồn vào đường cùng, và lão không có hy vọng gì thủ thắng nổi rồi.

Phương Tân nóng nảy quá chừng, mồ hôi vã ra ướt cả đầu lẫn mặt. Đã thế lão lại đưa mắt nhìn quanh chừng như sợ có người xuất hiện bất ngờ tiếp trợ Triển Mộng Bạch.

Lão còn lạ gì bên cạnh chàng có Tiêu Phi Vũ, mà Tiêu Phi Vũ là con gái của Cốc chủ Đổ Vương Cốc, tài nghệ của nàng hẳn phải ghê gớm lắm?

Đã không dốc được toàn lực lại còn phập phồng lo sợ, thì làm sao lão không khỏi phân tâm?

Chiêu thức của lão dần dần mất chặt chẽ.

Và thủ pháp của lão dần dần rối loạn ...

Bỗng, Triển Mộng Bạch quát to:

- Dừng tay!

Phương Tân sửng sốt chẳng hiểu chàng muốn gì, cấp tốc nhảy ra ngoài vòng chiến, lùi lại mấy bước.

Đoạn, lão hỏi:

- Rõ ràng là Triển huynh đang thắng thế, tại sao đột ngột bảo lão phu dừng tay?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Về võ công người cao cường hơn ta, nhưng hiện tại thì người kém thế rõ rệt, điều đó chứng tỏ người không xuất toàn lực đối phó với ta

...

Chàng dừng lại nhìn thẳng và mặt đối phương, gần từng tiếng tiếp nối:

- Giả như người quyết động thủ thì cứ dốc toàn lực, dù ta chết nơi tay người chẳng bao giờ ta thán oán, nhược bằng người không có ý đó thì rút đi cho ta. Bình sanh ta không chấp nhận một cuộc chiến mà đối phương nương tay như có sự thương hại.

Phương Tân sững sờ.

Lão là con người tàn độc, man trá, suốt đời chỉ chuyên lừa người nhưng lão chưa từng gặp một người nào cương trực như chàng. Cái gian tà của lão, nếu gặp gian tà đối chọi thì càng hiện rõ lợi hại, nhưng gặp phải thứ cương trực của con người thành phách, chơn chất đến thần cũng phải dè, quỷ cũng phải lánh, trời đất cũng phải kiêng thì cái gian tà của lão cảm như mất đất dụng võ rồi.

Lão thử người một lúc, chưa biết phải lấy thái độ nào đối phó với Triển Mộng Bạch.

Chàng ngay thẳng quá, nếu lão cứ đánh mãi, đánh mà chẳng tỏ một lý do chánh đáng thì đúng là lão định gây sự rõ ràng, và như vậy thì lão sẽ mang tai tiếng trên giang hồ biết bao?

Dù sao thì lão cũng phải tạo cho lão một tư cách dù là giả tạo, dùng cái tư cách đó che dấu tâm tư gian xảo của lão.

Lão chưa kịp có phản ứng thích nghi bỗng một tràng cười trong trẻo vang lên đầu đó, rồi một câu nói tiếp theo, vẫn với giọng êm dịu trong trẻo:

- Nhị muội nói đúng quá, Triển Mộng Bạch quả thật là một chàng trai phi thường trong hàng nam nhân hiện nay, tìm được một người như hần thiết tưởng chẳng phải dễ.

Câu nói theo gió đưa đi và người cũng nương theo gió mà đến, từ trong bóng đêm, ba người xuất hiện.

Phương Tân giật mình, biến sắc mặt thê thảm.

Lão cấp tốc quay mình phóng chân chạy đi.

Nữ nhân vừa cười vừa nói đó, tiếp tục cười, cười rồi gọi:

- Đi đâu mà vội, Phương Tân? Đợi một tí nữa đã nào! Con trai người còn ở đây bầu bạn với ta, người nữ nào bỏ hần mà chạy đi một mình?

Phương Tân đứng lại liền. Chân không nhút tới mà cũng không lùi, thân hình cũng chẳng quay, lão như con người máy, cơ quan điều khiển đã ngừng thì người máy bất động.

Triển Mộng Bạch cau mày, hướng mắt nhìn về phía phát xuất tiếng cười, tiếng nói mà cũng vừa có bóng người xuất hiện.

Ba người vừa xuất hiện gồm một nam hai nữ, trong hai nữ có Tiêu Phi Vũ, còn nàng kia vận cung trang nhan sắc tuyệt vời.

Nam chẳng ai khác hơn là Phương Dật, đầu cúi thấp, thần khí tản thắt, thâm trầm hơn là kẻ chết cha, lùi thủi bước theo hai nữ nhân.

Thiếu nữ lạ đó luôn luôn nở nụ cười tươi, đến cả đôi mày của nàng cũng chừng như cười theo đôi môi, trông nàng ai ai cũng thấy vui lây, nàng đi đến đâu là gieo niềm yêu đời đến đó.

Chính nàng ấy vẫy tay về phía Phương Tân gọi:

- Sao người không đi luôn? Người không đi thì hãy trở lại đây chứ đứng đó làm gì? Có ma nào hiện ra nơi đó mà người chờ đợi thoại? Không làm sao hơn Phương Tân quay mình lại, từ từ bước trở lại cục trường.

Nàng vận y phục hoa lệ đó, mỉm cười gật gù, thốt:

- Vậy mới phải đó! Biết điều lắm đó Phương Tân. Ta khen!

Bây giờ nàng mới hướng mắt về Triển Mộng Bạch, quan sát chàng khá kỹ.

Đôi mắt nàng không to lắm song rất đẹp, ẩn dưới làn mi dài bên trên có đôi mày cong vút như nửa vành trăng che mắt, đôi mắt đó đảo qua đảo lại, ánh thu ba chớm chớp, có cái hấp lực làm điên loạn tâm thần con người bất gặp.

Triển Mộng Bạch vốn nổi tiếng là có quả tim bằng thép, có tâm tình lạnh như giá băng vẫn nghe lòng nao nao.

Chàng sợ ánh mắt của nữ nhân, quay mặt về hướng khác.

Nàng bật cười khanh khách, gọi Tiêu Phi Vũ:

- Nhị muội ơi, cái gã Triển Mộng Bạch kia tánh tình thì cứng rắn, nhưng hần lại rụt rè, e thẹn như gái về nhà chồng thế? Lạ chưa!

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Thơ thơ có biết không? Trên thế gian này trước mặt thơ thơ làm gì có một nam nhân chẳng thẹn? Gặp thơ thơ rồi, nam nhân nào chẳng thẹn thì nam nhân đó đúng là một tượng đá rồi! Con người để hoá thành ngọc tử trước một tuyệt sắc gia nhân, con người khó giữ bình thần trước ánh thu ba tuy nhẹ nhưng thừa làm đổ vỡ một thành trì ...

Nữ nhân khoác tay, kêu lên:

- Ấy chết! Nhị muội đừng nói nữa, cho xin đi, đừng làm cho người ta thẹn không đường mà chui trốn đây này! Dem người thơ thơ mà so

sánh với nhị muội thử xem, lời khen tặng đó sẽ lộ cái chất sáo của nó!

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Nàng ấy là thơ thơ của Tiêu Phi Vũ? Nếu là chị em với nhau tại sao họ chẳng giống tánh nhau chút nào cả?

Tiêu Phi Vũ thì ngông cuồng, phóng túng vượt ra ngoài phạm vi lễ giáo mà một thiếu nữ trâm anh cần phải giữ gìn, nàng không chấp nhận một sự câu thúc nào, và ngay cả thưở nhỏ đã nhiễm tác phong của một nam nhân.

Nữ nhân này biểu lộ rõ rệt cái nữ tánh trong cử động, ngôn từ, còn Tiêu Phi Vũ thì lại hoàn toàn là cái mẫu nam nhân.

Nữ nhân đảo ánh mắt quanh một vòng, rồi từ từ tới gần Phương Tân mỉm cười hỏi:

- Người ta, ai ai cũng cười, cũng vui, có sao người chẳng vui?

Phương Tân biến sắc mặt thành màu đất, chết đứng tại chỗ, còn cười vui nổi gì được?

Nữ nhân gật gù:

- A! Ta biết rồi, người lừa bọn ta, với cái ý là cầm chân bọn ta ở một nơi rồi một mình người vọt đi để được chắc ăn hơn, người lại bảo con người dụ bọn ta đi xa, người tưởng bọn ta ngu xuẩn lắm nên mới dám thực hiện cái kế trẻ con đó! Bây giờ thì hẳn là người đã phát hiện ra rồi, cái kế ấy thật trẻ con và bọn ta cũng chẳng đến nỗi quá ngu xuẩn!

Nàng hỏi:

- Có đúng không nào?

Phương Tân cúi đầu:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Nữ nhân cười nhẹ:

- Thực ra thì người nên mừng mới phải vì người đã làm một trò đùa đáng cho thiên hạ cười lắm. Thiên hạ cười được thì người cũng nên cười cho vui chứ? Người thử nghĩ xem còn cái gì đáng cười hơn là lừa gạt bọn ta, xem bọn ta như trẻ con?

Phương Tân đáp ứng:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Giọng của lão rung quá, lão chẳng nói gì được ngoài mấy tiếng tại hạ, lão nói đi nói lại mấy tiếng đó.

Nữ nhân cười tít:

- Tại hạ hay tái hạ? Tái hạ là lần sau? Lần sau người sẽ làm gì nữa.

Dù người định làm gì trong lần sau, tùy người, ta chỉ muốn người cười thôi! Cười bây giờ đi, đừng đợi lần sau, lâu lắm!

Phương Tân càng phút càng sợ hãi:

- Tại hạ ... cười không nổi rồi.

Nữ nhân lắc đầu, rồi thở dài, rồi dịu giọng tiếp:

- Bây giờ không cười thì đến chừng nào người mới cười? Ta chỉ sợ không còn dịp cho người cười đâu!

Phương Tân hét lên một tiếng, quỳ ngay xuống đất, rung rung giọng vang cầu:

- Tại hạ biết tội rồi, xin công chúa mở lượng hải hà, dung tha ...

Nữ nhân cười nhẹ:

- Dung tha ai? Dung tha người? Chính người là người mang tin đến cứu thiên hạ, thiên hạ không van cầu dung tha sao người lại van cầu?

Thiên hạ ở đây là Triển Mộng Bạch, bởi Phương Tân bảo là bắt được một tin nguy hại đến cho chàng, tìm gặp cho được chàng, bức bách chàng phải ly khai cấp tốc nơi đây, tránh tai họa cháy mây. Câu nói của nàng có dụng ý như thế nào, chỉ có nàng biết, Triển Mộng Bạch chừng như hiểu lầm, nên nghĩ:

- Thì ra, Phương Tân không dối gạt ta!

Lập tức, chàng lướt tới, chặn ngang trước mặt Phương Tân, quát khế:

- Khoan!

Nữ nhân nhìn chàng, cười mỉm hỏi:

- Việc chi đó?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đêm nay, vô luận là ai muốn làm thương tổn đến Phương Tân, trước hết người đó phải hạ sát Triển Mộng Bạch này, chứ nếu tại hạ còn một hơi thở nào thì...

Tiêu Phi Vũ hấp tấp đến nơi, gần từng tiếng:

- Cái thứ người như lão ấy, người còn muốn che chở nữa sao?

Chẳng lẽ người chưa biết lão ấy ...

Triển Mộng Bạch chặn lời:

- Vô luận lão ta là thiện là ác, đêm nay lão có cái nhĩa ý cứu tại hạ, nếu tại hạ làm ngơ để cho người khác giết lão thì đúng là tại hạ là một tên súc sanh vậy?

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Nữ nhân điểm một nụ cười, rồi nhẹ giọng thốt:

- Nhị muội nóng làm chi? Nhị muội sợ ngu thơ động chạm đến Triển công tử à? Đừng sợ hão huyền, nhị muội!

Nàng đảo ánh mắt sang Triển Mộng Bạch, cũng dịu giọng như lúc thốt với Tiêu Phi Vũ, bảo:

- Còn người, người cũng chẳng nên nóng nảy làm chi. Trước hết, hãy bước qua một bên, đứng đó mà xem, nếu thấy ta hãm hại lão ấy thì thiết tưởng chẳng muộn đâu!

Triển Mộng Bạch hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả, chỉ bước qua một bên, rồi đứng đó, hai tay nắm lại, trong tư thế sẵn sàng xuất thủ.

Nữ nhân hướng sang Phương Tân, hỏi:

- Ta đã biết người chẳng có ý cứu người. Bất quá, người muốn chiếm đoạt lá Bạch Bồ Kỳ, do đó, người đưa tin tức cho hắn, người đã đưa tin vì lợi, chứ chẳng phải vì lòng nhân, có đúng vậy chăng? Làm gì Phương Tân dám phủ nhận.

Lập gật đầu.

Nữ nhân mỉm cười:

- Khá đó, lần thứ nhất người nói đúng sự thật. Người hãy đáp câu này nữa. Sau khi lấy được lá Bạch Bồ Kỳ rồi, người sẽ làm gì.

Phương Tân nghiêng răng đáp:

- Công chúa muốn hại tánh mạng hắn, thì khi nào tại hạ dám cứu hắn, phản ngược lại ý muốn của công chúa? Tại hạ chỉ cần hắn cho biết lá Bạch Bồ Kỳ hạ lạc tại đâu, sau đó tại hạ sẽ mang hắn giao cho công chúa không hề chậm trễ.

Nữ nhân cười hì hì:

- Tốt đó, người lại nói đúng sự thật thêm một lần nữa. Tuy nhiên, người chưa nói hết việc. Và cái việc chưa nói của người hay người không muốn nói, nó như thế này. Người mang Triển công tử đến giao nạp cho ta, người sẽ nói là công tử trốn đi, người phải vất vả lắm mới truy tầm và bắt được. Nói như thế người hy vọng ta không bắt tội người, trái lại ta còn thưởng thêm cho người nữa.

Nàng hỏi nhanh:

- Có đúng thế không?

Phương Tân gật đầu:

- Đúng!

Nữ nhân vỗ nhẹ tay lên đầu vai Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười duyên, thốt:

- Tiểu tử nghe rõ chứ? Bây giờ người có thể bỏ cái ý định che chở cho hắn rồi vậy!

Mặt lạnh như tiền, Triển Mộng Bạch bất động.

Nữ nhân thở dài, hướng qua Phương Tân:

- Phương Tân! Người thông minh lắm!

Nàng từ từ đưa tay lên, vén gọn mớ tóc xoắn nơi màn tai, mơ màng tự hỏi:

- Đối với kẻ thông minh ta phải làm sao? Biện pháp nào thích hợp ...?

Bỗng, nàng cười khanh khách, day qua Tiêu Phi Vũ:

- Nhị muội có biết mùi vị của thịt người chẳng? Mấy hôm nay ngu thơ nhìn cái thứ đó, thành ra hơi thèm muốn có một miếng mà ăn?

Phượng Tân run như cầy sấy.

Triển Mộng Bạch cũng run, nhưng chàng giận quá nên rung người.

Nữ nhân đảo mắt quanh một vòng, rồi lại cười khanh khách:

- Đừng lo, ta có thèm thịt người, thì tìm thứ thịt ngon mà ăn, chứ thịt của người nhìn qua là ta lợm giọng nuốt sao vô mà ăn? Ta có giết người, cũng vớt thịt người cho chim ưng, thú rừng ăn, đừng tưởng ta ham ăn!

Trên thế gian này còn có mấy thứ ngôn ngữ nào ác độc hơn nữa chẳng?

Trên thế gian này có ai nói thứ ngôn ngữ đó mà thản nhiên cười duyên được như nàng chẳng?

Chẳng những thế, nàng thốt với giọng dịu dàng quá, dịu như giọng nói của hiền nữ, của hiền phụ, của từ mẫu ...

Tiêu Phi Vũ cau mày, sẵn giọng:

- Tiêu Man Phong! Người muốn làm gì chúng? Định giết thì giết ngay, định ăn thì ăn gấp, còn hành tội người ta mà làm chi?

Nữ nhân mỉm cười:

- Nhị muội bỏ hai tiếng thơ thơ rồi à?...

Nàng dừng lại, rồi đưa tay về phía hậu, vẫy vẫy, tiếp:

- Sao lại chứ? Muốn chuồn đi phải không? Đâu có được, trở lại đây nhanh lên!

Nàng không hề quay đầu lại vẫn biết việc gì đã xảy ra ở phía sau.

Thì ra, Phượng Dật không thấy ai để ý đến hấn, hấn len lén rút đi êm.

Nghe gọi, hấn rợn mình trở lại ngay.

Nữ nhân cười hì hì:

- Ngoan ngoan như vậy đó có tốt chẳng? Người xem kia, gia gia người đang quỳ mà người đành bỏ đi sao? Cái lòng của hiếu tử người vớt đi nơi nào? Nhìn cảnh đó người thản nhiên được à?

Phượng Dật bước tới quỳ xuống cạnh Phượng Tân.

Nữ nhân tặc lưỡi:

- Giết cũng chẳng lợi chi đó, mà tha cũng không thể được rồi! Ta phải làm sao đây?

Khó nghĩ thật!

Nàng đưa tay vỗ trán chanh chách, kêu lên:

- Ời! Ờ ta sẽ làm như thế này, giết một tha một, như vậy là tốt nhất!

Phượng Dật rung rung giọng hỏi:

- Tha ai? Giết ai?

Nữ nhân hỏi lại:

- Ai? Người muốn ta tha ai, giết ai? Ta có phương pháp giải quyết việc này rất ổn! Hai người, người này đánh vào miệng người kia hai mươi lượt, người nào nhanh tay sẽ được tha, phải đánh thật mạnh! Triển Mộng Bạch nổi giận quát:

- Cái gì mà ...

Vô ích, chàng có tiếp nổi cũng là sự đã rồi.

Phượng Dật nhanh tay vả vào miệng phụ thân hắn, dĩ nhiên là mạnh lắm, nên tiếng chanh chách rất lớn.

Phượng Dật đánh rồi, hắn sẽ tiếp tục đánh luôn, còn Phượng Tân?

Lão do dự một chút, sau cùng cũng đưa tay lên đánh qua miệng con trai lão.

Cơn giận sôi sục trong lòng lão, nhưng lão chẳng dám kháng cự cái lệnh quái gở đó.

Có điều lão đánh nhẹ hơn con trai lão.

Lão càng đánh càng nhẹ tay, trái lại Phượng Dật càng đánh càng mạnh tay.

Hai mươi cái tát tay do cha con họ Phượng trao đổi nhau rồi cũng qua mau.

Nữ nhân gật gù:

- Tốt lắm! Phượng Tân, người đi đi!

Phượng Dật biến sắc, hấp tấp thốt:

- Tại hạ ... đánh ...

Nữ nhân bật cười ha hả:

- Người đánh mạnh phải không? Người nghe lầm rồi! Ta đã bảo kẻ nào đánh mạnh kẻ đó sẽ bị ta giết?

Phượng Dật lại kêu lên:

- Tại hạ ... đánh nhẹ ...

Nữ nhân cười tươi như thường:

- Người đánh nhẹ phải không? Được rồi người nhẹ tay, thì ta giết người!

Phượng Dật chết sững, chẳng biết nói gì nữa.

Tiêu Phi Vũ nổi giận:

- Cái thứ nghịch tử đó, có mấy tên giết hết mấy tên, giết loài bất hiếu chẳng ai gớm tay cả!

Phượng Tân thở dài rồi rơi lệ!

Lão thương tâm cực độ, cố buông một câu:

- Công chúa giận, muốn giết một người cho hả giận thì xin giết tại hạ đây! Tại hạ đã già, sống đến tuổi này kể ra cũng vừa lắm rồi, còn nó, nó nhỏ tuổi quá ...

Nữ nhân lắc đầu:

- Phương Tân ơi! Đành rằng người chẳng phải là một phần tử tốt chi đó, song sánh với con người thì người hơn hẳn gấp trăm ngàn lần. Người nghĩ thử xem, ta làm sao giết người được? Nể mặt Phương Thất Nương, ta phải nương tay đối với người. Bất quá, đối với bọn ác độc như các người, ta phải trừng trị, thỉnh thoảng cảnh cáo người. Ta không làm việc đó, thì còn ai làm chứ? Người hiểu chẳng? Kẻ làm ác phải có kẻ ác hơn trừng trị! Từ nay, người nên nhớ cái đạo lý đó! Thôi, cút đi cho ta nhờ, cha con dẫn nhau cút khuất mắt ta!

Phương Dật vụt đứng lên, mồ hôi còn đổ ướt đầu, ướt mặt, chảy xuống ròng ròng.

Phương Tân nghiêng răng đứng lên.

Nữ nhân tiếp:

- Khuyên cha con người từ nay về sau tuyệt đối không được đến Đế Vương Cốc. Ngoài ra còn phải cố tránh ta, nếu gặp ta thì đừng trách. Các người nghe rõ chưa?

Nàng khoát tay tiếp luôn:

- Nào, xin mời!

Phương Tân nghiêng mình thi lễ, đoạn quay đầu.

Phương Dật đã cút trước lão rồi.

Tiêu Phi Vũ vỗ tay, reo lên:

- Hay! Tiêu Man Phong ơi! Người đã làm một việc thích thú quá đi thôi! Ta cứ tưởng là người xuất thủ, ngờ đâu ...

Nàng vẫn chưa chịu gọi nữ nhân là thơ thơ.

Nữ nhân cười, tiếng cười của nàng ấm dịu làm sao, nghe tiếng cười đó chẳng ai tưởng nàng có cái tâm độc được?

Nàng thốt:

- Nhị muội có biết không, ngu thơ chỉ sợ bàn tay thô bạo, nếu động đến đó, nó sẽ làm mất mạng người, cho nên không động đến nó là phải hơn?

Triển Mộng Bạch đã lướt tới trước mặt nàng.

Gương mặt chàng nghiêm lạnh, giọng chàng trầm ngâm, không nói đến chàng nhưng chàng cất tiếng:

- Triển Mộng Bạch đây!

Nữ nhân cười nhẹ, thông thả thốt:

- Ta có đui đâu? Làm gì ta chẳng trông thấy con người to lớn như thế? Một con muỗi bay qua trước mắt ta còn thấy được hướng hồ một đại hán?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Tại hạ không có thói quen chấp nhận bất cứ ai xem tại hạ là một trò

cười, do đó tại hạ không thích ai cười vì tại hạ cả. Cô nương đã có ý muốn sát hại tại hạ thì thiết tưởng chẳng có dịp nào tiện lợi hơn dịp này.

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Triển công tử! Tại sao công tử dễ tin cái lão họ Phương đó như thế! Tiêu Man Phong đối với công tử không oán, làm gì có cái ý muốn sát hại công tử?

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Làm gì? Cô nương cứ hỏi nơi nàng sao lại tại hạ?

Tiêu Phi Vũ lắc đầu:

- Chẳng có việc đó đâu! Nàng ...

Tiêu Man Phong điềm nhiên:

- Không có việc đó? Sao lại không?

Tiêu Phi Vũ nổi giận:

- Ngươi! ...

Tiêu Man Phong mỉm cười:

- Triển công tử! Phương Tân không lừa dối công tử, mà chính nhị muội của tôi lừa dối công tử đó. Sự thật như thế này. Phương Tân ngầm cho tôi biết có một thanh niên vừa xấu xí vừa hôi thối muốn theo nhị muội về Đế Vương Cốc, do đó, tôi âm thầm điều tra theo dõi, định giết thanh niên đó. Và thanh niên đó hiện giờ chính là công tử.

Triển Mộng Bạch sôi giận:

- Tại hạ luôn ở đây chờ?

Tiêu Man Phong lắc đầu:

- Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ tôi không thể giết công tử, công tử có biết tại sao không?

Triển Mộng Bạch bĩu môi, không đáp.

Tiêu Man Phong tiếp:

- Tại vì nhị muội của tôi biết cái ý của tôi muốn giết công tử, nếu tôi thực hiện cái ý đó hẳn nàng sẽ hận tôi muôn đời.

Tiêu Phi Vũ hét:

- Tiêu Man Phong! Ngươi ...

Tiêu Man Phong chẳng buồn lưu ý đến nàng, cứ tiếp luôn:

- Dù sao, Triển công tử cũng là một nam hán tử, mà nam hán tử lại đi nhờ sự che chở hộ vệ của một nữ nhân, thiết tưởng công tử phải lấy nó làm sao ấy!

Triển Mộng Bạch nắm cứng đôi tay, sắc mặt biểu hiện căm hận.

Vốn tính cương trực, chàng không lạnh lợi trong việc đối đáp, nên chỉ rung người vì giận, chứ chẳng còn biết phải nói những gì trả đũa lại

nàng.

Tiêu Phi Vũ trầm giọng lại bảo:

- Cẩn thận lời nói một chút, Tiêu Man Phong!

Tiêu Man Phong cười hì hì:

- Phải đó, nhị muội! Ta phải cẩn thận chứ, và ta cẩn thận nhiều lắm rồi đó nhé! Giả như hấn là một nam tử hán, hấn muốn báo thù cứ báo thù, hấn muốn học võ, cứ học võ, tại sao hấn cứ đeo theo người mà làm khổ? Chẳng lẽ hấn không biết Đế Vương Cốc không phải là nơi mà bất cứ nam nhân tầm thường nào cũng đến được sao? Họ có thể tùy ý mà đến à?

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Triển công tử có phải là người tầm thường đâu? Vừa rồi, người đã chẳng nói là một nam tử hán đó sao? Tại sao giờ ...

Tiêu Man Phong vẫn giữ giọng cười âm dụ:

- Đương nhiên hấn là một nam tử hán, ta đương nhiên biết hấn chẳng phải nữ cải trang thành nam, tuy nhiên ... cái mẫu người như hấn ... ta thấy quá nhiều! ... Mà cái gì có nhiều, cái đó phải tầm thường! ...

Nàng vừa thoát, vừa nhìn xéo qua Triển Mộng Bạch, sự khinh miệt lộ rõ rệt trong ánh mắt nàng.

Tiêu Phi Vũ quát lớn:

- Tiêu Man Phong, ngươi dám nói một tiếng nữa ...

Tiêu Man Phong không nhìn nàng đến nửa mắt, cười nhẹ:

- Triển công tử thấy chưa? Vì cái mẫu nam tử hán của công tử mà chị em tôi suýt đánh nhau, rất có thể sẽ đánh nhau như vậy công tử có lòng nào muốn theo nó mà về Đế Vương Cốc? Giả như cái da mặt của công tử quá dày thì tôi phải khâm phục công tử lắm lắm! Triển Mộng Bạch vụt ngẩng mặt lên không bật cười cuồng dại. Cười một lúc, chàng cao ngạo thoát:

- Hay! Hay! Hôm nay Triển Mộng Bạch này tiếp nhận một bài học đáng giá!

Lại một tràng cười cuồng dại vang lên, giữa tràng cười, Triển Mộng Bạch quay mình phóng chân chạy đi vùn vụt.

Tiêu Phi Vũ kêu lên thất thanh:

- Triển công tử! ...

Nàng toan đuổi theo chàng, song Tiêu Man Phong đã nhanh tay chụp vào mạch môn nàng, đồng thời bật cười lớn, vừa cười vừa gọi với theo Triển Mộng Bạch:

- Triển công tử đi à? Xin cảm phiền nhé, không tiễn đưa được rồi vậy! Ngoài tiểu muội của tôi trong thiên hạ còn thiếu chi gái đẹp, công

tử đừng lo là không tìm được một nàng xứng ý! Yên trí mà đi, công tử!

Tiêu Phi Vũ tức uất đến rung người hét:

- Người ... người có buông tay ta ra không?

Tiêu Man Phong cười hì hì:

- Buông làm chi, nhị muội.

Tiêu Phi Vũ hét lên một tiếng nữa, vung tay hứa đánh nhảm ngực

Tiêu Man Phong.

Nhưng mạch môn đã bị chế ngự rồi, công lực đâu còn mà hòng đánh đập ai?

Bàn tay của nàng chạm vào ngực Tiêu Man Phong nhẹ hơn bàn tay của đứa bé sơ sinh sờ ngực mẹ.

Tiêu Man Phong vẫn cười hì hì:

- Tiểu muội yêu quý thơ thơ lắm sao mà vuốt vê, rờ rẫm thế? Ngu thơ thích ghê đi, đánh nữa đi, tiểu muội! Mà quên, rờ rẫm vuốt ve nữa đi, tiểu muội!

Tiêu Phi Vũ rung rung giọng:

- Trừ ra trọn đời người cứ nắm tay ta mãi như thế này, chứ nếu người buông ra là ta giết người ngay! Nhất định ta chẳng dung tha người được!

Tiêu Man Phong khẽ lắc đầu, lắc đầu mấy lượt rồi thở dài thốt:

- Hay cho tiểu muội chưa! Ngu thơ hành động như vậy là muốn tốt cho tiểu muội đó, biết không? Nếu tiểu muội mang cái thứ nam nhân đó về cốc ...

Tiêu Phi Vũ hét lên:

- Ta mang hấn về cốc rồi sao? Ít nhất hấn cũng hơn cái gã chồng độc ác của người là Hoa Phi, hơn gấp trăm gấp ngàn lần! Tại sao người hỉ nộ cho hấn hấn bỏ đi?

Tiêu Man Phong lại thở dài:

- Vô luận hấn tốt như thế nào người cũng không thể nào mang hấn về cốc.

Bây giờ cả hai chị em dùng tiền người xưng ta với nhau. Điều đó chứng tỏ họ không hợp tình hợp ý nhau chút nào cả, dù là họ là chị em với nhau!

Tiêu Phi Vũ hét:

- Tại sao?

Tiêu Man Phong điềm nhiên:

- Chỉ vì gia gia người đã hứa hôn cho người rồi chứ tại sao?

Tiêu Phi Vũ giật bắn mình, cứng đờ sững cả người hồi lâu.

Bất thành linh nàng cao giọng thốt oang oang:

- Ta không muốn ai hứa hôn cho ta cả. Ta thà chết chứ không ...
Bỏ lỏng câu nói, nàng oà lên khóc.

Tiêu Man Phong lại thở dài:

- Người biết không, gần đây gia gia thay đổi tính tình đáng sợ. Lão nhân gia muốn từ ngày nay bế quan đưng một năm. Do đó ta bắt buộc phải ly khai sơn cốc đi tìm người. Nếu người là một con người hiếu thuận thì nên trở về ngay, vâng lời lão nhân gia hoàn thành cuộc hôn nhân đó cho rồi. Phận làm con phải tuân lời cha mẹ. Cha mẹ già đâu phải ưng đó, đừng cãi cha mẹ mà thành ngỗ nghịch. Là con gái, phải do cha mẹ định đoạt hôn nhân, chắc người cũng biết vậy chứ? Tiêu Phi Vũ khóc một lúc, lòng dịu lại, nàng cắn môi, trầm ngâm suy nghĩ, sau cùng hỏi:

- Gia gia định ... gả ta cho ai đó?

Tiêu Man Phong cười:

- Người cứ yên trí, nhất định là người chẳng tuyệt vọng đâu! Nam nhân đó niên thiếu này, thông minh này, xinh đẹp này ...

Tiêu Phi Vũ căm hờn:

- Mà hắn là ai? Ít nhất hắn cũng có cái tên chứ?

Nàng nghĩ thầm:

- Nói đi, ta biết tên của kẻ khốn nạn đó ta sẽ tìm cách giết hắn! Nhất định ta phải giết hắn! Giết hắn được là cầm như dứt khoát cuộc hôn nhân cưỡng ép này.

Tiêu Man Phong vẫn cười tươi:

- Hắn ấy à? Hắn là con trai của dì ba mà người yêu kính dì ba như mẹ ruột, chẳng lẽ người kính mẹ mà không thương con? Hắn đã đến Đế Vương Cốc ...

Tiêu Phi Vũ sững sốt kêu lên:

- Con trai của dì ba! Người biết con trai của dì ba là ai hay không?

Tiêu Man Phong thản nhiên:

- Sao ta lại chẳng biết? Không biết được hắn mà ta tả được hình dáng hắn cho người hiểu à? Chính mắt ta trông thấy hắn!

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Người chính mắt trông thấy hắn! Ha ha! ... Ha ha!....

Bỗng nàng bật cười ha hả, cười cuồng dại, cười một lúc, nàng cao giọng thốt:

- Cho người biết, con trai dì ba chính là hắn, chính hắn là Triển Mộng Bạch đó! Còn gã kia là một tên giả mạo!

Tiêu Man Phong sững sờ!

Lâu lắm nàng vẫn còn bàng hoàng chưa nói được một tiếng nào.

* * * Đêm xuống tại vùng núi rừng có cây rậm rạp, bóng tối rất dày.

Lòng con người nhỏ hẹp, chứa sao hết cả một trời hận uất. Trong hận uất đó có cả niềm thống khổ chát chúa?

Triển Mộng Bạch chạy đi, bất chấp phương hướng, cố chạy càng vượt nhiều dặm đường càng hay. Nếu chạy xa luôn nhân thế lại càng hay hơn nữa.

Chàng chạy đã xa rồi mà tai vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cười hí lộng ngạo nghễ của Tiêu Man Phong.

Tiếng cười đâu còn vang đến tai chàng song dư hưởng của âm thanh vẫn quyến quán mãi bên tai đến khi chàng trút hơi thở cuối cùng.

Chàng chạy lên đỉnh núi.

Nơi đó dĩ nhiên chẳng có dân cư, nơi đó ban ngày đã tịch mịch rồi hướng chi ban đêm.

Nơi đó, con đường tiến tới rất khó khăn, tàng cây thấp, cành vướng vấp cỏ mọc cao, day cỏ chần chịt, từ bên trên buông xuống ngăn trở chàng, thành ra chàng phải chậm chân lại.

Chậm chân rồi, chàng nhớ tới Cung Linh Linh.

Bất giác, chàng thở dài thầm nghĩ:

- Ta lênh đênh cơ khổ, ta tiếp nhận biết bao nhiêu hận tủi buồn đau, dĩ vãng là tang sầu, thù oán, tương lai mờ mịt, mộng lung trong man mác bao la ta như mù đi giữa đêm... Ta làm sao bảo vệ được cho nó? Nó theo ta chỉ chuốc khổ mà thôi! Thà để nó theo nàng, nó sẽ được an toàn hơn. Biết đâu rồi đời nó lại chẳng huy hoàng trên chỗ tưởng?

Nặng niềm cảm khái cho thân, cho Cung Linh Linh, chàng chốc chốc lại thở ra ...

Chàng đã ngồi tại một chỗ, thầm mơ ước giá lúc này có chút rượu, uống vào sẽ ấm lòng biết bao mà cũng được tiêu sầu trong giây lát. Có rượu, chắc chắn là chàng uống mềm môi, uống đến chết luôn cũng chẳng sao!

Và nếu có một bằng hữu bên cạnh thì chàng sẽ cởi mở trọn vẹn tâm tình, dốc cạn bầu bi thảm chất chứa từ lâu ...

Nhưng ở nơi cô tịch hoang vu này làm gì có rượu, có bạn bất ngờ? Rượu cũng còn có thể có, nếu chàng muốn có chẳng hạn chạy đi tìm, mang đến đó, chẳng hạn có người bất ngờ đang đánh chén tại đó, chàng gặp và được mời.

Chứ bằng hữu thì chắc chắn là không rồi dù chàng có đi khắp biển nam hồ, tìm mà đưa đến đây cũng chẳng có.

Bởi lẽ dễ hiểu hơn hết, là chàng không có bằng hữu.

Chàng đúng là con người cô đơn.

Chàng toan xếp bàn tròn, dưỡng thần, định trí, hồng từ trên chỗ cao

hơn, có tiếng thở dài của ai đó, buông vọng xuống.
Tiếng thở dài, đượm cái vẻ thê lương, thống khổ, bi thảm vô cùng.
Tiếng thở dài đó chính là tiếng thở dài của chàng mới phải, tại sao có người đồng chung cảnh ngộ như chàng?
Nói là tao ngộ mới đúng hơn, tao ngộ buồn thương, tao ngộ mới đúng hơn, tao ngộ buồn thương, tao ngộ đau khổ, còn cảnh thì dĩ nhiên phải khác.
Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn quanh, rồi đứng lên tiến dần về phía có tiếng thở dài.
Người khổ gặp người khổ, rất dễ thông cảm nhau, chỉ cần hai bên gặp nhau biết được cả hai cùng có niềm đau khổ, là cả hai cảm thấy mến nhau.
Phía trước mắt, một gành đá nhô ra, gành đá để xa vách núi, chơ vơ như cần trục, nơi đầu cần trục có bóng người, người đó đang ngồi xếp bàn tròn.
Người đó nhìn ra mông lung, gió lộng vụt vù, tưởng chừng một hòn giả sơn dẫu tại đó cũng có thể bị gió cuốn bay, thế mà người đó vẫn không nhúc nhích, trừ chiếc áo tung bay phấp phật theo gió.
Triển Mộng Bạch bước chân đến gần, đằng hắng một tiếng, hỏi:
- Sương rơi, trơn đá, gió lộng cuốn cây, bằng hữu hoá chẳng có mọc rễ nơi tảng đá nên không sợ gió đùa. Rơi xuống bên dưới là tan xương nát thịt nay!
Người đó không quay đầu lại, buông gọn:
- Đi chỗ khác!
Triển Mộng Bạch dừng chân lại.
Chàng có cảm tưởng con người trước mắt cô đơn như chàng. Tâm tình chàng bị kích động mạnh.
Cái đạo lý đồng cảm tương lân. Cảnh cô đơn giữa dòng đời đầy cạm bẫy.
Chàng không tiến tới mà cũng chẳng nói thêm chi.
Một lúc lâu người đó lại buông tiếng thở dài, vẫn não nuột như trước.
Triển Mộng Bạch biết rằng muốn hỏi điều tâm sự của người là bất lịch sự. Song chàng không dần được tánh hiếu kỳ, buột miệng hỏi:
- Bằng hữu cứ thở dài mãi hẳn là tâm tư mang nặng muộn phiền?
Người đó không quay đầu, không đáp.
Triển Mộng Bạch bước tới. Cứ bước một bước chàng đằng hắng một tiếng, như để báo hiệu là chàng đang đến gần.
Người đó bảo chàng đi nơi khác như trước.
Chàng từ từ ngồi xuống buông thõng:
- Riêng bóng ôm sầu nhìn trời cao mà than thở. Sao bằng hữu thiết

tha với nỗi khổ tâm như thế?

Bây giờ người đó mới chịu quay mặt lại, lạnh lùng nhìn chàng rồi lạnh lùng hỏi chứ không đáp câu nói của chàng:

- Người còn trẻ quá, mà người cũng biết tư vị của đau khổ nữa sao?

Đến lượt Triển Mộng Bạch thở dài, rồi chàng nhếch nụ cười khổ:

- Khổ đau nào chỉ dành riêng cho hạng người cao niên?

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Nói như bằng hữu thì những kẻ ít tuổi là hạng người hưởng diễm phúc trên đời?

Chàng nhận ra người đó có gương mặt trắng nhợt, đôi mắt lơ đãng, phảng phất một người hết sinh khí.

Đối thoại với một người như vậy có gì là thích thú đâu?

Trái lại Triển Mộng Bạch cảm thấy rùng rợn. Chàng không nhìn gương mặt đó lâu hơn, lại nhìn xuống chiếc áo.

Người vận chiếc áo màu vàng nhạt.

Người áo vàng quay mặt trở lại như trước, nhìn ra khung trời xa thẳm, từ từ hỏi:

- Như thế là người cũng có sự thương tâm? Người chưa đủ sức đối phó với niềm thương tâm của người thì còn tìm hiểu thương tâm của kẻ khác làm chi?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Chẳng biết tại sao, tại hạ thấy ai đau khổ, liền quên sự đau khổ của mình?

Người áo vàng trầm ngâm một lúc lâu, rồi lẩm nhẩm:

- Chẳng biết tại sao!.... Chẳng biết tại sao!.... Sở dĩ con người đeo phiền mang nào là vì mấy tiếng đó! Chẳng biết tại sao? Không cảm lòng được!

Cả hai im lặng.

Tâm tư họ đã nặng u hoài càng thêm nặng.

Thời khắc trôi qua, đêm dần tàn, đêm tàn là ngày đến, cả hai cùng ngồi đó, chẳng ai ý thức đến thời gian, họ chẳng rõ là mình im lặng như thế độ bao nhiêu lâu rồi ...

Khi họ nhớ đến thực tại thì một tia sáng xé mây soi rọi mờ mờ xuống con sông trải dài trước mặt họ, xa xa ...

Tia sáng báo hiệu bình minh trở về vạn vật.

Tia sáng gợi niềm hoài cảm nơi lòng người áo vàng. Y cúi đầu, hạ thấp rèm mi, cất tiếng ca nhỏ nhỏ, một bản bi ca nhắc nhở thời xa xưa nào đó, y còn thưởng thức cảnh đẹp của Giang Nam, bằng đi một dạo vì sự việc gì đó y bôn tẩu ngược xuôi, phải tạm thời rời nơi này, rồi hôm nay trở lại cảnh cũ vẫn y nhiên mà con người thì thay

đổi.

Lòng người không thay đổi song thân hình hài phải chịu dũa mài qua bao độ phong sương ...

Bản bi ca gọi tình hoài của người áo vàng, mà cũng gọi luôn niềm cảm thán của Triền Mộng Bạch.

Chàng không man mác sầu mơ sao được trước cảnh đẹp của Giang Nam?

Du khách đến nơi, lúc ly khai còn nặng u hoài, hướng hồ những ai sinh trưởng trong bầu không khí của địa phương?

Để mặc tâm tư chìm trong băng khuâng, Triền Mộng Bạch ngây người như tượng gỗ.

Lâu lắm, người áo vàng thở dài, tự thốt:

- Cách biệt Giang Nam thấm thoát đã mười thu tròn. Giang Nam y cựu song người thì đã khác xưa nhiều.

Y cúi thấp đầu hơn, trong đôi mắt lơ lơ, lệ buồn thương đã bắt đầu chớp sang.

Triền Mộng Bạch không hề cất tiếng, sợ làm kinh động đến y. Trong trường hợp này làm đứt mạch cảm hoài của y chẳng khác nào làm nên tội lớn lao.

Thái dương đã lên từ từ lên cao, bầu trời quang đãng.

Bỗng từ dưới núi có tiếng lục lạc khua vang thoát đầu nghe nhỏ, dần dần lớn, tiếng động nghe lớn là nghe gần, và ai đó đang tiến lên trên đỉnh cao này ...

Tiếng động lớn nhanh chứng tỏ ai đó đang tiến nhanh, Triền Mộng Bạch kinh dị, tự hỏi ai lên đỉnh núi với tốc độ phi thường như thế ...

Người áo vàng bỗng ngẩng đầu lên mở to đôi mắt, reo vui:

- Đến rồi!...

Đúng lúc đó một con chim câu lông trắng bay lên, đến nơi rồi còn bay vùn vùn bên trên đầu họ, cuối cùng nó xấp cánh đâm đầu xuống đáp nơi lòng người áo vàng.

Người áo vàng chớp mắt mãi, đưa tay tháo phong thư cột nơi chân bạch cầu.

Nói là phong thư chứ thực ra chỉ là một mảnh giấy vừa thô vừa nhăn nheo, chẳng khác nào một mảnh giấy vụn bị vứt bỏ ở vệ đường xó hè.

Nhưng người áo vàng trân trọng vô cùng, y cẩn thận tháo từng đường giây, cẩn thận sờ mó nó, sợ nó vỡ tan.

Mảnh giấy ghi vắn vện hai chữ:

- Sắp đến!

Nét chữ nghịch ngoạc như nét chữ của trẻ nít mới tập viết song

những nét đó mang lại cho người áo vàng một niềm vui to lớn. Đôi mắt của y không còn lơ đãng nữa, đôi mắt đó đã biến thành hai vì sao luôn luôn chớp.

Mảnh giấy chẳng đáng nửa đồng tiền y xem nó như một báu vật.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ.

Không dần được tánh hiếu kỳ, chàng buột miệng hỏi:

- Các hạ đang chờ người?

Người áo vàng đưa mảnh giấy lên:

- Tại hạ chờ cái này!

Chờ cái này? Thế là nghĩa gì? Hay là chờ người gởi mảnh giấy?

Chim câu mang mảnh giấy đến trước, người nào đó sẽ đến sau?

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Thế là nghĩa làm sao?

Người áo vàng buông gọn:

- Nghĩa làm sao thì các hạ chờ trong một chốc lát nữa sẽ biết!

Y thoát xưng ta gọi người rồi lại xưng tại hạ, sự kiện đó chứng tỏ tâm tình y đang sôi động hầu như y mất bình tĩnh hoàn toàn.

Y đưa tay vuốt con chim bạch câu, rồi mơ màng nhìn ra xa xa, tâm tư chìm dần trong mộng lung.

Triển Mộng Bạch càng phút càng kinh dị, song bản tánh chàng không chịu gây phiền phức cho ai, chàng đã hỏi người áo vàng không nói, thì thôi vậy, chẳng nói gì thêm nữa.

Thời khắc lại trôi qua, thái dương lên cao dần. Lên tận đỉnh đầu.

Triển Mộng Bạch nghe đói. Con đói cào cào cực độ, chàng khó chịu hết sức.

Cái đói, nếu quên nó thì thôi, bằng nhớ nó thì con người dễ xuống tinh thần.

Chàng đói quá, còn người áo vàng thì sao? Chàng nhìn sang y thấy y vẫn ngồi xếp bàn tròn tại chỗ, bất động. Thần sắc của y cũng chẳng biến đổi.

Chừng như y có thể ngồi như vậy, liên tiếp năm mươi ngày.

Làm gì chàng chịu bỏ đi, tìm cái ăn tạm? Chàng cắn răng chịu đói, quyết ở lại đó xem cho biết sự tình.

Con đói cào, ánh nắng đốt, Triển Mộng Bạch cảm thấy đầu óc choáng váng mắt hoa.

Nhưng người áo vàng vẫn như thường.

Bỗng người áo vàng nói:

- Người có việc gì nhờ ta chăng?

Bây giờ y trở lại cái lối xưng hô trước.

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Song liền theo đó chàng bực. Chàng đáp với giọng xẵng một chút:

- Bình sanh tại hạ không hề van cầu nơi ai! Hà huống chúng ta lại là những người xa lạ?

Khi nào tại hạ đi nhờ một việc gì nơi người xa lạ?

Người áo vàng hừ một tiếng:

- Người chẳng có việc chi cần nhờ đến ta thế tại sao đói lả người, đói đến nhúc đầu, mờ mắt mà vẫn còn ngồi đó? Ngồi đó mà chẳng nói gì, thì tốt hơn hãy đi tìm cái chi ăn cho đỡ đói chứ. Người phải biết ta ngồi đây suốt năm mươi ngày vẫn như thường. Chẳng lẽ người cứ ngồi mãi như vậy để chịu chết đói? Cho người biết ta còn ngồi lâu lắm đó! Đừng trách ta sao chẳng cho người biết trước!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Tại hạ có đói mà chết thì cũng là việc cam tâm, tình nguyện, tại sao tại hạ phải trách các hạ. Yên trí, tại hạ có chết hay sống các hạ không phải bận tâm!

Chàng quay đầu nhìn về hướng khác, nhưng nhất định chẳng chịu đi đâu cả.

Người áo vàng lạnh lùng:

- Hạng tuổi trẻ dễ nổi giận quá chừng, động một chút là sanh cau có, rồi ương nghạnh, rồi sừng sộ!

Y vụt hỏi:

- Hay là người đã bị ai gây bất mãn rồi đó?

Triển Mộng Bạch hừ nhẹ:

- Tại hạ quá quen bất mãn rồi, thành ra sự bất mãn không còn ảnh hưởng gì đến tại hạ.

Các hạ đừng có hỏi chi cho nhọc!

Người áo vàng lại bật cười!

Lần thứ nhất từ lúc nửa đêm đến giữa Ngọ, y mới cười, dù là cười khế.

Y thốt:

- Ta chờ người đến đây chẳng phải để làm gì, mà chỉ là để đánh đấm nhau đó. Trong khi say mê cuộc đấu có thể ta hay người đó lỡ tay chạm trúng người. Đến lúc đó người đừng oán trách ta nhé!

Triển Mộng Bạch giận hờn:

- Vùng núi non này nào phải là sản nghiệp riêng biệt của ai? Tại hạ muốn ngồi đâu là tùy ý ngồi, dù sống dù chết cũng cứ ngồi, chẳng cần ai lo ngại cho tại hạ! Chàng càng phần nộ, người áo vàng càng hiền hoà.

Y cười nhẹ:

- Người tên họ gì? Có học võ công không? Học được mấy năm?

Triển Mộng Bạch hỏi lại:

- Các hạ tên họ gì? Có học võ công không? Học được mấy năm?

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Hỏi đến hay! Hỏi đến hay!....

Bây giờ thì y bắt đầu cười lớn.

Thoạt đầu y lạnh lùng, dần dần y bắt chuyện, rồi y mỉm cười, kế đó y cười nhẹ, cười hi hi, cuối cùng thì cười ha hả.

Tiếng cười ha hả vang lên, báo hiệu cái lạnh nhạt đã tiêu tan, và đối tượng có vẻ hấp dẫn rồi.

Y chưa kịp nói chi tiếp nổi từ dưới chân núi, có tiếng mắng vọng lên:

- Lão quái vật! Làm gì mà người vui cười tít lên như vậy thế?

Tiếng mắng im, tiếng gió rít lên. Tiếng gió im, một người xuất hiện sau lưng Triển Mộng Bạch.

Người đó tóc rối bù, chân có giày nhưng không mang vớ, vận chiếc áo vừa chấm gối, chiếc áo màu lam rách xác xơ, trông dơ dáy quá chừng.

Người đó là một lão nhân, thân vóc cao lớn, vừa đến nơi là đưa tay chỉ người áo vàng, mắng tiếp:

- Ta cứ tưởng người hiền muộn đến có thể chết được cho nên không quản dặm ngàn chạy bay đến đây để đánh đấm với nhau cho vui, ngờ đâu người ung dung cười nói với một gã thiếu niên chẳng ra cái tướng gì cả! Thế người cho rằng ta ăn no rồi chẳng có việc chi làm nên đây ta phải chạy phải nhảy để vận động gân cốt à?

Người áo vàng cười nhẹ, không lộ vẻ gì phản nộ cả.

Song Triển Mộng Bạch lại nổi giận.

Chàng cao giọng hỏi:

- Các hạ nói ai? Ai là thiếu niên chẳng ra cái tướng gì cả?

Lão nhân áo lam sững sờ.

Chừng như lão kinh ngạc, lão đưa tay chỉ ngay lỗ mũi mình, hỏi lại:

- Người có nhận ra ta là ai chẳng?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Vô luận các hạ là trời là đất, thánh thần hay là ma quỷ chi chi, tại hạ chẳng cần biết.

Nhưng các hạ buông lời nhục mạ tại hạ, tại hạ nói cho ra lẽ.

Lão nhân áo lam cau mày:

- Hỏi cho ra lẽ để làm gì?

Triển Mộng Bạch xẵng giọng:

- Để sửa trị con người vô lễ.

Lão nhân điềm nhiên:

- Nếu người đánh không thắng ta?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Chưa đánh nhau làm gì biết ai thắng ai bại? Mà dù tại hạ biết là mình bại đi nữa cũng cứ đánh như thường.

Người áo vàng vụt cười khan:

- Hay! Cực hay!

Lão nhân áo lam trừng mắt gắt:

- Hay cái gì? Cái gì hay?

Rồi lão hướng về Triển Mộng Bạch nhìn sững chàng, nhìn lâu lắm không chớp đôi mắt một lần.

Triển Mộng Bạch cũng trừng mắt nhìn lão không hề chớp mắt một lần.

Bốn mắt ghìm nhau như vậy chẳng biết mấy phút giây trôi qua.

Sau cùng lão nhân áo lam bật cười lớn:

- Hay! Cực hay!

Người áo vàng trừng mắt gắt:

- Hay cái gì? Cái gì hay?

Lão nhân áo lam cười nhẹ:

- Bình sanh lão phu chưa thấy một thiếu niên nào táo bạo như hấn!

Người đâu mà nóng đến cộc lốc như vậy chứ? Lão phu ngày trước cũng nóng tánh như hấn, cứ tưởng là trên đời này chỉ có mỗi một mình lão phu là quá nóng nảy, ngờ đâu sau mấy mươi năm lại gặp hấn, mà hấn còn nóng hơn lão phu nữa kia!

Lão gọi Triển Mộng Bạch tiếp nói:

- Tiểu bằng hữu ơi! Vừa rồi ta nói sai nay, ta xin rút lời nói, thế có được chăng?

Triển Mộng Bạch trở mắt.

Niềm tức uất tan biến ngay. Người ta mắng chàng, nhục chàng là chàng liều sống chết trừng trị ngay. Người ta dùng lời phải phân trần với chàng là chàng tha thứ ngay.

Chàng lẩm nhẩm:

- Thực ra, với niên kỷ đó, các hạ có mắng tại hạ một đôi câu cũng chẳng sao?

Lão nhân áo lam cười vang:

- Lão phu thích thú cái ý tứ của tiểu bằng hữu quá chừng!

Lão phân trần:

- Người thì tốt, còn cái lão áo vàng kia thì chẳng tốt tí nào! Người biết không, bốn mươi năm trước đây lão phu động thủ với hấn, đánh không thắng mà cũng không bại. Rồi lão ta bỏ đi. Lão phu hết sức tức uất, muốn tìm lão để so tài một phen nữa nhưng còn biết lão ở đâu mà tìm? Còn lão ta cũng tìm lão phu chỉ khi nào lão cảm thấy

tức, lão mới chịu nhứt bước cho. Mà lão chẳng hề bực tức thành thử trong suốt bốn mươi năm dài lão phu ngựa ngáy chân tay vô cùng, cũng có lúc lão phu đánh đấm với một vài người, song trên giang hồ dễ có mấy kẻ xứng tay? Rồi lão phu cũng chẳng được thỏa mãn ... Cho nên nếu lão phu nghe lão ta muốn tái đấu là bất cứ ở nơi nào, bất cứ vào thời gian nào, dù bận việc chi lão phu cũng bỏ hết, phải tìm đến gặp lão ta ngay.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Các hạ không thể tìm gặp y suốt bốn mươi năm?

Lão nhân áo lam lắc đầu:

- Nào lão phu có biết tên họ của lão ta mà hỏi han nơi khách giang hồ? Huống chi lão ta không hẳn định cư ở một nơi nào lâu?

Triển Mộng Bạch lại hỏi:

- Không biết tên họ các hạ cũng biết hình dáng chứ? Tại sao các hạ không tả hình dáng của y? Tại sao các hạ không hỏi thử bằng hữu trên giang hồ?

Lão nhân áo lam hừ một tiếng:

- Nhìn gương mặt chết của lão ta người không nhận ra là lão ta mang nạ sao? Tả hình dáng một người mang nạ chỉ có trời mới hiểu được người muốn chỉ ai? Lắm lúc lão phu muốn giật chiếc nạ đó xem thử diện mạo thực của lão ta như thế nào song lão phu không đủ sức chế ngự lão do đó đành phải chịu!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Các hạ không nên tìm y. Chính y phải tìm các hạ. Có như vậy mới công bình. Tại hạ cũng lấy làm lạ tại sao y im hơi lặng tiếng đối với các hạ trong khoảng thời gian bằng nửa đời người như vậy!

Chàng cảm thấy lão nhân và chàng giống nhau ở nhiều điểm và chàng bất bình thay cho lão nhân.

Lão nhân áo lam bật cười ha hả:

- Đúng vậy! Đúng vậy đó! Chẳng công bình chút nào!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Thiếu niên ơ! Người nghe ta nói đây! Chẳng phải là ta bất công, mà chỉ vì lão muốn vậy. Lão không đi tìm ta, lão lại sai những con chim câu tìm ta, lão bảo ta rằng khi nào mà có phiến muện thì thả con chim câu bay trở về, hẹn đấu với lão cho vui. Lão sợ chim câu chết đi, nên yêu cầu ta thả con chim câu cũ bay về, lão thay chim mới, sợ chim cũ già đi lão thay chim nhỏ. Nếu thân hình của lão không quá to, quá nặng hẳn lão sẽ cỡi chim câu tìm ta rồi! Nếu chim câu biết nói, hẳn nó đã cho lão biết nơi ta ở rồi!

Y cười là một điều lạ, Triển Mộng Bạch thấy y cười lấy làm cao hứng

vô cùng.

Chàng thốt:

- Hai vị trông cho gặp gỡ nhau, nay giờ đã gặp nhau rồi, thì vị nào cũng thỏa mãn, tức khi tiêu tan, tại hạ tưởng cái việc đấu này nên hủy bỏ là phải hơn!

Lão nhân áo lam bỗng hét to:

- Không được! Không được! Ta đã chờ bao nhiêu năm rồi, tâm của ta khô héo vì nóng nảy, đã thế ta còn phải vượt ngàn dặm đường đến đây, lao nhọc biết bao? Công khó của ta như vậy làm sao hủy bỏ cuộc đấu này cho được?

Lão hừ một tiếng rồi tiếp:

- Tiểu bằng hữu cứ ngồi đó xem ta đánh nhau với lão ấy!

Thốt xong lão vùng hai cánh tay, ống tay áo phát lên, lão quay mình, đánh ra một quyền thẳng đến người áo vàng.

Quyền lực rất mạnh, gió rít vù vù.

Người áo vàng mỉm cười:

- Đợi ta đứng dậy rồi hãy đánh không được sao? Làm gì mà gấp thế?

Tuy nói thế y không né tránh, mặc dù quyền lực của người áo lam rất mạnh, có thể đâm nát một hòn giả sơn như thường.

Triển Mộng Bạch trông thấy tay quyền của lão nhân áo lam sắp sửa giáng xuống đầu người áo vàng, mà y thì còn bất động, bất giác chàng rú lên một tiếng kinh hãi.

Ngờ đâu bàn tay chỉ còn cách chiếc đầu của người áo vàng độ tấc thì lão nhân áo lam bất thành linh dừng lại đó.

Dừng tay trong cái thế đánh như vũ bão, chẳng phải là việc dễ làm.

Thế mà lão làm được!

Đồng thời lão hét:

- Đứng lên mau!

Bàn tay dừng, quyền phong tiêu tan ngay.

Thi triển quyền pháp, phát gió mạnh, là sự rất thường, công lực càng thâm hậu, quyền phong càng mãnh liệt, đừng nói chi hàng tiền bối đánh quyền sanh gió, đến Triển Mộng Bạch cũng làm việc đó được và làm rất khá.

Nhưng gió là một thứ chi vô thể, ở đây lão nhân áo lam đánh quyền sanh gió, gió lại hữu hình, gió như hữu thể, mắt thường trông rõ được.

Chính đó là sự lạ lùng nhất bình sanh Triển Mộng Bạch không hề tưởng chứ đừng nói là có thấy.

Do đó, bàn tay ngừng thì ngừng, bàn tay và gió như hai vật hữu hình

hữu thể, dính liền nhau, di động ăn khớp với nhau không dư không thiếu.

Triển Mộng Bạch mục kiến hiện tượng đó hết sức hãi hùng thâm nghĩ:

- Lão nhân này là ai? Luyện được công phu như vậy hẳn là phải có đại danh trên giang hồ!

Người áo vàng từ từ đứng lên, từ từ đưa tay phủi từng hạt bụi trên y phục.

Rồi cũng với giọng từ từ, y thốt:

- Lần này ngươi muốn so quyền pháp hay còn gì hơn?

Lão nhân áo lam cười vang:

- Trước dùng chân tay, sau dùng đao kiếm. Chẳng phải chỉ một quyền pháp mà thôi!

Người áo vàng đứng lên rồi, lão nhân áo lam thốt xong liền đánh ra một tay quyền.

Người áo vàng rùn thấp mình một chút.

Thân hình vừa rùn, đôi chân nhót theo, thoáng mắt đã thấy y đứng ngoài xa hơn trượng.

Cái lối thoái hậu của y hết sức nhanh, nhanh đến độ Triển Mộng Bạch nhìn kỹ vẫn chẳng nhận định kịp.

Lùi lại rồi, chân giữ tấn, y khoát tay nói:

- Khoan chứ! Ta đã bảo đừng gấp mà! Bao nhiêu năm chờ đợi được, mấy phút giây lại không chờ đợi được hay sao? Nghe ta hỏi đây, lần này giao đấu có phải là chúng ta đánh nhau cho đến khi nào tay chân không nhút nhít động nổi mới ngừng?

Lão nhân áo lam bật cười ha hả:

- Lão quái vật đoán đúng quá! Đánh mãi, đánh đến lúc không nhắc nổi tay lên, không dịch chân nổi mới ngừng.

Người áo vàng gật đầu:

- Tùy ngươi. Ta hỏi cho biết vậy thôi!

Một tiếng vù vang lên, người áo vàng đã vọt tới đứng vào vị trí cũ.

Một bàn tay bay ra, xem chừng rất nhẹ, nhưng rất nhanh, bàn tay đó vỗ xuống đầu vai lão nhân áo lam, đồng thời người áo vàng cười hì hì thốt:

- Lão đạo sĩ ời! Ngươi mắc kè ta nữa đó nhé!

Vừa thốt, y vừa vung tay, thủ pháp của y nhanh vô cùng, câu nói ngắn ngủi dứt, y đã đánh ra hơn mười lượt, bàn tay chớp lên, dẹt bóng như lưới nhện, bao bọc khắp thân trên của lão nhân áo lam.

Y đã chiếm được tiên cơ.

Phàm cao thủ giao đấu, ai chiếm được tiên cơ là cầm chắc cái thắng

trong tay, bởi một giây ưu thế có thể định đoạt cuộc chiến nhanh chóng.

Một sơ hở nhỏ đủ đưa đến kết quả quyết định rồi, cho nên thường thường họ ghìm nhau cả một lúc lâu, chưa ai xuất thủ là họ chực chờ phát hiện ra sơ hở của đối phương.

Giả như họ không ghìm nhau, thì họ làm mọi cách để đối tượng lợi cảnh giác, cũng có khi họ dùng chiêu hư để dọn đường cho chiêu thực.

Ở đây người áo vàng dùng thái độ lơ lửng để bất thành linh tấn công địch.

Nhờ thế, y dễ dàng tạo nên một màn lưới chưởng ảnh bao bọc lão nhân áo lam.

Dĩ nhiên, bị phong trụ trong màn lưới đó, lão nhân áo lam có phần nào lung túng.

Lão đang cười vang dội, nụ cười tắt, âm thanh lặng liền, kể đó thì thần sắc ngưng trọng.

Màn lưới chưởng ảnh của người áo vàng càng phút càng day, day đến độ che khuất lão nhân áo lam. Triển Mộng Bạch không còn trông thấy mặt mày lão ta ra sao nữa.

Tuy nhiên, chàng ước độ là trong màn lưới chưởng ảnh đó, lão đang tận dụng sở năng tránh thoát.

Luận theo tốc độ của thủ pháp song phương, Triển Mộng Bạch nghĩ là họ đã trao đổi nhau ít nhất cũng ngoài một trăm chiêu rồi.

Qua hơn một trăm chiêu, lão nhân áo lam vẫn còn lung túng bên trong màn lưới.

Bị nhốt trong một khuôn viên chật hẹp, dù lão ta có quyền pháp cao siêu cũng chẳng làm sao tỏ lộ cái chỗ cao siêu được, bởi chẳng một chiêu thức nào được phát xuất trọn vẹn đúng tầm, chiêu thức miễn cưỡng đưa ra, vướng phải màn lưới chưởng ảnh của địch, lại được thu về, thì còn mong gì gây nên một công hiệu mong muốn?

Cái khổ của lão nhân áo lam là chẳng phản công được một chiêu nào, trái lại còn bị uy hiếp từng giây từng phút.

Nhìn vào cuộc đấu, Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Chưởng pháp của người áo vàng lợi hại thật! Giả như ta gặp một địch thủ sử dụng chưởng pháp đó thì chắc chắn là ta phải bại ngay, không phương gì hóa giải nổi!

Thoạt đầu bàn tay của người áo vàng còn nguyên hình thể, do đó chưởng ảnh chớp lên vẽ thành màn lưới.

Dần dần bàn tay của y nhỏ lại, nhỏ đến độ biến mất luôn hình thể, chỉ còn là bóng mờ, bóng mờ đó xoay nhanh quá, lại biến thành một

vàng tròn nhạt màu.

Bây giờ thì hoàn toàn chẳng còn bóng bàn tay của người áo vàng mà quanh mình lão nhân áo lam một vàng màu nhạt như chiếc tán bằng lụa mỏng bao bọc. Tuy mỏng nhưng rất kín, có thể bảo là cầm một chén nước tạt vào nhưng nước không qua lọt một giọt nhỏ.

Bỗng một tiếng hét vang như sấm nổ ngang đầu, tiếng hét lão nhân áo lam phát lên.

Lão tận dụng công lực đánh ra một quyền, kinh lực vút đi chọc thủng màn chướng ảnh của người áo vàng, cuốn luôn vào ngực y.

Triển Mộng Bạch thờ phào, tâm tình cởi mở vô cùng.

Chàng đã thấy cái cách phá màn lưới chướng ảnh của người áo vàng!

Xuất phát một chiêu đó rồi, lão nhân áo lam lại cao giọng thốt:

- Người có nhận ra cái chiêu của ta chẳng?

Người áo vàng ngưng đọng thần sắc, không đáp.

Đánh ra chiêu đó, tuy không trúng ngực đối tượng, song cũng chọc thủng màn chướng ảnh của đối tượng, lão nhân áo lam phấp khởi tinh thần, vung hai tay.

Hai bàn tay có khí thế như hai con chim ưng vỗ cánh tung bay, cánh vỗ vù vù, lúc đó thì đừng nói là chỉ một màn lưới chướng ảnh bao bọc, dù cho mười màn, trăm màn, ngàn màn chung quanh cũng bị đôi tay xé toạt.

Triển Mộng Bạch khoan khoái phi thường.

Chàng nhận ra quyền pháp của lão nhân áo lam có phần giống quyền pháp của chàng.

Trong những lúc nguy cấp, chàng nảy sinh cái ý liệu, rồi tự chế biến ra những chiêu thức lạ, hoàn toàn không thuộc về quyền pháp của chàng, thế mà những chiêu thức đó đã giúp chàng thoát nạn.

Những chiêu thức do chàng chế biến đó, giờ đây chàng nhận ra có bao gồm trong quyền pháp của lão nhân áo lam.

Thế là làm sao? Có phải chàng và người áo lam đồng tâm tưởng.

Những chiêu thức đó, thực sự đã có, mà chàng không học đến hay tự lão nhân chế biến cũng như chàng? Nhưng chế biến cách nào lại tương đồng kỳ lạ?

Càng suy nghĩ, chàng càng cao hứng. Do đó chàng càng chú ý theo dõi cuộc đấu hơn trước.

Chàng cao hứng đến độ tay chân ngứa ngáy. Trong cuộc chiến, lão nhân áo lam có động tác gì, đứng bên ngoài chàng múa may y theo như vậy.

Giá như chàng cứ ở nhà, đóng vai một công tử phong lưu miệt mài

trong cảnh phong hoa tuyết nguyệt thì võ học của chàng không thể tiến triển được.

Từ ngày ly gia, những tao ngộ bất bình làm sống động tiềm lực nơi chàng, tự làm chàng tìm cách ứng phó với khó khăn, đồng thời học hỏi nơi người. Học hỏi bằng quan sát chứ tuyệt nhiên chẳng thọ nhận sự chỉ dạy của một ai.

Chàng thu hoạch được phần nào kinh nghiệm song chính hôm nay mới đúng là lúc chàng mở mang kiến thức.

Quyền pháp của lão nhân áo lam gồm nhiều chiêu thức tân kỳ giải đáp tất cả những nghi vấn về võ học. Hiện tại chàng thông suốt một cách triệt để, chẳng khác nào những bế tắc đột nhiên được mở rộng ra, con đê đã bị người phá vỡ rồi, dòng nước chảy xiết.

Chẳng những chàng học hỏi những chiêu thức về quyền pháp mà chàng còn lãnh hội được những chiêu thức bí truyền của người áo vàng.

Chàng quên cả đói, quên cả mệt nhọc, chăm chú nhìn vào cuộc đấu. Không rõ song phương đánh nhau được bao lâu, đột nhiên lão nhân áo lam hét một tiếng lớn, còn người áo vàng cười một tiếng to.

Rồi cả hai phân khai cùng lùi lại.

Người áo vàng hỏi:

- Đủ rồi?

Lão nhân áo lam đáp gọn:

- Đủ!

Triển Mộng Bạch thờ phào, nhìn ra thấy ánh dương quang chói lọi, thái dương vẫn còn ở ngay trên đỉnh đầu.

Thái dương không xê dịch trong khoảng thời gian giao đấu của họ?

Thì ra họ đã giao thủ với nhau qua một đêm tròn, lấn sang nửa ngày sau!

Lão nhân áo lam đưa tay lau mồ hôi trán, nhìn chàng hỏi:

- Tiểu bằng hữu xem đủ chứ?

Triển Mộng Bạch không đáp câu hỏi, chỉ thốt:

- Tại hạ nghĩ, cao thủ giao đấu cuộc chiến càng về khuya thì đấu pháp càng chậm lại, nhưng hai vị giao đấu càng phút càng nhanh rồi bỗng lại ngưng!

Lão nhân áo lam mỉm cười:

- Thế là người xem chưa mãn nhãn!

Người áo vàng tiếp:

- Nếu đánh nhau đến sống chết, định phân hơn kém rõ rệt và song phương đồng tài thì cuộc đấu phải diễn ra đúng như người nói. Song với bọn ta thì khác, bởi chúng ta chỉ giao đấu để tiêu khiển thôi. Vì

cần tiêu khiển nên cứ đánh, càng đánh nhanh càng khoan khoái, có cần gì phải ghìem nhau, nghiên cứu từng bộ vị từ cách thủ, từ chiêu thức nữa. Nếu được đùa nhưng không tranh sự hơn kém thì càng đùa loạn càng sanh hứng.

Một cuộc đùa! Đùa loạn!

Đùa mà ai sơ suất là mất mạng ngay! Trên thế gian này có được mấy người đùa như thế?

Lão nhân áo lam tiếp luôn:

- Huống chi từ lâu ta không có dịp đánh nhau, tay chân ta ngứa ngáy quá chừng. Bây giờ được lúc giải ngứa, ta phải cố giải, càng giải nhanh càng sung sướng. Không giải ngứa bằng thích thì biết đến bao giờ lại có dịp như thế này?

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn đánh nhau nữa hay thôi?

Lão nhân áo lam cười vang:

- Người chưa xem bằng thích thì ta cũng chưa đánh bằng thích. Chờ cái lũ con cháu của ta đến đây, ta sẽ gây cuộc lại với lão quái vật! Thốt xong lão ngồi xuống nhắm mắt lại điều tức.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 14

Quả Trùy Trời Giáng

Hai lão nhân quái dị ngồi xuống đất bắt đầu điều tức, lúc đó Triển Mộng Bạch mới nghĩ đến mình.

Suốt hai đêm hai ngày, chàng không hề ăn không hề uống. Trong trường hợp đó, thử hỏi con người bằng xương bằng thịt chịu làm sao nổi?

Thế mà chàng vẫn chịu được? Thế mới kỳ! Càng kỳ hơn nữa là trước khi lão nhân áo lam đến, chàng xuýt ngất xỉu vì đói khát. Thời gian càng qua chàng phải khổ sở hơn với sự thiếu thốn đó chứ?

Nhưng theo dõi cuộc đấu kéo dài hơn một ngày, đáng lẽ chàng phải bị cái đói cái khát hành hạ nguy kịch, thì trái lại chàng như chẳng còn nhớ đến nữa.

Bây giờ trở lại thực tế, chàng nghe cơn đói cơn khát lên tiếng mãnh liệt.

Người ta ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần, chẳng lẽ chàng phải ngồi

đây chịu đói chịu khát chờ xem họ tái đầu?

Mà chờ đến bao giờ?

Nếu họ cứ ngồi lý như thế suốt ngày suốt đêm, chàng cũng phải chờ nữa sao?

Giá như chàng có xuống tìm cái gì đó, hoặc trái rừng, hoặc nước suối, ăn đỡ, uống đỡ rồi trở lên ngay, thiết tưởng cũng chẳng mất mát gì?

Bởi chàng quyết tâm học hỏi nơi hai người quái dị này, nên sợ mất dịp may nhìn họ giao đấu.

Nghĩ vậy, chàng toan bước đi.

Bỗng đúng lúc Triển Mộng Bạch toan chuyển mình, từ phía chân núi vọng lên những tiếng động quái dị.

Tiếng động giống tiếng thờ của một đàn trâu cùng phát ra một lượt. Nghe thô quá.

Trong thoáng mắt những tiếng đó vang lên như sát bên gành đá.

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh ngạc, chàng không ngờ rằng một đàn dã thú nào đó kéo nhau đến đây, nếu chỉ là đôi ba con thì chẳng đáng lo ngại lắm. Trái lại nếu có nhiều con thì dù sao cũng là một cái khổ đến cho chàng.

Hai ngày đêm rồi không ăn không uống, chàng còn sức lực đâu chống cự lại một đàn dã thú?

Mà hai lão nhân kia thì còn mê man trong cảnh nhập định?

Lão nhân áo lam vụt mở mắt, niềm vui hiện lộ nơi gương mặt, buột miệng kêu lên:

- Đến rồi!

Đến chẳng phải là một đàn dã thú như Triển Mộng Bạch lo sợ, mà chính là một đoàn đại hán vận áo lam. Người nào cũng xuất hạn đầm ướt đầu mặt. Người nào cũng thở hồng hộc. Tuy mệt lả song vẫn chạy đều đều chẳng một ai dám chậm chân.

Đầu tiên là bốn người xuất hiện, mỗi người mỗi xách giỏ như nhau.

Trong giỏ đựng thức ăn thức uống.

Theo sau là hai đại hán cùng khiêng một vật bằng thép dài độ ba thước, trông như cái hông của con người, tròn tròn như quả trứng vịt. Vật đó rất thô sơ.

Nơi một đầu có chiếc cán. Chiều dài của chiếc cán độ bảy tám thước mà thôi!

Kích thước đó thật không cân xứng chút nào. Một vật như vậy lại có chiếc cán quá ngắn. Phản ngược hẳn với luật tương đối.

Người áo vàng cũng mở mắt ra, cũng tui thốt:

- Quả là đến thật!

Sáu đại hán rập nhau cúi lạy.

Vật quái dị đó chạm vào nền đá, bật kêu lên tiếng "cồng". Tuy chạm nhẹ, nhưng vật nặng nên cái chạm làm lửa bắn lên, sáng ngời.

Lão nhân áo lam cau mày mắng:

- Vô dụng! Tại sao chạm thế? Các ngươi không có chân nên bò đến đây phải không?

Một đại hán sợ hãi đáp ứng:

- Bọn thuộc hạ thay ngựa đến mấy bận đó, dọc đường chẳng hề dừng lại một giây!

Lão nhân áo lam hừ luôn mấy tiếng quát:

- Trờ xuống núi ngay! Nếu còn thấp thoáng quanh đây nhìn trộm thì ta móc mắt cả lũ đấy!

Bọn đại hán áo lam đồng vâng lên một tiếng, quay mình phi thân xuống núi.

Lão nhân vận chiếc áo lam rách nát, trông như một lão hành khất thể mà thuộc hạ lại vận áo cùng màu lam như lão, song lại bằng gấm trông sang trọng vô cùng.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, tự nhủ lão ta cái tính quái dị không tưởng nổi.

Rồi chàng bước tới, ước đo thử vật bằng thép đó.

Vật nặng quá, trọng lượng ít nhất cũng đến trăm cân. Trên thế gian này, vũ khí nặng nhất cũng chỉ nặng bằng phân nửa trọng lượng của vật đó là cùng.

Có thức ăn rồi, lão nhân áo lam thản nhiên ăn, lại gọi Triển Mộng Bạch:

- Lại đây tiểu bằng hữu! Lại đây ăn cho no để rồi còn xem cuộc đấu chứ!

Triển Mộng Bạch không đợi giục lần thứ hai, bước tới thản nhiên ăn.

Thức ăn rất ngon, giả dĩ đang đói, chàng nghe ngon lạ, lại có rượu quý kèm theo, chàng ăn uống hồng hộc, ừng ực. Bình sanh chàng chưa từng ăn uống thô lỗ như thế bao giờ.

Chàng ăn nhiều, ăn nhanh, song vẫn không theo kịp lão nhân áo lam.

Chỉ có người áo vàng thì bắt quá nhăm nháp qua loa vậy thôi.

Bọn đại hán áo lam mang đến bốn giỏ thức ăn thức uống. Trong chốc lát, các món ăn hết sạch như chùi, còn rượu thì lật ngược bình đợi hàng tháng cũng chẳng có một giọt rỉ ra.

Tự nhiên đã đến lúc đó thì ai ai cũng phải dừng miệng dừng tay.

Lão nhân áo lam vỗ tay vào bụng mình kêu thành tiếng bin bin rồi hỏi Triển Mộng Bạch:

- No hay chưa, tiểu bằng hữu?

Triển Mộng Bạch quệt tay lên tà áo, chùi sạch mỡ, cười hì hì đáp:

- Nếu còn nữa, cũng làm được như thường!

Người áo vàng cười nhe:

- Không ngờ hai người lại đồng tính khí quá chừng! Già thì chẳng nói làm chi, chứ trẻ mà lại tỏ ra thô lỗ, từ cái ăn cái uống đến cử động ngôn từ, như vậy chẳng sợ phượng hại cho sự nghiệp tương lai hay sao?

Lời nói đó dĩ nhiên hướng về Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Cái chết vẫn chưa phải là cái đáng sợ thì còn sợ cái gì?

Lão nhân áo lam bật cười ha hả:

- Hay! Tiểu tử tốt quá! Tốt quá!

Chừng như để biểu hiện niềm cao hứng đang lên cao, lão chụp vũ khí kỳ lạ vung lên.

Một tiếng vù phát ra, gió cuốn ào ào, vũ khí không chạm những chiếc giỏ đựng thức ăn nhưng gió bốc mạnh cuốn bay những chiếc giỏ rơi về một phía xa xa.

Lão lại cười vang gọi Triển Mộng Bạch:

- Tiểu bằng hữu có biết vũ khí gì đây chăng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Không biết!

Lão nhân áo lam lấy làm lạ:

- Không biết sao người không hỏi?

Phàm là người học võ, thấy cái gì có liên quan với võ học đều động tính hiếu kỳ, tìm mọi cách để hỏi.

Thói thường là thế, lão nhân tưởng Triển Mộng Bạch cũng có cái thói đó như người thường, nên hỏi vậy.

Triển Mộng Bạch cười nhẹ đáp:

- Nếu tại hạ hỏi lai lịch của vũ khí thì nhất định tại hạ sẽ nhận đó mà suy ra lai lịch của các hạ ...

Lão nhân càng lấy làm lạ hơn:

- Biết được thì sao? Có cái gì không tốt cho việc hiểu biết đó sao?

Triển Mộng Bạch nghiêm giọng:

- Võ công các hạ cao quá, hẳn nhiên các hạ phải thuộc hàng tiền bối trong võ lâm, nếu tại hạ biết được thân phận của các hạ mà còn kết tình giao hảo, như vậy chẳng hóa ra tại hạ sợ oai phụ thế sao? Sao cho bằng, tại hạ không biết các hạ, các hạ không biết tại hạ, nếu hiệp nhau được là bạn là thân, không hiệp nhau được thì ai đi đường nấy, tự do tự tại. Chẳng vì oai vì thế mà áp lực hoặc quyến rũ lẫn nhau.

Lão nhân áo lam sững sờ.

Lâu lắm lão thở dài thốt:

- Tiểu bằng hữu ơi! Với tính khí đó tiểu bằng hữu sống trên đời này chỉ để chuốc lấy cái khổ mà thôi!

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Chàng thốt lão sững sờ. Lão đáp chàng sững sờ. Cả hai cùng cho nhau biết cái điều mà mỗi người kia chưa nghĩ đến.

Những tao ngộ đã qua trong thời gian ngắn sống động trở lại nơi tâm tư. Bất giác niềm cảm khái dâng tràn, chàng để lộ tình hoài qua ánh mắt quá rõ rệt.

Lão nhân áo lam nhìn chàng một lúc, sau cùng quay mình về hướng khác.

Người áo vàng cũng rời ánh mắt khỏi Triển Mộng Bạch, nhìn qua lão nhân áo lam, điểm nhẹ một nụ cười thốt:

- Hơn mười năm rồi, ta không thấy lại cái quả chùy nặng chín mươi bảy cân của người thành ra ta quên mất tư vị của nó.

Lão nhân áo lam cười to:

- Người sẽ ném bằng thích!

Lão gọi Triển Mộng Bạch:

- Tiểu bằng hữu ơi! Ngẩng đầu lên xem quả chùy của lão phu có cái oai phong như thế nào.

Triển Mộng Bạch ngẩng đầu thấy người áo vàng đang tháo đường giây lưng, đường giây đó bất quá nặng độ vài lượng, lại mềm, y sẽ dùng nó để đối phó với cái vật nặng trăm cân, lại bằng thép cứng.

Triển Mộng Bạch bất giác kinh ngạc kêu lên:

- Võ khí của các hạ như vậy đó à?

Người áo vàng cười nhẹ:

- Thiết chùy là bậc bá trong hàng vũ khí. Ngày trước vào thời chiến quốc, vị đại hiệp nước Ngụy là Châu Hối sử dụng. Họ Châu sở cậy nó mà giúp Tín Lăng Quân thành công trong việc cứu nước Triệu. Quả chùy của Châu đại hiệp sát hại Tấn Bĩ, một vị đại tướng quân nhà Tấn, quân bạt dưới tay mấy mươi vạn hùng binh dũng tướng. Đủ biết cái oai phong của quả thiết chùy như thế nào!

Lão nhân áo lam bật cười ha hả chặn lời:

- Lão quái vật đáng phục đó, vũ khí của ta mà người hiểu rõ lai lịch hơn cả ta. Đúng là sự lạ!

Người áo vàng mỉm cười đáp:

- Dù đeo kiếm báu đao quý, đối chọi với quả chùy có oai phong như bậc vương bậc bá đó thì cái quý báu của đao kiếm cũng cảm như vô giá trị. Cho nên ta dùng đường giây này, nó chạm chùy không sợ gãy, nó lại vút thẳng hay uốn cong, nếu cần thì quán quanh vũ khí

của địch mà giật. Nó là vật chí nhu, đem vật chí nhu chống đối vật chí cương là áp dụng cái đúng cái luật tương khắc. Cho nên vật mềm mại này ta sẽ chiếm tiện nghi dễ dàng hơn.

Người biết cái đạo đó chưa?

Lão nhân áo lam lại cười vang:

- Người đã giảng rành mạch quá chừng? Người thành thật quá, không sợ ta sẽ lợi dụng cái chỗ thành thật của người sao?

Người áo vàng cười:

- Hẳn là một thiếu niên cương trực, thích cái rõ ràng, không ưa điều dối trá, quanh co tự nhiên ta phải thành thật với hẳn. Còn như đối với người ...

Đột nhiên đường giây vút đi, đường giây thẳng cứng, đầu ngoài quét ngang đôi mắt lão nhân áo lam.

Lão nhân áo lam hét:

- Người tưởng ta lại mắc mưu người như những lần trước hay sao?

Lão phản công liền.

Chùy và đường giây đánh qua trả lại, hai bóng người cùng giao chuyen, như thoi dẹt, trông rất ngoạn mục mà cũng rùng rợn vô cùng.

Triển Mộng Bạch để ý thấy người áo vàng chỉ cần vận dụng đường giây xoắn tít một đầu lớn vờn trước đôi mắt của lão nhân áo lam, chứ không hề nhắm một trong những bộ phận nào khác. Nếu có lệch đi một chút thì đầu giây lại dứ dứ bên trái của đối phương.

Lão nhân áo lam bị đầu giây chớp chớp trước mặt làm cho hoa mắt lên, lỗ tai lũng bùng, thành ra chẳng thấy chẳng nghe gì được rõ.

Giao đấu với một đối thủ lợi hại, mà chẳng nghe chẳng thấy tiếng gió của thế công, hình thức của chiêu công thì cảm chắc như thất bại nửa phần rồi.

Hơn nữa, điều quan trọng là phải nhận định được thân phận của đối phương, mới phản ứng đúng bộ vị. Dù có phản ứng mà lệch bộ vị thì có khác nào mình làm một việc quá thừa.

Chẳng những không hại được đối phương mà mình lại mệt dần dần.

Thành ra lão nhân sử dụng một vũ khí bậc vương bậc bá lại chẳng tạo được mấy may ưu thế.

Muốn chiếm cái ưu thế rất cần, trước hết lão nhân phải làm sao hất được đầu roi vẫn xoắn tít quanh mắt lão như con độc xà quơ quơ chiếc đầu chực mổ vào.

Triển Mộng Bạch đứng bên ngoài thăm lo thay cho lão.

Bỗng lão hét lên một tiếng như sấm:

- Tức chết ta đi thôi!

Lão không vung chùy đánh sang đối phương, trái lại lão đưa cao quả chùy tự giáng xuống đỉnh đầu.

Quả chùy nặng như thế, lại được giáng xuống với tất cả niềm tức hận, hẳn nhiên là phải mạnh, dù thân hình lão có bằng kim cương, cũng phải nát nhừ.

Triển Mộng Bạch giật bắn mình, rú lên một tiếng quá kinh khiếp.

Vô hình chung chàng vọt tới.

Chính người áo vàng cũng kinh hãi không tưởng lão nhân lại quần chí đến độ hành động nông nổi như vậy.

Y cấp tốc phát bàn tay, đầu giây quật ngược lên, quần nhanh quanh quả chùy, y không giật chẳng rõ y làm thế nào mà giữ được quả chùy cách đầu lão nhân không giáng xuống đầu.

Lão nhân áo lam nhảy lùi về phía hậu, cách xa vị trí hơn trượng bật cười ha hả thốt:

- Lão quái vật, ngươi phải mắc mưu ta một lần chứ!

Người áo vàng cười khở:

- Bây giờ ngươi cũng học được cái xảo, hành động xảo, ngôn xảo! Sao gọi là ta mắc mưu? Nếu ta sớm biết như vậy, khi nào ta xuất thủ ngăn chặn ngươi? Thử xem ngươi có thoát chết hay không?

Lão nhân áo lam cười lớn:

- Ta sống đến ngàn tuổi này làm gì ta lại hồ đồ đến độ quần trí mà tự sát? Bất quá bị ngươi chiếm tiên cơ, trong nhất thời ta chẳng biết làm sao giải toả đầu giây ác độc của ngươi, do đó ta nghĩ cách lừa ngươi, ngươi lệch đầu giây rồi là ta sẽ thoát nạn.

Lão dừng lại một chút đoạn tiếp:

- Chúng ta chưa có ai thắng ai bại. Vậy ta bắt đầu làm lại.

Triển Mộng Bạch bấm bụng cười thầm nghĩ:

- Thì ra lão ta cũng biết lừa ngươi.

Gió rít lên, gió từ quả chùy phát ra, lão đã lướt tới tái diễn cuộc đấu. Đứng ngoài cuộc chiến, chàng còn hoa mắt đủ biết quả chùy của lão lợi hại như thế nào. Chàng hoa mắt không những vì chùy ảnh, mà còn vì nhân ảnh. Thân pháp của lão nhanh quá. Lão lướt tới chàng không nhận ra bóng người. Chỉ thấy một vệt mờ mờ bắn đi vút thẳng đến người áo vàng.

Chùy nhằm vào phía tả của phần ngực đối phương.

Người áo vàng khẽ xoay mình một chút, phát bàn tay lên, đường giây lưng tháo ra, thẳng cứng muờng tượng như một chiếc côn nhỏ mà dài độ năm bảy thước. Đường dây lần này không xoắn tít nơi mặt của lão nhân. Nó đã biến thành chiếc côn thì nó phải được sử dụng như chiếc côn. Đầu bên ngoài điểm vào các huyết đạo kiên tinh, tỏa

hầu, tứ bạch của lão nhân.

Lão nhân áo lam luôn luôn hò hét vung chùy tới tấp, gió rít ào ào.

Người áo vàng điểm sang lão bao nhiêu lần, vào bao nhiêu huyết, lão trả đủ số y chỗ.

Chùy đầu phải là vật để điểm huyết. Đường dây cũng thế, chẳng phải là vật để dùng vào việc đó. Thế mà cả hai lại làm cái việc nghịch thường.

Triển Mộng Bạch lắc đầu, thầm phục họ quả là những tay cực kỳ cao độ. Và chính sự cầu kỳ đó cho thấy họ lợi hại vô tưởng.

Cuộc chiến của họ càng kéo dài thì Triển Mộng Bạch càng kinh dị. sự kinh dị của chàng mỗi lúc mỗi gia tăng.

Dùng chùy, một vũ khí nặng, thô sơ tất nhiên phải có lối đánh ồ ạt, như vũ bão như núi đổ, như biển tràn thác tuôn, như đê vỡ. Có mãnh liệt thì chùy mới tỏ rõ cái oai khí bá đạo của nó.

Nhưng lão nhân áo lam sử dụng nó chẳng khác nào cầm một công cở trong tay. Muốn đánh thế nào thì đánh, chùy nặng trăm cân mà lão rẽ qua, rẽ lại thoát xuống thấp, lại cất lên liền. Bất cứ trong tư thế nào lão cũng có thể chuyển hướng dễ dàng.

Hơn thế, chùy thì phải đập, phải quất, phải hất nhưng lão không đập không quét lại điểm.

Một quả chùy làm sao điểm vào một huyết đạo vì phạm vi quá nhỏ. Nếu chùy điểm trúng huyết đạo là phải điểm trúng trọn thân mình của địch chứ? Và trúng trọn thân hình địch là thân xác tan nát, cần chi phải điểm huyết?

Vậy mà lão điểm như thường, chẳng khác nào lão cầm nơi tay một thanh kiếm.

Còn nói chi cái lối vung chùy của lão? Nhanh, chuẩn, mạnh hay nhẹ tùy ý. Sử dụng chùy được như lão ngàn xưa chẳng có mấy tay, mà ngàn sau chắc hẳn cũng phải hiếm.

Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc thầm nghĩ:

- Dùng chùy mà thi triển được kiếm pháp, lại linh hoạt hơn một tay kiếm hữu danh, giả như lão sử dụng kiếm thật sự thì còn ảo diệu đến bậc nào nữa?

Chàng ngưng thần chú tâm theo dõi.

Tuy chuyên luyện quyền pháp, chàng cũng có tập qua kiếm pháp, có điều kiếm pháp không tinh vi bằng quyền pháp thôi. Cho nên nhìn cách múa chùy thay kiếm của lão nhân, chàng lãnh hội cái tinh vi nhanh chóng.

Còn người áo vàng sử dụng đường giây dù sao thì cũng thuận tiện hơn chùy.

Dây vươn thẳng ra có thể là côn, là kích, là thương, là đao, do đó y áp dụng mọi lối đánh dễ dàng, thoát quét như côn, thoát chém như đao, thoát đâm như kiếm, thoát thọc như thương.

Bất cứ món nào, thương pháp, kiếm pháp, đao pháp, kiếm pháp, côn pháp, y thi triển cũng đúng mức ảo diệu, tỏ rõ là con người đa năng đa thức.

Lúc cuộc đấu thứ nhất tạm ngừng, thời gian vào ngọ, rồi họ ăn uống xong tái đấu. Đến mãi bây giờ, thái dương chênh chếch về tây, ngày sắp tàn, đêm sắp xuống.

Trong khi đó, họ trao đổi nhau chẳng biết được mấy trăm chiêu. Thủ pháp của họ nhanh vô cùng, đứng bên ngoài mà đếm chiêu trao đổi cũng thấy mệt.

* * * Lam Đại tiên sanh từng xưng là đạo nhân, song thực sự thì chẳng hề xuất gia, trên giang hồ có một truyền thuyết về lão, hầu như một huyền thoại, nội một cư sở của lão là Ngạo Tiên Cung cũng là một đầu đề cho mọi người thường nói đến.

Chẳng rõ có được bao nhiêu người đến Ngạo Tiên Cung, nhưng những người có đến đó cũng như những người chưa đến đó, có một cách mô tả đặc biệt, hoặc thêm bớt, vẽ vờ, hoặc tưởng tượng.

Và, dù thêm bớt vẽ vờ, dù tưởng tượng, sự mô tả của mọi người đượm cái vẻ thần bí, làm như nơi đó là non tiên, động thần, một nơi hoàn toàn khác biệt với trần gian.

Trong mấy mươi năm sau này, thanh danh của lão càng lúc càng vang dội, hầu như trong võ lâm, chẳng có một nhân vật nào sánh bằng.

Cũng trong thời gian này, mấy mươi năm sau này, ít có ai động thủ với lão, nên chẳng rõ lão có phải thật sự là vô địch hay không, có điều bất cứ sự tranh chấp nào diễn tiến qua dưới mắt lão, lão chỉ nói một tiếng là song phương phải đổi chiến hoà ngay.

Chính Tuyên Lộ Phương Tân có lần làm gì trái đạo lý, lão hay được, lão chỉ quở trách vài lời, Phương Tân phải ỉn mặt suốt mười năm dài.

Xem đó, đủ biết người trong võ lâm sợ lão đến bậc nào.

Tại cục diện, tình hình đã biến hoá nhiều, lão nhân áo lam là Lam Thiên Chùy đã chậm tay lại, song phương đã tiêu hao nội lực quan trọng, họ như cây cung đã hết sức dẻo dai vì đường giây kéo thẳng cực độ, có thể gãy đi bất cứ lúc nào. Họ chậm thủ pháp, thì chiêu thức hiện lộ rõ ràng, Triển Mộng Bạch nhận thức rõ ràng những điểm linh diệu của môn công phu do họ thi triển.

Người áo vàng có lối đánh tế nhị, kín đáo, còn lão nhân áo lam luôn

luôn ồ ạt, song cả hai xem ra tài đồng sức đồng, bên tám lạng, bên nửa cân.

Trên giang hồ, giao đấu với Lam Đại tiên sanh mà giữ mãi cái thế quân bình từ mấy mươi năm sau này chẳng còn mấy ai.

Thế nhưng người áo vàng làm nổi cái việc đó.

Vậy, y là ai? Đương nhiên, y phải là một nhân vật thành danh trọng đại, chẳng kém họ Lam.

Một người có thình danh trọng đại, hẳn phải được giang hồ biết đến chứ?

Triển Mộng Bạch suy nghĩ mãi, vẫn không hiểu nổi y là ai?

Chợt, người áo vàng quát khẽ một tiếng.

Đường giây lưng trong tay y bay ra, vẽ thành một cái móng, vút đến lưng lão nhân áo lam.

Lão nhân áo lam lạng người xuống thấp.

Đầu giây vút qua khỏi mình lão, liền ngoặc lại, điểm vào huyết Mạng Ngôn nơi hậu tâm của lão.

Nhanh như chớp, lão nhích đôi vai, tung bỗng người lên không, cầm một vũ khí nặng hơn trăm cân mà lão nhảy cao khỏi mặt đất hơn năm trượng, thành tích đó quả thật hy hữu trong võ lâm tự cổ chí kim.

Đã thế lão còn lên cao, cao mãi, càng lên cao thân hình càng nhỏ lại, dù chiếc bọc giáo phòng to.

Triển Mộng Bạch tưởng chừng lão sẽ bay tuốt lên tận chín tầng mây

...

Đột nhiên từ trên không vọng xuống một tiếng hét, vang như tiếng sấm. Lam Đại tiên sanh duỗi thẳng đôi chân dùng pháp thiên cân trụ đáp xuống, nhanh như điểm sao xẹt, quả chùy trong tay bắn hắc quang chớp ngời, quả chùy đó giáng xuống đầu người áo vàng, mừng tượng lời công từ thiên cung xách búa xuống trần đánh quỷ. Với tư thế đó Lam Đại tiên sanh tạo cái chứng minh hùng hổ cho danh hiệu Thiên Chùy của vũ khí nơi tay lão.

Nhưng lời công có hùng hổ thì quỷ sứ cũng giảo hoạt.

Lam Đại tiên sanh chân xuống đến nơi, người áo vàng đã phi thân nhảy ra xa khỏi vị trí mấy thước, đồng thời chân vừa chấm đất, người áo vàng lại tung bỗng mình lên.

Quả chùy đen xẹt xuống, bóng người áo vàng vọt lên, hai bóng giao thoa, nhưng thoa lại chạm nhau, hai bóng nhập một rồi phân ra liền, mỗi bóng là tà rơi xuống, phiêu phiêu như hai chiếc lá lìa cành.

Cả hai không còn đứng vững, cùng ngời phệt xuống đất.

Quả chùy lỏng tay cầm, rơi nặng, chạm trúng đá bắn lửa tung tóe.

Sắc mặt Lam Đại tiên sanh xám xịt, đầu đầm mồ hôi, từng hạt lớn rơi xuống độp độp.

Lão vừa thở hồng hộc, vừa thốt:

- Lần này ta phục ngươi.

Người áo vàng hỏi:

- Tại sao ngươi phục?

Lam Đại tiên sanh đáp:

- Ta vận dụng tinh lực toàn thân, phát xuất chiêu thức cũng như còn bao nhiêu dầu ta đổ hết vào đĩa đèn. Ngọn đèn cháy sáng, đĩa đèn cạn, tinh lực của ta tiêu tan trọn vẹn, ta không còn cảm nổi quả chuỳ. Giả như bây giờ ngươi xuất chiêu, thì ta chỉ còn có cách nhắm mắt chờ chết.

Người áo vàng cười nhẹ:

- Ngươi tưởng ta còn đủ sức xuất chiêu?

Lam Đại tiên sanh bật cười ha hả:

- Đúng là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ tương tài! Không ngờ hôm nay chúng ta có dịp đánh nhau bằng thích, lại bất phân thắng bại ... Cái thư thái của lão là bật cười ha hả, nhưng tiếng cười không vang lên ha hả, mà chỉ nghe kháp kháp, điều đó chứng tỏ khí lực của lão hao rất nhiều.

Người áo vàng thốt:

- Ta đã đoán định trước là, đánh ra chiêu đó, ngươi sẽ không còn một điểm khí lực nào lại cả, giả như ta dành lại một phân nào nội công thôi, thì trong cục hôm nay ta chiếm phần thắng là cái chắc. Ngờ đâu chiêu tiếp với chiêu, ta mới biết là nếu mà không dốc toàn lực thì ta chẳng tài nào ngăn chặn được nổi khí thế của ngươi. Do đó ta phải tuôn hết phần nội lực mà ta đã định dành lại.

Lam Đại tiên sanh tiếp:

- Ngươi ngăn chặn nổi chiêu thức của ta việc đó cũng chẳng lạ gì. Nhưng ta nghĩ, chỉ khổ công luyện qua mười năm dài, ta phải tiến bộ quan trọng, võ công của ta phải cao siêu hơn xưa rất nhiều, thế mà ta vẫn không phương thắng được ngươi, cái cảnh ngang ngửa giữa nhau vẫn còn như ngày nào! Thực là một sự tức giận cho ta không tưởng nổi! Xem ra, cái danh võ lâm đệ nhất hiệp khách giang hồ tặng ta, nên dành lại cho ngươi mới phải.

Lão dừng lại một chút, rồi thở dài tiếp:

- Điều đáng buồn cho ta là trong đời có một đối thủ duy nhất, lại không biết lai lịch của đối thủ!

Người áo vàng cười hì hì:

- Không biết bây giờ, thì một ngày nào đó ngươi cũng sẽ biết.

- Chẳng lẽ người lại phải bắt ta chờ thêm mười năm nữa?

Người áo vàng cười nhẹ:

- Mười năm, phỏng có là bao, chớp mắt đã qua rồi!

Lam Đại tiên sanh hứ một tiếng:

- Giả như ta chết thì sao? Chết mà vẫn mang niềm thắc mắc, thì cái chết đâu có sướng?

Người áo vàng lắc đầu:

- Người không chết đâu!

Lam Đại tiên sanh cười nhẹ:

- Có ai dám chắc được những gì xảy ra trong những ngày sắp tới?

Bình sanh ta có thái độ vương hệ đối với bất kỳ ai, mặc dù ta muốn tốt cho những người có hành động sai quấy.

Song họ đâu biết ơn ta, trái lại họ còn thù ta, cho nên ta có cừu nhân khắp trong thiên hạ.

Giả như hiện giờ, có kẻ nào đó, hay ta ở đây, đến tìm ta, trong tình trạng này ta mong gì chống trả nổi nếu kẻ đó quyết hạ thủ?

Triển Mộng Bạch giật mình, buột miệng thốt:

- Hai vị so tài tại đỉnh núi này, đến độ công lực cả hai đều tiêu hao trọn vẹn, chẳng biết khách giang hồ có ai hay biết cuộc ẩn chứng võ công của hai vị chăng? Nếu có người nào biết được tại hạ chỉ sợ ...

Lam Đại tiên sanh cười lớn:

- Tiểu bằng hữu chẳng nên quá lo lắng. Hơn mười năm rồi chúng ta chẳng hề đặt chân đến hóc núi này, trừ ra kẻ nào đó, có đủ kiên nhẫn ở lại đây chờ đợi mười năm, chứ nếu không thì chắc chắn là chẳng có một ai hay biết đâu. Người thử nghĩ xem, làm gì có người đủ kiên nhẫn ở lại đây chờ suốt thời gian dài đó? Kẻ ấy làm sao biết được lúc nào chúng ta trở lại đây so tài như những lần trước? Giả như chúng ta không đến hôm nay, mà sẽ đến vào một ngày nào khác, thì kẻ ấy phải chờ đến suốt đời sao? Chỉ có những kẻ ngốc mới làm thế?

Vừa lúc đó một tràng cười hắc hắc vang dội từ phía dưới chân núi vọng lên. Tràng cười dứt một câu nói kế tiếp theo, với một giọng lạnh lùng:

- Kẻ ngốc vẫn có trên đời này như thường! Và lão phu chính là kẻ ngốc đây!

Người áo vàng, Lam Đại tiên sanh và Triển Mộng Bạch cùng giật mình biến sắc.

Họ nhìn xuống, thấy một bóng người đang trèo lên...

Người đó tóc rối bù, toàn thân dơ dáy quá chừng, mặt lại đầy râu, đầy ria mọc loạn, xồm xoàm, che khuất từ mũi xuống cằm, tay cầm

một chiếc khai sơn phủ, chiếc khai sơn phủ lại bám sét khắp cùng. Người đó mừng tượng một dã nhân sống ở nơi cô tịch hoang dã từ lâu lắm rồi, không ăn những món nấu nướng của người đời.

Nhìn qua cách trèo núi của y, Triển Mộng Bạch nhận ra y có sức mạnh kinh khủng, động tác lại nhanh.

Y lên đến nơi rồi, bật cười cuồng dại, tiếp:

- Lão phu ở lại đỉnh núi này, chịu đói chịu lạnh, là mong có được ngày nay, các vị nghĩ, chịu như vậy suốt mười năm dài, lão phu khổ sở làm sao? Thì ra, trời còn đoái tưởng đến kẻ chịu khó, chịu nhọc. Chung quy rồi cũng dành cho một phần thưởng xứng đáng.

Triển Mộng Bạch đảo bộ lướt tới, chặn trước mặt người áo vàng và Lam Đại tiên sanh, cất giọng thốt:

- Bằng hữu khoan đắc ý sớm! Khi nào họ Triển này còn lại đây, thì bằng hữu đừng mong hy vọng sờ mó đến một sợi lông của hai vị đó. Dã nhân, tạm thời cứ gọi người đó là dã nhân, ngưng bật tiếng cười, nhìn Triển Mộng Bạch, ánh mắt ngời niềm phẫn nộ, nhìn một lúc, y thét lên:

- Người là cái quái gì chứ? Ai cho phép người nói năng ngông cuồng với lão phu?

Người bằng vào thế lực nào mà chẳng sợ lão phu đập cho một búa nát xác? Trẻ con, miệng còn hôi sữa mà cũng rạ cái thói khinh người! Lúc người chưa tượng hình trong bụng mẹ là lão phu đã ngang dọc trên giang hồ rồi, liệu người tài năng gì dám giỡn với tử thần chứ?

Trêu vào lão phu là trêu vào tử thần đó, nghe chưa?

Lão vung chiếc búa rỉ sét đến tởm, lão từ từ bước tới gần hơn.

Búa chưa đến gần chàng, chàng nghe tiếng gió cũng đủ biết là kinh lực phát ra từ lưỡi búa mãnh liệt không tưởng nổi!

Dĩ nhiên, chàng phải hiểu là dã nhân có vũ công cực cao.

Chàng trầm nghĩ:

- Từ lúc ta xuất đạo trên chốn giang hồ, người đời nhìn ta với ánh mắt lạnh lùng, tất cả đều trút lên đầu ta những oan uổng tày trời, tất cả đều tạo cho ta những hận tui, ai ai cũng gieo niềm phiền muộn, ai ai cũng xô đẩy ta vào cảnh nhục, riêng chỉ có hai vị này hoan hỉ tiếp xúc với ta, trong khi giữa nhau chỉ là bình thủy tương phù, gặp nhau rồi là mỗi người theo lối rẽ mà xuôi về vô định, chẳng may hy vọng tái ngộ. Họ lấy cái trí thức dành cho ta, họ tỏ cái hào sảng đối với ta, họ là hai hạt ngọc đối với ta giữa cái biển cả thế nhân, họ có thân phận rất cao mà chẳng khinh miệt ta, trong khi ta chỉ là một phàm phu tục tử. Ta phải làm gì cho xứng với sự tri ngộ này? Dù ta

biết rằng chưa phải là đối thủ với dã nhân, song ta sợ gì cái chết. Chỉ có cái chết mới đáp được thịnh tình của hai vị kỳ nhân đó thôi!

Ta phải bảo vệ họ dù là miễn cưỡng với cái sức mỏng manh của ta!

Ta chết rồi, dã nhân mới có thể làm gì họ, tùy ý!

Chàng nắm chắc đôi tay ướn ngực, thẳng mình chờ.

Chàng sẵn sàng về bên kia thế giới.

Lam Đại tiên sanh điềm nhiên cất tiếng:

- Tiểu bằng hữu tránh qua một bên đi. Để lão phu hỏi y mấy câu.

Triển Mộng Bạch do dự.

Cuối cùng, chàng y lời bước qua một bên nhường lối cho tiên sanh đối diện với dã nhân.

Lam Đại tiên sanh cười nhẹ hỏi liền:

- Người đợi ta đúng mười năm để báo thù hay còn dụng ý chi khác nữa?

Dã nhân lạnh lùng:

- Lam Thiên Chùy! Chẳng lẽ người không nhận ra ta?

Lam Đại tiên sanh day qua người áo vàng, hỏi:

- Lão quái vật, người có nhận ra lão ấy chẳng?

Người áo vàng không hề thay đổi thần sắc, ngồi y nguyên tại chỗ, đôi mắt cũng không chớp, mà cũng không nhìn dã nhân, điềm nhiên đáp:

- Lão đến tìm người báo cừu, hay đúng hơn lão chịu khó ở đây đúng mười năm chờ người báo cừu, điều đó đối với ta chẳng mấy may liên quan, người hỏi ta làm gì? Đừng mong lôi cuốn ta vào cái trò đùa vô vị này?

Lam Đại tiên sanh sững sờ, không tưởng người áo vàng đáp một câu vô ý thức đến độ đó.

Lão gật gù thốt:

- Được! Nhưng ta tưởng người nên rời đi nơi khác là phải hơn!

Người ở đây, vương bận ta chứ chẳng ích gì.

Người áo vàng so vai:

- Tại sao ta phải rời đi nơi khác? Giả như ta muốn xem cuộc nhiệt náo thì ai có quyền lực gì cấm đoán ta?

Dã nhân bật cười quái dị, cao ngạo thốt:

- Nhiệt náo thì hẳn rồi, song ai cho người cái tiện nghi tùy ý mà xem náo nhiệt? Người ở lại, chỉ khổ thôi, cái khổ trước tiên lão phu dành cho người là đánh rơi chiếc mặt nạ kia, thử xem gương mặt người có đúng là mặt lừa hay không mà người lại dấu diếm với người đời.

Lam Đại tiên sanh cười lớn:

- Hay thay! Hay quá chừng! Nếu người giúp ta thấy được cái bản mặt thật của y, thì dù ta có chết nơi tay người, cái chết đó chẳng oan

uổng chút nào!

Lão dừng lại một chút, đoạn gằn giọng tiếp:

- Mà người là ai chứ? Người nên ...

Dã nhân cười thắm:

- Lão phu là ai? Lão phu là người mười năm trước bị người khinh miệt đến độ chẳng còn nhân dạng, nhân hình, nếu người chịu khó moi cái ký ức phức tạp của người hẳn người nhớ ra. Ngày xưa, ta vui vẻ biết bao, bởi anh em ta còn đủ bảy người, ngày nay chỉ còn lại mình ta bơ vơ hiu quạnh giữa giòng đời, người ta cứ cho rằng anh em ta hại nơi tay Đỗ Vân Thiên, chứ có ai biết rằng chính người ở trong bóng tối, âm thầm hạ thủ đoạn? Hừ! Đỗ Vân Thiên có tài năng gì đánh bại nổi bảy anh em lão phu chứ?...

Lam Đại tiên sanh thoáng biến sắc, kêu lên:

- Trung điều Thất Sát? Có phải người là Vô trường quân Kim Phi đã bị Đỗ Vân Thiên đánh rơi xuống hố sâu trên Trung Điều Sơn chăng?

Dã nhân bật cười hắc hắc:

- Cái chưởng của Đỗ Vân Thiên độc thật, song chẳng làm chết nổi lão phu, bằng có là lão phu còn sống đây! Trong cái cảnh sáu chết một sống dở đó, lão phu đáng lẽ phải tìm người báo thù, song tự lượng sức mình, chưa phải là đối thủ của người, lão phu nghĩ mãi thấy chỉ còn có một cách duy nhất là chờ đợi người, dù chờ đến chết cũng phải chờ. Ngờ đâu hoàng thiên bất phụ người hữu chí, cuối cùng rồi ta cũng gặp người, gặp đúng trong trường hợp mong muốn. Y dừng lại một chút, đoạn điểm một nụ cười đắc ý tiếp:

- Giây phút cuối của cuộc đời oanh liệt của người đã đến rồi, hãy dọn mình mà về với tổ tiên, chẳng có một nhiệm màu nào mang đến cho sự phi thường.

Lam Đại tiên sanh cười nhẹ:

- Tốt! Tốt! Ta thành thật khen sự nhẫn nại của người! Ta sống quá nhiều, thành ra thừa, ta có chết cũng là hợp lý lắm! Nhưng, trước khi ta khép đôi mắt lần cuối cùng và vĩnh viễn, người cũng nên cho đôi mắt của ta sung sướng một chút. Ta muốn thấy cái bản mặt thật của lão quái vật đó. Ta giết người đã lắm, dù người tặng ta một nhát búa điều đó chẳng oan uổng gì. Có điều, ta chết mà chẳng nhìn được cái bản mặt của quái vật, thì thật là quá oan uổng.

Vô Trường Quân Kim Phi cao giọng:

- Được! Sống, chúng ta là thù, chết chúng ta là bạn, lão phu sẽ làm một cái gì cho người khoái chí, để chết đi, người mang theo một ý niệm thân thiện đối với ta!

Y quay mình, chuyển bước tiến đến bên người áo vàng.

Một cơn gió rít lên, Triển Mộng Bạch đã đảo bộ lướt tới, chặn trước mặt Kim Phi.

Đồng thời, chàng gần từng tiếng:

- Muốn thực hiện điều đó, người hãy dẫm lên xác của ta. Ta còn đứng đây là người đừng manh tâm làm một cái gì! Bất cứ cái gì!

Kim Phi bật cười ha hả:

- Người tưởng ta chẳng dám hủy diệt cái mạng cùi của người.

Cánh tay vung lên, bàn tay xoay nhẹ, chiếc búa nơi tay nháy động, song không chớp, bởi nó chẳng còn sáng, nó dính sét khắp nơi, sét vàng vàng, đen đen, màu vàng đen chết, che mất cái ánh thép oai hùng.

Y toan động thủ.

Người áo vàng, Lam Đại tiên sanh đồng thời quát:

- Khoan!

Lam Đại tiên sanh tiếp luôn:

- Sự tình hôm nay, chẳng liên quan gì đến hấn ...

Người áo vàng chặn lời:

- Tiểu bằng hữu ơi, người chưa phải là đối thủ của con dã nhân đó, hãy đứng qua một bên đi, nếu người thấy thích nhìn mặt thật của lão phu, thì hãy nghe lời lão phu. Lão ấy muốn biết ta là ai, điều đó có quan hệ chi đâu?

Biết mặt người áo vàng, Triển Mộng Bạch còn mong muốn chi hơn?

Chàng bước qua một bên liền.

Y từ từ đưa tay lên, từ từ vuốt xuống.

Theo đà tay của y, một lớp da mỏng như cánh ve xúc ra.

Theo đà tay của y, Lam Đại tiên sanh, Kim Phi và Triển Mộng Bạch nhìn chăm chú.

Nhưng, mọi người vô cùng kinh ngạc.

Với chiếc nạ, người áo vàng là một con người chết, gỡ chiếc nạ rồi, y lại càng giống người chết hơn.

Gương mặt đó, chẳng có một hạt máu nào. Bất quá, làn da chưa khô thối, chứ màu trắng nhợt không biểu hiện một điểm nhỏ sinh khí nào cả.

Đôi mắt vẫn lơ lơ, nằm giữa khuôn mặt đó tạo cho y cái vẻ khó trông hơn lúc y còn mang mặt nạ.

Người áo vàng đảo lộn đôi mắt như chết đó, điểm nhẹ một nụ cười, hỏi:

- Trong cái vị, có ai nhận ra lão phu chăng?

Rồi y tiếp:

- Nếu chẳng có ai nhận ra được, thì lão phu xin mang chiếc nạ lên

như cũ.

Vô Trường Quân Kim Phi hét lớn:

- Trao đây.

Lão đưa nhanh tay ra, hứng lấy chiếc nạ do người áo vàng quăng sang, cất vào mình.

Lam Đại tiên sanh thở dài.

- Chịu thôi, ta không nhận ra lão quái vật là ai!

Đoạn, day qua Vô Trường Quân, tiên sanh tiếp:

- Kim Phi! Người muốn động thủ ngay bây giờ chứ?

Kim Phi cười lạnh:

- Nếu bây giờ ta không động thủ, chẳng lẽ ta đợi lúc người khôi phục công lực mới xuất chiêu?

Lam Đại tiên sanh điềm nhiên:

- Phàm là đại trượng phu thì phải xử sao cho ân oán phân minh, lão phu có cừu thù với người, người đến đây để báo cừu hay đúng hơn người chờ lão phu tại đây để báo phụ cừu, điều đó thì lão phu chẳng oán trách chi người, nhưng thiếu niên kia, trước tiên người phải để cho hắn rời nơi này, hắn đi khuất rồi người hãy động thủ.

Kim Phi cười lớn:

- Để cho hắn đi? Cái đó còn tùy nơi hứng của lão phu, người đâu có muốn mà được?

Lam Đại tiên sanh cau mày:

- Trên mình ta có hai pho bí kíp vũ công, nếu người để cho thiếu niên đó tự do ra đi, thì ta tình nguyện tặng cho người cả hai pho bí kíp đó.

Kim Phi thoáng lộ niềm hân hoan nơi ánh mắt, bật cười ha hả, hỏi:

- Lão phu biết điều đó rồi, lão phu biết người có mang bí kíp vũ công theo mình, song có cần gì lão phu chờ người tặng? Giả như lão phu hạ sát người, thì tất cả những gì nơi mình người phải thuộc về lão phu, cả cái sanh mạng của người, vẫn còn nằm nơi tay lão phu, thì còn nói chi các vật tùy thân của người?

Câu nói buông dứt, cánh tay chớp lên, Kim Phi vung búa chém sang Triển Mộng Bạch một nhát.

Đồng thời gian, lão cũng phóng luôn một ngọn cước vào Lam Đại tiên sanh.

Lam Đại tiên sanh miễn cưỡng tránh ngọn cước đó.

Còn Triển Mộng Bạch thì chánh thức vào cuộc với Kim Phi dù chàng chưa phải là đối thủ của lão. Nhưng ít ra chàng cũng có một phản ứng chứ, mặc dù chàng không chịu đựng nổi lâu dài, ít ra chàng cũng trao đổi một vài chiêu đầu chứ?

Chàng đâu đến nỗi quá vô dụng chịu bại ngay?

Lam Đại tiên sanh lo sợ cho chàng vô cùng. Lão khẩn trương ra mặt, gọi gấp:

- Tiểu bằng hữu, chạy đi! Lão chẳng đuổi theo ngươi đâu, ta chắc vậy! Ngươi với ta, bất quá là bình thủy tương phù, gặp nhau trong phút giây rồi ai có con đường nấy đi, chẳng ai bận tâm đến ai, bởi chẳng ai liên quan đến ai! Tại sao ngươi tự chuốc lấy khổ vào mình! Chết như thế là vô lý, nếu không nói là ngốc. Sỡ dĩ ta nói đến cái chết là vì ta biết rõ ngươi đánh không thắng lão ấy đâu!

Công lực của tiên sanh còn gì đâu? Tiên sanh phải cố gắng lắm mới tránh được ngọn cước của Kim Phi, tránh xong ngọn cước, lại còn phải thốt một câu dài, tiên sanh mệt quá độ, thở hồng hộc.

Triển Mộng Bạch nổi giận, hét:

- Lão đạo sĩ!

Lam Đại tiên sanh sững sờ, chăm chú nhìn cả hai giao đấu, nhận thấy đấu pháp của cả hai giống nhau như hai bạn đồng cùng thi triển một thủ pháp. Tuy nhiên, lối đánh của Kim Phi giả kém mãnh liệt lại không có chánh khí, qua một lúc lâu Triển Mộng Bạch chiếm ưu thế như trước.

Nhưng Triển Mộng Bạch vẫn không làm sao hạ nổi đối phương bởi đối phương chừng như hiểu rõ những chiêu thức của chàng, do đó hấn hóa giải không khó khăn lắm.

Đứng bên ngoài, để tiếp trợ Triển Mộng Bạch, Lam Đại Tiên Sanh luôn miệng nhắc chừng, hướng dẫn Triển Mộng Bạch từng chiêu thức một.

Nhờ thế Triển Mộng Bạch dần dần áo đảo Kim Phi giả.

Trong một chiêu thức nguy dị, Triển Mộng Bạch xò tay vuốt sát mặt Kim Phi giả, làm rơi rớt hết lớp bùn, Kim Phi giả lộ gương mặt thật.

Đồng thời, với bàn tay kia chàng cũng chụp được tà áo của Kim Phi giả, giật mạnh.

Chiếc áo bên ngoài rách tả tơi, rơi xuống, chiếc áo sạch sẽ bên trong lộ ra.

Kim Phi giả hiện lộ nguyên hình.

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Thì ra là ngươi!

Kim Phi giả, chính là Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật.

Tôn Ngọc Phật biến sắc, đánh tới một quyền, cầm chân Triển Mộng Bạch, đoạn hấn phi thân, nhảy vút xuống triền núi.

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Chạy đi đâu?

Chàng toan đuổi theo.

Nhưng Lam Đại tiên sanh thở dài, ngăn lại:

- Để cho hấn đi.

Rồi lão tiếp:

- Hấn là đồ đệ của lão phu. Mười năm trước, hấn có theo lão phu đến đây, dự khán cuộc đấu giữa lão phu với lão quái vật kia. Sau cuộc đấu, lão phu trở về dọc đường lão phu phát hiện ra hấn có ý lạ, mặc dù hấn tỏ vẻ trung hậu. Để phòng ngừa bất trắc, lão phu đuổi hấn và cấm hấn dùng danh nghĩa môn nhân Ngạo Tiên Cung xưng hô trên giang hồ. Không ngờ hôm nay hấn giả mạo Ngô Trường Quân Kim Phi để đây toan hãm hại lão phu để báo thù. Nếu không có tiểu bằng hữu, thì lão phu phải chết rồi.

Người áo vàng cười nhẹ, thốt:

- Đồ đệ của người sanh tâm phản nghịch nào phải chỉ mỗi mình hấn thôi đâu? Chẳng lẽ người không biết?

Lam Đại tiên sanh trầm gương mặt:

- Còn ai nữa?

Người áo vàng mỉm cười:

- Ít nhất cũng sáu người!

Lam Đại tiên sanh trở mắt:

- Sao người biết?

Người áo vàng cười nhẹ:

- Nếu hấn và sáu tên đồ đệ của người mang thức ăn đến đây không cầu kết với nhau thì làm gì hấn biết hôm nay người có mặt tại đỉnh núi này? Người đừng tưởng hấn ở tại đây nhiều năm chờ đợi người!

Lam Đại tiên sanh sửng sờ. Một lúc lâu lão bùng bùng sôi giận hét:

- Thảo nào mà sáu tên đó lại chẳng đến đây trễ vậy! Thì ra dọc đường chúng bận chờ đợi liên lạc nhau!

Người áo vàng từ từ đứng lên, thản nhiên đáp:

- Người nổi giận mà làm gì chứ! Giờ đây sáu tên đã cùng hấn chạy trốn hết rồi! Cũng may là chúng hành động hơi cẩn thận một chút, chúng định lừa người để lấy những pho bí cấp. Chứ nếu chúng quyết giết người gấp, thì tất cả bảy người cùng lên một lượt liệu người có còn sống sót được chăng?

Lam Đại tiên sanh thở dài, nhìn Triển Mộng Bạch rồi đứng lên nắm tay chàng, bảo:

- Đi! Theo lão phu trở về!

Triển Mộng Bạch cau mày hỏi:

- Theo các hạ trở về để làm gì?

Người áo vàng cười lớn:

- Lão ấy cảm kích người, muốn truyền võ công cho người, chứ còn

làm gì nữa?

Y day qua Lam Đại tiên sanh hỏi:

- Đúng vậy không?

Lam Đại tiên sanh thở dài, gật đầu:

- Đúng vậy đó! Môn nhân của Ngạo Thiên Cung tuy đông song chưa có một người nào học được một thành công lực của lão phu, ngoài ra lại chẳng có một người nào có cái tánh khí như tiểu bằng hữu ...

Người áo vàng vỗ vai Triển Mộng Bạch, cười nhẹ:

- Lão ấy muốn thu nhận người làm một đệ tử giữ nhà, còn ta thì lại muốn kết giao với người để cùng nhau ngao du khắp thiên hạ. Vậy người định theo ai?

Lam Đại tiên sanh nổi giận:

- Lão phu tìm mãi suốt mấy mươi năm dài mới gặp được một người sao lão quái vật lại toan giành giật?

Người áo vàng mỉm cười.

Triển Mộng Bạch nghiêng mình đáp:

- Tại hạ đã học lén võ công của các hạ, đáng lý ra là phải bái nhận các hạ.

Người áo vàng chặn lại:

- Song vì cái ý của người là muốn kết giao với lão ấy, cho nên người nghĩ không tiện bái nhận lão làm sư phụ đúng vậy không?

Triển Mộng Bạch nghiêm sắc mặt:

- Hiện tại, tại hạ đã biết thân phận của tiên sanh rồi, có lẽ đâu lại dám mong muốn kết tình bằng hữu? Chỉ vì tại hạ ...

Lam Đại tiên sanh cao giọng:

- Người muốn kết giao với lão quái vật được thì tại sao lại không thể kết giao được với lão phu? Cứ theo lão phu về Ngạo Thiên Cung, chúng ta sẽ uống say đúng mười ngày, sau đó tính gì hãy tính.

Triển Mộng Bạch khích động phi thường, áp ứng:

- Tiên sanh đối tốt như vậy, tại hạ ... tại hạ ...

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Vô luận làm sao ta với người kết giao trước, người phải đi theo ta, ít nhất cũng một năm, sau đó người sẽ tùy tiện đến Ngạo Thiên Cung, nếu người cũng thích nhận lão làm sư phụ, hoặc giả người còn tưởng kết tình bằng hữu với lão.

Lam Đại tiên sanh gật gù:

- Phải, phải! Lão phu bằng lòng nhượng cho người một năm đó!

Lão day qua Triển Mộng Bạch tiếp:

- Tiểu bằng hữu nhớ nhé, một năm sau lão phu chờ bằng hữu tại Ngạo Thiên Cung đó!

Người áo vàng cười lớn:

- Thế là dứt khoát rồi! Tiểu bằng hữu, chúng ta đi thôi!

Y nắm tay Triển Mộng Bạch lời đi ngay.

Đối với hai người, Triển Mộng Bạch cảm kích đồng đều, song một mình không thể đi theo hai người, nên nghiêng mình chào biệt Lam Đại tiên sanh, hẹn ngày gặp lại rồi theo người áo vàng.

Đi xa xa, chàng quay đầu nhìn lại, thấy Lam Đại tiên sanh mơ màng nhìn theo ...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 15

Đệ Nhất Giang Sơn

Bên ngoài thành Trấn Giang, giữa dòng sông một hòn núi nhỏ mọc lên như một hòn đảo.

Núi khá cao, núi mọc giữa giòng sông, nước chảy về Đông, nước cuốn phù sa, phần nào bồi đắp, phần nào xoi thủng vách núi cho nên có nơi lòi lòi ra, có chỗ khuyết sâu vào, trên đỉnh núi mây vờn che, dưới chân núi bọt nước tung tóe, mây bên trên mờ mờ, bụi nước bên dưới cũng mờ mờ, tạo cho hòn núi cái cảnh mộng lung, huyền ảo, đứng xa xa trông như ẩn, như hiện, xinh đẹp vô cùng.

Khách giang hồ xem nơi đó là một giang sơn đệ nhất trong toàn quốc, và người địa phương đã đặt cho cái tên là Kim Sơn.

Trước Kim Sơn, trên giòng sông, có một con thuyền, trên thuyền hẳn phải có người bởi có tiếng ca từ thuyền vang lên, vọng vào vách núi, phiêu lãng theo ngọn gió cuốn đi xuôi giòng sông...

Lời ca đượm cái vẻ hoài cổ, mà cũng biểu hiện niềm cảm khái của kiếp nhân sinh.

Người trên thuyền không ẩn mình trong khoang, mà lại ngồi ngay nơi trước.

Có đến hai người, một già, một trẻ.

Lời ca do lão nhân phát xuất, lão nhân mặc áo vàng, mắt nhìn xuống như nhắm nghiền, ngồi bất động.

Người trẻ ngồi xếp bằng tròn đối diện với lão nhân, đôi mắt cực kỳ sáng.

Giữa hai người có một chiếc lò, trên lò có chiếc ấm hơi nước bốc lên cao, tản mát ra không gian, hơi nước mang theo một mùi trà thơm

phi thường.

Lời ca dứt, lão nhân thốt:

- Bài ca này do ta đặt ra trong lần qua đây ngày trước, thời gian đã mấy độ thay mùa, cảnh còn y mà người khác hẳn xưa. Người bản xứ khác mà ta cũng khác, người chẳng nhận ra ta, ta càng khó nhận ra người! Luật biến thiên là do hoá công đặt ra, song chừng như áp dụng cho người hơn cho cảnh.

Thiếu niên khế cau mảy:

- Qua lời nói của tiền bối, tại hạ nghe như tiền bối ước niệm đến một người, và nếu tại hạ không làm thì tiền bối luôn luôn nhớ đến con người đó, chính hình bóng của người đó ám ảnh tiền bối quá nặng, cho nên nhìn vào đâu tiền bối cũng thấy hình bóng người đó hiện ra rồi sanh lòng hoài cổ, bi thán...

Chàng thờ dài, tiếp nói:

- Chẳng lẽ trên thế gian này có một người điểm phúc được một người như tiền bối ước niệm mãi mãi? ...

Người áo vàng thờ dài mấy lượt, không đáp.

Con thuyền từ từ lướt tới, tới mãi đến cạnh bờ.

Trong ánh mắt của người áo vàng, vẻ u buồn hiện lên rõ rệt hơn trước.

Thiếu niên chẳng ai khác hơn là Triển Mộng Bạch và lão nhân hẳn là người áo vàng trong bộ áo vàng tại đỉnh núi cao, chàng đã chọn theo lão một năm, để rồi sau đó sẽ đến Ngạo Tiên Cung gặp Lam Đại tiên sanh.

Chàng hồi hận đã khêu gợi niềm đau của lão nhân, niềm đau từ dĩ vãng song vẫn còn vương vấn mãi nơi lòng người áo vàng đến ngày nay, thời gian qua đi, còn rất dài mà niềm đau luôn luôn còn sâu đậm.

Đáng lý chàng không nên phân tách những ý niệm chứa chất trong bài ca.

Để khoả lấp sự việc, chàng điểm một nụ cười thốt:

- Nghe nói, trên Kim Sơn có một ngôi chùa, trong chùa có chân kinh của nhà Châu và chiếc trống của nhà Hán. Trên núi lại có một ngọn suối dùng nước đó nấu sôi, pha trà, dù trà thường cũng ngon như trà quý. Rất tiếc, Kim Sơn nhỏ quá, một địa điểm nhỏ như vậy chẳng xứng với cái danh rền vang dội khắp sông hồ.

Lão nhân áo vàng điểm nhiên:

- Ta xuôi ngược khắp đó đây suốt mấy mươi năm dài, đối với ta chẳng có cảnh trí nào lưu lại một hình thức, bởi ta nhìn vào cảnh trí, ta chỉ thấy cái ý, do đó hình thức đối với ta chẳng có nghĩa gì, cho

nên ta chẳng hề thấy Kim Sơn nhỏ, mà ta cũng chẳng hề cho nơi nào lớn hơn...

Triển Mộng Bạch miễn cưỡng gật gù, cái triết lý đó đành rằng rất đúng, song ở lứa tuổi của chàng, chàng chưa lãnh hội được như lão. Chàng nhìn lên, thấy ngôi danh tự ẩn trước giữa những hàng trúc, hàng cây trúc cao ngọn cây to tàng, lại có hoa, có quả ...

Trên con đường từ chùa xuống đến chân núi, một lão tăng xuất hiện, vận chiếc áo màu lam, tay cầm tràng hạt.

Theo sau lão tăng còn có rất nhiều tăng nhân khác.

Lão tăng đi xuống, không phải để nghinh đón người áo vàng và Triển Mộng Bạch mà là để tiễn đưa một lão nhân vận y phục hoa lệ.

Đến một đoạn quanh, lão tăng cao giọng hướng về lão nhân đó, thốt:

- Trên bốn tự còn có khách phương xa, nên phương trượng không tiện làm tròn lễ, thí chủ miễn cho cái việc tống biệt...

Lão nhân đó cười nhẹ, đáp:

- Lão phu tùy tiện mà đến, cũng tùy tiện mà đi, có như vậy mới thỏa thích cái ý du sơn, viếng chùa, nếu phương trượng đại sư bày về việc nghinh tiếp, tiễn đưa, thì thật là phiền phức cho cả chủ lẫn khách, lão phu chẳng an tâm chút nào. Được như vậy là đúng với sở nguyện, có chi đâu mà đại sư phải khách sáo?

Lão dừng lại, đảo mắt nhìn quanh, chợt trông xuống phía dưới đường, thấy Triển Mộng Bạch đi lên.

Đồng thời gian, Triển Mộng Bạch cũng nhận ra lão.

Chàng giật mình, buột miệng kêu lên:

- Tàn Sáu Ông!

Phải!

Lão nhân mặc y phục hoa lệ đó không ai khác hơn là vị danh y mà hầu hết khách giang hồ đều nghe danh biết tiếng, họ Tàn, tên Sáu Ông!

Lão điểm nụ cười lạnh, không buồn nhìn chàng nữa, ung dung bước tránh qua một bên chàng đi luôn.

Nụ cười của lão đượm vẻ khinh miệt rõ rệt.

Triển Mộng Bạch qua phút giây sửng sốt, nhớ lại việc ngày nào, phần phần nộ về khinh thường của lão, vội hét lên:

- Cái lão phu vô dụng mà cũng bắt nhân kia, người không nhận ra thiếu gia sao?

Tàn Sáu Ông tránh qua một bên, chàng vừa hét vừa đảo bộ chặn lối đi của lão.

Hai tay chàng nắm lại cứng chắc, hai nắm tay như hai quả chùy nhỏ, sẵn sàng bay ra, và nếu bay ra thì cái đích hẳn là gương mặt khả ố

của họ Tần.

Tần Sáu Ông lạnh lùng bảo:

- Bước tránh qua một bên ngay!

Triển Mộng Bạch nào chịu bỏ qua?

Chàng nhắc lại chuyện ngày nào, gần từng tiếng:

- Giá như người đừng dần dà, người bằng lòng đến sớm hơn một chút, theo lời ta yêu cầu thì gia gia ta đâu đến nỗi phải mất mạng một cách oan uổng? Người phải biết ta căm hận người vô cùng, niềm căm hận đó ta ôm mãi đến ngày nay, càng ngày càng lớn, bây giờ ta gặp người, làm sao ta bỏ qua cái dịp giáo huấn người cho người biết thế nào là nhân đạo?

Tần Sáu Ông ngẩng mặt lên không, cười mỉa mấy tiếng, đoạn bĩu môi, hỏi:

- Giáo huấn lão phu?

Triển Mộng Bạch nạt lớn:

- Nhất định!

Một quyền tay bay tới, tay quyền nhắm vào một bên má của lão y sư họ Tần. Tần Sáu Ông bật cười ha hả, không né tránh.

Một tiếng quát vang lên:

- Dừng tay!

Một đạo kinh phong phá ngang quét vào cổ tay Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hét to:

- Các vị lao khổ bảo vệ cho lão ta, chỉ sợ khi các vị trúng phải Tình Nhân Tiến rồi, lão sẽ chẳng chữa trị cho các vị đâu!

Người bằng hữu lạnh lùng:

- Có phải bằng hữu là con trai của Triển Hóa Vũ đại hiệp chăng?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Phải! Tại hạ Triển Mộng Bạch đây!

Cả ba người đó cùng giật mình.

Lão nhân áo vàng khẽ chớp mắt, chừng như lão biết Triển Hóa Vũ.

Lão tăng không còn nghiêm lạnh như trước nữa, thần sắc của lão dịu lại rất nhiều, lão ôn tồn thốt:

- Đã là con trai của Triển đại hiệp thì thí chủ không nên có thái độ vô lễ như vậy. Thí chủ có biết không, bản tăng là bằng hữu của linh tôn đây.

Triển Mộng Bạch lùi lại một bước, nhìn sững lão tăng.

Lão tăng cao giọng:

- Tránh qua một bên, nhường đường cho bản tăng tiễn khách.

Lão tăng không đợi Triển Mộng Bạch bước qua một bên, phất ống tay áo, lách mình vòng qua bước đi.

Đồng thời gian, lão nhân áo vàng bảo:

- Mình đến đây là để du sơn, ngoạn tự, nào phải để sanh sự, lão đệ, đi thôi!

Lão nắm tay chàng lôi đi.

Triển Mộng Bạch thức ngộ tình hình, biết có làm gì đi nữa thì cũng chẳng làm gì được Tần Sáu Ông. Chàng quay mình, bước theo lão nhân áo vàng.

Tần Sáu Ông lạnh lùng thốt:

- Lão phu quanh năm suốt tháng ở tại Hàng Châu, trừ trường hợp khẩn cấp lắm mới vắng mặt vài hôm tại quê quán. Người muốn sanh sự cứ đến đó mà sanh sự bất cứ lúc nào, tùy tiện mà đến, lúc nào lão phu cũng sẵn sàng hoan nghinh.

Lão phát ống tay áo bước theo lão tăng, không buồn nhìn Triển Mộng Bạch nữa mắt.

Ba người áo đen sừng sờ trước diễn tiếp sự tình.

Một trong ba người lẩm nhẩm:

- Triển đại hiệp sanh tiền là con người đáng kính song con người đó đã mất đi rồi, cái chỗ trống sẽ vĩnh viễn trống, chẳng làm sao lập lại cho bằng! Người có thể thay người, những cái gì giá trị của mỗi người mỗi khác, giá trị con người chẳng phải là vật để thế thay!

Triển Mộng Bạch bực cực độ, quát:

- Đi nhanh!

Ba người áo đen thở dài, gặm đầu đi luôn.

Người áo vàng cũng thở dài, hỏi:

- Lão đệ có nhận ra ba người đó là ai chẳng?

Triển Mộng Bạch còn căm hận:

- Họ là những kẻ xe thời phụ thế, chứ còn ai nữa?

Người áo vàng điềm nhiên:

- Ba người đó thuộc các phái môn hạ Phách quái, chương phái có liên quan mật thiết với gia đình lão đệ. Chẳng rõ lão đệ có đoán ra họ là những ai?

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Tiên bối chỉ nhìn hành động của họ mà đoán ra môn phái, đoán ra luôn người?

Người áo vàng gật đầu:

- Đúng vậy!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ chịu thôi! Chẳng làm sao đoán ra được!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Không đoán ra được lại càng hay! Bây giờ bỏ qua tất cả, đi theo lão

phu lên chùa xem mấy món cổ vật đi!

Triển Mộng Bạch bước đi mà lòng còn nặng niềm uẩn ức.

* * * - Tại sao lại có quy luật cấm nữ nhân đặt bước ở những nơi khác trong chùa? Cái đạo từ bi của đức Phật, phổ cập đến chúng sinh mà chúng sinh thì gồm cả nam lẫn nữ, chẳng lẽ tại đây các hoà thượng lại cho rằng nữ nhân chẳng phải là người?

Âu Dương Diệu can gián:

- Tam muội ...

Thiết phi Quỳnh bất chấp, tiếp luôn:

- Đừng ngăn tôi, tôi nhất định xem cho bằng được những vật đó, dù ai cấm tôi vào, tôi cũng tìm cách vào.

Lão tăng trầm gương mặt gần giọng:

- Nữ thí chủ nói năng thận trọng một chút.

Bỗng, có tiếng cười trong trẻo vang lên, từ phía hậu điện vọng ra.

Tiếng cười đó hiển nhiên do nữ nhân phát lên.

Nghe tiếng cười, Hoa Sơn Tam Oanh biến sắc mặt. Nhưng Triển Mộng Bạch lại nổi giận, thầm nghĩ:

- Cái lão hòa thượng này nói là chùa cấm nữ nhân vào, thế tại sao có tiếng cười của nữ nhân trong ấy vọng ra?

Qua giây phút kinh ngạc, Tam Oanh lấy lại bình tĩnh và Thiết Phi Quỳnh không dấu sự phản uất, hét lên:

- Có phải là tiếng cười của nữ nhân đó chẳng?

Đương nhiên câu hỏi của nàng hướng về lão tăng.

Lão tăng điềm nhiên gật đầu:

- Phải!

Thiết Phi Quỳnh, Thạch Linh Duẩn cùng sôi giận nhưng Âu Dương Diệu bình tình hơn, chỉ thốt:

- Như vậy, là ba chị em chúng ta cùng vào được như chúng.

Nói là làm cả ba dậm bước tới.

Bốn lão hoà thượng phía sau lão tăng đồng di động thân hình lướt ra chặn lối.

Thạch Linh Duẩn cười lạnh:

- Từ lâu ta nghe nói bất cứ hoà thượng nào ở tại Kim Sơn Tự này cũng có võ công kỳ diệu, đó cũng là một cái hay, song phạm là kẻ xuất gia thì sao lại cậy vũ công uy hiếp khách thập phương?

Lão tăng thản nhiên thốt:

- Nữ nhân đó là vị khách được phương trượng đặc cách ước hẹn tiếp đón bởi vị nữ khách đó là người mà phương trượng đại sư ngưỡng mộ từ lâu.

Thiết Phi Quỳnh nạt ngang:

- Người nói gì ta cũng chẳng nghe đâu, cho người biết, nhất định hôm nay ta phải vào xem cho kỳ được những chiếc đánh trống ngọc đó của tiên nhân lưu lại đó.

Nàng bước tới liền.

Lão tăng trầm giọng:

- Nữ thí chủ không chịu nghe lời khuyên cáo, thì bản tăng bắt buộc phải vô lễ vậy.

Lão phát ống tay áo.

Một luồng gió mạnh quét ngang mặt Thiết Phi Quỳnh.

Thiết Phi Quỳnh hét lớn:

- Khá đó!

Tay hữu đánh ra một chưởng, nhắm cánh chỏ hữu của lão tăng, tay tả vươn hai ngón, móc mắt đối phương.

Lão tăng không hề dịch chân nửa bước, nghênh đón đúng ba chiêu của Thiết Phi Quỳnh.

Lão nhân áo vàng cười nhẹ, thốt:

- Hòa thượng Kim Sơn quả nhiên có võ công đáng kể.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Rất tiếc tài nghệ cao mà ngạo khí cũng cao!

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu vang lên, từ nơi đại điện vọng ra.

Tiếng niệm vang lên rất lớn, có thể loan đi xa hơn dặm.

Nghe tiếng niệm Phật hiệu, Thiết Phi Quỳnh dừng tay.

Đúng lúc đó từ nơi đại điện một đoàn người bước ra, trong số đó có hai nữ nhân.

Một trong hai nữ nhân vận y phục cực kỳ hoa lệ, còn nữ nhân kia thì ăn mặc như nam nhân.

Triển Mộng Bạch nhận ra hai nàng ngay.

Chàng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ:

- Tưởng quý khách của phương trượng là ai, không ngờ lại là Tiêu Phi Vũ.

Chàng không buồn nhìn hai nàng, quay mình phi thân vọt đi.

Hai nữ nhân cao giọng gọi:

- Triển Mộng Bạch! ...

Một nam nhân cũng gọi theo:

- Triển huynh! ... Định đi đâu đó!....

Người áo vàng đảo mắt quan sát nhanh chóng mọi người, vẻ sợ hãi lộ ra nơi gương mặt.

Không, nói lộ ra nơi ánh mắt đúng hơn, bởi lão ta mang mặt nạ người chết mãi mãi, như lúc gặp gỡ Triển Mộng Bạch. Ý nghĩ thoáng qua, lão phát ống tay áo, nhún chân nhảy vọt theo liền Triển Mộng

Bạch.

Hoa Sơn Tam Oanh nhận ra Tiêu Phi Vũ, cũng phi thân rời ngay ra khỏi đấu trường.

Cả ba thấy Tiêu Phi Vũ, chứ Tiêu Phi Vũ không thấy họ, vì nàng bận nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch. Nàng lại gọi:

- Triển Mộng Bạch!

Nàng muốn chạy theo chàng song Tiêu Man Phong kịp thời nắm áo nàng giữ lại.

Tiêu Phi Vũ gắt:

- Ta muốn chặn chàng lại ...

Vẫn như lúc nào nàng xưng ta với chị và vẫn gọi chị bằng tiếng đó.

Tiêu Man Phong mỉm cười hỏi:

- Mình trở về nhà còn muốn gặp hấn làm chi nữa! Người nhìn kia, bao nhiêu người đang nhìn người, không sợ họ dị nghị sao chứ?

Tiêu Phi Vũ không làm sao hơn, đành đứng lại song vẫn hậm hực.

Phượng trượng đại sư bước tới, thần sắc kinh dị đưa mắt về hướng Triển Mộng Bạch và lão nhân áo vàng thoát đi, hỏi:

- Ai thế?

Người cất giọng gọi Triển Mộng Bạch trước đó đáp:

- Thiếu niên ấy là Triển Mộng Bạch, con trai của Triển Hóa Vũ tại Hàng Châu.

Y vừa thốt vừa nhìn thoáng qua chị em họ Tiêu đoán xem họ có liên quan gì với Triển Mộng Bạch.

Phượng trượng đại sư cười nhẹ:

- Thế ra Lâm thí chủ nhận được thiếu niên nhưng bần tăng muốn nói đến người áo vàng kia, người ấy có thuật kinh công đáng ca ngợi!

Người đối thoại với phượng trượng đại sư chính là Lâm Hồng.

Những người kia chẳng rõ có ai biết Triển Mộng Bạch là ai song tất cả đều có khí vũ phi phàm, tỏ ra là những nhân vật có danh trong võ lâm.

Phượng trượng đại sư nhìn qua mọi người một lượt nói tiếp:

- Các vị thí chủ đều là những người thấy nhiều hiểu nhiều hẳn cũng nhận ra người áo vàng có thuật kinh công đáng sợ. Thân pháp của người đó nhanh quá, bần tăng hết sức chú ý cũng chẳng nhìn được dung mạo!

Triển Mộng Bạch vận dụng toàn lực thoát đi, cố ly khai Kim Sơn Tự càng gấp càng hay, chạy được một đoạn đường rồi liền dừng chân lại thở dốc.

Bỗng, từ phía sau lưng chàng có tiếng người hỏi:

- Tại sao lão đệ trông thấy hai vị cô nương đó lại chạy liền?

Triển Mộng Bạch không trả lời, phi thân chạy miết.
Nhưng trước mặt chàng đã xuất hiện một lão tăng.
Đằng sau lão áo vàng trờ tới.
Chàng định chạy vượt qua, nhưng bị lão áo vàng phất tay cản lại:
- Ta là chủ địa phương này, và bất cứ ai đặt chân đến vùng đều là khách.
Chủ nhân gặp khách không chào không hỏi, thì còn chi khiếm nhã hơn?
Triển Mộng Bạch nổi giận hằn học:
- Cái thứ người như vậy, chúng ta cần gì phải tiếp xúc mà thành phí công thừa lời?
Bỗng người áo vàng trở mặt, trong ánh mắt vẻ kinh dị hiện rõ.
Lão từ từ bước đến gần lão tăng.
Triển Mộng Bạch lấy làm lạ về thái độ của người áo vàng cũng bước theo luôn. Đến gần lão tăng người áo vàng chưa nói chi, chính chàng lại kêu lên trước:
- Tình Nhân Tiến!
Lão tăng có đôi mày xám, ngồi bất động sau tấm bia Giang Thiên Nhất Lâm, nơi mình chẳng có một vết thương nào rõ rệt, song đã đứt hơi thở rồi.
Bất quá, trước ngực còn lộ ra hai chuỗi tên rất nhỏ, một đen, một đỏ.
Tình Nhân Tiến luôn luôn xuất hiện đủ đôi!
Thần sắc lão tăng vẫn như sống, đôi mắt vẫn mở lớn, trong ánh mắt còn ngời niềm kinh ngạc, đúng là ánh mắt vừa phát hiện sự lạ là chết ngay.
Triển Mộng Bạch run người.
Lão tăng tiễn khách ra về rồi, sao lại vào nơi này để cuối cùng thọ nạn.
Lão vào đây gấp điều đó chứng tỏ lão có ước hẹn gặp ai tại nơi này, cho nên tiễn khách rồi là hấp tấp đến nơi. Và người ước hẹn với lão hẳn có mang theo Tình Nhân Tiến, có thể trong câu chuyện song phương bất hợp ý tình nên người nào đó không dằn tính nóng dùng Tình Nhân Tiến sát hại lão ta!
Không ai nói với ai tiếng nào, song cả hai đồng có một suy luận như nhau.
Người ước hẹn với lão tăng là ai?
Họ ước hẹn với nhau để bàn luận việc gì?
Đo là niềm thắc mắc của người áo vàng lẫn Triển Mộng Bạch? Cả hai suy nghĩ mãi, rồi thở dài, rồi đưa mắt nhìn ra bốn phía tòa vân đình, chẳng thấy điểm nào khả nghi.

Bổng Triễn Mộng Bạch hét to lên một tiếng, phi thân vút đi liền.

Người áo vàng phát ổng tay áo, ngăn chặn chàng lại hỏi:

- Lão đệ định làm gì?

Triễn Mộng Bạch trầm giọng:

- Rất có thể hai người vừa rồi là chủ nhân của đôi Tình Nhân Tiên, tại hạ có mối huyết hải thâm cừu với họ. Biết họ ở trên trời tại hạ cũng theo lên trời, biết họ dưới đất sâu tại hạ cũng chui xuống đất, quyết liều chết sống với họ!

Người áo vàng thở dài:

- Hai người đó có thuật kinh công rất cao, hẳn phải có võ công thượng thặng trong võ lâm, dù cho lão phu cũng chưa chắc gì đuổi theo kịp hà huống tiểu huynh đệ?

Triễn Mộng Bạch dậm chân:

- Thế là lỡ mất một dịp nữa!

Vừa lúc đó tiếng chuông chùa vang lên, chấn động cả vùng Kim Sơn.

Người áo vàng trầm giọng thốt:

- Hẳn có đại biến tại vùng này! Chúng ta cần cố tránh phiền phức vào mình. Nếu lão đệ quyết chí báo thù thì có lo gì trong tương lai sẽ chẳng có dịp tốt.

Lão nắm tay Triễn Mộng Bạch dắt chàng trở xuống núi.

Chuông chùa cứ gióng lên liên tục, mỗi một mũi tên lửa từ nơi nóc

Tự Vân Tháp bắn vút lên không.

Tiếp theo đó nơi từng thứ ba của tòa tháp, bốn bóng người bay vọt ra, đáp xuống.

Bốn người đó vận áo màu tro, chứng tỏ họ là những tăng nhân trong Kim Sơn Tự.

Triễn Mộng Bạch và người áo vàng vừa dừng chân, bốn tăng nhân đó đã tới nơi, mỗi người dừng một góc tạo thành vòng vây tứ trụ, bao bọc Triễn Mộng Bạch và người áo vàng vào giữa.

Người áo vàng chớp mắt, tinh quang chiếu rọi, cất giọng trầm trầm hỏi tăng nhân tối hậu.

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

Bốn tăng nhân ngưng trọng thần sắc, nơi đôi mày sát khí bốc bùng, tất cả đều nhìn chăm chú vào người áo vàng và Triễn Mộng Bạch không đáp câu hỏi của đối phương.

Chuông chùa tiếp tục gióng lên, dập dồn.

Triễn Mộng Bạch nhướng cao đôi mày, cất tiếng sang sảng:

- Bọn tại hạ đến đây mục đích du sơn, ngoạn thủy, chưa từng mạo phạm đến quý tự mà cũng chẳng hề có thái độ bất kính trước Phật môn, thế tại sao các đại sư lại ngang nhiên chặn đường?

Một tăng nhân có thân vóc cao lớn, bật cười lạnh mấy tiếng hỏi lại:

- Thật thế à?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Không thật thì giả sao?

Tăng nhân đó tiếp:

- Nếu thế xin mời hai vị theo bản tăng vào chùa?

Triển Mộng Bạch quắc mắt gần mạnh:

- Tại sao bọn tại hạ phải đi theo đại sư vào chùa?

Tăng nhân lạnh lùng:

- Không đi theo cũng không được.

Triển Mộng Bạch nạt lớn, vung quyền đánh vào ngực tăng nhân.

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Lão phu chỉ sợ cho tiểu lão đệ không có đối thủ để luyện võ! Bây giờ thì đã có rồi đó, vậy tiểu lão đệ hãy thu thập bọn họ đi.

Câu nói vừa dứt, một tiếng cười tiếp theo. Người áo vàng đã phi thân lên từng tháp thứ nhất. Bốn tăng nhân định phân tách hai đối thủ mỗi cặp công một người.

Nhưng Triển Mộng Bạch đánh ra bốn quyền liên tiếp, nhanh vô tưởng thành ra bốn tăng nhân không một ai kịp tung mình theo người áo vàng.

Riêng về tăng nhân cao lớn ỷ mình tài cao, sức mạnh không hề tránh né, ngang nhiên vung chưởng nghênh đón thế công của Triển Mộng Bạch.

Một tiếng binh vang lên.

Tăng nhân cao lớn nghe chồn cánh tay, thân hình rung chuyển lùi lại mấy bước, ngã ngồi xuống đất.

Ba tăng nhân kia mục kích cảnh tình đó, chẳng còn ai dám nghênh đón tay quyền của Triển Mộng Bạch nữa, cả ba cùng né tránh không phản công.

Triển Mộng Bạch tiếp theo tăng nhân bên hữu vung mạnh quyền đánh xuống vai đối phương.

Tăng nhân đó rú lên một tiếng, ngã nhào ngửa mặt lên trên trời.

Nơi từng tháp thứ nhất, người áo vàng reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Tiểu huynh đệ đánh đúng theo thủ pháp của lão Lam! Rất tiếc tiểu huynh đệ không dùng luôn tay tả, nếu dùng cả đôi tay thì hẳn có hai người ngã rồi.

Vừa lúc đó tăng nhân cao lớn vùng đứng lên, còn tăng nhân kia cũng cố gượng đứng dậy, nhưng tăng nhân cao lớn nhào tới xuất chiêu tấn công Triển Mộng Bạch, còn tăng nhân nọ lại chạy bay xuống núi. Không lâu lắm hơn mấy mươi bóng người từ phía dưới chạy lên.

Trong số có một người rất giỏi thuật khinh công, vượt cả bọn thoát đi nhanh hơn gió, thoáng mắt đã đến trước mặt Triển Mộng Bạch rồi. Tại cục trường, Triển Mộng Bạch đã giở quyền pháp nguy dị đánh ba tầng nhân toi bời, họ chỉ còn thủ chứ không công mà thủ rất vất vả. Chàng dồn ba tầng nhân dần dần xuống phía dưới, nếu không có bọn người mới tới, hẳn ba tầng nhân đã phải thoát chạy đi nếu không muốn mất mạng một cách oan uổng.

Người cầm đầu bọn mới đến chẳng ai khác hơn là vị tăng nhân có chòm râu dài, hiện diện trong số người tiến đưa Tần Sáu Ông, thoáng nhìn qua Triển Mộng Bạch đã nhận ra ngay, cũng như chàng đã nhận ra tăng nhân có đôi mày xám đã tử nạn vì đôi Tình Nhân Tiễn.

Tăng nhân chòm râu dài trông thấy chàng biến sắc mặt kêu lên:

- Thì ra là ngươi!

Triển Mộng Bạch đang tức uất vì đám tăng nhân này, không một ai tỏ ra là mình thức thời vụ, cứ khinh thường chàng, và biểu lộ một thái độ hết sức lạnh lùng đối với chàng ngay từ lúc đầu, họ làm như chàng đến đây là để phá hủy giang sơn của họ không bằng!

Cho nên chàng không cần xử sự hoà nhã nữa, cao giọng hỏi lại:

- Ta thì sao chứ?

Tăng nhân râu dài cười lạnh:

- Bần tăng nhận ra ngươi chứ sao?

Triển Mộng Bạch quát:

- Nhận ra rồi làm gì ta?

Người áo vàng ở nơi tầng tháp thứ nhất, bật cười vang:

- Hay! Đối đáp như vậy nghe hay quá!

Tăng nhân râu dài biến sắc:

- Ngươi cười cái gì? Hai người đừng tưởng còn sống sót mà ly khai nơi này.

Trong khi đó, mấy nhà sư khác đã tạo thành một vòng quanh Triển Mộng Bạch, người nào cũng hiện lộ sát khí bùng bùng, người nào cũng lăm lăm giơ đao sáng ngời nơi tay, chực chờ nghe lệnh là xuất thủ liền.

Họ là những kẻ xuất gia, trí thân vật ngoại, tuy chưa là bồ tát song ít nhất cũng phải có Phật tâm, song những người này hiện tại chẳng khác nào những hung thần, hay đúng hơn là những ác quỷ, họ có cái vẻ là những kẻ tử thù của Triển Mộng Bạch, nhất định phải có máu chảy hoặc máu bên này hoặc là máu bên kia, song phương phải một còn một mất.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Ta với các hòa thượng các người bình sanh không oán không cừu, tại sao các người vừa gặp ta là tên nào cũng muốn giết ta? Không lẽ các người tu hành theo cái đạo sát nhân?

Ngày nay đạo Phật của các người chủ trương lấy máu cứu độ chúng sanh à?

Lão tăng râu dài cao giọng:

- Không oán không thù? Người nói sao lạ thế chứ? Nếu chẳng có ý riêng tư, sao các người không vào ngay trong chùa lại cứ vẫn ở bên ngoài, rồi xuất thủ toan sát hại đệ tử của ta?

Triển Mộng Bạch bấu môi:

- Ta không dám vào chùa? Ai nói với các người như thế cơ chứ.

Huyết rồng hang cọp ta xem như sa mạc hoang vu, sá gì cái khuông viên của Kim Sơn Tự của các người mà chẳng dám vào?

Lão tăng cười nhạt:

- Nếu vậy các người hãy theo ta?

Triển Mộng Bạch ngẩng cao mặt:

- Đi là đi, ta sợ gì?

Chàng ngang nhiên cất bước.

Nhưng người áo vàng cười lên ha hả:

- Tiểu huynh đệ ơi! Hòa thượng đó đã ngán vũ công của tiểu huynh đệ đó. Lão lại sợ tiểu huynh đệ bỏ đi, nên dùng một chút mưu mô lừa tiểu huynh đệ vào chùa, để giở một thủ đoạn hèn hạ đấy ...

Lão tăng râu dài quát:

- Xuống đây ngay!

Gọi người ta xuống, người ta chưa xuống chính lão lại vọt lên đồng thời tung chưởng đánh liền. Ngờ đâu, lão chưa đến nơi, người áo vàng lại tung mình lên tầng tháp thứ hai rồi.

Đoạn người áo vàng cười lớn:

- Tài nghệ như người có nghĩa gì đâu, lại toan bức bách lão phu phải xuống đó, tiếp xúc với các người?

Lão tăng râu dài càng sôi giận, ấn chân xuống mái để lên tầng thứ nhất, nhảy lên tầng thứ hai.

Dĩ nhiên thân hình vừa chớp động lão vung tay đánh liền.

Người áo vàng lại tung mình lên tầng thứ ba.

Lão tăng râu dài càng sôi giận, từ dưới đất lên đến tầng thứ hai rồi theo luôn đến tầng thứ ba đánh ra luôn ba chiêu, chẳng chiêu nào tạo một ảnh hưởng nhỏ nhất.

Lúc đó người áo vàng đã lên đến tầng thứ sáu.

Bọn hòa thượng đứng dưới đất ngẩng đầu lên nhìn phải thán phục thân pháp của người áo vàng.

Luyện được thuật kinh công đến mức độ đó có khác nào di động như bậc thần tiên, đằng vân giá vũ?

Lão tăng râu dài cổ theo người áo vàng lên đến tầng thứ năm là công lực có phần nào giảm kém.

Theo lên nữa, thì chừng như đuổi sức, dù không đuổi sức lão tăng cũng chẳng hy vọng gì chế ngự đối phương. Nhìn xuống phía dưới thấy hàng trăm con mắt long lên, sáng như trăm sao, hàng trăm con mắt đó đang chờ xem lão làm một cái gì có kết quả nhanh, bởi cần nhanh mới có thể công bất ngờ người áo vàng.

Lúc đó người áo vàng đang ở tại tầng tháp thứ sáu, còn lão tăng vọt lên đỉnh tháp, tức là tầng thứ bảy, trên người áo vàng một tầng.

Phải nhìn nhận thân pháp của lão tăng vừa tuyệt diệu mà cũng vừa ngoạn mục, bọn đệ tử đứng bên dưới hoan hô vang dội.

Những tiếng hoan hô đó có công hiệu khích lệ lão tăng, hào khí phát sanh, lão bật cười lớn hỏi:

- Người lên đây với ta, hay sợ hãi mà nhảy xuống đất?

Người áo vàng điềm nhiên:

- Chính người xuống thì có!

Lão nhún chân nhảy vọt lên cao khỏi đầu lão tăng hơn trượng rồi từ nơi đó lão buông mình đáp xuống.

Bỗng lão tăng râu dài kêu lên một tiếng kinh hãi, chui nhanh vào trong tháp, chừng như lão ta vừa phát hiện một điều gì đáng khiếp.

Một ý niệm thoáng qua trong tâm tư, người áo vàng phát ổng tay áo và theo liền.

Bên trong tháp ngoài lão tăng ra, còn có thêm ba nữ nhân, ba nữ nhân đó là Hoa Sơn Tam Oanh.

Lão tăng râu dài đã qua khỏi phút giây sửng sốt, cao giọng hỏi:

- Các người nấp tại đây để làm gì chứ?

Hoa Sơn Tam Oanh gạt mình, song họ cố trấn định tâm thần giữ vẻ thản nhiên.

Thiệt Oanh Thiệt Phi Quỳnh cười lạnh đáp:

- Từ Vân Tháp nơi mọi người đều đến được, chẳng lẽ chị em ta lại không được đến sao?

Người hỏi một câu nghe lạ quá.

Lão tăng râu dài hừ lạnh một tiếng:

- Bần tăng hết sức kinh ngạc chẳng hiểu tại sao các người không chịu nhìn trống đồng, không xem đai ngọc mà lại bỏ đi!

Lão nhìn quanh một lượt, bỗng ạ lên một tiếng, quát:

- Thì ra các người đánh cắp trống đồng đai ngọc! Cái phương pháp đó hay lắm.

Thiêt Phi Quỳnh lạnh lùng:

- Sao người biết bọn ta đánh cắp?
- Chính mắt ta trông thấy bọn người nấp ở đây, người đừng chối cãi nữa, muốn sống hãy theo ta về chùa.

Thiêt Phi Quỳnh cao giọng:

- Đi thì đi, ai sợ gì ai!

Lúc đó bên dưới chân tháp bọn tăng nhân nhao nhao lên.

Người áo vàng trầm nghĩ:

- Thì ra chúng để mất những vật báu trấn sơn, thảo nào mà chúng chẳng phẫn uất! Như thế này ta phải hội kiến với chúng tại chùa mới xong cho.

Lão thốt lên:

- Lão phu cũng đi theo cho vui.

Từ trên bầy từng tháp cao, lão buông mình bay tà tà xuống đất chẳng gây một tiếng động. Riêng lão tăng và Hoa Sơn Tam Oanh không làm như vậy được, họ nhảy xuống theo từng mái một, thành ra họ phải đáp đúng bầy chặng mới đến đất.

Triển Mộng Bạch lại gặp bọn Hoa Sơn Tam Oanh tại đây cũng không tránh khỏi kinh ngạc, song không tiện hỏi gì, lặng lẽ đi theo đoàn về chùa.

Quang cảnh Kim Sơn Tự hiện giờ hết sức nghiêm trọng, hơn hai trăm tăng nhân đều thắt chặt áo, rộng tay cầm giới đao, phân ra từng nhóm nhỏ đi tuần khắp chốn.

Tại Đại Hùng bửu điện, không có một bóng đèn, không còn gì.

Lão tăng nóng nảy hỏi Hoa Sơn Tam Oanh.

- Sao, các người có chịu trả vật báu lại cho bản tự không?

Thiêt Phi Quỳnh nổi giận:

- Thế người xem bọn ta như hạng người nào?

Lão tăng cười lạnh, không đáp.

Người áo vàng cất tiếng:

- Sự tình đã diễn tiến như thế này sao nhà sư chưa chịu mời phương trượng ra đây để thanh lý sự việc?

Lão tăng đột nhiên biến sắc mặt, cao giọng hỏi lại:

- Lại còn muốn gặp chưởng môn phương trượng của bản tăng nữa sao?

Người áo vàng lạnh lùng:

- Nếu không làm cho ra lẽ, lão phu nhất định không đi khỏi nơi đây.

Lão tăng râu dài nhếch mép cười thảm:

- Đến nơi này rồi đâu phải ai muốn rời đi là đi tự tiện được đâu.

Người áo vàng nạt nhe:

- Câm miệng!

Tiếng nạt tuy khế, nhưng oai lực phi thường, những người hiện hữu đều rợn mình.

Đến cả lão tăng cũng chẳng dám nói gì thêm.

Đột nhiên lão tăng đổi ý, lão đồng ý đưa cả bọn đi gặp phương trượng.

Rời đại điện, cả bọn đi theo một con đường khá rộng, hai bên đường các tảng ni đứng san sát, gương giáo sáng ngời. Thiết Phi Quỳnh cười lạnh hỏi:

- Cái quang cảnh gì có vẻ ghê rợn quá thế? Người đưa chúng ta vào dự yến Hồng Môn chẳng?

Lão tăng lặng lẽ bước dài, chẳng hề đáp lại cũng chẳng hề quay đầu lại.

Vượt một con đường đến một tòa điện khác, theo hành lang rồi qua sân, họ đi thẳng đến một khuôn viên u tịch, có cỏ xanh, có mai trắng, có giả sơn, trong giả sơn có suối, nước suối chảy róc rách, êm tai như một điệu nhạc dịu.

Cuối cùng họ đến trước một dãy nhà, trước nhà có sáu tảng nhân vận áo xám tro cũng thủ đao dài, đứng nghiêm như sáu pho tượng.

Đến đây rồi, lão tăng râu dài dừng chân lại.

Thiết Phi Quỳnh ạ lên một tiếng rồi cười lạnh:

- Cái cung cách ở đây có khí phái to lớn quá!

Thạch Linh Duẩn chen vào:

- Cũng may mà chúng ta là những kẻ có tên có họ!

Ngân Oanh Âu Dương Diệu bước tới, gật đầu tuy bảo là cao giọng xưng tên, nàng chỉ thốt nhẹ:

- Âu Dương Diệu tham kiến phương trượng đại sư!

Ánh đao chớp lên, sáu thanh trường đao cùng hạ thấp xuống khuôn cửa bỏ trống, Âu Dương Diệu phi thân lướt vào.

Thạch Linh Duẩn và Thiết Phi Quỳnh chẳng chậm trễ xưng tên và vọt theo liền.

Sáu thanh đao lại được sáu tảng nhân giá trụ vọng cửa che khuất lối vào.

Lão tăng râu dài nhìn sang người áo vàng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ có vũ công cao, hẳn phải là người có thính danh to lớn trên giang hồ!

Nhưng người áo vàng lắc đầu:

- Lão phu không nên xưng tên làm gì!

Sáu tảng nhân đứng giá đao nơi cửa, xuống tấn vững hơn, tay nắm chuôi đao chặt hơn.

Họ ở trong tư thế sẵn sàng xuất thủ, và xuất thủ toàn lực.

Người áo vàng ngẩng mặt lên không, bật cười mấy tiếng:

- Sáu thanh đao của các vị đâu phải là một trở lực đối với lão phu!

Lão bật cười, nhưng miệng chẳng điểm nụ, mắt vẫn lạnh, mặt vẫn trầm trầm.

Mắt và miệng thì chẳng nói làm gì, chứ mặt thì đương nhiên là trầm trầm bởi lão mang mặt nạ, mà nạ lại là nạ chết.

Sáu tăng nhân giá đao, nghe toàn thân ớn lạnh.

Lão tăng râu dài tuy biết rõ người áo vàng là tay thượng đỉnh trên giang hồ, song chẳng thể nhận ra được là ai qua chiếc mặt nạ chết đó, tuy nhiên nhà sư cũng gượng biểu hiện vẻ cứng rắn gần từng tiếng:

- Các hạ không xưng tên, thì chỉ còn có cách là đứng bên ngoài này nếu chưa muốn rời đi!

Vừa lúc đó từ bên trong có tiếng rú lên thất thanh của Hoa Sơn Tam Oanh.

Triển Mộng Bạch giật mình.

Người áo vàng bật cười lớn:

- Lão phu phải phá lệ một lần mới được.

Cánh tay phát lên, ống tay áo quét tới đâu kêu rẹt một tiếng.

Sáu tăng nhân đứng giá đao tại cửa, thấy mắt hoa lên như có ngàn sao hiện chớp.

Rồi tiếng kim khí chạm nhau xoang xoảng, sáu thanh trường đao rơi xuống trần nhà, chồng lên nhau vừa chạm nhau vừa chạm nền.

Lão tăng râu dài nhìn lại, người áo vàng đã mất dạng.

Lão hết sức hãi hùng, chẳng rõ người áo vàng đã sử dụng thủ pháp và thân pháp như thế nào lại vào lọt bên trong, mà chính lão cũng chẳng phát hiện kịp.

Triển Mộng Bạch nóng nảy nhảy vút qua vọng cửa đồng thời xưng tên:

- Triển Mộng Bạch.

Sáu tăng nhân giả như có muốn ngăn chặn chàng cũng chẳng làm sao ngăn kịp vì đao còn ở tại nền, vì họ còn sững sờ trước tài nghệ tuyệt luân của người áo vàng.

Bên trong, Hoa Sơn Tam Oanh đứng cạnh cửa, thần sắc kinh dị phi thường.

Người áo vàng thì gương tròn đôi mắt, gương mặt lão ta là gương mặt giả nên chẳng ai thấy thần sắc lão có biến đổi như thế nào chẳng, chứ bên trong ánh mắt thoáng lộ vẻ kinh hãi.

Trong tịnh thất khói bốc lên mịt mù, khói thơm vô cùng.

Một chiếc vân sàng được đặt ngay chính giữa, bên trong cửa trên vân sàng có một lão tăng mày xám, râu trắng, đôi mắt nhắm lại, gương mặt còn tươi như sống, nhưng ngực áo bị lủng, coi chỗ lủng có hai mũi tên ngắn, một đen một đỏ.

Tình Nhân Tiễn!

Bất giác Triển Mộng Bạch run người lùi ba bước.

Chàng vừa lùi, phía sau lưng chàng có tiếng chân người vang lên, chính lão tăng râu dài từ bên ngoài chạy vội vào.

Người áo vàng không quay đầu lại nhìn vị cao tăng trên vân sàng, miệng lẩm nhẩm:

- Tình Nhân Tiễn! Cũng là Tình Nhân Tiễn!

Bỗng lão tăng râu dài cười lạnh trong giọng cười có vẻ thâm phi thường.

Lão gằn từng tiếng:

- Người thấy rõ chưa! Phương trượng đại sư bị trúng phải Tình Nhân Tiễn đã quy Tây thiên...

Người áo vàng không lưu ý đến lão, chỉ lẩm nhẩm tiếp theo ý nghĩ của mình:

- Phóng ra là trúng, mà trúng là chết! Tình Nhân Tiễn biểu hiện rõ cái bá đạo cũng như người sử dụng nó! Người bị trúng tên chẳng hề có được một phút giây nói lên cả cái tên của hung thủ!

Lão tăng râu dài trầm giọng:

- Cần chi người bị trúng tên nói lên tên họ của hung thủ! Ta đoán cũng ra ngay!

Vào đây, lão tăng thốt lên mấy câu, bỏ hẳn cái sáo ngữ giang hồ, lão dùng giọng đối lập quyết liệt, lão xem người áo vàng là một kẻ tử thù. Nhưng người áo vàng vẫn phớt tỉnh như thường, chẳng hề lưu ý đến thái độ của lão tăng.

Người áo vàng bây giờ mới nhìn sang lão tăng hỏi:

- Đại sư đoán ra? Thế thì là ai?

Lão tăng râu dài hét lên:

- Người!

Người mặc áo vàng vội quay mình đối diện thẳng với lão:

- Lão phu? Tại sao đại sư lại có ý tưởng chính là lão phu?

Lão tăng cười lạnh:

- Người mang nạ vào đây, người định che dấu hành tung bởi người du sơn làm gì phải mang nạ? Ta nghĩ, người có ý nghĩ đến tối chi đó mới làm vậy.

Người áo vàng bĩu môi:

- Còn chi nữa?

Lão tăng tiếp:

- Vũ công của người cực cao này, lai lịch của người bất minh, ta chưa từng nghe ai nói là trên giang hồ có một nhân vật như người, có thuật khinh công rất cao, thân pháp tuyệt diệu, hành sự thần bí ...

Người áo vàng gật đầu:

- Đúng vậy, chẳng có nhân vật nào như lão phu!

Gương mặt trầm lạnh, lão tăng gằn từng tiếng:

- Bao nhiêu nhận xét đó của ta là bao nhiêu yếu tố thừa chứng minh người đã hạ thủ đoạn! Nếu muốn nghe thêm, ta nói thêm cho nghe!

Người áo vàng điềm nhiên gật đầu:

- Đại sư cứ nói tiếp!

Lão tăng râu dài quát:

- Người có nhận mình là chủ nhân Tình Nhân Tiễn hay không?

Lão không nói tiếp, lão lớn tiếng hỏi vậy, hỏi tức là đã nghĩ rồi, lão lại hét lên, điều đó chứng tỏ lão quyết chắc chắn còn nghi ngờ chi nữa.

Lão tăng buộc tội nhanh quá, quả quyết quá, lý do viện dẫn cũng khá vững, khiến bọn Hoa Sơn Tam Oanh cùng nghi ngờ người áo vàng.

Người áo vàng hướng sang Triển Mộng Bạch, điềm nhẹ một nụ cười hỏi:

- Nhà sư đã nói gì chắc tiểu huynh đệ cũng nghe chứ? Thế tiểu huynh đệ phê bình như thế nào?

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Làm ra vẻ thông minh lắm vậy!

Người áo vàng gật đầu:

- Đáng giá vô cùng! Có miệng mà không nói được một lời chánh đáng thì thà ngậm miệng lại là hơn, chỉ để dùng vào cái việc nhai nuốt cho xong.

Chỉ có loài vật mới dùng miệng để ăn, ăn để sống, sống để làm cái việc như súc vật, trả nợ ăn cho người đòi.

Người áo vàng có phần nào nặng lời đôi chút.

Lão tăng nổi giận hét lên:

- Vô luận người thừa nhận hay không thừa nhận, ta cứ quyết là người!

Người áo vàng thần nhiên:

- Đề quyết lão phu rồi làm sao với lão phu đây?

Lão tăng chẳng biết đáp làm sao.

Người áo vàng lại tiếp:

- Nhà sư tưởng Kim Sơn Tự này là huyết rỗng hang cộp chắc?

Lão tăng nắm chặt hai tay, có bao nhiêu công lực lão dồn cả vào đó.

Người áo vàng bật cười ha hả:

- Nhà sư cho là huyết rồng hang cọp chứ lão phu thì lão phu thấy chẳng khác nào một bãi cỏ hoang. Ai muốn đến lúc nào cứ đến, ai muốn đi lúc nào cứ đi!

Đoạn day qua Triền Mộng Bạch, nắm cánh tay chàng bảo:

- Đi!

Lão tăng râu dài quát lớn một tiếng, tay vung ra theo chiêu thức Phú Phi Khai Sơn.

Nhưng bàn tay đi chưa tròn đối tượng đã biến mất dạng, đối tượng chánh và đối tượng phó cả hai chẳng rõ đã vọt đi mất từ lúc nào, về hướng nào!

Vung tay mà đánh ra lại chẳng hay đối tượng đã thoát đi, nghĩ cũng buồn cười cho lão tăng, mà cũng khâm phục người áo vàng.

Một mình lão thoát đi dễ là cái chắc, lão còn đèo theo Triền Mộng Bạch, theo luôn vẫn dễ như thường, chính điều đó mới đáng phục.

Lão lập tức hét lớn:

- Các vị nhớ đừng có chạy đi đâu, bản tăng phải đuổi theo địch.

Lão nghe tiếng động cứ tưởng là Hoa Sơn Tam Oanh cũng toan chạy đi như người áo vàng và Triền Mộng Bạch.

Thiết Phi Quỳnh cao giọng đáp:

- Bọn ta là những kẻ có tên có họ bình sanh không thích dính dấp vào những điều mờ ám, sự tình vừa diễn ra tại đây chưa được thanh minh thì nhất định là bọn ta chẳng đi đâu cả, dù người có đuổi bọn ta cũng chẳng đi, đợi gì người cầu ở lại?

Lão tăng râu dài chờ nàng buông dứt câu, thoáng mình qua vọng cửa, vút thẳng vào khu rừng bên cạnh.

Vừa chạy đi lão vừa tung lên không một đạo hỏa tiễn.

Toàn thể tăng nhân thấy bóng lửa chớp sáng lên nơi không trung đều nhún nhảy vọt lên mái nhà, khuông viên Kim Sơn Tự gồm nhà ngang nhà dọc, rải rác khắp vùng. Lúc đó trên nóc nhà nào cũng có lỗ nhỏ bóng người, tất cả những người đó cùng hò hét vang dội.

Một khuông viên trầm tĩnh từ muôn đời, phút chốc bị náo loạn lên, cái cảnh tượng đó chẳng khác nào một thành trì từ bao lâu nay sống yên lành, bỗng nhiên có địch xâm lăng, định tiến vào thành và toàn thể cư dân kinh hoảng, thất thủ.

Triền Mộng Bạch bị người áo vàng nắm cánh tay chàng nghe một đạo kinh lực từ người áo vàng chuyển sang cánh tay chàng làm cho thân hình nhẹ nhõm như được vàng mây nâng lên khỏi mặt đất.

Chàng lướt đi.

Đúng hơn là chàng bị sức hút phát xuất từ người áo vàng cuốn

chàng chạy theo.

Chàng là chiếc lá rơi, người áo vàng là ngọn gió, gió quét qua là vèo theo, không gây tiếng động.

Nói là chạy, chứ thực ra cả hai lướt đi trên cao, vượt từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, gặp nóc chuyển nóc, gặp cạnh chuyển cạnh.

Bên dưới bóng người nhón nháo, bóng đao bóng kiếm chớp chớp rồi đến tiếng quát tháo ầm ỹ, liên tục ...

Bỗng, hơn mười tầng nhân vận áo màu tro tay cầm trường đao, bao nhiêu trường đao từ mọi góc đều giăng xuống người áo vàng và Triển Mộng Bạch.

Đồng thời gian từ bên dưới từng loạt tên, loạt nổ bắn chệnh lên.

Tiếng người hét, tiếng đao rít gió, tiếng tên xe gió, ngàn ấy tiếng động đủ làm cho con người chết khiếp, chẳng đợi gì đao chạm mình, tên trúng mình.

Người áo vàng cười lạnh.

Một tay nắm Triển Mộng Bạch, còn lại một tay nơi bàn tay đó bay ra một đường giây dai.

Đường giây đó chính là đường giây lưng của lão, đường giây quét tròn một vòng, kinh khí phát ra. Liên theo đó, một tiếng soạt vang lên, bao nhiêu mũi tên bị đường giây hút trọn và chặn lại, như một bó củi nhỏ.

Trong lúc đó bọn tăng nhân vung đao chém xuống cũng đã thoái hậu nhường cục diện cho những loạt tên nổ, tuy thoái hậu họ vẫn chặn lối trước mặt.

Bên dưới, trên nóc nhà đều có tăng nhân chực chờ địch đến đúng tầm là công kích ngay.

Lúc đó tất cả đều sững sờ, không tưởng nổi là người áo vàng có thủ thuật hút tên một cách tài tình như vậy.

Họ chưa kịp có một động tác kế tiếp thì người áo vàng nạt lớn:

- Cút ngay!

Lão khẽ vung tay.

Đường giây tháo ra, những mũi tên rời nhau. Tên rời nhau thay vì rơi xuống đất, lại bắn tung ra bốn phía, tên bắn đi nhanh và mạnh hơn chính bọn cung thủ bắn.

Kinh khí của người áo vàng quả thật phi phàm.

Boăn tăng nhân hoảng hồn, người bên dưới nằm rạp xuống mặt đất, người trên nóc nhảy gáp xuống đất.

Người áo vàng kéo Triển Mộng Bạch vệt đi.

Cả hai đi qua, trong khi còn có rất nhiều cung thủ, giây cung kéo sẵn, tên lấp sẵn, chỉ còn buông lỏng ngón tay kẹp tên là tên bay, thế mà

họ quá sững sờ quên đi cái việc lỏng ngón tay, thành thử người áo vàng và Triển Mộng Bạch thoát qua ngang rồi, mà họ còn ghìm cung trong tư thế nhả tên.

Rời tịnh thất của phương trượng đại sư ra đến đây, người áo vàng chỉ gặp có phản ứng nhỏ này thôi.

Bọn tăng nhân đang sững sờ, lão tăng râu dài lúc đó ra đến nơi nhưng người áo vàng và Triển Mộng Bạch đã mất dạng.

Đuổi theo một người có tài nghệ gấp năm, gấp mười lại đang lúc trời tối tăm, lại ở cạnh khu rừng có cây cối rậm rạp, thiết tưởng chẳng phải là một việc mà ai cũng có thể làm với kết quả chắc chắn.

Lão tăng râu dài thử người trên nóc nhà, tự biết dù lúc này bỗng nhiên có đôi cánh mọc ra như cánh chim cũng chẳng làm sao bay theo kịp đối phương.

Lòng khẩn cấp phi thường, song khẩn cấp một việc còn bất lực là một việc khác.

Khi tự biết mình quá bất lực, thì khẩn cấp cũng chẳng ích lợi gì.

Vừa lúc đó, một số đông tăng nhân từ bốn phía chạy đến.

Họ hỏi loạn lên:

- Chạy mất rồi sao?

Lão tăng râu dài trông thấy họ dậm chân hét lên:

- Ai bảo các người tự hợp cả nơi đây? Ai bảo chứ? Tại tịnh thất phương trượng còn có bao nhiêu người phòng thủ?

Quần tăng kinh hãi, chẳng đáp làm sao cho trôi.

Lão tăng râu dài sôi giận quát:

- Giả như Hoa Sơn Tam Oanh cũng trốn đi nữa thì ta làm sao ăn nói với nhị vị sư huynh và tứ đệ chứ?

Quần tăng sững sờ một chút, đoạn quay mình định chạy về tịnh thất của phương trượng.

Nhưng, Lão tăng râu dài lại quát:

- Khoan đi!

Bọn hoà thượng quay mình đứng im.

Lão tăng râu dài cao giọng:

- Các người cũng phải canh thủ cho thật kỹ lưỡng, không được cho ai tự tiện chạy khỏi vị trí dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra nghe chưa?

Bọn hoà thượng rạp nhau đáp:

- Nghe!

Đoạn, tất cả bọn phân tán nhanh chóng, ai về vị trí nấy.

Bây giờ lão tăng râu dài mới giờ kinh công trở về tịnh thất của phương trượng.

Tịnh thất dựng lên giữa một thửa vườn. Lúc đó chung quanh tịnh thất

chẳng có một bóng người, chẳng có một tiếng động.

Bọn hoà thượng canh phòng tại chỗ, đã kéo nhau đuổi theo người áo vàng xong bị lão tăng râu dài quát tháo bao nhiêu đều trở lại. Họ kém thuật khinh công họ chạy đi trước, lão tăng đi sau, nhưng lão tăng lại đến trước thành thủ hiện tại chẳng có một bóng người.

Lão tăng càng thêm khẩn cấp, vọt mình đến trước cửa tịnh thất.

Sáu tăng nhân đứng canh nơi đó vẫn còn tại chỗ, người nào cũng nghiêm lạnh.

Lão tăng râu dài trầm giọng hỏi:

- Có biến cố gì nữa bên trong chẳng?

Sáu tăng nhân im lặng chẳng ai đáp, mà cũng chẳng ai nhúc nhích.

Lão tăng râu dài phẫn nộ:

- Các người điếc hết rồi phải không? Sao chẳng ...

Bỗng, lão nhận ra, sáu đệ tử đều mở to mắt, tay cầm đao mồm há to ra, xong chẳng người nào thốt một câu.

Họ như những pho tượng gỗ, được dựng lên tại đó để làm cảnh cho ngôi tịnh thất của phương trượng vậy thôi.

Dĩ nhiên, lão tăng thừa hiểu, tất cả đã bị ai đó, điểm huyết thành bất động, và điều đó làm cho lão thêm kinh hãi.

Đao của họ đưa lên cao, đao chưa giáng xuống họ đã bị điểm huyết bất ngờ thành ra không kịp hạ đao xuống, mà chẳng kịp xê dịch khỏi vị trí một ly một phân.

Chắc chắn là họ chẳng kêu la gì, bởi vì kêu cũng không kịp kêu.

Người điểm huyết họ hẳn là một tay võ công tuyệt luân, thân pháp nhanh thủ phát tuyệt diệu.

Kẻ nào đáng sợ như thế chứ?

Bất giác lão tăng rung mình.

Lão trầm nghĩ:

- Thế này thì có thể là Hoa Sơn Tam Oanh thoát đi rồi! Dù họ không điểm huyết bọn đệ tử, gặp dịp này làm gì họ chẳng chạy đi, ly khai vòng thị phi chứ?

Lão phóng mình qua vọng cửa, vào trong tịnh thất của phương trượng.

Hoa Sơn Tam Oanh vẫn còn đó, nhưng hiện có thêm hai người, một mặc áo vàng, và một người kia là thanh niên...

Có tiếng cười nhẹ chào đón Lão tăng râu dài:

- Đại sư trở lại đó phải không? Tại hạ chờ mãi!

Lão tăng râu dài kinh hãi vô tưởng, suýt nhảy dựng lên như gặp quỷ.

Lão không tin đôi mắt của lão nữa, cứ cho rằng mình bị quỷ ám ảnh nhưng còn đôi tai, chẳng lẽ quỷ lại biết nói? Mà quỷ sao lại nói đúng

cái giọng của người lão góm ghê.

Bất cứ ai cũng hãi hùng như lão, bởi có ai tin được là người áo vàng và Triển Mộng Bạch lại trở về đây chứ?

Thiết Phi Quỳnh cười lạnh thốt:

- Hay cho cái khuôn viên Kim Sơn Tự này, đã là một huyết rồng hang cọp sao người ta muốn đến lúc nào cứ đến, muốn đi lúc nào cứ đi? Chẳng một ai nhận ra bóng người lai vãng, thì còn nói gì đuổi bắt người?

Lão tăng râu dài then quá, người khác then thì đỏ mặt, lão then thì xanh mặt, bởi lão quá giận. Cái giận át cả cái then.

Then, giận, lại tự xét bất lực, chẳng làm được gì nổi đối phương lão tăng còn nói gì?

Lão tăng đứng sững tại chỗ, gương tròn mắt nhìn người áo vàng.

Người áo vàng từ từ thốt:

- Phàm gặp việc gì, đại sư cũng đem biện pháp ra suy nghĩ, bây giờ, đại sư thử suy nghĩ xem sao! Nếu lão phu là kẻ sát nhân thì hẳn kẻ sát nhân sau khi thi hành thủ đoạn xong là phải ly khai cục trường liền. Kẻ sát nhân có dại gì ở lại tại chỗ cho người vây bắt? Lão phu không bị bắt, lão phu ra đi thông thả, đã đi thông thả rồi, còn muốn trở lại, trở lại để làm gì?

Kẻ sát nhân thích bị người bắt được mà trừng trị hay sao? Đâu, đại sư suy giải xem nào!

Lão tăng râu dài không đáp, đứng bất động luôn.

Người áo vàng cười lạnh:

- Đại sư không đáp, thế là mặc nhiên nhìn nhận lão phu có lý, mặc nhiên nhìn nhận lão phu chẳng phải là sát nhân.

Dừng lại một chút, Người áo vàng lại tiếp:

- Huống chi, võ công của lão phu ra sao, đại sư cũng đã thấy rồi chứ? Giả như lão phu muốn giết người thì hạ thủ là một trò đùa với lão phu, có khó khăn chi đâu mà phải dùng đến ám khí, độc dược? Lão tăng vẫn không đáp, song mắt nhìn xuống, thần sắc hơi biến đổi. Bây giờ thì cái then lấn át cái giận, có lẽ lão chẳng còn giận nhiều như trước, nên gương mặt thoáng đỏ.

Người áo vàng thở dài tiếp nói:

- Tuy nhiên từ bao lâu nay Kim Sơn Tự chẳng hề có ác danh, bỗng nhiên mà có một biến cố thảm như thế này, lão phu đã chứng kiến thì không thể khoanh tay đứng ngoài vòng để cho kẻ thiện phải chết oan mà kẻ ác lại được thung dung ngoài vòng tội lỗi!

Bây giờ lão tăng râu dài mới có thể nói năng được.

Lão thở dài, thấp giọng thốt:

- Mong thí chủ chỉ giáo cho bần tăng, thú thật với thí chủ một thảm biến như thế này bần tăng mất hết cả hồn phách rồi!

Người áo vàng gật đầu:

- Đại sư suy giải sai một sự việc, nhưng cũng trúng được việc khác. Đột nhiên người áo vàng quắc mắt, tinh quang chiếu sáng, hướng qua Hoa Sơn Tam Oanh.

Trước ánh mắt đó, dù là đá, đá cũng rung rinh hưởng hồ con người?

Hoa Sơn Tam Oanh rợn người, Âu Dương Diệu hỏi:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Người áo vàng ung dung hỏi:

- Tam vị ở tại Từ Vân Tháp độ bao lâu?

Hoa Sơn Tam Oanh cùng đưa mắt nhìn nhau, Ngân Oanh Âu Dương Diệu đáp:

- Độ một khắc thời gian!

Cả ba biết là không thể nói ngoa, đành phải nói thật.

Người áo vàng hỏi:

- Nơi Từ Vân Tháp có cái chi đáng giá đâu mà ba vị lại lưu luyến đến độ phải mất một đoạn thời gian khá dài như vậy?

Thạch Oanh Thạch Linh Duẩn đáp:

- Từ nơi đỉnh tháp bọn tôi có thể nhìn ra bốn bề, xem sông dài uốn khúc, xem mây bạc vờn trôi, nghe tiếng gió từ muôn phương đổ về, trong gió thỉnh thoảng có vài cánh chim lả lướt, thiết tưởng đó cũng là những cái đáng luyến lưu.

Người áo vàng gật gù:

- Nói nghe hay!....

Bổng lão trầm giọng hỏi:

- Thật vậy chăng?

Thiệt Oanh Thiệt Phi Quỳnh vội cao giọng:

- Không thật!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Nàng này có cái tâm thẳng thắn, miệng mồm lại nhanh!

Nàng có một cái dáng rất nhu mì, song trong cái nhu ẩn ước cái cương. Chính điểm đó tạo cho nàng một vẻ đẹp một vẻ đẹp tao nhã!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Tốt! Thế là những lời giả dối! Còn những lời thật đâu! Các vị để làm gì!

Thiệt Phi Quỳnh đảo mắt sang hai thơ thơ của nàng, đoạn hỏi:

- Nên nói ra không?

Thạch Linh Duẩn thờ dãi:

- Liệu có ai tin cho chăng?

Thiết Phi Quỳnh tiếp:

- Dù cho những người khác tin hay không tin, điều đó chẳng quan hệ gì, chỉ cần vị bằng hữu mặc áo vàng kia tin cho chúng ta là đủ rồi!

Người áo vàng điểm một nụ cười:

- Đúng như vậy!

Trong ánh mắt lão, niềm thỏa thích thoáng hiện lên.

Hiện tại, chưa một ai có thể biết được họ tên lai lịch của người áo vàng song nghe lão nói, nhìn lão làm, thấy tác phong của lão, ai ai cũng phải khiếp vì oai nghi của lão, ai ai cũng nể lão.

Thiết Phi Quỳnh cao giọng, bắt đầu thuật:

- Trong mấy năm gần đây, ba chị em chúng tôi bị đại thơ quân thúc cực kỳ nghiêm mật, thành thử chẳng có dịp hạ sơn. Nhưng một việc hệ trọng xảy đến cho người tiểu sư muội, vì việc đó bọn tôi phải xuất ngoại.

Âu Dương Diệu đằng hắng một tiếng.

Thiết Phi Quỳnh lập tức chuyển hướng câu chuyện liền, thay vì dài dòng về chuyện của nàng tiểu sư muội, thì lại đi ngay vào đề:

- Được dịp hạ sơn, khi nào chúng tôi bỏ qua ước vọng được nhìn thấy một lần chiếc trống bằng đồng, sợi giây bằng ngọc tàng trữ tại Kim Sơn Tự!....

Nàng đưa tay chỉ lão tăng râu dài, rồi tiếp:

- Ngờ đâu, vị đại sư này ngăn trở, bị ngăn trở một cách vô lý như vậy tôi lập tức quyết tâm lấy chiếc trống đồng và sợi giây cho kỳ được, để nhìn cho thỏa mãn.

Lão tăng râu dài rít lên:

- Nữ thí chủ ...

Thiết Phi Quỳnh không cho lão nói gì, nàng chặn lại liền:

- Tôi cưỡng bức hai vị thơ thơ của tôi, phải thể theo cái ý của tôi. Cả ba len lén đến tịch thất của phương trượng, nhận thấy sau khi tiễn khách ra về rồi, phương trượng vẫn ở luôn trong tịnh thất. Ngày qua, ngày tàn, đêm xuống, bên trong tịnh thất vẫn im lìm chẳng có một tiếng động nào. Tôi chờ đợi đã quá lâu lúc đó hết sức nôn nóng, bất giác tôi nảy sinh cái ý liều, vòng ra phía hậu tịnh thất, nơi có một tàng cây, rất thuận tiện cho việc ẩn nấp...

Lão tăng râu dài biến sắc:

- Nấp trên cây đó, nữ thí chủ có thể quan sát bên trong tịnh thất của phương trượng được sao?

Thiết Phi Quỳnh gật đầu:

- Tự nhiên! Bởi có quan sát được mới có việc mà thuật chớ!

Người áo vàng hỏi:

- Cô nương đã phát giác ra điều gì?

Thiết Phi Quỳnh đáp:

- Trước hết, ngoài lão hoà thượng có đôi mày xám, lão ấy trong tịnh thất phượng trưng lúc đó.

?????

Ngân Oanh Âu Dương Diệu thốt:

- Nếu người không tin thì cứ đi tìm hắn đưa đến đây, đối chất với bọn ta. Người sẽ biết sự thật như thế nào.

Lão tăng râu dài hừ một tiếng:

- Được!

Lão quanh mình toan bước đi.

Người áo vàng vụt hỏi:

- Đại sư biết lệnh sư đệ ở đâu chăng?

Lão tăng trầm giọng:

- Tứ sư đệ ở đâu, bản tăng cũng tìm ra y.

Người áo vàng thở dài:

- Tìm thì được, nhưng vô ích. Bởi lệnh sư đệ vĩnh viễn không nói năng gì được nữa!

Lão tăng quay nhanh mình lại thần sắc biến đổi dị thường, run run giọng hỏi:

- Hắn ... hắn ...

Bộ râu dài của lão cũng rung rinh dù trong đại điện chẳng có một cơn gió nhẹ. Điều đó chứng tỏ thân thể lão rung động cực độ.

Người áo vàng trầm giọng thốt:

- Tứ sư đệ của đại sư đã trúng Tình Nhân Tiễn, tắt thở lâu rồi, hiện tại thi thể của hoà thượng đó đã an táng ở trong Lưu Vân Đình.

Lão tăng râu dài rung mình như điện, lùi lại ba bước rồi ngã ngồi trên chiếc ghế, kêu lên một tiếng phịch.

Đột nhiên lão hét một tiếng lớn, rồi vùng đứng lên.

Hoa Sơn Tam Oanh kinh hãi cùng kêu lên:

- Hoà thượng đó chết rồi!

Lão tăng râu dài hét lên:

- Tứ sư đệ của ta chết vì Tình Nhân Tiễn, mà các người lại dám nói là chính y phát tiễn hại người!

Lão chồm tới, cánh tay vươn ra, ngón tay móc như lưỡi câu, chụp vào mặt Thiết Phi Quỳnh.

Người áo vàng nạt một tiếng:

- Thu tay về ngay!

Chính lão đưa cánh tay ra chụp vào huyết mạch môn của hoà thượng.

Lão tăng cảm thấy toàn thân tê dại, kinh lực tan biến. Lão nghiêng
răng rồi run run giọng hỏi:

- Lời nói của các nàng đó chẳng lẽ thí chủ lại tin được?

Người áo vàng thở dài:

- Ba vị cô nương đó trông thấy hòa thượng mày xám dùng Tình Nhân
Tiễn giết người, còn lão phu lại trông thấy hòa thượng chết vì Tình
Nhân Tiễn, hai việc đó ai nghe nói đến hẳn cũng khó tin.

Lão tăng nổi giận:

- Dù là ngốc tử, ngốc tử cũng chẳng tin!

Người áo vàng điềm nhiên:

- Nhưng lão phu tin!

Lão tăng râu dài sững sờ, một lúc lâu ấp úng:

- Thí chủ ... thí chủ ...

Người áo vàng gạt đầu:

- Lão phu tin! Lão phu nghĩ suy mãi nhân ra sự việc đã có thể giải
thích được. Bởi có thể giải thích được nên lão phu tin được. Chỉ còn
một điều này là lão phu chịu thôi, không làm sao hiểu nổi.

Vì giận quá, lão tăng trở nên trầm lặng, điểm nụ cười lạnh rồi hỏi:

- Một sự việc bất hợp tình bất hợp lý như vậy mà thí chủ cũng giải
thích được. Thì trên đời này còn sự việc nào mà thí chủ chẳng suy
luận ra, lại cho là khó hiểu.

Người áo vàng đưa mắt sang Hoa Sơn Tam Oanh trầm giọng hỏi:

- Các vị đã thấy như vậy, mà sao chẳng nói ra cho sớm, hay là các vị
sợ làm thương tổn đến hoà khí của họ đối với nhau chẳng?

Âu Dương Diệu thở dài lắc đầu:

- Không phải vậy đâu!

Nàng cảm thấy ánh mắt của người áo vàng xoáy vào tâm tư nàng,
một cảm giác rờn rợn chạy quanh cơ thể nàng.

Người áo vàng lại hỏi:

- Thế thì tại sao?

Âu Dương Diệu đáp:

- Từ ngày mà gia sư quy tiên, đại sư thơ tiếp nhận quyền chưởng
môn, hằng khuyến cáo chị em tôi đừng bao giờ can thiệp vào việc
riêng tư của bất cứ môn phái nào hay của cá nhân nào!

Người áo vàng gạt đầu:

- Vậy cũng tốt! Lão phu từng nghe khách giang hồ kháo với nhau là
năm xưa sở dĩ chưởng môn nhân của phái Hoa Sơn phải chết là vì
người hay can thiệp vào việc của các môn phái khác.

Âu Dương Diệu thở dài:

- Chị em tôi chưa biết được giữa sư huynh đệ của các nhà sư có uẩn

khúc gì, do đó lại càng không nên chen vào việc của họ. Bởi hai lễ ấy chị em tôi do dự, chưa dám tiết lộ điều mình phát hiện.

Lão tăng râu dài cao giọng:

- Một việc đã được giải thích rõ ràng rồi, còn một việc nữa? Đã nói nên nói luôn, bản tăng chờ nghe sự giải thích của các vị đây!

Người áo vàng chớp ánh mắt sắc lạnh thốt:

- Hòa thượng mây xám bị chủ nhân Tình Nhân Tiễn ức chế, tuân theo lệnh chủ nhân Tình Nhân Tiễn trở về chùa đòi phương trượng phải giao chiếc trống bằng đồng và giày đai bằng ngọc, nhưng lão phương trượng chấp ý không chịu giao, do đó hòa thượng mây xám phải dùng đến hai mũi tên độc mà lão ta tiếp nhận nơi chủ nhân ám toán phương trượng.

Lão tăng râu dài rít lên:

- Rồi tại sao tứ sự đệ của bản tăng lại tử nạn vì Tình Nhân Tiễn?

Người áo vàng thở dài:

- Chủ nhân Tình Nhân Tiễn làm cái việc rất thông thường, đại sư cũng chẳng nghĩ ra à?

Tiếp nhận hai vật báu rồi, người đó dĩ nhiên phải sát nhân diệt khẩu!

Hòa thượng mây xám chết là cái lẽ đương nhiên có gì khó hiểu.

Lão giải thích rành quá như chính lão có chứng kiến sự tình, Hoa Sơn Tam Oanh hết sức khâm phục.

Lão tăng râu dài sững sờ một lúc.

Sau cùng, lão thở dài rồi lẩm nhẩm:

- Bồn tự bất hạnh quá chừng...

Bất giác niềm bi hoài bốc mạnh lão khóc.

Đã là nhà sư, lại cao niên, lão khóc lên trông thê thảm quá chừng.

Triển Mộng Bạch từng mục kích những hành động của lão tăng râu dài, đã hiểu lão ta tuy xuất gia song vẫn còn nặng huyết tính, chàng cảm thấy thương xót lão vô cùng, bởi cả hai được kể như đồng cừu.

Chàng bước tới gần, vỗ nhẹ tay lên đầu vai lão tăng, thở dài thốt:

- Đại sư không nên quá thương tâm! Có Triển Mộng Bạch này xin hứa sẽ đoạt lại hai vật báu báo hận phục cừu cho đại sư!

Thiết Phi Quỳnh cũng tiếp theo:

- Nếu biết chủ nhân Tình Nhân Tiễn là ai, tôi sẽ không ngần ngại hạ sát y, nhưng...

trước hết tôi muốn xem qua chiếc trống đồng và giày ngọc.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Chủ nhân Tình Nhân Tiễn là ai cô nương có biết được chăng?

Chàng thấy thích cái tánh thành thật của nàng, nghĩ sao là nói vậy, làm vậy chẵn cần đắn đo.

Hỏi câu đó, chàng điểm một nụ cười.

Thiệt Phi Quỳnh trừng mắt:

- Ta làm sao biết được. Dễ thường người biết được à?

Người áo vàng dẫn giải:

- Sau cái việc này tuy chủ nhân Tình Nhân Tiễn chưa lộ hành tung song cũng có lưu lại một vài chi tiết, nếu chúng ta kiên tâm trì chí nghiên cứu những chi tiết đó tất phải có ngày mình truy ra y!

Thiệt Phi Quỳnh gật đầu:

- Đúng rồi, chẳng hạn nếu kẻ nào có chiếc trống và đường dây đó nơi mình thì kẻ ấy hẳn phải biết chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Thạch Linh Duẩn lạnh lùng tiếp:

- Không lẽ y mãi mãi mang hai vật báu đó nơi mình cho hiển mục nhin?

Thiệt Phi Quỳnh sửng sờ không cãi nổi.

Người áo vàng trầm giọng chen vào:

- Ngày nay trong số những người vừa đến viếng Kim Sơn Tự, có rất nhiều cao thủ võ lâm, và trong số những cao thủ đó hẳn phải có người có ít nhiều liên quan đến chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Thiệt Phi Quỳnh ngẩng mặt lên chớp ánh mắt sáng ngời:

- Phải đó!

Lão tăng râu dài ngưng khóc, từ từ thốt:

- Sau cái việc này nhị sư huynh của bản tăng sẽ đến Trấn Giang thỉnh tất cả những người viếng chùa trở lại đây!

Người áo vàng gật đầu:

- Một biện pháp hay đấy! Nếu người nào không chịu trở lại thì người đó hẳn đáng bị nghi ngờ lắm.

Bổng Triển Mộng Bạch quay mình chạy ra ngoài cửa.

Người áo vàng lấy làm kỳ liền hỏi:

- Tiểu huynh đệ định đi đâu?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tại hạ ra phía núi xem qua phong cảnh.

Người áo vàng đảo ánh mắt một vùng cao giọng hỏi:

- Lão đệ không thích chạm mặt chị em họ Tiêu? Cho nên đệ không chờ họ đến đây mà phải tự rời đi.

Triển Mộng Bạch không quay mình trở lại, vừa đi luôn vừa thốt:

- Phải đó, tiền bối!

Người áo vàng vụt cười lạnh:

- Đại trượng phu đến cái chết còn xem nhẹ như lông hồng sá gì một đôi phụ nữ mà quá hãi sợ như thế!

Triển Mộng Bạch bỗng nghe lão nói khích, liền dừng chân lại rồi quay

mình trở vào trong đại điện, cuối cùng ngồi xuống chỗ cũ.

Thiết Phi Quỳnh chớp mắt buông lời mỉa:

- Cái gì cũng chẳng sợ chỉ sợ câu nói khích!

Triển Mộng Bạch vờ chẳng nghe gì.

Ngân Oanh Âu Dương Diệu trừng mắt nhìn nàng tiểu muội, tuy trừng mắt để ngăn song ánh mắt có ẩn ý cười, dù miệng không cười.

Lão tăng râu dài càng lúc càng bối rối, bị thương, ngồi không yên mà đứng cũng không yên cứ bước tới bước lui quanh quẩn trong lòng đại điện. Nếu đem những bước chân lão nổi dài thì có thể vượt hơn cả dặm rồi ...

Người áo vàng vớ tay giặt chiếc màn bằng bố treo nơi nóc nhà phủ lên mình phương trượng.

Chính lão nhặt những mảnh ván đàn hương bỏ vào lò, cho khói bốc lên, cho mùi gỗ thơm loang trong không gian, làm tan biến đi cái tử khí lạnh nặng...

Bỗng chừng như nhớ đến một điều gì, lão tăng râu dài chuyển bước về phía cửa đại điện, phân phó mấy đệ tử đến Lưu Vân Đình thu dọn thi thể của hòa thượng may xám.

Chợt có kẻ kêu lên:

- Đại sư thúc đã trở về! Nhị sư thúc đã về!

Mọi người giặt mình.

Lão tăng râu dài phi thân vút ra ngoài.

Triển Mộng Bạch chăm chú nhìn về phía cánh cửa dường như chàng nôn nao hơn ai hết cả, riêng chị em Hoa Sơn Tam Oanh cũng chẳng thích gì gặp mặt bọn họ Tiêu nên lui về một góc đại điện.

Người bên ngoài báo hiệu nhị sư thúc trở về nhưng người bên trong lại liên tưởng đến chị em họ Tiêu, thế cũng lạ.

Có thể là như lời lão tăng râu dài, vị nhị sư huynh của lão đã đến Trấn Giang thỉnh hồi tất cả du khách trong đó có hai chị em Tiêu Phi Vũ và Tiêu Man Phong.

Riêng về Triển Mộng Bạch nôn nao vì dù sao chàng cũng có ít nhiều cảm tình đối với Tiêu Phi Vũ, hơn nữa, qua trung gian của Tiêu Phi Vũ chàng nhớ đến Cung Linh Linh, chàng có thể hỏi nàng về đứa bé lạc loài đáng thương hại đó.

Có hận chẳng là hận Tiêu Man Phong bởi thái độ khinh người của nàng.

Không lâu lắm những du khách lần lượt tiến vào.

Thoạt tiên là ba đại hán vận áo dài, họ vào đại điện vòng tay chào tất cả mọi người.

Trông họ dường tượng chẳng phải là nhân vật võ lâm, họ nhã nhặn

ôn tồn, như những tay buôn già dặn.
Triển Mộng Bạch càng phút càng khẩn trương.
Du khách đã trở lại, du khách đã bắt đầu vào đại điện, trong phút giây nữa đây, hai nàng họ Tiêu cũng sẽ vào.
Bên ngoài, có tiếng cười của ai đó vang lên, tiếp theo là một câu chào:
- Thì ra, Triển huynh có mặt tại đây!
Người đó, chẳng ai khác hơn là Cửu Liên Hoàn Lâm Nhuyễn Hồng.
Hắn có vẻ bình thản vô cùng.
Nói tiếp theo Lâm Nhuyễn Hồng, là một hoà thượng da mặt nhăn nheo như quả cam khô, thân hình gầy đét.
Hoà thượng đó đi kèm với Tần Sáu Ông, vừa liến miện thốt băng quơ:
- Thử lỗi! Thử lỗi! Làm kinh động các vị!
Tần Sáu Ông giữ gương mặt trầm trầm, đưa ánh mắt lạnh lùng sang Triển Mộng Bạch.
Lão bước tới cạnh chiếc vân sàng, gỡ chiếc màn bố lên, nhìn chăm chú.
Lão hoà thượng gầy ốm, là Thiết Cốt Đại Sư, nhị sư huynh của lão tăng râu dài, theo dõi từng biến chuyển nơi gương mặt của Tần Sáu Ông, trong ánh mắt của lão hoà thượng, niềm kỳ vọng hiện lên rất rõ.
Có lẽ lão tăng quá nóng nảy, không đợi Tần Sáu Ông nói gì, vội thấp giọng hỏi:
- Còn cứu kịp chăng?
Tần Sáu Ông hừ lạnh một tiếng, buông chiếc màn bố xuống, quay mình bước đến một chiếc ghế, vừa ngồi, vừa lắc đầu đáp:
- Dù lão phu là thần tiên, cũng đành khoanh tay! Vô cứu! Vô cứu!
Thiết Cốt Đại Sư thở dài.
Lão vốn gầy đét, gương mặt đượm vẻ sầu thảm, làm cho lão già thêm mấy tuổi nữa.
Triển Mộng Bạch gặp lại Tần Sáu Ông, đáng lẽ phải căm căm nhìn lão, song chàng như chẳng lưu ý đến lão, lại nhìn trừng về phía cửa.
Bởi hắn là con nhiều người khác sắp bước vào, trong đó có hai người, chàng quan tâm nhất.
Tiếp theo đó, lão râu dài bước vào.
Không có ai ở phía hậu.
Bất giác, Triển Mộng Bạch buột miệng hỏi:
- Hết rồi sao?
Cả đại điện im lặng.
Lão tăng râu dài đáp khẽ:

- Chỉ còn chị em Tiêu cô nương. Họ đã không trở lại ...

Thiết Cốt Đại Sư thê thảm ra mặt:

- Là người xuất gia, bọn bản tăng không dám nói đến việc ân oán thâm thù. Song nghĩ ra bọn bản tăng chưa phải là những vị Phật sống mà có thể bỏ qua cho kẻ hung ác bạo hành, mặc tình gây nên cảnh đổ máu ngay chốn trang nghiêm! Cho nên, cái sự hôm nay đã tạo thành một mối thù sâu hơn biển, lớn hơn non, nhất định là bọn bản tăng phải báo phục! Dám mong các vị, vì cái tâm hiệp nghĩa, tiếp trợ Kim Sơn Tự một tay, tra cứu kẻ thù, giúp bản tự thu hồi báu vật! Lão tăng râu dài vừa bi thương vừa phẫn hận, nghe nhị sư huynh nói thế, vụt hét lên:

- Sư huynh còn nói chi nữa chứ? Mối thù này cầm như vô vọng báo phục đó!

Thiết Cốt Đại Sư trầm giọng:

- Sự đệ! Sự đệ nói gì ...

Lão tăng râu dài rít lên:

- Sư huynh, chẳng lẽ đến bây giờ, sư huynh chưa biết cừu nhân là ai? Chẳng lẽ biết được rồi, mà sư huynh còn dám nghĩ đến việc báo phục?

Thiết Cốt Đại Sư thở dài, cúi đầu, không đáp.

Tần Sáu Ông cười nhẹ:

- Lão phu từng nghe nói, Thần Cơ Đại Sư đoán việc như thần, đã đoán được ác ma là ai, sao chẳng nói ra cho mọi người hiện diện đây được biết?

Hoa Sơn Tam Oanh lúc đó mới biết lão tăng râu dài có pháp hiệu là Thần Cơ, cả ba người cùng nhìn nhau, cùng cười thầm.

Thần Cơ Đại Sư hừ một tiếng:

- Là ai? Các vị suy ra phải hiểu, chẳng lẽ bản tăng phải nói rõ tên, rõ họ? Thử hỏi trên chốn giang hồ, có địa phương nào vừa an toàn, vừa kín đáo hơn nơi đó, thích hợp với công việc chế biến Tình Nhân Tiễn chứ?

Tần Sáu Ông ngưng tiếng cười nói:

- Từ lâu, lão phu từng nghe, chủ nhân Đế Vương Cốc rất ưa thích những vật cổ, nhưng dù có ưa thích, có muốn chiếm hữu tàng trữ, thì ít ra cũng phải hành động đường đường, chính chính, có đâu như hôm nay ...

Lão bỏ dỡ câu nói.

Lão không nói tiếp, mọi người cũng hiểu cái ý của lão, cho nên mọi người cùng giật mình.

Tất cả đều nghĩ thầm:

- Thảo nào mà Tình Nhân Tiền chẳng có cái oai bá đạo như thế!
Thảo nào mà Tình Nhân Tiền chẳng có một lai lịch hết sức kỳ bí. Thì ra, những mũi tên ác độc đó được sản xuất từ Đế Vương Cốc. Trong thiên hạ, trừ những người trong Đế Vương Cốc, còn ai chế biến được loại ám khí kỳ diệu như thế chứ!

Đế Vương Cốc là một địa phương đối với khách giang hồ, người ta chỉ nghe nói đến nơi đó mà thôi, chứ ít có kẻ có dịp may vào cốc. Một vật thần bí, được chế biến tại một địa phương thần bí như vậy là hợp lý lắm rồi, ai nghe qua mà còn hoài nghi được nữa?

Thần Cơ Đại Sư rít lên:

- Bồn tự bất hạnh, lại gặp phải cừu nhân ở đó, thì cảm như nuốt hận vĩnh viễn mà chờ ngày liễu đạo, chứ chẳng mong làm gì có kết quả nổi! Bàn tăng không dám mong quý vị tương trợ, bởi mong cầu việc đó là hãm hại các vị. Dù sao bàn tăng cũng cảm kích thịnh tình các vị!

Bổng lão sụp mình xuống, vái mọi người!

Một nhà sư làm cái cử chỉ đó, quả thật hy hữu trên đời này! Cái cử chỉ của lão làm cho tất cả đều trầm gương mặt, họ cảm thấy lòng se lại, họ bị kích động mạnh, chẳng ai có lời gì thích đáng và cấp thời, khuyên giải lão.

Một phút, hai phút trôi qua ...

Chiến Trung Nam thở dài, từ từ thoát:

- Anh em tại hạ, nghĩ là nên ra sức tiếp trợ nhà chủ giải tỏa niềm oán độc cho linh hồn người quá cố được an vui, song tâm có thừa, mà lực lại quá kém, đành phải rút lui ra ngoài vòng ân oán. Quý tự đang cơn thảm biến, bọn tại hạ chẳng làm gì hữu ích cho các vị, thôi thì cũng chẳng dám lưu lại lâu hơn mà làm những tên khách vô dụng. Tiện đây, anh em tại hạ xin cáo từ.

Người áo vàng đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt của lão sáng lạ lùng, sáng quái dị, bỗng cất tiếng:

- Bất cứ lập luận nào, thiếu suy tư là lầm lẫn! Cho nên chúng ta đừng quá hấp tấp đặt thành vấn đề!

Thần Cơ Đại Sư hừ một tiếng:

- Nhất định ta không lầm lẫn. Dù suy nghĩ bao nhiêu lâu, chung quy cũng phải chấp nhận cái lập luận đó.

Người áo vàng lắc đầu:

- Cần phải tra cứu kỹ hơn một chút, đại sư mới có thể ...

Lão không buông dứt câu, bởi Triển Mộng Bạch đã hét lên chặn lời lão.

Rồi chàng phi thân lao vút ra ngoài.

Thiết Phi Quỳnh đã từng lưu ý đến chàng, từ đầu cho đến cuối, mà chàng như kẻ mất hồn, mắt mở to, thân hình đứng đờ như pho tượng.

Bất thành linh, chàng hét lớn, rồi chàng vụt chạy đi, nàng hết sức hãi hùng, cũng kêu lên một tiếng, nàng phi thân đuổi theo.

Nhưng Âu Dương Diệu kịp thời nắm tay nàng giữ lại, thấp giọng hỏi:

- Hiền muội làm gì thế?

Thiết Phi Quỳnh đáp gấp:

- Hắn mừng tượng phát điên, chúng ta phải ngăn chặn hắn làm liều.

Âu Dương Diệu điềm nhiên:

- Hiền muội yên trí, đã có người chạy theo hắn rồi.

Thiết Phi Quỳnh nhìn quanh một lượt, nàng nhận ra người áo vàng đã mất dạng.

Nàng sửng sờ, thở dài thốt:

- Lão ấy là ai? Thân pháp đó, trên đời này dễ thường chỉ có một mình lão là luyện được đến độ cao siêu như thế!

Còn lại bao nhiêu người trong đại điện, ai ai cũng biến sắc mặt.

Tần Sáu Ông cau mày suy tư một lúc.

Chừng như lão suy tư về lai lịch của người áo vàng.

Đang lúc không gian đang trầm động nặng nề qua sự im lặng của mọi người, đột nhiên bốn hoà thượng mặc áo vàng tro chạy đến.

Thiết Cốt Đại Sư quát:

- Chuyện gì thế?

Bọn đệ tử kinh hoàng, lắp bắp đáp:

- Không tìm ra được thi thể của tứ sư thúc ở tại Lưu Vân Đình!

Thiết Cốt, Thần Cơ, nhị vị đại sư cùng giật bắn mình. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng há miệng, song chẳng nói được một tiếng nào.

Sự tình càng diễn tiến càng phức tạp! Phức tạp đến kỳ quái!

Người trong cuộc sửng sờ đã đành, mà người ngoài cuộc cũng hãi hùng không kém.

Kim Sơn, đệ nhất giang sơn tại Giang Nam, giờ đây tràn ngập u buồn, mây sầu buồn phủ.

Kim Sơn tự gặp phải thảm biến, Kim Sơn tự mất vật báu, từ nay ngọn Kim Sơn hẳn là mất cái danh đệ nhất giang sơn!

Rời khỏi tịnh thất phương trượng Kim Sơn tự, Triển Mộng Bạch mang theo mình bao nỗi u uất.

Chàng chạy nhanh, chạp không cần mở mắt, bất chấp phương hướng, chàng không gặp một ai ngăn trở.

Chàng chạy xuống chân núi, đến chỗ đỗ thuyền, chưa xuống thuyền,

chàng đã gọi:

- Thuyền gia! Mở giây ngay!

Câu nói ngắn ngủi buông giúrt, chàng đã nhảy xuống mũi thuyền rồi. Nhưng, chàng giật mình kinh hãi.

Thì ra, người áo vàng đã ngồi trong khoang thuyền! Lão nhìn chàng, điểm một nụ cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Sự ước hẹn với lão phu, tiểu huynh đệ quên đi rồi chăng? Một năm chưa qua trọn kia mà, tiểu huynh đệ sao lại định ly khai lão phu?

Triển Mộng Bạch thờ dài, ngồi xuống, rồi run run giọng đáp:

- Tại hạ mê loạn tâm thần, không thể theo hầu tiền bối ngao du khắp sông núi được!

Người áo vàng lại hỏi:

- Tại sao?

Triển Mộng Bạch thốt:

- Tại hạ suy nghĩ kỹ lắm rồi, luận đoán của Thần Cơ hoà thượng rất đúng. Hiện tại, lòng tại hạ nóng như lửa đốt, tại muốn đi ngay đến Đế Vương Cốc!

Người áo vàng lắc đầu:

- Bằng vào vũ công hiện tại, tiểu huynh đệ đến đó, chỉ chuốc lấy cái thẹn thùng mà thôi, chứ chẳng làm nên có sự gì được. Người ta sẽ nhìn tiểu huynh đệ với ánh mắt lạnh lùng, nếu không nói là khinh miệt. Huống chi, tiểu huynh đệ đã hứa với lão phu là sẽ cùng đi với lão phu đến đó, trong một ngày gần đây cơ mà!

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt:

- Tình hình ngày nay, khác ngày trước, tại hạ không thể giữ tròn lời ước với tiền bối!

Người áo vàng cau mày:

- Khác như thế nào?

Triển Mộng Bạch chớp mắt, ánh mắt sáng ngời, trong ánh mắt có niềm uất hận bốc lên:

- Trước kia tại hạ chẳng có thành kiến nặng nề gì đối với Đế Vương Cốc, mà cũng chẳng biết được tung tích của cừu nhân. Do đó, tại hạ mới hẹn với tiền bối ngao du suốt năm dài, bên cạnh tiền bối, đồng thời đi thẳng đến Đế Vương Cốc.

Chàng ưỡn ngực rít lên giọng căm hờn:

- Giờ đây tại hạ biết được cừu nhân là ai, giờ đây tại hạ xem người trong Đế Vương Cốc như sài lang, hổ báo, họ là những kẻ thù của tại hạ, thì đạo làm con, tại hạ không nghĩ đến sự an toàn của bản thân mà quên đi mối phụ thù, để mặc tình hung thủ thung dung tự tại. Họ

dù công lực xô núi, lấp sông, cũng chẳng xô ngã ý chí của tại hạ!

Người áo vàng thở dài.

Sau cùng lão từ từ thốt:

- Lực lượng không đủ, lại toan tính diệt thù có khác nào thù không hy vọng báo mà mình tìm đường chết để trở thành oan hồn? Tiểu huynh đệ hãy nghĩ lại.

Triển Mộng Bạch cương quyết:

- Bao lâu nay, sống để tìm tung tích cừu nhân, giờ biết được cừu nhân rồi, thì cái sống không còn lý do bảo trì nữa. Chết sẽ thay sống, dù chẳng đánh đau kẻ thù, ít nhất cũng mắng nặng được kẻ thù, mắng xong rồi chết là lẽ sống từ bao lâu nay mới đáng giá cái sống đó không phải là sống thừa.

Thuyền đã tách bến.

Nhìn ra khỏi sông Trấn Gian, người áo vàng mơ màng.

Chợt lão quay sang Triển Mộng Bạch hỏi:

- Lão đệ biết Đế Vương Cốc ở tại địa phương nào chứ?

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Đôi giòng lệ thấm trào mi, chạy dài xuống má, chang rung rung giọng thốt:

- Nếu tiền bối xót thương cho tại hạ, xin chỉ giáo một vài lời!

Chàng nức nở qua mấy phút, lại tiếp:

- Hoặc giả tiền bối đưa tại hạ đến đó.

Người áo vàng trầm ngâm một chút:

- Đưa lão đệ đi?

Triển Mộng Bạch khóc nhiều hơn:

- Nếu không tiền bối cứ chỉ chỗ cũng được. Dù chết dọc đường, dù đến nơi mà chết, tại hạ cũng quyết ra đi! Tại hạ sẽ cảm kích tiền bối vô cùng.

Người áo vàng thở dài:

- Quạt cuồng! Con người quạt cuồng lạ! ... Lão phu có thể đưa lão đệ đến đó chứ, song lão phu không nỡ đưa lão đệ đến cõi chết!

Triển Mộng Bạch ngưng khóc, nhìn ra giải sông dài, niềm đau khổ cũng dài theo dòng sông. Một lúc lâu, chàng cúi đầu, niềm thất vọng đè nặng nơi tâm não.

Người áo vàng tiếp:

- Nếu lão đệ đáp ứng lão phu một điều thì chẳng những lão phu đưa lão đệ đến Đế Vương Cốc mà còn truyền thụ cho lão đệ mấy chiêu khắc chế vũ công của các người đó.

Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, cao giọng thốt:

- Nếu tiền bối giúp cho tại hạ đến được Đế Vương Cốc thôi, chẳng

cần là có thành công hay thất bại trong việc báo thù, đừng nói là buộc tại hạ đáp ứng một điều kiện, dù tiền bối đòi hỏi trăm ngàn điều kiện, kể cả việc hy sinh tính mạng này, tại hạ nhất quyết chấp thuận! Chẳng hề cau mày!

Người áo vàng gật đầu:

- Đến Đế Vương Cốc, trước hết lão đệ hãy gặp chủ nhân, thông tin của lão phu rồi sau đó mới được động thủ.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Bất quá, mình chỉ chậm hạ thủ một thời gian ngắn!

Chàng đáp:

- Nhưng, nếu chưa gặp chủ nhân, tại hạ nhất định không chịu chết!

Người áo vàng tiếp:

- Trước khi theo lão phu đến Đế Vương Cốc, lão đệ phải lên Thiếu Thất Phong, nơi giải Trung sơn, với lão phu.

Triển Mộng Bạch do dự một chút đoạn gật đầu.

Người áo vàng nhìn ra giòng sông từ từ thốt:

- Con người sinh ra trên thế gian, ít nhất cũng phải khâm phục một ai đó, dù con người ấy quật cường tới đâu, nếu nghe kẻ được khâm phục phân trần, thì hẳn là không còn quật cường nữa ...

Lão day qua Triển Mộng Bạch hỏi:

- Lão đệ khâm phục ai nhất trong đời!

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt:

- Người đó chết rồi!

Người áo vàng lại hỏi:

- Trừ gia gia của lão đệ, còn ai nữa?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc, đoạn lắc đầu:

- Không thể nói.

Người áo vàng lấy làm lạ:

- Tại sao không thể?

Triển Mộng Bạch cúi đầu:

- Tiền bối đối với tại hạ có cái ân tình cao như núi, sâu như biển, chỉ cần tiền bối bảo một tiếng, là tại hạ sẵn sàng tuân hành.

Nói như thế là chàng đã gián tiếp công nhận rằng người áo vàng đáng khâm phục, lão có thể là người thứ hai sau cha của chàng.

Người áo vàng chớp mắt:

- Đừng kể lão phu, hãy nói đến người khác.

Triển Mộng Bạch lại suy tư mấy phút, rồi đáp:

- Sanh tiền, tiên phụ kính phục vị chưởng môn nhân phái Võ Đang là Ngọc Cơ đạo trưởng. Tiên phụ kính phục người nào thì tại hạ kính phục người đó.

Người áo vàng ạ lên một tiếng khẽ, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thuyền.

Triển Mộng Bạch nhìn phía sau lưng lão, thầm nghĩ:

- Vũ công cao, cơ trí diệu, hào tâm lớn, hiệp khí rộng. Lão đúng là con người đáng kính, nhưng tại sao hành động của lão quá thần bí khiến ai cũng phải lấy làm kỳ?

Nhìn ra giòng sông, chàng chợt thấy một chiếc thuyền con xuyên khói sóng lướt tới như bay.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 16

Cạm Bẫy Trùng Trùng

Bóng đêm trầm trầm, nhưng nước chảy nhanh, nước cuốn thuyền đi, thuyền nhẹ, lướt như tên bắn.

Thuyền ngược dù chậm, thuyền xuôi nhanh, hai thuyền qua mặt trong thoáng mắt.

Nhưng, thuyền xuôi dù nhanh, vẫn không qua được nhãn tuyến của con nhà võ, và nhất là khi con nhà võ lại chú ý đến con thuyền.

Triển Mộng Bạch nhận ra, trên thuyền nhẹ, có một lão tăng mày xám, râu xám, lão tăng có hình dáng mừng tượng hoà thượng chết tại Lưu Vân Đình.

Nếu chính mắt chàng không trông thấy hoà thượng đó đã chết vì đôi Tình Nhân Tiền, thì hẳn là chàng phải cho hai người là một.

Song hoà thượng kia đã chết rồi, thì hoà thượng này dù có giống, chàng cũng chẳng thể nào cho là một, và bất quá chàng nghĩ người giống người thôi.

Làm sao chàng dám khẳng định là một người được?

Chàng chỉ lấy làm lạ, là người giống người quá độ, nhưng đâu phải chỉ có chàng lấy làm lạ thôi?

Người áo vàng biến sắc, đứng lên, bước nhanh ra ngoài, buông gọn:

- Đuổi theo!

Triển Mộng Bạch cũng đã bước theo.

Thuyền gia lấy làm kỳ, hỏi:

- Đuổi theo cái gì?

Người áo vàng đưa tay chỉ con thuyền phía sau, thốt:

- Theo con thuyền đó!

Đồng thời, lão lấy trong mình ra một đỉnh bạc quăng xuống sàn

thuyền.

Đình bạc vang lên, kêu một tiếng cốc.

Bạc là lệnh bất khả kháng, thuyền gia dám bất tuân quốc pháp, song khó mà từ chối bạc được.

Một vài mái chèo đủ làm cho mũi thuyền quay lại, rồi con thuyền phon phon lướt nước, đuổi nhanh.

Triển Mộng Bạch trầm giọng hỏi:

- Có lẽ tiền bối đã nhân ra trên thuyền đó...

Người áo vàng chận lời:

- Sự tình có nhiều uẩn khúc lắm, những gì chúng ta đã ước độ có thể sai lầm...

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Lão phụ hy vọng truy nguyên việc này, để giúp một vài người khỏi bị Oan uổng.

Triển Mộng Bạch nhìn theo thuyền trước, cau mày:

- Thuyền đó lướt nhanh quá, tại hạ chỉ sợ mình không theo kịp!

Người áo vàng cũng cau mày, trầm ngâm mấy phút, lẩm bẩm:

- Thuyền ấy đi về đâu chứ?...

Lão không hỏi ngay thuyền gia, song thuyền gia nhanh nhẹn đáp:

- Chẳng như thuyền đó xuôi về hướng Tiêu sơn!

Người áo vàng chớp mắt, vội chụp lấy một cây chèo, bẻ ra làm ba đoạn.

Lão quăng một đoạn xuống mặt nước, cách thuyền hơn ba trượng.

Triển Mộng Bạch lộ vẻ lo lắng:

- Gió thổi quá mạnh, nước chảy quá xiết, tiền bối cẩn thận đấy!

Chàng vừa dứt câu, người áo vàng đã vọt đi rồi.

Từ xa xa, người áo vàng vói dặn lại:

- Cứ tiến tới, càng nhanh càng hay!

Thuyền xuôi, người trên mặt nước, nương theo đoạn gỗ chèo cũng xuôi, thế mà người trên mặt nước đã tạo được khoảng cách hơn mười trượng khi buông câu dặn dò.

Thuyền gia hết sức kinh dị, bình sanh y chưa hề thấy một cảnh tượng như vậy!

Người nương gỗ, nhảy chuyền trên mặt nước, theo những đoạn quăng chuyền, lại nhanh hơn thuyền.

Phản Triển Mộng Bạch không thể khoanh tay đứng nhìn, chàng chạy vô ra sau lái thuyền, chụp tay lái.

Sanh trưởng tại vùng Tô Châu, tự nhiên chàng rất thạo cái việc lái thuyền, dù là con nhà danh vọng, chàng cũng học công việc điều khiển một con thuyền như thường, để làm những cuộc độc du, khi

sầu động tâm tư, trong những đêm trăng sáng trên dải sông dài.
Chàng còn điều khiển con thuyền vững hơn thuyền gia mấy phần.
Qua một lúc, Triển Mộng Bạch nghe niềm phấn khởi dâng lên, bởi con thuyền phía trước đã hiện rõ dần dần.
Triển Mộng Bạch ước độ người áo vàng đã bắt kịp con thuyền đó và chế ngự người trên thuyền, cho nên thuyền không ai điều khiển, phải chậm lại.
Niềm phấn khởi dâng cao, khiến chàng lại khẩn cấp phi thường.
Chàng tức uất mình chẳng có đôi cánh, bay nhanh đến nơi để xem cho biết mặt tăng nhân đó có phải là hòa thượng tại Lưu Vân Đình chẳng.
Bây giờ, hai con thuyền chỉ còn cách nhau độ hai trượng.
Khoảng cách hai trượng, với Triển Mộng Bạch chẳng có nghĩa gì, chàng chỉ cần nhún chân, tung bổng người lên, chênh chênh đà một chút, là đáp xuống thuyền kia.
Trong khoang thuyền, người áo vàng đang đứng nhìn một người khác, ngồi trên chiếc ghế, đặt cạnh một chiếc bàn.
Người đó là lão hoà thượng mày xám, râu xám, người đó chính là lão tăng tại Lưu Vân Đình!
Triển Mộng Bạch thở phào, kêu lên:
- Đúng là lão ta!
Người áo vàng lạnh lùng:
- Phải! Chính lão!
Triển Mộng Bạch bước tới, định đến gần lão tăng, vừa bước tới vừa cao giọng hỏi:
- Người...
Bỗng chàng biến sắc nhận ra, ngồi đó, bất quá chỉ là một xác chết thôi, đôi Tình Nhân Tiền đã mất, nơi ngực còn in rõ hai điểm máu, nhỏ bằng đồng tiền.
Cảnh tượng đó, thực ngoài chỗ dự liệu của chàng!
Người áo vàng vụt thoát ra ngoài, một phút sau, mang vào một người.
Lão nắm lưng áo của người đó, nâng bổng chân, vừa bước vào vừa nhìn chàng, hỏi:
- Chắc lão đệ không hề tưởng là có những biến hoá phi thường này? Lão đệ có nhiều nghi vấn phải không?
Triển Mộng Bạch thở dài, gật đầu:
- Đúng vậy, tiền bối!
Người đó bị lão nhân áo vàng điểm huyệt, nên không cử động chi được.

Lão nhân áo vàng đặt hấn xuống sàn thuyền, giải huyết xong, bảo:

- Ngồi xếp bằng tròn, nhanh lên!

Người đó y lời, xếp đôi chân lại, song hấn quá sợ, chân xếp lại, chân này kèm cứng chân kia, thế vẫn rung, hai gối đập liên hồi xuống sàn gỗ, kêu cộp cộp.

Người áo vàng cũng ngồi xuống, phía sau lưng của hấn, một tay nắm lấy mạch môn hấn, tay kia ấn nơi lưng, đoạn bảo Triển Mộng Bạch:

- Hối đi!

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Hối ai! Hối cái gì?

Người áo vàng thốt:

- Hấn là thuyền gia, lão đệ muốn hỏi gì, cứ hỏi, hỏi theo tất cả nghi vấn đã hiện lên nơi đầu óc.

Rồi lão nhắm mắt, như nhập định.

Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ trước thái độ bí ẩn của lão.

Chàng nhận ra, từ lúc gặp lão đến nay, lúc nào lão cũng tỏ ra mơ mơ hồ hồ, nhưng thời gian không cho chàng suy nghiệm tìm hiểu, thành thử chàng phải chấp nhận kết hợp với con người kỳ dị đó.

Có điều, hiện tại thì chàng không còn mảy may nghi ngờ hảo ý của lão nữa.

Chàng nhìn xuống dưới thuyền gia, thấy hấn bắt đầu thở đều đều.

Chàng hiểu ngay, người áo vàng dùng nội lực điều hoà hô hấp của hấn, cho cơ thể hấn trở lại thể quân bình.

Các bộ phận trong người được quân bình, thì lý trí mới sáng suốt.

Chàng trầm giọng hỏi:

- Người lái thuyền?

Thuyền gia gật đầu.

Người áo vàng lạnh lùng, cất tiếng:

- Không được ra đầu, phải đáp bằng lời.

Thuyền gia hấp tấp tuân lệnh:

- Phải! Chính tiểu nhân lái thuyền.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Ai mang xác chết xuống thuyền người?

Thuyền gia nhìn thoáng qua thi thể lão tăng, mồ hôi lạnh đổ ướt cả đầu lẫn trán, môi đặng miệng khô khan, giọng vừa run vừa khàn khàn:

- Không có ai mang cả...

Triển Mộng Bạch nổi giận, quát:

- Người muốn chết à? Xác chết làm sao di động được mà tự nó xuống thuyền người?

Thuyền gia càng sợ hãi, đáp:

- Lúc xuống thuyền, hoà thượng còn sống, chính tự tay trao cho tiểu nhân một đĩnh bạc.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Thời gian lúc đó, là lúc nào?

Thuyền gia thốt:

- Mới đây thôi, y có mang theo một chiếc rương bằng gỗ đàn hương, từ Kim Sơn Tự xuống bến thuyền, thuê tiểu nhân đưa đến Tiêu sơn.

Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn quanh chiếc thuyền, đoạn hỏi tiếp:

- Chiếc rương đó ở đâu rồi?

Thuyền gia đáp:

- Chẳng như sau khi lên thuyền được một lúc, nhà sư quăng chiếc rương xuống sông, tiểu nhân nghe như có vật gì đó rơi mạnh xuống nước.

Triển Mộng Bạch lại hừ lạnh:

- Y còn sống mà xuống thuyền, bây giờ chết trên thuyền như thế là có người giết y, có phải vậy không?

Thuyền gia run run giọng:

- Tiểu nhân nào dám làm điều đó? Tiểu nhân chỉ cầu được an phận...

Triển Mộng Bạch quát:

- Đã muốn an phận, sao còn nói ngoa!

Thuyền gia run sợ:

- Tiểu nhân nào dám nói ngoa!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Rõ ràng là hoà thượng đó đã chết trước khi hoàng hôn xuống, làm gì y tự đi đứng được mà đến thuyền người? Người chẳng nói ngoa thì dễ thường người nói thật à? Như vậy ta nói ngoa à?

Thuyền gia run như cây sậy:

- Nhà sư. lúc hoàng hôn...

Bỗng, người áo vàng buông tay xuống, bảo:

- Đi ra đi!

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Tại hạ chưa hỏi ra manh mối chi cả, sao tiền bối lại buông tha hấn?

Người áo vàng đáp:

- Hỏi cho lắm cũng chỉ như thế thôi, bởi hấn có biết gì hơn đâu.

Thuyền gia bò nhanh ra ngoài.

Bên trong, Triển Mộng Bạch cau mày hỏi:

- Thế là hấn nói đúng sự thật?

Người áo vàng gật đầu:

- Không sai một tiếng.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Bằng vào đâu mà tiên bói dám khẳng định?

Người áo vàng giải thích:

- Phàm con người ta, khi nói ngoa, thì con tim dao động mạnh, các mạch cũng đập mạnh, khí huyết tuần hoàn bất đồng với lúc bình thường.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Cho nên, người có tịch, hay nhút nhát, bỡ ngỡ, nên động tim, động mạch.

Người áo vàng tiếp:

- Lão phu vừa rồi dùng nội lực tu vi, thực nghiệm con tim và bộ mạch của hần, chẳng phát giác ra sự bất thường, do đó dám khẳng định là hần nói đúng sự thật. Phương pháp thực nghiệm đó, lão phu đặt cho cái tên là Trắc gia. chứng chân Thuật, Chứng như trong vũ lâm chẳng có ai luyện thuật đó.

Triển Mộng Bạch sửng sốt.

Lâu lăm chàng thở dài, lẩm nhẩm:

- Nếu những lời của thuyền gia là thật, thì sự tình này phải được giải thích như thế nào cho thông?

Chàng dừng một chút, rồi lắc đầu:

- Nếu nói rằng tử thi tự đi xuống bến, thuê thuyền ra giữa sông, rồi quăng chiếc rương, sau đó mới chết thật sự, thì làm sao tại hạ tin được!

Người áo vàng thở dài:

- Đương nhiên là bên trong có nhiều bí ẩn, khiến con người ta chẳng làm sao suy nghiệm được. Tuy vậy, có một lý do, giải thích trường hợp này...

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Lý do như thế nào, hỡi tiên bói?

Người áo vàng đáp:

- Trừ ra, có một người nào đó, giỏi thuật cải trang sửa dung mạo, giả làm lão tăng, đặt xác chết của lão tăng vào chiếc rương, mang xuống thuyền, khi thuyền ra giữa sông, moi xác chết ra, đặt nơi ghế, sau đó ôm chiếc rương không, cùng chiếc rương lao mình xuống nước.

Cho nên, trên thuyền chỉ còn lại cái xác của lão tăng thôi.

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ hỏi:

- Giải thích như thế, nghe ra cũng hợp lý lắm. Song, tại hạ nhận xét chẳng hợp tình. Bối, người nào đó phí công làm như vậy, sẽ thu hoạch được ích lợi gì?

Người áo vàng thở dài:

- Làm gì! Làm sao lão phu biết được? Ít nhất cũng trong lúc này!
Lão gọi thuyền gia, trao cho một đỉnh bạc, phân phó hần sau khi cặp thuyền vào bến, hãy mai táng cho hoà thượng tử tế.
Rồi lão cùng Triền Mộng Bạch trở lại thuyền của họ.
Thuyền gia đó vừa mừng vừa tức. Mừng vì hôm nay được bạc nhiều, mà tức vì bỗng dưng lại phải chôn một cái xác vô thừa nhận.
Hần lái thuyền vào bờ, cắm sào xong, quay mình vào khoang, bắt giắc hần biến sắc.
Cái xác của lão tăng biến đâu mất!
Trên thuyền có một vũng nước chưa khô, nước do vật gì đó rơi xuống sông, bắn tung lên.
Đêm đã xuống sâu, lúc thuyền cặp bến.
Đèn nhà, đèn phố từ Trấn giang Thành chớp chớp như sao mờ nhạt lúc đêm tàn.
Cho đến bây giờ, người áo vàng vẫn trầm lặng, chẳng hề thốt một tiếng nào.
Lão không nói, Triền Mộng Bạch còn biết bắt chuyện với ai? Ngồi trầm lặng theo lão, chàng cảm thấy khó chịu lạ lùng.
Cả hai lên bờ, âm thầm lặng lẽ.
Nhìn ra bốn phía, nơi nào cũng bóng tối âm u, một vài ánh đèn mờ làm chiếu sáng nổi vũ trụ đêm?
Triền Mộng Bạch không thể kéo dài cái im lặng lâu hơn nữa được, khẽ thở dài, gọi:
- Tiền bối...
Chàng chưa nói thêm được tiếng nào, người áo vàng gắt:
- Câm khẩu!
Triền Mộng Bạch biến sắc, thấp giọng hỏi:
- Việc gì thế?
Người áo vàng cứ đi, thần sắc ung dung, nhưng vẫn đáp, với giọng trầm trầm:
- Không nên lộ vẻ khẩn trương như vậy, làm như vậy chẳng phát hiện được gì, thản nhiên mà tiến bước.
Triền Mộng Bạch vâng nhẹ một tiếng, sửa dáng dấp tự nhiên, song tính hiếu kỳ bị kích động, chàng không tránh khỏi đảo mắt nhìn ra bốn phía.
Làm cái việc đó, đương nhiên chàng phải cẩn thận, kín đáo.
Chung quanh gió lộng, ngọn cỏ đùa qua, ngả lại, xào xào, nào có bóng người?
Thế thì việc gì khả nghi đã hiện lộ nơi đôi mắt người áo vàng?
Bỗng một cơn gió thổi nhẹ qua, từ trên tàng cây, một mảnh giấy bay

xuống.

Người áo vàng hét lên một tiếng, vung tay đánh ra một chưởng.

Gió chưởng cuốn đi, cuốn luôn mảnh giấy trở lại trên không, lâu lắm nói mới rơi xuống.

Lúc vung chưởng, người áo vàng nhảy về phía hữu, nơi đó có một tàng cây, dưới tàng cây, có bụi cỏ.

Từ trong bụi cỏ, hai vệt sáng bay ra, nhanh vô tưởng.

Trên thế gian này, chẳng có loại ám khí nào bay nhanh bằng hai vệt sáng đó.

Triển Mộng Bạch biến sắc, buột miệng quát:

- Tình Nhân Tiến!

Đồng thời gian chàng quát, người áo vàng phát ống tay áo thu hai ám khí vào trong.

Ống tay áo có hai tác dụng, vừa thu ám khí, vừa phát ra một luồng gió cuốn đến tàng cây bên tả, còn tay kia lão tháo đường giây lưng quật mạnh vào bụi cỏ, vừa quật mạnh vào bụi cỏ, vừa quật như đuổi, vừa hét:

- Chưa chịu xuất hiện à?

Liên theo tiếng đó, từ nơi tàng cây bên tả có tiếng người kêu lên kinh hãi, rồi một bóng rơi xuống.

Một tiếng phịch vang lên, người đó bất động luôn.

Từ nơi bụi cỏ bên hữu, một bóng người bắn vọt lên không xoay nửa vòng mình, toan chên đà lao vào bóng đêm.

Nhưng, người áo vàng cười lạnh:

- Con rùa nằm trong chum, còn cựa quậy toan bò đi đâu nữa chứ?

Lão vung tay ra, đường giây lưng vút thẳng, bóng người đó rú lên một tiếng thảm, co rúm mình lại như con chiếu, rơi xuống liền.

Tất cả những động tác đó, diễn ra trong vòng một phút!

Trong thời gian một phút, người áo vàng chế ngự cùng một lúc hai cao thủ, ở hai nơi!

Tài nghệ của lão kể ra dưới gầm trời này, quá là hy hữu.

Triển Mộng Bạch đã biết lão có võ công cao, song cái mức độ cao vừa được lão biểu hiện đó, đúng là chàng không tưởng nổi!

Người áo vàng trầm giọng bảo:

- Chúng đã chết hết cả rồi, đừng lưu ý đến nữa. Hãy xem cái vật từ trên không rơi xuống!

Vật đó là mảnh giấy.

Trong khi Triển Mộng Bạch lướt tới đón bắt mảnh giấy còn bay là là, chưa rơi hẳn xuống đất, thì người áo vàng lại vung đường giây vàng, quăng đầu dây vào bụi cỏ, cuộn một người thứ ba còn ẩn nấp nơi đó,

quăng ra ngoài.

Mảnh giấy nơi tay Triển Mộng Bạch, màu hồng, có hình vẽ một chiếc đầu lâu màu đen, không lạ gì với chàng.

Chàng kêu lên:

- Xuyên Tâm Linh!

Trong phút chốc niềm phụ thù sống động nơi tâm sự, chàng rít qua hai hàm răng:

- Thì ra ngươi...

Đồng thời gian với tiếng rít, chàng nhìn xuống con người do lão nhân áo vàng vừa hát ra từ bụi cỏ, quăng ra ngoài.

Người đó vậy y phục chệt màu đen, mặt xám xịt, đôi mắt nhắm lại không thốt một lời nào.

Mồ hôi đầm lấm tẩm nơi vàng trán, chứng tỏ hắn đang bị cơn đau hành hạ.

Người áo vàng thở dài:

- Hắn không phải là chủ nhân Tình Nhân Tiễn đâu! Bất quá hắn chỉ là một gã quỷ sứ tuân hành lệnh của Diêm vương, còn chính Diêm vương thì an nhiên tại địa phủ!

Triển Mộng Bạch gần giọng hỏi:

- Chính người đã hạ thủ, sát hại Nhân Nghĩa tứ Hiệp?

Người đó vụt mở mắt ra, bật cười cuồng dại:

- Tất cả những người chết vì Tình Nhân Tiễn đều do ta hạ thủ cả!

Triển Mộng Bạch gầm lên:

- Hay!

Chàng vung tay, toan đánh xuống một chưởng.

Nhưng người áo vàng ngăn lại, thốt:

- Cừu nhân của lão đệ, là chủ nhân Tình Nhân Tiễn, giết hắn vô ích.

Đại hán áo đen cao giọng:

- Chủ nhân Tình Nhân Tiễn chính là ta đây!

Người áo vàng lạnh lùng:

- Xứng đáng chi ngươi mà mạo nhận?

Lão khế bóp bàn tay, đại hán đau quá, chịu không nổi, kêu lên một tiếng thảm, mồ hôi tuôn thành giọt.

Triển Mộng Bạch thu tay về rồi thở dài:

- Tại hạ thừa hiểu chẳng phải tất cả những người chết vì Tình Nhân Tiễn đều do hắn hạ thủ, tuy nhiên.. Người áo vàng chặn lại:

- Tuy nhiên mỗi lần lão đệ thấy một kẻ xử dụng Tình Nhân Tiễn là mỗi lần khí hận bốc bùng lên đến độ không dần nổi! Có đúng vậy không?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tại hạ ước mong tiền bối bức hấn cung khai lai lịch của chủ nhân Tình Nhân Tiễn, đồng thời hấn phải cho biết kẻ hạ thủ sát hại gia gia tại hạ.

Đại hán áo đen nghiêng răng ken két, rồi hừ một tiếng:

- Đừng nuôi mộng!

Người áo vàng điềm nhiên:

- Ta biết người không sợ chết, nhưng hôm nay nếu người không tiết lộ lai lịch kẻ chủ sử của người là ai cho ta biết, thì nhất định ta sẽ làm cho người hiểu thế nào là cái tư vị của cảnh dở sống, dở chết.

Lão lấy hai mũi tên trong tay áo ra.

Hai mũi tên, một đỏ, một đen, ghim vào tay áo của lão.

Tay áo đỏ, chẳng phải như tay áo thường, lão phát lên, bằng một công phu đặc biệt, có cái tên là Lưu Vân Thiết Tự, lão luyện công phu đó đến mức hoa? hâu, trên hấn thập thành, tay áo phát là nó cứng hơn sắt, đá.

Thế mà hai mũi tên rất nhỏ lại xuyên thủng!

Như vậy, đủ biết cái công lực của mũi tên mạnh vô tường và tốc độ cũng phi phàm!

Tên bắn đi, với lực đạo đó, với tên đó, thử hỏi một ống đồng bình thường làm sao phát xuất được?

Lão lại nghiêng cứu hai mũi tên một lúc lâu, song cuối cùng vẫn chẳng khám phá được gì.

Triển Mộng Bạch thốt một câu:

- Hay là Xuyên Tâm Linh và Tình Nhân Tiễn hộ trợ, bổ sung cho nhau, mà thành cái oai lực phi thường?

Người áo vàng đáp:

- Chiếc Xuyên Tâm Linh được phát xuất, bất quá dễ gây áp lực làm tâm thần đối phương hoang mang, lo sợ, tạo cơ hội toàn thiện cho Tình Nhân Tiễn thành công. Cái xảo diệu phải ở tại Tình Nhân Tiễn.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Mỗi lần tại hạ nhìn Xuyên Tâm Linh, trông thấy đôi mắt của chiếc đầu lâu thì mắt của tại hạ không làm sao dời đi nơi khác, phải khó khăn lắm mới không nhìn đến nữa được.

Lão áo vàng thốt:

- Chẳng qua người giang hồ coi Xuyên Tâm Linh và Tình Nhân Tiễn là hai thần vật, và thành tích của hai vật đó cũng trở thành thần thoại luôn. Bởi thế sau này những ai trông thấy Xuyên Tâm Linh là tâm thần tán loạn, không còn tự chủ nữa, khi con người mất tự chủ là bản năng tự vệ mất linh động, sự phản ứng chậm lại, Tình Nhân Tiễn thừa cơ hội đó bay tới, tự nhiên phải có kết quả.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Lão phu đã thấy, lão phu không tiếp Xuyên Tâm Lĩnh trước, chỉ lo chống đỡ Tình Nhân Tiễn, cũng chỉ vì cái lý do vừa giải bày.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tiền bối giảng giải rất minh bạch, song tại hạ nghĩ, dù sao thì hai vật đó cũng luôn luôn đi đôi, cũng phải có một xảo huyết nào đó chứ! Nếu không thì làm gì có nhiều cao thủ phải tán mạng.

Người áo vàng cười lạnh:

- Giả như có ma lực nào, thì cũng chẳng nghĩa lý gì, vì ta đã phá giải quá dễ dàng.

Người áo vàng bỏ lửng câu nói tại đó.

Lão cất hai mũi tên vào mình, rồi phủi bụi nơi tay, đoạn đứng lên.

Lão vờ vai Triển Mộng Bạch, từ từ hỏi:

- Lão đệ đang bi hoài về việc xa xưa? Đừng quá đau thương, lão đệ.

Trong thiên hạ, từ ngàn xưa chẳng có một bí mật nào mà không bị người đời khám phá, bất quá, hoặc sớm, hoặc muộn mà thôi!

Triển Mộng Bạch nhìn trời, thở dài:

- Sớm, thì không hy vọng được sớm, mà muộn thì biết đến lúc nào?

Người áo vàng quả quyết:

- Xa hay gần, lão phu chưa dám định, nhưng chắc chắn phải có một ngày...

Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Rất tiếc là Lâm Nhuyễn Hồng không có mặt tại đây! Ít nhất y cũng nhận ra được đại hán áo đen kia là ai.

Người áo vàng thốt:

- Thủ pháp của hai đại hán áo đen thì triển vừa rồi trong lúc chống đỡ đường giây của lão phu, chứng tỏ hẳn là một tục gia đệ tử của phái Vũ Dương.

Triển Mộng Bạch kinh ngạc:

- Đệ tử Vũ Dương cũng cam tâm làm nô lệ cho chủ nhân Tình Nhân Tiễn nữa sao?

Người áo vàng cười lạnh:

- Theo lão phu nghĩ thì người trên giang hồ bị Tình Nhân Tiễn khống chế không phải là ít, hà tất chỉ có đệ tử Vũ Dương mà thôi đâu!

Triển Mộng Bạch giật mình, trầm ngâm một lúc, đột nhiên cất giọng:

- Chúng ta đi! Trước hết tại hạ cùng tiền bối đến Thiếu Thất Phong trong dãy Tung sơn, sau đó tại hạ lập tức trở về Đế Vương Cốc. Dù tại hạ không thể báo thù phục hận được, ít nhất tại hạ cũng khám phá bí mật của họ. Nếu để cho họ khống chế toàn thể vũ lâm thì lúc đó sẽ muộn quá rồi.

Không đợi người áo vàng nói gì, Triển Mộng Bạch phóng chân gấp bước những bước dài.

Người áo vàng lắc đầu thâm nghĩ:

- Hổng đúng là một thiếu niên lắm can trường, đầy quyết khí!

Lão lặng lẽ theo sau.

* * * Từ Kim Sơn đến Tung Sơn, lộ trình dài thăm thẳm.

Dọc đường, Triển Mộng Bạch hầu như quên ăn, quên uống, mỗi khi bắt buộc phải dừng lại ở một khách sạn nào, chàng cũng không chợp mắt.

Dọc đường cần đi là đi, khi dừng lại thì được người áo vàng truyền thọ vũ công, tiếp nhận một chàng tập luyện mười, khổ luyện không ngừng.

Bồn tách chuộng võ, lại siêng năng học tập, hơn nữa có minh sư kèm bên cạnh, chỉ điểm mỗi khi sơ hở, đương nhiên chàng phải thu thập những kết quả phi thường.

Người áo vàng biết rõ tâm chí của chàng, nên chỉ truyền thọ cho chàng những chiêu thức chuyên khắc chế vũ công của Đế Vương Cốc. Những chiêu thức đó, tinh ảo, diệu huyền vô cùng, trên xa chỗ tưởng của Triển Mộng Bạch.

Ngày trước chàng từng mục kích Phấn Hầu Hoa Phi thi triển vũ công, và gần đây chàng cũng thấy Tiêu gia thơ muội xuất thủ, chàng đã có ý là khắp trong thiên hạ không có người xứng đáng là đối thủ của bọn họ Tiêu.

Nhưng bây giờ chàng mới biết là sở học của họ Tiêu tuy có tân kỳ, song vẫn còn có nhiều sơ hở.

Và chàng cũng nhận thức luôn là nhờ người áo vàng giáo huấn, chàng có thể tùy ý mà đánh vào những chỗ yếu hại của họ.

Lắm lúc, chàng muốn hỏi người áo vàng, có cừu hận chi với Đế Vương Cốc chẳng, hoặc giả vì lý do gì mà lão nghiên cứu tận tường sơ hở của người trong Đế Vương Cốc. Thoạt đầu chàng không dám hỏi.

Dần dần tính hiếu kỳ lớn mạnh, chàng không thể dằn nén. Chàng hỏi, thì người áo vàng chỉ lắc đầu, mỉm cười không nói.

Cho đến một hôm cả hai bước vào cảnh giới Tung Sơn.

Họ lên núi đúng lúc bình minh cũng vừa lên.

Trong dãy Tung Sơn, có hai ngọn núi nổi tiếng nhất là Thái Thất Phong và Thiếu Thất Phong.

Nhưng Thiếu Thất Phong được người đời nhắc nhở nhiều hơn, nhờ ngôi Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự Ở giữa một khu rừng tùng, tuy ở giữa khu rừng song

du khách đặc bước đến ven rừng, là thấy ẩn ướm những nóc điện, nóc viện từ xa xạ..

Người áo vàng và Triển Mộng Bạch vừa đến ven rừng, sắp sửa theo con đường núi tiến thẳng lên Thiếu Lâm Tự, bỗng thấy từ sau những hàng cây, bốn lão tăng nhân vọt ra, chặn lối.

Một trong bốn tăng nhân vòng tay chữ thập thốt:

- Thiền chủ hiểu cho, tề tự đang...

Y chớp chớp mắt, nhìn vào người áo vàng kỹ hơn một chút, trông thấy gương mặt lão, chợt ngưng câu nói.

Người áo vàng cười nhẹ:

- Còn nhận ra lão phu chăng?

Tăng nhân trầm ngâm một chút, đáp ứng:

- Bàn tăng...

Người áo vàng cười lớn:

- Mười năm trước, lão phu cùng lĩnh sự, đấu cờ với nhau suốt bảy ngày đêm, chính hoà thượng hầu trà. Lúc đó, hoà thượng còn là một tiểu sa di. Không ngờ, sau mười năm, hoà thượng thay đổi như thế này.

Tăng nhân vội quỳ xuống, vừa lạy vừa thốt với giọng cực kỳ cung kính:

- Đệ tử là Tịnh Quang, trong nhất thời nhận ra tiền bối là ai!

Ba tăng nhân kia, chẳng hiểu người áo vàng là ai, nhưng thấy bạn đồng môn quỳ lạy, cũng quỳ lạy theo luôn.

Người áo vàng nâng tất cả bốn người đứng lên, rồi nghiêm sắc mặt thốt, nói là sắc mặt bất quá là một cách nói, chứ lão mang nạ thì còn có sắc diện thật sự nào?

Lão thốt:

- Mặt lão phu tuy thường cải biến, song chiếc áo vàng là biểu hiện muôn đời, dù không nhận diện cũng nhận ra áo, mà dù chẳng nhận ra người qua chiếc áo duy nhất đi nữa, thì cũng chẳng việc gì mà cái vị phải hoảng hốt như vậy. Lão phu muốn biết vì lý do gì mà các vị mất bình tĩnh thấy rõ.

Tịnh Quang sững sờ, mặt từ từ biến sắc, cuối cùng thở ra đáp không phải đáp:

- Tiền bối quả nhiên có nhãn lực hơn người!

Người áo vàng chớp mắt:

- Hay là trong quý tự có biến cố phát sanh?

Tịnh Quang cúi đầu:

- Tiền bối nói đúng! Hiện tại trên chùa...

Người áo vàng chớp mắt, trong ánh mắt lão sự kinh ngạc hiện lên rõ

rệt, ẩn ướn niềm khiếp hãi.

Không đợi tăng nhân dứt câu, lão chặn lời, hỏi:

- Nếu có sự bất thường chi đó, hoà thượng hãy đưa gấp lão phu đến gặp linh sư.

Tịnh Quang ngưng trọng thần sắc, thờ dài:

- Ngày nay, chỉ sợ tiền bối không còn thấy mặt lão nhân gia!

Người áo vàng giật mình:

- Hoà thượng nói thế, nghĩa là gì?

Tịnh Quang không đáp, chỉ nghiêng mình, thốt:

- Xin tiền bối đi theo bàn tăng, đến nơi rồi, tự nhiên sẽ hiểu!

Triển Mộng Bạch cũng kinh dị phi thường.

Trên giang hồ từ bao lâu nay, thường xảy ra những cuộc loạn động, nhưng chẳng biến cố nào lan rộng ảnh hưởng đến Thiếu Lâm Tự.

Giờ đây, biến cố phát sanh ngay tại Thiếu Lâm Tự, sự kiện đó trong vũ lâm thiết tưởng chẳng một ai ngờ là có thể xảy ra.

Kẻ nào đó có cái can đảm phi thường gây nên biến cố tại một nơi có lực lượng kinh thiên động địa?

Tịnh Quang đi trước dẫn đường.

Không lâu lắm họ lên đến chùa.

Triển Mộng Bạch nhìn quanh thấy có rất nhiều điện ngang, viện dọc, từ đường, cơ sở thì nhiều nhưng chẳng có một tiếng động nào chứng tỏ nơi đây vừa xảy ra cuộc náo loạn.

Toàn thể đệ tử phái Thiếu Lâm đều có vẻ trang nghiêm trầm trọng, họ đi tới đi lui vội vàng, hấp tấp, nhưng bước chân rất nhẹ, chừng như ai ai cũng cố gắng tránh gây tiếng động.

Nhiều nghi vấn hiện lên trong tâm tư, nhưng Triển Mộng Bạch làm sao dám mở miệng hỏi ai! Trong hoàn cảnh đó chàng không thể không tôn kính, trang nghiêm của người, và bất giác chàng cũng trầm trọng thần sắc như tất cả.

Xuyên qua mất dãy điện thờ, họ đến một toà hậu viện, nơi đó là tịnh thất của phương trượng.

Trước cửa viện có mấy lão tăng mày trắng, râu dài cũng trắng, đi qua đi lại, vị nào cũng có cái vẻ bất an.

Triển Mộng Bạch hết sức kinh dị, nghĩ rằng đến cả những vị lão tăng đó cũng mất bình tĩnh, thì hẳn là sự tình phải nghiêm trọng phi thường.

Từ bốn phía, không một tiếng vũ khí chạm, tiếng hét la nào vọng đến. Mọi gương mặt của các lão tăng này, cũng như của tất cả đệ tử trong sơn môn, chẳng hề có sát khí, những người chàng gặp, chẳng một ai có khí giới nơi tay hoặc nơi mình.

Thế thì cái biến cố đó như thế nào?

Những lão tăng mày trắng, râu trắng đó, trông thấy người áo vàng, niềm hân hoan đột nhiên hiện ra nơi gương mặt, chẳng khác nào người lâm nạn, lại gặp cứu tinh.

Có mấy lão tăng trong số, nhướng cao đôi mày, toan bước tới nghinh đón, song chẳng hiểu nghĩ sao, họ cùng đứng lại, rồi từ xa họ vòng tay chữ thập chào.

Chào xong, họ lùi lại, nhường lối trống vào cửa.

Thái độ khác thường của những lão tăng đó, tự nhiên phải làm cho người áo vàng kinh dị.

Lão không chờ Tịnh Quanh đi trước đưa đường, chính lão lướt tới, bước vào.

Triển Mộng Bạch hơi do dự, song thấy các tăng nhân không ngăn trở, cũng theo vào luôn.

Vào trong, chưa hẳn là vào đến tận cái nơi phải vào, bởi khung cảnh hiện ra trước hết, là một vuông sân khá rộng, nơi sân có những cội cổ bách, thương tùng, cô trúc tươi từng cụm, từng cụm.

Chàng quay mình nhìn lại, nhận ra các tăng nhân đều đứng ngoài cửa, chẳng một ai theo vào.

Chẳng rõ tại sao Triển Mộng Bạch có cái cảm giác là nơi đây sát khí phủ trùm, nặng nề một cách khó thở.

Người áo vàng như từng đến đây nhiều lượt, thuộc đường thuộc lối, nhẹ bước tiến đều, qua một khoảng sân, đến một hòn giả sơn thì vòng ra phía sau hòn giả sơn đó.

Từ phía hậu hòn giả sơn, Triển Mộng Bạch trông thấy tịnh thất của Phương trượng.

Nhưng, hiện tại có hơn mười đại hán vận áo lụa dài màu lam đứng trước tịnh thất.

Thần sắc của các đại hán đều trang trọng, song khi thấy người áo vàng, thì thần sắc đó vụt biến đổi ngay.

Tất cả đều nghiêng mình làm lễ trước người áo vàng.

Triển Mộng Bạch thoáng giật mình, có cái cảm tưởng là những người này không xa lạ chi lắm đối với chàng.

Chừng như chàng có gặp họ Ở đâu đây, nhưng trong nhất thời, chàng không thể nhớ ra.

Người áo vàng trở mặt, hỏi:

- Làm sao các ngươi lại có mặt tại đây?

Một thiếu niên có đôi mày rậm, mắt rất sáng, diện mạo khôi ngô bước tới, cung kính đáp:

- Tại hạ không hay có tiền bối đến đây, nên thất lễ viễn nghinh...

Người áo vàng hừ một tiếng chận lời:

- Nơi đây đâu phải là địa phương của các người mà hồng nói đến việc đón xa tiếp gần?

Kỳ quái! Kỳ quái thật!

Thiếu niên chưa đáp tròn câu, cũng bỏ dỡ luôn, chỉ cười vuốt vuốt:

- Đúng lắm! Đúng lắm!....

Người áo vàng trầm giọng:

- Người đừng giở trò màu mè trước mặt lão phu, toan che mắt lão phu một điều chi.

Hãy bước tránh qua một bên mau, để lão phu vào!

Thiếu niên vẫn giữ nụ cười đầu dụi:

- Gia sư có lệnh, trong vòng ba hôm, chẳng một người nào được bước vào tịnh thất Phương trượng, dù là một bước. Xin tiền bối hiểu cho.

Người áo vàng chớp mắt:

- Sư phụ người đang ở trong đó?

Thiếu niên đáp:

- Nếu không có gia sư dẫn bọn tại hạ đến đây, thì làm gì bọn tại hạ dám xuất hiện tại Thiếu Lâm Tự? Và làm gì tại hạ dám ngăn trở tiền bối?

Người áo vàng đứng trầm ngâm một chút, sau cùng lão tự lắc bả:

- Lão ấy đến! Lão đến đây làm gì chứ?...

Triển Mộng Bạch giật mình, hỏi:

- Lam Đại Tiên Sanh?

Người áo vàng điểm phớt một nụ cười, gật đầu.

Thiếu niên luôn luôn mỉm cười, song ánh mắt của hắn sáng lạ lùng, niềm cương quyết hiện lên rõ rệt.

Hắn đứng sừng sững trước mặt người áo vàng, nhất định không hề bước tránh qua một bên nhường lối.

Bên trong tịnh thất, im lặng như cảnh chết.

Một đợt khói nhẹ nhàng, từ bên trong, xuyên màn trúc ra ngoài.

Nhìn đợt khói nơi màn trúc, người áo vàng cau mày, hỏi:

- Bên trong có ai khác chẳng?

Thiếu niên lắc đầu:

- Tại hạ không được rõ!

Người áo vàng phất ống tay áo, buông gọn:

- Lão phu vào đó xem sao.

Thiếu niên vẫn giữ nụ cười, thốt:

- Gia sư đã long trọng phân phó cho tại hạ trấn giữ ở tại nơi này, tuyệt đối không để cho bất cứ ai vào đó, trong vòng ba hôm.

Chùng như hắt thấy giọng nói có vẻ cứng rắn, để xoa dịu, hắt tiếp luôn:

- Thật sự thì đệ tử cũng chẳng biết tại sao.

Tuy hắt cười, nhưng thần thái hắt nói lên cái vẻ cương quyết, nhất định là hắt chẳng để cho người áo vàng bước tới một bước.

Người áo vàng nổi giận:

- Dù cho chính sư phụ ngươi có mặt tại đây, cũng chẳng dám ngăn trở lão phu, ngươi...

Thiếu niên nghiêng mình:

- Tiền bối là bằng hữu thâm giao của gia sư, tiền bối muốn vào, đương nhiên tại hạ chẳng dám vô lễ ngăn cản, song...

Hắt nghiêm sắc mặt, trầm giọng tiếp:

- Tiền bối vào đột ngột, giả như nhân đó mà có biến cố gì xảy đến cho gia sư thì cái trách nhiệm đó, thật lớn lao, tại hạ làm sao gánh nổi!

Người áo vàng sững sờ, hỏi:

- Biến cố gì phát sanh?

Thiếu niên tiếp:

- Nhỏ nhất, cũng đặt thành vấn đề sống chết của con người, còn như lớn hơn, thì cái hậu quả không biết như thế nào mà nói được! Cho nên tiền bối nên nghĩ kỹ.

Người áo vàng kinh hãi:

- Thực sự, lão ấy đang làm gì trong đó? Có chuyện gì xảy ra, làm cho tình huống nghiêm trọng như thế? Lão ta đang so tài với chưởng môn?

Thiếu niên cúi đầu:

- Hai hôm nữa, tiền bối sẽ hiểu rõ sự tình.

Người áo vàng thừ người một chút, rồi lùi lại một bước, ngồi trên tảng đá dưới hàng cổ tùng.

Ngồi đó, lão vẫn nhìn đăm đăm vào màn trúc trước tịnh thất phương trượng, đột khó vẫn còn xuyên qua màn trúc ra ngoài phiêu phưởng.

Tịch tịch! Bên trong, trầm tịch như cảnh chết, bên ngoài rờn rợn như có bóng dáng tử thần đâu đây...

Tử thần theo gió từ xa đến lướt qua các cảnh tùng, cảnh bá nghe xạc xào, vặn uốn những thân trúc chạm vào nhau, kéo kẹt như tiếng răng nghiền...

Thỉnh thoảng, một vài đệ tử của Thiếu Lâm từ bên ngoài len lén bước vào, đứng xa xa nhìn thoáng qua tình hình, rồi biến mất.

Triển Mộng Bạch nóng nảy quá chừng, bảo chàng đợi lâu là hành tội

chàng cần nặng đẩy.

Sở dĩ chàng dần lòng chịu đến bây giờ, là vì chàng quá nể người áo vàng.

Chứ cái tính hiếu kỳ đã khích động quá mạnh, giả như mà chàng chỉ đến đây có mỗi một mình, hẳn chàng đã vào rồi, dù cái gì có thể xảy ra, chàng cũng mặc cho nó xảy ra, bất chấp lợi hay hại.

Chàng thấp giọng, hỏi:

- Mình làm sao đây, tiền bối?

Người áo vàng đáp:

- Ngồi mà chờ biết!

Lên núi, lúc ngày lên, bây giờ thái dương đã chệch về tây, cả hai dường như quên mất thời gian.

Hoàng hôn xuống, chuông mõ công phu vang lên đều nhịp. Giữa tiếng chuông, tiếng mõ, thời kinh được hàng ngàn đệ tử rập tưng, rần dội một góc trời.

Người áo vàng ngồi bất động trên tảng đá, mừng tượng nhập định như một nhà sư.

Thiếu niên áo lam kia, trái với trước đó, khi hoàng hôn xuống hẳn có vẻ khấn trương, vẻ khấn trương càng phút càng tăng, thấy rõ.

Nhìn hẳn, Triển Mộng Bạch phát hiện niềm ưu tư trầm trọng nơi gương mặt hẳn.

Không lâu lắm, khi thời kinh chiều chấm dứt, bốn tiểu sa di xuất hiện.

Mỗi tên cầm một chiếc hộp khá lớn, một tên bước đến bên ngoài cửa, đặt chiếc hộp xuống cạnh màn trúc, còn ba tên kia trao ba chiếc hộp cho thiếu niên.

Thiếu niên khẽ điểm nụ cười, thốt:

- Đa tạ các sư huynh!

Bốn sa di nghiêng mình chào, rồi lặng lẽ trở ra.

Thiếu niên mở nắp hộp, chọn mấy món, bước tới trước mặt người áo vàng và Triển Mộng Bạch cung kính trao những món đó, đoạn hẳn trở về phía vị trí cũ, cùng mấy đồng bọn, chia phần với nhau.

Đó là những thức ăn.

Triển Mộng Bạch vừa ăn vừa nhìn về cửa tịnh thất.

Bỗng, chàng thấy một bàn tay trắng như tuyết, từ trong màn trúc ló ra, tay ló ra khá dài, nên chàng thấy luôn ống tay áo màu đỏ.

Bàn tay đó, cầm chiếc hộp do tiểu sa di vừa đặt, rồi vụt vào trong.

Triển Mộng Bạch giật mình, vội hỏi nhỏ bên tai người áo vàng:

- Tiền bối có thấy chẳng? Trong tịnh thất phương trượng có nữ nhân!

Người áo vàng gật đầu.

Rồi, lão mấp má môi, phảng phất đàm thoại với ai đó. Nhưng lão nói

gì, Triển Mộng Bạch dù có ngồi sát bên lão, cũng chẳng nghe rõ.

Chàng kinh ngạc thầm nghĩ:

- Hay là lão đang dùng thuật Truyền âm nhập mật liên lạc với người trong tinh thất!

Một phút sau, bức màn trúc lay động, một bóng người từ bên trong tinh thất, vệt bức màn, bước ra.

Người đó vắn tóc cao, mặc áo hồng, phong tư tuyệt trần.

Triển Mộng Bạch chưa kịp nhận định, bỗng thấy hoa mắt lên, rồi bóng đổ xuất hiện.

Bóng đổ, là một nữ nhân tuy đã hoa niên, bị chôn vùi dưới một vài nếp nhăn nheo nơi mặt, nhan sắc vẫn còn như lúc xuân thời.

Thiếu niên thấy mỹ phụ áo hồng bước ra, cúi rạp mình xuống, đồng bạn hắn cũng rạp mình như hắn.

Mỹ phụ áo hồng cất tiếng, hỏi người áo vàng:

- Dùng phép truyền âm vừa rồi liên lạc với ta, có phải là người chăng?

Người áo vàng cười nhẹ:

- Vì không thể làm khác hơn, lão phu bắt buộc phải dùng đến cái thuật còn quá thô sơ!

Mỹ phụ áo hồng điểm một nụ cười:

- Luyện cái thuật đó, đạt đến mức độ xa gần đều tùy ý, lại bất chấp mọi sự ngăn cách của tường cửa cửa, tưởng trên đời này, ngoài đối thủ duy nhất của Tiểu Lam, chẳng còn ai khác nữa.

Bà có tuổi cao, bà giữ được nhan sắc, mặc dù có một vài nét nhăn, bà lại còn giữ được âm thanh trong trẻo ấm dịu như thuở thiếu thời, thiết tưởng nếu chẳng có vũ công cao, làm gì bà đạt đến cái kết quả đó nổi?

Nghĩ ra, công phu hàm dưỡng của bà cực kỳ thâm hậu!

Người áo vàng mỉm cười:

- Nhìn lối trang phục của phu nhân, lão phu nghĩ rằng, có lẽ phu nhân là bậc nữ hiệp, danh chấn giang hồ ngày trước, ngoại hiệu là Liệt Hỏa!

Mỹ phụ áo hồng lắc đầu:

- Người đoán sai! Nếu ta là Liệt Hỏa phu nhân thì đâu có thể khách khí đối thoại với người hơn một câu? Chị của ta đấy.

Người áo vàng tiếp:

- Thế ra phu nhân là Triều Dương phu nhân, lão phu kém mắt không nhận thức đúng người.

Triển Mộng Bạch giật mình!

Chàng không tưởng là hôm nay lại có dịp trông thấy tận mắt vị nữ đại

hiệp từng gây chấn động khắp sông hồ, hơn bốn mươi năm về trước. Triều Dương Phu Nhân!

Triều Dương có mặt đó, còn Liệt Hỏa nữa, thế là hai vị vẫn còn sống trên thế gian này!

Cả hai, cùng nổi tiếng trong thời kỳ trước, nổi tiếng với võ công tuyệt đỉnh, nổi tiếng với nhan sắc tuyệt vời!

Cái phong tư kiêu my của hai bà từng làm dao động con tim của hầu hết nam nhân thời đó.

Hai bà giao du rất rộng, hầu như tất cả những nhân vật trong võ lâm đều có tiếp xúc với hai bà.

Nhưng, mật độ của những liên hệ đó như thế nào, chỉ có hai bà và người trong cuộc biết mà thôi.

Tựu trung, chỉ có hai nhân vật nổi bật nhất trong số người quen biết của hai bà, mà cũng là hai người có thân tình thâm hậu với hai bà.

Hai nhân vật đó, Lam Đại Tiên Sanh và chủ nhân Đế Vương Cốc.

Chẳng ai biết rõ sự giao tình của bốn người đó như thế nào, họ là tình nhân, họ là bằng hữu hay là chi, chỉ có họ biết cho họ mà thôi.

Do đó, mà có nhiều chuyện huyền thoại về họ từ bao lâu nay, có nhiều nhân vật động tính hiếu kỳ vì những huyền thoại đó, có công khám phá sự bí mật giữa bốn người, song chẳng có một nhân vật nào thành công trong cái việc tò mò đi sâu vào đời tư của ngoại nhân.

Giờ đây, một trong hai bà xuất hiện tại ngôi chùa vĩ đại nhất nước!

Triển Mộng Bạch nhìn bà, phải ca ngợi thắm, là bà còn giữ vẹn cái phong thái từ thuở nào, dù ngày nay thời gian có hằn vài nét nơi gương mặt.

Những nét đó chẳng hề làm tàn phai nhan sắc của bà, nếu đừng để ý đến mấy nếp nhăn kín đáo đó, thì chẳng ai tưởng là bà đã vượt tuổi xuân.

Trông bà như một thiếu nữ ngoài cái lứa tuổi đôi mươi vậy thôi.

Bà điểm một nụ cười đầy vẻ quyến rũ, bèn hỏi người áo vàng:

- Tiểu Lam đang trí mạng với lão hòa thượng ở trong đó, lão ta mời ta cho kỳ được đến đây, làm một công chứng nhân, người nghĩ ta phải nhúc nhai như thế nào về cái công việc đáng chán đó chẳng?

Người áo vàng kinh ngạc:

- Lão ấy làm sao mà phải động thủ với Thiên Phàm Hòa Thượng?

Triều Dương phu nhân mỉm cười:

- Phần lớn, cũng tại người!

Người áo vàng sửng sốt:

- Vì tại hạ? Tại sao lại có việc đó?

Triều Dương phu nhân vẫy tay:

- Đi theo ta, rồi ngươi sẽ hiểu!

Nhưng thiếu niên áo lam đã bước tới, ngăn chặn đường lối đi.

Triều Dương phu nhân trầm gương mặt:

- Ngươi muốn gì?

Thiếu niên nghiêng mình, điểm một nụ cười:

- Gia sư có lệnh, trừ phu nhân ra, chẳng một ai khác được vào trong!

Hắn phu nhân cũng có nghe gia sư nói như thế đó chứ!

Triều Dương phu nhân thốt:

- Ta đưa họ vào, là ta chịu trách nhiệm, ngươi khỏi lo ngại.

Thiếu niên lắc đầu:

- Đệ tử ngu xuẩn, thô lỗ, chỉ biết vâng lời sư phó, một sư phó mà thôi, ngoài ra chẳng dám biết đến gì khác cả!

Triều Dương phu nhân biến sắc:

- Đến cả ta, ngươi cũng chẳng tuân nữa sao?

Thiếu niên đứng thẳng người, án ngữ lối đi như thường, không đáp.

Như vậy, là hắn quyết trấn đóng tại đó, đóng vững như núi, ai muốn đi qua, phải búng hòn núi mà quăng đi nơi khác.

Triển Mộng Bạch thán phục thầm:

- Thiếu niên này, quả đáng mặt hán tử! Nam nhi phải như vậy mới đáng sống!

Đang trầm lạnh gương mặt, Triều Dương phu nhân vụt cười khan, rồi thốt:

- Khó lắm đó tiểu tử! Trung là một đức tánh quá tốt!

Người áo vàng chen vào:

- Mạng lệnh của ân sư, phạm là đệ tử chẳng bao giờ dám cãi. Phu nhân nên thông cảm cho hắn.

Triều Dương phu nhân gật đầu:

- Hắn có lòng trung, ta phải thanh toán cho hắn!

Bàn tay tả đưa lên, ống tay áo phất nhẹ, bàn tay hữu bay ra liền. Bà xuất thủ điểm vào huyệt đạo nơi ngực của gã thiếu niên.

Triển Mộng Bạch dù chú mắt theo dõi bà từng động tác một, cũng không thấy rõ bà làm gì. Chỉ biết thiếu niên nọ đứng ngậy người không cử động được nữa.

Triều Dương phu nhân khen ngợi gã thiếu niên vô cùng. Bà nói:

- Đúng là tính cách của Tiểu Lam.

Người áo vàng tiếp:

- Giang hồ truyền thuyết như thế này, là phu nhân rất yêu quý Lam Đại Tiên Sanh, dù hai đã thân nhau từ hơn hai mươi năm rồi, song cái tình giữa nhau vẫn như ngày sơ ngộ. Lão phu thoát đầu không

tin, càng ngày lại càng khó tin, bởi dù sao thì tâm tính của con người ta cũng có lúc thất thường, có ai giữ được sự tương kính như sơ? Biển kia trầm lặng, cũng có lúc nổi sóng, núi còn dờn, đất còn động, do đó mà có cái sự tang thương, thì con người vốn bị chi phối bởi nhiều ngoại cảnh làm gì lại giữ được cái tâm tư của thuở ban đầu mãi mãi?

Triều Dương phu nhân hỏi:

- Người dẫn chứng điều đó, với dụng ý gì?

Người áo vàng đáp:

- Có chi đâu, phu nhân quý mến Lam Đại Tiên Sanh, nên thấy ai giống lão ta lại liên tưởng đến lão, rồi sanh lòng quý mến luôn, do đó phu nhân có hảo cảm với những người đồng tính khí của Lam Đại Tiên Sanh. Chứ nếu không thì...

Lão dừng, cười mấy tiếng, đoạn kết thúc:

- Với cái tật của phu nhân, tiểu huynh đệ của lão phu phải chuốc khổ rồi đấy!

Triều Dương phu nhân sững sờ một chút, đoạn bà thở dài:

- Người nói đúng! Ta thấy thích hẳn, hay đúng hơn, tính khí của hẳn đã gây hảo cảm nơi ta nhiều...

Rồi bà vẫy tay:

- Các người vào đi, ta theo sau.

Người áo vàng chớp mắt.

Trong ánh mắt của lão, ẩn ước có điều bí mật, song làm sao ai biết được sự bí mật đó như thế nào?

Lão nhẹ tay vén bức rèm trúc, bước vào êm như đợt khói.

Dĩ nhiên, Triển Mộng Bạch bám sát bên lão.

Thoạt tiên, họ thấy một đợt khói thơm, từ trong sâu ngói nhà, từ từ uốn lộn bay nhẹ ra ngoài, chính đợt khói đó xuyên qua màn trúc họ đã thấy lúc còn ở ngoài.

Theo đợt khói đó, họ đưa mắt vào trong, họ nhận ra đợt khói bốc từ một chiếc lư đồng màu tím.

Mùi khói tỏa đượm không gian, thơm dịu, bên trong, những vật trang trí lại thanh khiết.

Tìm được một hạt bụi nơi đây còn khó hơn tìm một mũi châm giữa lòng biển cả.

Nơi trung gian, có kê một chiếc vân sàng.

Trên vân sàng, có hai người ngồi xếp bằng tròn. Trong hai người, Triển Mộng Bạch nhận ra dễ dàng Lam Đại Tiên Sanh với chiếc áo màu lam.

Người nào cũng ngưng trọng thần sắc.

Đối diện với Lam Đại Tiên Sanh, dĩ nhiên là một lão tăng và qua cuộc đối thoại giữa người áo vàng với Triều Dương phu nhân, Triền Mộng Bạch đã hiểu chính là Thiên Phàm Đại Sư, chủ trương môn Phương Trượng phái Thiếu Lâm, một danh hiệp được hầu hết hào kiệt trong võ lâm kính ngưỡng.

Mỗi người đưa bàn tay hữu lên, hai bàn tay áp vào nhau!

Cả hai đang vận dụng toàn lực tu vi qua mấy mươi năm dài, so cao thấp!

Họ không thù, không oán, nhưng họ ấn chứng vũ công với cái giá sanh mạng, kể ra họ chuộng võ gần như say mê ngang độ với những kẻ cuồng tín, nhắm mắt mà theo! Theo cái gì họ cho là vô thường, trên đời chẳng có một áp lực nào ngăn chặn nổi!

Trời!

Trong khi họ so công phu hàm dưỡng, họ lại chơi cờ! Giữa họ, có một bàn cờ, những quân cờ đang hoặc ở nơi phần đất nhà, hoặc đã sang ranh giới lan qua phần đất địch, chứng tỏ cuộc cờ đang dở, và hiện tại họ vừa đấu công phu vừa đấu cờ.

Bàn tay tả của Thiên Phàm Đại Sư đưa cao, ngón trỏ và ngón giữa đang kèm một quân cờ, đại sư đang tìm cái thế tiến quân, đôi mắt đăm đăm nhìn vào cuộc trận.

Lam Đại Tiên Sanh cũng chăm chú nhìn bàn cờ, suy tư...

Họ đấu lực, đấu luôn cả trí!

Nội lực là kết quả tu vi của vũ công, kỳ đạo là cái chót phát huy trí tuệ. Hai việc đó, chẳng những tương quan mật thiết, mà còn phải hỗ trợ lẫn nhau.

Như thế là phải tập trung, phải kết tụ sự linh mẫn của trí óc con người, và trên đời này, chẳng có ai dám làm cả hai việc cùng một lượt.

Bởi làm như vậy, là phải phân tâm, bại một việc đã đành, mà không nắm được cái cơ tất thắng cho việc kia cũng là cái chắc.

Bại về đấu cờ, bất quá mang cái tiếng thất bại thôi, chứ bại về đấu nội lực, thì tánh mạng phải tiêu tan!

Thử hỏi có ai dám chơi cái trò nguy hiểm gần như ngông cuồng đó chẳng?

Thế mà Thiên Phàm Đại Sư và Lam Đại Tiên Sanh đang làm cái việc không có từ ngàn xưa, mà cũng sẽ chẳng có trong ngàn sau!

Người áo vàng sững sờ!

Triền Mộng Bạch càng sững sờ hơn!

Triều Dương phu nhân đã giải khai huyết đạo cho thiếu niên xong, vào đến nơi.

Một người vào, hai ba người vào, đại sư và tiên sanh chẳng hề hay biết, hay chẳng hề lưu ý.
Cả hai chú hết tâm thần vào cuộc đấu song diện phi thường này.
Cả hai đang đem sanh mạng ra đùa, một cuộc đùa mà những kẻ giàu óc sáng tạo, cũng chẳng nghĩ ra một cuộc đùa mà có ai trông thấy chắc chẳng bao giờ dám làm thử!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 17

Liệt Hỏa Phu Nhân

Người áo vàng, Triển Mộng Bạch gần như nín thở.
Mọi tiếng động trong lúc này, dù là rất khẽ, cũng có ảnh hưởng tai hại đến hai đấu thủ.

Nơi vàng trán của Thiên Phàm Đại Sư, mồ hôi đầm đìa lấm tấm. Con cò vẫn còn được giữ lơ lửng trên cao, chưa hạ xuống.

Người áo vàng nhìn bàn cờ, nhận thấy sự thắng bại cầm bằng đường tơ kẽ tóc, giả như đại sư đặt quân cò xuống ở một vị trí bất lợi, thì cầm chắc là phải bại.

Mà, bại cuộc cờ, là bại luôn cuộc đấu nội lực!

Ngược lại, nếu đại sư nghĩ ra một nước cao, đặt quân cò đúng chỗ, thì chính Lam Đại Tiên Sanh bị dồn vào cái thế nguy. Dù có mở ra được thế cờ, ít nhất lão cũng phải mất một thời gian suy tư, và suy tư lâu là phải tiêu phí một phần ngưng khí quan trọng!

Một thế cờ hầu như quyết định, do đó đại sư hết sức chú tâm.

Cuối cùng rời nhà sư cũng hạ quân cò xuống.

Nhìn qua vị trí quân cò vừa hạ, Triển Mộng Bạch thoáng lộ vẻ hân hoan.

Cờ, đối với chàng, cũng là một môn tiêu khiển, trong giới trẻ, chàng nổi tiếng cờ cao, nhìn vào bàn cờ, chàng cũng biết là cục diện cực kỳ nghiêm trọng, nếu Thiên Phàm Đại Sư đi đúng nước, thì Lam Đại Tiên Sanh phải bại.

Chàng lại có cảm tình với Lam Đại Tiên Sanh, chỉ mong lão ta thắng cuộc.

Bây giờ, thấy đại sư đặt quân cò không đúng vị trí, như vậy là đại sư không tạo được nguy cơ cho Lam Đại Tiên Sanh, chàng mừng.

Vừa lúc đó, những loạt phạn ngữ do hàng ngàn đệ tử Thiếu Lâm Tự

tụng kinh chiều phát ra đã gián đoạn một lúc, lại vang lên. Những tiếng tụng vang rập nhau, đều đều, càng phút càng lên cao, chừng như trong chốc lát nữa đây với cái đà tăng trưởng đó, tiếng tụng sẽ vang dội vùng Tung Sơn, lan đi ngoài mấy dặm đường. Thiên Phàm Đại Sư đang ưu tư, trầm trọng, nghe tiếng kinh bắt giác bình tĩnh trở lại.

Tâm tư bình tĩnh, đại sư nhận định thế cờ toan chọn không hợp, cũng may, quân cờ chưa đặt xuống mặt bàn, đại sư từ từ đưa cao tay trở lại trên không, rồi lần này, đặt quân cờ xuống thật sự. Quân cờ đại sư hạ xuống, đúng chỗ quá, cục diện biến đổi liền, và giờ đây đến lượt Lam Đại Tiên Sanh thấy nguy.

Song phương lần qua, dồn lại một lúc, cuối cùng thì đại sư thắng thế rõ rệt, còn Lam Đại Tiên Sanh càng phút càng mất hy vọng.

N Trong khi đó, những câu tụng kinh bằng Phạm ngữ bên ngoài vang lên đều đều, càng phút càng lớn.

Triển Mộng Bạch vụt kêu lên:

- Bất công!

Trong khung cảnh trầm tĩnh như cảnh chết này, một hơi thở cũng còn nghe lọt, huống hồ một câu nói vang lên lòng lộng?

Triều Dương phu nhân vội đưa ngón tay trở áp miệng chàng chàng, đồng thời hừ nhẹ một tiếng.

Tuy bà ngăn chặn chàng làm huyền não, song chính bà cũng hiếu kỳ, hỏi khẽ bên tai chàng:

- Bất công ở điểm nào?

Triển Mộng Bạch giải thích:

- Toàn thể môn nhân Thiếu Lâm Tự đang dùng một môn học bí truyền của Phật gia trợ lực đại sư, chính những câu kinh tụng lớn kia đưa cho âm thanh vào đây, giúp đại sư trấn định tâm thần, giữ chân khí được trầm ổn. Đồng thời, âm thanh đó cũng gây hoang mang nơi Lam Đại Tiên Sanh, nhiễu loạn tâm thần tiên sanh.

Triều Dương phu nhân cau mày, thầm nghĩ:

- Hắn nói đúng quá, Thiên Phàm Đại Sư là bậc cao tăng, nghe tiếng kinh thì lòng ổn tịnh, còn Tiểu Lam đâu phải là kẻ xuất gia, nghe tiếng kinh càng thêm bức dọc. Nghĩ ra, cái bọn trọc tại Thiếu Lâm Tự này, cũng cao minh lắm! Chúng ngấm tiếp trợ chưởng môn, mà không lộ một chứng tích nào. Ta dù biết vậy cũng chẳng có lý do gì nói được! Bên trong, bà lo. Nhưng, bên ngoài, bà cười nhẹ, thốt:

- Chỉ vì, trước khi động thủ, song phương không có lập định cái điều cấm chỉ quần tăng gây tiếng động, vang đến tịnh thất bằng cách tụng niệm tập thể và lớn tiếng như thế này.

Bà dừng lại, suy tư một chút, lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ có cách chi chăng?

Người áo vàng chen vào:

- Tự nhiên là có cách chứ. Song cái điều gây thắc mắc cho lão phu là lý do khiến cả hai trí mạng với nhau như vậy. Thắng rồi sao, bại rồi sao?

Triều Dương phu nhân chớp chớp mắt, đáp:

- Người còn lạ gì cái tánh khí của Tiểu Lam? Lão ta có thể đem sanh mạng làm vật đánh cược, chỉ vì một lời nói nghịch lỗ tai thôi.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ không tin là sự tình quá đơn giản như phu nhân vừa nói đó. Bất quá, phu nhân không chịu nói thật cho bọn tại hạ hiểu vì lý do gì đó!

Chàng hừ nhẹ một tiếng, tỏ cái sự bất mãn, rồi tiếp:

- Bởi không hiểu được cái lý do cuộc đua sanh tử này, tại hạ dù có cách chuyển nguy được thành yên, tại hạ nhất định không can thiệp.

Triều Dương phu nhân cười nhạt:

- Ai mượn người can thiệp? Lẽ nào ta không có biện pháp sao?

Bà nói như vậy, bất quá để Triển Mộng Bạch đứng lên mặt, chứ bà thấy đang rối rắm lắm, làm gì có biện pháp thích hợp lại phát sanh trong đầu bà?

Trong khi họ đối đáp thì Thiên Phàm Đại Sư và Lam Đại Tiên Sanh vẫn mãi mê công thủ. Tại bàn cờ, cái thắng bại đã hiện rõ trước mặt. Song cái thắng bại thấy bằng mắt, không quan trọng làm sao so với sự tranh chấp vô hình.

Sự tranh chấp vô hình, là song phương đấu chân khí, đấu chân lực kia...

Như đã nói, bất cứ một cuộc đấu nào trong hai cuộc, cũng phải có ảnh hưởng, có liên quan đến cuộc kia.

Tuy nhiên, giả như bại cờ trước, đấu thủ còn có thể vớt vát lại cuộc đấu vũ công, bất quá, hơi mất mặt một chút vậy thôi.

Chứ đã bại vì vũ công rồi, thì cảm như mất mạng.

Cho nên, cái bại hữu hình nơi bàn cờ không quan trọng bằng cái bại vô hình ở cuộc đấu chân khí.

Tóc của Lam Đại Tiên Sanh bắt đầu dựng đứng, từ nơi đỉnh đầu có nhiệt khí bốc lên...

Thiên Phàm Đại Sư vẫn giữ vẻ an tường nơi gương mặt, song ánh mắt như mờ dần đi.

Ánh mắt mờ, chứng tỏ nội lực không còn liên tục nữa.

Lưỡng hổ tranh đấu, tất hữu nhất thương, ở đây, có thể là cả hai

cùng thọ thương, cả hai cùng tử thương.

Huống chi, muốn ngăn chặn họ, ít nhất cũng phải có công lực ngang họ, nếu không hơn.

Thử hỏi trên đời này, có nhân vật nào trên bậc họ về mặt võ công? Hấp tẩm mà can thiệp, chẳng những không ngăn chặn được Lam Đại Tiên Sanh và Thiên Phàm Đại Sư, mà còn nguy hại đến bản thân mình nữa đấy.

Bởi, hai công lực kia, không chống đối nhau được vì sự can ngăn đó, sẽ dồn lại kẻ cản ngăn, thì người đó chịu làm sao nổi?

Bên ngoài, ai lo cứ lo, bên trong đấu cứ đấu, thời gian đi qua dù chậm, vẫn đi, và cả hai đấu thủ dù có cái vốn tu vi lớn đến đâu, đều tự tiêu hao dần dần, cái vốn đó cuối cùng sẽ cạn...

Bỗng, Triển Mộng Bạch dựng hắng lên một tiếng, rồi chàng thốt:

- Tại hạ muốn ca!

Triều Dương phu nhân trở mắt:

- Người muốn ca? Ca gì?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Thì ca những bài đã thuộc, chứ ca gì? Hòa thượng tụng kinh vang lên như vậy, chẳng lẽ tại hạ không được ca vang lên?

Triều Dương phu nhân chớp chớp mắt, cười nhẹ mấy tiếng, đoạn đáp:

- Người ca, chẳng bằng ta ca đâu. Có phải thế chẳng?

Phu nhân chừng như đoán được cái ý của chàng định dùng tiếng ca, làm loạn tiếng kinh.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Nếu phu nhân bằng lòng ca, thì còn gì bằng?

Triều Dương phu nhân đưa ngón tay ém gọn mớ tóc, đoạn cất tiếng ca.

Lời ca tỏ rõ cái tình lưu luyến của một đôi tình nhân, một bên tha thiết, một bên nửa nhận nửa khước từ.

Bài ca tầm thường, người thôn giả thường ca, song bà có âm thanh ấm dịu, ca lên nghe hay lạ kỳ.

Ca xong một bài ca, bà tiếp bài khác, dần dần gương mặt bà đỏ lên, phảng phất chính bà cũng bị nung nấu tâm tình bởi những bài ca đầy ý tứ đó.

Bây giờ, thần sắc của Thiên Phàm Đại Sư bắt đầu biến loạn rồi.

Cờ vẫn tiếp tục, song quân cờ trong tay đại sư đưa cao, lâu lắm mới hạ xuống, chứ không nhanh như trước.

Triển Mộng Bạch mừng thầm.

Chàng thấy cái mưu của chàng có hiệu quả.

Đó là chàng chỉ nhìn Thiên Phàm Đại Sư thôi. Đến lúc chàng nhìn qua Lam Đại Tiên Sanh, thấy ánh mắt của Lam Đại Tiên Sanh còn tán loạn hơn nữa, chừng như tâm thần tiên sanh bất an qua những lời ca đó.

Niềm khích động hiện rõ nơi gương mặt tiên sanh.

Triều Dương phu nhân thì nhắm mắt, chăm chú lời ca.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, thầm nghĩ:

- Nguy! Không xong rồi!

Chàng trực nhớ ra, qua lời truyền thuyết của giang hồ, Triều Dương phu nhân và Lam Đại Tiên Sanh là đôi tình nhân qua nhiều năm tháng, chỉ vì một lý do gì đó, mà cả hai chưa chính thức lấy nhau.

Rồi bây giờ, phu nhân ca lên những bài ca có tánh cách yêu đương. Những bài ca đó nhắc nhở tiên sanh đoạn ân tình ngày trước, thành ra ý của phu nhân muốn nhiễu loạn tâm thần đại sư, đại sư chưa bối rối cho lắm, mà chính tiên sanh lại chập chờn giữa thật giữa mộng!

Đúng là muốn khéo thành vụng!

Bỗng, tiếng tụng kinh từ bên ngoài loạn lên và chen lẫn với những tiếng tụng kinh loạn đó là tiếng kêu lên thật là khiếp hãi...

Rồi sau đó, tiếng nạt, tiếng hét tiếp nối, và cuối cùng là tiếng chân người chạy gấp.

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên:

- Nhị muội ở đâu? Nhị muội!

Triều Dương phu nhân biến sắc, dừng ngay bài ca.

Người áo vàng cũng mở mắt ra.

Lão hỏi:

- Phải Liệt Hỏa phu nhân đó chăng?

Triều Dương phu nhân gật đầu.

Bên ngoài, giọng nói đó lại vang lên:

- Ra đây ngay, nhị muội!

Người đang gọi đó đang tiến về tịnh thất của Phương trượng.

Lam Đại Tiên Sanh hừ khẽ một tiếng, thần sắc trở lại tình tĩnh như cũ.

Thiên Phàm Đại Sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Đôi mắt của đại sư sáng rực lên.

Cả hai cùng thối, cùng hả hơi, cùng khôi phục định lực, nhưng vẫn nhìn vào cuộc cờ, không hề lưu ý đến những gì bên ngoài.

Triều Dương phu nhân nhìn ra phía cửa, thần sắc vô cùng khẩn trương, nhưng chẳng dám bước ra nghinh đón.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, không tưởng bà ta quá sợ như vậy.

Mà người mà bà sợ, chính là chị ruột của bà, chứ có phải ai khác lạ đâu?

Không lâu lắm, bức rèm trúc được vệt qua một bên, một bóng đỏ xuất hiện.

Bóng đỏ đó là nữ nhân, vận toàn đồ, lướt như gió đùa.

Bóng đỏ đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi quay qua Triều Dương phu nhân cười lạnh, thốt:

- Hay chưa! Người cùng Tiểu Lam lén lút đưa nhau đến đây đàm luận vụn vặt với hoà thượng!

Triều Dương phu nhân cười vuốt, đáp:

- Thơ thơ nhìn kỹ đi, có phải là cuộc đàm luận vụn vặt hay chăng?

Nữ nhân có gương mặt giống như Triều Dương phu nhân song mày hơi rậm, mắt lại sáng hơn.

Có cái gì sắc bén hiện ra nơi thần sắc của bà, chứng tỏ bà mau mắn, trong ngôn từ cử động.

Bà lại nhìn qua mọi người một lượt, điềm nhiên thốt:

- Dù gì đi nữa, các người cũng không nên âm thầm đưa nhau đi như vậy.

Triều Dương phu nhân thở dài:

- Tiểu Lam nóng như lửa đốt trong mình, đến tìm tiểu muội, tiểu muội còn thì giờ đâu nữa mà bầm báo với thơ thơ? Việc như thế đó, thơ thơ nở nào trách tiểu muội chứ?

Liệt Hỏa phu nhân cau mày, bước nhanh tới trước vân sàng, phất ống tay áo lên.

Bàn cờ rối loạn, quân vắng tứ tung.

Rồi bà cao giọng thốt:

- Các người ở đây, dàn cái cảnh như thế này, để làm gì? Hãy nói mau cho ta nghe đi?

Lam Đại Tiên Sanh và Thiên Phàm Đại Sư cùng giật mình, nhưng cả hai tay vẫn còn đưa cao, hai tay còn dán chặt vào nhau.

Liệt Hỏa phu nhân trừng mắt, hét:

- Lão hoà thượng! Người cứ nắm tay Tiểu Lam định làm chuyện gì vậy chứ? Buông tay ra ngay. Cải lời ta, ta sẽ cho người biết tay!

Thiên Phàm Đại Sư cau mày, niệm phật hiệu:

- A di đà Phật!

Bỗng, Lam Đại Tiên Sanh tung bỗng người lên, lộn đi mấy vòng mới đáp xuống nền, đáp xuống đúng chiếc ghế đặt ở góc tường, gương tròn mắt nhìn sững Liệt Hỏa phu nhân.

Rút tay về, lão sợ chưởng lực của Thiên Phàm Đại Sư bức dồn tới, cho nên lão phải tung bỗng mình lên, lộn đi mấy vòng, chờ cho lực

đạo của đối phương tự hóa giải rồi, lão mới dám đáp xuống.
Và lão cũng hóa giải công lực mình, cho nó trở lại bình thường.
Trước đó một chút, khi cục diện cực kỳ nghiêm trọng, từ Triều
Dương phu nhân, người áo vàng, đến Triển Mộng Bạch, chẳng ai có
phương sách gì phân khai hai đầu thủ.

Ai ai cũng hết sức lo lắng.

Nhưng sau đó một phút, cục diện hoàn toàn phá hủy, với sự xuất
hiện của Liệt Hỏa phu nhân.

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa buồn cười!

Thì ra, tất cả đều là một sự đùa vui, dù trong cái đùa đó, sanh mạng
con người chẳng có một giá trị.

Điều mà chàng không tưởng nổi, là sống đến cái tuổi xa trời gần đất,
Liệt Hỏa phu nhân nóng nảy, vẫn ương ngạnh, như một đứa bé con!
Chàng cũng là một tay nóng nảy, song chàng đâu đến nỗi quá vô lý
như bà ta?

Tuy nhiên, chàng cũng phải nhìn nhận là nhờ sự vô lý của bà, một
điều đáng tiếc lớn được ngăn chặn trước khi xảy ra, ngăn chặn rất
kịp thời.

Liệt Hỏa phu nhân vẫn đứng tại chỗ, xoay nửa vòng thân trên hướng
mắt về Lam Đại Tiên Sanh, cao giọng hỏi:

- Người đến tìm nó sao chẳng gặp ta một chút chứ?

Nó, là Triều Dương phu nhân, bà vẫn cứ gọi như thường, với cái
tiếng đó, bà không cần chọn một tiếng thỏa đáng hơn.

Lam Đại Tiên Sanh đứng cao đôi mày, giọng đáp cũng cao không
kém Liệt Hỏa phu nhân:

- Người là một con liễu đầu, bình sanh chuyên phá hoại sự việc của
người, ta tìm gặp người làm chi? Gặp người, để người tìm hiểu sự
việc của ta, rồi theo dõi, rồi phá hoại, phải không? Ta không cho
người biết, người còn làm hỏng việc của ta huống hồ ngược lại?

Liệt Hỏa phu nhân sừng sờ.

Lạ lùng thật! Với cái tính nóng nảy đó, đang lẽ bà ta phải nổi giận lên
liền, không ngờ bà chỉ lộ vẻ kinh dị, rồi lùi lại ba bước, rồi ngồi xuống
mép vân sàng, rồi cất tiếng khóc ồ ồ.

Khóc được mấy tiếng, bà lại gào lên:

- Được! Được! Ta tuổi tác như thế này, người cũng cứ gọi ta là một
liều đầu! Được!

Ta là lão liễu đầu.

Bà lại khóc to hơn trước.

Lam Đại Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Người càng lão, tánh khí càng tiểu. Người không là lão liễu đầu, mà

chỉ là tiểu liễu đầu, ta nói tiểu!

Liệt Hỏa phu nhân càng khóc to hơn, khóc thảm thiết, vừa khóc vừa gào:

- Được! Được! Ta biết mà! Người không ưa thích ta... ta... thà ta chết đi còn hơn! Ta còn sống làm gì chứ...

Lam Đại Tiên Sanh hét:

- Ta mời! Mời người đó!

Triều Dương phu nhân vọt mình đến trước mặt tiên sanh, khẽ thở dài, trách nhẹ:

- Sao người có thái độ đó đối với thơ thơ ta, hử Tiểu Lam? Người làm cho thơ thơ ta quá thương tâm, mà chính ta cũng thương tâm luôn đó nhé!

Lam Đại Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Người yên trí, chẳng bao giờ bà ta dám chết đâu!

Triều Dương phu nhân dịu giọng:

- Người còn giữ cái giọng khiêu khích nữa sao? Bước tới mà tạ lỗi với thơ thơ ta đi!

Bước ngay đi, Tiểu Lam!

Lam Đại Tiên Sanh ngồi thừ người trên ghế, trầm lặng một lúc lâu, sau cùng đứng lên.

Triển Mộng Bạch mục kích thái độ của hai bà lão đối xử với nhau như vậy, không khỏi buồn cười.

Chàng không thể ngờ Lam Đại Tiên Sanh quật cường như thế mà lại chiều chuộng Triều Dương phu nhân, đến ngoan ngoãn chẳng khác nào một đứa bé con.

Chàng thầm nghĩ:

- Người ta nói, nhu khắc cương, nghĩ ra thật đúng!

Lam Đại Tiên Sanh đã đến trước mặt của Liệt Hỏa phu nhân rồi, lão đưa tay vỗ nhẹ lên đầu vai bà mấy lượt, rồi buông giọng:

- Úy!... Lỗi quá! Ta mắc sai!....

Cái câu tạ lỗi của lão có bao nhiêu đó thể thôi! Lão nhận là mình mắc sai, chứ lão không van cầu người bị mắc sai, tha thứ cho lão.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Một cách tạ lỗi mới mẻ thật!

Chàng hết sức ngạc nhiên khi Lam Đại Tiên Sanh chỉ nói lên mấy tiếng đó, mà Liệt Hỏa phu nhân ngưng khóc ngay, đã vậy bà còn cười hì hì.

Rồi bà thốt:

- Tiểu Lam ạ, chỉ cần người đối tốt với ta, dù người có mắc ta mấy tiếng cũng chẳng sao, mắc sai cũng chẳng sao!

Theo ai khác, thì ít nhất cũng phải vuốt ve thêm bằng một vài tiếng nhẹ, nhưng Lam Đại Tiên Sanh chỉ nói độc nhất có một câu cộc lốc, rồi quay mình, bước trở về chiếc ghế, ngồi xuống.

Ngồi xong, lão cao giọng trách:

- Vừa rồi, người đã phá hỏng sự việc của ta, người có thấy là phải tạ lỗi với ta không?

Trách cứ Liệt Hỏa phu nhân, thực ra Lam Đại Tiên Sanh không phải muốn cho bà tạ lỗi với lão.

Lão muốn cho bà tạ lỗi với Thiên Phàm Đại Sư, bởi cái việc họ đang làm, tuy đem sanh mạng đùa cợt, song kỳ trung chỉ là một cuộc đấu thân hữu.

Với tính cách thân hữu, cuộc đấu có gây hứng cho họ, bây giờ Liệt Hỏa phu nhân ngăn cuộc đấu, phá tan cái hứng đang lên của họ.

Như vậy là khiếm nhã với chủ nhân địa phương này.

Dù sao thì Lam Đại Tiên Sanh cũng biết trọng đại nghĩa giang hồ, lão có gàn đến đâu, cũng chẳng dám để mất tác phong của một bậc đại hiệp.

Liệt Hỏa phu nhân mừng tượng một đứa bé con, đưa tay quệt qua đôi mắt lệ ráo rồi, rồi từ từ nhích bước tới gần Thiên Phàm Đại Sư, e ấp thốt:

- Lão... lão... đại sư, tôi... đắc tội với đại sư...

Thiên Phàm Đại Sư đang giữ cái vẻ trang nghiêm, trông thấy cả ba người tuy thuộc hàng tiền bối, song tánh khí còn khôi hài hơn bọn trẻ con, cũng phải điểm một nụ cười, đáp:

- Nữ thí chủ nói quá lời! Nữ thí chủ có làm chi đâu mà cho rằng đắc tội.

Nhưng, người áo vàng thì khác, lão không cho rằng sự việc đáng cười, miệng che dấu sau bức nạ, miệng lão ra sao, chẳng ai thấy được, chứ ánh mắt của lão chẳng hề biểu lộ một cái ý cười như những lần khác lão thường cười bằng mắt.

Chừng như lão nghiêm nghị hơn lúc nào hết.

Lão ngồi nguyên trong bóng tối, không gian còn quyện khói trầm từ chiếc lư đồng, khói trầm tỏa mờ mờ, tạo thành một lớp màn mỏng khuất lão thêm một chút.

Lão không nói gì.

Triển Mộng Bạch làm gì có được sự trầm ổn của lão, cho nên chàng buột miệng gọi to:

- Lam Đại Tiên Sanh?

Lam Đại Tiên Sanh đảo mắt nhìn quanh, bỗng ngẩng mặt lên không cười vang, cười một lúc, lão cao giọng hỏi:

- Hay? Hay? Không ngờ cũng có mặt tiểu huynh đệ và cái lão tử đối đầu với ta?

Rồi lão hỏi:

- Các người đến đây từ bao giờ?

Ngoài miệng, Triển Mộng Bạch đáp:

- Đến từ lâu.

Trong thâm tâm, chàng thầm nghĩ:

- Bọn này vào đây mà lão chẳng hay biết gì, điều đó chứng tỏ trong lúc đấu với đại sư, lão vất vả lắm!

Thiên Phàm Đại Sư bước xuống vân sàng.

Đại sư điểm một nụ cười, vòng tay chữ thập hướng về người áo vàng, thốt:

- Sau mười năm cách biệt, hôm nay mới gặp lại nhau. Trong thời gian đó, bản tăng cứ tự hỏi mình, chẳng hay thí chủ bận việc chi mà chẳng hề trở lại bổn tự, cho bản tăng được đãi trà, nghe chuyện. Người áo vàng phát nhẹ Ống tay áo, gió phát thổi tạt làn khói trước mặt, cười nhẹ, đáp:

- Tuy thời gian qua lâu, tại hạ chung quy cũng còn có dịp trở lại đây. Rất tiếc là lần này trở lại không đúng lúc. Bất ngờ lại gặp hai vị.

Lam Đại Tiên Sanh cười vang, chặn lời:

- Ai cho rằng người đến đây không đúng lúc? Trái lại là khác! Người đến hợp tình thế quá chừng! Nếu không có người hắc lão phu phải tái đấu với hòa thượng một lần nữa...

Người áo vàng hỏi:

- Thế ra, hai vị giao đấu với nhau là vì tại hạ?

Thiên Phàm Đại Sư thở dài:

- Lam thí chủ không quản lao nhọc vượt nghìn dặm đến Thiếu Thất Phong tìm bản tăng vì hai việc...

Lam Đại Tiên Sanh nổi giận:

- Việc thứ nhất, liên quan đến nghiệt đồ Tôn Ngọc Phật của lão phu, sau khi lão phu ly khai hai người rồi, lập tức đến Hàng Châu tìm hắc.

Người áo vàng tặc lưỡi:

- Nhưng chắc là hắc đã xa chạy cao bay trước khi các hạ đến!

Lam Đại Tiên Sanh gạt đầu:

- Đúng vậy. Chẳng những hắc trốn đi, mà hắc còn thuê người phóng Tình Nhân Tiễn toan hãm hại lão phu. Người đó bị lão phu bắt được.

Thuật đến đó lão hừ lạnh luôn mất tiếng, tiếp luôn:

- Ngờ đâu, kẻ ám toán lão phu lại là một đệ tử của Thiếu Lâm, lão phu mang kẻ đó đến Thiếu Lâm Tự, giao cho lão hòa thượng trừng trị, ngờ đâu, hắc tự sát dọc đường. Lão phu cũng có bức hắc cung

khai lai lịch chủ nhân Tình Nhân Tiễn, song hẳn chẳng chịu nói gì cả. Triển Mộng Bạch và người áo vàng cùng nhìn nhau.

Thiên Phàm Đại Sư thở dài:

- Môn đồ phái Thiếu Lâm, càng ngày càng đông, phàm người đông thì có hỗn tạp, nhân phẩm của chúng bất đồng, do đó mà có những con sâu phá hoại cả một vườn cây tươi tốt!

Người áo vàng hỏi:

- Tuy việc làm đó, do một đệ tử Thiếu Lâm, song thực ra thì có gì đáng trách đại sư đâu?

tại sao Lam huynh lại có thể dựa vào việc nhỏ mọn như vậy, động thủ với đại sư?

Thiên Phàm Đại Sư mỉm cười:

- Bàn tăng và Lam thí chủ động thủ, không phải vì lý do đó.

Người áo vàng trở mắt:

- Thế là vì lẽ gì?

Thiên Phàm Đại Sư đáp:

- Lam đại hiệp hỏi bàn tăng về lai lịch của thí chủ, bàn tăng không thỏa mãn được điều yêu sách đó...

Lam Đại Tiên Sanh chặn lời:

- Phải chi lão hòa thượng bảo là không biết, thì ta đâu có nổi giận? Ta hận vì lão nói là lão biết, song lão không thể tiết lộ.

Người áo vàng cười nhẹ:

- Rồi vì thế, mà các hạ bức Thiên Phàm Đại Sư phải động thủ!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Lam huynh làm thế, có phải là vô ích chẳng? Người như đại sư làm được một việc gì, là có suy xét kỹ, đáng làm là làm, không đáng làm là không bao giờ làm. Lam huynh liệu uy hiếp mà được việc à?

Lam Đại Tiên Sanh mỉm cười:

- Ta nghĩ mãi, chẳng hiểu được trong thiên hạ ngày nay, ai có vũ công như ngươi! Ta càng nghĩ, càng không hiểu nổi, càng không hiểu lại càng muốn tìm hiểu!

Người áo vàng lắc đầu:

- Vĩnh viễn, Lam huynh chẳng nghĩ ra nổi đâu!

Lam Đại Tiên Sanh thở dài:

- Nếu mà có một việc gì mà ta không được hiểu, ta cố tìm vẫn chẳng hiểu nổi được, thì ta có cái cảm giác là một vật nhọn đâm thường xuyên nơi hông ta, gây đau nhức khó chịu vô cùng! Ta ngồi như ngồi trên chông, ta đứng, như đứng trên than đỏ!

Thiên Phàm Đại Sư điểm một nụ cười:

- Lam đại hiệp có nhiệt tâm như vậy, chẳng đáng trách người có rất

nhiều tình cảm.

Đoạn lão nhìn sang người áo vàng một thoáng, đảo mắt trở qua Lam Đại Tiên Sanh, rồi tiếp:

- Bây giờ, đương sự đã có mặt tại đây, thì hẳn là bản tăng có thể rút lui ra ngoài vòng!

Lam Đại Tiên Sanh cao giọng:

- Nếu lão ấy không bằng lòng cho lão phu biết lai lịch, thì lão phu cũng phải hỏi nơi hòa thượng như thường. Dù có tiếp tục cái việc vừa rồi, kéo dài đến ba ngày, ba đêm, lão phu cũng không kêu khổ!

Thiên Phàm Đại Sư lắc đầu:

- Bản tăng không chấp nhận tiếp tục cuộc đấu đó đâu!

Liệt Hỏa phu nhân vụt đứng lên, bước đến trước mặt người áo vàng hỏi:

- Người nên cho Tiểu Lam biết đi! Hại lão ấy phải khổ, có ích gì?

Người áo vàng từ từ đáp:

- Nói, tự nhiên là nên nói, song hiện tại chưa phải lúc nói, tự nhiên chưa nói được.

Lam Đại Tiên Sanh và Liệt Hỏa phu nhân đồng thời cùng kêu lên:

- Thế đến lúc nào người mới chịu nói?

Người áo vàng đáp:

- Tại hạ đến đây hôm nay, là vì cần gặp mặt Thiên Phàm Đại Sư để đàm luận về một việc quan trọng. Xong cái việc tại đây, tại hạ còn phải đưa vị tiểu huynh đệ này đến Đế Vương cốc. Xong cái việc tại Đế Vương Cốc rồi chừng đó...

Lão điểm một nụ cười, tiếp luôn:

- Tại hạ sẽ nhờ tiểu huynh đệ thay mặt tại hạ tìm gặp các vị nói rõ lai lịch của tại hạ cho các vị hiểu. Đại khái, tại hạ có thể ước định một thời gian nửa năm, sau thời gian đó, các vị sẽ được thỏa mãn.

Lam Đại Tiên Sanh nhướng cao đôi mày, niềm hoan hỉ hiện lộ rõ rệt nơi ánh mắt.

Lão thốt gấp:

- Thế là nhất định như vậy!

Người áo vàng gật đầu:

- Tại hạ xin giữ lời.

Lam Đại Tiên Sanh vỗ đùi bốp bốp:

- Được! Bây giờ người muốn nói gì với Thiên Phàm Đại Sư cứ nói!

Day qua Triển Mộng Bạch, lão tiếp luôn:

- Tiểu huynh đệ nhớ đấy, đừng để lão phu nóng nảy chờ đợi, phải biết quá hạn một ngày mà tiểu huynh đệ không đến, là lão phu phải bị lửa tâm đốt một ngày đấy?

Thiên Phàm Đại Sư cười nhẹ:

- Việc đó, bàn tăng đã đàm luận xong!

Lam Đại Tiên Sanh sững sờ, nhìn người áo vàng một lúc, đoạn thở dài:

- Không ngờ người luyện cái thuật truyền âm nhập mật linh diệu như thế? Đến ta cũng chẳng phát hiện được!

Người áo vàng mỉm cười:

- Nếu Lam huynh nghe được, thì còn gọi là truyền âm nhập mật làm sao ỗn chứ?

Lam Đại Tiên Sanh cười lớn:

- Tốt! Tốt! Bình sanh ta chẳng hề phục ai, nhưng ta phải phục người! Bây giờ thì ta trở về cung, chờ tin tốt của người đấy!

Thốt xong, lão đứng lên, bước đi liền.

Bàn tay lão vừa chạm đến bức màn trúc, Liệt Hỏa phu nhân gọi gấp:

- Chậm một chút, chờ ta với!

Lam Đại Tiên Sanh cười lớn:

- Người về nhà người, ta về nhà ta, mỗi người có mỗi con đường, ta chờ người làm gì?

Lão vẫy cao hay tay, chào biệt mọi người, đoạn vọt mình đi luôn.

Liệt Hỏa phu nhân hét to:

- Người không chờ ta, ta cứ theo người, xem người làm sao ta cho biết.

Bà không cần chào ai, khẽ nhún đôi chân, một bóng đỏ chớp lên, bóng đỏ bay vút theo Lam Đại Tiên Sanh, thoáng mắt đã mất dạng.

Thiên Phàm Đại Sư khẽ thở dài:

- Tại Thiếu Lâm Tự này, muốn vào lúc nào là vào, muốn ra lúc nào là ra, trên thế gian ngoài Lam Đại Tiên Sanh, không còn một ai khác!

Người áo vàng đang nhìn ra ngoài cửa, ứng tiếng đáp:

- Đại sư nhân từ, không muốn cùng lão ấy tranh chấp trên một tiểu tiết, chứ Thiếu Lâm Tự đâu phải là một cảnh hoang!

Thiên Phàm Đại Sư mỉm cười:

- Hành động thì ngông, thái độ thì gàn, tuy vậy chứ suốt mấy mươi năm trời bên nam tẩu bắc, Lam Đại Tiên Sanh vẫn giữ cái tâm trong sáng như gương! Mẫu người đó, chẳng phải có nhiều trong nhân loại!

Người áo vàng quay đầu, nhìn sang Triều Dương phu nhân, hỏi:

- Phu nhân cùng đến với Lam Đại Tiên Sanh, hiện tại tiên sanh đã đi rồi, sao phu nhân không đi theo?

Trên gương mặt của Triều Dương phu nhân, nét u buồn hiện rõ.

Bà thở dài, thốt:

- Họ đúng là một đôi oan gia, nhưng cũng rất thích nhau. Có thể bảo, họ là nước với lửa, tương tể nhau mà cũng tương khắc nhau!

Triển Mộng Bạch sững sờ, tính hiếu kỳ bùng lên, chàng buột miệng hỏi:

- Phu nhân đã thích Lam Đại Tiên Sanh, mà Lam Đại Tiên Sanh cũng thích phu nhân, thế tại sao...

Triều Dương phu nhân khoát tay, tiếp tục thở dài:

- Có nhiều sự việc, người trong lứa tuổi của tiểu huynh đệ chưa hiểu nổi. Hỏi làm chi, tiểu huynh đệ, sau này rồi huynh đệ cũng sẽ hiểu khi vượt qua cái mức hoa niên!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Phu nhân hy sinh cho bào tử?

Triều Dương phu nhân điểm một nụ cười:

- Người làm!

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Thế thì tại hạ lại càng không hiểu!

Triều Dương phu nhân trầm lặng một lúc, sau cùng, bà từ từ thốt:

- Tiểu huynh đệ có biết không, thích và yêu là hai lẽ hoàn toàn khác nhau, người ta thích, là lão, còn người ta yêu...

Bỗng, bà thở dài luôn mấy tiếng, rồi cúi đầu lặng lẽ bước ra cửa.

Triển Mộng Bạch thờ người như tượng gỗ, mơ màng...

Chợt, Triều Dương phu nhân trở lại, hỏi chàng:

- Người đến Đế Vương Cốc, nhân dịp đó, ta nhờ người một việc, người có sẵn sàng giúp ta chăng?

Triển Mộng Bạch đáp liền:

- Nếu việc đó không trên sức mình, thì tại hạ không hề từ chối.

Triều Dương phu nhân nhìn chàng, ánh mắt chớp lên, bắn ra một tia sáng quái dị.

Bà tiếp:

- Chẳng có gì khó khăn cả, người chỉ chuyển hộ ta một câu hỏi thôi. Sau đó, người tìm cách gặp lại ta, cho biết lời phúc đáp.

Triển Mộng Bạch hỏi lại:

- Câu đó như thế nào?

Triều Dương phu nhân lại chớp mắt:

- Người có thấy tịch mạch chăng?

Triển Mộng Bạch kinh hãi.

Triều Dương phu nhân mỉm cười:

- Điều ta nhờ người chuyển đến Đế Vương Cốc, là câu hỏi đó. Chứ ta có hỏi người đâu?

Phần người, tìm cách gặp lại ta, phần ta cũng tìm cách gặp lại người, có như vậy, chúng ta mới gặp nhau sớm và ta được nghe câu đáp sớm hơn!

Bà lấy trong mình ra một chiếc túi thêu, trao qua cho chàng, đoạn điểm một nụ cười, tiếp:

- Trong đó, có một vật do ta làm ra, người cầm đi!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Vô công, thọ thường, bình sanh tại hạ không hề như vậy, phu nhân cất đi.

Triều Dương phu nhân cười nhẹ:

- Thì người chấp nhận chuyển hộ ta câu nói đó đến nơi cần đến, như thế là công rồi, còn gì nữa?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ chỉ mới có nhận lời thôi, chứ nào đã làm gì, mà gọi là công, hưởng chi, còn phải chờ xem việc làm đó có thành hay không nữa chứ! Phu nhân biết không, lần đến Đế Vương Cốc này, biết tại hạ còn sống hay chết? Giả như tại hạ chết đi, thì đâu còn cái việc tìm gặp phu nhân để đem về lời phúc đáp của Đế Vương Cốc?

Triều Dương phu nhân cau mày:

- Tuổi người chưa có được bao nhiêu, sao sớm nói đến cái chết?

Triển Mộng Bạch bật cười ngạo nghễ:

- Cái chết, nếu không đến với tại hạ, thì phải đến với cốc chủ Đế Vương Cốc. Cốc chủ chết đi, lão ta chẳng còn tịch mịch nữa!

Triều Dương phu nhân biến sắc:

- Nguyên nhân nào thúc đẩy người nói như thế?

Triển Mộng Bạch trầm lặng gương mặt:

- Tuy chưa đích xác lắm, trừ trường hợp chứng minh trái ngược, hiện tại, tại hạ có thể bảo cốc chủ Đế Vương Cốc là kẻ thù không đội trời chung của tại hạ. Khi tại hạ gặp lão ấy rồi, thì trong hai người phải có một táng mạng.

Triều Dương phu nhân trầm tư một lúc, đoạn đặt nhẹ chiếc túi thêu nơi tay chàng, rồi thốt:

- Vô luận như thế nào, ta cũng tặng người chiếc túi này. Ta chẳng hề lấy lại.

Triển Mộng Bạch khẳng khái đáp:

- Được rồi, tại hạ xin nhận. Nếu lão ấy có chết đi, thì tại hạ cũng tìm phu nhân để thuật lại cho phu nhân nghe câu đáp của lão. Bởi, trước khi động thủ, tại hạ phải hỏi hộ phu nhân.

Còn như cái chết là phần dành cho tại hạ, thì...

Chàng điểm một nụ cười, tiếp:

- Chính phu nhân phải tự mình đi tìm lão mà hỏi lại!
 Triều Dương phu nhân nhìn sững Triền Mộng Bạch, một phút sau bà từ từ thốt:

- Ta đã thấy rất nhiều người, ta cũng biết những tao ngộ của họ, phàm những kẻ nói đến cái chết mà vẫn cười được như thường thì hầu như những kẻ đó chẳng hề chết!

Triền Mộng Bạch thản nhiên:

- Đa tạ phu nhân!

Triều Dương phu nhân mỉm cười:

- Có điều, lão ấy không thể chết!

Bà quay mình, đồng thời đảo mắt nhìn qua mọi người một lượt rồi phi thân thoát ra ngoài cửa.

Thiên Phàm Đại Sư đưa ánh mắt dịu hòa sang người áo vàng khẽ buông tiếng thở dài:

- Trong con mắt, con tim của Triều Dương nữ thí chủ, chỉ độc có một nam nhân! Ngoài Đế Vương Cốc chủ ra, bà xem tất cả như những bóng mờ!

Người áo vàng trầm lặng, không nói gì.

Triền Mộng Bạch thở dài, tiếp nói lời đại sư:

- Xem ra, Lam Đại Tiên Sanh đặt tình yêu không có đúng chỗ!

Thiên Phàm Đại Sư lại thở dài:

- Tình yêu là nguồn cội muôn nỗi khổ, nhưng đã sanh ra trên cõi thế, con người có mấy ai vô tình? Thiếu niên ời, có đúng vậy chăng?

Triền Mộng Bạch gật đầu, vẻ trầm buồn hiện rõ nơi gương mặt.

Đột nhiên, người áo vàng cười quái dị:

- Đặt tình yêu không đúng chỗ, nào phải chỉ có một Lam Đại Tiên Sanh đâu?

Day qua Triền Mộng Bạch, lão buông gọn:

- Mình đi, tiểu huynh đệ!

Triền Mộng Bạch nghiêng mình trước Thiên Phàm Đại Sư, cung kính thốt:

- Bận việc khẩn cấp nơi mình, không thể lưu lại lâu để thỉnh giáo những lời vàng ngọc của đại sư. Ra đi về phương trời man mác, tương lai chẳng rõ tao ngộ như thế nào, biết còn ngày trở lại bái kiến đại sư...

Thiên Phàm Đại Sư mỉm cười:

- Các vị đi đi, bản tăng không thể tiễn đưa xa. Thôi, hãy đi cho kịp thời gian.

Triền Mộng Bạch giật mình:

- Chẳng biết tại sao đại sư không nghe chàng nói cho tròn câu mà lại

đuổi khách gấp thế?

Đã thế, thì đành thế, chàng cúi đầu, chào biệt, đoạn bước theo sau lưng người áo vàng.

Đợi cho người áo vàng và Triển Mộng Bạch khuất dạng rồi, Thiên Phàm Đại Sư vớ lấy chiếc dùi nhỏ, đánh nhẹ vào cái chuông con bên cạnh lư đồng.

Một tiếng coong vang lên, ngân dài trong trẻo.

Tiếng chuông chưa lắng xuống, bốn trung niên tăng nhân mặc áo màu tro bước vào, nghiêng mình, vòng tay chữ thập, nói:

- Sư phó có điều chi dạy bảo?

Thiên Phàm Đại Sư trầm giọng:

- Vô Vi và Vô Tâm lập tức chuẩn bị hành trang, sẵn sàng chờ lệnh theo sư phụ xuống núi.

Còn Vô Diệu, Vô Cơ lại vén bức rèm trúc cho ta.

Vô Vi, Vô Tâm, Vô Diệu và Vô Cơ là bốn đại đệ tử của Thiên Phàm, thoáng giật mình, chẳng biết tại sao sư phụ đột nhiên lại có ý hạ sơn. Nhưng, là những đệ tử lâu năm, tự nhiên họ biết rõ tánh khí của sư tôn, chẳng một ai dám hỏi gì, cùng nghiêng mình lãnh lệnh.

Vô Vi và Vô Tâm về phòng để chuẩn bị hành trang, còn Vô Diệu và Vô Cơ vén bức rèm, rồi đứng nghiêm tại chỗ cúi đầu xuống.

Thiên Phàm Đại Sư tiếp:

- Sư phụ định đi ngay đến Vũ Dương Sơn, thời gian xuất ngoại có thể kéo dài độ nửa năm, các sự vụ tại chùa, hai người cẩn thận liệu lý.

Vô Diệu khẽ cau đôi mày, thấp giọng thốt:

- Từ lâu, sư phụ không hề phong trần, chỉ sợ...

Thiên Phàm Đại Sư chặn lại:

- Bởi lâu năm không hạ sơn, bây giờ sư phụ định tái nhập giang hồ xem thử trong vũ lâm ngày nay có sản xuất ra mấy tay anh hùng niên thiếu chăng?

Vô Cơ trầm ngâm một chút, đoạn trình:

- Nếu có một sự việc gì xảy ra thì các đệ tử phải thay thế sư phụ, làm những công tác nhọc nhằn, tại sao sư phụ tự dẫn thân vào lao khổ?

Thiên Phàm Đại Sư chớp mắt, điểm nhẹ một nụ cười:

- Sư phụ phải xuất hành, là vì các người không thể thay sư phụ, đảm đương một việc có tầm quan trọng phi thường. Sư phụ nói thế, chẳng qua sự việc không hợp cách với các người đó thôi, tuy rằng quan trọng, so ra chẳng lấy gì làm nguy hiểm. Các người đừng nói chi nữa.

Đại sư nói, tức khắc động thân, nhưng dù sao thì chẳng có gì quá vội

để đi ngay trong đêm đó.

Sáng sớm hôm sau, khi thời kinh đầu ngày chấm dứt, Thiên Phàm Đại Sư cùng Vô Vi, Vô Tâm từ từ xuống núi, ly khai Thiếu Lâm Tự, thẳng đến Vũ Dương Sơn.

Hơn mười năm không hề bước chân ra khỏi cổng chùa, giờ đây đại sư hạ sơn viễn du, điều đó làm cho tất cả các đệ tử đều kinh dị, tự hỏi một đặc sự gì đã xảy ra trên giang hồ, khiến đại sư phải bôn ba vạn dặm?

* * * Côn Lôn Sơn, một dãy núi nằm tận biên giới, dài đến ngàn dặm, hòn cao hòn thấp trập trùng, nơi nào cũng hiểm trở, gành cao, hố thẳm, đường dốc, rừng dày, phần uy nghi vượt hẳn Tung Sơn và Nga My Sơn.

Giữa Côn Lôn Sơn, có một ngọn núi từ muôn đời, chưa hề có dấu chân người, bên trên có một tàng cây tùng che rộng, bên dưới cội tùng, có một phiến đá, trên phiến đá, có một người ngồi, một người đứng.

Người ngồi, là Triển Mộng Bạch, người đứng, vận chiếc áo vàng. Người áo vàng đang ấn tay nơi huyệt đạo trên mình Triển Mộng Bạch.

Không gian trầm tĩnh phi thường, bất quá, thỉnh thoảng một cơn gió quét qua, đưa cành tùng khẽ buông tiếng xạc xào, như tiếng thở ra, êm nhẹ.

Lâu lắm, đột nhiên người áo vàng hét lớn:

- Tốt lắm!

Bàn tay đang ấn nơi huyệt đạo, đập mạnh xuống huyệt đạo đó.

Triển Mộng Bạch vươn hai cánh tay ra, theo đà vươn, xương toàn thân chuyển động, khắp người chàng kêu rắc rắc như tràng pháo nhỏ nổ dồn.

Người áo vàng nhìn chàng từ đầu đến chân, đoạn hỏi:

- Tiểu huynh đệ nghe thể lực như thế nào?

Triển Mộng Bạch hớp một hơi dài không khí, đáp:

- Khoan khoái hơn bao giờ hết.

Chàng nghe nhựa sống cuộn cuộn chảy trong người, nếu không làm một cái gì cho vơi bớt cái độ hăng say, hẳn chàng phải phát điên.

Người áo vàng mỉm cười hỏi:

- Hơn nửa tháng nay, lão phu tiết giảm ẩm thực, khắc khổ cái đi đứng nằm ngồi, cường bức tiểu huynh đệ chấp nhận mọi lao nhọc, chẳng qua để giúp tiểu huynh đệ luyện công chóng thành, tiểu huynh đệ có biết như vậy chăng?

Triển Mộng Bạch thở dài, cúi đầu đáp:

- Ôn trọng của tiền bối bồi dưỡng tại hạ trở nên đại thành, tại hạ... thật là...

Vốn tính cương trực, chẳng bao giờ chịu nói một tiếng sáo, chàng muốn nói lên lời cảm tạ, song lại nghĩ, bất cứ lời cảm tạ nào thành thật đến đâu, cũng có cái vẻ sáo cả.

Do đó, chàng nín lặng, đành bỏ dở câu nói.

Người áo vàng bảo:

- Ngồi xuống đi, tiểu huynh đệ, đừng lãng phí thời gian, có thừa mấy phút phải để dành trọn vẹn mấy phút đó cho sự luyện công.

Dừng một chút, lão tiếp:

- Trước mắt tiểu huynh đệ, cuộc chiến tranh đang chờ, một cuộc chiến tranh kết thúc bằng sanh mạng của đối phương, tiểu huynh đệ biết chăng?

Nhựa sống đang bùng lên trong mình của Triển Mộng Bạch đó, người áo vàng thấy rõ, sợ chàng không kềm hãm nổi, rồi tùy theo sự phát huy của nó, để cho nó tan biến qua cử động mà thành phí phạm, lão mới bảo chàng như vậy.

Triển Mộng Bạch vâng lời, ngồi xuống ngay.

Trong ánh mắt của chàng, niềm cảm kích bốc lên, đôi mắt sáng trở nên nồng nàn phi thường.

Người áo vàng trầm giọng tiếp:

- Đế Vương Cốc có thanh danh vững chắc trên giang hồ, như cột cổ tùng bám rễ sâu vào lòng đất, dù ngàn cơn bão quét qua, cũng chẳng lay động được. Cái thanh danh đó, bao trùm cả vũ lâm mười ba tỉnh Trung Nguyên, cho nên căn cứ của họ cầm như cầm địa, vào đó còn khó hơn lên trời. Tiểu huynh đệ phải luôn luôn đề cao cảnh giác.

Giọng lão càng phút càng trầm, càng trầm càng nghiêm, lão tiếp:

- Vào cốc, mỗi bước đi như dẫm lên nguy cơ, quanh mình lúc nào cũng nặng nề sát khí, người trong cốc không phân thân phận, chẳng kể tuổi tác, tất cả đều là những tay tuyệt đỉnh công phu.

Lão dừng lại, điểm một nụ cười, lại tiếp:

- Lão phu đã đem môn công khắc chế vũ học của Đế Vương Cốc, truyền cho tiểu huynh đệ, nhờ tiểu huynh đệ có bản chất hơn người, cho nên trong thời gian rất ngắn, lãnh hội được trọn vẹn tinh vi trở thành tay đại dụng.

Triển Mộng Bạch thốt:

- Còn một vài điều, tại hạ chưa được minh bạch lắm.

Người áo vàng không đáp ngay câu hỏi của chàng, cứ theo cái ý của lão, tiếp luôn:

- Môn công khắc chế vũ học của Đế Vương Cốc, là một công phu cao diệu nhất trong vũ thuật ngày nay, chỉ trong thời gian ngắn, tiểu huynh đệ luyện thành, thì phải cho rằng tiểu huynh đệ là bậc kỳ tài vậy! Không phải bất kỳ ai cũng thành tựu dễ dàng như tiểu huynh đệ, cho dù phải khổ công luyện tập qua một thời gian dài đi nữa! Huống hồ, chỉ mấy hôm thôi!

Lão cau mày lại, tiếp:

- Điều làm cho lão phu lo ngại là tánh tình của tiểu huynh đệ cương trực, chân thành cực độ, trong khi cần ủy khúc, thì tiểu huynh đệ lại thẳng thắn, trong khi cần cái xảo thì tiểu huynh đệ lại tỏ thái độ quân tử, do đó khó tránh được những gây đổ bất ngờ. Lão phu cứ tự hỏi mãi, tiểu huynh đệ vào cốc rồi, có đủ kiên nhẫn vượt qua ba người lợi hại nhất chăng?

Người áo vàng nhìn chàng.

Chàng điềm nhiên hỏi:

- Ba người đó là ai?

Người áo vàng giải thích:

- Người thứ nhất là một lão già đã gù lưng. Lão ta có cái nhiệt tâm đáng khen ngợi! Thị hiếu của lão ta là đánh cuộc. Nếu như tiểu huynh đệ mà chấp nhận một cuộc với lão ta, phải làm mọi cách thắng cuộc, tiểu huynh đệ thắng được lão rồi, chẳng những lão không giận, trái lại lão còn sẵn sàng đáp ứng tiểu huynh đệ về mọi thỉnh cầu.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tại hạ sẽ cố gắng khắc phục lão ấy.

Người áo vàng gật đầu:

- Người thứ hai, là phụ nhân tác trung niên, bà ấy thích đấu khẩu nhất trần đời, tiểu huynh đệ cần tranh luận với bà ta, nếu thắng lý, tiểu huynh đệ sẽ được bà ta dành cho mọi sự dễ dàng.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Tuy tại hạ không có thói quen thói ếch thành trâu, vượt cho dài đuôi ngựa, song về khoa đấu khẩu, tự xét cũng có hạng. Tiền bối cứ yên tâm.

Người áo vàng chớp mắt, trong ánh mắt có cái ý cười tán:

- Thế là hay! Rất hay!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn người thứ ba?

Người áo vàng đáp:

- Chính là người khó chạm nhất trong ba người. Tiểu huynh đệ đã thấy người đó rồi, chính là Tiêu Mạn Phong. Nàng có cơ trí cực kỳ cổ quái, nàng có thể nghĩ ra những điều mà dưới gầm trời này chẳng

một ai nghĩ đến.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Nàng ấy đúng là một con người khó tiếp cận nhất!

Người áo vàng tiếp:

- Tiểu huynh đệ vượt qua ba người đó, là sự việc không thành vấn đề nữa! Nếu không làm được việc đó, thì hãy xuất chiêu tín vật của lão phu, họ sẽ đưa tiểu huynh đệ vào gặp cốc chủ ngay!

Lão dừng lại, chừng như không yên tâm, nên đưa ra ý kiến:

- Tốt hơn, đến cốc rồi, tiểu huynh đệ xuất chiêu ngay tín vật của lão phu, để tránh mọi phiền phức, làm mất thì giờ...

Triển Mộng Bạch bị chạm tự ái, vụt đứng lên buông gáp:

- Tại hạ đi ngay bây giờ!

Người áo vàng cười nhẹ:

- Lão phu biết, ngọn lửa căm hờn đang bốc cao nơi tim của tiểu huynh đệ! Đi! Đi nhanh đi!

Nhưng, chàng trầm gương mặt, rồi cúi đầu, giọng chàng trở nên buồn thảm:

- Tại hạ đi, trong ba hôm không trở lại, tiền bối phải chờ nữa!

Chàng sụp mình xuống, lạy tạ người áo vàng rồi đứng lên ngay quay mình thoát chạy.

Người áo vàng gọi to:

- Hãy khoan!

Triển Mộng Bạch dừng chân, quay đầu:

- Tiền bối còn dặn dò điều chi?

Người áo vàng thốt:

- Lão phu đưa tiểu huynh đệ một đoạn đường.

Bóng núi âm u, gió núi rên rỉ, chốc chốc đùa mạnh, buông tiếng gào, như nạn nhân rên siết trong móng vuốt tử thần, vùng vẫy khỏi bàn tay lông lá.

Tất cả đều nói lên cái ý chết!

Tất cả đều chìm lặng dưới tử khí, mỗi lúc mỗi buông dày.

Người áo vàng sóng bước với Triển Mộng Bạch, lướt đi trên đoạn đường gay go, đường không lối, bên dưới đá nhọn chong lên, bên trên cành cây ngăn chặn, cỏ giầy chằng chịt như móc vông, cả hai phải tràn qua, né lại, phải khom mình, lòn qua những lỗ nhỏ của lá cành.

Trong khi tiến tới, người áo vàng hỏi:

- Đường vào sơn cốc, tiểu huynh đệ nhớ kỹ?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Nhớ rất rõ.

Người áo vàng bảo:

- Thuật lại cho lão phu nghe!

Triển Mộng Bạch thốt:

- Bước trên đá đen, tránh dẫm lên đá trắng, thấy tượng hình cầm kiếm, thuận theo chiều hướng mũi kiếm, chuyển bước tiến tới...

Người áo vàng gật đầu:

- Còn nữa!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Y theo những chữ chỉ dẫn trên mặt đá đen, đừng quan tâm đến những chữ trên mặt đá trắng.

Người áo vàng gật đầu:

- Đúng!

Lão trầm gương mặt, ánh mắt đăm đăm về một phương nào xa xa, nhưng gần từng tiếng:

- Không nên làm những điều trái ngược với sự chỉ dẫn trên mặt đá đen. Một cuộc thử thách bằng giá sanh mạng đấy, tiểu huynh đệ.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tiền bối an tâm.

Người áo vàng đưa tay chỉ về phía trước bảo:

- Lối vào cốc, bắt đầu từ chỗ đó!

Triển Mộng Bạch nhìn theo tay lão nhân áo vàng.

Nơi đó, một gành đá cheo leo, như rời hần vách núi, đá nhỏ dài như một chiếc cầu không nhịp nối lơ lửng giữa không gian.

Bên dưới gành đá, là hang, nói rằng sâu cũng không đúng, bởi hang không đáy, thì biết sâu hay cạn?

Gành đá nhô dài ra, bên gành đá, cũng có mỏm đá, giữa hai bờ đó là hố, ngang qua hố là một chiếc cầu, chiều rộng cầu không hơn bảy tấc.

Hố sâu, khoảng cách dài, chiếc cầu lại nhỏ, trông nó như lơ lửng treo giữa không gian.

Triển Mộng Bạch ước lượng khoảng cách giữa hai bờ đá không dưới năm mươi trượng dài.

Quăng một viên đá xuống hố, lắng tai nghe, lâu lắm vẫn chưa có tiếng rơi hồi vọng.

Không kể con đường vào cốc nguy hiểm ra sao, cứ nhìn cái lối vào cũng đủ rùng mình, nổi gai toàn người.

Bất giác, Triển Mộng Bạch cảm thấy mồ hôi lạnh rịn ra khắp thân thể.

Người áo vàng hỏi:

- Còn dũng khí vào cốc chẳng?

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, bật cười sang sảng:

- Chết, còn không sợ, trong Đế Vương Cốc có cái gì đáng sợ hơn cái chết?

Nhún khễ chân, chàng nhảy vút lên cầu.

Cầu nhỏ, gió lộng mạnh, cuốn y phục chàng đẩy về một phía như sắp hốt chàng, quăng luôn xuống hố sâu.

Giữ thanh bằng trên cầu, là cái khó, giữ thăng bằng giữa gió lộng lại càng khó hơn, huống chi chàng còn phải trấn định tâm thần, tránh cái ngộp từ trên cao nhìn xuống!

Đứng nhìn theo chàng, người áo vàng không khỏi xuất huyệt ướm mình.

Bất ngờ, khi Triển Mộng Bạch ra đến nửa đoạn đường, cuồng phong nổi lên, dù sao thì chàng cũng là người, cây kia to, có rễ ăn sâu vào đất, còn bị cuồng phong nổi bật gốc thay, chân chàng đâu giữ cứng như gốc cây mà hòng chịu nổi cuồng phong?

Một chân hồng, chân kia thụt luôn, toàn thân bị cuồng phong quét khỏi mặt cầu, và chàng như quả bóng lộn lên, lộn xuống theo đà gió, để rơi xuống lòng hố. Người áo vàng rú lên một tiếng kinh hoàng, lão suýt hôn mê luôn.

Nhưng chưa đến nỗi nào.

Giằng vật với gió, Triển Mộng Bạch đạp chân vào không khí, lấy đà lộn mình lên cao, phải vất vả mấy lượt, chàng mới thắng gió. Chàng chuyển mình cho rơi đúng chiếc cầu, tay chàng chụp sán cầu, tay nhún mạnh, mình đu lên, chàng chỉ lộn thân thể một vòng, là rơi xuống bờ bên kia trên gành đá.

Đứng lên được, chàng nhìn về hướng người áo vàng, vẫy tay, cao giọng nói:

- Tiền bối! Tại hạ đi đây!

Quay mình lại, chàng tiến tới, trước mặt chàng là lớp sương mù.

Người áo vàng thở phào. Rồi lão nhún chân, bắn tung mình lên, bay đi như chim nhạn...

Triển Mộng Bạch đã đi được một đoạn đường rồi.

Dĩ nhiên, chàng cẩn thận từng bước một, qua một lúc, chàng nhận con đường rẽ qua hai ngã.

Một trong hai con đường đó, lát đá trắng, nhẵn bóng, hai bên lại có những hàng hoa thơm cỏ lạ, cả hoa lẫn cỏ đều bốc mùi thơm phưng phức.

Con đường kia lát toàn bằng đá đen, khúc chiết, quanh co, cây hai bên gieo trồng che hết lối, gió từ đâu cuốn đến, đường đi lại gồ ghề, ác độc. Cũng chẳng có lý do trách cứ, bởi đừng ai đến đây thì chẳng lẽ những cơ quan đó tự động bỏ đi tìm người mà hãm hại?

Tìm đến đây, sanh sự với người ta, toan hãm hại người ta, thì người ta phải có quyền bố trí cuộc phòng thủ, người ta có quyền hạ sát kẻ nào định cướp sự sống của người ta đó chứ?

Tuy nhiên, nếu có trách chẳng, là nên trách cái người an bài một hệ thống phòng thủ như thế này, một hệ thống đòi hỏi quá nhiều nhân lực và tài lực. Như vậy là phí phạm, như vậy là ích kỷ quá, thiên về cá nhân quá.

Như vậy là tham sống! Huống chi cuộc sống lại biệt lập với đời, sau hệ thống phòng thủ, biến bên trong thành một cấm địa!

Sau một lúc suy tư, niềm chán nản tiêu tan, chàng phấn động tinh thần, hú vọng một tiếng dài, đoạn nhún chân lao mình vào hang bên hữu.

Trái ngược với hang bên tả, hang này lại lạnh không tưởng nổi.

Gió lạnh luôn luôn hú dài, làm cho cái lạnh thêm lạnh với tiếng hú rợn người đó.

Tiếng gió càng phút càng lộng lên quái dị, mường tượng như tiếng hét là của người, của ngựa, tại chiến trường.

Tự nhiên, Triển Mộng Bạch phải tưởng là trong hang này có mai phục rất nhiều cơ quan.

Tưởng như vậy là do trực giác, phàm ai học võ đến một mức độ khá cao rồi, thì trực giác rất nhạy, chưa thấy nguy cơ mà cái tâm giao động, bắt buộc con người phải cẩn thận đề phòng.

Nhún chân vọt mình vào hang, để lấy cái đà cho tinh thần, song vào hang rồi, chàng chậm chân lại liền, từ từ bước từng bước một.

Cứ bước đi một bước, chàng lại đảo mắt quan sát, rồi lắng tai nghe ngóng, khi chắc ý rồi, mới bước tiếp bước nữa.

Bỗng, bừ bên vách đá của lòng hang, một tiếng cách vang khẽ, liền theo đó, một đợt gió quét tới.

Tiếng gió mường tượng tiếng một ngọn thương do cao thủ phóng sang địch.

Triển Mộng Bạch không dám chậm trễ, nhảy vọt tới trước, chân chưa chạm đất, một tiếng cách khác từ bên vách hữu phát ra, cũng một ngọn trường thương lao vút đến chàng.

Lòng hang đen tối tăm, ngọn thương phóng ra, chớp lên, rồi tắt.

Một lần nữa, Triển Mộng Bạch tránh khỏi sự ám toán của đối phương.

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ta chọn sai đường?

Vừa lúc đó, từ nơi vùng tối xa xa, phía trước mặt, hai điểm sáng chợt hiện lên.

Hai điểm sáng lao nhanh về phía chàng, phảng phất đôi mắt thú.
Con thú đó, nếu thật sự là một con thú, thì nó phải to lớn lắm, nó to
độ loại thú giả mộc ngư lưu mã của Gia Cát Võ Hầu ngày trước.
Thoáng mắt nó đã đến nơi.
Thì ra, chính là một con thú thật, nơi miệng nó có một vải lụa thòng
dài, trên vải lụa có mấy chữ:
- Cốc chủ ra lệnh, miễn trừ cái kiếm sát tại thương lâm!
Thì ra nơi chàng đi qua đây, là một khu rừng thương, thảo nào lại
chẳng có những ngọn thương đâm ra bất ngờ!
Thú xuất hiện với vải lụa có chữ, Triển Mộng Bạch lại càng kinh dị, lại
nghĩ:
- Cốc chủ quả thật có tài thông thiên triệt địa! Biết được ta đang ở nơi
đây, hẳn cũng biết luôn là ta định vào hội kiến với lão!
Bất giác, chàng rợn mình thảm khiếp phục con người phi thường đó.
Quái thú chừng như hiểu là chàng đã đọc xong vải lụa, lập tức nó lòn
đầu dưới hạ bộ của chàng, đội chàng lên.
Thành thử, chàng ngồi yên nơi cổ nó.
Chàng cứ để yên vậy, xem con thú sẽ làm gì kế tiếp.
Nó quay mình, chạy trở lại, cũng nhanh như lúc vào, thoáng mắt nó
đưa chàng ra khỏi con đường tối tăm đó.
Bây giờ chàng mới thấy toàn thân nó có một lớp lông màu hồng,
không phải sư tử mà chẳng phải ngựa, song nó lại mừng tượng hai
thứ thú đó.
Đôi mắt nó sáng lạ lùng.
Chàng nhảy xuống đất, nó gương mắt nhìn chàng, chàng điểm một
nụ cười, thốt:
- Đa tạ người đưa ta thoát khỏi chỗ hiểm nguy!
Nó nghe rằng, miệng nó hặc hặc như cười, rồi nó gật gật đầu, đoạn
bằng mình trong lớp sương mờ.
Thêm một bằng chứng xác nhận sự nhận xét của Triển Mộng Bạch là
cốc chủ có tài quán thế mới nuôi dưỡng nổi loại thú thông minh như
vậy.
Chàng ngẩng mặt nhìn lên, thấy một hòn núi đao.
Đao, chẳng phải loại vũ khí do con người chế tạo, những thanh đao
này, bằng đá, nhọn chơm chớm, thỉnh thoảng, ở một vài nơi, có hình
tượng cũng bằng đá, nằm vắt ngang trên những mũi đao, mặt nhẵn
nhó, tựa hồ đau đớn lắm.
Có rừng thương! Có núi đao!
Chủ nhân nơi đây quả thật lập dị, mà lập dị một cách tân kỳ lập dị
đáng phục chứ không đáng chê!

Trước núi đao có tượng hình phán quan, tay cầm kiếm, mũi kiếm chỉ về núi đao.

Triển Mộng Bạch do dự.

Trong núi đao, rải rác có những tượng hình quỷ sứ, mặt ngựa đầu trâu, trông rất đáng sợ.

Nhưng, người áo vàng đã bảo là chàng nên do theo hướng chỉ của những mũi kiếm, mũi đao mà tiến tới, thì còn do dự làm chi cho mất thời giờ?

Lập tức chàng phóng chân chạy bay lên núi đao.

Bỗng nhiên, giữa những ngọn đao dựng đứng đó, một bóng người hiện ra!

Một người thật sự hiện ra trong trường hợp này chẳng khác nào một bóng quỷ!

Bóng người hiện đột ngột quá, Triển Mộng Bạch không khỏi giật mình, vô hình trung, chàng chạy trở lại, xuống phía chân núi.

Người vừa hiện ra đó, từ trên đầu núi, bật cười vang, thốt vọng xuống:

- Cái mặt to bằng hạt đậu, thế mà cũng đòi vào Đế Vương Cốc!

Ngọn núi đao này, dĩ nhiên là không lớn lắm, lên đỉnh cũng gần, mà từ trên thốt vọng xuống nghe cũng rõ ràng như đối diện đàm thoại.

Triển Mộng Bạch nổi giận, lại vọt mình trở lên, đồng thời quát:

- Nếu ta biết được trong cốc toàn là một lũ chuyên nấp trong tối tăm, kín đáo dọa nạt thiên hạ như thế này, thì dù mang xe mà thỉnh ta, ta cũng chẳng đến!

Vừa quát, chàng quắc mắt nhìn người đó.

Người đó, là một lão nhân lưng gù, tóc bạc râu cũng bạc, mà lại mọc lan tràn khắp mặt.

Lão nhân vận chiếc áo gai.

Lão nhân bật cười lớn:

- Gan người không đáng kể, khoa ăn nói của người hay quá chừng!

Lên đây! Lên đây mau, mình đàm đạo một lúc!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Thiếu gia, không thích nói chuyện với những kẻ chuyên nấp trong bóng tối, làm trò quỷ dọa sợ người, đừng mong ta chịu đối diện với người. Hãy tránh ra cho ta đi!

Lão nhân gù vụt đứng lên, cao giọng quát:

- Tiểu tử này vô lễ quá chừng. Người biết lão phu là ai không?

Giọng nói của lão ồn ồn như tiếng trống, thân hình của lão cũng rất to, với giọng nói đó, thân hình đó, hẳn lão cũng có oai khí, nếu lão không có cái gù ở lưng, thì đúng là một thiên thần. Cái gù đó tạo cho

lão một vẻ khô hời, làm giảm bớt đi phần nào oai khí.

Lão xuất hiện, Triển Mộng Bạch không ngán, trái lại chàng còn ưỡn ngực nghênh nghênh lão.

Lão quắc mắt nhìn chàng, chàng quắc mắt nhìn trả, bốn mắt chống nhau, chẳng mắt nào nháy.

Một lúc lâu, Triển Mộng Bạch quát:

- Bất chấp người là ai, phải tránh xa ra, tránh cho thiếu gia bước tới!

Lão nhân đột nhiên bật cười hắc hắc, cười mấy tiếng, thay vì tránh qua một bên, lão lại ngồi xuống, ngồi xong, lão lắc đầu, thốt:

- Tránh cho người đi qua à? Đâu có dễ dàng quá như vậy, tiểu tử!

Triển Mộng Bạch gắt:

- Không dễ dàng thì làm sao? Người muốn đánh nhau phải không?

Lão nhân gù lại lắc đầu:

- Ta với người không oán không thù, thì đánh nhau thế nào được?

Có ai làm một việc vô lý như vậy không chứ?

Triển Mộng Bạch kinh ngạc:

- Không tránh đường, mà cũng không chấp thuận đánh nhau, thế thì người muốn gì?

Lão nhân hỏi:

- Người có dám đánh cuộc với lão phu không? Lão phu thích đấu trí hơn đấu thủ!

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Đấu lực, ta còn không sợ, sợ gì đấu trí?

Lão nhân thích chí cười lớn hơn chàng:

- Được rồi! Lão phu và người đánh cuộc, nếu người thắng ta sẽ để cho người đi thông thả, còn như ta thắng người, thì người lập tức trở lại.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Cách thức đánh cuộc như thế nào?

Lão nhân gù chớp chớp mắt, ra chiều suy nghĩ, một lúc lâu lão đáp:

- Lão phu hỏi người ba câu, người đáp được, kể như người thắng.

Đáp không được, là bại.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Ta bằng lòng!

Lão nhân cũng gật đầu:

- Thế thì ngoéo tay!

Song phương đưa tay ra ngoéo xong.

Bỗng lão nhân đưa cười ha hả, kêu lên:

- Ngươi là ngu! Tiểu tử ngu quá!

Triển Mộng Bạch nổi giận hét:

- Người nói ai ngu?

Lão nhân cười vang:

- Chẳng lẽ lão phu tự mắng mình ngu? Ngoài người và lão phu ra, còn có kẻ thứ ba nào nữa chứ? Lão phu cho là người ngu vì người chẳng thấy cuộc cá bất công bình! Lão phu thua, thì chẳng làm sao cả, còn người thua, người lại phải bỏ ý định. Người thiệt thòi hơn lão phu nhiều!

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Ta chẳng bao giờ thua! Biết như vậy nên ta bất chấp mọi điều kiện của người!

Lão nhân sửng sờ. Nhưng rồi lão hỏi:

- Câu thứ nhất đây nhé! Chiếc đầu người nặng bao nhiêu cân?

Triển Mộng Bạch không do dự:

- Nhẹ hơn đầu người một cân!

Lão nhân giật mình:

- Làm sao người biết được?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Người không tin thì đem hai chiếc đầu mà cân thử!

Lão nhân nổi giận:

- Nhưng người đáp như vậy, đâu phải đáp? Lão phu hỏi, cái trọng lượng của chiếc đầu người thật sự là bao nhiêu kia đó mà!

Triển Mộng Bạch so vai:

- Thì ta đã nói, nó nhẹ hơn đầu người một cân, nếu muốn biết trọng lượng thật sự của ta, người cứ trừ trọng lượng người với một cân là biết ngay.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Thế đầu ta nặng bao nhiêu?

Triển Mộng Bạch hỏi lại:

- Phải người đề cập đến câu thứ hai chẳng?

Lão nhân giựt mình, suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu:

- Cũng được. Cứ kể là câu thứ hai đi!

Triển Mộng Bạch đáp:

- Đầu người nặng hơn đầu ta một cân!

Lão nhân hét:

- Đáp như vậy là đáp cái quái gì?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Chứ người không biết đầu người nặng bao nhiêu sao? Giả như ta nói nặng đúng mười cân, người không tin thì sao? Chẳng lẽ ta chặt đầu người, đem cân cho người thấy người mới chịu tin.

Lão nhân hét:

- Lão phu chịu bại! Còn một câu, lão phu bỏ luôn! Người cứ đi tới, lão phu không ngăn trở!

Đoạn, lão bật cười ha hả, cười một lúc, nhún chân nhảy vọt đi.

Triển Mộng Bạch nhìn theo bóng lão, thầm nghĩ:

- Có lẽ lão ấy là lão già gù mà người áo vàng đã nói với ta! Song lão hỏi quá dễ! Lão hỏi dễ như vậy, thế mà tại sao nhiều người lại khổ với lão? Tại sao từ xưa đến nay, ít có kẻ đối đáp thông suốt những câu hỏi của lão?

Dù sao, thì chàng cũng thắng cuộc, điều đó làm cho chàng cao hứng vô cùng.

Chàng chạy băng băng xuống triền núi phía bên kia.

Không lâu lắm, chàng đến một đoạn đường, có hai lối rẽ, một tả một hữu.

Giữa hai lối rẽ, phía trước mặt của chàng, là một cái hố quá sâu, bên dưới hố, có người, có thú, hỗn tạp, đáy hồ xem ra rất sâu.

Chàng không ước độ được chiều sâu, vì sương mờ bao phủ nơi miệng hố, che khuất bớt nhãn lực.

Một tượng hình phán quan được dựng lên bên hố, có râu quăn tròn hết sức hãi hùng, một tay đang bợ hàm râu, tay kia cầm kiếm, mũi kiếm chỉ về cái hố.

Triển Mộng Bạch sửng sò, thầm nghĩ:

- Nhảy xuống hố? Đường gì lại chọn dưới đáy hồ mà đi?

Gió từ đâu lộng về, gió vi vu cuốn xuống lòng hố, rồi lồng lộn trở lên trên, mang theo tiếng hú như quỷ rêu.

Chàng rùn đôi gối, phóng mình xuống hố liền.

Trong bóng tối mờ mờ, một giọng nói vang lên:

- Tiểu tử đó khá lắm! Động khí cao lại ngoan ngoãn nghe lời!

* * * Xuống tới bên dưới, Triển Mộng Bạch nạt lớn:

- Ai?

Chàng đảo mắt nhìn quanh.

Thì ra, người và thú chàng trông thấy từ bên trên chỉ là những tượng hình người và tượng rắn bằng đá nằm lẫn lộn ngổn ngang.

Nào có người sống, vật sống?

Lạ lùng thay, bên dưới đáy hố sâu, gió lộng mạnh hơn bên trên, gió uốn lộn theo phía lòng hố, vút ra thành tiếng vi vu rợn mình.

Rồi chẳng biết thật hay giả, nhiều bóng quỷ hiện ra chập chờn, chập chờn.

Triển Mộng Bạch hối hận là mình chẳng mang theo mỗi đánh lửa.

Chàng hối hận, chẳng phải vì sợ hãi, cần có lửa để gây thêm dũng khí.

Nhưng chàng nghĩ nếu đi đến những đoạn đường, mà chàng không nhận rõ, thì làm sao đi tới?

Nếu bước lệch một bước là tánh mạng đi đời.

Chàng lo, chàng tức, mồ hôi lạnh đổ ướt lòng bàn tay lúc nào cũng không rõ.

Bỗng một tiếng cách vang lên, mừng tượng tiếng nút cơ quan chuyển nhẹ.

Rồi những hình tượng đá bắt đầu di động.

Có những tượng nhảy chơi chơi, tiến đến trước mặt chàng. Những tượng đó bằng đá xám, cao khoảng tám thước, toàn thân màu xám. Tuy tượng đá chẳng phải là người sống, đó chỉ là những hình tượng, song hình tượng cử động như người sống, mà lạ lùng làm sao, tượng nặng và lớn như vậy, lúc cử động vẫn không gây một tiếng động. Triển Mộng Bạch không khỏi hãi hùng, nhưng cái gì làm cho chàng hãi hùng, là chàng sanh bực ngược lại cái đó, bởi tánh khí quật cường của bản tính.

Chàng hét lên:

- Yêu ma quỷ xứ tự phương nào hiện đến đó? Hãy lui mau!

Vừa hét, chàng vùng chưởng đánh tứ tung. Chưởng phong rít vù vù.

Cho dù là tượng đá cũng không thể chịu nổi.

Ngờ đâu chưởng phong cuốn tới, chạm vào tượng đá, tượng đá không vỡ, bất quá chỉ chao chao một chút thôi.

Còn chưởng lực của chàng chạm vào tượng đá rồi tan biến mất.

Triển Mộng Bạch xuất mồ hôi lạnh, quát lên:

- Người hay quỷ?

Trời!

Tượng đá lại bật cười, mà tiếng cười lại vang lên ken két như tiếng kim khí mài vào nhau.

Rồi một âm thanh tiếp theo, âm thanh vang lên rõ ràng, từng tiếng:

- Người nghĩ, ta có giống người chăng?

Tiếng cười, chẳng phải là tiếng người cười rồi, mà tiếng thốt, tuy rõ ràng từng tiếng, cũng chẳng phải âm thanh của người nói.

Triển Mộng Bạch lại quát:

- Dù người là quỷ, Triển Mộng Bạch này cũng quyết đấu với người một trận!

Tượng đá bật cười quái dị:

- Cần chi phải giao đấu? Nếu người dám sờ đến chóp mũi của ta, ta cũng cho rằng người là đáng anh hùng rồi!

Trước khi nói tượng đã cười, khi nói dứt, tượng đã cũng cười, âm thanh gieo lạnh.

Và Triển Mộng Bạch rợn người. Đánh đá, vung kiếm chém bất cứ nơi nào trên mình tượng đá, chàng cũng dám làm.
Chàng có thể chấp nhận một cuộc đấu, dù sao trong cuộc đấu chàng lần đùng ra mà chết, chàng vẫn dám làm.
Chứ bảo chàng sờ chóp mũi của tượng đá, nhất định là chàng không cao hứng lắm.
Không cao hứng, chàng phải do dự.
Biết đâu nơi chóp mũi chẳng có cơ quan, và chạm vào cơ quan đó, thì những biến hóa phát sanh? Biến hóa từ tượng đá và biến hóa từ bốn phía?
Tượng đá lại tiếp tục cười quái dị và tiếp tục thách:
- Người dám hay không dám? Người có phải là đáng anh hùng hay là một kẻ khiếp nhược? Người úy tử tham sanh?
Bỗng Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ.
Chàng thầm nghĩ:
- Hẳn là lão già gù làm trò quỷ lừa ta đây!
Chàng hét lên:
- Sao lại chẳng dám?
Tượng đá nhảy lên, rồi gọi:
- Dám thì vào! Vào ngay!
Triển Mộng Bạch vụt nhảy vút lên cao đảo lộn thân hình, đầu xuống đất, chân lên trời, đảo về phía hậu tượng đá, đồng thời chàng bật cười vang:
- Thì vào đây! Ta sợ gì?
Chàng đoán đúng.
Phía sau tượng đá, lão già gù đang đứng. Chàng hạ bàn tay chụp bên hông tượng đá.
Lão có vóc to, tượng đá còn to hơn, tượng đá che khuất lão, Triển Mộng Bạch thoát đầu chưa nhận ra cứ tưởng là tượng đá di động, nói năng như người thường.
Chàng nhận thấy mười ngón tay của lão già gù ấn sâu vào tượng đá. Bám lỏng tượng đá như vậy, hẳn lão nhân phải có công lực phi thường, ít nhất cũng trên ngàn cân.
Huống chi, tượng đá to bằng hai thân vóc người thường, phải nặng không tưởng nổi? Dỡ hồng một vật nặng như vậy, lão phải có một thần lực vô song!
Lão nâng tượng đá nhảy nhót, nhưng lão vẫn giữ nó hồng khỏi mặt đất.
Duy trì một vật nặng như vậy khỏi mặt đất qua một thời gian lâu, lại giữ được tự nhiên, phải kể là công phu nội lực của lão hùng hậu

không tưởng nổi.

Còn một đặc điểm khác, chứng tỏ cái tài tuyệt diệu của lão, là mang một vật nặng như vậy, lão xô dịch mà chẳng hề tạo ra một tiếng gió nào!

Bây giờ, trò đùa của lão đã bị Triển Mộng Bạch khám phá rồi, lão bật cười vang dội.

Lão buông tượng đá, tán:

- Tiểu tử quả quá gan to! Lão phu dọa thế nào, ngươi cũng chẳng khiếp!

Triển Mộng Bạch nạt:

- Lời nhảm nên cất nó lại, dành khi nào rảnh hãy nói lên, hiện giờ thì trao đây cho ta!

Lão già gù trở mắt:

- Trao cho ngươi? Trao cái gì?

Triển Mộng Bạch trở về với lễ độ, song lễ độ Ở trong lời nói, chứ cái ý vẫn ngang ngạnh như thường:

- Chiếc đầu của các hạ!

Lão già gù biến sắc, trong khi Triển Mộng Bạch đưa tay chỉ về phía chiếc đầu của lão nhân.

Lão hấp tấp hỏi:

- Ngươi... ngươi muốn gì?

Triển Mộng Bạch cười hì hì:

- Tại hạ bảo các hạ trao chiếc đầu chẳng phải bảo các hạ cắt mà trao, các hạ cứ ngheh cổ, chìa nó sang đây, cho tại hạ sờ chóp mũi như các hạ đã thách thức!

Lão nhân gù nổi giận:

- Ta bảo ngươi sờ mũi tượng đá, chứ có bảo ngươi sờ mũi ta đâu?

Kẻ nào dám vuốt mũi ta? Kẻ nào chứ?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Thế là các hạ ngụy biện! Được rồi, các hạ quý cái chóp mũi thì thôi vậy, tại hạ không đòi vuốt nữa đâu.

Rồi chàng phát ổng tay áo, không buồn nhìn qua lão nhân gù, chuyển mình chạy đi.

Lão nhân gù hét lớn:

- Đứng lại!

Đoạn lão tiếp luôn:

- Ai dám cho rằng lão phu ngụy biện? Nói lão phu ngụy biện có khác nào mắng lão phu nuốt lời?

Lão sôi giận cực độ, mớ tóc bạc dựng đứng lên, đôi mắt lão long sòng sọc.

Triển Mộng Bạch dừng chân, quay đầu, lạnh lùng thốt:

- Nếu các hạ không ngại biện, không nuốt lời, thì xin bước tới đây, nghênh mặt cho tại hạ vuốt mũi!

Lão nhân gù cãi:

- Lão phu nói là cho người vuốt mũi tượng đá kia mà!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Tượng đá phát thoại, hay các hạ phát thoại?

Lão nhân gù sửng sò.

Một phút qua, lão buông tiếng thở dài, toàn thân nhún lại vì thất vọng, chán nản, rồi lão nhẹ buông tiếng:

- Người nói đúng! Chính lão phu phát thoại!

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Người nào phát thoại là người đó đưa mũi! Không chịu đưa mũi là ngại biện, là nuốt lời.

Chàng vẩy tay tiếp:

- Người nào phát thoại đâu? Không ngại biện đâu? Không nuốt lời thì bước lại đây, đưa mũi đây.

Lão nhân gù lùi lại mấy bước, vòng tay chào:

- Tiểu huynh đệ Ơi! Miễn là tiểu huynh đệ đừng sò vào chóp mũi của lão phu, thì thôi, lão phu sẽ nhắm mắt để cho tiểu huynh đệ muốn làm chi thì làm.

Triển Mộng Bạch thản nhiên:

- Các hạ không cho sò mũi thì thôi vậy!

Chàng lại vọt đi.

Bỗng chàng thấy hoa mắt, liền theo đó, lão nhân gù đã đáp xuống trước mặt chàng.

Lão cười ve vuốt hỏi:

- Lão phu có một thanh kiếm bén, định tặng cho tiểu huynh đệ, chẳng rõ tiểu huynh đệ chịu nhận hay chẳng?

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Tại hạ thu nhận làm gì?

Lão nhân gù lắc đầu, tỏ rõ đau khổ, rồi hỏi tiếp:

- Thế thì lão phu đưa tiểu huynh đệ vào cốc, tiểu huynh đệ chịu chẳng?

Triển Mộng Bạch lại cau mày:

- Tại hạ đâu có mượn các hạ đưa?

Lão nhân gù thở dài:

- Không lẽ tiểu huynh đệ nhất quyết phải sò cho được chóp mũi của lão phu? Mà chẳng lẽ lão phu từ chối, để mang tiếng nuốt lời? Tiểu huynh đệ không bằng lòng cho lão phu đổi chác sao? Tiểu huynh đệ

Oi, lão phu muốn tránh tiếng bội tín, thế mà tiểu huynh đệ không cho, ác lắm đó!

Triển Mộng Bạch phì cười:

- Nếu các hạ là người nuốt lời, bội tín, thì đã động thủ sát hại tại hạ rồi, tại hạ đâu còn sống mà đứng tại đây, đối thoại với các hạ?

Lão nhân gù gương tròn đôi mắt nhìn sững chàng:

- Tiểu huynh đệ tin chắc là lão phu chẳng phải kẻ nuốt lời, bội tín?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tự nhiên không phải!

Lão nhân gù ngẩng mặt lên không, bật cười lớn, cười một lúc rồi lão thở dài:

- Tuy vậy lão phu cũng phải để cho tiểu huynh đệ sờ chóp mũi mới được!

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, hỏi:

- Tại sao?

Lão nhân gù thở dài:

- Bình sanh, lão phu nói làm sao, là giữ đúng làm vậy, dù hiện tại, người không trách cứ lão phu, song trong lương tâm của lão phu trách cứ, như thế làm sao lão phu an ổn được? Trừ ra...

Triển Mộng Bạch bật cười, chặn lời:

- Vậy thì các hạ hãy đáp một câu hỏi của tại hạ. Tại hạ hỏi, các hạ đáp, thì cảm như tại hạ sờ mũi cái hạ, và các hạ bằng lòng cho sờ. Như thế được chăng?

Lão nhân gù hân hoan ra mặt:

- Phải đó, tiểu huynh đệ! Người đúng là một người tốt, vô luận người hỏi gì, nếu lão phu biết là lão phu nói ngay, đúng sự thật!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Cái lão này xem ra rất thành thật, giàu nhiệt tâm, tuy nhiên tính khí của lão còn trẻ quá chừng. Chắc là ta hỏi, lão sẽ chẳng đáp đối với ta đâu!

Chàng chỉnh nghiêm thần sắc hỏi liền:

- Các hạ có biết chủ nhân Tình Nhân Tiễn là ai chẳng? Và loại ám khí đó, tại sao nó lợi hại cực độ như vậy?

Lão nhân gù cau mày, lắc đầu:

- Tình Nhân Tiễn? Tình Nhân Tiễn là cái gì? Lão phu chẳng biết nổi!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Các hạ là người trong Đế Vương Cốc, tại sao chẳng biết loại ám khí tuyệt độc đó chứ?

Lão nhân gù trở mắt:

- Tình Nhân Tiễn với Đế Vương Cốc có quan hệ gì?

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Chàng thầm nghĩ một chút, đoạn hỏi:

- Các hạ có đoán định là trong Đế Vương Cốc chẳng một người nào có liên quan đến Tình Nhân Tiễn chẳng?

Lão nhân gù lắc đầu:

- Làm sao lão phu đoán định chắc chắn được? Tất cả những gì trong Đế Vương Cốc đều kỳ quái, con người cũng là những quái vật luôn, lão phu làm sao biết được việc làm của những quái vật?

Triển Mộng Bạch làm trầm ngâm một lúc, rồi buông gọn:

- Đa tạ!

Chàng biết rõ lão nhân già không nói dối.

Lão đã không biết, thì còn hỏi chi nữa? Chàng quay mình thoát đi liền.

Lão nhân gù quát:

- Hãy khoan!

Triển Mộng Bạch dừng chân, day đầu lại, trông thấy lão ta bước tới mấy bước, đến một tượng đá, lão mò mò một chút. Một tiếng vang lên khẽ, nơi vách đá, một vọng cửa hiện ra.

Lão nhân gù buông gọn:

- Đi ngõ này mau đến nơi hơn!

Triển Mộng Bạch không hề do dự, vòng tay cảm tạ, đoạn tung mình vút vào vọng cửa đó ngay.

Bên trong khung cửa, là một con đường dài, hai bên đường có đèn mắc trên vách.

Lão nhân gù gọi với theo:

- Cam đảm lên, tiểu huynh đệ. Cứ đi đi!

Một tiếng cách thứ hai vang lên, cánh cửa đóng lại liền.

Không có lối trở ra, Triển Mộng Bạch chẳng hề nao núng, chàng cũng chẳng cần quay đầu nhìn lại, ngang nhiên tiến tới.

Chàng vừa đi, vừa nghĩ thầm:

- Lão nhân gù bảo ta cam đảm lên, hẳn là phía trước có những gì đáng sợ lắm!

Nhưng chàng không hối hận vì đã quá tin vội cái lão nhân gù.

Dù thật sự lão có lừa chàng, chàng cũng ưng thuận với số phận, hướng hồ lão chẳng có vẻ gì tỏ ra ác ý.

Đường đi hơi chênh xuống và rất dài.

Đèn hai bên phía vách núi sáng quá, chứng tỏ nơi đây là lối thông thương thường xuyên, và chắc chắn là phải có người qua lại hàng ngày.

Chàng không muốn mang tiếng là con người hèn khiếp, len lén âm

thầm vào khu vực tư riêng của ngoại nhân, nên không cần phải nhẹ bước, chân chàng nện mạnh, những bước chân nặng nề trong địa đạo đương nhiên phải vang rền.

Tiếng dội của bước chân từ bốn phía vọng về chàng, tiếng dội đó phải được loan truyền đi rất xa.

Không lâu lắm, có người ở phía trước quát to:

- Kẻ nào dám đi loạn trong ngõ bí mật?

Triển Mộng Bạch bất chấp là ai, cao giọng đáp ngang:

- Ta!

Người đó tựa hồ sửng sờ, nín lặng một lúc lâu, sau đó mới thốt với giọng phẫn nộ:

- Ta? Ta là ai? Con đường này dành cho ai, người biết không?

Triển Mộng Bạch ngạo nghễ:

- Ta làm sao biết được?

Người đối thoại chùng như sửng sốt hơn, nín lặng thêm một lúc nữa.

Sau cùng người đó thốt:

- Vô luận người là ai, nếu ta đếm đủ ba tiếng mà người không quay đầu chạy trở lại, thì đừng trách bỗn cô nương hạ độc thủ!

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Thế ra người là một nữ nhân! Mà lại là một thiếu nữ, nên mới xưng bỗn cô nương!

Thiếu nữ mà có cái giọng nói như quỷ khóc, như sói tru! Bình sanh ta chưa từng nghe một âm thanh quái dị như vậy! Người có âm thanh đó, hẳn phải quái dị luôn! Một quái nữ!

Nữ nhân đó nổi giận:

- Người cười ta? Được rồi, thử xem người còn mấy phút sống nữa để cười!

Tuy bật cười, tuy buông giọng châm mĩa, Triển Mộng Bạch ngẫm vận công, giới bị sẵn sàng.

Chàng lại bước nhanh, ý chừng như muốn đối diện với nữ nhân gấp.

Phía trước, nữ nhân gắt:

- Tiểu Hồng! Cẩn gã đó cho ta! Cẩn mạnh!

Triển Mộng Bạch lại cười vang:

- Tiểu Hồng? Là người, hay ai khác? Người cũng biết cẩn nữa sao?

Triển Mộng Bạch nhận ngay chính là con thú vừa giống ngựa mà cũng vừa giống sư tử trước đó đã đưa chàng thoát qua thương lâm. Quái thú rống lên một tiếng lớn, nó đã đến trước mặt chàng.

Lông của nó xù lên dưới ánh đèn hồng rực rỡ. Lông quá dài nên lúc xù lên, biến nó thành một con vật khổng lồ, lớn gấp mấy lần lúc nó mới xuất hiện.

Chiếc lưới của nó lo lo như lưới rần, song dài hơn nhiều, đuôi dài như cán cò.

Đôi mắt nó dĩ nhiên là phải to, nó gương tròn nhìn chàng như bốc lửa.

Triển Mộng Bạch phải thừa hiểu nó nhanh nhẹn như thế nào rồi. Và lại thân vóc của nó quá to, hăn oai lực của nó phải hung hãn.

Chàng không dám khinh thường, vội ngưng thần giới bị.

Lạ lòng thay, nó nhìn chàng trờ trờ một lúc, rồi gật gật cái đầu mừng tượng nó nhận ra chàng là người quen.

Sau đó nó xếp lông cúp đuôi.

Bỗng xuất hiện mấy cô nương.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Dám mong cô nương cho biết, nơi đây có phải là Đế Vương Cốc chăng?

Cái thiếu nữ đỏ mặt, một nàng cúi đầu từ từ đáp:

- Phải! Đế Vương Cốc là đây.

Bao nhiêu nàng kia lập tức bỏ việc làm, kéo đến bao vây quanh chàng.

Có mấy nàng gan lì, che miệng cười khúc khích, có mấy nàng vẫn còn thẹn thẹn, tỏ vẻ ấp úng, nhưng không dấu nổi sự hiếu kỳ.

Một nàng dạn hơn hết, hỏi:

- Người muốn tìm ai tại đây?

Bây giờ thì chính Triển Mộng Bạch bối rối trở lại, bởi chàng không quen tiếp cận nữ nhân, nhất là một số nữ nhân quan trọng như thế này bao giờ.

Bị bao vây một cách bức cận quá độ, chàng lúng túng bắt buộc phải lùi mấy bước.

Chàng bạo dạn, chúng thẹn thùng. Chàng lúng túng, chúng sanh dạn hơn. Chúng bắt đầu cười, giọng cười thỏa mãn đắc ý.

Đúng lúc đó, một tiếng quát nửa vang lên, cũng to bằng tiếng sấm.

Rồi Hoa Đại Cô vươn hai tay ra vệt các thiếu nữ.

Bốn nàng bị gạt mạnh ngã nhào.

Lập tức những tiếng cười ngưng bật.

Hoa Đại Cô mắng:

- Cái bọn liễu đầu đáng chết! Thế các người chẳng thấy hăn là nam nhân à? Sao chưa cút đi, còn chường mặt trước nam nhân?

Bọn thiếu nữ áo đỏ rất sợ Hoa Đại Cô, tất cả đều biến sắc mặt, cùng lùi ra xa, rồi phân tán, nàng nào về với công việc nấy.

Nhưng Hoa Đại Cô lại hét:

- Đi đâu? Hãy đứng lại đó tất cả cho ta!

Các thiếu nữ cùng loạt dừng chân.

Hoa Đại Cô cao giọng:

- Cấp tốc lập thành thế trận Bánh Hoa, vây tiểu tử vào giữa. Nếu chẳng có lệnh, chẳng một ai được phép nói một tiếng gì, chẳng một ai được phép loạn.

Bọn thiếu nữ vâng một tiếng.

Chúng chạy qua chạy lại, lảng xảng một lúc rồi đứng lại đúng theo vị trí của thế trận.

Tuy nhiên chúng cũng cố len lén nhìn Triển Mộng Bạch.

Hoa Đại Cô trừng mắt beo chòng chọc nhìn Triển Mộng Bạch gần từng tiếng một:

- Hoa viên này từ mười năm qua chưa hề có chân của thiếu niên nam tử, người có biết chăng?

Triển Mộng Bạch chột tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

- Thì ra nơi đây chẳng hề có bóng nam nhân từ nhiều năm qua, nên các nàng ấy thấy ta cứ nhìn tóe mắt! Ta cứ tưởng các nàng cho ta là một quái vật!

Bởi suy nghĩ về điểm đó, chàng chưa kịp đáp lời nữ nhân.

Hoa Đại Cô hét:

- Lão nương hỏi, người có nghe chăng?

Bây giờ bà xưng là lão nương. Từ cô nương đổi giọng là lão nương.

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Người hỏi ta có biết tại sao hoa viên này vắng bóng nam nhân từ mười năm rồi?

Hoa Đại Cô hừ một tiếng:

- Ta tưởng đâu người điếc!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Không điếc đâu, có điều ta chẳng muốn đáp lời! Bởi câu hỏi của người có lạ lùng gì đâu mà ta phải lưu ý?

Triển Mộng Bạch lại tiếp:

- Phạm là nam tử chánh chánh đường đường, khi nào lại chịu để bước đến thế giới của nữ nhân?

Hoa Đại Cô vẫn cao giọng:

- Bất cứ nam nhân nào vào đây rồi đừng hòng sống sót mà trở ra!

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Thật vậy ư?

Chàng nhún chân tung bỗng mình lên cao hơn trượng, uốn tiếp thân hình như con tôm ngược đầu, nhún đi, đáp xuống phía sau một khóm hoa.

Chàng nhún chân thêm một lượt nữa, thân hình lướt đi như con én

liệng, thoáng mắt đã vào khu rừng cạnh đó.

Hoa Đại Cô sôi giận cực độ, quát:

- Hay cho tiểu tử! Chạy đi đâu mà được với lão nương chứ?

Từ xa, tiếng cười sang sảng của Triển Mộng Bạch vọng lại, đồng thời chàng thốt:

- Hảo nam nhân không hề giao đấu với nữ nhân. Thiếu gia tránh các vị là lẽ đương nhiên. Chứ nào ai mà phải chạy trốn.

Hoa Đại Cô cười lạnh:

- Người chạy mà thoát được tay lão nương?

Bà vẫy tay quát:

- Các người đâu? Đuổi theo gấp! Để cho hắn thoát khỏi là tội nặng về các người.

Bọn thiếu nữ áo đỏ vâng lên một tiếng, bóng hồng phát phới cùng bay vào rừng.

Chỉ có Tiểu Hồng còn nằm tại chỗ, ngoan ngoãn như một con mèo con.

Hoa Đại Cô hét:

- Tiểu Hồng! Đuổi theo đi chứ! Cẩn hắn nát bấy cho ta!

Quái thú lắc đầu nằm nguyên như cũ.

Hoa Đại Cô nổi giận mắng:

- Người không đi? Không đi thì ngày mai chẳng có gì mà ăn!

Bà còn biết làm sao hơn, nó không chạy đi thì chẳng lẽ bà vác nó mà chạy?

Bà đành chạy đi một mình, theo bọn thiếu nữ kia.

Triển Mộng Bạch theo con đường lát đá trắng mà chạy mãi.

Rừng là khu rừng nhỏ, rừng ở giữa biển hoa, chàng chạy một lúc đảo mắt nhìn quanh, vẫn thấy hoa. Hoa trải dài đến tận phương trời, chẳng còn biết nơi nào mà chạy.

Chàng kinh hãi, thầm nghĩ:

- Hoa sao mà nhiều thế? Chẳng lẽ khu biển hoa bao trùm cả vũ trụ?

Chàng nhận định phương hướng, lấy chuẩn rồi, chàng theo chuẩn đó mà chạy đi.

Chàng chạy một lúc nữa, rồi nhìn quanh.

Thì ra chàng vẫn còn quanh quẩn trong khu vực hoa.

Chàng dừng chân lại, thầm nghĩ:

- Hắn có cái gì cổ quái ở đây chứ chẳng không.

Bỗng từ xa xa, tiếng nói của Hoa Đại Cô vọng lại:

- Biển hoa có mai phục Tiên Thiên Thái Cực trận, tiểu tử chạy đi đâu cho thoát?

Triển Mộng Bạch giật mình, chưa kịp làm gì, phía sau tiếng y phục

quét gió vút vút vọng tới.

Thoáng mắt, bọn thiếu nữ áo đỏ đã theo tới chàng.

Lạ một điều, chúng hét to nhưng mắt thì cười tình, miệng hét mà chẳng biểu lộ một oai khí nào cả, trái lại ẩn ước có vẻ cười ý nhị:

- Đưa tay cho bọn ta trối lại. Nhanh lên, không thì mất mạng với các cô nương đấy nhé.

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Các cô nương định xuất thủ?

Một nàng đáp:

- Thực sự ta chẳng muốn động thủ với người, nhưng... mà thôi, xem chiêu của ta đây.

Cầm chiếc kéo trong tay, nàng đánh chiếc kéo tới.

Triển Mộng Bạch khẽ nhích hông đảo bộ qua một bên, tránh liền.

Thiếu nữ thốt:

- Ta có nương tay cho người lắm đó nhé, người cẩn thận mà đỡ!

(Thiếu một khúc, xtl trang) Bởi những chiêu thức của chàng, do người áo vàng chỉ dạy, chuyên khắc chế vũ công của Đế Vương Cốc kia mà!

Chộp chiếc kéo của Tiểu Lan, chàng có chạm tay nàng một chút. Cái chạm đó làm nàng đỏ mặt, chừng như nàng cũng thích thú lắm.

Cho nên, kéo rơi xuống đất mà nàng không lưu ý, chỉ nhìn sững chàng. Nhìn tình tứ.

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Bốn thiếu nữ kia cũng sững sờ nhìn chàng. Chúng không tưởng nổi là trước đó, chàng không tưởng chống đỡ nổi, rồi bỗng nhiên lại phản công. Vừa phản công là dồn cả bọn vào thế bại!

Như vậy là nghĩa gì? Chàng là ai mà có tài kinh thiên động địa như vậy?

Hạ một nàng, chưa chắc ngoài đời đã có mấy tay, hà huống cùng một lúc hạ luôn cả năm nàng?

Cả năm nàng đứng sững quanh chàng, như năm hình tượng khoắc áo đỏ.

Mà chàng cũng đứng sững tại trung ương, như do dự chưa biết phải chấm điểm cho nàng nào...

Nhìn nhau mãi, Triển Mộng Bạch đắm ngượng, bất giác cúi đầu.

Hoa rưng gây niềm luyến tiếc cho bất cứ ai có chút ít nhiệt tình và Triển Mộng Bạch không khỏi băng khuôn, man mác...

Chính Hoa Đại Cô cũng kinh hãi đến sững sờ một lúc.

Bất thành linh, bà quay mình chạy đi, vừa chạy vừa kêu lên vang dội:

- Không xong! Không xong rồi! Có một xú nam nhân vào hoa viên, xú

nam nhân này có bản lĩnh phi thường.

Bà to xác, chân bà nện thành thịch trên đường.

Thì ra tuy là tổng quản hoa viên, bà chẳng biết mảy may võ công, bắt quá vừa rồi bà đánh vung vẩy vào Triển Mộng Bạch là do bà quá phần nộ.

Còn Triển Mộng Bạch né tránh chẳng phải vì bà đánh đúng chiêu thức và những chiêu thức đó trác tuyệt.

Bà nói là lược trận, chẳng qua nói cho nó oai, vừa dọa bọn thiếu nữ áo đỏ, buột chúng phải tận lực hạ chàng, vừa hống hách với chàng. Dó đó, bà đứng bên ngoài, chẳng dám vào cuộc, tiếp trợ bọn thiếu nữ áo đỏ.

Phàm ở trong một gia đình mà toàn thể nhân số đều biết võ, nếu có người nào đó không biết võ, thì đúng ra cái tài người đó chẳng có nghĩa gì, và người đó không bao giờ có phận sự ngăn chặn một kẻ gian, một kẻ địch nào.

Chứ dù sao thì họ cũng biết đâm đá chút ít.

Hoặc giả, họ nhìn mọi người tập dượt, quen mắt mà biết múa may, và họ biết họ chẳng có tài năng gì, nên không đương đầu đối địch, cho nên phải dùng cái tiếng chẳng biết võ công mà bao gồm những người đó.

Thực tế là vậy.

Mẫu Đơn, Đông Thanh, Mai Hòe, Đỗ Quyên nghe bà kêu vang, thấy bà chạy nhanh cùng giạt mình, tỉnh ngộ cùng chạy tứ tán.

Chỉ có Tiểu Lan còn đứng ững tại chỗ, si si đại đại, tuy nhiên thần sắc của nàng có biến đổi phần nào.

Nàng sợ! Nàng sợ cho Triển Mộng Bạch, chứ chẳng phải cho nàng.

Nàng run run giọng thốt:

- Đi! Đi nhanh đi! Nếu không...

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Chính tại hạ muốn gặp mặt chủ nhân, chạy đi thế nào được?

Tiểu Lan hấp tấp tiếp:

- Chủ nhân biển hoa hay chủ nhân Đế Vương Cốc? Chủ nhân ở đây rất hận nam nhân.

Vô luận là nam nhân nào, vào đến hoa viên là phải đắc tội! Người hãy chạy đi! Đừng ở đây mà bị tội!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Cô nương nên chạy đi là phải hơn!

Tiểu Lan khẽ lắc đầu:

- Không vội gì cho lắm! Tuy nhiên...

Bỗng từ xa có tiếng thét vang vang vọng đến:

- Kể nào đó? Gan to bao nhiêu, dám vào hoa viên gây náo loạn?
Tiểu Lan biến sắc giúp:
- Chạy đi! Nhanh lên đi! Kẻo không còn kịp nữa!
Triển Mộng Bạch vẫn lắc đầu.
Tiểu Lan dậm chân:
- Người... người...
Nàng bật khóc, rồi nàng chẳng biết làm sao hơn, quay nhanh mình bước đi.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 18

Đế Vương Bí Cốc

Nhìn theo dáng đi dịu dàng hầu như nhu nhược của Tiểu Lan mãi đến lúc nàng khuất mình sau những khóm hoa, Triển Mộng Bạch mới quay đầu lại.

Chàng đứng nguyên tại chỗ, thản nhiên như người dạo hoa ngắm cảnh.

Giọng nói ồ ồ của Hoa Đại Cô vang lên:

- Ở phía này, song chẳng rõ còn đó hay đã trốn đi rồi.

Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười mỉa, buông gọn:

- Tại hạ còn chờ tại đây!

Buông mấy tiếng đó, chàng hơi trầm giọng, tuy nhiên âm thanh phát đi với đầy đủ khí lực, âm thanh đó được chuyển đi rất xa.

Âm thanh đó còn loang vắng vắng trong không gian, một bóng người từ xa lao vút tới, bóng người đó từ một khóm hoa nào đó, tung bỗng lên uốn cầu vòng trong một cao độ hy hữu, nhẹ nhàng đáp xuống.

Tà áo phất phới quét gió kêu lên phần phật Triển Mộng Bạch ưỡn ngực ra một chút, không quay nhìn.

Nhưng bóng đó đã ở trong tầm mắt của chàng, tuy không nhìn chàng cũng trông thấy rõ ràng.

Vừa trông thấy, bất giác chàng run người lên. Niềm kích động bốc mạnh, trong phút giây chàng không thể tự chủ được.

Bởi bóng đó chẳng phải ai xa lạ. Bóng đó từng đồng hành với chàng trên mấy đoạn đường.

Là Tiêu Phi Vũ!

Hôm nay nàng đội một chiếc mũ màu vàng, chiếc mũ gói trọn mớ tóc

đẹp, nàng lại vận y phục chẹt, biến nàng thành gọn gàng hơn, tuy trước kia nàng cử động theo nam nhân đã gọn gàng lắm rồi. Một thiếu nữ không có vẻ gì lượt thướt như nàng hiện tại kể ra cũng rất hiếm. Bởi bất cứ nữ nhân nào vận võ phục cũng chẳng dấu nổi cái chất nữ. Nhưng có nàng dường như trời sanh ra với đặc điểm tùy thời khắc biến thể. Song dù nữ biến thành nam vẫn còn cái chất nữ thuần túy như thường.

Giả làm nam nhân, nàng cử động y như nam, tâm hồn nam, ngôn ngữ nam, âm thanh nam, chỉ có gương mặt là không nam. Chính cái điểm đó làm cho nàng khác hơn một mỹ nam tử. Trở về nữ, nàng cởi bỏ cái hơi hướm nam. Bỏ tròn vẹn, chẳng chút vương bận mảy may. Nàng là một nữ nhân, có điều cử động nhanh nhẹn một chút.

N Quanh hông nàng, có đường dây vàng, tăng thêm gọn, đồng thời làm chót rục vẻ cao quý.

Triển Mộng Bạch tự nhiên phải hiểu vào Đế Vương Cốc là phải gặp Tiêu Phi Vũ. Đã biết vậy thì chàng chẳng khi nào sửng sốt, bởi nào có gì bất ngờ đâu?

Nhưng gặp một cách đột ngột như thế này, ở tại một nơi không đúng chỗ, chưa đến lúc, thì bảo sao chàng không mất tự nhiên?

Chính Tiêu Phi Vũ nằm mộng cũng không tưởng là Triển Mộng Bạch đến Đế Vương Cốc.

Sự kinh ngạc của nàng là phải lớn hơn. Nàng sửng sờ gương mặt nhìn chàng.

Hoa Đại Cô có hiểu cái gì giữa họ? Bà đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch, nhắc lại việc qua, đồng thời bà cũng mắng luôn chàng:

- Đó, tiểu tử hôi thúi đó ngang nhiên xông vào hoa viên. Lại còn hung hăng với bọn Tiểu Lan, làm cho vũ khí của chúng...

Bà chợt nhìn Tiêu Phi Vũ, bất chợt nhìn thấy gương mặt quái dị của nàng, bà liền ngưng câu hỏi.

Dù bà có ngu xuẩn đến đâu, qua thái độ của song phương, bà cũng hiểu là họ có liên quan gì với nhau.

Rồi bà cũng sửng sờ luôn.

Bàn tay đưa ra chỉ Triển Mộng Bạch, bàn tay đó lại giữ y như vậy, mắt bà nhìn chong chong vào Tiêu Phi Vũ.

Hơn thế, câu nói ngưng song miệng bà còn há ra, chẳng rõ bà quên khép môi hay bà không thể khép.

Lâu lắm!

Tiêu Phi Vũ mới nhẹ giọng hỏi:

- Người đến đây? Tại sao?

Tại sao? Thì người ta muốn đến, người ta cứ đến, không tài thì

không vào được, có tài thì nơi nào mà chẳng vào được?
Đáng lẽ nàng hỏi chàng đến đây để làm gì mới phải.
Giọng nàng nhỏ quá, chừng như nàng cũng chẳng nghe tiếng nói của nàng.

Song Triển Mộng Bạch nghe lọt.

Hắn là chàng nghe bằng tâm, bằng ý hơn là nghe bằng tai.

Chàng đáp:

- Tại hạ...

Đến đây với niềm hận, dù sống sờ trước sự hiện diện của Tiêu Phi Vũ, chàng không quên niềm hận được, và bắt buộc phải nói đến lý do vào Đế Vương Cốc, là chàng nghe niềm hận sôi động mạnh.

Chàng đổi cái ý, sửa chữa câu nói, thay vì nhẹ giọng, chàng lại cất cao:

- Tại hạ không thể đến đây à?

Tiêu Phi Vũ vội cãi:

- Nào ai có nói là người chẳng đến được, ta chỉ muốn hỏi người...

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Hỏi cái gì? Có cái gì tốt đẹp đâu mà hỏi?

Tiêu Phi Vũ giật mình, vẽ bất bình lộ rõ trên gương mặt, song nàng cố điểm một nụ cười, nàng tiếp:

- Không có cái gì tốt đẹp thì thôi vậy. Ta không hỏi chi...

Triển Mộng Bạch hét:

- Không hỏi, không được! Phải hỏi!

Bảo là chẳng có gì tốt đẹp, có khác nào gián tiếp bảo người ta đừng hỏi?

Rồi người ta lại nói, không có cái gì tốt nên người ta không hỏi, không hỏi để cho chàng bằng lòng, cho chàng thỏa thích theo ý muốn.

Nhưng chàng không bằng lòng như vậy!

Mâu thuẫn! Tự mâu thuẫn còn mâu thuẫn với người ta!

Không, chẳng phải chàng tự mâu thuẫn với mình, chẳng phải chàng mâu thuẫn với người ta!

Bởi cái mâu thuẫn đó giả tạo, chàng biết là thái độ của chàng rất vô lý, song cần gì?

Chàng quyết sanh sự kia mà!

Thì bằng cách này hay bằng cách khác, cách nào cũng được, miễn cách đó giúp chàng sanh sự được thì thôi, chàng cứ dùng không cần chọn lựa.

Tiêu Phi Vũ sống sờ.

Nhìn chàng một lúc, nàng lẩm nhẩm:

- Người... người...

Nàng nghĩ rằng có lẽ là chàng điên mất rồi! Và nàng còn nói gì thêm nữa làm chi?

Cho nên nàng bỏ lửng câu nói.

Nàng nín lặng, Hoa Đại Cô đầu chịu nín lặng, bà ta hét lên oang oang:

- Cô nương! Tiểu tử đó, hẳn là một gã điên. Có điên mới nói năng hỗn độn, hành động hồ đồ! Trừng trị hắn mới được! Quản thúc hắn mới được! Phải giữ trật tự nơi đây! Phải duy trì trật tự mới được.

Tiêu Phi Vũ trầm gương mặt gắt:

- Ai mượn bà nhiều lời? Có cút đi nơi khác không?

Vốn tính trung thành, có điều hơi chất phát thôi, người trong cốc lại hiểu, không ai nói lời chi nặng nề đến bà, bây giờ bỗng nhiên Tiêu Phi Vũ nạt mắng, Hoa Đại Cô cho là vô lý, bất công, bà bật khóc.

Bà thốt cũng ồ ồ thì khóc cũng ồ ồ. Bà vừa khóc vừa chạy đi.

Day mặt qua gắt Hoa Đại Cô, Tiêu Phi Vũ nhìn trở lại Triển Mộng Bạch, dịu giọng tiếp:

- Chắc người có tâm sự gì, vô luận là người có điều thắc mắc gì thì cứ nói với ta...

Giọng nàng thì dịu, ánh mắt nàng thì lo lắng.

Trước những biểu lộ đó, Triển Mộng Bạch phải dịu phần nào.

Người ta có thể cứng rắn đối với ương ngạnh, chứ ai nỡ quyết liệt với ngoan ngoãn bao giờ?

Bên trong chàng nghe sóng hận tan dần, còn bên ngoài lạnh lùng còn nguyên vẹn.

Tiêu Phi Vũ thở dài nhắc:

- Nói đi! Người có tâm sự gì cứ nói.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Nói chứ! Đã đến nơi đây là phải nói, bởi muốn nói nên phải đến!

Song chưa phải lúc ta nói!

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Lúc nào mới là lúc phải nói?

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt cao hơn một chút:

- Gặp thân phụ cô nương!

Tiêu Phi Vũ lấy làm kỳ.

Nàng gương mặt nhìn chàng, cố tìm hiểu những gì ẩn chứa trong câu nói của chàng.

Một phút sau, nàng hỏi:

- Gia gia ta? Người muốn gặp lão nhân gia để làm gì?

Triển Mộng Bạch hừ lạnh:

- Để làm gì? Thì cô nương cứ đợi đến lúc tại hạ gặp người, đến lúc đó tại hạ làm gì cô nương sẽ hiểu!

Tiêu Phi Vũ thở dài:

- Muốn gặp người chẳng phải là chuyện khó khăn, song rất tiếc hiện nay người đang tọa quang, bất cứ ai cũng không được tiếp kiến.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Cô nương cứ chỉ chỗ tọa quang của cốc chủ, tại hạ có cách gọi được người ra ngoài.

Tiêu Phi Vũ lắc đầu:

- Bất cứ việc gì người muốn ta làm, ta sẵn sàng làm. Nhưng cái việc người vừa yêu sách đó, thì...

Nàng nghiêm giọng tiếp:

- Ta không thể đáp ứng!

Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Cô nương không đáp ứng, nhưng tại hạ nhất định phải gặp người!

Tiêu Phi Vũ thở mạnh.

Lòng ngực của nàng phồng lên, hóp xuống, nhịp hơi gấp.

Bỗng nàng hét to:

- Ta mỗi lần mỗi nhịn người. Người mỗi lần mỗi khinh miệt ta!

Người... người...

người...

Nàng có tín nóng nảy, gặp sự bất bình có khác nào lửa gặp dầu, nhưng không làm gì được, nàng chụp đầu giật chiếc mũ quăng xuống đất.

Nàng chưa dứt câu, nhưng không làm sao thốt được đoạn cuối.

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Tại hạ là một kẻ hèn, khi nào dám khinh miệt cô nương? Hoặc giả tại hạ gọi hai tiếng cô nương, không xứng với thân phận của một người cao quý trong cốc chẳng? Thế thì tại hạ xin gọi là Tiêu cung chủ!

Tiêu Phi Vũ không còn dần lòng được nữa, hét lên:

- Triển Mộng Bạch! Người tưởng là... là... ta sợ người? Người tưởng như vậy phải không?

Nàng cố giữ cho đôi dòng lệ uất không tuôn ra, nhưng vô ích, đôi mi không còn là bờ đề kiên cố nữa, lệ trào không phải là từng hạt mà là tuôn trào như suối.

Triển Mộng Bạch không nỡ nhìn cái vẻ bi thảm của nàng, chuyển ánh mắt sang hướng khác, nhưng giọng vẫn lạnh lùng:

- Ở đây là lãnh địa của Tiêu cung chủ. Ở đây Tiêu cung chủ có vạn năng. Tại hạ bất quá chỉ là một phàm phu tục tử, tài chưa thành,

danh chưa có, thì làm gì Tiêu cung chủ ngán sợ?

Tiêu Phi Vũ vừa khóc vừa rít:

- Phải! Nơi đây là vùng thế lực của ta! Ta muốn... Ta muốn...

Bỗng nàng vung tay đánh ra một quyền, nhắm vào bản mặt của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch cắn răng dồn ép niềm đau xuống tận đáy lòng quát:

- Tiêu cung chủ muốn động thủ à? Được! Tại hạ xin hầu tiếp cung chủ!

Chàng vung tay nghinh đón.

Lòng đau như cắt, lệ đổ như mưa, qua màn lệ đó, Tiêu Phi Vũ có thấy chi rõ ràng?

Nàng đánh luôn ba chiêu, và chính cái uất hận điều khiển ba chiêu chứ không phải lý trí.

Tuy nhiên nàng cũng lưu tình trong chiêu thức nên công lực phát huy không quan trọng lắm.

Nàng lưu tình vì nàng đã hiểu tài nghệ của Triển Mộng Bạch. Theo nàng nghĩ thì chàng chưa phải là đối thủ của nàng. Thực sự nàng tấn công thì làm sao chàng chịu nổi?

Nhưng Triển Mộng Bạch ngày nay chẳng phải là Triển Mộng Bạch ngày xưa, dầu thời gian có cách biệt nhau chẳng xa gì.

Ví dụ Tiêu Phi Vũ có dùng tận lực bình sanh, chưa chắc nàng áp đảo được chàng.

Tuy nhiên Triển Mộng Bạch có tức uất, chứ không phản nộ, chàng cũng không dùng toàn lực phản công.

Nhờ thế song phương được vô sự, chẳng bên nào thương tổn.

Qua ba chiêu rồi, Tiêu Phi Vũ dừng tay, tuy còn khóc, nàng cũng cảm hờn gần từng tiếng qua nức nở:

- Thảo nào mà người chẳng dám xông pha vào đây, gặp ta rồi người vẫn khinh miệt ta!

Thì ra người đã học được võ công kinh khiếp...

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Tiêu cung chủ quá khen!

Tiêu Phi Vũ quát:

- Dù võ công của người có cao hơn nữa, ta cũng không sợ!

Nàng đánh ra bốn chiêu nữa, câu nói vừa dứt, bốn chiêu cũng tròn.

Lần này, nàng dùng toàn chiêu thức nguy dị kỳ bí. Lần này nàng dùng lực quan trọng hơn. Quyền phong, chưởng phong xoáy ào ào như ngàn cơn lốc, bức những hoa lá quanh cục trường bay lộn tứ tung.

Qua lớp hoa lá tung bay, ẩn ước từ xa xa có bóng người lao vút đến.

Tuy người đó lướt đi rất nhanh, xong lạ làm sao, lại không rít gió vun vút, khi đáp xuống cũng nhẹ nhàng, chừng như nhẹ hơn cánh hoa rơi.

Trước khi đáp xuống, người đó vừa cười vừa thốt:

- Phi Vũ! Ta nghe Hoa Đại Cô nói lại, là người đang ở đây tiếp khách quý, ta lập tức đến xem khách quý của người là ai, sao gặp khách quý rồi, người lại đánh đắm hung hăng thế?

Tiêu Phi Vũ nghe thình âm đó, bất giác lấy tay che mặt òa lên khóc.

Nàng thu tay về che mặt, song tay của Triển Mộng Bạch còn trong đà lao vút tới.

Hoảng quá, chàng muốn thu về, song không sao thu kịp. Muốn thu về ít nhất phải có một kháng lực nào giúp chàng để tạo cái thế mà thu hồi.

Chàng cảm chắc là tay quyền của chàng phải chạm vào mặt Tiêu Phi Vũ.

Trong khi đó, Tiêu Phi Vũ vẫn khóc, không hề né tránh.

Bóng người vừa đáp xuống, nhanh như chớp vọt mình đến, đánh hất tay của Triển Mộng Bạch lên.

Như thế chàng thu tay về dễ dàng.

* * * Người mới đến là một phụ nhân áo trắng.

Phụ nhân áo trắng lại hú vọng một tiếng dài, lùi lại mấy bước.

Lão nhân gù lúc đó vụt đứng lên, nhún chân vọt mình tới, đáp xuống khoảng giữa song phương, đồng thời quát lớn:

- Cả hai cùng dừng tay ngay!

Triển Mộng Bạch phát ổng tay áo, lấy thế lùi lại.

Nhưng phụ nhân không lùi nữa, trái lại lướt tới. Vừa lướt vừa hét lên lanh lảnh:

- Lão Lục, chẳng can gì đến người, hãy tránh qua một bên!

Lão nhân gù khoát hai cánh tay ra, thân hình của lão như cao lên hơn trước, trừng mắt hét trả:

- Ai cho rằng không can gì đến ta? Tiểu tử đó, chính ta đưa vào đây, ta không can thiệp thì còn đạo lý gì nữa chứ?

Phụ nhân áo trắng giật mình.

Chừng như bà ta có phần nào sợ lão nhân gù, cho nên, bà không hỏi gì nữa, lùi lại hai bước, lẩm nhẩm:

- Người đưa hấn vào?

Tiêu Phi Vũ cũng kêu lên:

- Lục thúc cũng biết hấn?

Lão gù hừ một tiếng:

- Thế trên đời này chỉ có mỗi một mình người biết hấn thôi à?

Tiêu Phi Vũ thoáng đỏ mặt, cúi đầu không nói gì nữa.

Lão nhân gù hướng sang Triển Mộng Bạch, tiếp:

- Tiểu tử, lão phu đưa ngươi vào đây, không ngoài mục đích cho ngươi bầu bạn với nhị đệ muội nữ...

Phụ nhân áo trắng trở mặt chặn lại:

- Cho hần hầu bạn với Tiêu Phi Vũ?

Lão nhân gù không lưu ý đến bà.

Lão cứ tiếp cho tròn ý:

- Cái tánh của nàng, tuy khó chịu thật đấy, song tâm địa của nàng rất tốt. Cho ngươi biết, ngoài thì cứng cỏi lắm, song trong tâm lại mềm nhũn lạ, ngươi cứ đối thoại với nàng, muốn nói gì, tự do nói, nhất định là nàng nghe hết, cần đáp là nàng đáp, không cần thì nàng cũng chẳng trách chi ngươi.

Triển Mộng Bạch thăm nghĩ:

- Thì ra là thế!

Lão nhân gù lại tiếp:

- Tuy nhiên, ta nhận thấy ngươi cũng to gan lắm đấy! Tại sao ngươi dám gây náo nhiệt trong Đế Vương Cốc chứ?

Triển Mộng Bạch nổi giận, gằn từng tiếng:

- Vô luận lúc nào, vô luận tại đâu, nếu có kẻ khinh miệt tại hạ, nếu có kẻ muốn động thủ với tại hạ, là tại hạ đến đó, đến ngay. Tại hạ không hề ngán sợ!

Lão nhân gù chớp mắt, điểm một nụ cười:

- Được lắm! Thiếu niên nào lại chẳng quật cường? Lão phu không lấy đó làm khó, và sẵn sàng lờ đi mà không đặt thành vấn đề về việc ngươi đột nhập Đế Vương Cốc. Nhưng lão phu muốn hỏi ngươi...

Bỗng lão trầm gương mặt hỏi liên:

- Ai truyền võ công cho ngươi?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Quan hệ gì đến các hạ mà hỏi?

Lão nhân biểu dương một oai vũ đáng khiếp, giọng nói của lão vang lên như tiếng sấm rền, nhưng Triển Mộng Bạch không hề khiếp sợ, đối đáp với lão. Tuy nhiên chàng không ngang tàng, song chẳng kém khí thế.

Lão nhân gù giật mình, một lúc lâu, lão thốt:

- Ngươi đã biết Tiêu Phi Vũ, thì lão phu...

Triển Mộng Bạch sôi giận:

- Ai biết nàng? Tại hạ có nhìn nhận như thế đâu?

Tiêu Phi Vũ run người lên, giọng nàng cũng run theo:

- Ngươi... được... tốt!

Nàng dậm chân, bất thành linh, nàng quay mình chạy đi như bay. Phụ nhân áo trắng, trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch, rồi nhìn lão nhân.

(Mất một khúc, xtl trang) Trong Đế Vương Cốc, người canh phòng chẳng nhiều, song nơi nào cũng có cơ quan báo động, tin tức truyền đi rất nhanh.

Triển Mộng Bạch, phi thân chạy miết. Bỗng chàng tình cờ gặp Tiểu Lan.

Nàng gọi:

- Công tử! Công tử!

Chùng như thốt đến đó, nàng khẩn trương lên, vừa thở gấp vừa tiếp luôn:

- Công tử cứ tránh con đường lát đá, đi mãi, đến một gian nhà xinh đẹp, nơi đó là...

Triển Mộng Bạch sáng mắt lên, hỏi gấp:

- Nơi đó là chỗ tọa quang của cốc chủ?

Tiểu Lan đảo nhanh mắt nhìn quanh rồi gật đầu.

Bỗng Triển Mộng Bạch thở dài, hỏi:

- Tại sao cô nương đem điều bí mật tiết lộ với tại hạ?

Tiểu Lan mở to đôi mắt:

- Công tử là bậc anh hùng, tự nhiên tôi muốn trợ giúp!

Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Cô nương... Mà thôi, tại hạ xin đa tạ!

Tiểu Lan buông tay:

- Công tử cứ đi! Đi nhanh đi!

Lúc đó thần sắc nàng biến đổi lạ thường, vẻ kiên quyết hiện rõ.

Buông tay rồi, nàng chớp chớp mắt, rồi vẫy tay, tiếp gấp:

- Chỉ cần công tử nhớ đến tôi là đủ! Thế nào cũng còn dịp gặp lại nhau!

Triển Mộng Bạch lại thở dài lượt nữa.

Chàng không dám quay đầu lại nhìn nàng, phóng chân chạy đi, vừa muốn đến nơi gấp, vừa muốn rời xa nàng gấp.

Nàng đã làm chàng kích động vô cùng, với cái tâm thiện lương của nàng.

Tiểu Lan đứng tại chỗ, nhìn theo bóng chàng đến lúc khuất hẳn, buông tiếng thở dài, nhưng tâm tình lại khoan khoái.

Buồn chia cách, bởi sự chia cách là lẽ đương nhiên, ít nhất cũng trong hiện tại.

Vui nghĩa cử, bởi nàng vừa làm một nghĩa cử, tuy cái việc làm của nàng chỉ có nghĩa, có đạo đối với Triển Mộng Bạch, nhưng lại là việc

bất hợp lý đối với chủ nhân.

Cần chi? Nàng cho rằng đó chẳng phải là một sự bội phản!

Vả lại, lòng nàng hoàn toàn nghiêng ngã về Triền Mộng Bạch rồi!

Nàng phải giúp chàng chứ?

Nàng có cảm tưởng là mình vụt lớn lên, mình đã trưởng thành rồi!

Không lớn làm sao được, khi nàng giúp được một bậc anh hùng?

Bỗng có tiếng quát vang lên như sấm rền. Lão nhân gù từ khu vườn hoa bay đến.

Thấy nàng, lão hét:

- Tiểu Lan! Người đứng tại đây, thế người có thấy tiểu tử chạy qua đây chăng?

Tiểu Lan cố trấn định tâm thần, lắc đầu:

- Không thấy!

Lão nhân gù vụt cười khan:

- Tiểu tử đó giỏi thật! Được rồi! Lão phu đứng đây chờ người!

Sơn cốc có núi cao bao quanh bốn phía, từ chiếc cầu cheo leo hiểm trở, đến khu vườn hoa bao la, là những cạm bẫy thuộc hệ thống bố phòng, có phần nào lộ liễu với địa thế nguy nan. Song vào bên trong bức tường thấp rồi, Triền Mộng Bạch phải nhìn nhận khung cảnh quanh mình là khung cảnh thần tiên. Tuy vẫn có những cơ quan mai phục, song những cơ quan đó được che khuất dưới những cái đẹp tân kỳ.

Bên trong tường là suối trong xanh, là đá trắng ngời, có cỏ tùng, có cỏ lạ. Nơi nào không cây lớn thì có hoa tươi, hoa đủ loại phô đủ màu. Nhà không thể đếm nóc, nhà rất nhiều, rải rác từng khu, chiếm một diện tích lớn lao, nhà dựng lên, hoặc giữa hoa hoặc trong cây, ẩn cũng nhiều, mà hiện cũng lắm!

Với số nhà đó, người ở hẳn phải là một dân tộc, một tiêu bang.

Cách trần thiết tân kỳ, vật trang trí hoa lệ, nhưng Triền Mộng Bạch đâu phải vào đây để thưởng thức cái sang cái quý của người?

Chàng đẩy luôn một cánh cửa ở hông đại sảnh, rồi bước qua.

Chàng đi ngang nhiều gian phòng, phòng nào cũng vắng bóng người. Càng vào sâu, chàng nhận ra những gian phòng càng ít. Tuy nhiên gian nào cũng trang trí cực kỳ hoa lệ, chẳng khác nào vương cung.

Đến một gian phòng bốn phía vách toàn bằng đồng, loại đồng đánh bóng sáng dùng làm gương soi.

Bên hông có bức rèm chắn, chừng như che một khung cửa.

Giữa phòng có một chiếc bàn, trên bàn có đầy thức ăn, toàn là những thức ăn sang.

Hai bên bàn có hai chiếc ghế, trước ghế có bộ chén đĩa.

Hiển nhiên bàn ăn này dành cho hai người.

Và bàn ăn chỉ vừa mới được dọn lên đây thôi, bởi thức ăn còn bốc khói nghi ngút.

Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ.

Cảnh trước mắt phải làm cho Triển Mộng Bạch hoang mang, chàng đang suy nghĩ, tìm hiểu cái đạo lý của sự tình, bỗng một tiếng cách vang lên, lối vào đã bị một cánh cửa bằng đồng bít lại.

Nói là cánh cửa, bởi nó đóng bít một lối đi, chứ thực ra nó là một bức vách bằng đồng, cũng bóng loáng như những bức vách kia. Nó đóng lại rồi, chàng xem như bốn bề liên lạc và hiện tại chàng đang ở trong một chiếc hộp bằng đồng to lớn.

Bây giờ thì chàng hoàn toàn thức ngộ, trong Đế Vương Cốc, nơi nào cũng có tai mắt, nơi nào tịch mịch lại càng có nhiều tai mắt hơn chỗ náo nhiệt.

Trong trường hợp này, chàng có lo rối lên cũng vô ích thôi, do đó tinh thần chàng trấn định lạ lùng, trấn định như chàng đang ở nhà, giữa khung cảnh an toàn tốt đẹp.

Chàng điểm một nụ cười lạnh, nghĩ:

- Ta vào đây, là xem như ta đi tìm cái chết thì các người có hiển lộng huyền hư ra sao ta vẫn khinh thường, đừng mong giờ trò trẻ đối với Triển Mộng Bạch này.

Tịch mịch!

Không gian tịch mịch đến độ hơi thở của chàng nghe rất rõ ràng.

Chàng nhìn bức rèm châu suy tư một chút, bước thẳng tới đó.

Đột nhiên sau bức rèm châu có tiếng ai đó cười lên, âm thanh trong trẻo ấm dịu.

Triển Mộng Bạch giật mình đứng lại.

Bên trong có tiếng thốt vọng ra, cũng trong trẻo, cũng ấm dịu như tiếng cười:

- Triển Mộng Bạch! Ta biết rõ người vào cốc là phải đến tìm ta!

Giọng nói hiển nhiên là của nữ nhân.

Nữ nhân nào có giọng nói, giọng cười hấp dẫn mãnh liệt như thế?

Triển Mộng Bạch cao giọng hỏi:

- Phải Tiêu Man Phong đấy chẳng?

Một tràng cười vang lên, tiếp theo là một câu nói:

- Không là ta thì là ai? Ngồi bên ngoài đó đi, Triển Mộng Bạch, ta còn bận tý việc, xong rồi ta sẽ ra tiếp người. Người thấy không? Ta dọn sẵn rượu thịt chờ người đó!

Triển Mộng Bạch hét:

- Ta có cần ăn uống chi của người? Ta có cần người chờ đâu?
Chàng vung tay vệt bức màn châu.
Bên trong tiếng cười cứ vọng ra ngoài.
Chợt Triển Mộng Bạch kêu lên một tiếng kinh hãi, buông rèm rủ xuống, rồi đứng sững tại chỗ.
Tiếng cười bên trong tiếp tục vang lên, rồi Tiêu Man Phong thốt vọng ra:
- Ta bảo người đứng bên ngoài, đừng vào đây, người ngoan cố chẳng chịu nghe! Được rồi, ta sẽ mách với nhị muội là người làm như vậy đó... cho người xem!
Triển Mộng Bạch then đỏ mặt, càng then càng sôi giận, giận cực độ, thành ra chàng cũng chẳng nói được một tiếng nào. Chàng đã thấy gì sau bức rèm châu?
Sau bức rèm châu, là một gian phòng ngủ của thiếu nữ, đương nhiên là của Tiêu Man Phong rồi.
Lúc chàng khoát bức rèm, thì Tiêu Man Phong cũng vừa tắm xong. Nàng để lộ trọn vẹn thân hình còn lấm lấm một vài hạt nước. Mùi thơm tỏa khắp phòng, mùi thơm lan ra bên ngoài, mùi của da thịt người, mùi của phấn sáp.
Không có một mảnh vải nào trên thân thể kiều diễm đó, bất quá nàng có cầm một chiếc khăn hồng lau quanh mình, nhưng khăn lau là phải di động, khăn không ngừng tại chỗ nào cả, thành ra mọi bộ phận vẫn được phơi bày như thường.
Chứng như nàng đối diện với Triển Mộng Bạch, lúc chàng nhìn vào, và ác thay, có chiếc khăn nơi này, nàng cũng chẳng chịu khó mà dùng tạm nó che đậy cái chỗ kín đáo nhất của một nữ nhân.
Nàng để lộ trọn vẹn trước mắt chàng.
Đẹp! Nhưng đẹp ở đây chẳng thành vấn đề. Điều đáng nói là bình sanh Triển Mộng Bạch chưa hề nhìn tận mắt một thân vóc lỏa lồ của nữ nhân.
Thời gian nhìn tận mắt, bất quá chỉ là một thoáng thôi, song ấn tượng quá mạnh, mạnh đến độ chàng giật bắn mình lên và có lẽ suốt đời chàng khó xóa cái ấn tượng đó phai mờ...
Mà cũng lần đầu, chàng cảm thấy cái mỹ lực của một thân vóc nữ nhân lỏa lồ mãnh liệt như thế nào!
Chàng đã gặp biết bao nhiêu gái đẹp, song có nàng nào làm dao động con tim đâu?
Bởi chàng gặp họ với đủ áo đủ quần, chàng có gặp họ trong trường hợp trần truồng đâu?
Qua phút giây kinh hoàng, chàng đâm ra ngơ ngẩn, chàng lại bực

tức mình không trấn định tâm thần, để cho cái my lực đó ảnh hưởng quá nặng, bất giác chàng hét lên một tiếng, vung quyền đâm vào một bức vách.

Chàng thấy cần phải làm một cái gì, mới phát tiết bớt sự tức uất.

Bình!

Bức vách y nhiên không hề chuyển động, không hề móp méo lún vào. Trái lại tay chàng hơi chùn.

Tiêu Man Phong từ bên trong cười vọng ra:

- Người làm gì thế? Ấn chứng vũ công phải không? Cho người biết, chất đồng đó được chế luyện rất công phu, nó cứng rắn phi thường, người đem lửa đốt ngày đêm, nó cũng chẳng mềm, đừng mong đập vỡ!

Triển Mộng Bạch quát:

- Thực sự người muốn gì?

Tiêu Man Phong cười hắc hắc:

- Ta muốn gì? Ta muốn hội diện với người, xem người ra sao chứ còn muốn gì hơn?

Nàng vén bức rèm châu, bước ra, đến trước mặt chàng.

Nàng vận chiếc áo rất mỏng, để lộ rõ những đường cong tuyệt vời của thân vóc ngà ngọc.

Triển Mộng Bạch đâu cần nhìn, dù cho nàng có khoát lên ở mình một chiếc lưới bố dày như bức tường, chàng cũng thấy rõ những đường cong đó, chàng thấy bởi cái ấn tượng vừa qua chứ lớp sa mỏng trên mình nàng không phô bày những nét đẹp ẩn ẩn hiện hiện...

Chàng quay mặt nơi khác.

Con mắt tránh được, tâm tư không tránh được, tâm tư có ấn tượng quá đậm rồi, cái điểm lạ của ấn tượng là con người cố quên, cố xóa, ấn tượng càng hiện rõ, hiện đậm nét.

Nhưng con mắt tránh được không?

Bốn phía tường, toàn là những mảnh gương đồng soi rọi rõ hình vóc của nàng. Những hình bóng đó chiếu vào mắt chàng. Chàng tránh một thân hình thực sự để phải nhìn nhiều bóng hình khác!

Hình bóng nào cũng điểm một nụ cười, cười thẳng, cười nghiêng tùy theo hình bóng hiện thẳng hiện nghiêng.

Hình bóng nào cũng tuyệt vời, nụ cười nào cũng hấp dẫn!

Uất tức đến cực độ, chàng quay nhanh người lại, vung quyền đánh ra rất mạnh.

Tiêu Man Phong sẽ uốn lưng, lạng nửa thân trên qua một bên, tránh tay quyền của chàng dễ dàng.

Nàng vẫn cười.

Nụ cười vẫn hấp dẫn.

Rồi nàng thốt:

- Gian mật thất này, do sáng kiến của ta kiến trúc lên, ngoài ta chẳng ai mở ra được, chẳng một ai phá nổi, dù người đánh chết ta, người cũng không ra khỏi! Và lúc đó thì...

Nàng chớp mắt, ánh thu ba ngời lên, mỹ lực càng bốc mạnh.

Nàng tiếp luôn:

- Ta chết, sau đó người cũng chết theo, một ngày nào, người ta phá gian mật thất này, sẽ thấy ta và người cùng chết nơi đây, người nghĩ họ sẽ có ý tưởng như thế nào về chúng ta?

Về hai thiếu niên nam nữ cùng chết nơi phòng kín?

Triển Mộng Bạch sôi giận:

- Cô nương... cô nương...

Tiêu Man Phong bật cười khanh khách:

- Họ sẽ cho rằng, chúng ta là đôi tình nhân, chúng ta chết vì tình, chết vì nhau. Người biết chưa? Thật là oan uổng cho chúng ta!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Tài năng, trí tuệ, can đảm trong trường hợp này đều vô dụng trước thiếu nữ quái đản!

Chàng thở dài!

Phần nộ làm chi? Khi chàng cảm thấy bất lực trước một kẻ không giữ được bình thường, thì phần nộ chỉ khổ thân.

Tất cả đều vô ích trước cái bất thường, phi lý.

Tiêu Man Phong vẫn cười dòn!

- Người thở than? Thở than làm gì? Ta chưa chết mà! Ta chưa chết, người hẳn phải còn sống, chúng ta chưa chết vì nhau, chết vì tình, thì có ai nghi ngờ chi mà người kêu khổ?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Ta với người không oán nhau, tại sao người hại ta? Tại sao người tạo khổ cho ta?

Tiêu Man Phong cười tươi:

- Người nói chi? Ta hại người? Ta tạo khổ cho người? Sao người hẹp lượng thế? Người xem kia, rượu có, thức ăn có, lại do ta dọn sẵn chờ người, ta tình nguyện hầu rượu người, ta làm thế là hại người, tạo khổ cho người à?

Nàng bước đến một chiếc ghế, ngồi xuống, đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện, bảo:

- Lại đó mà ngồi, ngồi xuống đi, chẳng lẽ người sợ? Có cái gì cho người đáng sợ đâu?

Triển Mộng Bạch nắm chắc hai tay tự hỏi:

- Ta sợ gì? Tại sao ta sợ?

Chàng quay mình, bước mạnh tới chiếc ghế, ngang nhiên ngồi xuống.

Ngồi xong, chẳng đợi nàng mời, cầm đũa lên gấp thức ăn, ăn ngốn ăn nghiền, rồi uống ừng ực, cạn chén này, rót thêm chén khác, ngừng ăn để uống, ngừng uống để ăn, chàng làm hai cái việc đó giao chuyển liên tục.

Thình thoảng, chàng bật cười ngạo nghễ, cất giọng ngạo nghễ hỏi:

- Người tưởng ta sợ à?

Bây giờ, chàng không cần giữ cái sáo nữa, thản nhiên gọi nàng với cái tiếng người.

Có như vậy, mới mong tạo nên một hiệu lực, có như vậy mới đối phó được với nàng thiếu nữ quái dị.

Tiêu Man Phong trở mắt nhìn chàng.

Nàng kinh ngạc thật sự.

Nhìn một lúc, nàng hỏi:

- Chẳng lẽ người không sợ trong thức ăn có chất độc làm thủng ruột của người? Cho người biết, ăn xong là người chết ngay đấy!

Triển Mộng Bạch bật cười ha hả:

- Chết thì ta sẽ thành con quỷ no! Quỷ no bao giờ cũng sướng hơn quỷ đói.

Tiêu Man Phong chớp mắt, cười duyên tiếp:

- Chẳng lẽ người không sợ trong thức ăn, trong rượu có mê dược, người ăn uống rồi, hỏa dục bùng lên, người có thể...

Nàng cười lớn hơn một chút, kết thúc:

- Người có thể làm gì, hẳn người phải biết...

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Nếu quả thật trong rượu có chất mê như người nói đó, thì sau khi uống xong, ta sẽ làm gì, chính người mới là người sợ chứ ta thì sợ chi? Trái lại ta còn khoan khoái là khác!

Đây là lần thứ nhất Tiêu Man Phong sửng sờ.

Sửng sờ này chứng tỏ nàng thất trận! Có ai không bị dao động mạnh với sự thất trận đầu tiên? Nhất là con người giàu tự ái, con người tự xem mình là vạn thắng vạn năng?

Lần thứ nhất, nàng thất bại trước một nam nhân!

Nàng nhìn Triển Mộng Bạch, ăn như hổ ngốn, uống như rồng hút, nàng sanh hận, rót uất tức, rồi khấn cấp.

Triển Mộng Bạch vẫn ngằm theo dõi từng cử động của nàng, thấy thần thái nàng như vậy, chàng cười thầm.

Chàng cố ý lơ nàng đi, xem như chẳng có mặt nàng tại đây, vừa ăn

vừa uống, vừa tán:

- Thức ăn tuyệt! Rượu tuyệt! Tới tuyệt! Tới tuyệt!

Tiêu Man Phong nhìn sững chàng một lúc lâu, vụt bật cười. Cười không lớn lắm, song cười dài, cười mãi, giọng cười, vẻ cười vẫn hấp dẫn như thường.

Triển Mộng Bạch mặc cho nàng cười, cứ ăn cứ uống, chẳng nhìn nàng, chốc chốc lại tán:

- Thức ăn ngon tuyệt! Rượu tuyệt! Tới tuyệt! Tới tới tuyệt!

Tiêu Man Phong cuối cùng, không chịu nổi nữa, hỏi:

- Ta cười gì, người có biết không?

Triển Mộng Bạch vẫn không nhìn nàng, cứ ăn, cứ uống, thản nhiên đáp lời:

- Ai biết được người cười chi? Ta có nghe người cười đâu? Người cười chi mặc người, can gì đến ta mà ta phải tìm hiểu?

Tiêu Man Phong sôi giận, nhưng vẫn cười thốt:

- Ta cười vì người đang nằm ngủ trên mặt trống thúc giục ầm ầm!

Người chẳng biết gì cả, ta...

Nàng trầm gương mặt, tắt nụ cười tiếp:

- Cho người rõ, trong thức ăn có chất độc, tuy không làm chết người, song vẫn làm tiêu tan khí lực người. Lúc chất độc phát tác thì...

Nàng lại bật cười, giọng cười âm trầm cực độ, rồi nàng tiếp luôn:

- Lúc đó thì ta sẽ hành hạ người, cho người chịu trăm khổ. Khi hết chịu khổ rồi, ta sẽ giết người!

Triển Mộng Bạch phá lên cười:

- Trúng phải cái thứ độc này, là phúc tam tứ đại của ta để lại cho ta! Mà chết nơi tay mỹ nhân, lại là phúc cửu thập đại của ta để lại cho ta.

Làm trai mà chết như vậy, thật chẳng oan uổng thân trai!

Chàng đắc ý vô cùng, càng phút càng đắc ý hơn, càng đắc ý càng cười lớn, càng cười lớn càng đắc ý.

Tình thế đột nhiên biến chuyển ngoài sự tưởng tượng của Tiêu Man Phong và cuộc biến chuyển đã làm hồng trợn vện mưu đồ của nàng.

Nàng không ngờ gặp được một nam nhân, chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, nam nhân không ngán sợ trời đất thì khi nào ngán sợ nàng?

Nàng cảm thấy mọi biện pháp đều vô hiệu và không còn hy vọng gì áp đảo tinh thần chàng nổi.

Tuy nói cứng, Triển Mộng Bạch cũng chẳng đoán chắc được là nàng có hạ độc trong thức ăn hay không và nếu có chất độc thì chất độc đó thuộc loại gì, độc chết người hay độc kích thích người?

Đã liều, phải liều luôn, chàng giữ vẻ cứng như thường.

Tiêu Man Phong lại nhìn chàng ăn, nhìn chàng uống, trong thâm tâm

nàng có ý tưởng gì?

Nàng nhìn mãi, chẳng nói thêm tiếng nào nữa. Đến lúc chàng đặt đĩa xuống, lau miệng sạch mỡ dầu.

Bây giờ, nàng điểm nụ cười lạnh hỏi:

- Người ăn xong?

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực, nẩy bụng ra, đưa tay vỗ bình bịch:

- Người nghe chứ? Rượu đầy, thức ăn đầy. Chẳng còn nhét vào tý nào nữa, hết chỗ rồi!

Tiêu Man Phong lại hỏi:

- Người nghe trong mình ra sao? Tay có tê chẳng? Xương có đau chẳng? Người có muốn sống cứ quỳ xuống đi. Quỳ rồi van xin ta thì ta sẽ giải độc cho.

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tay ta không tê, xương ta không đau, trái lại ta nghe khỏe người lạ! Bình sanh ta chưa hề cảm thấy khỏe như lúc này.

Tiêu Man Phong hừ một tiếng:

- Sắp chết đến nơi, người vẫn còn ương ngạnh để làm gì?

Triển Mộng Bạch bật cười vang:

- Chết mà được trở thành con quỷ phong lưu, thì nên chết lắm!

Tiêu Man Phong biến sắc:

- Người nói cái gì?

Triển Mộng Bạch cố ý nheo mắt, nghiêng đầu, nhìn nàng lơ lửng, cười hì hì:

- Ta nói cái gì người chẳng biết sao? Ta sẽ làm gì, người chẳng biết sao?

Chàng ước đoán, bất quá Tiêu Man Phong chỉ hiển lộ thông minh làm điên đảo chàng, nàng phô bày những đường, những nét đẹp cũng để hí ngạo chàng.

Chứ nàng không thể là một dâm nữ được.

Do đó chàng có thái độ cợt nhả để phản kích lại nàng, chàng cần xuất phát thể công trước.

Sự cợt nhả, giả vờ đó có tác dụng thuận là khi nào chàng đoán đúng!

Và cái tác dụng đó bất thuận, nghĩa là bất lợi khi nào chàng đoán sai!

Chàng đoán sai, nghĩa là nàng có tánh dâm đẳng!

Và nếu nàng dâm đẳng thì nàng sẽ đáp ứng ngay, chừng đó, chàng sẽ phải làm sao?

Bởi chàng đâu muốn xâm phạm tiết hạnh của nàng!

Khó! Nếu nàng chấp thuận thì khổ thật!

Tiêu Man Phong sững sờ một lúc rồi lẩm nhẩm:

- Người nói gì? Ta không hiểu...

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Cầu trời khấn Phật cho nàng đừng đáp ứng!

Trong thâm tâm chàng van vái như vậy, song ngoài mặt chàng cứ tiếp tục làm già:

- Người không hiểu? Thật sự không hiểu? Lại đây, lại với ta, bầu bạn với ta, thân thiết một chút đi nào?

Tiêu Man Phong vụt đứng thẳng lên, hay tay đề sát tà áo, cao giọng thét:

- Người... người dám bước tới?

Nàng không tưởng là Triển Mộng Bạch dám cưỡng bức nàng. Từ bao lâu nay, nam nhân nào thấy nàng, đều cảm vị nhan sắc nàng, trở thành ngoan ngoãn như cừu non, có nam nhân nào dám sờ sảng đâu?

Họ tha thiết van xin, họ cúi đầu, họ quỳ gối, họ mọp lưng, chứ có ai dám ngang nhiên đòi hỏi, có ai can đảm bức bách?

Dưới con mắt của nàng, tất cả nam nhân đều là công vụ của nàng. Bây giờ, công lệ đó bị phá rồi, nàng gặp một nam nhân ương ngạnh, sờ sảng, nàng tưởng câu dẫn Triển Mộng Bạch đến đây, để dùng nhan sắc làm cho chàng điên đảo, sau đó sẽ trêu đùa Tiêu Phi Vũ. Nàng cũng muốn sĩ nhục chàng, để dằn mặt Tiêu Phi Vũ.

Song, những gì nàng tính toán đều kết thúc trái ngược. Chính nàng lại bị chàng dồn vào nguy cảnh.

Thấy nàng sợ hãi, Triển Mộng Bạch mường thầm, cố diễn kịch cho khéo hơn.

Chàng nhìn nàng với ánh mắt say mê, ánh mắt có phần nào cuồng loạn, chàng hỏi:

- Người đáp ứng chứ?

Tiêu Man Phong lại hét:

- Người dám... dám chạm đến mình ta?

Triển Mộng Bạch vừa nhích tới một bước, hai bước...

Vừa bước, chàng vừa dang rộng hai tay, thốt:

- Lại đây! Đừng sợ! Chẳng có ai trông thấy chúng ta làm gì đâu!

Tiêu Man Phong run giọng, rít lên:

- Vô... vô sĩ! Người....

Bình sanh nàng chưa hề gặp cảnh này.

Bởi không gặp nên nàng không biết phải đối phó như thế nào.

Triển Mộng Bạch cười hì hì:

- Ta vô sĩ? Chính người đã muốn vậy kia mà!

Tiêu Man Phong quát lớn một tiếng, quay mình chạy đi.

Triển Mộng Bạch cắn răng, vươn hai tay ôm quanh đôi vai nàng giữ

lại.

Trong nhất thời, Tiêu Man Phong quên mình, quên tất cả, nên chẳng dùng võ công phản kháng lại chàng.

Bởi sự tình diễn tiến hết sức đột ngột, làm nàng chết sững.

Nàng chẳng khác nào một thiếu nữ tầm thường sa vào tay dân tộc, chỉ biết run giọng van cầu:

- Đừng... đừng... tội nghiệp cho ta mà...

Triển Mộng Bạch định ninh là nàng phải phản kháng, và thế nào cũng có một trận ác chiến giữa nhau.

Ngờ đâu, nàng lại khuất phục một cách nhanh chóng, bất quá nàng chống đối như lấy lệ vậy thôi.

Điều đó làm cho chàng khẩn cấp vô cùng, và tự hỏi phải kết thúc sự tình làm sao đây cho ổn?

Vừa lúc đó, có tiếng đập cửa bên ngoài, vang lên ầm ầm.

Tiêu Man Phong biến sắc:

- Buông ta ra... có người đến kia...

Đã lỡ cho lỡ luôn, Triển Mộng Bạch siết vòng tay, cố siết mạnh cho nàng sợ, cười hì hì đáp:

- Đừng bối rối, tòa mật thất này, trừ người ra, còn ai mở cửa được mà vào? Chính người đã nói như vậy, tại sao lại còn sợ?

Tiêu Man Phong hấp tấp kêu lên:

- Ta van người! Buông ta đi, người muốn gì ta cũng đáp ứng! Buông ngay đi!

Triển Mộng Bạch mừng thầm, nhưng chàng cố ý thờ dài:

- Được rồi! Người không muốn, thì ta cũng chiều người, song người phải hứa là đưa ta đến chỗ phụ thân người tọa quang, hứa đi rồi ta buông người ra.

Tiêu Man Phong đột nhiên cũng thờ dài như chàng:

- Việc đó thì... ta không có biện pháp giúp người được rồi... Oan gia ơi! Thôi thì ta muốn đó, người cứ làm theo ý muốn đi!

Nàng vụt vòng tay ngang qua cổ chàng, quật chàng ngã dài trên chiếc giường có lót nệm gấm gần đó. Triển Mộng Bạch thăm kêu khổ, chẳng biết phải làm sao đây?

Nàng muốn thật rồi! Làm sao? Làm sao?

Chàng vùng đứng lên, tránh đề nặng lên mình nàng, trong khi đó thì nàng bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, nàng hỏi:

- Con quỷ háo sắc! Người sợ à?

Nàng tụt xuống giường, bật cười khanh khách, rồi tiếp:

- Nếu người cứ tiếp tục giả vờ, thì chắc là ta phải tin, rất tiếc người

chẳng phải là quỷ háo sắc, cho nên người đóng kịch không bền.

Triển Mộng Bạch hét:

- Ai cho rằng ta háo sắc? Ta... ta...

Tiêu Man Phong cười dịu:

- Ta biết, vì người chỉ ôm ngang vai ta thôi, quỷ háo sắc khi nào lại ôm như thế? Quỷ háo sắc khi nào lại ôm rồi chẳng làm gì kế tiếp? Người phải hiểu, những dâm tặc thực sự không hiền như người đâu nhé!

Triển Mộng Bạch cười khở, nghĩ:

- Thế là xong!

Chàng trở về chiếc ghế, ngồi xuống, thừ người ra đó thành một đồng.

Tiêu Man Phong cười hì hì:

- Màn kịch đã hạ rồi, bây giờ người muốn gì đây?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Oan ơ là oan! Còn gì nữa!

Tiêu Man Phong bước tới cạnh chàng, vỗ tay lên vai chàng an ủi:

- Đừng than thở! Đi theo ta, ta đưa người đến gặp gia gia ta.

- Người... người nói gì?

Tiêu Man Phong mỉm cười:

- Người là một nam nhân quái dị, mà bình sinh ta mới gặp lần đầu.

Chính là một người duy nhất từ trước đến nay, làm cho ta phải lúng túng. Ta rất thích người, chứ không hận đâu.

Ta lại khâm phục người luôn.

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Người nói thật chứ?

Tiêu Man Phong gật đầu:

- Lần này, chẳng những ta phóng thích người, mà ta còn giúp cho người được toại nguyện. Nhưng lần sau đừng cho ta gặp người, ta gặp lại người là nhất định ta chẳng dung tha!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Bỗng chàng cao giọng:

- Người dù đưa ta đi gặp gia gia người, ta cũng chẳng cảm kích người đâu! Người...

người có biết là ta đến Đế Vương Cốc để làm gì không?

Tiêu Man Phong hừ lạnh:

- Ta không cần người cảm kích. Ta chẳng cần biết lý do người đến đây. Ta chỉ biết là ta tình nguyện làm cái việc đó, ta làm là do ý thích của ta. Ta bất chấp những gì khác.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 19

Mưa Gió Tơi Bời

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Nếu tại hạ đến đây với ác ý, cô nương sẽ đối phó như thế nào? MÀN kịch đã dứt, chàng không thể quên lễ độ luôn, bắt buộc phải thay lời xưng hô cho tròn tư cách.

Tiêu Man Phong đáp:

- Người đến với thiện tâm hay ác ý, mặc người. Ta chẳng cần biết. Bởi sẽ có người đối phó với người. Còn như ta không muốn hại người, thì dù người làm gì, ta cũng chẳng màng.

Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ:

- Đúng là một thiếu nữ quật cường! Có thể là không kém ta! Nàng đưa tay xoa lên tấm kiếng bằng đồng qua hai vòng, hai bức tường mở ra, bày hai bức rèm châu.

Từ bên trong rèm châu, một mùi thơm bay ra, thoảng trong không gian, Triển Mộng Bạch ngửi phải, nghe nhẹ người lạ.

Một trong hai bức rèm lay động, bên trong có bóng người, bóng đó lao vút ra, nhào tới Triển Mộng Bạch, vòng tay qua cổ chàng, run run giọng, kêu lên:

- Thúc thúc...

Triển Mộng Bạch hân hoan phi thường.

Còn ai nữa, nếu chẳng phải là Cung Linh Linh!

Chàng vuốt tóc nó, vuốt vai nó, rồi dịu giọng hỏi:

- Được mạnh giỏi chứ, Linh Linh? Thúc thúc vắng Linh Linh lâu quá rồi...

Cung Linh Linh gật đầu:

- Linh Linh nhớ thúc thúc quá chừng! Linh Linh được bình an thúc thúc ạ!

Bồng, nó buông tay, rồi lùi lại, nhìn chàng trừng trừng, rồi hỏi:

- Còn thúc thúc? Từ đó đến nay...

Triển Mộng Bạch chưa đáp, bởi chàng còn bận quan sát nó.

Ngày nay nó đã biến đổi, khác hơn trước nhiều! Cách nhau chưa được mấy tháng, bây giờ chàng trông nó hầu như là một thiếu nữ rồi. Nó không còn yếu đuối như ngày nào, nó trưởng thành thấy rõ!

Gương mặt ngày nào xanh xao, bây giờ ửng hồng hồng, đôi mắt luôn luôn buồn thảm của ngày trước, luôn luôn mơ màng, bây giờ lại sáng

rực.

Nó cao lên, toàn thân nẩy nở, nhưng hông co lại, cái hông co làm tăng vẻ yếu điệu của nó.

Rồi chàng thức ngộ tại sao nó buông tay, nó lùi lại, không dám bá cổ chàng, không dám đứng gần chàng hơn...

Nó ty hiêm, bởi nó đã trở thành thiếu nữ...

Tiêu Man Phong mỉm cười, hỏi:

- Có phải người vừa đập cửa đó không? Linh Linh?

Cung Linh Linh cúi đầu, thấp giọng:

- Chính Linh Linh gõ cửa!

Tiêu Man Phong cười nhẹ, nhìn sang Triển Mộng Bạch:

- Người thấy chưa, điệt nữ của người quan tâm đến người như vậy đó, nó sợ ta giết người đi! Nó đứng cạnh bên ngoài chực biến!

Triển Mộng Bạch thở dài, nhưng chàng liền điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Linh Linh đừng quá lo lắng cho thúc thúc, thúc thúc thừa sức chiêu cố cho mình.

Linh Linh chớp mắt:

- Tiểu điệt nữ biết, thúc thúc ạ!

Nhìn thoáng qua Cung Linh Linh lướt nữa, Triển Mộng Bạch vừa quay mình, vừa thốt:

- Đi!

Tiêu Man Phong chừng như muốn nói chi đó, lại thôi, bước luôn ra cửa.

Cung Linh Linh nhìn bóng hai người khuất dần, khuất dần bên ngoài bức màn, đôi giòòng lệ trào mi lấn dài xuống má.

Nó hy vọng thúc thúc của nó hỏi nó rất nhiều, hỏi mãi, nhưng thúc thúc của nó hấp tấp bỏ đi...

Thúc thúc của nó sao mà lạnh nhạt với nó thế? Cảm như nó là người xa lạ có khác!

Cũng may, nó quen cảnh linh đình, cô khổ, nó quen với u buồn, sầu muộn, nó tự tạo cho nó một chí khí kiên cường, nó có thể chịu đựng được bất cứ niềm đau nào, thì sá chi một thái độ tẻ nhạt.

(thiếu một khúc, xtl trang) Tiêu Man Phong cười thốt:

- Hoa Phi! Câu nói đó, do người phát ra đấy nhé, người đừng quên!

Hoa Phi cao giọng:

- Chẳng khi nào ta quên!

Tiêu Man Phong gật đầu:

- Được rồi, chờ ta trở lại, ta sẽ cùng người...

Hoa Phi cao giọng:

- Người đi đâu?

Tiêu Man Phong đáp:

- Ta đưa hấn đến gặp gia gia.

Hoa Phi khoát tay:

- Khoan! Có ta đây, hấn không được đi đâu hết!

Tiêu Man Phong cười nhẹ:

- Ta muốn hấn đi, chẳng lẽ người cũng muốn giết ta luôn?

Hoa Phi sửng sờ.

Niềm kinh khiếp thoáng hiện nơi gương mặt hấn.

* * * Thái dương chếch về Tây, ánh nắng xiêng xiêng cuốn theo bóng cây rã rác trên con đường hành lang quanh co, bóng cây nhiều quá, không gian như mờ tối đi phần nào, một thứ bóng tối mát dịu chứ không gây trở ngại cho tầm mắt phóng xa.

Rồi gió từng cơn nhẹ kéo về lay động lá cành, lá lung linh như đàn chim nhip cánh, nửa còn luyến tiếc khung trời rộng, nửa ngại đêm gấp về mà chưa dứt khoát cái ý tung khơi một lần nữa...

Tận đầu đường hành lang, bỗng nhiên một bóng người xuất hiện.

Bóng đó, di động chậm chậm, chừng như chân chỉ dấn nhẹ trên nền, dấn nhẹ hơn chiếc lá rơi.

Bóng đó thần thờ, thoát lộ ra vùng nắng dịu, thoát ẩn trong bóng cây, từ từ tiến tới.

Rồi bóng đó cũng đến gần, càng phút càng gần, với gương mặt trắng nhợt.

Bóng đó bước đi, chân bước, mắt không nhìn đường, chính cái tâm hướng dẫn, chứ mắt thì đắm đắm nhìn Hoa Phi, duy nhất Hoa Phi, không nhìn ai khác, vật gì khác.

Ánh mắt của bóng đó chẳng biểu hiện một tình cảm nào, ánh mắt lạnh lùng, ngưng đọng đáng sợ...

Bóng đó trầm tĩnh, từ từ tiến tới, song Hoa Phi đã mất trầm tĩnh, hấn kêu lên hãi hùng:

- Người... người chưa chết? Người... làm sao... người đến đây được?

Bóng đó, là Cung Linh Linh.

Bây giờ, Cung Linh Linh đã thay đổi, đã trở thành một thiếu nữ, thì cái tiếng nó không còn thích hợp nữa.

Nàng bình tĩnh, gương mặt nhìn hấn cho rõ hơn, nhưng không đáp.

Nàng không đáp, Tiêu Man Phong đáp thay:

- Chính ta đưa nàng về đây!

Hoa Phi biến sắc:

- Người nói sao? Người đưa cháu nội cừu nhân về ẩn trú trong sơn

cốc của chúng ta?

Cừu nhân ở ngay trong gan ruột của chúng ta?

Tiêu Man Phong cau mày:

- Thế ra người đã hạ sát nội tổ của nàng? Tại sao người giết người ta? Người đã gây nên tai họa không ít rồi đó nhé!

Cung Linh Linh đã vượt qua ngang Tiêu Man Phong và Triển Mộng Bạch.

Nàng tiến thẳng đến trước mặt Hoa Phi, thần thái của nàng trầm tĩnh phi thường. Hoa Phi chừng như khiếp trước vẻ điềm nhiên của Cung Linh Linh, hấp tấp lùi lại mấy bước, đưa ánh mắt nhìn sang Tiêu Man Phong, hét:

(thiếu một khúc, xtl trang) Chàng dừng chân.

Tiêu Man Phong mỉm cười:

- Có nhị muội bảo đảm cho nàng, người còn sợ ai xâm phạm đến nữa?

Triển Mộng Bạch giật mình, không ngờ Tiêu Man Phong thông minh đến mức nhìn thái độ người mà đoán được tâm ý.

Chàng thở phào, không nói gì, cứ tiến tới.

Đi bên cạnh chàng, Tiêu Man Phong cũng ngổn ngang tâm sự, nàng đoán được cái ý của người ta, song có ai biết được nỗi niềm của nàng?

Bởi nàng chẳng bao giờ chịu để lộ một cảm nghĩ, một thái độ nào, thì còn ai biết được trong lòng biển sâu có nhiều lượn sóng ngầm?

Con đường dài đến tận chân trời, những ngôi nhà hai bên dần dần thưa.

Đến lúc không còn ngôi nhà nào nữa, thì cả hai đã đi trọn con đường lát đá.

Bỗng từ phía sau lưng, có tiếng kêu vọng đến, lạnh lạnh:

- Tiêu Man Phong! Đưa tiểu tử trở lại!

Âm thanh vút tới, như những làn roi quất mạnh trong không gian, nghe rợn người. Tiêu Man Phong biến sắc, buột miệng thốt:

- Thế là đến rồi!

Nàng nắm chéo áo Triển Mộng Bạch gặc gặc mấy lượt, nàng bảo:

- Nhanh lên, đừng để bà ấy theo kịp!

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Cô nương không sợ...

Tiêu Man Phong đáp:

- Ta đã hứa với người, thì có phải chết, ta cũng đưa người đến nơi đến chốn!

Triển Mộng Bạch sững sờ, quên bước.

Nàng phải lôi chàng chạy đi, bây giờ thì nàng lại rỏ vào khu rừng tùng, qua khỏi nơi đó, đến trước một ngọn suối, ở đây có mấy hòn giả sơn, trong vắt như thủy tinh.

Suối từ trên cao ngàn trượng đổ xuống hơn là chảy, trông như mặt nước lưng chừng trời trút xuống, chạm vào đá, bắn lên, tung tóe những hạt nước óng ánh, muôn màu dưới ánh nắng chiều.

Tiêu Man Phong nói:

- Bên cạnh suối, có một tòa sơn các đó, người vào đi! Phần ta phải cấp tốc trở lại, ứng phó về mặt kia.

Nàng quay mình, đi liền.

Nhìn theo bóng nàng, Triển Mộng Bạch lắc đầu thở dài, thầm nghĩ:

- Một nữ nhân kỳ quái!

Chàng chạy bay về tòa sơn các.

Kiến trúc tân kỳ, nóc bát giác, nhưng nhà vuông, đầy đủ những trang trí huy hoàng, ba mặt phơi bày, một mặt sát núi, ba phía có cửa sổ, cánh mở nhưng có song chắn, cửa chính đóng im lìm.

Bên ngoài có thêm đá, đến cửa, một tay lấy tín vật cầm sẵn, tay kia gõ cửa, rồi cao giọng thốt:

- Triển Mộng Bạch từ vạn dặm đến đây...

Chàng chưa dứt câu, cánh cửa từ từ mở ra.

Trước mặt chàng, cũng là một thang thềm, lải lải theo triền núi.

Trên những bậc thềm có một tấm thảm nhung, khách phải đi trên thảm nhung lên cao nữa.

Thì ra tòa sơn các bát quá là một tiền đình, bên trong tiền đình chẳng có một bóng người.

Chàng mới biết đóng mở cửa này là do một cơ quan, và phải có một cơ quan khác báo hiệu khách xuất hiện, để cho ai đó vận động cơ quan mở cửa.

Dọc theo thềm, có hai hàng trụ tròn vắn quanh, trông như hành lang hoàng cung.

Triển Mộng Bạch bây giờ mới biết phần chánh của khu kiến trúc này nằm sâu vào núi.

Chàng ngang nhiên tiến lên, đi hết những bậc thềm, đến một vọng cửa hữu.

Cửa vẫn đóng.

Chẳng có một bóng người.

Chàng cao giọng gọi:

- Ai đó, ra tiếp khách phương xa!

Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, cánh cửa từ từ mở ra.

Bên trong cửa, có một chiếc bàn rất lớn, sau bàn, có một chiếc ghế

cũng lớn, cân xứng với chiếc bàn.

Ghế và bàn đều chạm rồng, nạm kim cương, một chiếc ngai của các vị vương đế bất quá cũng chỉ thế thôi.

Bên sau chiếc ghế, có một bức màn.

Vẫn không có bóng người.

Triển Mộng Bạch cất tiếng oang oang:

- Người đâu?

Từ bên trong bức màn, có người thốt vọng ra, giọng trầm trầm:

- Triển Mộng Bạch! Người đến đây làm gì?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tại hạ bình sanh không hề đối thoại với người dấu mặt. Ai đó cứ xuất hiện đi, rồi tại hạ sẽ trình bày mục đích.

Bên trong bức màn, người nào đó im bất, chừng như kinh dị trước một thiếu niên ngang ngạnh cực độ, trời không sợ, đất không ngán, quỷ thần không màng...

Triển Mộng Bạch hét:

- Nếu các hạ không xuất hiện, Triển Mộng Bạch này bắt buộc phải vô lễ xông vào đấy!

Bức màn có hai cánh, hai cánh từ từ rẽ qua hai bên.

Lập tức, chàng phi thân qua ngang chiếc bàn, vọt vào bên trong.

Chàng lướt đi quá mạnh, gió phát vệt hai cánh màn, lung linh một lúc.

Bên trong, nơi trung ương, có chiếc lư đồng đỏ, cao bằng đầu người, khói thơm bốc lên, xoáy tròn tròn.

Quanh chiếc lư, có ba người ngồi vòng tròn, phần dưới lộ, phần trên bị che khuất, bởi một bức màn nhỏ, trước mặt mọi người có một bức trướng riêng biệt.

Họ ngồi trên bồ đoàn, trong cái dáng tham thiền nhập định.

Triển Mộng Bạch không thể trông thấy mặt mày họ, nên chẳng biết những vị đó là ai.

Đảo ánh mắt nhìn qua, rồi nhìn từng người một, chàng gằn từng tiếng:

- Vị nào là cốc chủ Đế Vương Cốc?

Một trong ba người từ từ đáp:

- Bồn tòa!

Triển Mộng Bạch quăng phong thơ đến chân người đó, rồi tiếp luôn:

- Một vị kỳ hiệp, thường mặc áo vàng, nhờ tại hạ mang thơ đến cho các hạ, các hạ xem đi!

Người trong màn vẫn với giọng hòa hưởm:

- Tự nhiên là phải xem, nhưng tùy tiện mà xem.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tại hạ có việc muốn hỏi các hạ.

Chàng không dùng hai tiếng khách sáo, hai tiếng đó là thỉnh giáo, bởi chàng cho tất cả đều là thừa, ngoài cái gọn và nhanh, bởi chàng cần phải dứt khoát cho sớm, nếu chẳng có cái việc trao thơ, và những gì Triều Dương phu nhân nhấn nhủ thì chàng đã đi ngay vào việc rồi. Chàng chưa dùng đến lối xưng hô với tiếng, ta, và gọi đối phương bằng tiếng ngươi, đó cũng là một cố gắng, trên sức chàng rồi.

Người trong trướng vẫn điềm nhiên:

- Ngươi có gan đến đây thì còn do dự gì nữa, muốn hỏi gì cứ hỏi.

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt:

- Triều Dương phu nhân nhờ tại hạ trao lời với các hạ là: các hạ có thấy tịch mịch hay không?

Người trong trướng đáp:

- Tịch mịch từ nhiều năm qua, giờ thì thành tập quán rồi, nên chẳng còn vấn đề nữa.

Triển Mộng Bạch thoáng sửng sốt trước câu đáp quá thản nhiên của đối phương.

Suy tư một chút chàng lại hỏi:

- Đó là câu đáp của các hạ?

Người trong trướng đáp:

- Nếu không là một câu đáp, thì chẳng cần nói làm gì.

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Lâu lắm, chàng mới tiếp:

- Bà ấy hỏi các hạ như thế đó, là không ngoài cái ý muốn đến đây bầu bạn với các hạ, chẳng lẽ các hạ không thấu đáo?

Người trong trướng không hề đổi giọng:

- Đã quen với tịch mịch thì bầu bạn không còn cần thiết nữa.

Triển Mộng Bạch thở dài!

Đột nhiên chàng cao giọng giục:

- Xem thơ đi! Xem gấp!

Người trong trướng đáp:

- Đòi người là cõi mộng, tất cả đều hư, thì tại sao phải gấp với cái hư?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Các hạ phải xem đi, kéo không còn dịp nữa. Tại hạ chờ các hạ xem xong thơ, là sẽ cùng các hạ một trận tử sanh.

Người trong trướng điềm nhiên:

- Không oán không thù, tại sao phải thí mạng?

Triển Mộng Bạch nổi giận, hét lên:

- Ai sáng chế ra Tình Nhân Tiên? Không phải các hạ thì ai?

Người trong trướng không hề đổi thái độ:

- Những vật hại người, bôn tòn không hề chế tạo!

Triển Mộng Bạch hét lớn hơn:

- Không các hạ thì còn ai nữa?

Người ngồi trên bồ đoàn bên tả, tiếp lời:

- Chúng sanh hằng hà sa số, sao không là người khác mà cứ lại cho là người này?

Triển Mộng Bạch hướng nhanh sang tả, đối diện với một bức màn che người phát thoại, gần từng tiếng:

- Tại hạ đoán định rất kỹ, các vị đừng tưởng là có thể dùng ngoa ngôn xảo ngữ đánh lung lay ý chí của tại hạ được. Dù các vị viện dẫn ngàn muôn lý do vững chắc như thành trì, cũng chẳng làm cho tại hạ tin tưởng.

Người bên tả tiếp:

- Bần tăng bình sanh chẳng nói ngoa ngôn, chẳng dùng xảo ngữ.

Qua lượt đối thoại thứ hai này, chừng như Triển Mộng Bạch nhận được âm thanh, chàng thoáng giật mình, hỏi gấp:

- Đại sư là ai?

Bức màn che khuất người đó, đột nhiên rơi xuống.

Màn rơi là người bên trong lộ liễu, người đó có mày dài, râu dài. Mày và râu đều bạc trắng, gương mặt từ bi hiền hòa.

Người đó là một cao tăng. Và không ai khác hơn là Thiên Phàm đại sư, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm đương đại.

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt:

- Đại sư... Đại sư... Tại sao lại có mặt nơi này?

Thiên Phàm đại sư cười nhẹ:

- Bần tăng đến đây, để chứng minh cho Tiêu cốc chủ, giả như Triển thí chủ không đủ tin nơi bần tăng thì còn có một người nữa cũng làm cái việc chứng minh như bần tăng, có lẽ Triển thí chủ phải tin người đó.

Triển Mộng Bạch quay nhìn người phía hữu.

Bức màn rơi xuống, người trong màn hiện ra, đầu đội mũ đen, mặt ốm nhưng rắn rỏi, năm chòm râu dài biểu hiện rõ rệt đạo cốt tiên phong, bên ngoài khoác chiếc đạo bào màu tía.

Chừng như Triển Mộng Bạch không nhận ra đạo trưởng.

Thiên Phàm đại sư cười nhẹ, tiếp:

- Thỉnh danh của Ngọc Cơ đạo huynh như thế nào, chắc Triển thí chủ có nghe người đời truyền thuyết chứ?

Triển Mộng Bạch kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Tiền bối là chưởng môn chân nhân phái Vũ Dương?

Đạo nhân áo tía mỉm cười:

- Bàn đạo là Ngọc Cơ, từ ngoài ngàn dặm, bất chấp gian nan dù niên kỷ đã cao, đến đây để chứng minh Đế Vương Cốc chủ chẳng phải là chủ nhân Tình Nhân Tiền.

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Một phút sau, chàng bỗng sụp mình xuống, chẳng phải chàng sụp mình xuống để làm lễ các vị tiền bối, mà chỉ vì toàn thân chàng căng thẳng từ nhiều ngày qua, nghị lực thì lúc nào cũng sôi động, toàn thân chàng đã được chuẩn bị để có cái dịp đối diện với kẻ thù.

Rồi, hiện tại, một lời nói của Thiên Phàm đại sư, dù đáng tin cậy, song chưa đủ. Thêm một lời nói của Ngọc Cơ chân nhân, con người mà xưa kia phụ thân chàng kính trọng như sư phụ.

Lời nói của hai vị đó đã đánh tan cái mục đích mà chàng vì làm lẫn đặt thành!

Mục đích tiêu tan, toàn thân chàng rã rời, ý chí tan, nghị lực tan luôn. Không một điểm khí lực nào chi trì thể xác của chàng, thể xác đó phải ngã xuống.

Mồ hôi chàng xuất ra ướt đầu, ướt mặt, ướt cả mình.

Chàng không lau, chỉ đưa tay hốt những giọt mồ hôi, vẩy ra, đoạn thốt:

- Nếu mà không có hai vị tiền bối, thì Triển Mộng Bạch đã làm một việc mà nghìn sau hào kiệt giang hồ chẳng thể tha thứ.

Ngọc Cơ chân nhân điềm nhiên hỏi:

- Nếu chẳng có bàn đạo và Thiên Phàm đại sư đến, chứng minh cho Đế Vương Cốc chủ thì có lẽ người chẳng hề tin được bất cứ ai khác, biện hộ cho Tiêu cốc chủ.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Trừ hai vị ra, tại hạ chẳng bao giờ tâm phục bất cứ một ai khác!

Bỗng, Ngọc Cơ chân nhân trầm gương mặt, tiếp:

- Lệnh tôn với bàn đạo là chỗ thâm giao, nhân vì tình nghĩa người quá cố, bàn đạo muốn khuyên nhủ người một điều, bàn đạo muốn rằng người không ngại chói tai, mà nghe lời phải, lắng miệng mà bỏ thuốc hay.

Triển Mộng Bạch bây giờ mới nhớ đến lễ giáo, chàng cúi lạy Ngọc Cơ chân nhân, đáp:

- Tại hạ xin thọ giáo!

Ngọc Cơ chân nhân nghiêm sắc mặt:

- Lỗ mỗ là nguồn gốc của tai họa, lỗ mỗ sanh ra thì hại khôn cùng! Ngày nay người đã biết sai lầm, tuy chưa có hậu quả, song cứ

tưởng tượng cũng biết nó ra sao. Thế thì trong tương lai, người nên chữa cái tánh lỗ mãng!

Triển Mộng Bạch tưởng đến hậu quả hết sức hãi hùng, mồ hôi lại đổ ra thành hạt lớn.

Ngọc Cơ chân nhân từ từ dịu nét nghiêm trọng, một nụ cười hiền hòa thoáng hiện nơi vành môi. Nhìn chàng, chân nhân tiếp:

- Nghe lời chính, biết nhận lỗi, nguyện cải sửa như vậy là đại trí, đại dũng, đại nhân, có dũng có nhân mới thành bậc đức độ, bản đạo mừng cho lệnh tôn, vì người sẽ làm rạng rỡ gia phong sau này! Thôi người đứng lên đi!

(Mất một khúc, xtl trang) Hoa Phi đáp liền:

- Tiểu diệt sẽ trị tội hần, mẫu người đó cần phải được giáo huấn kỹ!

Triển Mộng Bạch cất giọng oang oang:

- Người dùng đặc kế sát hại Cung lão tiên bối, lại còn nuôi dưỡng ác ý nhỏ cở phải nhổ tận gốc, toan diệt cô nhi, ta quyết không dung tha, người có cái tâm độc hơn rất rất!

Hoa Phi cười lạnh, từ từ bước ra.

Hần từ từ xoắn gọn tay áo lên, rồi nhếch mép cười lạnh bảo:

- Lại đây! Lại đây mà nghe thiếu gia giáo huấn cho nên người.

Lão phụ dặn:

- Hoa Phi nương tay cho hần nhé! Người cũng nên nghĩ đến người thương của người, dù sao thì hần cũng là giọt máu của dì ba người đó!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Ai mượn các người thương xót? Rõ là người giả đạo đức.

Lão phụ không phần nộ, chỉ cười hì hì, song giọng cười của bà trầm trầm khôn tả.

Bà thốt:

- Chính người đã nói lên câu đó, đó nhé. Giả như người bị hần đánh trọng thương thì đừng oán trách sao hần nỡ hạ độc thủ. Nếu có chết đi nữa, thì đúng là người muốn người phải nhận mạng vậy.

Triển Mộng Bạch gằn giọng:

- Còn nếu ta đánh chết hần?

Lão phụ cười lạnh:

- Người làm gì nổi Hoa Phi chứ? Hừ! Giả như người đánh Phi nhi ngã tại chỗ, lão hứa là không hề tiếp trợ!

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Tốt!

Đoạn, chàng vung tay, sử dụng ngay quyền pháp gia truyền. Chàng đánh ra chiêu Mãnh Hổ Xuất Sơn, một chiêu rất tầm thường phạm ai

học võ cũng biết cả.

Hoa Phi vốn xuất thân từ danh gia, lại thọ giáo với bậc thượng đỉnh giang hồ, tuy hấn còn ít tuổi, song với tài nghệ của hấn hiện tại, hấn cũng được liệt vào hạng đệ nhất cao thủ trong thiên hạ.

Thì, cái chiêu Mãnh Hồ Xuất Sơn đối với hấn, có nghĩa gì?

Hấn cười hắc hắc, vẫy tay như chẳng muốn chống đỡ một trò trẻ con, hấn mĩa:

- Quyền pháp của người như vậy đó sao? Ta có mượn người làm trò đùa cho vui mắt đâu?

Bỗng hấn biến sắc!

Cái chiêu Mãnh Hồ Xuất Sơn của Triển Mộng Bạch chưa đến Hoa Phi, vụt biến hóa liền, chẳng những biến thành một chiêu khác, mà lại đúng bảy chiêu.

Trong gần một nháy mắt, chàng đánh đủ bảy chiêu, đó là điều hy hữu trong lịch sử võ lâm, bảo sao Hoa Phi không kinh khiếp.

Bảy chiêu đó, về hình thức chẳng có gì lạ mới, xem qua không ai thấy được chỗ huyền diệu của các chiêu thức. Nhưng đôi tay chàng tạo gió vù vù áp lực rất mạnh, tưởng có thể đánh bay một hòn giả sơn như thường.

Hoa Phi không làm sao ngăn trở nổi, bắt buộc phải thoái hậu mấy bước.

Tiêu Man Phong cau mày, song mắt hơi chớp chớp. Chẳng rõ nàng kinh hãi hay nàng hân hoan.

Lão phụ gương tròn mắt, chăm chú nhìn Triển Mộng Bạch, tuy Hoa Phi lùi lại, bà không biến đổi thần sắc, bà có vẻ am tường lạ lùng, chứng tỏ là bà cảm chắc Hoa Phi phải thắng.

Bất quá, bà nhìn Triển Mộng Bạch, để xem vũ công của chàng ra sao thôi, chứ dù chàng đã đẩy bật Hoa Phi lùi lại, sự kiện đó bà xem như chẳng có gì.

Lão phụ nhẹ ấn đầu trượng xuống đất, nương đà lao vút thân hình đến nơi, đáp xuống trước mặt Hoa Phi bảo:

- Lùi lại đi, Phi nhi, để mẹ thu thập hấn cho!

Hoa Phi là cháu, song bà quen gọi là con, xưng mẹ, chỉ vì sự liên quan giữa hấn và Tiêu Man Phong, mà Tiêu Man Phong là con gái của bà.

Thân pháp của bà linh diệu phi thường, đầu trượng vừa ấn xuống, là bà đến nơi tưởng chừng nhanh hơn một con chim vỗ cánh.

Triển Mộng Bạch không ngăn được, bật cười lớn:

- Ta sẽ không tiếp trợ hấn một quyền, một cước! Cái câu đó ai vừa thốt ra? Thế thì lời nói của bà lão tóc bạc, da mồi là lời nói của

phường đầu trộm đuôi cướp! Chữ tín trong Đế Vương Cốc là thế đó, phàm ai muốn hiểu lời nói của người trong cốc nhất là những người cao niên tất phải hiểu ngược lại! Có là không, không là có! Ha ha! Ha ha! Vào đi, cứ vào, ta sẽ có dịp giáo huấn hạng người man trá!

Lão phụ sôi giận:

- Già nói mà già không giữ lời nói, rồi có sao không? Nhất định phải trừng trị người!

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Ta nghĩ người già quá rồi, lụm cùm, sờ sệt, ta không nỡ nặng tay vậy, ta nhường người ba chiêu. Trong ba chiêu, nếu chẳng làm gì nổi ta, thì rút luôn với đứa cháu yêu quý của người, còn đứng đó thì mất mạng với ta!

Bình sanh lão phụ chưa hề phần uất như lần này. Bình sanh bà có thấy ai dám vô lễ với bà đâu?

Tưởng chừng bà có thể ói máu mà chết được!

Triển Mộng Bạch thốt xong, khoanh hai tay trước ngực, nghiêng mình qua một bên, trong cái dáng khinh khỉnh đứng chờ.

Bỗng có tiếng quát lớn:

- Khoan!

Lão nhân gù nhảy vọt tới, đáp xuống nơi khoảng giữa lão phụ và Triển Mộng Bạch.

Lão đối diện với lão phụ, rồi cao giọng thốt:

- Người đã nói là không hề can thiệp, ta tưởng người còn nhớ là đã nói như vậy mà.

Lão phụ hét:

- Ta có nói thật đấy, rồi sao?

Lão nhân gù cũng hét trả:

- Trong Đế Vương Cốc, chẳng hề có một người thất tín. Những kẻ thất tín không thể được dung tha. Người đừng làm mất danh dự Đế Vương Cốc. Người đã nói như vậy, ta nhất định không để cho người xuất thủ.

Triển Mộng Bạch không lấy cái sự can thiệp củ lão nhân gù làm một điều may mắn, trái lại, chàng nổi giận, quát:

- Lão già kia, ai mượn lão chen vào việc của ta?

Lão nhân gù buông lạnh:

- Chen không được, cũng phải chen! Ta không gây sự với người, ta chỉ ngăn chặn những người trong cốc làm nhục nhã.

Lão phụ hét:

- Người có tránh ra hay không?

Lão nhân gù trầm giọng:

- Ta không tránh, nhất định là không để cho người làm gì tiểu tử.
Lão nhân và lão phụ gườm gườm nhau, người nào cũng khẩn trương ra mặt.

Tiêu Man Phong chạy đến nơi, hấp tấp gọi:

- Lục thúc! Mẹ!

Đúng lúc đó, từ bên ngoài ven rừng tùng, có người thốt vọng vào:

- Hai người muốn đánh nhau phải không?

Tiếp theo câu nói, hai người chạy đến như bay.

Người đi đầu vận y phục gấm, đội mào vàng, lưng thắt đai vàng.

(Mất một khúc, xtl trang) Lão lại hướng qua Triển Mộng Bạch tiếp:

- Triển huynh đệ, yên trí đi, lão phu không hề phiên trách tiểu huynh đệ đâu!

Tiêu Phi Vũ khoát tay, lắc đầu:

- Không phải! Không phải đâu! Tiểu Lan còn sờ sờ đó, nàng có trốn đi đâu? Chính ta... là... là...

Nàng bỗng liếc sang Triển Mộng Bạch, cúi đầu không nói gì nữa.

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Linh Linh mất dạng?

Lão phụ áo gấm thở dài:

- Phải! Chính con bé đó! Nàng còn nhỏ tuổi mà cái tâm quá cao, khí quá ngạo, nàng ra đi, có lưu lại một manh giấy, bảo là...

Bà nhìn Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Manh giấy đó nói gì, Phi Vũ?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Nàng nói là sớm muộn gì cũng tìm Hoa Phi mà báo thù, do đó, nàng không chịu học võ công của Đế Vương Cốc, nàng còn nói thêm, là vĩnh viễn chẳng chịu học chúng ta.

Nàng chớp chớp mắt, vài hạt lệ rơi xuống, lệ rơi vài hạt, là phải có nỗi tiếp, rơi nhiều, rất nhiều, kết thành dòng...

Nàng tiếp:

- Con ân hận là đã chỉ rõ cho nàng biết lối ra khỏi cốc, thấy manh giấy rồi, con có chạy theo, song không còn kịp nữa.

Triển Mộng Bạch sững sờ.

Đột nhiên, chàng ngẩng mặt lên không, bật cười ròn rã:

- Hay! Hay lắm! Linh Linh! Thúc thúc tin rằng Linh Linh sẽ học thành võ công tuyệt đỉnh! Thúc thúc tin rằng Linh Linh sẽ trả được thù nhà!

Lão phụ áo gấm lặng thinh, nhìn chàng trân trối, một lúc lâu, vẫy tay bảo Tiêu Phi Vũ:

- Cha con đã khai quang rồi, con cứ đến đó báo cáo sự tình cho cha con rõ.

Tiêu Phi Vũ cúi đầu, vâng một tiếng, rồi ngẩng mặt lên, nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch đoạn quay mình tiến về sơn cốc nơi Triển Mộng Bạch vừa ly khai.

Lão nhân gù cao giọng nói theo:

- Chờ Lục thúc đi theo với!

Cả hai thoát đi liền.

Hiện tại, tại khu rừng tùng, chỉ còn lại mỗi mình chàng và lão phụ áo gấm.

Chàng vòng tay chào biệt:

- Tại hạ xin cáo từ!

Lão phụ áo gấm mỉm cười:

- Người định đi đâu?

Triển Mộng Bạch thở ra:

- Đi đâu? Tự nhiên là trước hết phải rời sơn cốc, còn như đi về hướng nào, thì điều đó chẳng thể nói được!

Lão phụ áo gấm tiếp:

- Người vội vã mà đến, hấp tấp mà đi, mạo hiểm như vậy, để làm gì? Ít nhất cũng phải thu thập được cái gì chứ? Chưa thu thập, mà vội bỏ đi?

Triển Mộng Bạch thở dài, chàng còn biết nói gì đây?

Lão phụ cũng thở dài, tiếp:

- Người đã đến đây rồi, thì dù sao người cũng nên nhìn qua nơi cư trú của mẫu thân người, nhìn những vật thường dùng của mẫu thân người, nơi đó hẳn cũng còn phiêu phưởng một vài kỷ niệm của mẫu thân người mà!

Nghe nhắc đến mẫu thân, Triển Mộng Bạch kích động mạnh, máu trong người sôi động lên.

Chàng cảm xúc? Bi hoài? Hay chàng hận?

Bỗng chàng hét lớn:

- Không nhìn là hơn!

Chàng quay mình, chạy đi về phía ngoài rừng.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 20

Đa Thiếu Tình Cừu

Lão phụ áo gấm nhẹ phát ống tay áo, lao vút thân hình, nhẹ nhàng

như chim én ra khỏi khu rừng, chặn đàn chàng, dịu giọng thốt:

- Tiểu tử! Không nên hận mẫu thân ngươi!

Triển Mộng Bạch nắm chặt đôi tay, cắn mạnh răng, không đáp.

Lão phụ tiếp:

- Ngươi hận bà ấy, vì bà ly khai phụ thân ngươi, và từ lúc vào đây, suốt mười mấy năm dài, bà không hề đưa tin về nhà, có phải vậy chẳng?

Đoạn bà thở dài, lại tiếp:

- Tuy nhiên lòng ngươi còn hướng về bà, bởi có người con nào lại không thương mẹ, ngươi hận song ngươi khóc, điều đó chứng tỏ hình bóng của mẫu thân ngươi chưa hề phai mờ trong tâm tư ngươi. Và ngươi đau khổ vô cùng.

Mắt chàng ươn ướt, chàng nghe lão phụ nói như thế, bất giác không cầm được lệ thảm, để mắt đôi giòng tuôn chảy...

Lão phụ vỗ tay nhẹ lên đầu vai chàngm tiếp luôn:

- Đi, đi theo già! Đi theo mà nhìn một vài vật còn hơi hướm của mẫu thân ngươi. Thấy những vật đó rồi, có thể là ngươi không còn hận bà nữa!

Giọng nói hiền dịu của lão phụ có cái mỹ lực bất khả kháng, mỹ lực đó làm tiêu tan ý chí cương quyết của Triển Mộng Bạch, chàng không còn tự chủ, thờ thần bước theo bà, Lão phụ vừa đi vừa cười nhẹ, hỏi:

- Cách đây không lâu lắm, có một thiếu niên mạo nhận là ngươi, đến sơ cốc, ngươi có biết hắn là ai chẳng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu, chàng đang miên man nghĩ ngợi, có sá gì việc nhỏ mọn đó mà hòng quan tâm?

Lão phụ tiếp:

Hắn có hình dáng thanh kỳ, dung mạo tuấn tú, cử động hoa bướm, thái độ văn nhã phi thường. Cốc chủ vừa trông thất hắn là thích ngay, chẳng những truyền dạy võ công cho hắn, mà lại còn hứa gả Tiều Phi Vũ cho hắn.

Triển Mộng Bạch buột miệng kêu khẽ:

- A?...

Nhưng chàng không chịu nói nhiều, bởi tâm tư chàng đang bị xáo trộn vì những ý niệm về mẹ.

Lão phụ lại tiếp:

- Ngờ đâu hắn học xong mấy môn công, lại âm thầm ra đi, thoát đầu thì ai ai cũng khẩn cấp về sự ly khai bất minh của hắn, song dần dần, người ta phát hiện ra, hắn chỉ là một kẻ giả mạo.

Triển Mộng Bạch đã nói được một tiếng, cứ thế đáp luôn:

- A?

Lão phụ áo gấm cau mày:

- Sao người không nói tiếng gì hết?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tại hạ đâu có lời gì để nói?

Lão phụ tiếp:

- Thiếu niên đó, biết rõ gia đình của họ Triển, ngoài ra hẳn cũng biết luôn cái việc Mạc Vong Ngã đi tìm nữa.

Rồi bà hỏi:

- Người có nhận thấy là kỳ quái chẳng?

Triển Mộng Bạch lơ là:

- Thật là kỳ quái.

Lão phụ lại tiếp:

- Ta đoán là hẳn có quan hệ chi đó với người, hẳn biết luôn cả những di ngôn của mẫu thân người! Người thử nghĩ xem, hẳn là ai?

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

- Biết được di ngôn của mẹ ta, trừ ta ra, chỉ còn có Tô Siển Tuyết, chẳng lẽ thiếu niên đó lại là do bà ấy sai đến Đế Vương Cốc?

Chàng đáp:

- Tại hạ không đoán nổi!

Lão phụ thở dài:

- Phàm những kẻ không thích nói, lại là những kẻ thích dùng mắt để nhìn tai để nghe.

Và những kẻ thích dùng mắt tai hơn miệng là những kẻ ít chịu nói thật!

Triển Mộng Bạch đang theo dõi giòng tâm tưởng buột miệng buông gọn, chừng như vô ý thức:

- Vậy sao?

Lão phụ nhìn chàng vụt cười khan, thốt:

- Thiên hạ cho rằng người là một nam nhi, chứ ta thì nghĩ người là nữ tử!

Triển Mộng Bạch cũng buông gọn như trước:

- Vậy sao?

Lão phụ trở mắt, nhìn chàng một lúc, vẻ kinh ngạc hiện rõ nơi gương mặt bà.

Cuối cùng bà lại điểm một nụ cười, rồi tiếp:

- Già rất thích đấu khẩu, song gặp người, già không sao mở miệng nói!

Bà lại cười, đoạn tiếp luôn:

- Người nên biết là vừa rồi người khỏi phải qua một cửa khó khăn

nhất. Chứ nếu không thì dù cho người đối đáp suốt ngày đêm cũng chẳng hết chuyện, Triển Mộng Bạch giặt mình, thầm nghĩ:

- Thì ra bà này là một nhân vật thứ hai, khó tiếp xúc nhất!

Bất giác, chàng thở dài.

Lão phụ nói:

- Người than thở về việc gì?

Triển Mộng Bạch thốt:

- Tại hạ nghĩ, phu nhân hẳn phải tịch mịch lắm!

Lão phụ áo gấm trầm lặng một lúc lâu, rồi thấp giọng hỏi tiếp:

- Ai nói với người như thế?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Nếu không như thế sao phu nhân lại tìm người mà đấu khẩu?

Lão phụ lại trầm ngâm, cuối cùng bà lộ vẻ u buồn buồn gọn:

- Quen tịch mịch, cũng là một điều hay!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Xem ra, trong Đế Vương Cốc, nhiều người tịch mịch quá. Do đó, mà ai ai cũng có cái tánh quái dị, mỗi người quái dị mỗi cách. Nếu bắt buộc tại hạ phải nhận chịu tịch mịch, thì thà lưu lảng khắp sông hồ sống cuộc đời bần khổ, còn dễ chịu hơn ngồi một chỗ, ngồi trên bạc vàng, châu ngọc, mà để cho tịch mịch bao phủ quanh mình! Nơi gương mặt của lão phụ nét y buồn lẫn ai oán hiện rõ, với thần sắc đó, bà lại điểm một nụ cười.

Dĩ nhiên, nụ cười của bà thâm làm sao!

Bà thốt:

- Trên thế gian này, có ai cam tâm tình nguyện chịu cảnh tịch mịch đâu? Bất quá vì sự tình bức bách, con người không thể thoát thành ra phải nhẫn nhịn.

Họ đến một khu rừng trúc.

Nơi đó, có lầu các, có đình đài, toàn kiến trúc nào cũng hoa lệ, huy hoàng. Trước đây, Triển Mộng Bạch vì lầm lẫn, có vào, song rồi trở ra liền.

Lão phụ đưa tay chỉ:

- Ta cư ngụ tại nơi đó! Mẫu thân người cũng cư ngụ nơi đó.

Triển Mộng Bạch không nói gì, lặng lẽ theo bà.

Họ đến trước một ngôi nhà, trong đó có mấy nàng tiểu hầu đang chơi cờ, thấy chủ nhân vội đứng lên, nghiêng mình làm lễ.

Họ cúi đầu, song mắt thì liếc xéo lên Triển Mộng Bạch.

Lão phụ khẽ điểm một nụ cười. Triển Mộng Bạch vào hoa sảnh, qua luôn thơ phòng, đến hành lang phía hậu, bên cạnh hàng lang, có vuông sân độ nửa mẫu, trồng toàn một loại hoa cúc. Cúc đang nở

hoa rục rờ.

Sát bên sân hoa, có ao nước trong, cạnh ao, có mấy dãy phòng, bên ngoài có rào trúc bao bọc.

Phía trước, hay ở bất cứ nơi nào khác trong Đế vương Cốc, thì hoa lệ, thì huy hoàng, trái lại, ở đây thì cực kỳ đơn giản, gần như thô sơ.

Đến nơi đây rồi, Triển Mộng Bạch dừng chân lại, sửng sờ.

Khung cảnh trước mặt chàng là khung cảnh tại gia trang, ở Hàng Châu, không một điểm nhỏ nào khác biệt! Đúng là cái cảnh hậu viên của nhà chàng.

Vào đây, chàng tưởng chừng như mình đặt chân trở lại quê hương!

Chàng thường nghe phụ thân chàng nói lại, mẫu thân chàng lúc ở nhà, thì cư ngụ tại hậu viên, lại rất thích hoa cúc.

(Mắt trang) Bất giác lệ thấm cuộn giòng, chàng không buồn ngăn chặn, hoặc lau ráo.

Bên ngoài rào trúc, có treo một chiếc lục lạc vàng nhỏ. Gió phát qua, lục lạc lay động khua reng reng...

Lão phụ áo gấm thốt:

- Mẫu thân người cư ngụ tại nơi này. Vô luận là ai, muốn gặp bà, đến đây rồi, phải rung chiếc lục lạc đó, chứ không tự tiện vào ngay! Bây giờ thì...

Bà thở dài, xô cánh cửa rào bước vào.

Qua vuông sân, là tới nhà, trước nhà có mái hiên, nền hiên chẳng có một hạt bụi nhỏ.

Song cửa cũng sạch như chùi, rồi những bàn ghế, vật dụng bên trong nhà cũng thế, chừng như có gia nhân quét dọn hàng ngày, dù chủ nhân đã vĩnh viễn ra đi, không hề trở lại.

Nơi góc nhà, có chiếc bàn nhỏ, thêm mấy bức họa vẽ dở dang, ngổn ngang trên một chiếc bàn khác.

Lão phụ lại buông tiếng thở dài, rồi tiếp:

- Lúc người còn, vật nào ở nơi nào, thì lúc người vắng, vật vẫn ở y chỗ cũ, cốt chủ muốn bảo trì nguyên vẹn nơi mẫu thân người cư ngụ cho nên chẳng một ai dám sờ mó đến một vật chi cả.

Triển Mộng Bạch xúc động đến rung người, đảo mắt nhìn quanh rồi dừng lại từng vật, từng vật.

Chàng nghĩ, tại cố hương nơi hậu viện gia trang của chàng cư ngụ, cũng được bảo trì nguyên vẹn thế này. Hơn mười năm trôi qua, chẳng một vật nào được dời đổi vị trí của nó.

Chàng nhớ luôn, cứ mỗi chiều, khi tà dương dịu nóng, phụ thân chàng nhẹ bước đến đó, trang trọng sờ lên từng vật, từng vật ngày nào mẫu thân chàng từng sờ mó đến, tưởng chừng như cái chạm

hôm nay sẽ gặp hơi hướm của người hôm nào ra đi, nhưng còn lưu lại nơi vật đó.

Chàng nhìn theo bóng phụ nhân, tà dương nhuộm vàng mái tóc bạc của người, mái tóc đáng lẽ còn xanh, sầu muộn chất chồng, làm heo hắt dần mà thành ra thay sắc...

Tim động, máu chảy, trí động, phút chốc, chàng mất tự chủ, òa lên khóc.

Lão phụ không ngăn, để mặc chàng khóc, có khóc mới vui đi được phần nào buồn thương sầu hận.

Bà trầm gương mặt thốt:

- Nếu có một người tịch mịch nhất tại nơi này, thì người đó là mẫu thân ngươi. Bà ở đây, trọn mười lăm năm dài, bà không hề ly khai vương rào trúc. Bên cạnh bà, chỉ có một tiểu đầu. Thôi, chúng ta đến đại điện đi.

* * * Tuy họ có vẻ khẩn trương, sao chẳng ai dám mở miệng nói một tiếng gì.

Phấn hầu hoa Phi quỳ trên bực thềm, tóc xòa rối, không gian chẳng có gió thoảng song chốc chốc hấn rung rung.

Tóc rung, là toàn thân hấn rung, điều đó chứng tỏ hấn đang trải qua một cơn kinh khiếp hãi hùng.

Tiên Man Phong cũng có mặt, nàng quỳ bên cạnh hấn, đầu cúi thấp.

Triển Mộng Bạch dậm chân bước tới.

Tám tiếng loảng xoảng vang lên, mười sáu ngọn kích giáo xoa chân chàng.

Võ sĩ đứng đầu bên tả, có gương mặt đen, râu cũng đen trầm giọng thốt:

- Cốc chủ thăng điện, bất cứ ai cũng chẳng được bước tới nửa bước.

Triển Mộng Bạch nóng nảy:

- Tại hạ có việc...

Võ sĩ lắc đầu:

- Dù việc khẩn cấp, cũng phải chờ.

Đã hai lượt nhằm lẫn, Triển Mộng Bạch tự nguyên không muốn tranh luận với người trong cốc vì sợ phải phạm lỗi nữa, nên chàng im lặng lùi lại mấy bước.

Nhưng lùi lại, không phải điềm nhiên chờ, dù sao thì chàng có những tính hiếu kỳ trước những cảnh tượng lạ lùng đó.

Chàng nhìn đăm đăm về phía trước, xem sự tình tiến diễn thế nào.

Một lúc lâu, Tiêu phi Vũ từ trong màn bước ra, quỳ xuống một bên

Tiêu man Phong.

Nàng cuối đầu im lặng.

Sau đó, hai đồng tử vận áo vàng mang ra hai chiếc ghế đặt cạnh hương án. Cả hai, từ diện mạo tới y phục, thần thái, đều giống nhau như hai giọt nước.

Rồi tiếng chuông đổ vang lên, chấn động đến chín tầng mây.

Chuông thình chưa lắng, Ngọc Cơ chân nhân và Thiên Phạm đại sư từ phía sau bức màn bước ra, không nói gì, mỗi người ngồi lên một chiếc ghế.

Biết là Đế vương cốc chủ sắp thăng diện, Triển Mộng Bạch nghe tim hồi hộp vô cùng.

Chàng hồi hộp, chẳng phải vì cái uy vũ của một người, mà chính là vì nôn nóng xem rõ mặt mày của nhân vật truyền kỳ trong võ lâm.

Bức màn cuốn lên, một người vận áo gấm màu vàng xuất hiện. Mặt trắng quá, như xanh, tuy ốm nhưng không tiêu tụy như phần đông các người cao tuổi, đôi mắt sáng lạ lùng.

Lão nhân từ từ tiến tới, ngồi sau long án. Đến lúc đó chuông thình mới dứt. Chuông thình dứt, là không gian trầm lặng nặng nề.

Đồng tử bên tả cao giọng truyền:

- Tư pháp nhân nghe lệnh!

Lão nhân gù bước tới ba bước, nghiêng mình đáp:

- Thiết Đà có mặt.

Đế vương cốc chủ từ từ hỏi:

- Dùng nguy kế, gây tổn thương cho người, mạo phạm tiền bối, hiếp bức nhược tử, tàn ngược vô cô, những hành vi đó có làm nhục bổn môn không?

Thiết Đà cao giọng:

- Có làm bại hoại thính danh bổn môn.

Đế vương cốc chủ lại hỏi:

- Đáng thọ hình phạt nào?

Thiết Đà đáp:

- Tội nặng là phải xử tử, tội nhẹ là bị trục xuất ra khỏi cốc.

Lão phụ chánh phu nhân và Tiêu Man Phong cùng biến sắc.

Hoa phi rung rung giọng trấn tĩnh:

- Bẩm cáo phụ vương, con vì mối oan cừu của phụ vương với Cung Cẩm Bạc nên mới hạ độc thủ, sát hại lão ta, cầu xin phụ vương...

Đế vương cốc chủ nạt:

- Câm!

Lão nạt không lớn tiếng lắm, song có đầy đủ oai nghiêm, người nghe sợ hãi hơn là nghe một tiếng quát.

Rồi lão tiếp:

- Ngay ngày nay, Hoa phi phải rời xa bốn cốc, vĩnh viễn chẳng được trở lại, vĩnh viễn không được mượn danh nghĩa đế vương cốc mà hống hách với người đời, nếu bất tuân, sẽ bị truy nã xử quyết.

Hoa Phi khóc ngất.

Lão phụ chánh phu nhân run giọng kêu lên:

- Ông... Ông...

Đế vương cốc chủ nạt ngang:

- Quy củ của tiền nhân để lại, bản tòa không thể tự chuyên hủy diệt, phu nhân hãy lui lại.

Hoa phi đập đầu ba lượt, đoạn thốt:

- Thảm thảm ơi, diệt nhi...

Hắn không buông đứt câu, quay nhanh mình bước đi liền.

Đột nhiên Tiêu Man Phong gọi to:

- Đại ca...

Nàng ngẩng mặt nhìn cha, mặt nàng đầm lệ, giọng run run:

- Con cam tội bất hiếu, không thể báo đáp ơn sanh thành dưỡng dục của song thân.

Đế vương cốc chủ khép nửa vành mi, hỏi:

- Người muốn đi nữa sao?

Tiêu man Phong nức nở:

- Nữ nhi xuất giá là phải theo chồng, thân con nay đã thuộc nơi Hoa Phi, dù Hoa Phi đắc tội với Đế vương cốc, hấn vẫn là chồng của con...

Đế vương cốc chủ trầm lặng nghe con nói, một lúc lâu, lão vẫy tay:

- Được, con cứ đi!

Tiêu Man Phong gật đầu lay ba lượt, đứng lên, lùi lại ba bước, không một tiếng giã biệt mẫu thân, nắm tay Hoa Phi, cả hai quay mình lặng lẽ bước trên thảm gấm, xuống từng bậc thềm...

Lão phụ chánh phu nhân vụt hét lớn:

- Tốt, phụ thân người đã không xem ta là vợ nữa, ta có lưu lại đây cũng đóng vai một kẻ thừa!

Bà nện đầu trượng xuống nền, nghe cốc cốc, rồi cao giọng gọi:

- Phi nhi! Man Phong đợi mẹ!

Nhấn đầu trượng bà vút mình theo đôi vợ chồng true.

Đế vương cốc chủ gọi:

- Phu nhân...

Lão phụ không quay đầu lại, thốt oang oang:

- Nơi đây chẳng dung người thì trong vòng trời đất rộng, hấn cũng có chỗ khác cho người dung thân. Ba mẹ con ta đến nơi nào, cũng sống

được, ông yên chí!

Cả ba đã qua khỏi hàng võ sĩ, họ đi ngang chỗ Triển Mộng Bạch đứng, lão phụ phun phèo bãi nước bọt.

Triển Mộng Bạch cố dần cơn sôi sục trong tâm, không phát lạc.

Cả ba đã đi hết đường thềm lát gấm, đến cửa ngoài.

Từ lúc họ đi, mọi người trong gian nhà đều im lặng, họ đi đã lâu rồi mọi người vẫn còn im lặng, không ai nói tiếng gì, không ai nhúc nhích động khỏi vị trí.

Gương mặt người nào cũng trầm trọng, trong cái vẻ trầm trọng đó, thoáng lộ vẻ u buồn.

- Tiểu huynh đệ hãy vì lão phu, chiếu ứng lấy nó nhé!

Câu nói của lão hàm ý sâu xa, Triển Mộng Bạch thừa hiểu, chẳng nói gì chỉ cúi đầu vâng lãnh.

Thiên Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân một lần nữa, thốt lời cáo biệt.

Triển Mộng Bạch vụt ngẩng đầu lên, hướng về Đế vương cốc chủ cất cao giọng:

- Đã đến lúc đệ tử tìm đến Lam đại tiên sanh, như lời giao ước lúc nào!

Đế vương cốc chủ trầm ngâm một chút hỏi:

- Tiểu huynh đệ muốn đi ngay?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Xong việc rồi, đệ tử sẽ trở lại đây nhờ lão nhân gia dạy dỗ.

Đế vương cốc chủ nhếch nụ cười thầm:

- Tiểu huynh đệ nóng báo thù nhà, chỉ sợ sau khi gặp Lam đại tiên sanh rồi không còn thời gian trở về đây với lão phu! Vậy chẳng nên nghĩ ngợi xa xôi, cứ lo báo thù đi, khi nào xong rồi sẽ trở lại.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Lão nhân gia đảo đối xử với ta có cái ợn trọng như non thái, ta nóng long phục cừu, song vẫn không thể không đáp ợn người!

Thiết Đà bổng cao giọng hỏi:

- Cừu nhân của tiểu huynh đệ là ai?

Triển Mộng Bạch thờ dãi:

- Cừu nhân của tại hạ là cừu nhân của toàn thể vũ lâm là một kẻ thù chung của tất cả.

Kẻ đó là ai, thú thật cho đến bây giờ, tại hạ cũng chưa biết lai lịch.

Thiết Đà sững sờ, nhìn chàng chăm chăm rồi hỏi:

- Nói thế là nghĩa gì chứ?

Triển Mộng Bạch lượt thuật sự tình quanh vụ Tình nhân tiền gây tử vong cho nhiều nhân vật vũ lâm.

Thiết Đà trầm ngâm một lúc, vụt cười lên ha hả:

- Lão phu với tiểu huynh đệ đánh cuộc xem nào!

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Đánh cuộc? Về chuyện gì?

Thiết Đà đáp:

- Xem trong hai chúng ta, ai tìm ra trước lai lịch của chủ nhân Tình nhân tiên.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Cuộc như thế nào?

Thiết Đà tiếp:

- Ai mà tìm được trước là thắng. Nếu lão phu thắng thì cứ mỗi năm, tiểu huynh đệ phải đến đây lưu lại một thời gian. Nếu tiểu huynh thắng thì thân già này sẽ tùy thuộc tiểu huynh sử dụng.

Tiểu Mộng Bạch cười lớn:

- Chấp nhận.

Song phương xòe tay vỗ tay vào nhau giao kết.

Thiên Phàm đại sư gật gù:

- Thiết thí chủ thích đánh cuộc, gì thì chẳng biết chứ cái cuộc này rất thú, bản tăng tuy đã thí thân ngoại vật, nhưng vẫn sẵn sàng là một chứng nhân.

Ngọc Cơ chân nhân phụ họa:

- Có chường môn đại sư phái thiếu lâm đúng chứng, thì đúng là một cuộc cá không tiền khoáng hậu.

Thiết đà hướng về Đế vương cốc chủ:

- Đại ca, ba hôm nữa tiểu đệ rời cốc!

Triển Mộng Bạch cũng thốt:

- Sau ba hôm nữa, tại hạ cũng bắt đầu khởi công truy tầm kẻ thù.

Thiết đà cười lớn:

- Khá lắm tiểu tử! Phàm hành sự, phải tranh thủ thời gian. Tiểu tử rất xứng đáng được đại ca cốc chủ và lão phu gọi là tiểu huynh đệ.

Đế vương cốc chủ mỉm cười song lòng nao nao...

Đoạn lão hướng dẫn mọi người, còng qua chiếc lư đồng, đến tịnh xá, nơi đây thanh khiết phi thường.

Giữa nhà, có một chiếc lư đồng khác, nhỏ hơn, Đế vương khế xoay nắp lư từ từ nhích động dịch qua một bên, bày ra cửa miệng con đường hầm.

Cốc chủ định tiễn họ ra khỏi địa đạo xong Thiên Phàm và Ngọc Cơ ngăn lại.

Địa đạo sáng lên, do những hạt minh châu gắn hai bên vách soi đường đi.

Ngọc Cơ chân nhân tán:

- Để vương cốc chủ quả thật là một kỳ nhân! Có đến đây rồi, quan sát những kiến trúc, mới nhận định được cái tài của người đó.

Ngọc Cơ chân nhân và Thiên Phàm đại sư lướt đi như bay, Triển Mộng Bạch cố gắng lắm mới khỏi tụt hậu.

Không lâu lắm, họ đã ra đến tận đầu đường. Bên trên, đầu dây cỏ lau che chằng chịt, xa xa có một cội tùng, bên cạnh cội tùng có một phiến đá, vật thực còn nguyên song người thì lại vắng bóng.

Thiên Phàm đại sư ra khỏi địa đạo trước, nhìn quanh quẩn chẳng thấy bọn đệ tử đâu cả.

Thần sắc biến đổi, đại sư buột miệng kêu lên:

- Tại sao chúng vắng mặt? Hay là có biến cố gì đã xảy ra?

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Làm sao biết là có biến cố?

Ngọc Cơ chân nhân cũng biến sắc mặt, đáp:

- Không duyên không cớ, thì dù có phải ở lại đây, chờ đợi sáu tháng một năm, cũng phải chờ đợi, chẳng bao giờ dám tùy tiện bỏ đi nơi khác.

Đạo trưởng nói thế vì quy củ của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang rất uy nghiêm, chết thì chịu chứ không khi nào bọn đệ tử ám vi phạm.

Thiên Phàm đại sư cau mày:

- Cũng có thể là do một lẽ chi đó, chúng tạm ly khai nơi này...

Bỗng đại sư biến sắc mặt hơn trước.

Ngọc Cơ chân nhân cùng Triển Mộng Bạch nhìn theo ánh mắt của đại sư.

Dưới một tàng tùng, nằm giữa bụi cỏ, có một bàn tay máu tươi còn rỉ ra.

Một bàn tay tả, móng nở ra cắt ngắn lại, long bàn tay hơi chai.

Ngọc Cơ chân nhân bước tới, nhặt bàn tay lên, quan sát một lúc đoạn thốt:

- Không phải bàn tay của đồ đệ bản đạo, bởi vì chúng luyện một chưởng pháp diệu mềm, còn bàn tay này có dấu chai nơi long chúng tỏ chủ nhân nó luyện ngoại gia chưởng lực.

Đạo nhân nhìn sang Thiên Phàm đại sư, bỏ lửng câu nói.

Thiên Phàm đại sư biến sắc mặt lần thứ ba, đáp:

- Tiểu đồ pháp hiệu Vô Tâm luyện ngoại gia chưởng lực.

Như vậy bàn tay này là của Vô Tâm hòa thượng, một trong hai đệ tử theo đại sư tới đây.

Ngọc Cơ chân nhân trầm giọng:

- Tứ đại đệ tử trong phái thiếu lâm, là những cao thủ tuyệt đại trên

giang hồ, và đệ tử bàn đạo là những tay khá, nếu có biến cố gì, thì chúng cũng thừa sức đối phó, song tại sao chúng vắng mặt? Chúng bại chẳng? Đánh bại chúng hẳn phải là nhân vật phi phàm.

Thiên Phàm gật đầu:

- Cả bốn người hiệp lực, dù đối phương có vũ công như thế nào, cũng khó áp đảo nổi chúng. Thế mà chúng bại, thì hẳn hẳn không hiểu nổi đối phương là ai, có bản lĩnh trên nổi tưởng tượng của hẳn hẳn.

Phải, họ hiểu tài nghệ của đồ đệ hơn ai hết, họ nghĩ rằng đánh bại được bốn đệ tử của họ cùng hiệp sức, trong vũ lâm, ngày nay chẳng có mấy người.

Thế mà cả bốn đệ tử cùng thất tung, nếu họ chẳng bị đánh bại thì làm sao thất tung được.

Bất giác cả hai rùng mình dù họ là những thái sơn, những bắc đẩu trong vũ lâm. Họ cũng nao núng phần nào cho kẻ nào đó, chế ngự nổi đồ đệ của họ.

Điều làm họ kinh dị hơn hết, là tại vùng hoang sơn này có một tay ma đầu ẩn náu, một đại ma đầu bí mật, chính họ cùng còn chưa biết thì ai biết.

Tay đại ma đầu đó lại ở bên cạnh Đế vương cốc chủ. Dám định căn cứ kề cận đế vương cốc, hẳn hẳn phải là kẻ bình thường rồi.

Ngọc Cơ chân nhân ngưng trọng thần sắc, dùng ngón tay se se mấy sợi râu dài, lẩm nhẩm:

- Linh Phong, Linh Thạch là hai đệ tử của bàn đạo có tánh tình hòa nhã nhất, hơn nữa, từ ngày nhập môn đến nay, chúng không hề xuất ngoại sanh sự với bất cứ ai thì là gì có cừu oán với khách giang hồ.

Thiên Phàm đại sư cau mày:

- Đệ tử của hẳn hẳn cũng chẳng phải là những kẻ nóng nảy gây sự, làm gì có vấn đề hiềm khích với ai? Nói nhiều cũng vô ích, bây giờ chỉ còn cách là hẳn hẳn cùng đạo huynh, phân công mỗi người một hướng, tìm xem có dấu vết gì khả nghi chẳng?

Ngọc Cơ chân nhân phát tay áo, rít gió một tiếng vù, vẻ cương quyết hiện lên trên mặt, vỗ mạnh tay vào đốc kiếm, cao giọng thốt:

- Hơn mấy mươi năm qua, không hề màng đến thế sự mà giờ đây hẳn hẳn thấy bắt buộc phải vung kiếm thép trở lại giang hồ.

Thanh kiếm của đạo trưởng tên Phục ma ngày nào gây chấn động khắp bốn phương trời, bắt đầu hôm nay, nó không còn nằm yên trong vỏ nữa.

Phục ma thanh kiếm se phải đầm máu, ít nhất cũng một lần, trước khi vĩnh viễn nằm yên trong vỏ.

Thiên phàm đại sư tiếp nối với giọng trầm trầm:

- Bàn tăng không thể không trùng khai sát giới. Trước cái thế chẳng đặng đừng, bàn tăng phải vi phạm đức hiếu sanh của thế tôn.

Cả hai biểu hiện đạo nghĩa sư đồ đến cao độ, Triển Mộng Bạch bất giác cảm thấy hùng khí bốc bùng, máu trong người sôi động, chàng lớn tiếng hỏi:

- Hai vị có thể chấp nhận cho tại hạ góp công.

Ngọc Cơ chân nhân đáp nhanh:

- Được lắm chứ, thế là chúng ta ba người phân công ra ba hướng khác nhau, ai phát hiện ra điều chi lạ, lập tức hú vọng mấy tiếng dài báo hiệu, bàn đạo xin đi trước.

Tay áo phát lên, lão đạo chỉ còn là một điểm màu tía, vẽ thành một vệt dài, chớp mắt đã biến mất nơi xa xa...

Thiên phàm đại sư thở dài:

- Ngọc Cơ chân nhân này nay đã lường tuổi rồi mà oai phong vẫn còn y như thời niên tráng.

Đại sư cũng phát tay áo lên, đồng thời dặn với:

- Cẩn thận nhé, bàn tăng đi đây.

Thân pháp đại sư chẳng kém Ngọc Cơ chân nhân chút nào.

Đạo trưởng lão sư đi rồi, tịch mịch bao trùm quanh Triển Mộng Bạch. Gió từ ngàn phương cuốn về, xuyên qua cành lá vi vu tạo nên tiếng động duy nhất của núi rừng.

Một cái gì huyền bí phảng phất trong không gian, gieo rợn nơi lòng Triển Mộng Bạch.

Song chàng có sợ chi?

Dù quanh chàng có ma quái đang chờ, chàng nhích bước là chúng đổ ra hãm hại chàng cũng không hề nao núng. Hào tâm đang sôi động, hiệp khí bốc bùng, chàng khinh thường nguy hiểm. Thắng cũng đấu, bại cũng đấu, bắt buộc chàng phải tìm chạm mặt với bọn ma đầu nào đó.

Chàng bước tới, những bước dài và kiên quyết, mắt đảo nhìn ra bốn phía, tai lắng nghe tiếng động mọi phương.

Ngày tan hoàng hôn xuống, thu dọn những tia nắng cuối cùng, dọn không gian trao trả lại cho đêm sắp về.

Đâu đây tiếng côn trùng eo óc, rồi gió đùa lay ngọn cỏ, gió hốt những chiếc lá vàng từ cành rải xuống, tất cả đều nói lên niềm tang tóc.

Nhưng tang tóc đâu không thấy chứ sát khí vừa lan rộng, vừa lắng đọng bốn bề.

Bỗng chàng thấy ánh lửa từ xa chớp sáng rồi tắt, lửa chớp tắt liên tục.

Chàng nhìn kỹ một chút thì nhận ra lửa đó di động qua những thân cây trong rừng phía trước, khuất cây thì lửa tắt, ra khoảng trống thì lửa sáng.

Có lửa lá có người, lửa di động là người đang chuyển động. Khung cảnh ma quái của rừng thiêng đã là một cảnh đáng sợ lúc đêm về, hướng hồ có một ánh lửa chập chờn điểm xuyết cho nó.

Song đã cương quyết đi tìm một hình ma bóng quỷ thì khi nào Triển Mộng Bạch chùng bước.

Nhìn ánh lửa làm chuẩn, chàng từ từ bước tới.

Chàng đi một lúc, qua khỏi khu rừng, trước mặt là hòn núi cao chặn ngang.

Trăng vừa lên, không gian không còn tối tăm lắm, giúp cho tầm mắt chàng trông được xa hơn trước.

Chàng nhận rõ ánh lửa, là một mồi lửa, do một quái vật có bộ lông màu tro ngà cầm, chính quái vật di chuyển về một phương nào trong hòn núi đó.

Quái vật thân thể giống như người, bởi nó đi hai chân, một tay cầm mồi lửa, tay kia xách một con sơn la, máu me chảy ròng ròng.

Quái vật không mặt y phục tuy giống người, nó quấn quanh thân thể một tấm da beo.

Hình dáng nó, cao năm thước, ngang ba thước, xem như xương và dĩ nhiên nặng nề hẳn phải chậm chạp. Song nó di chuyển nhanh nhẹn phi thường.

Nó đi thẳng đến cách núi, chui vào một cái động.

Triển Mộng Bạch ở bên ngoài, tìm chỗ thuận tiện nhìn xem quái vật sẽ làm gì.

Bên trong động, lửa cháy cao ngọn, hẳn nhiên là do quái vật đốt lên.

Lửa vừa bùng sáng một tràng cười cũng bùng dậy theo liền, âm thanh quái dị to và lớn, nghe như tiếng hổ rống.

Triển Mộng Bạch lắng tai, nhận ra tiếng cười tuy lớn song giữa khoảng dứt của âm vang có tiếng rên khế.

Tiếng rên của nhiều người, tuy khế song đều đều, khi tiếng cười trỗi lớn thì át mất tiếng rên, lúc ngưng lại để tiếp tục, tiếng rên nghe rất rõ.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, thầm nghĩ:

- Hay là đệ tử của Thiên Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân bị quái vật bắt mang về đây?

Chàng bò nhẹ tới gần miệng động hơn, ngóng cổ nhìn vào trong.

Bất giác chàng giật mình.

Bên tả có hai đạo nhân vận áo màu lam, bên hữu có hai hòa thượng,

tất cả bốn người bị treo cao, trở chân lên, động đầu xuống.
Toàn thân của họ bết bết những máu tươi, chứng tỏ họ bị quái vật hạ thủ không lâu lắm.
Cả bốn người cùng buông thõng cánh tay xuống đất, tuy không thấy rõ mặt, nhưng theo tình hình chàng cũng đoán được là họ bị hành hạ cực kỳ tàn khốc.
Quái vật ngồi trước đồng lửa, đưa long ra ngoài cửa động, đang nướng con la do y mang về.
Thịt la chưa chín hẳn, y tét một đùi, để nguyên như vậy đưa lên miệng cắn, nhai muốt ngon lành.
Máu la hoà với nước dãi của y chảy ròng rọc hai bên mép, trông tởm lạ lùng.
Ngẩng mặt lên ăn thịt la, Triển Mộng Bạch mới nhận ra y có đủ mắt mũi tai như người.
Có điều lông mọc rất dài và nhiều, màu trắng trắng, thành ra y giống vật nhiều hơn giống người.
Đôi mắt của y sáng quá, bên ngoài có lớp lông phủ trùm thể mà nhãn quang chớp chớp như ánh sao.
Triển Mộng Bạch rùng mình, thầm nghĩ:
- Y là người hay vật? Hay là sơn tinh dã quỷ?
Quái vật ăn hơn nửa đùi la, bỗng đứng lên, bật cười khanh khách nói:
- Tiểu hòa thượng! Tiểu đạo sĩ! Các người có muốn ăn thịt này không?
Thinh âm khó nghe, nhưng đúng là thinh âm của người, thế ra quái vật là người.
Hắn là người cao niên lắm nên tóc râu lông đều bạc trắng.
Hỏi rồi, quái vật lại cười vang, cười một lúc lại tiếp:
- A! ta biết rồi! Hòa thượng cũng như đạo sĩ là những kẻ ăn trường chay, khi nào dám xơi thịt la!
Đoạn y cười vang rồi tiếp:
- Nhưng khi đói, thì còn kể gì là chay, là mặn, đói rồi ruột ra thì cái gì mà chẳng ngoạm, chẳng nốc? Các người biết không, khi đói, ta ăn cả thần lẫn rắn mối, cóc, ếch ương. Bất cứ loại bò bay nào, ta bắt được là nhai ngấu nghiến, nhai tươi, nhai sống, đừng nói là nướng chín thể này.
Đôi mắt của y sáng quắc, trong ánh mắt, lửa căm hờn bốc lên, oán khí bùng bùng.
Y bước tới đạo nhân gần, nhét đùi thịt vào miệng đạo nhân. Đùi to quá, nhét không vô, y quẹt qua quẹt lại nơi vành môi của đạo nhân

hét:

cắn, nhai nuốt ngay lập tức! Trái lời ta, ta giết ngay!

Triển Mộng Bạch gớm quá, suýt nôn ọe mấy lần.

Trong khi quái vật tung chân múa tay thích thú thì đạo nhân nữa thật sự.

Có lẽ vì bụng trống, chẳng có gì thoát ra khỏi miệng, chỉ có nước dãi lòng thòng.

Một đạo nhân vừa rên vừa hỏi:

- Sao ngươi không giết bọn ta?

Quái vật cười ha hả:

- Giết các ngươi? Đâu có dễ dàng vậy? Giết các ngươi hóa ra dành phương tiện cho các ngươi sao? Không, ta không làm vậy, ta sẽ hành hạ cho các ngươi không còn hình người, rồi tự các ngươi chết dần chết mòn, thấm thía cái khổ tới phút giây cuối cùng.

Đạo nhân đó tiếp qua tiếng rên:

- Bọn ta nào cò cừu oán chi với nhà ngươi, sao ngươi lại muốn...

Quái vật hét chặn:

- Không cừu không oán! Ha ha! Mấy mươi năm trước đây, ta thọ cực hình, ta đau khổ thiết tưởng từ nghìn trước đến nghìn đời sau, chẳng một ai thọ khổ như ta! Chính bọn các ngươi hãm hại ta!

Y bật cười cuồng dại, cười một lúc lại hỏi:

- Ngươi có biết tư vị của một con thần lằn, một con rắn mối chưa?

Được rồi, ta sẽ cho các ngươi nếm cái tư vị đó.

Bỗng y hụp mình xuống rồi đưa tay mò mò...

Đạo nhân đối thoại với quái vật trước đó, nhìn ba người bạn thấy người nào cũng hấp hối, như cái chết sát bên mình, suy nghĩ một chút vụt kêu lên:

- Được, ngươi phóng thích ba người kia, ta tiết lộ cho ngươi biết.

Quái vật đứng lên liền đáp:

- Ngươi nói đi, ngươi nói xong là ta phóng thích họ ngay nhưng nên nhớ là phải nói thật đấy! Nếu ta biết ngươi gạt ta thì ta sẽ hành hạ ngươi đúng một năm.

Đạo nhân thở dài nói:

- Ngươi muốn biết gì cứ hỏi nhanh lên!

Quái vật cười lớn:

- Ba mươi năm trước, ta không hề thấy một người nào giữ kín miệng như bình nhét nút!

Ta biết lắm, không khi nào ngươi dám không nói.

Y ngưng bật tiếng cười hét to:

- Đế vương cóc ở đâu?

Đạo nhân đáp:

- Ngay vùng Côn Lôn này.

Quái vật lại hét:

- Đường vào cốc ở đâu? Có những ám hiệu gì, cơ quan gì, làm thế nào tránh được cạm bẫy?

Đạo nhân bị treo bên cạnh, rung rung người, cất giọng run run:

- Sư huynh! Đừng nói! Nếu nói ra thì...

Quái vật hoành tay đánh mạnh một chưởng vào mặt đạo nhân, máu tươi theo tay nhỏ xuống ròng ròng.

Đạo nhân hôn mê liền.

Quái vật rút một tràng cười ghê rợn, hai hàm răng trắng của y bày ra, trong lạnh mình.

Y gần từng tiếng:

- Kẻ nào dám mở miệng, ta sẽ nướng kẻ đó ngay.

Triển Mộng Bạch nấp mình, theo dõi những diễn tiến bên trong động, đến lúc đó không dám long được nữa, lập tức nhảy vọt ra.

Đúng lúc quái vật cười vang, chàng quát lớn:

- Quay mình lại, ta không muốn hạ thủ với những kẻ đưa lưng lại ta.

Hạ thủ sau lưng, giết lén là hèn!

Quái vật ngưng ngay tràng cười, đôi mắt sáng long lên, bắn ra tia chớp ngời sát khí, khàn giọng hỏi:

- Lão quái vật Ngọc Cơ đến đó phải không?

Giọng y khàn khàn, mắt hằn cái oai vừa rồi, điều đó chứng tỏ y khấn trương cực độ.

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Ta đây thừa sức bắt ngươi, cần gì Ngọc Cơ chân nhân xuất hiện.

Quái vật lạnh lùng:

- Vậy ngươi là lão trọc Thiên Phàm?

Y vừa thốt vừa ngằm vận chân khí, chuẩn bị đầy đủ công lực.

Y thừa hiểu, không ai dám đánh sau lưng y, do đó y vận đủ chân khí, khi nào sung mãn rồi, y mới quay mình đối diện với địch.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Cũng chẳng có Thiên Phàm đại sư. Ta đã nói, một mình ta cũng dư sức giết ngươi, cần gì các vị đó ra mặt.

Quái vật vụt quay lại nhìn, vừa trông thấy Triển Mộng Bạch, y kinh di phi thường.

Y không tưởng là một kẻ có tài đi đến bên cạnh lão, êm nhẹ hơn chiếc lá rơi, chính y chẳng hay biết lại là một thiếu niên.

Y sửng sờ một chút, sau đó cất cao giọng hỏi:

- Ngươi là cái quái gì, từ đâu đến?

Triển Mộng Bạch quát trả:

- Người là cái quái gì?

Quái vật nhe răng cười hắc hắc:

- Lão gia? Lão gia là ma vương từ địa ngục chui lên, để làm cái việc càn quét bọn thối tha các người.

Với ánh lửa bập bùng, với hình hài quái dị, y giống một ma vương vô cùng.

Nhưng dù là ma vương thật sự, Triển Mộng Bạch cũng không hề nao núng, huống hồ chàng đã biết đối tượng chỉ là một con người.

Bất quá con người đó khác biệt hơn người thường thôi.

Chàng bật cười cuồng dại, đoạn cao giọng thốt:

- Dù người là ma vương, là ác quỷ, thiếu gia vẫn xem như trẻ con.

Đừng hù dọa. thiếu gia.

Bỗng chàng nhảy vọt tới, tung một quyền ngay mặt quái vật.

Quái vật rít một tràng cười ghê rợn:

- Gan người bao lớn mà dám động thủ với lão gia?

Y không tránh không né.

Tay quyền đi được nửa tầm, Triển Mộng Bạch thu về, dịch chân một bước.

Quái vật cười ha hả:

- Sợ rồi à?

Triển Mộng Bạch hét:

- Ta sợ gì chứ?

Quái vật bĩu môi:

- Không sợ sao người chẳng dám tấn công?

Triển Mộng Bạch cười giòn:

- Bình sanh thiếu gia không thích đánh những kẻ không hoàn thủ, đánh như vậy, có thắng cũng chẳng vinh hạnh gì.

Quái vật cao giọng:

- Khá lắm đó!

Chính y xuất thủ trước, tuy đúng cách xa ba thước y vẫn vung quyền, xuất chiêu theo lối cách không.

Quyền chưa đến đích, quyền phong đã cuốn tới rồi. Lực đạo rất mạnh, Triển Mộng Bạch chưa từng thấy ai có cái khí thế hùng cường như vậy.

Chàng cho rằng, dù Lam Đại tiên sinh, tiên sinh cũng không xuất phát nổi một lực đạo phi thường cỡ đó.

Lập tức chàng ngã ngửa ra, nương theo thế, đá thốc một chân nhắm vào mạch môn quái vật.

Quái vật cười vang:

- Người học cách đá của tên nông phu nào thế?

Y xoay bàn tay, biến quyền thành chưởng, chặt xuống cổ chân Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch nương theo đà, loan người qua một bên, xoay mình đối diện, vung hai tay đánh tới. Thế đá của Triển Mộng Bạch thật tầm thường, song chàng mượn cái tầm thường đó để mở đầu cho cuộc tấn công thật sự, và qua cái đá đầu tiên, những chiêu thức kế tiếp được thi triển cực kỳ ảo diệu, biến hóa nguy dị.

Chàng biểu hiện một đầu pháp vô cùng bí ảo, quái vật không khỏi hãi hùng.

Y không tưởng nổi là đối tượng có tài năng đáng khiếp như vậy.

Nhưng bất quá y chỉ ngẫm tán thưởng tài nghệ đối phương, chứ chẳng phải y nao núng trước thần diệu của chàng.

Đừng nói là chàng, dù hiện tại bậc sư trưởng của chàng đứng trước mặt y, y cũng chẳng hề nao núng.

Y hét một tiếng lớn, xoay người nửa vòng, thân hình đã dịch sát đến Triển Mộng Bạch phía sau lưng, đồng thời y bật cười vang:

- Thử xem người tránh được chiêu thức này của ta chăng?

Nói là một chiêu thức, buông xong câu đó y xuất đúng năm chưởng.

Triển Mộng Bạch với cái lối tốc chiến tốc thắng, trước khí thế hùng mạnh của đối phương không hề lùi, không hề tránh, quay nhanh mình, đồng thời vung chưởng nghênh đón.

Bên kia năm chưởng, bên này năm quyền, quyền chưởng giao chạm, tiếng bốp bốp vang lên như tiếng liên châu nổ.

Bọn đệ tử thiếu lâm và vũ đương hết sức hãi, họ đinh ninh là Triển Mộng Bạch hứng chận đủ năm chưởng của quái vật rồi thế nào chàng cũng phải ngã.

Nhưng sự thực lại khác, chính quái vật không giữ vững đôi chân, phải lùi lại nửa bước.

Y uất ức mở to đôi mắt hẳn rõ những đường gân máu đỏ ngầu, đoạn tiến lên đánh luôn ra năm chưởng nữa.

Phát xuất năm chưởng đầu, y chỉ dùng ba thành lực, y nghĩ là để đánh dọa chàng thôi, chứ làm gì chàng dám đón chận chưởng của y. Trên thế gian này, có ai dám động thủ với y, trừ những kẻ đi tìm cái chết.

Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch không sợ trời, không ngán đất, thì một quái vật dù hung dữ đến đâu, đối với chàng cũng chẳng có nghĩa gì. Chàng dốc toàn công lực nghênh đón, thành ra quái vật bị chấn động trở lại.

Y sôi giận, đánh tiếp năm chưởng, với công lực tăng gia quyết hạ

Triển Mộng Bạch cho hả tức.

Y cười lớn gọi:

- Tiểu tử tiếp năm chưởng này xem sao?

Triển Mộng Bạch quát:

- Sợ gì! Dù là trăm chưởng, ngàn chưởng, ta cũng dám tiếp như thường.

Năm tiếng bốp vang lên lớn hơn loạt trước, Triển Mộng Bạch cảm thấy toàn thân rung chuyển, để khởi ngã, chàng nhún chân tung mình lên không, loান mấy vòng, đáp xuống phía sau đồng lửa.

Một đạo nhân thấp giọng gọi chàng:

-Thí chủ chưa phải là đối thủ của quái vật, hãy thừa dịp này thoát chạy, may ra tránh được tai!

Triển Mộng Bạch lạnh lùng đáp:

- Đa tạ đạo trưởng.

Đạo trưởng tiếp:

- Lối vào Đế vương cốc ở tại...

Đạo nhân muốn cho Triển Mộng Bạch chạy vào đó lánh nạn, nên cố ý nói lớn một chút, cho quái vật lắng tai nghe, y lắng tai thì cái tâm phải phân tán.

Giá như Triển Mộng Bạch không chạy vào đó, thì cũng có thời gian chạy đi nơi khác.

Điều cần thiết là làm sao cho quái vật đừng lưu ý đến chàng.

Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch không chạy mà nhảy ngang qua đồng lửa hét to:

- Lão quái vật hãy tiếp năm chiêu của ta đánh trả đây.

Song phương lại tiếp tục cuộc đấu.

Thế công của chàng hoàn toàn khác biệt, khiến quái vật hết sức lạ lùng, y buột miệng tán:

- Hay quá! Kể ra ngươi có tài thật sự! Ngươi học ở đâu cái lối đánh đó.

Dĩ nhiên, y vừa cất tiếng vừa xuất thủ phản công.

Triển Mộng Bạch càng đánh càng hăng, bật cười ha hả:

- Hay lắm à? Chưa hết đâu, rồi ngươi sẽ thấy cái lạ hơn nữa!

Chàng biết rằng, mình không thủ thắng nổi trước quái vật, nếu đánh lâu, chắc chắn phải thảm bại, song làm sao chịu được khi thấy đạo sĩ và hoà thượng bốn người bị quái vật hành hạ tàn nhẫn.

Chàng thầm nghĩ:

- Ta cứ tưởng trên đời này, chỉ có Tiêu cốc chủ và Lam đại tiên sinh là hai tay có võ công tuyệt cao, không ngờ lại có lão quái vật này.

Dung hòa hai sở học của họ Lam và họ Tiêu, hiệp với những chiêu

chàng tự sáng tác, Triển Mộng Bạch dốc toàn lực chống trả với quái vật.

Quái vật cũng chẳng vừa, giở toàn lực ra ứng chiến.

Bọn đạo nhân và hòa thượng sững sờ. Bình sanh họ chưa từng thấy những chiêu thức đặc dị do song phương phát xuất, họ mãi mê theo dõi, quên hẳn đang bị treo ngược đầu.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 21

Vô Trường Quân

Chỉ trong một thoáng, song phương đã trao đổi mười chiêu.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Về thân pháp, quái vật chẳng kém Tiêu cốc chủ, về quyền phong, lão cũng không nhường Lam đại tiên sinh, nhưng ta có cảm tưởng là lão chưa xứng là một đối thủ của họ Lam hay họ Tiêu? Tại sao ta có cảm tưởng này?

Chàng đưa cao tay thủ, đánh xuống vai tả của lão quái vật.

Quái vật lánh vai qua một bên, từ phía dưới đánh thốc lên một quyền.

Triển Mộng Bạch vừa hạ cánh chỏ xuống, vừa gập người lại, rồi hoành tay gạt treo ra ngoài, đúng theo chiêu Kim Ty Giao tiễn, bàn tay xòe năm ngón, tay co lại như móc câu, ngược chiều thốc lên, định móc vào mạch môn của quái vật.

Lối công của song phương gồm luôn lối thủ. Thủ pháp nhanh, thân pháp nhanh, tuy hai người giao đấu, nhưng đúng ngoài nhìn vào, thấy chường ảnh, quyền ảnh trùng trùng, xem như có ít nhất mười người đang hỗn chiến.

Họ lại trao đổi thêm mười chiêu nữa.

Triển Mộng Bạch chợt thức ngộ:

- Phải rồi! Vũ công của lão ta tuy cao, song kém phần trí tuệ khi biến chiêu, điều này thì cốc chủ hơn hẳn lão. Còn quyền phong của lão, hùng mạnh có thừa, song lại khiếm khuyết chánh khí, do đó lão chưa xứng là đối thủ của Lam đại tiên sinh, cũng như còn lâu lão mới là kình địch của đế vương cốc chủ. Ta có thể ví lão với một người bạo phú, càng giàu nhanh càng để lộ cái ban sơ bản tiện của mình, bởi vì khi tập lối sống giàu, thường vấp những sơ hở do tập quán lúc hàn vi

lưu lại. Bạo phát về tài lộc, dĩ nhiên không có cái thanh hoa của bậc thế gia, còn bạo tiến về vũ công, thì không nắm được cái tinh thần của bậc danh môn. Cho nên, trước bậc thế gia, kẻ mới giàu không tránh khỏi ngây ngô, và đứng trước bậc danh môn, một cao thủ kém căn cơ đương nhiên phải lung túng.

Sự nhận xét của chàng rất xác đáng, thức ngộ được điều đó, chàng không bận tâm lo nghĩ nữa.

Bỗng một đạo nhân gọi Triển Mộng Bạch:

- Xem ra, quái vật có mối đại thù gì đó với Lam đại tiên sanh và Đế vương cốc chủ, lão ta quả là tay đại địch đấy, huynh đài phải hết sức đề phòng cẩn thận, tuyệt đối chẳng nên khinh thường lão.

Bạn giao đầu Triển Mộng Bạch chưa kịp hiểu đạo nhân muốn nói gì, vội hỏi:

- Đạo trưởng nói thế có ý gì?

Quái vật quát chặn:

- Gã mũi trâu kia, nếu ngươi còn léo nhéo ta đập chết liền.

Triển Mộng Bạch cấp tốc đảo bộ đứng án trước mặt đạo nhân sợ quái vật hạ thủ bất ngờ.

Đạo nhân tiếp:

- Chẳng như lão quái vật đã khám phá được lai lịch vũ công của huynh đài, lão hiểu là do Đế vương cốc chủ và Lam đại tiên sinh truyền cho huynh đài, do đó mà lão chưa hạ độc thủ.

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ:

- Lão định nghiên cứu võ công của hai vị tiền bối đó, nên cố tâm kéo dài trận đấu, để tra nghiệm tận tường, sau này rút kinh nghiệm quyết định phần thắng bại với hai vị tiền bối?

Cái ý đạo trưởng có đúng như thế không?

Đạo nhân chưa kịp đáp, quái vật đã hét lớn:

- Đúng vậy!

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại:

- Đến ta đây, ngươi cũng chẳng làm gì được thì còn mong gì so tài với hai vị ấy? Ta là hạt cát, hai vị đó là minh châu ngươi biết chưa? Đừng ảo vọng động thủ với họ, phần bại về ngươi là cái chắc.

Lão quái vật gầm lên:

- Mấy mươi năm qua, ta chuyên luyện một môn võ công để đối phó với hai lão quỷ đó, ta không tin rằng ta sẽ bại.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, tự hỏi bởi nguyên nhân nào lão quái vật lại có cừu oán đồng thời với Lam đại tiên sinh và Đế vương cốc chủ?

Suy nghĩ một hồi chàng cao giọng thốt:

- Dù ngươi có khổ luyện thêm mười năm nữa, ngươi cũng chưa

xứng là đối thủ của hai vị tiền bối đó.

Quái vật thét:

- Câm!

Lão biến đổi quyền pháp, lần này thì lão phát những chiêu thức cực kỳ nguy dị hùng mạnh. Qua mười chiêu, lão chiếm được ưu thế.

Triển Mộng Bạch tựa hồ bị quyền phong của lão vây kín quanh mình.

Đạo nhân thở dài, buông nhẹ:

- Có cơ hội mà không chịu chạy, bây giờ có muốn chạy cũng không kịp nữa.

Triển Mộng Bạch bực tức quát:

- Các vị dám chịu chết để bảo trì danh dự thì tại hạ đâu phải là kẻ quí tử tham sanh?

Con nhà võ tuyệt đối không nên nói mấy tiếng trốn chạy. Tại hạ xin đạo trưởng nín lặng, đừng nói chi những lời khó nghe thế.

Rõ ràng là chàng không đủ sức chịu đựng để duy trì cuộc chiến nữa rồi. Song lực thì suy, trái lại hùng khí càng bốc cao.

Đạo nhân thở dài tiếp:

- Nếu là tham sanh, thì các hạ đến đây làm gì? Chẳng qua là bản đạo nghĩ rằng, nếu tất cả năm chúng ta cùng chết ở đây, dưới tay lão quái này thì oan uổng vô cùng.

Triển Mộng Bạch giật mình thầm nghĩ:

- Ta ngốc quá, tại sao ta quên mất báo động cho Thiên Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân là đã phát hiện được tung tích của các đạo nhân hòa thượng? Không khéo ta làm hỏng việc của các vị tiền bối. Chàng liền lập tức hú vọng mấy tiếng dài, rồi liên tiếp mấy tiếng nữa. Lúc còn sung mãn thì không hú, giờ sau khi quyết chiến với lão quái vật thì khí cùng lực kiệt, tiếng hú dĩ nhiên là không vọng xa.

Như vậy, là có hú cũng vô ích, trừ phi hai vị đó đang bắt ngờ ở gần. Biết rõ tiếng hú không vọng đi xa, Triển Mộng Bạch khẩn cấp ra mặt. Chàng có chết vì lão quái vật thì cũng chẳng khi nào hối tiếc, điều đáng hận là chàng quá sơ ý để lộ đến bốn người kia, và như vậy chàng sẽ rất thẹn với Nhất Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân.

Cái chết của chàng không xóa được cái thẹn đó.

Vì khẩn cấp, vì rối trí, tâm pháp bị ảnh hưởng luôn, chiêu thức đưa ra tán loạn, mất cả hiệu lực.

Quái vật cười lạnh:

- Ngươi kêu gọi cái gì mà cười vang thế?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Ta kêu gọi chi mặc ta, can gì đến ngươi?

Lão quái vật cười ngạo nghễ:

- Chết đến nơi mà còn ương ngạnh, rõ ràng là xuẩn ngốc.

Lão nói, nhưng chiêu tay lão không chậm, chiêu thức đưa ra đều đều, thân pháp linh diệu như thường.

Thoạt thấy lão trước mặt, bỗng lòn ra phía sau lưng, rồi đảo qua tả hoành qua hữu. Có khi lão phóng lên, có lúc lão hạ xuống, dù lão ở hướng nào, quyền phong vẫn rít vù vù, như trăm ngàn con rối xoay tròn quanh mình Triển Mộng Bạch.

Đấu pháp của lão hiện tại, dường tượng chẳng do thân mình, mà do chính cái tâm, cái ý của lão. Tâm ý nhắm đến mặt địch thì quyền tay bay đến mặt địch. Hoặc giả xuống chân địch, thì chân quét qua liền, thân hình của lão như cái máy dò tâm ý chuyển động, và lão chuyển động còn nhanh hơn cái máy.

Dần dần, Triển Mộng Bạch không còn phân biệt lão từ đâu đánh vào, là lão đánh nơi nào trên người chàng.

Thấm mệt rồi chàng bắt đầu nghe đói, nghe khát. Từ lúc ăn mấy món do Tiêu Man Phong đãi, thời gian qua đã lâu, chàng chưa có dịp ăn uống. Bây giờ cái đói, cái khát kêu gào, tiếp tay với cái mệt, biến chàng thành bia đá cho lão quái vật thực nghiệm võ công.

Đã đến lúc chàng không hoàn thủ nữa rồi.

Đạo nhân thở dài, nhắm mắt lại, không nỡ nhìn chàng chết thảm dưới tay quái vật.

Bỗng một tiếng thét hải hùng vang lên, đạo nhân giật mình mở choàng mắt ra, trong thấy Triển Mộng Bạch nằm dài trên nền động. Qua ánh sáng của ngọn lửa bập bùng, đạo nhân thấy máu chảy hai bên mép của chàng.

Quái vật đứng trước mặt chàng cười lạnh hỏi:

- Còn can đảm không? Nếu còn cứ đứng lên, tiếp tục giao đấu!

Triển Mộng Bạch thét một tiếng lớn, lăn mình vùng dậy cắn chặt hai hàm răng, vùng quyền đánh tới.

Quái vật lách mình tránh né mấy chiêu, bất thành linh, nghiêng đà đá thốc lên. Triển Mộng Bạch cố xoay người tránh cái đá đó, sao đầu vai của chàng hứng một chưởng của địch.

Thân hình chàng chao chao, chàng không sao gượng nổi, lại ngã nhào.

Quái vật cười lạnh hỏi:

- Còn đánh nổi nữa chăng?

Triển Mộng Bạch không hét, không đáp, lăn đi mấy vòng, thừa thế vùng dậy, đánh ra mấy chiêu nữa.

Song quyền đưa ra, bất quá có hình thức, chứ lực thì hoàn toàn thiếu vắng.

Đánh như thế thì đánh làm gì?

Chàng cũng biết vậy, sao đánh bằng lực không gây tổn thương cho ai, chàng đánh bằng ý chí, tỏ cho đối phương biết chàng chẳng bao giờ chịu bại.

Quái vật không hoàn thủ ngay, chỉ tránh né, rồi dùng chân quét chàng, chàng lại ngã.

Dĩ nhiên, mỗi lần ngã, đứng lên, đánh tiếp là mỗi lần kiệt sức. Cuối cùng, thân thể chàng dơ dáy quá, máu ra bê bết, bụi cát bám đầy, trông chàng không còn nhân dạng, bây giờ thì chính chàng là quái vật còn quái vật là người.

Bởi trong hai đối thủ, quái vật giống người hơn.

Sau khi chàng ngã lần cuối, quái vật trầm giọng hỏi:

- Còn đánh nữa hay thôi?

Cũng là một ý hỏi, quái vật lần này lại đổi giọng. Giọng nói có phần khâm phục trước gương cách Triển Mộng Bạch.

Bốn đệ tử thiếu lâm võ đương thương cảm quá chừng, không dám nhìn chàng nữa.

Triển Mộng Bạch lau máu quanh miệng rồi từ từ đứng lên.

Quái vật hừ một tiếng:

- Còn muốn đánh nữa sao? Chẳng lẽ không ai dám đánh chết người à?

Triển Mộng Bạch gằn giọng:

- Muốn đánh chết ta, cũng đâu quá dễ vậy?

Đạo nhân thốt:

- Các hạ hà tất tự làm khổ mình? Quái vật muốn các hạ làm vật đùa, nên lão chưa hạ độc thủ đó.

Triển Mộng Bạch đáp:

- Nếu lão không giết tại hạ, thì tại hạ quyết đánh kỳ cùng, khi nào hết đánh nổi thì thôi.

Giọng nói của chàng biểu hiện quá rõ tính quật cường của chàng.

Quái vật hỏi:

- Liệu người còn đánh được bao lâu?

Bất thành linh, lão vung ra một chưởng, nhằm ngực Triển Mộng Bạch.

Lão đánh thế nào mà Triển Mộng Bạch nhào xuống lại nhào lên, cuối cùng lại rơi trúng đống lửa.

Lão nhảy vọt theo, vừa đá vừa gọi:

- Đứng lên, đứng nhanh lên đi chớ, lửa cháy da thịt bây giờ, đứng dậy đánh tiếp, đúng ba trăm chiêu rồi nghỉ tay.

Đột nhiên, Triển Mộng Bạch lăn mình, choàng tay ôm cứng ống chân

lão, chàng ghì mạnh.

Quái vật dù có võ công cao, trong lúc bất ngờ, không làm sao có phản ứng kịp thời, mất thân bằng, ngã luôn theo chàng vào đồng lửa.

Triển Mộng Bạch vốn ương ngạnh, thà chết chứ không chịu nhục cứ ôm cứng ống chân quái vật, nếu chàng có chết cháy thì quái vật cũng không sống được.

Quái vật có quá nhiều lông, lông gặp lửa là bắt cháy liền, lão ta cũng bằng xương bằng thịt, chứ nào phải sắt đá mà chịu nổi sức nóng.

Chính Triển Mộng Bạch cũng nghe đau đớn lắm chứ nhưng chàng quyết liều thì bất chấp lửa được, quái vật đâu có thể bất chấp như chàng?

Lão rú lên một tiếng thảm thiết, như con lang bị thương, đoạn tung mình vút bồng lên không, Triển Mộng Bạch đeo cứng lão, cũng theo lên luôn.

Y phục của chàng đã cháy một phần, chàng bay lên, lửa rơi xuống như những mảnh sao.

Chưa từng thấy một ai có dũng khí như Triển Mộng Bạch. Trông thấy cảnh đó, bốn đệ tử Võ Dương, Thiếu Lâm hết sức hãi hùng sắc mặt biến đổi.

Trong phút chốc, họ quên ngay đau đớn và lo ngại cho Triển Mộng Bạch.

Lông quái vật cháy, lão vút lên không, như một cầu lửa được cung cao, lão nghiêng là đáp xuống bên ngoài đồng lửa, đồng thời hạ tay xuống điểm huyệt Khúc Trì của Triển Mộng Bạch.

Huyệt Khúc Trì nằm ở cánh tay, Triển Mộng Bạch lỏng ngón tay liền.

Lúc quái vật xuống, chàng cũng vừa buông tay để rơi xuống.

Quái vật lăn mấy vòng, dập tắt ngọn lửa trên người, đoạn bật cười ghê rợn, nói:

- Tiểu tử bạo gan lắm đấy! Hẳn ngươi nhất định chết nơi tay ta!

Lão cúi xuống nắm Triển Mộng Bạch xách hồng lên, mang đến đồng lửa, tiếp:

- Lão gia nướng sống ngươi, rồi cho bọn kia ném thịt của ngươi!

Trước đó, lớp lông trắng phủ bên ngoài, bây giờ lông cháy thành tro quái vật biến thành màu đen xì, lão lại cười rùng rợn, trông như quỷ sứ.

Quái vật vừa bước tới, vừa vung tay Triển Mộng Bạch càng phút giây càng gần lửa.

Quái vật nhất định nướng sống chàng thật sự chứ chẳng dọa dẫm gì. Gần đây, nội lực của Triển Mộng Bạch càng thêm mạnh mẽ, cho đến bây giờ chàng vẫn chưa hôn mê mặc dù quái vật đã quật ngã chàng

bao nhiêu lượt, ngoài ra còn đá chàng bay vào lửa, còn mang chàng theo lên không trung sau cùng lại điểm huyết chàng.

Giả như chàng hôn mê thì đỡ khổ biết bao, bởi lúc hôn mê chàng không nghe đau đớn, chứ đang tỉnh như thế này thì dù cho chàng có can đảm cách mấy cũng chẳng làm sao chịu nổi.

Chàng có tự nguyện hy sinh cho một lý tưởng nào đâu mà can tâm lên giàn hỏa?

Lão quái vật đã đưa chàng lên trên ngọn lửa rồi.

Chàng trừng mắt, cắn răng gồng mình chịu đựng, nhất định không buông một tiếng rên, dù khổ.

Lão quái vật bật cười ghê rợn:

- Tiểu tử khá lắm, đúng là một tay có hạng. Bình sanh lão gia mới thấy một người như ngươi.

Lão dừng lại, nhất cao tay, đưa Triển Mộng Bạch lên khỏi xa ngọn lửa đoạn tiếp:

- Cứ mở miệng van xin lão gia một tiếng thôi, lão gia sẽ tha cho ngay!

Triển Mộng Bạch hét:

- Câm ngay!

Lão quái vật cười hì hì:

- Tốt!

Lão nhìn quanh đoạn với tay lấy một thanh sắt nơi góc động.

Thanh sắt cũ kỹ quá, sét rỉ đầy, ngoài ra có dấu máu, có lẽ thanh sắt là vật lão thường dùng để dã thú, gần đây lão bỏ đi vì vậy máu ướt, nên rỉ sét rất nhanh.

Trông thanh sắt đó đủ tởm vì cái dơ rồi, đừng nói là nghĩ đến việc lão sắp làm gì với nó.

Lão quái vật đưa nhanh thanh sắt trên lửa, đốt nó như đốt sắt trước khi đặt lên xe.

Lão lại cười hì hì thốt:

- Gan ngươi dù bằng sắt, ngươi cũng phải kêu gào lên, khi ta áp dụng trò chơi này!

Nơi đây là chốn thâm sơn cùng cốc lão có thể làm gì tùy ý, mà làm bao lâu tùy ý, làm rồi bỏ dở, khi nào hứng lại tiếp tục làm, cũng chẳng có bóng ma nào đến quấy nhiễu lão, ngăn trở lão.

Thế thì đừng mong có cứu tinh cho Triển Mộng Bạch. Thế là chàng phải tiếp nhận cực hình do lão thực hiện trên người chàng!

Bốn đệ tử Thiếu Lâm Võ Đang khóc ròng. Một vị than qua tiếng nấc:

- Hãy đi êm, đi cho thật êm vị thiếu niên anh hùng kia! Bàn tăng nếu còn sống sót, sẽ ngày ngày đọc cho các hạ một kinh siêu độ.

Lão nhân đã từng đối chọi với lão quái vật rung rung giọng nói:

- Cái gì ta cũng nói được, ta sẽ nói hết, miễn là người buông tha cho y!

Quái vật gần giọng:

- Thì người cứ nói trước đi, người nói xong là...

Lão hạ thấp thanh sắt xuống nhưng không chịu dứt câu.

Đạo nhân tiếp:

- Nơi chúng ta nghĩ chân vừa rồi có một...

Triển Mộng Bạch nghiêng răng quát chặn:

- Đạo trưởng tiết lộ là tại hạ chết không nhắm mắt!

Đạo nhân thở dài:

- Chỉ cần cứu được các hạ thì thôi, dù bản đạo có bị mang lên núi đao, vát vào biển lửa, dù bản đạo có mang tội vi phạm sư huấn, cũng chẳng hề thán oan.

Chỗ quái vật đưa Triển Mộng Bạch ra, ngọn lửa đã hạ, song than rực hồng hơi nóng bốc lên, người bên ngoài nhìn vào còn phải rung mình, huống hồ là kẻ bị nướng sống!

Thế mà chàng cắn răng chịu đựng, chẳng hề kêu vang.

Cái gan của chàng đã hiện ra quá rõ ở chỗ là bất cứ ai trong trường hợp của chàng cũng tìm cách tự tử, là cách giản dị nhất, là cắn lưỡi, hay cùng lắm là vận dụng công lực, bứt đứt gân mạch trong người. Song chàng không làm vậy, bởi vì chàng cho rằng như thế là không can đảm, chàng quyết tâm rước cái chết vào mình, chứ chết trước khi phải chết là trốn chạy nguy hiểm, đồng thời cũng là một cách xong phải chết làm sao cho khí hùng hiển lộ, nhìn ngay cái chết mà từ từ buông xuôi...

Chàng can đảm rõ ràng, chứ chàng chẳng phải duy trì từng hơi thở chờ một cứu tinh.

Có ai hẹn với chàng đến cứu chàng đâu? Và chắc gì người cứu chàng đến kịp lúc, nếu có thật?

Thiên Phàm đại sư?

Ngọc Cơ chân nhân?

Chờ hai người đó là mơ hồ, như chờ đợi một nhiệm màu, nhiệm màu chỉ có trong ảo tưởng.

Chàng không thuộc hạng người nuôi hy vọng.

Chàng nhất định chịu chết, nhất định ngăn chặn đạo nhân tiết lộ.

Nhưng đạo nhân nở nụ cười yên lặng, để nhìn chàng từng thớ thịt chín từ từ.

Bất giác, đạo nhân gom tàn lực, hét lên:

- Nơi đó có một...

Bỗng một người từ bên ngoài xa xa lao bụi đến, chính sự xuất hiện

của bóng đó làm cho đạo nhân giật mình, không buông nổi mấy tiếng cuối.

Bởi bị treo động đầu xuống đất, treo quá lâu, nhân quang mắt tinh nhuệ, lại thêm bóng đêm mờ, ánh lửa chớp chớp từng cơn, thoát tối, thoát sáng, đạo nhân không rõ bóng mới tới đó là ai.

Tuy nhiên một bóng người xuất hiện trong lúc này, dù đó là ai, cũng mang đến cho họ ít nhất cũng làm chậm trễ hành động của quái vật. Đạo nhân đang mong đợi một người, cứ tưởng người đó đến, nên reo lên:

- Chưởng môn sư tôn đến. Sư tôn đã đến.

Dù chẳng phải là sư tôn, đạo nhân cũng có cái lợi là gây hoang mang cho quái vật.

Quả nhiên quái vật hét lên:

- Ở đâu?

Lão buông Triển Mộng Bạch xuống đất, quay mình lại liền.

Tuy lão cuồng ngạo, nhưng nghe có chưởng môn Vũ Dương đến, lão không tránh khỏi kinh tâm.

Bọn đệ tử Thiếu Lâm và Vũ Dương mừng rỡ phi thường.

Và mừng rỡ hơn ai hết phải là Triển Mộng Bạch, bởi nhiệm màu đã đến với chàng, chàng sẽ giã từ cái chết, trở lại sự sống.

Cả sáu người đều nhìn ra cửa động.

Người nào đó đã đến nơi, hiện rõ dưới ánh lửa.

Chẳng phải Ngọc Cơ chân nhân, mà chính là một thiếu nữ, thiếu nữ đó chính là Tiêu Phi Vũ.

Một thiếu nữ vận nam trang, không hoa lệ, nàng vận bộ y phục bằng gai, may chẹt, sau lưng nàng có chiếc bao nhỏ, cũng bằng bố.

Chừng như nàng có ý định ly gia, nhưng vũ trụ mệnh mang, nàng còn biết đi về đâu trong buổi ban đầu?

Không định hướng, nàng bất ngờ đến nơi này.

Đạo nhân thất vọng.

Triển Mộng Bạch kinh hãi vô cùng Tiêu Phi Vũ dừng chân, nàng sững sờ nhìn quái vật, vẻ kinh dị hiện ra nơi ánh mắt nàng, tuyệt nhiên nàng không hề khiếp sợ.

Mường tượng là bình sanh nàng chưa hề biết sợ là gì.

Lão quái vật cũng nhìn nàng một lúc, bỗng cười lên một tiếng, hỏi:

- Bé con! Người là nam hay nữ? Đang đêm chạy loạn trong rừng, định làm gì?

Lão cứ tưởng Tiêu Phi Vũ chẳng may may quan hệ tới Đế Vương Cốc, do đó lão không tỏ rõ hung hãn qua giọng nói.

Dù lão có hoà dịu đến đâu, thân hình của lão qua ánh lửa chập chờn,

giữa cảnh núi rừng hoang vắng cũng vẫn làm người ta khiếp sợ như thường.

Tiêu Phi Vũ không hề ngán, cao giọng hỏi lớn:

- Người là người hay quỷ? Đang đêm ẩn nấp tại chỗ này, định làm gì?

Quái vật cười lớn:

- Người còn bé bỏng như ngọn cỏ non, thế mà can đảm có thừa, dám ăn dám nói như thế trước mặt lão gia!

Tiêu Phi Vũ nhướng cao đôi mày, hét qua phần nộ:

- Người là lão gia của ai chứ? Chính bản cô nương mới là lão nương của người đấy!

Nàng chưa nhìn chung quanh nên chưa trông thấy Triển Mộng Bạch và sáu vị kia.

Quái vật cười khanh khách:

- Người bao nhiêu tuổi mà đòi làm mẹ của lão gia chứ? Mẹ như thứ đó, con như thứ này thì thật là một quái sự!

Tiêu Phi Vũ hừ một tiếng:

- Quái sự, không do mẹ trẻ con già, quái sự là do mẹ là người con là quái vật! Người chưa xứng đáng là con ta, bởi người người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, cô nương phải chỉnh huấn người lại cho người thành một thứ nào riêng biệt thứ đó mà thôi!

Dù là nhi nữ, nàng có tánh hào phóng hơn nam tử, ăn nói không cần dè dặt, bất chấp cả đạo lý, thích làm sao nói như vậy.

Triển Mộng Bạch bất mãn về thái độ ngông cuồng quá mức của nàng vội hét:

- Người... chạy nhanh đi kẻo mất mạng đấy!

Chàng muốn nói gia gia của người có mối thâm cừu với quái vật, hãy chạy gấp đi, nếu mà quái vật biết người là con của cốc chủ, lão sẽ sát hại người, dù mang tiếng lớn hiếp nhỏ, lão cũng chẳng màng.

Nhưng chàng không thể nào dứt tròn câu như vậy, bởi cảnh cáo nàng tức nhiên tiết lộ lai lịch nàng.

Rồi vì muốn cứu nàng, thành ra chàng hại nàng.

Chàng lên tiếng, bây giờ Tiêu Phi Vũ mới biết là chàng có mặt tại cục trường.

Nàng nhìn xuống, trông thấy Triển Mộng Bạch trong tình trạng đó, bất giác run người lên, hét to:

- Người, làm sao người ra nông nỗi đó?

Khẽ lắc đôi vai, nàng lướt nhanh đến cạnh chàng.

Ngờ đâu quái vật đàn bộ, chặn đầu nàng.

Lão bật cười ha hả:

- Hay chưa! Hay chưa! Thế ra các người quen nhau!

Tiêu Phi Vũ quát:

- Người đánh hấn trọng thương ra thế đó, có phải không?

Quái vật không đáp liền câu hỏi.

Lão xuất chiêu kỳ tuyệt, nàng luống cuống rối rệt.

Lão chỉ xuất phát một vài chiêu đầu, nàng bối rối, không làm sao chống đỡ nổi, nếu đương trì thêm và chiêu nữa thôi, là nàng phải hại, chắc vậy rồi.

Triển Mộng Bạch ở ngoài, lo sợ hơn là nàng trong cuộc, chàng cố nhong mình lên, tựa lưng vào thanh sắt do lão quái vật lấy từ trong góc hang, nường sống chàng trước đó, nhìn đăm đăm vào quái vật.

Bỗng chàng kêu lên:

- Đánh vào sườn bên tả!

Chàng biết rõ, Tiêu Phi Vũ chưa phải là đối thủ của quái vật, dù cố liều cũng chẳng làm chi được lão, trái lại chính nàng phải chuốc khổ.

Không trợ giúp nàng bằng sức lực thì chàng giúp nàng bằng quan sát. Chàng ở bên ngoài, theo dõi từng chiêu thức của lão quái vật, thấy sơ hở, chàng gọi Tiêu Phi Vũ, nhắm đó mà tấn công.

Nhưng, Tiêu Phi Vũ cười lạnh, cũng xuất thủ, thay vì đánh vào sườn tả, nàng lại đánh vào sườn hữu, nghịch hướng do Triển Mộng Bạch chỉ điểm.

Thay vì đánh vào chỗ hở thì nàng đánh vào chỗ rất kín đáo, nàng nhất định không theo sự chỉ dẫn của Triển Mộng Bạch.

Đánh vào chỗ đối phương phòng thủ kín đáo thì khác gì mượn đối phương đánh bại gấp.

Lão quái vật dùng hai tay kháo chặt hai tay nàng.

Mạch môn bị chạm, Tiêu Phi Vũ thấy toàn thân rã rời, kinh lực tan biến ngay.

Triển Mộng Bạch ngã xuống liền kêu trời:

- Tại sao người tự làm khổ thế? Không lẽ người chẳng coi trọng bản thân?

Tiêu Phi Vũ hét lớn:

- Ta ra sao, mặc ta, can gì đến người? Nếu võ công của người cao tuyệt thì làm gì người...

Lão quái vật nhanh tay, điểm luôn ba huyết trên mình nàng.

Nàng bỏ lửng câu nói đầy hần học.

Vừa lúc đó, bỗng tiếng gọi vang lên, dội khắp một vùng núi rừng:

- Phi Vũ! Tiêu Phi Vũ! Hãy nghe dì nói đây, trở lại với dì!

Tiêu Phi Vũ lộ vẻ bi thảm trông hết sức thương hại. Quái vật nhìn nàng hỏi:

- Phải chúng gọi nàng đó chẳng?

Tiêu Phi Vũ cảm hận nhìn lão, đôi mắt đỏ ngầu, đôi mắt như bắn lửa. Quái vật bật cười ha hả:

- Hay! Hay quá! Lại một người nữa trong gia quyến họ Tiêu đến đây!

Lão cao giọng đáp:

- Tiêu Phi Vũ ở đây! Nàng ấy đã bị lão phu bắt giữ tại đây!

Tiếng gọi ngưng bật một phút, sau đó lại vang to hơn, âm thanh có phần đe dọa:

- Người là ai dám xúc phạm đến Phi Vũ? Thế người chán sống rồi sao chứ?

Tiếng thoát đầu nhỏ đến cuối câu lại vang lớn, chứng tỏ người nào đó giờ hết tốc lực chạy đến.

Tiêu Phi Vũ biến sắc.

Nàng biết rõ, bà di đó chưa phải là đối thủ của quái vật, khổ thay nàng bị quái vật điểm huyết, không phát thính âm được, chỉ còn tức uất mà chịu, chứ không làm sao ngăn chặn bà.

Nàng cũng như Triển Mộng Bạch, cả hai đồng tính khí, chết không sợ cho mình mà lại sợ cho người khác. Mình lâm nguy không lo, thấy ai lâm nguy lại khẩn cấp ra mặt.

Huống chi lúc đó nàng có lên tiếng ngăn cản cũng chẳng kịp nữa, bởi bà ấy đã đến nơi rồi.

Bà vừa xuất hiện vừa nói oang oang:

- Tiêu Phi Vũ! Người ở đâu? Kẻ nào to gan dám trêu vào người?

Quái vật quát:

- Nàng ấy ở đây! Kẻ to gan cũng ở đây luôn!

Bà ấy bây giờ mới thấy quái vật, bắt giác sửng sò, ấp úng hỏi:

- Người... người là gì?

Ý bà muốn hỏi, người là người hay quỷ song hỏi như thế thì không hợp với tác phong của bà, nên sửa lại cho ngôn từ êm dịu hơn.

Bà, là một thiếu phụ vận chiếc áo trắng như tuyết, tóc buông xõa phát phơ, chứng tỏ sự hối hả của bà.

Triển Mộng Bạch gặp bà ta một lần.

Hiển nhiên bà phát hiện bất ngờ Tiêu Phi Vũ vắng mặt, bà nghĩ là thoát ly gia đình.

Bà cấp tốc chạy đi tìm nàng khắp nơi, giờ gặp đây, bắt chặp quái vật là gì, bà ôm chầm lấy nàng, như sợ nàng chạy thoát lần nữa.

Bà run run giọng hỏi:

- Phi Vũ có làm sao chẳng? Có thọ thương không? Nói cho dì biết đi!

Tiêu Phi Vũ kích động phi thường, song chẳng nói được tiếng gì, chỉ òa lên khóc, dĩ nhiên không khóc thành tiếng, lệ thảm trào ra như

suối tuông.

Triển Mộng Bạch trông thấy quái vật không ngăn trở bà ôm Tiêu Phi Vũ, hết sức làm lạ, mà chính hai đạo nhân và hai hòa thượng ở phía sau cũng kinh ngạc như chàng.

Hơn thế, quái vật sững sờ, đôi mắt nhìn thẳng phụ nhân, si si đại đại một lúc lâu.

Đột nhiên lão hét lên một tiếng lớn, dang hai cánh tay ra nhảy vọt tới định ôm lấy phụ nhân.

Phụ nhân áo trắng hoàng hôn, vung tay đánh ra một chưởng.

Chưởng tung ra tùy tay, tùy phản ứng mà xuất phát, không mạnh lắm, song cũng trúng mặt quái vật.

Lạ thay, quái vật không hoàn thủ, cam chịu cái tát tay của phụ nhân.

Lần này chẳng những Triển Mộng Bạch và đạo nhân, hòa thượng kinh ngạc mà thôi, cả Tiêu Phi Vũ cũng lấy làm lạ.

Quái vật đưa hai tay xoa nơi má, đôi mắt si si đại đại nhìn phụ nhân.

Ánh mắt lão ngời niềm ái mộ và khích động, ai nhìn qua cũng nhận ra ngay.

Tiêu Phi Vũ chỉ bất động thôi, chứ lý trí không mờ ám, thấy thế nàng trầm nghĩ:

- Không lẽ quái vật yêu dì ta?

Lão nhìn sỗ sàng quá, phụ nhân áo trắng then mặt đỏ bừng bừng, gằn giọng hăm:

- Người nhích tới một bước, ta giết người ngay!

Quái vật bị tát tay cũng không giận, bị mắng cũng không giận, trái lại còn dang rộng cánh tay, run run giọng gọi:

- Nam Yên! Nam Yên không nhận ra là ai đây sao?

Phụ nhân áo trắng giật mình, lần này bà không phản nộ, mà lại lộ vẻ sợ hãi, bà nhìn đăm đăm quái vật, hỏi:

- Người... người là ai?

Quái vật nhích tới một bước, rồi một bước.

Lão tiếp nói, giọng vẫn rung, chứng tỏ lão xúc động mãnh liệt:

- Người không nhận ra ta!.... Người không nhận được ta!

Niềm đau khổ hiện lên, những thớ thịt nơi mặt lão giật mạnh:

- Tại sao nàng không nhận ra ta? Không nhận ra Vô Trường Quân này...

Ta là Kim Phi thật sự! Vô Trường Quân Kim Phi thật sự chưa chết!

Triển Mộng Bạch nhớ, ngày nào trước đây, trên ngọn Huỳnh Sơn, gặp Tôn Ngọc Phật giả dạng Vô Trường Quân Kim Phi. Chàng cũng biết hấn giả mạo, song không tưởng sau này, chàng lại gặp được Vô Trường Quân thật!

Kim Phi ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại, rồi tiếp:

- Hai mươi năm qua! Ta cố duy trì hơi thở, chờ đợi một ngày, để nhìn xem gương mặt của chúng, khi biết được là ta còn sống!

Lão chụp tay lên đầu vai lão phụ, hỏi:

- Người có nhớ chăng, ta từng nói với người là ta muốn báo thù? Và hiện tại, đã đến lúc ta báo thù rồi đó!

Lão phụ cuối đầu, không đáp.

Kim Phi thuật:

- Rơi xuống hố sâu ta cảm chắc là phải chết, nào hay đáy hố không là đá, là cát, đất, mà lại là một vũng bùn mềm!....

Rơi xuống vũng bùn, tự nhiên là ta không chết liền, bởi chẳng có sự va chạm mạnh, nhưng với thương thể trong người, ta làm sao sống lâu hơn? Vả lại, dù ta có cố chịu đựng cái đau đớn trong thân, ta cũng phải ăn, ở nơi đó có cái gì cho ta ăn được để kéo dài sự sống? Không chết vì thương thể, ta sẽ phải chết vì đói.

Thật là một điều ngoài sức tưởng tượng của ta! Chất bùn đó có một dược lực phi phàm, ta nằm trong bùn mấy hôm, thương thể không còn hành hạ ta nữa, ta bình phục dần.

Lão phụ ngẩng mặt lên, mơ màng:

- Sao kỳ thế?

Kim Phi giải thích:

- Hai bên vách hố, cỏ mọc đầy, cỏ thuốc mọc đây toàn là những thứ dược thảo hiếm có trên mặt đất. Vì dốc đứng, vả lại chẳng ai biết được trong hố có dược thảo cho nên từ thuở có dược thảo mọc lên, chẳng một ai tìm đến hái. Ta nhận ra, chim còn không hay xuống đó được, nói chi là người.

Lâu năm, chày tháng, dược thảo đó khô rơi rụng, tích tụ dưới đáy hố càng ngày càng dày, mưa đổ xuống, dược thảo mục, hoà với nước, biến thành một chất bùn màu nhiệm.

Vũng bùn đó đã từng có từ nghìn năm, dược thảo sanh sanh diệt diệt, sanh thay cho diệt, diệt rơi xuống, tích tụ thành bùn. Ngàn thứ dược thảo hòa hợp lại thành nhất thể, trong thể chất đó có ngàn hiệu dụng, trị vạn chứng, với thời gian, dược thảo ngấm, đến độ những tinh túy tiết loãng ra quý báu hơn một thang thuốc nấu trên lò. Tuy chất thuốc tiết loãng ra song thuốc nấu đâu có lâu bằng dầm qua ngàn năm, liên tục. Do đó, chất bùn có một dược lực huyền diệu như thuốc thần...

Ta nghĩ, dù có thọ thương trầm trọng hơn nữa, vào ao bùn đó rồi, ta cũng lành mạnh được như thường.

Câu chuyện của Kim Phi quá hấp dẫn, ai cũng chú ý lắng tai nghe.

Không ai tưởng trên đời có sự lạ như vậy.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Chưởng lực của Lam Đại tiên sinh mãnh liệt phi thường, lão ta đã hứng một chưởng của tiên sinh, lại lãnh luôn một chưởng Ly Huyền Tiên, rơi xuống hố, hẳn là thọ thương không nhẹ, nhưng lão vẫn lành mạnh được, đủ biết chất bùn đó có một dược lực linh diệu không tưởng nổi! Câu chuyện của lão ta đáng được kể như một giai thoại, hay một huyền thoại mới đúng hơn.

Cái ao đó chứa đựng ngàn thứ thuốc mọc nát, hòa với nước mưa, biết thành một thứ nước cốt có đầy đủ tinh túy từng loại, dù người ta tìm được đủ các loại thuốc, cũng không sao chế tạo thành được một thứ nước cốt đòi hỏi hằng trăm năm trở lên cho sự cầu thành.

Chính cái quý, cái ảo diệu của nó là ở chỗ đó.

Lão phụ thương cảm vô cùng, hỏi:

- Hai mươi năm qua người ở luôn trong ao đó?

Kim Phi chợt run người, hồi ức lại cảnh sống trong ao, lão rợn mình.

Một phút sau, lão mới đáp được:

- Phải! Ta ở luôn trong đó suốt hai mươi năm dài. Ngủ trong bùn, ăn thì có côn trùng đủ loại, ta dám ăn cả loài trùng, loài dơi, cóc nhái, uống thì uống thứ nước bùn đó. Bởi quyết chí báo thù, tưởng đến lúc báo được thù, ta vui lên, ta ăn trùng thấy ngon, ta uống nước bùn thấy ngọt...

Triển Mộng Bạch lạnh mình.

Tiêu Phi Vũ nhợn nhợn mấy lần, chực nôn ọe.

Lão phụ nhắm nghiền đôi mắt, nhưng từng hạt lệ nhỏ trên mí trào ra, đôi bàn tay của bà xoa lên lưng bàn tay của Kim Phi, bà lẩm nhẩm:

- Người chịu khổ quá chừng!.... Khổ quá chừng!

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái, tự hỏi tại sao dì của Tiêu Phi Vũ lại thân thiết cực độ với Kim Phi.

Kim Phi nhếch nụ cười thầm, tiếp:

- Chẳng có sự thống khổ nào trên thế gian này có thể bằng sự thống khổ ta chịu đựng trong ao bùn dưới hố sâu! Con chó còn sống sung sướng hơn ta! Lúc đó, nếu ta bằng con chó, là ta cần như mình đang ở trên thiên đàng!

Bỗng, lão ưỡn ngực ra, vênh cao mặt, buông cao giọng, sang sảng:

- Ở trong đó, ta luyện được một môn công phu kỳ diệu. Luyện được môn công phu đó rồi ta không còn tin là trên đời này có kẻ nào xứng đáng là địch thủ của ta!

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ, nghĩ:

- Thảo nào mà thân pháp của lão linh hoạt phi thường, như rồng

trong mây, như cá trong nước! Thì ra, kết quả đó do lão đánh đổi với bao nhiêu thống khổ suốt hai mươi năm dài!

Ở trong bùn nhão suốt hai mươi năm dài, bất cứ hành động nào cũng không thoải mái như những nơi trống trải, thì lúc ra ngoài trống trải, thân pháp của lão phải linh ảo phi thường, thảo nào mà lão chẳng như con rồng trên mây, như cá trong nước.

Thì ra hoàn cảnh làm khổ lão, hoàn cảnh cũng biến lão thành một nhân vật siêu phàm, có một thân pháp mà nghìn xưa cũng như nghìn sau chẳng một ai luyện được.

Bao nhiêu năm khổ hơn con chó, lão đạt mức thành tựu đó, kể ra cái giá của hy sinh của lão rất đắt.

Lão phụ áo trắng thở dài:

- Tạ Ông trời phật! Cuối cùng người cũng thoát ly hố sâu, người trở lại với đời, và chúng ta lại gặp nhau!

Vô Trường Quân Kim Phi tiếp:

- Nào có phải là một sớm một chiều là ta thoát ly được nơi đó. Muốn trở về với đời, ta phải mất đúng hai mươi năm dài! Hai mươi năm qua, hết luyện võ công thì ta dọn đường giải thoát, dọn đường đến mệt thì ta nghỉ để có sức tiếp tục luyện võ công! Suốt hai mươi năm qua, ta chỉ làm hai việc đó không ngừng!

Lão phụ run giọng:

- Hai mươi năm ròng rã!.... Trời?... Tuy ta không trông thấy người đã làm gì, song cứ tưởng tượng những điều người vừa nói ra cũng thừa hiểu người khổ sở biết bao nhiêu?...

Kim Phi trầm gương mặt:

- Hai mươi năm ta nhẫn chịu! Đừng nói là hai mươi năm, thiết tưởng chỉ một thời gian ngắn thôi, bất cứ ai khác trong hoàn cảnh của ta cũng đã buông xuôi rồi, và có thể trong một cơn thất vọng nào đó, tự hủy mình để trốn tránh cái khổ triền miên.

Lão phụ lại ứa lệ:

- Ta biết?... Ta biết...

Kim Phi tiếp:

- Hố sâu ngàn muôn trượng, vách hố lại thẳng đứng, được thảo mọc phủ dày, nhưng được thảo rất yếu mềm, không thể chịu nổi với sức trì nứu bám víu của ta, ta không nương theo được thảo mà lên. Ta phải khoét từng lỗ một trong vách đá, làm chỗ chịu chân bám tay. Vách đá lại cứng, khoét được một lỗ, phải mất chút công phu, người thử nghĩ trong một chiều cao muôn trượng, ta phải khoét bao nhiêu lỗ.

Lão mơ màng, hồi ức lại những việc làm ngày trước, khẽ rợn mình

như còn sợ hãi.

Rồi lão tiếp:

- Lắm lúc ta định bỏ cuộc. Bởi ta chẳng thấy một điểm hy vọng nào! Nhưng, buông tay, ta bỗng nhớ mối thù trọng đại, lòng ta nóng lên, chí ta bừng dậy, ta tiếp tục công trình. Cuối cùng ta thắng cuộc.

Triển Mộng Bạch thở ra, trầm nghĩ:

- Lắm vào hoàn cảnh đó, đến ta, ta cũng chỉ sợ là phải bỏ cuộc chứ đừng nói chi là ai khác!

Bất giác, chàng thấy có cảm tình ngay với Kim Phi, chàng quên đi những nỗi hành hạ do lão vừa rồi, chàng khâm phục lão vô cùng.

Lão phụ áo trắng vuốt ngực, bảo:

- Cái khổ dù cùng cực, dù dai dẳng, chung quy nó cũng qua rồi, người...

Kim Phi cao giọng:

- Thoát khổ, ra nguy, điều trước tiên là phải báo thù. Ta chịu khổ, chịu nguy suốt thời gian dài, là để báo thù chứ không phải mong bảo trì hơi thở để tranh chấp khoái lạc với thế nhân.

Lão phụ nhìn lão.

Lão tiếp luôn:

- Người thứ nhất ta cần gặp là Tiêu Vương Tôn!

Lão phụ áo trắng kinh hãi:

- Người... người có thù oán chi với lão ấy?

Kim Phi gằn từng tiếng:

- Thoát khỏi hố sâu, trở lại giang hồ, trước hể ta biết được Tiêu Vương Tôn dùng oai lực mà bắt hiếp em gái của ta, bắt nó phải làm nàng hầu cho lão!

Thốt đến đó, lão hét lên như cơn điên bừng mạnh, hét cho vơi bớt phần nào uất khí, lão tiếp:

- Nghe được tin đó, ta lập tức đến đây, ta tìm mãi mà chẳng thấy lối vào Đế Vương Cốc, nếu ta tìm được, lão tàn độc kia đã sớm ra ma rồi.

Đôi mắt lão mở to, lửa hận bắn thành tia sáng rực, những tia mắt đó chiếu ngay Tiêu Phi Vũ.

Lão rít lên:

- Ta giết Tiêu Vương Tôn, chưa giết được lão, thì tạm thời ta giết cái thứ tiện kia, bởi nó là nòi giống của Tiêu Vương Tôn! Ta giết hết, bất chấp liên quan khinh trọng, những kẻ nào nấp trong xú lực của lão.

Lão phụ run người:

- Người có biết nàng là con ai đó chẳng?

Kim Phi hừ như hổ gầm:

- Là con gái của Tiêu Vương Tôn chứ còn là gì?

Lão phụ thở dài:

- Phải! Nàng là con của Tiêu Vương Tôn...

Bỗng bà vung tay tát mạnh vào mặt Kim Phi.

Bị tát bất ngờ, Kim Phi lão đảo đôi chân, suýt ngã. Lão sừng sốt nhìn lão phụ đăm đăm, không nói tiếng nào.

Lão phụ gào lên:

- Người có biết nàng là con gái của em gái người chăng? Người giết Tiêu Vương Tôn, là giết một đại ân nhân, người có biết vậy chăng?

Kim Phi trở mắt:

- Người nói gì?...

Tình thế đột nhiên biến chuyển, bà mơ màng một lúc hồi ức dĩ vãng xa xôi, mãi một lúc sau, bà thốt:

- Từ lúc có tin đồn đại trên giang hồ là người đã chết, bọn ta trở nên những kẻ không cử, không nhà, rời quê hương, đi khắp bốn phương trời tị nạn...

Kim Phi cao giọng:

- Tại sao chứ?

Lão phụ tiếp:

- Tại sao? Người lại hỏi ta? Trong những năm xuôi ngược khắp sông hồ, người đã gây ra bao nhiêu vụ án? Máu đã chảy quá nhiều do bàn tay của người, tang tóc phủ lên bao gia đình êm ấm, cũng do bàn tay người,, không một nơi nào trong suốt mười tỉnh Trung Nguyên, là chẳng có cữu nhân của người! Người còn sống, thì chẳng ai mà dám đến nhà, cả bọn như con thuyền trầm, thù nhân kéo đến như sóng biển tràn bờ, con thuyền trầm làm sao chịu nổi những đợt ba đào ác liệt đó?

Kim Phi cuối đầu:

- Ta hại các người! Ta gây nên tội, các người chịu hình phạt.

Lão phụ tiếp:

- Người biết không, lúc đó Lục Kỳ Lâm trọng bệnh, ta thì mang thai nghén, còn lại một mình bát muội, thử hỏi nó làm sao ứng phó nổi trước cơn công phần của hàng vạn người?

Chỉ còn...

Kim Phi run giọng:

- Sau ngày nhà người ra đi một tháng đúng, ta mới biết là mình mang thai!

Tiêu Phi Vũ giật mình thầm nghĩ:

- Lão quái vật là chồng của dì?

Kim Phi nắm chặt hai tay, rít lên:

- Con!.... Con?... Nó hiện giờ ở đâu?

Lão phụ ngẩng đầu lên:

- Nếu không có Tiêu Vương Tôn giải cứu, chỉ sợ con người chưa ra khỏi bụng mẹ, mà chính ta cũng đã thành ma rồi!

Kim Phi ngã ngòai xuống trên nền động hơn là lão tự ngòai xuống.

Lão kêu lên:

- Trời! Lão ấy cứu con ta!

- Cứu con người mà thôi à! Tiêu Vương Tôn còn cứu anh và em người nữa đấy!

Kim Phi ngẩng mặt lên không:

- Cao xanh! Cao xanh! Có việc như thế sao?

Lão phụ thở dài:

- Người nghĩ lúc đó bọn ta ba người, một bình nặn, một mang thai, một yếu nhược mà cừu nhân thì ầm ầm theo sau như nước cuốn vỡ bờ, bọn ta chạy đến tận Côn Lôn Sơn.

Kim Phi trầm buồn:

- Dọc đường hăn vất vả lắm...

Lão phụ tiếp:

- Nói làm chi những điều khốn khổ! Khốn khổ mà được sống sót, thì bất cứ khốn khổ nào, bọn ta cũng chịu nổi. Cái khổ là chạy như vậy mà không hy vọng thoát khỏi kẻ thù, chạy để kéo dài thêm một phút giây thôi. Bọn ta đến Côn Lôn Sơn rồi, chưa kịp thở, thì Kim Lăng Tam Kiệt, Trường Giang Song Ngư đã xuất hiệt phía sau lưng!

Kim Phi nghiêng rắng:

- Phường ác độc!

Lão phụ áo trắng lắc đầu:

- Bằng người chưa chứ? Người trách họ, ai trách người?

Kim Phi thoáng biến sắc, cúi đầu khỏa lấp:

- Rồi sau đó?

Lão phụ tiếp:

- Trong lúc cùng đường ta lại sắp sửa lâm bồn!

Kim Phi hấp tấp hỏi:

- Rồi làm sao người thoát nạn?

Lão phụ mơ màng một lúc:

- Tiêu Vương Tôn đột nhiên đánh đuổi bọn Tam Kiệt và Song Ngư, hộ tống bọn ta vào cốc.

Kim Phi trầm ngâm một lúc, bỗng, lão hét:

- Dù lão ấy có làm ơn trọng đối với chúng ta, lão cũng không nên dựa vào ân mà đòi ân huệ! Lão không thể buộc bắt buộc phải làm nằng

hầu cho lão!

Lão phụ lắc đầu:

- Người làm! Chính bát muội yêu lão, lão không nở cự tuyệt, đã vậy lão còn xem bát muội như chánh thất!

Kim Phi trở mặt:

- Thật vậy?...

Lão phụ tiếp luôn:

- Ngoài ra lão còn trọng đãi lục ca và ta, người nghĩ, nếu lão không là con người tốt, thì với tánh khí muôn đời, khi nào lục ca chịu ở lại đây?

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Không ngờ Thiết Đà lại là huynh trưởng của lão!

Kim Phi gầm đầu, lẩm nhẩm:

- Làm!.... Làm!

Lão phụ nhếch nụ cười khổ:

- Làm! Người làm từ lâu rồi, làm nhiều việc, nào chỉ có một việc này! Đời người là cả một chữ làm! Người không nên nhập bọn với Trung Điều Thất Ác mới phải! Bây giờ còn nói cái tiếng làm làm chi!

Kim Phi lặng người như chết.

Chốc chốc lão lẩm nhẩm:

- Làm!.... Làm!

Lão phụ cười, lần thứ nhất từ lúc bà đến đây, bà cười tươi nét mặt một chút:

- Biết đã làm, thì đừng tìm người ta mà sanh sự! Và từ nay người nên từ bỏ luôn cái kiếp giang hồ!

Nói được câu đó, bà tươi hơn một chút nữa, bà cũng tiếp luôn:

- Chúng ta tìm một địa phương an tịnh, sống nốt chổi ngày tàn, không màn đến mọi sự trên thế gian nữa!

Kim Phi ngẩng đầu lên hỏi:

- Còn con gái của ta? Nó ở đâu hiện giờ? Có lẽ nó không ngờ có một người cha như ta!

Đang vui tươi đó, lão phụ bỗng sa sầm gương mặt, run run giọng thốt:

- Con nó... nó...

Kim Phi biến sắc:

- Nó làm sao?

Lão phụ rơi lệ:

- Ta từ nhỏ mất mẹ mất cha, ta không muốn nó là một cô nhi không cha nên sanh nó ra ta đem...

Kim Phi hét:

- Người đem nó đi đâu? Người đã làm gì nó?

Lão phụ khóc nhiều hơn:

- Ta đem nó cho Tiêu Vương Tôn nuôi làm con, chẳng những nó không biết có một người cha như người, mà nó cũng chẳng biết ta là mẹ!

Tiêu Phi Vũ giật mình thầm nghĩ:

- Thế ra Man Phong thơ thơ không phải là con ruột đại phu nhân?

Tiêu Man Phong thơ thơ là con của dì và của... lão ấy?

Kim Phi giật bắn mình như vừa bị thiên lôi giáng cho một chùy mãnh liệt.

Lão bị chấn động mạnh lâu lắm mới hoàn hồn, thần tình tán thất, thấp giọng than:

- Ta biết? Ta biết...

Lão phụ hỏi:

- Người biết điều chi?

Kim Phi tiếp:

- Ta là kẻ bại hoại nhất trên giang hồ, người không muốn con gái của ta mang tiếng là con của một kẻ bại hoại, thà nó mất cha còn hơn có cha! Cho nên người đành đoạn tuyệt tình mẫu tử!

Lão phụ thở dài cúi đầu.

Bỗng, Kim Phi hét lên:

- Nhưng con của ta, phải trở về ta! Ta chẳng bao giờ chịu để ai nuôi dưỡng nó. Dù phải chết, ta cũng nhất định bắt nó về ta!

Bỗng từ phía sau lưng Kim Phi, một bóng người lướt nhanh tới. Thân pháp của người đó cực kỳ ảo diệu thêm ánh kiếm bên mình chiếu xanh xanh, chứng tỏ thanh kiếm là vật vô giá.

Người đó hẳn phải là tay siêu đẳng trên giang hồ, thoáng mắt đã đến nơi.

Thấy người đó, Tôn Ngọc Phật lên tinh thần ngay, hẳn không cần nói nữa mà gào to:

- Người muốn giết ta cứ giết cùng một lúc với các đạo nhân Vũ Đương, hoà thượng Thiếu Lâm. Ta chết chung với họ sẽ nhất định không tịch mịch linh hồn.

Kim Phi kinh dị, không hiểu sao Tôn Ngọc Phật lại trở mặt đột ngột như vậy.

Lão chưa kịp nói gì thì từ phía sau có tiếng trầm lạnh:

- Lão ta không hạ thủ được đâu!

Kim Phi vụt quay mình.

Sau lưng lão là một đạo nhân tay cầm một thanh kiếm màu xanh.

Chỗ Kim Phi và Tôn Ngọc Phật không xa cửa động lắm.

Một đạo nhân trong động reo lên:

- A! Sự phó đến rồi!

Kim Phi thoáng biến sắc hỏi:

- Các hạ là chưởng môn nhân phái Vũ Dương?

Ngọc Cơ chân nhân quắc mắt lạnh lùng đáp:

- Phải!

Lão phụ áo trắng reo lên:

- Xin chân nhân khoan động thủ...

Triển Mộng Bạch cũng gọi gấp:

- Tiền bối! Có sự nhầm lẫn trong việc này.

Cả hai cùng hét lên.

Tôn Ngọc Phật cũng hét:

- Cao đồ của tiền bối đang thọ thương rất trầm trọng. Xin tiền bối đừng do dự, e muộn mất đấy!

Ngọc Cơ chân nhân nhìn vào trong động, lửa giận bốc lên phừng phừng, lên giọng hỏi:

- Ai đã động thủ?

Kim Phi đáp:

- Ta đây chứ ai!

Ngọc Cơ chân nhân nói:

- Vậy thì người hãy coi đây!

Hai bên xông vào đánh đấm túi bụi.

Chưởng phong bay vù vù.

Đạo nhân muốn xem đối phương xử dụng võ công của môn phái nào bởi có môn võ công nào của các môn phái trên giang hồ mà lão chẳng hiểu?

Giờ đây đối phương dùng những chiêu cực kỳ nguy dị, bình sanh lão chưa từng thấy.

Bắt buộc đạo nhân phải thi triển tuyệt học của phái Võ dương là Liên Hoàn Kiếm Pháp gồm bảy mươi hai chiêu ứng phó với Kim Phi. Nếu không thì chẳng những không thủ thắng mà rất có thể phải bại.

Song phương trao đổi nhau qua mấy mươi chiêu rồi.

Kim Phi càng đánh càng biểu hiện tánh chất mau lẹ của chiêu thức, chẳng khác nào một con quái thú đang vẫy vùng, chống cự với tay thợ săn lão luyện.

Ngọc Cơ chân nhân thì có đấu pháp đúng quy cũ, chiêu thức nhẹ nhàng nhưng hàm súc một công lực phi phàm, đấu pháp của lão cực kỳ ngoạn mục.

Lão phụ áo trắng nổi giận.

Bà thừa hiểu khi cả hai động thủ với nhau rồi thì chẳng một ai phân

khai họ được.

Và khi họ động thủ với nhau rồi, họ chỉ dừng tay khi nào có một người thọ thương.

Trong hai người, ai thọ thương cũng chẳng phải là điều mong muốn của bà.

Bởi sự thọ thương của một người sẽ làm cho tình hình thêm nghiêm trọng bất cứ lúc nào.

Kiểm pháp của Ngọc Cơ càng phút càng ảo diệu, ban đầu thì còn phân biệt được người và kiếm, dần dần người và kiếm hợp nhất. Xem như một vật thể, và vật thể đó xoáy quanh Kim Phi không rời. Một vật thể xoay quanh không rời song lại là một vòng bao bọc, đủ biết cái đà xoáy nhanh đến độ nào, có nhanh mới liền lạc như một bức tường bao tròn.

Thiên Xảo Tinh Tôn Ngọc Phật thấy mọi người bên ngoài bị cuộc chiến hấp dẫn gần như mê mang, hẳn cho là một dịp may không thể bỏ qua, từ từ xê dịch ra xa, xa dần, cuối cùng hẳn chạy đi. Hẳn chạy khá xa rồi, mà chẳng một ai phát giác sự vắng mặt của hẳn.

Người bên ngoài không phát giác, nhưng Kim Phi tuy giao đấu với Ngọc Cơ chân nhân vẫn thỉnh thoảng liếc xem chừng hẳn.

Và chỉ có lão phát hiện ra sự vắng mặt của hẳn.

Lão quát lên:

- Người định chạy đi đâu?

Lão hụp mình xuống, lòn bên dưới kiếm quang, thoát ra.

Lão chưa kịp phóng chân đuổi theo Tôn Ngọc Phật, Ngọc Cơ chân nhân đã phi thân đến chặn trước mặt lão, đồng thời đưa chiêu kiếm Tiểu Chỉ Thiên Quang ngăn trở lão.

Chiêu kiếm đưa ra một thức, thức kiếm biến thành ba, ba mũi kiếm lao vút đến Kim Phi.

Kim Phi nổi giận hét lên:

- Lão lông lá kia, sao lại ngăn trở ta?

Lão hoành tay tả ra, đồng thời vươn tay hữu tới, năm ngón tay uốn cong như móc câu.

Bàn tay tả vừa lách theo thân kiếm, từ ngoài vào trong, bàn tay hữu chụp vào mũi kiếm.

Cùng một lúc, Kim Phi vừa công, vừa hóa giải chiêu kiếm gồm ba thức biến của Ngọc Cơ chân nhân, tay hữu chụp mũi kiếm ngăn chặn thế kiếm, tay tả lách theo thân kiếm, nhằm ngực của Ngọc Cơ chân nhân đánh vào.

Còn lại một tay, Ngọc Cơ chân nhân phải đưa lên, đón chặn chưởng kinh của Kim Phi.

Một tiếng bình vang lên, thế là song phương chạm nhau rồi.
Cả hai cùng bị chấn động, cùng chập choạng lùi lại, thanh kiếm của Ngọc Cơ chân nhân rơi xuống đất, bật kêu một tiếng keng.
Ngọc Cơ chân nhân lùi lại sát vách núi, tựa lưng vào đó mặt trắng như giấy.
Chân nhân thọ thương rất nặng.
Kim Phi không chỉ chịu lưng, lùi lại mấy bước rồi ngã ngửa, nhưng liền theo đó, lão bật đứng lên, rồi cười lớn gọi:
- Lão lông lá kia, người...
Lão không dứt được câu, một búng máu tươi vọt ra từ miệng khá mạnh.
Nếu lão ngã xuống, cứ gượng ngồi đó hoặc lão có chỗ tựa lưng như Ngọc Cơ chân nhân thì có thể lão giải trừ phần nào chưởng lực của Ngọc Cơ chân nhân.
Dù lão có thọ thương, cũng chẳng đến nỗi phải mửa máu hồng.
Đã thọ thương, là còn tức khí thì tình trạng càng nguy kịch hơn.
Ngoài ra lão lại còn sính cường, cười lớn, hét lớn, thách thức cho nên nội tâm bị động, càng bị động hơn.
Do đó lão phải mửa máu.
Lão phụ áo trắng khiếp hãi, lướt nhanh tới đỡ lão, run run giọng bảo:
- Ngồi xuống! Vận khí điều tức, nếu không... thương thế sẽ trầm trọng hơn, khó trị lành...
Kim Phi đưa tay quét ngang mép, chùi sạch máu, vẫn quật cường như lúc nào, quát lên:
- Ngồi? Ngồi làm gì? Tại sao lại phải ngồi?
Lão nhìn sang Ngọc Cơ chân nhân gọi:
- Lại đây lão lông lá! Có sức chịu đựng hãy giao đấu tiếp với ta đủ ba trăm chiêu! Lại đây!
Ngọc Cơ chân nhân đưa ánh mắt lơ lơ nhìn thanh trường kiếm nằm trên mặt đất, niềm bi thương thống khổ đang dày vò lão. Lão có nghe Kim Phi nói gì đâu?
Kim Phi hất tay, xô lão phụ áo trắng qua một bên, ngẩng mặt lên không cười vang:
- Ta cứ tưởng một chưởng môn nhân chánh phái như phái Vũ đương phải có tài nghệ siêu phàm! Không ngờ chỉ tầm thường như vậy!
Nghe cái danh mà tưởng tượng đến tài năng của một người là làm, làm to!
Bỗng có tiếng ai đó từ xa hỏi vọng lại:
- Ai nói năng gì oang oang lên ở đó?
Giọng là một giọng già, song hùng hồn, oai mãnh lạ.

Phảng phất giọng nói của Thiên Phàm đại sư.
Không lâu lắm, từ xa xa, ba bóng người bay vút tới, hai người trước có thân pháp nhanh hơn người sau.
Kim Phi bật cười cuồng dại thốt:
- Hay! Hay quá! Lại có người đến nữa! Lại sắp có cuộc đánh nhau nữa!
Hai người đi đầu đã đến nơi, một vận áo vàng, một vận tăng bào màu tro.
Hai người đó chính là cốc chủ Đế Vương cốc và Thiên Phàm đại sư.
Vừa trông thấy thần sắc của Ngọc Cơ chân nhân, Thiên Phàm đại sư biến sắc mặt liền.
Đại sư nhìn sang Kim Phi hỏi:
- Thí chủ gây trọng thương cho chân nhân?
Kim Phi bật cười cuồng dại:
- Trừ lão phu ra, còn ai đủ khả năng đánh bại chưong môn nhân Võ đương chứ?
Người đi theo sau Thiên Phàm đại sư và Đế Vương cốc chủ là một thiếu niên có đôi mày xanh, đôi mắt sáng, thiếu niên này không lạ đối với Triển Mộng Bạch.
Thiếu niên là một đệ tử của Lam Đại tiên sanh, chàng đã từng gặp tại Thiếu Lâm tự, lúc chàng đến đó với Đế Vương cốc chủ.
Nghe Kim Phi nói thế, cơ hồ hắn không tin là mình nghe rõ lắm.
Bởi trên giang hồ còn ai chẳng biết Ngọc Cơ chân nhân là một kiếm khách siêu phàm?
Tay kiếm đó lại bị một người khác đánh thọ thương, thì sự kiện này còn ai tin được là có thật?
Hắn trở mắt nhìn Kim Phi rồi hắn nhìn qua Ngọc Cơ chân nhân như không tin là chân nhân thọ thương thực sự.
Thiên Phàm đại sư ngưng trọng thần sắc, đột nhiên vận tụ công lực nơi đôi cánh tay.
Đế Vương cốc chủ cau mày từ từ hỏi:
- Các hạ đã đánh bại Ngọc Cơ chân nhân hẳn là có lai lịch. Các hạ có thể cho biết quý tánh cao danh chứ?
Kim Phi ngưng trảng cười gần từng tiếng:
- Các hạ không biết lão phu là ai à? Lão phu là...
Lão phụ áo trắng thở dài, chận lời:
- Lão ấy là trượng phu của già!
Đế Vương cốc chủ trầm định tinh thần vững như núi, thế mà lúc đó cũng biến sắc mặt.
Thiên Phàm đại sư là bạn cố giao của Đế Vương cốc chủ, biết rõ bên

trong sự tình có nhiều bí ẩn, cũng biến sắc mặt luôn như cốc chủ.

Đại sư hỏi:

- Thế ra thí chủ là Vô Trường Quân?

Lão phụ áo trắng gật đầu, đáp thay cho Kim Phi:

- Phải!

Bà nín lặng luôn, có lẽ là ghen ngào nên không thốt được tiếng nào khác nữa.

Thiên Phàm đại sư đảo mắt nhìn quanh, thấy các đệ tử của mình và đệ tử Ngọc Cơ chân nhân bị hành hạ thê thảm, rồi đại sư nhìn đến Triển Mộng Bạch, tình trạng của chàng còn thê thảm gấp mấy lần các đệ tử của hai phái.

Đại sư cũng nhận ra luôn sự khó khăn của Tiêu Vương Tôn trước sự tình hầu như nan giải, còn lão phụ áo trắng thì ảm đạm như cảnh đông tàn.

Cho đến Tiêu Phi Vũ cũng ỹ rũ như lá héo!

Đại sư chưa biết rõ mọi diễn tiến vừa qua như thế nào, song nhìn mọi người, lão nghe tâm tư trầm trọng vô cùng.

Lâu lắm đại sư dậm chân rồi thở dài bảo:

- Kim thí chủ hãy đi gấp đi!

Kim Phi hừ một tiếng:

- Đi gấp! Tại sao?

Thiên Phàm đại sư trầm lạnh gương mặt nhấn mạnh từng tiếng:

- Nếu bây giờ mà Kim thí chủ không chịu rời đi, khi bản tăng thay đổi chủ ý rồi, cho dù thí chủ muốn đi cũng chẳng còn kịp!

Kim Phi nổi giận:

- Chẳng lẽ đại sư đã thay đổi chủ ý rồi tại hạ sẽ không đi được?

Râu đại sư hơi rung rung.

Bởi đại sư kèm chế lửa giận nơi lòng đang bốc bùng. Kèm chế đó làm dao động từng thớ thịt, râu theo dao động đó mà rung rung.

Đại sư trầm tĩnh bảo:

- Bản tăng chỉ nói được bấy nhiêu đó thôi, đi với không đi, tùy thí chủ!

Kim Phi hét:

- Không đi!

Lão phụ áo trắng biến sắc mặt nhợt nhạt, cúi xuống nhặt thanh kiếm thốt:

- Người không chịu nghe lời khuyên của Thiên Phàm đại sư, ta sẽ chết trước mặt người cho người thấy.

Kim Phi sững sờ, một phút sau ngật ngừng nói:

- Tại sao.. người muốn ta nghe lời ngoại nhân?

Lão phụ cất giọng buồn thảm:

- Người muốn ta chết, thì ta xin chết trước mặt người!
 Bà hoành ta, chống mũi kiếm nơi yết hầu.
 Kim Phi hét:
 - Nam Yên! Người.. người...
 Lão phụ trầm giọng:
 - Người đi hay không đi?
 Kim Phi trầm ngâm một phút đoạn thở dài mấy tiếng, bất thành linh
 bật cười man dại, vừa cười vừa thốt:
 - Đi thì đi! Ta có thích ở lại nơi này đâu?
 Lão quay mình bước liền.
 Lão vừa đi vừa lẩm nhẩm:
 - Đi thì đi gấp! Ở lại làm gì chứ?
 Lão phụ hai tay trao thanh trường kiếm cho Thiên Phàm đại sư, quỳ
 xuống lạy:
 - Đa tạ đại sư thành toàn!
 Thiên Phàm đại sư nghe nhói ở tim:
 - Khỏi phải tạ Ờn! Nữ thí chủ cứ đi!
 Vì đoạn ân oán tình cừu phức tạp quanh sự việc, đại sư đành buông
 tha Kim Phi.
 Lão phụ áo trắng quay mình sang Tiêu Vương Tôn, rung rung giọng
 nói:
 - Cốc chủ...
 Đế Vương cốc chủ nào phải sắt đá mà chẳng nao nao, khoát tay
 ngăn chặn:
 - Khỏi phải nói nhiều! Người xưa trở lại, thì người cũ phải đi theo!
 Lão phụ rơi lệ, thốt qua nức nở:
 - Hai mươi năm qua, thọ Ờn chiếu cố của cốc chủ.. giờ lại ra đi đột
 ngột như thế này...
 cốc chủ ời...
 Bỗng bà đưa tay che mặt quay mình chạy đi như cơn điên loạn vừa
 lên.
 Tiêu Phi Vũ vụt bước đến cạnh Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:
 - Người học được võ công bí truyền của gia gia ta thì hãy cố mà hầu
 hạ người cho phải đạo nhé!
 Triển Mộng Bạch thở dài:
 - Cô nương muốn đi theo các vị đó?
 Tiêu Phi Vũ buồn buồn nhìn lại chàng, cũng chẳng ngó sang Tiêu
 Vương Tôn, đảo bộ phi thân theo Vô Trường Quân Kim Phi và lão
 phụ áo trắng.
 Nàng quay mặt nhanh quá không ai thấy kịp những hạt lệ đọng nơi

bờ mi của nàng và những hạt lệ đó rơi xuống khi nàng cử động. Rơi để nhường chỗ cho những hạt khác trào ra.

Đế Vương cộc chủ biến sắc mặt, nhích chân một bước tựa hồ muốn ngăn chặn nàng.

Thiên Phàm đại sư cũng kinh hãi, hấp tấp thốt:

- Sao lệnh ái lại bỏ đi? Bần tăng phải chạy theo khuyên giải nàng mới được.

Đại sư vừa đảo bộ, Tiêu Vương Tôn vói tay nắm chắc áo giữ lại.

Lão thở dài, cất giọng trầm buồn:

- Con bé có tính quật cường, nó đi theo Kim Phi là để học võ công, cứ để cho nó đi, ngăn trở hôm nay thì ngày mai, ngày kia nó cũng sẽ đi như thường.

Lão bật cười!

Tự nhiên giọng cười phải thâm trầm, nhưng khí chất thì rất kiêu hùng.

Chỉ có những người biết đặt mình trên mọi sự vật mới cười nổi với cái giọng đó.

Lão tiếp:

- Nó quật cường đến điên loạn, cho nó quật cường là nó mất trọn vẹn bình thường! Bây giờ nó đòi học võ công của Kim Phi, một thứ võ công điên loạn, nó sẽ điên loạn hơn...

Tràng cười đứt trước, câu nói đứt sau, kết thúc câu nói là những tiếng thở dài.

Thiên Phàm đại sư cũng thở ra, cảm thông ý nghĩ của Đế Vương cộc chủ.

- Phàm nuôi dưỡng cái tâm hiếu thắng, tranh cường là tự dọn một con đường xuyên của đức hiếu sinh của thượng đế! Đạo từ bi càng phút càng bị lãng quên.

Đại sư bước tới gần Ngọc Cơ chân nhân, trao thanh Phục Ma Kiếm cho đạo nhân.

Ngọc Cơ chân nhân đưa ánh mắt xa vắng nhìn đại sư lâu lắm mới thở dài, hỏi:

- Làm chi nữa, sư huynh? Nước đổ không ai hốt đủ, kiếm nhục thu hồi làm gì?

Thiên Phàm đại sư nói:

- Đạo huynh đã có cái căn tu vi hơn mấy mươi năm dài, thế mà cũng không hơn hiền diệt nữ họ Tiêu à? Cũng tránh cường? Cũng hiếu thắng?

Ngọc Cơ chân nhân run người.

Cơ mơ dài võ tan, những uất hận võ tan, vừa đưa tay tiếp lấy thanh kiếm, vừa quắc đôi mắt sáng rực, Ngọc Cơ chân nhân hoàn toàn

thức ngộ hai lẽ thực hư, cao giọng thốt:

- Mong ơn đại sư điểm hoá, bản đạo xin tuân giáo huấn của đại sư!

Thiên Phàm đại sư nở một nụ cười:

- Trong một cái chớp mắt, đạo huynh thức ngộ then chốt của một đời người, đúng là khổ ải mang mang, quay đầu là thấy bóng. Bản tăng khâm phục vô cùng.

Đại sư vòng tay chữ thập nghiêng mình bái tạ.

Người thọ Ôn không bái tạ sao người thi ơn lại bái tạ?

Cho hay, những kẻ xuất gia là xá kỷ vị tha, lấy việc lo lời làm bổn phận, khi lo tròn cho một người là bổn phận được tròn một phần. Giả như việc làm của họ chẳng bao giờ tròn, và như vậy là họ chẳng góp chút công nào trong cái việc hoằng khai đạo pháp.

Ngọc Cơ chân nhân thức ngộ là đại sư có công. Cái công đó chính Ngọc Cơ giúp đại sư mà thành.

Thì đại sư bái tạ Ngọc Cơ là điều rất hợp lý.

Thiếu niên áo lam đến bây giờ mới bước đến cạnh Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười, cất tiếng:

- Gia sư đếm từng ngày, từ cái lúc chia tay huynh đài, những ngày đó cộng lại hôm nay đã đúng năm rồi, hạn ước đã đến, gia sư sai tiểu đệ đến đây nghinh tiếp huynh đài.

Triển Mộng Bạch cố gượng đứng lên, buông gọn:

- Các hạ dùng lời khách sáo quá đi thôi.

Trong thâm tâm chàng không khỏi nghĩ là Lam Đại tiên sanh nóng nảy quá chừng.

Thiếu niên áo lam cười nhẹ tiếp:

- Tuy tiểu đệ vâng lệnh đến đây, song nếu chẳng có Triều Dương phu nhân chỉ điểm thì chỉ sợ vĩnh viễn không tìm được lối vào sơn cốc.

Triển Mộng Bạch nhìn qua Đế Vương cốc chủ, rồi hỏi thiếu niên:

- Triều Dương phu nhân hiện tại ở đâu?

Thiếu niên đáp:

- Phu nhân đích thân đưa tiểu đệ đến đầu đường vào sơn cốc rồi trở lại ngay. Tuy nhiên bà có nói là tự bà cũng có thể tìm gặp lại huynh đài.

Thì ra lúc thiếu niên vào cốc do lối công khai, còn chàng rút đi do lối bí mật.

Đế Vương cốc chủ đưa hân theo lối bí mật tìm chàng, kẻ gặp Thiên Phàm đại sư. Rồi cốc chủ mới dẫn mọi người theo dấu Ngọc Cơ chân nhân.

Nhờ biết rõ địa thế, cốc chủ không cần tìm lâu, chứ nếu chậm một

chút nữa thì tại cục trường hẳn là có sự quan trọng xảy ra rồi.
Lúc đó, Thiên Phàm đại sư và Ngọc Cơ chân nhân đã cắt dây treo đỡ các đệ tử xuống nền rồi.
Bốn người thọ thương trầm trọng thật, song tinh thần vẫn vững như thường, không vì cái đau của thể xác mà nhục chí khí của họ.
Mỗi người nói một vài câu, đại khái tường thuật tào ngộ của họ cho hai sư tôn được rõ.

Đế Vương cốc chủ thở dài:

- Trung can nghĩa đảm như các quý môn đệ là một cái gương sáng cho những ai muốn làm một con người! Thịnh danh của quý phái thảo nào mà chẳng rền vang khắp sông hồ, trải qua nhiều thế hệ.

Cốc chủ day mặt qua hai vị chưởng môn tiếp:

- Tình trạng của họ như vậy chắc chắn là các vị ngại đường dài, lão phu tưởng các vị nên đưa họ vào sơn cốc dưỡng thương một thời gian.

Thiên Phàm đại sư gật đầu:

- Bần tăng đang định xin phép cốc chủ cho chúng quấy nhiễu ít hôm.

Đế Vương cốc chủ hướng sang Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn tiểu huynh đệ?

Triển Mộng Bạch cao giọng, song không mất lễ độ:

- Tại hạ ngay từ bây giờ phải theo vị nhân huynh này, để không thất ước với Lam Đại tiên sanh.

Đế Vương cốc chủ nở một nụ cười:

- Tiểu huynh đệ không đi thì lão cũng đến đây! Chỉ vì với thương thế như vậy đó, tiểu huynh đệ liệu có cử động được chăng?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Rách một phần da, tét một chút thịt, rơi vài giọt máu phỏng có sá gì?

Đế Vương cốc chủ cười tươi hơn một chút:

- Xem ra chẳng những gan của tiểu huynh đệ bằng thép, đến cả thân thể cũng xem là kim cương luôn. Kim cương thì bất hoại, bình sanh lão phu mới thấy một mẫu người như tiểu huynh đệ.

Triển Mộng Bạch khó khăn vô cùng, nếu lặng thinh là mặc nhận là tự hào mà nói lời khiêm tốn thì có khác nào công khai thừa nhận?

Một đạo nhân nổi lờn cốc chủ:

- Chính mắt đệ tử trông thấy rõ mọi diễn tiến và không tưởng là con người lại có đủ cái sức chịu đựng như vị tráng sĩ ấy!

Thiếu niên áo lam cười nhẹ:

- Gia sư trông đợi, nôn nóng từng ngày, bọn tại hạ xin cáo từ các vị.

Thiên Phàm đại sư gật đầu:

- Phiên thí chủ chuyển đạt đến lệnh sư lời vấn an của bản tăng.
Thiếu niên vâng một tiếng đoạn diu Triển Mộng Bạch hướng bước về phương trời vừa rặng đông.

Bổng Đế Vương cốc chủ chính nghiêm thần sắc gọi:

- Tiểu huynh đệ!...

Triển Mộng Bạch quay đầu:

- Tiền bối có điều chi phân phó?

Đế Vương cốc chủ thở dài:

- Giả như gặp Tiêu Phi Vũ, tiểu huynh đệ...

Lão không dứt tròn câu nói bởi thân phận của lão không cho phép lão nói lên cái ý muốn nói.

Những đã lỡ thốt đoạn đầu, lão dừng lại tiếp nối cho hợp với cảnh xử.

Không, lão không cần phải tìm lời nào khác bởi lão chẳng cần phải nói nữa, Triển Mộng Bạch đã đáp đúng với niềm thắc mắc của lão:

- Tiền bối an tâm, tại hạ hiểu lắm. Vô luận là Tiêu cô nương sẽ luyện được hay không luyện được những môn kỳ tuyệt, tại hạ chẳng bao giờ động thủ với lệnh ái!

Đế Vương cốc chủ thở dài, cái thở dài mang theo điều lo nghĩ xa xôi, tâm tư nhẹ được phần nào.

Chừng như lão muốn nói thêm điều chi đó, song cuối cùng lão vẫy tay:

- Tiểu huynh đệ đi đi. Thỉnh thoảng trở lại đây cùng lão phu hội ngộ một vài ngày.

Mãi đến lúc thiếu niên áo lam diu Triển Mộng Bạch khuất dạng nơi cuối đường xuống núi, Thiên Phạm đại sư cũng như tất cả mọi người đưa ánh mắt theo chàng.

Ngọc Cơ chân nhân tặc lưỡi:

- Con người ai cũng quý cái dũng nhưng mà cái dũng của chàng thiếu niên đó quả thật là một kỳ dũng. Thảo nào mà Lam Đại tiên sanh chẳng quên cái tuổi cao của lão ta kết bạn vong niên?

Đế Vương cốc chủ điểm một nụ cười, qua nụ cười đó, ai cũng thấy lòng cởi mở trọn vẹn.

Thiên Phạm đại sư tiếp lời chân nhân:

- Hẳn học được vũ công chân truyền của Tiêu thí chủ, thêm sự chỉ điểm của Lam Đại tiên sanh, thiết tưởng trong vòng mười năm sau, đạo huynh và bản tăng sẽ không là đối thủ của hần.

Đế Vương cốc chủ lại cười:

- Chỉ sợ không đến mười năm.

Một đạo nhân buột miệng chen vào:

- Bỏ qua công phu học tập của vị tráng sĩ đó, chỉ nội cái dũng cũng đủ khiến cho đệ tử cúi rạp mình khâm phục.

Đế Vương cốc chủ gật gù:

- Trung can, thiết đảm, nghĩa dũng kiêm toàn, rất tiếc Tiêu Phi Vũ...

Đột nhiên lão thở dài, lảng qua việc khác:

- Chúng ta về cốc đi thôi!

* * * Xa xa nơi phương đông, bình minh lên...

Bình minh lên mở đầu một giai đoạn mới cho vị thiếu niên anh hùng trên con đường lập danh mà cũng là báo cừu.

Nơi triền núi có một dòng suối nước trong xanh, thiếu niên áo lam dừng cạnh bờ khoát nước rửa những vết thương nơi mình Triển Mộng Bạch cho sạch máu, đoạn rịt thuốc. Chỗ nào cần quấn vải thì quấn, chỗ nào chẳng cần thì thôi.

Thuốc của hắn là linh dược do Ngạo Tiên Cung chế luyện, cũng như đệ tử các môn các phái hắn đi đâu là có mang nơi mình.

Thái dương lên đem cái rạng rỡ cho vạn vật, gương mặt của Triển Mộng Bạch cũng rạng rỡ luôn.

Cái rạng rỡ của chàng đượm nhiều nguyên nhân, bất quá thái dương chỉ làm công việc điểm xuyết thêm để được vô tư, bởi trong khi muôn loài đều rạng rỡ thì lẽ nào lại để cho chàng ảm đạm mãi sao?

Chàng điểm một nụ cười thốt:

- Máu me đông đặc hắn phải bốc mùi máu tanh, huynh đài cũng chẳng sợ hôi hám rịt thuốc chu đáo, thật tiểu đệ cảm kích vô cùng. Một câu nói thông thường, nếu là ai khác nói lên thì chẳng có mấy may giá trị, vì nó tượng trưng cho một sự vuốt ve để tát trách một lẽ độ thôi.

Nhưng khi Triển Mộng Bạch nói lên, nó phải có ý nghĩa sâu xa, vì chàng không thích những cái sáo rỗng tiền, vì chàng là con người cương trực, chỉ biết nói những cái gì đáng nói, không bao giờ dùng lời phù phiếm che đậy một giả dối.

Gia dĩ, thái độ của chàng tự nhiên quá, dù rằng buồng ngực khép kín con tim sâu son con tim của chàng như bỏ ngõ, để lộ sự thành thật rõ ràng.

Cho nên người nghe cũng cảm kích như người nói, dù là một câu thông thường.

Thiếu niên cười nhẹ:

- Tiểu đệ tên Dương Toàn, huynh đài cứ gọi tên như thế tiện hơn.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Các hạ mở miệng ra là dùng hai tiếng huynh đài, như vậy còn bảo người ta gọi mình bằng tên tộc, ai nghe cho chứ?

Dương Toàn mỉm cười:

- Huynh đài thẳng thắn quá chừng, mà cái thẳng thắn cũng nhiệt thành đáng phục! Tiểu đệ từng nghe gia sư đề cập đến huynh đài, niềm kính một càng lúc càng tăng.

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Lại cũng hai tiếng huynh đài.

Cả hai cùng cười, giọng cười tương đắc.

Triển Mộng Bạch chợt thấy mình có hảo cảm ngay với thiếu niên, trong phút giây cao hứng chàng quên đi những phút giây nguy hiểm vừa qua...

Nhưng thiếu niên ngưng bật tiếng cười, trong khi Triển Mộng Bạch còn rạt rào thích thú.

Rồi hần thở dài thốt:

- Tiểu đệ nghĩ tủi thân phận mình. Đơn cô, cô khổ chứ không thì...

Hần lại thở dài một phút sau mới nói tiếp:

- Tay vắn làm sao với cao?...

Hần muốn nói rồi nín lặng, nín lặng rồi muốn nói. Khi nói lên lại ngập ngừng, tuy nhiên hần cũng biểu hiện được cái ý của hần, cái ý muốn kết giao với Triển Mộng Bạch.

Hần ngập ngừng là bởi hần xét mình chưa xứng đáng, hần ngại Triển Mộng Bạch hiểu lầm, cho rằng hần đèo bồng...

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Phàm là anh hùng, thì luận tài, luận trí, chứ nào ai luận nguồn gốc ti tiện, xuất xứ đê hèn? Giả như các hạ thấy rằng tại hạ là kẻ có thể thân được, giả như tại hạ thấy các hạ là người đáng mến, thì đừng bao giờ tưởng kẻ này trọng kẻ kia khinh. Nếu trong chúng ta, ai còn đề cập đến sự sang hèn, người đó phải bị phạt nặng.

Dương Toàn hân hoan ra mặt:

- Nếu tiểu đệ được kết giao bằng hữu vào sanh tử đồng hành với huynh đài thì không uổng mình sanh ra trên cõi đời ô trọc, đi giữa dòng đời nhưng vẫn cô đơn như trên sa mạc mênh mông.

Triển Mộng Bạch cười lên ha hả:

- Tại sao lại không được chứ? Chúng ta bắt tất học theo thói tục về vời hương án, bày biện lễ lạc, ngay bây giờ cứ nhặt đất làm hương, nhìn trời mà phát thệ giao tình bằng hữu, các hạ nghĩ sao?

Dương Toàn càng tươi nét mặt hơn hỏi:

- Huynh đài cho biết niên canh?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Trên dưới hai mươi gì đó, tại hạ cũng không còn nhớ rõ nữa.

Chàng nói với thái độ phóng khoáng, phiêu nhiên, bất chấp tiểu tiết,

bởi bình sanh chàng không hề dừng chân ở những sự nhỏ mọn quanh mình chàng.

Dương Toàn tiếp:

- Tiểu đệ năm nay hai mươi hai...

Triển Mộng Bạch vươn tay vỗ nhẹ lên đầu vai của hắn cười ha hả:

- Nếu thế thì các hạ là đại ca, tại hạ là tiểu đệ!

Cả hai lấy đất làm hương, lạy trời phát thệ, lạy với nhau cho đủ lễ.

Hai thiếu niên đơn côi, kể từ phút giây này không còn cô quạnh giữa dòng đời.

Họ thành thực mến nhau, đôi lòng cởi mở trọn vẹn.

Dương Toàn đề nghị trao đổi cánh thiệp kim bằng, Triển Mộng Bạch ưng thuận ngay.

Dương Toàn lấy trong mình ra một chiếc túi lụa, trong túi có một xấp giấy trắng.

Giấy đó Dương Toàn mang theo mình, khi gặp cảnh sơn thủy hữu tình, hứng thơ bốc dậy, hắn ghi lại một đôi vắn để đánh dấu những chặn đường sông núi đã vượt qua.

Giờ đây tạm thời cả hai dùng giấy đó lấy than làm bút, tả niên cảnh quê quán rồi trao nhau.

Dương Toàn tả kỹ bắt buộc Triển Mộng Bạch cũng phải tả kỹ theo.

Thuốc đã rịt xong trên các vết thương, Dương Toàn lấy thức ăn đơn giản mang theo mình bày ra cả hai cùng ăn.

Sau đó nghỉ ngơi một lúc, Triển Mộng Bạch cảm thấy tinh thần phấn chấn trở lại như thường.

- Phải làm sao để hóa diệt phiền lo cho Tiêu cốc chủ?

Dương Toàn giải thích:

- Lên trên núi, tìm ba vị đó, thu hồi...

Hắn nhìn Triển Mộng Bạch bỏ lửng câu nói.

Triển Mộng Bạch hỏi dồn:

- Thu hồi vật gì?

Dương Toàn lắc đầu:

- Ngu ca nói rồi, sợ nhị đệ đòi đi!

Triển Mộng Bạch gấp giọng:

- Đại ca cứ nói, tiểu đệ không đi đâu.

Dương Toàn vẫn lắc đầu:

- Chẳng phải ngu ca không muốn nói, chỉ vì lên đó là làm một việc mạo hiểm phi thường, người lên núi chẳng những phải có gan liều, mà còn cần phải có tài nghệ cao siêu, ngoài ra phải giữ cái chí cực kỳ kiên định, không để cái tâm bĩu hoặc bởi bất cứ một việc gì.

Dọc đường, cứ đi, đi lên mãi không thể quay đầu, khi thấy ngôi nhà

cổ quái, tìm gặp ba lão nhân, hỏi họ xin một con độc xà, màu đỏ, đem nó về trao cho Tiêu Vương Tôn. Dùng con độc xà đó, hoặc ăn nó, hoặc chế luyện ra một dược liệu gì, Tiêu Vương Tôn sẽ không còn sợ độc trùng nữa.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Thế thì có gì khó khăn đâu?

Dương Toàn thốt:

- Vũ công của ba vị lão nhân đó không lấy gì làm cao minh cho lắm, song họ có biệt tài lừa người, kẻ gian hoạt còn bị họ lừa được như thường, thì liệu một người như Tiêu Vương Tôn làm gì không mắc mưu họ chứ? Hà huống một thiếu niên chưa hai mươi tuổi?

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Tại sao lại phải là một thiếu niên chưa tròn lú hai mươi tuổi?

Dương Toàn đáp:

- Bởi vì ngày trước, Tiêu Vương Tôn có lập ước với ba lão nhân, theo thỏa ước đó, thì chỉ có một thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi mới có thể được lên đỉnh tìm ba vị lão nhân, thu hồi giải dược.

Hắn thở dài, một lúc sau tiếp luôn:

- Ba vị lão nhân đó sống mãi hầu như không còn biết tuổi của mình là bao nhiêu nữa, bởi sống quá lâu, con người hầu như thành tinh mất rồi, họ còn lừa được kẻ đã chết rồi, huống hồ là một thiếu niên?

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Chưa chắc đâu đại ca! Họ lừa thiếu niên nào thì chẳng có chi, chứ thiếu niên đó là họ Triển này, thì nhất định họ phải thất bại. Tiểu đệ muốn lên đó xem thử.

Dương Toàn biến sắc:

- Nhị đệ đã hứa là không đi kia mà? Sao bây giờ lại đòi đi?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Đối với tiểu đệ, Tiêu cốc chủ có cái ơn trọng như núi Thái, giờ đây nghe được việc này, tiểu đệ thấy có dịp đáp lại phần nào ơn trọng của lão ta, lại không làm được cái gì hữu ích cho lão, thì liệu tiểu đệ có còn là con người nữa không?

Dương Toàn khoát tay:

- Không được! Dù sao, nhị đệ cũng không thể đi được!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tại sao?

Dương Toàn giải thích:

- Cái vẻ bên ngoài của nhị đệ chứng tỏ một tâm tánh quật cưỡi nhưng thật ra, cái tâm của nhị đệ thì quá mềm, nếu gặp ba vị đó, họ nói một vài câu, xúc động tâm tình nhị đệ...

nhị đệ mắc mưu là cái chắc, mà khi mắc mưu rồi là cầm như mất mạng luôn.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đại ca cứ yên trí, tiểu đệ hứa, vô luận ba lão nhân đó có nói gì, tiểu đệ nhất định không nghe, nếu không nghe thì làm gì mắc mưu?

Dương Toàn cau mày:

- Nhị đệ chắc vậy?

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực:

- Chắc chắn là tiểu đệ sẽ mang con độc xà màu hồng đó đem về đây! Không có một sự việc gì mà có thể cầm chân tiểu đệ trên đó.

Dương Toàn cau mày:

- Thương thế nhị đệ...

Triển Mộng Bạch vung cánh tay rồi soạt chân, đảo bộ rồi tung mấy ngọc cước vù vù, cho thấy chàng không hề kém giảm công lực đoạn cười ha hả:

- Thuộc của Ngạo Tiên Cung quả nhiên thần hiệu, giờ đây tiểu đệ chẳng còn đau đớn chút nào cả.

Dương Toàn thở dài:

- Rất tiếc là theo giao ước của Tiêu Vương Tôn thì chỉ có một thiếu niên lên đó mà thôi, chứ nếu không thì... chúng ta cùng đi.

Hắn dặn dò:

- Cẩn thận nhé nhị đệ!

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đại ca cứ việc yên trí, cứ ở đây mà chờ tiểu đệ xuống, lâu là một ngày, sớm là nửa ngày, tiểu đệ trở lại với con rắn độc màu hồng.

Dương Toàn thốt:

- Nhị đệ không trở lại đây thì ngu ca cũng không trở về sơn động.

Triển Mộng Bạch vẫy tay:

- Tiểu đệ đi đây!

Nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch đến khi khuất hẳn ở khúc quanh trên con đường lên núi, Dương Toàn vụt nở một nụ cười âm trầm, rồi lẩm nhẩm:

- Người lên đó rồi lại hy vọng trở xuống sao?

Hắn ngẩng mặt lên không hợp mấy hơi không khí trong lành rồi lẩm nhẩm tiếp:

- Triển Mộng Bạch! Triển Mộng Bạch! Đừng trách sao ta hãm hại người! Bởi vì người vào Ngạo Tiên Cung là vĩnh viễn ta không còn hy vọng được Lam Thiên Chùy truyền y bát cho ta! Vào Ngạo Tiên Cung đâu phải là cái việc dễ dàng cho ta? Lưu lại Ngạo Tiên Cung là đệ tử Lam Thiên Chùy, cũng đâu phải là việc dễ dàng? Càng khó

khăn hơn nửa là được lão quỷ ấy truyền cho tuyệt học! Bao nhiêu công khó của ta lẽ nào nhường hết cho người tiếp nhận thành quả? Hắn cầm lấy tám canh thiếp của Triển Mộng Bạch, xem lại một lần nữa đoạn trịnh trọng cất vào mình rồi bật cười lạnh, lẩm nhẩm:

- Có tám canh thiếp này trong tay, ta chẳng sợ bất cứ ai buộc tội ta hãm hại người!

Hắn bật cười khanh khách:

- Đến lúc đó, ta sẽ nguy tạo một vẻ mặt đau đớn, thống khổ, ta sẽ khuyên dụ, khích động luôn Lam Thiên Chùy cho lão ta tìm lên đỉnh núi gặp ba lão nhân kia báo cừu.

Hắn đắc ý vô cùng, rồi hắn lại nghĩ:

- Chưa đến hoàng hôn là người chết, đến lúc ấy ta lên núi nhặt xác của người! Hay lắm!

Bỗng, hắn vỗ tay, cười vang tiếp:

- Ta chỉ cần cung cung kính kính đối với các lão nhân, nhất định họ sẽ không làm khó ta!

Đến bây giờ hắn mới ăn, trước đó thì hắn chỉ nhượng cho Triển Mộng Bạch ăn, còn hắn nhấm nháp cho chàng vui lòng vậy thôi. Thức ăn chẳng có gì, chỉ là cơm khô với muối, thế mà hắn ăn, nghe ngon lạ lùng!

Bởi, hắn ăn mà nghĩ đến cái chết của Triển Mộng Bạch.

Vừa đi, Triển Mộng Bạch vừa nghĩ:

- Không ngờ ta với hắn mới kết giao với nhau mà hắn lại đối xử nặng tình với ta quá như vậy! Tự nhiên ta cảm kích hắn vô cùng!

Chàng nhìn ra con đường trước mắt, đường tuy khó khăn song chàng nóng nảy quá độ, chân bước vội vàng...

Một lúc sau chàng trông thấy một khoảng núi có hình thế lạ kỳ, nơi đó không có một ngọn cỏ, có lẽ tại đây sinh vật không phải triển nở nên tàn lụi đến cuối cùng tận diệt.

Vượt qua đoạn đường đó, chàng lại đến một địa điểm có đầy hoa cỏ màu đỏ như máu lại to bằng chiếc bát lớn.

Chàng không nhận ra được hoa đó là hoa gì.

Bây giờ chàng đã lên quá cao, dưới chân chàng mây lơ lửng trôi qua, mùi hoa phát qua mũi chàng ngào ngạt.

Bỗng chàng trông thấy một tấm bia dựng trong những bụi hoa bia có mấy chữ:

- Đừng vào cửa!

Hai bên tả hữu có hai hàng chữ con:

- Hãy quay đầu trở lại, đừng vào vọng cửa này!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 22

Côn Lôn Song Tuyệt

Triển Mộng Bạch cười lạnh mấy tiếng, băng mình vọt ngang qua tấm bia, bất chấp lời cảnh cáo.

Muốn đi tới chàng phải vạch lối ngay giữa rừng hoa, tuy nhiên cũng chẳng làm hoa tàn, hoa rụng.

Không lâu lắm, bỗng chàng thấy trước mặt có bóng người.

Bóng đó chẳng rõ xuất hiện từ chỗ nào trong rừng hoa, chỉ biết là hiện đang chạy cùng chiều với chàng, trong khoảng cách không xa lắm.

Bóng đó là một nữ nhân bởi nàng đưa lưng nên Triển Mộng Bạch không thể ước độ nàng ở độ lứa tuổi nào.

Chàng chỉ thấy nàng vận chiếc áo màu đỏ tươi như những đóa hoa đỏ quanh đó, nàng lướt đi thoăn thoắt, bóng nàng hiện giữa bóng hoa, trông như một nàng tiên, một nàng tiên giữa hoa áo màu đỏ.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ tự hỏi tại sao giữa chốn hoang vu này lại có một nữ nhân dáng chừng cũng kiều diễm lắm.

Chàng nhanh chân định tiến lên ngang nữ nhân, chàng chàng dậm mạnh cổ ý gây tiếng động.

Nhưng nữ nhân cứ lướt đi, chừng như không hay biết là phía hậu có người đang tiến lên.

Dĩ nhiên nàng không thể quay đầu lại.

Chẳng rõ tại sao nàng không quay đầu, song nàng lại chậm chân như chờ đợi.

Triển Mộng Bạch nhờ thế đuổi theo kịp, vượt ngang qua nàng, quay đầu nhìn, nàng kịp lúc lách mặt nghiêng qua một bên.

Thành thử Triển Mộng Bạch chẳng thấy được mặt nàng rõ rệt.

Chàng nhớ lại lời dặn dò của Dương Toàn:

- Dọc đường tuyệt đối không nên quay đầu nhìn ngược về phía hậu.

Tính hiếu kỳ phát động, chàng miễn cưỡng chống lại, cứ thẳng đường mà chạy tới, không quay nhìn nàng lần thứ hai.

Chàng vừa chạy được vài trượng đường, từ phía sau lưng một giọng nói của nữ nhân thuộc hạng già gọi to, vọng đến tai chàng:

- Cứu mạng! Người trẻ tuổi kia ơi! Mau mau cứu mạng già!....

Triển Mộng Bạch giật mình.

Từ dưới chân núi lên đây, ngoài nữ nhân áo đỏ ra chàng có gặp ai khác đâu?

Thế thì cái lão bà này từ đâu đến? Và đang gặp sự việc gì mà kêu la vang dội thế?

T Không thể bỏ qua một trường hợp như thế vậy, bắt cháp lời dặn dò của Dương Toàn, chàng quay đầu nhìn.

Nhưng đầu vừa lắc chàng giữ lại ngay, nghĩ:

- Đúng là một trong nhiều cách dụ dẫn cho ta quay đầu lại, đừng để mắc mưu họ!

Phía sau tiếng kêu cứu mạng càng phút càng vang, vừa to vừa gấp, âm thanh thảm thiết phi thường.

Triển Mộng Bạch nghe máu nóng sôi sục trong thân thể, dậm chân nghĩ:

- Vô luận làm sao biết người sắp chết mà không cứu thì ta còn làm người được kchăng?

Cuối cùng chàng quay luôn mình chứ chẳng phải chỉ quay đầu suông thôi.

Chàng có thấy chi đâu? Bên trên mây trắng xanh giữa nền xanh, bên dưới hoa đỏ y nhiên phô màu.

Nữ nhân áo đỏ đã biến mất dạng, chung quanh tịch mịch vô cùng.

Triển Mộng Bạch sững sờ, một thoáng sau lại chạy đi, nhưng chàng vừa chạy thì chàng nghe giọng già trước đó lại kêu vang.

Chàng nổi giận, quay mình lượt nữa hét:

- Ai? Ở đâu?

Bên cạnh lối đi giữa rừng hoa một người nào đó đáp:

- Ở đây! Ở đây này!

Triển Mộng Bạch không do dự, phi thân lao vút mình đến đó, nhận ra một cái hố sâu quanh miệng hố, hoa phủ kín.

Bên dưới hố, nữ nhân áo đỏ đang kêu gào, chẳng rõ nàng làm sao mà rơi xuống hố.

Nàng đang rơi, đôi tay cứ bám vào vách hố, tay bám tới đâu, là đá theo tay rơi xuống, đá bở như đất bùn, không chịu nổi sức nặng của nàng.

Thành thử, nàng rơi xuống mãi, rơi đến tận đáy sâu.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, nếu cứ cái đà đó cuối cùng nàng sẽ dập mình nếu không tan xương nát thịt.

Và chắc chắn là nàng phải chết.

Triển Mộng Bạch vội người, đứng cứng tại hố, giữ cho khỏi ngã, đoạn gọi to:

- Đừng cử động, tại hạ sẽ xuống đến nơi cứu cho...

Chàng từ từ hạ thấp mình xuống, với tay nắm lấy cổ tay nữ nhân.
Vận công lực, vừa giữ chân cứng, vừa nắm tay nàng kéo mạnh lên.
Chàng thở phào buông gọn.

- May quá...

Ngờ đâu, một đạo kinh lực vô hình kéo chàng ngã chúi tới chân chàng mất vững.

Như vậy là chàng phải ngã luôn xuống hố sâu rồi?

Cái gì phải đến đã đến, chàng ngã nhào xuống hố.

Vừa lúc đó một đường giây nhỏ từ đâu chẳng rõ, bay đến vừa tầm tay chàng, chàng vớ lấy liền, nhất định dù sao thì sao cũng chẳng buông đường dây đó, chàng biết có bám víu chắc chắn vào đâu nhưng đối với chàng là cái phao cứu mạng của những người đắm thuyền.

Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng:

- Vào cái chỗ không nên vào tự mình rước cái khổ thì cố mà mang cho quen chịu đựng?

Ta khuyên người đừng vọng động trong chốc lát sẽ có người đến giải cứu cho?

Triển Mộng Bạch nổi giận mắng:

- Ta có lòng tốt, định cứu mạng người, người lại lấy ơn làm oán...?

Đường dây thông xuống mấy thước.

Thì ra vì chàng phản đối, đường dây mới hạ thấp hơn, nữ nhân áo đỏ đã cảnh cáo chàng rồi kia mà? Cứ mỗi lần chàng vọng động dù bằng cử động, dù bằng ngôn từ, thì đường dây cứ xuống sâu thêm vài thước.

Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng như lúc đầu:

- Người mắng thêm một câu nữa, một tiếng thôi, ta cắt đứt đường dây ngay.

Cho đến bây giờ nữ nhân chưa đưa gương mặt thật cho Triển Mộng Bạch thấy, và nàng vẫn giữ giọng già như lúc kêu cứu.

Sanh mạng nằm trong tay người, Triển Mộng Bạch không hề nao núng, niềm phẫn hận càng phụt càng tăng, nữ nhân cảnh cáo, chàng càng tức uất, chàng hét to:

- Muốn cắt dây cứ cắt, ta sợ gì người mà chẳng dám mắng người chứ?

Chàng thách:

- Cứ cắt đi! Cắt cho ta xem nào?

Chừng như nữ nhân giật mình, nhóng thêm một câu.

- Khá lắm đó nhé tiểu tử! Người tưởng là ta không dám cắt à? Người cho rằng ta dọa suông thôi à?

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Cho người biết, ta sớm đã xem thường cái mạng sống của ta nếu người dựa vào sự sống chết của một người mà uy hiếp ta, thì đúng là người làm! Hoặc giả người đang nuôi mộng?

Nữ nhân cười lạnh:

- Người cho rằng không sợ chết, là có dũng khí phải không? Hừ hừ! Thực ra thì người chỉ là một mẫu người ngu xuẩn, vô tích sự, chỉ biết lấy cái chết mà đối phó với mọi tao ngộ!

Ngoài cái chết ra, người chẳng có một sở năng nào đáng giá cả!

Triển Mộng Bạch quát vang lên:

- Người nói cái gì chứ? Thử lập lại cho ta nghe?

Nữ nhân tiếp luôn:

- Người chết mấy mạng đi nữa sự tình cũng chưa phải dứt khoát đâu! Ta thấy người đòi chết là để trốn thoát một cái gì, cái đó người không chịu nổi, cái đó rất khó khăn, người không đủ năng lực thì hành? Người chết, như kẻ mang nợ nhiều không phương trang trải, chết để thoát nợ!

Mỗi lời nói của nàng là một ngọn roi quất mạnh vào con tim của chàng.

Bỗng nhiên chàng nhớ đến những đoạn ân oán giang hồ, chưa thanh toán mấy may!

Còn Dương Toàn đang chờ ở dưới chân núi! Còn phần việc của chàng trong chuyến đi này, chàng phải làm sao cho nó kết quả mỹ mãn chứ!

Tâm tư sôi động, ngàn ý nghĩ dập dồn, bất giác chàng thờ dãi nhận ra là mình chưa có thể chết được!

Nữ nhân đó nói đúng, chàng cần phải sống, bao nhiêu sự việc đang chờ đợi chàng.

Đúng lúc đó, chàng được nâng bổng lên, rồi bên tai chàng giọng cười của nữ nhân áo đỏ vang lên, tiếp theo là một câu nói không lạnh lùng lắm:

- Gã trẻ tuổi kia, người không tiếc mạng sống song ta lại không muốn lấy mạng người!

Đường dây giật mạnh như đường nhợ câu do ngư phủ nghe cá đớp giật lên.

Chàng bị vút lên cao, đáp xuống nơi bờ ghành đá.

Nhớ đến cái cảnh vừa qua, Triển Mộng Bạch rung mình. Đúng là một cái chết trong đường tơ kẻ tóc.

Nữ nhân áo đỏ nhìn chàng tiếp:

- Gã trẻ tuổi kia, dù sao thì ta cũng cứu người, ta cũng không bắt

buộc người van cầu dung tha hay cứu trợ, ta cứu người rồi, người có thể làm hộ ta một việc chăng?

Nữ nhân còn giữ dáng điệu dịu dàng, tóc cột cao, song gương mặt lại già, những đường nhăn đã hiện lộ nơi vàng trán.

Nữ nhân hẳn có tuổi khá cao, ít nhất cũng thuộc loại trung niên phụ nhân.

Chàng nhìn nữ nhân khẽ thở dài:

- Bà ám toán tại hạ, rồi bà cứu tại hạ, tại hạ có thể nào làm giúp cho bà? Tuy nhiên bà không do tại hạ van xin vẫn cứu tại hạ như thường, chính điều đó khiến tại hạ cảm kích bà vậy!

Thực ra, vừa rồi sau khi suy nghĩ kỹ, Triển Mộng Bạch nhận thấy mình chưa thể chết trong trường hợp đó, nếu bà ta bảo chàng van xin cứu mạng có thể chàng van xin ngay.

Nhưng, bà không bắt buộc, chỉ cứu suông thôi, tự nhiên chàng cảm kích, và đương nhiên chàng phải làm một việc gì cho bà, để đáp tạ chứ?

Nữ nhân áo đỏ điểm một nụ cười, tiếp:

- Người nói thế, có nghĩa là người sẵn sàng làm hộ ta việc đó?

Triển Mộng Bạch không đáp, chỉ hỏi lại:

- Việc gì?

Nữ nhân áo đỏ thốt:

- Từ đây lên thẳng đỉnh núi người sẽ gặp ba gian nhà, trước gian bên tả có một khoảng đất chu viên, trên khoảng đất đó trồng toàn hoa cúc, người cứ hủy diệt tất cả những chồi cúc cho ta.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Chính tại hạ định đến đó sanh sự đây! Đừng nói là tại hạ hủy diệt khu hoa cúc, nếu bà muốn tại hạ đập phá cả gian nhà tại hạ cũng làm luôn.

Nữ nhân áo đỏ sững sờ.

Một phút sau bà cau mày hỏi:

- Người có thù oán gì với bọn họ? Tại sao người muốn đến đó sanh sự.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ bà không biết? Trong ba gian nhà đó có ba lão nhân, tàn độc phi thường, họ lại còn nuôi độc trùng, dùng độc hãm hại kẻ khác?

Nữ nhân áo đỏ trở mắt:

- Thật vậy sao? Người nghe ai nói thế?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tự nhiên tại hạ được biết, cần gì phải có ai nói cho nghe? Hôm nay

tại hạ quyết lên trên đó đòi cho được con rắn độc màu đỏ, đem về cứu mạng một người.

Nữ nhân áo đỏ chớp luôn đôi mắt mấy lượt, chừng như bà ta cho là câu chuyện hết sức kỳ quái.

Với vẻ hoang mang, bà hỏi:

- Độc xà? Độc xà gì chứ?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Những thủ đoạn của tả đạo bàng môn, làm gì tại hạ hiểu được rành? Điều chắc chắn là họ có con rắn độc đó, và họ đã thả nó ra cho sát hại nhiều người.

Lão phụ giật mình, một lúc lâu, bỗng bà bật cười khanh khách, cười rồi thốt:

- Có việc như thế a? Hay! Hay thật! Thôi người đi đi, đi thôi!

Bà cười thích thú thật sự khiến Triển Mộng Bạch chẳng hiểu bà có dụng ý gì mà bỗng dừng lại biểu hiện niềm đắc ý như vậy.

Chàng ngậy người nhìn sững bà một lúc lâu, đoạn vòng tay chào:

- Phu nhân yên trí! Tại hạ bảo đảm là phu nhân sẽ thoã mãn.

Nữ nhân áo đỏ vừa cười vừa gật đầu tiếp:

- Được! Được! Người cứ đi, cứ đập phá, đập toi bời, đập tan nát tất cả lại càng hay!

Triển Mộng Bạch lại nhìn bà lượt nữa, vẫn không hiểu bà có ý tứ gì.

Chàng tự hỏi, lão phụ là ai từ đâu đến, tại sao lại thù hận một chủ viên hoa cúc?

Cuối cùng rồi chàng cũng ly khai lão phụ, rồi quay mình chạy đi.

Trên đầu có mây, dưới chân có mây, chàng chạy đi giữa vùng mây đó, một lúc sau đã thấy dạng ba gian nhà mờ mờ...

Chàng gia tăng tốc độ, không lâu lắm, đến nơi.

Ngôi nhà được dựng lên giữa một biển hoa, toàn là hoa màu đỏ.

Ngôi nhà có ba gian, nói là ba ngôi cũng được, bởi những gian nhà tuy liền lạc với nhau song rất riêng biệt.

Gian đầu hình vuông dài, gian giữa hình tròn, phàm những gì thuộc về gian nhà vuông vẫn thì đều có cạnh vuông như nhau, còn những gì thuộc về gian tròn, thì tất cả đều tròn, mái tròn, tường tròn, trông như vỏ con cóc.

Hai gian nhà chẳng có một vụng cửa, chẳng rõ người ở do lối nào mà ra vào.

Gian thứ ba thì bằng cảnh cây ghép lại, lợp cỏ.

Gian nhà gỗ mộc mạc như bất cứ ngôi nhà của một thôn dân nào.

Điểm đặc biệt là ba gian tuy khác hình thức nhau, song tất cả đều trang nhã, thanh khiết phi thường.

Trước gian nhà cỏ, có một khoảng đất tròn, trên khoảng đất đó có nhiều bồn trồng hoa cúc, hoa nở to, đóa màu vàng, đúng là một loại cúc hiếm trên đời.

Giữa một biển hoa đỏ, có một vùng hoa vàng, khung cảnh vô cùng ngoạn mục.

Một tiếng hú dài rùng rợn từ trong độc cốc vọng tới khiến cho Triển Mộng Bạch giật mình, lạnh bầm:

- Ô! Hay đây là sào huyệt của Tình Nhân Tiến?

Bằng một khinh pháp ảo tuyệt, Triển Mộng Bạch phóng mình đi như một làn khói, đáp ngay ngoài cửa hang cốc, đưa mắt nhìn vào trong động.

Triển Mộng Bạch chợt thất kinh thấy bốn vị lão tăng Thiếu Lâm Tự đang bị treo động đầu, mình mẩy đầy máu, đứng phía dưới là một lão quái nhân to lớn tay cầm thanh đoản kiếm chớp ngời, quát như hổ gầm:

- Tiêu Vương Tôn, Ngọc Hư Chân Nhân đang trốn ở đâu, khai mau!

Một lão tăng phun ra vòi máu, thờ hỗn hển:

- Không biết...

Quái nhân quát:

- Giết tất cả!

Thanh đoản kiếm trong tay quái nhân chớp lên, chém phụt qua cổ vị lão tăng vừa đáp.

Soảng!

Ánh quang tắt phụt, thanh đoản kiếm rời khỏi tay quái nhân bay vút, va vào vách động, kêu lên một tiếng ghê hồn. Thì ra Triển Mộng Bạch vừa bắn mình vào, vỡ một chưởng cứu chiếc đầu của vị lão tăng.

Bốn vị lão tăng đồng hô to:

- Bạch thí chủ!

Quái nhân trợn mắt nhìn Triển Mộng Bạch quát:

- Ngươi đến đây làm gì?

Trở tay sang bốn vị lão tăng, Triển Mộng Bạch đáp:

- Đưa bốn vị này trở về Thiếu Lâm Tự.....

Quái nhân gầm to:

- Ngươi phải chết!

Mồm quát, quái nhân nhằm tâm huyệt Triển Mộng Bạch vỡ một đạo kinh nặng như núi lở.

Triển Mộng Bạch vận đủ mười thành tiếp chiêu.

Ầm!

Một tiếng nổ long trời, khắp cả hang cốc đều rung chuyển, song

phương cùng lão đảo tháo lui một bước. Quái nhân kinh ngạc trở mắt nhìn Triển Mộng Bạch rồi cười khà:

- Tiểu tử khá đấy, nhưng người cũng phải chết.

Quái nhân đánh luôn tám chưởng, cuồng phong nổi dậy ào ào.

Triển Mộng Bạch huy động song chưởng chống đỡ. Một loạt tiếng nổ chấn động, cát bụi tung bay mù mịt, trong nháy mắt hai đàng đã đấu trên ba mươi hiệp bất phân thắng bại.

Chợt quái nhân lùi lại hai bước gầm to:

- Tiểu tử, không ngờ người tuổi còn trẻ mà võ công đã cao thâm đến thế. Giờ hãy thử nhận chiêu này của lão phu.

Dứt câu, quái nhân xoay tròn quanh thân mình Triển Mộng Bạch như trăm ngàn chiếc bóng u linh, không còn phân biệt được lão ở nơi đâu nữa cả. Chưởng chỉ vù vù điểm vào các yếu huyệt đối phương. Một lối võ công thần quái chưa từng trông thấy bao giờ.

Bình!

Triển Mộng Bạch hoa mắt luống cuống ngẩn ngơ, loạng quạng trúng một chưởng, bay thẳng vào vách đá đánh huých một tiếng, máu họng trào ra.

Quái nhân cười khăng khặc:

- Tiểu tử! Lão phu nói có sai đâu. Bây giờ ta mổ bụng người xem lá gan to đến thế nào.

Lão nhặt thanh đoản kiếm, vạch một đạo ngân quang sắp đâm thẳng vào ngực chàng.

Triển Mộng Bạch nhắm mắt chờ chết!

Đột nhiên có tiếng hét như chuông ngân:

- Quái vật, không được giết Bạch ca!

Một tiếng "soang" chát chúa. Mũi kiếm của quái nhân văng ra ngoài.

Một ả thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện. Bất giác, Triển Mộng Bạch mở mắt kêu lên:

- Tiêu Phi Vũ!

Thực vậy, thiếu nữ vừa đỡ mũi kiếm chính là Tiêu Phi Vũ, con gái Tiêu Vương Tôn và cũng là vị hôn thê của Triển Mộng Bạch.

Một năm qua chàng luyện võ công tại Tiêu vương cốc, vừa tái xuất giang hồ tìm thù rửa hận, không ngờ nàng lại lén lút theo chàng đến đây.

Quái nhân nhìn Tiêu Phi Vũ cười khăng khặc:

- Gã kia là gì của người?

Tiêu Phi Vũ bình thản đáp:

- Chàng là vị hôn phu của ta, người không được sát hại chàng.

- Ha ha.. ta sẽ cho hai người thành hôn dưới âm phủ.

Lão vươn mười quỷ thảo chụp tới Tiêu Phi Vũ nhanh như sét giạt. Trong lúc bắt phòng, Tiêu Phi Vũ trúng nhằm mấy ngọn quỷ thảo, đứng bất động. Quái nhân vung kiếm đâm ngay yết hầu Tiêu Phi Vũ. Nàng trừng mắt chờ chết.

Thình lình một chiếc bóng vụt phóng tới hét lớn:

- Võ trường quân Kim Phi, người điên rồi.

Quái nhân chính là Võ trường quân Kim Phi. Lão nghe tiếng quen thuộc lập tức ngưng tay day qua hỏi:

- Nương tử là ai?

Chiếc bóng đã hiện ra một trung phụ xinh đẹp lạnh lùng:

- Nam Yến!

Kim Phi sững sốt một lúc, bỗng vỗ lấy Nam Yến ôm chặt vào lòng kêu lên:

- Trời... hiền thê.

Quả vậy, Nam Yến chính thật là vợ của Kim Phi đã thất lạc nhau hai mươi năm qua vì thảm biến gia trang. Ngày đó Kim Phi bị kẻ thù đánh rơi xuống vực thẳm mất tích. Nam Yến bơ vơ tới tá túc tại Tiêu vương cốc, hạ sinh một bé gái tên Man Phong. Sau đó vì nợ Ôn Tiêu Vương Tôn nên tình nguyện làm thứ thiếp và cho ra đời Tiêu Phi Vũ. Không ngờ hôm nay lại trùng phùng ở trong động cốc này.

Thật lâu, Kim Phi buông Nam Yến ra, trở tay sang Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Vị tiểu cô nương kia là ai?

- Là em gái của Man Phong ái nữ, phu quân.

- Ô! Thân phụ Tiêu Phi Vũ là ai?

- Tiêu Vương Tôn.

Kim Phi trợn mắt:

- Thế ra bà đã tặc huyền?

Nam Yến thở than:

- Lúc phu quân mất tích thiếp tưởng đã chết rồi, lại bị bọn Thất Sát đuổi theo toan giết, nhờ Tiêu Vương Tôn cứu thoát đưa về Tiêu vương cốc. Thiếp vì nợ Ôn người quá nặng nên tình nguyện trao thân. Nhưng bây giờ gặp lại phu quân rồi, thiếp xin phu quân toan liệu...

Ngẫm nghĩ một lúc, Kim Phi thở dài:

- Nàng hãy theo ta.

Nam Yến vui mừng, bước tới giải huyệt cho Tiêu Phi Vũ và bảo:

- Phi Vũ! Con hãy chào cậu đi.

Tiêu Phi Vũ chấp tay:

- Con kính chào cậu, suýt nữa cậu giết con rồi.

Kim Phi tươi cười:

- Phải! Chút nữa ta đã làm rồi.

Lão trở tay qua Triển Mộng Bạch hỏi:

- Gã này là ai?

Nam Yến day qua giải huyết cho Triển Mộng Bạch, đáp:

- Tiểu tử này tên Triển Mộng Bạch, là vị hôn phu của Tiêu Phi Yến đấy.

Kim Phi kinh hãi:

-Ồ! May thay..., suýt nữa ta đã mổ bụng gã rồi còn gì.

Chợt có ba người tiến vào. Coi lại đó là Tiêu Vương Tôn, Ngọc Hư Chân Nhân, và Dương Toàn, đệ tử của Lam Thiên Chùy.

Tiêu Phi Vũ chạy lại ôm Tiêu Vương Tôn hoan hỉ:

- Phụ thân...

Triển Mộng Bạch cũng bước tới vòng tay:

- Nhạc phụ.....

Trong khi đó Ngọc Hư Chân Nhân tháo dây đem bốn vị lão tăng xuống, hỏi ra mới biết chỉ vì một sự hiểu lầm nên Kim Vũ mới toan giết họ. Mọi người than thở một hồi, mọi chuyện xảy ra trong quá khứ chẳng khác nào một cơn mộng.

Triển Mộng Bạch chấp tay:

- Nhạc phụ. Hôm trước con có hứa với Lam lão tiên bối rằng sẽ theo lão học mấy môn võ công, giờ con theo Dương Toàn đại ca, sau thời gian sáu tháng con sẽ trở về Tiêu vương cốc báo mạng.

Liền đó, Triển Mộng Bạch và Dương Toàn giờ khinh công đi thẳng...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 23

Côn Lôn Sơn Thần Bí

Bình minh đến, vạn vật từng bừng, gương mặt ngọc của Triển Mộng Bạch càng rạng rỡ thêm hơn.

Đây là ngày đầu tiên viết trang sử mới cho vị tiểu anh hùng trên con đường danh vọng và báo phục mối phụ cừu đầy gian lao, nguy hiểm.

Chiều hôm sau, Triển Mộng Bạch và Dương Toàn đã tới chân núi Côn Lôn, một vùng núi non trùng điệp cực kỳ hiểm trở.

Dương Toàn dừng chân lại, quay mình nhìn con đường đê khúc khuỷu ăn thông lên đỉnh núi, niềm cảm phần hiện rõ nơi ánh mắt.

Triển Mộng Bạch thấy thế, ngạc nhiên:

- Đại ca..

Dương Toàn thở dài mấy tiếng, rồi trầm giọng:

- Ngu ca rất hận... đáng hận thật!

Triển Mộng Bạch càng lấy làm lạ:

- Đại ca hận chi?

Dương Toàn đưa tay chỉ lên núi, hỏi:

- Nhị đệ có biết tại sao Đế vương cốc chủ Tiêu Vương Tôn không còn dám xuôi ngược trên giang hồ nữa chẳng?

Triển Mộng Bạch chớp mắt:

- Không lẽ trong cái việc ẩn cư của lão lại có nhiều điều bí ẩn?

Dương Toàn thở dài:

- Bí ẩn thì hẳn có rồi! Cái lão Tiêu cốc đó...

Đột nhiên hắn nín lặng, bỏ lửng câu nói.

Triển Mộng Bạch nóng nảy:

- Sao đại ca không nói luôn?

Dương Toàn lại thở ra:

- Chẳng phải ngu ca không muốn nói, chỉ vì ngu ca sợ nói ra rồi... Mà thôi nhị đệ đừng nghe là hơn, bởi tánh của nhị đệ cương quá chừng!

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Đại ca không nói là có ý khinh tiểu đệ đấy!

Dương Toàn trầm ngâm một lúc, lâu lắm mới tiếp:

- Sở dĩ mà cái lão Tiêu Vương Tôn quanh năm ẩn mình là vì trên ngọn núi này có ba vị lão nhân ẩn cư trong một ngôi nhà quái dị.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Đế vương cốc chủ có vũ công như vậy, không lẽ lại còn sợ bất cứ ai trong cõi đời này?

Ba lão nhân kia có tài nghệ như thế nào, đến đâu mà Tiêu cốc chủ phải sợ hãi?

- Ba lão nhân đó tâm tình tàn độc, thủ đoạn lợi hại, họ là ba con người cổ quái hại người bằng loại vật mà họ nuôi dưỡng, những loài vật đó rất độc, nếu Tiêu Vương Tôn sơ suất sẽ mất mạng ngay!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Có sự việc như vậy à?

Dương Toàn cau mày:

- Nếu không có như vậy thì làm sao quanh năm suốt tháng Tiêu Vương Tôn ăn chẳng ngon bữa, ngủ không an giấc?... Hừ, rất tiếc không có một thiếu niên can đảm giải trừ cho lão ta sự đe dọa hằng ngày!

Triển Mộng Bạch quát mắt:

- Phải làm sao để hóa diệt phiền lo cho Tiêu cốc chủ?

Dương Toàn giải thích:

- Lên trên núi, tìm ba vị đó, thủ hồi...
- Thủ hồi vật gì?
- Ngu ca không dám nói nữa, sợ nhị đệ đòi đi!

Triển Mộng Bạch gấp giọng:

- Đại ca cứ nói, tiểu đệ không đi đâu.

Dương Toàn lắc đầu:

- Chẳng phải ngu ca không muốn nói, chỉ vì lên đó là làm một việc mạo hiểm phi thường, người lên núi chẳng những phải có gan liều mà còn cần phải có tài nghệ cao siêu, ngoài ra phải giữ cái chí chực kỳ kiên định. Dọc đường, cứ đi đi lên mãi không thể quay đầu, khi thấy một ngôi nhà cổ quái, tìm gặp ba lão nhân, hỏi họ xin một con độc xà màu đỏ, đem nó về trao cho Tiêu Vương Tôn. Dùng con vật đó, hoặc ăn nó, hoặc chế luyện ra một dược liệu thì, Tiêu Vương Tôn sẽ không còn sợ độc trùng nữa.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Thế thì có gì khó khăn đâu?

Dương Toàn thốt:

- Vũ công của ba vị lão nhân đó, không lấy gì làm cao minh cho lắm, song họ có biệt tài lừa người, kẻ gian hoạt còn bị họ lừa được như thường, thì liệu một người như Tiêu Vương Tôn, làm gì không mắc mưu họ chứ? Hà huống một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi?

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Tại sao lại phải là một thiếu niên chưa tròn lứa tuổi hai mươi?

Dương Toàn đáp:

- Bởi vì ngày trước Tiêu Vương Tôn có lập ước với ba vị lão nhân. Theo thỏa ước đó thì chỉ có một thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi mới có thể lên đỉnh tìm ba vị lão nhân, và được trao độc vật.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đối với tiểu đệ, Tiêu cốc chủ có cái ớn trọng như núi Thái, giờ đây nghe được việc này, tiểu đệ thấy có dịp đáp lại phần nào ớn trọng của lão ta. Nếu không làm được cái gì hữu ích cho lão, thì liệu tiểu đệ có còn là con người nữa chăng?

Dương Toàn khoát tay:

- Không được! Dù sao, nhị đệ cũng không thể đi được!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tại sao?

Dương Toàn giải thích:

- Cái vẻ bên ngoài của nhị đệ chứng tỏ một tâm tính quật cường, nhưng thực ra cái tâm của nhị đệ thì quá mềm. Nếu gặp ba vị đó, họ

nói một vài câu, xúc động tâm tình nhị đế.....

nhị đế sẽ nghe họ ngay.

Triển Mộng Bạch trợn mắt:

- Đại ca cứ yên trí, tiểu đế hứa, vô luận ba lão nhân đó có nói gì, tiểu đế nhất định không nghe, nếu không nghe thì làm gì mắc mưu họ?

Dương Toàn lo lắng:

- Nhị đế muốn đi sao?

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực:

- Vâng! Tiểu đế sẽ mang con độc xà màu hồng đó đem về đây!

Không có một sự việc gì có thể cầm chân tiểu đế trên đó được cả.

Dương Toàn than nhẹ:

- Cẩn thận nhé nhị đế!

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đại ca cứ việc yên trí, cứ ở đây mà chờ tiểu đế xuống. Lâu là một ngày, sớm là nửa ngày, tiểu đế sẽ trở lại với con rắn độc màu hồng.

- Nhị đế không trở lại đây, thì ngu ca cũng không trở về sơn động!

Triển Mộng Bạch vẫy tay:

- Tiểu đế đi đây!

Nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch, đến khi khuất hẳn ở khúc quanh trên con đường lên núi, Dương Toàn vụt nở một nụ cười âm hiểm:

- Triển Mộng Bạch! Đừng trách ta sao hãm hại người! Bởi vì, người vào Ngạo Tiên Cung, là vĩnh viễn ta không còn hy vọng được Lam Thiên Chùy truyền y bát cho.

Hắn bật cười khanh khách:

- Khi người chết lúc đó ta sẽ ngụy tạo một vết mặt đau đớn, thống khổ. Ta sẽ khích động luôn Lam Thiên Chùy, cho lão ta tìm lên đỉnh núi gặp ba vị lão nhân kia báo cừu... Ha ha hạ..

* * * Rời khỏi chân núi. Vừa đi, Triển Mộng Bạch vừa nghĩ:

- Không ngờ ta với hắn mới kết giao với nhau mà hắn đã đối xử nặng tình với ta quá như vậy! Tự nhiên ta cảm kích vô cùng!

Chàng nhìn ra con đường trước mắt lao đi vun vút.

Một lúc sau chàng trông thấy một khoảng núi có hình thế lạ kỳ, nơi đó không có một ngọn cỏ, có lẽ tại đây sinh vật không phát triển nổi nên tàn lụi để cuối cùng tận diệt.

Vượt qua đoạn đường đó, chàng lại đến một địa điểm có đầy hoa cỏ màu đỏ như máu lại to bằng chiếc bát lớn.

Chàng không nhận ra được hoa đó là hoa gì.

Bỗng chàng trông thấy một tấm bia dựng trong những bụi hoa. Bia có mấy chữ:

- Cấm địa!

Triển Mộng Bạch cười lạnh mấy tiếng, bằng mình vọt ngang qua tấm bia, bất chấp lời cảnh cáo.

Muốn đi tới, chàng phải vạch lối ngay giữa rừng hoa, tuy nhiên cũng chẳng làm hoa tàn, hoa rụng.

Không lâu lắm, bỗng chàng thấy trước mặt có bóng người.

Bóng đó là một nữ nhân. Bởi nàng đưa lưng nên Triển Mộng Bạch không thể ước độ nàng ở vào lứa tuổi nào.

Chàng chỉ thấy nàng vận chiếc áo màu đỏ tươi như những đóa hoa đỏ quanh đó, nàng lướt đi thoăn thoắt. Bóng nàng hiện giữa bóng hoa trông như một nàng tiên.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi tại sao giữa chốn hoang vu này lại có một nữ nhân, chân chàng dậm mạnh, cổ ý gây tiếng động.

Chẳng rõ tại sao nàng không quay đầu, song nàng lại chậm chân như chờ đợi.

Triển Mộng Bạch nhờ thế đuổi theo kịp, vượt ngang qua nàng, quay đầu lại nhìn, song nàng kịp lúc lách mặt nghiêng qua một bên.

Thành thử Triển Mộng Bạch chẳng thấy được mặt nàng rõ rệt.

Chàng nhớ lời dặn dò của Dương Toàn:

- Dọc đường tuyệt đối không nên quay đầu nhìn ngược về phía hậu!

Chàng vừa chạy được vài trượng đường, từ phía sau lưng, một giọng nói của nữ nhân, thuộc hạng già, gọi to, vọng đến tai chàng:

- Cứu mạng! Người trẻ tuổi kia ời! Mau mau cứu mạng già!....

Triển Mộng Bạch giật mình, quay lại.

Phía sau, tiếng kêu cứu mạng càng phút càng vang, vừa to vừa gấp, âm thanh thảm thiết phi thường.

Triển Mộng Bạch lảo bầm:

- Vô luận làm sao, biết người sắp chết mà không cứu, thì ta còn làm người được chăng?

Cuối cùng chàng phóng mình trở lại.

Nữ nhân áo đỏ đã biến mất dạng, chung quanh tịch mịch lạ lùng!

Triển Mộng Bạch sững sờ hét to:

- Ai? Ở đâu?

Bên cạnh lối đi giữa rừng hoa, một người đáp:

- Ở đây! Ở đây này!

Triển Mộng Bạch không do dự, phi thân lao vút mình đến nhận ra một cái hố sâu, quanh miệng hố hoa phủ kín.

Dưới hố, nữ nhân áo đỏ đang kêu gào, chẳng rõ nàng làm sao mà rơi xuống đó.

Nàng đang rơi, đôi tay cứ bám vào vách hố. Tay bám tới đâu là đá theo tay rơi xuống, đá bờ như đất bùn, không chịu nổi sức nặng của

nàng.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, nếu cứ cái đà đó, cuối cùng nàng sẽ dập mình, nếu không tan xương thì cũng nát thịt.

Triển Mộng Bạch rợn người, đứng cứng tại chỗ, giữ cho khỏi ngã, đoạn gọi to:

- Đừng cử động. Tại hạ sẽ xuống đến nơi cứu cho.

Chàng từ từ hạ thấp mình xuống, với tay nắm lấy cổ tay nữ nhân kéo mạnh.

Chàng thở phào, buông gọn:

- May quá...

Ngờ đâu một đạo kinh lực vô hình kéo chàng ngã chúi tới, chân chàng mất vững.

Như vậy là chàng phải ngã luôn xuống hố sâu.

Vừa lúc đó, một đường giây nhỏ từ đâu không rõ, bay đến vừa tầm tay chàng, chàng với lấy liền nắm chặt.

Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng:

- Vào cái chỗ không nên vào, tự mình rước cái khổ. Ta khuyên người đừng vọng động, trong chốc lát không chừng sẽ có người đến giải cứu cho.

Triển Mộng Bạch nổi giận, mắng:

- Ta có lòng tốt, định cứu người, người lại lấy ân mà làm oán?...

Đường giây thòng xuống mấy thước.

Thì ra vì chàng phản đối, đường giây mới hạ thấp hơn, nữ nhân áo đỏ đã cảnh cáo chàng rồi kia?

Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng như lúc đầu:

- Người mắng thêm một tiếng nữa, một tiếng thôi là ta cắt đứt đường giây ngay.

Cho đến bây giờ, nữ nhân vẫn chưa đưa gương mặt thật cho Triển Mộng Bạch thấy, và nàng vẫn giữ giọng già như từ lúc kêu cứu.

Sinh mạng nằm trọn trong tay người, Triển Mộng Bạch không hề nao núng, niềm phần hận càng phút càng tăng. Nữ nhân cảnh cáo, chàng càng tức uất, chàng hét lên:

- Muốn cắt giây, cứ cắt, ta sợ gì người mà chẳng dám mắng người chứ?

Chừng như nữ nhân giật mình, nhóng thêm một câu:

- Khá lắm đó nhé, tiểu tử! Người tưởng là ta không dám cắt à?

Người cho rằng ta dọa suông thôi à?

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Cho người biết, ta sớm đã xem thường cái mạng sống của ta, nếu người dựa vào sự sống chết của một người mà uy hiếp ta, thì đúng

là người làm!

- Người cho rằng không sợ chết, là có dũng khí phải không? Hừ hừ! Thực ra thì người chỉ là một mẫu người ngu xuẩn, vô tích sự, chỉ biết lấy cái chết mà đối phó với mọi người tao ngộ! Ngoài cái chết ra, người chẳng có một sở năng nào đáng giá cả.

Triển Mộng Bạch quát vang lên:

- Người nói gì chứ? Thử lập lại cho ta nghe!

Nữ nhân tiếp luôn:

- Người chết mấy lần đi nữa, sự tình cũng chưa thể dứt khoát đâu. Ta thấy người đòi chết là để trốn tránh một cái gì. Người muốn chết, chắc là mắc nợ nhiều không phương trang trải, nên chết đi để trốn nợ.

Mấy lời nói của nàng là một ngọn roi quất mạnh vào con tim của chàng.

Bỗng nhiên, chàng nhớ đến những đoạn ân oán giang hồ, chưa thanh toán mảy may!

Tâm tình sôi động, ngàn ý nghĩ dập dồn, bất giác chàng thờ dài nhận ra mình chưa có thể chết được!

Nữ nhân đó nói đúng, chàng cần phải sống, bao nhiêu sự việc đang chờ chàng.

Đúng lúc đó giọng cười của nữ nhân áo đỏ vang lên, tiếp theo là một câu nói không lạnh lùng lắm:

- Gã trẻ tuổi kia, người không tiếc mạng sống, song ta lại không muốn lấy mạng người!

Đường giây giật mạnh, như đường nhợ câu do ngư phủ nghe cá đớp giật lên.

Chàng bị vút lên cao, đáp xuống nơi bờ gành đá.

Nhớ đến cái cảnh vừa trải qua, Triển Mộng Bạch rung mình. Đúng là một cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Nữ nhân áo đỏ nhìn chàng, tiếp:

- Gã trẻ tuổi kia, dù sao thì ta cũng đã cứu người. Ta cũng không bắt buộc người van cầu. Ta cứu người rồi, người có thể làm hộ ta một việc chẳng?

Nữ nhân còn giữ dáng điệu dịu dàng, tóc còn xanh, song gương mặt lại già, những đường nhăn đã hiện lộ nơi vầng trán.

Chàng nhìn nữ nhân khẽ thờ dài:

- Bà ám toán tại hạ, rồi bà cứu tại hạ, lại còn muốn tại hạ giúp bà? Dù sao bà cũng không đợi tại hạ van xin, vẫn cứu tại hạ như thường.

Điều đó khiến tại hạ cảm kích bà.

Lão phụ áo đỏ điểm một nụ cười, tiếp:

- Người nói thế, có nghĩa là người sẵn sàng làm hộ ta việc đó?

Triển Mộng Bạch không đáp, chỉ hỏi lại:

- Việc gì?

- Từ đây lên thẳng đỉnh núi, người sẽ gặp được ba gian nhà. Trước gian bên tả có một khoảng đất chu viên, trên khoảng đất đó trồng toàn hoa cúc. Người cứ hủy diệt tất cả những chồi cúc đó cho ta.

- Chính tại hạ định đến đó sanh sự đấy. Đừng nói là bảo tại hạ hủy diệt khu hoa cúc, nếu bà muốn tại hạ đập phá cả ba gian nhà tại hạ cũng làm luôn!

Lão phụ áo đỏ sững sờ, hỏi:

- Người có ân oán gì với bọn họ? Tại sao người muốn đến đó sanh sự?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ bà không biết? Trong ba gian nhà đó có ba lão nhân tàn độc phi thường, họ lại còn nuôi trùng độc để hãm hại kẻ khác!

Lão phụ áo đỏ trở mắt:

- Thật vậy sao? Người nghe ai nói thế?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tự nhiên tại hạ được biết, cần gì phải có ai nói cho nghe? Hôm nay tại hạ quyết lên trên đó đòi cho được con rắn độc màu đỏ, đem về cứu mạng một người.

Lão phụ áo đỏ chớp luôn đôi mắt mấy lượt, chừng như bà ta cho là câu chuyện hết sức kỳ quái.

Với vẻ hoang mang, bà hỏi:

- Độc xà? Độc xà gì chứ?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Những thủ đoạn của tà đạo bàng môn, làm gì tại hạ hiểu được rành? Điều chắc chắn là họ có con rắn độc đó, và họ đã thả nó ra sát hại nhiều người.

Lão phụ giật mình một lúc lâu, bỗng bà bật cười khanh khách:

- Có việc như thế à? Hay! Hay thật! Thôi, người hãy đi! Đi đi!

Bà cười thích thú thật sự, khiến Triển Mộng Bạch chắc là bà có dụng ý gì nên mới bỗng dừng biểu hiện niềm đắc chí như vậy.

Chàng ngậy người nhìn sững bà một lúc lâu, đoạn vòng tay chào:

- Phu nhân yên trí! Tại hạ bảo đảm là phu nhân sẽ thỏa mãn!

Nói xong, Triển Mộng Bạch phóng đi.

Trên đầu có mây, dưới chân có mây, chàng đi giữa vùng mây đó.

Một lúc sau đã thấy dạng ba gian nhà lơ mờ...

Chàng gia tăng tốc độ, không lâu lắm thì đến nơi.

Ngôi nhà được dựng lên giữa một biển hoa, toàn là hoa màu đỏ.

Ngôi nhà có ba gian, tuy liền lạc với nhau, song rất riêng biệt.
Trước gian nhà có một khoảng đất tròn. Trên khoảng đất đó có nhiều
bồn trồng hoa cúc.

Hoa nở to, đóa màu vàng, đúng là một loại trúc hiem trên đời.
Đến đây rồi, chẳng phải để nhìn hoa, Triền Mộng Bạch vung tay, càn
quét một lúc, vùng hoa cúc vàng tan nát. Cảnh vừa ngoạn mục đó,
nay lại thê thảm làm sao!

Chàng tung chân, đá bay một chiếc chậu to. Chậu uốn cầu vòng rơi
xuống, vỡ tung, bật lên một tiếng "soang" rất lớn.

Bỗng, một tiếng hét vang lên, làm chát tai Triền Mộng Bạch.

Chàng giật mình, nhìn lên thấy một lão nhân từ trong gian nhà gỗ bay
vút ra.

Lão nhân có thân vóc vừa to vừa cao vừa mập, râu xoắn phủ trọn
chiếc cằm. Mình vận chiếc áo gai.

Đến nơi rồi, lão lại quát:

- Tiểu tử! Ngươi điên phải không?

Triền Mộng Bạch lùi lại mấy trượng, nhìn lão nhân sững sờ, thảm
nghĩ:

- Con người chát phát thô kệch thế, còn hòng mà lừa được ai?

Lão nhân nhào xuống đất, dang rộng hai tay hốt những cánh hoa rơi
tả, vừa hốt vừa khóc, nghe thảm thiết quá chừng.

Triền Mộng Bạch ngây người, nhìn lão.

Khóc lóc kể lể một hồi, bỗng lão đứng lên, vung chưởng đánh qua
Triền Mộng Bạch, đồng thời hét:

- Gã điên kia? Ai bảo ngươi đến đây?

Triền Mộng Bạch không đáp, hoành thân tránh né thế chưởng đó.

Chiêu thức của lão rất thông thường, nhưng nội lực thì mạnh không
tưởng tượng nổi.

Lão đánh tiếp mấy chưởng nữa, đột nhiên dừng tay, cao giọng hỏi:

- Xem quyền pháp của ngươi, ta nhận ra được ngươi có liên quan
với Lam Thiên Chùy và Tiêu Vương Tôn, có đúng vậy không?

Triền Mộng Bạch càng sửng sốt, hỏi lại:

- Sao các hạ biết?

Lão nhân cao lớn nổi giận:

- Hay chưa! Thì ra chính bọn đó sai ngươi đến đây?

Triền Mộng Bạch cũng giận:

- Ai nói là tại hạ đến đây là do các vị ấy sai phái?

Lão nhân cao lớn toan nhảy tới, bỗng từ trong một gian nhà có người
gọi vọng ra:

- Đại ca khoan động thủ! Hãy để cho tiểu đệ hỏi hẩn mấy câu đã!

Giọng nói rất ôn hòa, song cái khí rất kín đáo, lại thâm hậu. Giọng vang từ xa xa, Triển Mộng Bạch lại nghe như rất gần, dường như người phát âm ở sát bên chàng.

Hiển nhiên chỉ có những kỳ nhân, dị khách mới có lối phát âm như thế đó.

Lão nhân cao lớn đang sôi giận cực độ, nghe tiếng gọi liền dừng chân, song cái dáng của lão vẫn còn hung hăng quá chừng.

Từ trong một gian nhà, một lão nhân bước ra. Vóc người tuy ốm cao, nhưng tinh thần quắc thước, lạnh lùng.

Bước đi của lão rất đều, không mau, không chậm. Ung dung thông thả, chừng như trên đời chẳng có việc gì làm lão phải hấp tấp, vội vã nổi.

Trông lão có dáng thần tiên, phừng phừng, phiêu phiêu, thoáng nhìn qua là kính mến ngay.

Tuy nhiên Triển Mộng Bạch rất ngán những con người có dáng dấp quá trầm tĩnh.

Chàng nghĩ rằng phàm muốn gạt người thì trước hết phải có cái vẻ hấp dẫn gây lòng tin, để rồi từ lòng tin đó đưa đối phương vào vòng, khiến chính nạn nhân cũng không biết được là mình bị gạt.

Lão nhân ốm bước đến trước mặt Triển Mộng Bạch, nhìn chàng từ đầu đến chân, đoạn bật cười mấy tiếng, hỏi:

- Bạn nhỏ ơi! Dọc đường bạn nhỏ có gặp ai chẳng?

Triển Mộng Bạch giật mình, hừ lạnh:

- Không liên quan gì đến các hạ!

Lão nhân ốm vẫn cười, không hề tỏ lộ sự bất mãn:

- Có thể là bạn nhỏ đã gặp một thiếu phụ áo đỏ, và hẳn là thiếu phụ đó bảo bạn nhỏ đến đây, hành động như vậy!

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ, tự hỏi tại sao lão này biết rõ như có trông thấy.

Chàng không biết phải đáp làm sao.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 24

Thiên Hình Địa Ảnh

Lão nhân lại cười, day qua lão nhân lớn kia:

- Sao đại ca không suy ra chứ? Nếu chịu khó suy ra, tức khắc hiểu ngay. Nếu người bạn nhỏ này cố ý sanh sự, thì sao lại chẳng hủy

diệt toàn diện các loài hoa, mà chỉ phá hoại riêng một khóm cúc?
Hắn nhắm vào hoa vàng, chừa hoa đỏ, như vậy là rõ rệt lắm rồi!

Lão nhân lớn quát to:

- Lão phu từng nói, bất cứ ai cũng chẳng được bán mạng đến chốn này, nếu tiểu tử không vì sanh sự mà đến, thì là vì lẽ gì chứ?

Qua hai tiếng đại ca, tiểu đệ, Triển Mộng Bạch đoán ra được họ là hai anh em với nhau, song tính khí lại tương khắc rõ rệt như nước với lửa. Chẳng không tìm thấy một điểm nhỏ tương đồng. Một người thì quá thô bạo, cục lốc, còn một người thì hòa dịu trầm tĩnh.

Lão nhân ồm cười nhẹ, tiếp:

- Bạn nhỏ có biết không, nơi đây là vùng cấm địa đối với võ lâm, bất cứ ai cũng chẳng được phép đặt chân đến! Bạn nhỏ không nghe ai nói như vậy sao?

Triển Mộng Bạch hừ lạnh:

- Tại hạ đến đây rồi thì sao?

Lão nhân ồm không để cho vị đại ca được đối thoại, chặn lời:

- Vô ý mà đến, thì miễn luôn. Cố tình mà đến thì...

Triển Mộng Bạch hét:

- Tại hạ cố tình đến đây đó!

Lão nhân ồm cau mày, song vẫn giữ vẻ từ hòa:

- Người bạn nhỏ dám ăn nói ngênh ngang trước mặt anh em lão phu, hẳn là chưa biết anh em lão phu?

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Biết cũng thế, không biết cũng thế thôi!

Lão nhân ồm thở dài:

- Có khi nào bạn nhỏ nghe nói đến Côn Lôn Song Tuyệt chẳng?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Thiên Hình, Địa Ảnh, Côn Lôn Song Tuyệt, phàm ai học võ lại chẳng nghe nói đến chứ? Tại hạ có điếc đâu mà chẳng nghe giang hồ truyền khẩu với nhau!

Lão nhân ồm thở dài:

- Đã biết anh em tại hạ là ai, thì bạn nhỏ cũng nên...

Triển Mộng Bạch vụt cười vang:

- Các hạ không sợ nói láo mãi rồi cái lưỡi thụt mất à! Dù có lừa ai, cũng không nên lừa bằng cách đó! Nếu các hạ tự xưng là Côn Lôn Song Tuyệt, là Địa Ảnh, Thiên Hình, thì tại hạ đây cũng có thể cho mình là Ngọc Hoàng Thượng Đế! Tại hạ khuyên các vị hãy im miệng lại đi.

Lão nhân lớn nhăn nhin quá độ rồi, không còn nhăn nhin được nữa, hét lên như sấm:

- Tức chết lão phu! Chẳng lẽ Côn Lôn Song Tuyệt lại có người giả mạo!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Được rồi, tạm thời tại hạ cứ chấp nhận hai vị là Côn Lôn Song Tuyệt thực sự đó.

Nhưng các vị cứ trao ngay con rắn độc màu đỏ cho tại hạ đi!

Lão nhân ồm, có sắc mặt bình hòa, đột nhiên xanh mặt.

Lão nhân lớn quắc đôi mắt đỏ như lửa, râu và tóc của lão ta dựng đứng lên, phần nộ hết sức. Thay vì lão hò hét, lão lại ngừng mặt lên không, bật cười ha hả, cười cuồng dại.

Cười một lúc, lão gằn từng tiếng:

- Hay! Hay quá! Thì ra người đến đây là vì cái việc đó!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đúng vậy! Tại hạ vì việc đó mà đến!

Bây giờ lão nhân mới tỏ lộ niềm phần uất, lão hét to:

- Người vì việc đó mà đến, thì đừng mong sống sót mà trở lại...

Ánh mắt lão chớp chớp, từng tia bắn ra sáng ngời, lão chậm chạp bước tới.

Lão nhân ồm chừng như cũng phần nộ như vậy, nên lần này cứ để đại ca bước tới, không hề ngăn trở.

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực, chờ.

Lão nhân lớn cứ bước, chân lão ấn sâu xuống mặt sân. Nền sân bằng đá, mà lão hằn dấu chân sâu như vậy, đủ biết lúc đó lão vận toàn công phu nội lực, và cái chiêu do lão sắp sửa phát xuất hẳn phải mãnh liệt phi thường.

Rồi con người cao lớn đó đưa tay lên. Đôi tay cũng từ từ lên cao như đôi chân từ từ bước.

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Cứ động thủ đi! Các hạ đã già rồi, tại hạ nhường cho ba chiêu để giữ lễ kính lão đắc thọ!

Câu nói đó là một câu xúi giục. Nếu chàng không muốn giục người ta giết chàng sớm, thì hẳn là chàng có niềm tự tin gần như kẻ điên, không biết sợ bất cứ việc gì!

Bỗng, chàng nhận ra, đôi mắt của lão nhân đỏ như than hồng, rồi luôn mặt mày chân tay cũng đỏ, chẳng khác nào lão từ trong một thùng nước sơn màu đỏ vừa bước ra.

Triển Mộng Bạch đến lúc đó mới kinh khiếp, không còn dám khinh thường nữa, cấp tốc vận tụ toàn chân lực vào hai tay, giữ vững chân tắn, chắc như tòa thành.

Bỗng từ xa xa, một người gọi vọng đến, hấp tấp:

- Xuất thủ lưu tình, đại ca!

Một bóng người màu đỏ, vút đến như tên xẹt.

Lão nhân ồm biến sắc kêu lên:

- Mai muội đã đến, thế là có sự lầm lẫn trong việc này!

Lão cúi nhanh mình, nhặt một tảng đá lớn, lao vút tảng đá về phía lão nhân lớn.

Tảng đá có vòng hoành mấy thước, dày hơn một thước, ít nhất nặng cũng hơn năm trăm cân.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi lão nhân này làm cái chi mà kỳ thế?

Lão nhân lớn đang gồng hai cánh tay, bất thành linh hự một tiếng to, đoạn vung cánh tay tả ra vỗ một chưởng.

Một tiếng bốp vang lên, đá vụn, cát bụi bắn tung tóe. Tảng đá to lớn vỡ tan, như một khối muối rã rời.

Lão nhân ồm hú vọng một tiếng dài, phũ ống tay áo, quét sạch những bụi đá còn xoay vẩn vờn trong không gian, dồn đi ra ngoài xa, rơi xuống chắt lại thành đồng như có bàn tay dùng ôm gom lại rất kỹ.

Triển Mộng Bạch mục kích hai tuyệt kỹ, sửng sốt nhìn.

Chàng nhìn xuống chân lão nhân vừa phát chưởng, thấy đôi chân lão lún sâu vào đá độ nửa thước.

Chàng lắc đầu, hết sức hãi hùng.

Trong khi đó, bóng đỏ đã đáp xuống cục trường.

Lão nhân cao lớn quát:

- Việc gì chứ? Tại sao thế?

Thiếu phụ áo đỏ không đáp ngay, chỉ lắc lắc chiếc đầu mấy lượt rồi thở dài:

- Nguy thật! Nguy thật!

Rồi bà day qua Triển Mộng Bạch tiếp:

- Tiểu tử, tảng đá thay người đấy! Chiêu vừa rồi là Lục Dương Chưởng. Liệu người có rắn chắc bằng tảng đá đó không chứ?

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Lục Dương Chưởng?... Chẳng lẽ họ là Côn Lôn Song Tuyệt thực sự?

Thiếu phụ áo đỏ thở dài:

- Đáng lẽ người phải nhận ra con người trước mặt chứ? Thử hỏi trên đời này, Lôi Chấn Khai Sơn, Lục Dương Thần Chưởng là một môn công vô địch, ngoài Công Tôn Thiên Hình ra, còn ai luyện thành?

Triển Mộng Bạch chớp mắt, một lúc lâu, lắc đầu:

- Nếu họ là Côn Lôn Song Tuyệt thì đáng lẽ ra không nên dùng những thủ đoạn tà đạo bàng môn, định mưu thiết kế hại người mới

phải chứ?

Lão nhân cao lớn trở mắt quát to:

- Mưu gì? Kế gì?

Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Nuôi dưỡng độc trùng, phóng độc ám hại người chứ còn mưu kế gì nữa.

Lão nhân lồng lộn lên:

- Ai phóng độc trùng? Hại ai?

Triển Mộng Bạch cười nhạt:

- Các hạ chứ còn ai? Các hạ phóng độc trùng, hại Đế vương cốc chủ, làm cho nhân gia suốt đời chẳng dám rời cốc mà bôn tẩu trên giang hồ. Các hạ định chối hành động đó phải không?

Lão nhân cao lớn chớp chớp mắt, đột nhiên ngẩng mặt lên không cười ha hả:

- Tiêu Vương Tôn với lão phu là chỗ quen thân, làm gì có việc lão phu hãm hại lão ấy chứ? Tiểu tử! Người bị kẻ nào đó lừa rồi!

Lão nhân ồm cũng cười, tiếp:

- Tiêu Vương Tôn không chường mặt trên giang hồ, là do quy củ ngày trước của cốc, điều đó không liên quan gì đến bọn lão phu. Làm gì lão phu có ý hãm hại lão ta?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ khó tin quá chừng! Thế...

Lão nhân ồm chặn lời:

- Chủ nhân của Đế vương cốc ngày trước là người trong hoàng tộc, vì có biến tại triều đình nên phải đến sơn cốc mà ẩn mình, lập ra môn quy, cấm những người trong cốc tham gia mọi sinh hoạt trên giang hồ. Trải qua nhiều thế hệ, qui cũ đó không còn được tôn trọng nghiêm mật như buổi ban đầu, do đó có một số người thỉnh thoảng xuôi ngược đó đây, và người trên giang hồ mới hiểu ít nhiều bí mật về thân thế của họ. Tuy nhiên, những vị cốc chủ vẫn chưa dám công nhiên xuất hiện giang hồ.

Triển Mộng Bạch suy nghĩ một lúc lâu, đoạn thở dài:

- Nếu vậy là tại hạ lầm.

Lão nhân cao lớn hét:

- Tự nhiên là người lầm rồi, còn phải nói gì nữa! Người hồ đồ quá, vu oan cho người, xâm phạm khu vực người, hủy hoại công trình của người đến thế mà còn nghênh ngang!

Đừng tưởng chỉ buông một tiếng "lầm" là đủ. Bởi cái lầm tai hại đó người sẽ chẳng ly khai nơi đây được đâu!

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực:

- Bất cứ việc gì tại hạ cũng đảm đương như thường! Thế các hạ muốn gì nào, các hạ muốn làm gì cứ làm đi!

Lão nhân cao lớn cười vang:

- Tuổi thì nhỏ, gan lại to..

Thiếu phụ áo đỏ dịu dàng:

- Thiếu niên đó có liên quan đến tiểu muội, xin đại ca hãy giao hân cho tiểu muội xử trí!

Lão nhân cao lớn trừng mắt, hét oang oang:

- Người xúi dục người ta đến đây hủy diệt trọn khu hoa cúc vàng của ta, ta chưa hỏi tội người còn định chen vào việc của ta nữa à?

Dừng lại một chút, lão day qua Triển Mộng Bạch, cất giọng cao hơn:

- Nếu người có can đảm, cứ đứng đây chờ lão phu! Lão phu vào nhà một chút, sẽ trở ra đây gấp.

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Có giết chết, tại hạ cũng chẳng đi đâu! Đừng lo, tại hạ sẽ đứng đây chờ các hạ đến ngày tận thế!

Lão nhân cao lớn gật gù:

- Khá đó!

Lão quay mình, bước những bước dài, chậm chạp rời khỏi cục trường.

Thiếu phụ áo đỏ liếc sang lão nhân ốm còn đứng đó, rồi trở qua Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Người nên đi gấp đi!

Lão nhân ốm cười nhẹ:

- Phải đó, bạn nhỏ nên đi gấp đi! Một khi đại ca nổi giận, là trên đời này chẳng có một ai xoa dịu niềm phẫn nộ được. Đi đã đành, hơn thế trong khi chưa rời xa đỉnh núi này lại phải cẩn thận cho lắm!

Lão nhìn thiếu phụ, buông luôn:

- Còn Mai muội nữa, cũng nên đi nơi khác, tránh mặt đại ca trong lúc này.

Thiếu phụ áo đỏ sùng sộ:

- Ai mượn nhị ca lo hảo?

Lão nhân ốm mỉm cười, không nói gì nữa, bỏ đi luôn.

Triển Mộng Bạch nhận ra chừng như lão nhân ốm có phần nào sợ hãi thiếu phụ áo đỏ.

Sợ nhưng lại thân, chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi giữa hai người có mối liên quan gì.

Thiếu phụ là vợ của một trong hai lão nhân?

Nếu là vợ, sao bà ta lại xúi người ngoài đến đây tàn phá đám hoa tươi đẹp của chồng?

Nếu không là vợ, thì bà ta bằng vào đâu mà có oai lực khiến Côn Lôn Song Tuyệt phải nể nang?

Thiếu phụ nắm tay chàng, kéo đến bờ đá bao vòng vùng hoa cúc, bảo chàng ngồi xuống đó.

Triển Mộng Bạch chưa ngồi, bà ngồi trước, rồi điểm phốt một nụ cười, hỏi:

- Tính khí của Công Tôn Địa Ảnh rất ôn hòa, người đã làm gì khiến lão ta nổi giận lên như vậy?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Chỉ vì tại hạ đoài hỏi con rắn độc màu hồng...

Thiếu phụ mỉm cười:

- Thảo nào! Người biết không, hai anh em họ rất cố kỵ câu nói đó. Từ nhiều năm qua, đã có bao nhiêu người chết với họ chỉ vì câu nói đó!

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Sao lạ vậy?

Thiếu phụ áo đỏ cười nhẹ:

- Người muốn biết cứ hỏi nơi Triều Dương phu nhân, bà ấy sẽ giải thích cho mà biết.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Tại sao phu nhân hiểu là tại hạ có quen Triều Dương phu nhân?

Thiếu phụ áo đỏ mỉm cười, lấy trong mình ra chiếc túi bằng tơ, bà lắc lắc nó trước mặt Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Người nhận ra chiếc túi này chứ?

Triển Mộng Bạch đưa tay sờ vào mình, bất giác biến sắc hấp tấp hỏi lại:

- Chiếc túi đó do Triều Dương phu nhân tặng tại hạ, làm sao nó về tay phu nhân?

Thiếu phụ áo đỏ đáp:

- Vừa rồi, lúc người rơi xuống hố sâu, người đã bỏ rơi nó trên miệng hố. Nếu ta không thấy nó thì chưa chắc gì ta đã cứu người!

Triển Mộng Bạch hết sức hoang mang, song tính khí quật cường, chàng không chịu hỏi tiếp.

Chàng không hỏi, thiếu phụ nói tiếp:

- Thấy chiếc túi, ta biết ngay người có liên quan như thế nào đó với Triều Dương phu nhân. Ta lại thấy người can trường, không khuất phục trước uy vũ...

Bà lại cười, rồi tiếp:

- Ai khác, hẳn là không quay mình trở lại cứu người bởi người đã bị ta lừa, ta hãm hại rồi, mà không hề hờ môi van xin cứu mạng. Nhưng người thoát chết rồi lại chẳng tỏ lời oán trách ta, trái lại còn cảm kích

tình nguyện giúp việc cho ta. Bởi thế ta lại theo người lên đây để cứu người lần thứ hai.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Cho đến bây giờ tại hạ cũng chưa tin các vị!

Thiếu phụ thở dài:

- Người còn hoài nghi cái chi, hờ tiểu tử? Người có biết là kẻ lừa người lên đây có dụng ý loại trừ người chăng? Nếu dọc đường người không gặp ta, và nếu ta không bắt gặp bất ngờ chiếc túi thêu của Triều Dương phu nhân, thì phỏng người có còn sống sót đến phút giây này chăng?

Triển Mộng Bạch sửng sốt.

Một lúc lâu, bỗng chàng đứng lên, hấp tấp thốt:

- Tại hạ xuống núi một chút, tí nữa sẽ lên lại ngay.

Chàng hấp tấp chạy đi.

Thiếu phụ áo đỏ gọi:

- Khoan đã! Đợi nghe ta nói xong rồi hãy đi. Người cũng chẳng cần phải trở lên đây nữa, tránh gặp cái lão cao lớn đó, nhất định là thế nào lão cũng tìm người để trút cái hận lên đầu người!

Nhưng Triển Mộng Bạch đã đi xa rồi, có lẽ chàng không nghe thiếu phụ nói gì.

Chừng như thiếu phụ muốn chạy theo ngăn chàng lại, song nghĩ sao không rõ, bà cứ ngồi yên tại chỗ, buông tiếng thở dài.

Chạy đi, Triển Mộng Bạch nghe niềm hận dâng lên, càng phút càng mạnh, tràn ngập cả lòng.

Chàng vừa chạy, vừa nghĩ:

- Ta đối với hần, hết sức nhiệt tình, ta còn sẵn sàng kết nghĩa đệ huynh, tại sao hần toan hãm hại ta?

Chàng xuống núi, quyết tìm Dương Toàn, hỏi cho ra lẽ.

Không lâu lắm, chàng đến tám bia cảnh cáo. Từ xa xa, chàng thấy một bóng người.

Nhưng người đó thấy chàng, giật bắn mình như vừa bị sét đánh ngay đỉnh đầu, hãm nhanh đôi chân, dừng lại.

Người đó chính là Dương Toàn.

Hần suy tính thời gian, độ chừng là Triển Mộng Bạch đã chết nơi tay Côn Lôn Song Tuyết, nên hồi hải chạy lên, nhặt thấy.

Vừa chạy lên, hần vừa sắp xếp một kế hoạch. Trước hết, hần sẽ yết kiến Côn Lôn Song Tuyết, hần sẽ tự giới thiệu là môn đệ của Ngạo Tiên Cung, Song Tuyết sẽ nể mặt sư phụ hần, mà không làm gì khó khăn cho hần.

Rồi hần xin nhận xác chết của Triển Mộng Bạch, mang về Ngạo Tiên

Cung, trình cho Lam Thiên Chùy.

Hắn cao hứng vô cùng, vừa lúc niềm cao hứng bốc mạnh thì Triển Mộng Bạch lại xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Tự nhiên hắn phải kinh hãi, hỏi hớ hênh:

- Hiền đệ..... không chết?

Trông thấy Dương Toàn là Triển Mộng Bạch sôi giận rồi, tuy nhiên, chàng cố nén lòng, điểm nụ cười lạnh, buông gọn:

- Tự nhiên là không chết.

Trong thoáng mắt, Dương Toàn đổi thần sắc, vẻ kinh hãi biến mất, nhường chỗ cho niềm hân hoan bộc hiện, rồi hắn vỗ tay vào trán chách chách, hắn gọi to:

- Cao xanh! Cao xanh! Cuối cùng rồi hiền đệ cũng thành công.

Triển Mộng Bạch sững sờ trước thái độ của Dương Toàn.

Dương Toàn lại chụp tay Triển Mộng Bạch, đồng thời thốt:

- Ngu huynh lo sợ cho hiền đệ quá chừng! Ngu huynh cứ tưởng là địch nhân không dung thứ cho hiền đệ! Ngu huynh bồn chồn quá, không thể ở một chỗ mà chờ, phải chạy lên theo, xem có việc chi xảy ra chăng.

Rồi hắn khóc, những hạt lệ cảm xúc tuôn ra, kết thành giòng rơi lả chả.

Hắn tiếp qua nước nở:

- Cao xanh có mắt! Hiền đệ Ơi! Nếu hiền đệ có mệnh hệ nào thì ngu huynh quyết liều chết trả thù cho hiền đệ! Trời cao có mắt, hiền đệ trở lại bình yên như thế này, ngu huynh sung sướng khôn nổi.

Triển Mộng Bạch hoang mang vô cùng, thầm nghĩ:

- Nếu thực sự hắn muốn hại ta, thì khi nào hắn lại lén lút lên núi tìm ta, bởi hắn đã bảo lên núi là mao hiểm kia mà? Có lẽ hắn đã bị ai lừa, cứ tưởng là sự thật.

Bây giờ, Dương Toàn mới đưa tay vuốt mặt cho ráo lệ, mấy ngón tay hờ ra một cách hữu ý, qua kẻ hở ngón tay, hắn quan sát thần sắc của Triển Mộng Bạch.

Niềm phản hận tiêu tan, Triển Mộng Bạch đã dịu thần sắc trở lại rồi.

Dương Toàn hết sức mừng rỡ, hắn hỏi:

- Cái con rắn độc màu hồng đó, hiền đệ đã để đâu? Ngu huynh...

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tiểu đệ không hề lấy được!

Dương Toàn cố ý sừng sốt, hấp tấp hỏi tiếp:

- Thế thì... Việc gì đã xảy ra?...

Triển Mộng Bạch đáp:

- Sự tình dài giòng lắm đại ca! Hiện tại, tiểu đệ còn phải trở lên núi

một lần nữa, và lưu lại đó ba hôm. Trong ba hôm, nếu tiểu đệ không trở lại thì...

Triển Mộng Bạch không nói hết cái ý của chàng. Cái ý đó rất dễ hiểu, là nếu chàng không trở xuống thì Dương Toàn tùy tiện trở về Ngạo Tiên Cung, thông tri Lam Thiên Chùy cho tiên sanh đừng mong đợi nữa.

Dương Toàn vội hấp tấp:

- Hiền đệ đã xuống đây rồi, thì tuyệt đối không nên mạo hiểm trở lên đó nữa.

Triển Mộng Bạch chưa kịp nói gì thì bỗng có tiếng gọi chàng từ trên núi vọng xuống.

Chàng lập tức đẩy Dương Toàn ra xa rồi thốt:

- Đại ca xuống núi gấp đi..

Người gọi chàng chừng như đang chạy xuống, tiếng gọi vang lên càng phút càng gần.

Chàng quay mình chạy lên, nghinh đón người từ trên chạy xuống.

Người gọi chàng chính là thiếu phụ áo đỏ.

Chàng gặp bà rồi, dừng chân lại hỏi:

- Tiền bối có điều chi phân phó?

Thiếu phụ áo đỏ đáp:

- Ta vốn không có cái ý dự vào việc riêng tư của người, song bỗng nhiên ta nghĩ ra là người xuống núi không ngoài mục đích tìm kẻ đã lừa người suýt chết, do đó ta phải chịu khó chạy theo người.

Triển Mộng Bạch giật mình, trớ liềm:

- Vừa rồi trong cơn phản uất, tại hạ quyết xuống núi tìm gặp kẻ đó.

Song nghĩ lại là sau khi hấn lừa tại hạ rồi, ắt đã bỏ đi nơi khác. Cho nên tại hạ bỏ dở việc tìm hấn, trở lên núi, không ngờ lại gặp tiền bối.

Phụ nhân áo đỏ gật đầu:

- Phải! Hấn đã lừa người rồi, thì khi nào lại dám còn lẩn quẩn ở dưới đó!

Bình sanh, Triển Mộng Bạch chưa hề nói ngoa đến nửa tiếng, bây giờ vì người anh em vừa kết nghĩa, bắt buộc chàng phải bịa chuyện như vậy, chàng hổ thẹn vô cùng.

Triển Mộng Bạch hấp tấp chuyển hướng sang chuyện khác:

- Phải chăng tiền bối có điều chi cần nói với tại hạ? Chẳng hay có việc gì quan trọng khiến tiền bối phải dăm chiêu như thế?

Phụ nhân áo đỏ thần thờ một lúc, niềm thống khổ từ từ hiện lên gương mặt bà, dừng chân lại đó một lúc, bà quay mình trở lên đỉnh núi.

Triển Mộng Bạch cũng lặng lẽ theo sau.

Cả hai âm thầm đi như thế một lúc nữa, cuối cùng phụ nhân phá tảng im lặng, buột miệng thở dài, buông một câu hỏi hơi ngớ ngẩn:

- Hai mươi bảy năm qua rồi! Đúng là hai mươi bảy năm. Người có biết hay không chứ?

Làm gì Triền Mộng Bạch biết được việc xa xưa của bà? Bà là ai, tên họ gì, hiện tại chàng còn chưa biết, thì làm gì chàng biết được những việc đã xảy ra trong đời bà.

Phụ nhân áo đỏ lại thở dài, nói tiếp:

- Hai mươi bảy năm qua, ta không hề vượt qua tấm bia "Cấm địa" ở giữa đường lên núi đó, ta không hiểu trên giang hồ, có những biến chuyển như thế nào!

Triền Mộng Bạch thản nhiên:

- Thì... cũng toàn những trò tranh chấp vì lợi vì danh. Và cũng là những cuộc thanh toán vì ân oán tình cừu. Tuồng đời như muôn thưở, có khác chăng là không gian khác, thời gian khác, đương sự nhân khác mà thôi.

Phụ nhân áo đỏ trầm ngâm một lúc:

- Trong mấy năm gần đây, Triều Dương phu nhân và Liệt Hỏa phu nhân có được bình an chăng?... Cả hai đã thành hôn hay vẫn còn đơn độc?

Triền Mộng Bạch lắc đầu:

- Theo tại hạ hiểu thì hai bà vẫn còn phòng không gối chiếu!

Phụ nhân áo đỏ thở ra:

- Hồng nhân đa bạc mạng! Từ thiên cổ, định lệ đó chẳng biến thiên. Ngấm lại buồn thay cho những ai có chút tài lẫn sắc! Tạo vật luôn luôn chơi trò mâu thuẫn, cho tay này, lấy tay khác. Chung qui chỉ là những ảo ảnh để lừa con người mãi ngụp lặn trong lần quần của vinh hư! Tại vật còn tột đó, thì nói chi con người không tranh chấp quáng mù, cuồng loạn!

Ta biết lắm, biết từ lâu rồi, chẳng khi nào hai bà ấy được xứng tâm mãn ý khi tuổi đời chồng một chồng hai! Cái số kiếp của cả hai là tịch mịch, dù cho hai bà cố vùng vẫy thế nào, cũng chẳng thoát khỏi gọng kiềm của tạo hóa!

Phụ nhân cảm thấy tuồng đời có khác nào Triền Mộng Bạch cảm khái!

Cả hai lặng lẽ đi trong khu đất lợp hoa tàn, những mảnh cúc tả tơi còn chóp chóp bay theo gió xoáy. Những cánh hoa vàng hiệp lại thì đẹp làm sao, nhưng rã rời nhau thì có vẻ thê thảm vô cùng.

Hoa vàng rụng rơi kia, có phải chẳng là những mảnh tim của lớp người tuyệt vọng trên địa hạt cảm tình?

Và phụ nhân kia có thuộc vào số người tuyệt vọng đó chăng?
Nếu đúng thì phụ nhân kia ngày trước ắt đã có lúc sống trong vàng son, ngày trước hẳn là một tay oanh liệt Phụ nhân dừng chân lại.
Bà điểm một nụ cười thê thảm, heo hắt hơn đóa hoa tàn rơi trên mặt đất:

- Ta cứ mãi nói chuyện với người, quên mất là nên bảo người phải rời đây cho sớm.

Triển Mộng Bạch cũng cười, một nụ cười bất đắc dĩ:

- Tại hạ còn phải ở lại đây chờ Thiên Hình lão nhân, đi chưa được đâu, phụ nhân ạ!

Phụ nhân áo đỏ thở dài:

- Cái tánh của lão tà nóng hơn lửa đỏ. Trên giang hồ này, ai cũng biết thế. Người nên đi gấp là hơn. Giả như lão ấy có phản kháng gì thì đã có ta. Ta sẽ đảm đương tất cả vì dù sao chính ta cũng đã xúi giục người phá tan hoa viên của lão.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Điều cổ kị nhất trong đời tại hạ là sự thất tín.

Phụ nhân áo đỏ bắt mắt:

- Nếu lão ta nhất định tìm người mà giải quyết bất bình thì chẳng còn một ai trên đời này ngăn chặn lão nổi, hà tất người phải khổ tâm tự mình tìm đến lão? Ta cứ tưởng, người cứ để cho lão tìm người, nếu người cứng rắn quá, ta chỉ sợ.....

Triển Mộng Bạch ngẩn cao mặt, chặn lời:

- Phụ nhân sợ tại hạ phải chết? Chết mà giữ được chữ tín, thì cái chết cũng đáng giá lắm chứ phụ nhân.

Phụ nhân áo đỏ hứ lên một tiếng:

- Thế ra, người cũng biết trọng lời?...

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Dù sao, ít nhất tại hạ cũng phải biết phân biệt thị phi chứ? Đã làm một điều lỗi, thì phải nhìn nhận. Chỉ có những con người hèn hạ mới trốn tránh cái lỗi của mình.

Trong ánh mắt của phụ nhân, một niềm vui hiện ra, bà thăm khâm phục con người trẻ tuổi đó.

Bỗng nhiên, có một tiếng hú đâu đó vọng lên.

Phụ nhân thốt:

- Lão đó đã đến rồi đó nhé, ta không tiện có mặt tại nơi đây, người phải hết sức mà cẩn thận đấy!

Bà vừa khuất, lão nhân cao lớn cũng vừa đến nơi.

Công Tôn Thiên Hình nhìn Triển Mộng Bạch từ đầu đến chân, đoạn cao giọng tán:

- Có hạng lắm! Lão phu cứ tưởng là người đã cút mất rồi!

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Muốn đánh hay muốn phạt, lão tiên bối cứ nói, tại hạ sẵn sàng tiếp nhận!

Thiên Hình lão nhân hừ một tiếng:

- Nếu phạt, lão phu sẽ phạt rất nặng, người có chịu nổi hay không?

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Nếu là một hình phạt hợp lý, thì tại hạ nhất định cúi đầu thọ nhận, chẳng hề phản kháng.

Thiên Hình lão nhân cười lớn:

- Hay chưa! Tiểu tử thông minh quá chừng! Nghe oai danh của lão phu, đã biết vậy mà chẳng dám phản kháng! Có lẽ người nghĩ là lão phu phạt nhẹ?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Giả như tại hạ làm lỗi, thì dù người phạt tại hạ là một kẻ hèn mạt, tại hạ cũng chấp nhận như thường. Còn như tại hạ không tội tình gì, hoàng thiên xuống đây uy hiếp, chưa chắc tại hạ biết sợ!

Thiên Hình lão nhân chớp mắt:

- Khu hoa cúc của lão phu bị hai bàn tay người hủy diệt, lỗi do nơi bàn tay người, lão phu muốn chặt đứt hai bàn tay đó người phản kháng hay không?

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Hoa tàn, hoa diệt, hoa sẽ đâm chồi, sanh nụ, hoa sẽ nở lại, còn bàn tay đâu có thể chặt rồi, lại sanh ra nữa? Hình phạt đó không hợp tình, hợp lý, tại hạ tiếp nhận thế nào được?

Lão nhân cười vang:

- Đúng! Đúng quá!

Lão suy nghĩ một chút, đoạn tiếp:

- Nếu vậy, thì người cứ vun trồng lại khu hoa viên cho lão phu. Hình phạt này người nghĩ có hợp lý không?

Triển Mộng Bạch sửng sò, buông gọn:

- Hình phạt này nhẹ quá!

Thiên Hình lão nhân cười lạnh:

- Người cho là nhẹ à? Người có biết không, loại cúc đó rất hiếm và rất khó trồng. Đừng tưởng trồng trọt nó là dễ. Lão phu lòng rờn mủi mấy năm mới trồng được khu hoa như thế!

Triển Mộng Bạch rùn vai:

- Lão tiên bối đã trồng được, thì tại hạ cũng phải trồng cho được!

Thiên Hình lão nhân gật gù:

- Tốt! Vậy người cứ xới khoảng đất này, chiều sâu đúng ba thước,

không thể xới cạn hơn, dù là một phân, một ly.

Lão đưa cho Triển Mộng Bạch một cái cuốc rồi dặn:

- Từ trước đến sau, từ tả qua hữu, mỗi tấc đất mỗi xới, xới thật kỹ đừng làm dối trá. Biết chứ?

Lão trở vào gian nhà cỏ.

Lão lại gọi vọng ra:

- Lúc làm xong rồi, thì cho lão phu biết!

Cánh cửa đóng lại, tuy cửa gỗ, song cũng vang lên một tiếng bình.

Lão không bận tâm về Triển Mộng Bạch nữa.

Triển Mộng Bạch ngẩng đầu nhìn lên, ước độ thời gian, thở dài, nghĩ:

- Nếu làm không ngừng tay, thì ít nhất cũng phải đến sáng mai ta mới xới trọn vẹn khoảnh đất này.

Chàng bắt đầu làm việc.

Nhưng, nhát cuốc đầu tiên làm cho chàng sửng sốt, tâm tư trầm động nặng nề.

Đất cứng quá, chàng cố gắng chém cuốc rất mạnh, cứ tưởng lỗ lưỡi cuốc sẽ xuống sâu, ngờ đâu nó chỉ lún một tí.

Như thế, làm gì trong thời gian vừa ước lượng đó chàng có thể hoàn thành công tác?

Chàng cắn răng, vung cuốc xới liên hồi.

Triển Mộng Bạch cuốn đến lúc trăng xuống khuất đầu non, sao thưa dần, mờ dần, chàng nghe hai cánh tay mỏi nhừ, toan dừng công tác, song nhìn qua khoảnh đất, thấy còn hơn nữa phần chưa xới.

Như vậy, là công tác chưa hoàn thành, chưa hoàn thành thì phải tiếp tục cho hoàn thành, chẳng thể bỏ dở!

Cái ý thì muốn tiếp tục, song sức lực lại quá kiệt xệ, chàng không thể cưỡng được.

Chàng ngã ngay tại chỗ, mừng tượng như quả mít rơi, đôi mắt nhắm nghiền.

Chàng đi vào cũi mộng.

Mãi đến ngày thứ hai, chàng mới tỉnh dậy. Lúc chàng mở mắt thì dương quang đã chiếu rọi khắp bốn phương trời.

Bên cạnh chàng có một bình nước trong, và vài vắt cơm lạnh để cạnh sẵn đó.

Đang đói, thấy có thức ăn, thức uống, chàng cứ ăn, cứ uống. Ăn uống rồi, lại tiếp tục công việc.

Ngày thứ hai, chàng làm việc lâu hơn ngày thứ nhất, nhưng kết quả lại kém hơn ngày trước.

Tuy nhiên khoảnh đất cũng đã được xới đều phần lớn, chỉ còn lại độ một vuông nhỏ thôi.

Chàng nhếch nụ cười khổ.

Chàng lại nằm lẩn ra tại chỗ, ngủ vùi đến ngày thứ ba. Khi thức dậy, chàng cảm thấy cái đau gia tăng, toàn thân mỗi nhừ, mấy vết thương củ bắt đầu nhức nhối trở lại.

Chàng cố gắng hoàn thành công tác. Thiên Hình lão nhân bảo phải xới sâu ba thước, chàng còn bới sâu hơn. Khi chàng cuốc xong khoảnh đất, thì hoàng hôn xuống, hoàng hôn của ngày thứ ba.

Chỉ còn vài nhát cuốc nữa là dứt khoát phần phạt, bỗng nổi lên một tiếng keng, tiếng kim khí chạm vào nhau.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 25

Họa Trung Đất Phúc

Triển Mộng Bạch ngưng động ánh mắt, nhìn xuống lưỡi cuốc.

Một chiếc rương bằng sắt, không lớn lắm, ngăn chặn lưỡi cuốc bật thành tiếng kêu.

Chiếc rương không lưu ý chàng lâu, chàng lấy lưỡi cuốc hất nó qua một bên, xới luôn chỗ đất còn lại.

Soát lại một lượt quanh khoảnh đất, nơi nào chưa vừa ý chàng sửa lại cho thật hoàn mỹ, cuối cùng chàng ngồi xuống thở mệt.

Hình phạt đã xong!

Chàng ngồi nghĩ rất lâu.

Rồi chàng cất cao giọng gọi:

- Xong rồi!

Chàng phải chờ một lúc Thiên Hình lão nhân mới trừ trong ngôi nhà cỏ bước ra.

Lão ra đến nơi, chắp hai tay sau lưng, đứng nhìn.

Vừa nhìn, lão vừa lắc đầu:

- Nhanh quá! Nếu lão phu làm công việc này, hẳn phải mất ít nhất cũng năm bảy hôm!

Người chỉ làm trong ba hôm là xong. Lão phu sợ người làm dối làm trá quá chừng!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Nếu tiền bối không tin, thì cứ lấy cuốc mà đào khắp nơi xem, có đúng như chiều sâu, có tảng đá nào chưa tan chằng?

Thiên Hình lão nhân cười lớn:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Lão phu tin người. Nếu bây giờ người muốn đi, thì cứ lấy chiếc rương kia, mang theo mình mà xuống núi đi!

Triển Mộng Bạch hừ lạnh:

- Tại sao tại hạ phải lấy chiếc rương đó mang đi? Lại một hình phạt phụ thuộc phải không?

Thiên Hình lão nhân cười nhẹ:

- Người có biết chiếc rương kia chứa đựng những gì chẳng?

Triển Mộng Bạch cổ gào to:

- Bất quá là châu báu, vàng ngọc chứ gì? Tiền bối tưởng tại hạ thích những thứ đó lắm sao?

Thiên Hình lão nhân cười vang:

- Đành là châu báu ngọc bạc vàng không làm người động tâm, song người đã thích trồng hoa thì ít nhất cũng phải hiểu phương pháp trồng hoa chứ. Trong chiếc rương có đựng thủ pháp trồng hoa.

Người học, ba năm sau, không chừng người sẽ lãnh hội được thủ pháp đó.

Triển Mộng Bạch sùng sộ:

- Cái thủ pháp trồng hoa là thá gì, mà phải học tới mấy năm mới xong. Lão tiền bối định hí lộng tại hạ sao chứ?

Vừa lúc đó phu nhân áo đỏ xuất hiện.

Bà thốt:

- Lão ấy bảo người học, thì cứ mang chiếc rương xuống núi mà học, còn tranh luận làm gì?

Triển Mộng Bạch hầm hừ:

- Nhưng...

Phu nhân áo đỏ mỉm cười, nhặt chiếc rương trao tận tay Triển Mộng Bạch, cùng với chiếc túi tơ của Triều Dương phu nhân, đoạn bảo:

- Đi đi! Hai ba năm sau trở lại đây thăm ta!

Triển Mộng Bạch hoan mang cực độ.

Vốn thẳng thính, lòng có một nghi vấn nào là chàng muốn hỏi ngay.

Chàng toan mở miệng nhưng phu nhân áo đỏ lại không muốn nghe, bà điểm một nụ cười, quanh mình bỏ đi liền.

Triển Mộng Bạch nhận ra, trên đỉnh này người chẳng bao nhiêu, song ai ai cũng đều có vẻ thần bí.

Thiên Hình lão nhân cất giọng sang sảng:

- Nếu người không học được phương pháp trồng hoa, thì đúng là một ngốc tử, một tên vô dụng nhất trần đời!

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Trồng hoa là một trò trẻ! Tại hạ cần gì phải học nơi ai? Tuy nhiên tại hạ sẽ xem qua cái rương quý quái đó, xem nó như thế nào mà tiền

bối không tiếc lời ca tụng!

Thiên Hình lão nhân cười lớn:

- Hay! Hay! Cứ xem đi, xem xong rồi trở lên đây trồng lại hoa cúc cho lão phu. Đừng quên nhé!

Lão vào nhà, tròng cười dứt.

Tay hữu cầm chiếc rương nhỏ, tay tả cầm chiếc túi tợ, Triển Mộng Bạch thừ người ra đó một lúc, cuối cùng chàng lần theo đường củ xuống núi.

Xuống đến chỗ tấm bia "Cấm địa", chàng đảo mắt nhìn quanh.

Hoàng hôn đã xuống từ lâu, đêm sắp sửa về, không gian bắt đầu mờ mờ tối.

Nơi phương Đông, vành trăng vừa lên, vạn vật chung quanh trở nên huyền ảo.

Triển Mộng Bạch dừng chân lại đó, tựa mình vào tấm bia, nghĩ ngợi một lúc.

Thời khắc trôi qua, chẳng rõ được bao dài, chàng mới mở bừng mắt ra.

Trăng sáng quá, sao sáng quá, trăng và sao chùng như ở rất gần.

Nếu chàng với tay lên là có thể nhặt từng vì một.

Lơ lửng giữa núi trời là cách biệt thế gian. Triển Mộng Bạch tưởng như mình siêu thân, không buồn suy tư về hiện tại. Huống chi thể xác chàng còn nhừ, tinh thần mỗi mệ, chàng lười tới độ không muốn làm một cử động nhỏ.

Rồi chàng từ từ mở nắp chiếc rương.

Trong rương có hai chiếc bình màu sắc khác đồng, nhưng hình thức tương tự.

Có hai quyển sách, trang sách rất mỏng. Ngoài ra có một mảnh giấy nhỏ. Trên giấy đầy chữ:

- Thuốc trong bình trắng có thể bổ khí, dưỡng thần. Hiện tại chính là lúc người cần đến nó. Thuốc trong bình đỏ là để giúp người trong lúc luyện công. Hai thứ thuốc này, ta chuẩn bị sẵn để giúp người luyện thủ pháp trong các sách kia.

Triển Mộng Bạch cau mày.

Chàng tự hỏi:

- Trồng hoa thì cần gì mà phải dùng một phương pháp cầu kỳ đến thế?

Chàng lấy chiếc bình trắng, mở nắp.

Mặt ngửa lên, mồm há rộng, bình nghiêng xuống. Bao nhiêu thuốc rơi vào.

Triển Mộng Bạch nghe như có mùi sữa dê. Một mùi thơm không

nồng nhưng rất thanh chui vào mũi. Chưa uống mà chàng đã nghe khoan khoái rồi.

Chàng uống xong, nghe người mát quá, tâm thần nhẹ, cơ thể nhẹ, tưởng chừng có thể bay được ngay.

Nhọc, mệt, đói, khát, trong phút chốc đã tiêu tan.

Bất giác, chàng sùng sờ!

Trên một quyển sách, nơi trang đầu, có gi mấy dòng chữ như sau:

- Hàn Cúc tại Ngọc Phủ, là loài hoa vương trong các thứ cúc. Tánh cực hàn, sanh trưởng trong địa huyết. Hấp thụ cái khí nóng của đất mà sanh ra. Nếu đem trồng nơi khác là héo tàn rụi. Nếu muốn đem loại lúc này trồng tại một địa phương khác thì phải dùng chưởng lực chí cương của nội gia vun bồi, bảo hộ nó, nó mới sống mạnh được. Chưởng lực chí dương của nội gia là Côn Lôn Lục Dương thủ pháp. Triển Mộng Bạch lật sang trang thứ hai, liếc mắt nhìn qua, thấy bí quyết luyện công dĩ nhiên là môn công Côn Lôn Lục Dương Thủ.

Triển Mộng Bạch sùng sờ, thù người một lúc.

Chàng chẳng hiểu nổi lúc đó chàng kinh ngạc, bất bình, khinh thường, hay cảm kích.

Thiên Hình lão nhân có hảo ý đối với chàng đến thế sao?

Lão gây khó khăn cho chàng cực độ, hành hạ chàng cực độ, chẳng qua để có một cái cơ truyền thụ cho chàng một tuyệt kỹ mà hầu hết cao thủ võ lâm đều khâm ngưỡng?

Lão sẵn sàng truyền thọ Lục Dương thần chưởng cho chàng?

Trời! Có việc như vậy được à?

Đúng là một cơ duyên ngàn năm một thừa.

Triển Mộng Bạch chờ ra đó một lúc lâu.

Bỗng chàng reo to một tiếng, tung mình lên cao. Chàng nghe máu trong mình sôi sục, máu bốc thành hơi nâng chàng lên. Trong phút chốc chàng có cảm tưởng là mình biến thành chim, con chim đó quạt cánh nhắm sơn cước mà bay.

Dương Toàn vẫn còn ở chân núi đợi chàng.

Hắn suy tính mãi, hắn cho rằng Triển Mộng Bạch không thể nào trở xuống được. Hắn hết nghi hoặc, lại hân hoan. Chờ đã lâu, hắn định ninh là mình đoán đúng, toan rời vùng núi vắng.

Tấu nảo làm sao, lúc hắn định quanh mình thì Triển Mộng Bạch xuống đến nơi.

Gương mặt chàng hiện tại rạng rỡ vô cùng. Cho rằng sáng như vàng trắng tròn cũng chẳng ngoa lắm!

Dương Toàn tức uất thất vọng, tuy nhiên hắn cũng phải tỏ lộ sự vô vậ, vui mừng:

- A! Nhị đệ! Nhị đệ lại trở về! Ngu huynh chờ đến sốt ruột suýt chết đấy!

Triển Mộng Bạch nghiêng mình, đáp:

- Đa tạ đại ca! Cảm ơn đại ca đã khuyên đệ lên núi!

Dương Toàn biến sắc.

Hắn không hiểu chàng có thái độ đó là có dụng ý gì? Lời đa tạ của chàng có thành thật hay không?

Hắn có lý do nghi ngờ, bởi cái tâm của hắn bất chánh.

Hắn mưu hại người ta, khiến người ta thừa chết thiếu sống. Đâu có làm ân làm nghĩa gì mà lại được cảm tạ?

Hắn nhìn Triển Mộng Bạch, phập phồng hỏi:

- Câu đó có nghĩa như thế nào?

Triển Mộng Bạch thờ dãi:

- Đại ca biết không? Đại ca đã bị kẻ nào đó lừa gạt. Trên đỉnh núi làm gì có ác nhân phóng độc trùng hãm hại thiên hạ? Trên đó chỉ có hai vị kỳ nhân, họ là Côn Lôn Song Tuyệt đó!

Dương Toàn đột nhiên nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa sè tay tát vào mặt mình, rồi dậm chân tự mắng:

- Đáng chết! Đáng chết!

Hắn không còn lời gì nói được, hắn phải diễn một tấn kịch ngăn ngừa, tấn kịch gồm có một cái nhảy, một cái tát, thêm mấy tiếng tự mắng.

Triển Mộng Bạch hấp tấp bước tới chụp hắn giữ lại, ôn tồn bảo:

- Đừng có quy tội cho mình, đại ca! Đại ca có lỗi chi đâu? Lần này tiểu đệ lên núi, chẳng những tiểu đệ không gặp nguy mà thay vì gặp họa, tiểu đệ lại được phúc.

Dương Toàn trở mặt:

- Do họa mà gặp phúc?

Triển Mộng Bạch bằng vài câu vấn tắt, kể lược sự tình, rồi thốt:

- Nếu mà không có sự làm lạc của đại ca thì làm gì tiểu đệ được kỳ duyên? Làm gì tiểu đệ học được Lục Dương thần chú?

Dương Toàn bật tái mét mặt. Triển Mộng Bạch trông thấy thần sắc hắn như vậy, hết sức kinh hãi, hỏi gấp:

- Đại ca sao thế?

Dương Toàn chỉ mắt bình tĩnh một giây thoát, hắn lấy lại an tường bật cười khan:

- Ngu huynh làm sao? Cao hứng chứ làm sao? Rất là cao hứng...

Lúc đó lòng hắn như bị ngàn mũi tên bắn vào, đau đớn vô cùng còn cười làm sao được?

Tuy nhiên, bắt buộc phải cười, hắn nhếch đôi môi, thành ra biến gương mặt khó trông hết sức.

Càng nhìn hấn, Triển Mộng Bạch càng kỳ quái, lòng không khỏi suy tư.

Bỗng chàng tỉnh ngộ, thốt:

- Đại ca chờ đợi đã ba hôm rồi, chắc là mệt mỏi lắm, chúng ta xuống núi gấp đi.

Dương Toàn đáp:

- Phải đó! Phải đó!....

Cả hai rời khỏi trũng sâu, thế núi bên ngoài cao lên dần dần, gió lạnh từ bốn phương cuốn về xối mặt, như dao cứa da, nhìn ra thấy tuyết bao phủ khắp cùng, chừng như tại đây quanh năm suốt tháng tuyết không hề tan rã.

Cả hai vốn là những tay võ công có hạng, thế mà phải mất một đêm tròn mới xuống đến chân núi.

Xuống đến nơi rồi, họ trước chịu lạnh không kham, thì giờ đây cảm thấy nóng cũng khó chịu vô cùng. Dương Toàn mua hai chiếc nón cỏ, rồi chọn hai con ngựa giống Tây Vực, tuy bề ngoài không có gì đặc sắc, song chúng là những con ngựa dẻo dai, thừa sức vượt đường dài.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Với cước lực của chúng ta, đại ca còn mua ngựa để làm gì?

Dương Toàn cười, đến bây giờ nụ cười của hấn mới có vẻ bình thường.

Hấn đáp:

- Chúng ta cần phải theo đường Thanh Hải mà vào đất Thục, nhị đệ đã liên tục mấy hôm nay phải chịu vất vả gian lao, như vậy còn muốn tiêu hao khí lực làm chi cho khổ?

Đường Thanh Hải cũng chẳng phải ngắn chi!

Triển Mộng Bạch vâng vâng luôn miệng, song trong tâm tư, niềm cảm kích bốc mạnh, chàng thầm nghĩ:

- Không ngờ y dành cho ta quá nhiều ân nghĩa như vậy, dù cho huynh đệ đồng bào cũng chẳng được hơn y!

Xuống chân núi Côn Lôn rồi, họ đi được mấy ngày đường, thì vào nội địa Thanh Hải.

Đồng cỏ xanh xanh trải rộng, ngàn dặm nhìn tận mắt chẳng thấy cay giăng, sau mỗi cơn gió quét qua, cỏ bắn ngọn nằm xuống, trâu bò phơi bày lồ lộ.

Hóp không khí thanh khiết, giương mắt nhìn bốn phía bao la. Triển Mộng Bạch khoan khoái vô cùng.

Chàng cất tiếng ca hát ngê ngao, ca ngợi trời xanh đồng ruộng, gió đùa ngọn cỏ, trâu dê thung dung...

Lời ca khi trầm, khi hùng, chàng say sưa với ngàn muôn ý niệm dâng tràn, mặc cho ngựa phi nhàn nhả trên thảm cỏ xanh dài rộng thăm thẳm.

Dương Toàn cười lớn:

- Nhân lúc đêm giao giữa mùa hạ và mùa thu, người Tây Tạng ai ai cũng dẫn dê với trâu đến đây mà nui dưỡng, cho nên lúc này là một thời kỳ cực thịnh của bọn người làm du mục. Nhị đệ cứ nhìn cảnh sắc trước mặt kia, chỉ sợ phải mê mẩn tâm thần luôn.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Cảnh sắc Giang Nam từng nổi tiếng là thanh kỳ tú lệ, song cái đẹp đó chỉ hợp với hạng mỹ nhân, danh sĩ, tìm nơi uống rượu ngâm thơ ngắm sắc, chứ còn bọn ta là những trang mã thượng giang hồ, thì chỉ có cảnh sắc như thế này mới khích động được tâm, sanh niềm tán thưởng.

Dương Toàn vẫn giữ nụ cười, tiếp:

- Chẳng dấu chi nhị đệ, cứ mỗi lần có dịp qua lại vùng này, là y như mỗi độ hào khí ngu huynh bừng sanh, điều đáng hận là ngựa chẳng thể mọc cánh mà bay nhanh để cho mình có thể đảo mắt bao quát khắp cùng!

Triển Mộng Bạch đáp:

- Ngựa không mọc cánh, nhưng vó ngựa cũng sanh được gió như thường, chúng ta thử hưởng tận cái thú vầy vùng một lúc xem sao! Chàng vung tay, ngọn roi kêu thót một tiếng, con ngựa lồng lên, bốn vó sanh mây, bay trên đầu cỏ.

Dương Toàn không kém, thúc gối vào hông ngựa, đuổi theo liền.

Khi hai con ngựa sùi bọt trắng chảy lòng thông hai bên mép, thì họ mới chịu để cho chúng chạy chậm lại.

Dương Toàn kêu lên:

- Thích thú ghê! Ngu huynh chưa có lần nào thích thú bằng hôm nay!

Triển Mộng Bạch cười vang dội, thốt oang oang:

- Thích quá! Thích quá!

Chàng tán thưởng luôn ánh khí hào sảng của Dương Toàn. Chàng thích thú vì khung cảnh đất trời, và cũng thích thú luôn vì có bạn đồng hành, một huynh đệ kết nghĩa tử sanh.

Chàng có biết đâu, phàm là tay đại gian đại hoạt, thì hẳn phải có trăm linh, thông minh mẫn tiệp. Dương Toàn đã biết rõ con người chàng, nên vờ tỏ ra thần thái đó.

Đang lúc cả hai cười cười nói nói, rong ngựa xuyên đồng, từ nơi ven núi xa xa, có hai con ngựa chạy đến như bay.

Ngựa chạy nhanh, trong khoảnh khắc đã đến gần.

Chưa nhìn người trên ngựa, Triển Mộng Bạch trông ngựa trước, buột miệng tán:

- Tuấn mã!

Hai ngựa đều thuần sắc, lông trắng như tuyết. Trên ngựa là một nam một nữ, cả hai cùng mang chiếc áo choàng màu trắng. Ngựa và người trắng lướt trên cánh đồng xanh, trông như hai vàng mây bạc trôi nhanh.

Triển Mộng Bạch bất giác dừng lại, ngắm người và ngựa, ánh mắt ngời lên niềm tán thưởng.

Thiếu nữ kia bỗng trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Nhìn mãi không sợ rớt mắt sao?

Ở xa xa, nàng có vẻ diễm kiều như một mỹ nhân, nhưng lại gần nàng chỉ là một thiếu nữ có dung nhan bình thường.

Nàng có một thần sắc nói lên sự cao ngạo cực kỳ, chừng như dưới con mắt nàng chẳng có ai là con người cả.

Triển Mộng Bạch nổi giận, song chàng kịp dần tức uất, chàng nghĩ:

- Nhìn người như thế quả là quá sỗ sàng, lỗi tại ta.

Chàng quay đầu về hướng khác.

Nhưng thiếu nữ vẫn tiếp tục mắng:

- Đúng là một tên ngốc, ngốc đến độ chẳng biết sống chết! Nếu còn len lén nhìn người nữa là bỗ cô nương móc mắt đấy nhé!

Thiếu niên đồng hành dừng cao đôi mày, gắt:

- Tam muội tranh biện với họ làm gì chứ? Đi thôi!

Hắn quăng tia mắt lạnh lùng nhìn sang Triển Mộng Bạch, tia mắt nói lên một sự khinh miệt cùng cực.

Thiếu nữ áo trắng hừ một tiếng, thúc ngựa lướt tới, qua ngang Triển Mộng Bạch, bất thành linh vung roi, quất vào mình chàng.

Triển Mộng Bạch tránh dễ dàng ngọn roi ngựa đó, khi tránh rồi, chàng nhìn ra thì đôi kỵ sĩ đã đi xa.

Chàng tức giận vô cùng, mắt nhìn về phía hai kỵ sĩ, giận đến nỗi không thốt thành lời.

Dương Toàn cười nhẹ, hỏi:

- Nhị đệ có quen họ?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, đoạn lắc đầu:

- Cái mẫu người cuồng đó, may là trên đời rất hiếm! Chứ nếu nơi nào cũng có, thì thực là tai hại cho thế nhân!

Dương Toàn tiếp:

- Có thể họ là đệ tử của thế gia trong võ lâm, họ được nuông chiều từ thuở nhỏ, sống giữa bọn người quen tính xu nịnh, rồi xem mình như trung tâm vũ trụ, tự nhiên họ phải xem dưới mắt không người! Có chi

lạ đâu mà nhị đệ phải lưu ý!

Hắn cau mày, tiếp luôn:

- Cái điều mà đáng cho chúng ta quan tâm là bỗng dưng họ từ xa dục ngựa đến đây, chạm mặt chúng ta rồi lại quất ngựa chạy thẳng.

Cả hai không nói gì thêm nữa, giục ngựa tiếp tục hành trình.

Xa xa trước mặt họ, có những chấm đen xì.

Dương Toàn đưa tay chỉ, thốt:

- Những ngôi lều của bọn du mục đó, ai đi ngang qua Thanh Hải trong mùa cỏ non này cũng gặp rải rác khắp vùng. Chúng ta những kẻ không nhà, cho nên lấy bốn hướng làm nhà, chúng lại rất hiếu khách, nếu cần, đêm này chúng ta có thể ngủ trọ trong những lều của họ.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Thế thì hay lắm! Tiểu đệ cũng đang muốn thưởng thức cái mùi sanh hoạt lạ lùng của đám tha phương vô định đó xem sao!

Bỗng, một hồi còi vang lên, chấn động cả một vùng trời. Tiếng còi lên cao, vút tận trời xanh. Vừa hùng tráng, vừa thê lương.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tiếng còi hiệu đó có ý nghĩa gì?

Dương Toàn đáp:

- Hoàng hôn sắp xuống, là lúc gia súc về chuồng. Chuồng đây bất quá là một mảnh đất được dọn sạch để cắm chân chúng trong mùa. Nhị đệ hãy chờ xem lúc mục đồng lừa gia súc trở về, cảnh đẹp không tưởng nổi!

Triển Mộng Bạch nghe thích thú vô vùng, giương mắt nhìn ra xa xa. Trong thì đó, thì ngày tàn nhanh chóng, hoàng hôn xuống là bóng tối hiện lên, bóng tối còn mờ mờ nhạt dưới ánh sáng tàn, song cũng nhuộm xám vạn vật.

Rồi từng loạt tiếng ồn ào, hỗn tạp, thoát đầu nhỏ, dần dần lớn, vang lên như ngàn quân từ trận địa kéo về hậu cứ. Từ bốn phương, tám hướng, từng đoàn gia súc ầm ầm trở lại...

Tiếp nối nhau, từng đàn dê, đàn cừu, đàn trâu nhoi nhoi từ xa kéo về, trong núi tuôn ra, trong cỏ ào ra. Tất cả cùng hướng về nơi phát xuất tiếng còi.

Quanh những đàn thú, ngoài một vòng vây rộng lớn, hơn mười con ngựa chạy tới chạy lui, ngăn chặn những con vật rời đàn bởi còn luyến tiếc những ngọn cỏ xanh tươi ngon ngọt.

Hoàng hôn có mây gấm, cỏ cũng nhuộm màu, trên cỏ đàn thú hiện ra cũng nhiều màu, trâu đen, dê sẫm, cừu trắng. Màu sắc đã có thì âm thanh cũng có luôn, ngựa hí, trâu rống, dê be be. Tất cả hỗn hợp lại,

tạo thành một cảnh đẹp hi hùng.

Triển Mộng Bạch nghe tâm huyết đang cuộn tròn, niềm cao hứng bốc mạnh, chàng hú vọng liên hồi. Hú cho niềm dâng hùng tráng trong người chàng vơi bớt đi, cho mạch máu bớt căn phòng, cho con tim nhiều nhịp.

Dương Toàn cất cao giọng gọi:

- Theo ngu huynh!

Ngựa trước, ngựa sau, cả hai tiến về phía có những ngôi lều.

Lửa đã sáng rực lên trong những ngôi lều đó. Lửa của đèn thì ít, lửa của củi thì nhiều, bởi ai ai cũng lo trả nợ dạ dày.

Có độ hơn mười ngôi lều. Lều dựng lên tạo thành một vòng tròn, nơi trung ương là khoảnh đất trống.

Tại trung tâm của khoảnh đất đó, một đống lửa đang cháy bập bùng, chờ đón những mục đồng trở lại để sưởi ấm.

Bốn năm lão nhân tóc bạc trắng, vận y phục Tây Tạng, đang đứng trước lều để nghinh đón người và thú từ đồng nội trở về.

Họ lí nhí tiếng Tạng, còn ai nghe lọt?

Nhưng Dương Toàn rất quen thuộc ngôn ngữ đó, hấn xuống ngựa, dùng tiếng Tạng giao đàm.

Trong số lão nhân, bỗng có một vị điểm một nụ cười cởi mở:

- Hôm nay đúng là một ngày lành, nên có quý khách dừng chân tại ngôi lều mộc mạc này!

Triển Mộng Bạch rêu lên:

- Lão trượng nói được tiếng Hán?

Lão nhân cười lớn hơn:

- Chút chút!

Tuy cao niên, lão ấy vẫn hào sảng. Bằng vào phong độ của lão ta, Triển Mộng Bạch đoán là chủ nhân của đoàn du mục.

Lão dùng Tạng ngữ phân phối gia nhân dẫn ngựa hai chàng vào trong phạm vi, rồi giang rộng hai tay như hối cả hai, vừa cười vừa đẩy họ vào lều.

Lão thốt:

- Các người đến đây, cũng như ở nhà, cứ tự tiện, đừng quá giữ lễ mà mất vui.

Nhiệt tình! Còn gì thích thú cho Triển Mộng Bạch bằng gặp những người giàu nhiệt tình?

Chàng cười lớn, đáp:

- Tự tiện? Nhất định vẫn bồi sẽ tự tiện đó, lão trượng đừng lo!

Lão nhân vỗ tay lên đầu vai chàng, cũng cười vang:

- Tốt! Tốt! Người như vậy mới tốt!

Quanh đồng lửa người ngồi rất đông, họ thấy khách, hoan hô vang dội.

Gia dĩ, họ thuần hậu, chất phác, cái gì họ biểu lộ là phải bằng sự chân thành, họ không hề biết kiêu cách.

Lão nhân dẫn Dương Toàn và Triển Mộng Bạch đi về một phía, vừa đi vừa bảo:

- Còn hai người Hán ở phía trước kia, các người hãy đến đó vây đoàn với họ.

Triển Mộng Bạch nhìn ra phía trước, bất giác sửng sờ.

Thì ra hai người Hán đó là đôi nam nữ chàng đã gặp nơi đồng cỏ lúc chiều. Đôi nam nữ có vẻ cao ngạo cực kỳ.

Trong khi chàng sửng sờ, lão nhân kéo chàng ngồi xuống.

Thiếu niên áo trắng cau mày, thiếu nữ áo trắng đứng lên, bước đến chỗ khác.

Lão nhân lấy làm lạ, hỏi:

- Các người biết nhau?

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh:

- Ta không biết chúng là ai!

Lão càng lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Cái bọn người Hán này quái dị thật! Ngoài nghìn dặm, gặp đồng bào, lại chẳng vui mừng gì cả.

Triển Mộng Bạch cũng sôi giận lên, nhưng trong lúc này làm sao chàng phát tác được?

Không phát tác, thì chàng ăn, cứ ăn cho no, những gì lão nhân thiết đãi.

Không lâu lắm, các mục đồng trở về, số người đã đông lại đông hơn, cảnh đã nhiệt náo lại càng nhiệt náo.

Lão nhân cất cao giọng:

- Có khách từ xa đến, các nữ nhân cũng nên trở mấy ngón nghề giúp vui!

Lão thốt rồi, tiếng cười khúc khích chung quanh vang lên, mấy thiếu nữ bị đồng bạn đẩy ra ngoài đám đông.

Các nàng vận áo thêu, thân áo rộng, tay áo lớn, những cánh tay vừa trắng vừa tròn, tóc trên đầu kết thành vô số bím nhỏ, những bím tóc buông thòng lòng quanh đầu, phủ cả cổ vai.

Trên thân áo lại có những chiếc vòng sáng chói.

Chúng bị đẩy ra ngoài, song vẫn đứng đó, chưa chịu cất bước tới.

Chúng đưa tay che miệng, cười hít hít, vẻ e thẹn hiện ra nơi mặt.

Lão nhân cười lớn:

- Các cô nương hôm nay lại biết e thẹn rồi à?

Như thế là mọi hôm, các nàng vui đùa thỏa thích, mà hôm nay thì các nàng lại thẹn, chỉ thẹn trong hôm nay thôi.

Các nàng đỏ mặt lên, nhưng cuối cùng rồi cũng cất tiếng ca, âm thanh nghe ấm dịu vô cùng.

Chừng như đó là những bản tình ca của đoàn du mục.

Tất cả mọi người đều hoan hô tán thưởng. Riêng có đôi thiếu niên áo trắng kia, thì trước sau vẫn lạnh lùng, làm như ta là hạng người cao cả, trên hẳn cái thứ tha phương lưu lãng kia vậy.

Tạng nữ hát, vừa hát vừa múa, vũ điệu của họ rất hòa hường. Họ vận những chiếc áo rất rộng, theo cử động hòa hường của họ, tà áo vạt áo lung linh chập chờn.

Trong khi mọi người say sưa nhìn vũ, nghe ca, thì thiếu nữ áo trắng bật đứng lên, lạnh lùng buông gọn:

- Buồn ngủ quá nhì ca! Chắc là tiểu muội phải nhắm mắt một lúc mới được.

Lão nhân sửng sốt, cau mày hỏi:

- Cô nương không cao hứng à?

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh, không đáp, chỉ ngẩng đầu lên. Cái ngẩng đầu có ý như chẳng muốn nhìn, muốn nghe gì cả. Và chừng như nàng muốn ngáp, nếu không sợ ngáp là xấu người, thì nàng đã ngáp dài rồi.

Nhã nhận hơn một tý, thiếu niên áo trắng gượng cười đáp:

- Bọn tại hạ quá mệt nhọc trên đường dài, nghe trong mình như rời rã, thực tình muốn nằm nghỉ một lúc đó, lão trượng!

Lão nhân cau mày lướt nữa, nhưng chẳng van nài, gọi ngay một tên gia nhân:

- Người đưa hai vị đó đi nghỉ đi!

Một gã thiếu niên lùn đứng lên, song gương mặt hiện lộ vẻ bất mãn, dẫn đường cho đôi nam nữ kia đến chỗ nghỉ.

Tiếng ca ngừng, điệu múa cũng ngừng luôn.

Nhưng, cuộc vui đâu thể vì sự vắng mặt của hai kẻ kiêu kỳ mà phải ngưng ngưng?

Lão nhân nói mấy câu bằng Tạng ngữ. Các nàng Tạng nữ lại tiếp tục hát, tiếp tục múa, như trước.

Triển Mộng Bạch hỏi Dương Toàn:

- Lão nói chi thế?

Dương Toàn đáp:

- Lão nói hai kẻ đó quá tự cao, đừng ai để ý đến họ làm gì.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Đúng quá! Đúng quá rồi! Để ý đến họ làm gì chứ?

Lão nhân vỗ bàn tay lên đầu vai Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Cao hứng chứ?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Từ nhiều năm rồi, tại hạ chưa có lần nào cao hứng như đêm nay, lão trượng à!

Lão nhân cười lớn:

- Tốt! Tốt! Lão phu biết phong tục Hán của các người hoàn toàn bất đồng với phong tục của lão phu. Do đó lão phu không dám mời các người ngủ chung với bọn lão phu.

Triển Mộng Bạch mừng quá, hấp tấp:

- Đa tạ lão trượng, đa tạ!

Chàng có nghe Dương Toàn cho biết sơ lược về phong tục của người Tạng, phàm khách đến nhà, khách phải ngủ chung với vợ con họ, ai từ chối là thất lễ, là khinh miệt chủ nhà.

Lão nhân lại gọi gia nhân đưa Triển Mộng Bạch và Dương Toàn về chỗ nghỉ, lại dặn hấn phải cố chiều lòng khách.

Chừng như gã ấy có cảm tình với cả hai, thần sắc của gã khác hẳn lúc gã tiếp cận đôi thiếu niên nam nữ.

Gã cười hì hì, thốt:

- Hai vị theo tôi!

Triển Mộng Bạch và Dương Toàn chào biệt chủ nhân rồi đi theo gã về một chiếc lều ở phía cuối.

Lửa tại khoảnh đất trung ương đã tắt. Đêm về trọn vẹn với cái tối, với lạnh lùng, thanh vắng.

Họ vệt bức rèm che trước lều.

Ngờ đâu, từ bên trong lều, có tiếng rú lên thất thanh vọng ra ngoài.

Thì ra đôi thiếu niên nam nữ áo trắng đang ngủ trong lều đó. Thiếu nữ nghe tiếng động, vớ lấy chiếc khăn quấn quanh mình rồi đứng lên, hét lớn:

- Các người vào đây làm gì?

Tên gia nhân lạnh lùng đáp:

- Để ngủ chớ để làm gì!

Thiếu nữ áo trắng biến sắc, hét:

- Ra! Ra ngay! Các người ngủ tại đây thế nào được?

Tên gia nhân cười hì hì:

- Không ngủ được ở đây thì ngủ ở đâu? Phong tục của người Tạng chúng ta là thế, cô nương không muốn cũng không được.

Thiếu nữ quay đầu vào trong hỏi:

- Thực vậy không?

Thiếu niên gật đầu.

Rồi hấn hỏi tên gia nhân:

- Còn nơi nào khác ngủ được không?

Tên gia nhân đáp:

- Còn chứ. Trong lều của chúng tôi còn thừa chỗ, các vị có muốn ngủ chung với tôi không?

Thiếu nữ lại biến sắc, mắng:

- Người... người câm miệng lại.

Tên gia nhân không màng đến nàng, thản nhiên quay mặt hướng về Triền Mộng Bạch, nháy nháy mắt, nhếch một nụ cười, thốt:

- Sáng mai gặp lại nhau nhé!

Hấn lại cười hì hì, rồi bước những bước dài ra khỏi lều.

Thiếu nữ áo trắng hần học:

- Khả ố!.... Khả ố thật!....

Thiếu niên áo trắng thở dài:

- Phong tục của họ ác lắm, phải đành vậy.

Triền Mộng Bạch và Dương Toàn cùng nhìn nhau, cùng cười thầm, điềm nhiên kéo chiếc chăn lót dưới lưng rồi nằm xuống.

Thiếu nữ áo trắng nhảy dựng lên, quát ào ào:

- Ra!.... Các người ra ngay cho ta!

Triền Mộng Bạch không màng đến nàng, thản nhiên duỗi chân, gọi Dương Toàn, thốt:

- Mình ngủ đi đại ca! Nếu hiềm chỗ này chật, thì chỉ còn cách đến ngủ với vợ con người ta mà thôi.

Thiếu nữ áo trắng dựng cao đôi mày, chùng như nàng muốn tung một đá vào đầu Triền Mộng Bạch.

Nhưng thiếu niên áo trắng nắm chéo áo nàng, giật nhẹ:

- Đừng làm thế, Tam muội!

Tiểu nữ nổi giận:

- Tức chết đi thôi. Tiểu muội không thể không...

Thiếu niên thấp giọng chặn lại:

- Chúng ta mang trọng nhậm nơi mình, phạm bất cứ hành động nào cũng phải cẩn thận, cần làm sao người ta không để ý đến mình, chứ sao lại đi gây sự với người ta?

Thiếu nữ hậm hực:

- Nhưng bọn chúng cứ nằm thế kia, tiểu muội ngủ thế nào được?

Thiếu niên thốt:

- Không ngủ được thì cứ dưỡng thần, miễn đừng gây sự là được.

Triền Mộng Bạch và Dương Toàn cười thầm.

Cả hai không ngủ, như cổ thờ mạnh ngáy to, vờ say, bởi cả hai đều có tâm sự ngổn ngang.

Bên ngoài, gió từng cơn rít vi vu, rồi thỉnh thoảng ngựa hí, trâu rống, dê cừu be be.

Thời gian trôi qua, Triển Mộng Bạch nghe mí mắt nặng trĩu. Chàng chưa ngủ hẳn, nhưng cũng không tỉnh hẳn. Trong cảnh mông lung chập chờn, bỗng nghe thiếu nữ thấp giọng gọi thiếu niên, hỏi:

- Nhị ca, gia gia có dặn, đừng bao giờ để chiếc bao đó xa rời thân hình, nhị ca có nhớ chăng?

Thiếu niên đáp:

- Ngu ca quên làm sao được?

Rồi cả hai nín lặng một lúc lâu.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Thì ra đôi nam nữ này có mang theo mình một vật cực kỳ quý báu.

Thiếu nữ tiếp:

- Kỳ quái thật! Tại sao dọc đường chúng ta chẳng thấy chi hết?

Không rõ hai kẻ đó...

có phải là...

Thiếu niên đáp:

- Không phải hai người đó đâu! Tam muội đừng nên nghĩ lắm!

Họ lại nín lặng.

Lần này thì sự im lặng không kéo dài lâu như lần trước. Chỉ mấy phút sau, bỗng một tiếng phụt vang lên.

Từ bên ngoài, một mũi tiếng bay vút đến, xuyên thủng tấm vải lều, rít gió kêu lên một tiếng vù.

Thiếu niên có phản ứng hết sức linh hoạt, vùng đứng lên, đưa hai tay ra kịp lúc kẹp mũi tên vào giữa.

Nơi chuôi tên có cột một mảnh giấy nhỏ.

Thiếu nữ biến sắc trước sự việc đó, buột miệng kêu khẽ:

- Đến rồi! Gia gia đoán đúng. Mảnh giấy gì thế nhị ca?

Thiếu niên đáp:

- Giấy cảnh cáo, có chữ đây, ngu ca đọc cho nghe:

"Nếu không ra ngay, ta phóng hỏa đốt lều!".

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh:

- Ra thì ra chứ, ai sợ gì?

Thiếu niên thốt:

- Lành thì không đến, đến là không lành, tam muội nên cẩn thận đấy.

Thiếu nữ gật đầu:

- Tự nhiên. Còn nhị ca nhớ lưu ý đến vật trong mình.

Thiếu niên hừ một tiếng, bỗng trầm giọng tiếp:

- Hai vị bằng hữu kia cứ nằm yên đó mà ngủ, đừng xen vào chuyện người khác nhé!

Đôi nam nữ đã lao mình vút đi.

Họ ra khỏi lầu rồi. Triển Mộng Bạch và Dương Toàn cùng ngồi dậy liền.

Dương Toàn thốt:

- Chừng như đôi nam nữ đó có mang một vật chi nơi mình, quý báu lắm. Chẳng rõ kẻ đối đầu của họ là ai? Việc người thì để người lo, chẳng có can chi đến chúng ta, mình đừng dự vào.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Nói thế nghe sao được, đại ca? Đành là họ ngoan cường thật, song tiểu đệ xem ra họ chẳng phải là ác nhân, huống chi họ cùng ở chung lầu với mình. Dù sao thì mình cũng chẳng thể khoanh tay ngồi nhìn.

Dương Toàn chớp mắt:

- Nhị đệ nói thế thì chúng ta ra ngoài xem sao.

Ra bên ngoài, hai người nhún chân nhảy lên nóc lầu, đứng nhìn bốn phía.

Cách những ngôi lầu mấy trượng, đàn thú nằm ngủ say, đôi thiếu niên nam nữ đang lùng địch trong đó.

Triển Mộng Bạch thốt:

- Thuật khinh công của họ khá lắm, mới đó mà họ đã đến chỗ thú nằm rồi!

Dương Toàn thấp giọng:

- Mình phải thận trọng đấy, nhị đệ đừng để họ phát giác ra!

Cả hai nhẹ nhàng lướt mình về phía đàn thú.

Đôi thiếu niên nam nữ tìm mãi nhưng nào có thấy bóng hình ai đâu!

Tuy nhiên thiếu niên vẫn thấp giọng gọi:

- Bằng hữu đã mời anh em tại hạ ra đây, sao chẳng hiện thân đối thoại, lại còn ẩn nấp, làm trò quỷ gì đó nữa?

Thiếu nữ áo trắng cười lạnh, mắng:

- Đúng là cái bọn then đầu then mặt, chẳng dám xuất hiện gặp ai!

Nhưng đừng tưởng ẩn nấp như vậy là được an toàn. Bồn cô nương sẽ lôi đầu các người ra mà xem!

Nàng lướt tới, thiếu niên cũng lướt theo.

Cả hai cùng lướt trên mình thú, thân pháp linh động, bộ pháp nhẹ nhàng. Họ chạy nhảy tung tăng song chẳng làm kinh động đàn súc vật. Chúng cứ ngủ say, chẳng hề hay biết gì cả.

Hai anh em xông xáo một lúc, vẫn không tìm ra tung tích địch.

Đang lúc cả hai cùng kinh ngạc, bỗng có tiếng cười trầm vang lên bên cạnh. Rồi năm bóng người xuất hiện từ năm hướng, bao vây cả hai vào giữa.

Năm người đó đều vận y phục chệt màu đen, đầu và mặt bao kín, chỉ

chừa hai lỗ nhỏ đủ cho mắt nhìn ra.

Họ xuất hiện đột ngột quá, thiếu niên thoáng giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh, quát khẽ:

- Các vị bằng hữu muốn gì?

Người đối diện với hắn có một thân vóc cao lớn, lạnh lùng đáp:

- Muốn gặp các người!

Thiếu niên bình tĩnh thốt:

- Anh em tại hạ xuất ngoại hành sự. Lộ trình phải đi ngang qua đây. Giá như bọn tại hạ kém hiểu phong tục của địa phương, có sơ xuất điều chi thì xin các vị nể tình Đường Gia Bảo tại Xuyên Trung mà châm chước cho.

Thì ra họ là đệ tử của Đường Gia Bảo tại đất Tứ Xuyên. Họ Đường là danh môn sử dụng ám khí, được kể như vô địch trên giang hồ về môn này.

Đại hán đối diện cười lạnh:

- Hắc Yến Tử! Hỏa Phượng Hoàng! Hai người tưởng bọn ta không biết lai lịch các người à? Nếu ngoan ngoãn thì may ra bọn ta còn tha thứ! Cái vật các người đang mang trong mình hãy trao ra đây.

Thiếu niên lắc đầu:

- Tại hạ nào có gì nơi mình.

Đại hán áo đen cao giọng:

- Hay cho oắt con, còn vờ vĩnh nữa sao? Ta hỏi, có trao ra hay không?

Hắc Yến Tử, Hỏa Phượng Hoàng cùng nhìn nhau, rồi cùng xoay nửa thân mình, cởi chiếc áo màu trắng ngoài ra.

Áo ngoài rơi xuống, bên trong là y phục chẹt, họ có vẻ gọn gàng vô cùng.

Nam, Hắc Yến Tử, mặc y phục chẹt màu đen.

Nữ, Hỏa Phượng Hoàng, y phục chẹt màu hoa hồng.

Nam có mang nơi lưng một chiếc bao màu tía, nữ có đeo nơi hông hai túi da beo.

Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh.

Hắc Yến Tử lạnh lùng:

- Độc dược và ám khí của Đường Gia Bảo có oai danh như thế nào, hắc các vị cũng đã nghe khách giang hồ đề cập đến, tại hạ có lời khuyên cáo cùng các vị, hòa khí bao giờ cũng tốt đẹp.

Bọn áo đen cười lạnh mấy tiếng.

Tất cả năm người đồng thời gian, chuyển mình, rồi nơi tay hữu mỗi người có một vũ khí, tay tả của họ cũng có một vật, vật đó là chiếc thuẫn đặc chế.

Hắc Yến Tử thoán biến sắc mặt, buông gọn:

- Thì ra, các vị đã có chuẩn bị!

Đại hán áo đen đối diện với Hắc Yến Tử cầm đao nơi tay hữu. Thanh đao đó bất thành linh chớp lên. Một vết sáng sanh xẹt tới đầu vai Hắc Yến Tử trong khi chiếc thuẫn nơi tay gã cũng đảo một vòng tròn, che phía trước ngực.

Nhát đao phát xuất theo cái thế trầm, công lực lại mạnh, tuy trầm mà mạnh, vẫn nhanh như thường.

Hắc Yến Tử lách mình qua một bên, tránh nhát đao.

Hắn vừa tràn mình qua, thì từ bên tả một ngọn Thiết Luyện Ngân Thương bay tới.

Đao dài, thương nhuyễn, đao cũng như thương, đều được phát xuất đúng chiêu thức, cực kỳ độc, nhưng Hắc Yến Tử nghênh chiến ngang nhiên, không hề bối rối.

Đối phương lấy hai chống một, hai lại có vũ khí, một thì tay không.

Đủ thấy Hắc Yến Tử hùng dũng đến đâu rồi.

Chưa đầy mười chiêu, hai đại hán áo đen đã bức Hắc Yến Tử vào cái thế hạ phong.

Hỏa Phượng Hoàng thấy đã đến lúc tham gia cuộc chiến, nạt lớn:

- Bỏn cô nương muốn xem cái tài múa khiên của các người như thế nào. Liệu có ngăn chặn nổi ám khí của Đường gia hay chẳng!

Ngờ đâu nàng chưa kịp lấy ám khí cầm nơi tay, hai thanh trường kiếm vẽ thành hai vết sáng dài, từ hai bên bắn vào mình nàng.

Hỏa Phượng Hoàng không đến nỗi lúng túng lắm, song bị dồn trong hai vàng kiếm quang nhập làm một đó, nàng không làm sao thoát ra khỏi được, mà cũng chẳng rảnh tay để lấy ám khí trong túi da beo ra. Với hai tay không nàng sử dụng một chiêu pháp rất linh diệu, đơn chặn hai thanh trường kiếm.

Năm đại hán áo đen này, dù có chuẩn bị vô cùng chu đáo, vẫn phải gờm gờm.

Ám khí của Đường gia, đã là khó tránh lắm rồi, gia dĩ nếu ám khí chạm vào mình, thì chỉ còn cách chui vào quan tài.

Trong năm người, bốn đã vào cuộc rồi, còn lại một đứng bên ngoài lực trận.

Phải nhìn nhận, bốn đại hán áo đen có võ công rất cao, không thua kém anh em họ Đường chút nào.

Song kiếm càng phút càng phát huy oai lực, Luyện Ngân Thương đảo lộn như rồng dờn sóng, đao dờn tới như mảnh hổ vồ mồi.

Lạ một điều, người sử dụng Luyện Ngân Thương có một thương pháp cực kỳ nguy dị, chẳng giống với thương pháp của khách giang

hồ thi triển.

Hắc Yến Tử kinh dị phi thường, bình sanh hắc chưa hề thấy một thương pháp nào kỳ lạ như vậy.

Cuộc đấu diễn tiếp, dần dần song phương đã trao đổi ba mươi chiêu rồi.

Đôi thiếu niên nam nữ đã vào thế thủ nhiều hơn công, mà thủ khó khăn rất rõ.

Cứ cái đà này, cuối cùng rồi Hắc Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàn phải bại trận.

Triển Mộng Bạch và Dương Toàn nấp trong bụi cỏ rậm gần đó, theo dõi cuộc đấu một lúc lâu.

Bổng Dương Toàn hỏi:

- Nhị đệ đã đoán ra lai lịch chúng chưa?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút:

- Hai đại hán dùng kiếm, có kiếm pháp rất nhẹ nhàng linh hoạt, lại kín đáo như nền trời xanh chẳng chút rạn nứt, cứ theo tiểu đệ suy luận, thì họ là ngoại gia đệ tử của phái Võ Dương.

Dương Toàn mỉm cười:

- Nhãn lực của nhị đệ cao minh lắm!

Hắc hỏi:

- Còn cái gã ốm cao sử dụng đao đó, nhị đệ có thể đoán xuất xứ của gã chăng?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Trong võ lâm, sở trường về đao pháp thì chỉ có hai họ Vương và Liễu ở bờ tây Đại Hà, có thể đại hán đó là đệ tử của một trong hai họ ấy.

Dương Toàn lại gật đầu:

- Đúng. Đao pháp của họ Vương chuyên dùng lực, còn đao pháp của họ Liễu thì chú trọng về xảo. Đại hán này có đường đao rất mãnh liệt, hẳn xuất thân từ Vương Gia Đao.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Chỉ có cái gã dùng Luyện Ngân Thương thì tiểu đệ không thể đoán được. Những chiêu thức của hắc đưa ra, nguy dị quá chừng, có lẽ hắc chưa hề học qua phương pháp thông thường mà chúng ta vẫn thấy khách giang hồ sử dụng.

Dương Toàn mỉm cười:

- Nhị đệ có định can thiệp chăng?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Cái tâm ý của tiểu đệ, đại ca biết rồi mà!

Dương Toàn gật gù:

- Nếu vậy chúng ta âm thầm leo theo bụng trâu, tiến đến cục trường, cho chúng không trở tay kịp.

Triển Mộng Bạch không phản đối, cả hai theo lối xà hành, tiến đến gần đàn trâu.

Tại cục trường, anh em họ Đường đã toát mồ hôi, ướt sũng y phục.

Hỏa Phượng Hoàng mắng lớn:

- Các người đã thủ sẵn thuẩn, tại sao không đâm để cho bồn cô nương bắn ám khí chứ?

Nếu có thủ đoạn, cứ lui ra, xem bồn cô nương thi thổ sở năng.

Người cầm kiếm cười lạnh:

- Đừng nuôi mộng, ngốc nữ!

Hỏa Phượng Hoàng hét oang oang:

- Xú ngốc nam! Chính người mới là thằng ngốc đó!

Tay nàng đã chậm lại rồi, chậm thì phải lộ sơ hở, trường kiếm tìm chỗ hở mà xông vào.

Một tiếng soạt vang lên, mũi kiếm rọc một đường nơi thân áo nàng.

Nàng kinh hãi, ngậm kín miệng lại, chẳng dám chửi mắng nữa.

Bên kia, Hắc Yến Tử còn rối loạn hơn em gái, hấn nghinh chiến với cả sự hoang mang, hầu như hấn không đánh được tròn chiêu.

Đại hán đứng bên ngoài lược trận, giục:

- Nhanh lên chứ!

Đúng lúc đó, một bàn tay từ dưới bụng trâu ló lên, chụp cổ chân hấn.

Hấn hoảng hồn, kêu lên một tiếng, ngã nhào.

Bốn đại hán kia kinh hãi, đồng kêu lên:

- Nguy! Nguy to, có mai phục!

Hắc Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàng hết sức kỳ quái, chẳng hiểu cứu tinh từ đâu đến kịp lúc quá chừng.

Triển Mộng Bạch chụp trúng được cổ chân đại hán cầm roi, tiện tay chàng đâm luôn vào huyết đạo của hấn. Trong khi đó Dương Toàn tung mình lên, lướt tới cục trường, đồng thời gọi lớn:

- Đường lão đệ đừng sợ! Đệ tử Ngạo Tiên Cung đã đến đây rồi!

Không chậm trễ, hấn vung luôn song chưởng, khí thế mạnh như sấm sét.

Triển Mộng Bạch cũng đứng lên, nhún chân vọt đến thay thế Hỏa Phượng Hoàng, đón chặn đại hán cầm trường kiếm.

Chưởng pháp của chàng cực kỳ lợi hại. Tay vừa vung ra, trường kiếm bị phong trụ ngay.

Đại hán cầm đao qua vài chiêu thức đã nhận rõ võ công của đối phương, biến hấn sắc mặt kêu lên:

- Khổ! Đúng là đệ tử Ngạo Tiên Cung!

Đại hán cầm kiếm cao giọng buông tiếng lóng:

- Tịnh Kiên Tử, khần!

Hắn hoành kiếm chém nhanh xuống lưng trâu, trâu đau quá, rống lên rồi đứng dậy chạy đi. Một con chạy hoảng, cả đàn kinh động, cùng đứng lên chạy tán loạn.

Thừa lúc đó, bốn đại hán áo đen bỏ cuộc chiến, hai chạy về phía đàn ngựa, hai rẽ qua đàn dê.

Không còn bị uy hiếp nữa, Hỏa Phượng Hoàng khoát tay ra, đồng thời nạt:

- Chạy đi đâu?

Một vùng hắc sa từ tay nàng bay ra.

Hai đại hán cầm kiếm chẳng dám quay đầu, phóng chân chạy miết, vàng hắc sa bay theo sát lưng chúng.

Hỏa Phượng Hoàng dĩ nhiên cũng chẳng bỏ cuộc, cấp tốc bay theo.

Hai đại hán cầm đao và thương cũng chạy trốn về phía đàn ngựa. Hắc Yến Tử còn mang hận về cái bại vừa rồi, cùng chẳng chịu bỏ, đuổi theo rất sát.

Dương Toàn gọi Triển Mộng Bạch:

- Nhị đệ xem kìa, liễu đầu đó chẳng biết trời cao đất dày, ai lại đuổi địch mà dám đuổi đến cùng đường chứ? Nhị đệ hãy chạy theo nàng đề phòng địch hạ độc thủ.

Thốt xong, hắn phóng chân chạy theo Hắc Yến Tử.

Hắn có ý riêng vì đã biết Hắc Yến Tử có mang vật gì nơi mình. Vật đó hẳn quý giá lắm, cho nên bọn đại hán áo đen bao mặt mới toan chiếm đoạt cho kỳ được.

Triển Mộng Bạch hơi lầy lẹ về thái độ của Dương Toàn, nhưng chàng cũng chạy theo Hỏa Phượng Hoàng.

Lúc đó Hỏa Phượng Hoàng đuổi theo hai đại hán cầm kiếm, đã đến giữa đàn dê, dê tuy có bị kinh động, song vốn tánh nhu nhược, chỉ nhón nháu lên thôi, chớ không chạy loạn như trâu.

Nàng tung độc sa. Nhưng vì khoảng cách quá xa, độc sa không chạm đến địch. Nàng tức uất, mắng vang lên, lấy Độc Tật Lê phóng theo.

Bảy vết sáng đen vút đi như tên bắn, rít gió vu vu. Bảy vết chia hai nhắm vào lưng hai gã đại hán.

Ngờ đâu, hai đại hán cùng quay mình lại, hét lên một tiếng, đồng thời khoát chiếc thuẫn ra, ngăn chặn Độc Tật Lê.

Hỏa Phượng Hoàng sửng sốt, chưa kịp phản ứng, thì nhanh như chớp hai thanh trường kiếm xẹt tới.

Nhưng, phải sang đến chiêu thứ ba, hai đại hán mới đắc thủ, một mũi

kiếm chạm trúng đầu vai Hỏa Phượng Hoàng, máu tươi chảy ra liền. Vừa bị thương lại vừa bị áp lực của chiêu kiếm hùng mãnh, nàng không đứng vững, chập choạng thế nào lại đạp lên đầu một con dê, dê hụp đầu xuống, nàng sảy chân, ngã nhào.

Hai thanh kiếm cùng giáng xuống.

Bỗng một tiếng hét vang lên, đồng thời một bóng người từ xa theo vòng cầu đáp xuống.

Còn cách mặt đất mấy thước, đã phóng ra hai ngọn chưởng theo thế liên hoàn, mỗi ngọn nhắm đúng mặt một đại hán.

Trong tình thế đó, hai đại hán phải bỏ Hỏa Phượng Hoàng để tự vệ. Họ ngã ngựa người ra tránh, nhưng song chưởng lại tới luôn, thành linh như sấm nổ ngay đỉnh đầu.

Bóng đó, dĩ nhiên là Triển Mộng Bạch.

Trong thoáng mắt, chàng đánh ra đúng bảy chưởng. Số chưởng đó được chia hai, mỗi đại hán lãnh một phần.

Chúng vừa đánh, vừa lùi, lại vừa nghĩ cách bỏ chạy.

Hỏa Phượng Hoàng đã đứng lên rồi, nàng giận không tưởng nổi, âm thầm lùi lại, rồi đột nhiên vung tay.

Theo bàn tay, một vàng hắc sa bắn tới.

Đại hán bên hữu kinh hãi, vừa vung kiếm, vừa quét thuần, lại ngựa mặt đồng thời đảo lộn thân hình.

Phản ứng của hắn rất nhanh, song không kịp tránh vàng độc sa. Đôi cánh tay và mặt hắn bị độc sa vấy vào. Hắn rú lên một tiếng thảm, buông tay, rơi kiếm, đoạn ngã nhào.

Đại hán bên tả hoảng hốt, cũng rú lên khiếp hãi, quay mình chạy đi.

Hỏa Phượng Hoàng hét:

- Chạy không khỏi đâu!

Nàng lại phi thân đuổi theo, nhưng Triển Mộng Bạch đã ngăn chặn lại.

Chàng lạnh lùng thốt:

- Đuổi làm chi mà quá thế? Định giết hết người sao, cô nương?

Hỏa Phượng Hoàng thoáng kinh ngạc, nhưng lấy ngay bình tĩnh quát:

- Tránh ra! Đâu có ai mượn người can dự vào việc của ta?

Triển Mộng Bạch nhìn ra, thấy đại hán đã chạy ra rồi, liệu nàng không còn đuổi kịp nữa, bật cười lạnh một tiếng, đoạn lách mình qua một bên.

Hỏa Phượng Hoàng vượt ngang qua ngay. Triển Mộng Bạch mừng tượng có thấy một nụ cười đắc ý nơi môi nàng.

Chàng lắc đầu, thờ dài, nhìn theo mà lòng ảo não.

Đại hán trúng sa độc lúc đó lật lộn nơi chân chàng, hai tay cứ quào vào mặt, máu chảy ngập cả làn da, da lại không còn, da tiêu tan, đến nổi thịt cũng lầy nhầy luôn, trông thảm cực độ.

Trong tình trạng đó, dù có gan sắt, da đồng, cũng phải đau, cũng phải kêu ca vang dội.

Hắn lặn lội có mục đích, hắn lặn về phía thanh kiếm rơi, nhặt thanh kiếm lên, hắn gào thảm:

- Tiểu tử họ Đường ơi!.... Ngươi tàn nhẫn quá!

Hắn vụt đứng lên, đâm ngược mũi kiếm vào ngực. Mũi kiếm xuyên thủng đến sau lưng.

Hắn thà tự sát hơn là phải oằn oại với cơn hành hạ của độc sa.

Triển Mộng Bạch nghe nhói ở tim, nhắm mắt lại, không dám nhìn.

Chợt có tiếng oanh vang lên bên cạnh:

- Tại ngươi cả! Ngươi làm cho ta không đuổi kịp hắn.

Triển Mộng Bạch giương mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng, cau mày không nói gì, quay mình bước đi.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 26

Dĩ Độc Trị Độc

Hỏa Phượng Hoàng mỉm cười:

- Đi đâu mà gấp thế?

Nụ cười của nàng biểu lộ rõ rệt niềm đắc ý. Niềm đắc ý làm tan mất cái vẻ thanh cao, nàng trở lên tầm thường lại.

Một thiếu nữ, dù đẹp đến đâu, nếu mất cả cái vẻ thanh cao, thì dù muốn hay không, cũng phải mất luôn cái duyên dáng, hấp dẫn.

Triển Mộng Bạch đã đi xa mấy bước rồi, nàng còn thốt với theo:

- Đã theo dõi ta từ lâu, vượt qua mấy dặm đường dài, bây giờ đối diện với ta. Lại đây, ta cho phép ngươi bày tỏ tâm sự!

Triển Mộng Bạch đột nhiên quay người lại, chàng gần từng tiếng:

- Cô nương nói chi? Tại hạ chẳng hiểu!

Hỏa Phượng Hoàng cười nhẹ:

- Đừng vội ngậy thơ, cái tâm lý của ngươi ra sao, ta thấy rõ như lòng bàn tay. Cho ngươi biết, khó qua mặt được ta lắm đấy.

Nàng cười lớn hơn một chút.

Triển Mộng Bạch sững sờ, trở mắt nhìn nàng mấy phút, đoạn hỏi:

- Cô nương biết điều chi?

Hỏa Phượng Hoàng không đáp câu đó, chỉ buông gọn:

- Người theo dõi ta, hẳn ta phải giận lắm.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Ai theo dõi cô nương?

Hỏa Phượng Hoàng lại cười:

- Ta đã bảo, người đừng sợ. Hiện tại, ta không còn giận người nữa, bởi người có cái ơn cứu mạng ta. Nhưng ta cảnh cáo người, dù ta cảm kích việc làm của người, người đừng mong ta đáp ứng.

Bỗng, nàng nhìn chàng, ánh mắt long lanh sáng, sáng một cách khêu gợi, trong khêu gợi ẩn thiết tha.

Ánh mắt trữ tình, không ướt át trái lại nóng bỏng, hầu như đốt cháy Triển Mộng Bạch trong thoáng mắt.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, hỏi:

- Cô nương đáp ứng cái gì chứ?

Hỏa Phượng Hoàng chỉnh sắc mặt, lấy giọng trang nghiêm thốt:

- Ta với người là đệ tử danh môn. Không thể hành động như những kẻ tầm thường tùy tiện làm ầu. Dù sao thì cũng cần có mai dong mới được.

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt trắng nhợt.

Chàng há hốc mồm, phải mất mấy phút mới buông thành lời:

- Cái gì mà mai dong? Cái gì mà phải chánh thức? Không như thường nhơn ở chỗ nào?...

Cô nương... chẳng lẽ...

Hỏa Phượng Hoàng chột cúi đầu, cười mỉm:

- Ta là Đường Minh Phượng, người đừng quên tên ta nhé. Ta ở tại nhà, chờ đợi người, người cứ nhờ mai dong đến đàm hỏi. Cho người biết, ta sẵn sàng chấp nhận sự cầu hôn của người!

Nàng chẳng nói thêm một tiếng nào, cấp tốc quay mình, cấp tốc chạy đi, chạy như trốn quỷ.

Triển Mộng Bạch càng kinh hãi, gọi gấp:

- Cô nương! Khoan đi, cô nương!

Đường Minh Phượng bật cười khanh khách:

- Người không cầu hôn đường đường chánh chánh, ta nhất định không nói chuyện với người!

Nàng không dừng lại, vừa cười, vừa chạy.

Triển Mộng Bạch bối rối, gọi to hơn:

- Cô nương làm! Làm rồi, cô nương! Cô nương...

Chàng muốn giải thích, song giải thích cho ai nghe? Đường Minh Phượng đã đi xa rồi.

Trong khoảng cách đó, dù chàng có hét vang lên như sấm, vị tất tiếng hét của chàng vọng đến tai nàng?

Chàng lắc đầu, rồi dậm chân, rồi càu nhàu:

- Làm gì kỳ quái thế? Tại sao thế?

Chàng vừa tức uất vừa nực cười.

Cuối cùng, chàng thở dài, lẩm bầm:

- Ta cứ tưởng mình là một nam nhân đa tình, không ngờ nữ nhân lại đa tình hơn ta. Mà chừng như hầu hết nữ nhân đều đa tình! Họ si mê một cách dễ dàng hơn nam nhân!

Trâu, ngựa, dê đang ngủ say, một con giật mình, chạy hoảng. Cả đàn cũng bị kinh hoàng, chạy tán loạn.

Thú bị kinh động, người cũng bị kinh động luôn. Hơn mười đại hán lưng trần, quần ngắn, từ trong các lều ào ra, tay cầm roi dài vun vút vút, vừa chặn đàn thú, vừa gào to:

- Có kẻ trộm ngựa! Bắt lại! Bắt kẻ trộm treo lên đánh chết bỏ!

Đành là chúng chẳng biết võ công, song sống giữa trời cao đất rộng, phi ngựa, nhảy chân suốt ngày, hết ngày này qua ngày nọ, thành quen. Bọn đại hán phản ứng khá linh hoạt.

Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ, nghĩ thầm:

- Ta còn đứng lại đây làm gì? Rất có thể chúng ngờ ta trộm ngựa, bắt ta treo lên, đánh chết! Chết như vậy thì oan quá!

Chàng nhún chân, lao vút thân hình, tìm Dương Toàn.

Dương Toàn chạy theo Hắc Yến Tử, đuổi người cầm đao và thương, hai người này không dám dừng chân lại động thủ, thành ra Hắc Yến Tử phải gia tăng công lực, Dương Toàn sợ mất hút Hắc Yến Tử, cũng cố gắng bắt kịp.

Họ chạy trên lưng đàn ngựa, Hắc Yến Tử luôn tay phóng ám khí, song ám khí chẳng chạm trúng một đại hán nào.

Bây giờ, đàn ngựa dao động mạnh, điểm tựa chân của họ là lưng ngựa, ngựa chao chao thì chân họ cũng phải chậm lại, nếu không sợ hệt.

Bỗng, một đại hán phát chưởng, đánh loạn vào trong đàn ngựa. Đàn ngựa lộn lên, dậm chân bôm bốp. Đại hán kia cao giọng thốt:

- Hẹn gặp lại sao này!

Cả hai cùng lộn mình xuống bụng ngựa.

Hắc Yến Tử sững sờ, hấn đứng yên trên mình ngựa, ngựa dao động, hấn cũng chậm chờn theo.

Dương Toàn ôm hấn, đặt hấn ngồi xuống lưng ngựa. Cả hai cùng cưỡi một con thú. Thú chạy qua đông, chuyển qua tây, chạy loanh quonh mãi trong đàn. Trong khi cả đàn cũng chạy loanh quanh như vậy.

Hắc Yến Tử quay mình thở dài một tiếng, rồi thốt:

- Đa tạ huynh đài cứu mạng. Nếu không có huynh đài, thì hẳn là tiểu đệ đã mất mạng nơi tay chúng. Nói chi là vật nơi mình, đương nhiên phải bị chúng đoạt.

Dương Toàn hỏi:

- Vật gì thế? Năm người đó chẳng quản đường dài, theo dõi huynh đài, quyết đoạt cho kỳ được. Hẳn vật đó quý lắm!

Hắc Yến Tử đáp:

- Nào có vật gì quý? Bất quá chỉ là mấy thứ hoa và thảo mà thôi.

Dương Toàn cười lạnh:

- Huynh đài khinh người quá chừng! Chẳng lẽ vì một vài thứ hoa và thảo mà bọn ấy dám liều sống chết, đoạt cho kỳ được? Con người ta có một ai mà xuẩn ngốc đến độ lấy sanh mạng đổi vật tầm thường?

Hắc Yến Tử giật mình:

- Tại hạ đã nói thật đó! Chỉ có mấy thứ hoa và cỏ mà thôi.

Dương Toàn hừ nhẹ:

- Thế thì hoa gì? Cỏ gì?

- Hoa là Đoạn Trường Hoa, còn cỏ là Thôi Mộng Thảo. Cả hai đều là hoa cỏ có chất độc.

- Độc hoa, độc thảo, trong thiên hạ nào phải hiếm? Tại sao chúng theo dõi huynh đài, quyết đoạt những hoa thảo đó? Hay là các hoa thảo đó có điểm đặc biệt gì?

- Hoa thì chẳng có gì đáng nói, chứ Thôi Mộng Thảo là vật chí âm, chí độc. Nó là loại thánh dược về độc tánh. Phàm ai chế luyện ám khí cũng cố tìm nó cho được. Nó lại còn có chỗ diệu dụng khác.

- Khác như thế nào?

Hắc Yến Tử thở dài:

- Huynh đài có cái ơn cứu mạng đối với tại hạ, tại hạ không thể không nói thật...

Dương Toàn lạnh lùng, buông gọn:

- Các hạ không nói cũng chẳng sao!

Cái giọng lạnh đó chứng minh một sự trách cứ rõ ràng, lẽ nào Hắc Yến Tử lại đành dấu diếm?

Hắc Yến Tử dù sao cũng xuất thân từ danh gia, có sự giao huân hữu phương, tự nhiên hẳn phải giữ tròn lễ độ.

Hắn thở dài:

- Thôi Mộng Thảo có đặt điểm là người uống phải nó, sau khi chết rồi, chẳng lưu lại một dấu vết nào khả nghi cả. Nạn nhân như chết rất bình thường, chẳng giống những người chết vì bị ám toán. Dù cho là thần y, thánh thủ, cũng chẳng thể phát hiện ra nguyên nhân cái chết.

Dương Toàn mừng thầm, nghĩ:

- Thế thì Triển Mộng Bạch đã đến phút giây cuối cùng của hắn rồi! Bởi cái số của hắn không thọ, hắn chẳng thể trách ta! Hắn chiếm được sự ưu ái của sự phụ ta. Hắn còn sống ngày nào, là tuyệt học của sự phụ không thể truyền sang cho ta ngày đó. Hắn phải chết!

Y vờ điềm nhiên:

- Thì ra là thế! Thảo nào mà chẳng có người động tâm, toan chiếm đoạt thứ độc thảo đó.

Huynh đài có thể cho tại hạ nhìn qua Thôi Mộng Thảo một thoáng chẳng?

Hắc Yến Tử sửng sờ. Tự nhiên, hắn cảm thấy khó khăn, nhưng không thể từ chối được.

Dương Toàn thản nhiên đón lấy chiếc hộp từ tay Hắc Yến Tử, mở ra coi, rồi cười lạnh:

- Không ngờ một cọng cỏ nhỏ mọn như thế này, lại có hiệu dụng trên chỗ tường của tại hạ! Tại hạ muốn lấy nó luôn, để đưa ra cho nhiều người biết, khoe khoang cái kiến thức của mình một chút!

Hắc Yến Tử kinh hãi, kêu lên:

- Đừng, huynh đài! Tại hạ van cầu huynh đài. Vật đó rất cần cho môn luyện Tý Ngọa Độc Sa. Gia phụ từng căn dặn là không nên để thất lạc...

Dương Toàn dùng hai ngón tay út và áp út, nhón lấy một cọng cỏ, kín đáo giấu trong tay áo. Đồng thời bật cười vang:

- Nói đùa với các hạ cho vui, chứ tại hạ lấy được thảo đó làm gì! Các hạ đừng rồi lên như thế!

Y đẩy nắp hộp lại, trao chiếc hộp tận tay Hắc Yến Tử.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi từ xa xa vọng lại:

- Nhị cạ.. Nhị cạ..

Hắc Yến Tử cất cao giọng đáp:

- Ngu ca ở đây, tam muội.

Từ xa, một bóng đồ lao vút tới.

Dương Toàn cau mày lẩm nhẩm:

- Các hạ gặp lệnh muội rồi, thì tại hạ cũng phải đi tìm nghĩa đệ chứ!

Đã có cọng cỏ độc trong tay, Dương Toàn cần gì nấn ná bên cạnh anh em họ Đường nữa?

Hỏa Phượng Hoàng vừa đến nơi, thì Dương Toàn cũng vừa thoát đi, nhường chỗ trống trên lưng ngựa, sau Hắc Yến Tử, cho nàng.

Vừa lúc đó, bọn mục nhân mình trần, ngồi ngựa cũng trần, cầm roi dài tiến tới.

Chung quanh, có những mục nhân khác cũng lên ngựa, đang chạy

quanh đàn thú, gom chúng lại.

Hỏa Phượng Hoàng hỏi:

- Nhị ca, hai gã nhị ca đuổi đó ra sao rồi?

Hắc Yến Tử lắc đầu:

- Họ chạy đi mất rồi. Ngu ca không đuổi kịp.

Hỏa Phượng Hoàng chớp mắt:

- Đuổi theo không kịp thì thôi!

Trước đó, nàng hăng hái bao nhiêu, bây giờ nàng lơ lửng bấy nhiêu. Chừng như hiện tại, giả sử nàng có bắt gặp chúng, nàng cũng có thể cao hứng mà thả chúng như thường.

Hắc Yến Tử lấy làm lạ, nhìn nàng:

- Sao hôm nay tam muội thay đổi lạ lùng thế? Ăn nói nghe có đạo đức quá chừng. Nếu tam muội giữ mãi thái độ đó, khi trở về nhà, hẳn là mọi người sẽ trở mắt mà nhìn một nhân vật mới, có đầy đủ khoan dung, khoáng đạt!

Hỏa Phượng Hoàng bật cười sảng sặc, đoạn nói khế vào tai Hắc Yến Tử mấy câu.

Nàng khoan khoái kể về chuyện oan gia bám sát bên lưng nàng, đến giờ phút này mới dám mạo muội ngỏ lời cầu hôn.

Hắc Yến Tử hoan hỉ, luôn luôn gật gù, lắng tai nghe, thốt:

- Thì ra là thế! Thiếu niên đó cũng có phẩm cách khá đấy, hẳn lại là đệ tử của Ngạo Tiên Cung, như vậy cũng xứng với tam muội lắm!

Hỏa Phượng Hoàng tươi cười:

- Phải! Phải!.... Đi thôi, nhị ca!

Hắc Yến Tử trở mắt:

- Đi? Làm gì vội thế? Ngu ca cần gặp hấn. Ngu ca muốn đàm đạo với hấn...

Hỏa Phượng Hoàng mỉm cười:

- Đàm đạo cái gì mà gấp thế? Đợi hấn đến tận nhà cầu thân, lúc đó nhị ca sẽ mặt tình nói trời nói đất với hấn. Hiện tại thì tiểu muội không thể chạm mặt với hấn, bởi tiểu muội thấy thẹn quá chừng.

Hắc Yến Tử cười vang:

- A! A!.... Tam muội cũng có lúc biết thẹn nữa rồi sao? Thẹn gì thì không nên, chớ thẹn vì tình thì được lắm! Càng thẹn càng có duyên dáng!

Đoạn hấn hỏi:

- Ngựa của chúng ta đâu?

Hỏa Phượng Hoàng cũng cười tit:

- Cần gì đến ngựa của chúng ta! Ngựa nào mà chẳng được, nơi đây có thiếu chi ngựa.

Hắc Yến Tử cười lớn:

- Tốt! Tốt! Chúng ta đi thôi, tránh bị lôi thôi với cái lũ man rợ kia, hơn nữa hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi, nên thay đổi ngựa khác! Hai anh em không cần cáo biệt ai cả, Hắc Yến Tử đang ngồi trên lưng một con ngựa.

Hỏa Phượng Hoàng cũng chọn một con khác, rồi cả hai rời đoàn du mục, đi ngay.

Năm hán tử đang dồn những con ngựa chạy hoang, trở lại hợp đàn. Năm gã đó có thân pháp linh diệu, có lẽ chúng là những tay nặng cân nhất trong bọn.

Bỗng, từ trong đàn ngựa chạy hoang, một bóng người vọt ra. Người đó chính là đại hán áo đen, cầm Luyện Ngân Thương, là một trong số năm người ngăn chặn anh em Hắc Yến Tử, toan cướp vật.

Thấy người đó, năm hán tử hét lên:

- Tên trộm ngựa! Kẻ trộm đây rồi! Bắt! Bắt!....

Đại hán áo đen bối rối vô cùng, đảo mắt nhìn quanh, tìm đường thoát chạy.

Nhưng Dương Toàn đã đến nơi, chặn trước mặt gã, tay quyền bay ra, đánh ào ào, quyền ảnh bao phủ quanh mình gã.

Đại hán áo đen bao mặt, như chim bị tên, khi nào dám quyết chiến, vờ chống trả qua vài chiêu, rồi tìm cách thoát đi.

Dịp may đã đưa đến, hán lập tức xoay mình, chân dậm lên.

Vô ích, dịp may đó cũng chỉ là hư ảo đối với hắn. Chân vừa dậm lên thì một chiếc thòng lọng từ đâu đó bay tới, tròng vào đầu hắn, rồi xuống cổ. Thòng lọng rút lại liền.

Thòng lọng đó do một gã mục nhân quăng ra. Khi bọn mục nhân quăng dây, thì khỏi phải nói cái xảo của thủ pháp.

Mục nhân rút tay về.

Đường dây cũng rút theo, đại hán áo đen ngã nhào xuống ngựa.

Tuy nhiên, dù sao hắn cũng là người trong giới giang hồ, nên vừa ngã xuống, hắn đảo thân hình, vươn tay định bứt đứt dây.

Dây không đứt, không vượt tay mục nhân. Trái lại, mục nhân bay tới, vừa mắng vừa tung một quyền như trời giáng vào đại hán.

Đại hán tinh mắt thấy kịp, hoành tay chụp vào cổ tay mục nhân.

Hắn định vận lực bóp gãy cổ tay mục nhân, ngờ đâu chính cổ tay của hắn lại bị chụp.

Tiếp theo đó, thân hình của hắn bị nhát bổng lên cao, rồi quăng xuống đất.

Mục nhân dùng một thủ pháp trong cái thuật tối thanh hành tại biên thùy Tây Tạng.

Đại hán bị quăng xuống đất rồi, chưa có phản ứng, mấy tên mục nhân khác đã cấp tốc nhào tới, đè hán trói gò lại.

Một mục nhân giật chiếc Luyện Tử Ngân Thương trong tay đại hán rồi hoành mũi thương chỉ ngay vào hán, mắng:

- Tên trộm ngựa! Khả ố cho tên trộm ngựa...

Chúng lại có phong tục lạ. Khi bắt được một kẻ trộm, chúng không hề giải nạp cho quan, mà áp dụng một luật hình riêng biệt.

Chiếu theo luật hình đó, tên trộm phải bị treo lên. Rồi sau đó hoặc để như vậy cho chết dần, chết mòn, hoặc áp dụng thêm một vài hình phạt khác, kết liễu tánh mạng tên trộm nhanh chóng.

Đại hán bị đánh tơi bời, nát da, tét thịt, máu chảy khắp mình.

Dương Toàn đứng một bên khoanh tay nhìn mục nhân đánh. Y không biểu lộ thần thái nào cả.

Nhưng, y lạnh lùng như vậy, chứ Triển Mộng Bạch tránh sao khỏi xúc động tâm trường?

Dù kẻ kia có là tên trộm ngựa thực sự đi nữa, cũng chẳng đáng nhận lãnh một hình phạt tàn khốc như vậy.

Huống chi, chàng biết quá rõ, hán nào phải là một tên trộm đâu?

Một mục nhân bồng co chân, đá vào mình đại hán áo đen. Cái đá đó làm bay tám khăn che mặt của hán.

Thấy mặt hán rồi, Triển Mộng Bạch giật bắn mình.

Chàng nhận ra, đại hán chính là một nhân vật hữu danh tại đất Hàng Châu. Đại hán không xa lạ gì với chàng, chính là Lâm Nhuyễn Hồng, có ngoại hiệu là Cửu Liên Hoàn.

Bất giác, chàng buột miệng kêu lên:

- Tha cho y!

Trong số mục nhân, có người nghe được tiếng Hán, lại biết chàng là quý khách của chủ nhân, nên chúng cũng dừng tay, dừng chân.

Rồi cả bọn trở mắt nhìn chàng, vẽ kinh ngạc hiện lên trên gương mặt họ.

Triển Mộng Bạch bước tới, chụp vào vai Lâm Nhuyễn Hồng, lắc lắc mấy lượt, hỏi gấp:

- Lâm huynh! Lâm huynh! Tại sao lại đến nơi này? Tại sao lại cải dạng, sửa hình như thế?

Lâm Nhuyễn Hồng mở mắt ra, mơ hồ nhìn chàng, rồi nhắm mắt lại.

Mắt chẳng mở ra nữa, miệng cũng chẳng mở ra luôn.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Vừa rồi, thấy Lâm huynh thi triển chiêu pháp, đáng lẽ tại hạ phải tưởng ra là ai... Hừ!

Nếu tại hạ nhận là Lâm huynh liền lúc đó thì sự tình đâu có đến như

thế này!

Lâm Nhuyễn Hồng không màng đến chàng, mặc chàng nói.

Bây giờ, chủ đoàn du mục và cái gã linh lợi dẫn đường cho Triển Mộng Bạch vào lều ngủ đã đến nơi.

Bọn du mục lập tức bao quanh, dùng Tạng ngữ, giải thích mọi sự tình.

Lão nhân gật đầu, hướng sang Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Cái tên trộm ngựa đó là bằng hữu của các vị?

Trong âm thanh của lão, ẩn ướm niềm bất mãn.

Triển Mộng Bạch thờ dãi:

- Vị huynh đài này, họ Lâm, đối với đôi thiếu niên nam nữ áo trắng ngày hôm qua có oan cừu với nhau. Do đó, họ tìm gặp nhau trong đêm nay và làm kinh động đến đoàn thú.

Lão nhân trầm giọng:

- Thế là hán đến đây không phải để trộm ngựa?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Chắc chắn là không, tại hạ dám lấy sanh mạng bảo đảm điều đó.

Lão nhân mỉm cười:

- Được rồi! Lão phu tin tiểu huynh đệ. Hán có một bằng hữu như tiểu huynh đệ, thì đúng là cái vận khí của hán quá tốt.

Trở ra lều, lão nhân lập tức ra lệnh cho bọn mục nhân băng bó các vết thương của Lâm Nhuyễn Hồng.

Triển Mộng Bạch dùng ngàn lời, trăm cách hỏi y, nhưng y vẫn câm miệng, không chịu tiết lộ gì cả.

Chàng đành để cho hán dưỡng thương một lúc.

Lão nhân nói:

- Con cháu của già gây thương thế cho bằng hữu của tiểu huynh đệ, thật đáng trách!

Triển Mộng Bạch điểm một nụ cười:

- Đó là sự lầm lạc, nào phải cố tình, tại hạ phiến trách thế nào được!

Trong địa vị tại hạ, cũng không tránh khỏi hành động như vậy.

Lão nhân cười lớn:

- Tốt!

Lão bỏ khách sáo, lấy giọng thân mật hơn, tiếp:

- Già nhìn nhận người đúng là một thiếu niên đáng mến lắm! Nếu tiểu huynh đệ không chê thì ở lại đây giúp già chăn gia súc ba năm, già sẽ gả con gái cho.

Triển Mộng Bạch then thùng đáp:

- Cảm tạ lão trượng, nhưng tại hạ đã có hôn phối rồi.

Lão nhân cười:

- Nếu vậy thì thôi.

Day qua gã mục nhân linh lợi, lão tiếp luôn:

- Bảo chúng dọn vài thứ gì ăn được, làm gấp một chút nhé!

Dương Toàn từ đầu đến cuối không thốt một lời nào. Đến lúc đó, y đứng lên, lững thững bước ra ngoài lều, nhìn hai mục nhân đang khiêng Lâm Nhuyễn Hồng đi về một chiếc lều khác.

Y trầm ngâm một chút, đoạn âm thầm bước theo.

Từ trong lều, hai mục nhân bước ra, chúng đang thương lượng nhau chia phần tìm nước, lấy thuốc.

Dương Toàn không dám chậm trễ, nhanh chân lách mình vào lều.

Lâm Nhuyễn Hồng đang cựa mình, định ngồi dậy, bỗng thấy bóng người, vụt biến sắc, hỏi:

- Ai?

Dương Toàn không đáp, bước tới, mở mấy đường dây còn quấn quanh mình Lâm Nhuyễn Hồng, rồi lạnh lùng bảo:

- Các hạ bị đánh, bất quá chỉ là những thương tích thịt da, chẳng có gì nặng, hãy đi nhanh đi!

Lâm Nhuyễn Hồng kinh ngạc, ấp úng hỏi:

- Các ha..... là ai?

Dương Toàn trầm giọng:

- Các hạ không nhận ra tại hạ, nhưng tại hạ nhận ra các hạ.

Lâm Nhuyễn Hồng kinh hãi:

- Các hạ là... là...

Bỗng, có tiếng chân từ bên ngoài vọng vào.

Nhanh như chớp, Dương Toàn cúi xuống bế xốc Lâm Nhuyễn Hồng, đồng thời rút thanh trủy thủ, rọc một đường nơi mặt hậu mái lều, phi thân thoát đi.

Ngựa của hai anh em họ Đường còn đó, Dương Toàn dùng trủy thủ chặt đứt cương, đặt Lâm Nhuyễn Hồng lên lưng ngựa, rồi bảo:

- Đi ngay!

Lâm Nhuyễn Hồng hấp tấp thốt:

- Dương huynh...

Dương Toàn vung tay đâm vào mông ngựa, con ngựa hí lên một tiếng, cất vó sải liền.

Nó hướng về cánh đồng bao la, lướt gió như bay..

Dương Toàn nhìn theo bóng ngựa mang Lâm Nhuyễn Hồng về phương trời xa, ung dung cất thanh trủy thủ vào mình, rồi trở lại lều.

Thần thái của hắn an tường quá, chẳng ai ngờ được hắn vừa làm một việc bí ẩn.

Triển Mộng Bạch cầm Luyện Ngân Thương nơi tay, ngọn thương

còn đẫm máu, ánh màu hồng.

Một lúc lâu, chàng lẩm bẩm:

- Bình nhật, Lâm Nhuyễn Hồng hành sự rất quang minh, thác lạc, sao hôm nay y có vẻ thần bí thế?

Lão nhân thở dài:

- Trên thế gian này, chẳng có sự gì mà không biến đổi, vật dờn, người dờn, bởi định luật của tạo hóa là đổi dờn. Đến cả non sông còn phải chịu định luật đó chi phối, huống chi là người. Người tốt có thể trở thành người xấu, người xấu trở nên tốt.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Lão trượng nói đúng, mừng tượng là y đã biến đổi như lão trượng vừa giảng giải. Chứ nếu không thì chẳng bao giờ y lại dấu dạng ẩn hình, làm cái việc mờ ám đêm nay.

Đột nhiên, một mục nhân từ bên ngoài chạy vào, vẻ kinh khủng hiện rõ nơi mặt hấn.

Hắn dùng Tạng ngữ, nói chi đó với lão nhân.

Triển Mộng Bạch thoáng biến sắc, hỏi:

- Y nói gì?

Lão nhân điềm nhiên đáp:

- Vị bằng hữu đó đã rọc tét lều, thoát ra phía hậu, chạy đi rồi.

Triển Mộng Bạch càng biến sắc hơn, vụt đứng lên, rồi ngồi phệt xuống nặng nề như hòn giả sơn.

Chàng lẩm nhẩm:

- Trốn đi?... Tại sao trốn đi?

Lão nhân vẫn điềm nhiên như thường:

- Có lẽ y then với tiểu huynh đệ, không dám chạm mặt tiểu huynh đệ lâu hơn.

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Lão nhân điềm nhẹ một nụ cười:

- Chẳng có gì đáng thắc mắc cả. Y trốn đi, già không trách cứ chi tiểu huynh đệ đâu.

Hãy uống sữa dê đi, uống cho khỏe người. Chút nữa già sẽ cho vài đứa cháu đến lều ngươi chơi qua đêm cho đỡ buồn.

Chừng như lão nhân có hảo cảm đối với Triển Mộng Bạch, cho nên khi trời sáng tỏ, chàng ba lượt cáo từ, lão nhân đều ba lượt muốn lưu chàng lại.

Chàng phải ở lại với lão ngày ấy, hôm sau mới lên đường được.

Một ngày một đêm sau, chàng đến Quốc Vực Tây Lý.

Nơi đây có thể tạm gọi là một thị trấn, bởi có một số đông dân cư, có chợ, có hàng, quán dựng lên dọc hai bên đường.

Đường, bằng đất màu vàng, mùa khô có bụi, mùa mưa có bùn, thiếu hẳn vệ sinh lẫn thắm mỹ, song dân cư có lối sống mộc mạc thì hai điều kiện đó cũng chẳng cần thiết lắm.

Có mấy ngôi hàng quán do người Hán dựng lên và khai thác, hòa cuộc sống với thổ dân.

Đường dành cho khách bộ hành, mà cũng là lối thông thường cho đàn trâu, dê, ngựa.

Nơi đây, có cả lạc đà, người ta đeo lục lạc cho lạc đà như cho ngựa, tiếng lục lạc khua vang lên suốt ngày.

Vào đến Quốc Vực Tây Lý Thành, Triển Mộng Bạch và Dương Toàn người và áo quần dính đầy bụi đường, cho nên đến khách sạn rồi, việc đầu tiên là cả hai tắm rửa.

Họ đến đây, ngày vừa dứt, đêm bắt đầu xuống, tắm rửa xong, họ nghĩ đến cái ăn.

Hiện tại cả hai vào bàn, dưới ánh đèn không sáng lắm, cả hai nhấp nhấp một vài chén rượu.

Rượu làm cho Triển Mộng Bạch quên mọi tạp niệm, nhưng không giúp chàng sao lãng sự cải biến của Lâm Nhuyễn Hồng.

Khi xong bữa ăn, chàng trở về phòng, ý rượu còn vương trong tâm bảo.

Dương Toàn trao bình trà qua cho chàng, cười nhẹ, thốt:

- Trà có thể giải rượu, giả như nhị đệ cảm thấy ngây ngất vì rượu, thì hãy uống một chén.

Triển Mộng Bạch cảm động vô cùng, thở dài, đáp:

- Đại ca lo cho tiểu đệ quá đi thôi! Tiểu đệ biết đối xử làm sao cho vừa với sự ưu ái của đại ca? Chén trà này, đáng lẽ thì tiểu đệ phải kính lại đại ca.

Dương Toàn cười cười:

- Đã là huynh đệ với nhau, nhị đệ nói thế, có khác chi người ngoài đâu?

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Đại ca không thể ngồi lại dùng một chén trà với tiểu đệ sao? Gấp chi mà phải về phòng sớm?

Dương Toàn đáp:

- Ngu huynh không về phòng mà là muốn dạo quanh thị trấn này một lúc. Nhị đệ lao nhọc suốt mấy hôm, cứ ngủ trước đi cho khỏe. Ngu huynh xuất ngoại một lúc mới có thể ngủ được.

Y thốt xong, bước ra ngoài cửa liền.

Nhưng, y không xuất ngoại, mà lại trở về phòng, cười lạnh, thầm nghĩ:

- Ngày mai ngu huynh sẽ đến phòng nhị đệ thu dọn thi hài, nhị đệ cứ bình tâm mà yên giấc ngàn thu.

Triển Mộng Bạch còn nặng ý rượu, lấy chiếc bình bằng ngọc và bí kíp của Thiên Hình lão nhân, nhìn hai vật đó, lẩm bẩm:

- Lục Dương Chưởng! Lục Dương Chưởng! Ta phải luyện cho thuần thực!

Thoạt tiên, chàng mở nắp chiếc bình.

Bình chứa đựng mười ba hoàn thuốc, màu đỏ, mùi thơm toa? ra ngào ngạt. Chàng lẩm nhẩm:

- Thuốc đỏ trong bình là để trợ khí luyện công, phải uống vào khi bắt đầu thực tập. Có lẽ đây là lúc ta nên uống nó.

Chàng uống mười ba viên thuốc một cách khô khan, chẳng cần nước.

Mười ba viên thuốc qua khỏi yết hầu, xuống đến dạ dày. Triển Mộng Bạch nghe người nóng ra lên, như lửa vừa bốc cháy bên trong.

Mặc cho nhiệt độ bốc cao, chàng ngồi xuống, xếp bằng tròn. Dưới ánh đèn, chàng lật từng trang bí kíp.

Trang thứ nhất, chàng đã đọc rồi, toàn là mấy câu quảng cáo, chàng không cần dừng lại lâu, xem qua trang thứ hai.

Nơi trang thứ hai lại có mấy chữ khoe khoang:

- Lục Dương Thần Công, một môn học siêu thượng, tối hữu danh trong võ lâm, luyện môn công này thuần thực là trở nên vô địch thiên hạ.

Chán nản, chàng xem qua trang thứ ba.

Trên trang sách này, Thiên Hình lão nhân nói đến công hiệu Hỏa Dương Hoàn. Nó là loại thuốc chí dương, rất cần thiết cho người luyện tập môn công chí dương, như Lục Dương Chưởng. Uống một hoàn, cơ thể nóng ran. Uống hai hoàn, cơ thể như bị đốt. Uống quá bốn hoàn, ngũ tạng bị chảy, trong hai khắc thời gian phải chết...

Triển Mộng Bạch giật bắn mình.

Tay chàng run lên, quyển bí kíp rơi xuống nền phòng, gió đêm lòn qua cửa, lật nhẹ từng trang, chừng như cười ngạo cái ngu của chàng.

Tứ chi của chàng nóng ran lên, bắt đầu rời rã, mừng tượng như sừng phù, vừa tê dại, rồi toàn thân phồng lên như sắp sửa nổ tung. Chàng cố gắng bước xuống giường, đến cạnh chiếc bàn, nơi đó có bình trà, bình trà độc.

Đúng vậy, đó là bình trà độc bởi vì Dương Toàn đã ngâm chất Thôi Mộng Thảo vào trong trà.

Đang nóng gặp nước, mà lại thứ thuốc trà thơm thì dù có lịnh cấm

nghiêm ngặt đến đâu, người ta cũng uống.

Triển Mộng Bạch bưng nguyên bình, kè vào miệng, tu liền một hơi dài, cạn trọn dung tích nước.

Dương Toàn về phòng, bình tâm lắng tai nghe động tĩnh một lúc lâu, nhưng không nghe gì cả.

Không có động tĩnh gì lạ, thì y phải lấy làm lạ, vì y đang chờ một sự lạ xảy ra, mà y chắc chắn là phải xảy ra.

Y nhẹ bước tiến đến bên ngoài cửa sổ của gian phòng Triển Mộng Bạch.

Y đến đúng lúc Triển Mộng Bạch nâng bình trà lên, ngậm vòi mà tu.

Dĩ nhiên, y phải mừng, bình sanh đây là lần thứ nhất y mừng lớn.

Như thế y chỉ còn phải chờ. Chờ chất độc ngấm vào cơ thể của Triển Mộng Bạch.

Lập tức, y rón rén trở về phòng, yên trí làm một giấc dài đến sáng.

Sáng ra, sẽ có người đến gõ cửa phòng báo tin là bạn đồng hành của y đã chết. Y cần gì phải theo dõi từng phút dây cái chết xâm nhập vào người Triển Mộng Bạch?

Triển Mộng Bạch chết! Một vòm trời tươi sáng hiện ra trước mặt y, bao nhiêu huy hoàng chờ đón y.

Với niềm vui đó, y thiếp đi lúc nào, chính y cũng chẳng rõ.

Trong giấc ngủ, y có gặp mộng đẹp chăng? Chỉ biết y đã ngủ một giấc say nồng, và đang lúc say nồng đó, y giật mình tỉnh giấc bởi có tiếng đập cửa phòng ầm ầm.

Lập tức y nhảy xuống giường, y định ninh là người ta đến báo cáo với y cái chết của Triển Mộng Bạch.

Tay vừa vặn chốt cửa, cánh cửa hé ra, y vội hỏi:

- Ai thế? Cái gì thế?

Và y cũng vừa kịp thấy Triển Mộng Bạch bước gấp vào phòng y.

Dương Toàn chết sững.

Y kinh hãi đến thừ người, rồi thăm nghĩ:

- Thật là hắn đây sao? Hay ta gặp quỷ? Hắn hiện hồn về đòi ta đền mạng chăng?

Y nghe đôi gối nhũn lại, không còn kiềm vỮng được toàn thân, bắt buộc y phải lùi, lùi mãi đến chiếc ghế, rồi buông mình xuống đó, kêu một tiếng phịch.

Triển Mộng Bạch bước theo, nghiêng mình trước Dương Toàn, vòng tay rất kỹ, giọng vô cùng trịnh trọng:

- Đa tạ đại ca cho một bình trà...

Dương Toàn nghe toát mồ hôi lạnh rịn dài xương sống, vừa khoát tay, vừa rối rít:

- Không! Không! Nào phải ngu huynh! Không phải đâu nhị đệ Ơi!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Rõ ràng là đại ca bỏ vào bình trà một chất linh dược, sao bây giờ lại dấu diếm tiểu đệ?

Đại ca thật thích làm chuyện bất ngờ thích thú!

Dương Toàn run giọng:

- Dược... thảo... đó... chẳng phải ngu huynh...

Triển Mộng Bạch chậm rãi:

- Dược thảo tuy không phải là vật của đại ca, song chính đại ca mang bình trà đến cho đệ.

Dương Toàn bồng gằng giọng:

- Nhị đệ..... muốn gì?

Triển Mộng Bạch cười sang sảng:

- Tiểu đệ muốn nói rằng, nếu không có dược thảo của đại ca thì tiểu đệ đã chết rồi! Xin đại ca ngồi đó, cho tiểu đệ lạy tạ Ờn.

Chàng lạy liền, lạy thật sự.

Dương Toàn nửa sợ hãi, nửa nghi ngờ, đưa tay quệt vội mấy giọt mồ hôi còn rịn nơi trán, trở mắt nhìn Triển Mộng Bạch:

- Nhị đệ nói gì?...

Triển Mộng Bạch đứng lên, thở dài:

- Bởi nhất thời lơ mãng, không xem kĩ cách chỉ dẫn, nên đệ uống trọn mười ba viên Hỏa Dương Hoàn, đáng lý ra phải bị lửa nội tâm đốt mà chết...

Dương Toàn chụp thành ghế, nắm cứng. Thành ghế bằng gỗ tường chừng có thể nát như dưới áp lực của y.

Y run giọng hỏi:

- Rồi sau đó?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Tiểu đệ nghe toàn thân bốc lửa, cảm chắc là phải chết. Ngờ đâu trong cơn khát, tiểu đệ nốc trọn bình trà của đại ca. Không đầy một khắc thời gian sau, nhiệt độ trong người xuống liền. Xuống rất nhanh, tiểu đệ không còn nghe đau đớn khó chịu như trước nữa. Tiểu đệ nghĩ là trong bình trà đại ca có để một thứ dược thảo nào đó. Và thứ dược thảo đó có năng lực giải trừ cái nóng trong người.

Chàng cười lớn hơn một chút, tiếp luôn:

- Đại ca lại cứu mạng tiểu đệ một lần nữa! Tiểu đệ không biết làm sao cho xứng với ân trọng.

Dương Toàn mừng tưng bừng bị chàng đánh một quyền vào con tim, và cảm thấy phần dưới chân như sụp xuống.

Khí uất bốc lên, làm y run người, không run vì sợ mà lại run vì tức!

Tuy nhiên, ngoài mặt, y giữ vẻ bình thản, buông gọn:

- Phải!.... Phải!....

Nhưng, những biến đổi nơi thần thái của y, cuối cùng rồi cũng bị Triển Mộng Bạch phát giác, dù y cố giữ bình tĩnh.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Đại ca sao thế?

Dương Toàn trầm nghĩ:

- Phải lắm! Ta cho rằng phải, làm sao người hiểu được cái ý của ta? Thôi Mộng Thảo là một loại cỏ có tánh khí cực âm, cực hàn. Người thường uống vào là máu giá lạnh, mạch ngừng, chết không kịp trở. Không có cách nào cứu giải được. Ai ngờ trong tình trạng của người, Thôi Mộng Thảo lại biến thành linh dược, chẳng những không làm chết, mà trái lại cứu sống người! Trời ơi! Ta khổ tâm tìm được một phương tiện giết người, bây giờ chính phương tiện đó lại cứu người! Giá như không có Thôi Mộng Thảo thì bây giờ người đã là một oan hồn quỷ rồi! Thiệt là tức đến chết!

Càng nghĩ, hấn càng tức, khí tức càng bốc lên.

Bất giác, y dậm chân, đấm ngực, suýt bật khóc.

Triển Mộng Bạch chụp hai đầu vai của Dương Toàn, vừa lắc vừa gọi:

- Đại ca!.... Đại ca!....

Dương Toàn cơ hồ phát điên lên, nhưng phải cười:

- Ngu huynh... ngu huynh cao hứng quá!

Y vụt cười khan, cười để phát tiết khí uất trong người.

Tức quá, y cố dần qua một lúc, song không dần nổi, cuối cùng y hét lên một tiếng lớn, rồi ngã xuống hôn mê ngay.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, hấp tấp nâng y lên, mang y đến giường.

Chàng cảm kích vô cùng, trầm nghĩ:

- Đại ca vì quá lo cho ta mà sinh bệnh!

Sáng sớm hôm sau, họ rời khách sạn, tiếp tục hành trình. Dương Toàn ra đi, với niềm sầu muộn nặng hơn hành trang.

Hắn thấy Triển Mộng Bạch thần tình linh hoạt hơn ngày thường gấp năm, gấp mười lần.

Lòng hấn quặn đau từng cơn, tuy nhiên hấn vẫn phải cố gắng cười nói với Triển Mộng Bạch.

Hắn cần giả vờ khéo, hấn muốn đánh tan mọi niềm nghi ngờ nơi Triển Mộng Bạch.

Hắn sợ nhất là Triển Mộng Bạch nghi ngờ.

Cả hai qua khỏi vùng Hưng Hải, chỉ còn cách một đồng cỏ nữa là đến Tây Ninh, thủ phủ của vùng Thanh Hải.

Lòng đang tràn ngập niềm vui, gặp khoảng trời khoáng đãng, mênh

mông, Triển Mộng Bạch thích thú vô cùng.

Rồi họ cứ đi, đi mãi đến thị thành, vào thị thành rồi, hoàng hôn đã xuống mà Triển Mộng Bạch vẫn còn nắm tay Dương Toàn la cà khắp các đường phố.

Chàng vào một cửa hàng, mua một đôi giày da có gắn lông, toan lấy tiền trả, chợt nghe tiếng pháo trúc nổ rất gần. Bất giác động tính hiếu kỳ, chàng nhìn về hướng đó, thấy lối nhỏ người quanh những tế phẩm tam sanh.

Chàng mỉm cười, thầm nghĩ:

- Thế ra, hôm nay là một ngày cúng tế chi đó của người địa phương.

Ta hãy đến xem, coi họ thờ vị thần gì đó.

Trong thoáng mắt, chàng đã đến nơi đó.

Bên trong nhà, có kê một chiếc bàn. Trên bàn có tế phẩm, nhang đèn. Trước bàn có nhiều người đang quỳ lạy.

Trên bàn chẳng có tượng phật, thánh, thần gì cả, chỉ có một bài vị thôi.

Trông thấy bài vị đó, Triển Mộng Bạch kinh hãi.

Bài vị có mấy chữ:

- Tái sanh ân công Triển Mộng Bạch trường sanh bất lão chi vị!

Triển Mộng Bạch cho là mắt chàng đã hoa, bởi hoàng hôn đã xuống nên chàng không trông rõ những chữ qua ánh đèn mờ mờ.

Chàng đọc lại một lần nữa.

Thấy rõ lượt thứ hai, chàng vẫn chưa chịu tin, vội quay đầu sang

Dương Toàn hỏi:

- Đại ca có đọc thấy mấy chữ nơi bài vị chẳng?

Chính Dương Toàn cũng kinh dị không ít.

Hắn nắm chéo áo của Triển Mộng Bạch giật khế, thấp giọng bảo:

- Đừng làm kinh động đến họ, chúng ta tìm cách hỏi thì sẽ hiểu.

Cả hai trở lại chỗ bán giày vì người bán giày biết nói tiếng Hán.

Dương Toàn đưa y ra ngoài xa xa, hỏi:

- Dám mong đại ca cho biết, nơi đó người ta đang làm gì thế?

Người ấy thờ dài:

- Sự việc dài dòng lắm...

Triển Mộng Bạch nóng nảy giục:

- Thì huynh dài cứ vắn tắt, bằng một vài câu bọn này cũng có thể hiểu được mà!

Người ấy nhìn chàng, cái nhìn có vẻ kỳ quái, và thốt:

- Người trong nhà đó, tưởng đã chết, nhưng may được vị tướng công họ Triển cứu mạng.

Đại khái là như vậy đó.

Dương Toàn cười lớn:

- Vắn tắt cũng vừa phải thôi chứ, đại ca! Đại ca tóm gọn như vậy, có trời mới hiểu nổi!

Người bán giày cười hì hì:

- Thực ra, tôi chẳng biết gì cho rõ lắm. Bất quá tôi nghe người ta nói rằng, trong đêm vừa rồi Triễn Mộng Bạch đã làm lắm chuyện hay. Nếu các vị đi tới nữa, thì các vị sẽ thấy còn vô số nhà nữa cũng đặt bàn cúng tế, cũng viết trường sanh lộc vị, khấn cầu cho Triễn Mộng Bạch như vậy. Các vị hỏi họ, họ sẽ giải thích rành hơn.

Triễn Mộng Bạch trao đổi ánh mắt với Dương Toàn, rồi buông gọn lời cảm tạ, cùng Dương Toàn đi tới nữa.

Đúng như lời của người bán giày, có thêm mấy nhà kê bàn hương án, đặt sanh vị khấn cầu cho Triễn Mộng Bạch.

Chàng hỏi, thì người ta cũng cho biết đại khái như người bán giày đã nói. Họ nhờ Triễn Mộng Bạch cứu nạn trong cơn nguy ngập, không biết làm sao đáp ơn, nên cầu trời khấn phật ban phúc cho ân nhân. Có người, thấy Triễn Mộng Bạch hỏi hăng nhiều quá, liền hỏi lại:

- Hai vị là bằng hữu của Triễn ân công à? Phải chăng hai vị định tìm Triễn ân công?

Dương Toàn gật đầu:

- Phải đó, chúng tôi là bằng hữu của một vị tướng công họ Triễn. Chỉ có điều không rõ Triễn ân công của các vị có phải là Triễn tướng công bằng hữu của chúng tôi hay không?

Các vị thấy hình dung của Triễn ân công ra sao?

Người đối thoại nghe nói họ là bằng hữu của Triễn Mộng Bạch, liền sửa thái độ hết sức cung kính đáp:

- Triễn ân công là một vị thiếu niên công tử...

Triễn Mộng Bạch chặn lời:

- Có giống tôi đây hay chăng?

Người đó quan sát chàng một chút, cười nhẹ, đáp:

- Không dấu chi các vị. Ở đây, chẳng có ai thấy rõ ràng mặt mày Triễn ân công cả. Bất quá chỉ có thể ước độ là người vào khoảng trạc thanh thiếu niên vậy thôi.

Triễn Mộng Bạch thất vọng, "à" lên một tiếng nặng nề, từ giả người đó ra đi.

Đi được mấy bước, Triễn Mộng Bạch thở dài:

- Trên giang hồ, mạo danh mà làm việc ác là sự rất thường. Chứ mạo danh mà làm việc thiện thì bình sanh tiểu đệ chưa từng nghe nói tới. Đúng là một quái sự!

Dương Toàn đáp:

- Biết đâu chẳng có một người đồng họ, đồng tên với nhị đệ?
Họ đi như thế, bắt đầu từ góc Nam thị thành, một lúc sau họ đến góc Bắc.

Đột nhiên, Triển Mộng Bạch bước gấp hơn trước.

Dương Toàn vội hỏi:

- Nhị đệ muốn làm mấy chén phải không?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đúng vậy, đại ca.

Họ tìm một ngôi tửu quán, phảng phất có cái vẽ do người Hán khai thác.

Triển Mộng Bạch cứ gặm đầu, ăn uống. Còn Dương Toàn thì luôn luôn nhìn tả, nhìn hữu, chừng như để quan sát từng thực khách một. Hoặc giả tìm hiểu chủ nhân ngôi quán là con người như thế nào.

Trong khi đó, tiếng vó ngựa từ đâu vọng đến, một phút sau lại dừng ở bên ngoài tửu quán.

Ngựa dừng, người vào.

Có đến bốn người vào.

Người, là những hán tử với cái dáng phong trần dày dặn, vận y phục theo người Tạng.

Bốn người đó đảo mắt bắn linh quang về phía Dương Toàn và Triển Mộng Bạch.

Nhưng họ chỉ thấy rõ Dương Toàn, còn Triển Mộng Bạch thì cúi đầu ăn, không lưu ý đến họ.

Một lúc lâu, bốn người đó nốc khá nhiều rượu rồi. Rượu vào là ý buông lời, lời phải ra.

Họ cười nói to dần, cuối cùng gần như hét vào tai nhau, cười vào mặt nhau, không còn dè dặt gì nữa.

Chừng như quanh họ là sa mạc, hoặc giữa cõi trần ai này, chỉ có họ là đáng kể, còn ra thì là cỏ, là rác...

Bỗng, một người vỗ bàn kêu bốp một tiếng, đoạn oang oang giọng thốt:

- Nghe nói cái gã Triển Mộng Bạch đó là con trai của Triển Hóa Vũ tại đất Hàng Châu.

Không ngờ gã ta lại làm điều tội tệ như vậy. Phàm là con người, chẳng một ai hành động như gã.

Triển Mộng Bạch giật mình, chưa kịp nói gì thì một người nữa mắng tiếp:

- Triển Hóa Vũ là bậc đại anh hùng! Không ngờ lão ta sanh ra cái thứ con cầu trệ như vậy!

Dương Toàn biến sắc, âm thầm đặt tay lên tay Triển Mộng Bạch,

đoạn trầm giọng hỏi:

- Có phải các vị mắng Triền Mộng Bạch tại đất Hàng Châu chẳng?
Người vừa mắng đó, nhìn Dương Toàn một thoáng, rồi buông gọn:

- Chứ còn ai nữa? Chúng ta mắng tiểu tử đó!

Người ấy, có thân vóc cao lớn, mặt tía, xem cũng có oai vũ lắm.

Dương Toàn cau mày:

- Các vị có nhận ra họ Triền chẳng?

Đại hán áo tía cười lạnh:

- Cái thứ chó mà đó, ai nhận ra mà làm gì!

Dương Toàn gằn giọng:

- Đã không quen biết. Sao các vị lại mắng người ta?

Đại hán áo tía hừ một tiếng:

- Bốn anh em chúng ta, dọc đường dài qua Triết Công Đa, vượt A
Lục Khắc, theo dòng Hoàng Hà, trải luôn mấy địa phương nữa, bất
cứ nơi nào bọn ta đi ngang, cũng đều nghe nói là Triền Mộng Bạch
có gây một vài huyết án nơi đó...

Triền Mộng Bạch bốc bừng khí giận, nhưng còn dằn lòng, hỏi:

- Huyết án gì?

Trong thâm tâm, chàng biết rõ đã có kẻ nào đó mạo danh chàng mà
hành động.

Đại hán mặt tía hừ một tiếng, lớn hơn trước:

- Huyết án gì? Ha! Hừ! Hừ! Gian dâm, sát nhân, cướp giết, trộm cắp,
gã chẳng chứa một hành động đê tiện nào mà không làm.

Máu nóng nơi người Triền Mộng Bạch sôi lên cao độ, tuy nhiên
chàng chưa vội nói gì thì một tiếng lạnh lùng vang lên:

- Sao người biết hắn làm những việc như vậy?

Đại hán áo tía nổi giận:

- Thi hành xong thủ đoạn tàn ác, gã lưu lại tánh danh. Việc ác của gã
quá nhiều, chừng như gã cần làm ác như người ta cần cơm ngày hai
lượt vậy! Anh em ta, nếu gặp gã, sẽ lập tức hạ sát gã, nhất định phải
trừ diệt gã!

Tiếng hỏi đại hán vang ra từ một cái bàn kê nơi góc phòng ăn của
tửu quán.

Từ nơi góc đó, một thiếu niên cao người đứng lên, mặt phừng lửa
giận, thốt oang oang:

- Thiếu gia từ Cam Túc đến đây, dọc đường chỉ nghe thiên hạ tán
tụng Triền Mộng Bạch về hành vi nghĩa hiệp. Chẳng lẽ y có thuật
phân thân, tự mình vừa từ Đông lại, mà cũng vừa từ Tây đến?

Đại hán mặt tía vỗ bàn, hét lớn:

- Tiểu tử, người là con là cháu chi của Triền Mộng Bạch phải không?

Triển Mộng Bạch giết người cướp của, có phải là để báo hận cho người, để chia tài vật cho người chăng?

Người đã thọ lãnh của gã bao nhiêu tiền mà người làm cái việc biện hộ cho gã?

Thiếu niên mắng:

- Câm ngay!

Đại hán mặt tía quát:

- Người bảo ai câm?

Thiếu niên gằng từng tiếng:

- Ta bảo kẻ khốn nạn, có mắt không trông. Là người đó! Người hãy khép cái mồm chó lại cho ta nhờ!

Biết là sắp có cuộc đánh nhau, và chắc chắn là cuộc đánh tóe lửa, các thực khách rút lui dần dần.

Lạ lùng thay, ai rời khỏi tửu quán mặc ai, bọn người làm trong quán vẫn thản nhiên, không hề đòi tiền, không hề kéo lại.

Triển Mộng Bạch vừa tức giận, vừa buồn cười. Song phương mắng nhau, tuy chàng là người trong cuộc mà nghiêm nhiên lại trở thành người ngoài cuộc.

Kỳ quái hơn nữa là chàng không nhận ra thiếu niên bên vực chàng.

Thiếu niên ấn tay xuống bàn, tung bỗng mình lên trên không.

Bốn đại hán cũng lập tức đứng lên. Đại hán mặt tía nhún chân bay ngang qua mặt bàn, đồng thời mắng:

- Tiểu tử, nếu muốn chết thì lại đây!

Để lấy oai, hắn tung một ngọn cước, bắn bay chiếc bàn trước mặt.

Bàn cuốn ghế theo, đổ ầm ầm. Dĩ nhiên những gì trên mặt bàn cũng phải bay tung tóe, bát đĩa rơi, bát kê loảng soảng.

Bọn người làm của tửu quán vẫn điềm nhiên. Một tên đưa bàn tay, co ngón đếm:

- Bốn cái bàn, sáu chiếc ghế, mười cái đĩa, mười cái chén... Bàn một lượng, ghế nửa lượng, đĩa chén năm lượng một chục. Vị chi mười bảy lượng...

Hắn còn đếm nữa, trong khi hắn đếm, viên quản lý lấy bút ghi chép theo tiếng đếm của hắn.

Đại hán mặt tía hét:

- Đếm kỹ, biên chép kỹ đi, bao nhiêu lão gia sẽ đền cho!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 27

Cục Diện Đảo Diên

Bốn đại hán lại chụp một chiếc bàn. Mỗi người bẻ một chân, cầm tay thay vũ khí, đưa tay phanh ngực ra, bày lông xoắn dọn, đen sì mọc loạn.

Tên tiểu nhị lại đếm:

- Thêm một chiếc bàn nữa, thêm một lượng nữa!

Viên quản lý lại ghi chép.

Thiếu niên vén tà áo lên, nhẹ nhàng lướt tới, cười lạnh một tiếng:

- Đúng là những con thiêu thân, thấy lửa là nhào đến. Gặp thiếu gia rồi, ta cầm như các người yếu thọ.

Đại hán mặt tía hét:

- Chính người yếu thọ thì có!

Hắn vung chiếc chân bàn đánh tới. Mục tiêu của hắn là đầu của thiếu niên.

Một đại hán khác, mắt to, vọt ngang chân bàn, qua hông thiếu niên.

Thiếu niên chưa kịp phản công, Triển Mộng Bạch đã phi thân đến nơi, án trước mặt thiếu niên, quát:

- Các vị muốn động thụ thì cứ động thủ với tại hạ đây!

Hai tay cùng bay ra, hai tay khoát nửa vòng, chụp vào mạch môn hai đại hán.

Thiếu niên cao người cười vang:

- Thủ pháp hay quá! Thế là ta có viện thủ rồi!

Y hoành thân qua một bên, vọt tới, tung một chưởng vào ngực đại hán thứ ba.

Đại hán thứ ba rú lên một tiếng, nhào ngang qua một mặt bàn, rơi xuống nền, lộn đi mấy vòng, đến cạnh Dương Toàn.

Dương Toàn từ lúc đầu cứ cười mỉm, bây giờ vươn tay xuống, nắm tóc đại hán đó, nhất bổng lên, đưa tay kia tát vào mặt đại hán bốn lượt, mắg:

- Cái mồm của người có chịu khép lại hay không?

Y tung luôn một ngọn cước, bắn đại hán đó bay đi khá xa, rơi xuống, kêu một tiếng bịch.

Khổ cho đại hán, hắn lại rơi đúng trên mặt một chiếc bàn của bọn thực khách ăn uống dở dang đã bỏ đó mà đi, không thanh toán tiền nong, chén đĩa bị hắn đè, nát vụn.

Tên tiểu nhị lại đếm:

- Bàn đó, có tất cả năm cái đĩa, năm cái chén, trị giá ba lượng!
Viên quản lý lại ghi chép.
Bên kia, hai đại hán tránh được cái chụp tay của Triển Mộng Bạch.
Đại hán mặt tía vung chiếc chân bàn thay đao, đánh ra đao pháp Lục Hạp, trên một chiêu Tuyết Hoa Cái Đỉnh, dưới một chiêu Lão Thọ Bàn Căn, hấn đánh cũng khá linh diệu.
Triển Mộng Bạch lạnh lùng nhìn hấn múa may một lúc, đoạn cất chân tả lên, quét nhẹ qua, rồi móc lại.
Đại hán mất thăng bằng, ngã nhào.
Thiếu niên bật cười hắc hắc:
- Đúng là một con chó ăn vụng bột!
Y chụp tóc đại hán mặt tía, nhấc bổng lên cao, học đúng cách thức của Dương Toàn, tát tay vào mặt hấn bốn lượt.
Y tát tay khá mạnh, đại hán mặt trước tía nay biến thành hồng, máu miệng phun ra, vấy quanh mồm, lan ra má...
Còn một đại hán khác, cũng bị Triển Mộng Bạch đá bay đi, chạm vào mặt bàn, bàn ngã, chén bát đổ kêu loảng xoảng.
Tên tiểu nhị lại đếm, tính giá tiền, viên quản lý lại phải ghi chép.
Đại hán cuối cùng chưa bị hạ, là gã có đôi mắt to, lại nhào về phía Triển Mộng Bạch.
Hấn vung tay luôn, chiếc chân bàn thoát tả thoát hữu, đánh tới tấp vào mình Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch tức giận thật, song không nỡ làm tổn thương nặng mấy tên lỗ mãng đó, chỉ khoa tay lên, thừa thế chụp chiếc chân bàn.
Đại hán mắt to quát:
- Buông tay!
Hấn rùng mình xuống, dùng lực rút lại.
Nhưng, chiếc chân bàn như dính liền vào hòn núi, hấn làm sao giật trốc gốc một hòn núi?
Hấn níu, kéo, giật, mặt hấn bừng đỏ, gân nổi vòng, thớ thịt cuộn lên, hấn có cái tư thế một con thạch sùng đang cố đẩy ngã một chiếc trụ đá.
Triển Mộng Bạch cười nhẹ:
- Bay!
Chàng đẩy nhẹ tay tới một chút, bàn tay hơi ấn xuống, nhắc chiếc chân bàn lên.
Đại hán mắt to bị bắn dội lại, rơi xuống chỗ đại hán mặt tía vừa rơi.
Bàn lại ngã, chén bát lại vỡ, tiểu nhị đếm tính tiền, quản lý ghi chép.
Đại hán mặt tía hất mạnh đại hán mắt to qua một bên, vùng đứng lên, rút thanh đao nhọn trong mình ra.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Chưa ngán à!

Đại hán mặt tía quát lớn:

- Lão gia quyết liều mạng với người!

Hắn vọt tới liền.

Triển Mộng Bạch lách mình qua một bên, hoành tay chặt xuống vai tả của hắn.

Dương Toàn chụp vào đại hán mắt to, nâng bổng lên cao, quát:

- Đi đi!

Y vung tay, quăng đại hán ra xa.

Hai đại hán kia bị tát tay, mặt mày sưng vù, cố gắng chỗi tay đứng lên.

Thiếu niên cao cười lạnh:

- Muốn lãnh đòn nữa phải không?

Y cất một chân lên, chân đó chưa co lại, hai đại hán đã hoảng hồn, quay mình chạy đi như bay.

Đại hán mặt tía bị Triển Mộng Bạch chặt tay xuống vai ngã nhào lăn đi mấy vòng, đến khung cửa quán, nơi đó có ba đồng bạn đang chờ, dìu hắn lên ngựa.

Khi Triển Mộng Bạch bước theo ra ngoài, thì cả bốn người đã giục ngựa chạy đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên cao gật gù, cười hì hì:

- Khoái! Đánh một phen, thật sướng tay!

Triển Mộng Bạch quay mình lại, điểm nụ cười:

- Đa tạ huynh đài xuất thủ...

Thiếu niên vận y phục hoa lệ vô cùng, nhân phẩm lại thanh nhã, chừng như chàng có phần nào lưu luyến.

Thiếu niên cao cười to hơn một chút:

- Huynh đài giúp tại hạ trừng trị chúng, tại hạ bớt tức uất, lẽ ra tại hạ cảm tạ huynh đài chứ, tại sao huynh đài lại cảm tạ ngược tại hạ!

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Theo đạo lý thì tại hạ phải cảm tạ huynh đài.

Thiếu niên trố mắt:

- Tại sao?

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Vì tại hạ là Triển Mộng Bạch.

Thiếu niên sửng sò.

Y lặng người quan sát Triển Mộng Bạch, để ý đến những nét nhỏ trên người chàng.

Trong khi đó, Dương Toàn lấy bạc đèn chỗ thiệt hại cho chủ quán.

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Tiểu đệ phá hoại, đại ca đền thiệt hại! Thế là đại ca lỗ nặng!

Dương Toàn cũng cười vang:

- Đúng lắm! Tiểu đệ sưng tay, nhưng cái hầu bao của ngu huynh chịu khổ! Cho nên ngu ca khấn nguyện với thần linh cầu cho tiểu đệ từ nay bớt đánh nhau, có vậy hầu bao của ngu ca mới bớt khổ!

Thiếu niên cao sững sờ một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên không bật cười cuồng dại, cười một lúc, rồi thốt:

- Hay! Hay quá! Thế ra các hạ là Triển Mộng Bạch! Việc đâu lại xáo diệu như thế này!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Quý tách cao danh của huynh đài là chi?

Thiếu niên cao lại cười vang:

- Tách danh của tiểu đệ, sớm muộn gì rồi huynh đài cũng sẽ biết, tiểu đệ chỉ mong huynh đài đừng quên là hôm nay tiểu đệ có đám đá với huynh đài!

Y vẫy tay, điểm nụ cười, quay mình vọt ra ngoài cửa quán.

Triển Mộng Bạch thờ người nhìn theo bóng thiếu niên, chàng nhớ lại thực tế, cất tiếng gọi gấp:

- Huynh đài chậm một chút!

Nhưng thiếu niên đã biến mất dạng rồi.

Dương Toàn cau mày lẩm nhẩm:

- Hành động của thiếu niên đó kỳ quái quá chừng!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Hắn gây mơ hồ cho tiểu đệ vô cùng! Hắn còn nhỏ tuổi mà võ công rất cao, hẳn là hắn có lai lịch đáng nể lắm!

Dương Toàn cười nhẹ:

- Lai lịch của hắn như thế nào, mặc hắn, chỉ cần biết là hắn có tiếp trợ nhị đệ ít nhiều vậy thôi. Cái điều đáng cho chúng ta cảm hận, là có kẻ mạo danh nhị đệ, làm những điều bại hoại! Không biết kẻ đó là ai?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Một người từ Đông sang Tây mạo danh làm việc thiện, một người khác từ Tây sang Đông mạo danh làm việc ác! Đúng là một sự kiện kỳ quái!

Chàng xúc động tâm linh, tiếp luôn:

- Cứ theo tình huống hôm nay, thì có thể là hai người đó cùng đến thành Hồng Hải này rồi vậy, đại ca!

Dương Toàn trầm ngâm một chút:

- Mà nhị đệ có đoán ra họ là những ai chẳng?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Giết chết tiểu đệ cũng chịu thôi, chẳng làm sao đoán được họ là những ai!

Phòng ăn của tiểu quán trải qua cuộc chiến ác liệt đó, tàn tích còn ngổn ngang, bừa bãi, trông chán chường quá, cả hai thấy no nang, chẳng còn muốn gọi bữa ăn khác, họ cũng chẳng buồn lưu lại đó nghĩ đêm, vội bước ra đường.

Ra đến đường cái, họ lại phải một phen kinh ngạc.

Bao nhiêu đèn đuốc của các dải phố đều tắt hết, mà du khách cũng bỏ đường, vào lều đứng dưới mấy hàng ba.

Thành phố đang nhiệt náo tưng bừng đó vụt trở nên trầm tịch u tối như cảnh chết.

Lạ lùng hơn nữa, ai vào nhà kịp thì vào, ai không vào kịp thì đứng đó, đầu cúi, tay buông thõng.

Trong cảnh nhốn nháo của những khách du hành tìm chỗ nấp đứng.

Triển Mộng Bạch nhận ra hai dáng quen quen.

Hai dáng quen đó là một nam một nữ, mà nam thì mừng tượng Kim Diện Thiên Vương Lý Quán Anh.

Có cái chi đáng mừng hơn là tha hương ngộ cố tri?

Bất giác Triển Mộng Bạch gọi to:

- Lý huynh! Lý huynh! Lý Quán Anh...

Nhưng, Lý Quán Anh nghe gọi, chừng như kinh hãi, không dám ngẩng đầu, vội vãi lùi nữ nhân bên cạnh, lùi lại sau, biến vào bóng tối. Triển Mộng Bạch sửng sốt, toan gọi tiếp, đồng thời cũng muốn đuổi theo.

Bỗng, có người bên cạnh, nạt khế:

- Đức Lạt Ma sắp đến nơi, mọi người đều im thin thít, sao người dám gây chuyện huyền náo?

Đúng lúc đó, nơi đầu đường, một toán người xuất hiện, hiển nhiên đó là một đội Lạt Ma, vận áo vàng. Họ gồm hơn mười người, chân bước rất êm.

Người đứng hai bên đường đã cúi đầu rồi, bây giờ lại cúi thấp hơn.

Nơi đây, thần quyền rất mạnh, người Tạng xem các vị Lạt Ma như Phật sống.

Không thể làm khác hơn, Triển Mộng Bạch trong cái cảnh đáo xú tùy phong, nhập gia tùy tục, cũng phải cúi đầu, xui tay như mọi người.

Đội Lạt Ma bước rất nhanh, thoáng mắt đã đi qua trọn con đường.

Vắng bóng Lạt Ma rồi, đèn cháy, người cười nói đi đứng lên, cảnh nhiệt náo bừng dậy như trước.

Dương Toàn kéo tay một người bên cạnh, cung cung kính kính hỏi:

- Đại ca có biết các vị cao tăng đó từ đâu đến chẳng? Và họ sẽ đi về đâu?

Người kia đáp:

- Các vị hoặc phạt đó từ Đô Lan Tự đến, nghe nói họ định đi vào Trung Nguyên.

Dương Toàn lấy làm lạ:

- Vào Trung Nguyên? Để làm gì chứ?

Người đó nhìn tả, nhìn hữu đoạn thấp giọng tiếp:

- Chẳng như, vì cái việc năm xưa, xảy ra tại Tháp Nhĩ Tự gì đó. Các vị ấy định làm một cuộc điều tra..

Dương Toàn à một tiếng, đôi mắt chớp chớp.

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt, nhè nhè kếp tay Dương Toàn, thì thầm:

- Thì ra các vị Lạt Ma đó, vì cái việc Tình Nhân Tiến mà vào Trung Nguyên.

Dương Toàn lại chớp mắt hỏi:

- Tại sao nhị đệ biết?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Nhị thúc phụ của tiểu đệ là Ngụy Tử Vân, mất mạng trong chiến dịch Tháp Nhĩ Tự, làm sao đệ không biết?

Bỗng, từ trong đám đông, một bàn tay tả vươn tới, nhanh như chớp chụp cổ tay chàng.

Triển Mộng Bạch không kịp đề phòng, nên chẳng tránh kịp.

Chàng nạt khẽ:

- Ai?

Một người có hàm râu quăn dợn mọc loạn đến nửa phần má, mặt lớn, mắt sâu. Đôi mắt chiếu xanh như hai hạt kim cương to, vận áo gấm, vừa vệt đám đông lướt tới, vừa quát:

- Thì ra là người!

Triển Mộng Bạch thoáng biến sắc, cũng buông nhanh:

- Thì ra là người!

Đại hán áo gấm cao giọng:

- Chính người gọi Lý Quán Anh?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Ta gọi đấy!

Đại hán áo gấm trầm gương mặt:

- Hắn ở đâu?

Triển Mộng Bạch chưa kịp nói gì, Dương Toàn cất giọng lạnh:

- Các hạ buông tay đi chứ, rồi muốn nói gì thì nói!

Chẳng rõ vô tình hay cố ý, khẽ phát bàn tay phốt ngang qua, bàn tay

lại nhắm huyết Khúc Trì của đại hán.

Đại hán hấp tấp co tay về, nhưng chưa chịu buông mấy ngón.

Thừa dịp đó, Triển Mộng Bạch xoay tay, chàng thoát dễ dàng cái nắm của đại hán áo gấm.

Đại hán nổi giận, trừng mắt nhìn Dương Toàn, gất:

- Người là ai? Sao lại can thiệp vào việc của lão phu!

Dương Toàn vẫn lạnh lùng:

- Các hạ hãy cho biết tên họ trước đã!

Đại hán áo gấm hét:

- Người không nhận ra lão phu à! Ta là Ngô Thát đây!

Dương Toàn biến sắc mặt kêu lên:

- Thì ra Xuất Sảo Đao Ngô tiên bối!

Ngô Thát nổi giận:

- Võ sảo đao! Chẳng phải xuất sảo đao! Chẳng có võ đao thì làm gì xuất được. Tiểu tử đừng hiểu sai!

Dương Toàn qua phút giây giật mình, lấy lại bình tĩnh, tự giới thiệu:

- Tại hạ là Dương Toàn, môn đệ Ngạo Tiên Cung!

Ngô Thát giật mình, bỗng cười lớn:

- Thế ra người là đệ tử Ngạo Tiên Cung, thảo nào mà người chẳng có thủ pháp khá, can đảm thừa!

Lão day qua Triển Mộng Bạch, tiếp hỏi:

- Lý Quán Anh ở đâu?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Chẳng rõ hán có nghe tại hạ gọi hay chẳng, chỉ thấy hán hồi hả chen vào đám đông, rồi mất dạng!

Ngô Thát hừ một tiếng:

- Thật hay không đó!

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Nếu các hạ không tin được, thì hỏi làm gì?

Ngô Thát sững sờ mất phút rồi dậm chân, hần học:

- Lão phu theo dõi hán từ Quan Nội ra Quan Ngoại, vượt hơn ngàn dặm đường, tưởng là phen này bắt được hán, không ngờ lại vụt!

Từ ngày buông tha Ngô Thát tại nhà của Liễu Đạm Yên, trong khu rừng dâu bên cạnh Thái Hồ, Triển Mộng Bạch không hề biết tin tức về lão ta.

Nghe lão ta hần học như thế, chàng đã đoán ra sự tình đại khái ra sao rồi.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài:

- Cái vị cô nương họ Mạnh đó, quả thật vô tình vô nghĩa đối với tiên bối! Tiên bối còn theo đuổi họ làm chi nữa?

Ngô Thất cảm hận:

- Nếu không tìm chúng, thì khí tức trong người của lão phu làm sao tiêu tan được chứ?

Chẳng lẽ lão phu phải chấp chứa mãi niềm ứ uất đến lúc chui vào đất lạnh?

Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Họ có nhà mà chẳng dám về nhà, họ là người Hán mà chẳng dám sống tại Trung Nguyên, phải hối hả chạy ra Quan Ngoại, như vậy kể cũng quá khổ cho một kiếp người rồi!

Tiền bối nên mở trượng hải mà cho họ đi là hơn!

Ngô Thất biến sắc, rít lên:

- Tốt! Tốt! Người bệnh vực cho chúng, chở che chúng, tìm cách cầu tình cho chúng!

Hừ! Chúng vất vả chạy trốn, dễ thường lão phu không vất vả đuổi theo à? Chúng chạy có đôi, lão phu đuổi cô độc. Chúng còn thính thoảng hú hí với nhau, lão phu thì không có thời gian vào nhà điểm, bất cứ phút giây nào cũng tức uất! Thử hỏi, chúng đáng thương hay lão phu đáng thương chứ? Hừ! Hừ!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ có bệnh vực họ đâu? Chỉ vì...

Ngô Thất lộ vẻ âm đạm:

- Chỉ vì làm sao? Đối với Mạnh Như Tuyết, lão phu tha thiết vô cùng, có thể cho rằng nàng là lẽ sống của lão phu, mất nàng rồi thì lão phu làm sao sống được nữa? Người khác không biết điều đó đã đành, chứ như ngươi, ít nhất ngươi cũng phải biết một vài phần...

Biết chứ, đương nhiên là Triển Mộng Bạch có biết, không nhiều thì ít.

Cái ngày ấy, tại nhà Tàn Sáu Ông, Ngô Thất ba chân bốn cẳng từ phương trời xa mang Mạnh Như Tuyết đến nhờ lão Tàn chữa trị.

Mối tình của lão dành cho Mạnh Như Tuyết quả là thâm trọng!

Gừng càng già càng cay, già càng yêu càng đắm. Người già nào chịu nổi đớn đau do cuộc ly tình!

Chàng gật đầu.

Ngô Thất được thế, càng khổ sở hơn:

- Lão phu đối với nàng như thế, nàng trả lão phu những gì? Nàng dành cho lão phu cái gì chứ? Tuy lão phu không còn trẻ nữa, nhưng vẫn hết sức phục vụ nàng. Không ngờ nàng lại đối xử với lão phu như vậy!

Triển Mộng Bạch còn nhớ rõ, tại khu rừng hôm ấy, Mạnh Như Tuyết có lỗi xử quá phũ phàng. Thái độ của nàng vừa âm trầm vừa tàn khốc. Phàm một người có lương tâm, chẳng khi nào có hành động

trắng trợn như nàng.

Bất giác, chàng thờ dài lượt nữa, lại gật đầu.

Chàng không đáp, chỉ gật đầu qua từng câu nói của Ngô Thắt. Điều đó gây hoang mang nơi Dương Toàn không ít.

Bởi, y làm sao hiểu được những diễn tiến nơi nhà của Liễu Đạm Yên ngày ấy?

Y bỗng điểm một nụ cười, chen vào câu chuyện bằng một câu hỏi:

- Nhị đệ vào Ngô lão tiền bối có cách đối thoại bí mật quá chừng! Nhị đệ có thể cho ngu ca biết sơ lược chăng?

Triển Mộng Bạch lại thờ dài:

- Một khuôn mặt trong nhiều khuôn mặt của ái tình. Đại ca cần biết làm chi? Bởi nó thường quá, ngàn xưa có, ngàn sau có, bất cứ nơi nào cũng có! Ở mọi giai tầng xã hội đều có!

Chàng không nói, nhưng Ngô Thắt nhếch nụ cười thâm, rồi cao giọng cảm hờn:

- Người giữ bí mật cho lão phu, chứ lão phu cần phải phát tiết niềm oán hận chất chứa nặng nề nhiều ngày tháng rồi. Lão phu đang tìm người để trút nỗi tâm sự đây! Nếu Dương huynh đài sẵn sàng nghe, thì chính lão phu phải cảm tạ ngược lại Dương huynh đệ đó!

Dương Toàn tự trách mình sao quá lắm chuyện, trầm ngâm một chút:

- Đầu đường góc chợ, chẳng phải là nơi chúng ta nói chuyện tâm tình.

Ngô Thắt vội chụp tay áo của y, vừa lời vừa thốt:

- Khách sạn nơi lão phu tạm ngụ cách đây không xa lắm. Nếu hai vị không bận gì, xin đến đó với lão phu. Chúng ta vừa uống rượu vừa đàm đạo.

Triển Mộng Bạch không biết làm sao hơn, đành phải theo Dương Toàn về nơi trú ngụ của Ngô Thắt.

Về đến đó rồi, Ngô Thắt thuật trọn sự tình cho Dương Toàn nghe, chẳng thiếu một chi tiết nhỏ.

Tội thay cho lão, vừa thuật vừa khóc, khi gào to, khi rầm rức, lúc nức nở, tức tưởi, lúc uất hận căm căm.

Lão thuật câu chuyện tình thông thường của lão nhưng lão lại phát biểu trọn vẹn hình thù của bảy tính mừng giận, thương ghét, vui buồn, mong muốn.

Ngồi mà nghe một việc mình đã hiểu rồi, dù ai cũng thế, có phần nào chán. Triển Mộng Bạch để cho Dương Toàn theo dõi câu chuyện, chàng bước ra ngoài phòng, đứng tại hành lang, nhìn trăng sao.

Chàng thầm nghĩ:

- Lý Quán Anh thẳng đường từ Quan Nội đến đây, trong vài hôm là hẳn có mặt tại địa phương này. Thế thì cái người mạo danh ta mà hành sự, phải chăng là hắn?

Từ sau ngày biết mình lầm, nghi oan cho Triễn Mộng Bạch, Lý Quán Anh hằng nghĩ ra trăm phương ngàn kế, làm bất cứ việc gì để chuộc tội, giả thuyết đó có thể xác thực lắm.

Triễn Mộng Bạch tuy chưa nắm vững vấn đề, nhưng chàng tin tưởng là mình không đoán sai.

Chàng đi tới đi lui mấy lượt, tâm tư chàng triền miên với trăm ngàn tạp niệm, chợt chàng nhìn thấy cánh cửa bên cạnh phòng của Võ Sảo Dao Ngô Thất hé ra, rồi từ bên trong một bàn tay tuyệt đẹp ló ra theo.

Triễn Mộng Bạch kinh hãi, vội dừng chân lại.

Bàn tay đẹp đó vẫy vẫy về hướng chàng, rõ rệt là người đó đang gọi chàng.

Người đẹp gọi chàng vào phòng? Làm chi?

Chàng hoài nghi, chàng cũng kinh hãi không ít, tự hỏi:

- Ai? Đỗ Quyên? Cung Linh Linh? Tiêu Man Phong? Hay là Tô Siễn Tuyết?...

Cơ hồ chàng kể hết những nữ nhân mà chàng có gặp qua một vài lần, trong tâm tưởng.

Máu sôi lên, mặt đỏ bừng, chàng đi tới.

Đột nhiên, chàng tung một chưởng, đẩy bật cánh cửa mở rộng, đoạn như mũi tên lao, chàng nhảy vọt vào phòng.

Cánh cửa khép lại liền đúng lúc chàng quay mình lại.

Và cùng lúc đó, chàng nhận ra sau khung cửa có hai người. Hai người đó là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.

Chàng không tưởng nổi là cả hai lại trọ Ở một phòng sát vách với Ngô Thất.

Chàng sửng sốt, kinh hãi, suýt buột miệng kêu lên.

Lý Quán Anh suýt nhẹ một tiếng, đoạn điểm một nụ cười, thất giọng thốt:

- Chúng ta cách biệt nhau cũng khá lâu. Từ đó đến nay, Triễn công tử vẫn được mạnh như thường chứ?

Triễn Mộng Bạch chụp tay y thì thầm:

- Lý huynh có biết là... Ngô Thất đang ở phòng bên cạnh đây không?

Lý Quán Anh cười nhẹ:

- Tự nhiên là biết!

Triễn Mộng Bạch khấn trương ra mặt:

- Đã biết, sao Lý huynh còn ở đây?

Mạnh Như Tuyết mỉm cười chen vào:

- Nếu chúng tôi không biết lão ấy ngụ tại đây, thì khi nào lại chịu đến nơi đây? Công tử bảo chúng tôi chạy đi, nếu phải chạy đi thì còn đến đây làm gì trong khi biết rõ là lão ta có mặt bên cạnh!

Triển Mộng Bạch trở mặt:

- Cô nương nói thế... tại hạ chẳng hiểu gì cả! Hai vị sợ lão ấy truy tông mà trốn, trốn từ Quan Nội đến đây, rồi tại sao lại tìm nơi trọ sát bên cạnh lão?

Lý Quán Anh điềm nhiên:

- Ngô Thát là một kẻ vũ phu thô lỗ, nào có tâm cơ gì! Lão cứ tìm đến những nơi xa xôi, cô tịch hoang vắng. Lão tưởng là hễ trốn là phải đến những nơi đó mà trốn. Khi nào lão chịu nhìn những gì trước mắt, tìm toài quanh quẩn cạnh lão?

Triển Mộng Bạch tĩnh ngộ:

- Thì ra là thế! Lý huynh thông minh vô cùng! Kỳ thực, nào phải chỉ một mình Ngô Thát? Trên thế gian này phần đông đều có tánh tìm xa, mà không chịu xét gần. Do đó, dễ sai lầm sơ xuất.

Một ý nghĩ phát sanh, chàng hỏi:

- Tại sao Lý huynh không thừa dịp này, trở về Trung Nguyên cho lão ấy mất hút dấu vết của Lý huynh?

Mạnh Như Tuyết cười hì hì:

- Giả như chúng tôi muốn trốn, thì mười lão cũng chẳng tìm ra. Chỉ vì chúng tôi không muốn lão lọt ngoài tầm mắt của chúng tôi.

Triển Mộng Bạch càng lấy làm kỳ, nhìn sững Mạnh Như Tuyết, lẩm nhẩm:

- Khó hiểu. Khó hiểu quá! Tại hạ chịu thôi...

Lý Quán Anh giải thích:

- Nếu bọn tại hạ không có ý câu dẫn lão ta theo dõi khắp nơi, rồi đã bỏ rơi lão ngoài xa ngàn dặm rồi. Đừng tưởng lão tìm ra tung tích bọn tại hạ, chính là bọn tại hạ nhỡ lão đó, như ngư phủ nhỡ cá vậy!

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Mà tại sao các vị lại làm thế?

Lý Quán Anh đáp:

- Nửa đời người, tại hạ luôn luôn quá cẩn thận, nên chẳng có sự việc gì quá đáng, nếu không nói là sự phi trường, xảy đến cho tại hạ. Hiện tại, hay từ nay trở đi, suốt nửa đời sau, tại hạ muốn được kích thích. Sự kích thích càng mãnh liệt lại càng thích thú. Do đó, mới có cái trò vừa nhử vừa chạy này.

Mạnh Như Tuyết tiếp:

- Cũng như lúc nhỏ, người ta chơi cái trò cút bắt. Một người trốn, một

người tìm bắt. Có khác nhau là ở chỗ, lúc nhỏ, người ta chơi trò để mua vui, còn ngày nay, chúng tôi đùa sanh mạng. Phải biết, kẻ trốn cũng khấn trượng, mà người tìm cũng khấn trượng. Người tìm càng quyết liệt, kẻ trốn càng khấn trượng một cách thích thú!

Triển Mộng Bạch sửng sờ, lẩm nhẩm:

- Đến khi nào cái trò chơi tai hại này mới chấm dứt?

Lý Quán Anh mỉm cười:

- Giả như còn thấy thú, thì tại hạ có thể kéo dài suốt đời. Chỉ sợ rằng một ngày nào đó, lão ta chán nản không truy tầm nữa. Thì thật là mất hứng cho bọn tại hạ.

Mạnh Như Tuyết uyển chuyển nói thêm:

- Nếu công tử có dịp thì cũng nên cùng Tiêu cô nương thử trò này. Bảo đảm là sẽ kích thích vô cùng và chuyện vợ chồng trở nên mặn mà hơn.

Triển Mộng Bạch thù người mà nghe cả hai nói, bình sanh chàng chưa hề nghe và thấy một trò chơi nguy hiểm như vậy.

Chàng thầm nghĩ:

- Cả ba người là những oan gia từ kiếp trước. Họ không thanh toán nhau được trong kiếp trước, nên cùng trở lại thế gian, để làm những tử đối đầu với nhau. Chẳng rõ sự tình này rồi sẽ kết thúc như thế nào?

Lý Quán Anh chuyển câu chuyện sang đề khác:

- Tại hạ đến đây từ hôm qua, điều mà tại hạ kinh ngạc phi thường là gặp lại hai vị cố nhân.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Hai vị cố nhân? Một là tại hạ, còn một nữa là ai?

Lý Quán Anh cười:

- Người đó, là người tại Hàng Châu, ở trong thành.

Triển Mộng Bạch kêu khẽ:

- Tôn Ngọc Phật?

Lý Quán Anh vỗ tay:

- Đúng! Chính là y. Bên cạnh y còn có một vị bằng hữu. Vừa trông thấy tại hạ, cả hai hấp tấp tránh đi.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Tôn Ngọc Phật thoát nạn tại Côn Lôn Sơn, chắc do đường từ Triết Công Đa thẳng đến đây!

Thì ra, cái người mạo danh chàng làm những điều tàn bạo ác độc, nếu không là Tôn Ngọc Phật thì là ai nữa!

Nhưng, còn người mạo danh chàng làm những điều thiện là ai?

Chàng thầm nghĩ:

- Rất có thể là Lý Quán Anh mạo danh ta, làm làm những việc thiện! Nếu bây giờ mà ta trực tiếp hỏi hắn, chắc là hắn sẽ không thừa nhận. Vậy ta phải dùng mẹo, mới mong khai khẩu hắn được.

Chàng thở dài thốt:

- Trong tình huống này, huynh đài còn nhớ đến ơn nghĩa, tạo vinh dự cho tại hạ, thực là đáng kính phục biết bao. Có điều...

Lý Quán Anh thoáng biến sắc mặt:

- Có điều làm sao?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Tại sao huynh đài lại dụng tâm mua chuốc vinh dự cho tại hạ như thế? Dọc đường, âm thầm làm việc thiện, rồi lại gán cho tại hạ. Tại hạ ngồi nhà mà hưởng được tiếng thơm, thấy thẹn quá chừng.

Huynh đài thật là đa sự!

Lý Quán Anh sửng sờ. Một phút sau, y vừa lắc đầu, vừa thở ra:

- Tại hạ hành động vô cùng bí mật, không ngờ Triển huynh cũng khám phá ra được.

Mạnh Như Tuyết mỉm cười:

- Làm gì Triển công tử khám phá ra nổi? Người mắc mưu công tử rồi đó!

Triển Mộng Bạch nhóng một câu, biết rõ sự tình, hết sức khoan khoái.

Lý Quán Anh bật cười:

- Triển thế huynh đã biết được. Thế cũng chẳng sao, chỉ có điều xin Triển huynh giữ bí mật cho, đừng tiết lộ là tại hạ có mặt tại vùng này.

Triển Mộng Bạch chỉnh sắc mặt:

- Tuy nhiên, tại hạ xin khuyên các vị một điều. Tuy người ta có thể dùng cái xảo biến nước thành băng giá, nhưng băng giá rồi cũng sẽ rã tan, trở thành nước. Lúc nào chấm dứt được trò đùa, thì nên chấm dứt ngay, đừng kéo dài lâu. Bởi, dùng cái nguy hiểm cho bản thân mà làm một trò đùa, hẳn huynh đài cũng biết là như nhảy múa trên lửa hồng. Sơ xuất một chút, thân tiêu xác hủy đấy!

Lý Quán Anh ngưng trọng thần sắc:

- Lời lành của Triển huynh, tại hạ xin ghi khắc vào tâm khảm.

Không còn lời gì nói nữa, Triển Mộng Bạch đứng lên, vòng tay chào cả hai, rồi bước ra, khẽ mở cánh cửa, thò đầu nhìn trước nhìn sau, đoạn bất thành linh lách mình ra luôn, không quên lấy gót chân ấn cửa đóng lại.

Chàng trở về phòng của Ngô Thất.

Ba người uống rượu khan, uống cho tiêu sầu, mỗi người có một mối sầu riêng. Họ ngồi chung một nơi, nhưng tâm tư hướng về ba nẻo.

Bỗng, một tên tiểu nhị gõ cửa, rồi bước vào.
Hắn trao một mảnh giấy cho Ngô Thất, lão ta tiếp lấy xem liền, mặt lão biến sắc, lão hấp tấp hỏi:
- Ai trao cho người?
Tên tiểu nhị đáp:
- Một gã hành khất.
Ngô Thất lập tức đứng lên, hướng qua Dương Toàn và Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ:
- Lão phu phải đi! Các vị về Đông, lão phu sang Nam, hành trình nghịch hướng, hẳn ngày tái ngộ còn xa.
Triển Mộng Bạch thở dài:
- Tiền bối! Nếu có lúc hồi đầu thì đừng bỏ dở cơ hội nhé!
Chàng chưa dứt trọn câu, Ngô Thất đã vọt mình qua khung cửa sổ, trong thoáng mắt lão khuất dạng.
Thời khắc trôi qua, Dương Toàn và Triển Mộng Bạch trầm ngâm suy tư, không ai nói với ai một tiếng nào.
Một lúc sau, có tiếng cửa phòng, người gõ cửa không đợi bên trong lên tiếng, ung dung đẩy cánh cửa bước vào.
Hai người vào, chứ chẳng phải một người.
Hai người đó là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.
Triển Mộng Bạch kinh hãi hỏi:
- Trời! Hai vị?...
Lý Quán Anh mỉm cười:
- Tiểu đệ định đi đây! Cho nên phải làm cho lão ấy đi trước.
Dương Toàn trở mặt:
- Các ha..... không lẽ... các hạ là Lý huynh?
- Đúng vậy. Tại hạ là Lý Quán Anh!
Dương Toàn sững sờ một lúc lâu, vụt cười khan:
- Thảo nào! Vĩnh viễn Ngô Thất chẳng làm sao tìm được hai vị. Thì ra chính hai vị đuổi theo lão, chứ nào phải lão ta theo dõi hai vị!
Hắn liếc thoáng qua Mạnh Như Tuyết rồi tiếp:
- Tại hạ là Dương Toàn, nghĩa huynh của Triển Mộng Bạch, các vị có điều chi muốn nói với Triển Mộng Bạch thì cứ nói, đừng ngại gì cả.
Lý Quán Anh cười nhẹ:
- Tại hạ đến đây chỉ để cáo từ thôi.
Dương Toàn chợt thốt:
- Anh em tại hạ cũng muốn đi.
Lý Quán Anh nhướng cao đôi mày:
- Các vị định đi đâu?
Dương Toàn điểm một nụ cười:

- Nơi đây chẳng phải là phòng trọ của anh em tại hạ.

Lý Quán Anh tiếp:

- Suốt thời gian nửa năm qua, tại hạ chưa hề bị Ngô Thất bắt gặp. Bây giờ định trở về Quan Nội, chắc là sẽ có lúc gặp lại được hai vị.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ hy vọng như vậy!

Lý Quán Anh vòng tay chào biệt. Mạnh Như Tuyết theo sau. Hiện tại nàng đã trở thành cái bóng của Lý Quán Anh, vô luận người đến nơi nào, bóng cũng phải theo đến đó.

Nhìn theo cả hai khuất dần trong đêm mờ, Triển Mộng Bạch mơ màng mấy phút, nghĩ về thân hình tuyệt mỹ của Mạnh Như Tuyết, đột nhiên chàng gọi Dương Toàn:

- Đại ca hãy về khách sạn trước, tiểu đệ còn muốn đi quanh bên ngoài một vòng.

Dương Toàn kinh ngạc:

- Nhị đệ còn muốn đi đâu? Trong giờ khắc này?

Triển Mộng Bạch cảm hận:

- Kẻ khả ố mạo danh tiểu đệ hành động bạo ác. Chắc hẳn đã đến phương này rồi. Tiểu đệ định đêm nay truy tầm hắn, xem hắn giờ trò gì đây cho biết!

Dương Toàn chớp mắt suy tư một phút, từ từ thốt:

- Truy tầm thì được, bắt quá... tiểu đệ nên cẩn thận. Dù sao cũng phải trở về trước canh tư, cho ngu huynh khỏi lo lắng.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tiểu đệ hiểu.

Dương Toàn cau mày:

- Nhị đệ cứ như vậy mà đi à? Không trở về khách sạn, thay đổi y phục?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Cần chi điều đó. Đại ca ra cửa, tiểu đệ nhảy sang cửa sổ, trước canh tư sẽ hội ngộ nhau tại khách sạn.

Lùi lại mấy bước lấy đà, Triển Mộng Bạch vọt ngay đi.

Dương Toàn ủ rử bước ra khỏi phòng, vẻ ủ rử của hắn cũng chẳng phải là do tịch mịch.

Hắn lầm lũi đi, tâm tư phảng phất suy nghĩ về một nguy kế nào đó.

Con đường phố đã vắng khách dạ du, nhưng kỹ viện và tửu quán vẫn còn đèn. Giới trác táng vẫn còn hăng say giết thì giờ bên cuộc rượu, má hồng.

Hắn đang lững thững trên con đường rộng, đột nhiên có một đại hán thò lò đẩy xe từ đầu kia đi ngược chiều. Chừng như gã không thấy

Dương Toàn, cổ xe như đâm thẳng vào mình Dương Toàn.
Dương Toàn cau mày, lùi nhanh mấy bước. Nhưng liền lúc đó, một cổ xe thứ hai từ phía sau lưng hắn tiến tới, cũng sắp đâm vào người hắn.

Dương Toàn cấp tốc nhảy vào lề đường.

Ngờ đâu lúc đó có một người say rượu, bước chân chệch choáng đi tới.

Dương Toàn chưa kịp đứng vững, người say đã nhào tới, đâm sầm vào hắn.

Trong lúc không đề phòng, hơn nữa người say rượu lại có thân hình to như hòn giả sơn, cái chạm khiến Dương Toàn ngã nhào, chỗ gã ngã lại là một cửa ra vào của một đại tửu quán.

Dương Toàn nổi giận, đứng lên mắng ngay:

- Súc sanh đui mắt rồi phải không?

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, vang lên cạnh

Dương Toàn:

- Dương tướng công đây phải không? Sao lại đến muộn thế? Mọi người đang chờ đến sốt ruột đó!

Dương Toàn giật mình, không màng đến gã say bên ngoài đường nữa, quay mình nhìn vào tửu lâu.

Nơi phía khung cửa sổ, có một thiếu phụ vận y phục đồ, trầm cài, lược gắt, mặt phấn, môi son, đang hé miệng cười lẳng lơ với hắn.

Một kỹ nữ!

Dương Toàn tức uất vì bị chạm ngã, càng tức hơn khi bị một kỹ nữ cười. Tuy nhiên, là một nam tử, hắn chẳng thể mất dạy đến độ sỗ sàng với một nữ nhân, cho dù nữ nhân đó thuộc giới ăn sương.

Hắn trầm giọng hỏi:

- Vốn không quen biết, sao cô nương gọi tại hạ?

Thiếu phụ cười lơ lả, liếc mắt gọi tình, buông gọn:

- Tướng công tử đoán xem!

Nàng suồng sả hơn, đưa ngón tay tô móng đỏ rực đặt lên đầu vai Dương Toàn.

Dương Toàn vừa then, vừa giận, quát khế:

- Cô nương nghiêm chỉnh một chút!

Thiếu phụ cười ngả ngớn:

- Có chi quá đâu, công tử! Không lẽ công tử không nhận ra tôi? Tôi thì biết từ lâu công tử là Dương Toàn.

Dương Toàn không quen những trò cợt nhả nơi kỹ viện, hắn sôi giận hơn, đưa tay chụp vào cổ tay nàng, khế vặn téo một tý.

Thiếu phụ kêu oái oái liền miệng, mặt nhăn nhó, run run giọng, van

cầu:

- Thiếp không biết tướng công thích trò chơi sức mạnh. Thiếp chịu hết nỗi rồi. Á, đau quá tướng công, đau quá!

Dương Toàn vẫn không buông tay, gần từng tiếng:

- Do đâu cô nương biết tên tại hạ?

- Có người nói cho tôi biết.

- Ai nói?

- Một vị khách ở trên lầu bảo tôi đứng đây chờ, nếu thấy người nào bị một gã say chạm ngã, thì người đó là Dương Toàn. Vị khách còn nói... còn nói...

Nàng rên ư ử, tiếp luôn:

- Vị khách ấy đã hại tôi!.... Ôi! Đau quá!

Dương Toàn quát:

- Đưa tại hạ đến gặp người ấy gấp!

Thiếu phụ lại van:

- Đau tôi quá đi, ca ca ơi!

Dương Toàn hét:

- Ai là ca ca cô nương?

Hắn vận tay nàng.

Thiếu phụ rú lên:

- Đau! Đau! Không ca ca thì tổ tông vậy! Buông tôi đi, tiểu tổ tông! Tôi bằng lòng đưa tổ tông đến nơi đó!

Thay vì dắt Dương Toàn thẳng lên lầu, nàng đi về phía hậu. Ra khỏi cửa hậu, đến một khuôn viên vườn nhỏ, trồng hoa tầm thường.

Giữa khuôn vườn nhỏ đó, có một toà tiểu lầu rất đẹp.

Đèn trên tiểu lầu màu hồng nhạt mát dịu.

Từ trên lầu, có tiếng cười, tiếng nói vọng xuống. Âm thanh trong trẻo dịu dàng. Chứng tỏ số người hiện diện nơi đó đa số là nữ nhân.

Đúng thế, có tất cả tám chín người nữ nhân và chỉ độc một nam nhân.

Nam nhân đang uống rượu, hết véo nàng này, lại choàng tay ôm nàng kia, tất cả đều cợt nhả. Dương Toàn nhìn thoáng qua nghe xốn con mắt vô cùng.

Nhưng, liền đó, hắn biến sắc mặt, bởi hắn đã nhận ra nam nhân là một khuôn mặt quen.

Nam nhân chính là Tôn Ngọc Phật.

Ngoài ra, còn có một nữ nhân, vận áo mỏng màu xám nhạt, đang ngoảnh đầu nơi cạnh bàn, chừng như quá say mà ngủ vùi...

Tôn Ngọc Phật nhìn Dương Toàn, cười hì hì:

- Dương huynh là trang anh tuấn thiếu niên, phong lưu, nhàn nhã,

sao lại nở vận liễu vùi hoa, không lòng thương hương tiếc ngọc?

Đáng phạt lắm nhé!

Dương Toàn thù người tại chỗ, sắc mặt lạnh như giá băng, nhếch nụ cười mỉa, đáp:

- Tôn huynh đùa trơ trẽn quá!

Tôn Ngọc Phật không giận, cứ cười:

- Gặp đâu vui đó mà Dương huynh! Dương huynh cố chấp quá, lấy cái hư làm thật, trách oan tại hạ đó!

Dương Toàn trầm gương mặt:

- Gặp đâu vui đó! Tôn huynh vui được chớ tại hạ thì không. Xin buông tha cho tại hạ đi!

Thú thật, cái khung cảnh này dơ dáy quá. Tại hạ không chịu nổi rồi.

Tôn Ngọc Phật vẫn cười:

- Muốn tránh tai mắt người đời, tại hạ phải chấp nhận những địa điểm như thế này.

Trong cái thế chẳng đặng, chớ nào là do ý nguyện? Còn như việc đùa kia, thực sự thì nào phải do chủ ý của tại hạ đâu!

Dương Toàn hừ một tiếng:

- Thế thì do chủ ý của ai?

Hắn hỏi gần mấy lượt, nữ nhân đang ngoẻo đầu nơi cạnh bàn, vụt ngẩng mặt lên, đáp:

- Chủ ý của ta đấy!

Dương Toàn đảo mắt nhanh, nhìn sang người đó, bất giác biến sắc mặt.

Nữ nhân áo nhạt đó, chẳng phải là một nữ nhân thực sự.

Nữ nhân chính là Liễu Đạm Yên!

Dương Toàn bấy giờ mới chịu buông cổ tay thiếu phụ áo hồng, đoạn cung kính hướng về phía Liễu Đạm Yên:

- Bởi không biết công tử có mặt, tại hạ buông tánh sở sàng, thành đắc tội, xin công tử tha thứ cho.

Hắn sợ Liễu Đạm Yên thấy rõ, sợ như chồng sợ vợ. Nhưng tại sao hắn sợ, thì điều đó chỉ có hắn và Liễu Đạm Yên biết mà thôi. Liễu Đạm Yên lạnh lùng:

- Không cần thủ lễ! Cứ ngồi xuống đó!

Dương Toàn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Liễu Đạm Yên vẫy tay gọi các kỹ nữ lại gần, ra lệnh cho các nàng đưa cọt với Dương Toàn. Đồng thời bảo thiếu phụ áo hồng dâng rượu cho hắn.

Dương Toàn cố lấy can đảm, buông một câu:

- Công tử đã chiếu cố đến tại hạ, cho gọi vào đây, có điều chi cần

phân phó, xin cho biết. Chúng ta nói chuyện xong rồi, sẽ vui đùa sau, cũng không muộn.

Liễu Đạm Yên gật đầu:

- Cũng được!

Y khoát tay.

Bao nhiêu kỹ nữ nối đuôi nhau bước ra khỏi phòng.

Kỹ nữ lui ra ngoài hết rồi, Liễu Đạm Yên tắt ngay nụ cười, trầm lạnh gương mặt. Trong phút chốc, y biến thành con người khác, thần thái vô cùng trang nghiêm. Trong cái trang nghiêm đó ẩn đầy sát khí.

Dương Toàn nhìn thoáng Liễu Đạm Yên, phải ngán sự Oai vũ đầy mê hoặc của con người đối diện.

Hắn tự nghĩ rằng, Liễu Đạm Yên vừa mới xuất đạo giang hồ mà đã được chủ nhân trọng dụng, giao phó quyền y rất lớn. Con người đó quả có bản sắc của tay chỉ huy rõ ràng.

Liễu Đạm Yên trầm giọng hỏi:

- Dương huynh có biết tại sao tại hạ mời Dương huynh đến đây chẳng? Và tại sao tại hạ lại an bày địa điểm này, để cho chúng ta hội diện chẳng?

Dương Toàn đáp mơ màng:

- Công tử luôn luôn có diệu kế, bất cứ ai cũng chẳng suy lường nổi.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Yêu hoa, là nơi mà mọi người ít chú ý nhất. Khách giang hồ sẽ chẳng bao giờ tưởng rằng tại đây có cuộc hội đàm nhằm thực hiện một mưu đồ khuynh đảo càn khôn.

Dương Toàn giữ vững tâm ý, không để lộ một cảm nghĩ nào, dù đối phương có ngôn từ hoặc cử động bất thuận, hắn vẫn tảng lờ như thường.

Hắn gật đầu:

- Công tử khéo chọn địa điểm quá chừng!

Liễu Đạm Yên lại tiếp:

- Lâm Nhuyễn Hồng mang trọng trách mà đến, chuốc thảm bại mà về, tại hạ nghe lại thì chính là Dương huynh đã lập thành tích đó! Tại hạ hết sức kỳ quái!

Dương Toàn nhếch nụ cười khổ:

- Làm lạc trong nhất thời, là con người, có ai tránh khỏi một vài lần, công tử? Tuy nhiên, tại hạ hết sức khổ sở khi biết được sự tình!

Nhưng đã muộn rồi, còn biết làm sao?

Liễu Đạm Yên lạnh lùng:

- Thôi Mộng Thảo rất cần cho việc chế luyện môn thuốc đó, nếu để chúng mang về Đường gia, thì vĩnh viễn chúng ta không còn hy vọng

chiếm hữu. Vậy trách nhiệm đó thuộc về ai?

Dương Toàn cúi đầu thật thấp:

- Tại hạ biết tội mình!

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Biết tội, là tội giảm nửa phần. Từ nay, trước khi hành động, Dương huynh phải cẩn thận hơn!

Dương Toàn thở ra:

- Tại hạ ghi nhớ!

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Dù sao, Lâm Nhuyễn Hồng cũng đắc tội. Qua lần thất bại đó, y đang tìm mọi cách để chuộc tội. Hiện tại, y đang đuổi theo anh em họ Đường. Dương huynh có kế chi hay chăng?

Dương Toàn đáp:

- Đã có công tử chiếu quản sự tình, thì tại hạ làm sao dám lấy chủ ý? Vậy tùy công tử soi phái, bảo tại hạ làm gì, tại hạ xin làm theo như vậy.

Liễu Đạm Yên cười nhạt:

- Hệ thống điều hành trong bốn môn là trực thuộc, chứ không qua trung gian. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm trực tiếp với chủ nhân. Dương huynh chẳng phải là thuộc hạ của tại hạ, tại hạ đâu giám phân phó điều gì.

Dương Toàn cau mày:

- Công tử không chịu chỉ giáo, thì tại hạ chỉ còn cách chờ cơ hội lập công chuộc tội.

Liễu Đạm Yên gật đầu:

- Tại hạ hy vọng Dương huynh được miễn nguyên.

Y hỏi luôn:

- Còn cái gã Triển Mộng Bạch? Hắn bây giờ ở đâu?

Dương Toàn đáp:

- Hắn đang đi tìm xem kẻ nào mạo danh hắn gây nên tội ác.

Liễu Đạm Yên cười nhẹ, dây qua Tôn Ngọc Phật:

- Tôn huynh thấy chưa? Tại hạ bảo Tôn huynh đừng tay đêm nay, hắn cũng có đạo lý chứ?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Khéo lắm, chu đáo lắm!

Liễu Đạm Yên trở qua Dương Toàn, tiếp:

- Lam Thiên Chùy sai Dương huynh đi tìm Triển Mộng Bạch, đưa vào Ngạo Tiên Cung, điều đó chứng tỏ cảm tình của lão đối với hắn như thế nào. Biết đâu võ công của Lam Thiên Chùy sẽ chẳng bao giờ về tay Dương huynh dù rằng Dương huynh là ái đồ của lão. Dương

huynh nghĩ sao?

Dương Toàn trầm ngâm:

- Tại hạ đang tìm mọi cách để sát hại Triển Mộng Bạch.

Liễu Đạm Yên cười:

- Tại hạ sớm biết là Dương huynh có cái tâm nguyên như vậy...

Y đập tay xuống mặt bàn, kêu bốp một tiếng, rồi cao giọng tiếp:

- Nhưng Dương huynh không thể làm thương tổn đến Triển Mộng Bạch. Tuyệt đối không nên làm gì hấn!

Dương Toàn sững sờ một phút:

- Tại sao?

Liễu Đạm Yên hát hàm:

- Tôn huynh giải thích hộ tại hạ đi.

Tôn Ngọc Phật thốt:

- Có hai đạo lý bắt buộc chúng ta không được làm gì hại đến Triển Mộng Bạch, ít nhất cũng trong giai đoạn này. Lễ thứ nhất, oai danh của hấn ngày nay rất lớn, giết hấn là gây chấn động giang hồ, nhiều phiền phức sẽ đến với chúng ta.

Dương Toàn lẩm nhẩm:

- Hấn vừa xuất đạo, tuy hấn có làm được mấy việc kinh thiên động địa, song luận về thình danh, hấn vẫn chưa bằng Nhân Nghĩa Tứ Hiệp ngày trước mà! Tại sao...

Tôn Ngọc Phật thở dài, chặn lời hấn:

- Giang hồ là một môi trường phong phú về biến cố! Chỉ cần một sớm một chiều, là cục diện đổi thay hoàn toàn. Trong mấy tháng nay, Triển Mộng Bạch nghiễm nhiên trở thành nhân vật nhất nhì trong võ lâm rồi đó nhé!

Dương Toàn kinh hãi:

- Trong những thời gian gần đây, hấn ở tại vùng Quan Ngoại, làm sao hấn kiến tạo những thành tích siêu việt tại Quan Nội được?

Tôn Ngọc Phật nhếch nụ cười khở:

- Dù tại Quan Ngoại, thình danh của hấn cũng nổi như cồn. Chắc Dương huynh cũng đã nghe nói đến việc gần đây có người mạo danh hấn mà hành hiệp chứ?

Dương Toàn tắc lưỡi:

- Điều đó thì tại hạ mới có biết trong mấy hôm nay thôi.

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Chẳng những tại vùng Quan Ngoại mà thôi đâu, ngay tại Quan Nội, cũng có người nhân danh Triển Mộng Bạch mà hành hiệp. Bất cứ nơi nào, hấn cũng có một thành tích vẻ vang lưu lại nơi lòng người. Ai ai nhắc đến hấn cũng thán phục, cảm kích như đối với thánh thần!

Dương Toàn cau mày:

- Những kẻ mạo danh hấn, hành động như vậy, có lẽ đã diễn hết rồi! Tại sao họ làm việc tốt đẹp mà không dùng danh nghĩa của họ lại nhường lại cho hấn hưởng những thành quả huy hoàng. Tôn huynh có biết những người đó là ai chẳng?

Tôn Ngọc Phật lắc đầu:

- Tại hạ không rõ lắm! Còn đại khái thì tại hạ hiểu là có ít nhất cũng bốn năm người, mà bốn năm người này lại là những cao thủ tuyệt luân trong võ lâm.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ theo sự suy đoán của tại hạ, thì những người đó hẳn trước kia có thọ Ơn của Triển Mộng Bạch, hoặc giả họ đã làm gì đắc tội với hấn, họ hối hận, muốn chuộc lỗi lầm! Ngày nay thì đi đến đâu, chúng ta cũng nghe giang hồ nhắc nhở đến Nghĩa Hiệp Công Tử họ Triển tên Mộng Bạch cả! Hiện tại hấn đã là một ngôi sao sáng chói trong vùng trời võ lâm Trung Nguyên đó!

Dương Toàn chột tỉnh ngộ, hỏi:

- Vì thế, nên Tôn huynh...

Tôn Ngọc Phật gật đầu, chận lại:

- Bọn tại hạ đến nơi nào, là mạo danh hấn, làm điều ác, nơi đó, cốt phát hại thanh danh của hấn. Dù chẳng phá được hoàn toàn cũng gieo niềm hoài nghi sâu rộng trong võ lâm.

Dương Toàn tán đồng:

- Kế rất hay!

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Trong tình huống này, nếu Dương huynh giết hấn, dễ dàng gây công phần khắp giang hồ, ngoài ra Dương huynh còn tạo cho hấn một cái danh bất diệt với cái chết oai liệt của hấn!

Giết hấn, là củng cố thanh danh của hấn, là làm điều tốt cho hấn, chứ nào phải báo hận, phục thù?

Dương Toàn gật gù:

- Tôn huynh luận rất xác đáng! Còn cái lễ thứ hai như thế nào?

Tôn Ngọc Phật giải thích:

- Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng Triển Mộng Bạch rất được cảm tình của bọn già Lam Thiên Chùy, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, Vong Ngã Lão Nhân, Thiên Mã Hòa Thượng, các lão ấy cho hấn là bạn vong niên, giao du với nhau rất thân mật. Ngoài ra còn có mấy thiếu phụ trung niên nữa đời nổi chứng hồi xuân, mê hấn tí thò lò, quyết hy sinh vì hấn. Dù vậy, nhưng bọn tại hạ sở dĩ chưa diệt trừ hấn chẳng phải là vì sợ liệng chuột ngại bể đổ, mà vì còn nhiều việc cần lợi

dụng hấn mới thi hành được.

Dương Toàn cau mày:

- Tại hạ không hiểu rõ lắm...

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ:

- Sự việc cực kỳ ảo diệu, tại hạ khó mà giảng giảng rành cho Dương huynh hiểu. Dương huynh cứ nghĩ như thế này, hấn là con người dễ kích động nhất! Tánh kích động của hấn rất có lợi cho chúng ta!

Dương Toàn đã không hiểu, nghe y nói, lại càng không hiểu hơn.

Tuy nhiên, hấn cũng gật đầu bừa:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Bây giờ, Liễu Đạm Yên mới chen lời:

- Đã cho là phải, thì tuyệt đối Dương huynh không nên gây tổn thương cho hấn. Tốt hơn hết, nên dụ hoặc hấn, tiếp tay với bọn tại hạ, đưa hấn vào vòng.

Dương Toàn gật đầu:

- Tại hạ xin lĩnh ý.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 28

Nguy Hiểm Trùng Trùng

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Chuyện đã thảo luận xong, bây giờ chúng ta có quyền giải trí! Ở cái lứa tuổi chúng ta, gặp phong lưu mà chẳng phong lưu thì có sống cũng bằng thừa!

Đang nghiêm đó, y trở nên vui tươi. Con người như thế hấn là phải thâm trầm, hiểu độc không tưởng nổi.

Y cởi bỏ cái lột giám thị khắc nghiệt, khoác lên mình cái dáng đa tình rất mực hào hoa, trở về nam thì là một tuấn sĩ, biến thành nữ thì là một tuyệt thế giai nhân.

Dương Toàn thở dài, thầm nghĩ:

- Y có bao nhiêu bộ mặt cả thấy?

Tôn Ngọc Phật vỗ tay:

- Các cô nương đâu, vào được rồi!

Cuộc vui tiếp tục, rượu dâng cười đón. Cái lơ đãng của chốn kỹ viện với tất cả các kỹ thuật trác táng.

Khi Thúy Hồng nâng chiếc đàn tỳ bà, dạo mấy tiếng, ca mấy lời:

- Đêm tầm dương, tiểu khách...

Từ bên ngoài cửa sổ, một đạo kinh phong cuốn vào, ánh đèn bỗng chao, một người bay ngang qua khung cửa xuất hiện giữa gian phòng.

Người đó, chẳng muốn cho ai trông thấy mặt mày, tay tả đưa lên, che từ đầu xuống, tay hữu chụp luôn Thúy Hồng.

Sự việc diễn biến quá bất ngờ, lại nhanh nên chẳng một ai kịp phản ứng. Chỉ nghe Thúy Hồng rú lên một tiếng, rồi thân hình nàng bay ngang cửa sổ, ra ngoài.

Đồng thời gian, người đó vọt đến khung cửa phòng, thoáng mắt đã ra đến bên ngoài, mắt dưng luôn trong đêm tối.

Người đó vừa khuất dạng, một người thứ hai do cửa sổ bay vào.

Người thứ hai, là một lão nhân, lưng gù nhưng vóc cao lớn, trong tay lão là Thúy Hồng.

Chân vừa chạm nền, lão buông Thúy Hồng ra, quắc mắt nhìn mọi người một lượt, buột miệng kêu lên:

- Lỗi quá! Lỗi quá!

Lão đưa tay lấy trong mình ra một đỉnh bạc, quăng đến bên cạnh Thúy Hồng, thốt:

- Đền bù cho niềm sợ hãi vừa rồi đó!

Đoạn nhìn thẳng ra khung cửa phòng, lão quát lớn:

- Người chạy đến phương trời nào, lão phu cũng theo tận chốn! Nhất định tiểu tử phải chết với lão phu!

Khi lão quát được nửa câu, lão đã ra khỏi phòng. Lúc tiếng cuối vừa buông dứt, lão đã khuất dạng trong màn đêm.

Động tác của một trước, một sau diễn tiến nhanh quá, không đầy nửa phút. Đến Liễu Đạm Yên là tay khá, Dương Toàn là môn đệ của Ngạo Tiên Cung, Tôn Ngọc Phật là tay gian hoạt phi thường, cũng chẳng một ai kịp thời phản ứng.

Bởi, họ quá sửng sốt, quên mất thực tế, khi hoàn hồn thì cả hai đã đi xa lắm rồi.

Liễu Đạm Yên dừng cao đôi mày, nói:

- Đuổi theo!

Dương Toàn và Tôn Ngọc Phật lúc trông thấy lão nhân xuất hiện, quá sợ vội lấy tay áo che mặt, bây giờ nghe Liễu Đạm Yên truyền lệnh đuổi, cả hai cùng buông tay xuống, không hện mà đồng thốt:

- Đuổi không được đâu!

Liễu Đạm Yên nổi giận:

- Tại sao không đuổi theo được chứ?

Tôn Ngọc Phật cười khở:

- Thế công tử chẳng trông thấy lão nhân gù sao? Lão là con người

năm xưa từng gây sóng gió trên giang hồ. Lão là Vạn Lý Thần Hành Kim Khúc đó!

Liễu Đạm Yên sững sờ một phút, đoạn buông xuôi:

- Thế thì thôi!.... Đuổi theo cũng chẳng kịp, dù có kịp cũng chẳng làm gì được!

Y trầm ngâm một lúc, rồi cau mày hỏi:

- Năm xưa lão tự xưng là một sát thủ, nhưng bị thiên hạ giang hồ đánh đuổi chạy khắp bốn phương trời, chẳng có chốn dung thân. Từ đó đến nay, hơn mười mấy năm qua rồi, tại sao hôm nay lão lại tái hiện?

Dương Toàn thở dài:

- Nghe nói mười mấy năm qua, lão ở tại Đế Vương Cốc, nương tựa Tiêu Vương Tôn.

Chẳng những lão được ung dung, mà có thể là lão đã tính tiến rất nhiều về võ học.

Liễu Đạm Yên ả một tiếng:

- Dương huynh biết nhiều việc quá!

Dương Toàn vờ chẳng nghe câu đó, lộ vẻ mơ màng lắng nghe tiếng trống lầu thành điểm bốn tiếng đều.

Canh ba đã qua, canh tư bắt đầu.

Hắn đứng lên, tay vòng lại, miệng điểm nụ cười:

- Tại hạ có ước hẹn với Triển Mộng Bạch canh tư gặp nhau. Xin cáo từ công tử và Tôn huynh!

Liễu Đạm Yên chớp mắt mừng tượng muốn nói chi đó, song đổi ý, chỉ lạnh lùng nhìn sang Tôn Ngọc Phật:

- Dương huynh muốn đi, chúng ta không thể cầm. Tôn huynh chịu khó đưa khách xuống lầu đi!

Lúc trở lên, Tôn Ngọc Phật cười lạnh, thốt:

- Hắn giả vờ ngu ngốc, nhưng tâm cơ của hắn đáng sợ lắm. Chúng ta không thể khinh thường con người đó!

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Hắn dám là gì chứ?

Hoặc vô tình, hoặc hữu ý, y nhìn thoáng qua Tôn Ngọc Phật:

- Tại hạ hy vọng trong bốn môn sẽ có một người mưu phản. Lúc đó thì kẻ khác sẽ thấy người mưu phản sẽ bị trừng trị như thế nào! Cho tất cả cùng sáng mắt ra!

Tôn Ngọc Phật rùn mình, không hiểu sao Liễu Đạm Yên lại cứ bình vực cho Dương Toàn, nhưng hắn chẳng dám nói gì thêm.

Thơ thần trên con đường về, Dương Toàn đầy phần nộ.

Hắn cười thầm, nghĩ:

- Các người bảo ta đừng giết! Nếu ta không ra tay, chẳng hóa ra ta ngoan ngoãn vâng lời các người, như trẻ con tuân mạng bậc trưởng thượng à?

Hắn ngẩn mặt lên không, thở phì phì, trút bớt niềm oán hận, rồi lẩm nhẩm:

- Ta khổ tâm nhọc trí mới nghĩ ra được một kế hoạch, nhất định là chẳng một ai bắt buộc được ta phải bỏ kế hoạch đó!

Rồi hắn trầm gương mặt, rít khẽ:

- Liễu Đạm Yên! Liễu Đạm Yên! Ngày nay, người vô lễ với ta, không thềm để ý tới ta, một ngày kia ta trở thành chủ nhân Ngạo Tiên Cung, người còn dám khinh bỉ ta chăng? Cho dù chủ nhân của người, lúc đó cũng phải xem trọng ta nữa là khác, hồng hồ là người!

Thần sắc của hắn biến đổi vùn vụt, thoát lo, thoát vui, thoát hận, thoát tức. Cuối cùng, hắn lại than:

- Tuy nhiên, giết Triển Mộng Bạch chẳng phải là việc dễ làm! Ta đơn thân, độc thế, lại không thể dùng Tình Nhân Tiến. Ngoài ra ta còn phải hạ thủ cách nào để bọn Lam Thiên Chùy, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Văn Thiên không hoài nghi..

Hắn cau mày.

Chợt hắn bật cười, nghĩ:

- Trên thế gian này, có việc gì mà Dương Toàn chẳng làm nổi?

Lòng khoan khoái rồi, hắn bước gấp về khách sạn.

Trên con đường dài, ánh trăng trải rộng, sương đêm xuống lạnh, không một bóng người.

Triển Mộng Bạch không do những con đường lộ liễu mà đi, dù hiện tại vắng khách dạ hành. Chàng dè dặt, len lỏi theo bóng tối, âm thầm tiến bước.

Đi một lúc lâu, Triển Mộng Bạch đến một vùng nhà cửa thưa thớt.

Trong khu đó, có một ngôi nhà đặc biệt. Tuy chẳng to bằng những dinh thự tại Trung Nguyên, song cũng được kể nhất nhì ở cái vùng biên tái xa xôi này.

Nhà thì lớn, kỳ thay lại chẳng có ánh đèn.

Triển Mộng Bạch không do sự, tiến về ngôi nhà đó.

Đến nơi, chàng chọn một góc tường bên ngoài, tìm chỗ kín đáo, ẩn núp.

Ngồi lại đó, chàng đảo mắt quan sát chung quanh, chờ một sự kiện khả nghi, nhưng ngồi mãi mà chẳng thấy bóng dáng một khách dạ hành nào cả.

Trăng càng lúc càng sáng hơn, sao thưa dần, có lẽ đêm xuống sâu lắm rồi.

Bỗng, chàng điểm một nụ cười, thầm nghĩ:

- Ngồi ở đây mà chờ, chờ đến lúc nào mới gặp một bóng người? Ta ngốc quá! Nếu có khách lạ hành xuất và nhập phía tường kia, thì làm sao ta thấy được?

Lập tức, chàng rời khỏi nơi đó, đi vòng quanh ba phía tường kia, thấy có một mái nhà, để ra ngoài.

Chàng nhún chân, nhảy lên mái nhà đó, đảo mắt nhìn bốn phía.

Trước mắt chàng, là một khu hoa viên rất rộng, có cỏ thụ, có trúc, giả sơn, suối, cầu, có cả một hồ sen.

Dĩ nhiên cũng phải có thừa lương các, lầu vọng nguyệt.

Nhìn thoáng qua, Triển Mộng Bạch có cảm tưởng nơi đây là một trang viện khá huy hoàng.

Nhưng, chú ý một chút, chàng thất vọng ngay, bởi trang viện này hầu như hoang phế, qua nhiều năm tháng.

Cỏ thụ xác xơ, khóm trúc khô còi, cầu gãy lan can, giả sơn sức mẻ.

Đến cả những thừa lương các, vọng nguyệt lâu, cũng chẳng còn nguyên vẹn. Bao lơn gãy đổ, song cửa bóng cái còn cái mất, cánh xệu xạo, gió lạnh từ ngoài luồn vào kêu vu vu náo nùng rợn rùng.

Hồ sen thì cạn nước.

Triển Mộng Bạch giờ khóc, giờ cười, rình mò hơn nửa đêm dài, không ngờ lại chọn đúng một nơi không người ở!

Bỗng, trong khu vườn hoang, một ánh sáng loé lên.

Vệt ánh sáng màu lam, hẳn phải do thép kiếm phát huy.

Đang thất vọng náo nề, chợt thấy kiếm ảnh, Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ có gã nào đó cũng như ta, chẳng biết nơi này là một khuôn viên tàng phế?

Ta cứ tưởng một mình ta làm việc vô ích, không ngờ vẫn có người ngu ngốc như ta!

Chàng nép sát mình trên mái ngói, vận dụng nhãn lực nhìn về phía đó.

Quả nhiên, một bóng người hiện ra trong tầm mắt chàng. Người đó cầm một thanh kiếm.

Thân vóc của gã không lớn lắm, dáng dấp yếu điệu, có lẽ là một nữ nhân.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, lại nghĩ:

- Một nữ nhân xuất hiện trong khu vườn hoang này, trong phút giây này? Không lẽ lại là một hồ ly?

Người đó từ từ tiến tới, tà áo phát phơ. Tóc gió thổi bay. Tay tả cầm trường kiếm, tay hữu nắm tay một đứa bé.

Nàng dắt đứa bé qua cầu, nàng càng đến gần, gương mặt nàng càng hiện rõ. Một gương mặt trắng như tuyết lồng giữa mớ tóc đen huyền buông xỏa.

Nữ nhân đã qua hết một cây cầu, bỗng nàng buộc miệng thở dài:

- Mơ về vườn cũ làm thơ.

Ngày về lại hóa ngòi nhờ vườn ai Xa quê mấy chục năm dài Đành câu "thất thổ" cuối bài "vong gia"!

Nàng lặng gót tới một chiếc bàn đá. Cạnh bàn có chiếc ghế cũng bằng đá. Nàng dừng chân, ngồi xuống chiếc ghế.

Triển Mộng Bạch nhận ra, trong tiếng thở dài của nàng có ẩn ước ít nhiều quở khí.

Tuy không sợ, song chàng cũng rùn mình.

Đứa bé chột nhào vào lòng nàng, run giọng gọi:

- Mẹ!.... Con... con... sợ quá mẹ!....

Nữ nhân thốt:

- Trong tay mẹ có kiếm, quỷ nào dám đến gần? Con sợ cái gì?

Giọng nàng rất thấp, song thốt giữa đêm vắng, âm thanh vẫn loáng đi xa, Triển Mộng Bạch nghe rất rõ.

Triển Mộng Bạch thở phào, hơi thất vọng, thầm nghĩ:

- Thì ra, nàng là người! Nàng không phải là hồ tinh, hồ tiêu gì cả!

Nữ nhân cất tiếng ru con, tiếng ru của nàng có ma lực thôi miên. Đứa bé không nói gì nữa, nằm yên trong lòng mẹ.

Nữ nhân còn thừa một tay, nàng đưa tay đó vuốt vuốt lên thân trướng kiếm. Kiếm di động, ánh sáng chớp trong xanh như nước ao thu lòng bóng nguyệt.

Đứa bé im lìm một lúc, nhưng nó chưa ngủ.

Nữ nhân ru mãi, sau cùng nó cất tiếng ngăn chặn:

- Thôi đi mẹ, mẹ đừng hát nữa, mẹ hát dở quá con không ngủ được!

Đứa bé, bất quá là bốn năm tuổi, thuộc cái lứa học nói, thế mà có cái khẩu khí của kẻ trưởng thành!

Triển Mộng Bạch cho rằng nó rất thông minh và sau này nó sẽ trở nên bậc đại thành.

Nữ nhân vỗ nhẹ tay lên đầu nó, ngừng hát ngay.

Đứa bé hỏi:

- Mẹ Ở đây đợi người ta, người ta biết hay không?

Nữ nhân gắt yêu:

- Tiểu Phụng à, không được dùng hai tiếng người ta, phải gọi là cha, con biết chứ!

Đứa bé chớp đôi mắt, cãi:

- Nếu người ta là cha, tại sao người ta không ở chung với mẹ? Trong

thiên hạ, có cha mẹ nào lại chẳng ở chung với nhau?

Nữ nhân sững sờ, mấy phút sau mới thở dài:

- Có những việc con chưa hiểu nổi, con ạ!

Đứa bé gật đầu, đưa bàn tay nhỏ xíu lau qua mắt nữ nhân, đáp:

- Mẹ nói phải. Thôi, mẹ đừng khóc nữa. Con chịu gọi người ta là cha rồi đó!

Nữ nhân điểm một nụ cười, nhưng nụ cười không làm tan biến vẻ u buồn nơi gương mặt.

Nàng chưa cười, thì lệ chỉ rịn quanh vành mi, nàng cười rồi, lệ rơi thành hạt.

Triển Mộng Bạch nhìn cảnh mẹ con đứa bé trù mến nhau, bất giác nhớ đến mẹ chàng.

Niềm sầu tư bỗng dâng lên mang mác...

Một lúc sau, đứa bé rời lòng mẹ, đứng xuống đất, nhìn thanh kiếm nơi tay nàng, hỏi:

- Tại sao ngày nào mẹ cũng mài thanh kiếm này?

Nữ nhân đáp:

- Mẹ mài nó cho bén, để giết một người.

Đứa bé trố mắt:

- Mẹ định giết ai?

Nữ nhân bỗng ngẩng mặt nhìn lên nền trời đen thẫm, từ từ thốt:

- Mẹ muốn giết một nữ nhân, nữ nhân đó có cái tên là Tiêu Phi Vũ!....

Triển Mộng Bạch giật bắn mình, cơ hồ vượt tay vịn mái nhà rơi xuống đất.

Nữ nhân tiếp:

- Con nhớ kỹ cái tên của nàng ấy nhé. Giá như mẹ không giết được nàng, thì sau này, lớn lên, con thay mẹ, tìm nàng, giết nàng cho mẹ.

Đứa bé trừng mắt, nắm chặt hai tay:

- Được rồi, mẹ yên trí, con sẽ thay mẹ giết chết Tiêu Phi Vũ!

Nữ nhân với tay kéo đứa bé vào lòng, siết mạnh nó, cười nhẹ tẩn:

- Cưng của mẹ!.... Như vậy mới đáng là con của mẹ!

Lệ lại rơi. Lần này thì hẳn là lệ xúc cảm, chứ không phải lệ bi hoài.

Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc, tự hỏi nữ nhân có mối thù hận gì đối với Tiêu Phi Vũ.

Nữ nhân nắm tay đứa bé, từ từ đứng lên, bước tới mấy bước, rồi ngẩng mặt nhìn trời, lẩm bẩm:

- Tại sao chàng không đến? Có trở ngại gì làm cho chàng đến trễ?

Hay chàng không muốn đến?

Lúc nàng ngẩng mặt lên, Triển Mộng Bạch trông thấy rõ ràng.

Bất giác, chàng sôi giận, hét lên:

- Liễu Đạm Yên! Thế ra là người!

Nữ nhân kinh hãi, không ngờ trong trang viện hoang phế này lại có người.

Nàng hấp tấp bế đứa bé, phóng chân đi.

Dĩ nhiên, khi nào Triển Mộng Bạch chịu để cho Liễu Đạm Yên chạy đi dễ dàng như vậy? Chàng phi thân xuống đất, đuổi theo ngay.

Bất thành linh, nữ nhân dừng chân, quay đầu lại, trầm lại giọng hỏi:

- Người muốn gì?

Triển Mộng Bạch quát:

- Dù cho người có mang theo mình một đứa bé, dù cho người có xưng là mẹ, gọi nó là con, ta cũng nhận ra người! Liễu Đạm Yên, ta nhận ra người, đương nhiên người cũng nhận ra ta!

Nữ nhân lạnh lùng:

- Ta không biết người là ai!

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại:

- Người lừa ai chứ lừa sao được ta? Liễu Đạm Yên, đêm nay người gặp ta rồi, kể như đời người chấm dứt!

Đứa bé trừng mắt, quát lớn:

- Người là cái quái gì, ở đâu đến đây, dám vô lễ với mẹ ta?

Triển Mộng Bạch hét:

- Buông đứa bé xuống!

Đứa bé không chút sợ hãi, mẹ nó không buông nói xuống, nó oang oang mắng tiếp:

- Mẹ con ta chẳng biết người là ai, người đến chặn mẹ ta làm gì chứ? Người là một kẻ điên chẳng?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Tụt xuống đất đi, bé con. Hắn chẳng phải là mẹ người đâu!

Đứa bé gắt:

- Tại sao lại chẳng phải là mẹ của ta? Ai bảo người như thế chứ?

Nữ nhân vỗ nhẹ lên đầu nó, bảo:

- Đừng nói chi hết, con ạ. Hắn là một gã điên, cãi lý với hắn làm gì, vô ích!

Nàng quay mình, toan bước đi.

Triển Mộng Bạch hét:

- Dù cho người chối cãi cách nào, đêm nay thiếu gia cũng nhất định hạ sát người, trừ hoa. hại cho võ lâm.

Chàng lướt tới liền.

Vừa lúc đó, một bóng người bay ngang qua cầu, đồng thời quát:

- Ngã!

Liền theo tiếng quát, vung một quyền vào mình Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch còn ở trên không, người đó bay vào. Cả hai giao thủ nhau mấy chục chiêu, rồi đáp xuống đất.

Cả hai nhìn nhau, cùng biến sắc, kêu lên:

- Thì ra là các hạ!

Người đó chính là thiếu niên trong quán cơm, đã từng hợp sức với Triển Mộng Bạch đánh bốn tên đại hán lỗ mãng.

Không ai tưởng là mình lại gặp đối phương trong trường hợp này! Cả hai cùng sửng sờ mấy phút.

Sau cùng, thiếu niên cười lạnh, thốt:

- Tại hạ cứ cho rằng Triển huynh là bậc thiếu niên anh hùng, nên bắt cứ ở nơi nào, nghe ai xúc phạm đến Triển huynh, là tại hạ lập tức ra tay trừng trị, ngờ đâu...

Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên mình của nữ nhân, bật cười sang sảng:

- Ở cái chốn hoang vắng cô tịch, giữa đêm trường, Triển huynh lại giở thói hung hăng, toan hãm hiếp mẹ yếu con thơ..

Triển Mộng Bạch chặn lời:

- Các hạ có nhận ra được người ấy là ai chăng? Người ấy là...

Thiếu niên cười mỉa, chặn lại:

- Dĩ nhiên tại hạ nhận ra người ấy là ai! Nàng chính là vợ của tại hạ!

- Hắn là vợ của các hạ? Các hạ có biết hắn là một nam nhân cải dạng nữ nhân chăng?

Tại sao các hạ lại quá hồ đồ như vậy!

Thiếu niên cười lớn:

- Nàng kết nghĩa vợ chồng với tại hạ từ nhiều năm qua rồi. Bằng có là có đứa bé đó ra đời. Chẳng lẽ nàng là nam nhân? Nam nhân thì làm sao sinh con được?

Triển Mộng Bạch càng tức uất, hét lên:

- Rõ ràng hắn là một nam nhân...

Thiếu niên quát:

- Kẻ nào nói vợ tại hạ là nam nhân thì kẻ đó phải đui cả hai mắt!

Triển Mộng Bạch áp ứng:

- Nhưng... nhưng...

Thiếu niên cười lạnh:

- Có lẽ Triển huynh bị kẻ nào đó lừa rồi!

Triển Mộng Bạch vẫn còn cứng thái độ:

- Người bị lừa chỉ sợ là các hạ đó! Hắn...

Thiếu niên nổi giận:

- Tại hạ cùng nàng nằm chung một giường đã nhiều năm, làm gì có việc bị lừa?

Triển Mộng Bạch cũng nổi giận:

- Nếu không có việc bị lừa, thì các hạ chính là kẻ đồng mưu với hắn!
Dù các hạ có nói ngàn lời, vạn lời, hết ngày này qua ngày khác, tại hạ vẫn không tin được hắn là nữ nhân!

Nữ nhân bất thành linh ưỡn ngực bước tới, cười lạnh mấy tiếng hỏi:

- Là nam hay nữ, nói mãi cũng thế! Chỉ còn cách tra nghiệm! Người có muốn tra nghiệm chăng?

Triển Mộng Bạch giật mình, mặt bừng đỏ.

Chàng cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng, bất giác nhận ra nữ nhân thấp hơn chàng nửa chiếc đầu.

Liễu Đạm Yên có một thân vóc khá cao, không kém chàng.

Như vậy là có điểm sai biệt, và là một điểm sai biệt quan trọng. Chỉ nội cái điểm đó thôi cũng đủ chứng minh là chàng nhận lầm.

Bất giác, chàng biến sắc mặt, lùi lại mấy bước.

Nữ nhân cười lạnh, hỏi tiếp:

- Người nhìn kỹ chưa?

Càng nhìn, Triển Mộng Bạch càng nhận thấy nữ nhân thấp hơn Liễu Đạm Yên. Chàng xuất mồ hôi lạnh, lấm bầm:

- Chỉ sơ..... chỉ sơ..... tại hạ nhận lầm!

Thiếu niên từ lâu vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đến lúc đó mới mở một nụ cười:

- Trong thiên hạ, người giống người chẳng phải là việc lạ. Triển huynh từ nay nên thận trọng hơn, để tránh hậu quả đáng tiếc.

Triển Mộng Bạch vẫn còn lấm nhấm:

- Nhưng... hai người... sao lại giống nhau quá chừng? Hay là song sinh huynh muội?...

Bỗng, chàng vỗ tay kêu lên:

- Phải rồi! Hắn phu nhân của các hạ có một người anh song sinh!

Chứ nếu không thì làm gì có hai người giống nhau như cùng đúc một khuôn?

Thiếu niên đáp:

- Nàng là một cô nhi, gia mẫu nuôi dưỡng từ thuở nhỏ. Nàng có người anh song sinh hay không? Điều đó tại hạ không được rõ.

Triển Mộng Bạch ọ một tiếng, cúi đầu trầm ngâm.

Thiếu niên tiếp:

- Tại hạ có việc gấp, cần phải đi ngay, hy vọng ngày sau sẽ gặp lại nhau!

Hắn vòng tay, chào biệt.

Triển Mộng Bạch vội gọi:

- Hãy khoan!

Thiếu niên hấp tấp thốt:

- Chẳng dám dẫu gì Triễn huynh, tại hạ có một kẻ tử thù đối đầu cực kỳ lợi hại, y vừa phát hiện ra hành tung của tại hạ. Bởi thế tại hạ bảo vợ con đến đây, và tại hạ đã tìm cách đánh lạc hướng y. Nếu bây giờ không đi gấp, y đuổi theo kịp thì cả ba mạng cùng nguy mất!

Hắn thoát xong, nắm tay vợ, vợ bế con, cùng thoát đi nhanh như tên bắn.

Triễn Mộng Bạch cao giọng gọi theo:

- Chẳng hay giữa tôn phu nhân và Tiêu Phi Vũ...

Nhưng, không có tiếng đáp, trái lại có tiếng hét vang lên:

- Hay cho tiểu tử! Liệu người chạy thoát khỏi tay lão phu chăng? Dù người có lên trời, hay chui xuống đất, lão phu cũng nhất định theo đến cùng!

Bây giờ, thiếu niên mới lên tiếng, nhưng để trách cứ Triễn Mộng Bạch. Hắn từ ngoài xa vọng lại:

- Triễn huynh thấy chưa! Triễn huynh làm hại vợ chồng tại hạ rồi đó! Triễn Mộng Bạch vì làm lẫn mà cầm chân thiếu niên và nữ nhân quá lâu, tự nhận mình có phần trách nhiệm, nên áy náy hết sức.

Bất giác, chàng hét lớn:

- Huynh đài cử yên trí, tại hạ sẽ gánh vác việc này cho!

Chàng nhún chân tung mình lướt về hướng lão nhân vừa quát tháo.

Trong bóng đêm mờ mờ, một bóng người bay đến ngược chiều.

Triễn Mộng Bạch vùng quỳn, người đó cũng tung chưởng. Hai kinh lực chạm nhau, cả hai cùng đáp xuống đất.

Triễn Mộng Bạch trông thấy lơ mờ chiếc bấu nơi lưng lão nhân.

Bất giác, chàng kinh hãi, vội lùi lại.

Đồng thời, chàng cao giọng gọi:

- Tại hạ đây, tiền bối!

Bóng người cao lớn thu tay ngay, gần từng tiếng:

- Tiểu huynh đệ đây à? Làm gì thế?

Lão nhân chính là Đà Bố lão nhân tại Đế Vương Cốc, ngoại hiệu Thiết Đà.

Lão giậm chân thành thịch, luôn miệng gắt:

- Tại sao? Tại sao tiểu huynh đệ chặn lão phu?

Triễn Mộng Bạch cười khở:

- Tại hạ đâu có ngờ chính là tiền bối?

Thiết Đà khoát tay:

- Được rồi! Thôi đi, đừng nói dông dài, hãy chỉ cho lão phu biết, tiểu tử ấy chạy về hướng nào!

Triễn Mộng Bạch đang tìm cách chuộc lỗi lầm, thì khi nào chỉ thật?

Chàng dằn dụa một chút, rồi đưa tay thoát:

- Chùng như hấn chạy về phía đó!

Thiết Đà hét:

- Nói nhảm! Lão phu vừa từ hướng đó chạy đến đây!

Triển Mộng Bạch cười khở:

- Nếu tại hạ không lỗ mãng, thì người ta đã chạy xa lắm rồi! Giả như tiền bối có thù oán chi với thiếu niên đó, thì tại hạ xin tiền bối bỏ qua cho hấn!

Thiết Đà dậm chân thành thịnh:

- Vô lý! Vô lý! Tiểu huynh đệ lại cầu tình cho hấn nữa à? Tiểu huynh đệ có biết vì ai mà lão phu phải đuổi theo hấn đó chẳng?

- Làm sao tại hạ biết được?

- Vì tiểu huynh đệ đó!

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Vì tại hạ? Tại hạ chẳng những không hề có thù oán chi với hấn, mà còn có mối giao tình. Nếu vì tại hạ mà tiền bối đuổi theo, bắt hấn cho kỳ được, thì e rằng đôi bên có sự hiểu lầm!

Thiết Đà dậm chân, rít lên:

- Trời! Trời! Người có biết hấn là ai chẳng?

Triển Mộng Bạch giật mình, kêu lên:

- Hấn... là chủ nhân... Tình Nhân Tiễn?

Thiết Đà nổi giận:

- Tình Nhân Tiễn cái gì! Hấn chính là kẻ giả mạo người vào Đế Vương Cốc, lừa gạt mọi người, học võ công, đòi lấy Tiêu Phi Vũ làm vợ đó! Người giao tình với một gã ác đồ như vậy à?

Triển Mộng Bạch run người, mừng tượng bị một trận roi quất bất ngờ trên thân thể.

Chàng thét:

- Hấn? Thì ra chính hấn?

Vừa phóng chân vọt đi, chàng vừa quát:

- Đuổi theo gấp!

Thiết Đà tung mình bay theo, thét:

- Nhanh lên.

Nhưng vô ích. Cả hai dù có cánh cũng chẳng hòng theo kịp. Chạy mãi, hơn nửa ngày trời, họ chẳng thấy tăm dạng thiếu niên đâu cả. Không lẽ đuổi mãi như thế khắp bốn phương trời? Cả hai cùng dừng chân, nhìn nhau, thất vọng.

Thiết Đà bực dọc:

- Thế là hụt mất hấn rồi!

Đột nhiên, Thiết Đà quay mình lại:

- Người biết tên họ hấn chẳng?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Làm sao tại hạ biết được? Tại hạ nào có biết hắn là ai đâu!

Thiết Đà nổi giận:

- Đã không biết hắn là ai, sao ngươi lại nói là có giao tình với hắn?

Tại sao ngươi ngăn chặn lão phu đuổi theo hắn.

Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười thâm, đem sự tình lượt thuật lại cho Thiết Đà nghe.

Thiết Đà trầm ngâm một chút:

- Những việc đó có thể liên quan đến chủ nhân Tình Nhân Tiền.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Thiết Đà tiếp:

- Gã khả ố đó giả mạo ngươi, hắn là gã biết rõ ngươi từ thối nhỏ đến tột lớn. Có lẽ gã liên quan chi với ngươi đó, ngươi có đoán ra được gã là ai không?

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

Lão dừng lại một phút đoạn hỏi:

- Hiện tại ngươi ở đâu? Có phải là...

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn trời, phương đông đã lộ sắc trắng.

Bất giác, chàng giật mình kêu lên:

- Không xong! Canh tư đã qua rồi, hắn là đại ca đang nóng nảy chờ ta!

Thiết Đà trố mắt:

- Có kẻ chờ ngươi?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Phải! Y là Dương Toàn, đệ tử của Lam Đại tiên sinh.

Thiết Đà thốt:

- Thế thì ngươi nên đi nhanh đi, lão phu cũng có việc cần. Có đệ tử Ngạo Tiên Cung bên cạnh ngươi, lão phu thấy yên tâm lắm rồi.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tiền bối định đi đâu?

Thiết Đà mỉm cười:

- Cuộc cá giữa ta và ngươi, ngươi quên rồi sao? Ta đi tìm bí mật đó, thuận tiện ta sẽ truy lùng lại lịch của gã xúc sinh đó luôn.

Cả hai nóng nảy như nhau, nói là làm, mỗi người buông một câu, là cả hai cũng quay mình, phóng chân, mỗi người một hướng.

Về đến bên trong khách sạn, Triển Mộng Bạch gõ cửa phòng.

Ngờ đâu, bên trong im lặng.

Triển Mộng Bạch gõ cửa luôn mấy lượt nữa, vẫn chẳng có tiếng đáp ứng. Chàng liền đá tung cửa, bước vào.

Dương Toàn vắng mặt, không một mảnh giấy nhỏ nào được lưu lại, giải thích lý do xuất ngoại của hắn.

Một sự kiện phi thường, Triển Mộng Bạch hết sức hoang mang, chẳng làm sao hiểu nguyên nhân. Chàng đành ở lại đó, mà chờ.

Chàng thầm nghĩ:

- Có lẽ đại ca đợi mãi, chẳng thấy ta trở về, đâm lo nên bỏ phòng đi tìm!

Triển Mộng Bạch nhìn qua khung cửa sổ. Lâu lắm rồi mà chẳng thấy Dương Toàn trở lại.

Tuy khản trương về trường hợp Dương Toàn, chàng không quên suy tư về sự việc của mình.

Chàng nghĩ rằng, gã thiếu niên mạo nhận chàng vào Đế Vương Cốc học võ hẳn phải có liên quan gì đó với Tô Siển Tuyết.

Bởi, trừ Tô Siển Tuyết ra, còn ai biết được di ngôn của mẫu thân chàng lúc lâm chung?

Có thể gã là đệ tử của Tô Siển Tuyết. Hoặc giả là một người cháu họ chi đó của bà ta.

Còn nữ nhân trong khu vườn hoang vắng. Nàng xưng là có một đứa con với gã thiếu niên đó. Cả hai cử sự vô cùng bí ẩn, biết đâu họ âm thầm ăn ở với nhau. Bởi cuộc tình duyên đó không chánh thức, nên thiếu niên không thường xuất hiện, hẳn không chịu nhận hắn là cha. Có lẽ gần đây, nữ nhân phát hiện ra là thiếu niên đính hôn với Tiêu Phi Vũ, nên nàng quyết tâm trừ diệt tình địch.

Theo lời thiếu niên thì nữ nhân đó là một cô nhi, được mẹ hắn nuôi dưỡng từ thuở nhỏ.

Có thể Tô Siển Tuyết là mẹ hay nghĩa mẫu của thiếu niên, còn nữ nhân đó là nghĩa nữ của bà.

Tuy nhiên, nuôi hai nghĩa tử, Tô Siển Tuyết phải có một kỳ vọng nào đó nơi họ. Và cũng vì cái kỳ vọng đó, bà ta không chấp thuận cho cả hai thành vợ thành chồng.

Họ âm thầm ăn ở với nhau đến có con, mà không dám công khai, ắt là vì người trên không chấp thuận.

Lập luận như vậy rồi, Triển Mộng Bạch cho rằng vững chắc lắm, nên nở một nụ cười đắc ý.

Rồi chàng nghĩ lại, nữ nhân đó giống Liễu Đạm Yên như hai giọt nước. Có thể nàng là tỷ muội song sinh chi đó của Liễu Đạm Yên.

Vậy chắc hẳn Tô Siển Tuyết cũng có liên quan với Liễu Đạm Yên.

Nghĩ đến đây, Triển Mộng Bạch thấy hoang mang trở lại.

Chàng ngẩn đầu lên, tia nắng sớm xuyên song rọi vào mặt chàng.

Chàng nhìn ra xa, vẫn không thấy bóng dáng của Dương Toàn.

Triển Mộng Bạch cau mày, đứng lên, bước tới, bước lui trong phòng Dương Toàn, rồi mở cửa đi ra, tiến về gian phòng của chàng.

Về phòng, bắt giắc chàng giật mình kinh hãi.

Cảnh hỗn tạp bày ra trước mặt chàng. Màn chắn bị trăm ngàn nhát dao chém nát. Đồ vật bay đông, vung tây, nằm ngổn ngang, bừa bãi. Bàn và ghế cũng bị đao chém nát mặt, gãy chân.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Có lẽ đại ca ta ở trong phòng ta chờ đợi, bất ngờ cường địch đến. Trong cơn khẩn cấp, không có vũ khí sẵn nơi mình, nên đại ca bẻ chân bàn, chân ghế chống cự!

Bỗng chàng nhìn qua mặt bàn, thấy tờ mờ, hình như có chữ viết nơi đó.

Chàng bước gấp tới, nhận ra đúng là chữ do Dương Toàn dùng chỉ lực viết lên.

Chàng đọc nhanh:

- Biến cố quá lớn... không địch lại... ngu huynh chạy... Tích Thạch Sơn...

Chàng lẩm nhẩm:

- Tích Thạch Sơn!.... Tích Thạch Sơn!....

Không chậm trễ chàng thu xếp vội hành trang, bước gấp ra khỏi phòng, đồng thời quát:

- Tiểu nhị đâu?

Giọng chàng vang lên như sấm, tiểu nhị khiếp hãi chạy bay vào.

Chàng chụp chéo áo hắt, hét:

- Tích Thạch Sơn ở đâu?

Tiểu nhị xám mặt, líu lưởi, thốt không thành tiếng:

- Từ đây... đi về hướng... Nam... rồi còn đi..

Triển Mộng Bạch buông hắt ra, phóng chân chạy đến tàu ngựa, nhảy lên lưng ngựa, thúc gối. Ngựa chạy liền, đạp đổ khá nhiều đồ vật trong khu khách sạn.

Dĩ nhiên có nhiều tiếng người mắng oang oang, nhưng chàng có nghe đâu. Thoáng mắt, chàng đã vọt xa rồi.

Ngựa của Dương Toàn còn đó, chủ khách sạn có thể bán đi, bù vào chỗ thiệt hại do chàng gây ra.

Ngựa chạy đã hết tốc lực, Triển Mộng Bạch vẫn còn cho là chậm, vút roi liên hồi. Con ngựa tét da đầu, da cổ, da mông, máy chảy rùng rùng.

Càng lúc ngựa càng đi vào khu hoang vắng. Quanh Triển Mộng Bạch, nếu không là cát vàng, thì là cỏ xanh, cát và cỏ trải rộng đến tận chân trời.

Từng cơn gió mạnh cuốn về, dòn mây dày đặc, trông chẳng thấy nền trời.

Chàng chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu dặm đường dài. Con ngựa của chàng như nhuốm máu. Máu chảy ròng ròng, điểm dài theo đường.

Từ đầu đến mông, con ngựa hừng trăm ngàn vết tét da, rướm thịt, máu xối đầm đề, trông đáng thương quá chừng.

Nhưng thực ra, Triển Mộng Bạch đâu phải là con người vô nhân đạo! Chàng đánh cho ngựa xuất huyết, là vì chàng học được cái thuật kiềm trìn của bọn du mục.

Ngựa chạy đường dài, tự nhiên phải kiệt sức. Muốn cho nó có một tiềm lực để vượt thêm một đoạn đường nữa, thì phải làm cho nó xuất huyết.

Cũng nhờ thế mà ngựa chưa dừng lại, chứ với sự khẩn cấp của chàng, dù là thần mã cũng chẳng chịu nổi.

Bỗng, con ngựa vấp phải một hòn đá, hai chân trước khụy xuống, hai chân sau chống lên, hất tung Triển Mộng Bạch lộn nhào tới.

Chàng kinh hãi, đưa tay chỗi mặt đường, lẩy đà đứng lên.

Con ngựa đã sùi bọt miện trắng xóa, nằm lăn ra trên đường. Nó chết luôn.

Ngựa chết rồi, Triển Mộng Bạch làm sao đây? Đoạn đường còn lại, không biết dài bao nhiêu nữa.

Không một chút do dự, chàng cắn chặt hai hàm răng, phi thân vút đi.

Nhưng, có tiếng vó ngựa vang lên, từ cạnh đường vọng lại.

Vốn có ý giữ gìn khí lực để khi đến Tích Thạch Sơn giao đấu với cường địch, nghe tiếng vó ngựa, chàng hết sức mừng rỡ.

Không lâu lắm, con ngựa đã xuất hiện trong tầm mắt của chàng, ngựa đó gấp vó, lao đi như tên bắn.

Bất thành linh, Triển Mộng Bạch hét lên một tiếng, xông ra chặn.

Người trên ngựa giật mình. Tuy con ngựa kinh hoảng, chồm lên, song nhờ kỹ thuật kỵ mà tinh luyện, y vẫn giữ được thăng bằng.

Y quát:

- Kẻ dui nào ở đâu, mà đến tìm cái chết!

Triển Mộng Bạch không đáp, lao vút đến kỵ sĩ, chạm vào y. Hai thân xác chạm vào nhau, cả hai cùng rơi xuống đất.

Bởi hữu ý, Triển Mộng Bạch vẫn còn có thể thuận, trong cái ngã đó, vung tay vô, vệt người đó lăn đi thêm một vòng nữa, phần chàng thì lộn người nhẩy phóc lên lưng ngựa, chụp nhanh giây cương.

Cùng một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Vì có việc khẩn, phải mượn ngựa. Ta không để cho người bị thiệt

hại đâu. Đây là tiền ngựa, ta đền cho!

Quăng ngược lại một nắm bạc, tay giật cương, chân thúc ngựa.

Triển Mộng Bạch hét:

- Nhanh!

Con ngựa chưa kịp cất vó, kỵ sĩ đã dùng thân pháp Yên thanh thập bát cốn, vớ gối và chỗ, vọt đến phía sau con ngựa, nắm đuôi nó, giữ lại, đồng thời quát:

- Khoan đi!

Nhưng con ngựa bị Triển Mộng Bạch bức bách, hí lên một tiếng lớn, phóng chân chạy đi.

Kỵ sĩ không buông tay, ngựa lồi cuốn y theo.

Triển Mộng Bạch không hề quay đầu lại, chỉ hoành tay chặt ngược về phía hậu, xuống đuôi ngựa.

Đuôi ngựa đứt liền.

Đại hán lại rơi xuống đường. Khi y đứng lên, thì con ngựa đã chạy khá xa rồi.

Y nhìn theo bóng Triển Mộng Bạch, mắng:

- Cường đạo! Người không thoát khỏi tay ta đâu! Ta đã nhận ra..

Làm gì Triển Mộng Bạch không nghe lọt những tiếng mắng đó.

Chàng cũng biết là hành động của mình không thuận đạo lý chút nào. Sao biết làm sao hơn, khi chàng đang nóng nảy vì công việc khẩn cấp?

Đường dài dần dần thu hẹp, thời gian dần dần trôi qua, đêm sắp trở về trên vạn vật.

Rồi, một con đường lên núi hiện ra trước tầm mắt chàng.

Ngọn núi dốc đứng, do đó mà sơn đạo không trải dài ra trên dưới chân núi. Khi chàng phát hiện ra sơn đạo, thì ngọn núi cũng hiện ra theo luôn.

Giục ngựa lướt trên con đường sơn đạo đó, Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Có lẽ đây là Tích Thạch Sơn.

Chàng có ý tiếc con ngựa, không muốn làm cho nó kiệt sức cực độ, nên lên được một đoạn đường, chàng nhảy xuống lưng nó, vỗ tay vào mình nó an ủi:

- Cảm ơn người đưa ta một đoạn đường. Người có nhớ đường, thì cứ trở về với chủ người, bằng không thì cứ ở đây với ta!

Bây giờ, chàng mới phát giác ra yên ngựa có cơm khô, rượu ngon.

Chàng dùng qua một phần cho đỡ đói khát.

Cơm chiều xong thì hoàng hôn xuống. Bóng tối phủ dần khắp nơi.

Núi cao, có mây giăng, có mù phủ. Mây và mù càng làm cho bóng tối

thêm dày.

Chàng đề khí, thoát đi như bay lên đỉnh núi, vừa chạy vừa đảo mắt nhìn ra hai bên.

Tìm một người trong lúc này, khó hơn tìm kim nơi lòng biển, hổng chi ba chữ "Tích Thạch Sơn" do Dương Toàn lưu lại hết sức mơ hồ!

Chàng cất cao giọng gọi:

- Dương Toàn!.... Dương đại ca!.... Tiểu đệ đã đến đây! Triển Mộng Bạch đây! Đại ca ở đâu?

Chỉ có tiếng dội đáp lời chàng kêu gọi. Đang cơn khẩn cấp, bỗng chàng nghe có tiếng cười lạnh vang lên đâu đó, xa xa vọng đến.

Triển Mộng Bạch giật mình, lập tức phóng chân chạy về hướng phát ra tiếng cười.

Mắt người thường không nhìn xa quá năm thước, dù Triển Mộng Bạch luyện nhãn lực tinh diệu đến đâu, cũng không trông rõ sự vật ngoài hai trượng xa.

Thình thoảng, tiếng cười lại vang lên, như dụ chàng, như hướng dẫn chàng, chàng không dám gọi nữa, sợ tiếng gọi làm loạn tiếng cười, khó nhận định ra phương hướng.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 29

Luyện Hồn Đàm

Tiếng cười đó, thoát đầu quá nhỏ, dần dần vang to, có tiếng dội, thành thử mừng tượng như có người khắp bốn phương, tám hướng, cùng cười lên. Một vòng rào người đang bao vây quanh Triển Mộng Bạch, vòng vây khép hẹp theo tiếng cười càng phút càng vang to dội lớn.

Không gian nặng đọng quỹ khí, chàng bất giác rung mình, chân chậm lại, miệng gọi to:

- Dương đại ca! Đại ca ở đâu?

Tiếng cười đột nhiên ngưng, âm thanh không còn rền vang dội nữa. Liền theo đó, tiếng rú thảm nối tiếp, phản phát âm thanh của Dương Toàn.

Máu nóng sôi trào dâng tận cổ, Triển Mộng Bạch phóng chân chạy về phía đó, đồng thời gọi:

- Đại ca! Phải đại ca đó không?

Bỗng một bóng người hiện ra, ngoài hai trượng xa, tóc buông xỏa, chập chờn như bóng ma, hướng về Triển Mộng Bạch, đưa tay vẫy vẫy.

Triển Mộng Bạch phi thân về phía người đó, cao giọng hỏi:

- Dương đại ca?...

Tiếng "ca" chưa rời khỏi miệng chàng, thì người đó đã lùi lại, đồng thời vươn tay ra, hai đạo kinh phong bay tới, nhập lại làm một, vút vào ngực chàng.

Triển Mộng Bạch nhanh như chớp, nhún chân nhảy vọt lên cao, hoành tay đánh trả xuống một chưởng.

Nhưng, bên dưới vừa là con đường núi đó, bây giờ lại trống không, như đất sụp xuống sâu, địa điểm biến thành cái hố:

- Nguy!

Khi Triển Mộng Bạch phát giác ra sự kiện lạ lùng đó, thì chàng cũng vừa đáp xuống.

Chàng kinh hãi, vội đạp chân vào không khí, định uống mình lao vút trở lên.

Vô ích, cái đà rơi của chàng đã mất, chân khí đề tự đã tiêu tan, cái đạp đó chẳng có hiệu quả gì, trái lại còn làm cho chàng thêm chói với, rồi rơi tuột xuống luôn.

Không gian trầm tĩnh trở lại, mây và mù giăng mắc từng lớp, từng lớp như cũ.

Bóng người đó đưa tay vén tóc, búi gọn, nhìn về nơi Triển Mộng Bạch rơi xuống, nhếch nụ cười lạnh, thốt:

- Triển Mộng Bạch! Mặc cho ngươi có tài thông thiên địa triệt, ta chỉ thực hiện một kế mọn, là ngươi chết mất xác, đừng ai mong tìm ra dấu vết của ngươi! Khắp trong thế gian này, chẳng một ai biết được Triển Mộng Bạch chết về tay Dương Toàn!

Thì ra, người đó là Dương Toàn!

Rơi vào hố đó, Triển Mộng Bạch làm sao sống sót nổi?

Lúc rơi xuống, chàng hôn mê, nhưng hơi lạnh của nước làm chàng tỉnh lại ngay.

Tỉnh lại rồi, chàng nhận định tình hình, chí cầu sinh phát động, chàng nghĩ cách thoát thân.

Thoạt tiên, chàng ổn định tâm thần, giữ mình đừng chìm sâu trong nước.

Trong đầm tối quá, chàng không trông thấy vật gì. Chung quanh bốn bề lại tịch mịch, chẳng có một tiếng động.

Đúng là một cảnh chết!

Chàng dần dần nhích động, từng chút, từng chút, cuối cùng đến

được gần vách đá.

Vách đá, bên trên cao, chẳng có cỏ mọc, song bên dưới thấp lại có phủ rêu xanh, rêu dày độ tấc.

Rà tay theo vách, chàng di động thành vòng tròn.

Không gian trầm tĩnh quá chừng. Chàng nghe rõ từng tiếng động một của côn trùng nhỏ nhất.

Kỳ quái, chẳng có một con rắn nào, hay một con vật gì, chạm vào mình chàng, hoặc cắn chàng.

Chừng như, chàng nhích tới đâu, côn trùng nơi đó lại tránh đi nơi khác.

Đột nhiên, chàng giật mình.

Bàn tay đang rà rà theo vách, bỗng chạm phải một vật mềm, xúc giác đó tạo cho chàng một ảo tưởng là chạm vào thể xác người, và cái thể xác đó có y phục bao bọc.

Lập tức, chàng thu tay lại, nhắm mắt định tĩnh tâm thần, rồi mở mắt ra, nhìn.

Một bóng xám mờ mờ hiện ra, treo lơ lửng, treo ngay trong nước.

Bóng đó như ma quỷ u ngục, bất động chờ mời.

Triển Mộng Bạch thu hết can đảm, thu tay sờ lướt nữa. Chàng giật bản mình, khi nghe bóng đó cất tiếng người:

- Ai đó vậy? Sao cứ sờ người ta mãi?

Chàng rút tay lại, nhanh hơn lần trước, rồi hấp tấp hỏi, giọng run run:

- Người là ai?

Người đó chừng như còn khiếp hãi hơn chàng gấp mấy lần:

- Người! Người là ai? Người đang đứng trong nước, nói chuyện với ta đó phải không?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Đúng vậy!

- Người rơi xuống đây đã lâu chưa?

- Cũng khá lâu rồi!

Bỗng, người đó niệm Phật hiệu, đoạn tiếp luôn:

- Chẳng lẽ ta nằm mộng? Trong Luyện Hồn Đàm, làm gì có người sống sót được?

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Thế còn người! Người không phải là người sống sao?

Người đó bật cười, âm thanh thâm phi thường:

- Ta là người chết hay người sống, đợi lúc ngày lên, có ánh dương quang soi lợi, người sẽ rõ!

Trầm cười bi thảm đó có hàm súc ý niềm kinh khiếp. Tuy tiếng cười vang lên, song gương tượng chẳng phải là người phát âm thanh.

Triển Mộng Bạch nghe như tiếng quỷ gào, ma thét, như một oan hồn rên rỉ vì uất hận.

Người đó tiếp:

- Nước trong Luyện Hồn Đàm, lạnh thấu xương tủy. Người xuống đây, chỉ trong vòng nửa khắc, là thân xác cứng đờ. Làm sao người còn sống đến bây giờ?

Triển Mộng Bạch càng sợ hãi, kêu lên:

- Nước ở đây lạnh đến độ đó sao? Đã thế tại sao tại hạ còn sống được chứ?

Người đó hừ một tiếng:

- Chuyện lạ! Đúng là một chuyện lạ! Lạ lùng thật!

Triển Mộng Bạch suy tư một chút, vụt kêu lớn:

- Phải rồi! Hẳn là vì tại hạ có uống Hỏa Dương Hòa, và có luyện qua Lục Dương Chưởng, cho nên...

Người đó chặn lời:

- Có thể như vậy. Người có uống thức thuốc chí dương, luyện thứ công phu chí dương, tự nhiên là trong mình người có một kháng lực. Nước đầm dù lạnh, cũng chẳng ảnh hưởng nổi đến người!

Y dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Ta nghĩ là trong mình người còn có tích tụ cái tinh túy của một thức thánh dược nào khác nữa, cho nên tuy đắm mình trong nước mà người không bị mấy con độc xà sát hại.

Triển Mộng Bạch hoang mang, suy tới, nghĩ lui mãi, chẳng hiểu nơi mình còn có cái quý bảo gì khác nữa.

Chàng mò tay khắp người, bất giác chạm nhằm chiếc túi bằng tơ đặc biệt của Triều Dương phu nhân.

Chàng thầm nghĩ:

- Hay là vật này?

Người kia thở dài:

- Người thật là tốt phúc! Người khác chỉ mong ước có một trong các vật người có, lại chẳng bao giờ có được. Còn người thì tự nhiên mà có, lại có quá nhiều!

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Nếu là tốt phúc, thì ta đâu có rơi xuống đây?

Người đó bật cười khanh khách:

- Có lý! Có lý!

Y im bật luôn, môi không mấp máy nữa, mà toàn thân cũng bất động.

Từng phút, từng phút trôi qua, khí lạnh từ từ xâm nhập vào người

Triển Mộng Bạch làm chàng khẽ run lên.

Lập tức, chàng đem phương pháp luyện công ghi chú trong Lục

Dương bí kíp, vận khí tạo một kháng lực đối phó với cái lạnh.
Khí dương từ đan điền phát sinh, chuyển phối ra khắp trong cơ thể.
Không lâu lắm, chàng cảm thấy toàn thân khí và huyết trở lại điều hòa như bình thường.
Cứ theo phương pháp đó, chàng vận khí mãi. Cuối cùng, chàng nhập định luôn, quên mình, quên cảnh.
Chàng mê man như vậy, chẳng biết được bao lâu, bỗng có tiếng hét vang, làm chàng giật mình bừng tỉnh:
- Triển Mộng Bạch! Thì ra là người!....
Chàng mở mắt to, nhìn.
Người đối thoại với chàng trước đó, vận y phục màu xám bạc, đôi chân dẫm trong nước, chỉ còn nửa thân trên.
Nước giá lạnh bốc hơi thành sương, khóa lấp thân hình y, trông mờ mờ lung lung một vùng sương mờ, người đó như bị treo lơ lửng giữa khoảng không.
Dĩ nhiên, y phục của y đã mục nát, dung mạo tiều tụy, thân xác gầy như que củi, tóc rụng đến sợi cuối cùng.
Một con người, chỉ còn bộ xương bên trong, với lớp da bọc bên ngoài, làm sao còn nhân dạng nữa!
Đã ra thân thể đó, còn sống được là điều phi thường vậy.
Sau lưng y, có một cây thập tự giá. Hai tay y dang ra, dính chặt vào thanh sắt ngang.
Tay áo rũ lòng thòng, bởi mục nát nên từng mảnh ngắn dài, bắt đồng buông tua tua.
Có hai đường giây sắt, xoắn dưới xương vai hai bên, cột y vào thanh sắt đứng.
Ai trông thấy một con người trong hình phạt đó, lại chẳng xúc động tâm trường?
Người đó nhận ra chàng!
Người đó là ai? Chỉ thấy người đó là một lão nhân!
Bất giác, chàng hỏi:
- Người là ai? Sao lại nhận ra ta?
Lão nhân không còn một điểm nhỏ sinh khí. Nhưng đôi mắt vẫn còn phần nào tinh anh, có lẽ do nơi tiềm lực của sự kiên định, duy trì.
Lão nhân nhìn Triển Mộng Bạch, trong ánh mắt ẩn ước vẻ hân hoan, đồng thời niềm thương tiếc phản phát hiện lên. Một lúc sau, lão nhếch nụ cười thảm, thốt:
- Mới cách nhau có mấy tháng, mà công tử không nhận ra bản tăng à?
Triển Mộng Bạch soát lại ký ức, xem mình đã gặp lão nhân này ở

đầu, trong lúc nào, rồi chàng chăm chú nhìn lão, tìm một vài điểm đặc biệt, để giúp trí nhớ của chàng.

Lão nhân với giọng thâm trầm nói tiếp:

- Ngày ấy, tại Kim Sơn Tự, bàn tăng tiến đưa Tàn Sấu Ông đến chân núi, bắt gặp Triền công tử thượng sơn. Chúng ta có đối đáp nhau mấy câu.

Triền Mộng Bạch tĩnh ngộ, kêu lên kinh hãi:

- Lão... đại sư.. Chẳng lẽ đại sư là vị tứ sư đệ của Phương trượng Kim Sơn Tự, có đôi mày màu xám?

Lão nhân cười thâm:

- Chính bàn tăng!

Triền Mộng Bạch run giọng:

- Rõ ràng là đại sư đã chết rồi mà, sao lại còn ở đây?

Chàng nhìn kỹ lão nhân lướt nữa, nhận ra gương tượng nơi đôi mày còn vết xám, dù lông mày tóc đầu rụng hết.

Dù lão nhân tự nhận mình là một vị cao tăng tại Kim Sơn Tự, dù Triền Mộng Bạch tin tưởng như vậy, bởi chàng không có lý do hoài nghi cả, nhưng cái ấn tượng cũ không làm sao phai mờ được.

Ấn tượng đó, là cái chết của lão tăng, chính mắt chàng trông thấy xác của lão, đến hai lần.

Lần thứ nhất, tại Lưu Vân Đình.

Lần thứ hai, trên dòng sông, lúc rong thuyền với người áo vàng mà sau này chàng mới biết là Đế Vương Cốc chủ Tiêu Vương Tôn.

Trong cả hai lần, chàng đều khám xét kỹ, lão tăng đứt thở là chắc chắn. Tuy sau đó, xác của lão bị đánh cắp, chàng cho rằng kẻ sát nhân muốn phi tang thôi, rồi chàng không lưu ý đến việc đó nữa.

Giờ đây, chàng lại gặp lão tăng, và lão còn sống quả là chuyện lạ lùng.

Lão tăng lại cười tiếp:

- Công tử lấy làm lạ? Nói ra, thì rất dài dòng. Tuy vậy nếu công tử muốn nghe, bàn tăng sẵn sàng tường thuật.

Triền Mộng Bạch đáp:

- Vô hình trung, tại hạ chứng kiến những diễn tiến ly kỳ tại quý tự hôm đó. Sự tình ẩn chứa rất nhiều bí mật, cho đến nay tại hạ cũng chưa tìm hiểu được sự thật bên trong. Nếu đại sư vén màn bí mật, thì tại hạ cảm kích vô cùng!

Lão tăng đưa mắt lên không mơ màng một lúc, rồi run run người chừng như còn sợ hãi, dù sự việc đã quá lâu.

Trước khi bắt đầu kể chuyện, lão buông tiếng thở dài ảo não, rồi lão khơi thì bằng một câu tự trách:

- Biết được nhiều việc, là chuốc lấy lụy phiền, có khi mang họa diệt thân là khác. Bần tăng không may, biết được một đại bí mật, và cái hậu quả của sự hiểu biết tại hại đó, là cảnh trạng này đây, một cảnh trạng kéo dài suốt mấy tháng rồi, có lẽ còn kéo dài lâu, đến lúc bần tăng trút hơi thở cuối cùng, cũng chỉ vì cái ngày hôm ấy.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Hôm ấy là hôm nào? Đại sư nói nhanh quá, nói cho rõ ràng hơn một chút!

Lão tăng từ từ khép đôi mí mắt, buông từng tiếng một:

- Hôm đó, là hôm bần tăng gặp Triển công tử! Tại mật thất của Phương trượng có mấy vị viễn khách. Họ là những bậc hào kiệt đương thời. Họ đến Kim Sơn Tự viếng chùa, xem sợi giây ngọc của Tô Đông Pha và chiếc trống bằng đồng của Gia Cát Lượng. Bần tăng là tri khách trong sơn tự, có bổn phận tiếp khách từ muôn phương đến, nên đưa họ đi xem các vật cổ. Khi đưa khách đến nơi tàng trữ vật cổ rồi, bần tăng để cho họ mặc tình ngắm nghía, còn mình thì lơ lửng, trông gần, trông xa, cốt giữ sự có mặt, cho tròn lễ với khách. Trong khi mọi người đều chú ý quan sát mấy đồ cổ, bỗng bần tăng trông thấy một vật kỳ lạ ai đó đã làm thất lạc ngoài hiên. Đó là một quyển tập nhỏ bằng da mỏng, màu đen, loại tập bỏ túi. Bần tăng động tính hiếu kỳ, nhặt lấy, thuận tay lật qua vài trang.

Triển Mộng Bạch hỏi mau:

- Quyển tập đó ghi chú những gì?

Lão tăng trầm giọng:

- Những tên người, những khoảng tiền. Mấy trang cuối có ghi tên dược thảo, và nơi sản xuất.

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Như thế thì có gì đặc biệt đâu?

Lão tăng chớp mắt:

- Những nhân vật có tên trong quyển tập toàn là những tay đại gian đại ác đương thời, còn dược thảo, toàn là độc dược!

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Tiền bối, phải chăng quyển tập đó ghi chú những điều bí mật của Tình Nhân Tiễn?

Lão tăng gật đầu:

- Đúng vậy!

Lão tăng tiếp:

- Cái dã tâm của chủ nhân Tình Nhân Tiễn hẳn là bao quát khắp sông hồ. Ý muốn tiêu diệt tất cả mọi lực lượng trên đời, để tự mình độc bá thiên hạ, ngấm ngầm trở thành một lãnh tụ trong võ lâm.

Cho nên, y mới có sáng kiến chế luyện thứ tiên độc đó, trước hết gây phong ba khắp nơi, gieo khủng khiếp trong thiên hạ. Để mỗi lần đề cập đến Tình Nhân Tiễn, là người ta có cảm tưởng hung thần lảng vảng quanh mình. Trong khi đó, chủ nhân Tình Nhân Tiễn lại bịa thêm những chuyện thần kỳ. Chẳng hạn như Tình Nhân Tiễn chờ đến lúc trăng tròn mới xuất hiện.

Tình Nhân Tiễn tạo nên hiềm khích giữa người và người, vô hình trung, đồng đạo võ lâm nghi kỵ lẫn nhau, rồi từ nghi kỵ đi đến sự thanh toán lẫn nhau. Điều đau thương nhất cho giang hồ, là phương tiện thanh toán lẫn nhau, không ngoài Tình Nhân Tiễn. Muốn có Tình Nhân Tiễn phải mua. Và mua bằng một giá thật cao.

Chủ nhân Tình Nhân Tiễn còn hưởng một cái lợi về tâm lý nữa. Những kẻ dùng tiên độc sát hạ cừu nhân, sợ bị bại lộ, tất phải cung kính tuân phục mệnh lệnh của chủ nhân Tình Nhân Tiễn, vô hình trung họ trở thành những tên thuộc hạ đắc lực cho y.

Triển Mộng Bạch nghe lão tăng giải thích rồi, sửng sò một lúc lâu. Chàng nhìn xuống mực nước đầm lạnh, bất giác chàng bật kêu lên:

- Đại sư.. chân của đại sư..

Thì ra, lúc đó mực nước đã rút xuống sâu, đôi chân của lão tăng bày ra, đôi chân không còn một mảnh da, một thớ thịt...

Nơi chỗ đứng của lão tăng, là một mô đá không rộng lắm, mực nước lên cao, ngập mô đá, luôn đôi chân.

Bây giờ, nước rút rồi, đá bày ra, đôi chân bày luôn.

Triển Mộng Bạch kêu lên, rồi chẳng dám nhìn nữa.

Trong nước, có độc trùng. Độc trùng rút rĩa da, thịt của lão tăng, lẫn hồ hiện tại chỉ còn hai ống xương.

Lão tăng thở dài:

- Công tử lấy làm lạ, chẳng hiểu làm sao bản tăng còn sống sót đến hôm nay? Bản tăng chịu đựng như vậy độ hai tháng rồi!

Triển Mộng Bạch rít lên:

- Tại hạ sẽ phục thù cho đại sư!

- Muộn rồi...

- Không muộn đâu! Nhưng tại hạ không biết lên bằng cách nào.

Lão tăng hướng mắt lên:

- Nơi lưng chừng vách núi kia, có một cái động nhỏ. Trong đó luôn luôn có thuộc hạ của chủ nhân Tình Nhân Tiễn túc trực.

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn, chẳng thấy gì ngoài vách đứng phẳng lì...

Trong khi đó, lão tăng giải thích:

- Bằng tăng xin nói qua tình hình tại đây cho Triển công tử hiểu sơ

lược. Ở đây, cứ đêm đến là mực nước dâng lên cao, ngày về là nước rút xuống. Nhìn mực nước, bần tăng ước độ thời gian. Cứ cách hai hôm một lần, từ nơi động nhỏ đó, có một chiếc giỏ thòng xuống, trong giỏ có một người ngồi, người này mang thức ăn và dược vật cho bần tăng, bực bách bần tăng phải ăn, phải uống. Bởi bần tăng đã ra thân tàn phế, người xuống đây không cần dè dặt lắm, công tử có thể...

Triển Mộng Bạch chặn lời:

- Tại hạ sẽ thừa cơ hội, hạ sát gã thuộc hạ đó, rồi ngồi vào giỏ...
- Đúng vậy!
- Nhưng còn cái người giữ đường giây kéo ở bên trên, nếu người đó phát hiện ra sự lạ thì sao?
- Chẳng bao giờ có việc đó. Bởi người xuống đây đội nón da rộng lớn, phủ cả đầu, cả vai, lại vận y phục rất dày. Công tử vận y phục và đội nón đó rồi, thì người bên trên chẳng làm sao phát giác ra nổi! Sự việc đã rõ như vậy, Triển Mộng Bạch vô cùng mừng rỡ. Chàng lẩm nhẩm:

- Tại hạ vào nguy ra tử chẳng biết bao nhiêu lượt rồi, cốt tìm bí mật của Tình Nhân Tiến!

Ngờ đâu bị rơi xuống đây, chỉ tưởng là mạng mình đã đứt, trái lại họa trung đắc phúc! Tại hạ phải tạ Ơn kẻ nào đó đã xô tại hạ xuống đây! Nếu Dương Toàn nghe lọt câu đó, chẳng hiểu hấn khóc hay hấn cười?

Lão tăng thốt:

- Công tử lên được bên trên rồi, hãy lập tức trở lại Kim Sơn Tự lấy quyển tập của chủ nhân Tình Nhân Tiến. Bần tăng dấu nó dưới chiếc bồ đoàn trong tịnh thất phương trượng.

Công tử nghiên cứu kỹ, rồi hiệu triệu hào kiệt giang hồ, tạo thành một lực lượng hành động.

Công tử vốn tình cương trực, hay làm liều, nhưng từ nay nên biết rằng sinh mạng của công tử có liên quan đến sự tồn vong của võ lâm, tuyệt đối không nên hành động theo nhiệm ý mà để hỏng đại cuộc. Vận mạng võ lâm từ nay về tay công tử.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 30

Bí Mật Tình Nhân Tiến

Triển Mộng Bạch long trọng cam kết:

- Từ nay, tại hạ cải hoá, tự tận bỏ hẳn cái tánh hồ đồ, nhất nhất thận trọng trong việc nhỏ cũng như việc lớn, xem mạng sống của mình là quý!

Lão tăng nhếch một nụ cười thỏa mãn:

- Bần tăng biết những gì, đều tiết lộ trọn vẹn với công tử nhưng còn hai điều muốn thỉnh cầu.

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Việc gì? Đại sư cứ nói.

Lão tăng ngẩng mặt nhìn lên bên trên miệng hổ, mơ màng một lúc đoạn từ từ tiếp:

- Đến Kim Sơn Tự rồi Triển công tử làm sao thanh minh sự việc giải oan cho bần tăng!

Được như thế, bần tăng sẽ cười nơi Tây thổ mà ghi ân công tử thiên thu!

Triển Mộng Bạch khẳng khái:

- Cái đó là điều dĩ nhiên, dù đại sư không ủy thác, tại hạ cũng phải và làm đúng tất cả mọi việc. Dù gian khổ, dù khó khăn tại hạ cũng phải làm, đại sư cứ phân phó.

Đôi mắt của nhà sư chột ngời tinh quang sáng rực, tia mắt chiếu thẳng vào mặt Triển Mộng Bạch, đoạn lão rõ ràng buông từng tiếng:

- Giết xong kẻ xuống đây, công tử lập tức giết luôn bần tăng!

Triển Mộng Bạch giật bắn mình kêu lên thất thanh:

- Đại sư. đại sư... tại sao...

Lão tăng nở một nụ cười thâm:

- Thế công tử muốn cho bần tăng chịu khổ như vậy suốt đời ư?

Triển Mộng Bạch khi nào có cái ý ác độc như thế? Chàng cao giọng cãi:

- Đại sư chỉ nghĩ đến chỗ ngắn, mà không nghĩ đến chỗ dài, làm gì tại hạ muốn cái việc tàn nhẫn đó chứ? Chỉ cần tại hạ còn sống sót mà thoát ly Luyện Hồn Đàm này thôi, ra đến bên ngoài rồi bằng mọi phương tiện, bắt chấp tử sanh, tại hạ sẽ đưa đại sư ra luôn, nhất định không để đại sư ở tại đây lâu hơn một phút giây nào?

Lão tăng lại cười thâm, thốt:

- Công tử hãy nhìn lại bần tăng một lượt rồi sẽ nói những lời nghiêm chỉnh hơn! Với hình hài này, ra khỏi Luyện Hồn Đàm rồi liệu bần tăng sẽ sống được bao lâu nữa chứ?

Sự thực hiển nhiên quá rồi.

Giờ đây, lão tăng còn gì? Nửa phần dưới đã nát da, rửa thịt, trơ trơ hai ống xương chân, nửa phần trên, da thì còn xương thì còn nhưng

thịt còn đâu?

Triển Mộng Bạch ngẩng đầu lên:

- Nhưng đại sự...

Lão tăng cười thành tiếng:

- Chết tại đây, không phải là sự Oan uổng cho bản tăng đâu. Bởi từ ngàn xưa, từ cái lúc đã có địa phương này thì cũng có biết bao nhiêu người tài giỏi hơn bản tăng chết tại đây, công tử cứ nhìn những bút tích nơi khối đá kia là rõ. Người tầm thường như bản tăng có chết cũng chẳng phải là điều đáng kể.

Triển Mộng Bạch nhìn xuống tảng đá ngay.

Tảng đá nghìn đời, nước đầm cũng nghìn đời, nước lên nước xuống qua bao vạn lần, mài dũa mặt đá phẳng lì, nếu chẳng có chút rêu xanh và bùn xám lợp một lượt mỏng bên ngoài, hẳn là nó phải bóng láng lắm.

Tuy nhiên, những nét chữ được khắc ghi trên đó, vẫn rành rành mường tượng mới ngày nào đây, người ta chạm trổ để giết thời gian để lưu lại những kỷ niệm bi đát.

Những nét chữ còn rành rành được ghi khắc rất sâu vào lòng đá.

Vừa lúc đó, có tiếng động vang lên bên trên.

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Có lẽ đã đến rồi!

Đến, là tên thuộc hạ của chủ nhân Tình Nhân Tiễn, ở nơi cái động bên trên lưng chừng vách hổ, như lão tăng đã nói.

Lão tăng khẩn trương:

- Công tử gấp trảm mình dưới nước đi, khi nào nghe tiếng thùng khua nước là lập tức trồi lên, hạ sát ngay!

Triển Mộng Bạch không đợi giục, cấp tốc tuột mình từ tảng đá xuống nước.

Chàng dầm sâu mình khỏi mặt nước, với võ công của chàng hiện tại, chàng có thể nín thở trong nước độ nửa ngày.

Chàng liền mở mắt ra, đôi mắt nghe đau nhói lên, chàng chịu xốn một chút cho quen, rồi bắt đầu nhìn.

Thoạt đầu, chàng chỉ thấy lò mờ thôi, mấy phút sau, chàng mới bắt đầu nhận thức sự vật dưới đầm.

Cảnh vật vô cùng lạ mắt, những gì chàng thấy được gọi là kỳ quan. Bốn phía đều có đá, nhô cao nhô thấp bất đồng, trên đá có loại thủy lao, dài và nhỏ như tóc, mọc loạn, nhiều thứ cá lạ lượn theo những bụi cỏ đó.

Cá hình dạng quái dị, lại không loại nào giống loại nào, có thứ nhọn hoặc như mũi dùi, có thứ tròn và dài như chiếc cò, có thứ dẹp và

tròn như chiếc bánh, loại nào cũng ánh chớp nhiều màu trông rất xinh đẹp.

Theo sau những con cá đó, có những con rắn cũng có hình dạng quái dị, hiển nhiên là những thứ rắn độc.

Những con rắn lao mình vun vút, nhanh hơn mũi tên, khác hơn các loại cá, chúng thấy người là phóng thẳng đến người.

Triển Mộng Bạch vô cùng kinh hãi, toan né tránh qua một bên nhưng rắn đến cách chàng độ nửa thước, bất thành lình quay đầu trở lại, vọt đi nơi khác ngay.

Cuối cùng cá cũng biến mất mà rắn cũng chẳng còn một con nào quanh chàng.

Triển Mộng Bạch từ từ bước tới, nhìn tả, nhìn hữu, quan sát từng sự vật như một long thần tuần thám đáy biển.

Chàng thấy nơi này một thanh đao, nơi kia một thanh kiếm, thỉnh thoảng có một bộ xương người.

Có lẽ những người này vừa xuống đây là chết ngay, hoặc vì khí lạnh của nước đầm, hoặc vì rắn độc, chết mà không kịp lưu lại một vài ý nghĩ như những người khác đồng cảnh ngộ.

Những ai có khắc ghi sự tích nơi tảng đá còn cho biết tên họ chứ những người bên dưới đáy đầm này là những kẻ bất hạnh nhất trần đời, chết đi mà thành những oan hồn vô danh, chết đi mà trầm cái oan tình nơi lòng đầm lạnh.

Vừa miên man nghĩ ngợi bỗng Triển Mộng Bạch phát hiện ra một sự lạ.

Nơi một mô đá phía tả, một thanh kiếm bằng sắt cắm dính vào đó, những thanh đao kiếm khác thì rơi cả xuống nước, chỉ có thanh kiếm này thì còn lại trên mô đá, kiếm lại lún sâu vào đá hơn phân nửa.

Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ, bước đến gần quan sát.

Chợt chàng cầm thanh kiếm lên, ánh kiếm chớp ngời lạnh lẽo.

Triển Mộng Bạch quét thanh kiếm nửa vòng ngay vào hòn đá.

Kiếm quét tới đâu, đá nứt ra làm đôi tới đó, bất giác Triển Mộng Bạch kêu thán:

- Đúng là một thanh kiếm báu!

Cầm thanh kiếm trong tay, chàng cảm thấy bước chân bắt đầu nặng hơn trước nhiều.

Đang định tiến tới, làm cuộc quan sát toàn diện đáy đầm, bỗng Triển Mộng Bạch nghe tiếng động trong nước.

Chàng giật mình nghĩ:

- Phút giây quyết định đã đến!

Vươn thẳng hai tay, xuôi chân, nhắm hướng tảng đá chàng vọt mình

lên.

Chàng hết sức dè dặt, nếu sơ ý một chút là dịp may muôn thuở cầm như bỏ mất, và vĩnh viễn chàng phải ở lại đây, để chết dần, chết mòn về tay Tình Nhân Tiền.

Do đó chàng không lên thẳng tại chỗ muốn mà lại trôi đầu nhẹ Ở nơi khác, vừa đủ đôi mắt khỏi mặt nước rồi nhìn.

Một đường giây rất dài từ lưng chừng vách hố thông xuống tảng đá, nơi đầu dưới, có cột một cái giỏ.

Bên cạnh lão tăng có thêm một người.

Người đó vận y phục như lão tăng mô tả, chân mang giày nhẹ, tay bao da cá sấu, trùm kín, lại có nón sụp vành.

Hắn đang cầm đôi thùng, và lúc Triển Mộng Bạch trôi lên, hắn đang nói với lão tăng:

- Những lời tốt đẹp ta đã nói với người rồi, tại sao người không thức thời chẳng cung khai cho chúng ta biết? Ngoan cố chỉ thiệt thân, chứ có ích lợi chi cho người đâu?

Lão tăng hừ mũi một tiếng, không đáp.

Gã áo đen cười lạnh tiếp:

- Quạt cường mà làm gì? Trong thời gian qua người có làm gì được đâu?

Thừa lúc hắn quay mình đối diện với lão tăng, nói năng với lão tăng, Triển Mộng Bạch nhẹ nhàng lợi đến sau lưng hắn, rồi bất thành linh từ dưới nước vọt mình lên, đồng thời vung kiếm, chém vào hắn.

Nằm mộng, hắn cũng chẳng tưởng là ở dưới nước lại có một người, dĩ nhiên hắn không hề hay biết người vừa xuất hiện phía sau lưng hắn.

Kiểm phớt qua cổ hắn.

Đá còn bị kiếm chẻ làm đôi dễ dàng hướng chi chiếc cổ con người?

Đầu hắn rơi xuống, có lẽ hắn cũng chưa hay biết là mình đã chết.

Triển Mộng Bạch có thân pháp quá nhanh, chém đứt đầu gã áo đen rồi giắt kiếm vào hông, một tay chụp đường giây cột đôi thùng, tay kia ôm xác chết của hắn.

Máu phún ra như vòi, còn chiếc đầu rơi ngay xuống nước.

Đến lão tăng đã biết rõ là sự việc như vậy xảy ra, song lão vẫn kinh hãi như thường, bởi lão không tưởng là Triển Mộng Bạch hành động quá nhanh đến mức độ đó!

Lão thở dài, buột miệng than:

- Thân pháp tuyệt diệu! Thanh kiếm cũng sắc bén vô cùng!

Chừng như lão nhớ ra một việc gì, vội tiếp:

- Làm sao công tử có thanh kiếm đó?

Triển Mộng Bạch rút kiếm đặt xuống mặt đá, đặt luôn chiếc giỏ bên cạnh đoạn cỏi y phục của đại hán, đáp:

- Tại hạ nhặt được dưới đầm.

Lão tăng kêu lên:

- Thanh kiếm đó...

Triển Mộng Bạch hỏi chận:

- Đại sư biết lai lịch của nó chứ?

Lão gật gù:

- Đúng là thần kiếm của kỳ nhân thất chỉ tiên.

Bỗng chiếc trụ thập tự trồng ngay trên tảng đá, lão tăng bị cột khá cao chẳng hiểu sao lại đứt ngang.

Giây lát rồi, lão tăng nằm trọn vẹn trong tay Triển Mộng Bạch, người nhìn ra như chẳng còn xương sống, khí lực chỉ còn nhẹ như đường tơ nhện.

Lão tăng trừng mắt, hỏi:

- Công tử muốn gì? Tại sao chưa giết chết bản tăng?

Triển Mộng Bạch vừa đau vừa thương cho lão vô cùng.

Chàng dịu giọng an ủi:

- Đại sư thọ thương, nhưng chỉ là ngoại thương, nếu tìm được thứ thuốc sanh da, sanh thịt thì cầm chắc là đại sư phục hồi công lực nhanh chóng!

Lão tăng nổi giận:

- Công tử định lừa bản tăng phải không? Dù cho thiên tiên hạ phàm, cũng chẳng trả lại được cho bản tăng cái hình hài ngày trước, công tử... tại sao công tử chưa động thủ?

Tuy biết là không hy vọng mấy may lão tăng được phục hồi nguyên trạng, tuy nhận thức rằng lão ta chết đi là dễ chịu hơn sống, song làm sao Triển Mộng Bạch nỡ xuống tay chứ, dù xuống tay giết lão là giải thoát cho lão mọi niềm đau, đau thể xác, đau tinh thần.

Chàng đặt lão tăng đang không ngừng van cầu xuống giỏ. Sau khi van cầu không hiệu quả, lão tăng lại mắng Triển Mộng Bạch không tiếc lời, chàng cứ lờ đi, như không nghe thấy gì.

Bỗng lão tăng kêu lên:

- Hẹn gặp lại nhau!

Âm thanh ngọt ngào chừng như có vật gì trong miệng hăm bứt tiếng nói.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, cúi mình nhìn lão, thấy lão nghiêng đầu cho miệng sát mũi kiếm, lão cắn cứng mũi kiếm, dùng tàn lực ấn đầu tới, cho mũi kiếm xóc sâu vào.

Lão tăng chỉ nhích khẽ chiếc đầu tới, mũi kiếm xuyên thủng dọc trở

ra sau.

Triển Mộng Bạch dù nhanh tay như điện chớp cũng chẳng làm sao cứu lão kịp.

Chàng vừa biến sắc mặt, chưa kịp can thiệp, lão tăng đã tắt thở.

Lòng như dao cắt, Triển Mộng Bạch không dẫn được giòng lệ thấm trào dâng!

Đứng lặng người tại chỗ cứ khóc, khóc một lúc lâu, lấy chiếc áo của chàng bao bọc thi hài của Lão tăng, Triển Mộng Bạch van vái:

- Đại sư yên lòng về nơi Tây cảnh, Triển Mộng Bạch này tự thề sẽ báo thù cho đại sư!

Bỗng, có tiếng lục lạc khua vang, từ phía sau lưng chàng vọng tới.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, vội quay mình lại.

Thì ra nơi chiếc giỏ ở đầu giây có cột hai chiếc lục lạc, chính hai chiếc lục lạc đó khua động.

Có lẽ người bên trên lưng chừng vách thúc giục gã xuống đây mau mau trở lên.

Không chậm trễ, bởi sợ chiếc giỏ sẽ bị kéo lên quá cao, chàng không làm sao chụp kịp, để mặc lão tăng nằm đó, chàng nhảy vào chiếc giỏ.

Chàng cứ tưởng là mình đang vùn, giá vụt mà lên, chung quanh toàn là sương mờ, chàng không trông thấy gì rõ rệt.

Nhìn lên trên, qua hai mảnh thủy tinh, chàng chẳng thấy chi, nhìn trở xuống, thi hài của lão tăng đã bị sương mờ che khuất tầm mắt.

Không còn thấy xác lão tăng, chàng biết là mình đã lên khá cao rồi.

Lão tăng chết! Một cái chết oai hùng, chết cho chính nghĩa, chết để đánh đổi một bí mật.

Và cái bí mật đó sẽ cứu vãn kiếp vận của võ lâm khỏi vòng tiêu diệt.

Triển Mộng Bạch vừa ngậm ngùi vừa uất hận.

Chiếc giỏ cứ lên, từ từ lên, Triển Mộng Bạch ước độ có hơn mấy mươi trượng rồi.

Bỗng, từ nơi vách núi, ló ra một ngọn câu liêm thương, loại rất dài, câu liêm móc vào giỏ, kéo giỏ sát vách, chừng như đi luôn vào động.

Đúng vậy, Triển Mộng Bạch đã nhận ra cái động nơi vách đá, trong động có một bàn xây, chính bàn xây là một động cơ thông và kéo giỏ.

Hai đại hán vận y phục như y phục trên mình chàng, đầu đội loại nón gỗ đó, đứng hai bên bàn xây, vận chuyển nó.

Một tên hỏi:

- Bên dưới có gì ngoạn mục mà ngươi ở lì, chẳng chịu trở lên?

Tên thứ hai tỏ giọng oán:

- Sao người nặng quá vậy?

Triển Mộng Bạch đã hiểu, sờ dĩ chúng nghe nặng hơn các lần trước là vì hiện tại trong chiếc giỏ có thêm thanh kiếm của chàng.

Thanh kiếm đó có một trọng lượng mà chẳng khách giang hồ nào tưởng tượng nổi!

Chàng dù không dám đối đáp, mặc dù cả hai đã bắt chuyện rồi!

Còn ngồi trong giỏ mà bị chúng phát hiện qua âm thanh lạ, thì có nước chết với chúng.

Khóa bàn xây rồi, hai đại hán bỏ mặt Triển Mộng Bạch tại đó, quay mình bỏ đi.

Lòng động trong rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người bước đi thôi.

Triển Mộng Bạch lặng lẽ theo phía sau bọn chúng.

Ba người đi theo con đường hẹp khoảng hơn trăm trượng.

Chàng ngẩng mặt nhìn ra, thấy con đường hang hẹp đến lúc đó mở rộng. Trước mặt là một cửa động, rộng độ năm thước, cửa đằng đông, được trau dồi bóng láng, đồng ánh lên, màu sáng vàng chớp chớp.

Tên đi đầu bước tới cạnh cửa, lấy độ năm thước, cửa đằng đông, lấy tay ấn vào con mắt hình một con thú bên trên.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, không một tiếng động.

Đến nơi rồi, hai tên này chẳng những không nói năng gì mà bước đi cũng nhẹ nhàng rón rén, chậm chạp.

Bên trong cửa, tĩnh mịch đến lạnh lùng.

Một ánh sáng từ bên trong le lói chiếu ra.

Triển Mộng Bạch biết là giờ quyết định của chàng đã đến rồi, bước qua ngưỡng cửa này là bước vào vòng, hoặc sanh mà về dương thế, hoặc từ nay vĩnh viễn ra đi.

Điều mà chắc chắn là chàng đã ở trong tay địch, tùy thời, tùy khắc, chàng bóp chắc bàn tay, nếu chàng bất tài, thì chàng bỏ mạng.

Tên đi đầu với tay lên, ấn vào một nút cơ quan, cánh cửa mở ra đóng lại liền.

Phản từ trong tối ra sáng, phản có nhiều sự vật hiện đột ngột trước mắt, Triển Mộng Bạch như hoang mang, không kịp nhận định rõ ràng nơi đây là đâu.

Phải mất độ mấy phút sau, chàng mới nhận thức được lòng động khá rộng, tung hoành độ hai mươi trượng tròn, chung quanh có hơn mấy mươi vụng cửa nhỏ.

Những vụng cửa đó, từ ba thước trở lại, cửa vẫn bằng đồng xanh, nơi cửa có khắc hình nhiều loại côn trùng, mỗi cửa là một loại cũng có cửa mang hình dã thú.

Triển Mộng Bạch nghĩ đây là trụ sở của các đồ đảng.
Mọi vách có rất nhiều đèn treo, to nhỏ bất đồng, tất cả đều được đốt lên, chừng như đốt mãi mãi luôn ngày đêm, tháng này qua tháng khác, ánh sáng tỏa như ban ngày.

Có chín chiếc lò, bằng đồng cao bằng đầu người, lò nào cũng nóng hừng hực, nhưng lạ lùng thay, chẳng có một mùi gì bốc ra từ các lò đó.

Triển Mộng Bạch tự hỏi, vật gì đã được nấu trong chín chiếc lò?

Vật gì mà nóng như vậy, hẳn phải bốc mùi chứ?

Tại sao không gian không thoảng một mùi gì cả?

Chín chiếc lò được xếp theo hình vòng tròn, bóng láng như mặt gương. Nơi đó, có mấy hàng giá móc, từ giá móc buông thòng những giây kim khí, nơi mỗi đầu lủng lẳng chiếc bình, bằng thủy tinh, trong bình có nước cốt sệt sệt của dược thảo gì đó, đủ màu: xanh đỏ lung linh ngoạn mục vô cùng.

Tất cả những vật nơi đây đều ánh ngời từø bình thủy tinh, giây đồng, lò đồng, cửa đồng, giá móc cũng bằng đồng luôn.

Có mấy người bước qua bước lại, xuyên theo khoảng cách của các chiếc lò, song chẳng ai nói với ai tiếng nào, chừng như họ không dám thở mạnh.

Có người, có hơi nóng, song mừng tượng là cảnh chết, bởi tất cả đều im lìm, người di động như bóng ma tràng qua.

Triển Mộng Bạch theo sau, con tim của chàng đập mạnh, liên hồi.

Chàng thầm nghĩ:

- Hay là chủ nhân Tình Nhân Tiễn ngụ tại đây?

Bỗng một vọng cửa bên trong nhẹ nhàng mở ra, sau cánh cửa là bức rèm châu, từ sau bức rèm châu một người bao mặt bước ra.

Người đó vận chiếc áo dài chấm gót bằng tơ màu đen, ánh mắt chớp chớp sáng ngời thấu qua bức sa che mặt.

Ánh mắt đỏ sắc bén hơn mũi tên nhọn hay bén hơn lưỡi kiếm báu.

Triển Mộng Bạch đã có ý nghĩ người cư ngụ tại đây là Tình Nhân Tiễn nên khi trông thấy người này, chàng nghe khí huyết trong người bốc mạnh lên, tim đập dồn dập.

Bởi, người này mới hẳn đúng là chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Như vậy, chàng đã đối diện với chủ nhân Tình Nhân Tiễn, kẻ thù không đội trời chung của chàng!

Chàng hết sức giới bị, thầm nhủ:

- Tuyệt đối không nên vọng động! Nhớ như vậy để không làm hỏng việc.

Người bao mặt bỗng đi thẳng đến bọn vận y phục nhện và nhái,

thạch sùng.

Với giọng lạnh lùng, y hỏi:

- Lão hoà thượng đó vẫn không chịu cung khai phải vậy hay không?

Triển Mộng Bạch cúi đầu, đáp:

- Không!

Người đó hừ một tiếng, chấp tay sau lưng, bước tới gần hơn mấy bước, bắt thành linh đá vào gã nhện, rồi quát:

- Không có Thôi Mộng Thảo thì làm sao luyện Tình Nhân Tiễn được!

Ta đâu cần đến nước đầm mà ngươi vào đây làm chi!

Y quay mình thở dài:

- Bên trên cứ thổi thúc ta giao vật! Tình Nhân Tiễn ở đâu mà giao?

Lấy gì cho ta tiếp tục luyện? Bên trên chẳng bao giờ nghĩ đến những khó khăn vấp phải! Các ngươi mau lui ra đi!

Hoành tay ngược lại, khoát bảo thuộc hạ lui ra.

Còn y, trở vào trong liễn.

Gã nhện và gã ếch trước sau vẫn nín thở, lúc đó như từ từ được ân xá, lập tức lui ra.

Triển Mộng Bạch mừng thầm, phát hiện ra nơi đây là lò chế luyện Tình Nhân Tiễn.

Đồng thời chàng thở dài thất vọng khi nhận ra người bịt mặt đó chưa phải là chủ nhân Tình Nhân Tiễn, mà chỉ là một tên thuộc hạ, trong trăm ngàn thuộc hạ khác của chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Thế là chàng đã đi đến đích, cuối cùng cái đích còn xa, từ người bao mặt này đến chủ nhân Tình Nhân Tiễn, chàng còn phải trải qua nhiều chận đường nữa!

Bao nhiêu chận đường nữa?

Chàng thừa hiểu, từ dưới mà đi lần lên chận cao hơn, có nhiều nguy hiểm hơn, chận cao hơn phải do người tài hơn trấn thủ.

Làm sao vượt qua những chận đó nổi? Huống chi chạm đến chận này, là chàng làm kinh động cho những chận còn lại? Người ta sẽ đề phòng cẩn mật hơn, và rất có thể chàng bị bám sát, bao vây, dụ dẫn vào cạm bẫy.

Cả ba người cùng bước ra ngoài, mỗi người mang một niềm riêng.

Gã nhện thì thầm bên tai Triển Mộng Bạch:

- Đầu nhĩ càng ngày càng sanh tánh nóng nảy hầu như vô lý! Đối với ngày mới vào đây, lão ta biến đổi hoàn toàn, như hai con người khác biệt.

Gã ếch thấp giọng chen vào:

- Ai mà không thế? Sống cái cảnh tù cầm tại đây, quanh năm, suốt tháng ngày không thấy đường, đêm không thấy trăng sao, con người

dễ sanh quần trí, cho nên tốt hơn hết là phải biết an phận chờ ngày về với tổ tiên nơi suối vàng, càng nghĩ càng bức chứ có ích gì. chúng ta cứ đành với số kiếp. Chỉ còn cách đó mà thôi.

Gã nhện hấp tấp đáp:

- Thì ta đành vậy, ta nào có dám than vãn chi đâu.

Vừa lúc đó, một gã khác, mang chiếc nón gỗ có hình rắn, từ nơi góc xó nào đó, bò ra nạt:

- Các người than thở chi đó! Ta nghe như oán hờn.

Gã nhện biến sắc, lắc đầu:

- Bọn tôi có nói chi đâu.

Gã rắn lạnh lùng:

- Ít nói, nhiều làm là hạnh phúc cho người đấy nhé, hãy nhớ kỹ! Về phòng nghỉ đi, đừng lảm chuyện!

Cả ba cùng vang một tiếng, cùng chia tay.

Triển Mộng Bạch về đâu?

Chàng thầm nghĩ:

- Ta không thể vọng động, song ít nhất cũng nên nhân dịp này do thám địa huyết của chúng, khám phá bí mật của chúng, biết được nhiều chi tiết thì càng dễ hành động hơn. Điều tối trọng là ta phải dè dặt giữ mình, nếu chúng phát hiện ra ta là kẻ giả mạo, thì chắc chắn là ta phải bỏ mạng tại đây!

Chàng hơi lo nhưng rồi cương quyết, tự nhủ:

- Mặc kệ tới đâu hay tới đó, trong trường hợp bị bại lộ, ta có liều mạng với chúng, giết được bao nhiêu ta cứ giết, một mạng ta đổi lấy nhiều mạng, kẻ ra cũng chẳng lỗ.

Vô hình chung, chàng chạm tay vào kiếm.

Tuy nhiên, vấn đề khẩn cấp là nơi tạm trú của chàng, trong thời gian lưu lại đây.

Lòng thì lo, mắt lại chẳng dám rảo nhìn bốn phía, sợ chúng rình đâu đó, trông thấy mà sanh nghi, cứ ung dung tiến bước, như người thuộc đường thuộc lối.

Rất may, chàng đi thẳng như vậy, lại đến một dãy cửa trong số có một cánh cửa, khắc hình thạch sùng.

Chàng là con thạch sùng, thì phải vào gian phòng có cửa thạch sùng chứ.

Không do dự, chàng tiến luôn đến cánh cửa đó, đưa tay ấn vào cửa hình thạch sùng.

Chàng đoán đúng, nơi đó là cơ quan mở đóng cánh cửa.

Cửa mở ra, chàng dè dặt đến độ chẳng dám quay đầu lại, dù chàng muốn, nhìn xem có ai theo dõi chàng.

Chàng vừa bước vào cánh cửa tự động đóng lại.
Tự mình vào vọng cửa, chàng bắt đầu thở một hơi dài cho hết mệt.
Tinh thần của chàng quá căng thẳng từ lúc gã thạch sùng xuống
đầm, sự căng thẳng đó kéo dài đến bây giờ, chàng cảm thấy toàn
thân như rã rời, tâm thần bải hoải lạ.
Bỗng bên cạnh chàng có tiếng thở dài, rất khẽ, rồi ai đó hỏi:
- Người làm sao trở lại đây?
Âm thanh trong trẻo, chứng tỏ người đó là một thiếu nữ.
Triển Mộng Bạch giật mình, quay đầu nhìn về hướng vừa phát ra câu
nói.
Đó là một gian thạch thất, trần thiết trang nhã, có ghế, có bàn, có
chiếc giường quá đẹp, chăn màn cũng thơm mát vô cùng.
Một thiếu nữ mặt trắng xanh, tóc bỏ xõa dài, đang nằm trong chăn
bật ngời dậy.
Thiếu nữ đưa một tay ra trước ngực, tay kia vòng về sau ót, vén mớ
tóc lên, chừng như nàng không mặc áo, đôi vai để lộ rõ ràng.
Triển Mộng Bạch sửng sò, lâu lắm mà chàng chưa bình tĩnh trở lại.
Thiếu nữ với giọng lười, hỏi:
- Đã về đây rồi, sao không cởi áo?
Triển Mộng Bạch bưng tỉnh, giật bắn mình, lùi lại mấy bước, đứng
hơn chàng dịch bước qua một bên, bởi sau lưng chàng là cánh cửa.
Chàng đã không đáp, lại lùi, thiếu nữ kinh ngạc, nhìn sửng chàng rồi
nhoăn miệng cười tiếp:
- Sao hôm nay người lại lạ lòng thế? Việc ai ở bên ngoài làm cho
người mất hết thần trí như vậy? Được rồi, người không cởi áo được,
ta cởi hộ cho người!
Nàng vụt nhảy xuống giường.
Dưới ánh đèn màu hồng, nàng không mảnh vải che thân, màu hồng
của đèn chiếu lên da nàng, trông đỏ như một hài nhi sơ sanh.
Nàng vừa cười vừa tiến đến gần Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, không làm sao hơn
được bắt buộc vung tay ra, ngăn chặn thiếu nữ.
Chưởng phong phát xuất rất hùng hậu vút đến thiếu nữ, nàng mất
thăng bằng, ngã xuống. Dư lực của chưởng phong còn mạnh, cuốn
luôn nàng đến chân giường.
Nàng kêu lên một tiếng hãi hùng, mặt biến sắc rồi rung rung giọng
thốt:
- Người chẳng phải là Tiểu Phan! Người... người thực ra là ai? Làm
sao người đến được chốn này!
Triển Mộng Bạch bước tới, giật chiếc chăn phủ lên mình nàng, rồi

trầm giọng bảo:

- Cô nương đừng gây huyên náo, cãi lời tại hạ, tại hạ lập tức giết ngay!

Nữ nhân tuy nhỏ thó, song cái gan rất lớn, chớp chớp mắt nhìn chàng gần từng tiếng:

- Người giết ta hay người bị giết!

Triển Mộng Bạch sững sờ, không tưởng là thiếu nữ ương ngạnh như thế.

Thiếu nữ vén gọn mớ tóc rối, rồi bật cười lạnh:

- Người định trộm hoa phải không? Người làm rồi, tuy ta chẳng phải là thứ trinh liệt tiết nghĩa chi đó, song ta đâu phải là vật trong tầm tay của bất cứ ai, muốn hái muốn nhặt lúc nào tùy tiện?

Triển Mộng Bạch thẹn đỏ mặt:

- Cô nương đừng làm! Chỉ cần...

Thiếu nữ lại cười khanh khách chặn câu nói của Triển Mộng Bạch rồi, nàng tiếp luôn:

- Tuy nhiên, người đừng sợ, bỗng cô nương đang phiền muộn quá chừng đây, giả như người vứt bỏ chiếc nón che mặt kia, cho ta nhìn rõ dung mạo của người, nếu ta thấy thích, thì người cứ...

Nàng buông giọng cợt nhả quá, Triển Mộng Bạch nghe chói ta vô cùng, bất giác chàng nổi giận quát:

- Câm!

Đồng thời, chàng tát mạnh một tay vào mặt nàng.

Thiếu nữ không sợ, cao giọng mắng:

- Hay cho tiểu tử ngang nhiên vào phòng của ta toan cưỡng hiếp ta, không được ta chấp nhận lại làm ra vẻ đứng đắn.

Triển Mộng Bạch lại tát cho nàng thêm một lượt nữa, làm nàng nhào lặn qua một bên.

Ngờ đâu, cứng không được, thiếu nữ mềm ngay, thuận thế, nàng nhảy xuống giường nhào tới bá vào cổ Triển Mộng Bạch, đeo dính đồng thời cất giọng lả lơi:

- Cưng ơ! Đừng đánh nữa! Tôi chịu! Chịu rồi đây!

Triển Mộng Bạch vung tay, nàng lại văng ra ngoài xa. Nàng cũng là tay đánh đá lăm, song gặp phải một chàng trai có quả tim sắt nên đành phải đầu hàng.

Nàng rung giọng hỏi:

- Người.. người muốn gì!

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Lấy chăn, quần mình lại gấp!

Thiếu nữ quả nhiên vâng lời, nhưng thay vì quần, nàng nhảy lên

giường, chui vào chăn, nằm im thìn thít.

Triển Mộng Bạch cao giọng tiếp:

- Ta hỏi một câu, người đáp một câu, phải đáp đúng sự thật, nếu sai thì người phải tiếp một cái tát tai đấy nhé! Đáp song thì câm miệng chờ ta hỏi câu kế tiếp. Bất tuân thì bổn thiếu gia không có cho người chết sưng đầu, đừng hòng khiêu khích ta bằng ương ngạnh, vô ích. Thiếu nữ sợ quá, hỏi:

- Đại... đại gia không phải là người của nơi này!

Triển Mộng Bạch đột nhiên lật chiếc nón gỗ, gờ luôn chiếc nạ, đôi mắt mở to, bắn tia nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ rung người như cây sậy.

Triển Mộng Bạch bắt đầu hỏi:

- Nơi đây, có tất cả bao nhiêu người!

Răng của thiếu nữ còn chạm vào nhau cạch cạch, chừng như nàng thu mình trong chăn, cố làm nho nhỏ, càng nhỏ càng ít sợ hơn.

Nàng đáp:

- Tôi không được rõ lắm! Phỏng ước được vài ba mươi người!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Lai lịch của chúng! Võ công của chúng!

Thiếu nữ tiếp:

- Họ thuộc giới lục lâm, chuyên hạ độc ám hại người bằng cách sử dụng ám khí, có người là y sư, nhưng hạng y sư thì võ công không đáng sợ.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Tự nhiên là phải có y sư, bởi nhu cầu chế luyện Tinh Nhân Tiễn đòi hỏi hạng người đó!

Chàng hỏi luôn:

- Còn người là ai?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi chỉ là một con nhà lương thiện bị chúng bắt đưa vào đây...

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Người mà là con nhà lương thiện! Ai tin người được chứ? Cái phong cách của người tuyệt không phát xuất từ một gia đình có nền gia giáo? Chúng bức người vào đây để làm gì?

Thiếu nữ thở dài:

- Để làm vật tiêu khiển cho những người đó, chứ để làm gì nữa đại gia? Đại gia cũng hiểu là những người vào đây, hoặc không đất dung thân ở bên ngoài hoặc bị bức đưa vào, muốn cho tất cả yên tâm lưu lại đây, phục vụ thì chủ nhân địa phương phải bắt con gái nhà lành đưa vào cho họ tiêu pha ngày tháng...

Triển Mộng Bạch nghe nhói ở tim, khoát tay ngăn chặn:

- Ta hiểu rồi, đừng nói đến vấn đề đó nữa! Nghe ta hỏi đây, đầu nhĩ là ai?

- Làm sao tôi biết được, đại gia? Tôi ở đây thuộc cái hạng thấp hèn nhất, khi nào đầu nhĩ để lộ hành tung cho bọn hèn hạ biết được?

Giữa tôi và người chủ bảo, sự cách biệt xa vời như mây nước ngàn trùng! Đại gia ơi, tha cho tôi đi! Tôi là gái có chồng, vì bạo lực mà chia rẽ ân tình, khổ cho tôi lắm đại gia ơi!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Ta đã bảo, người đừng tự xưng là con gái nhà lành nữa, nếu người đoan chính thì chúng chẳng đưa vào đây đâu. Nhưng người yên trí, nếu người đừng lắm mồm lắm miệng thì ta sẽ để cho người yên thân.

Thiếu nữ vừa thu thêm mình, vừa lăn về một góc giường.

Chừng như cố tạo cái khoảng cách đó xong rồi, đột nhiên nàng cười lạnh thốt:

- Đúng! Bồn cô nương chẳng phải là con nhà lành!

Triển Mộng Bạch dừng cao đôi mày, quát:

- Người...

Thiếu nữ tiếp với giọng lạnh:

- Câm ngay! Sau lưng ta có cơ quan báo động khắp toàn khu, nếu người nhúc nhích là ta bấm nút liền, người sẽ mất mạng với họ.

Triển Mộng Bạch giật mình, lùi lại ba bước.

Thiếu nữ bật cười khanh khách:

- Cưng ơi! Chỉ cần cưng nghe lời bồn cô nương thì chúng ta có thể thương lượng với nhau, và biết đâu...

Triển Mộng Bạch cực kỳ phẫn nộ, thầm nghĩ:

- Dù có chết, ta thà chết chứ chẳng chịu vâng theo lời con dâm nữ này được!

Máu nóng bốc bừng bừng, chàng còn nghĩ gì hơn là liều mạng?

Nữ nhân đắc ý, tính dâm đang càng hiện lộ nơi ánh mắt, vành môi, nàng cười tình hỏi:

- Tiểu tử cưng ơi, nói cho ta biết đi, người là...

Triển Mộng Bạch quát lên một tiếng, chặn liền, đồng thời chàng phi thân vọt tới, nhanh hơn điện xẹt.

Mường tượng thiếu nữ không tin là trên đời này có kẻ dám thách thức với tử thần như vậy, nàng hoảng sợ, mặt tái nhợt, lập tức vươn tay tả bấm nút cơ quan, lòn tay hữu xuống gối, lấy thanh chủ thủ.

Triển Mộng Bạch dùng xống tay chặt vào yết hầu thiếu nữ, mặc cho nàng dâm mũi chủ thủ vào ngực, vì quá giận, chàng không nhớ đến

việc tự vệ.

Thiếu nữ chưa chết ngay, nơi khoe miệng thoảng hiện một nụ cười đĩnh ninh là mình đâm thủng ngực đối phương.

Nhưng, nàng cảm thấy chùn tay lại, bàn tay suýt gãy, còn thanh chủy thủ thì gãy làm hai đoạn.

Tự nhiên, nàng đâu biết được nơi ngực của Triển Mộng Bạch có thanh kiếm cổ, nàng kinh hãi, hơi thở còn lại như đường tơ đứt luôn.

Liền lúc đó, tiếng lục lạc báo động vang lên.

Tiếng lục lạc loang dần, từ to xuống nhỏ, rồi tan mất.

Nhưng, tiếp theo tiếng lục lạc là tiếng kêu kinh hãi, rồi tiếng chân người chạy rầm rập, từ xa đến, lớn nhanh, chứng tỏ có người đang chạy về thạch thất của gã thạch sùng.

Triển Mộng Bạch thở mấy hơi liền, lấy lại bình tĩnh, bước nhanh đến cửa, ưỡn ngực đứng chờ.

Chàng quyết lấy cái chết đối phó với bất cứ diễn biến nào, trước khi chết, chàng sẽ giết quần ma, giết được càng nhiều càng tốt.

Bên ngoài, người đã tề tựu đông song không ai bước vào.

Một âm thanh rền như chuông lớn vang lên:

- Không được động thủ, cứ bắn độc khí vào đó, cho hắn chết ngạt dần dần.

Triển Mộng Bạch vừa sợ vừa giận, dùng tận lực đẩy cửa, nhưng cửa bằng đồng, đóng kín, chàng có là thiên thần, may ra mới phá nổi.

Thạch thất có lỗ thông hơi từ nơi lỗ đó, khói bên ngoài xuyên vào, từng đợt, bốc mùi cây mục nát.

Không lâu lắm, khói tràn ngập gian thạch thất, khói dày dần dần.

Chàng vận dụng toàn lực, vung tay phá cửa tiếp, những tiếng ầm ầm vang lên, nhưng cửa vẫn đóng kín.

Bên ngoài, từng tràng cười lạnh vang lên, vọng vào như khiêu khích.

Nghe tiếng cười, Triển Mộng Bạch tức ắt đến có thể chết được.

Chàng nắm ngực áo xé toạt chọt chạm vào thanh cổ kiếm.

Mắt sáng lên, chàng chụp thanh kiếm cầm tay, chém mạnh vào cánh cửa bằng đồng.

Dưới lưỡi kiếm đó, cánh cửa tựa hồ bằng đậu hủ, theo tay chàng mà thủng một lỗ.

Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, thu kiếm về rồi chém ra, cửa lại thủng một lỗ nữa.

Chàng tung chân đá vào khoảng giữa hai lỗ, một mảng đồng gãy lìa, bay đi xa xa bên ngoài.

Có tiếng rú lên kinh hãi bên ngoài, trong khi đó Triển Mộng Bạch lấy kiếm che thân, phóng mình ngang qua chỗ vỡ, ra ngoài luôn.

Người bên ngoài chỉ thấy một vầng hắc quang bao bọc một bóng người.
Tất cả đều loạn lên.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 31

Thanh Kiếm Lôi Đình

Bên ngoài có hơn mười người đang tụ tập.
Thấy Triển Mộng Bạch thoát ra bất ngờ, tất cả đều nhón nháo lên, gây thành hỗn loạn.
Nhưng, một phút sau có kẻ lấy lại bình tĩnh rồi, rút vũ khí nơi mình, thủ sẵn trong tay.
Và người lướt tới trước cả những tên khác là kẻ mang biểu hiện rắn. Hắn đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn bật cười cuồng dại, cao giọng thốt:

- Cái tên gian tế này quả thật to gan, tuy nhiên đã vào được nơi đây rồi thì muốn làm gì sao chẳng làm ngay, còn dằn dả chui vào cái hang đó chi để cho phải khổ?

Giọng nói của gã biểu lộ sự khinh miệt rõ ràng, chừng như hắn xem Triển Mộng Bạch chẳng ra cái quái gì, gã cứ đưa tay ra là nắm được chàng ngay.

Triển Mộng Bạch mặt lạnh như giá băng, có lẽ vì quá phẫn uất mà gương mặt chàng xanh nhợt. Chàng cũng đảo mắt nhìn quanh, quan sát chớp nhoáng bọn người hiện diện, nhận ra chúng ăn mặt cực kỳ quái dị, mỗi tên mang một màu sắc khác biệt.

Chàng cắn chặt hai hàm răng, trừng mắt, bất thành linh phóng ra một ngọn kiếm, thẳng vào yết hầu gã mang hình rắn.

Không tưởng là ngọn kiếm vút đi nhanh đến mức độ đó, bởi gã ước lượng tài năng đối phương chẳng đáng kể lắm, gã rắn thoáng biến sắc, vừa rùn cổ vừa dịch bước, tránh thế công của Triển Mộng Bạch. Đồng thời gã quát:

- Các người còn chờ gì?

Một loạt tiếng cười vang lên, kế tiếp có những tiếng soạt tiếp theo những kẻ nào mà chưa rút vũ khí cầm tay, đồng loạt rút ra.

Rồi tất cả cùng lướt tới, chúng chưa phát động thế công, chúng còn vòng vây quanh Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hét lên, oai như thiên thần:

- Ai bị bức hiếp vào đây, lập tức đứng qua một bên, cho ta phân biệt những tên tình nguyện làm tay sai của bọn tàn ác, ta không muốn chạm đến những kẻ vô sự, vì bạo lực mà phải nhắm mắt làm liều.

Đoạn chàng đồng dặc tiếp luôn:

- Kẻ nào thích chết, cứ vào!

Đôi mắt luôn luôn quắc sáng, ánh mắt quét nhanh như điện chớp, chàng hiên ngang như một vị tướng lãnh nắm chắc phần chủ động tại trận địa.

Cái oai khí đó, không nhiều thì ít, cũng làm khiếp vía đối phương.

Qua phút giây dẫn đo, không còn cách nào hơn mười mấy tên cùng hét lên một tiếng, lách oai, rồi cùng vào.

Gã đầu tiên, là một đại hán cầm ngọn câu liêm thương ba móc, sử dụng chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa, gã cũng có công lực khá, ngọn thương bay ra, quét gió vù vù.

Triển Mộng Bạch đứng sừng sững như chiếc trụ đồng, chờ cho mũi thương đến vừa tầm, ngoặc ngược bàn tay tả xoáy nửa vòng rất đẹp mắt, chụp vào ngọn thương, rồi Triển Mộng Bạch khẽ chỏi ngược lại. Gã đó nghe nhói, bàn tay cánh tay tê dại, buông ngọn câu liêm thương lùi lại.

Triển Mộng Bạch gạt tay, ngọn thương bay vút đi.

Ngọn thương vừa bay đi, liền đảo ngược lại, tiếp theo đó, một tiếng rú thẳm làm chấn động không gian, ngọn thương còn dư lực, đẩy gã tới mấy bước gã mới ngã người xuống.

Chiêu thức của gã chưa dụng trọn, gã mất mạng rồi!

Đồng bọn mục kích cảnh đó, có kẻ nào không run sợ!

Nhưng, run sợ là một việc, sinh mạng chẳng đáng giá gì khi chủ nhân lấy xác chết của thuộc hạ để lập oai.

Gã thứ nhất vừa ngã xuống, gã thứ hai tiến lên, gã thứ ba tiếp theo, từ bên tả, bay qua một ngọn trường thương, từ bên hữu, bay lại một ngọn đao, đao cỡ lớn, thương rít gió vun vút, đao quạt vù vù, hai thứ vũ khí cùng nhắm một mục tiêu.

Triển Mộng Bạch hụp mình xuống, lòn qua phía hữu, lướt bên dưới lưỡi đao, ra ngoài, đồng thời gian thanh kiếm sắt trong tay chàng vung lên.

Kiếm chưa đến đích, kiếm khí đã tới trước rồi.

Kiếm khí còn lợi hại hơn kiếm phong, kiếm khí bắn vào ngực gã cầm thương.

Tiếng rú thẳm vang lên, máu vọt, một thân hình ngã xuống.

Gã cầm đao vừa hụt địch, thấy cái chết thẳm của đồng bọn, bất giác

ron mình, không kịp thu đao, cứ vờn vờn nó ra như vậy, quay mình mà chạy.

Chạy làm sao kịp với Triển Mộng Bạch?

Chân nhích tới, chưởng đưa ra, một tiếng bình vang dội, gã cầm đao nhào sắp, máu miệng ọc ra thành vũng.

Bỗng, tiếng gió rít lên phía sau lưng chàng.

Hai tiếng gió đúng hơn, bởi kẻ thứ tư sử dụng song đao, từ phía sau chém tới.

Triển Mộng Bạch không quay đầu lại, lòn tay cầm thanh kiếm sát dưới nách, đâm ngược ra phía hậu.

Gã cầm đao ở phía sau kinh hãi, thét lên một tiếng, biến chiêu, song đao phân ra, một bên trên chém xuống, một phía dưới chém ngang. Chừng như phía sau đầu Triển Mộng Bạch có một con mắt thứ ba, thấy rõ hết, không đợi đối phương thu trọn chiêu, trầm thanh kiếm xuống, phạt qua đôi chân gã.

Cùng một lúc, thanh đao trên hạ xuống, thanh đao dưới nặng lên, hai thanh ngang nhau rồi, gã vừa tung tới, vừa thu mà cũng vừa công.

Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch xéch ngược lưỡi kiếm lên rồi khoa nửa vòng tạo thành một cái móng bất thành linh dừng kiếm trên đỉnh đầu đối thủ, từ đó, chém thẳng đứng xuống.

Đại hán hoảng kinh, lật ngược hai lưỡi đao, đưa lên cấp tốc.

Gã đỉnh ninh là hứng thế công đó, hỏ khẩu tay của lão phải tét song thanh kiếm của Triển Mộng Bạch xuống rồi, chém đứt hai thanh đao của gã như chém bùn.

Chưa hết, thanh kiếm sát còn dư đà, chém xuống luôn.

Gã làm sao tránh kịp?

Thanh kiếm sát rất nặng, dư lực của nó rất mạnh, ngang với một thế công đầy đủ của bất cứ thanh kiếm thường nào, nó giáng xuống đúng đỉnh đầu gã, chẻ luôn từ trên xuống đến hạ bộ, thân hình của gã tách ra làm hai cái đầu.

Một gã khác chuẩn bị thanh đao, toan vào cuộc, trông thấy tình hình đó, rụng rời tay chân, suýt buông đao, gã cố gắng lắm mới lùi lại được, đôi chân vương vào nhau, gã suýt ngã mấy lần qua cái lùi chi độ mấy bước thôi.

Nhưng, cái số của gã là phải theo đồng bọn về công tác nơi suối vàng, nên Triển Mộng Bạch liếc mắt quanh một vòng, thấy gã đứng gần chàng hơn hết, liền nhích chân một bước, thanh kiếm sát chớp lên, gã chỉ kịp rú lên một tiếng, đoạn ngã ngửa, máu từ người gã phún ra như hoa pháo.

Thuận tay, Triển Mộng Bạch hoành kiếm, phạt qua một bên, hai tiếng

rú vang đồng thời hai thân xác ngã cùng lúc.
Vừa kinh hãi vừa tức uất, người rấn vung đôi vũ khí trong tay, chực chờ một sơ hở của Triển Mộng Bạch lướt vào.
Đôi vũ khí của gã, là hai chiếc "đao" có cái tên là Ngân Quang Vạn Sự Song Rại, một loại vũ khí ngoại môn.
Nhưng, nhờ một sơ hở của Triển Mộng Bạch trong lúc này, chẳng khác chờ thái dương mọc từ tây, lặn về đông.
Mà dù chàng có sơ hở, gã cũng chẳng lợi dụng kịp, bởi thân pháp của chàng nhanh không tưởng nổi.
Thuộc hạ của gã đã hao hụt năm sáu tên rồi, lực lượng kém, tinh thần xuống, gã rấn biết rằng nếu chờ lâu hơn một chút, thì thuộc hạ sẽ hao mòn theo nhịp độ đó, rồi cuối cùng chỉ còn có mỗi một mình gã đương đầu với Triển Mộng Bạch thôi.
Triển Mộng Bạch xoay mình về hướng gã rấn.
Bất chợt, một trường kiếm bay vút tới, chặn chàng.
Triển Mộng Bạch không cần nhìn, không cần lưu ý, cứ vung thanh kiếm sắt vút vút.
Đã biết thanh kiếm của chàng là chém đá như chém bùn, thì có đại hán nào dám chơi cái trò chạm vũ khí để đo lực khí?
Kiếm phong dồn tới, đẩy gã lùi xa, chạm vào chiếc giá, trúng một bình thuốc, bình vỡ tan, thuốc đổ đầy mặt gã.
Gã đưa tay vuốt mặt, bất giác hãi hùng, nhào luôn mấy vòng, lại chạm một chiếc lò, lò ngã luôn.
Gã chết, thuốc vấy khắp mặt, gương mặt của gã biến thể bầy nhầy, trông hết sức ghê tởm.
Những tên đồng bọn còn sống sót, chẳng dám nhìn, đồng quay mặt về hướng khác.
Nhưng, dù sự tình diễn biến ra sao, cũng không hấp dẫn nổi Triển Mộng Bạch.
Bởi, chàng quyết tâm tận diệt bọn hiện diện, do đó chàng cứ tiến tới gã rấn.
Đồng thời, chàng đánh ra một nhát kiếm.
Gã rấn đã khiếp từ trước, bây giờ lại càng khiếp hơn.
Khi nào gã dám vung Song Đoạt lên nghinh đón? Cấp tốc, gã rút chân lùi lại, đủ bảy bước.
Triển Mộng Bạch hừ một tiếng, lướt theo liền.
Gã rấn lại lùi, đồng thời vung song đoạt vung vít, hộ vệ toàn thân, không cần biết là đối phương đánh vào phía nào, nhắm vào bộ phận nào.
Song phương trao đổi ba chiêu.

Qua ba chiêu đó, Triển Mộng Bạch nhận ra, đối thủ có võ công cao, có thể là trên chàng một bậc.

Thảo nào mà bọn nhện, ếch, và những con vật khác chẳng sợ y đến khiếp?

Rồi chàng trầm nghĩ, có lẽ trong số người hiện diện tại cục trường chỉ có gã rắn này mới thực sự là thuộc hạ chân chánh của chủ nhân Tình Nhân Tiễn!

Nghĩ như thế, chàng chấn động hùng tâm, quật khởi thể công mãnh liệt phi thường.

Những tên áo đen còn lại, đứng bên ngoài, cố gượng xuống tấn vững vàng, vì đấu pháp của chàng quấy động không gian, gió trốt bốc lên, vừa xoáy vừa lan rộng, hoặc đẩy bật chúng ra xa.

Dĩ nhiên, tất cả đều rung người, run sợ nhiều hơn rung lạnh. Kiếm khí của chàng bốc ra, lạnh như giá băng.

Trước đó, gã rắn còn ngang nhiên nghênh đón, dần dần gã nghe lòng bàn tay lạnh, vì mồ hôi lạnh rỉ ra, đầm ướt, rồi sau cùng thì gã chỉ còn thủ chứ hết xuất phát thể công.

Thanh kiếm báu tăng phần oai lực cho Triển Mộng Bạch rõ ràng.

Chàng nhận thức, tài mình còn kém gã rắn một bậc, dù vậy chàng vẫn chiếm thượng phong, nếu không nhờ thanh kiếm thì là gì?

Bây giờ thì gã chỉ còn miễn cưỡng mà vung vít song đao tự vệ một cách cầu may thôi.

Qua vài chiêu, bỗng gã thấy Triển Mộng Bạch để lộ sơ hở.

Gã rắn hết sức hân hoan, cầm chắc cái thắng trong tay rồi, bởi cơ hội ngàn năm một thuở đã đến.

Lập tức, gã vận dụng toàn lực, điều khiển song đao thẳng qua vàng kiếm quang, dĩ nhiên từ nơi sơ hở đó.

Nếu Triển Mộng Bạch không phản ứng kịp, tất chàng phải bị điểm huyết.

Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch đánh ra một hư chiêu và hư chiêu đó có tác dụng dụ địch.

Thấy gã rắn tấn công, chàng thu hình lại liền, vừa đủ tránh cái tầm của song đao, đồng thời chàng hoành tròn thanh kiếm, ngăn chặn vũ khí của đối phương.

Đã lỡ bộ rồi, gã rắn bắt buộc phải biến chiêu, đưa hai chiếc đao lên, tréo thành chữ thập nghiêng, theo cái thế Thập Tự Bát Liên, hứng nhát kiếm.

Nhưng, liền lúc đó, gã nhớ lại đại hán dùng đao vừa rồi bị Triển Mộng Bạch hạ như thế nào, gã kinh hãi, buông ngay song đao, rồi vừa ngã ngựa mình vừa chỗi chân định vọt ngược trở lại.

Gã lúi, Triển Mộng Bạch lướt nhẹ chân, đưa mình theo luôn. Kể đó, gã rần thấy một ánh sáng đen chớp lên trước mặt, gió rít qua hai tai, gã không còn kể cái thân phận mình là chỉ huy đám người kia, lập tức ngã người xuống đất, lăn mình theo pháp Tựa Địa Thập Bát Cồn lăn luôn ra phía hậu một chiếc lò.

Triển Mộng Bạch vung tay, quét ngang một đường kiếm theo thế Kinh Hồng Sa Triển, hất chiếc nắp lò bằng đồng rơi xuống đất. Gã rần xanh mặt cắt không còn một hạt máu, thu mình chui vào cái giá treo những lọ thuốc lòng thòng.

Trước đó, một lọ thuốc vỡ, đại hán bị thuốc dây vào, thân thể biến dạng liền, điều đó chứng tỏ là những lọ đó chứa đựng toàn độc dược, loại tuyệt độc.

Ai khác, thấy gã rần chui vào đó, thì phải do dự chẳng dám theo ngay.

Nhưng, Triển Mộng Bạch không đắn đo, mạnh tay vung chém xả vào đó.

Thực ra, chẳng phải chàng chém những chiếc lọ mà chính là chàng nương cái thế chém đảo tay khoa một vòng tròn, thanh kiếm tỏa ra một vầng hào quang, kết thành một bức bình phong che phía trước chàng, rồi chàng mới lao vút mình vào theo gã rần.

Những tiếng loảng xoảng vang lên liên tục, cái giá bị chém ngã xuống, những chiếc lọ vỡ, độc thủy văng tung tóe. Thấy thuộc hạ đứng im bên ngoài, tự mình lại bị dồn vào ngã cùng, gã gắng hét lên: - Gặp địch mà khiếp, không hiệp lực xông vào là phải tội lẳng trì!

Tiếng hét của gã rần lôi cuốn bọn áo đen trở về thực tại, tuy có một vài người run sợ quá, không thể nhúc nhích, còn ẩn nấp đâu đó, bao nhiêu tên với tư thế đứng quá lộ liễu không làm sao trốn tránh được, phải làm gan lướt tới.

Trước đó, Triển Mộng Bạch có cảm nghĩ bọn áo đen chẳng phải môn đệ thực sự của chủ nhân Tình Nhân Tiễn, họ là những người bị bức bách mà vào đây, họ hành động dưới sự uy hiếp thường xuyên, họ không còn là họ nữa.

Nhưng, bây giờ thì lại khác, sát khí bùng lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu, chàng thấy quanh mình như một biển máu, cái màu máu đỏ làm chàng say, chàng chỉ muốn giết, say giết.

Cho nên, bao nhiêu người lướt tới, không cần những người đó tấn công, chàng cũng giết.

Nơi nào ánh kiếm chớp lên là nơi đó có máu vọt ra.

Thừa dịp Triển Mộng Bạch bận ngăn chặn bọn áo đen, gã rần chụp mấy chiếc lọ còn nguyên vẹn, quăng vào chàng.

Triển Mộng Bạch hú vọng một tiếng lớn, nhún chân nhảy vọt lên cao, đồng thời vung tay quét thanh kiếm đến xuống bên dưới, tạo thành một chiếc cầu vòng.

Thanh kiếm phát huy một kinh lực kinh hồn, như thượng thiên phần nộ, sai lỗi công giảng búa thần thị Oai hùng trần thế.

Nhát kiếm đó mãnh liệt ngang với quả thiên chùy của Lam đại Tiên Sinh.

Gã rắn, dù là rắn thực sự cũng không làm sao bò nhanh, tránh kịp.

Đồng thời với tiếng rú của gã, thanh kiếm sắc màu đen quét qua ngực gã, kiếm lôi gã theo, kiếm cắm phập xuống nền đá, đóng đinh gã lại đó.

Kiếm lún sâu vào đá hơn thước!

Đoán chắc gã rắn là môn đệ của chủ nhân Tình Nhân Tiễn, thoát đầu Triển Mộng Bạch định để cho gã sống, chàng sẽ bức gã công khai những điều bí mật của chủ nhân hắn.

Song, qua mấy lần gã tỏ ác ý quyết hạ sát chàng, chàng cảm phần để cho huyết tánh bùng lên cực mạnh rồi không nường tay được, giết chết hắn ngay.

Hạ xong gã rắn, chàng trở thành tay không, bởi thanh kiếm xuyên ngang mình gã rắn, cắm phập vào đá rồi.

Ba gã áo đen thấy chàng vượt vũ khí, bất giác khinh thường, từ sau lưng chàng lướt tới, vung vũ khí chém xuống.

Nhưng chúng lầm.

Chúng tưởng đâu thanh kiếm lún sâu vào đá hơn thước như vậy, muốn rút ra sử dụng, chàng phải phí công, và thời gian phí công của chàng, chúng sẽ thừa thời gian hạ thủ.

Chàng hú lên một tiếng, vươn tay nắm chuôi kiếm theo tay rời khỏi mặt đá, kiếm lại chóp lên, chóp ngược về phía hậu.

Ba gã áo đen lướt tới một lượt, cùng đứng trong tầm thanh kiếm, kiếm quét qua, ba gã bị tiện thành sáu khúc.

Đúng lúc đó, cánh cửa bằng đồng lớn nhất trong động, mở tung ra.

Nơi khung cửa, người vận áo đen dài xuất hiện, đứng đó như tượng gỗ, nhưng đôi mắt của tượng gỗ sáng rực, đôi mắt đó nhìn về cực trường, như hai ngọn đèn pha.

Đôi mắt sáng lạ mà cũng lạnh lùng lạ.

Vọng cửa đó, ở phía sau lưng Triển Mộng Bạch, người áo đen quắc mắt nhìn lưng chàng.

Trên nền động, xác chết la liệt, máu chảy thành giòng, nhiều giòng kết tụ thành vũng, nhưng người áo đen chừng như không thấy thân người, không thấy máu, trong mắt y chỉ có mỗi một Triển Mộng Bạch

thôi.

Chàng cảm thấy lạnh ở phía sau, cái lạnh lạ lùng, bất giác chàng quay mình nhìn lại.

Mắt chàng chạm mắt của người áo đen.

Niềm kinh ngạc hiện lên trong mắt chàng, nhưng ở mắt người áo đen, thì sự thách thức lẫn tàn nhẫn hiện lên.

Song phương giương mắt ghìm nhau.

Triển Mộng Bạch nhận ra, ánh mắt của đối phương ghê gớm quá chừng, bình sanh chàng ít gặp nhân vật nào có ánh mắt đó.

Bây giờ người áo dài đen từ từ bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa nhau.

Bản năng tự vệ phát động, Triển Mộng Bạch nắm chặt đốc kiếm sẵn sàng vung nếu thấy đối phương có một cử chỉ gì...

Nhưng, người áo đen không tiến thẳng đến trước mặt chàng, mặc dù lão càng phút càng nhích gần hơn, trong một tầm nào đó lão rẽ lối, bước luôn đến một góc động.

Thì ra, nơi đó, còn có sáu gã áo đen, sáu gã bất động từ lúc cuộc chiến biến chuyển hải hùng, sáu gã chết sững tại chỗ, cùng thu hình, dồn nhau thành một đống, Triển Mộng Bạch tưởng là chúng đã chết cả rồi.

Người áo đen bước đến trước mặt chúng, lạnh lùng nhìn chúng một lúc, rồi lạnh lùng thốt:

- Tốt! Các ngươi như vậy là tốt lắm!

Nhưng, đã quá sợ rồi, sáu gã bây giờ lại còn sợ hơn trước.

Tay chúng còn cầm vũ khí, nghe nói như vậy, tay lỏng ngón, vũ khí rơi xuống, bật thành những tiếng kêu loảng xoảng.

Người áo đen bây giờ mới tỏ lộ cái ý rõ rệt:

- Các ngươi còn hứng thú sống thêm lâu hơn à?

Sáu gã run người, sáu gã đã đứng lên như đón chào người áo đen, lúc đó đồng cúi mình xuống, nhặt vũ khí lên.

Triển Mộng Bạch đã hiểu.

Chàng hét lớn:

- Khoan!

Người áo đen quay mình, chặn chàng.

Bốn ánh mắt lại ghìm nhau, rồi người áo dài đen cất tiếng nói trước:

- Ngươi muốn gì?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Tại sao ngươi muốn chúng chết?

Người áo đen dài lạnh lùng:

- Ngươi muốn cứu chúng?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Chúng là người hay loài vật? Cái tâm của người, là tâm con người hay tâm con vật?

Chẳng lẽ người mù quáng đến độ không nhận ra chúng là đồng loại? Người áo đen dài không gấp phần nộ, cười lạnh một tiếng, thốt như hồi:

- Kỳ quái thật! Người đã sát hại hơn hai mươi tên, người không tiếc rẻ mạng sống của hơn hai mươi tên, rồi bây giờ lại làm ra vẻ nhân đạo, can thiệp cứu sáu người! Chẳng lẽ sáu người này có chỗ khác biệt với hơn hai mươi người kia? Chẳng lẽ chỉ có sáu người này là đồng loại còn hơn hai mươi người kia là súc vật?

Triển Mộng Bạch sững sờ không lời đáp lại.

Bỗng, một loạt tiếng rú thảm vang lên, tiếng rú rất nhỏ, đúng ra là những tiếng hét lấy can đảm để làm một cái gì đó song người hét không còn khí lực, nên âm thanh nghe như tiếng rú.

Tiếng rú đó vang từ sáu người còn sống sót vọng lại.

Triển Mộng Bạch nhìn ra, thấy năm người hoành ngược vũ khí tự đâm vào mình.

Còn lại một người, người này cầm đao dài đứng thẳng mình, mũi đao chong xuống đất.

Triển Mộng Bạch mở to đôi mắt suýt rách khóe, hét:

- Tại sao người...

Người áo đen dài chặn lại:

- Tại sao ta phải lưu chúng lại chứ? Người muốn chúng sống để cung cấp cho người những lời khai cần thiết à?

Triển Mộng Bạch sôi giận:

- Không hỏi cung được chúng thì ta hỏi cung người! Lời cung khai của người phải đáng giá hơn lời của chúng!

Đồng thời gian, chàng vung thiết kiếm đen sì, tuy nói là muốn lấy khẩu cung của đối phương, và như vậy là không nên giết chết đối phương, nhưng chiêu thức chàng đưa ra mạnh như lời đình, cực kỳ ác độc.

Người áo đen dài cười lạnh:

- Nhẹ một tay chứ bằng hữu! Đánh độc quá, đối phương chết, thì bằng hữu làm sao hỏi cung một xác chết!

Thân hình vụt thun một chút, người áo đen dài như con tôm lột bắn lùi, đã thoát đi xa, ngoài bảy thước.

Cùng một lúc, hai bàn tay của y ngoặc ngược dưới nách, vẩy về phía hậu.

Không rõ y xuất phát một thủ phát gì, chỉ nghe đại hán duy nhất còn

sống sót đó, kêu lên một tiếng kinh hãi, thanh trường đao trong tay rơi ngay xuống nền, bật thành một tiếng keng lạnh lùng. Còn hắn thì bị người áo đen dài chụp trúng.

Đúng lúc đó, Triển Mộng Bạch đã lướt theo, thiết kiếm chớp lên, chiêu thứ hai nổi tiếp.

Người áo đen dài bình tĩnh đưa gã áo đen ra làm vũ khí, nghênh đón nhát kiếm.

Triển Mộng Bạch phẫn nộ, thầm nghĩ:

- Người mượn tay ta hạ sát gã! Ta sẽ lưu mạng sống của gã lại cho người xem!

Chàng gác nhẹ cánh tay, thu thanh kiếm về, rồi dang tay ra một bên đâm chéo vào, nhanh không thể tưởng nổi.

Đâm chéo như vậy là chàng tránh người áo dài đen, bỏ cái đích trước nhắm vào cái đích sau.

Nhát kiếm thứ hai, Triển Mộng Bạch đánh ra mạnh như đòn núi trốc, bất cứ ai trên giang hồ, xuất phát một chiêu với công lực đó, cũng không thể thu hồi, người áo đen dài đỉnh ninh là gã đại hán phải chết với nhát kiếm đó.

Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch thu kiếm dễ dàng.

Một điều mà người áo đen dài không hề tưởng tượng nổi, một sự kiện bình sinh y chưa từng thấy.

Mũi kiếm của Triển Mộng Bạch bay sang lần nữa.

Người áo đen dài không còn chần chờ được nữa, xoay tay, trở đầu đại hán, dùng chiếc đầu của gã đón mũi kiếm.

Triển Mộng Bạch hét lên một tiếng, lập tức biến chiêu.

Chàng lưu ý tránh gã đại hán áo đen dù người áo đen dài vung vít gã t heo chiều hướng nào.

Và bây giờ thì chàng vận dụng tận sở năng, vung kiếm hầu như loạn, cốt không cho đối phương phân biệt chiều hướng của chiêu công.

Nhưng, người áo đen dài cũng gian hoạt phi thường, không đón chặn được từng chiêu thức thì y múa thân thể của gã đại hán tạo thành một bức tường, che kín trước mặt.

Triển Mộng Bạch dù hùng hổ đến đâu, gặp bức tường đó, cũng phải thu tay.

Chàng có biết đâu dù thiết kiếm của chàng không hề chạm trúng gã đại hán, nhưng gã đã chết từ lâu rồi.

Song phương trao đổi mấy chiêu, cục diện còn ở cái thế quân bình, bởi thực ra, dù Triển Mộng Bạch xuất phát những thế độc, những thế đó lại không chạm vào người đối phương, thì làm sao tại được một thắng lợi?

Bỗng, người áo đen dài hét một tiếng lớn, vung tay quăng luôn gã áo đen thẳng vào mình Triển Mộng Bạch.

Người áo đen dài cười lạnh:

- Thứ lỗi cho ta nhé!

Đôi vai y nhích động, thân hình vọt nhanh về hướng khung cửa bằng đồng tại trung ương.

Khi nào Triển Mộng Bạch buông tha y được?

Lập tức chàng vọt mình theo, nhưng độ chùng khó theo kịp, thuận đà chàng vung tay quét ngang thanh kiếm sắt, thanh kiếm hất một chiếc lò, bay vù theo người áo đen dài.

Người áo đen dài dù có thân pháp nhanh đến đâu, cũng chẳng làm sao bay qua vọng cửa kịp.

Y vừa đến trước vọng cửa, chợt nghe tiếng gió rít lên bên trên đầu, một vật đen sì từ trên cao sắp sửa giáng xuống.

Y thất sắc, cấp tốc trụ hình, dừng lại.

Một tiếng ầm vang lên, ầm ược có âm thanh kim khí loang trong không gian.

Nửa chiếc lò rơi xuống, lửa từ lò bắn ra, như pháp xẹt, đủ bốn phía.

Nửa chiếc lò rơi xuống cầm chân người áo đen dài, dù chỉ là một giây song rất là đủ cho Triển Mộng Bạch.

Chàng lợi dụng phút giây đó, nhún chân, nhảy vọt tới.

Người áo đen dài thấy mất hy vọng thoát thân, không chạy được thì phải đối phó, mà đối phó thì không chắc gì thủ hòa, đừng nói là thắng thế.

Y cắn chặt hai hàm răng, quay mình theo thế Hồi Đầu Vọng Nguyệt đánh liền một chưởng.

Triển Mộng Bạch thấy rõ bên trong cái tầm thường của chiêu thức có ẩn chứa một huyền diệu vô lường, chàng không dám khinh thị, trước hết chàng khoa kiếm, ngăn chặn người áo đen dài thoái hậu, rồi mới xuất thủ phản công.

Chàng nghi ngờ là đánh ra chiêu đó, người áo đen dài không quyết liều tử chiến với chàng, bắt quá y muốn ngăn chặn chàng cho chậm lại một giây, để y có đủ thời gian tháo chạy.

Lạ lùng thay, người áo đen dài đột nhiên xuôi tay, trước khi chàng phản công.

Rồi y buông gọn:

- Người giết ta đi!

Triển Mộng Bạch nằm mộng cũng chẳng tưởng một sự tình như vậy có thể xảy ra.

Sau phút giây sững sờ, chàng nổi giận lên, gằn từng tiếng:

- Người không động thủ, ta cứ động thủ! Ta muốn giết người!
Nhưng, hận thì hận, nói thì nói, dù tánh chất bộc trực, chàng có cái tâm nhân từ, người ta quyết giết chàng, xuất chiêu ác liệt, chưa chắc gì chàng nở hạ thủ khi người ấy thất thế, bại trận, huống hồ một kẻ xuôi tay, không phản kháng?
Chàng gằn giọng, thốt câu đó rồi, vẫn đứng nguyên tại chỗ, chân không nhích, tay không vung, kiếm không chớp.
Người áo đen dài cười lạnh:
- Người có kiếm bén trong tay còn ta không một tác sắt, người bảo ta động thủ, ta động thủ thế nào được?
Triển Mộng Bạch quát:
- Nếu ta không dùng vũ khí?
Người áo đen dài ung dung:
- Đồng phương tiện, cuộc đấu mới công bình, người bỏ kiếm, ta sẵn sàng tỷ sức với người.
Y hừ lạnh một tiếng đoạn tiếp:
- Tuy nhiên, ta khuyên người, đừng bao giờ buông kiếm!
Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại, hoành tay cầm thanh kiếm xuống nền động.
Kiếm cắm sâu vào đá, lún đến chuôi.
Người áo đen dài buột miệng la:
- Kiếm quý!
Triển Mộng Bạch gồng hai cánh tay, xương kêu răng rắc.
Người áo đen dài tán thưởng thanh kiếm bằng mấy tiếng gọn, mấy tiếng vừa dứt, y đã xuất phát đồng thời, liên tiếp ba chiêu.
Chưởng ảnh rào rào từ bốn phía, từ bên trên cùng dồn vào Triển Mộng Bạch, chàng mừng tượng một tấm bia, hứng ngàn mũi tên từ mọi phương hướng bay đến.
Thuận đà gồng tay chuyển gân vận xương, Triển Mộng Bạch phản công liền.
Sở trường của chàng là quyền pháp, một bên chưởng, một bên quyền, hai vàng chưởng ảnh lập tức xoắn tít vào nhau, hai vàng chưởng ảnh thi đua giành phần không gian trong lòng động.
Khí thế mạnh hơn, Triển Mộng Bạch vừa tung quyền, vừa xoay mình như con trót, như lấy người áo đen dài làm trụ cốt để xoay mình xung quanh, rồi thừa một thế thuận, chàng dịch sát thân mình vào địch, nhanh như chớp công vào ba huyệt đạo bên phía tả người áo đen dài.
Người áo đen dài cũng chẳng phải tay vừa, Triển Mộng Bạch vừa xáp vào phía tả, y vội hụp mình xuống, lạng mình tràn qua một bên

tránh những chiêu công đó dễ dàng.

Nhân dịp lạng người, tràn qua một bên né tránh mấy quyền của Triển Mộng Bạch, y vọt xa hơn một chút, đến cạnh thanh thiết kiếm của Triển Mộng Bạch.

Y vươn tay, chụp chuôi, rút lên.

Thanh kiếm rất dài, dài hơn những trường kiếm thường, gia dĩ Triển Mộng Bạch cắm sâu vào đá lún tận cán, trong lúc vội vàng, y không làm sao rút lên được.

Triển Mộng Bạch nổi giận, hét:

- Người thật là vô sĩ, hèn hạ!

Không chậm trễ, chàng tung tới một ngọn cước, nếu trúng một hòn giả sơn, giả sơn phải bị bắn đi xa, vỡ tan thành mảnh vụn.

Ngọn cước của Triển Mộng Bạch chưa đến mình người áo đen dài, hấn bằng một cổ găng thứ hai, đã rút được thanh kiếm cầm nơi tay.

Vung thanh kiếm đó ra, ngăn chặn ngọn cước, y bật cười ha hả, thốt:

- Người có kiếm mà bỏ đi, không dùng, ta muốn dùng kiếm mà không có, ta nhặt nó mà dùng, ta dùng cái vật người bỏ phí, kể ra cũng hợp đạo lý lắm chứ!

Rút nhanh chân về, tránh nhát kiếm quét qua ngang bộ hạ, Triển Mộng Bạch cùng một lúc phóng song quyền ra, đánh liên tiếp mấy chiêu.

Chàng thừa hiểu, đối phương sẽ chuyển thanh kiếm lên, ngăn chặn, chàng cũng thừa hiểu là thanh kiếm rất sắc bén, nhưng trong lúc phần nộ cực độ, lý trí mất đi rất nhiều sáng suốt, chàng còn kể gì lợi hại?

Chàng xuất chiêu, công tới ào ào, không cần thủ, không cần né tránh.

Rút thanh kiếm qua khỏi đầu, vung qua một nhát, người áo đen dài phát giác ra thanh kiếm cực kỳ nặng.

Y không tưởng nổi một thanh kiếm có thể nặng như vậy, ngang với một quả chùy!

Trong khi đó, quyền phong vút tới vù vù, làm cho y bối rối, lúng túng, y múa may loạn lên, không còn quy cũ gì cả, cốt làm cho Triển Mộng Bạch tránh kiếm mà chậm chiêu lại, chứ không mong gì giành ưu thế dù đang có một vũ khí lợi hại trong tay.

Triển Mộng Bạch vung quyền, vung như điên, chưởng ảnh lợp không gian, quyền phong cuốn ào ào, người áo đen dài càng bối rối, càng lúng túng.

Bỗng, một tiếng keng vang lên, lạnh lùng.

Quyền phong của Triển Mộng Bạch vút trúng tay cầm kiếm của

người áo đen dài, bàn tay lỏng ngón, thanh kiếm rơi liền xuống nền. Bình sanh người áo đen dài chưa từng thấy ai dùng một quyền pháp cực kỳ linh diệu như thế này.

Tuy nhiên, y vốn là một cao thủ giàu kinh nghiệm, trước lối tấn côngồ ạt của Triển Mộng Bạch, y ung dung áp dụng tiểu xảo, lấy cái nhẹ chống cái nặng, cái nhẹ để len lỏi, xuyên qua lách lại vừa tránh né vừa chực chờ dịp trả đũa.

Mắt kiếm, y còn chi trì được một lúc, nhờ áp dụng tiểu xảo đó.

Mười chiêu qua rồi.

Càng đánh, Triển Mộng Bạch càng hăng say, công lực của chàng càng gia tăng, tăng với một nhịp độ hải hùng.

Bây giờ thì người áo đen dài khiếp sợ thấy rõ.

Hai bóng người xoay chuyển, quanh nhau, quanh vòng động, một bóng đuổi, một bóng chạy, bóng chạy thình thoảng dừng lại để đưa ra một phản ứng lấy lệ.

Người áo đen dài bây giờ không còn mảy may hy vọng nắm phần chủ động cục diện.

Cho nên, y dẫn dắt Triển Mộng Bạch xoay quanh lòng động để y tìm cơ hội vọt vào vọng cửa đó.

Song, đã mấy lượt y đến vọng cửa, đã mấy lần y vừa dậm chân là quyền phong của Triển Mộng Bạch ngăn chặn liền, bức bách y hoặc thoái hậu, hoặc tràn mình qua một bên.

Một ý niệm chợt hiện theo, y vội vàng dùng chân hất đoạn kiếm đó lên, đoạn kiếm bay chạm vào nút cơ quan mở đóng vọng cửa trung ương.

Một tiếng keng vang khẽ, mũi kiếm chạm trúng nút cơ quan. Tất cả các cửa đều mở rộng.

- Tất cả các vị cô nương, hãy cùng ra đây!

Từ trong hơn hai mươi vọng cửa, đã có bảy tám thiếu nữ chạy ra.

Nàng nào cũng ở lứa tuổi dưới hai mươi cả. Có nàng mặc áo dài màu trắng, có nàng mặc y phục mỏng, có nàng gấp rút quá, chỉ quần quanh thân trên một chiếc chăn.

Ra đến bên ngoài rồi, các nàng còn kinh hoàng hơn trước, có nàng chập choạng lùi, có nàng lấy tay bịt miệng, hoặc ngăn chặn tiếng rú, hoặc ngăn ngừa nôn mửa.

Người áo đen dài đột nhiên biến đổi thủ pháp, đánh nhanh hơn trước, quyết gây khó khăn cho Triển Mộng Bạch, buộc chàng không rảnh tay, rảnh trí, đồng thời y ra lệnh cho các thiếu nữ:

- Vào ngay trong phòng ta, xoay cái đuôi con lang, phóng độc khí gấp!

Triển Mộng Bạch giật bắn mình.

Nếu bọn thiếu nữ thi hành lệnh của đối phương là chàng cảm như phải chết, nếu không thì cũng bị chúng bắt.

Lạ lùng thay, bọn thiếu nữ đứng yên tại chỗ, chẳng nằng nào nhích động.

Người áo đen dài hét:

- Có ta ngăn chặn con quỷ dữ này, các người còn sợ gì nữa chứ?

Một thiếu nữ cao lớn hơn hết trong bọn, mình vận chiếc chăn vớ vội trên giường lúc sắp sửa chạy ra khỏi phòng, ưỡn ngực lướt tới cái lý:

- Phóng chất độc ra, bọn này cùng chịu chết luôn sao?

Người áo đen dài nổi giận:

- Chỉ cần tiểu tử ngã xuống thôi, còn người thì... các người thì chẳng lẽ ta để cho chết mà không cứu à?

Thiếu nữ đó thù người một lúc, mắt chớp chớp, rồi đảo quanh mấy lượt, đột nhiên cười lạnh, thốt:

- Chị em tôi dù không con nhà lương thiện song từ lúc bị đưa vào đây, những điều khốn khổ đã chịu đựng quá nhiều. Bọn chúng tôi không còn ham sống nữa.

Người áo đen dài sôi giận cực độ:

- Các người đáng chết!

Thiếu nữ đó lạnh lùng:

- Ngược lại, chỉ có người mới xứng đáng chết! Chúng ta không còn sợ người nữa đâu!

Hướng qua Triển Mộng Bạch, nàng cao giọng tiếp:

- Vị tướng công kia cứ yên trí, chị em tôi quyết không làm gì hại tướng công đâu!

Người áo đen dài cực kỳ sôi giận, hét lên một tiếng lớn, thay vì công kích Triển Mộng Bạch lại nhào về phía bọn thiếu nữ.

Nhưng Triển Mộng Bạch đã tung một chưởng ngăn chặn y ngay từ lúc y nhích động thân hình.

Tình thế đảo ngược đến buồn cười, Triển Mộng Bạch giờ đây phải bảo vệ ngược lại bọn người trong động.

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không bật cười sang sảng:

- Đừng mong trốn tránh vô ích. Hãy đưa hai tay ra cho ta trói, rồi quỳ xuống, ta hỏi gì cứ nói nấy, nói đúng sự thật, có thể ta dung tha cho người được sống thừa mà sám hối. Người bằng lòng hay không hãy đáp gấp. Triển Mộng Bạch đã nói là làm.

Người áo đen dài cười lạnh:

- Thì ra người là Triển Mộng Bạch.

Bỗng, y cười lớn ba tiếng, rồi tiếp:

- Triển Mộng Bạch! Ngày nay dù người hủy diệt toàn diện nơi này, bất quá trong một phút may mắn, người thắng lợi, chứ đừng tưởng là mình thừa khả năng, mình có vận năng mà đắc ý! Còn sớm lắm đó, Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, mà cũng phần nộ luôn.

Trong khi chàng suy nghĩ, người áo đen dài tiếp luôn:

- Ta nói như vậy chắc người không phục đâu, người nghĩ rằng tất cả những xác chết kia do chân tài, chân lực của người chứ nào có may mắn gì đâu? Ha ha! Nếu người tưởng như thế là lắm, người lắm lớn đó Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch đã có y nghi ngờ nhưng trận đấu lại tiếp diễn.

Bởi phân tâm vì niềm suy tư, chàng hơi lơ lửng thế công, những chiêu thức đưa ra kém hẳn phần linh hoạt.

Người áo đen dài không để cho chàng mở miệng hỏi gì. Vừa đánh vừa nói thao thao bất tuyệt.

Những chiêu thức của y tung ra, càng lúc càng chậm, tay càng chậm, miệng càng nhanh.

Triển Mộng Bạch cũng lơ lửng theo y.

Người áo đen dài liền thoáng một hồi, trông thấy thần sắc của chàng, hần nhếch nhẹ một nụ cười rồi hỏi:

- Người thấy đó, nếu không là may mắn thì là gì?

Bất thành linh, y vận dụng toàn công phu nội lực, đánh ra ba chưởng đồng thời y vọt ngược người về phía hậu, vừa nói vừa xoay mình, phóng chân chạy đi.

Triển Mộng Bạch cười lạnh thầm nghĩ:

- Ta biết thế nào người cũng tìm cách thoát chạy, tuy nhiên dù người có dùng quỷ ngôn lừa ta, dù ta có gặp vận may hay không, nhất định là ta không buông tha người!

Người áo đen dài nhanh thật, nhưng Triển Mộng Bạch cũng nhanh, có thể còn nhanh hơn y, y vừa chuyển mình là bàn tay Triển Mộng Bạch đã đến kề lưng rồi.

Ngờ đâu, một tiếng động phía sau làm Triển Mộng Bạch giật mình.

Rồi một âm thanh cũng to lớn tiếp nối:

- A! Tiểu huynh đệ! Quả nhiên tiểu huynh đệ Ở đây!

Nhờ Triển Mộng Bạch giật mình, bàn tay hơi chùn lại, người áo đen dài không còn bị ràng buộc bởi áp lực nào, cấp tốc vọt tới, lướt qua vụng cửa trung ương.

Chẳng rõ do đâu, cánh cửa vụt đóng sập lại.

Lòng động không lối thông, hầu như bít lại, chẳng khác nào bên trong một quả trứng nguyên, thế mà bỗng nhiên có gió, gió dậy từ

bốn phía, gió lồng lộn trong khoảng trống đó, còn cái tiếng động vừa rồi chưa dứt âm thanh vang rền mãi.

Tiếp theo một bóng người cao lớn từ trên không đáp xuống.

Trong tình thế đó, Triển Mộng Bạch không còn cố gì đến người áo đen dài nữa.

Lập tức chàng quay mình lại.

Đôi vai chàng bị hai bàn tay cứng của bóng người cao lớn nọ siết chặt, cùng với giọng cười ha hả.

Tiếng cười nghe rất quen thuộc.

Chàng không cần trông thấy người, không cần suy nghĩ cũng biết ngay là Lam Đại Tiên Sinh!

Trên thế gian này, trừ Lam Đại Tiên Sinh ra, còn ai có thân pháp nhanh như thế, còn ai có tiếng cười như sấm như thế?

Niềm xúc cảm dâng trào, hòa lẫn với sự bức tức để sống người áo đen dài, làm cho Triển Mộng Bạch sống người một phút.

Sau đó, chàng lại quay mình, thấy Lam Đại Tiên Sinh đứng cạnh nhìn chàng, cười hì hì.

Phong thái vẫn như ngày nào.

Trong chuyến đi này chàng muốn làm tròn ước hẹn với Lam Đại Tiên Sinh, song từ ngày rời Đế Vương cốc đến nay, bao nhiêu tao ngộ dập dồn thành ra thiên diện ngày tháng.

May mắn thay, chàng mới còn sống sót đến bây giờ.

Cái khổ của chàng, là càng nóng gặp Lam Đại Tiên Sinh lại càng gặp nạn, càng gặp nạn chàng lại càng nóng nảy.

Cuộc gặp gỡ này chẳng khác một cuộc hội ngộ tại chốn tuyền đài, vì chỉ có nơi đó mới có những tao phùng màu nhiệm.

Tự nhiên chàng phải mừng, nhưng niềm hoan hỷ không lớn lao bằng kinh ngạc.

Phải, chàng làm sao ngờ được, tại một nơi được kể như tử địa này chàng có thể gặp lại cố nhân?

Trong giây phút này, chàng còn nói được lời gì?

Vì sống sót, rồi vì tâm tư triền miên với bao nỗi niềm, chàng quên mất nói năng, bỏ mặc cho Lam Đại Tiên Sinh đứng đó nhìn chàng.

Tiên sanh vẫn còn nắm chắc đôi vai chàng, mắt lão nhìn chàng chăm chú, lâu lắm, lâu thở dài thốt:

- Tiểu huynh đệ Oí! Tìm được tiểu huynh đệ lão phu phải chịu bao nhiêu đau khổ!

Triển Mộng Bạch nhìn lão, thân vóc cao lớn đó vẫn như ngày nào, và âm thanh đó cũng thiết tha như ngày nào.

Bất giác xúc động tâm tình, Triển Mộng Bạch nghe nghẹn nơi yết

hầu, chàng thốt với giọng sệt:

- Tiền bối ơi! Vãn bối cứ tưởng là trong kiếp này không còn hy vọng gì gặp lại tiền bối.

Lam Đại Tiên Sinh bật cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ! Yên trí lớn, lão phu còn trên đời này là công đạo phải còn được duy trì!

Lão phu chẳng bao giờ chấp nhận những kẻ manh tâm xảo trá, hiểm độc được ung dung tự tại trên đời này.

Lão buông tay ra rồi vỗ nhẹ xuống vai chàng.

Lão lùi lại mấy bước, đảo mắt nhìn quanh lòng động. Ánh mắt của lão di động từ xác chết này đến xác chết khác, cuối cùng lại đắm đắm nhìn Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch cười thəm, gật đầu.

Gật đầu, là công nhận việc mình làm, cười thəm để chứng minh cho việc làm bất đắc dĩ, bởi lâm vào trường hợp bất khả kháng.

Đột nhiên, Lam Đại Tiên Sinh cất tiếng cười vang:

- Hay! Rất hay! Khoái trá vô cùng. Một năm cách biệt, một năm hoán cải tiểu huynh đệ thành con người khác biệt. Từ chỗ tầm thường, tiểu huynh đệ đã đi đến chỗ phi thường!

Ngày nay với tài nghệ đó, tiểu huynh đệ đã xứng đáng đứng hàng đầu trong võ lâm này.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- May mắn đấy thôi, tiền bối! Chứ nếu không thì...

Chàng thuật lại những gì người áo đen dài đã nói với chàng vừa qua.

Lam Đại Tiên Sinh thích thú quá, cười lên sang sảng:

- Vận mạng! Ha ha ha! Phải, đúng là vận mạng giành phần chủ động ván bài này. Nếu mà người áo vàng hiện có mặt tại đây thì hẳn là lão ta phải khuyến cáo người từ nay hành động phải hết sức dè dặt, bởi giả như vận mạng không gặp hồi đó thì thử hỏi cái hậu quả sẽ như thế nào! Nhưng lão phu thì khác, lão phu khuyến khích người cứ thẳng tiến trên con đường đã vạch, tiến mạnh, tiến nhanh, đạp bằng mọi chướng ngại, dù chướng ngại đó là mạng sống của con người. Nhờ chí khí quật cường đó, nhờ ương ngạnh, ngoan cố, bướng bỉnh mà lão phu còn sống sót đến ngày nay! Sống kiêu hùng, càng sống càng yêu đời, nhưng không ngán chết.

Triển Mộng Bạch nhận ra, Lam Đại Tiên Sinh và Đế Vương cốt chủ là hai con người trái ngược, tuy nhiên, chàng kính ngưỡng Tiêu Vương Tôn song vẫn khâm phục Lam Thiên Chùy.

Trong khi chàng miên man nghĩ ngợi và trước sự xuất hiện đột ngột của Lam Đại Tiên Sinh, bọn thiếu nữ kia sững sờ, nhìn cả hai, tìm

hiểu sự liên hệ cũng như tâm tình của họ.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tiền bối đã biết nơi đây mà đến, hẳn có gặp đại ca của tại hạ chứ? Chắc đại ca của tại hạ...

Lam Đại Tiên Sinh bật cười ha hả:

- Đại ca! Hay cho hai chữ đại ca quá chừng! Người nhận hẳn là đại ca của người thật ư?

Triển Mộng Bạch chớp mắt:

- Đại ca đối xử rất tốt với tại hạ đó, tiền bối!

Lam Đại Tiên Sinh gật đầu luôn:

- Phải! Phải! Rất tốt! Tốt đến nỗi không còn có thể tốt hơn!

Triển Mộng Bạch bất bình:

- Chẳng lẽ!...

Lam Đại Tiên Sinh nổi giận:

- Chẳng lẽ cái gì! Hắn đòi ba phen toan hại chết người mà người lại còn gọi hắn là đại ca, gọi với trọn niềm kiêu hãnh, tưởng chừng trên thế gian này ngoài hắn ra, chẳng còn ai xứng đáng làm đại ca người! Hừ!

Triển Mộng Bạch cúi đầu:

- Có lẽ tiền bối làm...

- Làm thế nào được?

Lão thở dài, đáp:

- Thế người chưa hiểu gì hết sao? Người có muốn ta nói chẳng?

Triển Mộng Bạch cúi thấp đầu hơn một chút:

- Khởi cần nói!

Lão dừng cao đôi mày, gắt:

- Tại sao không cho nói? Lần thứ nhất hắn lừa người lên đỉnh núi cao gặp Côn Lôn Song Tuyệt, hắn định mượn tay hai lão nhân đó trừ diệt người. Lần thứ hai hắn tìm Tâm Mộng Thảo hạ độc người. Ngờ đâu hắn lại giúp người giải được hỏa độc! Rồi hắn lừa người đến đây, cũng may là mạng số người chưa cùng, cho nên nước trong Luyện Hồn Đàm chẳng làm chết được người!

Thì ra, chính là Dương Toàn.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Do đâu tiền bối biết quá rõ như vậy?

Lam Đại Tiên Sinh bật cười vang:

- Tự nhiên, ta gặp hắn, tự nhiên hắn có trăm ngàn mưu quỷ lừa dối ta, song ta chỉ cần thi thố một thủ pháp nhỏ là hắn cung khai tỉ mỉ. Người biết chứ, nếu không có sự cung khai của hắn, thì dù đến mấy kiếp sau ta cũng chưa biết người ở đây mà đến tìm!

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc:

- Bây giờ hấn ra sao?

Lam Đại Tiên Sinh nổi giận:

- Hấn rụng đầu chứ còn làm sao nữa? Hấn rụng đầu dưới thanh đao của ta! Không lẽ ta phải dung dưỡng cái thứ môn đồ phản bội đó để hấn làm bại hoại thanh danh của môn phái ta?

Triển Mộng Bạch lại thờ dài.

Bỗng, một tiếng nổ vang lên, long trời lở đất.

Tiếng nổ đó phát ra từ gian nhà bên trong vọng cửa hướng đông tại trung ương.

Bây giờ, Triển Mộng Bạch mới nhớ lại người áo đen dài đã thoát chạy về gian nhà đó.

Lam Đại Tiên Sinh trầm giọng:

- Bên trong đó có quỷ à?

Lão vọt mình đi.

Triển Mộng Bạch sửng sốt nhìn theo, thấy lão lấy chiếc chùy rơi bên cạnh vọng cửa.

Thì ra, chính lão dùng chùy đó, phá cửa định vào.

Lão sửng sờ trước đó, vì lão thấy vô hiệu, còn Triển Mộng Bạch sửng sờ vì chẳng biết việc gì xảy ra.

Cầm chiếc chùy, Lam Đại Tiên Sinh bật cười ha hả:

- Cánh cửa bằng đồng này dày quá, một chùy không làm vỡ nó nổi, lão phu đánh tiếp một chùy nữa xem!

Nói là làm.

Lần này cánh cửa không chịu nổi, phải tung vào trong.

Lão cao giọng gọi Triển Mộng Bạch:

- Tiểu huynh đệ xem lão phu vào đó bắt quỷ!

Bất giác, Triển Mộng Bạch cảm thấy hùng tâm bốc mạnh, chàng cúi xuống, chụp nhanh thanh thiết kiếm, đoạn đáp:

- Hà tất lão tiên bối xuất thủ, có đệ tử đây rồi!

Lam Đại Tiên Sinh trừng mắt, nhìn chàng rồi nhìn thanh kiếm nơi tay chàng.

Lão vuốt chòm râu, cười hì hì:

- Tiểu huynh đệ làm được à?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Chắc là làm được, tiên bối!

Lam Đại Tiên Sinh gật gù:

- Thế thì hay! Lão phu muốn xem thủ đoạn của tiểu huynh đệ!

Cánh cửa tuy mở, chừng như có cơ quan chi đó, vừa mở ra, là đóng ngay lại. Lam Đại Tiên Sinh muốn vào chưa vào kịp, thì lồi vào đã kín

lại như cũ. Do đó, Triển Mộng Bạch mới nổi động hùng oai, giành làm cái việc mà Lam Đại Tiên Sinh đã làm, song không kết quả trọn vẹn.

Triển Mộng Bạch hằng hái, vì chàng đã biết sự lợi hại của thanh thiết kiếm.

Lập tức, chàng bước tới, vung tay, hoành kiếm hoang lên, bất thành linh chém mạnh vào cánh cửa.

Cửa không mở, nhưng tét một đường dài.

Lam Đại Tiên Sinh biến sắc, kêu lên:

- Kiếm thần! Kiếm thần!

Triển Mộng Bạch tiếp luôn một nhát kiếm nữa.

Lam Đại Tiên Sinh chép miệng:

- Thật là một thanh thiết kiếm lợi hại nhất thế gian!

Lão không chịu kém gọi to:

- Tiểu huynh đệ tránh qua một bên, nhường cho lão phu một phần việc chứ!

Trong khi lão vọt mình tới thì Triển Mộng Bạch cũng tràn mình qua một bên.

Gió rít mạnh, chùy bay ra, một tiếng ầm vang lên như sấm động.

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Chùy thần!

Cánh cửa lần này, chừng như bị rạn nứt qua mấy nhát kiếm của Triển Mộng Bạch, nên kém kiên cố, vỡ vụn dưới áp lực của quả chùy.

Lam Đại Tiên Sinh ngẩng mặt nhìn lên không, bật cười cuồng dại:

- Dù cho chùy không tốt, song công lực của lão phu tốt, thì vẫn có kết quả như thường.

Tay tả vuốt râu, tay hữu cầm chùy, lão bước mạnh vào gian nhà đó.

Bọn thiếu nữ đứng giữa lòng động mục kích những cảnh tượng đó, tưởng chừng như nằm mộng, tất cả đều thù cả người. Chúng cho rằng hôm nay có hai thiên thần xuất hiện. Vô hình trung chúng thu hình lại, chúng tụ vào nhau, như nương tựa, nhờ sự chở che cho nhau.

Triển Mộng Bạch theo sau liền.

Những vật dụng bên trong bị áp lực phá cửa của cả hai, ngã đổ ngổn ngang, văng tứ tung.

Nhưng, ngoài những vật đó ra, ngoài cái cảnh hỗn loạn đó, chẳng có chi lạ, đáng chú ý cả.

Bên trong, còn một vọng cửa nữa, cũng bằng đồng, bên phía tả lại có một vọng cửa khác, ở phía hữu y như vậy.

Lam Đại Tiên Sinh cười lớn:

- Người tả, ta hữu, thử xem kiếm và chùy, món nào làm được việc nhanh hơn.

Triển Mộng Bạch cao hứng vô cùng:

- Ý kiến đó rất hay!

Một tiếng gió rít lên, thanh thiết kiếm theo đà bay loang một vòng, với tất cả hào khí bốc mạnh, cùng tính hiếu thắng sôi động mãnh liệt chàng lướt tới trước vụng cửa phía tả.

Thanh kiếm chớp lên hai lượt nữa, cánh cửa đồng trước mặt bị phá vỡ, song đồng thời một tiếng ầm nổi lên ở phía sau lưng chàng.

Vụng cửa đối diện vỡ tung rồi, chàng chỉ chậm hơn Lam Đại Tiên Sinh một ly thôi, như vậy là chàng bại, nhưng bại với cái sướng trong người.

Liền lúc đó, Lam Đại Tiên Sinh vọt mình đến bên cạnh chàng, thốt:

- Chẳng có gì ở bên trong phía đó cả!

Triển Mộng Bạch bảo:

- Thế thì chúng ta quan sát ở bên này!

Rọc thêm một đường kiếm nơi cửa cho vừa khoảng bước vào, cả hai chưa kịp nhích chân, một tầng sương trắng từ bên trong cuốn ra, như bị một luồng gió mạnh hút đi, quét ra ngoài.

Vàng sương trắng đó bốc mùi gỗ mục, hôi hám lạ lùng.

Lam Đại Tiên Sinh giục gấp:

- Lùi nhanh!

Lão lùi bước, đồng thời hoành tay nhét một hoàn thuốc vào miệng Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch thốt:

- Bọn thiếu nữ bên ngoài là những kẻ vô tội, tiền bối hãy lấy giải dược cho họ đi, tại hạ có thể vận công ngưng thở, chất độc không ngấm vào nổi đâu, dùng thuốc vô ích, phí mất một vật báu.

Lam Đại Tiên Sinh thở dài:

- Người cao thượng quá, lâm nguy mà chỉ tưởng đến người khác, không cần quan tâm đến mình!

Lão phi thân trở ra ngay.

Triển Mộng Bạch vung tay, tạo chưởng phong đùa hơi độc đi nơi khác.

Hơi độc tản mát dần, song chưa dứt hẳn, đúng lúc đó Lam Đại Tiên Sinh trở vào.

Lão vọt ra rất nhanh, lão trở vào còn nhanh hơn, trước thân pháp kỳ diệu đó, Triển Mộng Bạch vô cùng khâm phục.

Mặc cho hơi độc còn thoang thoảng trong không gian, cả hai lượt

qua vọng cửa, vào trong phòng. Vào trong mấy bước, họ không thể tiến xa hơn nữa.

Bởi bên trong đồ vật chất chồng, to nhỏ bất đồng, Lam Đại Tiên Sinh đã nắm tay chàng trở ra ngoài.

Chàng thở dài, thốt:

- Thì ra, trong phòng đó có lối thoát.

Lam Đại Tiên Sinh gật đầu:

- Hẳn vậy rồi, có kẻ nào đó thoát đi, dùng đồ vật gỗ đá che khuất lối xuất nhập, ngăn đường bọn ta.

Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Người đó thoát đi cũng nhanh chứ!

Lam Đại Tiên Sinh cao giọng:

- Nơi đây là thế giới của quỷ, chúng ta không nên ở lâu? Hãy rời gấp đi nơi khác!

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Bọn thiếu nữ lúc đó cũng kéo đến, bao quanh Triển Mộng Bạch.

Một nàng cất tiếng:

- Xin hai vị...

Lam Đại Tiên Sinh bật cười ha hả:

- Các người nắm tay nhau, nàng này nắm tay nàng kia, rồi đi theo lão phu. Biết chưa?

Lão và Triển Mộng Bạch đi trước.

Rời lòng động, theo con đường nhỏ hẹp, đi đến chỗ có đường dây thông, đường dây dài quá, như từ chín tầng mây buông xuống.

Lam Đại Tiên Sinh cười hì hì:

- Cái trò leo dây này, tiểu huynh đệ có thích làm chăng?

Lam Đại Tiên Sinh muốn hỏi chàng có thể leo dây được hay chăng?

Chàng đáp:

- Không thích cũng phải leo, tại hạ cố gắng chắc cũng leo được mà.

Nhưng còn các nàng kia.

Lam Đại Tiên Sinh mỉm cười:

- Nếu tiểu huynh đệ thấy thương hại họ, thì nên bế từng người mang lên trên dần dần.

Triển Mộng Bạch giật mình, lẩm nhẩm:

- Việc đó thì... thì...

Lam Đại Tiên Sinh vụt chính sắc mặt:

- Hãy bế nàng nặng trước, từ nặng đến nhẹ, có vậy mới đủ sức bế tất cả. nên nhớ là ôm thật chắc, rơi một nàng là đáng tiếc lắm đấy nhé!

Lam Đại Tiên Sinh vừa dứt tiếng, Triển Mộng Bạch lùi nhanh lại ba

bước, nhìn sững lão một lúc, buột miệng thở dài, cuối cùng là cười khổ rồi đáp:

- Thực ra lão tiên bối phải làm cái việc này, nếu lão tiên bối từ chối, thì tại hạ bắt buộc phải...

Lam Đại Tiên Sinh đưa dài tay ra, vỗ nhẹ lên đầu vai Triển Mộng Bạch, bật cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ đừng sợ hãi, chúng ta lên bên trên rồi, sẽ có người tìm cách xuống đây cứu họ.

Triển Mộng Bạch thở phào:

- Ai ở bên trên đó, tiên bối?

Lam Đại Tiên Sinh cười nhẹ:

- Bình sanh lão phu sợ nhất là phải làm việc này, việc nọ, mà xuất ngoại thì dù muốn dù không, bất cứ ai cũng gặp một vài chuyện cần làm, không thể không làm. Do đó, cứ mỗi lần đi đâu, là lão phu có mang theo vài người, chúng thay thế lão phu làm những điều lão phu muốn làm.

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Đệ tử của lão tiên bối?

Lam Đại Tiên Sinh gật đầu:

- Chứ chẳng lẽ lão phu bắt người trong thiên hạ phục dịch mình sao?

Triển Mộng Bạch thích thú quá reo lên:

- Thế thì tiên bối lên trước đi!

Lam Đại Tiên Sinh cười hì hì:

- Người lên trước mới phải, giá như có rơi xuống thì lão phu hứng lại.

Triển Mộng Bạch không khách khí, vung tay chụp đường dây, đu mình lên được mấy trượng, nhìn xuống dưới, thấy mang mang sương mờ che khuất lòng hố sâu.

Chàng đu mình, tay thoăn thoắt nhanh như vượn.

Không lâu lắm, chàng đã lên đến bên trên, sát gành đá.

Bên trên, có người hỏi:

- Sư phó trở lên đó phải không?

Lão nhân nào đó thốt oang oang:

- Lam lão nhi! Người lên đó phải không? Lên gấp đi, lão phu ở đây chờ người đã lâu lắm rồi.

Âm thanh rất lạ với Triển Mộng Bạch.

Lắc vai, ép đôi chân lấy đà, tay buông, chàng vọt lên trên gành đá không khó khăn lắm.

Chàng vừa chắm chân trên gành đá, một giọng nói vang lên:

- A ha! Tiểu huynh đệ! Tại sao tiểu huynh đệ lại ở đây?

Triển Mộng Bạch giật mình, đảo mắt nhìn quanh thấy bốn đệ tử Lam

Đại Tiên Sinh trong chiếc áo màu lam, màu của lão ta.
Đứng bên ngoài, hơi xa hơn một chút là lão nhân gù.
Lão nhân, dĩ nhiên là Thiết Đà từng ở trong Đế Vương Cốc, và đương nhiên có gặp Triển Mộng Bạch mấy lần.

Triển Mộng Bạch trở mặt không đáp, chỉ hỏi lại:

- Sao tiền bối lại có mặt tại đây ?

Thiết Đà đáp:

- Lão phu bị người ngăn chặn không theo kịp tiểu tử đó, nhân hỏi qua bọn tiểu nhị trong khách sạn, biết được tin tức của người nên tìm theo người, dọc đường lão phu gặp nhiều điều vui vui, chẳng hạn như cái gã tiểu nhị bị người làm sao đó, người đi rồi mà gã cứ mắng mãi.

Triển Mộng Bạch nhớ lại việc trước, bật cười theo:

- Gã mắng là phải, tại hạ đáng bị gã mắng lắm đó! Nếu là tại hạ Ở trường hợp đó, chắc tại hạ phải làm gì hơn là mắng suông.

Thiết Đà cười vang:

- Người trực tính quá, ta thành thật hoan nghinh cái tánh đó!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Bắt được tin đó, tiền bối đi thẳng đến đây?

Thiết Đà gật đầu:

- Đúng vậy, lão phu không gặp người, song lại gặp bọn kia, thấy chúng mặc áo lam lại trẻ tuổi, lão phu biết ngay chúng là đệ tử của cái lão già họ Lam.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Thế ra, tiền bối có quen với Lam Đại Tiên Sinh?

Thiết Đà gật đầu:

- Lão phu nhớ là cũng đã hơn hai chục năm rồi chưa có dịp gặp lại lão ta!

Từ bên dưới, có giọng vọng lên sang sảng:

- Đà lão nhi! Người nhớ ta, dễ thường ta chẳng nhớ người ư?

Một tiếng gió rít nhẹ, Lam Đại Tiên Sinh đã xuất hiện trên gành đá.

Song phương cùng cười tươi, cùng trao đổi mấy câu thân mật.

Triển Mộng Bạch cùng vui lây với họ.

Thiết Đà đòi uống rượu mừng, Lam Đại Tiên Sinh hỏi:

- Uống bao nhiêu?

Thiết Đà chưa kịp đáp, Triển Mộng Bạch vọt miệng đưa ý kiến:

- Ít nhất cũng mười cân!

Thiết Đà bĩu môi:

- Ít lắm! Phải đúng ba ngàn, không hơn không kém!

Lam Đại Tiên Sinh cười hì hì:

- Cái bụng của người bao lớn? Chứa nổi ba ngàn cân rượu chẳng?
Nhưng mình nên đến đâu mà uống đây?

Thiệt Đà thốt:

- Chỗ nào thanh vắng là được!

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Sao lại chọn chỗ vắng vẻ mà uống rượu?

Thiệt Đà hừ một tiếng:

- Người tưởng uống rượu thật sự à?

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Thế thì làm gì?

Lam Đại Tiên Sinh thuật lại mấy mươi năm trước, Thiệt Đà bị lão đánh bại, giờ đây lão đòi so tài, rửa lại cái hận bại ngày trước.

Thiệt Đà hần học:

- Chứ người tưởng ta cứ để cho người hãnh diện mãi với cái thắng ngày xưa à?

Lam Đại Tiên Sinh day qua Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười:

- Thế thì tiểu huynh đệ lại có dịp chứng kiến lão phu đánh nhau với người. Nhưng, lão phu chỉ sợ lần này đánh không hay bằng lần trước.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 32

Trở Lại Kim Sơn Tự

Triển Mộng Bạch hần hoan ra mặt:

- Tự nhiên là tại hạ rất muốn mục kích những cuộc so tài như vậy, nhưng...

Chàng chợt nhớ đến những gì đang chờ chàng, những gì đó ở tại Kim Sơn Tự, nằm ngay trong chiếc bò đoàn của vị phương trượng. Bằng mọi giá, chàng không thể diên trì, nấn ná ở bất cứ nơi đâu, bằng mọi giá chàng phải đến gấp Kim Sơn Tự, để trước hết nắm cái chứng cứ của sự bí mật đó trong tay rồi, sau sẽ làm gì khác thì làm.

Lam Đại Tiên Sinh trở mắt nhìn chàng, hỏi:

- Người có tâm sự gì nên không thể lưu lại đây xem cuộc đấu?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tại hạ có một chuyện cần làm cấp bách nhưng không tiện nói ra.

Lam Đại Tiên Sinh biết ngay chàng gặp một sự khó khăn, lão không

muốn để cho chàng phải tự trách nên vụt cười ha hả:

- Người cứ đi nhưng phải cho lão phu biết rõ nơi người phải đến, lão phu không hy vọng lại phải bốn ba khắp phương trời tìm người như lần trước.

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút:

- Đã vậy, tại hạ xin... chờ hai vị tại Kim Sơn Tự, khi nào hai vị giải quyết xong sự việc này cứ đến đó gặp tại hạ. Tuy nhiên, tiền bối đừng quên một việc kế tiếp...

Chàng tiếp luôn:

- Việc ở dưới đó...

Lam Đại Tiên Sinh gật đầu:

- Người yên trí, lão phu quên làm sao được!

Chàng vòng tay:

- Tại hạ xin cáo biệt hai vị!

Thiết Đà vừa cười vừa mắng:

- Đi thì đi, còn dàn cảnh làm gì cho rườm rà? Ta biết người có việc gì đó không muốn tỏ bày với ta, mà cái lão già họ Lam kia cũng thích ra vẻ bí mật như quỷ như ma. Được rồi, các người cứ cấu kết với nhau mà làm những việc trời đánh.

Lam Đại Tiên Sinh bật cười ha hả; - Đúng là một lão quỷ, con mắt của lão soi đến lung tâm can thiên hạ!

Triển Mộng Bạch bật cười mấy tiếng rồi quay mình đi liền.

Bỗng, Lam Đại Tiên Sinh gọi giật chàng trở lại.

Chàng vừa quay đầu, Lam Đại Tiên Sinh hỏi liền:

- Lão phu quên hỏi người một chuyện! Chứ cái lão áo vàng đó là ai?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Đế Vương Cốc Chủ!

Lam Đại Tiên Sinh sững sờ, thờ người một lúc lâu rồi lắc đầu, cười thốt:

- Đúng là lão ta! Quả nhiên mà!... Tốt! Tiểu huynh đệ cứ đi đi, chúng ta sẽ gặp tại Kim Sơn Tự trong nay mai!

Triển Mộng Bạch vâng một tiếng, rồi phóng mình đi.

Theo con đường mòn xuống núi, chàng nghe niềm cảm khái ngập tràn.

Chàng càng nghĩ, tâm tư càng rối loạn thêm, rồi bỗng chồn nóng nảy chỉ muốn sao nhảy một bước là đến kts liền.

Nhưng Kim Sơn Tự Ở ngoài ngàn dặm, muốn đến nơi nào phải chi phí một ngày một bữa hành trình?

Trên con đường diệu viễn, biết đâu chẳng có biến cố chực chờ? Rồi vì những biến cố đó chàng phải thiên diện ngày tháng?

Chàng nảy sinh một ý định là dùng xe mà đăng trình.
Chàng suy tính rằng nếu như ngồi trong xe ngựa, đóng cửa lại, chàng tuyệt đối chẳng xuống xe chỉ khi nào cần cái ăn, cái uống thì mới dừng lại, nhưng cố rút ngắn thời gian dùng xe, có như vậy mới tránh được sự dòm ngó của kẻ hiếu kỳ, hoặc những kẻ theo dõi.
Chàng đắc ý, chân bước nhanh định tìm thị trấn thuê xe. Nhưng nhìn quanh, là cảnh hoang vắng, xa xa, những dãy núi giăng ngang, che khuất tầm mắt, không một thôn xóm nào ẩn hiện trong tầm mắt, nói chi đến thị thành hay những ngôi nhà?
Chàng còn nhớ cái chỗ thả con ngựa trước đó, lúc đi tìm Dương Toàn.
Bây giờ, nhìn quanh chàng chẳng thấy con ngựa đâu cả. Có thể nó đã bỏ chàng mà đi đâu rồi, bởi lúc chàng rời nó đến giờ, kể ra có đến mấy hôm rồi.
Tuy nhiên, chàng hy vọng nó còn ở quanh quần đâu đây, vì nó là một con long câu, nó có tánh thông minh hơn đồng loại.
Bỗng, có tiếng ngựa hí vang ở phía sau một chiếc gò, chàng mừng rỡ vô hạn, vội chạy về phía đó.
Quả nhiên, có một con ngựa đang cúi đầu gặm cỏ, chốc chốc nó hí lên.
Con ngựa chưa quên hẳn chàng, nó nghe tiếng chân người, ngẩng đầu lên, rồi chạy bay về phía chàng.
Chàng vỗ đầu nó, thốt qua cảm xúc:
- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Người không bỏ ta! Người vẫn ở đây chờ ta! Ta cảm kích vô cùng!
Con ngựa nghênh chiếc đầu lên, chà chà mỗ nơi vai Triển Mộng Bạch, ra thân thiết.
Triển Mộng Bạch vỗ về con ngựa một lúc, rồi lên yên, tuấn mã phi nước đại, vượt đường trường.
Không lâu lắm, người và ngựa rời xa vùng đồi núi hoang dã bao la. Bụng đã đói như cào, Triển Mộng Bạch định tìm thị trấn dùng cơm chợt nhớ lại một chuyện chàng kêu khổ trong lòng, thì ra túi vàng đã bị rơi trong Luyện Hồn Đàm.
Làm sao? Bây giờ chỉ còn cách bán ngựa chứ chẳng còn cách nào khác nữa cả. Nhưng chàng thì không nỡ bán con ngựa này rồi, bán nó là phản bội một bằng hữu trung thành.
Trong khi chàng lo lắng thì con ngựa cứ nện vó, sải đều, nó không hề ưu tư nên chẳng mấy chốc thị trấn hiện ra trước mặt.
Thị trấn tựa mình vào núi, mặt nhìn sông, thoáng nhìn qua lối sinh hoạt của dân cư, Triển Mộng Bạch cho rằng đây là một thị trấn khá

quan trọng.

Nơi d... tuy nhiên người quan nội xuôi ngược dập dồn trên những đường phố.

Khách bộ hành trông thấy chàng thanh tú nhân phẩm phi phàm, lại ngồi ngựa đẹp, ai ai cũng quay đầu nhìn theo chàng, hoặc lâu hoặc mau, và tất cả cùng khen thán cái nghi biểu anh hùng của chàng.

Triển Mộng Bạch kêu khổ thán, cười khổ thán:

- Những khách bộ hành kia, có ai biết được chăng, ta là cái võ tốt nhưng ruột lại trống rỗng? Họ có hiểu chăng ta sắp làm một tên hành khất đây nếu không muốn chết vì đói?

Thời khắc lúc đó vào ngọ, hai bên đường phố, hàng cơm hàng rượu đều đông khách, mùi nấu nướng bay ra thoảng dài theo lối đi, mùi len lỏi vào mũi chàng, bắt chàng tập trung mọi tư tưởng vào cái đó.

Trước mắt chàng một toà lầu lầu hiện ra, khá đồ sộ, sinh ý rất phồn thịnh.

Trước lầu lầu, có mấy chuồng ngựa tạm để cho những kỵ sĩ phương xa gởi tạm ngựa lúc ăn uống.

Trong chuồng có mấy con ngựa đang cúi đầu nhai cỏ.

Triển Mộng Bạch thán nghĩ:

- Có thể tại nơi đây ta tìm được một vài người biết giá trị ngựa, họ sẽ sẵn sàng giúp ta giải quyết vấn đề.

chàng xuống ngựa, vào toà lầu lầu đó.

Tiểu nhị bước tới, cười chiêu đãi, dùng quan thoại tiếp xúc với chàng:

- Khách quan cứ vào, ngực thì để cho tiểu nhân lo.

Triển Mộng Bạch thoáng đỏ mặt.

Phải mất mấy phút chàng mới buông lọng một câu:

- Tại hạ đến đây, chỉ để bán ngựa thôi!

Tiểu nhị ạ lên một tiếng.

Thái độ chiêu đãi biến mất, nhường chỗ cho vẻ lạnh lùng, khinh miệt, gã quay mình trở vào lầu lầu ngay.

Bên trong lầu lầu, tiếng cười tiếng nói vọng ra oang oang, tạo nên cảnh nhiệt náo lạ.

Bên ngoài hơn mười con ngựa nhai cỏ trong tàu, yên lặc còn nguyên bên hông có lủng lẳng một vài món vũ khí.

Nhìn ngựa, Triển Mộng Bạch cũng hiểu rõ thực khách bên trong ít nhất cũng có một số thuộc giới giang hồ, và trong số đó biết đâu lại chẳng có bậc hào tâm hiệp khí.

Chợt trên lầu có tiếng chân người bước gần. Một người to tiếng hỏi:

- Bầy ngựa này có ai muốn bán?

Có hai người xuống lầu mặc áo gấm, mặt thoáng đượm hơi men. Họ hoàn toàn xa lạ đối với Triển Mộng Bạch. Sự xa lạ đó làm chàng yên tâm phần nào.

Hai đại hán áo gấm quan sát chàng từ đầu đến chân, một người hỏi:

- Kẻ bán ngựa là người?

Người đó có thân vóc cao lớn, âm thanh phát ra như tiếng gióng của đại hồng chung.

Hắn phẳng phất một cao thủ ngoại gia.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Phải, chính tại hạ.

Người kia trái lại rất ốm, thân vóc lại dài, đi đứng lêu nghêu, y không nhìn Triển Mộng Bạch đến nửa con mắt, y đang chăm chú quan sát con ngựa.

Một lúc lâu, y gật gù lẩm nhẩm:

- Quả thật là một con ngựa tốt.

Đại hán trước bật cười ha hả, hỏi:

- Người muốn bán con ngựa với giá nào?

Ngập ngừng một chút, Triển Mộng Bạch đáp:

- Một ngàn lượng bạc.

Đại hán lớn trả giá:

- Năm mươi lượng là vừa.

Triển Mộng Bạch cất cao giọng:

- Không đòi thêm, không bớt lại, phải đúng một ngàn lượng.

Đại hán cao lớn giương tròn mắt nhìn chàng:

- Làm gì có thứ ngựa trị giá cả ngàn lượng bạc?

Đã buông ra một sự thách thức rồi, Triển Mộng Bạch phải theo luôn:

- Một ngàn lượng không đòi hơn, không bớt ít. Chẳng những thế, tại hạ không bán đứt nữa đây. Bất quá, tại hạ sẽ trở lại chuộc nó, có cả phần lời giao hàng cho quý vị.

Đại hán cao lớn không vội giận, hắn nhìn chàng một lúc, rồi bật cười to:

- Ta nghĩ, người đang lên cơn điên thì phải! Thôi thì năm mươi lượng vậy. Người bằng lòng ta trao bạc bắt ngựa liền.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Nội cái đuôi ngựa cũng giá trên năm lượng rồi.

Đại hán gầy chột nhướn mí mắt lên, cười lạnh:

- Nếu người không bán, thì cho ta luôn.

Triển Mộng Bạch hừ khinh một tiếng, dắt ngựa đi.

Đại hán gầy nhanh ta chụp yên ngựa quát:

- Người hãy để ngựa lại!

Triển Mộng Bạch khoát tay và quát khê:

- Các người muốn gì?

Đại hán lớn tiếp luôn:

- Nói thế chứ ai giữ người làm gì, người cứ tiếp lấy năm mươi lượng bạc lưu con ngựa lại rồi thông thả ra đi.

Triển Mộng Bạch cau mày, đưa bàn tay nắm chặt dây cương ngựa bảo:

- Các hạ làm cách nào mở được bàn tay của tại hạ lấy sợi dây cương này, là con ngựa sẽ về các hạ, chẳng cần phải chi một lượng bạc nào cả.

Đại hán lớn bật cười sang sảng:

- Nếu ta không mở nổi mấy ngón tay của người thì trước đông đủ mọi thực khách tại đây, chúng ta sẽ cúi đầu chịu phục!

Hắn bước tới, vươn bàn tay hộ pháp nắm chặt tay của Triển Mộng Bạch.

Đến lúc đó, thì cái cảnh nhiệt náo đã diễn đến độ cao rồi, người ta đã chú ý đến sự việc của song phương gồm một bên hai, một bên một.

Đại hán lớn từng nổi danh là một đại lực sĩ địa phương thì cái việc mở bàn tay một thiếu niên hay giật dây cương trong tay thiếu niên là một trò đùa, chẳng có gì khó khăn cả.

Ngờ đâu, hắn vận dụng toàn sức bình sinh giật đường dây cương vẫn còn dính trong tay Triển Mộng Bạch, năm ngón tay chàng như năm cọc sắt đóng cứng vào gỗ.

Người xem không tưởng nổi một chàng thư sinh không gầy nhưng chẳng to lớn to lớn lắm lại có sức mạnh kinh hồn, đại hán càng giật càng cố banh mấy ngón tay, chàng càng bình tĩnh, tựa hồ chẳng nghe một cảm giác nào.

Trái lại, đại hán có cái dáng sơn thần đó thì đỏ mặt, tia tai, gằn vồng đầy trán.

Ai ai cũng lấy làm lạ cũng buồn cười.

Đại hán gầy đứng một bên, biến sắc mặt dần dần đến xanh nhợt.

Bỗng, đại hán cao lớn hét lên một tiếng:

- Chết này!

Hắn phóng một ngọn cước với toàn lực bình sinh vào ngực Triển Mộng Bạch.

Ngờ đâu, Triển Mộng Bạch có phòng bị trước rồi, chàng hạ bàn tay tả xuống, chụp ống chân đại hán.

Đại hán càng tức uất rống lên như hổ:

- Người... người... ta quyết liều mạng với người!

Trong tình thế đó, hắn còn toan đánh nhau thì đúng là liều thật.

Hắn dùng cả hai tay, đánh vào mặt Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch nhấc bàn tay nắm cổ chân hắn, đưa lên cao một chút, gạt nhẹ, cười lạnh thốt:

- Người chết thì có!

Đại hán mập mắt thẳng bằng, ngã nhào.

Bên ngoài trong số người đứng xem, có kẻ cất tiếng cười sảng sặc.

Đến lúc đó, tự nhiên đại hán gầy không còn đứng lặng được nữa, hắn lấy trong tay áo một chiếc quạt nhanh tay hắn bật quạt sè ra, kêu một tiếng rẹt, hoành theo mình ngựa, bước về phía Triển Mộng Bạch.

Đại hán mập đã đứng lên vì Triển Mộng Bạch hất nhẹ cho hắn ngã xong là buông tay luôn.

Đại hán gầy đến trước mặt Triển Mộng Bạch lạnh lùng nhìn chàng, lạnh lùng thốt:

- Bằng hữu đã gây họa cho mình rồi!

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không, bật cười sang sảng:

- Bình sanh họ Triển này không hề ngán bất cứ một tai họa nào, từ đâu đến, do ai đưa, họa to hay họa nhỏ.

Đại hán gầy cười nhẹ:

- Trước khi nói khóac lác, ít nhất cũng phải hiểu kẻ đối thoại với bằng hữu là ai. Thế bằng hữu có biết ta là ai chẳng?

Thốt xong, hắn phát chiếc quạt trước mặt Triển Mộng Bạch.

Chiếc quạt bằng lụa tím, nơi mặt lụa có thêu hình một con chim ưng, mắt lồi, lông cứng, móng nhọn, mỏ dài.

Triển Mộng Bạch cười khanh khách:

- Người là ai thì mặc người, có can gì đến ta?

Tay tả giữ cương ngựa, tay hữu vươn ra dùng phép cầm nã, chụp cổ tay của đại hán gầy.

Đại hán trầm bàn tay xuống, nhấc đầu quạt lên, quét ngang qua mạch môn của chàng.

Đồng thời hắn đưa luôn tay tả chụp năm ngón sè xuống lưng bàn tay Triển Mộng Bạch.

Hắn xuất thủ rất nhanh, đúng pháp cầm nã triền ty thủ của chánh tông.

Triển Mộng Bạch giật mình thảm nghĩ:

- Hắn cũng là một tay khá đó!

Buông cương ngựa ra, chàng đánh sang một chưởng, có cái tên là Thạch Phá Thiên Kinh.

Đại hán tuy nắm được cổ tay của Triển Mộng Bạch, song nội lực của hắn quá kém, cho nên hắn không chịu nổi áp lực của chưởng phong,

hắn bị dội về phía hậu, chân không gượng nổi, đối phương chỉ có hoa dạng mà không có thực lực.

Đại hán mập toan lướt tới, nhưng từ trên lầu có tiếng quát to như tiếng sấm vọng xuống đồng thời có ba bóng người thoát ra khỏi cửa sổ lầu đáp nhanh tại cục trường.

Đại hán mập vỗ tay reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Thử xem tiểu tử có cánh tay mà bay lên trời chăng?

Thoáng nhìn qua thân phận của ba người đó. Triển Mộng Bạch biết rõ họ chẳng phải là những tay tầm thường.

Tự nhiên chàng phải giới bị, bởi cánh địch bây giờ gồm đến năm người, mà chàng thì chung quy vẫn là đơn thân độc lực.

Ngờ đâu, ba người đó đáp xuống cục trường rồi lại không tấn công, mà chỉ vòng tay thi lễ.

Bỗng, chàng bật cười vang, rồi cao giọng thốt:

- Tưởng ai, không ngờ vị hiền huynh đệ!

Ba người đó, là Lao Sơn Tam Nhận, họ Hạ đồng bào huynh đệ.

Đến lượt đại hán mập sửng sờ.

Hắn lẩm nhẩm:

- Các vị... quen biết tiểu tử đó?

Xuyên Vân Nhận Hạ Quân Hùng bật cười sang sảng:

- Sao lại chẳng quen biết chứ? Quen lâu rồi mà!

Đại hán gầy bị chấn dội, hơi thở còn khó khăn, song cố gượng cười lạnh một tiếng mỉa:

- Không ngờ Lao Sơn Tam Nhận lại có bằng hữu trong hạng bán ngựa!

Hạ Quân Kiệt cười nhẹ thốt:

- Kim đại ca khoan buông lời chạm đến tự ái của bọn huynh đệ tại hạ. Kim đại ca cứ hỏi xem đối tượng là ai đi, rồi muốn phát tiết tức uất như thế nào, tùy thích.

Đại hán mập có họ Kim càng phẫn uất hơn:

- Hắn là ai mặc hắn, ta cần biết làm gì? Anh em các người tìm cho được bọn ta đến đây cùng nhau uống rượu rồi điềm nhiên nhìn anh em bọn ta bị thiên hạ lăng nhục như thế này!

Thử hỏi, lương tri và liêm sĩ của các người để đâu rồi.

Ngân Nhận Hiệp cười lớn:

- Nhưng cái người trước mắt Kim đại ca đó không giống như mọi người! Bởi cái đặc biệt đó anh em tại hạ mới bàng quang, mà bàng quang là hoà giải vậy.

Đại hán mập hét lên:

- Đặc biệt ở chỗ nào? Tại sao hẳn lại khác những người thường?

Hạ Quân Hiệp cười lớn:

- Người đó là Triển Mộng Bạch! Bởi là Triển Mộng Bạch nên phải khác hơn mọi người thường.

Đại hán mập ạp lên một tiếng, lùi nhanh ba bước, sững sờ như tượng gỗ, đôi mắt tròn tròn.

Đại hán gầy cũng kinh hãi không kém đại hán mập.

Mấy phút sau, cả hai cùng bước tới, cả hai cùng sụp mình xuống trước mắt Triển Mộng Bạch cùng lạy.

Triển Mộng Bạch bối rối, lúng túng tránh, hấp tấp thốt:

- Hai vị đừng làm thế? Việc gì khiến hai vị phải hạ mình như vậy?

Cả hai cùng lạy đủ số ba lạy, đoạn họ đứng lên rồi họ nhìn Triển Mộng Bạch một lúc nữa, sau cùng lại lắc đầu, lẩm nhẩm:

- Tuy ta không nhận ra y, song chẳng có lý do gì oán trách chúng ta được!

Hạ Quân Hiệp cười vang:

- Lời nói của các hạ khó hiểu quá!

Đại hán mập trừng mắt cao giọng:

- Có gì đâu mà cho rằng khó hiểu? Ta chỉ tưởng Triển Mộng Bạch là bậc anh hùng cái thế, tài nghệ tuyệt luân, dung mạo phi phàm khí tượng凛冽, ngờ đâu y lại là một trang tư văn nho nhã?

Hạ Quân Hiệp bật cười ha hả:

- Chẳng lẽ hễ là anh hùng thì phải có cái tướng mạo như các hạ?

Hạ Quân Hùng cười nhẹ tiếp nối:

- Các hạ làm cũng được đi, song tại sao đến Kim Ưng mà cũng làm luôn? Đôi mắt cú vọ của Kim Ưng đâu, mà chẳng nhận thức được bậc anh hùng đương thế?

Y tiếp luôn:

- Huống chi bán ngựa chẳng phải là một việc hèn, bán một hai con ngựa có thể là vì nhu cầu nào đó, chứ có phải là hạng lái ngựa chuyên nghiệp đâu?

Đại hán gầy, cao điểm một nụ cười.

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút:

- Kim Ưng?...

Hạ Quân Hùng gật đầu:

- Ký Bắc Kim Ưng! Một vàng sao sáng vùng đất bắc đó.

Triển Mộng Bạch chột tỉnh ngộ, kêu lên:

- Thảo nào! Tại hạ nghe cái danh đó quen quá, thì ra các hạ là người mà giang hồ truyền thuyết là Thần Bộ Kim Ưng Kim Đô đầu, mãi đến hôm nay tại hạ mới có dịp hân hạnh diện kiến. Thật là lỗi quá!

Lúc đó, Kim Ưng đã thu chiếc quạt về, nghiêng mình:

- Cái danh hèn này đâu xứng đáng để lọt vào tai bậc anh hùng. Hà huống tại hạ đã ly khai Lục Phiến Môn từ lâu. Triển đại hiệp cứ gọi là bộ đầu mãi, làm cho tại hạ thẹn chết đi được. Thực ra nếu không có anh em họ Hạ khuyến khích, thì tại hạ dù có gan to cũng chẳng dám chường mặt trên giang hồ.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Kim huynh khiêm tốn quá chừng.

Hạ Quân Hiệp chỉnh sắc mặt nhấn mạnh:

- Lời nói đó của Kim huynh chẳng phải là ngoa đâu! Bọn tiểu đệ vì quyết tâm phòng tra tung tích của chủ nhân Tình Nhân Tiền nên tha thiết yêu cầu Kim huynh hạ sơn, giúp sức đó.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Từ lâu, tại hạ nghe danh Kim huynh có đôi mắt thần, có bàn tay điện, nhìn là thấu đáo tận tâm tư con người, vươn tay ra là chim cũng khó bay cao tránh kịp. Năm xưa, suốt vùng Bắc hoàng hà, chẳng một vụ án nào trở thành không đầu được giao phó cho Kim huynh điều tra...

Chàng nghiêng mình cúi đầu, như tỏ vẻ khâm phục, tiếp luôn:

- Kim huynh chịu tái nhập giang hồ lần này tiếp trợ chúng ta, thì cái kết quả sẽ không còn xa lắm.

Kim Ưng vội vàng đáp lễ, đại hán mập chen vào:

- Tánh mạng của anh em tại hạ, sở dĩ còn đây là nhờ các hạ thì cái việc hạ sơn tìm cách trợ giúp các hạ, cũng chẳng có gì là quá đáng, các hạ thắc mắc làm gì?

Triển Mộng Bạch sửng sờ, thầm nghĩ:

- Ta có làm ơn nghĩa chi với anh em họ đâu, sao họ lại nói thế?

Kim Ưng thở dài tiếp nói:

- Năm xưa, trong Lục Phiến Môn anh em tại hạ cầu kết oan cừu rất nhiều, cho nên ngày ấy phải gặp khó khăn tại Trương Gia Khẩu, nếu không nhờ Triển đại hiệp ra tay cứu nạn thì còn đâu đến ngày nay? Rất tiếc là Triển đại hiệp như con rồng thiêng uốn khúc giữa vùng trời, thoáng hiện rồi thoáng ẩn, hành tung như xuất quỷ nhập thần, anh em tại hạ được an toàn mà đến dung mạo đại hiệp ra sao, cũng không hiểu rõ. May mắn làm sao, giờ đây lại hội kiến với đại hiệp.

Y lại thở dài một tiếng, rồi kết luận:

- Nếu không có cái cơ duyên này, thì anh em tại hạ phải ôm hận suốt đời, bởi thọ Ơn người mà không làm gì báo đáp mảy may!

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ.

Thì ra, đây chỉ là một trong những việc khác mà chàng đã được biết.

Có người âm thầm mạo nhận chàng làm việc hiệp nghĩa.
Bỗng, một người có gương mặt hồng hào vận áo dài, quát bọn hiếu kỳ đứng quanh đó, tản mát ra, rồi bước tới, vòng tay mời:

- Các vị cứ lên kia mà đàm đạo!

Y là người Mông cổ, song nói tiếng Hán rất rành.

Hạ Quân Hùng bật cười ha hả:

- Gặp lại Triền huynh, tại hạ hân hoan cực độ, thành ra quên mất những gì khác!

Hắn giới thiệu ngay.

Người Mông cổ mặc áo dài, vừa chen vào câu chuyện của quần hùng đó là Phú Trọng Bình, khoác cái biệt hiệu Biên Ngoại Mạnh Thường, một tay hào kiệt của địa phương này bởi vì Mạnh Thường nên rất hiếu khách, lắng nghe câu chuyện nên muốn tiếp cận với Triền Mộng Bạch liền.

Chừng như trước kia, y cũng từng nghe giang hồ truyền thuyết ít nhiều về Triền Mộng Bạch, nên giờ đây y rất hoan hỉ được hội kiến với chàng.

Sự kính mộ của y hiện lộ rõ trên gương mặt trong ngôn từ.

Rồi họ kéo nhau lên lầu.

Một tiệc rượu mới được bày ra, dĩ nhiên để tiếp đãi người mới, họ ăn to, uống đậm thành thực mà ăn, mà uống, chẳng còn khách sáo với nhau nữa.

Rồi họ cùng uống vui với nhau mấy chén, đoạn anh em họ Hạ mới hỏi đến hành tung của Triền Mộng Bạch trong thời gian qua.

Triền Mộng Bạch làm sao tường thuật từng chi tiết một của những tao ngộ từ lúc ly khai gia hương, chàng bịa một vài điều còn xuôi thuận với tình hình sau cùng thì chàng cho biết cái ý định đổi ngựa lấy tiền thuê xe.

Hoàng Hổ vỗ tay:

- Triền huynh cao kiến quá! Trên giang hồ cứ mỗi một đoạn đường ngắn là có một sự bất bình mà Triền huynh thì không thể bàng quan trước những trái ngang. Cho nên, ngồi ngựa mà đi, Triền huynh ít nhất muốn đến Kim Sơn cũng phải mất ba năm.

Kim Ưng cười nhẹ:

- Địa phủ vùng này là Phú huynh, cái việc đó hẳn phải lo...

Phú Trọng Bình đáp lại:

- Do tại hạ chứ còn ai nữa?

Đoạn y cười ha hả.

Hoàng Hổ tiếp:

- Ngồi trong xe suốt một cuộc hành trình ngàn dặm hẳn là Triền

huynh phải phiền muộn lắm, vậy Phú huynh hãy bố trí cách nào trong cỗ xe, cho Triễn huynh được khuây khỏa phần nào.

Phú Trọng Bình gật đầu:

- Hẳn là phải như vậy rồi, nhưng chẳng hay Triễn huynh định lúc nào khởi hành?

Triễn Mộng Bạch thở dài:

- Thú thật với các vị, tại hạ nóng nảy như có lửa đốt trong lòng, nếu được khởi hành sớm phút nào thì càng hay phút ấy!

Phú Trọng Bình nói mau:

- Nếu thế thì các vị huynh đài ngồi đây, chờ một đoạn tại hạ xuống lầu lo liệu.

Đoạn, y đứng lên, bước đi liền.

Triễn Mộng Bạch thở ra một hơi dài khoan khoái thế là thắc mắc đầu tiên được giải quyết ổn thoả.

Nhưng, nhớ đến con ngựa, chàng cau mày hỏi:

- Các vị có thể cho người đưa con ngựa của tại hạ đến Kim Sơn chăng?

Hỏi câu đó, chàng nhìn anh em họ Hạ.

Hạ Quân Hiệp cười lớn:

- Có khó khăn gì việc đó? Công tác tại vùng Tây Bắc của bọn tại hạ kể như hoàn thành, hiện tại thì bọn tại hạ định xông Giang Nam. Lễ nào lại không thể mang theo một con ngựa hộ Triễn huynh sao?

Triễn Mộng Bạch đứng lên vòng tay:

- Tại hạ xin đa tạ các vị!

Hạ Quân Hiệp tiếp nối:

- Từ bao lâu rồi, tại hạ chưa hề nghe Triễn huynh thốt lời cảm tạ một ai, thế mà giờ đây lại phá cái lệ đó, hẳn là Triễn huynh quý con ngựa vô cùng. Tại hạ xin hứa là hết sức chu toàn cho nó.

Hoàng Hổ cũng cười vang:

- Tiểu đệ cỡi nó thì phải hơn bởi từ lúc mở mắt chào đời là tiểu đệ biết quý trọng ngựa rồi, như vậy thì cái việc chăn sóc ngựa chẳng ai hơn nổi tiểu đệ được.

Họ cười, họ nói, vừa uống, vừa ăn, không lâu lắm Phú Trọng Bình trở lại.

Y vòng tay hướng sang Triễn Mộng Bạch, điểm một nụ cười:

- Cũng may, tại hạ không đến nỗi làm hư hỏng công việc của Triễn huynh. Xe đã được chuẩn bị xong sáng sớm ngày mai là Triễn huynh có thể lên đường.

Triễn Mộng Bạch cau mày:

- Sáng sớm ngày mai...

Hạ Quân Hiệp chận lời:

- Nửa ngày thôi, có là bao lâu, mà Triền huynh phải thắc mắc? Chúng ta xa cách nhau bao thời gian, chẳng lẽ vừa gặp nhau là phải biệt ly liền? Đêm nay chúng ta phải thức suốt, sáng ra lên xe rồi, mặc tình Triền huynh ngủ bù trừ.

Không thể gấp đi, thì phải hoà đồng niềm vui của tất cả, Triền Mộng Bạch bật cười sang sảng:

- Từ lâu tại hạ không có dịp uống một bữa cho tài tình, thế thì tại hạ không từ chối cuộc vui này được. Tuy nhiên, nếu sáng ra, tại hạ có quá say thì phiền các vị cho khiêng tại hạ lên xe nhé!

Hạ Quân Hiệp cao giọng:

- Chỉ sợ tiểu đệ say khướt trước khi Triền huynh bỏ cuộc! Bởi cuộc rượu này chỉ chấm dứt khi người tham dự không nốc nổi nữa mà bỏ cuộc chứ nó phải là vô cùng tận đâu!

Phú Trọng Bình chen vào:

- Các vị yên chí lớn, dù tất cả chúng ta cùng ngã gục, vẫn có người mang Triền huynh lên xe như thường.

Họ là những thanh thiếu, huyết khí phương cương phong độ hiên ngang, hiệp tâm bừng dậy rồi là họ phải làm một cái gì cho long trời lở đất, cho vang dội bốn phương.

Sương sớm còn buông năng, tạo bức màu trắng đục, che phủ cỏ cây, cảnh vật.

Mỗi cỗ xe to, lướt trong sương mờ, rời thành Đồng Đức, cỗ xe tiến thẳng đến Kim Sơn.

Phu xe vận chiếc áo bố màu xanh, râu tóc đều bạc trắng, mắt nửa nhắm nửa mở, như không cần điều khiển những con ngựa kéo.

Nhưng những con ngựa đó chừng như được huấn luyện quá thuần thục, nên cứ chạy bon bon không người điều khiển mà chúng kéo xe rất an toàn.

Xe chạy độ ba khắc thời gian, Triền Mộng Bạch mới tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại chàng nghe cổ cháy, lưỡi khô môi khô miệng phun ra phì phì khó chịu.

Chàng nhớ lại dần dần diễn biến vừa qua và chén rượu cuối cùng mà chàng uống, thực sự chẳng phải là chén, mà chính là một cái chậu nhỏ.

Chàng nốc cạn chậu rượu đó nốc một hơi liền.

Bây giờ thì chàng cảm thấy khó chịu thật sự, song chàng không lo ngại, bởi nghe tiếng bánh xe lăn, vó ngựa nện trên đường, chàng biết là mình đang ở trong xe.

Chàng nghe thôi, chứ mắt chưa mở ra thì làm sao quan sát mình

đang nằm ở đâu?

Rồi sự khó chịu do men rượu gây nên tan dần, chàng điểm một nụ cười.

Theo nụ cười, mũi thở ra, khi mũi hít vào, một mùi thơm theo không khí chui vào mũi.

Bất giác chàng giật mình.

Chàng mở to đôi mắt, trông thấy một thiếu nữ diễm lệ, đang ngồi không xa chàng lắm, cười nhẹ nhìn chàng.

Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn quanh, chẳng thấy một người nào khác, ngoài chàng và thiếu nữ đó.

Thế là trong xe chỉ có hai người, một nam một nữ cùng đang độ thanh thiếu, nam hùng nữ diễm, một bầu không khí thân mật bao phủ cả hai.

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Cô nương... làm sao cô nương lại có mặt trong xe này?

Thiếu nữ vận chiếc áo rất mỏng, áo không che kín những đường cong của một thân thể ngọc ngà, tay nàng cầm một chiếc bình bằng ngọc, hẳn là bình đựng trà rồi.

Nàng không đáp câu hỏi của chàng, mà đáng lẽ chàng phải hỏi nàng là ai, trước khi hỏi tại sao nàng có mặt trong xe.

Nàng điểm nụ cười duyên, rót trà vào chiếc chén ngọc, rồi thốt:

- Uống rượu nhiều, lúc tỉnh lại chắc tưởng công khát nước lắm! Xin tướng công uống chén trà giải rượu.

Triển Mộng Bạch lại đảo mắt quan sát lượt nữa, nhận ra xe cần thiết chẳng khác một khuê phòng của hạng đài các trâm anh.

Điều làm cho Triển Mộng Bạch lạ lùng nhất là vách xe treo đầy những chiếc giỏ bằng túc Tạng, chẳng rõ những giỏ đó chứa đựng gì.

Dưới những chiếc giỏ, có nhiều quyển sách, sắp xếp rất ngăn nắp, phía trong có bàn ăn, có đủ đồ dùng, có chỗ chứa y phục mới, có cả bàn cờ, có đàn, có bình rượu.

Ngoài ra, cũng có một bức hoa. sơn thủy.

Cổ xe đủ tất cả các vật trang trí chừng như nếu còn chỗ thừa hẳn là Phú Trọng Bình cũng đặt đồ vật chiếm cho kỳ hết.

Triển Mộng Bạch nhìn khung cảnh đó, cảm kích vô cùng.

Chàng không ngờ Hoàng Hồ chỉ nói đùa một câu, mà Phú Trọng Bình lại thực hiện chu đáo như vậy.

Bỗng, chàng dán mắt vào chỗ đặt những món đồ trang sức, nơi đó, có một mảnh giấy nhỏ, chàng cầm lên, nhận ra những chữ có nét bút cực kỳ cực kỳ tề chỉnh Mảnh giấy ghi gọn một câu ngắn:

- Hương xa và hồng phấn kính tặng Triền huynh, giúp tiêu sầu giải muộn trên dặm dài.

Bên dưới, có hàng chữ nhỏ hơn.

- Phú Trọng Bình tại huyện Đồng Đức, kính bái.

Triền Mộng Bạch "ồ" lên một tiếng, nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ:

- Thì ra thiếu nữ này được Phú Trọng Bình chọn, cho theo xe, để làm cái việc tiêu sầu giải muộn cho ta!

Chàng không rõ là mình có nên buồn cười, hay bực dọc bởi bình sanh chàng có bao giờ thích những thứ tiêu sầu giải muộn này?

Chàng lặng thinh một lúc, tìm cách tống trả nữ nhân trở lại Đồng Đức.

Một phút sau, chàng vòng tay thốt:

- Cô nương...

Thiếu nữ nhìn chàng cái nhìn si si dại dại, đến lúc đó, cúi thấp đầu, miệng điểm nụ cười giọng cùng thấp:

- Tên thiếp là Tàn nhi, tướng công cứ gọi tên, cần gì phải dùng hai tiếng cô nương.

Triền Mộng Bạch thở dài:

- Tàn Nhi!.... Tàn Nhi cô nương!....

Chàng lẩm nhẩm mấy lượt, đột nhiên cao giọng gọi:

- Phu xe! Dừng xe lại ngay!

Xe cứ chạy đều, ngựa cứ nện gió, lão nhân thò đầu vào khung cửa hỏi:

- Có việc chi chăng?

Triền Mộng Bạch tiếp:

- Vị cô nương này...

Lão nhân đánh xe đưa tay chỉ lỗ tai của lão, rồi lắc đầu, tỏ rõ là lão chẳng nghe được tiếng nào cả.

Triền Mộng Bạch hét lớn:

- Vị cô nương này!

Lão nhân lại lắc đầu:

- Phú đại gia phân phó, lão phu chỉ đánh xe thôi, còn việc gì khác thì chẳng được biết đến.

Lão vừa thốt, vừa xoay đầu khi câu nói dứt, lão trở lại dáng ngồi như cũ, mắt nhìn tới trước, thản nhiên như vừa đối thoại với một khách lữ hành bên vệ đường.

Triền Mộng Bạch dở khóc dở cười, lão xa phu không chịu dừng xe, thì chàng phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chàng chụp thiếu nữ kia mà quăng ra ngoài xe? Còn như phải đối diện với nàng suốt quãng đường dài thì thật là một cực hình.

Huống chi ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, trên xe lại có mỗi một chỗ nằm duy nhất, chẳng lẽ đem xuống cả hai nằm chung chỗ với nhau? Mà để cho nàng nằm ngay dưới sàn xe thì thật là khiếm nhã!

Ngoài thiếu nữ, bạn đồng hành là lão đánh xe, lão lại nặng tai, chàng còn nói năng gì với ai được nữa?

Đàm thoại với thiếu nữ hẳn là chàng không thích rồi, còn bắt chuyện với lão đánh xe thì cứ phải hét lên oang oang, không hét thì lão chẳng nghe rõ, mà hét thì còn cái thú gì đàm thoại để giết thời gian?

Tần Nhi trao chén trà qua cho chàng.

Bắt buộc chàng phải đón lấy.

Tần Nhi hỏi:

- Tướng công vừa tỉnh rượu, chắc thân thể bải hoải lắm? Vậy Tần Nhi xin đấm bóp cho tướng công nhé? Tần Nhi đấm bóp một lúc là tướng công sẽ cảm thấy thoải mái ngay!

Triển Mộng Bạch hấp tấp từ chối:

- Khỏi! Khỏi cô nương!

Tần Nhi mỉm cười tiếp:

- Người ta nói, rượu có thể giải rượu, sau cơn say nếu uống vào chút rượu thì tướng công thoải mái liền. Tướng công có muốn chẳng? Để Tần Nhi dọn ra cho tướng công dùng nhé?

Triển Mộng Bạch lại từ chối:

- Khỏi! Khỏi! Cô nương!

Tần Nhi cười, hỏi luôn:

- Thế tướng công có muốn nghe đàn không? Tần Nhi dạo một khúc cho tướng công nghe? Tướng công có muốn chơi cò, Tần Nhi xin hầu vài ván!

Triển Mộng Bạch từ chối luôn:

- Khỏi! Khỏi! Cô nương!

Đến lúc đó, Tần Nhi mới cau mày.

Cau mày vì thất vọng, bởi nàng bất lực rõ ràng trong nhiệm vụ tiêu sấu giải muộn cho Triển Mộng Bạch, mà Phú Trọng Bình đã đình ninh giao phó.

Thất vọng, nàng lại thẹn, chùng như dưới lớp phấn mỏng, làn da mặt của nàng ửng đỏ.

Nàng cúi đầu, hỏi:

- Tướng công muốn... muốn...

Nàng cắn răng, không nói tiếp.

Nghĩa là sao? Nàng còn một đòn phép cuối cùng, định đem ra thi thố nốt? Nàng bảo Triển Mộng Bạch muốn gì?

Mặt nàng ửng đỏ, không nhất thiết là vì thẹn thất vọng, mà có thể

thẹn vì câu nói bỏ dở...

Triển Mộng Bạch khoát tay gấp:

- Không! Không! Cô nương!

Tần Nhi ngẩng mặt lên, vẻ u sầu hiện rõ trong ánh mắt, nàng thấp giọng hỏi:

- Cái gì tướng công cũng không, cũng khỏi, thế thì Tần Nhi phải làm gì đây, tướng công?

Triển Mộng Bạch chưa kịp đáp, lệ sầu đã trào ra khóe mắt nàng, cả nơi mi, lệ long lanh chớp, rồi rơi xuống, hạt từng hạt rơi, hạt này tiếp nối hạt khác, trào ra, từ từ, như những giọt nước hồ đồng.

Chàng lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương khóc?

Nếu Triển Mộng Bạch đừng hỏi, có lẽ lệ chỉ rơi từng hạt, từng hạt.

Chàng hỏi, có khác nào chàng khơi mạch sầu cho rộng hơn ra, lệ không còn rơi từng hạt nữa, lệ tuôn thành giòng.

Nàng nức nở:

- Tại sao tướng công không cho Tần Nhi phục thị?

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Tại sao cô nương muốn phục thị tại hạ?

Tần Nhi cúi đầu:

- Nữ nhân sinh ra là để phục thị nam nhân, tôi sẵn sàng phục thị tướng công. Tướng công từ chối, thì làm sao tôi chịu nổi? Còn gì thẹn cho nữ nhân bằng bị một nam nhân từ khước khi nữ nhân thành thực hiến dâng?

Triển Mộng Bạch thở dài!

Chàng còn giải thích làm sao được nữa? Chỉ còn cách là nên từ khước luôn để khỏi phải hận lòng suốt hành trình qua ngàn dặm dài này!

Chàng buông luôn:

- Tại hạ nghĩ, cô nương nên trở về Đồng Đức là hơn.

Tần Nhi giật mình.

Nàng bật khóc lớn.

Triển Mộng Bạch rất vụng về trước bất cứ thiếu nữ nào, kể cả những nàng quen và quen thân, chàng càng vụng về hơn khi đối diện với một thiếu nữ khác.

Thành thử chàng cứ để cho nàng khóc.

Nàng khóc một lúc, lòng dịu lại, lau ráo lệ, vội hỏi:

- Tướng công hiềm vì Tần Nhi xấu xí?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Cô nương không xấu xí đâu!

Tần Nhi lại hỏi:

- Hay là con người của Tần Nhi không sạch lắm? Tuy xuất thân từ cái giới không sạch.

Tần Nhi vẫn giữ mình sạch như bất kỳ gái nhà lành nào!

Buông dứt câu nói, nàng ửng đỏ mặt liền.

Triển Mộng Bạch thừ người một lúc, đoạn chỉnh sắc mặt, thốt:

- Đã giữ mình được sạch đến ngày nay thì cô nương nên giữ sạch luôn, cô nương nên trở về, để được tiếp tục sạch như lúc nào, dành cái sạch đó, ngày sau trao tặng ý trung nhân, tạo hạnh phúc gia đình trên một căn bản sạch. Tại hạ tưởng cô nương vẫn ao ước một tổ ấm chứ, và một cái tổ, nếu muốn ấm, tất phải kiến tạo trên một căn bản sạch.

Chàng đinh ninh là Tần Nhi không còn viện dẫn lý do gì mà chẳng nghe lời khuyên của chàng.

Và nàng sẽ thu xếp mà trở lại thành Đồng Đức.

Ngờ đâu, chàng vừa dứt tiếng, là nàng lại khóc rống lên, ai nghe nàng khóc cũng phải thương tâm ngay.

Nàng vui mặt trong chần, cho tiếng khóc bớt vang to, nàng tức tưởi:

- Không! Không! Dù chết, tôi cũng không trở về, tướng công ơi!

Triển Mộng Bạch giật mình.

Thế là nàng muốn ăn vạ chàng sao?

Nhưng chàng đâu có chịu thua cuộc như vậy được? Nhếch nụ cười khổ, chàng buông gọn:

- Cô nương không trở về, thì tại hạ xin rời xe!

Tần Nhi bật ngồi dậy, trừng mắt nhìn chàng, mắt chưa ráo lệ, nàng cất cao giọng:

- Tướng công bỏ xe, tôi tự tự liền...

Triển Mộng Bạch vừa kinh dị, vừa bức dọc, cũng cao giọng đáp lại:

- Tại hạ với cô nương là hai người hoàn toàn xa lạ, tại sao cô nương quyết đi theo tại hạ chứ?

Tần Nhi đáp:

- Phú đại gia xuất tiền mua tôi, cho tôi theo hầu tướng công, tôi chỉ biết tôi là một kẻ bán mình, tôi có bốn phận phục thị tướng công, nếu tướng công không dùng, là tôi chỉ còn có cách chết đi là xong.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Cô nương cho rằng vì bán mình mà bị ràng buộc thì tại hạ xin giải tỏa sự ràng buộc đó, từ nay cô nương được tự do, như vậy là một sự tốt cho cô nương chứ! Tại hạ xin mừng cô nương gặp sự tốt! Tại hạ xin uống một chén để mừng sự tự do đã về với cô nương!

Nhưng, Tần Nhi vẫn không nghe lời chàng, cứ khóc, khóc to rồi khóc

rầm rức, vừa khóc vừa kể:

- Tự do mà làm gì tướng công? Tôi còn mặt mũi nào nhìn lại người đời nữa? Có ai tin được tôi còn trong sạch chẳng tướng công?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Thoạt đầu người ta không tin, dần dần người ta sẽ tin, khi người ta tin rồi là người ta mến phục cô nương hơn bởi cô nương dù lâm cảnh cùng mà vẫn gìn giữ trong sạch được.

Tại hạ nghĩ cô nương có thể cao mặt nhìn đời chứ sao lại cho rằng mất mặt?

Tần Nhi lắc đầu:

- Tướng công lắm!

Triển Mộng Bạch cãi:

- Chỉ sợ cô nương làm đầy thôi!

Tần Nhi khóc:

- Nếu người ta biết là tướng công ruồng bỏ tôi, đuổi tôi, thì cái sự mỉa mai của người đời tôi làm sao chịu nổi, tướng công? Tôi chỉ còn có cách là ngay bây giờ chết trước mặt tướng công thôi!

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Tại đây thì cô nương chết thế nào được?

Còn khóc đó, Tần Nhi lại nở nụ cười:

- Tần Nhi không cho tôi chết thì tôi xin sống thêm vài ngày nữa, tại đây trong cỗ xe này cho đến khi nào tướng công cho tôi chết, tôi sẽ chết.

Thốt xong nàng cầm chén trà chàng vừa uống cạn quay mình đi, rót đầy một chén khác.

Triển Mộng Bạch muốn khóc lắm, song cái khóc của chàng không tạo ra được nước mắt, cho nên gương mặt của chàng héo dần dần.

Chàng than thầm:

- Nếu ta biết được sẽ có cái cảnh như thế này thì thà tại huyện thành Đồng Đức ta nhin đói mà đi, đâu có vào quán làm chi cho gặp phải bọn Phú Trọng Bình? Đổi một bữa ăn với cái khổ dài dài suốt hành trình từ đây đến Kim Sơn, ta hoàn toàn vụng tính!

Đối phó với hàng chục hàng trăm cao thủ, sa vào cạm bẫy của đối phương chàng không ngán, chàng vẫn còn biện pháp ứng biến.

Nhưng, trong trường hợp này, chàng phải nhận mình là kẻ chiến bại.

Lâu lắm, chàng buột miệng thở dài:

- Cô nương không chịu trở về, thì lại đành đưa cô nương đến Trấn Giang.

Tần Nhi gật đầu:

- Tùy tướng công!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Nhưng, đến Trấn Giang rồi, cô nương xuống xe cho nhé!

Tần Nhi lại gật đầu:

- Tùy tướng công!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Nghe cho kỹ những gì tại hạ nói chứ cô nương, cái gì cũng tùy tùy cả, cô nương có hiểu rõ tại hạ nói chi chẳng mà cứ buột miệng thốt tùy?

Tần Nhi mỉm cười:

- Hiện giờ, tướng công bằng lòng cho tôi ở lại đây thì cái gì trong tương lai tôi cũng sẽ để cho tướng công tùy tiện định liệu.

Triển Mộng Bạch không còn nói gì được hơn nữa, thở dài mãi.

Bỗng chàng nghe lão đánh xe cười khúc khích, đúng! Lão nghe lóng rồi cười lén, nhưng lại cười hơi lớn một chút.

Triển Mộng Bạch nổi giận, nhưng giận thì cố mà chịu chứ nói gì được ai?

Chỉ tại chàng cứ tưởng lão ta ngẩn ngơ ngang tai, ngờ đâu dù lão đã già vẫn thính như tai trẻ.

Rời huyện thành Đồng Đức ngựa cứ kéo xe cứ lăn bánh, chạy mãi không ngừng.

Vật thực trên xe thừa dùng, lão đánh xe không cần phải dùng xe lại ở mỗi chặng đường, chỉ khi nào một vài món chi đó hết rồi thì lão đánh xe mới dừng lại ở thị trấn, lão mua sắm rất nhanh, xong rồi lại tiếp tục hành trình.

Triển Mộng Bạch không cần xuống xe cũng có đủ đồ dùng như thường.

Nhưng, chàng có cần gì đến sự đầy đủ đó đâu? Chàng chỉ muốn xe dừng lại ở một chỗ nào đó lâu lâu cho chàng giải quyết trường hợp của Tần Nhi.

Chàng muốn vậy mà lão đánh xe lại không dừng, làm chàng thêm bực.

Trong khi đó, Tần Nhi hết sức chiều chuộng, săn sóc chàng hầu hạ cực kỳ chu đáo.

Tuy cái tâm chưa loạn trước sự nhu thuận của một thiếu nữ diễm kiều, Triển Mộng Bạch dần dần cũng ngoài tứ bực, và chừng như chàng không còn cương quyết đuổi nàng xuống xe nữa.

Dùng thời gian trong xe, ngồi thì luyện công, nằm thì đọc sách, có khi lắng nghe Tần Nhi dạo một khúc đàn, có lúc cũng gảy vài ván cờ với nàng.

Thỉnh thoảng chàng cũng bắt chuyện với lão già đánh xe.

Qua những lần gọi chuyện đó chàng phát giác lão ta cũng là một tay uyên bác mà Tần Nhi cũng đáng mặt thiên tài.

Cuộc hành trình dần dần mang lại cho chàng sự ấm dịu, trong cái ấm dịu đó, niềm thích thú từ từ phát sanh.

Chàng không còn thấy cảnh ngồi xe là một cực hình nữa, và sự hiện diện của Tần Nhi không còn làm cho chàng xốn mắt như trước.

Rồi xe đến Trấn Giang.

Triển Mộng Bạch cảm thấy tinh thần phấn khởi.

Tinh thần chàng lên, nhưng tinh thần của Tần Nhi lại xuống. Nàng cúi đầu, thấp giọng hỏi:

- Đến rồi chưa tướng công?

Triển Mộng Bạch mỉm cười, gật đầu!

Chung quy, chàng không chấp nhận sự đồng hành của Tần Nhi suốt con đường dài?

Nụ cười của chàng là một sỉ vả đối với Tần Nhi, và cái gật đầu của chàng là một nhát kiếm chạm tim nàng.

Nàng thấp giọng hơn, giọng của nàng run run:

- Tướng công nhất định bỏ tôi tại Trấn Giang?

Triển Mộng Bạch sững sờ:

- Tại hạ đã nói với cô nương rồi? Và cô nương cũng chấp nhận rồi? Cô nương cho biết là tùy tiện tại hạ định liệu kia mà!

Tần Nhi gật đầu, cúi mặt, tiếp:

- Vậy thì Tần Nhi xin cáo biệt tướng công!

Nàng đưa tay qua mắt, gạt rơi những hạt lệ vừa cài lên đoạn hỏi:

- Tần Nhi có thể mang hết y phục theo mình?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Luôn cả số tiền trong hộc tử kia.

Tần Nhi nói gì nữa, lâu xong ngắn lẹ, từ từ thu thập hành trang.

Đi, trước sau gì cũng phải đi, thà đi sớm còn hơn, càng luyến lưu phút giây nào, càng chua xót.

Bỗng, lão nhân đánh xe quay đầu lại, cất giọng oang oang:

- Tần Nhi cô nương, có nghe nói đó không? Tuy Triển công tử là một bậc hiệp khách đại anh hùng, song người không lo liệu nổi cho mỗi một mình cô nương đó! Sức đại hiệp khách, đại anh hùng đâu đảm đương nổi việc chở che một nữ nhân, cô nương! Hãy thu thập hành trang gấp, để kịp ly khai đừng gây việc khó cho đại hiệp khách, đại anh hùng.

Lão ít nói, nhưng nói ra rồi, là nói như thác đổ, nói bất chấp chạm vào ai, như thác đổ bất chấp những mô đá dọc theo triền...

Triển Mộng Bạch không nghe luôn.

Nghe làm chi những lời châm chích bén nhọn đó? Người ta khích tướng mà!

Có một sự sắp xếp gì chắc, phát xuất từ Phú Trọng Bình, và lão nhân đánh xe với Tần Nhi cứ tuần tự theo thứ lớp mà thực hành.

Cả con ngựa kéo xe cũng đồng lõa luôn là cái chắc, bằng cớ là chúng chẳng biết mệt, chẳng dừng lại, khi chàng muốn cho nó dừng. Lão nhân nói, Triển Mộng Bạch vờ điếc, Tần Nhi thì khóc lên ồ ồ.

Lão nhân buông luôn:

- Tần Nhi cô nương khóc à? Khóc làm gì, cô nương? Trên đời này, nào phải chỉ một cô nương linh đình cơ khổ, nếu bảo Triển công tử chiếu liệu cho tất cả, thì công tử làm sao kham? Cái số của mình đã thế, cố mà chịu đựng đi, cô nương!

Tần Nhi thốt qua nức nở:

- Tần Nhi đâu có khóc đâu lão trượng!

Nàng chỉ nức nở thôi, nàng chỉ đổ lệ thôi, chứ nàng không khóc.

Cuối cùng nàng cũng làm xong một bao nhỏ.

Rồi nàng thốt:

- Tướng công! Tôi đi đây!

Triển Mộng Bạch thoáng nhìn qua, buông gọn:

- Tương lai bảo trọng, Tần cô nương!

Tần Nhi khẽ gật đầu. Nàng từ từ đứng lên, từ từ lau lệ.

Nàng tiếp luôn:

- Tần Nhi có thể tìm ra phương tiện sinh nhai, Tần Nhi khỏi phải bận tâm lo xa.

Triển Mộng Bạch từ trước, quay lưng về phía nàng, bất quá chàng có quay mặt một vài lần, buông một vài tiếng với nàng, kể cả lần cuối cùng vừa rồi, khi nàng nói lời chào biệt.

Bỗng nhiên, chàng hét:

- Khoan đi!

Đồng thời, chàng xoay mình đối diện với nàng.

Tần Nhi run giọng:

- Tướng công...

Triển Mộng Bạch đằng hắng một tiếng:

- Nếu cô nương kham khổ thì cứ đến nhà của tại hạ, tại hạ còn tại quê nhà mấy mẫu vườn hoang, nếu chịu khó săn sóc cũng có thể thu huê lợi, hưởng dụng thừa thãi...

Chàng chưa dứt câu, Tần Nhi quăng chiếc bao, nhào tới cạnh chàng, đôi vai rung rung.

Chẳng biết nàng cười hay nàng khóc.

Triển Mộng Bạch cũng xúc cảm theo niềm xúc cảm của Tần Nhi

nhưng cái chạm của Tần Nhi gây thêm cho chàng một cảm giác khác, và chính cảm giác đó nhuộm đỏ mặt chàng.

Có cái gì làm ngứa ngáy nơi yết hầu chàng muốn nói lên mấy tiếng, song nghĩ mãi mà chẳng tìm được một ngôn từ thích đáng.

Lão già đánh xe cười lớn:

- Biết mà! Lão phu biết rõ Triển công tử giàu lòng, con tim của công tử có là bằng sắt bằng đá đâu? Chẳng khi nào công tử bỏ rơi một thiếu nữ đơn côi giữa giòng đời đầy cạm bẫy này!

Lão cũng xúc cảm luôn như hai người kia, lão cười đắc ý, song tiếng cười của lão ươn ướt, chứng tỏ trong con người căn cốt đó, nguồn lệ chưa hẳn đã cạn khô.

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Lão trượng đừng đắc ý, vãn bối sẽ phạt lão trượng bằng cách đưa nàng tới tận Hàng Châu!

Lão nhân đánh xe cười hì hì:

- Lão phu già rồi, sức lực kém, tưởng chẳng nên theo đuổi cái nghề giục ngực lướt dậm dài mãi như thế này nữa. Đưa Tần Nhi đến Hàng Châu rồi, chắc là lão phu cũng sẽ ở đó luôn với nàng nương nấu trong gia đình công tử, nhờ hạt cơm thừa hưởng cái nhàn trong chuỗi ngày còn lại.

Dĩ nhiên, Triển Mộng Bạch chấp nhận ngay!

Lão đánh xe nói là nương nấu trong gia đình chàng, câu nói đó gây xót xa cho chàng biết bao?

Gia đình chàng còn những ai? Chàng là con duy nhất, cha bị Tình Nhân Tiền hạ sát, mẹ thì chết thảm dọc đường! Còn ai nữa đâu mà gọi là gia đình?

Bất quá, một ngôi nhà cỏ, một khu vườn hoa, mấy mẫu vườn hoang gần đó, xa xa thì một thửa ruộng bình thường...

Muốn có gia đình, chàng phải bắt đầu tự tạo và trong những ngày sắp đến, bản thân chàng sẽ còn nguyên vẹn hay cũng bị luật giang hồ đào thải như bao nhiêu con nhà võ mang lấy nghiệp hiệp nghĩa vào mình?

Triển Mộng Bạch thờ dãi:

- Cô nương và lão trượng cứ đi, tại hạ xuống xe tại đây tìm thuyền đến Kim Sơn.

Tần Nhi lấy thanh cổ kiếm của chàng lau sạch, rồi tra vào chiếc vỏ da cá mà Phú Trọng Bình đã chuẩn bị cho chàng lúc còn tại Đồng Đức.

Chiếc vỏ rất đẹp, điểm xuyết bởi tơ vàng, bởi ngọc nạm làm cho thanh kiếm nhờ cái vỏ mà cao quý hơn...

Triển Mộng Bạch đeo kiếm vào hông, đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc Tần

Nhi, cất giọng buồn buồn:

- Tại hạ ra đi lần này, chỉ sợ...

Chàng vụt vén bức màn xe, nhảy xuống đường bỏ dở câu nói.

Tần Nhi gọi với theo:

- Tướng công tiền đồ bảo trọng!

Triển Mộng Bạch phải chạy đi xa xa, mới dám quay đầu nhìn lại.

Cổ xe còn tại chỗ, Tần Nhi ở bên vọng cửa hồng nhìn theo chàng.

Tuy cách xa xa, Triển Mộng Bạch dường như thấy đôi mắt nàng long lanh sáng biệt ly.

Triển Mộng Bạch không dám nhìn lâu, quay nhanh mình, chạy nhanh, vừa chạy đi, vừa suy nghĩ:

- Một món nợ không vay, ta phải trả! Ta sẽ trả bằng cách nào đây?

Thì ra món nợ của anh hùng! Gieo ngưỡng mộ nơi lòng người là vay nợ của người, mà nợ giai nhân là thứ nợ khó trả.

* * * Kim Sơn, Kim Sơn tự cũng còn.

Khói bốc nghi ngút tại Đại Hùng bửu điện, chứng tỏ ngôi chùa còn được khách thập phương lại vang nhộn nhịp như thưở nào.

Hiện tại, tại Đại Hùng bửu điện vì tân phương trượng là Thiết Cô đại sư đang chấp tay đứng nghiêm trang trong vùng khói hương tỏa ngập không gian.

Bên cạnh còn có Thần Cơ đại sư, chỗi gậy quế, chừng như sắp sửa viễn hành.

Ngoài ra, còn có một tiểu sa di, đứng trực gần đó, sa di hai tay nâng một chiếc mâm, trên mâm có một chiếc bao bằng bố, màu vàng.

Ba tiếng chuông ngân dài. Tiếng chuông vừa dứt, tướng công đại sư khấn:

- Cầu xin đức Phật từ bi, trợ giúp đệ tử tìm lại được báu vật của bổn tự.

Đoạn, Thiết Cốt quay mình, lấy chiếc bao bố vàng trên mâm, trao qua cho Thần Cơ, rồi tiếp:

- Sư đệ, tiền đồ bảo trọng!

Thần Cơ tiếp lấy chiếc bao, chỉnh nghiêm sắc mặt, song chẳng nói gì.

Bỗng, một tiểu sa di chạy vào, báo cáo:

- Bạch sư phụ và sư thúc, có một vị thanh niên xin vài bài kiến, y đứng bên ngoài cổng chùa chờ lệnh.

Thiết Cốt đại sư trầm gương mặt:

- Bần tăng từng phân phó, ngày nay Kim Sơn Tự không tiếp khách.

Người không giải thích cho vị thí chủ đó hiểu sao?

Sa di cúi đầu:

- Đệ tử có nói, song vị thanh niên đó ...
Sa di khỏi cần dứt câu, bởi người đó đã vào đến nơi.
Thiết Cốt đại sư, Thần Cơ đại sư cùng giật mình.
Cả hai nhìn ra, cả hai cùng kêu lên:
- Triển tướng công!
Triển Mộng Bạch đã đến đây rồi.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 33

Đêm Lạnh Băng Ngàn

Triển Mộng Bạch vòng tay:
- Vượt tường mà vào, không đợi thông báo, tại hạ biết lỗi mong đại sư thứ tội.
Dừng lại một chút, chàng nghiêm giọng nói tiếp luôn:
- Tại hạ đến đây, mang theo một sư, khẩn cấp cực độ không thể chậm trễ dù là trong một phút, một giây!
Thiết Cốt đại sư, Thần Cơ đại sư cùng giật mình, cùng hỏi:
-Việc gì thế, Triển thí chủ?
Triển Mộng Bạch lắc đầu:
- Chưa tiện nói ra bởi sự tình dài dòng lắm, bây giờ xin vị đại sư đưa tại hạ vào gấp tịnh thất của phương trượng.
Chàng không đợi họ đưa đi, chính chàng bước liền.
Thấy chàng có vẻ nghiêm trọng quá, hai đại sư không dám ngăn trở, vội đi theo chàng.
Đường lối nơi đây, Triển Mộng Bạch rất quen thuộc, không lâu lắm, chàng đến tịnh thất phương trượng.
Tám biển có bốn chữ:
Vào phải thông báo, giờ đây đã bị triệt hạ.
Nhưng, bên trong tịnh thất, khung cảnh vẫn y nguyên như ngày nào, đồ vật ở đâu vẫn còn ở đấy, không hề thay đổi vị trí, không thiếu đủ, không thêm bớt.
Vân sàng còn, ngọc kỷ còn, bồ đoàn cũng còn luôn.
Trông thấy chiếc bồ đoàn, Triển Mộng Bạch xúc động mãnh liệt.
Chàng bước nhanh tới, chụp chiếc bồ đoàn, đồng thời lẩm nhẩm:
- Tạ Ông trời phật! Bồ đoàn còn đây!
Thiết Cốt đại sư và Thần Cơ đại sư hết sức lấy làm lạ hỏi:

- Việc gì thế tướng công?

Chàng có nghe gì đâu, tâm tư của chàng đang chú trọng đến chiếc bồ đoàn, vũ trụ như thu hẹp lại trong chiếc bồ đoàn.

Một chiếc bồ đoàn của bậc chân tu khổ hạnh, không thể bằng ngọc, vàng, lụa, gấm, nó phải là bằng cỏ đan thanh, thì một vật bằng cỏ chịu sao nổi sức xé của Triển Mộng Bạch?

Trong phút giây bồ đoàn nát bấy, từng cọng cỏ khô rơi vãi chung quanh, cái nào nhẹ bay bay, cái nào nặng thì nằm nguyên nơi chỗ chàng quăng ra.

Nhưng, chỉ có cỏ và cỏ, ngoài ra chẳng có một vật gì khác!

Thần Cơ đại sư nổi giận, trầm giọng:

- Tại sao Triển tướng công hủy hoại di vật của tiền sư huynh bần tăng chứ?

Tâm tư khích động mãnh liệt, Triển Mộng Bạch rú lên một tiếng hãi hùng, lùi lại mất bước vấp phải ván sàn, ngã ngồi lên đó.

Chàng há hốc mồm, tròn tròn đôi mắt, nhìn đăm đăm chiếc bồ đoàn bị xé nát tan.

Lâu lắm, chàng mới thốt với giọng chán nản:

- Chiếc bồ đoàn đã bị thay đổi!

Tức uất dâng trào, chàng hét lớn:

- Có phải là chiếc bồ đoàn cũ đã được mang đi, và chiếc này thay thế chẳng?

Thiết Cốt đại sư nhìn chàng, biết là có một nguyên nhân quan trọng lắm, vội đưa tay ngăn chặn Thần Cơ đại sư, bởi Thần Cơ đại sư lúc đó định sanh sự với Triển Mộng Bạch?

Thiết Cốt đại sư trầm giọng hỏi:

- Triển thí chủ nói gì, xin giải thích lại rõ hơn?

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Chiếc bồ đoàn này không phải là vật của phương trượng lúc sanh tiền?

Thiết Cốt đại sư lắc đầu.

Triển Mộng Bạch đứng lên, bước đến gần đại sư, nắm chéo áo, hỏi gấp:

- Thế chiếc bồ đoàn cũ ở đâu?

Thần sắc của chàng biểu hiện sự khẩn trương tột độ, giọng chàng run run, chứng tỏ mất hẳn bình tĩnh thường ngày.

Thiết Cốt đại sư đáp:

- Bần tăng không biết chắc nó ở đâu, nhưng có thể tìm lại được!

Triển Mộng Bạch giục:

- Thế thì tìm gấp đi, đại sư!

Thiết Cốt đại sư chau mày:

- Để làm gì?

Triển Mộng Bạch đã buông đại sư ra rồi, nắm chặt hai tay lại, gần từng tiếng:

- Trong chiếc bồ đoàn cũ, có một sự bí mật cực kỳ quan trọng, sự bí mật đó liên quan đến toàn thể thiên hạ võ lâm, nó định đoạt mạng vận võ lâm.

Bỗng Thiết Cốt đại sư kêu lên:

- Thôi rồi! Nó đã tan nát mất rồi!

Triển Mộng Bạch run bắn người:

- Tan nát? Thế là không còn? Sao đại sư nói là tìm lại được?

Thiết Cốt đại sư nhếch nụ cười khổ:

- Tan nát mất rồi là cái bàn tay của bàn tăng, chứ nào phải chiếc bồ đoàn!

Thì ra, chàng buông đại sư, nắm chặt hai tay, rồi chụp bàn tay của đại sư trở lại, vừa bóp mạnh vừa thốt.

Chàng thở phào!

Rồi chàng buông tay luôn.

Thiết Cốt đại sư quay mình, vừa bước ra vừa hỏi:

- Cái hôm đó ai lãnh phần kiểm điểm những di vật của đại sư bá?

Bên ngoài cửa có tiếng đáp:

- Chính sư huynh Đại Giác.

Thiết Cốt đại sư bảo:

- Gọi Đại Giác đến đây gấp.

Đoạn, đại sư quay mình trở vào, nhếch nụ cười khổ, hướng sang Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Trong chiếc bồ đoàn có vậy gì? Triển thí chủ có thể cho bàn tăng biết được chăng?

Triển Mộng Bạch thờ dãi:

- Tại hạ trong lúc rối loạn tâm thần, có giải thích cho đại sư nghe, cũng không làm sao giải thích cho rõ ràng được. Đại sư hãy nén lòng, chờ khi tìm được chiếc bồ đoàn rồi, tại hạ sẽ tường thuật rành rẽ cho đại sư hiểu.

Chàng hết sức bồn chồn lo lắng, đứng không yên, ngồi không lâu, rồi chàng bước tới, bước quanh gian tịnh thất.

Thần Cơ đại sư bây giờ cũng dịu thái độ đối với chàng, nhìn theo bước đi của chàng, cũng lo lắng như chàng.

Không lâu lắm, bên ngoài có tiếng báo trình:

- Đại Giác đã đến đây, cung kính chờ phương trượng phân phó!

Cả ba, một tục hai tăng cùng giật mình, quay nhanh người hướng ra

cũng, cả ba cùng thốt:

- Vào đi!

Một tiếng vân vang lên, y phục sột soạt, một người mặt vuông tai to bước vào.

Dĩ nhiên, người đó là một nhà sư.

Y bước đi chậm chậm, chững chạc, những bước đi cương quyết, có tính toán, chứng tỏ con người vừa xuất hiện biết là mình sẽ đến một cái đích nào, và ở cái đích đó, những gì đang chờ đợi y.

Thiết Cốt đại sư hỏi:

- Chính người thu thập những di vật của sư bá?

Đại Giác hoà thượng cúi đầu:

- Chính đệ tử phụ trách phần việc đó. Từ vật lớn đến vật nhỏ, nhất nhất có kê khai, đệ tử có mang theo đây bản kê khai, xin trình nhị sư bá kiểm soát.

Thiết Cốt đại sư thở dài:

- Nào ai muốn người làm một cuộc triển lãm mà bảo kiểm soát lại bản kê khai? Bần tăng chỉ muốn hỏi chiếc bồ đoàn của cổ phương trượng. Chiếc bồ đoàn đó, hiện giờ ở đâu?

Đại giác còn cầm bản kê khai, đầu cúi thấp một chút, đáp:

- Đệ tử hành sự luôn cẩn thận, không bao giờ để mất một gì của đại sư bá.

- Thế nghĩa là chiếc bồ đoàn còn đó?

Triển Mộng Bạch thở phào:

- Tạ ơn trời phật!

Nhưng, Đại Giác hoà thượng tiếp:

- Chỉ vì chiếc bồ đoàn đó ...

Triển Mộng Bạch giật bản mình, buột miệng kêu lên:

- Chiếc bồ đoàn đó làm sao?

Đại Giác hoà thượng nhìn sang qua chàng một thoáng, rồi tiếp:

- Bồ đoàn đó với phật châu của đại sư bá, đệ tử cho thiêu hoá mất rồi!

Triển Mộng Bạch chết sững.

Phải mất mấy phút sau, chàng mới lẩm nhẩm được mấy tiếng:

- Hoà thượng ... hoà thượng ...

Chàng tức uất phi thường, khí huyết ngưng đọng, ứ đầy lòng, hộc lên một tiếng, mửa vọt mấy búng máu tươi.

Thiết Cốt đại sư kinh hãi, hấp tấp kêu lên:

- Triển thí chủ .. thí chủ .. làm sao thế?

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn lên không thở dài:

- Xong rồi! Thế là xong! ...

Lâu lắm sau đó, Triển Mộng Bạch mới lấy lại bình tĩnh.
Tâm thần trấn định rồi, chàng từ từ tường thuật sự tao ngộ với vị đại sư có đôi mày xám.
Chàng không bỏ sót một tiếng nào của vị đại sư đó nói với chàng trong Luyện Hồn Đàm.
Thiết Cốt đại sư và Thần Cơ đại sư sững sờ mà nghe khi chàng thuật xong, cả hai cùng thở dài mãi.
Sau cùng, cả hai cùng đổ lệ bi hoài, cùng than:
- Tứ sư đệ! Khổ tâm thay cho tứ sư đệ! Từ bao lâu nay, các sư huynh đều oán trách sư đệ, thật là oan uổng cho sư đệ vô cùng! Cầu xin sư đệ được về chốn cực lạc, tiêu diêu!
Triển Mộng Bạch hết sức thất vọng.
Bây giờ thì chàng còn làm gì được nữa? Bôn ba khắp bốn phương trời tìm được manh mối, cuối cùng manh mối đó cũng vượt tay luôn! Vào nguy ra tử mà chi? ... Để làm gì chứ? ... Mỗi phụ cừu biết ngày nào thanh toán được?
- Trình sư thúc rõ, bên dưới chân núi có người phát điên, cứ gọi tên Triển tướng công mãi.
Triển Mộng Bạch giật mình, trở về thực tại ngay, không chờ nghe tiếp cũng chẳng hỏi gì, vội chạy nhanh ra ngoài, qua khỏi hành lang khúc khuỷu, qua luôn hậu viện đến đại điện, vọt thẳng ra cửa chùa.
Rồi chàng chạy nhanh xuống núi.
Bỗng, có tiếng gọi chàng đâu đó vang lên:
- Triển huynh? ... Triển đại hiệp! ...
Triển Mộng Bạch chậm chân lại, nhìn quanh quẩn, phát hiện ra một bóng người đang đứng tựa mình nơi cội cây ngô đồng, gần chân núi. Người đó cầm cương ngựa nơi tay, con ngựa đứng cách y không xa. Người đó, là Hoàng Hổ!
Nhưng, một Hoàng Hổ khác xa ngày nào, hiện tại thì y phục của y dơ dáy quá chừng, thần sắc lại tiều tụy, đôi má ngày nào còn phính rượu thịt giờ đây tóp rí lại như nhiều ngày tháng qua rồi y rất thiếu thốn cái ăn, cái uống.
Con ngựa bên cạnh y, chính là con tuấn mã của Triển Mộng Bạch. Trông thấy Triển Mộng Bạch, nó hí luôn vang rền, lồng lộng.
Triển Mộng Bạch chưa biết mình mừng hay sợ trước cuộc tái ngộ này. Chàng chạy nhanh tới cội ngô đồng, vỗ tay lên đầu vai Hoàng Hổ, hỏi gấp:
- Làm sao huynh đài ra nông nỗi này?
Niềm xúc động khi gặp Triển Mộng Bạch làm y rung người lên, trong phút giây rời thân cây, mất thăng bằng, y ngã xuống gốc cây liền.

Triển Mộng Bạch cấp tốc dìu người, dẫn ngựa, trở lên chùa.
Đang bị thăm về cảnh hướng đã trải qua của vị tứ sư đệ, Thiết Cốt đại sư bất buộc phải kèm lòng, lấy bình tĩnh, xem mạch cho Hoàng Hổ.

Triển Mộng Bạch đứng một bên, nôn nóng hỏi:

- Có sao không, đại sư? Liệu chẳng việc gì đáng ngại lắm chứ?

Lâu lắm Thiết Cốt đại sư mới nở một nụ cười, thốt:

- Nhiều ngày lao碌, lại chẳng ăn uống gì, rồi lại nôn nóng, lo âu sợ hãi, thêm dầm sương dãi gió, do đó ngoại xâm, nội phát thành ra vị quý hữu này cuối cùng phải ngã gục như vậy.

Triển Mộng Bạch thở phào.

Thiết Cốt đại sư bảo đệ tử chưng sâm, cho Hoàng Hổ uống, còn Triển Mộng Bạch thì chạy lại tàu ngựa, sẵn sóc con tuần mã của chàng.

Ngày đó rồi cũng qua đi, khi hoàng hôn vừa xuống, thì ngựa đã khỏe mà người cũng tỉnh lại.

Bây giờ, Triển Mộng Bạch mới hỏi:

- Tại sao huynh đài tự làm khổ mình đến mức độ đó? Việc gì khẩn cấp bất buộc huynh đài phải vất vả cùng cực?

Hoàng Hổ thở dài:

- Triển huynh lên xe rồi, bọn tại hạ còn say vui, phải mất một thời gian khá dài mới tỉnh lại. Khi tỉnh ra, thấy rượu là sợ ngay, sợ Phú Trọng Bình lại bày ra một tiệc khác, cho nên ai ai cũng len lén rút đi êm.

Ngờ đâu, đến Tứ Xuyên rồi, bọn tại hạ phát giác ra trước mặt cũng như sau lưng, đều có người giám thị, chẳng rõ những người đó theo dõi bọn tại hạ từ lúc nào.

Khi bọn tại hạ tới một vùng hoang vu thì gặp bọ này chặn lại.

Cuộc động thủ giữa song phương khai diễn liền.

Bọn tại hạ qua mấy chiêu đầu, nhận ra ngay mình chưa phải là đối thủ của người đó.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, chặn hỏi:

- Cả Lao Sơn Tam Nhận, huynh đài và Kim Huynh, năm người hiệp sức lại mà cũng không địch nổi đối phương? Họ có mấy người?

Hoàng Hổ thở dài:

- Họ gồm sáu người. Sáu người đó đều có võ công rất cao, trong số có một vị sử dụng chiếc Ngân Quang là xuất sắc hơn nội bọn.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Các vị không nhận ra lai lịch về võ học của họ sao?

Hoàng Hổ lắc đầu:

- Cổ quan sát nhưng không tài nào nhận ra nổi. Chỉ biết là sử dụng những ngón nghề ngoại môn, ít có trên giang hồ, họ lại dùng vũ khí ngoại môn, nên càng khó nhận.

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một lúc:

- Hoàng huynh có hỏi họ chặn đường như vậy, để làm gì chẳng?

Hoàng Hổ đáp:

- Chỉ vì con ngựa của Triển huynh, họ bảo lưu ngựa lại.

Triển Mộng Bạch, buột miệng hỏi:

- Lưu ngựa hả?

Hoàng Hổ gật đầu:

- Đúng vậy. Phải chi họ đòi hỏi những thứ gì khác, thì không thành vấn đề. Đàng này họ quyết đòi con ngựa! Thử hỏi huynh đài, chứ bọn tại hạ có thể giao con ngựa đó cho họ được chẳng? Giao như vậy thì còn chi nghĩa khí giang hồ?

Đến lúc đó, tại hạ mới thấy cái bổ sắc anh hùng của Xuyên Vân Nhạn. Y lựa lời trấn định những người đó, đồng thời ra hiệu cho vị tam đệ của y bảo vệ tại hạ, tại hạ thừa dịp lên lưng ngựa chạy đi.

Hoàng Hổ thở dài, rồi tiếp:

- Tại hạ nỡ lòng nào bỏ họ lại đó? Nhưng nếu ở lại thì trước sau gì con ngựa cũng bị đoạt mất, như vậy là phụ sự ủy thác của Triển huynh. Suy tới nghĩ lui, tại hạ đành phải tách rời nội bọn chạy đi. Chừng như có thần linh phù hộ hay sao ấy. Hạ đại ca và Hạ nhị ca cùng vung Ngô câu kiếm đánh tới, đường kiếm của họ linh hoạt hơn trước gấp mấy lần.

Kim đại ca của tại hạ cũng vũ lộng đôi Phán quan bút xông vào vòng chiến, trợ lực anh em họ Hạ.

Riêng Hạ tam ca thì sử dụng ngón nghề đặc biệt của bộ ba mà ít khi nào họ thi thố trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ. Ngón nghề đó là phóng Nhạn Linh Tiêu. Hạ tam ca vừa phóng vừa chạy, cốt ý ngăn chặn địch đuổi theo tại hạ, tạo cho tại hạ một khoảng cách an toàn.

Hoàng Hổ dừng lại, thở một lúc, đoạn tiếp luôn:

- Sáu người đó có võ công cao thật, song trước thì họ áp đảo bọn này, khi tái chiến thì chừng như họ sút kém, có lẽ vì anh em họ Hạ phần động oai hùng, thêm Kim đại ca giúp sức, quyết ngăn chặn họ đuổi theo tại hạ. Nhưng sau đó Hạ đại ca và Hạ nhị ca đã trúng thương ...

Triển Mộng Bạch nắm chắc đôi tay, gần từng tiếng:

- Còn Hạ tam ca đâu? Sao không theo Hoàng huynh đến đây?

Nói quá nhiều, Hoàng Hổ thấm mệt, phải thở một lúc mới tiếp được:

- Tại hạ cùng Hạ tam ca chạy trốn chết, bất kể ngày đêm, nhưng vừa

vượt qua biên cảnh Xuyên Trung thì phát hiện ra có địch đuổi theo. Lúc đó, Hạ tam ca đuổi sức lắm rồi, nhận thấy không làm sao cùng đi với tại hạ nữa được, nên bảo tại hạ cứ đi, tại hạ thoát nạn là điều tối trọng.

Còn Hạ tam ca thì quay trở lại, sẵn sàng nghinh chiến với địch.

Trời! Trong tình huống đó, mong gì thủ thắng nổi mà Hạ tam ca định liều! Bất quá chỉ làm chậm chân địch một vài phút giây nào đó thôi.

Cuối cùng, y kết thúc:

- Hiện tại, tại hạ cũng đến được nơi đây, gặp lại Triển huynh, con ngựa còn nguyên vẹn!

Triển Mộng Bạch thờ người một lúc.

Thần Cơ đại sư có dự thính cuộc kể chuyện của Hoàng Hổ, ngồi bên cạnh đó, sắc mặt biến dần dần, song chẳng nói gì.

Mãi đến bây giờ, đại sư mới cao giọng tán:

- Hành động như vậy đáng mặt nam nhi hữu dũng! Một cái anh dũng để dùng đúng chỗ bảo vệ chánh khí, đại nghĩa trên giang hồ!

Thiết Cốt đại sư thở dài:

- Một lời hứa, ngàn vàng không lay chuyển! Bằng mọi giá kể cả giá sanh mạng quyết tâm bảo trì lời hứa! Bàn tăng ước mong có duyên may gặp được Lao Sơn Tam Nhạn trong tương lai, để chiêm ngưỡng cái tác phong kiêu hùng của mẫu người sống chết vì nghĩa khí!

Hoàng Hổ cuối đầu, một vài hạt lệ rơi xuống áo.

Triển Mộng Bạch vụt nắm mạnh tay xuống chiếc bàn, mặt bàn vỡ ra làm mấy mảnh.

Chàng rít lên:

- Đáng hận cho ta! Anh em họ Hạ vì ta mà chết, đương nhiên là ta phải báo thù cho họ, nhưng đến tên của kẻ thù, ta cũng chẳng biết, thì còn mong gì ta báo phục cái mối thù này?

Thần Cơ đại sư từ từ đứng lên:

- Nếu hai vị muốn tìm kẻ thù, thì bàn tăng có chủ ý như thế này ...

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Chủ ý của đại sư như thế nào? Đại sư mau mau cho bọn tại hạ biết!

Thần Cơ đại sư thông thả buồn từng tiếng:

- Bọn người bao mặt đó vì con ngựa mà hành động, ngựa chưa về tay, hẳn là họ chưa được thoa? mẫn, và họ chưa chịu bỏ cuộc đâu.

Cho nên ...

Triển Mộng Bạch lại giục:

- Cho nên làm sao? Xin đại sư cho biết.

Thần Cơ tiếp:

- Chỉ cần Triển thí chủ cưỡi con ngựa đó vào đất Xuyên, thí chủ

không tìm họ, bởi có biết họ Ở đâu mà tìm, họ cũng sẽ đến với thí chủ. Mình đem con ngựa câu nhử họ mà!

Triển Mộng Bạch ạ lên một tiếng lớn, lộ vẻ hân hoan vô cùng, kêu to:

- Có vậy mà tại hạ lại không nghĩ ra! Thật là mê muội.

Thần Cơ đại sư ngưng trọng thần sắc, tiếp luôn:

- Nhưng bộ người bao mặt đó có võ công rất cao, hành tung lại kỳ bí, muốn vào vùng Xuyên, Triển thí chủ không nên đi một mình. Ít nhất cũng phải nhờ đến một vài bằng hữu tiếp trợ.

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không cuống đại:

- Đại sư lo lắng, tại hạ cảm kích vô cùng, tại hạ nghĩ rằng, với hai bàn tay và một thanh kiếm này, tại hạ thừa sức lấy máu của cừu nhân!

Hoàng Hổ sáng mắt hỏi dồn:

- Chừng nào chúng ta đi, Triển huynh? Có thể đi ngay bây giờ chăng? ...

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Ngay bây giờ ...

Chàng ngưng câu nói, nhìn qua Hoàng Hổ một phút, đoạn thở dài tiếp:

- Tình trạng của Hoàng huynh như thế đó, thì dù sao cũng cần phải lưu lại đây ít nhất là nửa ngày cho Hoàng huynh khôi phục hoàn toàn nguyên lực.

Hoàng Hổ tỏ ra mạnh dạn, bật cười ha hả:

- Trên giang hồ, người ta truyền thuyết Triển huynh là con người đúc bằng sắt, Triển huynh đã vậy, Hoàng Hổ này kém sao?

Triển Mộng Bạch trầm tư một lúc, rồi đưa tay vỗ nhẹ lên đầu vai

Hoàng Hổ mấy lượt, tán:

- Tốt! Có đầy đủ can trường, nghĩa khí, nghị lực như Hoàng huynh, thật đáng khâm phục!

Thiết Cốt đại sư hướng mắt ra phía ngoài, vừa thốt:

- Đã vậy, bản tăng xin chuẩn bị ngựa cho hai vị.

Thiết Cốt đại sư cất tiếng:

- Con Thiên Lý Tuyết trong tàu đó, gần đây nó trở nên kiên cường hơn xưa nhiều, sư đệ hãy bảo các đệ tử đóng yên, nhượng cho Triển thí chủ dùng.

Thần Cơ đại sư vâng một tiếng, đoạn bước ra.

Khi hoàng hôn xuống, Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đã đặt chân lên bờ sông đối diện.

Hoàng Hổ hỏi:

- Nghe nói quê hương của Triển huynh là đất Hàng Châu, chúng ta có nên do ngã Hàng Châu mà đi chăng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Không cần, Hoàng huynh!

Chàng cử roi, chỉ ra xa xa, tiếp:

- Chúng ta theo hướng đó, trực chỉ Lạc Châu, theo luôn đường Tương Âm vào đất Thục.

Đó là con đường ngắn nhất, Hoàng huynh. Phải biết, chúng ta đang tranh thủ thời gian.

* * * Con đường vào đất Thục vốn gian nan, người đi ít khi cất bước đơn thân độc thể.

Trên con đường vào Thục, khách lữ hành hiệp năm, hiệp ba vây đoàn liền bước. Hôm đó, khi hoàng hôn xuống, họ nhìn xa xa thành Tín Dương đã hiện lộ với những đợt khói chiều, rồi những bóng đèn thấp sớm tiếp nổi chớp lên.

Bỗng, trên con đường vào Tín Dương, một loạt tiếng lạc ngựa vang lên, nhiều tiếng kết chuỗi liên tục.

Ngựa, chỉ có hai con ngựa thuộc tuần mã, vừa đẹp vó mà cũng vừa đẹp sắc, kiêu hình.

Tuần mã lại được đóng yên gấm, lạc vàng, thì bảo sao người ta chẳng trầm trồ, hâm mộ?

Ngựa đã khiến cho người ta tặc lưỡi, thì người ngồi ngựa cũng phải có gì độc đáo, mới xứng đáng cưỡi loại ngựa đó.

Kỵ sĩ có phong thái phiêu phiêu, ngồi ngựa mà mừng tượng cưỡi mây du hành lúc hoàng hôn xuống. Bên ngoài thành Tín Dương, có hai đại hán, đội nón cỏ, dáng cường tráng, đang banh mắt nhìn về cuối đường dài. Cả hai vận áo ngắn, màu xanh.

Họ thấy đôi kỵ sĩ, lập tức lộ niềm hân hoan, rồi họ thì thầm với nhau.

- Đến rồi! Quả nhiên là họ đến rồi!

Hai đại hán cùng đưa ánh mắt, ra hiệu cho nhau, rồi cùng lên ngựa, quay đầu ngựa, chạy bay vào thành.

Nhưng, hai kỵ sĩ không hề phát giác có người lưu ý đến sự xuất hiện của họ.

Hai người, chẳng phải ai xa lạ, họ chính là Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch.

Đêm đó, họ trọ tại một khách sạn lớn nhất trong thị thành. Họ gọi rượu, gọi thức ăn uống. Ăn một, họ gọi mười, họ cố vung tiền, gây sự chú ý.

Họ ăn, họ uống, họ cười nói oang oang, tuy nhiên qua cái lần say tí tưng thang tại nhà Phúc Trọng Bình họ đã dè dặt đối với rượu.

Và hơn lúc nào hết, hiện tại họ chỉ uống cầm chừng. Muốn dụ địch mà lỡ say, thì có khác nào mời địch đến thịt mình?

Khi đêm xuống sâu, bên ngoài khách sạn, ba bóng người xuất hiện. Cả ba mang trường đao, cả ba cùng có thân pháp nhanh, vóc dáng cường kiện. Xuất hiện rồi, họ không vào khách sạn.

Họ xuất hiện ở bên ngoài, họ đi tới đi lui, đi quanh khách sạn quan sát, suốt đêm như vậy chớ không vào.

Họ ở bên ngoài, đến lúc tàn canh năm, gà trong thị trấn rộ gáy.

Trong phòng trọ, Triển Mộng Bạch thức dậy rồi. Chàng mở cửa sổ ra, đúng lúc gặp bóng đen bên ngoài chớp lên.

Nghi ngờ, chàng liền tunh mình qua cửa sổ ra ngoài, song chàng ra đến nơi thì bóng đen biến mất.

Chàng trở vào, gọi thức Hoàng Hổ, cả hai cùng bàn luận về sự tình đó.

Bỗng, có tiếng chân người vang lên phía ngoài, rồi một giọng nói cung cung kính kính vọng vào:

- Triển đại hiệp đã thức dậy chưa?

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Thức dậy rồi!

Chàng thì thầm với Hoàng Hổ:

- Mãi đến bây giờ, chúng mới đến!

Hoàng Hổ tranh ra trước, trông thấy trong lớp sương đêm chưa ta, mờ hiện hai bóng người, sóng vai nhau, cả hai cùng vận áo dài.

Hoàng Hổ cao giọng hỏi:

- Ai đến tìm Triển Mộng Bạch đó?

Hai người vận áo dài bước tới, nghiêng mình vái chào.

Người bên tả, vóc cao, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu, tuổi độ trên dưới bốn mươi, vòng tay:

- Long Hạo Nhân tại đất Tín Dương, xin bái kiến Triển đại hiệp!

Hoàng Hổ chớp mắt:

- Huynh đài là Long đại hiệp? Thế thì vị nhân huynh kia phải là ..?

Người bên hữu vòng tay, điểm một nụ cười:

- Tại hạ là Tôn Cửu Khê!

Y ốm gầy, lại thấp, nhưng đôi mắt lại sáng và lạnh lẽo. Thấp người, y lại có đôi tay quá dài đến gối.

Hoàng Hổ ạ lên một tiếng:

- Thì ra là Cửu Quán Vân Long Tôn đại hiệp!

Tôn Cửu Khê nghiêng mình lượt nữa:

- Chính kẻ hèn này!

Rồi y tiếp:

- Không ngờ Triển đại hiệp cũng biết tên danh của bọn tại hạ!

Hoàng Hổ bật cười ha hả:

- Tại hạ không phải là Triễn Mộng Bạch!

Long Hạo Nhân sửng sờ. Một phút sau, y hỏi:

- Thế thì Triễn đại hiệp ở đâu?

Bỗng một bóng đen chớp lên trước mặt y, làm y hoa cả mắt, bóng đen đó là một thiếu niên vậy y phục đen, dĩ nhiên bóng đó chính là Triễn Mộng Bạch.

Xuất hiện rồi, Triễn Mộng Bạch vòng tay, điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ là Triễn Mộng Bạch đây! Các vị tìm đến đây hẳn có điều chi chỉ giáo?

Long Hạo Nhân nghiêng mình:

- Hôm qua, tại hạ tiếp được tin của Lâm nhị đệ, do chim câu mang đến, báo rằng Triễn đại hiệp sắp đi qua vùng này. Do đó, tại hạ đặt người chờ đón bên ngoài thành, từ cái lúc bắt được tin ...

Hoàng Hổ hỏi:

- Như vậy là khi bọn này vào thành, các vị đã hay rồi?

Long Hạo Nhân gật đầu:

- Đáng lẽ bọn tại hạ phải xin bái kiến các vị ngay từ chiều hôm qua, song vì ngại Triễn đại hiệp vất vả trên đường dài, cần phải nghỉ dưỡng sức, cho nên ần nhẫn đến sáng này mới mạo muội đánh tiếng.

Chưa ra mặt, Triễn Mộng Bạch đã nghe cuộc đối đáp giữa Hoàng Hổ và hai người này.

Chàng biết ngay, họ là những tay có hạng trên giang hồ lắm. Bây giờ ra đây, dĩ nhiên chàng có ý mến trọng họ vô cùng.

Chàng vòng tay lượt nữa, mời tất cả vàoong khách điểm.

Dĩ nhiên, cuộc rượu cũng phải được an bày, và song phương cùng vào tiệc.

Trong tiệc rượu, Triễn Mộng Bạch hỏi đến mục đích của Long Hạo Nhân và Tôn Cửu Khê, cái mục đích khiến họ tìm chàng tại ngôi khách sạn hoa lệ của thị trấn Tín Dương này.

Long Hạo Nhân mỉm cười:

- Nào có mục đích gì quan trọng, chẳng qua nhân dịp biết Triễn huynh đến địa phương này, tìm gặp Triễn huynh, bái kiến cho thoa? lòng ngưỡng mộ.

Triễn Mộng Bạch hơi nghiêm giọng:

- Huynh dài hay quá lời!

Long Hạo Nhân chợt đặt chén rượu xuống:

- Nếu không nhờ Triễn đại hiệp trọng nghĩa vung đao, thì anh em trong Song Nghĩa Tiêu Cục cảm như hoá kiếp từ lâu rồi, Triễn đại hiệp ơi!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Lại một điều khó hiểu, như bao nhiêu điều mà chàng đã nghe nói đến trên con đường từ Quan Ngoại vào lục địa Trung Hoa.

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Sự việc xảy ra bên cạnh chân Phục Ngưu Sơn, không có Triển đại hiệp giải vây thì đoàn hộ tống của Song Nghĩa Tiêu Cục phải táng mạng tất số. Rồi đại hiệp như con thần long, theo mây gió mà đi, không chờ nghe một lời cảm tạ.

Y rót rượu vào chén, tiếp nối:

- Anh phong đó, hùng khí đó, là gương sáng luôn luôn rạng ngời trước mắt bọn tại hạ, người chứng kiến ngưỡng mộ đã đành, mà người nghe thuật lại cũng khâm phục vô cùng.

Tại hạ là người ngoài cuộc, trong đêm vừa qua, nghe Long đại ca cho biết hiệp giá sẽ đi ngang đây, lập tức tìm đến nơi, hiệp đoàn cùng Long đại ca, quyết bá kiến Triển đại hiệp cho kỳ được!

Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ.

Chàng thầm nghĩ:

- Ngày trước, vừa ly khai gia môn, đặt bước chân đầu tiên trên giang hồ, là vấp phải niềm oan, rồi càng bước tới càng vấp oan uổng, oan chồng chất. Tưởng chừng như bao nhiêu sự bại hoại trên đời này đều do Triển Mộng Bạch làm ra. Nhưng ngờ đâu, thời gian trôi qua, ngày nay tình thế đổi khác!

Chàng muốn giải thích lắm, song làm sao giải thích được?

Vả lại, càng giải thích, người ta càng cho là chàng khách sáo, mà phàm anh hùng, chính trực, quang minh, không ai thích khách sáo.

Chàng chuyển sang chuyện khác:

- Thịnh danh của Long huynh rất trọng, hẳn là vùng Tín Dương này dù một ngọn cỏ, một tấc đất cũng không còn lạ gì đối với Long huynh. Thế chắc Long huynh thừa hiểu trong địa phương có bao nhiêu cao thủ chứ?

Long Hạo Nhân gật đầu:

- Đại khái là vậy, Triển huynh.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Đêm vừa qua, có mấy vị bằng hữu lục lâm đến đây định viếng tại hạ song chẳng hiểu tại sao họ chỉ đi quanh quẩn ở bên ngoài khách sạn, mãi đến sáng ngày, họ mới bỏ đi luôn.

Long Hạo Nhân đưa chén rượu lên ngang môi, nhếch một nụ cười, thốt:

- Triển huynh làm đấy. Mấy người xuất hiện trong đêm rồi bên ngoài khách sạn, chẳng phải là bằng hữu trong lục lâm đâu. Trái lại, họ có

mặt quanh đây chỉ để bảo vệ cho Triển huynh được an giấc sau những ngày vất vả trên dặm đường dài.

Triển Mộng Bạch trở mắt:

- Long huynh nói sao? Có thể giải thích rành hơn chứ?

Long Hạo Nhân gật đầu:

- Trong tiêu cục của tại hạ, có mấy vị tiêu sư thọ Ơn trọng của Triển huynh, họ nghĩ rằng Triển huynh mới đặt chân đến vùng đất này, hẳn là lạ người, lạ cảnh không làm sao phân biệt được kẻ tốt người xấu. Và thói thường thì những tay chuyên hành nghề không vốn lại nhắm vào khách viễn phương. Do đó, các vị tiêu sư sợ Triển huynh bị quấy nhiễu ban đêm trong lúc cần nghỉ ngơi để lấy sức. Họ âm thầm ẩn nấp bên ngoài khách sạn, canh phòng cho Triển huynh đó. Đáng lý ra, họ phải nán lại chờ Triển huynh ra khách sạn để đương diện ngỏ lời cảm tạ, song họ nghĩ thân phận thấp hèn, không xứng đáng quấy nhiễu Triển huynh, nên vừa sáng là họ kéo nhau về tiêu cục.

Triển Mộng Bạch hết sức cảm động, mà cũng hết sức thẹn.

Chàng có làm gì cho họ đâu, mà họ phải vất vả chu toàn cho chàng?

Đúng là ngồi mát ăn bát vàng, không còn tư cách anh hùng mấy may.

Hoàng Hổ đặt mạnh chén rượu xuống mặt bàn kêu một tiếng cộp, rồi bật cười lớn:

- Cái gì mà thân phận thấp hèn? Sáo quá! Hãy mời các vị đó đến đây ngay, chứ nếu không thì tại hạ nhất định không uống thêm một giọt nhỏ!

Long Hạo Nhân sáng mắt lên:

- Nếu thế, tại hạ xin cho người gọi đến liền.

Lệnh đưa ra, có người tiếp nhận chạy đi, thì bên ngoài một âm thanh vang lên oang oang:

- Triển đại hiệp còn ở đó chẳng? Lâm Thu Cốc đã đến đây rồi, chỉ sợ báỉ kiến không kịp!

Lâm Thu Cốc xuất hiện nơi khung cửa, đứng thẳng người, dáng dấp kiêu hùng khoáng đại.

Phong thái của y có phần nào hơn Long Hạo Nhân.

Trông thấy người, Triển Mộng Bạch sanh lòng cảm mến ngay, thật sự cảm mến chứ chẳng phải có ý chiêu đãi để hiệp đảng, kết đoàn. Không lâu lắm, ba vị tiêu sư đến.

Cuộc rượu đã vui, có thêm người càng vui hơn, khi thanh khí tương đồng thì ai cũng cởi mở tâm tình, thành thật cười cười, nói nói.

Họ uống từ thái dương lên cao ba sào mãi đến ngọ.

Triển Mộng Bạch xin ngưng cuộc rượu, sợ lại say như lúc nào uống

với Phú Trọng Bình, và trong trường hợp này, say là hỏng cả mọi việc.

Bọn Long Hạo Nhân ép, chàng cương quyết tạ từ.

Tạ từ rồi, là chàng cùng Hoàng Hổ lên đường ngay, bởi cả hai đã nán lại đây tròn đêm cộng thêm nửa ngày, họ không thể lưu lại lâu hơn.

Long Hạo Nhân và mấy người kia biết chàng có việc khẩn cấp bên mình, nên đành để cho chàng ra đi, với niềm luyến tiếc gặp nhau trễ, lại vội chia tay.

Địa chủ và khách viễn phương cùng ra khỏi thành, nơi đó họ chia tay, người lên ngựa, kẻ trở lại.

Hoàng Hổ vừa vung roi, vừa cười, thốt:

- Họ khá đó, cũng đáng mặt hảo hán chứ! Rất tiếc là họ không đưa chúng ta xa hơn!

Triển Mộng Bạch cùng cười:

- Đưa ra khỏi thành, chưa đủ sao?

Họ rong ngựa, vượt một đoạn đường.

Hoàng Hổ lại cau mày, cầu nhàu:

- Kỳ quái thật! Tại sao thế này? Yên ngựa bỗng nhiên cứng và lạnh?

Triển Mộng Bạch cũng cảm thấy có cái gì khác lạ. Chàng nhìn xuống, bất giác sửng sốt, phát hiện ra yên ngựa bị tráo.

Yên ngựa trước đã bị lấy, hiện tại thì chàng đang ngồi trên một chiếc yên bằng vàng ròng, bên ngoài sơn đen.

Hoàng Hổ bật cười, rồi lắc đầu:

- Không tưởng nổi! Hẳn là Long Hạo Nhân chơi cái trò đùa này chớ chẳng còn ai khác nữa!

Triển Mộng Bạch tắc lưỡi:

- Cái lễ quá trọng thể này, chúng ta làm sao dám tiếp nhận.

Hoàng Hổ thốt:

- Cái bọn đó có tính tình kỳ quái, họ chẳng khác chúng ta bao nhiêu, nếu Triển Huỳnh mang yên ngựa bằng vàng này trở lại trả cho họ, thì đừng mong họ còn ăn uống nổi! Họ sẽ tức, sẽ thẹn, sẽ bói rôi đến ghen yết hầu cho mà xem!

Triển Mộng Bạch lắc đầu, rồi bật cười:

- Bây giờ thì chúng ta không còn sợ thiếu bạc chi dụng rồi đó Hoàng huynh ạ. Hoàng huynh có tùy lúc câu nhử bọn kia!

Họ cười họ nói, ngựa cứ bon bon dậm dãi.

Về hướng Tây thành Tín Dương, có dãy Đồng Bách Sơn, trải dài trăm dặm, khách lữ hành đến đó, phải do ngã Dương Tinh Quang, rồi vào đất Ngạc.

Còn cách độ dặm đường đến cửa ải, rải rác năm bảy ngôi quán cổ, loại quán nghèo nơi thôn dã, bán chút ít cái ăn, cái uống. Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ không từ bỏ quán nào. Ngang qua mỗi quán họ vào, ngồi vào một lúc, uống vài ba chén rượu rồi đi. Họ cần kéo dài thời gian để chờ hoàng hôn xuống sẽ vượt ải lúc đêm về.

Họ rong theo đường bọc quanh chân núi.

Ở những dãy núi cao, thường có sương mù bao phủ, sương từ trên xuống, sương từ đất bốc lên, sương đọng giữa lưng chừng núi dồn đến chân, ở xa xa nhìn tới, trông núi non cây cỏ như nhuộm màu ảm đạm, thê lương.

Hoàng Hổ xúc cảm sanh tình, bất giác ca mấy khúc.

Bỗng Triển Mộng Bạch quát khẽ:

- Im, Hoàng huynh!

Hoàng Hổ giật mình:

- Gì đó, Triển huynh?

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Cứ lắng nghe thử xem!

Hoàng Hổ ngưng thần, chú ý.

Trong vầng sương đục xa xa, ẩn ước có tiếng nữ nhân gào cứu mạng.

Trong khi Triển Mộng Bạch phóng ngựa chạy về phía đó, Hoàng Hổ lắc đầu thở dài:

- Đúng là một trang hảo hán, gặp bất bình là can thiệp, cái nghĩa khí đó đáng ngợi vô cùng.

Y giục ngựa chạy theo liền.

Đường núi nào lại chẳng gồ ghề? hướng hồ là ở một nơi hầu như vắng bóng người quanh năm suốt tháng?

Tiếng kêu phát xuất từ chỗ cao vọng xuống, muốn đến tận nơi, phải vượt thien.

Tiếng kêu nghe yếu ớt quá, dù chàng đã đến gần, mà tiếng kêu nghe nhỏ lại, không to bằng lúc chàng còn ở ngoài xa.

Sợ vì ngựa làm kinh động người trong cuộc, nạn nhân cũng như thủ phạm, Triển Mộng Bạch xuống ngựa đi chân, lại nhón gót dè dặt từng bước đi.

Chàng nhón gót, nhưng con ngựa to và nặng hơn, đạp trên sỏi đá, mỗi cái trượt chân là nó nhích thân hình, lục lạc khua vang.

Tiếng kêu lúc đó biến thành tiếng khóc.

Đến ven rừng, cả hai không do dự, dắt ngựa đi luôn vào sâu.

Tiếng khóc nghe phiêu phiêu phưởng phưởng, khó thể nhận định từ

phương hướng nào vọng đến.

Cả hai cứ đi, nghĩ hướng nào, tiến về hướng đó.

Đi một lúc, bỗng Hoàng Hổ cảm thấy cái gì khác lạ, vụt trầm giọng thốt:

- Triển huynh, chừng có kẻ nào đó, dàn cảnh để đưa chúng ta vào cạm bẫy.

Triển Mộng Bạch giương đôi mày:

- Dù biết là có cạm bẫy, chúng ta cũng cứ vào, nghe tiếng khóc mà không tìm cách giải cứu nạn nhân, thì còn chi là cái dũng của khách giang hồ?

Hoàng Hổ buột miệng tán mấy tiếng, hăng hái tiến bước.

Vừa đi y vừa quát:

- Kẻ nào hành hung, tác ác, hiếp đáp người như vậy hãy ra mặt, so tài với ta vài trăm hiệp xem nào?

Triển Mộng Bạch muốn âm thầm tới cứu mà Hoàng Hổ đã cất giọng oang oang chỉ còn biết thở dài, lắc đầu kêu khổ.

Ngờ đâu, sau khi Hoàng Hổ quát vang, tiếng khóc bi thảm vụt biến thành tiếng cười ngụy dị.

Một người cười chưa dứt tiếng, nhiều người rộ lên cười, từ bốn phía vọng đến, cũng ngụy dị như tràng cười đầu tiên.

Tiếng cười như trêu, như cợt, như khiêu khích, như thách thức, hai niên thiếu anh hùng sinh động, can thiệp bất bình.

Cả hai chưa biết phải phản ứng làm sao, bây giờ thì họ cảm chắc là tiếng khóc dụ dẫm họ vào lưới rập.

Lâu lắm, từ trong tiếng cười, có giọng nói phát ra:

- Để ngựa lại đó, rồi cứ đi, tha cho các người khỏi chết!

Hoàng Hổ nhận định phương hướng vừa khoa đao vừa lướt tới.

Triển Mộng Bạch vội nắm y giữ lại:

- Khoan! Đợi tại hạ với!

Chàng sợ Hoàng Hổ sơ suất, lại không muốn mất ngựa, nên tay cầm Hoàng Hổ, tay nắm cương ngựa đồng thời vận lực chuyển khắp tứ chi, rồi cùng tiến về phía có tiếng nói.

Đối phương lại cười hắc hắc, vừa cười vừa nói:

- Đi đâu đó! Muốn chết phải không? Muốn thì cứ đi tới. Tốt lắm! Lại đây!.... Lại đây!

Bỗng, Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch cảm thấy đôi chân nhũn lại, chừng như bước vào khoảng không.

Rồi cả hai rơi xuống hầm.

Đối phương bật cười lớn:

- Rơi hầm rồi!.... Rơi hầm rồi!....

Hoàng Hổ hét vang dội, mắng oang oang:

- Bọn tiểu tử kia! Phương pháp của các người hèn hạ quá, ấu trĩ quá, các người cho rằng làm vậy là hảm hại được Triền đại ca của ta sao!

Triền Mộng Bạch thờ dài, thầm nghĩ:

- Đành rằng là một phương pháp ấu trĩ, song trong lúc không đề phòng, còn ai lại chẳng mắc mưu?

Chàng nghe bên trên có tiếng chân người, rồi vó ngựa tiếp theo. Chàng vừa kinh hãi vừa giận, song giận cũng chẳng ích lợi gì, tốt hơn là nên trấn định tâm thần để tìm phương thoát nạn.

Bên trên miệng hầm có người cười hắc hắc:

- Đúng là các người tự tìm cái chết! Có chết đi, các người cũng không oán trách anh em ta được!

Tiếng nói vừa buông dứt, một khối đá lớn rơi xuống! Đã nung nóng, gặp nước, bốc kêu xèo xèo. Nước sùi lên, nhưng những nắm vú trắng.

Triền Mộng Bạch thờ dài:

- Luyện đầm là chốn nguy hiểm, mà cũng không làm chết ta. Không ngờ một cái hầm tầm thường do người tạo ra là mồ chôn sống ta như thế này!

Chàng cao giọng hỏi:

- Các bằng hữu là ai?

Thay vì bên trên đối phương đáp lời, thì nhiều tiếng vút vút phát ra, chẳng rõ do đâu.

Những tiếng vút vút đó vang vọng xuống hầm làm chói màng tai chàng.

Rồi bốn tiếng rú thẳm vang đi, dội vách núi, rền khắp rừng.

Sau đó, không gian trở lại trầm tịch như cảnh chết.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 34

Thập phần nguy hiểm

Triền Mộng Bạch chấn động tinh thần, rút thanh thiết kiếm thủ sẵn nơi tay cố vận dụng chân khí, tung mình lên không.

Nhờ nương thanh kiếm, nháy mắt Triền Mộng Bạch đã vọt khỏi miệng hầm.

Nhìn quanh, chàng nhận ra sương mờ giăng mắc như cũ, nhưng

không có một bóng người, nhưng lại có bốn cái tử thi.
Bốn xác chết liền vào nhau, lưng người này cựa vào bụng người kia, tất cả đều bị ghim vào một cội cây, dựng đứng lên, mặt hướng ra ngoài. Tất cả đều bị trúng tên suốt ngực.
Chàng sững sờ nhìn các xác chết, xuất thần.
Bỗng từ nơi nào đó trong rừng, có tiếng cười vang:
- Người đã lên khỏi hầm rồi đó phải không? Thế thì hay quá. Thật ra, ta không chịu nổi cái mùi thúi ở đó! Cho nên ta do dự, chưa xuống cứu người.
Giọng nói lạnh lạnh, khí lực sung mãn, tỏ rõ công phu hàm súc rất thâm hậu!
Triển Mộng Bạch giật mình, vòng tay nghiêng mình hướng về phía phát ra câu nói, cất giọng sang sảng:
- Vị cao nhân nào, từ đâu đến đây cứu Triển Mộng Bạch thoát nạn, xin ra mặt cho tại hạ bái kiến!
Người trong rừng trầm lặng một lúc.
Sau cùng hần thét:
- Thế ra, người là Triển Mộng Bạch!
Triển Mộng Bạch đáp:
- Phải!, Tại hạ là Triển Mộng Bạch!
Người trong rừng bỗng tiếp oang oang:
- Từ lâu lắm rồi, ta nghe nói Triển Mộng Bạch là bậc cái thể anh hùng, sao hôm nay cần ta cứu mạng?
Triển Mộng Bạch sững sờ lượt nữa!
Triển Mộng Bạch đi từ sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, hiện tại thì chàng hoang mang vô cùng.
Người đó bật cười cuồng dại, đoạn tiếp:
- Còn nhỏ quá, mà lại có danh lớn, ta nghĩ chỉ là một hư danh thôi! Vậy ta phải giáo huấn người, nếu không thì người cứ tưởng mình là bậc cao tài, rồi tự tôn, tự đại, không xem thiên hạ ra gì!
Một phút im lặng.
Bỗng, người đó quát:
- Ta bắn đây!
Tiếng gió rít lên.
Triển Mộng Bạch phản nộ, ngưng thần nhìn ra, thấy một mũi tên lao vút tới Tuy gió rít rợn người, song tên đi không vội lắm!
Trên có, dưới có, tả có, hữu có, cùng một lúc Triển Mộng Bạch bị tấn công bốn chỗ.
Năm mòng Triển Mộng Bạch cũng không tưởng nổi trên đời có cái thuật bắn tên như vậy!

Chàng làm một lúc luôn bốn động tác:

Khoa kiếm, lách mình, vung tay, đảo bộ.

Kiểm đánh bay mũi tên bên trên, chân tả đập trúng mũi tên bên dưới, tay hất qua gạt nhằm chuôi tên bên hữu, mình lách nhẹ nhường cho mũi tên bên tả lướt ngang.

Bên trong rừng, có người buột miệng khen:

- Hay!

Người buột miệng khen, chẳng phải là người trước! Thế là bên trong đó, ít nhất cũng phải có hai người.

Người trước bật cười vang:

- Quả nhiên là một tay khá! Nghĩ vì người đã tránh được bốn mũi tên, đêm nay ta tha chết cho người! Nhưng người nên nhớ địa phương này là khu rừng mê, cứ mỗi bước đi là dẫm lên cạm bẫy, nguy hiểm vô cùng. Người cố mà thoát đi. Người đi được rồi là ngày sau chúng ta sẽ còn có dịp gặp lại nhau!

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, chứng tỏ người phát thoại vừa đi, khi câu nói dứt, là người đó đã cách xa lắm rồi.

Triển Mộng Bạch sửng sốt một chút, khi bừng tỉnh lại, chàng muốn đuổi theo, song Hoàng Hổ còn ở dưới hầm, chàng làm sao bỏ y được?

Bất buột chàng phải quay mình trở lại:

Sương mù bao phủ, rồi khói nước bốc lên do những tảng đá nung quăng xuống hầm gây sôi sục.

Chàng nhìn vào nơi nào cũng là cạm bẫy, nơi nào cũng có sát cơ chờ chực chàng!

Một lúc sau chàng trở về đến miệng hầm, cẩn thận đặt thân nghiêng mình nhìn xuống.

Qua môn lung, chàng thấy Hoàng Hổ vẫn ung dung tự đắc như lúc nào.

Từ bên dưới, y nhìn lên trông thấy Triển Mộng Bạch bật cười lớn:

- Triển đại ca đó à? Tiểu đệ Ở đây chờ đã lâu! Đại ca cứu gấp tiểu đệ!

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Tại hạ cứ tưởng Hoàng huynh đang sợ hãi cuống cuồng không ngờ lại an tường như người đứng tại bờ rào mà chờ bằng hữu! Hoàng huynh vô sự, chứ tại hạ thì vừa trải qua trăm ngàn nguy hiểm đó!

Hoàng Hổ lại cười ha hả:

- Triển đại ca sợ cái gì chứ? Lão thiên khi nào lại để cho Triển Mộng Bạch chết cách vô lý như vậy đâu?

Triển Mộng Bạch vừa buồn cười, vừa cảm khái, không nói gì nữa,

bước về bốn xác chết, mở đường giây lưng, nối lại thành một sợi dài, rồi trở lại hầm thông giây xuống.

Hoàng Hổ nắm đầu dây phăng lần lên.

Ra khỏi hầm rồi, y uốn lưng, vặn mình xương kêu rắc rắc thốt:

- Ở dưới đó, tiểu đệ không sợ gì cả, có điều bực bội ngọt ngọt khó chịu quá chừng! Khó chịu đến muốn chết vậy đó, Triển đại ca!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Nhưng Hoàng huynh có khẩn trương chăng?

Hoàng Hổ cười vang:

- Tại sao phải khẩn trương? Từ bao giờ đến bây giờ, tiểu đệ không hề biết khẩn trương là gì. Bất cứ trong trường hợp nào, đại ca thử nghĩ, nếu trời muốn đoan mạng chúng ta, thì khẩn trương mà sống được sao?

Triển Mộng Bạch nói mau:

- Chúng ta hãy đi nhanh!

Để phát tiết bớt dũng khí vừa bốc lên, chàng vung kiếm, chặt ngang qua một thân cây gần đó!

Một tiếng soạt vang lên, thân cây khá to đứt đoạn, tảng đổ xuống kêu một tiếng ầm.

Tảng cây rơi xuống, Triển Mộng Bạch nhảy lên đứng trên đầu chồi cây, ngẩng mặt lên không bật cười ha hả:

- Tại hạ không tin chúng mai phục cả trên những chồi cây như thế này!....

Hoàng Hổ sáng mắt lên:

- Đại ca định dọn một đường, chồi xuyên rừng, chúng ta sẽ chạy trên những chồi cây tìm địch?

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đúng vậy! Chúng ta cứ phạt bằng những thân cây trong khu rừng ma này, tạo một lối đi!

Triển Mộng Bạch vung kiếm.

Kiếm chớp lên, tảng cây đổ, Triển Mộng Bạch nhảy sang qua.

Trong thoáng mắt chàng đã hạ chín thân cây, tiếng động vang ầm ầm, nhưng địch không hề xuất hiện!

Bỗng, Hoàng Hổ hét lên một tiếng.

Theo tiếng hét của y, một tràng cười ngạo nghễ vọng lại, một giọng nói nối liền:

- Anh em ta còn ở đây chờ các người nạp mạng, bỏ đi thế nào được?

Triển Mộng Bạch quát to, đồng thời lao mình về phía đó!

Thiết kiếm chớp, tảng cây đổ, tràng cười phát xuất từ nơi tảng cây,

song người như bóng ma, biến mất.

Biến mất nơi tàng cây đó, để chuyển sang tàng cây khác, đối phương lại bật cười vang:

- Khu rừng chiếm một diện tích đội mười dặm tròn, người chém ngã hết số cây, ta phục người vậy!

Hoàng Hổ mắng:

- Bọn hèn nhát, co đầu rút cổ lủi như chuột, chỉ được cái nói khoác thôi! Có tài thì cứ ra mặt xem nào!

Đối phương cười lạnh:

- Ra mặt làm gì? Anh em ta đâu có thì giờ làm cái việc phí công vô ích? Tự nhiên rồi các người cũng chết!

Triển Mộng Bạch hoang mang, chẳng rõ địch mai phục bao nhiêu người!

Hoàng Hổ mắng oang oang một lúc hạ thấp giọng:

- Triển đại ca biết trận pháp kỳ môn bát quái chăng? Tiểu đệ thấy khu rừng này huyền bí quá!

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

Rồi chàng bật cười lớn, đáp:

- Cái thứ huyền huyền ảo ảo đó, phàm là người chân chính, ai học làm gì? Người chân chính không bao giờ bày trò lừa dối, dụ dẫn ai cả!

Chàng vung kiếm tiếp tục chặt cây, tiến tới.

Từng cây, từng cây đứt đoạn, tàng đổ ầm ầm, lá cành rơi xào xạt.

Vung kiếm một lúc, chàng ngừng tay nghỉ.

Vừa lúc đó, có tiếng ngựa hí vang lên.

Cả hai giật mình, cấp tốc chặt cây dọn lối tiến về phía đó.

Một con ngựa rơi hầm, chính là con ngựa của Triển Mộng Bạch.

Thoáng nhìn qua, Triển Mộng Bạch thấy con ngựa không thương tổn gì cả, nhưng chiếc yên vàng do Phú Trọng Bình tặng thì không còn.

Hoàng Hổ kém nhãn lực hơn, chỉ thấy mập mờ, hỏi:

- Con ngựa trong hầm đó ...

Triển Mộng Bạch đáp chận:

- Ngựa của tại hạ!

Hoàng Hổ hừ một tiếng:

- Sao chúng không cướp đi, lại để cho nó rơi xuống đó?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Ngựa còn đó, mà yên lạc mất rồi!

- Vậy là chúng nhắm vào yên ngựa, chứ không phải ngựa! Không lẽ chúng ta làm? Có lý nào chúng là một bọn cướp tầm thường?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Dù không tin như vậy, cũng phải tin!
- Vậy ta đem ngựa lên khỏi hầm mau!
- Dĩ nhiên.

Triển Mộng Bạch xuống hầm.

Ngựa mừng người, người vỗ về ngựa, rồi nắm hai chân sau của ngựa tung lên.

Ngựa là thần mã, nường đà lao vút lên, đáp xuống miệng hầm.

Hoàng Hổ cười ha hả:

- Cũng may tiểu đệ cứ giữ đường giây vừa rồi, không ngờ nó còn có chỗ dừng!

Y quăng một đầu giây xuống, Triển Mộng Bạch chụp giây đu mình lên ngay.

Hoàng Hổ vỗ bờm ngựa, thốt:

- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Đưa bọn ta đi nhé!

Ngựa hí vang, gật đầu rồi bước đi.

Hoàng Hổ lắc đầu:

- Vật mà thông linh như vậy, thật là hy hữu! Chả trách có kẻ liều chết toan chiếm đoạt.

Ngựa trước người sau, đi độ một quãng đường không dài lắm.

Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ bỗng thấy hai yên ngựa vất bụi cỏ, đúng là hai chiếc yên ngựa của họ.

Cả hai lấy làm lạ, cùng nhìn nhau, cùng thốt:

- Không đoạt ngựa, không cướp vàng, thế bọn này muốn gì?

Họ càng đi tới, càng nhận thấy sương mù giăng mắt, dày hơn. Thật ra, dù cho không có mai phục, họ cũng khó tìm được lối đi, và chắc chắn là họ phải lạc lõng trong khu rừng này ít lắm cũng đến sáng ngày.

Họ cứ đi, một lúc sau bỗng họ nghe tiếng vũ khí chạm nhau chan chát, tiếm chạm càng lúc càng nghe gần, trong khi đó, con ngựa lại hí vang.

Con ngựa chậm chân lại, rồi dừng luôn.

Triển Mộng Bạch hoành kiếm, trong cái thế sẵn sàng nghinh chiến, đoạn đảo mắt nhìn quanh.

Qua màn sương dày, chàng thấy có bọn người đang ác đấu với nhau.

Trong số có hai người vận y phục chệt, mà một hì sử dụng song đao, ánh đao chớp nhanh, chứng tỏ người đó có bản lĩnh khá cao.

Còn người kia xử dụng Hồ Đầu Song Câu, thân pháp và thủ pháp trên hẳn người kia một bậc.

Dù vậy, cả hai không chiếm được ưu thế.

Đối chiến với họ, là năm đại hán vận y phục lam lũ, trong năm người

thì chỉ có hai cầm vũ khí, còn ba thì tay không!

Luận về vũ công, thì năm người đó chưa phải là đối thủ của hai người kia, song hai người này không thủ thắng nổi.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao đánh nhau, và kẻ thắng lại bối rối, còn kẻ đáng bại lại chiếm thượng phong?

Không lâu lắm, từ nơi ven khoảng đất trống đó, có tiếng nói rất yếu ớt vọng ra:

- Số bốn, Hoàn Triển Thủ Vân ... Số hai, Thu Thủy Trường Thiên ... Số năm, Bình Sa Lạc Nhạn ...

Câu nói vang lên, qua mỗi một đoạn là bọn đại hán lam lũ phái xuất chiêu thức đó.

Hai người xử dụng đao và câu, lại lùi một bước.

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ!

Thì ra, năm đại hán lam lũ kém tài, song nhờ sự chỉ điểm của ai đó, nên luôn chiếm ưu thế.

Triển Mộng Bạch tự hỏi, bậc cao nhân đó là ai? đã là cao nhân, sao giọng nói quá yếu ớt?

Lúc đó, Hoàng Hổ đã phát hiện rõ bóng người, y vụt cao giọng gọi:

- Có phải Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc đó chăng?

Thì ra, Triển Mộng Bạch chỉ quan sát võ công, còn Hoàng Hổ quan sát người, nên y phát hiện ra người trước hơn Triển Mộng Bạch.

Nghe gọi, hai người xử đao và câu phẫn khởi tinh thần, cùng đáp to:

- Phải!

Họ hỏi lại:

- Triển đại hiệp và Hoàng đại ca đến đó phải chăng?

Đúng là người nhà rồi, Hoàng Hổ hét vang:

- Hai vị đừng sợ! Tại hạ vào trợ lực đây!

Nhưng, Triển Mộng Bạch nhanh hơn đã vào cuộc trước Hoàng Hổ.

Nhát kiếm đó được phát xuất với công lực sung mãn, dĩ nhiên cực kỳ mãnh liệt. Thân kiếm chưa ra, kiếm phong đã vút trước rồi, kiếm phong hất một đại hán lộn nhào.

Bốn đại hán kia hoảng quá bỏ cuộc phóng chân chạy chết.

Triển Mộng Bạch đâu màng đến bọn vô dụng đó! Chàng chỉ chú tâm đến vị cao nhân ngồi trong bóng tối kia, chỉ điểm từng chiêu thức cho bọn thuộc hạ.

Chàng quay đầu nhìn về phía đó, thấy bên trong xa xa, nơi ven khoảng đất trống có ngôi nhà cỏ thô sơ.

Bên cạnh, một đống lửa bốc cao ngọn có hai đại hán, cũng mặt y phục lam lũ đang cầm đao hì hục xẻ con ngựa của Hoàng Hổ.

Trước ngôi nhà giữa, dưới lửa, một lão nhân đang ngồi trên chiếc

ghế to, cặp mắt sáng chớp.

Bắt gặp ánh mắt đó, Triển Mộng Bạch là người gan lỳ, cũng phải run người, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chàng không dám nhìn lão lâu hơn, hạ ánh mắt xuống đất.

Lão nhân trái lại, chăm chú nhìn chàng.

Bốn đại hán thoát chạy, lúc đó đã về đến đứng sau lưng lão nhân.

Y phục cũ, tất cả các đại hán rách rưới quá, thân vóc lại gầy, mặt tiều tụy biểu hiện rõ rệt sự thiếu ăn, thiếu uống cùng cực.

Họ là những người sắp chết vì đói!

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi lão nhân có võ công cao siêu đến mức độ đó, lại làm cái nghề không vốn, mà để cho mọn hạ đói quá như vậy!

Chàng nhận ra, tia mắt của lão thay màu liên tiếp, thoát đầu xám nhạt, rồi tím, cuối cùng đỏ như hồ phách.

Đang lúc chàng hoang mang, lão nhân cất tiếng, rõ ràng, lạnh lùng, khàn khàn:

- Thiếu niên ơi! Người kỳ quái phải không?

Lão không chỉ ro ai là đối tượng, song Triển Mộng Bạch biết là lão hướng về chàng.

Lão tiếp:

- Người cảm thấy lại nơi đôi mắt, mà đồng bạn của người trái lại không việc gì, phải vậy không? Chỉ vì hấn kém người có thể thôi!

Lão tiếp:

- Trước con mắt ta, người biểu lộ sát khí và bá khí rất mạnh. Nếu người đè nén được cái độ quật cường xuống thấp hơn, thì người sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ!

Triển Mộng Bạch không hiểu gì cả.

Bàn tay cầm thanh thiết kiếm, bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Bỗng, lão thở dài:

- Rất tiếc, một con người tài ba như người, đêm nay lại lâm vào vòng tử vong! Không còn cách nào sống sót mà ly khai nơi này!

Hoàng Hổ vụt hét:

- Ai dám quả quyết là Triển Mộng Bạch không có cách sống sót ly khai nơi này!

Lão nhân hỏi:

- Ai là Triển Mộng Bạch?

Hoàng Hổ đưa tay chỉ:

- Triển Mộng Bạch đó! Trong thiên hạ ngày nay còn ai không biết Triển Mộng Bạch là bậc cái thể anh hùng? Ai thắng nổi y mà cho rằng y không có cách thoát đi?

Luôn luôn, y tin và phục Triển Mộng Bạch, y không hề biết sợ khi có chàng bên cạnh, mà y cũng không cần lo ngại mảy may về chàng. Lão nhân nhìn bàn tay Triển Mộng Bạch, hay đúng hơn, lão nhìn vật trong tay chàng, ánh mắt của lão vẫn kỳ dị như trước.

Lây lắt lão rung rung giọng thốt:

- Có rồi! Được một rồi!

Hoàng Hổ hét:

- Có gì? Người có nghe ta nói gì chẳng?

Lão nhân thở dài:

- Chẳng có chi ... Chẳng có chi! ...

Hoàng Hổ trố mắt, thầm nghĩ:

- Lão già này điên? Sao lão ăn nói mơ hồ thế? Ta không hiểu gì cả! Y không hiểu, song Triển Mộng Bạch hiểu. Lời nói của lão nhân bao hàm một ý nghĩa rất sâu xa, liên quan đến võ học. Chừng như lão đang hồi ức một đoạn cổ sự nào ...

Bỗng, có tiếng nữ nhân vang lên, từ xa xa vọng lại, ai oán nào nùng:

- Chết rồi! Chết hết rồi! ...

Kế tiếp, một bóng đen từ trên không đáp xuống, bóng đen vượt ngan qua đầu Triển Mộng Bạch, đáp đúng xuống bàn tay của lão nhân.

Thì ra, chính là một con anh vũ, nhại âm thanh nữ nhân!

Triển Mộng Bạch sững sờ đến ngây người.

Hoàng Hổ lại hét:

- Chung quý cũng tại con vật quái ác này! Thảo nào bọn ta tìm mãi khắp khu rừng, vẫn không thấy một bóng người! Nó dụ dẫn chúng ta với tiếng khóc than! Nó nhại tiếng nữ nhân rất giống!

Lão nhân gật đầu:

- Người đoán đúng đó!

Hoàng Hổ lại nói:

- Thế là người dụ bọn ta vào đây! Hừ! Cường đạo mà nghèo xơ nghèo xác như các người chẳng qua các người ngu quá nên ra thân thể đó! Đã ngu thì còn làm cái nghề cướp đoạt này mà làm gì?

Y quay mình, chỉ tay sang Triển Mộng Bạch, tiếp luôn:

- Cường đạo mà trêu vào Triển đại ca của ta thì cầm như tổ hại rồi đó! Các người hết thời rồi!

Lão nhân bỗng nhếch một nụ cười, vừa tàn khốc vừa thâm hiểm:

- Lão phu dụ các người vào đây, là để bắt ngựa các người lấy thịt mà ăn!

Hoàng Hổ nạt:

- Người nói cái gì! ...

Lão nhân lại cười thâm, tiếp:

- Hơn mười mấy năm qua, lão phu vận dụng trí não, mưu cầu vật thực, song quanh năm suốt tháng, vẫn đói như thường!

Hoàng Hổ sửng sốt:

- Lão trượng nói sao, tại hạ không hiểu được rõ!

Lão nhân tiếp:

- Dù sao thì các ngươi cũng không thoát ly nơi này được. Thông thả rồi các ngươi sẽ hiểu!

Hoàng Hổ hàm hừ:

- Ai cho rằng bọn tại hạ không ly khai khu rừng quái đản này chứ?

Lão nhân điềm nhiên:

- Hiện tại, các ngươi trở ra, trong khoảnh khắc sẽ có sát thủ truy hồn đoạt mạng theo hạ sát ngươi! Cho các ngươi biết!

Hoàng Hổ bật cười cuồng dại:

- Cơm còn không có đủ ăn no hàng ngày, lại nói lớn lối. Tự nuôi mình còn không xong, làm gì nuôi nổi sát thủ để giết người?

Lão nhân lắc đầu:

- Không phải lão phu đâu! Có người khác làm việc đó!

Hoàng Hổ quát:

- Ai?

Từ ánh mắt của lão nhân bỗng ngời ra niềm oán độc phi thường.

- Người đó chính là người quản thúc lão phu tại đây suốt mười mấy năm rồi!

Hoàng Hổ lại quát:

- Thế tại sao vào đây lâu rồi, bọn tại hạ không gặp? Thế tại sao bọn tại hạ chưa bị hại?

Lão nhân đáp:

- Đừng vào đến đây, vào cái khoảng đất trống này, là khỏi chết! Vào đây rồi, cầm như vào đất cấm, không phương sống sót mà thoát đi!

Chính người đó lập cái quy củ như vậy hơn mười năm qua! Trước đây, các người chưa vào, nên không việc gì. Bây giờ thì khác!

Hoàng Hổ nổi giận:

- Quy củ gì kỳ lạ thế! Tại hạ không tin!

Lão nhân cười thành tiếng, tiếng cười nghe thâm hơn, truyền cảm giác rờn rợn vào người đối diện, rồi lão tiếp nói, vẫn với giọng từ từ:

- Người có thấy những người quanh lão phu đây chẳng? Chúng hiện tại là quạ quỷ, một bầy quạ quỷ, mà nơi đây là ngục a tỳ. Trước kia, chúng đến đây, cũng tráng kiện, cũng oai hùng như các người, chúng là rồng, là cọp trên đời! Bây giờ thì như vậy đó!

Lão chỉ một người đang xé thịt ngựa, ánh mắt người đó dán vào

mảnh thịt, biểu hiện sự thèm khấc lạ lùng.

Lão tiếp:

- Người biết người ấy là ai chẳng? Một kiếm khách lấy lưng hai mươi năm về trước tên là Lý Tùng Phong!

Lão chỉ luôn người bên cạnh Lý Tùng Phong, tiếp:

- Triệu Minh Đăng, ngoại hiệu Điểm Thương Khách đó!

Hoàng Hổ rợn người.

Lão nhân lại tiếp:

- Lúc mới đến đây, họ cũng như các người, không tin cái hiệu lực của quy điều quái dị đó.

Và bây giờ họ nhận mạng rồi! Họ nhận mạng hơn mười năm rồi! Họ là những bậc cao minh vận dụng cả tài lẫn trí tìm lối thoát, song họ phải đầu hàng!

Lão kết luận:

- Từ lâu lắm rồi, không một người nào vào đến đây mà lại thoát đi được! Lão phu chỉ nói là đi được xa mười bước thôi, chứ chẳng đợi gì phải đến ven rừng!

Hoàng Hổ không còn hùng hổ nữa! Chừng như thần sắc của y biến đổi.

Lão nhân thêm:

- Cho nên họ chịu đó, chờ ngày may mắn cái quy điều kia được huỷ bỏ, hơn là liều thoát ly và bị chết thảm, oan mạng! Ai ai cũng muốn sống cả, khi chưa bắt buộc phải chết, thì cố bám víu cái sống được ngày nào, hay ngày đó! Và họ an phận ở đây!

Lão thở dài:

- Rồi các người cũng thế thôi! Nếu các người không muốn chết gấp!

Hoàng Hổ trấn định tinh thần, cao giọng hỏi:

- Người bên ngoài rừng, có phải là quỷ chẳng?

Lão nhân đáp:

- Không phải quỷ! Song không khác quỷ bao nhiêu!

Hoàng Hổ hừ một tiếng:

- Nếu là người, thì Triển đại ca thừa sức đánh ngã.

Lão nhân cười than:

- Trong thiên hạ ngày nay, trừ lão phu ta, chẳng còn ai là đối thủ của hai người đó!

Nhưng lão phu lại không thể cử động ...

- Thế lão trượng là ai?

- Cỡ người như người, làm sao biết được lão phu mà hỏi!

Hoàng Hổ nổi giận:

- Vị tất!

Y quay mình chụp tay Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc vừa gật, vừa hỏi:

- Hai vị có nhận lão ấy chẳng?

Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc đắm ướt mồ hôi lạnh, nghe Hoàng Hổ hỏi, vội lắc đầu:

Hoàng Hổ chợt nhớ đến Triền Mộng Bạch. Từ lúc đầu, chàng không nói năng gì cả, y vụt quay mình lại, hỏi:

- Triền huynh có nhận ra lão ma quái đó là ai chẳng?

Nhưng Triền Mộng Bạch đang nhìn sững lão nhân, nhìn đến xuất thần, không nghe Hoàng Hổ hỏi.

Hoàng Hổ lấy làm lạ, gọi to hơn:

- Triền huynh! ...

Triền Mộng Bạch đến đó mới bừng tỉnh.

Chàng chỉ tay của lão nhân, bảo:

- Hoàng huynh có biết lão tiên bối đó là ai không?

Hoàng Hổ lắc đầu.

Triền Mộng Bạch xoay lại Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc:

- Còn hai vị?

Cả hai cùng lắc đầu.

Triền Mộng Bạch kêu lên:

- Không ngờ một bậc kỳ hiệp quán thế, lại là người vô danh! Bây giờ tại mới tỉnh là chuyện đó thật!

Lão nhân càng khích động mạnh:

- Người nhận ra lão phu?

Triền Mộng Bạch từ từ thốt:

- Bấy mươi năm trước, trong võ lâm có một bậc kỳ hiệp chẳng những có kỳ tà mà lại có luôn kỳ trí ... Chỉ vì vị đại hiệp không hề dùng mặt thật mà tiếp xúc với đời. Người có đến trăm ngàn hoá thân. Không ai rõ đúng số hoá thân của người, song cứ mỗi lần xử dụng một hoá thân là mỗi lần gây chấn động giang hồ. Bây giờ, trông tận mắt vị đại kỳ hiệp đó, tại hạ phải khiếp hãi, bàng hoàng ...

Lão nhân vụt chặn lời:

- Lão phu nhận thấy vừa rồi, người có vẻ kinh hãi, song cũng lộ niềm thất vọng, thế là nghĩa làm sao?

Triền Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ nghe nói, vô luận là ai, gặp vị đại kỳ hiệp đó, nếu không nhận ra, chỉ có thể hỏi một việc. Nhưng nếu nhận ra rồi, thì lập tức có tai hoạ, đừng mong hỏi han gì cả! Tại hạ có một vấn đề nan giải, song khổ thay lại nhận ra người, thì còn mong gì hỏi được? hơn nữa, tai hoạ. lại lâm thân! Do đó mà thất vọng!

Lão nhân khích động vô cùng.
Không ai rõ, lão kinh dị hay hân hoan!
Lâu lắm, lão mới hỏi:
- Ai cho người biết những điều đó?
Triển Mộng Bạch đáp nhanh:
- Đế Vương Cốc Chủ!
Lão nhân biến sắc:
- Đế Vương Cốc Chủ! ... Đế Vương Cốc Chủ!....
Bỗng, lão trầm giọng bảo:
- Lấy kiếm cầm tay!
Triển Mộng Bạch do dự một chút, rồi cũng phải lấy thanh thiết kiếm
thủ sẵn.
Lão nhân tiếp:
- Dùng tận lực với thanh kiếm đó, phát chiêu Phượng Hoàng Đơn
Triển Sơn! Một chiêu thôi!
Dưới ánh mắt của lão nhân, chàng như mất đi phần nào tự chủ,
không thể không vâng lời.
Đảo bộ, xoay mình, chàng vung kiếm liên.
Phát chiêu, thu chiêu, nhanh không tưởng nổi!
Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc thán kinh sợ.
Hoàng Hổ bật cười sang sảng:
- Thấy chưa! Bằng một nhát kiếm đó, một nhát thôi, liệu có ai ngăn
nổi Triển đại ca thoát ly nơi này?
Tràng cười của y vang lên, hoà lẫn với gió kiếm ngân vang.
Tràng cười dứt, gió kiếm dứt luôn.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 35

Quay Về Ngày Cũ

Sắc diện lão nhân bình tĩnh trở lại dần dần.
Lão từ từ thốt:
- Đúng là kiếm pháp tuyệt diệu của Đế Vương Cốc Chủ!
Lão tiếp:
- Song cốc chủ có ngờ đâu, cái người có thể làm được những điều
không thể làm đó, lại không còn phương cách tự cứu, chứ đừng nói
là tiếp trợ ai khác.

Triển Mộng Bạch trầm giọng hỏi:

- Chẳng hay người nào gây ra thảm cảnh cho tiên bối? Với tài cao, trí cao, sao tiên bối không tự giải cứu? Tại hạ vô cùng kỳ quái!

Lão nhân trầm mặt, đáp:

- Người hãm hại lão chính là đồ đệ của lão phu!

Triển Mộng Bạch sửng sốt, nhìn lão trân trối, không nói được tiếng nào.

Lão nhân cười thảm:

- Cái điều hối hận lớn nhất trong đời của lão phu là thu nhận hai tên đệ tử! Lão phu đem tất cả sở học truyền thọ cho chúng!

Ba mươi chín năm trước đây, luận về võ công, nếu hai chúng nó cùng liên thủ với nhau, thì trong thiên hạ không ai địch lại. Đến cả Thiên Chùy lão nhân cũng chưa là đối thủ của chúng!

Triển Mộng Bạch buột miệng kêu lên:

- Cả Lam Đại tiên sinh cũng không thủ thắng nổi trước họ?

Lão nhân gật đầu:

- Năm đó, chương môn nhân phái Hoa Sơn, là Bách Hoa Tiên Tử, triệu tập đại hội Hoa Triều. Năm đó, lại náo nhiệt hơn các kỳ đại hội trước. Bởi Bách Hoa Tiên Tử có ý định tuyển bảy vị danh tài cao tuyệt trong toàn thể võ lâm. Trong số những người không tham dự có Lam Thiên Chùy tại Ngạo Tiên Cung, có Tiêu Vương Tôn tại Đế Vương Cốc ...

Triển Mộng Bạch hứng thú:

- Tiên bối có đến dự chăng?

Lão nhân gật đầu:

- Có! Lão phu đến dự vì muốn thấy hai tên đệ tử đoạt giải đó.

Đại hội khai diễn, Bách Hoa Tiên Tử nhận thức ra, cũng đã tính sai một thế cờ.

Bởi chương môn bảy đại môn phái trong một đêm, đều bị những kẻ vô danh đánh bại!

Đến lúc đó, người ta mới biết đến Ngô Thát Thương Dương Phi, Tần Vô Triệu, Đỗ Vân Thiên, Cung Cẩm Bật, Mã Ngọc Thiên, và Phong Nhập Tunnel.

Bảy người đó có võ công bí truyền, người sở trường vũ khí, người giỏi quyền chương, có người lại chuyên luyện ám khí. Nghệ thuật của mỗi người đều đạt đến mức siêu việt cả.

Nhưng chính cái việc sắp hạng bảy người đó mới rắc rối! Cả bảy người đều là niên thiếu anh hùng, huyết khí phương cương, tâm cao, ý ngạo, chẳng ai chịu nhường ai, và ai ai cũng muốn mình được sắp hạng trên hết!

Thành ra, họ phải giao đấu với nhau! Họ đánh nhau suốt ba ngày, vùng Hoa Sơn bốc mờ sát khí, cao tận chín tầng mây! Hoàng Hổ và bọn Long Hạo Nhân nghe kể chuyện thích thú vô cùng, cơ hồ quên cả hiện cảnh của họ.

Triển Mộng Bạch lại hỏi:

- Sau đó, ai thắng ai bại?

Lão nhân tiếp:

- Bọn Dương Phi, Ngô Thất sáu người đều nan phân cao thấp chỉ có Phong Nhập Tùng là nổi bậc hơn hết. Hắn áp đảo sáu người kia chiếm ngôi vị đệ nhất. Phong Nhập Tùng là đồ đệ của lão phu!

Hoàng Hổ sững sờ một chút, bỗng cao giọng kêu lên:

- Phi lý! Phi lý!

Lão nhân hừ một tiếng:

- Cái gì phi lý?

Hoàng Hổ hỏi:

- Phong Nhập Tùng chỉ là một người, sao tiền bối nói là hai đồ đệ?

Lão nhân thở dài:

- Trên giang hồ ai ai cũng tưởng như người! Nhưng thiên hạ có biết đâu, chúng là huynh muội song sinh, huynh trưởng là Phong Nhập Tùng, vô địch về quyền kiếm, tiểu muội là Phong Tán Hoa luyện thành Tứ Huyền Thần Cung, bên giây cũng là bốn mũi tên, vô địch về cung tiễn trên giang hồ. Trong kỳ đại hội, hai anh em một hiện một ẩn, thay phiên nhau mà động thủ, nhờ đó mà thủ thắng trước quần hùng. Chúng giống nhau như hai giọt nước, nữ lại mặc nam trang nên không ai nhận ra được!

Hoàng Hổ à lên một tiếng, nhưng lại lắc đầu, thốt:

- Thắng như vậy có vinh hạnh gì? Sao gọi là vô địch được?

Lão nhân điềm nhiên:

- Đành là thắng thì không vinh, song võ công của chúng thì quả thật là vô địch!

Hoàng Hổ hừ một tiếng, không nói gì, nhưng không phục!

Lão nhân thở dài, tiếp:

- Lão phu sống đăm bạc, đồ đệ lại thành danh, lòng cũng vui vui.

Đại hội bế mạc, quần hùng giải tán, Bách Hoa Tiên Tử hối hận, rồi tức uất, đến thổ huyết mà chết. Còn chương môn Thiếu Lâm và Võ Đang phải mất một thời gian dài mới khôi phục được thanh danh.

Phần lão phu, sau khi đại hội kết thúc, có bày tiệc rượu mừng hai đồ đệ.

Trong khi lão phu chén choáng hơi men, Phong Tán Hoa mới hỏi hai anh em chúng có thể là vô địch trong thiên hạ chưa? Lão phu đáp

rằng, dù hai anh em có liên thủ với nhau, cũng không địch lại lão phu! Phong Tán Hoa lại hỏi, làm cách nào mới thắng nổi lão phu? Câu hỏi đó vô lễ thật, song lão phu rất mến hai anh em chúng, nên chẳng trách cứ gì. Trái lại, lão phu còn vui vẻ cho chúng biết rằng, muốn thủ thắng, chúng phải có cách nào phế huỷ võ công của lão phu, đồng thời bức lão phu phát thệ nặng, không hề tìm phương pháp khôi phục võ công. Ngoài ra, chỉ còn cách cuối cùng là chờ cho lão phu chết, chúng muốn trở thành vô địch, thì phải làm như lão phu đã nói! Ngày làm lễ bái sư, chúng nó phát thệ là không hề sát hại sư phụ, dù chúng phải bội.

Mà lão phu thì có phương pháp khôi phục võ công như thường, nếu bất hạnh bị chúng phá huỷ. Muốn cho lão phu đừng khôi phục, chúng phải bức hiếp lão phu thề nặng.

Lão phu lúc say, tiếp luôn:

Nếu các người đừng thề nặng không sát hại sư phụ thì việc rất giản đơn cho các người, nếu muốn trở thành vô địch!

Ngờ đâu, Phong Tán Hoa vừa quỳ xuống, vừa cười lớn thốt:

- Đa tạ sư phụ chỉ điểm! Đồ đệ y theo phương pháp đó mà làm!

Lão phu nổi giận song vô ích, bởi anh em chúng đã bỏ thuốc mê trong rượu rồi. Lão phu thử vận chân khí, mới biết là công lực đã tán thất!

Triển Mộng Bạch phản nộ vô cùng.

Lão nhân cười thắm, tiếp:

- Chung quy, cũng tại lão phu! Rồi chúng bức lão phu phải lập thệ với chúng!

Chúng đem lão phu an trí tại nơi đây, chúng không cho lão phu tiếp xúc với người đời!

Lão phu ở đây được ba mươi chín năm rồi!

Triển Mộng Bạch rơi lệ, lẩm bẩm:

- Ba mươi chín năm! Gần nửa đời người!....

Lão nhân cười khổ:

- Nếu tự mình tìm vật thực, thì lão phu đã chết đói từ lâu! Dù lão phu có đào giếng lấy nước thì bất quá cũng đã khát phần nào thôi, nhưng vẫn đói như thường!....

Hoàng Hổ trở mắt:

- Thế có phải là anh em họ Phong bất thời mang vật thực đến cho tiền bối chăng? Bởi, ngoài anh em họ, đâu còn ai khác làm cái việc đó cho tiền bối?

Lão nhân gật đầu:

- Chính Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa đưa đến! Song thỉnh

thoảng thôi, và vào những ngày đông tháng giá, chim và thú trốn lạnh trong ổ, trong hang ...

Hoàng Hổ lấy làm kỳ:

- Tại sao họ còn giúp tiền bồi cảm hơi?

Lão nhân thở ra:

- Sau khi hạ thủ đoạn rồi, Phong Tán Hoa có hỏi, hai anh em chúng ta trở thành vô địch chưa? Lão phu đáp là trên đời, còn có một người có võ công cao hơn lão phu một bậc!

Chúng cất vắn, lão phu không nói, lão phu hiểu rõ tâm tánh của chúng, nếu biết được có người giỏi hơn chúng, thì chẳng bao giờ chúng ngủ được yên cho, trừ khi nào chúng diệt trừ được người đó. Vì muốn biết người đó là ai, chúng còn để cho lão phu sống đấy! Chứ nếu không thì chẳng bao giờ chúng giúp lão phu cảm hơi đến bây giờ.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Quả thật có người giỏi hơn tiền bồi sao?

Lão nhân lại gật đầu:

- Đúng vậy!

Triển Mộng Bạch chớp mắt:

- Ai?

Lão nhân lắc đầu:

- Sau này rồi các người sẽ hiểu!

Lão không muốn nói, Triển Mộng Bạch không tiện bức hỏi, chàng nghĩ cảnh ngộ của lão nhân, so với những cảnh ngộ của chàng, bất giác thở dài, lòng xót xa vô cùng.

Hoàng Hổ chợt kêu lên:

- Tại hạ không tin là trên đời này có người cứu được tiền bồi!

Cứu lão nhân, là phải hạ anh em họ Phong, mà theo lời lão nói, thì họ quả có tài quán thế, như vậy chắc gì có người đó?

Lão nhân ảm đạm:

- Người cứu vẫn có, song khó tìm!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Ai?

Lão nhân nhìn Hoàng Hổ tiếp:

- Hiện tại, có một người, còn thiếu một người nữa!

Triển Mộng Bạch nhìn xuống bàn tay của Hoàng Hổ, bỗng tỉnh ngộ.

Vừa rồi, lão nhân có lẩm bẩm:

Được một rồi ... được một rồi .. Chàng buột miệng hỏi luôn:

- Có phải Hoàng Hổ đại ca đây chăng?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng vậy!

Hoàng Hồ sừng sốt:

- Tại hạ là kẻ vô dụng, làm gì có khả năng cứu tiền bối?

Lão nhân vẫn tắt:

- Người có bàn tay bảy ngón, tập luyện được cách bắn tên một lần năm mũi. Trong vòng ba tháng thôi, người có thể thuần thục môn Ngũ Huyền Thần Cung của lão phu, và môn đó là khắc tinh của Tứ Huyền Cung! Đây là một điều kiện của anh em họ Phong! Chúng buộc lão phu tìm một người bắn tên thắng chúng, có người đó rồi chúng sẽ buông tha lão phu!

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút:

- Còn người thứ hai?

Lão nhân cười khở:

- Anh em họ Phong buộc lão phu ... Với điều kiện của chúng, lão phu không mấy may hy vọng tìm được người thứ hai!

Triển Mộng Bạch nóng nảy:

- Thì tiền bối cũng cứ nói! Nói cho bọn tại hạ xem sao!

Lão nhân thở dài:

- Người đó phải hội những yếu tố do anh em họ Phong nêu ra! .. Thứ nhất phải nhận được lão phu .. Triển Mộng Bạch chận lại:

- Thì tại hạ đã nhận được tiền bối rồi đó ...

Lão nhân tiếp:

- Anh em họ Phong buộc lão phu tìm hai đồ đệ, trong đó phải có một người thắng được môn xạ tiễn của Phong Tán Hoa. Còn người thứ hai thì phải đánh bại Phong Nhập Tùng, mà người thứ hai này, phải nhận được lão phu, và bái nhận làm sư phụ! Cái khó là hẳn có thanh kiếm chém đá như chém bùn. Vì vậy phải có người đó mới được.

Triển Mộng Bạch sáng mắt lên:

- Chỉ cần bao nhiêu yếu tố đó thôi?

Lão nhân thở dài:

- Như vậy, chưa đủ khó sao?

Triển Mộng Bạch suy tư một lúc, đoạn cao giọng:

- Người đó, hiện có ở đây!

Lão nhân biến sắc:

- Ài?

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Tại hạ!

Long Hạo Nhân, Lâm Thu Cốc giật mình.

Lão nhân khích động vô cùng:

- Những điều kiện đó, người hội đủ?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Không thiếu một điều nào!

Lão nhân hỏi:

- Thế người .. không là đệ tử của Đế Vương Cốc?

Triển Mộng Bạch đáp nhanh:

- Bình sanh, tại hạ chưa từng bái nhận ai làm sư phụ! Bây giờ xin lấy tiền bồi mà nhập môn! Tiền bồi bằng lòng thu nạp chăng?

Lão nhân xúc động đến rơi lệ!

Lão ngẩn mặt lên không, lẩm bẩm:

- Hoàng thiên hữu nhãn! Không bỏ công lão phu chờ suốt mấy mươi năm dài!

Triển Mộng Bạch khoa thanh thiết kiếm một vòng, cao giọng thốt:

- Đây là một thanh kiếm chém đá như bùn, vừa rồi tại hạ dùng nó mà đón bốn mũi tên, tại hạ tin rằng với nó trong tay, tại hạ sẽ đánh bại tên nghịch đồ hung ác của tiền bối!

Bây giờ, chàng tin chắc bốn mũi tên kia hẳn là do Phong Tán Hoa phát ra!

Những hán tử sau lưng lão nhân cùng reo hò vang dội. Có người cảm kích quá, sụp mình xuống đất, lạy trời, tạ ơn đưa cứu tinh đến.

Lão nhân rung giọng:

- Triển Mộng Bạch!.... Người bằng lòng bái nhận lão phu làm sư phụ?

Triển Mộng Bạch thay ví đáp, quỳ xuống ngay!

Bọn hán tử lam lũ lại reo hò lượt nữa.

Hoàng Hổ cũng quỳ lạy lão nhân, rồi cười lớn:

- Làm đệ tử của tiền bối, lại được kể luôn là sư đệ của Triển Mộng Bạch, Hoàng Hổ này có điểm phúc phi thường!

Lão nhân lật mảnh da thú chỉ đôi chân, chỉ đường dây bằng thép đen xỏ xuyên chân của lão, cột dính vào thân ghế bảo:

- Trước hết, hãy thực nghiệm thanh kiếm của người!

Loại thép đó, đánh thành dây rồi chẳng có đao kiếm nào chém đứt!

Triển Mộng Bạch vung tay, kiếm chộp lên.

Không một tiếng vang nhỏ, đường dây đứt liền.

Bốn mươi chín hôm sau ... Khu rừng vẫn chìm trong sương mờ như muôn thuở.

Trong vùng cấm địa, bọn người vẫn ốm, vẫn đói, song ai ai cũng rạng rỡ một niềm vui.

Một cuộc đời mới sắp sửa chào mừng họ, ai ai cũng nôn nóng đợi chờ.

Trước khi so tài với anh em họ Phong, Hoàng Hổ và Triển Mộng

Bạch phát thệ không ly khai vùng đất cấm.

Song, cái ngày ly khai sắp đến rồi, ly khai để gặp hai kẻ nghịch đồ của lão nhân, giải quyết một trường hợp dai dẳng suốt bao năm trường.

Lão nhân đã hoạt động trở lại, điều đó nhờ sự tiếp trợ của Triển Mộng Bạch, với Lục Dương thủ pháp.

Chàng dùng thủ pháp đo, bức xuất độc khí dồn ứ trong người lão nhân từ nhiều năm qua, lão khôi phục khí lực nhanh chóng trên chỗ tưởng.

Lão nhân còn phát hiện ra căn cơ của chàng rất thâm hậu, võ công cao cường, dũng khí mạnh, trí mẫn tuệ.

Hoàng Hổ cũng làm cho lão ngạc nhiên không kém, đáng lẽ phải mất đúng ba tháng học tập thì y chỉ luyện trong vòng bốn mươi chín ngày là thuần thục thủ pháp Thất Chỉ Hiệp Tiến.

Hôm đó khi thái dương vừa lên, lão nhân đã ngồi nơi chiếc ghế rồi. Ngồi một lúc, lão thốt:

- Các người có thể xuyên rừng mà ra được rồi!

Câu nói của lão vừa buông dứt, tiếng hoan hô nổi dậy vang rền.

Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch đồng quỳ xuống, lạy chào.

Lão nhân nghiêm giọng:

- Tùy thời, tùy khắc các người sẽ gặp anh em họ Phong. Cuộc chiến đấu này ác liệt không lường được, lão phu không dám quyết đoán thắng bại về bên nào.

Hoàng Hổ hăm hở:

- Vậy thì, đệ tử xin đi!

Lão nhân tiếp:

- Trong vòng vài hôm trở lại thôi, anh em họ Phong sẽ tìm các người.

Lúc đó ác chiến khai diễn, các người phải cẩn thận!

Lão khoát tay:

- Các người đi đi!

Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc muốn đi theo.

Lão nhân mỉm cười:

- Từ phút giây này, trừ lão phu, ai muốn đi ra cứ đi. Anh em họ Phong không thể phân tâm vừa đối phó với Hoàng Hổ, Triển Mộng Bạch, vừa theo dõi các người toan hãm hại.

Nhưng, bọn hán tử lam lũ tình nguyện ở lại với lão đến ngày cuối cùng, cho lão đỡ tịch mịch.

Lão nhân gật gù:

- Nếu vậy, các người cứ ở lại, còn Long và Lâm nhị vị tráng sĩ, hãy đi tìm thực vật cho lão phu!

Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc ứng tiếng đi liền.

Bên ngoài rừng, bình minh đã lên hắt rọi.

Họ đến lúc chia tay, Hoàng Hồ theo Triển Mộng Bạch, Long Hạo Nhân và Lâm Thu Cốc vầy đoàn với nhau, họ hết sức quyến luyến bởi sẵn thanh khí tương đồng, họ lại sống chung quanh nhau suốt bốn mươi chín ngày, kể ra cũng là một thời gian sum họp đáng kể cho những ai có cái duyên bèo nước tương phùng!

Tắm mình trong ánh dương quang một lúc, bỗng Triển Mộng Bạch gọi to:

- Phong Nhập Tùng! Người xuất hiện đi thôi! Người chờ đối thủ suốt ba mươi chín năm qua, hiện tại đối thủ đã đến đây, hãy ra mặt đối thoại!

Âm thanh vang lên, dội núi vọng lại lòng mãi trong không gian vang rền ...

Nhưng, ngoài tiếng dội ra, chẳng có một lời đáp lại.

Khiêu chiến Phong Nhập Tùng, nhân vật khô thủ của nhóm Thất đại danh nhân?

Cái tin đó truyền đi nhanh chóng khắp sông hồ, làm chấn động võ lâm!

Một cái tin khủng khiếp, nhưng gọi manh tính hiếu kỳ của anh hùng hào kiệt bốn phương.

Trên giang hồ, người ta sợ Tình Nhân Tiễn, ai ai cũng muốn thu hình, nép bóng, bắt đi lại đó đây tránh tai họa. Mãi rồi hầu như thiên hạ quên mất cái sinh hoạt phiêu bồng của kẻ hành hiệp, suốt đời phụng sự chánh nghĩa, đạo lý.

Bỗng, cái tin đó đến với họ, làm cho bừng dậy ý chí dọc ngang mà bấy lâu nay họ chôn chặt.

Sợ Tứ Huyền Cung lại đến khu rừng, sát hại lão nhân và các đại hán, Triển Mộng Bạch tuyên ngôn khắp nơi, chính chàng là kẻ khiêu chiến, anh em họ Phong nếu muốn so tài, thì cứ tìm chàng, hoặc hẹn ước với chàng, bất cứ tại địa phương nào, vào thời gian nào.

Ngồi trên mình ngựa, lạc vàng reo vang, chàng trải qua khắp mọi nẻo đường vùng đất Ngạc.

Tảo Dương, Phát Thành, Tín Dương, Kinh Hữu, Hương Dương, Nghi Xương, Huỳnh Láng nơi nào cũng có tiếng lạc vàng, và nơi nào cũng có hào kiệt đón đưa.

Song, chàng vẫn chưa tiếp nhận tin thách đấu của đệ nhất danh nhân, như chàng mong muốn.

Lợi Xuyên, một thị trấn nhỏ vùng biên cảnh đất Ngạc.

Bỗng một hôm, thị trấn này trở nên nhiệt náo phi thường.

Vào lúc hoàng hôn, người và ngựa đổ dồn về đây, như nước lũ tràn bờn, tiểu trấn như sắp vỡ ra trước biển người ùn ùn từ bốn phương kéo đến, hầu như không còn một tấc đất chen chân.

Biển người đó dĩ nhiên gồm toài hào kiệt anh hùng của năm non bốn biển, mỗi người đều có một đoạn lịch sử huy hoàng, ít nhất cũng lưu lại trong Võ Lâm một vài thành tích hiển hách.

Đêm nay sẽ có một biến cố lớn lao, một biến cố phát động do Triển Mộng Bạch???

Và quần hùng theo chân chàng đến đây, hay đúng hơn, họ hộ tống chàng vào đất Lợi Xuyên.

Có điều, cuộc hộ tống này rất rầm rầm rộ rộ, khác biệt bao nhiêu cuộc hộ tống khác!

Nhưng quần hùng lại thất vọng một phen nữa!

Họ định ninh đến Lợi Xuyên rồi, là sẽ chứng kiến một cuộc tranh hùng không tiền khoáng hậu.

Cũng như bao nhiêu lần trước biến cố không xảy ra, và đêm trôi qua vô sự.

Họ hộ tống Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đến đây, cả hai không khước từ, song đến đây rồi, cả hai lại âm thầm ra đi, không từ giả.

Khi bình minh lên, thì hai thiếu niên anh hùng vắng bóng, một mảnh giấy con được lưu lại, tỏ sự tri âm.

Trong khi quần hùng tuyệt vọng, lần lượt phân tán ly khai Lợi Xuyên, thì Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch đến Thạch trụ.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Vào khách sạn nghỉ ngơi, hay kiêm trình mà tiến?

Hoàng Hổ đáp gọn:

- Đi luôn!

Y thở dài tiếp:

- Vào Xuyên Mãnh, là lòng tiểu đệ nao nao, luôn nhớ đến anh em họ Hạ!

Triển Mộng Bạch nghe nhói nơi lòng, không đáp.

Hoàng Hổ nghiến răng:

- Tìm được anh em họ Hạ thì tốt, không tìm được là cầm như họ bị hại rồi, và cái mối thù đó nhất định phải trả! Chúng ta sẽ tìm kẻ thù.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đi sâu vào Tứ Xuyên, mình có hy vọng tìm ra kẻ thù lắm đó, Hoàng huynh!

Đúng lúc đó, hai con ngựa xuất hiện trên đường, trước mặt họ cách khá xa.

Kỵ sĩ rong ngựa ngược chiều, ngựa sỏi nhanh, chỉ trong phút giây là

song phương sẽ gặp nhau.

Kỵ sĩ vận y phục gọn, mang trường đao nơ hồng, đội mũ cỏ, gương mặt lộ vẻ phong trần.

Hoàng Hổ dựng đôi mày, tợ hồ muốn phát tác.

Triển Mộng Bạch ngăn lại.

Hai kỵ sĩ đến nơi rồi, một cánh tả, một cánh hữu, lướt ngang qua Triển Mộng Bạch đi luôn, nhưng họ liếc mắt thoáng sang Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.

Quay đầu nhìn theo bóng hai kỵ sĩ khuất trong vàng bụi cuốn, Hoàng Hổ hậm hực:

- Hẳn là chúng đó, Triển huynh! Triển huynh ngăn làm chi, tiểu đệ muốn dẫn mặt chúng! Đánh chết cũng chẳng sao!

Y lớn tuổi hơn Triển Mộng Bạch, song vẫn quen xưng là tiểu đệ. Lối xưng hô này, do sự chí thành, chứ không mảy may theo khuôn sáo giang hồ.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Người ta chưa sanh sự, thì mình phải giữ ôn hoà, Hoàng huynh ạ! Chúng ta cứ vào Thục, lo gì không gặp kẻ thù?

Hoàng Hổ còn tức:

- Gặp đây mà bỏ, lại đi tìm nơi khác! Chắc gì có dịp may!

Chợt, có tiếng vó ngựa nện vang phía sau.

Thì ra, hai kỵ sĩ đó đã rồi, quay trở lại. Trở lại, họ không dừng, cứ quất ngựa qua luôn.

Một trong hai ngoảnh mặt nhìn Hoàng Hổ và Triển Mộng Bạch.

Hoàng Hổ buột miệng mắng:

- Nhìn cái gì, bọn khốn! ...

Y toan thúc ngựa đuổi theo.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Biến cố sắp xảy ra, Hoàng huynh hãy giữ bình tĩnh chứ, nóng nảy làm gì mà làm cho tinh thần phân tán?

Hoàng Hổ cười tán:

- Triển huynh bình tĩnh lạ!

Không lâu lắm, bốn kỵ sĩ xuất hiện, cũng vận y phục gọn như hai người trước, cũng mang vũ khí nơi mình, chiếc mũ che khuất vành mi.

Họ xuất hiện từ phía hậu, song họ không vượt lên, cứ kèm ngựa từ từ theo phía sau, giữ khoảng cách đều đều.

Hoàng Hổ ngựa ngáy, gọi:

- Triển huynh!....

Triển Mộng Bạch thấp giọng:

- Chờ!....

Hai trước, bốn sau họ đi tới, một đoạn đường nữa.

Bên cạnh đường, có tiếng ngựa hí vang, ngựa ẩn khuất sau mấy hàng cây!

Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ qua khỏi đoạn đường đó, thì bốn người nữa lại xuất hiện phía sau theo họ, xa xa.

Họ không quay đầu nhìn lại, song tai họ nghe vó ngựa mỗi lúc một nhiều chứng tỏ bọn người phía hậu được tăng cường dần dần.

Hoàng Hổ cố dần lòng, không càu nhàu nữa.

Từ phía trước, đi ngược chiều với họ, cũng có khách lữ hành, khách nhìn bên này, rồi bên kia, trên gương mặt họ vẻ kinh dị hiện rõ.

Hoàng Hổ thì bồn chồn, như ngồi trên chông gai, còn Triển Mộng Bạch vẫn bình tĩnh như thường.

Hoàng Hổ gắt:

- Triển huynh thần nhiên quá!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Hoàng huynh không bình tĩnh được, thì cứ quay đầu lại mà xem!

Hoàng Hổ quay đầu liền.

Hiện tại, có độ ba mươi kỵ sĩ theo phía sau!

Hoàng Hổ lấy làm lạ, hỏi:

- Ba mươi người, chưa đủ cho họ sao, Triển huynh?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Sở dĩ họ chưa hành động, là vì người chỉ huy chưa tới. Họ chờ vị chỉ huy của họ đó!

Chàng dặn:

- Tuyệt đối không vọng động nhé, Hoàng huynh!

Phía sau, ngựa cứ cật vó đều, kỵ sĩ theo đà vọt của ngựa, lên lên, xuống xuống, chuôi đao, chuôi kiếm nhấp nhô, tơ chuôi phát phới trong vầng bụi cuốn bao quanh họ.

Chùng như nhân số đó lại tăng cường hơn trước!

Phía trước, một lá cờ xanh treo cao, bay lất phất, có biểu hiện của các tiểu quán!

Triển Mộng Bạch đưa tay chỉ:

- Mình dừng chân lại đó, làm vài chén, Hoàng huynh.

Hoàng Hổ cau mày:

- Nhưng ... nhưng ...

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Muốn đánh cho sướng, có đủ sức mà đánh, phải ăn cho no chứ Hoàng huynh!

Chàng ra roi, giục ngựa đến nhanh.

Hoàng Hổ phải giục ngựa vọt theo.

Đến nơi rồi, họ xuống ngựa. Triển Mộng Bạch không cột ngựa, chỉ quăng dây cương lên đầu nó, rồi cao giọng gọi chủ quán:

- Thiên lý mã đây! Các người sẵn sóc cẩn thận cho ta!

Chàng quay nhìn thoáng qua bọn đại hán lúc đó cũng đã đến gần.

Tất cả đều nhìn con ngựa của chàng!

Hoàng Hổ mỉm cười.

Bên trong quán, hai người ăn uống, bên ngoài quán đoàn người cũng dừng lại ở bên kia vệ đường. Có người xuống ngựa, có người còn ngồi trên yên.

Và tất cả, hoặc nhìn vào quán, hoặc nhìn ngựa.

Triển Mộng Bạch bình thản như thường, cứ ăn, cứ uống như không trông thấy bọn chúng.

Hoàng Hổ cau mày:

- Triển huynh! Tiểu đệ không sợ gì chúng, song thấy chúng nhìn như thế đó, thì ăn uống khó vô quá!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Cứ xem chúng như chó chờ xương, mèo chờ cơm tối, là Hoàng huynh ăn được như thường!

Hoàng Hổ cười lớn:

- Phải! ... Phải! ...

Rồi cả hai cứ ăn cứ uống.

Một lúc sau, Triển Mộng Bạch bước ra ngoài, nhìn qua vệ đường đối diện.

Bọn đại hán lập tức quay đầu, hướng về phía khác. Triển Mộng Bạch cười vang gọi Hoàng Hổ:

- Đi, Hoàng huynh! Đi mà tìm tay khác ở phía trước chứ, cái bọn đó chẳng xứng đáng cho mình động thủ đâu!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 36

Nghĩa Tề Bất Ngờ

Cả hai cùng bật cười vang cùng lên lưng ngựa, ra roi tiếp tục hành trình, vào sâu đất Thục.

Họ lên ngựa, các đại hán đó cũng lên ngựa. Cuộc theo dõi tiếp tục.

Bọn đại hán đông người, dù chúng có ngựa hay, bất quá chỉ có một

vài con thoi, chúng hợp đoàn mà đi, con hay phải chờ con dờ, mà bọn Triển Mộng Bạch thì dùng toàn Thiên Lý Mã, do đó người chạy trước đã gấp hành trình, mà ngựa lại nhanh, kẻ theo dõi phía sau cố gắng bám sát, thành ra tên nào cũng đổ mồ hôi như tắm, ngựa thì sùi bọt mép.

Dần dần, chúng rơi lại sau xa, mất hút Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.

Đến lúc đó, Triển Mộng Bạch mới lỏng tay cương, cho ngựa chạy từ từ.

Không lâu lắm, họ đến bờ Đông Kiềm Giang.

Nơi bờ, có một con thuyền, trên thuyền có mấy đại hán đang ngồi tán chuyện.

Họ nghe tiếng lạc vàng khua vang, tất cả đều biến sắc. Họ cùng đứng lên, nhìn về hướng đông, cái hướng phát xuất tiếng lạc vàng. Khi Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ đến tận bờ, một trong số đại hán đó cất tiếng gọi:

- Xin hai vị xuống thuyền! Bọn tại hạ chờ đây đã lâu!

Hoàng Hổ trầm giọng:

- Hẳn là có trò quỷ gì trong thuyền đó. Triển huynh! Chúng ta phải đề phòng!

Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Sợ gì chứ? Dù là núi đao, dù là biển lửa, chúng ta cũng cứ qua!

Không lẽ một ngọn kiềm giang này lại là mồ chôn chúng ta?

Chàng xuống ngựa, dắt luôn ngựa xuống thuyền.

Bọn đại hán nhìn chàng, rồi nhìn ngựa.

Chàng quát mắt, gắt:

- Nhìn cái gì! Cho thuyền tách bến nhanh!

Bọn đại hán chùng như khiếp hãi, tản ra bốn phía, mỗi người lo một việc, giữ lèo, giữ lái, tay chèo, mở giây ...

Khi Hoàng Hổ xuống xong, thuyền từ từ tách bến.

Thuyền ra khơi rồi, mấy mươi đại hán theo dõi, mới đến nơi.

Người đầu đoàn trên bờ thốt vọng ra:

- Các anh em trên thuyền, bọn này đưa khách đến đây, cầm như xong nhiệm vụ, phần việc sau do các anh em đảm trách!

Một người có bộ râu quăn từ thuyền đáp vọng lên bờ:

- Các huynh đệ yên trí! Không bao giờ thất bại đâu. Bên bờ đối diện, còn có các anh em khác chờ nghinh tiếp quý khách kia mà!

Người trên bờ mỉm cười gật đầu, rồi lấy trong mình ra một chiếc ống bằng gỗ, mở nắp.

Từ trong ống, một con chim câu bay ra, loại chim câu truyền tin, con

chim vỗ cánh vút qua bờ đối diện.

Hoàng Hổ biến sắc:

- Cái bọn cường tặc này khinh người quá, không cố kỵ gì trước mặt bọn ta! Chúng xem bọn ta như những con cá trên thớt!

Triển Mộng Bạch cười lạnh, tay hữu sờ đốc kiếm, tay tả đặt lên yên ngựa không nói năng gì.

Bọn đại hán không ngừng nhìn họ theo dõi từ cử động.

Hoàng Hổ sanh trưởng tại vùng Bắc, hoàn toàn không biết thủy tánh, nhìn giòng sông chảy siết, tai thì nghe bọn đại hán xì xào, chẳng rõ chúng nói gì với nhau, nhưng tin chắc là chúng đang bàn luận về những việc bất lợi cho cả hai.

Y khẩn trương vô cùng.

Rồi để tự trấn an lấy mình, y lẩm nhẩm:

- Cũng may Triển huynh giỏi lội, chứ nếu không thì ...

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Sao Hoàng huynh biết đệ rành thủy tánh!

Hoàng Hổ gượng cười:

- Nếu không thuộc thủy tánh, làm gì Triển huynh trầm tĩnh được như vậy?

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Hoàng huynh lằm rồi!

Hoàng Hổ sửng sờ, bắt đầu lo sợ, mồ hôi lạnh rịn ướt lòng bàn tay!

Y thấp giọng kêu khổ:

- Triển huynh to gan thật! Nếu biết sớm như vậy, khi nào tiểu đệ chịu xuống thuyền?

Nếu Triển huynh bị xuống sông, thì còn ai vớt thầy, báo tin buồn?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ rồi trầm giọng hỏi:

- Hoàng huynh xem bọn đại hán đó, có tên nào thừa can đảm động thủ với chúng ta chẳng?

Hoàng Hổ đảo mắt nhìn quanh, nhận ra thuyền đã đến giữa vời rồi, bất quá trong mấy phút nữa, là thuyền cập bờ đối diện.

Trên bờ một bọn lỗ nhỏ độ ba mươi người, tất cả đều mang vũ khí với chùm lông đỏ ở chuôi, mắt giương tròn nhìn ra sông, nôn nóng chờ.

Khi thuyền cập bến, hai đại hán bước xuống, định dắt ngựa cho Triển Mộng Bạch.

Chàng hét:

- Con ngựa này, các người động đến được sao chứ! Cút đi!

Hai đại hán nhìn nhau, đoạn quay mình trở lại.

Hoàng Hổ bật cười lớn:

- Các người thấy oai phong của đại ca ta rồi chứ?
Y đập tay lên đầu vai đại hán, rồi ngang nhiên lên bờ.
Bọn trên bờ lại thả một con chim câu.
Đoạn, một tên bước tới, nghiêng mình trước Triển Mộng Bạch cung kính thốt:
- Xin thượng khách lên ngựa. Bọn tại hạ chờ ở đây để dẫn đường cho hai vị.
Triển Mộng Bạch cười lạnh:
- Chủ nhân các người khách sáo quá đi thôi!
Đại hán cúi đầu, không dám nói gì thêm.
Hoàng Hổ thầm nghĩ:
- Không ngờ chúng có vẻ cung kính đối với mình như vậy? Chẳng rõ chúng thật tình, hay chuẩn bị một mưu mô chi đây?
Triển Mộng Bạch hét:
- Đi!
Chàng lên lưng ngựa liền.
Bọn đại hán giữ khoảng cách đồng đều giữa chúng và Triển Mộng Bạch, Hoàng Hổ, chúng chia nhau ra làm bốn tốp, tốp trước, tốp sau, tốp tả, tốp hữu, hộ tống cả hai tiến tới.
Vượt một quãng đường, bỗng Hoàng Hổ vừa vút roi vù vù vừa nạt lớn:
- Dang ra hết! Bọn ta trốn hay sao mà các người sợ, lại phải kèm sát như vậy?
Ý quát sang đại hán bên cạnh một roi mạnh, ngọn roi trúng đầu vai hán, hán chỉ cười khỏ, rồi lách ngựa dang ra xa xa.
Vừa lúc đó một kỵ sĩ từ phía trước mặt lao vút đến, nhanh hơn tên bắn.
Trong vàng bụi cuốn, con ngựa hiện ra màu đen, tuyền sắc, chẳng có một lông tạp.
Người trên ngựa cũng vậy y phục đen, mắt chớp sáng, nhìn đăm đăm tới trước.
Khi ngựa đến gần, kỵ sĩ ấn tay xuống yên tung mình lên, bay qua Hoàng Hổ, đồng thời đánh một chưởng, vừa đánh vừa quát:
- Lấy tư cách nào, dám vô lễ với người anh em của ta?
Hoàng Hổ bật cười cuồng dại:
- Mãi đến giờ mới chịu ra mặt à? Ta chờ người đã lâu!
Hai chân co lại, bàn chân đạp xuống, lấy đà tung lên, đồng thời gian phóng ra một chưởng.
Chưởng kinh song phương chạm nhau, cả hai cùng đáp xuống mặt đường.

Hoàng Hổ dựng cao đôi mày:

- Khá đó, tiểu tư!

Người áo đen có thân vóc khôi vĩ, hàm én, râu rồng, mày rậm, mắt to.

Đôi mắt đó giương tròn, nhìn đăm đăm Hoàng Hổ, đoạn cao giọng thách:

- Dám tiếp một chưởng nữa không?

Liên theo câu đó, hất tung một chưởng sang ngực Hoàng Hổ.

Lúc đó, bao nhiêu ngựa đều dừng lại.

Đại hán bị Hoàng Hổ quát một roi vào vai, vội gọi to:

- Đại gia không nên động thủ! Hai vị này là thượng khách của nhị công tử và tam cô nương!

Người áo đen sững sờ, thu nhanh chưởng, lùi nhanh chân, quắc mắt nhìn Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.

Rồi hần trầm giọng hỏi:

- Hai người này?

Đại hán gật đầu.

Người áo đen hừ một tiếng, nhún chân nhảy lên lưng ngựa, lạnh lùng thốt:

- Nể mặt hiền muội của ta, tha chết cho người một lần đó!

Hoàng Hổ nổi giận, mắng:

- Người nói cái gì? Ai quen biết với em gái người?

Y toan phóng chưởng, song người áo đen đã thúc con ngựa ô chùy lướt gió chạy mất.

Bỗng, có tiếng vó ngựa vang lên, bụi cuốn thành vòng xoáy lốc trên đường.

Đại hán lộ vẻ vui mừng, thốt:

- Chủ nhân của tại hạ đến nơi rồi đó!

Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ giật mình, cùng sờ tay vào chuôi kiếm, chuôi đao.

Bọn đại hán lập tức dắt ngựa nép qua hai bên đường, nhường một khoảng trống lớn.

Phía trước, bóng kỵ sĩ xuất hiện, đầu một tốp, đuôi một tốp, người ngựa nhấp nhô, chuôi hồng pháp phối, đầu mở đường, đuôi hộ vệ, chính giữa là chủ nhân.

Đoàn kỵ sĩ đông quá, có trên trăm người.

Có tiếng báo oang oang:

- Nhị công tử đến! ...

Người ngựa của đoàn tùy tùng dừng lại, người xuống ngựa, bao quanh Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ, song chừa một lối trống.

Lối trống đó, dành cho chủ nhân tiến đến, dĩ nhiên để đối diện với
Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ.
Cuối cùng chủ nhân hiện ra.
Chủ nhân mặt áo gấm, dừng ngựa xa xa, đưa tay tới như chào
mừng, đồng thời cao giọng hỏi:
- Triển huynh đệ đến đó phải không? Tiểu đệ chờ đợi từ lâu lắm rồi!
Triển Mộng Bạch sửng sò.
Hoàng Hổ trố mắt lăm nhăm:
- Bằng hữu của Triển huynh?
Kỵ sĩ áo gấm phi thân vút đến trước đầu ngựa của Triển Mộng Bạch
bật cười ha hả.
Triển Mộng Bạch qua cơn sửng sò, bật kêu lên:
- Thì ra là Đường huynh!
Kỵ sĩ chính là Hắc Yến Tử, người của Đường môn, một danh gia đất
Thục!
Triển Mộng Bạch không ngờ có cuộc tái ngộ này!
Hắc Yến Tử dang rộng hai tay, cười vang:
- Từ ngày chia tay nhau tại cánh đồng Thanh Hải, đến nay thấm thoát
đã hai ba tháng rồi! Không lúc nào tiểu đệ không trông ngóng! Triển
huynh đến chậm quá đi thôi!
Hoàng Hổ không để cho Triển Mộng Bạch kịp lời, vội bước tới, cao
giọng hỏi:
- Đừng nói dông dài tình nghĩa, ta hỏi:
Anh em Lao Sơn Tam Nhận có phải bị người hạ độc thủ chăng?
Hắc Yến Tử gật đầu:
- Phải! Song ...
Hoàng Hổ hét lên một tiếng lớn, vung chưởng đánh ngay.
Hắc Yến Tử lách mình, tránh chưởng lực đoạn khoát tay quát:
- Khoan động thủ! Ba huynh đệ họ Hạ hiện đang ở nhà tại hạ ...
Hoàng Hổ dừng tay, hần học:
- Thế nghĩa là gì? Họ chưa chết à?
Hắc Yến Tử mỉm cười:
- Ai làm chi họ mà họ phải chết! Sau khi con Tử Kỳ Lân về tay Triển
huynh, thì tại hạ xem anh em họ Hạ và Kim đại ca như thượng tôn.
Làm sao dám vô lễ với bằng hữu của Triển huynh?
Hoàng Hổ sửng sò:
- Con ngựa đó là vật của các hạ?
Hắc Yến Tử cười nhẹ:
- Nếu sớm biết Tử Kỳ Lân về tay Triển huynh, thì làm gì có như việc
vừa xảy ra?

Hoàng Hổ cao giọng:

- Vật của các hạ, đòi vật lại là cái lý đương nhiên, không ai trách, song cách đòi cũng phải quang minh chính đại chứ, sao các hạ lại làm cái trò khó hiểu vậy?

Hắc Yến Tử đáp:

- Bõ vì muốn dấu cái chân giá trị của con vật, mà thành ra có chuyện như vậy! Hắc huynh đài cũng lượng xét cho!

Hoàng Hổ cười lạnh:

- Thảo nào các vị chẳng có bản lĩnh cao kỳ! Nếu tại hạ không nhanh chân chạy thoát, thì .. Triển Mộng Bạch đã xuống ngựa rồi, không muốn kéo dài sự việc đó nữa, mỉm cười chặn lại:

- Trong lúc khẩn cấp, tiểu ngựa bắt buộc phải đoạt ngựa của quý môn, thật có lỗi lớn!

Chàng dắt ngựa tới, tiếp luôn:

- Vật hoàn cổ chủ, mong Đường huynh thứ cho tiểu đệ cái tội hàm hồ!

Hắc Yến Tử bật cười ha hả:

- Chúng ta đã gọi nhau là huynh, là đệ, thì làm gì có việc vật của người này hay của người kia? Tại nhà tiểu đệ còn lăm ngựa hay, con Tử Kỳ Lân này từ nay là vật sở hữu của Triển huynh! Xin đừng khách sáo!

Bỗng, hắc ngưng cười, rồi thấp giọng tiếp:

- Nhưng, Triển huynh đến muộn quá! Chẳng những anh em họ Hạ nóng nảy, mà tiểu đệ cũng mất trầm tĩnh luôn!

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Có việc gì chẳng? Đường huynh hắc muốn phân phó tiểu đệ?

Hắc Yến Tử chớp mắt:

- Nói ra đây không tiện, Triển huynh cứ đến nhà tiểu đệ trước hết cho anh em được an lòng, mình đàm đạo sau!

Hắn tiếp lấy cương ngựa của Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười:

- Con ngựa của tiểu đệ kia, so ra còn hơn con Tử Kỳ Lân này, tặng vật phải lựa vật quý, thay vì nhường con Tử Kỳ Lân cho Triển huynh, tiểu đệ xin đổi ngựa mình!

Hắn vẫy tay, một đại hán dắt ngựa của hắn đến, còn hắn thì lên con Tử Kỳ Lân.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Xem ra, hắn có tâm sự gì trọng đại lắm đấy! Ta với hắn, bất quá là bình thủy tương phù, mà hắn muốn uỷ thác tâm sự, kể cũng là một điều bất đắc dĩ!

Hoàng Hổ giục:

- Thế thì chúng ta đi, tại hạ nôn nóng gặp anh em họ Hạ lắm đó!
Hắc Yến Tử mỉm cười:
- Nhà của tiểu đệ phía trước kia, không phải xa xôi gì, huynh đài sẽ gặp các vị ấy gấp!
Hắn vung roi con ngựa sai liền.
Bọn người đó, đồng thời xuống ngựa, bây giờ cũng đồng thời lên ngựa, hàng trăm người nhất tề cử động.
Kèm con ngựa song song với ngựa Triển Mộng Bạch, Hắc Yến Tử luôn luôn điểm nụ cười.
Hoàng Hổ mấy lần khích nộ hắn, song hắn không hề biến cải thần sắc.
Triển Mộng Bạch hết sức lấy làm lạ thầm nghĩ:
- Lúc trước, hắn cuồng ngạo vô cùng, thế mà ngày nay hắn ôn nhu lạ lùng, thật là khó hiểu.
Một đoàn kỵ sĩ lướt đi, bụi cuốn mù trời, vó nện rầm rập, chẳng khác một đoàn quân xuất chinh, rần rần rộ rộ, nhưng ở đây quân xuất không vì chiến chinh, mà là để nghinh đón khách!
Không lâu lắm, họ đến một đoạn đường nhiều người hơn, nhộn nhịp hơn.
Những người này trông thấy Hắc Yến Tử cùng vòng tay chào, cùng cười với hắn.
Có người còn nhìn cả Triển Mộng Bạch, nhìn rồi họ cùng thì thầm với nhau.
Bất giác, Triển Mộng Bạch kêu lên:
- Đất Thục cũng nhiệt náo đấy chứ! Tiểu đệ cứ tưởng nơi đây người ta ngán gian lao hiểm trở mà không dám vào!
Hắc Yến Tử mỉm cười:
- Họ không phải là người của địa phương đâu! họ từ bốn phương trời vừa đến, để chúc mừng đó!
Triển Mộng Bạch trở mắt:
- Mừng chi?
Hắc Yến Tử thở dài:
- Tiểu đệ sắp thành hôn trong một ngày gần đây!
Lạ chưa! Sắp thành hôn mà sao hắn lại thở dài?
Trông thấy vẻ mặt trầm ngâm của Hắc Yến Tử, Triển Mộng Bạch cau mày hỏi:
- Thành hôn là một đại hỷ sự, sao huynh đài có vẻ không vui?
Hắc Yến Tử lại thở dài.
Bỗng hắn chồm qua, thốt bên tai Triển Mộng Bạch:
- Tiểu đệ mong Triển huynh giúp cho một tay!

Triển Mộng Bạch nghiêm sắc mặt:

- Việc gì?

Hắc Yến Tử tiếp:

- Tiểu đệ gặp khó khăn trong cuộc hôn nhân này, không thể tả nổi, Triển huynh ơi!

Thực ra, tiểu đệ đã có ý trung nhân rồi. Nếu Triển huynh đồng tình, xin vì tiểu đệ mà nói hộ một vài lời!

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Việc nhà của Đường huynh, làm sao tiểu đệ dám chen vào?

Hắc Yến Tử mỉm cười:

- Triển huynh nên nhớ là không đầy một tháng nữa, Triển huynh sẽ là

...

Hắn cười luôn, không tiếp, lại ra roi cho ngựa tiến lên.

Bỗng một âm thanh sang sảng vang lên:

- Lão tổ tông nóng gặp Triển tướng công, người hỏi tại sao nhị công tử không đưa ngay Triển tướng công đến?

Hắc Yến Tử biến sắc:

- Người chạy nhanh thông báo đi, có Triển tướng công đây rồi, ta đưa vào ngay bây giờ!

Day qua Triển Mộng Bạch, hắn cười, tiếp:

- Nhanh lên, Triển huynh! Nếu trễ một chút, chắc tiểu đệ không đảm đương nổi!

Triển Mộng Bạch cau mày vừa bực vừa lấy làm lạ.

Việc gì đến chàng mà chàng phải bận rộn với họ?

Nhưng, chàng không nói gì, cứ giục ngựa chạy tới, trước mắt núi xanh bắt đầu hiện, hùng vĩ một góc trời.

Không lâu lắm, họ đến một toà vọng lâu cực kỳ tráng lệ, chiều cao độ ba trượng, giếng hoa, kết lư, như sắp khai diễn đại lễ.

Thời gian lúc đó là hoàng hôn, chung quanh toà vọng lâu đèn đốt sáng, muôn ngọn đèn như dồn ánh sáng vào tám biển lớn chữ vàng:

- Đường Tàn liên hôn!

Qua khỏi vọng lâu, dọc hai bên đường, có bàn rải rác, trên bàn có nước rửa mặt, có khăn lau, mỗi bàn có một đại hán túc trực, tiếp khách.

Bọn họ thăm thì với nhau sau khi Hắc Yến Tử và Triển Mộng Bạch đi qua.

Nơi khoe miệng của mỗi người có nụ cười thần bí.

Triển Mộng Bạch đã hiểu mình vào sâu cứ địa của Đường Môn tại đất Thục. Chàng biết rõ Đường môn nổi danh nhờ ám khí nên vào đây rồi, chàng không tránh khỏi khấn trượng.

Xa xa, từ lưng chừng núi một con suối uốn lượn ngoằn ngoèo, giòng nước vàng vàng, chừng như nước nóng, khói nước bốc mờ mờ ...

Hắc Yến Tử đưa tay chỉ:

- Ôn tuyền đó, Triển huynh! Chắc Triển huynh mới thấy lần đầu?

Hắn chỉ luôn một cái động bên cạnh, tiếp:

- Đó là nơi bồn môn luyện ám khí. Nước suối ôn tuyền rất cần cho việc chế luyện!

Thấy ngọn suối, nghe tên, bắt giác Triển Mộng Bạch giật mình.

Hắc Yến Tử tiếp:

- Trừ những đệ tử đích truyền, mà còn phải lập trọng thệ nữa, chẳng một ai được phép đến đó. Khi nào rảnh rỗi, Triển huynh cũng nên viếng qua cho biết.

Hoàng Hổ nhìn đông, nhìn tây, một lúc rồi hỏi:

- Anh em họ Hạ Ở nơi nào? Sao họ không ra mặt tiếp đón bọn tại hạ?

Hắc Yến Tử cầm roi ngựa, chỉ ra:

- Đến chỗ đó, chẳng những huynh đài được gặp Lao Sơn Tam Nhạn, mà còn hội diện với một số anh hùng hào kiệt vang danh trên giang hồ nữa đấy!

Triển Mộng Bạch và Hoàng Hổ cùng nhìn theo tay hắn.

Nơi đó, là một toà thạch thất, nằm về hướng Tây, có rừng bao bọc, lối kiến trúc cực kỳ vĩ đại.

Trong rừng, cũng có đèn hồng, trước rừng có một nữ nhân vận áo đỏ đang giương mắt nhìn về phía họ.

Thấy bọn họ vừa đến, nữ nhân quay mình bước đi.

Hắc Yến Tử mỉm cười, xuống ngựa, hướng qua một bên dạn dò gì đó với một đại hán.

Đại hán lập tức dẫn Tử Kỳ Lân vòng khu rừng mà ra.

Bên trong thạch thất, tiếng cười tiếng nói vang dội, vọng ra ngoài xa.

Hắc Yến Tử nắm cổ tay Triển Mộng Bạch cười lớn:

- Hiện tại quần hùng đang tụ hội, mọi người náo nức được hội kiến với Triển huynh!

Hắn lôi Triển Mộng Bạch đến toà thạch thất.

Thạch thất có vẻ trang nghiêm vô cùng. Đèn trong, đèn ngoài, đua nhau nhả sáng.

Tại cửa có tám người vận áo dài, đứng thành hàng tiếp khách.

Thấy Hắc Yến Tử, tất cả đồng thanh hô:

- Nhị công tử đến!

Triển Mộng Bạch hoang mang, không còn tự chủ nên cứ để Hắc Yến Tử lôi vào.

Chàng càng hoang mang hơn, nhân ra ngàn cặp mắt đã dồn về chàng.

Bất giác, chàng cúi đầu.

Dưới chân là thảm hồng, trải dài vào tận phần chính của khách sảnh. Nơi đó, đầu người lổ nhố, thoáng nhìn qua, không ai ước lượng nổi con số suýt soát.

Chính người áo đen vừa rồi cùng với một người khác bước ra nghinh đón.

Người sau, tuổi cao, vận áo dài, mắt rất sáng, họ nhìn đăm đăm Triền Mộng Bạch một lúc, gật đầu, rồi chấp tay sau lưng đứng lặng, không nói gì. Lão có vẻ nho nhã, song ánh mắt sáng của lão biểu hiện cái tính tình cao ngạo rõ rệt.

Triền Mộng Bạch sợ gì?

Chàng ưỡn ngực, quắc mắt nhìn trả, lòng thầm nghĩ:

- Xem cái vẻ đó, ta đoán chừng lão là chưởng môn.

Hắc Yến Tử nắm chéo áo chàng, giật nhẹ, bảo khẽ:

- Gia phụ đó, Triền huynh!

Triền Mộng Bạch vòng tay, cất giọng sang sảng:

- Tại hạ Triền Mộng Bạch, cùng sư đệ Hoàng Hổ đến đây, trước hết là để tạ tội trộm ngựa, sau là hỏi về tin tức của Lao Sơn Tam Nhạn! Lão nhân hơi trầm gương mặt, phất tay áo, quay mình, trừng mắt với đại hán áo đen hàm én râu rồng.

Chừng như lão kinh ngạc về việc gì đó, đồng thời cũng phản nộ.

Hắc Yến Tử bối rối, hỏi:

- Sao Triền huynh không quỳ xuống, thỉnh cầu gia phụ?

Triền Mộng Bạch nổi giận:

- Quỳ xuống thỉnh cầu? Tại sao phải quỳ? Thỉnh cầu cái gì?

Hắc Yến Tử dậm chân kêu lên:

- Triền huynh? A! ... Không lẽ Triền huynh ...

Bổng Hoàng Hổ bật cười lớn:

- Hạ huynh! Kim đại ca! Thì ra, tất cả đều còn sống mà! Tất cả đều ở tại đây mà!

Tiểu đệ lo sợ suýt chết đó nhé!

Triền Mộng Bạch quay mình.

Lao Sơn Tam Nhạn và Kim Ưng từ trong đám đông bước ra, tuy niềm hân hoan hiện rõ, song niềm hân hoan không xoá được nét tiêu tụy của họ. Hiển nhiên, thương thế vừa lành, và thọ thương nặng nhất có lẽ là Hạ Quân Hiệp và Kim Ưng, bởi da mặt còn vàng như mà sáp. Triền Mộng Bạch nắm tay Hạ Quân Hiệp, lòng rộn lên những kinh động, hoan hỉ, kinh ngạc, chàng nghe nghẹn nơi yết hầu, trong

phút giây đầu tiên không thốt được tiếng nào, Hạ Quân Hiệp bật cười ha hả:

- Triển huynh yên trí, cái danh dự của Triển huynh thừa bảo đảm sự an ninh của bằng hữu, cho nên trong những ngày lưu lại đây, bọn tiểu đệ được chiếu cố ân cần. Bất quá, niềm hoài vọng làm ray rút lòng vậy thôi, ngoài ra, chẳng có một điều gì phiền phức cả!

Hạ Quân Hiệp vỗ tay lên đầu vai chàng:

- Đừng nói gì nữa, Triển huynh! Bỏ qua những gì không đáng nói, và chờ nghe tiểu đệ nói cái chuyện rất cần!

Không đợi Triển Mộng Bạch giục, y tiếp theo, song hạ thấp giọng một chút:

- Triển huynh có biết vị Đường huynh đó sắp thành hôn với vị cô nương nhà nào không?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tiểu đệ mới nghe nói đến cuộc hôn nhân đó thôi, chứ chưa nghe nói tên giai nhân là ai!

Hạ Quân Hiệp cười, tiếp:

- Tần Cơ! Con gái của vị thần y Tần Sáu Ông đó!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Hắc Yến Tử bước tới nắm áo chàng, thấp giọng thốt:

- Gia phụ nổi giận rồi đó! Tại sao Triển huynh ...

Triển Mộng Bạch gạt ngang:

- Linh tôn nổi giận, là quyền của linh tôn, tại hạ là sao được?

Hắc Yến Tử kinh ngạc, thoáng biến sắc:

- Triển huynh quên rồi sao?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Quên điều chi? Tại hạ ...

Bỗng từ bên sau thạch thất, có tiếng báo hiệu:

- Lão tổ tông đến! ... Lão tổ tông đến! ...

Tiếng báo hiệu nổi chuyền, từ xa đến gần, chứng tỏ vị nào đó sắp đến nơi.

Mọi người trong khách sảnh đột nhiên im lặng.

Cha con, anh em Hắc Yến Tử cúi đầu.

Một giọng già vang lên:

- Ở đâu? ... Ở đâu?...

Hỏa Phượng Hoàng đẩy một cỗ xe rất đẹp từ phía hậu tiến vào đại sảnh.

Người đó là một lão nhân, vận y phục gấm, thân vóc gầy như cây khô. Đôi bàn tay gầy như chân chim vịn thành xe.

Lão nhân luôn miệng hỏi:

- Ở đâu?... Ở đâu?...

Hỏa Phượng Hoàng nhích mình tới, ghé miệng sát lỗ tai lão nhân, thì thầm mấy tiếng, đoạn ngẩng đầu lên, cười với Triển Mộng Bạch, rồi cúi mặt xuống. Bây giờ, phụ thân của Hắc Yến Tử mới nghiêng mình cười nhẹ, hỏi:

- Lão tổ tông cũng đến đây nữa sao!

Lão nhân nhìn lão nửa mắt, đưa tay gầy guộc lấy một viên kẹo trong chiếc bọc treo bên cạnh thành xe bỏ vào miệng, nút tróc tróc, đôi mắt hướng về Triển Mộng Bạch.

Thân vóc đó làm gì còn một điểm sinh khí? Nhưng đôi mắt của lão ta sáng lạ lùng, lão nhìn người nào là người đó phát run lên.

Lão nhìn Triển Mộng Bạch chăm chú quá, như một đồ tể quan sát con lợn trước khi ngã giá, làm chàng phát ngượng, đỏ mặt bừng bừng.

Bỗng, lão nhân cất tiếng hỏi:

- Có phải người đoạt con Tử Kỳ Lân chẳng?

Triển Mộng Bạch cất giọng sang sảng:

- Phải!

Lão nhân tiếp luôn:

- Trộm ngựa của ta rồi, người tính làm sao?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm một chút.

Hắc Yến Tử cúi rạp mình xuống đất, thốt:

- Bẩm Lão tổ tông! Phàm không biết, là không có tội.

Lão nhân nổi giận, gắt:

- Cút! Cút đi nơi khác! Càng xa càng tốt! Ai mượn người biện bạch chứ?

Hắc Yến Tử xám mặt, đứng lên, lùi lại xa xa ...

Triển Mộng Bạch thốt oang oang:

- Cái tội đoạt ngựa tại hạ xin nhận, nhưng việc đoạt ngựa không can gì đến anh em họ Hạ, quý phủ đánh người trọng thương, quý phủ tính làm sao?

Lão nhân lại nhìn chàng một lúc, vụt bật cười khanh khách, rồi lấy kẹo bỏ vào miệng nhai, nút, đồng thời gật đầu luôn:

- Tốt!....Tốt!....

Bỗng lão hét lên một tiếng:

- Trúng!

Không ai thấy lão làm một động tác nào, song năm tiếng gió rít lên, năm vật gì đó bay vút đến bắn vào năm huyệt đạo của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch cũng không ngờ lão nhân xuất thủ gấp như vậy,

chàng hết sức kinh hãi, cấp tốc nhếch vai, xoay mình, lách khỏi vị trí. Chàng tránh được hai vật, đá bay một vật, hai tay chụp được hai vật. Âm khí là chắc rồi! Đường môn sở trường về âm khí mà!

Cách phản ứng của chàng vừa nhanh, vừa hữu hiệu, quần hùng vô cùng thán phục.

Hai âm khí trượt qua cạnh chàng, lao vút luôn ra cửa.

Bàn tay của Triển Mộng Bạch chứ tự Lục Dương chân lực, chàng bóp nhẹ, hai vật trong tay đẹp lại, chàng cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.

Một mùi thơm nhẹ bốc lên từ hai lòng bàn tay, xông lên mũi.

Thì ra, là hai viên kẹo!

Chàng sợ thẳm, nghĩ:

- Thủ pháp của lão già này lợi hại thật!

Quần hung xanh mặt, tự nghĩ nếu họ Ở vào địa vị Triển Mộng Bạch, thì hẳn là bị mấy viên kẹo đánh ngã rồi! Lão tổ tông lại cười vang:

- Tốt! Tốt! Võ công có hạng lắm đó! Chứ nếu không thì cháu gái của ta chưa thành hôn mà thành quả phụ mất rồi!

Triển Mộng Bạch kinh hãi, thét to:

- Lão tiên bối! Cái gì ...

Chàng chợt nhớ lại, trong đêm đó nơi đồng hoang Thanh Hải, Hỏa Phượng Hoàng muốn chàng đến tận Đường môn cầu thân! Bây giờ chàng đến đây rồi! Dù rằng vì việc liên quan đến anh em họ Hạ, dù rằng vì việc con Tử Kỳ Lân, song làm sao chàng giải thích được sự tấu xảo này?

Lão nhân mặc áo dài, phụ thân của Hắc Yến Tử, cười phụ họa:

- Hẳn có tài thật song tánh khí hẳn cuồng nhiệt quá, thái độ vô lễ quá, Lão tổ tông không nên quyết định vội.

Lão tổ tông vụt trầm gương mặt, vỗ tay xuống thành xe cát giọng phản nộ:

- Việc của Đường gia, có khi nào lại đến các người làm bàn chăng?

Lão nhân áo dài cúi đầu:

- Con đâu dám ...

Lão tổ tông hừ một tiếng tiếp:

- Ta nói tốt là tốt, ai mượn người ba hoa? Ta còn sống ngày nào là ngày đó ta còn quyền quyết định!

Lão nhân áo dài từ từ lùi lại, từ từ cúi đầu:

- Hài nhi đâu dám ...

Trong lứa tuổi đó mà còn xưng là hài nhi cũng thẳm cho lão, mà điều đó chứng tỏ gia pháp họ Đường nghiêm khắc không tưởng nổi! Lão tổ tông day qua Triển Mộng Bạch, bồng vấy tay:

- Tiểu tử lại đây, ăn mấy viên kẹo với ta, ngươi là một tay khá đó!
Triển Mộng Bạch vẫn đứng đờ tại chỗ.

Lão tổ tông giục:

- Lại đây chứ! Lại đây!

Triển Mộng Bạch không nhúc nhích mà cũng không nói gì.

Hắc Yến Tử đứng cạnh chàng, khẽ đưa tay nắm chàng, giục bước tới.

Vì không tự chủ, chàng bị đẩy, nhót thân hình tới trước, lỗ trợn phải bước luôn.

Rồi lại tiếp lấy viên kẹo, bỏ vào miệng.

Lão tổ tông bật cười khanh khách:

- Phượng liễu đầu! Ngươi còn bức bách ta nữa chăng? Hắn ăn viên kẹo đó rồi, là ngươi yên trí! Không nên khẩn cấp nữa nhé!

Hỏa Phượng Hoàng cười nũng:

- Lão tổ tông!.... Lão tổ tông!....

Bỗng, nàng hướng mắt qua Triển Mộng Bạch, vừa cười vừa gắt:

- Còn chờ gì nữa mà chưa cúi đầu tạ Ơn!

- Cái này ... cái này ...

Tất cả tân khách trong đại sảnh đều bật cười vang! Họ cười mừng chứ chẳng phải cười ngạo, có kẻ cao hứng quá, hoan hô ầm lên.

Hoàng Hồ nào biết gì về ẩn tình của Triển Mộng Bạch, vội chạy đến gần chàng cất tiếng oang oang:

- Chúc mừng đại ca ...

Triển Mộng Bạch đang tức uất trong lòng, bất chấp lễ độ quát:

- Đi chỗ khác ngay!

Hoàng Hồ sững sờ, sờ đầu, sờ mũi.

Lão tổ tông cười nhẹ, bảo:

- Ngươi đến không đúng lúc! Hắn đang then đấy! Dù là bậc anh hùng, trong phút giây, ai chẳng then?

Lão hướng mắt về phía quần hùng, tiếp luôn:

- Hai hôm nữa, cái vị sẽ uống mừng cho cháu trai của lão phu. Sau đó, cái vị nán lại vài ngày nữa, để mừng cho cháu gái lão phu luôn!

Xin đừng cáo từ vội!

Lão lấy một viên kẹo, bỏ vào miệng, rồi mắng yêu:

- Phượng liễu đầu! Bây giờ thì đưa ta trở về phòng chứ!

Hỏa Phượng Hoàng vâng vâng mấy tiếng, rồi quày xe, trở lại lối cũ.

Lúc đó, Triển Mộng Bạch mới bừng tỉnh, gọi to:

- Lão tiên bối khoan đi!

Chàng nhếch vai, toan bước tới, đuổi theo cỗ xe.

Một bóng người chớp lên, làm hoa mắt chàng. Lão nhân áo dài đã

vọt mình tới, chặn trước mặt chàng:

- Hôn nhân đã định, người còn muốn gì nữa?

Triển Mộng Bạch xuất mồ hôi ướt đầm, lấm bầm:

- Tại hạ không hề cầu hôn, thì hôn nhân đã định thế nào được chứ?

Lão nhân cười lạnh:

- Phúc đức cho người lấm, Lão tổ tông mới chọn người, người còn muốn gì?

Triển Mộng Bạch nổi giận:

- Lão trượng nói gì?

Lão nhân cũng nổi giận:

- Đường Phượng là con gái của ta, ta là nhạc trượng của người, trước mặt nhạc trượng, người ăn nói như vậy à?

Triển Mộng Bạch kinh ngạc.

Một người cao giọng thốt:

- Có ai đó! Đi mời Đường phu nhân đến gấp, để cho cả nhạc phụ, nhạc mẫu cùng trông thấy chàng rể khôi ngô tuấn tú!

Triển Mộng Bạch mừng tưng bừng, dờ khóc dờ cười.

Toà đại sảnh phút chốc náo nhiệt lên với tiếng cười vang dội.

Thiếu niên có chiếc hàm én, râu rồng vọt vổ tay lên đầu vai chàng, cười lớn:

- Ta là Đường Bảo đây, chúng ta trở thành người thân trong nay mai!

Tân khách lại một phen cười vang!

Bổng, một hán tử bận áo dài, tay cầm thiếp hồng, chạy bay vào sảnh, nghiêng mình trước lão nhân áo dài:

- Đồ lão anh hùng đưa lễ vật đến mừng, còn chờ bên ngoài.

Lão nhân áo dài tiếp lấy cánh thiếp, thoáng nhìn qua, gương mặt vụt tươi lên, hỏi:

- Lão đến à! Mời lão vào gấp!

Vừa lúc đó, có tiếng hô to:

- Huyền Tiễn Đồ lão anh hùng đã đến!

Mọi người cùng giật mình, cùng kêu khê:

- Đồ Vân Thiên đến!

Đường lão nhân vội bước ra nghinh tiếp, vòng tay chào, cười thốt:

- Không hay trước Đồ lão tiên bối đến, thành không kịp đến nghinh, xin lão tiên bối thứ tội!

Một lão nhân quắc thước vận áo bố màu lam, được một số đông hào kiệt ủng hộ tiến vào.

Lão đến đây một mình, còn Đồ Quyên đâu? Sao chẳng đi theo lão.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, bước tới nghiêng mình chào:

- Lão tiên bối!

Đỗ Vân Thiên thấy chàng, trên gương mặt trầm buồn đó một niềm vui thoáng lộ.

Lão bước nhanh tới gần Triển Mộng Bạch hơn:

- A! Triển lão đệ! Lão đệ cũng có mặt tại đây!

Rồi lão hỏi:

- Quyên nhi có cùng đến đây với lão đệ chứ?

Triển Mộng Bạch sững sờ, một phút sau, chàng đáp:

- Tại hạ có gặp Đỗ cô nương ở nơi nào đâu?

Nụ cười vụt tắt, Đỗ Vân Thiên ạ lên một tiếng, thần thờ bước về phía lão nhân áo dài, không buồn nhìn lại Triển Mộng Bạch.

Bỗng, có tiếng đặng hắng phía sau lưng chàng, Hắc Yến Tử bước rờ tới.

Lúc Đỗ Vân Thiên mới đến, hấn lộ vẻ vừa khấn trương, vừa kinh hoàng, bây giờ vẻ khấn trương và kinh hoàng đó chưa tiêu tan, hấn nắm áo Triển Mộng Bạch, vừa giật vừa thấp giọng thốt:

- Xin Triển huynh đi theo tiểu đệ!

Triển Mộng Bạch đang muốn nói chuyện với hấn, lập tức đi theo.

Hắc Yến Tử đưa Triển Mộng Bạch vào hậu viện, nơi đó rất yên tĩnh, rừng cây sầm uất bao bọc chung quanh, nhà cửa che khuất trông có vẻ âm trầm cô tịch.

Nền trời không trăng, điểm sao chóp sáng, tăng cái vẻ u nhã cho khung cảnh.

Đến một hòn giả sơn, Hắc Yến Tử dừng lại, cất tiếng:

- Hiện tại tiểu đệ đang gặp việc khó, quan hệ đến sanh mạng, xin Triển huynh giải cứu!

Giọng nói của hấn biểu lộ niềm sợ rõ rệt.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Cứu cách nào?

Hắc Yến Tử thở dài:

- Tiểu đệ không thể nào thành hôn với Tần Cơ được!

Triển Mộng Bạch giật mình buột miệng hỏi:

- Hai nhà cách nhau trên ngàn dặm, lẽ ra thì chẳng có sự vắng lai, tại sao có việc hôn nhân này?

Hắc Yến Tử trầm buồn ra mặt:

- Chẳng như Tần Sáu Ông muốn nhờ gì đó nơi gia đình tiểu đệ, nên đã mất lượt nhờ người đến thương lượng việc hôn nhân này! Gia phụ khi biết rằng lão ta là người độc nhất trị được chất độc của Tình Nhân Tiễn, nên có ý lợi dụng lão. Do đó, cuộc hôn nhân được chấp thuận ngay, và tiểu đệ không dấu Triển huynh làm gì, cuộc hôn nhân này nghịch ý tiểu đệ lắm đó!

Triển Mộng Bạch cười khở:

- Chứ tiểu đệ lại thuận ý gì cái việc kết hôn cưỡng bức này đâu? Ngày trước, lệnh muội bảo tiểu đệ đến cầu hôn, tiểu đệ cứ tưởng là câu nói đùa. Nào hay ...

Hắc Yến Tử hấp tấp:

- Hôn nhân của huynh đài, đã định cuộc rồi, Lão tổ tông đã nói, là không có cái gì cải biến được!

Triển Mộng Bạch sửng sờ.

Một phút sau, chàng cười khở, thầm nghĩ:

- Hôn nhân là do họ tự định lấy chứ ta có hứa hẹn gì? Ta cứ bỏ đi trước ngày họ chọn, sau này tìm cách giải thích!

Hắc Yến Tử tiếp nói:

- Về phần tiểu đệ thì tiểu đệ có người yêu rồi, bọn tiểu đệ lại âm thầm ước hẹn trăm năm với nhau ...

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Vị cô nương đó, con cái nhà ai lệnh tôn có biết hay không?

Hắc Yến Tử lắc đầu:

- Gia phụ chưa hay biết gì cả! Vì không hay biết nên mới có cái việc kết hôn với con gái họ Tần! Vị cô nương đó với tiểu đệ cảm như bình thủy tương phùng, bất ngờ gặp là yêu nhau ngay!

Triển Mộng Bạch thở ra:

- Nếu vậy, tiểu đệ có cách gì tiếp trợ huynh đài được?

Hắc Yến Tử nhẹ giọng:

- Vị cô nương đó là chỗ quen biết của Triển huynh!

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Ai?

- Con gái của Đỗ Vân Thiên.

- Đỗ Quyên?

Hắc Yến Tử thở dài, rồi cúi mặt.

Triển Mộng Bạch dậm chân:

- Thế thì làm sao? Hiện giờ nàng ở đâu?

Hắc Yến Tử bi thảm cực độ:

- Vì sợ người ngoài biết được việc thầm kín của tiểu đệ, tiểu đệ bất buột phải dấu nàng tại mật thất, tính đến nay đã được ba tháng rồi.

Triển Mộng Bạch giục:

- Nhanh lên! Đưa tiểu đệ vào đó ngay bây giờ!

Hắc Yến Tử còn tiếp:

- Ngày kia là ngày cử hành hôn lễ, mà Tần Cơ thì đã lên đường, sự tình cấp bách lắm.

Triển huynh ơi!.... Vô luận làm sao, Triển huynh cũng phải có biện

pháp!

Hắn đưa Triển Mộng Bạch vòng qua giả sơn, đi tới.

Triển Mộng Bạch miệng thì đáp ứng luôn luôn mà lòng lại như tơ vò. Dĩ nhiên, họ tránh những nơi có ánh đèn, len lỏi trong lối hoa, nương bóng tối bước đi.

Họ đi một lúc đến một cái ao, quanh ao liễu rủ, liễu trồng đầy, lan rộng ra xa bờ ao, thành rừng nhỏ, rừng đó có mấy gian nhà trang nhã, Hắc Yến Tử trở tay:

- Tại đó, Triển huynh!

Nhà không đèn, chỉ có vài ngọn đèn treo lơ lửng bên ngoài gió thổi cho lồng chao chao, mờ tỏ, tại cái vẽ ảo huyền cho cảnh nên thơ ... Hắc Yến Tử mở cửa một ngôi nhà với tay lấy một chiếc lồng, rồi bước ra. Không một bóng người.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Nàng ở đâu?

Hắc Yến Tử đáp:

- Còn phải vào mật thất nữa chứ Triển huynh!

Hắn đưa tay kéo một bức hoa. nơi tường, sau bức họa là một vọng cửa.

Bên trong cửa, có ánh đèn mát dịu, chính trong đó mới phô bày sự sang trọng của đại phú gia với gấm, với nhung, với vật dụng tân kỳ. Triển Mộng Bạch cau mày, chừng như chàng có ý bất mãn.

Hắc Yến Tử dẫu Đỗ Quyên nơi đây, thì hẳn là giữa song phương phải có gì với nhau rồi!

Bỗng, Hắc Yến Tử rú lên một tiếng khẽ, tuy khẽ song vẫn biểu hiện rõ sự khủng khiếp nơi hẳn.

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Nàng làm sao?

Hắc Yến Tử buông đèn, hai tay ôm đầu, mặt trắng nhợt, giọng run run:

- Sớm mai này, nàng còn ở đây, sao bây giờ lại biến đi đâu ...

Triển Mộng Bạch nhìn lên chiếc giường, thấy chăn màn bừa bãi, và quanh phòng thì vật thực vất tứ tung ... Bỗng, chàng nắm tay Hắc Yến Tử kêu lên:

- Hay là ... hay là vì quá quần trí, nàng thoát ra ngoài rồi?

Hắc Yến Tử lắc đầu:

- Ở đây hơn hai tháng, nàng không hề bước ra ngoài nửa bước.

Ngày ngày cứ ở trong phòng, nàng đã quen cảnh đó, có khi nào quần trí cực độ được mà phá lệ thoát đi?

Hắn khóc!

Triển Mộng Bạch thở dài, buông tay.

Hắc Yến Tử tiếp:

- Tiểu đệ chỉ sợ nàng bị gia phụ phát hiện, nếu đúng như vậy thì gia gia không dung nàng đâu ...

Triển Mộng Bạch hấp tấp:

- Lệnh tôn hạ độc thủ?

- Tiểu đệ chỉ sợ như vậy đó, Triển huynh ơi!

- Có thể như vậy lắm! Lệnh tôn là con người độc ác, trong giang hồ còn ai không biết!

Bây giờ, chỉ còn cách là Đường huynh đi gặp lệnh tôn, van cầu người khoan hồng, may ra còn kịp ...

Hắc Yến Tử lắc đầu:

- Khó lắm! Triển huynh không rõ tánh tình của gia phụ! Không xin còn khá, chứ tiểu đệ mở miệng van xin rồi, là người còn hiểm độc hơn! ...

Triển Mộng Bạch chụp đầu vai của Hắc Yến Tử, gần từng tiếng:

- Đường huynh! Chẳng lẽ Đường huynh không có cách gì?

Bấy giờ Hắc Yến Tử quỳ xuống:

- Gia pháp sum nghiêm, tiểu đệ bị quản thúc cẩn mật, mất cả tự do đi lại. Triển huynh ơi!

- Không cầu xin Lão tổ tông được sao?

- Phải! Mấy năm sau này, lão nhân gia sanh tánh cổ quái, dù cho gia phụ gặp người, cũng ...

Bỗng, bên ngoài rừng liễu có tiếng cười trong trẻo vang lên, rồi một câu nói trong trẻo tiếp nối:

- Hai người đang làm trò quỷ gì trong đó?

Triển Mộng Bạch, Hắc Yến Tử cùng giật mình.

Người đó là Hỏa Phượng Hoàng, tay cầm khăn đỏ, len cây tiến đến.

Hắc Yến Tử lau nhanh ngón lệ, gượng cười:

- Hay cho tân nương quá chừng! Hôn lễ chưa cử hành mà đã ám ảnh trượng phu như vậy, sau này thành vợ thành chồng rồi, chắc là Triển huynh phải khổ với của nợ bám sát nhưng bóng theo hình!

Hỏa Phượng Hoàng cười tí:

- Rồi có sao không? Nhị ca ganh à?

Triển Mộng Bạch sững sờ, không tưởng nổi là nàng ăn nói tự do quá, chẳng chút gượng ngập.

Hỏa Phượng Hoàng hướng mắt qua chàng, chàng quay đầu nhìn nơi khác.

Hỏa Phượng Hoàng bật cười khanh khách, khẽ uốn mình, lướt đến cạnh Hắc Yến Tử:

- Đừng ganh, nhị ca! Tân nương sẽ đến! Đến gấp cho nhị ca! Dù sao

thì hôn lễ của nhị ca cũng được cử hành trước mà.

Hắc Yến Tử cau mày:

- Tam muội có uống rượu hay không?

Hỏa Phượng Hoàng che miệng cười:

- Cái mũi của nhị ca thính quá!

Bồng nàng gật đầu, tiếp:

- Nói mãi, nói mãi, làm tôi quên mất việc chánh!

Hắc Yến Tử hỏi:

- Việc chi mà gọi là việc chánh?

Hỏa Phượng Hoàng tiếp:

- Gia gia tìm nhị ca khắp nơi đó! Người định trình diện nhị ca với Đổ lão tiên bối! Nhị ca không vào gấp, thì nên chuẩn bị mà lãnh quở trách là vừa!

Hắc Yến Tử giật mình, hướng qua Triền Mộng Bạch vòng tay:

- Gia phụ có lệnh đòi, tiểu đệ phải đến gấp, Triền huynh thứ lỗi cho!

Hắn nheo nheo mắt với Triền Mộng Bạch, rồi xốc áo cẩn thận quay mình bước đi liền.

Triền Mộng Bạch hấp tấp gọi:

- Huynh đài đợi tại hạ một tí!

Chàng bước theo Hắc Yến Tử.

Nhưng Hỏa Phượng Hoàng nắm áo, giữ lại.

Triền Mộng Bạch trầm gương mặt, hỏi:

- Cô nương không tỵ hiềm sao? Nếu có người ngoài trông thấy thì sao?

Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách:

- Nếu có người ngoài, thì khi nào ta làm như vậy đâu?

Nàng đảo mắt nhìn quanh, điểm nụ cười duyên:

- Hiện tại, chẳng có một ai tại đây, chúng ta nên định danh phận đi!

Ta ... Không nỡ lòng nào không chiếu cố đến người.

Triền Mộng Bạch lắc đầu:

- Cô nương khỏi lo nghĩ cho tại hạ!

Hỏa Phượng Hoàng đồng đánh:

- Ta biết, người đang mơ tưởng đến ta. Cho nên ta tìm đến đây, giúp người một cơ hội đỡ nôn nao ...

Triền Mộng Bạch lại lắc đầu:

- Tại hạ thư thái hơn lúc nào hết, cô nương ạ! Chẳng cần phải có ai bầu bạn chi hết!

Hỏa Phượng Hoàng cười lớn:

- Người nói thế chứ ta biết rõ người đang lo nghĩ về việc gì! Mà lại lo nghĩ nhiều nữa kia!

Tay tả nàng nắm áo Triển Mộng Bạch, tay hữu nắm cổ tay chàng, nàng cười duyên, bảo:

- Vào đây!

Nàng lôi Triển Mộng Bạch vào nhà.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Cô nương định làm gì đây?

Hỏa Phượng Hoàng cười khúc khích:

- Ta với người tuy chưa thành hôn, song cũng như vợ như chồng của nhau rồi, dù có bị người phát hiện trong lúc hẹn nhau nói chuyện riêng tư về tương lai của chúng ta, thiết cũng chẳng quan hệ gì.

Người sợ là sợ làm sao chứ?

Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, vẫn phải đi theo nàng vào nhà.

Gương mặt nàng lúc đó hồng hào quá, trông nàng đẹp hơn lúc thường rất nhiều.

Hắn là nàng có uống rượu, hiện tại men rượu bốc lên, làm cho nàng ngà ngà say.

Đưa Triển Mộng Bạch vào, nàng trông thấy trong gian nhà, có mặt thất phía sau, bất giác cười lớn:

- Á! Á Không ngờ nhị ca an bày một chỗ thích hợp quá chừng. Chúng ta vào đó ngồi đi!

Nàng quàng tay qua cổ Triển Mộng Bạch, đưa chàng vào luôn mặt thất.

Triển Mộng Bạch xuất hạn ướm đầu, hấp tấp bảo:

- Buông tay ra, cô nương! Ta không chạy đi đâu, cô nương đừng sợ!

Hỏa Phượng Hoàng liếc xéo chàng, bật cười hắc hắc:

- Ta đâu có sợ người chạy! Đuổi người, người cũng không chạy nữa kia mà! Phải không nào?

Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ.

Buông chàng ra, nàng bước đến trước tấm gương, há miệng cười bày răng, rồi cau mày, nhướn mắt, kênh kiệu.

Hỏa Phượng Hoàng nói:

- Lấy được một người vợ như ta, người có phúc lớn lắm đó nhé!

Người nghĩ, có phải vậy không?

Triển Mộng Bạch đáp nhanh:

- Phải! Phải Phúc lớn lắm cô nương.

Hỏa Phượng Hoàng nhóng cổ, nghiêng đầu nheo nheo mắt, hỏi tiếp:

- Ta có đẹp không?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đẹp! Đẹp lắm, cô nương cực đẹp!

Chàng lại thầm nghĩ:

- Nếu vêu cái mỏ ra cho dài nữa sẽ giống con chim phượng lắm đó!
Hỏa Phượng Hoàng cười hì hì, lấy ra một chiếc lược, rẽ tóc ra chải.
Bỗng nào kêu lên:
- Uý! Nhị ca đầu nữ nhân ở đây.
Triển Mộng Bạch ướm thử:
- Có nữ nhân ở đây?
Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách:
- Không ngờ nhị ca bên ngoài thì trông đạo mạo, nhưng bên trong lại chứa quỷ chứa ma!
Nữ nhân ở đâu rồi? Ta muốn trông thấy nàng, xem nàng và ta ai đẹp hơn ai.
Triển Mộng Bạch buông gọn:
- Nàng ấy kém cô nương xa!
Hỏa Phượng Hoàng sáng mắt:
- Thật vậy à? Sao người biết?
Triển Mộng Bạch đáp:
- Chẳng những nàng ấy có dung mạo xấu xí, mà lại còn si si dại dại!
Hỏa Phượng Hoàng trừng mắt:
- Sao người biết rõ thế? Hay là người quả biết nàng ấy? Nói thật đi, nàng là ai? Hiện tại nàng ở đâu?
Triển Mộng Bạch cố ý thờ dài:
- Nữ nhân đó, vốn là chị họ của tại hạ, song bây giờ thì tại hạ không biết chị ấy đi đâu!
Hỏa Phượng Hoàng cau mày:
- Nàng bao nhiêu tuổi?
Triển Mộng Bạch đáp:
- Không rõ lắm! Song lớn hơn tại hạ!
Hỏa Phượng Hoàng thở phào:
- Thế là ta yên tâm! Ta tin chắc người không thích có vợ già!
Triển Mộng Bạch ra cái vẻ buồn rầu:
- Song thân tại hạ đều qua đời, trên thế gian này, tại hạ chỉ còn có mỗi một thân nhân!
Nếu chị ấy đứng chủ hôn cho tại hạ, thì hay biết mấy!
Hỏa Phượng Hoàng cười hì hì:
- Khó gì đó? Cứ tìm nàng, đưa về đây là xong!
Triển Mộng Bạch thờ ra:
- Tìm đâu?
Hỏa Phượng Hoàng thốt:
- Chỉ cần nàng ở quanh quần trong khu hậu viên này là ta tìm ra!
Triển Mộng Bạch lộ vẻ hoan hỉ:

- Thật vậy hờ cô nương? ... Tuy nhiên nếu sự tình của chị ấy với lệnh huynh thấu tới tai Lão tổ tông, thì phiền phức lắm đó, cô nương!

Hỏa Phượng Hoàng thản nhiên:

- Không quan hệ gì! Ta cứ tìm, tìm được rồi âm thầm đưa nàng đến đây! Người yên trí, ở đây ngoài Lão tổ tông ra, ta chẳng biết sợ một ai!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Tại hạ biết cô nương là bậc nữ anh hùng, không ngán trời, không sợ đất, trừ Lão tổ tông ra chẳng một ai có thể quăn thúc cô được!

Hỏa Phượng Hoàng nhìn chàng, bỗng thở dài:

- Ta còn sợ! sợ đôi mắt của ngươi. Người nhìn ta, như soi tận ruột gan!

Triển Mộng Bạch đặng hắng một tiếng quay nhanh về hướng khác.

Hỏa Phượng Hoàng mở áo ra, kêu lên:

- Ô! Tức lại!

Nàng vẫy tay, gọi Triển Mộng Bạch:

- Ta đau lưng quá, ngươi có thể đấm bóp cho ta một chút được chứ?

Bước đến giường, nàng ngã mình nằm xuống.

Nàng liếc xéo Triển Mộng Bạch, đưa mắt mời mọc, miệng nàng cười, nụ cười khêu gọi ...

- Cái đó ... tại hạ ...

Bỗng xa xa có tiếng gọi lại:

- Triển tướng công! Tướng công ở đâu? Nhiều vị tân khách muốn kính rượu cho tướng công đó!

Triển Mộng Bạch thở phào, như tử tội được ân xá, lau mồ hôi lạnh, thốt:

- Cô nương nghe đó, tại hạ phải đi mới được!

Hỏa Phượng Hoàng vụt nhảy xuống giường, dậm chân thành thích gất:

- Quỷ sứ nào hiện hình không hợp lúc thế! Sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng cái lúc để phá hoại!

Triển Mộng Bạch vội an ủi:

- Thiếu chi dịp khác cô nương! Việc tại hạ nhờ đó, xin cô nương lưu ý cho nhé!

Chàng thoát ra cửa ngay, dĩ nhiên là không quay nhìn lại.

Còn lại một mình, Hỏa Phượng Hoàng đứng trước tấm gương soi mình một lúc, lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ hán không động tâm trước cái thân thể ngà ngọc này? ...

Bỗng nàng chụp chiếc gương quăng xuống nền, đoạn nện gót bước ra.

Gió nhẹ vờn qua, làm dịu bớt cơn nồng do men rượu bốc lên, nàng nghe khoan khoái vô cùng, cười khanh khách, lại ngã xuống, nằm y tại đó.

- Tiểu tử họ Triền đó, xem ra cũng tốt phúc! Cái số của ta trái lại sao mà đen tối quá chừng!

Một giọng già tiếp nối:

- Bồn chồn mà làm chi con! Sớm muộn gì cha cũng tìm được một người đẹp cho con mà!

Giọng trẻ trung đáp:

- Con cứ tưởng, con gái họ Đường này là một nàng dung mạo tầm thường, không ai thèm hỏi đến! Con vì cái thình danh của họ mà bắt buộc phải đến đây! Ngờ đâu lại gặp hán nữa!

Điều đáng tiếc là nàng ấy cũng khá quá!

Lão nhân tặc lưỡi:

- Nhẫn nại!.... con nên nhẫn nại!

Rồi một già, một trẻ bước ra khỏi rừng. Họ là Phương Tân và Phương Dật.

Sau khi bị Tiêu Mạn Phong đánh đuổi, hai cha con phiêu lãng giang hồ, chờ cơ hội cát đầu.

Hôm nay đến đây để ngỏ ý cầu hôn song chưa kịp mở miệng thì Triền Mộng Bạch lại phồng tay trên!

Hai cha con thêm một lần ôm uất hận!

Ra khỏi rừng rồi, Phương Dật nhìn về phía ánh đèn lồng thấy Hỏa Phượng Hoàng nằm đó để lộ phần ngực trông hấp dẫn cực độ.

Hai cha con cùng bước lại gần, xem kỹ, nhận ra nàng đang say rượu, mê man không hay biết gì cả.

Phương Tân cười hì hì:

- Đúng là trời phù hộ ta! Cái ngôi nhà họ Đường về con ta rồi! Triền Mộng Bạch khó lòng chiếm được.

Nhìn quanh một lượt, lão thấp giọng bảo Phương Dật:

(... Thiếu trang) Thiếu nữ đẹp tuyệt trần!

Mỹ phụ là Nam Yến, thì lão nhân hẳn là Kim Phi và thiếu nữ đúng là Tiêu Phi Vũ!

Hơn hai mươi năm chịu khổ dưới hố sâu, trở vào đời là Kim Phi đi tìm Nam Yến, gặp Nam Yến rồi cùng Tiêu Phi Vũ rời Côn Lôn Sơn.

Tâm sự đã tròn, Kim Phi phải nghĩ đến việc hưởng thụ, tài sản bảo ngọc bạc vàng còn đó lão cứ lấy lên mà tiêu pha.

Cho nên, giờ đây lão sống trong cảnh huy hoàng, thừa thãi cũng không phải là một sự lạ.

Nam Yến nhìn bàn ăn, cười khanh khách:

- Xem Kim huynh ăn làm sao cho hết bao nhiêu món đó!

Kim Phi cười ha hả:

- Hơn hai mươi năm nhịn khát, nhịn đói, thì gặp lúc rồi phải uống, phải ăn, cố uống cố ăn để bù trừ chứ!

Nam Yến ngồi xuống, đoạn thở dài, thốt:

- Tuy nhiên Kim huynh lấy tài sản của Trung Điều Thất Sát mà tiêu pha, tiểu muội cảm thấy khó chịu vô cùng!

Kim Phi chính sắc mặt:

- Nếu huynh không dùng, thì chẳng lẽ bỏ mặt trong lòng đất giữa chốn hoang sơn mãi mãi sao?

Nam Yến thở dài:

- Kim huynh có lý!

Tiêu Phi Vũ vỗ tay, cười dòn:

- Cậu nói phải đó, dì ạ! Cậu nói rất chí lý! Ở vào địa vị cậu tôi cũng làm như thế thôi!

Nàng gọi Kim Phi là cậu, Nam Yến là dì tuy không đúng, song đã quen như vậy rồi!

Nam Yến phì cười:

- Còn người nữa! Người cũng điên luôn, cả hai cùng có những tư tưởng lạ đời! Cho người biết, hãy bớt cái nam nhân tính, tập dần trở lại thành nữ nhân, chứ nếu thế thì cái vị tướng công họ Triệu đó không bao giờ dám tiếp người nhé!

Tiêu Phi Vũ đỏ bừng đôi mắt gắt lên:

- Hắn không dám gần thì mặc hắn chứ! Dì còn nhắc đến hắn nữa làm chi.

Kim Phi cười lớn:

- Chỉ sợ dì không nhắc, chính người phải nhắc, bắt buộc người ta phải đi tìm tiểu tử cho người đó!

Bỗng, có tiếng chân người vang nơi mũi.

Kim Phi trầm giọng:

- Vương Tam mua rượu về đó phải không? Sao đi lâu thế? Vào đây gấp!

Một hán tử vận áo xanh vén rèm, bước vào.

Tay hắn nâng một vò rượu, nghiêng mình:

- Đâu phải tiểu nhân không gấp về, chỉ vì tại địa phương này rượu khan hiếm lạ! ...

Kim Phi trừng mắt:

- Một huyện thành to lớn như vậy mà người không tìm mua nhanh chóng được một vò rượu nữa sao?

- Rượu tại đây không thiếu, chỉ tại mấy hôm nay, nhà họ Đường lại

có việc vợ vét nhiều rượu trong huyện thành hầu như bị họ mua hết!

Kim Phi cau mày:

- Họ Đường tại đất Thục có hỉ sự gì người có nghe rõ chẳng?

- Đám cưới, đám gả.

- Cưới ai? Gả ai?

- Con của họ Đường sắp thành hôn. và mới hôm qua đây, có gã họ Triền đến, chừng gã cũng kết hôn luôn với con gái họ Đường! Hai hỉ sự chứ không phải một!

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Triền gì?

Hán tử áo xanh đáp:

- Nghe nói, gã ấy là một niên thiếu anh hùng, có danh lớn trên giang hồ, người lại khôi ngô tuấn tú. Gã tên là Triền ... Triền Mộng ...

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Triền Mộng Bạch?

Hán tử reo lên:

- Đúng rồi! Triền Mộng Bạch!

Tiêu Phi Vũ run bắn người, quyển sách trong tay nàng rơi xuống thuyền vang một tiếng phịch.

Nàng chết sững trên chiếc ghế.

Lâu lắm, nàng vụt cười lên, cười cuồng dại, vừa cười, vừa thốt:

- Hay! Hay cho Triền Mộng Bạch! Người cưới vợ!

Nàng ngưng cười, trừng mắt nhìn Vương Tam, quát:

- Người cười gì?

Vương Tam sợ hãi, đặt nhanh vò rượu xuống, quay mình trở ra gấp.

Nam Yến thở dài, toan cất tiếng an ủi nàng, song Kim Phi ngăn chặn.

Tiêu Phi Vũ đứng lên, bước tới bước lui.

Kim Phi vờ không thấy, mà cũng không lưu ý đến nàng, cứ uống rượu. Bỗng, Tiêu Phi Vũ cười lạnh, rồi tự lẩm nhẩm:

- Được! Được lắm! Người kết hôn là tốt lắm!

Bất thành linh, nàng nhào vào lòng Nam Yến, oà lên khóc, vừa khóc, vừa gào:

- Không! Không! hấn không cưới vợ được!

Nàng ôm Nam Yến, khóc ồ ồ.

Nam Yến vuốt tóc nàng nhẹ giọng gọi:

- Vũ con! Con ...

Rồi bà cũng khóc luôn, không nói thêm được tiếng nào.

Kim Phi vụt cười ha hả:

- Buồn cười quá! Buồn cười quá!

Nam Yến nổi giận:

- Người ta đang khổ như vậy, Kim huynh cười được à?

Kim Phi vẫn còn cười:

- Người lý tưởng xô lòng bay đi, thì tìm cách bắt lại, chứ khóc rồi hăn quay trở về sao?

Nam yến hừ một tiếng:

- Thì ít nhất cũng phải cho người ta khóc trong một phút giây đầu xúc động chứ? Kim huynh nó là tìm cách, vậy cách gì đâu, nói đi!

Kim Phi gật đầu:

- Phải có cách chứ! bất cứ việc khó khăn nào cũng có cách giải quyết, chỉ tại mình không nghĩ ra thôi! Rất tiếc là cô bé Phi Vũ kia lại không muốn nghe ai nhắc đến Triển Mộng Bạch, như vậy là tiểu cô nương không thích tiểu tử, ngu huynh bắt tất phải nghĩ cách này cách nọ làm chi cho nhọc trí!

Lão tiếp:

- Để thì giờ mà ăn cho sượng cái thân!

Lão uống cạn một chén đầy, khề khà, chép chép miệng.

Tiêu Phi Vũ vụt ngẩng đầu lên:

- Ai nói tôi không thích hăn?

Kim Phi bật cười vang:

- Ha ha! Thế ra người thích hăn!

Tiêu Phi Vũ cười lý:

- Ủ! Tôi thích hăn đó! Hết sức thích đó! Có sao không? Tôi biết, cậu gài cho tôi phải thừa nhận mà! Tôi thừa nhận rồi đó, cậu ơi!

Nam yến mỉm cười:

- Tiêu liễu đầu! Để cho cậu người tìm cách giúp người! Nghe đây, liễu đầu! Giả như ta chép cho người một quyển bí lục võ công, người bị người lấy trộm, người sẽ làm sao?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Đoạt lại chứ làm sao?

Kim Phi cười ha hả:

- Phải! Dùng võ công mà đoạt hồi! Sách vở còn vậy thay, huống hồ người! Đừng nói là Triển Mộng Bạch chưa làm hôn lễ, nếu hăn có làm rồi, ta cũng cướp hăn về như thường!

Năm xưa dì người suýt bị người cướp mất nếu ta không nhanh tay đoạt lại, thì ... thì ...

Nam Yến kêu lên như bị chọc nhột:

- Ái! Ái! Kim huynh điên rồi! Sao lại đem cái việc quái đản mà nói ra? vả lại, Vũ nhi là gái, nó đâu có thể lý lợm như Kim huynh được?

Kim Phi trừng mắt, cao giọng:

Muốn yêu một người, thì cứ đường đường chánh chánh mà yêu, dù

nam hay nữ cũng thế, có gì xấu xa mà phải rụt rè?

Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một lúc, bỗng cất cao giọng:

- Phải! Vô luận như thế nào, tôi cũng không thể để hấn kết hôn với người khác! tôi phải cướp hấn về!

Kim Phi vỗ tay, cười lớn:

- Phải có vậy mới đáng mặt nữ anh hùng! Bằng cứ khóc ngày này qua ngày khác, thì đâu phải là cháu gái của ta!

Nam Yến lắc đầu, song lại lộ niềm hân hoan hỏi:

- Rõ là cá mè một lứa! Nhưng, lúc nào các người bắt tay vào việc?

Tiêu Phi Vũ đáp gấp:

- Ngay bây giờ!

Nam Yến cười nhẹ:

- Nóng thế à?

Kim Phi chớp mắt:

- Tự nhiên là phải nóng! Tự nhiên là phải hành động ngay! Đi bây giờ thì thích thú. Vũ nhi khả ái quá, chính ta còn công nhận, huống hồ chi tiểu tử họ Triền không mê tí?

Lão uống một hơi ba chén liền, rồi vỗ bàn rầm rầm:

- Nếu hấn là ngốc tử, ta sẽ đập vỡ sọ hấn ra!

Nam Yến lắc đầu:

- Vũ nhi sống chung với Kim huynh một thời gian thôi, cả hai sẽ điên mất!

Bà đứng lên tiếp:

- Thế này thì già bắt buộc phải đi theo hai kẻ điên, giám thị hành động mới được!

Tiêu Phi Vũ cười lớn:

- Ai bảo dì là dì của tôi? Là vợ của cậu?

Nam Yến mắng yêu:

- Liều đầu cao hứng lắm rồi, phải không?

Kim Phi bước ra mũi thuyền, ngả người, vắn hông, tìm thoa? mái.

Đồng thời, hào khí dâng cao, lão mỉm cười thâm nghĩ:

- Mấy hôm nay nhàn quá, nếu không hoạt động, hấn là gân xương sẽ mất cả dẻo dai, không phục vụ được cho Nam Yến.

Bỗng, từ xa xa, có tiếng y phục quét gió vang lên rất khẽ, song không lọt khỏi thính giác của lão.

Có một khách dạ hành nào đó, đến bờ sông, dừng chân lại, lăm lăm:

- Cô nương! Tại hạ tuân lệnh hành động, cô nương có chết cũng đừng oán trách nhé!

Kim Phi cau mày, thâm nghĩ:

- Cái trò gì thế? Giết người à?

Hào khí đang lên, lão không thể nén lòng bỏ qua.

Lão khẽ lắc đầu vai, thân hình vút lên, lao theo vòng cầu về hướng đó.

Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Cậu! Cậu...

Kim Phi thốt vọng lại:

- Theo ta đây mà xem nhiệt náo!

Tiêu Phi Vũ động tính hiếu kỳ, bay mình theo liền.

Thoáng mắt, cả hai đã đến gần nơi phát ra âm thanh. Nơi đó, là một bãi cỏ hoang, một bóng người đứng sừng sững.

Kim Phi và Tiêu Phi Vũ nấp mình vào trong chỗ khuất, theo dõi hành động của người đó.

Trên vai hắn, có một chiếc bao, hắn lấy bao xuống, mở miệng ra.

Hắn lôi từ trong bao ra một nữ nhân vận áo gấm, dây trói quanh mình.

Hắn nhìn nữ nhân, buột miệng thở dài, rồi lắc đầu. Sau cùng, điểm một nụ cười, thốt:

- Bảo ta đem một đóa hoa biết nói, như thế này, mà chìm sâu trong dòng nước, thì thật là ta không nỡ làm chút nào!

Hắn nhặt mấy viên đá khá to, bỏ vào bao, rồi lẩm nhẩm tiếp:

- Nhưng đại gia nhất định muốn trừ diệt nàng, ta chỉ là kẻ hành sự, còn làm sao hơn!

Nữ nhân không nói tiếng nào, đôi mắt mở to, hướng lên sao trời, mừng tượng không màng đến sự sống chết.

Kim Phi lấy làm lạ, thì thầm:

- Nữ nhân đó kỳ quái thật!....

Tiêu Phi Vũ giục:

- Ra tay đi cậu! Tôi nóng lắm rồi!

Kim Phi mỉm cười:

- Xem ra, người còn thích gánh vác việc người khác hơn ta!

Cả hai phi thân lướt tới.

Người đó, là một đại hán, tuổi độ ba mươi, vận y phục đen, toan nhét nữ nhân vào bao, bỗng nghe tiếng gió từ trên đầu quét xuống.

Hắn kinh hãi, dợm mình quay đi, nhưng hai gọng kềm đã chụp mạnh vào mạch môn hắn.

Khí lực hắn tiêu tan, hắn không còn làm được một cử động nào nữa.

Hắn sợ run!

Kim Phi trầm giọng hỏi:

- Người là ai? Tại sao định sát hại nữ nhân đó?

Đại hán cất giọng run run:

- Chẳng phải... việc của tiểu nhân... Tiểu nhân chỉ vâng lệnh đại gia hành sự!

Kim Phi hỏi tiếp:

- Ai là đại gia của người?

Người áo đen đáp ứng:

- Đường... Địch! Đường gia bảo.

Kim Phi cau mày:

- Thế ra người là người trong Đường môn tại đất Thục này?

Đại hán áo đen gật đầu:

- Đại gia tiểu nhân chính là Đường kim chưởng môn!

- Nữ nhân đó là ai? Tại sao Đường Địch muốn giết nàng?

- Nàng ấy tư tình với nhị công tử trong Đường môn, mà nhị công tử thì sắp thành hôn, nên đại gia phải diệt trừ nàng, để cho cuộc hôn nhân không bị trở ngại.

Tiêu Phi Vũ đứng sau lưng Kim Phi, quan sát nữ nhân.

Bỗng, nàng kêu lên:

- À! Cậu, thì ra là nàng ấy!

Kim Phi quay đầu lại:

- Người nhận ra?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Nàng là con của Đỗ Vân Thiên, hôm đó trong khu rừng liễu của Liễu Đạm Yên, tôi có gặp nàng một lần! Nàng ở đây, vậy gia gia nàng ở đâu? Nàng vốn yêu Triền Mộng Bạch, sao nay lại trở thành tình nhân của con trai họ Đường?

Nàng suy tư mãi, không để ý đến Kim Phi biến hẳn sắc mặt.

Đôi mắt của lão sáng rực lên, mừng rỡ mặt đã thú gặp mối.

Đại hán thấy thế, càng sợ hãi.

Đỗ Quyên lúc đó thôi nhìn sao, hạ ánh mắt xuống ngang Tiêu Phi Vũ.

Nàng cười ngo ngoắt, lẩm nhẩm:

- Triền Mộng Bạch! Cô nương có quen chàng à?

Tiêu Phi Vũ thở dài:

- Người quên rồi? Cái hôm đó...

Đỗ Quyên vụt thở dài như Tiêu Phi Vũ, lệ thảm từ từ tuông, cúi đầu, lẩm nhẩm tiếp:

- Triền Mộng Bạch ơi! Tôi không thể trông thấy chàng nữa...

Niềm u oán hiện ra trong ánh mắt.

Tiêu Phi Vũ xúc động tâm can, cảm thấy thương hại nàng vô cùng.

Nàng an ủi:

- Chúng ta sẽ cứu người! Người sẽ gặp lại hân!

Đỗ Quyên lắc đầu:

- Tôi biết! Tôi không còn xứng đáng với chàng nữa! Tôi đã có chồng!
Nhưng chồng tôi bỏ tôi, đi cưới người khác.

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Một lúc sau, nàng bảo:

- Người đừng quá thương tâm! Ta sẽ cướp chồng người mang về
cho người!

Lúc đó Nam Yến đã theo đến, đứng phía sau, cười nhẹ, mắng yêu:

- Giỏi chưa! Muốn đoạt chồng cho mình, chưa xong, còn vỗ ngực
hứa đoạt chồng cho người khác! Không biết có thành công không đó!

Tiêu Phi Vũ cười hì hì, day qua Kim Phi, bắt giắc kêu lên:

- Cậu làm sao thế?

Kim Phi đang trầm mớ về một việc chi đó, nghe gọi, giật mình bật
cười cuồng dại:

- Đỗ Vân Thiên! Đỗ Vân Thiên! Người hại ta thừa chết thiếu sống,
hơn hai mươi năm dài ta chịu biết bao gian khổ! Không ngờ hôm nay
con gái người lại rơi vào tay ta!

Hai tay đưa chao, lão chụp xuống đầu Đỗ Quyên.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, vội bước tới che cho Đỗ Quyên, hét to:

- Cậu! Cậu không nên...

Kim Phi nhảy dựng lên, quát:

- Sao lại không được, gia gia nàng hại ta, tại sao ta không thể hại
nàng?

Nam Yến gần từng tiếng:

- Gia gia nàng với Kim huynh có thù với nhau, chứ nàng có can gì
vào việc đó? Nếu Kim huynh giết nàng thì tiểu muội tự tử ngay bây
giờ, trước mặt Kim huynh!

Kim Phi giật mình, bứt tóc, gãi tai, dậm chân thành thịnh.

Nam Yến bảo:

- Nếu còn hận thì đi tìm gia gia nàng mà báo phục!

Trên đời này chỉ có Nam Yến là kiềm chế nổi lão mà thôi. Đại hán áo
đen nói lớn:

- Đỗ Vân Thiên hiện đang có mặt tại Đường gia!

Kim Phi giật bảg mình, nhìn hẩn một lúc, đoạn bật cười ha hả:

- Hay! Hay quá!

Lão chỉ Đỗ Quyên, tiếp:

- Ta sẽ lôi nàng đến trước mặt Đỗ Vân Thiên, có đông đủ mọi người,
tuyên bố việc xấu của con gái lão. Từ lâu, lão tự hào là thanh cao,
bây giờ con gái lão làm điều tội tệt, lão sẽ hổ thẹn mà chết!

Bổng lão chụp tay đại hán, hét:

- Muốn sống hay muốn chết?

Đại hán run sợ:

- Tiểu nhân còn mẹ già ở nhà...

Kim Phi trầm giọng:

- Muốn sống nuôi mẹ, thì lúc trở về, đừng nói với ai là có gặp ta! Nếu người bép xép, Đường Địch sẽ giết người đó!

Đại hán đáp gấp:

- Tiểu nhân trở về, sẽ báo cáo là Đỗ cô nương đã chết rồi!

Kim Phi gật đầu:

- Thông minh đấy! Cút đi!

Lão vung tay, đại hán văng ra xa ngoài ba trượng.

Hắn lẫn thêm mấy vòng, đứng lên, phóng chân chạy mau...

* * * Đêm đã khuya!

Pháo dây dài hàng trượng, treo từ đầu sao cao vút, chờ đợi nổ.

Đèn thấp giăng giăng...

Tân khách đông như biển, nơi nào cũng có tiếng cười, tiếng nói. Tòa thạch thất không đủ chỗ chứa, chủ nhân cho dựng thêm bốn dãy lư bằng.

Toàn khu Đường gia trang náo nhiệt như ngày hội trong hoàng thành.

Nhưng có hai địa điểm im lìm.

Một là khu luyện độc, chế ám khí. Nơi này có đệ tử canh gác kỹ càng.

Một là dãy tịnh xá của lão tổ tông, nơi này không có ngụ công thủ, song mỗi tác đất là một cạm bẫy, lọt vào đó là cầm như về nơi tổ tiên không kịp trần trời.

Cạnh dãy tịnh xá, có khu rừng.

Có khu rừng, có hai bóng người! Triển Mộng Bạch và Hắc Yến Tử.

Họ đã lục soát khắp nơi suốt một ngày một đêm, tìm tung tích Đỗ Quyên.

Hỏa Phượng Hoàng vẫn chưa cho biết kết quả.

Triển Mộng Bạch chờ đây, khi tiếng pháo nổ lên, chàng sẽ nương theo tiếng pháo, xâm nhập cạm địa...

Rồi pháo nổ vang rền, tiếng pháp dây không hề dứt.

Triển Mộng Bạch lướt tới, Hắc Yến Tử ở lại, pháp phòng.

Cửa tịnh xá đóng kín, chẳng có gì khả nghi.

Triển Mộng Bạch toan trở lại, bỗng chàng nghe lão tổ tông quát:

- Nói nhảm! Điều đó không thể làm được đâu! Trao kẹo cho ta!

Có tiếng Đường Địch tiếp nói:

- Cái cuộc hôn nhân đó, rất có lợi cho chúng ta! Lão tổ tông ngăn cấm, hài nhi chẳng biết làm sao!

Lão tổ tông gần giọng:

- Cái gì khác thì được! Cái đó, nhất định là không! Người nghe chưa!

Đường Địch nói tiếp:

- Nhưng...

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 37

Bí Mật Thôi Mộng Thảo

- Nhưng cái gì? Không nhưng gì cả! Người phải biết Thôi Mộng Thảo là vật rất hiếm, quý báu vô cùng. Nó rất cần thiết cho việc chế luyện ám khí của Đường môn. Cái lão Tàn đó đòi hỏi nó để làm gì chứ?

Đường Địch thốt:

- Nghe nói lão ta dùng Thôi Mộng Thảo để chế luyện một loại giải dược chống Tinh Nhân Tiến. Minh không trao ra, chỉ sợ cuộc hôn nhân này không thành tựu!

Lão tổ tông gắt:

- Không thành tựu thì không thành tựu! Ám khí là giòong máu của Đường môn, là mạng sống của họ Đường, không có ám khí là Đường môn bị tiêu diệt. Việc hôn nhân là cái quái gì mà có thể đem ra trao đổi? Người ăn cái giống gì mà ngu si thế?

Đường Địchặng hắng một tiếng:

- Minh đã lỡ mời tân khách đến rồi.

Lão tổ tông hét:

- Tân khách! Tân khách là những cái thứ gì? Chỉ có ám khí thôi! Ám khí là trên hết!

Nếu không có ám khí, dù người mang xe mà rước, vị tất có ai chịu cất công mà vào đất Thục xa xôi này uống rượu với người? Dẹp cái bọn tân khách đó lại cho ta!

Đường Địch kinh hãi:

- Vâng! Vâng!

Lão nhân tiếp:

- Ta nói rồi đấy, người đi ra đi!.... Triển Mộng Bạch xuống đây gấp! Triển Mộng Bạch giết mình.

Lão tổ tông đang phẫn nộ, quát tháo thế mà cũng phát giác ra chàng đang nấp trên mái nhà!

Một tiếng cạch vang lên, cánh cửa sổ tung ra, mang theo một vùng

sáng.

Triển Mộng Bạch nghiêng răng, nhảy xuống đất, vọt qua cửa sổ, vào phòng.

Gian phòng rất rộng, nhưng chỉ có một chiếc giường to lót gấm. Trên giường có một cái bàn nhỏ. Trên bàn có nhiều loại kẹo.

Đường Địch đã đi rồi.

Lão tổ tông ngồi trên chiếc giường, tựa mình vào thành giường, nhìn Triển Mộng Bạch một lúc, đoạn cao giọng thốt:

- Xem ra ngươi cũng ngoan đó. Ta bảo ngươi vào, là vào ngay!

Triển Mộng Bạch đáp:

- Tuy không dám vào, nhưng lại muốn vào, nên phải vào!

Lão nhân tiếp:

- Ta biết ngươi muốn đến đây từ lâu! Nghe nói ngươi và tiểu tôn tử của ta có bàn tính với nhau làm trò quỷ gì đó. Có phải là ngươi định giúp hắn, đến đây truy tung tung tích nàng ấy chẳng?

Triển Mộng Bạch kinh hãi, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ lão có thuật tiên tri?

Chàng chưa kịp đáp, lão tổ tông đã quát:

- Phải hay không phải? Nói mau!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Phải!

Chừng như lão tổ tông kinh ngạc, trừng mắt nhìn chàng, lại hỏi:

- A! Hay cho ngươi! Ngươi dám thừa nhận? Ngươi dám thừa nhận à?

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Sự thật là vậy, tại sao không thể thừa nhận?

Lão nhân sùng sộ:

- Ngươi biết xông vào cấm vực của ta, là phạm tội như thế nào chẳng?

Triển Mộng Bạch ngẩng cao mặt:

- Bất cứ tội gì, tại hạ vẫn tiếp nhận!

Lão nhân quát:

- Ngươi bị uy hiếp mà đến, hay tự nguyện mà đến? Nếu bị uy hiếp, thì tội giảm khinh, bằng tự nguyện, thì... thì...

Triển Mộng Bạch ưỡng ngực:

- Tại hạ tự nguyện mà đến, Hắc Yến Tử chẳng liên can gì. Nếu tại hạ không muốn làm việc gì, trên đời này chẳng ai bức bách nổi tại hạ phải làm.

Lão nhân lại trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch.

Bỗng lão bật cười ha hả:

- Tốt! Tiểu tử khá đấy! Trao cho ta một viên kẹo, ngươi cũng nên ăn một viên!

Triển Mộng Bạch không do dự, lấy một viên kẹo trao cho lão nhân, rồi lấy một viên khác, bỏ vào miệng, ăn liền.

Vừa ăn, chàng vừa nghĩ:

- Dù là thuốc độc, ta cũng cứ nuốt, đừng nói là kẹo!

Lão nhân vừa ăn kẹo, vừa gật đầu, chừng như quên mất Triển Mộng Bạch ở trước mặt.

Triển Mộng Bạch không nói gì, chờ xem lão nhân có thái độ như thế nào để ứng đáp.

Một lát sau, lão đưa bàn tay lên, quạt nhẹ.

Không có gió động, song hai cánh cửa đóng lại liền.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, thầm nghĩ chưởng lực của lão nhân quả thật cao siêu không tưởng nổi.

Lão nhân như có tâm sự trùng trùng, đóng cửa rồi, lại trầm tư một lúc, lẩm bẩm:

- Thôi Mộng Thảo! Tại sao lại đòi Thôi Mộng Thảo?

Lão nhân đang ngồi xếp bằng tròn, nếu không nhìn kỹ, tất không ai nhận ra hai chân lão mang chứng âm hàn cực nặng. Lão không cử động được, chứ chẳng phải giả vờ.

Lão thở dài:

- Giờ phục dược đã đến rồi!

Lão vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau, một tiếng bốp vang rất khẽ, song âm thanh lại truyền đi rất xa.

Liền theo đó, có tiếng vó ngựa nện bên ngoài, mỗi lúc một gần.

Rồi vó ngựa ngừng, bức rèm lay động, Hỏa Phượng Hoàng hiện ra.

Cầm chiếc roi ngựa nơi tay, sắp sửa bước vào, trông thấy Triển Mộng Bạch, nàng khựng lại.

Lão nhân cười, mắng yêu:

- Tiểu liễu đầu! Hắn đã là người của ngươi, còn làm bộ làm tịch gì chứ?

Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, tuy nhiên bắt buộc phải cười chào nàng.

Ngờ đâu, Hỏa Phượng Hoàng đi thẳng vào, không hề nhìn thoáng qua chàng nữa mắt!

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái.

Nàng đến với con Tử Kỳ Lân, song con vật giờ đây tiều tụy thấy rõ.

Nó mất hẳn cái oai phong kiêu dũng của một con thiên lý mã ngày nào.

Mường tượng nó nhận ra chàng, nó cúi đầu xuống, hí hí mấy tiếng

nhỏ.

Chàng thầm nghĩ:

- Lão đòi uống thuốc, sao nàng lại dắt ngựa đến đây?

Hỏa Phượng Hoàng lấy một cái bát ngọc, tay kia rút mũi trâm trên đầu, rồi bước đến cạnh con ngựa, đâm mũi trâm vào đuôi ngựa, đoạn rút ra, sau cùng đưa bát hứng máu.

Con ngựa chẳng tỏ vẻ gì đau đớn cả.

Máu ngựa chảy đầy bát rồi, Hỏa Phượng Hoàng lấy một miếng thuốc dán, dán vào vết thương, rồi bưng chén máu đến cho lão nhân.

Lão nhân tiếp nhận, uống một hơi cạn.

Triển Mộng Bạch sửng sờ, lại nghĩ:

- Thảo nào mà con ngựa chẳng xác xơ! Nhưng lão uống máu ngựa để làm gì chứ?

Lão nhân bật cười ha hả:

- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Tội cho người quá!

Lão day qua Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Thấy thế, người đau lòng phải không?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đúng vậy! Tại sao tiền bối lại làm khổ con vật?

Lão nhân mỉm cười:

- Người làm sao biết được! Ta đã phí mất ba năm trời dằng dẳng dưỡng nuôi nó bằng dược thảo. Nó là con dược mã, vì vậy ta phải uống máu nó.

Lão tiếp luôn:

- Nó ăn toàn những thuốc quý, có những thứ mà danh y suốt đời mơ ước song không tìm ra! Nó hưởng phúc ba năm rồi, bây giờ nó phải chịu khổ để bù trừ!

Triển Mộng Bạch bỏ lẽ ra, bởi nó quý như vậy, cho nên bọn gia nhân họ Đường tìm mọi cách đoạt hồi.

Lão nhân hỏi:

- Người từng đi đó, đi đây, thế người có nghe tới một địa phương tên là Hỏa Bồn chẳng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Chưa từng nghe!

Đường lão nhân tiếp:

- Tại Hỏa Bồn, có một lão nhân, người ta gọi là Lãnh Dược Sư, người biết không?

Triển Mộng Bạch lại lắc đầu.

Lão nhân mỉm cười:

- Thế ra kiến thức của người quá hẹp. Không biết địa phương, lại

không biết người, thật đáng trách!

Lão lại tiếp:

- Còn Thôi Mộng Thảo, chắc người cũng chẳng biết luôn?

Triển Mộng Bạch chú ý:

- Thôi Mộng Thảo với Hỏa Bồn, có liên quan như thế nào?

- Hỏa Bồn ở tận Tây Cương, chính là nơi sản xuất Thôi Mộng Thảo.

Triển Mộng Bạch tò mò:

- Vậy còn Lãnh Dực Sư là người như thế nào?

Lão nhân đáp:

- Lão ta họ Lãnh, tên Thán, là một kẻ thích trồng hoa đẹp. Lão lại trồng Thôi Mộng Thảo là một loại tối độc. Lão không giao du với khách giang hồ, ai xâm nhập vào Hỏa Bồn là đừng mong sống sót mà trở lại.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Lão trồng Thôi Mộng Thảo để làm gì?

- Lão là một tay chơi độc, lão trồng để lấy độc. Tính tình lão rất cổ quái, nhưng rất thích ta, nên khi ta cho người tới hỏi Thôi Mộng Thảo là lão cho liền.

Triển Mộng Bạch suy tư trầm trọng quanh ba sự kiện:

Tình Nhân Tiễn, Thôi Mộng Thảo, và Lãnh Dực Sư.

Triển Mộng Bạch vụt hỏi:

- Ngoài Lãnh Dực Sư ra, còn có ai trồng Thôi Mộng Thảo nữa chẳng?

Lão nhân nhíu mày:

- Theo ta biết, thì bất quá còn một người nữa thôi!

- Ai thế?

Lão nhân cười hắc hắc:

- Nhắc đến con người đó, ta buồn cười! Lão ấy là một quái vật rõ ràng. Lão có một người em song sinh, song lớn lên, mỗi người một tính, không mấy may giống nhau. Họ lại cùng yêu một người, cái đó mới phiền phức. Mà nữ nhân đó lại cũng là một quái vật luôn.

Bà ta cực kỳ ác độc, không một việc tàn bạo nào không dám làm. Hai anh em rất khổ tâm đeo đuổi theo bà, sau cùng bà cảm động yêu họ.

Bà không yêu thì chẳng sao, bà yêu rồi, lại sanh rắc rối lớn! Rắc rối liên miên, không hề chấm dứt, suốt thời gian dài!

Chừng như chuyện xưa gợi hứng cho lão, lão tiếp luôn:

- Tuy nhiên, một nữ nhân làm sao lấy hai nam nhân được? Cuối cùng, người anh nhường cho người em, người em lại nhường cho người anh. Họ nhường qua, nhường lại mãi, rốt cuộc chẳng ai chịu lấy bà ấy. Nhưng họ lại không muốn cho bà ta lấy người khác, nên

cả hai mang bà ta đến một địa phương! Nữ nhân đó, lúc thiếu thời, phong lưu thành tánh, nhưng đến lúc đó, không hiểu sao, lòng cũng lạnh luôn, cam tâm tình nguyện sống với họ một nơi, hơn hai mươi năm rồi, không hề xuống núi. Lúc trước, bà ta có rất nhiều kẻ thù, họ truy ra tung tích bà, kết đoàn, từng đợt, từng đợt kéo lên núi, định sát diệt bà. Nhưng hai anh em đó võ công rất cao, hết lòng binh vực thành ra chẳng một kẻ nào chạm được chân lông bà. Dần dần, giang hồ không còn nhắc nhở đến hai nam một nữ đó nữa. Không còn ai dám lên núi mà sanh sự với bà ta nữa!

Triển Mộng Bạch bỗng hỏi:

- Có phải mỹ nhân đó thích mặc áo hồng, còn hai anh em là Côn Lôn Song Tuyệt chẳng?

Lão nhân giật mình:

- Không ngờ tuổi người còn nhỏ, mà lại biết rất nhiều những bậc tiền bối trong võ lâm!

Lão nhân như trở về ngày cũ, mơ màng lẩm nhẩm:

- Ngày nay, Thiên Hình lão nhân không biết luyện chưởng lực Lục Dương Thần đến mức độ nào rồi?...

Triển Mộng Bạch nói:

- Vẫn bối cách đây không lâu có gặp vị ấy một lần!

Đường lão nhân vỗ tay reo lên:

- Thích thú cho người quá! Phải biết, không dễ gì gặp được các vị ấy đâu nhé!

Hỏa Phượng Hoàng đứng cạnh giường, lúc đó cất tiếng:

- Lão tổ tông hôm nay nói nhiều quá rồi đó! Xin lão tổ tông ngưng câu chuyện, nghỉ một lúc đi!

Lão nhân sững sờ, rồi lẩm nhẩm:

- Phải! Nên nghỉ một lúc.

Lão nhìn Triển Mộng Bạch, cười nhẹ, thốt:

- Không ngờ nói chuyện với tiểu tử, ta lại nhớ đến rất nhiều lão bằng hữu.

Đoạn, lão né mình, vẫy tay:

- Người đi đi! Nhớ là lúc nào rồi rảnh, cứ lại đây tìm ta lập Long Môn trận.

Lão nhân nằm xuống, không nói gì nữa.

Triển Mộng Bạch còn nhiều điều muốn nói, muốn hỏi, song chẳng biết làm sao hơn, đành nghiêng mình chào, rồi bước ra.

Ra đến ngoài rồi, chàng thầm nghĩ:

- Không ngờ mình đến đây lại được biết khá nhiều bí mật. Tuy mục đích chưa đạt, song ngàn ấy chuyện cũng giúp ích cho mình rất

nhieu! Nội cái việc xuất xứ của Thôi Mộng Thảo cũng đáng giá lắm!
Bống, có tiếng gọi phía sau.
Chàng quay mình, thấy Hỏa Phượng Hoàng bước tới.
Triển Mộng Bạch rất mừng, hỏi gấp:
- Cô nương đã dò thám hộ tại hạ việc đó chẳng?...
Hỏa Phượng Hoàng khoát tay:
- Việc của nàng ấy, người bắt tất phải hỏi. Ta cho người biết nàng đã đi xa, thật xa rồi.
Người không tìm được nàng nữa đâu.
Nàng lạnh lùng quá, còn đâu những nét hồn nhiên hòa lẫn cao ngạo của ngày thường.
Triển Mộng Bạch hấp tấp:
- Nhưng...
Hỏa Phượng Hoàng chặn:
- Nhưng làm sao? Hừ...
Rồi nàng phát tay, quay mình bước đi luôn.
Triển Mộng Bạch lắc đầu:
- Sao nàng biến đổi lạ lùng thế?
Chàng trở lại chỗ Hắc Yến Tử nấp, song hấn đã mất dạng rồi.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 38

Bão Tố Đêm Tân Hôn

Triển Mộng Bạch vừa tỉnh lại chợt nghe có tiếng Đường Bảo gọi to:
- Triển huynh đâu? Còn say đấy à?
Triển Mộng Bạch giật mình, quay đầu lại, trông thấy Đường Bảo liền cười vang:
- Quá chén, thành mê man mãi đến bây giờ đó, Đường huynh!
Đường Bảo nắm tay chàng:
- Cũng may Triển huynh đệ còn đứng được! Tân khách bên ngoài đang chờ Triển huynh đệ đó!
Hắn cười nói oang oang, khác hẳn Hắc Yến Tử và Hỏa Phượng Hoàng.
Triển Mộng Bạch đáp:
- Tiểu đệ đang định ra đó.
Đường Bảo giục:
- Thì đi! Còn đợi chừng nào nữa! Hạ huynh đi nổi chẳng?

Triển Mộng Bạch đưa mắt, ngằm ra hiệu cho Hạ Quân Hiệp.

Hạ Quân Hiệp đáp:

- Tiểu đệ còn phải chiếu cố đến cái đám say sưa kia, xin được phép ra sau!

Đường Bảo cười lớn:

- Được! Được! Chúng ta phải uống say hôm nay! Nhất định phải say! Hấn nắm tay Triển Mộng Bạch, lôi đi liền.

Tân khách đã ngồi khắp các dãy bàn, người đông quá, muốn tìm một ai trong biển người đó, tưởng không phải dễ!

Tân khách, gồm những tay hùng, tay bá khắp bốn phương trời. Ở tại địa phương, họ là chúa, là vua, song đến đây rồi, họ chỉ là những hạt cát giữa đồng ngọc châu, bởi trên họ có rất nhiều dị nhân quái khách tài nghệ không lường!

Chưởng môn nhân Đường Địch, vận áo gấm hoa, niềm đắc ý hiện lộ nơi gương mặt.

Tất cả vừa uống, ăn, vừa cười nói oang oang. Song ai ai cũng mong muốn một điều, là được hội kiến với người có tài giải độc Tình Nhân Tiến.

Thực ra, trong thời gian đó, ai ai cũng sợ Tình Nhân Tiến, cho nên họ không thường đi lại trên giang hồ, cứ bất động tại địa phương, luôn luôn đề cao cảnh giác.

Giờ đây, họ bằng lòng vào đất Thục, dự tiệc vui với Đường gia, là vì họ nghĩ nếu bất ngờ bị Tình Nhân Tiến trúng phải, thì phải nhờ đến Tàn Sáu Ông.

Thành ra, họ đến đây, là vì Tàn Sáu Ông, chứ không vì Đường Môn. Tàn Sáu Ông nghiêm nhiên trở thành cái định của đại lễ, quan trọng còn hơn đôi tân lang, tân nương.

Nhưng họ đợi mãi, đợi từ sáng sớm đến trưa, mà Tàn Sáu Ông vẫn chưa đến.

Chính Đường Địch cũng bồn chồn, trông ngóng.

Bỗng, một số người lao nhao lên, rồi có kẻ thốt:

- Xem kìa! Người cùng đi với Đường Bảo đó! Phải chăng là chàng rể Triển Mộng Bạch?

Có người lên tiếng:

- Triển Mộng Bạch? Hấn nổi danh như cồn, rất tiếc là hấn bất thường quá, lúc thiện, lúc ác, không ai biết thực sự hấn là một người tốt, hay là một kẻ bại hoại!

Một người thứ ba cười nhẹ, chen vào:

- Các anh em không hiểu đấy thôi, chứ hấn là một nam hán tử, hành động của hấn luôn luôn chính đáng. Còn những điều bại hoại thì do

bọn hèn mọn nào đó làm, rồi vu tiếng xấu cho hắn.
Mọi người đều hướng mắt về Triển Mộng Bạch.
Triển Mộng Bạch đảo mắt nhìn ra bốn phía, có ý tìm Tần Sáu Ông.
Nhưng, có kẻ cho chàng biết rằng cả kiệu hoa lẫn Tần Sáu Ông đều chưa đến.
Chàng ở trong tình trạng cực kỳ khẩn trương, có thể tùy thời, tùy khắc xuất thủ.
Đường Bảo đưa chàng đến cạnh Đường Địch, làm lễ vội vàng, rồi dẫn chàng đi giới thiệu với quần hùng.
Dĩ nhiên, hắn giới thiệu chàng với tư cách con rể họ Đường.
Triển Mộng Bạch với bất kỳ ai cũng điểm một nụ cười xả giao, chào hỏi đủ lễ độ.
Chàng chỉ nói, còn ai đáp lại chàng, ca ngợi, chúc mừng, chàng không nghe, bởi tâm sự trùng trùng.
Bỗng, một bàn tay chụp vào cổ tay chàng, cứng như gọng kềm sắt.
Triển Mộng Bạch giật mình, mất cả tự chủ, để mặc cho người đó lôi chàng ra một góc.
Người đó là Đỗ Vân Thiên.
Có nhiều người muốn nói thêm với chàng mấy câu, song thấy Đỗ Vân Thiên kéo chàng thì còn ai dám gọi giật lại?
Đến chỗ vắng, Đỗ Vân Thiên dừng chân, nhìn Triển Mộng Bạch một lúc, rồi lạnh lùng nói:
- Vì đi tìm người, nửa đêm Quyên nhi bỏ nhà, hiện nay chẳng rõ nó ở đâu, còn sống hay đã chết rồi! Nếu thực sự người thành hôn, thì người là một con súc vật, không hơn không kém!
Triển Mộng Bạch đứng cao đôi mày, lửa giận phừng lên, nhưng sau nghĩ lại, chàng nhận ra mình có hờ hững với Đỗ Quyên thật.
Đã nhận mình có lỗi với con, thì nữ nào sanh sự với cha! Chàng thở dài hỏi:
- Ai nói rằng tại hạ thành hôn?
Đỗ Vân Thiên sững sờ, ấp úng:
- Nhưng Đường... Đường...
Triển Mộng Bạch từ từ tiếp:
- Trọn đời, tại hạ không thể thành hôn với con gái họ Đường!
Đỗ Vân Thiên nhìn chàng, tuy lấy làm lạ, song lão hiểu lời nói của chàng đáng giá ngàn vàng, nói ra lời nào thì đến chết chàng cũng không cải biến.
Bất giác, lão điểm một nụ cười, rồi lấy trong tay áo ra một mảnh giấy, trao cho chàng, bảo:
- Cầm đi!

Triển Mộng Bạch tiếp nhận mảnh giấy, đọc:

- "Vợ chồng Hạng Minh, tại Hạng gia trang, đất Ôn Châu, ngày mười hai tháng ba, suýt bị ác nhân bao vây đánh chết. Vợ Triệu Trương Hồng, tại Tiền Đường, đất Gia Hưng, trong tháng năm, suýt bị kẻ ác hiếp dâm..." Còn một số tên người, vụ án, ngày và giờ xảy ra, xếp thành một bản kê khai thật dài.

Tất cả đều lâm vào trường hợp nguy cấp.

Triển Mộng Bạch lấy làm hạ hỏi:

- Cái này là gì thế?

Đỗ Vân Thiên giải thích:

- Những người nay gặp lúc lâm nguy, nhờ người cứu nạn, sau này, người có việc cần dùng đến họ, cứ thông báo là họ sẽ sẵn sàng tiếp trợ người, dù chết cũng không từ!

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Nhưng... tại hạ có gặp họ lần nào đâu? Tiền bối có làm chẳng?

Chàng ngẩng đầu lên thì Đỗ Vân Thiên đã đi mất rồi.

Chàng sững sờ một lúc, chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

- Có lẽ nào Đỗ lão tiền bối mạo danh ta, cứu mấy người này thoát nguy tánh mạng?

Bỗng, có tiếng huyền não vọng đến tai chàng.

Một nhóm người, sóng vai nhau, cùng vỗ tay gọi lớn:

- Tân nương tử đi ra thôi! Đã thẹn, thì còn đến làm gì?

Rồi, những người đó đồng thời nín lặng. Họ nín lặng, nhóm khác lại reo hò.

Trong phút chốc, toàn thể tân khách cùng reo lên:

- Tân nương tử! Ra đi thôi! Đã thẹn thì còn đến làm gì?

Sự huyền não vang rộng ra khắp nơi.

Thì ra, tân khách chờ đợi quá lâu, không thấy tân nương, nên gọi vang ầm lên. Họ nôn nóng chờ cô dâu xuất hiện.

Quần hùng nôn nóng, bất quá vì hiếu kỳ. Chứ họ làm sao nôn nóng bằng Triển Mộng Bạch?

Chàng nhất quyết, trước mặt quần hùng, tiết lộ tất cả bí mật của Tần Sấu Ông, rồi tự tay hạ sát lão, báo thù cho phụ thân chàng.

Hiện tại, chàng mặc một chiếc áo dài, để che khuất thanh thiết kiếm mang bên mình.

Thời khắc trôi qua, ngày tàn dần, rồi đêm bắt đầu xuống. Gia nhân đã lên đèn.

Quần hùng lại sốt ruột, cùng tìm hiểu lý do chậm chạp của tân nương.

Chợt, có người cất cao giọng:

- Tân nương không đến thì tân lang phải ra mặt, đãi rượu cho khách chứ!

Một người đòi, trăm người phụ họa. Đường Địch chẳng biết làm sao, phải cho gia nhân vào hậu đường gọi Hắc Yến Tử!

Một lúc sau, Hắc Yến Tử theo gia nhân bước ra.

Hắn có vẻ lúng túng trong bộ y phục đại lễ. Đường Bảo hướng dẫn hắn đến trước quần hùng.

Quần hùng im lặng chờ nghe.

Chợt một đại hán chạy tới, nhìn quanh, rồi ghé miệng sát bên Đường Địch, thì thầm.

Đường Địch biến sắc, lập tức quay mình, trở lại hậu đường.

Quần hùng kinh dị, lại nhao lên.

Đường Bảo, Đường Yến không ngừng hướng tả, hướng hữu, vòng tay thốt với họ mỗi người một câu, trấn an họ.

Triển Mộng Bạch hết sức khẩn trương, đôi mày cau lại, hầu như dính liền, ngầm vận công chuẩn bị.

Đường Địch vào hậu đường, cốt để gặp lão tổ tông Đường Vô Ảnh.

Lão tổ tông đang ngồi trên cổ xe tay, mặt giận bưng bưng, tay luôn luôn vỗ vào thành ghế, giận đến độ quên cả việc ăn kẹo.

Thấy Đường Địch vào, lão quát mắng:

- Lão họ Tân muốn đùa phải không? Tại sao đến giờ này rồi mà chưa cho kiệu hoa phát động? Nếu mà lão ta hỏi hận rồi từ hôn thì... Hừ!

Thì!....

Đường Địch không dám nói một tiếng nào.

Một lúc sau, Đường lão trầm giọng bảo:

- Muốn nói gì hãy nói mau!

Đường Địch cúi đầu:

- Theo báo cáo của gia nhân, thì kiệu hoa đã phát động rồi, nhưng bọn đệ tử chực chờ mãi ở dọc đường lại không thấy đến!

Đường lão nhân quát:

- Người nói cái gì! Kiệu hoa đã được xuất phát từ lâu, mà bọn chực chờ lại không trông thấy? Thế kiệu đi đâu? Chúng ta không trao Thôi Mộng Thảo cho lão, lão dẫn con gái trở về Hàng Châu rồi phải không?

Đường Địch đáp ứng:

- Nhưng... nhưng...

Đường lão nhân quát:

- Nhưng cái gì? Chính người quyết định vụ hôn nhân này. Bây giờ sự tình như thế đó, có phải là người làm mất thể diện họ Đường không? Làm sao ăn nói với tân khách đây?

Đúng là người giết ta!

Đường Địch run sợ, không dám ho he.

Đường lão nhân tiếp:

- Qua hết đêm nay, nếu đúng là Tàn Sáu Ông không đưa con gái đến, thì ba cha con người dân mười tám đệ tử, cấp tốc theo dõi lão ấy, dù có phải đi đến tận ven trời, góc biển, cũng phải đi, bắt cho được lão, mang về Đường phủ. Nếu không tìm được, cha con người khỏi cần trở về nữa! Biết chưa?

Đường Địch đáp gấp:

- Biết! Biết! Hải nhi xin tuân mạng!

Đường lão nhân hừ luôn mấy tiếng, đoạn gọi:

- Phượng nhi! Phượng nhi!

Hỏa Phượng Hoàng bước ra, dáng người bơ phờ, đôi mắt long lanh, mừng rỡ nàng đang khóc, vì lau vôi nên mắt sưng đỏ.

Đường lão nhân không lưu ý đến nàng, nên không phát hiện ra thần sắc biến đổi của nàng.

Lão ra lệnh:

- Đẩy xe đưa ta ra đó! Nhanh lên!

Ngoài khách sạn, tân khách vẫn nhao nhao, ồn ào như trước.

Bỗng, có tiếng báo hiệu vang lên:

- Lão tổ tông đến!

Quần hùng đều im thin thít.

Thân phận của Đường Vô Ảnh trong võ lâm rất cao, gia dĩ số người hiện diện phần lớn thuộc hạng hậu bối, cũng có một phần có thọ giáo với lão ít nhiều, cho nên ai ai cũng kính trọng lão.

Đường lão nhân đảo mắt nhìn quanh.

Quần hùng cúi đầu.

Đường lão nhân đồng dục tuyên bố:

- Tân nương không đến!

Quần hùng giật mình. Họ không kiềm được lại nhao nhao lên.

Lão nhân quát:

- Làm cái gì mà ồn ào như thế! Tân nương không đến, song các người vẫn có rượu mừng uống như thường.

Có kẻ hoang mang, buột miệng hỏi:

- Tân nương không đến, thì rượu mừng của ai mà uống?

Đường lão nhân bật cười ha hả:

- Việc của Đường nhi đã hỏng, thì còn Phượng nhi đó chi? Rượu mừng này không uống được sao? Các người không phải sợ huyệt uổng nữa, bởi chàng rể hiện có mặt tại đây rồi!

Triển Mộng Bạch đang thất vọng về cái tin Tàn Sáu Ông không đến,

thù người ra đó, không có một phản ứng nào trước sự tuyên bố của Đường lão nhân.

Hắc Yến Tử cũng ngậy người tại chỗ, chẳng rõ hấn kinh ngạc, hay vui mừng!....

Hỏa Phượng Hoàng biến sắc, cứ lảo liên đôi mắt nhìn quanh khách sảnh.

Quần hùng vỗ tay cười lớn:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Rượu mừng của Đường cô nương cũng thơm ngon như thường!

Phượng Tân đứng xa xa, kéo tay Phượng Dật, bảo:

- Đã đến lúc rồi đó nhé, người bước ra đi!

Phượng Dật không nhúc nhích, không nói gì.

Bỗng, có tiếng quát vang lên:

- Kiệu hoa đến! Tân nương đến!

Quần hùng lập tức dao động, tiếng ồn ào nổi dậy khắp nơi.

Tám đại hán mình trần, ngực chỉ mang một mảnh hộ tâm bằng tơ vàng, thịt bắp nổi vòng lên trông vô cùng lực lưỡng, khiêng một chiếc kiệu nhỏ, chạy bay vào đại sảnh.

Phu kiệu hoa lệ như vậy, chiếc kiệu cũng phải hoa lệ hơn. Kiệu nạm ngọc, rèm châu.

Ngọc và châu chớp sáng, thoạt nhìn vào là phải hoa mắt ngay.

Ẩn sau bức rèm châu, ngồi trong chiếc kiệu, tân nương đội mào phượng, tuy có vương lụa che mặt, song nhìn vào cái dáng, ai ai cũng biết ngay là một giai nhân.

Quần hùng trở mắt, tự thốt:

- Cái lão họ Tần vẽ vời quá chừng! Tuy nhiên, chế ra chiếc kiệu này, hẳn rất phí lắm công phu và hao lắm của.

Đường lão nhân hét lên:

- Như thế thì còn quý củ gì nữa? Ai cho phép các người mang luôn kiệu vào sảnh đường?

Hừ! Hừ! Loạn rồi!

Lão quát luôn:

- Dừng kiệu lại, cho tân nương xuống, rồi diu vào đây!

Kiệu dừng lại.

Bốn nàng phụ dâu bước tới, vệt rèm châu, diu tân nương xuống.

Tân nương có phong thái tuyệt trần.

Đường lão nhân lại quát:

- Lạy trời lạy đất gấp, làm lễ gấp!

Đường Địch bối rối, kêu khẽ:

- Còn thân gia... nên chờ lão Tần đến...

Đường lão nhân gạt:

- Mặc lão! Đến cũng được, không đến cũng chẳng sao! Chẳng lẽ bắt bao nhiêu người đây phải chờ đợi một mình lão ta?

Quần hùng vỗ tay, phụ họa:

- Phải đó! Phải đó! Cứ làm lễ đi! Cần gì phải đợi thân gia chứ!

Có mấy người đẩy Đường Yên tới, đứng ngang tân nương, cả hai vận y phục huy hoàng, lại đồng vóc vạt, trông xứng đôi lắm.

Quần hùng hoan hô vang lên, suýt vỡ óc đại sảnh.

Đường lão nhân đắc chí, nở một nụ cười.

Hắc Yên Tử cúi đầu, ủ rũ như mèo bị cắt tai. Triển Mộng Bạch thấy thế, nổi giận, thầm nghĩ:

- Người làm lễ thành hôn, vậy còn Đỗ Quyên thì tính sao?

Tuy vậy, song chàng chẳng biết làm thế nào để xoay chiều cục diện!

Bỗng, có người thốt oang oang:

- Việc của Đường Phượng cô nương, cũng nên nhân dịp này, làm luôn cho xong!

Nhiều người phụ họa, tiếng vỗ tay vang lên như pháo nổ.

Đường lão nhân cười lớn:

- Phải đó!.... Thế càng tốt!

Lời nói của Đường lão nhân có giá trị ngang lịnh Hoàng Đế, Đường Bảo vang một tiếng, lời Triển Mộng Bạch tới.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, chưa kịp phản ứng, những người đứng gần chàng đã áp lại, phụ lực với Đường Bảo đẩy chàng vào trung ương đại sảnh.

Triển Mộng Bạch qua phút giây sửng sốt, nổi giận, toan chống cự.

Phượng Tân cũng đẩy Phượng Dật tới, bảo:

- Nhanh lên! Kéo không kịp đấy!

Phượng Dật sợ quá, đôi chân nhũn lại, không bước tới nổi, đồng thời áp úng.

Lão nắm tay Phượng Dật, toan chen giữa đám đông, lôi hấn vào trung ương.

Bỗng, có hai người quát lên đồng thời, một người ở phía đông, một người ở phía tây.

Hai người đó cùng quát một câu, từ hai nơi vọng lại:

- Triển Mộng Bạch không thể làm lễ được!

Quần hùng giật mình.

Đường lão nhân phản nộ, hét:

- Kẻ nào muốn gây náo loạn đó?

Tiếp theo đó, một lão nhân do hướng đông, bay vút ngang đầu quần hùng, đáp xuống trung ương, quát:

- Triển Mộng Bạch! Lời nói của người không còn tin tưởng được nữa rồi sao chứ?

Quần hùng buột miệng kêu lên:

- Đổ Vân Thiên.

Đường lão nhân sửng sốt, thoáng một giây, bật cười:

- Đổ lão ơi! Người thấy cái tốt đẹp của họ Đường, rồi hoa mắt lên mà sanh lòng ganh tỵ phải không?

Đổ Vân Thiên không lưu ý đến Đường lão nhân, chỉ trừng mắt nhìn Triển Mộng Bạch.

Về phương tiện võ công thì Triển Mộng Bạch thông minh tuyệt thế, song khi gặp sự việc liên quan đến giao thiệp, cưới hỏi thì chàng trở nên khù khờ, ngốc ngẩn. Chàng lúng túng nhìn Đổ Vân Thiên, không nghĩ ra được cách xử sự nào cho thích hợp.

Đổ Vân Thiên trầm giọng tiếp:

- Tìm không được con gái ta, người đừng mong cưới vợ!

Đường lão nhân nổi giận:

- Người định giành giật rể với lão phu à? Hờ lão Đổ!

Bỗng, tân nương kêu lên:

- Gia gia!

Rồi nàng nhào tới, sà vào lòng Đổ Vân Thiên.

Sự biến hóa đó trên chỗ tưởng tượng của mọi người. Không một ai chẳng kinh hoàng, sửng sốt. Tất cả đều trở mắt, há hốc miệng, không nói được một lời.

Đường lão nhân giận run lên:

- Cái gì thế? Tại sao thế?...

Đổ Vân Thiên cũng sửng sờ như mọi người.

Lão vắt vương lụa che mặt của tân nương.

Mặt thật hiện ra, nàng đúng là Đổ Quyên!

Hắc Yến Tử giật bắn mình như chạm phải lửa, lùi lại ba bước.

Đường lão nhân hét:

- Đổ Vân Thiên! Nàng ấy là con của người hay là con của lão Tần?

Có mấy kẻ vô lại trong đám khách khứa phụ họa:

- Là con của cả hai, lão Tần và lão Đổ ăn ở với nhau mà sinh ra Đổ cô nương, hà hà...

Đổ Vân Thiên vòng tay ôm quanh vai con gái, khóc:

- Con! Đổ Quyên!.... Con đi đâu từ đó đến nay, làm cho cha nhớ nhung, sầm thảm suýt chết!

Đường lão nhân quát lớn:

- Đổ Vân Thiên! Người nói cho ta nghe! Người bằng vào đâu mà dám làm như thế chứ?

Đỗ Vân Thiên đẩy Đỗ Quyên ra khỏi lòng, rồi trầm giọng hỏi:
- Quyên nhi, sự tình làm sao, con thuật lại cho cha nghe! Tại sao con lại ngồi trong kiệu hoa của người ta?
Đỗ Quyên cười, chưa kịp đáp thì từ phía tây, có người đáp thay nàng:
- Chính lão phu đã đặt nàng vào trong kiệu, và đưa đến đây!
Đám người phía tây dạt ra hai bên, tránh đường, nhường cho một lão nhân áo gấm tiến tới.
Sau lão nhân, có một mỹ phụ và một thiếu nữ vận nam trang.
Nàng vận chiếc áo gấm màu da trời, đội mào ngọc, tay cầm chiếc quạt mạ vàng, miệng nhích nửa nụ cười, ánh mắt long lanh màu thu thủy.
Nàng đẹp tuyệt trần, hàng ngàn tân khách vốn là những tay từng đi khắp núi sông, song cũng chưa gặp một thiếu nữ nào đẹp bằng nàng.
Đến cha con ông cháu họ Đường cũng phải trở mắt trước dung nhan lộng lẫy đó.
Triển Mộng Bạch trông thấy ba người đó, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ.
Đỗ Vân Thiên giật mình, kêu lên:
- A! Tiêu cô nương! Thì ra, chính cô nương!
Ba người đó, dĩ nhiên là Vô Trường Quân Kim Phi, Nam Yến, và Tiêu Phi Vũ.
Hắc Yến Tử kinh hãi, định chuẩn.
Bỗng, có tiếng quát vang lên:
- Đi đâu chứ?
Kim Phi lướt tới nhanh hơn mũi tên.
Hắc Yến Tử hoành tay, đánh ra một chưởng, chiêu thức chưa tròn, hắn đã bị Kim Phi chụp trúng mạch môn, nắm cứng.
Kim Phi bóp mạnh tay một chút, Hắc Yến Tử chịu đau không nổi, kêu oái oái.
Đường lão nhân hét:
- Thứ người gì ở đâu mà ngang tàng thế? Đánh chết nó đi!
Đường Bảo lướt lên, tung một quyền vào lưng Kim Phi.
Chừng như ở phía sau lưng lão ta có một con mắt thứ ba, lão không cần quay đầu lại, hoành tay khoát trái nửa vòng.
Đường Bảo nghe một đạo kinh lực cuốn tới, hất hân hồng chân, quăng ngược về phía hậu, ngã xuống.
Quần hào thấy Kim Phi có công lực phi thường, chỉ phát nhẹ tay mà đánh bay một trang thiếu niên anh hùng từng khét tiếng về quyền

pháp, bắt giác cùng kêu lên:

- Võ công cao...

Tiếng "tuyệt" chưa thoát ra khỏi miệng họ, tất cả đã cùng xám mặt.

Bởi khi Kim Phi quay mình lại, họ mới trông thấy gương mặt của lão cực kỳ hung ác, mừng tượng một con dã thú đang vùng vằng, múa vuốt, chực vồ mồi!

Họ rùng mình, nín lặng.

Kim Phi lôi Hắc Yến Tử đến trước mặt Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân, cao giọng hỏi:

- Lão Đỗ! Người muốn biết tại sao lão phu dùng kiệu hoa đó đưa con gái người đến đây chăng?

Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân cùng đáp một lượt:

- Muốn!

Kim Phi cười lớn:

- Là vì con gái của người và tiểu tử họ Đường này có thâm ước hẹn thành vợ thành chồng với nhau, lão phu không đưa nàng lên kiệu thì còn ai chứ!

Đỗ Vân Thiên và Đường lão nhân cùng quát:

- Nói nhảm!

Kim Phi vẫn cười:

- Hai người không tin à? Cho các người biết, hắc giầu mỹ nhân nơi hậu viện, hẹn hò thề thốt. Các người cứ hỏi hắc xem!

Đỗ Vân Thiên day qua Đỗ Quyên, trừng mắt:

- Thế nào? Quyên nhi?

Đường lão nhân cũng quát hỏi Hắc Yến Tử:

- Thế nào? Đường Yến?

Đường lão nhân quát lớn quá, át hẳn tiếng hỏi của Đỗ Vân Thiên, thành ra lão phải nín, nhường cho Đường lão nhân tra cứu.

Đường lão nhân tiếp luôn:

- Quả thật người có làm ra việc đó chăng?

Hắc Yến Tử run run đáp:

- Cháu... cháu...

Đường lão nhân vụt khoát tay:

- Thôi, khỏi cần nói! Ta biết là việc này có thật!....

Đường Yến run giọng:

- Không... Không sai...

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa lấy làm lạ, mà cũng vừa thích thú.

Đường Địch giận run, vọt mình tới, vùng tay tát mạnh vào mặt Hắc Yến Tử, kêu một tiếng bốp.

Đường lão nhân trầm giọng:

- Người đánh hấn để làm gì?

Đường Địch mắng:

- Súc sanh! Súc sanh! Người làm bại hoại môn phong, ta phải đánh chết người!

Lão toan bồi tiếp một tát tai nữa.

Đường lão nhân hét:

- Không được đánh nữa!

Đường Địch sững sờ:

- Gia gia!.... Gia gia..

Đường lão nhân bật cười ha hả:

- Xét ra con gái của Đỗ Vân Thiên còn cao giá hơn con gái của lão Tần! Tiểu tử lấy được Đỗ cô nương làm vợ, là nó có phúc lớn đó! Người đánh làm cái gì chứ?

Đường Địch sững sờ! Hắc Yến Tử sững sờ, quần hùng cũng sững sờ luôn.

Triển Mộng Bạch thán khen ngợi:

- Cái lão gia này quả là con người khoáng đạt, hành sự rất thông tình đạt lý!

Đường lão nhân lại cười vang, rồi tiếp:

- Đỗ Vân Thiên! Đã làm, thì cho làm luôn. Chúng ta cứ kết thân với nhau, người nghĩ sao? Con cháu của họ Đường, cũng xứng với con gái của người chứ?

Đỗ Vân Thiên nhìn Đỗ Quyên, thấy nàng cười mỉm, mắt long lanh lệ, vẻ ngơ ngác, bất giác dậm chân, kêu khẽ.

Đường lão nhân cao giọng:

- Yến nhi còn chờ gì nữa mà không bước tới làm lễ?

Hắc Yến Tử vừa mừng, vừa sợ, liếc mắt nhìn Đường Địch. Đường Địch trầm ngâm một lúc, đoạn dậm chân, thở ra:

- Sung sướng cho người lắm đó nhé!

Hắc Yến Tử bước tới trước mặt Đỗ Vân Thiên, sụp lạy.

Đỗ Vân Thiên nhắm mắt lại, không nhìn hấn.

Bây giờ, quần hùng mới bật cười, ngàn người cười một lượt, âm vang chấn động toàn thạch thất.

Đường lão nhân cười theo quần hùng, một phút sau, bước qua Đỗ Vân Thiên hỏi:

- Người còn con gái nữa không, lão Đỗ?

Đỗ Vân Thiên cười thắm:

- Một đứa đó, mà còn không đủ sức chịu với nó! Nếu còn nhiều hơn nữa, chắc lão phu chết gấp!

Thoạt đầu, lão hết sức phản uất, nhưng bây giờ thì sự việc đã được

an bày ổn thỏa. Lão nghĩ dù sao thì về làm dâu nhà họ Đường, con gái của lão cũng được ấm thân...

Do đó, lão nguôi giận phần lớn.

Đường lão nhân lại cười vang:

- Cũng may người chỉ có một đứa con! Như vậy người không còn tranh đoạt rể của họ Đường nữa!

Lão đắc ý vô cùng, tỏ ra là lão rất ưa thích Triền Mộng Bạch.

Ngờ đâu, lão nhân vận áo gấm bật cười lớn, cười một lúc, đoạn thốt:

- Lão Đỗ không tranh đoạt, thì còn có người khác! Vẫn có người tranh đoạt như thường.

Thình âm của lão nhân đó rền dội, có phần cao hơn tiếng cười, tiếng nói của Đường lão nhân.

Đường lão nhân biến sắc:

- Ai dám tranh đoạt cháu rể của ta?

Thiếu nữ vận nam trang, có dung mạo tuyệt trần, tay cầm quạt mạ vàng bước tới, nghiêng mình vái chào, đoạn cười đáp:

- Tôi!

Một lượn sóng lặng rồi, một lượn khác lại nổi lên!

Quần hùng lại một phen kinh ngạc. Động tính hiếu kỳ, họ vô cùng thích thú, chờ xem diễn tiến.

Triền Mộng Bạch cũng vừa mừng vừa sợ.

Sưu Hồn Thủ thì vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.

Trong khi đó, Kim Phi bật cười ha hả, lộ vẻ đắc ý phi thường.

Đường lão nhân sững sốt một giây, rồi cười:

- Người? Người muốn cướp cháu rể ta? Ha ha! Ha ha!

Lão cười bạo, gặp người lại mà cười.

Tiêu Phi Vũ gật đầu:

- Đúng vậy! Chính tôi định cướp cháu rể của lão tiền bối!

Đường lão nhân chưa dứt tràng cười:

- Ta sống đúng tám mươi năm rồi, chưa hề gặp một việc đáng buồn cười hơn việc đêm nay!

Rồi lão nói:

- Tiểu cô nương năm nay được bao nhiêu tuổi?

Tiêu Phi Vũ thần nhiên:

- Mười trở lên, sáu mươi trở xuống! Trong khoảng đó!

Sáu mươi tuổi thì còn lấy chồng cái quái gì mà tranh giành? Chẳng qua nàng thấy lão nhân khinh thường tuổi trẻ, nên nói xóc đấy thôi!

Nhưng, lão nhân không giận, tiếp luôn:

- Cô nương còn nhỏ quá, gấp gì lấy chồng? Hãy về đi, đẹp như thế, có lo gì lỡ thời?

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Về thì về, nhưng cái người cháu rể của lão trượng cũng phải đi theo luôn!

Quần hùng thấy nàng cuồng ngạo quá, bật cười to.

Bỗng, có một người cất tiếng oang oang:

- Cô nương ơi! Hãy để cho tại hạ đi theo là phải hơn!

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Vị nào muốn đi theo tôi đó? Xin bước ra!

Quần hùng cười rộ, song không một ai đáp ứng.

Tiêu Phi Vũ giục:

- Bước ra đi! Tôi không ăn thịt đâu mà sợ!

Quần hùng đẩy ra một hán tử vận áo gấm.

Cử toa lại cười lên một trận nữa, có người thốt:

- A! Ông Minh! Ngày thường người can đảm lắm mà! Sao hôm nay lại nhát như thỏ thế? Bước ra đi!

Tiêu Phi Vũ lại giục:

- Bước lại đây! Cho ta xem mặt một tí đi!

Người đó vận áo gấm, thật vừa vặn, mặt trắng xanh, có râu mép, mắt chớp lia.

Chừng như y tự cho mình là phong lưu lắm, hiện tại chéch choáng cơn men, nên bạo dạn bước ra, nhìn Tiêu Phi Vũ cười hì hì.

Tiêu Phi Vũ hỏi gọn:

- Quý danh?

Hán tử đáp:

- Tại hạ là Ông Minh, bằng hữu giang hồ thương mến tặng cho cái hiệu Phong Lưu Phan An! Hai tiếng "phong lưu" thực tình tại hạ không dám nhận!

Nghĩa là y chỉ nhận hai tiếng Phan An, tên một chàng trai đẹp nhất của thuở xa xưa.

Đường lão nhân cười nhẹ, điềm nhiên xem song phương giở trò.

Triển Mộng Bạch biết là hán tử sẽ phải khổ với Tiêu Phi Vũ, song nhận thấy y không phải là người tốt, hơn nữa lại hơi ghen ghen, nên chàng không ngăn trở, cứ để cho Tiêu Phi Vũ giáo huấn y một phen.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Các hạ muốn theo tôi? Rất dễ...

Nàng tháo chiếc nhẫn ngọc, đặt nơi lòng bàn tay, bảo:

- Các hạ chụp được chiếc nhẫn này, là tôi bằng lòng cho đi theo!

Dù sao thì Ông Minh cũng là tay khá. Nếu không có hạng thì y làm gì được Đường gia mời đến đây uống rượu?

Ông Minh đắc ý vô cùng, nói:

- Thật vậy à?

Kim Phi hét:

- Chứ ai đùa với người? Xuất thủ nhanh đi!

Uông Minh giật mình, phát lạnh, song nhìn nhan sắc Tiêu Phi Vũ thì người lại nóng ran lên.

Y bước tới.

Tiêu Phi Vũ bảo:

- Cố gắng nhé!

Uông Minh chột vờn tay ra, thủ pháp cũng linh hoạt lắm!

Song, y chụp vào khoảng không, mà Tiêu Phi Vũ thì mất dạng. Y hoảng hồn, bỗng nghe tiếng cười sảng sặc vang lên sau lưng, rồi Tiêu Phi Vũ thốt:

- Nhấn ở đây này, các hạ Oì!

Uông Minh quay nhanh mình, song vẫn chẳng thấy Tiêu Phi Vũ đâu. Trong khi đó, tiếng cười của nàng cứ vang lên, từ phía sau lưng y vọng tới.

Dần dần, Uông Minh quơ tay chụp quàng, bắt chắp đông tây nam bắc, nhưng không làm sao mớ đến chén áo của Tiêu Phi Vũ.

Quần hùng kinh hãi, cùng biến sắc mặt, không tưởng nổi một thiếu nữ lại có thuật kinh công cực kỳ ảo diệu đến thế.

Bỗng Uông Minh dừng chân, dừng tay, cười khổ:

- Cô nương! Tại hạ nhận...

Chữ "thua" chưa kịp thoát ra khỏi miệng, hắn quay mòng mòng, đảo đảo người rồi ngã xuống.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Sao kỳ thế? Đứng dậy đi chứ!

Uông Minh cố gượng đứng lên, làm lúi chen vào đám đông, ẩn mặt, không dám nói một tiếng gì.

Quần hùng cũng xám mặt, không dám xì xào bàn tán nữa.

Đường lão nhân thở dài, thốt:

- Đẹp như thế, thông minh như thế, lại cao tài. Trong trần có mấy thiếu nữ được như cô nương! Bước lại đây cho lão phu nhìn mặt một chút đi, cho lão phu đỡ phiền muộn là mình sinh quá sớm!

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Muốn xem thì xem, có sao đâu!

Nàng bước tới.

Đường lão nhân bảo:

- Gần chút nữa đi, lão phu luống tuổi, đôi mắt sợ sệt lắm rồi!

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ, bước tới thêm mấy bước:

- Tôi không sánh bằng cháu dâu của lão tiên bối đâu! Nàng ấy là một

tuyệt thế giai nhân. Lão bối có nhìn tôi cho lắm, cũng chỉ thất vọng thôi!

Bống, lão nhân vươn tay, nhanh hơn một cái chớp mắt, bàn tay của lão chụp trúng tay Tiêu Phi Vũ liền.

Quần hào đã thấy thân pháp của Tiêu Phi Vũ rồi, bây giờ lại thấy thủ pháp của lão nhân, ai ai cũng lè lưỡi, thán thẹn với sự tự cao tự đại của chính mình.

Bởi, dù sao thì tại địa phương nhà, họ cũng là những tay oanh liệt, tránh sao cho khỏi có những lúc ý khí dương dương?

Kim Phi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, toan lướt tới xuất thủ, song thấy Tiêu Phi Vũ đã lâm vào sự khống chế của lão nhân, liệng chuột sợ bể đồ, do đó lão cố dần lòng, chờ biến.

Đường lão nhân trầm giọng hỏi:

- Ai chỉ sự cho cô nương đến đây?

Tiêu Phi Vũ cũng kinh hãi, song đã muộn rồi, có sợ cũng thế thôi, cho nên nàng giữ sự trầm tĩnh, nghĩ cách giải thoát.

Nàng mỉm cười, đáp:

- Tự tôi muốn đến đây, nào có ai chỉ sự đâu? Tôi cần gì phải có người chỉ sự mới dám đến!

Đường lão nhân cười lạnh:

- Lão phu đã hơn tám mươi tuổi đầu rồi, con mắt chưa đến nỗi quáng man, làm gì chẳng thấy sự thật? Bảo rằng cô nương tự ý đến đây, làm cái việc hơn cả Triệu Mẫn xưa, thì trẻ thơ cũng không tin nổi, huống hồ lão phu?

Quần hùng cũng đồng một ý tưởng như lão, không ai tin được một thiếu nữ lại có can đảm mạo hiểm làm cái việc giành chồng ngay tại một nơi kể như long đàm hổ huyết này.

Tiêu Phi Vũ đảo mắt nhìn quanh, cao giọng gọi:

- Triển Mộng Bạch! Bước lại đây!

Triển Mộng Bạch giật mình, hơi thẹn, nhưng cuối cùng rồi cũng bước tới.

Tiêu Phi Vũ bảo:

- Ngươi hãy nói, ta có phải là...

Bống, nàng xuất thủ, quạt ngang qua mặt Đường lão nhân.

Tay hữu nàng bị lão nhân nắm, còn lại tay tả, nàng xử dụng vẫn tự nhiên.

Đường lão nhân vừa liếc nhìn Triển Mộng Bạch, bàn tay nhỏ mịn của Tiêu Phi Vũ đã vút bay tới, tuy cái tát không mạnh lắm, dù có trúng cũng chẳng gây thương tích gì, song một người có thân phận như lão, bị người khác tát tai thì còn ra thể thống gì nữa?

Lão hét lên một tiếng, gặt cổ tay, giật Tiêu Phi Vũ hồng chân, rồi thuận thế vung tay quăng Tiêu Phi Vũ ra ngoài xa.

Ai ai cũng sợ nàng rơi xuống động đầu, vỡ sọ. Nhưng họ chỉ nghe một tiếng vù trên đầu, Tiêu Phi Vũ đã lộn mình, bay trở lại, đáp xuống vị trí cũ, điểm một nụ cười:

- Lão tiên bối chụp trúng một lần nữa, mới đáng cho tôi phục!

Đường Địch cười lạnh:

- Thuật khinh công khá lắm! Ta muốn lãnh giáo đây!

Lão vừa dậm bước tới, Đường lão nhân đã bật cười ha hả, thốt:

- Tốt! Tốt! Thì ra cô nương là con gái của Đế Vương Cốc chủ! Lão phu không nhận ra liền, kể cũng kém thật!

Bị lão nhân khám phá lai lịch, Tiêu Phi Vũ giật mình, bắt buộc phải nhận:

- Lão tiên bối nói đúng! Song việc làm hôm nay của tôi không liên quan gì đến gia phụ!

Quần hùng nghe nói đến Đế Vương Cốc, ai ai cũng nín thở.

Đường lão nhân ngưng cười, rít lên:

- Tiêu Vương Tôn! Tiêu Vương Tôn! Năm xưa, lão đoạt người yêu của ta! Giờ đây, con gái lão lại định cướp cháu rể của ta! Oan gia đầu lại truyền kiếp liên lưu như thế!

Bỗng, lão hét lên:

- Triển Mộng Bạch lập tức cùng Phượng nhi bái từ đường. Nếu kẻ nào muốn ngăn trở phá hoại thì cứ lấy ám khí Đường môn đối phó! Địch nhi nghe chưa, chuẩn bị gấp!

Đường Địch quát to:

- Chuẩn bị ám khí sẵn sàng!

Chính lão cũng lùi lại một bước, khoát rộng hai tay ra. Chiếc áo bên ngoài rơi xuống, để lộ bộ y phục chẹt bên trong, quanh hông có năm chiếc túi da cột lủng lẳng.

Từ bốn phía đại sảnh, mười tám đại hán xuất hiện, vận đồng phục chẹt màu đen, quanh hông mỗi người cũng đều có bốn năm chiếc túi da.

Quần hùng nhận ra, dù đang lúc hành lễ vui vầy, song Đường môn vẫn giới bị nghiêm ngặt, ứng phó rất nhanh. Tất cả đều rợn người, thầm nghĩ Đường môn quả là lợi hại, danh bất hư truyền.

Tiêu Phi Vũ không ngờ sự tình biến hóa ác liệt như vậy, nàng cũng không tưởng được là ngày xưa, phụ thân nàng và Đường lão nhân có mối hiềm khích với nhau.

Nàng sửng sò, không biết làm sao, phải nói gì.

Kim Phi hét vang:

- Triển Mộng Bạch! Người muốn làm rể họ Tiêu hay làm rể họ Đường, nói thật đi! Cứ nói thẳng, không phải sợ gì cả!
 Triển Mộng Bạch chần chừ, ấp úng, chưa kịp đáp, thì Đường lão nhân đã cười lạnh:

- Nhất định hẳn phải là rể họ Đường!

Lão cao giọng hơn, gọi:

- Phượng liễu đầu! Bước ra làm lễ từ đường gấp!

Hỏa Phượng Hoàng cúi đầu, từ từ bước ra, đến nơi rồi, bỗng nàng ngẩng mặt lên, thốt:

- Tôi không làm lễ từ đường với hẳn đâu!

Đường Vô Ảnh nổi giận phùng phùng, quát:

- Người, người điên rồi phải không?

Hỏa Phượng Hoàng lập lại:

- Tôi không thể làm lễ từ đường với hẳn!

Nàng nhìn thẳng tới trước mặt, thần sắc như chết.
 Toàn thể tân khách không ai tưởng nổi là nàng đã thốt lên câu đó.
 Đường Vô Ảnh vỗ tay xuống thành xe bốp bốp, hét:

- Tại sao?... Tại sao chứ?

Từ trong đám đông có tiếng cười nhẹ, rồi một người thốt:

- Điều đó, chỉ có một mình tại hạ giải thích được mà thôi!

Phượng Tân dứt câu, nắm tay Phượng Dật bước tới.

Nam Yên và Tiêu Phi Vũ kêu lên thất thanh:

- Á! Hai người cũng đến đây?

Phượng Tân hướng qua họ, nghiêng mình, điểm một nụ cười:

- Phu nhân và cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Lão lồi Phượng Dật đến trước mặt Đường Vô Ảnh, bảo:

- Dật nhi! Lạy mừng lão tổ tông đi!

Đường Vô Ảnh phản nộ, gắt:

- Người là cái quái gì? Ai là tổ tông của người?

Phượng Tân mỉm cười:

- Con trai lão phu là Phượng Dật, đã cùng với cháu gái của lão tiên bối, đính ước trăm năm với nhau. Vì vậy nên Phượng cô nương không chịu kết hôn với người khác.

Lão day qua Hỏa Phượng Hoàng hỏi:

- Có đúng vậy không, Phượng cô nương?

Đường Vô Ảnh quát:

- Câm ngay!.... Phượng liễu đầu? Người... người...

Đường Phượng cúi đầu, lệ tràn ra như suối.

Đường Vô Ảnh giật mình, nghi ngờ là có cái gì đó rồi, vừa kinh hãi, vừa tức uất, vừa khấn cấp, hai tay đưa lên cao, tỏ vẻ thất vọng.

Sưu Hồn Thủ Đường Địch mất sắc.

Quần hùng sững sờ, khắp gian đại sảnh rộng lớn bỗng chốc im lặng như tờ. Con muỗi bay ra, nghe rõ tiếng vo ve!

Lâu lắm, Đường Vô Ảnh thở dài, từ từ thốt:

- Cũng được! Cũng được! Đã thế thì cho thế!

Đường Địch kêu lên:

- Gia gia!....

Đường Vô Ảnh khoát tay, lạnh lùng:

- Người tưởng ta không biết cha con chúng là ai à?

Đường Địch nín lặng, gương mặt xanh dờn, cơn giận bùng lên cực độ.

Đường Vô Ảnh cao giọng, bảo:

- Bước lại đây, Đường Phượng!

Hỏa Phượng Hoàng thần thờ bước tới. Đường Vô Ảnh hướng qua cha con Phượng Tân:

- Người cũng bước tới!

Phượng Tân đẩy Phượng Dật ra, bảo:

- Lão tổ tông gọi người kìa, hãy ra gấp!

Lão vui mừng quá lộ liễu, lão định ninh là phen này thì lão với rất cao, với đúng cái đích mong muốn.

Đường Vô Ảnh hỏi:

- Đường Phượng, người bằng lòng lấy hấn làm chồng?

Ngẩng mặt đầy lệ, Phượng cô nương gật đầu.

Đường Vô Ảnh giục:

- Phượng Dật! Bước tới!.... Tới chút nữa!

Bỗng, lão vươn tay.

Tiêu Phi Vũ còn không tránh kịp, Phượng Dật tài gì tránh khỏi?

Hai tay của hấn bị lão nhân chụp trúng. Đường Vô Ảnh khẽ gặt bàn tay, Phượng Dật bị tung bổng lên không. Và, đang lúc tung lên, Đường lão nhân chụp đôi chân hấn, bóp khẽ.

Hai tiếng rắc rắc vang lên, đôi chân của Phượng Dật gãy lìa.

Phượng Dật rú lên một tiếng, hôn mê liền.

Phượng Tân kêu thất thanh:

- Lão tiên bối...

Đường Phượng cũng kêu lên một tiếng, ngã xuống nền, bất tỉnh luôn.

Đường lão nhân mặt lạnh như tiền, thốt:

- Con trai người lộ vẻ hung ác giả dối rõ rệt nơi gương mặt, hấn sẽ chết thê thảm trong một sớm một chiều. Ta bẻ gãy đôi chân hấn, là để cho hấn ăn năn, thủ phận, không làm điều tàn bạo nữa. Cháu

gái ta dù phải lấy một người chồng tàn phế, còn hơn là trở thành quả phụ ngay trong lứa tuổi xuân!

Giọng lão run run, chứng tỏ lão đang chịu sự ray rức nặng nề của niềm khổ tâm cùng cực.

Quần hùng cũng biết vậy, ai ai cũng đồng tình với lão, song không khỏi hãi hùng trước thái độ của lão.

Triển Mộng Bạch, Đỗ Vân Thiên, và bọn Kim Phi hết sức khâm phục lối xử sự của Đường lão nhân, riêng Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch dù hận cha con họ Phương đã gây nhiều tội ác, song lúc đó cũng thương tình, thầm nghĩ:

- Nếu họ hối tội, sớm quay đầu về con đường chánh, thì cũng nên bỏ qua cho họ tất cả những gì họ đã làm!

Ngoài ra, cả hai cũng biết lão nhân ngầm khuyên những ai có cừu oán với cha con họ Phương, nên thương hại cho hai cha con mà giải toa? mọi mối hận thù.

Đường lão nhân gián tiếp bảo vệ cháu gái như vậy là rất chu đáo.

Triển Mộng Bạch lại càng phục lão.

Thực ra, Đường lão nhân không còn cách nào khác để giải quyết sự tình, bởi lão không thể làm sao đem Hỏa Phượng Hoàng gả cho người nào trừ Phương Dật được?

Phương Tân sững sờ một lúc, đổ lệ bi thương:

- Lão tổ tông muốn cho hần sửa mình, có thiếu chi cách, hà tất...

Lão bước tới, ôm Phương Dật, nâng bổng lên.

Đường Vô Ảnh trầm giọng:

- Ta cứu hần và cũng cứu người luôn đấy! Chứ nếu không, thì một ngày nào đó, người phải chết vì hậu quả việc làm của cha con người! Phương Tân còn nói năng gì được nữa? Dù có muốn nói gì, cũng chẳng dám mở miệng.

Đường Vô Ảnh gọi:

- Bảo nhi!

Đường Bảo bước tới, cúi đầu.

Đường lão nhân bảo:

- Đỡ em người lên, lấy hết ám khí trong mình nó!

Đường Bảo kinh hãi, song không dám cãi lệnh, mở dây cột chiếc túi da nơi hông Hỏa Phượng Hoàng.

Đường Địch bước tới, biến sắc hỏi:

- Gia gia..

Đường lão nhân khoát tay, đoạn hướng mặt ra quần hùng, cao giọng tuyên bố:

- Bằng hữu giang hồ nghe lão phu nói đây! Kể từ hôm nay, Đường

Phượng là người của họ Phương. Nó không còn liên quan gì đến Đường môn nữa! Sau này, vợ chồng nó có hành vi vô nhân, phi nghĩa như thế nào, các vị bằng hữu cứ xuống tay trừ diệt, Đường Vô Ảnh này cam kết sẽ không hề can thiệp!

Phương Tân biến sắc:

- Lão tiên bối trực xuất nàng...

Đường Vô Ảnh cười lạnh:

- Con trai người chỉ đòi hỏi một mình nó, thì ta bằng lòng giao nó cho hắn, người còn muốn gì nữa? Hãy dẫn chúng nó đi gấp!

Phương Tân lạnh người.

Lão nhìn qua Đường Địch, như cầu cứu.

Đường Địch thờ người bất động. Đường Bảo cũng chẳng dám nói chi.

Đường Vô Ảnh từ từ nhắm mắt:

- Nếu ta mở mắt ra, mà còn trông thấy ba người, thì lúc đó đừng mong đi đâu nữa!

Phương Tân nghiêng răn, bế Phương Dật lên, nhìn Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng tỉnh lại rồi, lạy Đường Vô Ảnh, Đường Địch, cúi đầu vĩnh biệt Đường Bảo, Đường Yến, đoạn quay mình chạy bay ra ngoài.

Phương Tân vác Phương Dật theo liền.

Tiếng khóc của Hỏa Phượng Hoàng nhỏ dần, nhỏ dần, rồi dứt hẳn.

Đường Địch xuất thần. Lâu lắm, đôi mắt của lão vẫn chưa chuyển hướng.

Tiêu Phi Vũ dè dặt nói với Đường Vô Ảnh:

- Xin lão nhân gia hiểu cho, mọi việc tiểu nữ làm là do tự mình chủ trương, gia phụ không hề biết đến.

Đường Vô Ảnh nhìn nàng, rồi nhìn qua Triển Mộng Bạch, cười khổ, đáp:

- Vô luận là cái gì, ta cũng không giành giật nổi với Tiêu Vương Tôn!

Đỗ Vân Thiên bước đến cảm tạ Tiêu Phi Vũ:

- Tiểu nữ nhờ cô nương tương trợ, đưa về...

Kim Phi cười lạnh, chặn lại:

- Nào phải chỉ có việc đưa về đây thôi! Mà chúng ta còn phải ra tay giải cứu. Nếu không có chúng ta thì con gái người giờ chắc nằm trong bụng cá rồi. Trên đời người chỉ có một đứa con mà còn không chiếu cố nổi, thì còn làm nên cái trò trống gì nữa? Hờ lão ngu, lão ngốc, lão quái vật?

Lão mắng một hơi cho vơi bớt niềm tức uất dồn ứ suốt hai mươi năm

dài.

Đỗ Vân Thiên sôi giận. Bình sanh, lão chưa từng bị ai mắng nặng như vậy.

Đường Vô Ảnh cũng giận, hét:

- Cái lão khỉ già kia! Người có biết là người đang mắng ai đó không?

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 39

Tình Nhân Tiễn Xuất Hiện

Kim Phi gần từng tiếng:

- Ta mắng cha vợ của cháu ngươi. Lão ấy là một quái vật, người cũng là một quái vật luôn. Nếu ngươi muốn bênh vực thân gia, thì cứ vào. Ta chấp cả hai quái vật đó.

Quần hùng kinh hãi, cho rằng Kim Phi điên rồi, bởi có điên mới dám dẫn xác đến Đường môn mà sanh sự.

Đường Địch đột nhiên quay mình lại, trầm gương mặt.

"Đường môn Thập bát phong" bao quanh vòng ngoài đại sảnh cùng nhích động một lượt.

Mười tám bàn tay đồng một loạt, chui vào mười tám túi da đeo bên hông.

Nhưng Đường Vô Ảnh bật cười lớn, cười mãi, một lúc lâu, lão cao giọng, thốt:

- Một quái sự! Bình sanh ta gặp biết bao nhiêu quái sự, mỗi năm mỗi gặp quái sự, song ta nhìn nhận những quái sự hôm nay thật là ly kỳ hơn những quái sự đã qua!

Lão đưa tay chỉ Tiêu Phi Vũ, tiếp:

- Một thiếu nữ kiều diễm, rời khuê môn lặn lội bên ba hơn vạn dặm đường, tranh tình, cướp ái, ngang nhiên giành chồng! Rồi có người bạo phỉ dám vào tận Tứ Xuyên đến Đường môn, chỉ tay ngay lỗ mũi ta mà mắng ta, và mắng cả Lý Huyền Tiễn! Nếu đem cái việc này truyền bá khắp giang hồ, chắc chắn chẳng một ai tin là có thật!

Kim Phi hừ một tiếng:

- Tại sao không ai tin? Đỗ Vân Thiên là cái quái gì chứ? Ta mắng lão rồi, ai làm chi ta chứ? Lão quái vật, người...

Bỗng, mắt lão hoa lên.

Đỗ Vân Thiên như cái móng dài, rời vị trí, vút cầu vòng đáp xuống

trước mặt lão.

Ngày thường, gương mặt của Đỗ Vân Thiên trắng xanh, gương mặt đỏ hiện tại nhuộm hồng.

Và đôi mắt chẳng chịt những đường gân đỏ, đôi mắt long lên, lửa đỏ bắn ra, chớp chớp.

Những ai đứng gần đó, hấp tấp tránh ra xa xa, sợ trường long tranh hổ đấu sắp khai diễn sẽ can thiệp đến họ.

Triển Mộng Bạch thực tâm không muốn song phương động thủ.

Song chàng nghĩ có những thứ hận cừu không thể hòa giải được trừ ra một bên chết rồi thì thôi, nhất định là song phương phải đưa nhau vào vòng đồ máu.

Cho nên, chàng có khẩn cấp cũng vô ích, chỉ thảm than cho tao ngộ của con người và tất cả thế nhân đều cảm như diễn biến của tấn tuồng lá bay do tạo vật an bày!

Kim Phi run người đến chạm răng kêu càn cạch.

Nam Yến thương hại cho lão quá chừng, day qua Đỗ Vân Thiên cất giọng u buồn, thốt:

- Các hạ không nên trách lão buông lời xúc phạm! Người đáng trách chính là các hạ đó!

Các hạ đã hại lão ta rất nhiều, từ bao lâu nay, lão đau khổ biết bao! Xúc động tình nghĩa phu thê, bà trách cứ người ngoài, quên đi những tội ác do chồng gây ra. Nghĩ cũng khổ cho con người, lắm lúc phải bỏ qua đạo lý để bênh vực cái riêng tư!

Đỗ Vân Thiên trở mặt:

- Lão phu hại lão ấy từ lúc nào? Trong trường hợp nào?

Kim Phi hét lớn:

- Người không nhận ra ta? Tốt!

Bỗng, lão vung song quyền, hai cánh tay khoát ra hai bên, thành vòng cung, rồi từ hai bên tả hữu, móc vào hai huyệt Thái Dương của Đỗ Vân Thiên.

Chiêu thức đó, mừng tượng chiêu Song Thủ của phái Bắc Thái, song lão đánh ra với cái khí thế bá đạo, oai mãnh phi thường.

Đỗ Vân Thiên tung bổng người lên, tránh chiêu đó, quát:

- Người là Vô Trường Quân Kim Phi?

Kim Phi bật cười cuồng dại:

- Phải! Người đoán đúng! Kim Phi vẫn chưa chết dưới bàn tay ác độc của ngươi! Chắc ngươi không tưởng nổi là ta còn sống?

Trên giang hồ, còn ai không biết Kim Phi đã chết từ lâu, nhưng danh hiệu của lão thì ít ai biết, ngoài các bật trưởng lão mà thôi.

Đường Vô Ảnh không dấu được sự kinh ngạc.

Đường Bảo là kẻ hậu sanh, nào biết gì về việc ngày xưa! Vừa rồi, hấn bị Kim Phi quật ngã, còn cầm hận tràn lòng, lúc đó quát lên:
- Vô luận người là ai, người cũng không được tự tung tự tác ngay tại Đường môn!

Hấn rút một ngọn nhuyễn tiễn, vung mạnh theo chiêu Quán Nhật Trường Hồng, vút một roi thẳng cứng, đâm vào huyết Huyết Cơ của Kim Phi.

Đường Địch biết Kim Phi cực kỳ lợi hại, hấp tấp gọi:

- Không được! Bảo nhi!

Lão bước theo, song muện mắt rồi!

Kim Phi bật cười ha hả, khẽ xoay mình, hoành tay chụp đầu roi.

Đường Địch kêu lên:

- Kim huynh! Hãy nhẹ tay nương tình cho!

Kim Phi cao giọng:

- Lão họ Đường kia, cứ yên trí, ta đâu có hận gì tiểu tử mà đến nỗi phải giết hấn?

Không rõ lão sử dụng chiêu thức gì, Đường Bảo đã ngã ngửa ra, nằm dài trên nền.

Bây giờ, quần hùng mới nhận ra Kim Phi có bản lĩnh phi phàm.

Đỗ Vân Thiên đột nhiên khoát hai cánh tay, chiếc áo ngoài rơi xuống đất, lão trầm giọng thốt:

- Kim Phi! Đã là người rồi, thì chúng ta không cần phải nói với nhau nhiều lời. Cứ xuất thủ đi, khi nào một trong hai chết mới thôi!

Kim Phi gạt đầu:

- Phải đó! Ta khen người biết nói một câu nghe được đấy!

Đỗ Vân Thiên tiếp:

- Sự việc hôm nay, là việc riêng giữa hai chúng ta, vô luận thế nào, người cũng không nên gây tổn thương cho người khác!

Kim Phi đáp nhanh:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Đỗ Quyên trợn mắt nhìn cha rồi cười hì hì, thốt:

- Thích thú quá! Xem chắc vui lắm! Gia gia lại đánh người! Lần này xin gia gia đừng đánh lầm nữa nhé!

Dù thần trí hỗn loạn, song nàng vẫn nhớ ngày trước phụ thân nàng đánh Triển Mộng Bạch. Vì sự đánh lầm đó mà bao nhiêu tai họa xảy ra liên miên cho đến bây giờ!

Nàng nói thế, ngoài Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch ra, còn ai hiểu nổi?

Cả hai nghe nhói ở tim.

Đỗ Vân Thiên quay đầu lại nhìn con. Lão nghĩ, cuộc chiến đêm nay

ngàn phần ác liệt, chưa biết thắng bại như thế nào, giả như lão phải chết dưới tay Kim Phi, riêng về lão thì chẳng có gì đáng quan tâm, nhưng con gái lão tuổi nhỏ mà lại si si dại dại, trong cảnh cút côi, thật đáng thương xót quá chừng.

Tại lão lỡ làm một phút, mà thành ra con gái lão phải hồng cả tương lai!

Dù hiện tại nàng là dâu họ Đường, song một con người mất thần trí rồi, còn hưởng được gì trong cái danh gia vọng tộc đó? Biết đâu chồng nàng sẽ chẳng chán nản mà phủ phàng nàng. Chừng ấy nàng cam sao được cảnh cô đơn!

* * * Lão hướng qua Đường Vô Ảnh, tỏ lời gởi gắm:

- Tiểu nữ... tiểu nữ... từ nay toàn bằng vào sự chở che của tiền bối.

Đường Vô Ảnh chớp mắt:

- Thật sự ngươi muốn động thủ với hắn?

Đỗ Vân Thiên gật đầu.

Vô Trường Quân Kim Phi mỉm cười:

- Có cái gì mà phải luyến lưu, thắc mắc? Hãy nạp mạng đi, lão quái vật!

Đỗ Vân Thiên nghiêng rằng, quay nhanh mình lại.

Kim Phi cười lớn một tiếng, cởi chiếc áo ngoài.

Bỗng, Nam Yến kêu lên:

- Kim Phi!....

Kim Phi giật mình, quay đầu lại.

Nam Yến muốn nói gì đó, song suy nghĩ một lúc, nhớ về Tiêu Vương Tôn, lại thôi, chỉ dặn dò:

- Hãy cẩn thận!

Bà cúi đầu, không nhìn lão nữa.

Kim Phi chợt nhớ ra từ ngày lấy lão làm chồng, Nam Yến luôn luôn gặp sóng gió, chính thân luân lạc khắp bốn phương trời, gặt hái toàn niềm đau trong phù trầm điên đảo.

Mới đây, vợ chồng tái hợp hưởng phúc trùng phùng thì chưa được bao ngày, thì sóng gió lại dấy lên, đôi vợ chồng già có thể sẽ là người âm kẻ dương, đôi đường phân rẽ. Ngày xưa tạm biệt, hôm nay biết đâu lại chẳng vĩnh quyết?

Nhìn qua Đỗ Vân Thiên, lão sôi sục máu hận thù, bất giác rít lên:

- Hiền muội yên trí! Ngu huynh không chết đâu!

Đỗ Vân Thiên cười lạnh:

- Nói như thế là sớm đó, Kim Phi!

Kim Phi quát:

- Thì ngươi cứ xuất thủ!

Hai bóng người cùng chớp, song chỉ để lấy tư thế thôi!
Quần hùng nín thở, chờ xem một cuộc chiến ác liệt, không kém
những cuộc chiến ngày xưa trên đỉnh Hoa Sơn lúc chọn Thất đại
danh nhân.

Bỗng, Đường Vô Ảnh cao giọng nói:

- Đổ Vân Thiên! Tránh qua một bên!

Đổ Vân Thiên sửng sốt.

Cỗ xe của Đường Vô Ảnh lăn bánh tới cục trường. Đổ Vân Thiên
trầm giọng hỏi:

- Mối thù giữa tại hạ và lão ta, sâu hơn biển, cao hơn non, chỉ có
máu mới giải quyết được. Tiền bối can thiệp làm gì cho khổ tâm?

Đường Vô Ảnh chớp mắt, gần từng tiếng:

- Mối thù giữa ngươi và hắc không thể không giải quyết được, thì dễ
thường sự việc của ta và hắc lại giải quyết được à?

Đổ Vân Thiên ngạc nhiên:

- Việc gì giữa tiền bối và lão ấy?

Đường Vô Ảnh đập tay lên vành xe, tiếp:

- Lão quái vật đánh trọng thương cháu ta, lại còn mắng ta, đó không
phải là sự việc đáng kể sao?

Đổ Vân Thiên đáp:

- Tuy nhiên, xin tiền bối hãy để cho tại hạ thanh toán xong việc, rồi
tiền bối có thể giải quyết việc mới, nếu lão may mắn còn sống sót!

Đường Vô Ảnh lắc đầu:

- Không được! Nếu ngươi giết chết hắc thì ta còn làm gì được hắc
nữa?

Đổ Vân Thiên sửng sốt lắp bắp:

- Thế thì... thế thì...

Đường Vô Ảnh không màng nghe Đổ Vân Thiên nữa, đưa tay chỉ
Kim Phi quát:

- Kim Phi! Ngươi có gan đến đây phóng túng ngông cuồng hắc cũng
có gan tiếp nhận một nắm ám khí của ta chứ?

Kim Phi cười ha hả:

- Đừng nói một nắm! Ngươi tung ra hằng chục, hằng trăm nắm, ta
cũng xem như thường!

Nếu chỉ một ám khí của ngươi chạm vào chân lông ta, ta nhận thua
ngay!

Đường Vô Ảnh vỗ hai tay, kêu một tiếng bốp:

- Tốt!

Bỗng, lão trầm gương mặt, ra lệnh:

- Đem ám khí ra đây!

Quần hùng đứng gần Kim Phi lập tức tránh ra xa xa.

Thiết Báo Tử trở ra với chiếc bao da lớn hơn những chiếc túi của cha con Đường Dịch và Thập Bát Phong đứng vòng quanh bên ngoài.

Vài người trong quần hùng xì xào:

- Đường lão nhân quả là đại cao thủ về môn ám khí, thảo nào cái túi da của ông ta cũng bụi hơn người thường!

Đường Vô Ảnh vỗ vỗ vào chiếc bao, mắt sáng lên nhìn Kim Phi, hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa?

Kim Phi vẫn cười ngông:

- Cứ xuất thủ, đừng hỏi lời thôi!

Tuy nhiên, trong thâm tâm, lão cũng hơi khiếp chiếc túi bụi của Đường Vô Ảnh.

Lão nhân lạnh lùng tiếp:

- Người biết chăng, sáu mươi năm qua, có rất nhiều cao thủ võ lâm táng mạng vì chiếc túi của ta đó!

Lão không cho Kim Phi đáp, lại tiếp luôn:

- Sáu mươi năm trước, từ ngày ta lấy máu của Hoa Dương Tam Bá té cờ, thì ta bắt đầu hành hiệp khắp giang hồ. Khai điểm cuộc chiến tại Đông Xuyên, ta đánh bại cùng một lúc Lý Thị Ngũ Hồ, rồi đơn thân thẳng đến Thái Hành Sơn, ta tung Mãn Thiên Hàn Sa sát hại Thái Hành Quân Dao Lệnh Hồ Bửu, sau đó đến luôn Kỳ Liên Sơn, đang mùa tuyết đổ, giết luôn Quan Ngoại Tam Hùng...

Lão tụng một hồi thành tích thiếu thời của lão, và phần nhiều những nạn nhân dưới tay lão đều là nhất lưu cao thủ.

Quần hùng đã ngán, càng thêm ngán hơn!

Kim Phi dù tự tin có thuật khinh công hơn người, cho rằng đánh lén thì chẳng biết như thế nào, chứ đương diện mà giao đấu, phóng ám khí, thì nhất định là không thể làm cho lão bị thương được.

Nhưng, nghe lão nhân kể qua những thành tích ngày trước, bất giác Kim Phi giật mình.

Đường Vô Ảnh tiếp:

- Từ lúc xuất đạo đến nay, ta không hề hạ thủ sát hại một kẻ vô danh nào! Và mỗi lần trừ diệt được một tay ngoan cố, là ta đánh một cái dấu nhỏ trên chiếc bao da. Tính đến nay, có tất cả là một trăm hai mươi bảy dấu, không ngờ giờ đây lại còn thêm một dấu nữa! Kim Phi! Người hãy đề phòng! Ta sắp sửa xuất thủ đây!

Liên theo đó, lão hét luôn:

- Trúng!

Quần hùng hoa mắt, không ai thấy Đường Vô Ảnh xuất thủ như thế nào.

Nhưng, đồng thời gian, Kim Phi cũng hét một tiếng lớn, tiếng hét vừa thoát ra khỏi miệng, thân hình vút lên không trung, rồi biến mất.

Trong khi đó, những tiếng coong coong cấp cấp vang lên, do những mũi châm phát ra, những mũi châm huyệt đích, chạm vào chướng ngại vật, rơi xuống nền.

Tòa đại sảnh chìm trong tư tịch.

Nam Yến xám mặt, Triển Mộng Bạch nín thở, Tiêu Phi Vũ chẳng rõ từ lúc nào, nắm chặt tay Triển Mộng Bạch trong tay nàng, hai bàn tay cũng rịn mồ hôi lạnh.

Chỉ có Đường Vô Ảnh là thản nhiên đến lạnh lùng.

Từ trên đỉnh nhà cao hơn ba trượng, một tràng cười cuồng ngạo vang lên, tiếp theo là một câu nói có vẻ ngạo nghễ:

- Âm khí phóng nhanh đấy, song không làm gì được Kim Phi.

Đường Vô Ảnh bảo:

- Xuống đây!

Kim Phi lại cười ha hả:

- Xuống thì xuống, sợ gì?

Lão rời trần nhà, đáp xuống, nhẹ như chim yến.

Đỗ Vân Thiên thấy thuật khinh công của Kim Phi đạt đến mức độ siêu tuyệt, bất giác biến sắc.

Đường Vô Ảnh bảo:

- Soát lại hai ống tay áo của người xem!

Bảo xong, lão nhân nhắm mắt lại.

Kim Phi kinh hãi, nhìn xuống hai ống tay áo. Ở mỗi ống, có ba mũi châm.

Lão đã cởi bỏ chiếc áo rộng bên ngoài, hiện thời vận áo chẹt, tay áo bó sát, ba mũi châm lại cắm vào tay áo, mà không chạm da, đủ biết cái lối phóng âm khí của Đường Vô Ảnh thuần như thế nào.

Bất giác Kim Phi biến sắc mặt kêu lên:

- Tại hạ nhận bại!

Lão lại hỏi:

- Bại rồi...

Lão chưa kịp dứt câu, Tiêu Phi Vũ cao giọng chặn lại:

- Không công bình!

Đường Vô Ảnh mở mắt ra, nhìn nàng:

- Sao lại cho là không công bình? Ta có cảnh cáo hấn đề phòng trước khi ta xuất thủ kia mà?

Tiêu Phi Vũ bước ra, thốt oang oang:

- Trước khi phóng âm khí, tiên bối gọi chuyện nói huyền thiên, làm cho Kim đại thúc tán loạn tâm thần. Như vậy là tiên bối không hoàn

toàn thắng bởi ám khí.

Đường Vô Ảnh cười lớn:

- Tiểu cô nương biết gì mà nói chứ!

Tiêu Phi Vũ hừ lạnh:

- Tôi chỉ biết thủ pháp Mãn đường phi hoa rất ảo diệu, song nếu tiền bối không dùng ngụ kế, thì nhất định không làm gì được Kim đại thúc tôi!

Đường Vô Ảnh cau mày:

- Ta hỏi ngươi, võ công của gia gia ngươi như thế nào?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Không phải tôi là con mà đi khoe khoang tài nghệ của cha, nhưng tôi cho rằng võ công gia gia tôi rất cao, và điều đó thì thiên hạ anh hùng đều biết.

Đường Vô Ảnh lại hỏi:

- Trong vòng mười chiêu trở lại, gia gia ngươi có thể thủ thắng trước Kim Phi chăng?

Tiêu Phi Vũ ấp úng:

- Cái đó... trong mười chiêu thì hơi khó một chút, chứ ngoài mười chiêu thì...

Đường Vô Ảnh chặn lời:

- Nếu gia gia ngươi thừa lúc hấn không đề phòng vẫn có thể đánh ngã hấn chứ?

Tiêu Phi Vũ lắc đầu:

- Gia phụ là bậc đại trượng phu, khi nào lại chịu thừa lúc đối phương không phòng bị mà xuất thủ?

Đường Vô Ảnh cười lớn:

- Ngươi nói đúng! Gia gia ngươi chẳng bao giờ hành động như vậy!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Sở dĩ thế, là vì gia gia ngươi dùng quyền, cước. Còn ta, ta lại dùng ám khí! Nội cái danh xưng cũng nói lên cái tánh chất của phương tiện rồi. Đã gọi là ám, thì đương nhiên phải thừa cái lúc đối phương không đề phòng mà hạ thủ đoạn. Chứ nếu đường đường mà xuất thủ, thì làm sao thắng được trước một người có võ công cao? Chính gia gia ngươi còn không đánh ngã nổi Kim Phi trong vòng mười chiêu, thì ta làm sao đối địch với hấn mà mong thu thập một kết quả nào? Cho nên, ta phải dùng kế, phân tán tâm thần của hấn.

Tiêu Phi Vũ chưa chịu phục:

- Nhưng...

Đường Vô Ảnh dụ giọng:

- Tiểu cô nương nên biết điều này, phân tán tâm thần địch và phóng

ám khí, là hai việc song song, không thể tách rời nhau được. Muốn phóng ám khí thì phải làm loạn tâm trí của đối phương, đó là một quy tắc cố định. Địch loạn thần trí, thì ám khí mới có hiệu quả. Chứ nếu không, thì ám khí chỉ làm thương tổn bọn lục lục thường tài, chứ không làm gì được những tay cao cường như Kim Phi!

Lão cao giọng hơn, hướng ra quần hùng, tiếp:

- Hôm nay, ta tiết lộ một điều quan trọng, các người nên nhớ lấy, để áp dụng trong tương lai. Thiết tưởng sự tiết lộ này sẽ đem lại ít nhiều lợi ích cho các người trên con đường hành hiệp.

Quần hùng hết sức khâm phục thuật cải cốt của lão.

Tiêu Phi Vũ cúi đầu, thầm nghĩ:

- Lão nói phải! Ám khí dù nhanh, vẫn khó gây thương tổn cho Kim đại thúc của ta. Ám khí mà không hạ được bậc cao thủ, thì làm gì tạo cái danh lừng lẫy cho người sử dụng nó.

Cái đạo lý rất giản đơn như vậy, thế mà ta không nghĩ ra! Tuy nhiên, ngoài lão nhân, dù có ai biết rõ bí quyết đó, cũng giữ mà làm của báu, khi nào lại tiết lộ!

Triển Mộng Bạch chợt nhiên nhớ lại ngày nào Bạch Bồ Kỳ Tàn Vô

Triển có nói với chàng mấy lời trước khi lão từ giã cõi đời.

Lời nói của Tàn Vô Triển và sự tiết lộ của Đường Vô Ảnh rất tương đồng.

Nghĩ như vậy, chàng thấy Tình Nhân Tiễn không còn đáng sợ nữa.

Đường Vô Ảnh bật cười ha hả:

- Tiểu cô nương chịu phục chưa?

Kim Phi thốt oang oang:

- Chẳng những tiểu diệt nữ phục, mà tại hạ cũng phục luôn! Tuy nhiên, hôm nay là lúc tại hạ phục thù, chứ không phải là lúc đàm công luận kỹ. Bằng mọi giá, tại hạ vẫn không buông tha lão Đồ.

Đỗ Vân Thiên cười lạnh:

- Người đã phục người ta, thì không nên động võ ngay trong lúc nhà người ta đang có việc vui. Nếu người muốn có cuộc ác chiến, thì nên ra ngoài kia, xa xa..

Kim Phi gật đầu:

- Tốt! Chúng ta đi ngay!

Đường Vô Ảnh khoát tay:

- Không được! Người muốn Đỗ Vân Thiên cùng rời khỏi nơi này, ít nhất cũng phải đợi lão ta chứng kiến lễ bái từ đường của con gái lão! Xong rồi, các người muốn làm gì với nhau, tùy ý!

Kim Phi thốt:

- Thôi! Được rồi! Các hạ hãy cho hành lễ đi! Gấp lên nhé!

Đường Vô Ảnh nở một nụ cười, vỗ tay bốp bốp, rồi ra lệnh:

- CỬ NHẠC!

Nhạc công vang lên một tiếng, chập nhạc khí, tấu liền. Họ chưa dứt hải hùng trước các diễn tiến vừa qua, nên lúc khởi đầu, có phần nào rời rạc.

Tiếng nhạc vang lên, sát khí tiêu tan, hỉ khí bốc bùng bùng. Ngàn người đều thở phào, ngàn nụ cười cùng nở rộ.

Bỗng, hai đại hán bên ngoài chạy bay vào đại sảnh, thần sắc kinh hoàng.

Đường Địch biến sắc, chặn lại, hỏi:

- Có việc gì mà các người khẩn trương như vậy?

Một đại hán vừa thở vừa đáp:

- Kiệu hoa của họ Tần đã đến. Hiện tại, đang ở...

Đoạn cuối của câu nói bị tiếng la hét của quần hùng át mất.

Đường Địch sửng sốt.

Đỗ Vân Thiên cũng giật mình, day qua nhìn con gái.

Nếu Tần Cơ đến, thì Đỗ Quyên đâu có thể là tân nương?

Đường Vô Ảnh cũng kinh hãi như mọi người, nhưng lão phần nộ vô cùng.

Bình sanh, lão gặp nhiều chuyện lạ, song chính những việc đêm nay mới làm cho lão hồi hộp từng cơn.

Đường Địch bước tới, nghiêng mình, hỏi:

- Gia gia! Mình làm sao đây?

Đường Vô Ảnh quát:

- Cứ ra đó xem, rồi sẽ tính sau!

Chính lão điều động cỗ xe đi trước.

Quần hùng cấp tốc dạt qua hai bên, nhường lối. Họ thầm nghĩ:

- Rượu vui hẳn là mất ngon rồi, song bù lại, mình sẽ được xem thêm một cuộc náo nhiệt nữa!

Họ muốn biết tân lang sẽ xử sự làm sao khi có hai tân nương cùng đến một lúc, rồi họ ùn ùn kéo nhau ra bên ngoài. Ai cũng muốn đến trước, ai cũng muốn đứng gần, để được thấy trọn, nghe trọn, nên họ chen lấn vô cùng vất vả.

Triển Mộng Bạch cho tay vào trong áo, nắm chắc chuỗi kiếm, sẵn sàng xuất thủ.

Mọi người đổ xô ra ngoài, riêng Hắc Yến Tử Đường Yến thì nắm tay Đỗ Quyên, kéo nàng về một góc tường.

Hắn không có can đảm bước ra phía trước!

Bên cạnh, có tiếng cười trong trẻo vang lên, rồi một giọng nói tiếp nối:

- Sắp có việc vui nhộn rồi đó nhé!

Thì ra, chính là Tiêu Phi Vũ!

Có mấy người bao quanh chiếc kiệu, vừa hét vừa đưa kiệu tiến tới.

Trước kiệu, có tám bảng, kẻ mất chữ:

- Tàn phu hỉ sự.

Nhưng, kiệu chỉ có một chiếc, mà kiệu phu gồm những người do Đường gia sai đi đón.

Có kẻ lấy làm lạ, kêu lên:

- Sao lạ thế? Còn Tàn Sáu Ông đâu? Chẳng lẽ không đến? Nếu lão đến, thì phải có kiệu chứ? Không lẽ lão lại ngồi chung trong kiệu hoa?

Đường Vô Ảnh lại mắng:

- Chẳng lẽ lão Tàn đó chết rồi hay sao chứ? Làm gì mà co đầu rút cổ, trốn tránh mãi như vậy?

Đường Địch đỡ cho vị thân gia một câu:

- Có lẽ là lão chưa biết nghi thức hôn lễ, nên không tránh khỏi sơ sót!

Đường Vô Ảnh nổi giận:

- Người nói cái gì thế? Vậy ra lão quái vật đó chưa hề dự tiệc cưới lần nào à?

Rồi lão hét lên:

- Người xem kia! Sao chúng không dừng kiệu mà lại khiêng thẳng vào tận trong này?

Bọn thôn hán khệ nệ đặt chiếc kiệu xuống ngay vọng cửa.

Một thôn hán có thân hình mãnh khảnh, cặp mắt láo liếc thốt:

- Loại kiệu này nặng quá, bọn tiểu nhân chưa hề khiêng lần nào! Hơn nữa, còn phải đi một vòng, nên đến trễ!

Hắn lột chiếc khăn trên đầu, lau mồ hôi.

Đường Địch biến sắc, hỏi:

- Ai bảo đi một vòng?

Đại hán đáp:

- Tàn lão gia bảo.

Đường Địch hấp tấp hỏi tiếp:

- Hiện tại lão ở đâu?

Thôn hán thốt:

- Lúc đầu Tàn lão gia có đi theo kiệu, song quanh quẩn một lúc, bọn tiểu nhân không còn thấy lão gia ở đâu nữa. Bọn tiểu nhân phải dừng kiệu, chờ một lúc. Lâu lắm, lão gia vẫn không đến, thành ra bọn tiểu nhân phải khiêng kiệu về đây.

Đường Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng:

- Lại làm trò quỷ nữa chứ gì?

Lão cao giọng ra lệnh:

- Các người đâu, vén rèm kiệu, dìu nàng ở trong kiệu xuống, cho ta hỏi xem gia gia nàng ở đâu.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười, thốt bên tai Triển Mộng Bạch:

- Người nghe chứ! Lão chỉ nói là nàng ở trong kiệu, chứ không dùng hai tiếng tân nương, như vậy là lão đã chọn Đỗ Quyên rồi đó.

Nàng chợt thấy thần sắc của Triển Mộng Bạch quái dị quá, lấy làm kỳ, hỏi:

- Người làm sao thế? Ghen hả?

Triển Mộng Bạch thờ dài:

- Cái lão Tàn Sáu Ông...

Bỗng, có tiếng kêu kinh hãi vang lên, mấy nàng phụ dâu rời kiệu, lùi lại mấy bước, rồi ngã ngồi xuống.

Tiêu Phi Vũ cũng đưa tay chỉ chiếc kiệu, miệng há hốc, chẳng nói được tiếng nào.

Thì ra, mấy nàng phụ dâu vừa vén rèm, từ bên trong kiệu, một người ngã chồm ra, họ tưởng là tân nương, nên đưa tay đỡ, ngờ đâu họ nghe lạnh, như chạm tay vào giá băng, bất giác giật mình nhìn kỹ!

Thì ra nào phải là tân nương!

Một xác chết, vận nam trang!

Đường Vô Ảnh nổi giận, quát:

- Vị bằng hữu nào đó, định phá cuộc vui của họ Đường à? Đường Địch đâu, bước đến xem mau!

Đường Địch vọt mình tới, đỡ xác chết, quan sát.

Lão biến sắc mặt, bình tĩnh như lão mà cũng phải rú lên kinh hãi:

- Tình Nhân Tiến!.... Tàn Sáu Ông!.... Tình Nhân Tiến!....

Triển Mộng Bạch run rẩy toàn thân, hấp tấp bước tới, nhận đúng là Tàn Sáu Ông.

Triển Mộng Bạch nghĩ quyết lão ta là chủ nhân Tình Nhân Tiến!

Nhưng bây giờ, lão lại chết vì Tình Nhân Tiến.

Nơi ngực lão còn hai mũi tên ngắn, một đỏ, một trắng.

Thế là nghĩa gì?

Sự tình đảo ngược hoàn toàn, tâm tư chàng dao động mạnh, tai lùng bùng, chàng không còn nghe ai nói gì chung quanh chàng nữa.

Chàng thừ người ra tại chỗ, Tiêu Phi Vũ trở mắt nhìn chàng, không hiểu nổi tại sao chàng biến đổi lại lòng như vậy.

Chàng lẩm bẩm:

- Lão chết vì Tình Nhân Tiến! Thế là chẳng phải lão!

Đằng kia, Đường Vô Ảnh cất vấn bọn kiệu phụ.

Một thôn hán thốt:

- Tàn lão gia biểu bọn tiểu nhân khiêng kiệu đi trước, cứ đi vòng vòng từ tả qua hữu, từ hữu sang tả, còn lão gia thì đi theo sau nhìn ngang, nhìn dọc, sau cùng thì bọn tiểu nhân khiêng kiệu đến phía hậu núi, bỗng lão gia gọi bọn tiểu nhân đi uống vài chén trà. Bọn tiểu nhân vất vả quá chừng, đang mơ ước có gì uống giải khát, cho nên vâng lệnh đi liền.

Hắn đưa tay chỉ về một phía núi, nơi đó là cái động của Đường gia dành cho việc chế luyện ám khí.

Đường Vô Ảnh biến sắc, nhìn thoáng qua Đường Địch, rồi cất lệnh, trầm giọng:

- Cái lão đó định dùng chiếc kiệu hoa làm bình phong để tìm cách trộm Thôi Mộng Thảo!

Đường Địch run giọng:

- Nhưng... nhưng Thôi Mộng Thảo đâu có ở đó?

Đường Vô Ảnh nổi giận:

- Ngu! Làm sao lão biết là nơi đó không có Thôi Mộng Thảo chứ? Tự nhiên lão tưởng Thôi Mộng Thảo phải được giấu tại chỗ luyện ám khí! Đường Địch cúi đầu, không dám cãi.

Gã thôn hán tiếp:

- Bọn tiểu nhân đi uống trà xong, trở lại, thấy chiếc kiệu còn lại đó, mà Tàn lão gia thì bỏ đi đâu mất rồi. Bọn tiểu nhân chờ rất lâu, sợ tân nương sốt ruột nên bắt buộc phải khiêng kiệu đi! Bọn tiểu nhân cũng có hởi vọng vào tân nương trong kiệu song chẳng nghe đáp lại. Bọn tiểu nhân cứ tưởng là tân nương thẹn, không nói năng gì, cho nên chẳng một ai lấy làm lạ. Bởi thế, bọn tiểu nhân chẳng hề tưởng là trong kiệu thay vì có tân nương, lại là một tử thi!

Đường Vô Ảnh thở dài:

- Chẳng trách không một ai trông thấy chiếc kiệu hoa! Ai ai cũng ngóng trông trên đường, mà kiệu hoa lại ở phía sau núi! Có lẽ.. có lẽ...

Lão đập tay xuống xe tiếp:

- Mà tại sao lão Tàn lại chết chứ? Ai giết lão? Tại sao nơi ngực cắm hai mũi Tình Nhân Tiễn?

Triển Mộng Bạch hết sức mơ hồ.

Tàn Sáu Ông dùng trăm mưu ngàn kế, quyết lấy cho được Thôi Mộng Thảo! Xem ra, mừng tượng lão là chủ nhân Tình Nhân Tiễn. Không ngờ, bây giờ chính lão lại chết vì Tình Nhân Tiễn.

Bỗng, chàng nghĩ:

- Hay là lão ta dùng kế Kim thiên thoát xác. Tìm đâu đó một con người giống lão, giết đi, bỏ xác vào kiệu hoa? Khiến cho mọi người

tưởng rằng lão đã chết? Lão dễ bề hành hung tàn ác?
Càng nghĩ, chàng càng thấy mình có lý. Nhất định là chàng phải khám nghiệm xác chết thật kỹ mới được!
Chàng nhìn ra, không còn thấy xác chết ở đó nữa!
Người ta mang xác chết đi đâu rồi?
Thấy Đường Bảo đi tới, chàng chặn lại, hỏi:
- Đường huynh đệ có biết xác Tàn Sáu Ông đã được mang đi đâu chăng?
Đường Bảo ngón ngang tâm sự, không tìm hiểu chàng hỏi như thế để làm gì, buột miệng đáp nhanh:
- Lão tổ tông ngại xác chết làm chướng mắt, nên bảo tại hạ mang vào động ở bên núi.
Hắn đưa tay chỉ.
Nơi đó, là lò luyện ám khí của Đường môn.
Triển Mộng Bạch hấp tấp cảm tạ, rồi lập tức phóng chân chạy đi.
Quần hùng không ai lưu ý đến chàng, họ còn bận nghị luận về diễn tiến vừa qua, chỉ có Tiêu Phi Vũ lại không quan tâm đến một ai khác ngoài chàng. Nàng hết sức lấy làm lạ về thái độ của chàng, toan chạy theo, xem chàng đi đâu, làm gì. Bỗng, một bàn tay nắm lấy tay nàng giữ lại.
Nàng nổi giận, quay nhìn, thì ra chính là Nam Yến. Bà lộ vẻ kinh hoàng rõ rệt.
Run run giọng, bà hỏi nàng:
- Vũ nhi, cậu người đi đâu mất rồi?
Tiêu Phi Vũ giật mình:
- Còn... còn Đỗ Vân Thiên?
Nam Yến đáp:
- Đỗ anh hùng cũng biến mất luôn! Có lẽ cả hai đưa nhau đến một nơi nào đó để động thủ! Thế này thì hẳn là phải có một mất một còn rồi!
Bà lo lắng cực độ.
Tiêu Phi Vũ an ủi bà:
- Dì đừng quá lo sợ, có võ công như vậy, cậu không bại đâu!
Nam Yến thở dài:
- Đành là cậu người có võ công cao, song Đỗ lão anh hùng cũng không phải là tay tầm thường! Biết đâu cậu người không sợ xuất? Mà ta cũng không muốn cậu người gây thương tổn cho Đỗ lão anh hùng!
Tiêu Phi Vũ gượng cười:
- Họ gấp đánh nhau, hẳn là họ không đưa nhau đi xa lắm đâu! Chúng

ta tìm quanh quần gài đây, chắc gặp họ!

Lo về việc của Kim Phi, tự nhiên nàng phải bỏ việc của Triển Mộng Bạch, tuy nàng rất nóng nảy muốn tìm hiểu nguyên do sự biến đổi nơi chàng.

Theo con đường trước mặt, Triển Mộng Bạch cứ phóng chân chạy, đến Ôn Tuyền, theo bờ suối tiến lên hướng đỉnh, không lâu lắm, chàng thấy cái động dùng chế luyện ám khí.

Từ trong bóng tối có tiếng quát khế vọng ra:

- Ai?

Liên theo đó, ánh đao chớp chớp, bốn năm người xuất hiện, bao quanh chàng.

Triển Mộng Bạch vòng tay:

- Tại hạ là Triển Mộng Bạch!

Bọn canh gác xuôi tay đao.

Khi Triển Mộng Bạch bày tỏ ý muốn, bọn chúng thâm lấy làm lạ, song nghĩ gã đã được lão tổ tông quý mến, nên ai ai cũng không dám làm khó dễ. Một người cười đáp:

- Anh em tiểu nhân không thích nhìn xác chết, nên đã di tản chiếc kiệu hoa đến cái trũng cách đây không xa. Nếu Triển tướng công muốn, thì... Vương nhị đệ Ơi! Chúng ta hai người đưa Triển tướng công đến đó!

Triển Mộng Bạch buông lời cảm tạ, theo hai người hướng đạo, qua vòng cửa sắt, đến một vũng sâu.

Trong trũng núi, cây thì thấp, cỏ lại cao, mọc dày, đúng là một nơi hoang vắng, ít có người đặt chân đến.

Hai người hướng đạo đưa tay chỉ bảo rằng chiếc kiệu hoa ở trong đó.

Triển Mộng Bạch biết ngay cả hai không muốn trông thấy xác chết, nên vòng tay thốt:

- Tại hạ chỉ muốn nhìn thoáng qua xác chết thôi, không dám làm phiền hai vị đưa đến tận nơi!

Hai người đó thích thú quá, nói đầy đưa mấy tiếng, rồi trở lại liền.

Triển Mộng Bạch không chậm trễ, xuống trũng liền, vệt rèm kiệu, lôi xác chết ra, xem kỹ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là Tần Sáu Ông rồi!

Chàng sững sờ một lúc, đoạn trả cái xác vào kiệu.

Bỗng, cái xác bật vùng lên, đồng thời vươn tay hữu, đập xuống đầu vai Triển Mộng Bạch, nơi huyệt kiên tĩnh.

Triển Mộng Bạch kinh hãi ngửa thân mình, đạp chân vọt về phía sau, ngoài trượng xa.

Tránh nhanh như vậy, chàng vẫn bị chụp trúng phốt, nghe đau nhói. Nếu là người nào khác ở địa vị chàng, hẳn phải mất mạng vì cái đập đó.

Xác chết không tiếp tục đánh theo, trái lại ngã nhào xuống.

Đứng xa xa nhìn, Triển Mộng Bạch mất mấy giây mới hoàn hồn.

Chàng thầm nghĩ:

- Hay là lão ta không chết?

Nhưng, chàng có chạm tay vào xác chết, cái xác lạnh như giá băng kia mà?

Rồi chàng nghĩ:

- Hay là lão ta chết rồi sống lại, sống để trở thành một con tinh, xác đi cùng?

Mồ hôi lạnh đổ ra, ướt đầu, ướt trán, chàng đứng đó, thù người một lúc, vụt cười lớn thốt:

- Tần Sấu Ông! Lúc người còn sống ta không hề sợ người, thì chết rồi, người làm gì dọa khiếp ta được? Lại đây! Ta với người sẽ liều một trận!

Chàng rút thanh thiết kiếm, cầm tay, từ từ bước tới. Can đảm như chàng, mà vẫn còn dè dặt, bước từ bước một, thận trọng.

Tay chàng dẫm mồ hôi, mồ hôi theo chuôi kiếm, rớt xuống từng hạt, từng hạt.

* * * Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đi khắp vòng trong, vòng ngoài toà đại sảnh, tìm Kim Phi.

Trước hết, họ gặp Đỗ Quyên.

Nam Yến mỉm cười, hỏi:

- Đỗ cô nương có thấy lệnh tôn ở đâu chăng?

Đỗ Quyên mở to đôi mắt cười hì hì:

- - Mờ quá, không đọc được -- Bỗng, nàng đưa tay che mặt, kêu lên một tiếng lớn hãi hùng.

Đường Yến vội bước tới, dịu giọng an ủi nàng mấy câu, lau khăn tay lau lệ cho nàng.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ thấy nàng chưa tỉnh trí hẳn, hết sức thương cảm cho nàng. Bù lại, họ lại được an tâm, vì Hắc Yến Tử săn sóc cho nàng rất chu đáo và chân thành.

Cả hai thở dài, thầm nghĩ:

- Thế là nàng có nơi nương tựa rồi.

Họ cùng nhìn nhau, đoạn bước đi.

Nam Yến giục:

- Nhanh lên, Vũ nhi! Nếu để họ đánh nhau rồi, thì có trời mới can ngăn họ nổi!

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Chúng ta hỏi người, không một người nào biết đâu mà chỉ. Tốt hơn, nên ra ngoài kia tìm thử, may ra có thể gặp.

Nàng vọt đi trước, Nam Yến theo sau.

Nàng và Nam Yến bỏ phía trước, vòng ra phía sau, tìm một lúc.

Chợt, có mấy người trong một ngôi nhà bước ra. Tiêu Phi Vũ chặn lại, hỏi liền.

Trong số đó, có một người có giọng nói âm hưởng không màng đến nàng, chỉ thốt qua loa mất tiếng, rồi bỏ đi:

Họ có vẻ hấp tấp vội vàng, như đang bận lo về một việc gì khẩn cấp quan trọng lắm.

Tiêu Phi Vũ phát cáu, song nàng có thì giờ đâu mà sanh sự với mọi người?

Mà nàng cũng không biết được mấy người đó là bằng hữu của Triển Mộng Bạch, bởi họ là bọn Hạ Quân Hùng.

Bọn Hạ Quân Hùng cũng chẳng biết nàng là Tiêu Phi Vũ, họ cũng nóng nảy như nàng, tìm Triển Mộng Bạch, nếu họ chịu khó một chút, hỏi nàng, tất là họ biết Triển Mộng Bạch hiện đang ở đâu.

Tỉnh rượu rồi, họ nghe đầu nhức như bị búa bổ, nhưng thấy mất Triển Mộng Bạch, họ vội kéo nhau đi tìm.

Hiển nhiên, lúc mọi biến cố xảy ra tại khách sảnh, họ còn say rượu, chẳng biết được gì.

Chạy đi một lúc, Hạ Quân Hùng chợt nhớ lại Tiêu Phi Vũ, lúc nàng hỏi y, càng có vẻ kỳ quái vô cùng.

Y nhớ luôn, Triển Mộng Bạch từng tả hình dáng Tiêu Phi Vũ cho họ nghe. Hạ Quân Hùng nhận ra nàng này rất giống Tiêu Phi Vũ.

Nhưng nhớ lại cũng chẳng làm gì, bởi đã muộn rồi, Tiêu Phi Vũ đã đi khá xa, mất trong đêm tối.

Lúc đó, ngoài Tiêu Phi Vũ, chẳng còn ai biết Triển Mộng Bạch đi đâu cả.

Mà Tiêu Phi Vũ thì bận theo Nam Yến, lo tìm gặp Kim Phi, nên quên mất Triển Mộng Bạch.

* * * Triển Mộng Bạch lăm lăm thanh thiết kiếm cổ trong tay, dè dặt tiến đến chiếc kiệu hoa:

Bên trong kiệu, xác chết cười hắc hắc, nghe rợn người.

Xác chết thốt:

- Triển Mộng Bạch! Người to gan quá! Ta nghĩ là người chán sống rồi, nên đi tìm cái chết!

Nơi núi vắng, giữa đêm trường, gió lạnh từng cơn rít vi vu, cành cây xào xạc, lại có một xác chết biết cười, biết nói, thì còn gì đáng sợ

hơn?

Triển Mộng Bạch cố trấn định tâm thần, nắm chặt chuôi kiếm.

Bỗng, xác chết tung mình lên cao, rồi vọt tới nhe răng, tay vươn rộng xòe đủ mười ngón, chụp xuống Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch vùng kiếm một vòng, nhấc bổng người lên cao, lộn mình lấy thế, từ trên cao công xuống, đồng thời quát:

- Ngã xuống đó!

Thiết kiếm chém hụt người, nhưng lại trúng kiêu hoa.

Thực ra, không phải chàng chém hụt, mà là vì chàng nghĩ còn có người nấp trong chiếc kiêu, người đó định dùng xác chết nhử chàng, cốt làm cho chàng bận tâm đối phó với xác chết, thừa cơ ám toán chàng.

Người đó phải là một nội gia cao thủ, mượn vật mà chuyển lực vào, bởi thế mà xác chết biết công kích, biết cười, biết nói.

Nhưng, Triển Mộng Bạch đã đạt đến mức đại thành võ học, chàng lại có thừa can đảm, nên cái kế của người đó không tạo mấy may hiệu quả.

Chàng đánh rất mạnh, gia dĩ từ trên không đánh xuống, mãnh lực tăng gấp đôi, đúng là một nhát kiếm lôi đình!

Nhát kiếm xuống, tiếng chạm vang lên kinh khủng, chiếc kiêu bị chặt làm đôi, theo những đoạn gỗ văng ra, quả có một bóng người.

Thân pháp người đó cực kỳ nhanh, dù bóng đó là địch nhân, Triển Mộng Bạch vô cùng thán phục.

Người đó vừa vọt ra ngoài, vừa cao giọng tán:

- Nhất kiếm tuyệt diệu!

Hắn bay vút luôn lên không cao hơn ba trượng.

Trong khi đó, Triển Mộng Bạch đã đáp xuống rồi sợ hắn bên trên thừa cơ kích theo, cấp tốc quét một vòng kiếm trên đầu, rồi ngẩng mặt lên nhìn.

Người đó quăng mình đáp xuống một cành cây dựa triền, tà áo phát phơ, che khuất mặt mày, Triển Mộng Bạch không còn nhận ra được.

Chàng khích:

- Làm cái gì mà ẩn ẩn hiện hiện như quỷ như ma thế, bằng hữu? Hay là không dám chường mặt với đời?

Người đó cười lạnh một tiếng:

- Nếu muốn thấy chân diện mục của ta, thì cứ theo ta!

Phất cánh tay áo lên, hắn rời cành cây, phi thân vút đi liền, đáp xuống ngoài xa năm trượng.

Chân vừa chạm đất, hắn lại tung mình lên, đồng thời cười lạnh, hoành tay về phía hậu vấy vấy, gọi Triển Mộng Bạch.

Dù chàng không muốn đuổi theo, cũng bắt buộc phải đuổi, để truy cứu sự tình.

Một trước, một sau, cả hai cùng có thuật khinh công cao tuyệt, cả hai vòng quanh vùng núi, một chạy một đuổi, họ đi dần vào nơi hoang vắng, hầu như tuyệt tích thế nhân.

Song Triển Mộng Bạch không hề nao núng, cứ đuổi theo, độ một thời gian ngụi chén trà, họ đến phía sau núi.

Người phía trước đột nhiên dừng chân, quay mình lại.

Hắn vận một chiếc áo màu xám tro, mặt hắn cũng màu tro, một màu vừa thâm, vừa lạnh, vừa tàn khốc.

Triển Mộng Bạch nhận ra, những thớ thịt trên mặt hắn giật đều, tỏ sự linh hoạt như gương mặt thật, có điều đôi mắt thì thoát sáng quắc lạ lùng, lại thoát lờ mờ như mắt người chết.

Triển Mộng Bạch cũng dừng chân, nhìn đối tượng một lúc, đoạn quát hỏi:

- Người là ai?

Người đó bật cười hắc hắc:

- Người không nhận ra ta?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Trong số người ta từng gặp gỡ, không có ai hành động quỷ quái như người!

Người đó lạnh lùng:

- Người không nhận ra ta, thế tại sao đi đến đâu cũng tuyên bố khiêu chiến với ta?

Triển Mộng Bạch giật bản mình, kêu:

- Người ... người là Phong Nhập Tùng?

Người đó cười lạnh:

- Đã có gan khiêu chiến với ta, sao gặp ta rồi, người lại lộ vẻ quá sợ? Tự nhiên mà chạm mặt với vị đệ nhất danh nhân trong số bảy người, Triển Mộng Bạch phải giật mình, song điều đó không có nghĩa là chàng sợ.

Cho nên, qua giây phút sửng sốt rồi, chàng sôi giận quát:

- Hay cho Phong Nhập Tùng! Ta không ngờ người là một kẻ tiểu nhân, vô tín, vô nghĩa, người lại dám ám toán ta! Nếu vừa rồi, ta chết nơi tay người thì ...

Phong Nhập Tùng lạnh lùng:

- Người chết nơi tay ta, thì hợp tình hợp lý lắm rồi, còn nói gì nữa!

Triển Mộng Bạch hét:

- Người đã phát thệ với ân sư như thế nào? Thế người dễ quên rồi chăng? Hay người có can đảm phủ nhận lời thề?

Phong Nhập Tùng điềm nhiên:

- Ta không quên! Ta không phủ nhận!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Nếu vậy, tại sao ngươi ...

Phong Nhập Tùng cười mỉa:

- Lời thề đó, ta phát xuất trước mặt Thất Chỉ Thiên Công. Lão còn sống là ta con giữ, lão chết rồi, ta còn giữ với ai?

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Ngươi .. ngươi nói gì?

Phong Nhập Tùng bật cười cuồng dại:

- Sư phó ngươi chết rồi, ngươi không hay biết à? Không lẽ Triệu

Minh Đăng và Lý Tùng Phong không báo tin cho ngươi?

Triển Mộng Bạch thấy họ Lý và họ Triệu đến tìm chàng, chỉ biết là có biến, nên họ rời khu rừng mà đi, chứ không tưởng là ân sư đã chết!

Chàng run run giọng hỏi:

- Ngươi sát hại lão nhân gia phải không?

Phong Nhập Tùng hừ một tiếng:

- Lão còn sống ngày nào, là ta còn giữ lời thề ngày đó, nếu ta không giữ lời thề thì làm sao lão sống đến ngày nay? Nếu ta phủ nhận lời thề, thì tại sao ta đợi đến ngày nay mới phủ nhận mà không huỷ bỏ từ trước?

Hắn nói đúng!

Triển Mộng Bạch hét:

- Vậy ai hạ thủ sát hại lão nhân gia?

Phong Nhập Tùng cao giọng hơn:

- Ngươi muốn biết ai sát hại lão ta? Chỉ sợ ta nói rồi, ngươi sẽ không tin!

Triển Mộng Bạch nghiêng rằng:

- Ngươi nói hay không nói?

Phong Nhập Tùng ngẩng mặt lên không, bật cười lớn, không đáp.

Tràng cười của hắn nghe thê thảm vô cùng, mà thần sắc của hắn cũng cực kỳ quái dị.

Không rõ hắn đắc ý hay thất vọng? Hắn bi ai hay cao hứng?

Triển Mộng Bạch vừa phần uất, vừa lấy làm lạ, tự hỏi làm sao mà ân sư lại chết? Mà tại sao Phong Nhập Tùng lại có thái độ cổ quái như vậy?

Cuối cùng, Phong Nhập Tùng ngưng cười, đoạn quắc mắt nhìn Triển Mộng Bạch, đôi mắt bắn tia sáng xám mờ, một màu ảm đạm nhất.

Rồi hắn gằn từng tiếng:

- Cho người biết người sát hại lão chín là lão! Nói một cách khác, lão tự sát!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 40

Tử Chiến Dưới Triều Đồi

Triển Mộng Bạch từng biết ý chí cầu sống của lão nhân tại khu Mê lâm mãnh liệt như thế nào, thì làm sao tin được cái việc lão tự sát? Bất giác, chàng sôi giận mắng luôn:

- Câm ngay cái mồm thối của người! Người ...

Phong Nhập Tùng bật cười khanh khách, chặn lời:

- Ta nói có sai đâu? Quả thật người không tin mà!

Triển Mộng Bạch quát:

- Ai tin được câu chuyện quái đản do người bịa đặt?

Phong Nhập Tùng cao giọng tiếp:

- Lão ta đòi rượu thịt? Thì hai người đó răm rắp tuân theo, không tròn một ngày, đưa rượu thịt đến cho lão. Thuốc độc không hại chết lão, đói khát không hại lão chết, nhưng cái no đủ lại làm cho lão táng mạng! Có rượu, có thịt, một con người từng nhịn ăn uống suốt hai mươi năm dài, tự nhiên phải ham, và ăn và uống bằng thích! Ăn uống quá độ, một lần bù cho hai mươi năm, lão trướng bụng lên mà chết!

Hắn bật cười ha hả, tiếp luôn:

- Con chó đói quá, phải cả phân, huống hồ con người đang lúc đói là lại có rượu thịt!

Triển Mộng Bạch quát:

- Vô lễ! Câm miệng lại!

Phong Nhập Tùng thấy chàng càng nghe càng khó chịu, hắn lại càng hăng:

- Lão ta, thóch chứa trăm xe, tài cao vạn trượng, song vẫn còn là con người, chứ chưa phải là hiền phải thánh, lão ăn hồng học như một gã thất phu, lỗ mãng, ăn như vậy không chết sao được.

Hắn còn thốt nhiều lời mỉa mai nữa, cố chọc tức Triển Mộng Bạch.

Dĩ nhiên, chàng phải phẫn nộ với sự trào lộng của hắn trên niềm đau khổ, trên điều bất hạnh của một người từng giáo huấn hắn thành tài, giúp hắn thành danh.

Không thể dần lòng được nữa, hấn rút kiếm lướt tới liền.

Phong Nhập Tùng bật cười cuồng dại:

- Người vội gì muốn chết gấp thế? Thất Chỉ Ông chết rồi, thì người đừng hòng sống sót!

Đoạn hấn tán:

- Kiếm pháp khá đó nhé!

Thoáng mắt song phương trao đổi năm sáu chiêu rồi, và tiếng cuối của Phong Nhập Tùng dứt đúng lúc hấn đánh ra chiêu Lôi Đình Bôn Phát.

Nhưng, kiếm pháp của Triển Mộng Bạch như nước tràn bờ, từng lượt tiếp theo từng lượt, ào ào, không hề nhượng bộ cái khí thế của đối phương.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ, nếu hôm nay chàng không giết được hấn, thì chàng cũng phải tán mạng dưới bàn tay của hấn.

Một hấn, chàng không ngại lắm. Chàng chỉ sợ người em gái của hấn xuất hiện bất ngờ, rồi cả hai liên thủ hiệp công, lúc đó chàng khó lòng đối phó.

Phong Nhập Tùng chưa chịu xuất toàn lực, chỉ đưa ra những hư chiêu, để quan sát, đo lường tài nghệ của Triển Mộng Bạch.

Ngờ đâu, qua hơn mười chiêu, Triển Mộng Bạch trở nên hung hãn lạ thường, tả chưởng, hữu kiếm, giao chuyển chớp nhoáng, nên khí thế mãnh liệt không tưởng nổi.

Chàng dồn Phong Nhập Tùng vào thế thủ rất nhanh chóng.

Phong Nhập Tùng nhận ra, dù chàng còn nhỏ tuổi, song tài nghệ ngang ngửa với Thất Đại danh nhân, y không khỏi sợ thẳm.

Chính kiếm pháp của Triển Mộng Bạch mới làm cho y kinh khiếp hơn hết. Bởi chàng có cái lối múa kiếm cực kỳ oai mãnh, phát huy rõ rệt cái bá khí rợn người, y từng chạm trán với vô số cao thủ, song chưa gặp được một nhân vật nào biểu hiện mãnh liệt cái khí thế đó.

Y trầm nghĩ:

- Nếu để cho hấn chuyên luyện sở học trong vòng mười năm nữa, thì trên đời này chẳng còn ai trị hấn nổi! Hấn sẽ trở thành bá chủ võ lâm là chắc!

Y quyết tâm hạ sát Triển Mộng Bạch ngay trong đêm nay!

Lập tức, y thay đổi đấu pháp, chiêu thức đưa ra vừa nguy dị vừa tàn độc, thiên biến vạn hoá, cũng oai mãnh, cũng ôn nhu, cũng kiên cường, cũng linh ảo, chẳng kém Triển Mộng Bạch chút nào.

Về tài nghệ, y có phần trội hơn Lam Đại Tiên Sinh và Đế Vương Cốc Chủ.

Triển Mộng Bạch cũng từng chạm trán với một số cao nhân, song

những vị đó có lối đánh đường đường chính chính, dùng những chiêu thức quang minh chính đại, không hề để mất cái thể thống thân phận.

Chàng chưa hề thấy ai có lối đánh vung vít như Phong Nhập Tùng, bất chấp cả những chiêu tuy độc, nhưng rất hèn hạ.

Hai mươi chiêu nữa lại qua, Triển Mộng Bạch nhận thấy khó đối phó với đấu pháp kỳ quái của Phong Nhập Tùng.

Triển Mộng Bạch dùng cả hai tay, tả thì chưởng nhu, hữu thì kiếm cương, nhu cương tương tế, tuy yếu song không bại.

Chàng vung kiếm, cái thể không mạnh hơn địch, song mỗi thể đánh ra là mỗi xung kích.

Y nhìn quanh, chợt cười lạnh, khích:

- Người ta đồn, Triển Mộng Bạch là một niên thiếu anh hùng, tài nghệ quán thế, bây giờ ta mới biết, bất quá chỉ có vậy thôi! Thì ra, lời truyền thuyết thật khó tin!

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Người đừng khích ta quăng kiếm, dùng tay không đánh với người! Bình sanh ta không hề dùng kiếm đánh với người tay không, nhưng đối với người lại khác, bởi người là một ác đồ, sát sư, phản môn! Ta có quyền dùng mọi thủ đoạn diệt trừ người!

Phong Nhập Tùng giật mình, thầm nghĩ:

- Gã này thông minh quá, đoán đúng cái ý của ta!

Điều đó chẳng đáng lấy làm lạ.

Bởi, ngày trước, tại Luyện Hồn Đàm, khi lừa được tên mang thức ăn cho nhà sư mày xám, lên đến động chế luyện Tình Nhân Tiễn, chàng lại bị gạt mà quăng kiếm đi, thành ra để xổng địch nhân.

Có kinh nghiệm đó rồi, khi nào chàng để bị lừa lượt thứ hai?

Phong Nhập Tùng thất vọng, đành phải dở hết tài năng ra đối phó.

Tài nghệ và kinh nghiệm của y, đành là trội hơn Triển Mộng Bạch, song muốn sát hại chàng, cũng chẳng phải là việc dễ làm.

Cho nên, y cố dè dặt tiêu hao khí lực, chờ cơ hội, vì biết rằng cuộc đấu phải kéo dài lâu, nếu nóng nảy gấp công, thì bất lợi cho cuộc chiến về khuya.

Triển Mộng Bạch sử dụng tất cả tuyệt chiêu đã học được. Song phương đã trải qua trên hai trăm chiêu.

Địch phát động trước, giành tiên cơ, thì chàng phải phòng thủ nghiêm mật.

Nhưng, như lần trước, Phong Nhập Tùng lại lui về phía hậu, đứng bầy thước.

Lần này, Triển Mộng Bạch không còn sững sờ nữa, vừa vọt ngược

về phía hậu, chàng tiến theo liền, giành tiên cơ, song y phòng thủ quá nghiêm mật, chàng không làm được gì.

Chàng cực kỳ phẫn nộ, chưa biết phải đối phó cách nào, thừa cơ hội đó, Phong Nhập Tùng lại tung người lên, vung hai tay đánh tới, liên tục chưởng phong cuốn đi ào ào.

Y cũng vẫn đánh ra chiêu Xuân Phong Sơ Đẳng như trước, thoát tiến, thoát lùi, tiến là xuất chiêu, lùi là thủ kín, thân hình di động như quỷ chọt hiện chọt ẩn.

Triển Mộng Bạch hết sức kinh ngạc tự hỏi đối phương có ý tứ gì lại cứ dùng một chiêu thức đó tấn công chàng, tấn công chưa đến đích lại lùi, lùi rồi lại tiến.

Chẳng khác nào y khai diễn một trò đùa, trừ ra y nổi cơn điên bất thành linh.

Trong võ lâm, từ cổ chí kim, không một cao thủ nào dùng một chiêu đến nhiều lượt trong một cuộc đấu.

Tuy nhiên, dù y có ý tứ chi, chàng cũng bất cần, bởi chàng nghĩ rằng chẳng lẽ cứ đứng đây mà nhìn y làm trò đùa?

Tả chưởng, hữu kiếm, chàng xuất chiêu Vạn Lý Phi Hồng, vừa lướt tới nửa chừng thì cứ để kiếm công luôn, còn chưởng thì thu về phòng thủ.

Thế công mạnh như thiên lôi giáng búa, thế thủ chắc như vách sắt tường đồng.

Công và thủ nghiêm bị như vậy là tuyệt diệu lắm rồi, song chàng không khỏi một sơ hở.

Cái sơ hở đó, là chàng phải phân tán công lực ra làm hai phần. Do đó, chẳng phần nào được toàn vẹn công cũng như thủ, bất quá hình thức thì tròn kín, nhưng hậu thuẫn không vững lắm, vì nội lực không tập trung.

Đối phó với một địch thủ như Phong Nhập Tùng, vô hình chung chàng đã lộ sơ hở đó là bất lợi vô cùng.

Phong Nhập Tùng sở dĩ áp dụng đấu pháp quái dị đó là để chọc tức Triển Mộng Bạch, nếu chàng không giữ được bình tĩnh thì y có cơ hội thủ thắng ngay.

Khi thấy chàng đánh ra chiêu Vạn Lý Phi Hồng, y hết sức mừng.

Và y không còn lùi nữa, lập tức vung cả đôi tay, nhập nội vào vùng kiếm quang của Triển Mộng Bạch.

Y sử dụng chiêu Phân Quang Tróc Ảnh, một kiếm chiêu có lợi mà cũng rất có hại. Nếu người xử dụng kiếm không để lộ sơ hở, thì chẳng khi nào y dám liều như vậy!

Triển Mộng Bạch biến sắc, biết mình thất thế rồi, có muốn sửa chữa

cũng chẳng kịp nào.

Chàng nghe cánh chỏ tê buốt, rồi bàn tay lỏng ngón thanh kiếm rơi xuống đất.

Phong Nhập Tùng đánh thốc luôn hai tay vào Triển Mộng Bạch.

Dù rơi kiếm, Triển Mộng Bạch không hề rối loạn tâm thần, khoát tay tả hộ vệ phần trước ngực, song cánh tay đó chỉ còn nửa phần công lực, thì làm sao chống đối nổi cả hai tay của Phong Nhập Tùng với toàn lực?

Song phương chạm tay, một tiếng bình vang lên, Triển Mộng Bạch nghe toàn thân rung động, cánh tay buông xuôi, khí huyết cuộn trào chập chờn lùi lại, rồi ngã xuống.

Nhưng, Phong Nhập Tùng không để cho chàng ngã, vươn tay hữu theo thủ pháp Kim Ty Phân Triền, uống vòng câu móc giữ chàng lại, chụp luôn vào mạch môn chàng, đồng thời xòe tay vô chặt vào yết hầu chàng.

Tay hữu tê dại, tay tả bị chặn mạch môn, Triển Mộng Bạch làm sao phản kháng?

* * * Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đi một vòng bên ngoài khách sảnh, không gặp Kim Phi đâu cả.

Nam Yến hết sức khẩn trương, luôn luôn dậm chân thành thịch kêu khổ.

Tiêu Phi Vũ phải trấn an:

- Cậu và Đỗ Vân Thiên đều là các lão thành, tuổi sáu bảy mươi, không lẽ còn nông nổi như thiếu niên nữa? Biết đâu họ ...

Nàng cười nhẹ tiếp:

- Biết đâu họ chỉ tìm một nơi thanh vắng nào đó, không ai biết đâu, để ẩn chứng võ công suông, xem ai cao ai thấp vậy thôi ...

Nam Yến thở dài:

- Người biết gì? Đỗ Vân Thiên có cái hiệu là Ly Huyền Tiễn, mà tên buông ra rồi, có ai thu lại được? Mà cậu người càng già càng nóng tánh hơn lửa, hai người đó nếu động thủ với nhau rồi, là phải một còn một mất, không vậy là không thôi!

Tiêu Phi Vũ làm sao không hiểu điều đó?

Đang đi, bỗng họ nghe một tiếng động trong khóm hoa gần đó.

Tiêu Phi Vũ và Nam Yến đồng loạt hỏi gấp:

- Ai?

Người trong khóm hoa không đáp, mà lại tung mình lên cao, thân pháp cực kỳ linh hoạt.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ cùng giật mình, cùng nhìn nhau một thoáng, rồi buột miệng thốt:

- Theo ngay!

Họ lập tức giờ thuật khinh công, đuổi theo người đó.

Người chạy trước thoạt bay cao, thoạt đáp xuống thấp, nhẹ nhàng như chim én, vượt qua các khóm hoa, chui mình vào tàng cây vút lên không, cứ phía trước mà chạy mãi.

Thỉnh thoảng người đó dừng lại, như chờ đợi Nam Yến và Tiêu Phi Vũ theo kịp.

Không lâu lắm, kẻ chạy người đuổi đến một vùng hoang vắng lạnh lùng, nơi đó cây cối rất sâm uất, hoa và cỏ lưa thưa, hiển nhiên họ đã rời xa khuôn viên họ Đường rồi.

Người chạy trước vút tung bỗng mình lên không, lôn đi mấy vòng, vọt đi mất dạng.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ không bỏ, nhắm hướng đuổi theo song người đó không còn xuất hiện nữa.

Nhưng, trong vùng cây rậm rạp, có tiếng quát tháo vang lên.

Cả hai giật mình, bỏ luôn người đó, cùng chạy bay vào chỗ vừa phát xuất tiếng quát tháo.

Không lâu lắm, họ thấy hai bóng người đang đánh nhau ác liệt.

Đúng rồi, chính là Đỗ Vân Thiên và Kim Phi!

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đồng kêu lên một tiếng rồi cùng chạy bay tới.

Nhưng Đỗ Vân Thiên và Kim Phi đang say cuộc, không nghe họ la lên.

Quanh cục trường, cây đổ, cành gãy, lá rơi, lớp đất, dầu đất còn mới, dầu gãy còn mới, nhựa cây chảy ròng ròng, điều đó chứng tỏ áp lực của cả hai gây nên.

Có lẽ họ đánh nhau từ lâu rồi, từ cái lúc Nam Yến phát hiện ra sự vắng mặt của Kim Phi.

Và song phương đồng tài, đồng sức nên cuộc đấu mới kéo dài cho đến bây giờ.

Cũng có mấy ám khí cắm vào những thân cây quanh đó, ám khí do họ phóng ra, song họ không phải là những tay thiện nghệ, nên chẳng ai phóng trúng đối phương.

Đỗ Vân Thiên thì có đấu pháp âm nhu, còn Kim Phi lại chuyên về dương cương, hai võ công tương khắc, nhưng chưa bên nào khắc chết được bên nào.

Thành ra, chưa ai chiếm được ưu thế.

Nam Yến đến nơi, kêu to:

- Kim huynh, dừng tay lại, được không?

Bây giờ, Kim Phi và Đỗ Vân Thiên mới nghe lọt, cả hai cùng giật

mình.

Họ giật mình vì họ âm thầm dẫn nhau ra thế mà vẫn có người biết được và theo họ đến đây!

Đỗ Vân Thiên lập tức nhảy ra khỏi vòng chiến, xa ngoài mấy thước.

Kim Phi hỏi:

- Người nhận bại?

Đỗ Vân Thiên cười lạnh:

- Chờ cho viện thủ của người cùng vào một lượt, ta tiếp tục giao đấu cũng không muộn!

Kim Phi nổi giận:

- Nói nhảm!

Lão nhảy ra ngoài, chụp một cành cây, rồi bẻ gãy ra thành hai đoạn.

Đỗ Vân Thiên lấy làm lạ, hỏi:

- Người làm cái gì thế?

Kim phi cao giọng:

- Nếu có một người nào tiếp trợ ta, dù chỉ là một quyền, ta cũng nhận bại. Nếu ta không giữ lời thề thì ta sẽ như cành cây này!

Kim phi nhìn Nam Yến:

- Nàng tới đây làm gì?

Nam Yến thở hỗn hển:

- Kim huynh thôi đánh nhau có được không?

Kim Phi lắc đầu:

- Song phương đang tử chiến, nếu ngu huynh dừng ta, lão Đỗ lại không dừng, đánh chết ngu huynh đi, hiền muội nữ để cho nguy huynh chết vô lý như vậy sao?

Nam Yến sững sờ, không còn nói gì được nữa.

Tiêu Phi Vũ cũng không nghĩ ra cách nào để để cho cả hai dừng cuộc đấu.

Lúc đó, Kim Phi và Đỗ Vân Thiên lại nhào tới tranh phong.

Kim Phi càng đánh càng tấn công dữ dội, hướng chỉ trước mặt Nam Yến, y càng không thể giảm oai phong!

Đỗ Vân Thiên càng đánh càng cảm thấy sợ hãi khi phải đối phó với một Kim phi mà võ công đã tiến xa hơn với Kim Phi ngày trước.

Càng đánh, lão càng kinh hãi, do đó khí thế phải suy nhược, mà khí thế suy nhược rồi, là chỉ còn chờ bại thôi!

Kim Phi đánh sang một chiêu.

Đỗ Vân Thiên không tránh, không né, ngang nhiên tiến lên, vung tay nghênh đón.

Một tiếng bình vang lên, bốn bàn tay chạm nhau dính lại đó!

Chẳng những Nam Yến và Tiêu Phi Vũ cùng biến sắc, họ biết là cả

hai đã dùng chân lực tranh hơn kém rồi. Và khi hai người bắt đầu giai đoạn tỷ thí chân lực thì không còn cách gì phân khai được nữa.

Mà Kim Phi cũng kinh hãi, không tưởng là Đỗ Vân Thiên dám dùng một chiêu sát thủ như vậy!

Đỗ Vân Thiên đã không mong gì thủ thắng trước Kim Phi, y quyết định dùng chiêu này để cho dù lão bại, Kim Phi vẫn phải trả một giá rất đắt.

Thần sắc hai người mỗi lúc một nghiêm trọng, mồ hôi đọng thành những giọt to rơi xuống.

Chân của cả hai bắt đầu lún xuống!

Nhìn lại, thấy chân họ lún xuống, đất lún dần, lún dần, lún trọn bàn chân rồi.

Nam Yến nắm tay Tiêu Phi Vũ bóp mạnh cơ hồ không dám nhìn vào cuộc đấu nữa.

Tiêu Phi Vũ thì trừng mắt nhìn không chớp.

Họ biết, hoặc Đỗ Vân Thiên, hoặc Kim Phi trong hai người phải có một, bất cứ phút giây nào sẽ ngã xuống.

Và ngã xuống rồi, là vĩnh viễn không còn đứng lên được nữa!

* * * Nếu Phong Nhập Tùng chặt nhẹ bàn tay thôi, thì cánh tay của Triển Mộng Bạch đứt lìa!

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng quát vang:

- Phong Nhập Tùng! Hãy xem ai đây!

Phong Nhập Tùng nhìn về hướng tiếng quát, chợt biến sắc.

Một đại hán đứng không xa, tay tả nắm một nữ nhân, tay hữu cầm thanh đao chìa vào yết hầu người đó.

Nghe tiếng hét, Triển Mộng Bạch không cần nhìn cũng biết là Hoàng Hổ.

Hoàng Hổ lôi nữ nhân tới, quát:

- Muốn cho em gái người sống, người hãy buông Triển đại ca ra ngay!

Thì ra, nữ nhân là Phong Tán Hoa!

Phong Tán Hoa bỏ xõa tóc, mặt tái mét, chùng như khí lực tiêu tan hết rồi.

Trong khi Phong Nhập Tùng tìm Triển Mộng Bạch, nàng dụ dẫn Hoàng Hổ, để hai anh em đồng thời tru diệt đối thủ từng khiêu chiến họ khắp sông hồ.

Ngờ đâu, Phong Tán Hoa lại bị Hoàng Hổ chế trụ. Sự biến hoá đó ngoài chỗ dự liệu của họ, cái tâm kế thâm trầm, mà họ tưởng là tuyệt diệu, giờ đây đổ vỡ hoàn toàn.

Phong Nhập Tùng biến sắc mặt như màu tro đất.

Triển Mộng Bạch chỉ thấy một Phong Nhập Tùng xuất hiện, nghi ngờ Phong Tán Hoa tìm cách ám toán chàng khi giao đấu với Phong Nhập Tùng. Chuyện xảy ra thế này, thực là ngoài sự tưởng tượng của chàng.

Trong khi Phong Nhập Tùng đang kinh hãi vì sự xuất hiện của Hoàng Hồ, Hoàng Hồ bật cười sang sảng:

- Người có nghe rõ không, Phong Nhập Tùng, sao người còn chưa buông Triển đại ca ra!

Phong Nhập Tùng nhìn em gái, nàng xuôi vai, cúi đầu đáng ử rủ thảm bại.

Tình huyết nhục bất giác dao động, y hét lên:

- Người buông tay trước đi!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Buông không được đâu! Hấn giáo quyết lắm! Đừng để bị lừa!

Chàng chưa kịp cảnh cáo Hoàng Hồ, Hoàng Hồ đã bật cười lạnh, đáp:

- Ta buông, mà người không buông thì sao? Ta khi nào mắc kẻ người!

Triển Mộng Bạch mừng thầm, nghĩ:

- Không ngờ một kẻ lỗ mãng như Hoàng lão đệ lại biết đề phòng chu đáo như vậy!

Phong Nhập Tùng cau mày, lầy lăm khó nghĩ.

Y đã nhận thức võ công của Triển Mộng Bạch, nếu buông tha chàng lần này, có khác nào thả cộp về rừng! Mà không buông, chẳng lẽ để cho em gái chết?

Trên đời, có hai anh em nào mà lại chẳng thương? Huống chi, Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa từng sống chết có nhau trên khắp nẻo sông hồ, đồng vinh nhục, đồng an nguy, nửa bước không rời?

Tình cảm của họ, ngoài ruột thịt còn có cái tình bằng hữu, đồng chí, đồng tâm?

Thấy cái đáng ử rủ của Phong Tán Hoa, y cũng điếng ruột rồi, huống hồ nhìn em bị sát hại?

Hoàng Hồ nháy mắt ra hiệu với Triển Mộng Bạch, ngầm bảo là mình thắng thế rồi.

Với niềm đắc ý, y giục:

- Nhanh lên Phong Nhập Tùng! Hãy cho ta biết ý của người đi!

Bỗng, Phong Nhập Tùng cười lạnh:

- Ta thắng Triển Mộng Bạch do tài năng, còn người thắng em ta, là do mưu kế. Nếu bắt buộc phải làm cuộc trao đổi, thì cuộc trao đổi này không công bình!

Hoàng Hổ cười lớn:

- Hay cho cái tên thất phu chẳng biết liêm sỉ là gì! Nào có phải người thắng đại ca ta bằng võ công đâu? Ba lần xuất chiêu Phong Y Sơ Động đó, chẳng phải là mưu kế là gì?

Người giải thích cho ta nghe đi nào?

Phong Nhập Tùng sửng sờ, thầm nghĩ:

- Hay là hắn dùng bậc đại trí nên xem như ngu ngốc?

Phong Tán Hoa càng lúc càng ủ rũ cực độ, Phong Nhập Tùng đầu xót vô cùng.

Bỗng, y sanh ra một kế, hét lớn:

- Ta buông Triển Mộng Bạch đây, người buông em ta ra đi!

Y ngằm vận công, toan đá thương Triển Mộng Bạch, dù chàng có sống, trở lại với Hoàng Hổ, cũng phải chịu tàn phế suốt đời.

Ngờ đâu, y chưa hạ thủ, Hoàng Hổ đã quát to:

- Ta cảnh cáo cho người biết, nếu người ám toán đại ca ta, thì ta giết em người ngay!

Liệu mà giữ gìn ý tứ đấy, đừng để bàn tay ta táy máy mà rồi phải khóc hận cốt nhục thâm tình!

Phong Nhập Tùng kinh hãi, lại nghĩ:

- Hắn bên ngoài xem thì chất phác, song bên trong lại thâm trầm cực độ! Đáng sợ thật!

Không còn làm gì được nữa, y buông Triển Mộng Bạch ra, rồi lùi lại mấy bước, hỏi:

- Được chưa?

Hoàng Hổ cười lớn:

- Thông minh đấy! Bọn ta không phải là những người thất tín đâu!

Y buông tay, rồi bảo:

- Lại đây mà lãnh em người!

Phong Nhập Tùng vọt mình tới, dìu Phong Tán Hoa, nhận thấy toàn thân nàng nhũn lại, bất giác nổi giận, gào lên:

- Người đánh nàng trọng thương!

Hoàng Hổ cười lạnh:

- Ai đánh nàng chứ! Chính nàng thọ thương lúc nào chẳng rõ, đáng lý thì không nên vọng động, nàng lại đi tìm ta, gây sự! Hại người không được trở lại hại mình, tự nàng chuốc khổ, nào phải do ta?

Phong Nhập Tùng nghiêng răng, nhìn Hoàng Hổ, nhìn Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Tốt! Sau một năm, chúng ta sẽ lại gặp nhau!

Y dìu Phong Tán Hoa đi luôn.

Nếu Phong Tán Hoa không thọ thương, y còn liệu đánh một trận.

Nhưng Phong Tán Hoa trong tình trạng đó, thì còn mong gì thủ thắng? cho nên y đành ôm hận mà đi.

Hoàng Hổ hét lớn:

- Với võ công đó, hai người thừa sức lập nên thanh danh lừng lẫy giữa sông hồ, nhưng hai người không diệt nổi lòng tham vì tách đồ kị, chỉ muốn làm một cao thủ đệ nhất trong thiên hạ, nên cứ làm những việc hại người để rồi hại người không được thành ra trở lại hại mình!

Vũ trụ bao la, trong thiên hạ thiếu chi người tài giỏi hơn hai người? Lớp trước tà, thì lớp sau tiến lên, như sóng biển tiếp nối, hai người làm sao tận diệt anh hùng của nhiều thời đại nối tiếp? Cho các người biết, người ta đã bắt đầu không thừa nhận các người là đệ nhất cao thủ nữa rồi đó!

Phong Nhập Tùng định đi luôn, nghe thế xám mặt, dừng chân quay đầu, cao giọng hỏi:

- Kẻ nào dám phủ nhận cái danh đệ nhất cao thủ của ta?

Y hung bạo, giảo quyết, song lại hiếu thắng, không chịu nổi những lời khích.

Hoàng Hổ cười vang:

- Ai khám phá được bí mật về Tình Nhân Tiến, người đó mới dám mang danh đệ nhất cao thủ trong thiên hạ! Nếu người không phục, thì cứ thi đua! Bằng người ngán sợ Tình Nhân Tiến, thì nên chuẩn bị quy ẩn là vừa!

Phong Nhập Tùng cười lạnh:

- Tình Nhân Tiến là cái quái gì chứ? Ta sẽ khám phá cho các người xem!

Y cúi xuống, nói gì đó với Phong Tán Hoa, rồi dìu nàng đi luôn.

Triển Mộng Bạch thấy Hoàng Hổ dùng mấy tiếng mà khích được Phong Nhập Tùng trở thành thù địch của chủ nhân Tình Nhân Tiến, hết sức kinh ngạc, cho là một việc lạ kỳ, không tưởng nổi là Hoàng Hổ bỗng nhiên trở nên lanh lợi như vậy được!

Chàng cười nhẹ:

- Người ta nói, kẻ sĩ cách ba hôm là trở mặt trông nhau! Không ngờ tại hạ vừa biệt lão đệ nửa ngày, mà lão đệ vượt tiến quan trọng! Lão đệ làm được nhiều việc đáng giá quá chừng! Chiến thắng Phong Tán Hoa, cứu nạn tại hạ, hai điều đó chẳng nói làm chi, chính cái sự hoạt bát của lão đệ mới đáng chú ý!

Vì cái chỗ giao tình thâm hậu hơn ruột thịt, chàng không cần phải tạ ơn cứu mạng.

Hoàng Hổ bật cười ha hả:

- Đại ca tưởng những lời nói đó, do chính tiểu đệ nghĩ mà thốt ra?

Triển Mộng Bạch sửng sốt:

- Những lời nói đó, do chính miệng lão đệ phát xuất? Chẳng lẽ có một đệ tam nhân nào ẩn nấp nơi mình lão đệ mà mượn miệng nói thay?

Hoàng Hổ vẫn cười:

- Gần như vậy đó, đại ca! Có người rử bên tai tiểu đệ từng lời, tiểu đệ cứ lập lại y theo mà thôi! Chẳng qua, người đó dùng thuật truyền âm nhập mật, nên chẳng ai trông thấy!

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Ai?

Hoàng Hổ chưa kịp đáp, một người nào đó đáp thay:

- Lão phu!

Một lão nhân vận áo vàng từ trong chỗ tối bước ra, miệng điểm nụ cười, nhưng mặt lạnh như tiền.

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, kêu lên:

- Nhạc phụ cũng đến nơi này?

Người áo vàng đó, chính là Đế Vương Cốc Chủ Tiêu Vương Tôn!

Tiêu Vương Tôn thốt:

- Tất cả đề bỏ đi hết rồi, sơn cốc vắng lạnh lạ lùng, lão phu cũng xuất ngoại luôn, các vị đi trước, lão phu theo sau liền.

Hoàng Hổ thở dài:

- Nếu không có tiền bối, Hoàng Hổ này đêm nay đã thành ma rồi!

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Sự tình như thế nào?

Hoàng Hổ giải thích:

- Khi tiểu đệ tỉnh rượu, thì đại ca biến đi đâu mất, còn các vị kia thì nằm la liệt trên nền đại sảnh. Tiểu đệ nghe cổ họng khô như cháy, vội quơ mấy bình trà, song bình nào cũng cạn ráo, chẳng còn một giọt nhỏ ...

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Tại hạ đã nốc hết rồi, còn gì?

Hoàng Hổ tiếp:

- Tiểu đệ mang bình lần ra phía sau, tìm nước uống, bỗng thấy một bóng người, cách xa xa ở phía trước mặt vẫy tay, gọi tiểu đệ ...

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Có phải là Tiên lão tiền bối chăng?

Hoàng Hổ lắc đầu:

- Người đó buồn tóc xỏa dài, vận chiếc áo cũng dài, bởi y đứng trong bóng tối, tiểu đệ không nhìn mặt được, tiểu đệ do dự.

Y mỉm cười, rồi tiếp:

- Vừa lúc đó, Tiêu lão tiên bói dùng thuật truyền âm nhập mật cho tiểu đệ biết. Biết được rồi, tiểu đệ giết bản mình.

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Lão nhân gai nói gì?

Hoàng Hổ đáp:

- Lão nhân gia cho biết tên họ người đó, và bảo tiểu đệ cứ yên trí mà đi. Đại ca cũng biết tiểu đệ có cái gan lì, hể nói đi là đi ngay!

Triển Mộng Bạch và Đế Vương Cốc Chủ cùng cười.

Hoàng Hổ tiếp:

- Người đó có thuật khinh công rất cao, dẫn dụ tiểu đệ một lúc lâu, qua nhiều đoạn đường mới chịu lộ diện. Chính là một nữ nhân, mà chính là Phong Tán Hoa đó, đại ca! Tiểu đệ nói, có phải nàng tìm tiểu đệ tỷ thí ám khí không?

Y là con người bộc trực, chỉ biết đi thẳng vào việc chứ không hề tra trước cứu sau, nên không hỏi nàng tại sao vi bội lời thề, không ước hẹn trước để giao đấu đàng hoàng, mà lại âm thầm tìm nhau động thủ.

Chẳng qua, Phong Tán Hoa muốn trừ diệt Hoàng Hổ một cách êm thấm vậy thôi. Mất Hoàng Hổ rồi, dù Triển Mộng Bạch có thoát chết khỏi tay anh nàng, cũng không còn đáng sợ nữa!

Nàng đang mang nội thương, song thừa sức thắng Hoàng Hổ.

Nàng có biết đâu, Tiêu Vương Tôn ngầm trợ giúp Hoàng Hổ, dùng thuật truyền âm nhập mật chỉ điểm cho y từng chiêu thức một, do đó y luôn luôn chiếm tiên cơ.

Phong Tán Hoa nổi giận, dốc toàn lực quyết giết Hoàng Hổ. Nàng xuất thủ nhanh quá, Tiêu Vương Tôn không chỉ điểm kịp cho Hoàng Hổ ứng phó.

Khi nào nàng biết được Tiêu Vương Tôn ẩn mình cạnh cuộc chiến?

Nàng dồn Hoàng Hổ mãi, về một góc núi, đến lúc đó thì Hoàng Hổ không còn lùi được nữa.

Trong một phút giây bất ngờ, nàng vùng chưởng đánh tới, Hoàng Hổ không còn cách nào khác hơn là đưa tay ra liềm chặn.

Bỗng một bàn tay đặt nơi lưng y, từ bàn tay đó một đạo lực chuyển sang, đạo lực dồn ra tay, hai tay song phương chạm nhau, nàng bị bắn văng lên không, bay ngược lại rơi xuống.

Triển Mộng Bạch biết là Tiêu Vương Tôn tiếp trợ Hoàng Hổ bực thoát Phong Tán Hoa.

Hoàng Hổ bật cười khoái trá, tiếp:

- Rồi Tiêu lão tiên bói bảo tiểu đệ áp giải nàng đến đây, tiểu đệ trông

thấy đại ca, rồi .. rồi ...

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Việc sau, tại hạ hiểu, còn rồi .. rồi cái gì nữa!

Hoàng Hồ cười hì hì:

- Rồi ... không cần nói nữa!

Tiêu Vương Tôn thốt:

- Anh em Phong Nhập Tùng chẳng phải là những tay vừa mà chủ nhân Tình Nhân Tiên cũng cực kỳ lợi hại. Lão phu dùng lời khích họ Phong, để họ chống đối chủ nhân Tình Nhân Tiên, là cốt phân tán thực lực của địch phần nào, giúp cho lão đệ dễ bề đối phó. Đó là cách lấy độc trị độc. Chứ nếu không thì biết đến bao giờ lão đệ khám phá ra sự bí mật của Tình Nhân Tiên? Lần này xuất ngoại, lão phu có ý định tra cứu sự tình đó, ngờ đâu ...

Triển Mộng Bạch chú ý:

- Có trở ngại chẳng, nhạc phụ?

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Vừa xuất cốc, lão phu may mắn tìm được một manh mối, theo manh mối đó phăng lần, bắt đầu từ nhà cũ của con phát xuất!

Triển Mộng Bạch a lên một tiếng:

- Có thể ...

Tiêu Vương Tôn chặn lại:

- Đến nơi đó lão phu nhận ra có nhiều người hành nghề bảo tiêu đang phòng vệ ngôi nhà, nhưng họ là những kẻ lục đục thường tài, lão phu điểm huyết tất cả, rồi lục soát trong mấy gian nhà kín đáo ...

Lão tiếp:

- Trong một gian nhà bí mật, quả có một quyển sổ, ghi chép tất các dịch vụ về Tình Nhân Tiên.

Triển Mộng Bạch trầm tư một chút, bỗng tỉnh ngộ:

- Phải rồi! Có lẽ sự bí mật của lão bị phát giác, chủ nhân Tình Nhân Tiên không thể để lão sống lâu hơn!

Tiêu Vương Tôn tiếp nói:

- Sau khi lão ta chết rồi, bao nhiêu manh mối do lão phu và người tìm được, cảm như đứt đoạn! Và hai chúng ta phải bắt đầu làm lại cái việc mò kim đáy biển! Cũng có thể cho rằng có việc giết người diệt khẩu, mà cũng có thể nghĩ là cái chết của Tàn Sáu Ông gây hoang mang, chúng ta sẽ không nghi ngờ Tàn Sáu Ông có liên quan tới tổ chức đó!

Triển Mộng Bạch càng nghĩ, càng nhận ra địch nhân quả là tay lợi hại cùng cực!

Bất giác chàng rung mình, lo ngại mình khó thành công trong việc

báo thù.

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Vì theo dõi Tàn Sấu Ông, lão phu đến địa phương này, lẫn lộn trong đám đông. Các ngươi không nhận ra lão phu chứ lão phu trông thấy từng người một!

Lão nhếch môi, song không cười, tiếp luôn:

- Lão phu nhận thấy Tiêu Phi Vũ càng ngày càng cuồng ngạo, song nghĩ lại võ công của con ngày nay tinh tiến lạ lùng, nên cảm thấy khoan khoái phần nào!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Nếu không có nhạc phụ thì tại hạ đã thành ma rồi!

Tiêu Vương Tôn cùng cười:

- Cái chiêu Xuân Phong Sơ Động đó, Phong Nhập Tùng xử dụng rất ảo diệu, đừng nói là người, đến lão phu cũng vị tất hoá giải nổi! Hà huống, người còn nhỏ tuổi, lại đối địch với người số một trong nhóm Thất Đại danh nhân! Đáng khen cho người lắm!

Lão nhìn Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch cúi đầu.

Hoàng Hổ thoát đầu lấy làm lạ, song chợt nghĩ ra đúng là cái nhìn đặc ý của nhạc trượng dành cho chàng rể xứng đáng.

Bất giác, y phá lên cười.

Tiêu Vương Tôn gắt yêu:

- Đứng đó mà cười mãi đi! Anh em họ Hạ tìm người khắp chốn, đừng để họ phát cáu lên phạt người bằng mười vò rượu đấy!

Hoàng Hổ ngưng cười:

- Nhưng còn .. còn đại ca? ...

Tiêu Vương Tôn đáp:

- Đại ca người theo lão phu xem một nhiệt náo, nhưng không nguy hiểm. Người yên trí, cứ đi đi!

Hoàng Hổ đi liền.

Triển Mộng Bạch kinh ngạc:

- Nhiệt náo gì, nhạc phụ?

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Lão phu còn nhớ người rất thích xem cao thủ giao đấu.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Đồ và Kim nhị vị lão tiền bối? ...

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Phải! Cuộc đấu của họ đáng được con dự khán!

Bỗng lão trầm giọng, tiếp:

- Đến đó rồi, ngoài cái việc xem họ đánh nhau, con còn có phận sự

khuyên giải họ.

Đừng để cho họ đưa nhau đến bước đường cùng. Lão phu không muốn thấy mặt Kim Phi, cho nên không can thiệp. Việc đó do con. Thì ra, cái người đưa đường cho Nam Yến và Tiêu Phi Vũ chính là Tiêu Vương Tôn!

Nhận ra, mọi việc xảy ra tại đây, đều không qua con mắt của Tiêu Vương Tôn, Triển Mộng Bạch hết sức khâm phục lão, thầm nghĩ con người đó quả thật vô song trên đời!

Họ dẫn nhau đi về hướng có cuộc chiến giữa Kim Phi và Đỗ Vân Thiên.

Nhớ lại mối hận thù thâm sâu giữa hai vị tiền bối đó, Triển Mộng Bạch bất giác cau mày hỏi:

- Làm sao tại hạ khuyên giải họ được, nhạc phụ?

Tiêu Vương Tôn thốt:

- Ai khác không hoà giải được, chứ con thì chắc chắn thành công.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Tại hạ phải làm sao?

Tiêu Vương Tôn đáp:

- Con cứ gọi Kim Phi, hỏi lão:

Có muốn gặp mặt con gái lão không?

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ:

- Phải! Nghe tại hạ hỏi như vậy, Kim tiền bối phải dừng tay liền. Tự nhiên là lão không muốn chết khi chưa được gặp lại con!

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Rồi người hỏi luôn, Đỗ Vân Thiên lão có muốn con gái khôi phục thần trí hay không?

Nếu muốn lão phải ngưng cuộc chiến, rồi lập tức đến Động Đình.

Lão phu sẽ đón lão dọc đường, thương lượng với lão về việc đó!

Triển Mộng Bạch vỗ tay reo lên:

- Hay! Can ngăn được Ly Huyền Tiễn Đỗ Vân Thiên, là có tài thu hồi mũi tên đã được bắn đi! Nhưng .. Con gái của Kim tiền bối ...

Tiêu Vương Tôn chặn lại:

- Hoa Phi và Tiêu Nam Phong hiện tại ở cách đây không xa lắm!

Chúng tiêu pha cực kỳ xa xỉ, chúng đi tới đâu, là có tiếng tăm tới đó, bất quá trong vòng nửa hôm thôi, Kim Phi sẽ biết tin tức về chúng!

Lão chỉ tay về cụm rừng trước mặt, cách nửa dặm đường tiếp luôn:

- Họ đang giao đấu trong đó, con đi đi!

Triển Mộng Bạch tỏ ra lưu luyến:

- Nhạc phụ định đi đâu?

Tiêu Vương Tôn cười nhẹ:

- Góc bể ven trời, biết nơi nào mà nói? Tuy nhiên, chúng ta còn gặp lại nhau, con ơi!

Nếu con gặp lại Tiêu Phi Vũ ...

Lão không dứt câu, phóng mình vào đêm tối, mất dạng.

Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ:

- Đúng là một con thần long giữa thế gian này, đến không ai hay, đi không ai biết, tài năng quán thế, cơ trí siêu nhân!

Nhưng, dù Tiêu Vương Tôn có thần thông quảng đại, vẫn còn là con người. Mà đã là con người, là còn sơ xuất! Nếu lão biết là còn sơ xuất trong kế hoạch vẹn toàn, thì chẳng bao giờ lão bỏ đi gấp như vậy!

Gió lạnh rít mạnh, đêm sắp tàn.

Khi đến nơi, Triển Mộng Bạch sửng sò!

Nếu cả hai đấu võ công, thì chàng còn phân giải được! Hiện tại họ đấu chân lực, họ lâm vào cái cảnh vong ngã rồi, nếu phân khai họ bất ngờ, thì cả hai bị chấn động mạnh, khí huyết sẽ nghịch chiến, họ rơi vào tình trạng tẩu hỏa? nhập ma!

Hơn thế, nếu một người rút tay về, là chân lực của người kia bức theo sát hại sanh mạng ngay, mà người còn sống sót cũng bị thoát lực chết luôn.

Cả hai cùng rút tay, cũng không được.

Một rút tay, lại không được nốt!

Thế thì phải làm sao?

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 41

Phút Tử Vong

Kim Phi và Đỗ Vân Thiên xuất hạn đảm ước cả đầu cổ, mặt mày, dĩ nhiên họ không thấy Triển Mộng Bạch.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ trông thấy chàng mừng hơn bắt được vàng. Họ chạy đến, một tả một hữu, cùng nắm tay chàng, Tiêu Phi Vũ hấp tấp thốt:

- Nghĩ gấp một biện pháp, phân khai họ ra! Gấp!

Bảo Triển Mộng Bạch làm việc đó, là bảo chàng lên trời!

Làm sao bảo họ dừng tay? Trừ ra muốn cho họ bên chết gấp.

Nam Yến khóc:

- Người ... không ra được cách gì, là cả hai .. cùng ... cùng .. người
nữ nhìn họ tự diệt sao?

Bà vì quá quan tâm đến sự sống còn của chồng, tâm thần rối loạn
không còn nhận ra được bao nhiêu khó khăn phải vượt qua.

Bà như một người ngã sông, sắp chết đuối, vớ được cái gì là vớ
ngay, dù cái đó nhẹ hơn một lá cây!

Tuy không có vật gì trong tầm tay, bà vẫn hy vọng. Và bây giờ hy
vọng của bà lớn mạnh lên rồi, với sự xuất hiện của Triển Mộng Bạch!

Bà hy vọng, chàng lại thất vọng, hầu như tuyệt vọng.

Mặc bà khóc, bà rên rỉ, bà van cầu, Triển Mộng Bạch thờ người như
tượng gỗ.

Bà buông tay, gần giọng:

- Được! Được! Người cứ thản nhiên!

Rồi bà ngồi xuống đất, khóc thê thảm.

Tiêu Phi Vũ cũng buông tay, cười lạnh:

- Tốt! Thì ra, người đến đây chỉ để xem nhiệt náo chứ không vì họ!

Tốt! Họ chết, ta và dì cũng chết, cả bốn người cùng chết, để cái vũ
trụ này lại cho người rộng đường bay nhảy!

không ai van cầu người nữa đâu! Người yên trí!

Triển Mộng Bạch vẫn thờ người ra đó, mừng tượng chẳng nghe ai
nói gì.

Kim Phi và Đỗ Vân Thiên càng lúc càng đổ mồ hôi.

Dưới ánh sao thưa, đầu hai người như bốc khói trắng!

Khói trắng vừa bốc ra, gió thoảng qua, quạt tan đi mất!

Ba người bên ngoài biết là hai người trong cuộc đã đến phút nghiêm
trọng nhất trong cuộc đấu nội lực, như cây cung đã thẳng đường
dây, nếu kéo mạnh tay chút nữa là cung gãy lìa!

Chỉ trong phút giây thôi, là một trong hai người ngã gục, chết lập tức!
Người ngã trước là ai?

Nam Yến thấy đất trời đảo lộn, Tiêu Phi Vũ cũng còn đổ lệ theo bà!

Bỗng, Triển Mộng Bạch bước tới.

Chàng bước đi cực chậm, chân chàng lún sâu xuống đất, đủ biết
chàng vận dụng toàn chân lực vào hai cánh tay, để giải khai hai đối
thủ.

Vừa trách chàng đó, Tiêu Phi Vũ lại quan tâm đến chàng. Nàng buột
miệng dặn khẽ:

- Cẩn thận đấy nhé!

Dù nàng có gọi to, chàng cũng chẳng nghe, bởi tâm thần chú trọng
trộn vào Kim Phi và Đỗ Vân Thiên, hà huống nàng gọi khẽ?

Lúc này chàng hận chàng, bây giờ lại nghĩ:

- Vừa rồi, ta khích chàng, bức bách chàng! Nếu chàng có mệnh hệ nào, là lỗi do ta!

Nàng lo sợ cuống cuống, nhún chân vọt theo liền, nhưng đã muộn. Triển Mộng Bạch đã đến cực trường, vươn hai tay ra rồi.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, thét lên:

- Á! Người ...

Trong cơn khẩn cấp, nàng bất chấp lợi hại, đưa tay đập xuống đầu vai chàng.

Trong khi đó, Triển Mộng Bạch chồng hai cổ tay vào nhau, hữu trên tả dưới, lòng bàn tay đưa ra ngoài, lưng bàn tay đầu lại, hai ngón tay cái hướng thượng, với tư thế đó, chàng lòn hai tay bên dưới bốn bàn tay của Đỗ Vân Thiên và Kim Phi, rồi từ bên dưới cất lên cao.

Bàn tay tả của Kim Phi và bàn tay hữu của Đỗ Vân Thiên nhích ra một chút.

Lập tức, chàng cho luôn hai bàn tay vào khe hở đó, rồi bất thành linh một tiếng "bách" vang lên, tay tả của chàng tiếp trụ tay tả của Kim Phi, tay hữu của chàng tiếp trụ tay hữu của Đỗ Vân Thiên.

Chưởng lực của hai lão nhân cuộn cuộn phát xuất, không thể nào thu hồi được, chưởng lực đổ vào Triển Mộng Bạch, hiện thời là cái trạm trung gian tiếp nhận.

Nhưng, không may, Tiêu Phi Vũ lại bất ngờ đập tay xuống vai chàng trong lúc chàng dồn công lực trọn vẹn vào hai bàn tay, còn phần vai trở xuống thì bỏ trống, chàng ở trong cái tư thế tiền trọng hậu khinh, thượng cường hạ nhược.

Cho nên cái đập tay của Tiêu Phi Vũ gây tai hại nặng nề, làm chàng chơi vơi rồi ngã nhào.

Chàng hết sức kinh hoàng.

Chàng ngã xuống, là tay chàng rời ra hai vị tiền bối, không còn cái gì ngăn chặn công lực của họ, công lực không thu về được, cứ tuôn ra ào ào.

Như vậy là nguy lớn! Đó là cái cảnh đề vỡ rõ ràng.

Triển Mộng Bạch cũng nguy hiểm như họ, bởi chàng ngã rồi, kháng cự mất, hai đạo kinh lực đó cuộn chảy, bắn vào mình chàng, một đạo cương nóng, một đạo âm hàn, hai đạo lập tức xâm nhập vào người chàng.

Đồng một lúc, chàng nghe hai cảm giác, một cực nóng, một cực lạnh.

Chàng run người vì lạnh và cũng bức rức vì nóng.

Đỗ Vân Thiên và Kim Phi kinh hãi, cấp tốc thu tay, nhảy về phía hậu.

Cũng may, lúc đó họ phong trụ chân khí được vì chân khí không còn dồi dào nữa, đã phát tiết phần nhiều.

Nam Yến sững sờ.

Tiêu Phi Vũ biến sắc, lùi lại, run rung giọng:

- Người .. người làm sao thế?

Triển Mộng Bạch còn bị chấn động mạnh toàn thân, song cố gượng đứng lên, nở một nụ cười:

- Chỉ cần hai vị tiền bối thôi đánh nhau, là tại hạ vui rồi! Tại hạ chẳng sao cả.

Nếu chàng để cho mọi người trông thấy chàng thọ thương nặng, thì Kim và Đỗ hai vị tiền bối phải xôn xang bứt rứt lắm, Nam Yến thì hối hận suốt đời, bà sẽ trách cứ Tiêu Phi Vũ, nàng cũng áy náy luôn.

Thực ra nàng đâu có ác ý? Chẳng qua nàng muốn ngăn chặn sự liều lĩnh của chàng, mà thành ra gây họa. cho chàng!

Như vậy, chàng nữ nào làm cho nàng mất vui!

Chàng cố cắn răng, gượng đau, giữ bình thường.

Ai ai cũng lo sợ cho chàng, song thấy chàng bình an, tất cả cho rằng không nghiêm trọng lắm, nên thở phào.

Nam Yến thấy Kim Phi và Đỗ Vân Thiên vô sự, bất giác lộ vui ra mặt, mỉm cười:

- Vũ nhi! Sao không bước đến, tạ Ôn Triển tướng công?

Bây giờ, cái giọng khách sáo đã trở lại rồi!

Tiêu Phi Vũ đỏ mặt không chịu vâng lời:

- Người ta cứu cậu, thì di tạ Ôn người ta chứ, tôi có can gì mà bảo tôi tạ!

Nam Yến mắng:

- Liều đầu lên cơn điên rồi phải không? Thật là không có phép tắc gì hết ...

Bà thở dài, kéo vai áo qua một bên, nghiêng mình tiếp:

- Già xin tạ Ôn Triển công tử!

Triển Mộng Bạch đáp lễ:

- Phu nhân gọi như vậy, tại hạ đâu dám nhận!

Đỗ Vân Thiên vượt chòm râu thở ra:

- Người xả thân cứu người, là làm một nghĩa cử, cái thiện tâm của người sáng chói, lão phu nghĩ cần phải gọi người là công tử, đáng tiếc ...

Kim Phi cười lạnh, chặn lời:

- Rất tiếc cho sự việc ngày nay, không một ai hoá giải nổi! Ta và Đỗ lão nhị nhất định một còn một mất, người ngăn chặn một lần, ta và lão ấy lại tái đấu, cũng được như thường!

Nam Yến biến sắc, chưa kịp nói gì, Triển Mộng Bạch cười nhẹ hỏi:

- Tiền bối có muốn gặp ái nữ chẳng?

Kim Phi giật mình:

- Nó .. nó ở đâu?

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Hai vợ chồng linh ái hiện có mặt quanh quần trong vùng phụ cận, họ có lối sống xa hoa như bậc vương hầu, chỉ cần tiền bồi lưu ý một chút là tìm ra tông tích!

Kim Phi hấp tấp hỏi:

- Thật vậy?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ, chưa đáp, Nam Yến đáp thay liền:

- Triển công tử nói là phải đúng thật rồi! Công tử nói Tiêu Nam Phong ở gần đây, tự nhiên là có Tiêu Nam Phong!

Kim Phi sửng sò!

Triển Mộng Bạch day qua Đỗ Vân Thiên:

- Bệnh thể của Đỗ cô nương, chẳng phải là không có phương pháp trị lành!

Đỗ Vân Thiên giật mình:

- Phương pháp .. như thế nào? ,, Triển Mộng Bạch tiếp:

- Tiền bồi cứ đi Động Đình Hồ một chuyến, dọc đường có người đón chỉ cách chữa trị cho Đỗ cô nương!

Đỗ Vân Thiên biết lời nói của Triển Mộng Bạch quý hơn ngàn vàng, chàng nói là đáng tin được.

Lão sửng sò một lúc, đoạ hỏi Kim Phi:

- Người nghĩ sao?

Kim Phi dậm chân:

- Người vì con, ta cũng vì con, thì cuộc chiến hôm nay phải gián đoạn rồi! Ba tháng sau ...

Đỗ Vân Thiên nóng nảy, chận lời:

- Ba tháng sau, ta chờ người tại Lầu Nhạc Dương, cạnh hồ Động Đình.

Lão day qua Triển Mộng Bạch, tiếp luôn:

- Đa tạ Triển huynh có lòng chỉ giúp!

Lão phóng chân chạy đi ngay!

Kim Phi nhìn theo bóng lão, mơ màng đến xuất thần.

Nam Yến bắt đầu suy tư, tìm cách ngăn chận Kim Phi, đừng đến Động Đình hồ, tuy thời gian còn cách tới ba tháng!

Tiêu Phi Vũ bước đến cạnh Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Làm sao người tìm được?

Triển Mộng Bạch nhìn nàng một chút, rồi vòng tay, thoát:

- Tại hạ không còn việc gì ở đây nữa, xin cáo từ!

Câu đó, chàng hướng về Kim Phi và Nam Yến, còn với Tiêu Phi Vũ

thì chàng không đáp lời nào cả.
Nam Yến và Kim Phi có tâm sự trùng trùng không lưu ý đến những gì chàng nói, chỉ gật đầu đáp qua loa.
Riêng Tiêu Phi Vũ biến sắc hỏi:
- Người .. người đi đâu?
Triển Mộng Bạch không nhìn nàng, lạnh lùng đáp:
- Đi đến cái nơi tại hạ sắp đi!
Rồi chàng quay mình.
Tiêu Phi Vũ vụt chụp áo Nam Yến, vừa giật vừa thốt:
- Hắn .. hắn muốn đi, đó rồi!
Nàng muốn khóc to lắm!
Nam Yến quay mình lại, trở mắt hỏi:
- Công tử không đi theo bọn già sao? ... già có chuyện muốn nói với công tử!
Triển Mộng Bạch vẫn hướng về phía khác đáp:
- Trước hể, tại hạ xin tiên bối đừng dùng hai tiếng công tử nữa. Bây giờ, có chuyện gì cần nói với tại hạ, xin tiên bối cứ nói ngay đi cho!
Nam Yến ấp úng:
- Cái đó .. cái đó ...
Bà nói gì bây giờ?
Triển Mộng Bạch cao giọng:
- Nếu hiện tại tiên bối không nhớ rõ là chuyện gì, thì sau này nhớ lại rồi sẽ nói!
Trước sau, chàng không hề quay đầu, và thốt xong, chàng chạy đi luôn.
Tiêu Phi Vũ rít lên:
- Người .. người ...
Nàng oà lên khóc ngất.
Nam Yến hỏi:
- Người đã làm gì đắc tội với hắn?
Tiêu Phi Vũ lắc đầu, thốt qua nức nở:
- Ai biết? .. Ai biết? ...
Nàng vò đầu, xoa tóc rối bưng, gào lên thê thảm.
Nam Yến tặc lưỡi:
- Tiểu tử đó cái gì cũng được hết, duy cái tính tình thì kỳ quái lạ! ... A! Kim huynh!
Chạy theo gọi hắn trở lại!
Kim Phi trừng mắt, cất giọng oang oang:
- Gọi cái gì? Tại sao lại chạy theo?
Nhìn về hướng Triển Mộng Bạch vừa thoát đi, lão lớn tiếng mắng:

- Tên khốn nạn! Tên xấu xa, hôi thối! Vũ nhi của ta đẹp để thế này, không lẽ nó ế chồng? Người làm cao cái gì chứ. Rồi người sẽ gặp một quỷ dạ xoa cho mà xem! Lúc đó thì mặc sức mà hối hận. Lão giận quá, quên mất Triển Mộng Bạch vừa cứu lão thoát chết. Mắng được một tiếng, lão mạnh miệng mắng luôn, mắng lớn. Nhưng mắng mãi, chẳng có đáp lại, rồi lão thôi mắng, lại cười vang, thốt:

- Tiểu tử sợ ta rồi, ta không dư công mà mắng mãi! Vũ nhi, mình đi thôi!

Tay này nắm Nam Yến, tay kia nắm Tiêu Phi Vũ, rồi lão lôi cả hai chạy đi.

Tiêu Phi Vũ chạy theo, vừa khóc vừa kể lễ, chốc chốc lại quay đầu nhìn, xem Triển Mộng Bạch có theo chẳng.

Nam Yến thì lo ngại Triển Mộng Bạch nghe lọt mấy tiếng mắng của Kim Phi, rồi ngày sau càng rắc rối cho việc chung thân của Tiêu Phi Vũ.

Bà suốt đời lo lắng cho người khác, quên mất bản thân, không hề nghĩ đến hạnh phúc của bà!

* * * Triển Mộng Bạch còn ở trong khu rừng đó nghe rõ từng tiếng mắng của Kim Phi.

Khi bọn Kim Phi đi khá xa rồi, chàng nghe khí huyết sôi trào, bất giác mưa ra một búng máu, thân hình lão đảo, ngã xuống.

Chịu áp lực của Kim Phi và Đỗ Vân Thiên, chàng thọ nội thương rất nặng, bởi gượng mãi nên tình trạng trầm trọng thêm, cuối cùng chàng không chi trì nổi, phải ngã.

Ngã xuống rồi, chàng lẩm bẩm:

- Mạng ta đứt rồi sao? Ta có thể chết như vậy được sao?

Chàng sợ chết! Chết mà thù hận chưa thanh toán, thì cái chết đó cũng oan lắm!

Chàng không dám nhắm mắt, trong trường hợp đó, nếu nhắm mắt lại, là phải hôn mê luôn.

Nhưng, đôi mí mắt càng lúc càng nặng trĩu xuống mãi ...

Vừa lúc đó, từ bên ngoài rừng, một bóng người bay vút vào, nhẹ nhàng như bóng u linh.

Bóng đó dừng lại cạnh chàng, nhìn vũng máu do chàng vừa mưa ra. Nhìn một lúc, bóng đó đưa bàn tay trắng mịn từ phía hậu ấn xuống đỉnh đầu Triển Mộng Bạch.

Bóng đó khoa khoa bàn tay lên trên đầu chàng, như còn do dự.

Sau cùng thì bóng đó hạ tay xuống, thay vì đánh mạnh, lại xoa xoa mớ tóc của chàng.

Triển Mộng Bạch giật mình, khẽ quay người lại.

Chàng buột miệng hỏi:

- Vũ nhi! Người trở lại làm gì?

Bóng đó, đúng là Tiêu Phi Vũ! Nàng đã trở lại.

Nhếch môi, nhưng nàng không cười, chùng như niềm oán độc thoáng hiện nơi gương mặt, nàng thấp giọng hầu như lẩm nhẩm:

- Vũ nhi! ... Vũ nhi! ... Người lập lại một lần nữa xem!

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt, cổ gom toàn lực phát âm cao vút ...

- Tiêu Phi Vũ! Tại sao người theo ta? Là nữ nhân, người chẳng thấy làm như thế rất thẹn sao? Người theo ta để làm gì?

Chàng biết tánh nàng nóng nảy, nếu bị kích là nàng nổi giận mắng liền và bỏ đi ngay.

Nàng đi gấp, càng tốt, chàng chỉ mong muốn như vậy, bởi chàng sắp chết, chàng không muốn nàng phải thương tâm trước cái chết của chàng.

Ngờ đâu, Tiêu Phi Vũ thở dài, u buồn đáp:

- Người muốn mắng, cứ mắng, vô luận người mắng độc, mắng nặng như thế nào, ta cũng không bỏ đi!

Triển Mộng Bạch cố gượng ngồi dậy, thốt:

- Người không đi thì ta đi.

Tiêu Phi Vũ buông giọng:

- Người đi đâu, ta đi theo đó!

Triển Mộng Bạch cố hét:

- Người ... người ...

Chàng vụt đứng lên, song hai gối mềm quá, lão đảo người, rồi ngã xuống!

Tiêu Phi Vũ cười thầm:

- Đừng gắng gượng vô ích! Ta đã hiểu mọi việc rồi. Ta thấu đáo tâm trường của người!

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Người biết gì?

Tiêu Phi Vũ nhẹ giọng:

- Người sợ ta đau lòng, không muốn cho ta thấy người thọ thương nặng. Người cố ý tỏ vẻ lạnh nhạt với ta, bức ta ly khai người! Nhưng ... nhưng ...

Nàng bật khóc, tiếp nối qua nước nớc:

- Người vì ta mà thọ thương! Ta làm sao để người một mình .. một mình ...

Nàng run lên, chứng tỏ là bị kích động mãnh liệt, rồi bỏ dỡ câu nói.

Triển Mộng Bạch cũng kích động như nàng.

Bỗng chàng chụp tay nàng, nắm chắc.
Tiêu Phi Vũ kêu oái một tiếng, ngã vào lòng Triển Mộng Bạch.
Bao nhiêu tình cảm dồn ứ qua những ngày dài, cả hai cho tuông ra cùng một lúc.
Họ quện vào nhau, tâm hồn hợp nhất, thể xác hợp nhất, họ cùng đổ lệ xúc cảm lẫn bi ai.
Họ không màng ngoại cảnh, bất chấp thời gian.
Lâu lắm chẳng rõ độ bao lâu ...
Tiêu Phi Vũ thốt:
- Ta suy nghĩ mãi, không tin được là người đáng trách như vậy! Phải có một nguyên nhân gì! Ai nghĩ sao về người, mặc họ, phần ta phải tìm cho được người, hỏi rõ! Có mình bạch rồi, ta mới an tâm!
Bây giờ nàng cười, mặc dù lệ còn rơi, nhưng lệ đã đổi nguồn, nguồn chưa xót đã ngưng, để cho nguồn cảm thông thay thế!
Nàng tiếp:
- Cho nên, ta trở lại. Ta chỉ cần nghe người gọi hai tiếng Vũ nhi, là đủ lắm rồi. Gọi như vậy, là người còn tưởng đến ta! ...
Nàng dừng lại một lúc lâu, đoạn dịu giọng gọi:
- Triển ... Triển ...
Nàng tìm một tiếng hô thích hợp, nhưng tiếng nào cũng không xứng ý nàng, bất giác cười hì hì, tiếp:
- Vô luận ta gọi người như thế nào, người cứ tiếp tục gọi ta là Vũ nhi! Được không? Hờ?
Sao người không nói gì hết?
Nàng ngẩng mặt lên, bỗng rú một tiếng kinh hãi.
Triển Mộng Bạch tái mét, mặt không còn một giọt máu, đôi mắt nhắm nghiền.
Chàng đã hôn mê rồi!
Nàng đặt tay nơi ngực chàng, nghe tim đập rất yếu.
Nàng kinh hoàng thất thố, gọi giật chàng tỉnh lại song chàng vẫn mê man trầm trầm.
Lệ thảm trào ra, nàng còn biết làm sao hơn là khóc?
Nhưng, khóc không phải là phương tiện giải quyết sự tình, nàng để nguyên ngấn lệ, bế xác Triển Mộng Bạch lên, mang ra ngoài rừng, định đi về Đường phủ, tìm người chữa trị nội thương cho chàng.
Sương dày giăng mắt, phần tâm tư rối loạn, nàng không còn nhận định đường lối phương hướng rõ rệt, thay vì đi về Đường phủ, nàng lại đi ngược chiều, càng lúc càng xa.
Đi một lúc lâu, nàng chợt nghe tiếng chân người, rồi một giọng già vang lên:

- Dật nhi! Dật nhi! Can đảm lên con! Giữ tinh thần đi con!
Tiêu Phi Vũ nhận ra thính âm của Phương Tân.
Nàng giật mình, nghĩ thầm:
- Cha con lão ta hận Triển Mộng Bạch thấu xương, ta thì không oán họ, song trong tình trạng này, nên tránh mặt họ là hơn!
Nàng phải lo cứu chữa Triển Mộng Bạch, đó là điều quan trọng, màng chi để cha con họ Phương cho mất thời giờ!
Nàng lui bước, trở vào rừng.
Nhưng nàng lại nghe tiếng chân người. Chợt tiếng cười vang lên, tiếp theo là một câu nói nhẹ nhàng:
- Tôn huynh! Không ngờ cao thiên còn đoái tưởng đến chúng ta! Cái lớp sương dày này giúp chúng ta dễ thành công lắm đó.
Âm thanh của một nữ nhân, song có vẻ ngụy dị.
Tiêu Phi Vũ biến sắc, thầm nghĩ:
- Liễu Đạm Yên!
Nàng giận con người đó cực độ, song lúc này không dám sanh sự với hắn.
Sợ chạm trán với Liễu Đạm Yên, nàng chuyển bước về hướng khác.
Hai đầu đều có địch, nàng còn biết đi đâu nữa, chỉ len lỏi vòng theo các cội cây, mong sao đừng ai bắt gặp là được.
Đi một lúc lâu, nàng trông thấy phía trước mặt có nóc nhà. Lập tức, nàng bước gấp đến nơi.
Trước nhà, có một tấm biển, khắc bốn chữ Đường Thị Gia Từ!
Tiêu Phi Vũ thở phào!
Chung quy nàng cũng tìm được một chỗ tạm dừng chân! Tuy nơi đây cách trang viện rất xa, song dù sao thì cũng thuộc phạm vi thế lực của họ Đường. Chắc chẳng có kẻ nào dám ngang dọc hung hăng trong phần đất của Đường môn.
Nàng không do dự, mang Triển Mộng Bạch vào từ đường họ Đường.
Nhưng vừa vào bên trong cổng, nàng sửng sốt.
Nơi bậc thềm, có một xác chết nhìn cách ăn mặc xác đó, Tiêu Phi Vũ nhận dễ dàng là đệ tử Đường môn.
Nàng bỏ cửa chánh, vòng qua hông tìm cửa sổ.
Tuy thuật khinh công của nàng rất cao, nhưng đeo người bên mình, nàng không bước nhẹ nhàng được, tiếng chân có vang lên ít nhiều.
Đến bên cửa sổ, nàng dùng móng tay chích một lỗ trống nhỏ nơi lới giấy bồi, qua lỗ hồng đó, nàng nhìn vào trong từ đường.
Một ngôi từ đường rất chỉnh tề, với vẻ tráng lệ xứng đáng với thanh thế của một danh gia.
Trước án thờ, có ngọn đèn treo, đèn cháy suốt ngày đêm. Dưới ngọn

đèn, có một người ngồi.

Người này vận chiếc áo dài, xộc xệch, râu và tóc rối búng, mừng tượng không tắm rửa từ nhiều ngày qua.

Người đó có vẻ tiêu tụy vô cùng, bên cạnh có một hồ rượu rất lớn. Y nhìn đăm đăm phía trước mắt, xuất thần miệng lẩm nhẩm:

- Tốt! Tốt! Người lấy chồng! ... Lấy chồng! ...

Rồi vớ hũ rượu, đưa miệng hồ tận miệng nốc ừng ực. Có lẽ ngày trước, y là một tay phong lưu hào phóng rồi khi cơn lốc xa hoa gây nên phá sản, y ôm hận trên đường chiều vắng lạnh, bằng hữu ly khai, tình nhân bội bạc, bây giờ đây nhớ đến vàng son ngày cũ chỉ còn cách nốc rượu để chôn sầu.

Người đó là ai?

Không biết người đó. Tiêu Phi Vũ do dự, nửa muốn vào, nửa muốn bỏ đi!

Vừa lúc đó, Triển Mộng Bạch vụt lên một tiếng.

Tiêu Phi Vũ giật mình, nhìn bên trong, lại nhìn đến Triển Mộng Bạch. Một tiếng cách vang lên, cánh cửa sổ mở ra.

Người trong từ đường đã đứng cạnh cửa sổ, đôi mắt si mê.

Tiêu Phi Vũ kinh hãi, lùi lại mấy bước.

<<< Thiếu trang >>> Liễu Đạm Yên vắn tóc cao, vận quần dài phết đất, lã lướt bước vào, lưng uốn nhẹ, miệng cười duyên.

Ai nhìn hấn mà dám nghĩ hấn là một nam nhân?

Đi bên cạnh hấn là Tôn Ngọc Phật, mặt trắng không râu, vận áo dài, mang một chiếc bao gì đó, trông rất nặng. Hấn cũng cười như Liễu Đạm Yên.

Người áo dài ngồi thừ như gỗ trước án thờ, tay cầm sẵn bình rượu, như đang nốc dở.

Liễu Đạm Yên cười tươi, bước đến trước mặt người áo dài thốt:

- Lâm huynh nhân quá! Nhìn sượng mà chuốc rượu, thì có gì thú vị bằng! Thanh nhã thật!

Bỗng, hấn vọt tới, chụp bình rượu, biến sắc lạnh lùng, cao giọng tiếp:

- Nhưng ta bảo người đến đây, đâu phải là để mời người uống rượu?

Người áo dài, điểm một nụ cười, không đáp.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Việc chi khác, không cần nói đến ta chỉ nói về hai xác chết nằm nơi thềm kia! Ta mấy lượt dận dò người, tại sao không mai táng? Đường gia tuy hai hôm nay bận rộn vì hỉ sự không chiếu cố đến địa phương này, song hỉ sự qua rồi, thì sẽ có người đến đây. Lâm Nhuyễn Hồng!

...

Một danh hiệp đất Giang Nam, bị người miệt thị như vậy, lại không

phản ứng?

Tôn Ngọc Phật, từ từ nói lời:

- Mấy hôm nay, Lâm huynh vì Tần cô nương xuất giá mà trà không ngó, cơm không nhìn, cứ mượn rượu giải sầu! Liễu huynh hà tất trách cứ! ...

Liễu Đạm Yên chớp mắt, bật khanh khách:

- Ai trách cứ hử! Bất quá tại hạ đùa với hử một tý vậy thôi! Thật là cái lão Tần Sáu Ông hết sức hồ đồ, người như Lâm huynh lại không chọn làm rể, mà lại đem gả nơi khác!

Lâm huynh ơi! Tại hạ nói đúng không nào?

Thoạt cứng, thoạt mềm, thoạt hống hách, thoạt nhu hoà, nào ai biết được tâm lý của Liễu Đạm Yên lúc đó?

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc mặt, nhưng dần lòng ngay.

Cái tình của y đối với Tần Cơ, rất thâm hậu, do đó y không quản gian lao, mãi bốn ba hành sự cho Tần Sáu Ông.

Bây giờ mộng bình sanh tan vỡ, nếu không có rượu, hử là y tự sát mất!

Tôn Ngọc Phật đặt chiếc bao xuống nền.

Liễu Đạm Yên đưa ánh mắt ra hiệu.

Tôn Ngọc Phật vụt cười:

- Tuy nhiên, Lâm huynh không nên thương tâm! Hãy nhìn vật gì đây cho biết.

Gỡ mở chiếc bao ra.

Lâm Nhuyễn Hồng động tính hiếu kỳ, liếc mắt sang chiếc bao.

Trong chiếc bao, là một người, người đó là nữ nhân, vận y phục tân nương, đôi mắt nhắm, đôi má hồng, trong trạng thái mê man!

Không là Tần cơ, thì còn ai nữa?

Lâm Nhuyễn Hồng giật bắn mình, kêu lên một tiếng hãi hùng, vụt đứng thẳng.

Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phật đồng phá lên cười.

Tôn Ngọc Phật thốt:

- Lâm huynh thấy chứ, anh em chí tình chí nghĩa với Lâm huynh như thế đó! Biết Lâm huynh yêu nàng, mất nàng là Lâm huynh chết, nên anh em mạo hiểm, vào tận phòng hoa chúc, đoạt nàng mang về đó!

Lâm Nhuyễn Hồng sửng sờ!

Y tưởng chừng mình đang nằm mộng! Y run run giọng lẩm nhẩm:

- Thực hay không? Có thể là sự thực được sao?

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Sao lại không là thật? Rõ ràng là một mỹ nhân, bằng xương bằng thịt, Lâm huynh còn ngờ gì nữa? Không tin, cứ bước tới sờ mó thử,

xem sao!

Lâm Nhuyễn Hồng đưa tay ra, được nửa chừng lại rút về.

Liễu Đạm Yên cười hì hì:

- Sợ cái gì? Lâm huynh không dám sờ, tại hạ sờ cho mà xem..... Hắn nói là làm liền.

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc, nắm chặt hai tay.

Tiêu Phi Vũ ngồi bên dưới chiếc bàn thờ, thấy rõ mình lâm nguy cảnh, song nàng có thừa can đảm, bình sanh chẳng hề biết sợ, nghiêng mình sát đất, nhìn qua mí mắt.

Nàng hết sức lấy làm lạ, nhưng thấy Lâm Nhuyễn Hồng nắm chắc hai tay, có ý mừng.

Nàng hy vọng, y xuất thủ bất ngờ, đánh ngã Liễu Đạm Yên.

Ngờ đâu, lúc đó có tiếng rên vang lên, từ xa vọng lại, càng phút càng gần.

Tôn Ngọc Phật biến sắc:

- Có người đến!

Liễu Đạm Yên vươn tay ra, nhưng không sờ Tần Cơ, trái lại cột chiếc bao, thét khẽ:

- Xác chết bên ngoài kia.

Hắn chưa dứt câu, Lâm Nhuyễn Hồng và Tôn Ngọc Phật cùng vọt mình ra cửa.

Mỗi người chụp một cái xác, mang trở vào từ đường.

Tôn Ngọc Phật bảo:

- Giấu dưới bàn thờ!

Tiêu Phi Vũ kinh hãi.

Lâm Nhuyễn Hồng cười lạnh:

- Nơi đây giấu người được sao?

Rồi y tiếp:

- Theo tại hạ!

Y vòng về phía hậu đường, đặt xác chết sau cánh cửa, Tôn Ngọc Phật theo sau y.

Làm xong việc đó, Lâm Nhuyễn Hồng thở phào, hai tay xoa vào nhau, lòng bàn tay đậm mồ hôi lạnh.

Tiêu Phi Vũ nhìn cảnh đó, thoát mừng thoát lo, tuy nhiên tách hiếu kỳ bắt buộc nàng nhìn ra ngoài.

Đúng lúc đó, ba người bước vào.

Phượng Tân bế Phượng Dật, Hỏa Phượng Hoàng ở phía hậu.

Phượng Dật rên thê thảm quá, lúc bị bẻ gãy chân, hắn hôn mê, bây giờ tỉnh lại, mới thấm thía cơn đau kinh khủng, người can đảm lắm còn không chịu nổi, huống hồ hắn là phường tham sanh?

Phượng Tân thì biến sắc xanh dờn.

Vừa bước vào, lão quát to:

- Đi ra hết! Nhường chỗ này cho ta! Ta có người bệnh, cần được yên tĩnh!

Lão cho rằng mình là tay khá, hơn nữa ở tại địa phương này, hẳn nghĩ không thể có cao thủ võ lâm, nên làm oai hò hét.

Bọn Liễu Đạm Yên ba người không hề nhích động, mừng tượng chẳng nghe tiếng quát của Phượng Tân.

Lão trừng mắt, sôi giận, lại hét:

- A! Cái bọn tiểu tử này có nghe ta bảo không?

Lão bước tới phóng một ngọn cước vào mình Tôn Ngọc Phật.

Tôn Ngọc Phật cười nhẹ, lách mình né tránh.

Phượng Tân thấy thân pháp của hắn nhanh quá, bất giác giật mình.

Bỗng lão nghe nhói ở cánh chỏ.

Huyệt khúc trì đã bị kẻ nào đó điểm trúng.

Rồi một mùi thơm bốc lên, nức mũi, mùi thơm thoảng qua, đôi tay của lão bị khoá chặt.

Người khoá ta của lão là một nữ nhân, vì lão bận ôm Phượng Dật nên không kịp né tránh.

Lão kinh hãi nhìn nữ nhân, cố tìm hiểu nàng nàng ấy xuất thủ như thế nào mà chế ngự lão một cách dễ dàng như vậy!

Nữ nhân đó, chính là Liễu Đạm Yên, điểm một nụ cười hỏi:

- Lão bá bá vừa nói gì? Có thể lặp lại một lần được không?

Huyệt đạo bị chế, Phượng Tân hết dám hùng hổ nữa, ấp úng:

- Chẳng .. chẳng có gì! ...

Liễu Đạm Yên tặc lưỡi:

- Có bệnh nhân à? Có phải là muốn cho bọn này nhường chỗ chẳng?

Phượng Tân cười gượng:

- Khỏi cần! ... Lão phu bước qua góc kia cũng được!

Liễu Đạm Yên bật cười khanh khách, buông tay.

Phượng Tân lão đảo người, lùi lại mấy bước trừng mắt nhìn Hỏa Phượng Hoàng như oán trách nàng sao không xuất thủ tiếp cứu lão.

Nhưng nàng lạnh lùng, mặt không biểu hiện một nét tình cảm nào.

Phượng Dật chịu đau không nổi, hôn mê trở lại.

Phượng Tân đau đớn cho con vô cùng, lo đắp thuốc cho hắn, còn Hỏa Phượng Hoàng ngồi xuống cách hai cha con xa xa, không hề bước lại gần sóc phụ với lão.

Lâm Nhuyễn Hồng ngồi trước bàn thờ, nhìn đăm đăm chiếc bao.

Tôn Ngọc Phật rí vào tai Liễu Đạm Yên:

- Liễu huynh biết ba người đó là những ai chẳng?

Liễu Đạm Yên mím gật đầu:

- Tôn huynh chờ xem tại hạ đùa với liễu đầu đó!

Hôn mê một lúc, Phương Dật lại tỉnh.

Phương Tân khóc:

- Con! Khổ con quá! Cố chịu đựng một chút đi con! Rồi sẽ hết đau!

Phương Dật lại kêu:

- Đau quá! Vợ con đâu rồi, gia gia?

Phương Tân trầm giọng:

- Ở đây chứ đâu? ... A! Oan nghiệt! Oan nghiệt!

Phương Dật quơ tay buột miệng mắng:

- Vợ gì mà khổ nạn thế? Chồng sắp chết đây, mà cứ ngồi lì, không chịu bước đến nhìn qua một tý! Người chết ở đó rồi phải không?

Hỏa Phượng Hoàng nhúc nhích không nói gì, phóng chưởng đánh sang Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên cười hì hì:

- Tại sao vô tình trở mặt nhanh chóng thế, hờ Đường thơ thơ?

Hắn chỉ lách mình, tránh dễ dàng cái chưởng đó.

Trong cơn khẩn cấp, nàng quên đi là ám khí đã bị lão tổ tông ra lệnh tước hết rồi, vội đưa tay vào mình.

Nhưng, Phương Tân lướt tới, chụp cổ tay nàng ngăn lại.

Lão bật cười khanh khách, thốt:

- Người ta chưa chạm đến chân lông người, người có lý do gì sanh sự, hờ liễu đầu?

Hỏa Phượng Hoàng kêu lên:

- Hắn ... Ông ...

Hắn, là chỉ về Liễu Đạm Yên, ông là chỉ về Phương Tân. Nàng không chịu gọi lão là công công, dù biết nàng còn hận oán cái số phận bạc bẽo của nàng đến đâu!

Phương Tân chặn lại:

- Ngồi xuống gấp.

Hỏa Phượng Hoàng không có một chủ trương nào cả, riu riu ngồi xuống, rồi bật khóc!

Mặc nàng khóc, chẳng ai buồn chú ý đến.

Phương Dật đau quá, nói năng, như si si dại dại.

Liễu Đạm Yên chớp mắt, vụt bước tới, bảo:

- Êm thấm một chút có được không?

Phương Dật quát:

- Người là cái quái gì? Người ...

Phương Tân đưa tay bịt miệng hắn, không cho hắn nói tiếp, đoạn day qua Liễu Đạm Yên cười vuốt:

- Cô nương thư cho nó! Nó đau đớn quá, chịu không nổi thành loạn trí!

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Nếu hắn còn làm ồn lên nữa, thì người biết hậu quả ra sao không?

Phượng Tần đáp nhanh:

- Biết! Biết! ...

Lão cúi xuống, thì thầm bên tai Phượng Dật, dù lão thì thầm, người đứng xa cũng biết là lão dặn con đừng kêu la nữa.

Liễu Đạm Yên tiến về phía Hỏa Phượng Hoàng cười hỏi:

- Tôi hầu chuyện với Đường thơ thơ được chăng?

Hỏa Phượng Hoàng không muốn tiếp xúc với ai cả, song thấy hắn ân cần sẵn đón, giúp nàng khoá miệng Phượng Dật, lại cười nói ôn nhu quá, nên không muốn tạo ác cảm, hỏi lại:

- Sao cô nương biết tôi họ Đường?

Liễu Đạm Yên thấy nàng bằng lòng nói chuyện, liền ngồi xuống bên cạnh, cười đáp:

- Đường thơ là nữ trung hào kiệt, thiên hạ vô song, chẳng những tiểu muội nghe danh, mà còn ngưỡng mộ nữa đó!

Câu tâng bốc ngọt quá, Hỏa Phượng Hoàng hài lòng. Nhưng nhớ lại thời vàng son, bỗng một sớm một chiều vàng phai, son nhạt, đau lòng hết sức, buột miệng thở dài.

Liễu Đạm Yên nhích lại gần hơn:

- Buồn cũng thế thôi, Đường thơ thơ! Hồng nhan bạc phận cái số đã như vậy rồi, tránh sao cho khỏi số? Chỉ có những kẻ xấu xí ngu ngốc mới hưởng được phúc trên đời, còn ai có chút tài, chút sắc là bị tạo vật đồ kỵ mà chìm sâu trong vực trầm luân.

Hắn thở dài, tiếp:

- Đường thơ thơ là trang sắc nước hương trời .. thế nào .. hừ! ... Lá lay con tạo! ...

Hỏa Phượng Hoàng lẩm bẩm:

- Hồng nhan bạc phận! ... Hồng nhan bạc phận! ...

Bỗng, nàng ngã vào lòng Liễu Đạm Yên, mà khóc lên, vừa khóc vừa rên rỉ:

- Hiền muội ơi! ... Hiền muội ...

Liễu Đạm Yên ôm nàng, vuốt tóc nàng, đồng thời nhìn thoáng qua Tôn Ngọc Phật.

Bất chợt, hắn giật mình, nhân ra chiếc giày bên dưới gầm bàn thờ, phía trong màn.

Một chiếc giày nữ nhân!

Thế là nơi đây còn có người khác ẩn nấp.

Nhưng hắn giữ bình tĩnh, tìm cách vỗ về Hỏa Phượng Hoàng, vừa ôm nàng vừa nhích mình dồn nàng đến gần bức màn.

Bất thành linh, hắn ngã xuống lấy chân quét mặt nền, từ bên ngoài màn vào trong.

Mũi giày của hắn chạm vào đế giày của Tiêu Phi Vũ, đế tuy dài, song hắn dụng lực khá mạnh, gia dĩ hắn nhắm rất chuẩn, trúng ngay huyết Dũng Tuyền, dưới lòng bàn chân của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ rú lên một tiếng kinh hãi.

Lập tức Liễu Đạm Yên đứng lên, chân đá bay chiếc bàn, tay vệt nhanh bức màn.

Hắn sững sờ một giây, đoạn bật cười lớn:

- Thì ra, người ở đây!

Cả cha con Phương Tân, Hỏa Phượng Hoàng, Tôn Ngọc Phật không ngờ lại gặp Triển Mộng Bạch trong ngôi từ đường này!

Ai ai cũng kinh hãi, mà ai ai cũng mừng rỡ!

Mừng vì chàng đang hôn mê trầm trầm, vô kháng lực!

Nhưng, người lo sợ hơn hết, là Lâm Nhuyễn Hồng!

Y bối rối, không biết phải làm sao giải nguy cho Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ.

Tê dại nửa mình, Tiêu Phi Vũ cũng không ngán, cao giọng mắng:

- Khốn nạn! Thất phu! Ác tặc ...

Nàng không quen dùng những lời lỗ mắng, nên mắng như trẻ nít quạu quọ, nghe buồn cười lại, Liễu Đạm Yên không giận, trái lại còn vỗ tay cười lớn:

- Mắng nghe bùi tai làm sao! Mắng nữa đi, cô nương ơi!

Tôn Ngọc Phật thích thú quá chừng, cười lên ha hả!

Tiêu Phi Vũ vệt hét:

- Đường cô nương đừng làm! Hắn là nam nhân cải trang đó!

Hỏa Phượng Hoàng biến sắc:

- Người .. người ...

Phương Dật nhớ lại cảnh vuốt ve ôm ấp vừa qua, sôi giận lên, quát:

- Hay chưa! Con vợ thú tha ca! Người đã làm một việc nở mày nở mặt cho chồng lắm đó!

Hỏa Phượng Hoàng đỏ mặt, vung chưởng đánh <<< thiếu một khúc >>> Phương Tân hướng qua Liễu Đạm Yên, vòng tay hỏi:

- Cô .. huynh đài bắt được hai người đó, định xử trí thế nào?

Liễu Đạm Yên cười nhẹ:

- Tại hạ không có quyền định đoạt!

Phương Tân lấy làm lạ:

- Tại sao?

Liễu Đạm Yên lại cười:

- Vị Lâm huynh của tại hạ giấu hai người đó tại đây, thì quyết định phải do Lâm huynh!

Hắn nhìn sang Lâm Nhuyễn Hồng, tiếp:

- Phải vậy chăng Lâm huynh?

Lâm Nhuyễn Hồng biến sắc đáp ứng:

- Việc đó ... cái đó ...

Liễu Đạm Yên bước đến cạnh chiếc bao, đặt tay lên trên, cười hì hì:

- Giả như Lâm huynh bảo rằng, nên buông tha cho họ, thì tại hạ buông tha ngay!

Lâm Nhuyễn Hồng thấy hắn sắp sửa dụng lực, nếu hắn ấn tay xuống là ngọc nát, hương tàn liền.

Y bối rối, đắn đo.

Làm sao y dám nói lên buông tha cho Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch!

Bỗng, Liễu Đạm Yên trầm gương mặt tiếp:

- Nếu Lâm huynh nói là không nên tha, thì tại hạ giết họ ngay!

Lâm Nhuyễn Hồng giật mình, song chưa nói gì.

Phương Tân vỗ tay cười lớn:

- Hay quá! Hay quá! Đáng giết lắm! nhưng phải giết cách nào cho đừng ai hay biết!

Nếu không thì Đế Vương Cốc Chủ ...

Tiêu Phi Vũ hét:

- Muốn giết cứ giết, nói chi lời thôi?

Liễu Đạm Yên bật cười ha hả:

- Đâu có dễ dàng như vậy được tiểu cô nương! Làm sao tại hạ có thể giết cô nương gấp như vậy được?

Hắn đưa tay ra, mó vào mình Tiêu Phi Vũ.

Trước mắt, không còn ai ngăn trở hành động của hắn! Tiêu Phi Vũ vừa khấn cấp vừa sôi giận.

Bỗng, có tiếng chân người vang lên bên ngoài từ đường vọng vào.

Người đó vừa đi vừa càu nhàu:

- Tiêu liễu đầu, người biết cái tính khí của ta chứ, ta khi nào chịu đi tìm người đâu! Còn người, người muốn tìm tiểu tử họ Triển, thì cứ bảo thẳng bọn ta, tại sao lại bỏ đi âm thầm?

Hừ! Hừ!

Tiêu Phi Vũ mừng không tưởng nổi, toan gọi tới. Liễu Đạm Yên vụt trầm bàn tay xuống, điểm lên đầu vai, hông tả, vào ba đại huyệt, làm cho nàng không lên tiếng được.

Phương Tân biến sắc đáp ứng:

- Lão .. lão quái vật ...

Tôn Ngọc Phật biến sắc:

- Vô Trường Quân Kim Phi?

Liễu Đạm Yên hỏi:

- Sao Tôn huynh biết là lão?

Tôn Ngọc Phật đáp:

- Thinh âm của lão, ai có nghe qua một lần là suốt đời không quên được!

Hắn còn nhớ rõ sự việc xảy ra tại Côn Lôn Sơn, và hắn sợ lão hơn sợ cộp!

Liễu Đạm Yên cau mày, đặt chiếc bàn tại chỗ cũ, dồn Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch bên dưới, đoạn nhìn ra.

Tôn Ngọc Phật đã do ngã cửa sổ thoát đi rồi.

Liễu Đạm Yên mắng thầm:

- Con người hèn quá, đã chọn lối sống giang hồ còn sợ chết như bọn tầm thường!

Hắn ngồi lên chiếc bao, lạnh lùng thốt:

- Nếu có người nào, Lâm huynh ứng phó nhé!

Thấy hắn ngồi lên mình Tàn Cơ, Lâm Nhuyễn Hồng bực tức song chẳng dám làm gì.

Phượng Tân đứng hắng một tiếng, bước đến sau lưng Hỏa Phượng Hoàng, ngồi xuống đó, bàn tay đặt sẵn lên huyệt Thiên Linh của nàng.

Gió bên ngoài rít từng cơn, từng cơn, gió át bớt tiếng chân của Kim Phi và Nam Yến.

Cả hai vào ngôi từ đường.

Kim Phi cất giọng sang sảng:

- A! Người đâu mà đông thế! Có ai còn con mắt chẳng?

Lâm Nhuyễn Hồng thấy bàn tay của Liễu Đạm Yên áp sát chiếc bao hơn trước, vội bước tới, điểm một nụ cười, thốt:

- Tất cả đều còn đủ mắt, lão gia ạ!

Kim Phi trầm giọng:

- Thế có ai trông thấy một cô nương độ mười tám, mười chín tuổi, rất đẹp, đi ngang qua đây chẳng?

Lâm Nhuyễn Hồng đáp:

- Không ... không thấy!

Nam Yến thất vọng thở dài.

Kim Phi đảo mắt nhìn quanh, nhận ra bọn Phượng Tân vội hỏi:

- Ba người các người có thấy nàng không?

Phượng Tân vận thêm kinh lực vào bàn tay trên đỉnh đầu Hỏa

Phượng Hoàng cười khan:

- Nếu có thấy, thì bọn này đã thông báo với lão gia rồi!

Tiêu Phi Vũ nghe rõ âm thanh của di và cậu, song làm sao báo động để được cứu?

Mà Triển Mộng Bạch nằm một bên đó, hôn mê trầm trầm, cũng chẳng khác nào một xác chết!

Nàng ước mong sao, chàng tỉnh lại một giây thôi, đủ cựa mình làm một cử động nhỏ, rên một tiếng là được rồi.

Nhưng, chàng không tỉnh, không cử động, không rên!

Nàng khẩn cấp vô tưởng!

Khoảng cách giữa nàng và chàng đã san bằng rồi, nàng sắp sửa bước vào vùng hạnh phúc, song nàng với chàng phải chết sao?

Bên ngoài, Kim Phi thở dài:

- Thế thì chúng ta đi tìm xem thất lạc nơi nào.

Có tiếng gió rít lên, mừng tượng người thoát đi.

Tiêu Phi Vũ, ngoài sự chờ chết, còn làm gì hơn!

Phượng Tân độ Kim Phi đi khá xa rồi, liền rời xa Hỏa Phượng Hoàng.

Cơn nguy đã qua, cả hai cùng cười lớn.

Lâm Nhuyễn Hồng mất cả tự chủ, thần sắc thần thờ.

Y vừa đảo mắt nhìn quanh, bỗng thấy Hỏa Phượng Hoàng thừa lúc không ai đề phòng, chui lọt vào gầm bàn thờ.

Sự việc đó chỉ một mình Lâm Nhuyễn Hồng phát hiện ra thôi, y giật mình, nhưng không hề mở miệng.

Một lúc sau, có tiếng "cách" vang khẽ dưới gầm bàn.

Liễu Đạm Yên cũng chưa hay biết.

Hắn nhìn Lâm Nhuyễn Hồng, điểm một nụ cười âm hiểm:

- Không ngờ cái thuật lừa người của Lâm huynh ngày nay khá cao đấy! Lừa được tại hạ, lừa được Kim Phi, kể ra đáng phục lắm! Song hiện tại thì Lâm huynh ...

Một tiếng cách nữa vang lên.

Bây giờ, Liễu Đạm Yên và Phượng Tân mới phát giác, cả hai cùng quay mình, nhìn vào.

Thoạt tiên, họ chẳng thấy Hỏa Phượng Hoàng đâu cả.

Họ biến sắc mặt liền.

Không chậm trễ, họ cùng đưa tay vệt bức màn. Chẳng còn một bóng người nào tại đó.

Cả Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đều biến mất!

Liễu Đạm Yên xanh mặt, Phượng Tân như đứng tim, Lâm Nhuyễn

Hồng sửng sờ.

Một lúc lâu, Phương Tân vụt kêu lên:

- Đúng rồi! Đường gia từ lâu thường làm những chuyện thần bí, hẳn là lúc kiến tạo ngôi từ đường này, họ có đặt cơ quan!

Liễu Đạm Yên lạnh lùng:

- Người đoán đúng đấy!

Lời nói có ngụ cái ý mỉa mai rõ rệt!

Nhưng Phương Tân không lấy làm sĩ nhục, cứ tiếp:

- Bên dưới bức thờ có con đường bí mật, thì cơ quan mở đóng hẳn là ở tại một chỗ nào đó quanh bức thờ. Cái tiếng cách vừa rồi, đúng là tiếng mở đóng!

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Nếu không có dâu con của người thì Triền Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ làm sao biết được cơ quan?

Phương Tân nhận ra, sát khí bốc bừng nơi mặt hấn, vội cười vuốt ve:

- Huynh đài nói đúng! Tại con liễu đầu đó mà có cơ sự! Nàng là người của Đường gia, tự nhiên nàng biết rõ bí mật trong khuôn viên gia tộc. Nếu bắt được nàng, tại hạ sẽ giao cho huynh đài phát lạc.

Liễu Đạm Yên hừ lạnh:

- Làm sao bắt được nàng?

Phương Tân đáp:

- Cơ quan đó phải ở trong phạm vi bức thờ, chu vi không hơn năm thước, tại hạ định rằng chúng ta sẽ tìm ra!

Lão không dám nhìn Liễu Đạm Yên nữa, cúi đầu tìm.

Liễu Đạm Yên hiệp sức tìm với Phương Tân, vừa cười lạnh thốt:

- Nếu có kẻ thừa cơ cướp chiếc bao đi, ta bảo đảm là kẻ đó không chạy quá mười bước!

Lâm Nhụyễn Hồng vừa dợm chân bước đến chiếc bao, giật mình không dám nhích động.

Nhìn chiếc bao, y vụt khóc to lên!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 42

Yêu Trong Cối Chết

Đúng lúc đó tiếng chân người vang lên bên ngoài.

Mấy đại hán vận áo lam tay xách giỏ trút đi thẳng vào từ đường.

Đại hán đi đầu, đảo mắt nhìn quanh, cao giọng hỏi:

- Có chủ nhân ngôi từ đường này ở đây chăng?

Liễu Đạm Yên và Phương Tân đâu còn tâm tư nào để ý đến họ?

Lâm Nhuyễn Hồng đáp:

- Không!

Đại hán tiếp:

- Các vị nghỉ chân cũng đã lâu rồi, vậy hãy ra đi nhường cho bọn tại hạ!

Đại hán nói năng có lễ độ, song có vẻ cao ngạo.

Đang bực vì chưa tìm được cơ quan, càng thêm bực vì bị quấy nhiễu, Liễu Đạm Yên nổi giận, cười lạnh, quay mình bước ra, đón chặn trước mặt đại hán, hai tay chống nạnh, hét:

- Người cút đi cho ta nhờ!

Đại hán thấy vị "cô nương" hung hăng quá, bất giác sửng sò.

Thừa dịp đại hán không đề phòng, Liễu Đạm Yên vươn một tay chụp cổ tay hắn, đồng thời tay kia hất tung hắn lên không, bay trở ra ngoài.

Ba đại hán vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, nhao nhao lên.

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Các người muốn ...

Hắn chưa dứt câu, đại hán bị quăng bay trở lại.

Liễu Đạm Yên sửng sò, cứ tưởng là đại hán có thuật khinh công cao diệu, ngưng ánh mắt nhìn ra, phát hiện đại hán bị một lão nhân ở ngoài xa, hững hờ tung ngược trở lại.

Lão nhân đó hơi gù lưng, mặt đầy râu ria, tay chân dài và to lớn, trông oai mãnh vô cùng.

Đôi mắt của lão sáng và to, tròng lên chớp chớp, khói bốc bừng bừng.

Lão hét:

- Có phải người động thủ chăng?

Giọng nói của lão vang rền như sấm.

Phương Tân trông thấy lão nhân, biến sắc mặt, không còn tâm trí nào tìm cơ quan nữa, chẳng nói chẳng rằng, bế Phương Dật lên, vọt mình qua khung cửa sổ.

Liễu Đạm Yên biết là gặp phải tay dữ, song không ngán, cười lạnh:

- Tự nhiên là ta! Nếu người không tin, ta quăng thêm một tên nữa cho người xem!

Lão nhân gù nổi giận:

- Hay chưa! Đành là bọn chúng không hỏi rõ ràng, lại bảo các người

đi chỗ khác, là điều quá đáng, song người đầu thể tùy tiện động thủ được.

- Nhưng ta động thủ rồi đó, rồi sao?

Lão nhân gù vung hai cánh tay, râu tóc dựng lên, mười ngón tay xoè đủ, chụp tới lại thu tay về, rồi quát:

- Cút! Cút! Người là một nữ nhân, lão phu không muốn động thủ với người!

Liễu Đạm Yên chưa kịp đáp, Lâm Nhuyễn Hồng vụt biến đổi thái độ, cười một tiếng, đáp thay:

- Ai bảo Liễu huynh là nữ nhân? Bất quá nam nhân vận y phục nữ nhân đó thôi!

Lão nhân gù sững sờ một giây, hỏi:

- Thật vậy?

Liễu Đạm Yên biết rõ Lâm Nhuyễn Hồng cố ý châm ngòi cho lửa cháy, nên vừa nói đáp với người này mà cũng để dọa người kia.

Lão nhân gù ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại:

- Hay cho tiểu tử! Hay lắm!

Hai bàn tay cứng như sắt, to bằng chiếc quạt cùng bay ra, ngón sẽ thành móng chụp vào Liễu Đạm Yên.

Liễu Đạm Yên lách mình tránh né, hoành tay chộp vào mạch môn của lão nhân hét:

- Bay ra!

Ngờ đâu, lão nhân như cây sắt mọc rễ ăn sâu vào lòng đất, hấn dùng toàn lực mà chẳng khác nào con thạch sùng toan đẩy cho ngã một chiếc cột.

Bất giác, Liễu Đạm Yên kinh hãi, biết là gặp phải một cao nhân, bản lĩnh trên chỗ ức độ của hấn.

Lão nhân bật cười ha hả:

- Kẻ bay ra chính là người đó!

Hai tay lão vung lên, thân hình lão như nhóng cao lên mấy tấc.

Liễu Đạm Yên đột nhiên cảm thấy con người của đối tượng lớn lên một phần cổ tay cũng nở to, làm cho nắm tay của hấn bung ra, không còn kèm cứng cổ tay của lão nhân như trước.

Hấn hoảng kinh, toan rút tay về, biến chiêu công tiếp, nhưng một đạo kinh lực đã chuyển sang bàn tay đó rồi.

Lực đạo chuyển qua, tuông cuộn cuộn như thác nước đổ xuống triền. Liền đó Liễu Đạm Yên bị đạo kinh lực tung lên, bắn tuôn ra ngoài, rơi xuống cách mấy trượng, kêu một tiếng bình.

Hấn nghe toàn thân đau đớn như dầm, mừng tượng xương nát, thịt tan. Hấn nổi giận, đưa tay vào mình để lấy ám khí, nhưng nhìn vào

trong, thấy lão nhân cười lớn, oai mãnh tựa thiên thần bỗng nhớ đến một người.

Lập tức, hắn lấy tay ra, cắn răng gượng đứng lên, quỳnh quáng chạy đi.

Lão nhân nhìn Lâm Nhuyễn Hồng, hỏi:

- Hắn đã đi rồi sao ngươi còn đứng đây?

Lâm Nhuyễn Hồng vừa sợ vừa mừng, đáp nhanh:

- Tại hạ là ...

Bỗng, y cảm thấy tối mắt.

Một bóng người vừa xuất hiện, đứng tại khung cửa, che ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Người vừa xuất hiện vận chiếc áo dài bằng bố thô màu lam, áo mở nút bày ngực, miệng nhếch nhưng không cười, đôi mắt sáng lạnh, luôn luôn chớp.

Lâm Nhuyễn Hồng hết sức mừng rỡ, vội sụp mình lạy liền:

- Lam Đại Tiên Sanh!

Lam Đại Tiên Sanh bước nhanh tới, nâng Lâm Nhuyễn Hồng đứng lên, cười vang:

- Cổ nhân gặp nhau, cần gì phải làm trọng lễ!

Lâm Nhuyễn Hồng nghiêng mình:

- Cách mặt đã lâu, gặp lại tiên sanh, trông tiên sanh vẫn trường kiện như ngày nào! Tại hạ hoan hỉ vô cùng!

Lam Đại Tiên Sanh lại cười lớn:

- Tuy không gặp nhau qua một thời gian khá lâu, lão hẳng nhớ đến tòa Giang Nam Võ Sĩ Đường của lão đệ! Thiết lão nhị Oí! Đó là một địa phương đáng thưởng ngoạn lắm! Lão có đến đó lần nào chưa?

Lão nhân gù, chính là Thiết Đà, chớp mắt, cười ha hả:

- Thế ra các ngươi là chỗ quen thân! Suýt chút nữa lão phu làm rồi!

Họ cười nói với nhau một lúc, bọn áo lam đã dọn rượu thịt mang theo trong chiếc giỏ trúc, bày la liệt trên nền.

Thiết Đà cười lớn:

- Nếu không có cuộc ước hẹn với Triển tiểu huynh đệ, thì ta và ngươi bắt tất phải đi đâu làm gì, cứ tìm một chỗ nào đó, đánh nhau một trận cho sướng!

Lâm Nhuyễn Hồng nghe nhắc đến Triển Mộng Bạch, thoáng giật mình, song chưa nói gì!

Lam Đại Tiên Sanh bửu môi:

- Sướng cái quái gì! Đánh nữa thì ngươi bại nữa, càng thêm tức chó sướng gì mà mong!

Ta không muốn đánh bại ngươi, khổ nỗi ta lại không thể bại!

Bị Lam Đại Tiên Sanh chọc tức, Thiết Đà phát cẩu, hét lên:
- Lão thất phu! Chúng ta đánh ngay hôm nay! Tại đây không cần chờ lúc nào khác cả!
Sẵn cầm chiếc đùi gà trên tay, lão vung đùi gà đánh sang Lam Đại Tiên Sanh liền.
Đùi gà có bao lớn nhưng nó chứa đựng cả công lực của lão tất phải mạnh và nặng, nên rít gió vù vù.
Lam Đại Tiên Sanh né tránh, đùi gà bay luôn, chạm vào tường, làm vỡ vụn mấy phiến đá, bắn tung toé.
Lâm Nhuyễn Hồng kinh hãi cực độ.
Thiết Đà đứng lên, đánh ra luôn mấy chiêu, chén, bát, bình rượu, đồ vỡ loảng xoảng, thịt bắn tứ tung.
Lâm Nhuyễn Hồng càng kinh hãi hơn, song bọn đại hán áo lam thì thản nhiên như thường, họ quá quen với cảnh đó rồi.
Gió dậy vụt vũ quanh từ đường, gió quét y phục của Lâm Nhuyễn Hồng bay phần phật, y như đứng hứng một cơn mưa gió bão bùng, tai ù, mắt hoa, đầu choáng váng.
Y mãi mê xem, dần dần quên hết mọi việc, quên Triển Mộng Bạch, quên luôn Tần Cơ.
* * * Trở lại chuyện Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch đang lúc muôn phần nguy khốn chỉ còn nằm bất động chờ chết.
Bỗng, một người chui vào gầm bàn, Tiêu Phi Vũ giật mình, nhận ra là Hỏa Phượng Hoàng.
Nàng hết sức kỳ quái, tự hỏi liễu đầu này vào đây để làm gì. Trong tâm, nàng dành sẵn ba tiếng xú liễu đầu để tặng Hỏa Phượng Hoàng, song chưa kịp nói ra.
Dịp đó đã đến, nhưng nàng chưa kịp nói.
Nàng chờ xem Hỏa Phượng Hoàng làm gì kế tiếp.
Hỏa Phượng Hoàng đưa tay mó mó vào bọc thò một lúc, một tiếng cách vang lên, cục đá vụt bày một lỗ trống.
Bên trong lỗ hổng, là một cái hang.
Trong hang tối mò, đưa bàn tay không thấy ngón.
Hỏa Phượng Hoàng lập tức bế hai người, lặn xuống hang.
Tiêu Phi Vũ không động đậy được, nên để rơi người xuống đau không tưởng nổi.
Lại một tiếng cách nữa vang lên, cửa bên trên đóng kín lại.
Tiêu Phi Vũ thoát khỏi tay Liễu Đạm Yên, hết sức mừng rỡ, song bọc bội vì bóng tối quá dày quanh nàng.
Không lâu lắm, một tiếng xạch lại vang lên, lòng hang sáng tỏ.
Thì ra Hỏa Phượng Hoàng bật lửa. Lúc đó, nàng bế Triển Mộng

Bạch bên mình.

Tiêu Phi Vũ nổi ghen, thầm mắng xú liễu đầu không ôm mình mà lại ôm Triển Mộng Bạch.

Nhưng, tưởng lại người ta cứu mạng mình, sao lại mắng thầm họ.

Nàng nhìn Hỏa Phượng Hoàng cười dịu.

Nhờ ánh lửa, Tiêu Phi Vũ mới thấy rõ nơi đó là một gian địa thất trang trí rất chỉnh tề.

Nơi vách, có gắn đèn đồng, Hỏa Phượng Hoàng đặt Triển Mộng Bạch xuống nền, đốt đèn lên, rồi dùng chân đá vào người Tiêu Phi Vũ, giải huyết cho nàng.

Huyết đạo được giải khai, Tiêu Phi Vũ vụt đứng lên, mắng:

- Xú liễu đầu! Tay đâu không dùng, lại dùng chân?

Đến lúc đó, nàng mới xì ra ba tiếng xú liễu đầu!

Hỏa Phượng Hoàng nghe nhói ở con tim, bình sanh nàng tự hào là mình rất đẹp, bây giờ nghe người ta cho mình xấu xí thì còn gì đáng hận bằng?

Nàng phẫn nộ.

Song phẫn nộ rồi làm gì đây? Bất giác nàng bật khóc.

Tiêu Phi Vũ sững sốt, biết mình quá đáng, vội tạ lỗi:

- Đáng trách cho ta quá! Người giải nạn cho ta, người giải huyết cho ta, ta phải cảm kích người! Người đừng giận, hãy tha thứ cho ta!

Hỏa Phượng Hoàng trừng mắt nhìn Tiêu Phi Vũ, càng nhìn càng nhận ra đối phương đẹp hơn nàng gấp bội, bất giác nàng rơi lệ thốt:

- Phải! Ta là một xú liễu đầu!

Lần thứ nhất trong đời, nàng nhận mình xấu xí hơn người khác!

Tiêu Phi Vũ cũng biết là mình ác lắm mới gọi đối phương như vậy, hấp tấp cười, vuốt ve:

- Ta nói đùa để trêu nhau thôi, chứ thực ra thì người là một mỹ nhân, hoàn toàn xứng đáng với danh từ mỹ nhân! Người chẳng biết chứ gia gia ta thường mắng ta là xú liễu đầu đó!

Mắng như vậy là mắng yêu, người được mắng phải là xinh đẹp, phải là thơm tho!

Nàng tiếp luôn:

- Bỏ đi cô nương! Đừng lấy làm điều ...

Vô luận nàng nói thế nào, Hỏa Phượng Hoàng cũng đau buồn, cũng hờn.

Lúc đó, Triển Mộng Bạch rên một tiếng.

Nghe Triển Mộng Bạch rên, nàng quay mình, nhìn chàng.

Triển Mộng Bạch cắn chặt hai hàm răng, mặt trắng nhợt.

Mãi đến lúc đó, Tiêu Phi Vũ mới nhớ lại hoàn thuốc do Lâm Nhuyễn

Hồng trao cho nàng vừa rồi.

Nhưng bây giờ, cho chàng uống thuốc thì tìm đâu có nước? Do dự một chút, nàng thấp giọng thốt:

- Đường cô nương đừng cười tôi nhé!

Nàng đưa hoàn thuốc vào miệng, nhai cho nát, rồi nhả sang miệng Triển Mộng Bạch.

Hỏa Phượng Hoàng nghe Tiêu Phi Vũ gọi thân mật liền quay đầu nhìn lại.

Nhìn lại rồi thấy cảnh âu yếm đó, nàng lại rơi lệ.

Tiêu Phi Vũ đẹp quá! Thảo nào Triển Mộng Bạch chẳng khuynh tâm hướng trọng về nàng!

Lòng tạt đổ bùng lên, Hỏa Phượng Hoàng rít ra hai hàm răng:

- Được lắm! Cứ âu yếm với nhau đi! Còn sống được phút giây nào, thì cứ âu yếm, kéo muộn!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Nàng vuốt nhẹ:

- Cô nương đừng trách tôi! Để chúng ta ra khỏi nơi này rồi, tôi sẽ tạ Ơn cô!

Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh:

- Chúng ta .. Hừ! Đừng ai mong ra khỏi nơi đây!

Tiêu Phi Vũ biến sắc:

- Cô nương nói sao?

Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng:

- Ở đây, không lương thực, không nước uống, ai ở đây rồi thì đừng hòng sống quá nửa tháng! Chúng ta cùng chết, chết tất cả!

Tiêu Phi Vũ kinh hãi:

- Thế ra .. Cô nương chẳng biết cách nào thoát ly nơi đây?

Hỏa Phượng Hoàng với giọng oán độc:

- Không! Ta không biết làm sao để thoát ly nơi này! Còn đập phá toà thạch thất này thì đừng hy vọng vô ích! Vách đá này ít nhất cũng hai thước!

Tiêu Phi Vũ sững sốt.

Bỗng, nàng vụt đứng lên, nắm chặt đầu vai của Hỏa Phượng Hoàng run giọng:

- Người biết! Nhất định là người biết! Nhất định!

Hỏa Phượng Hoàng đau lắm, song đã quyết tâm rồi, nàng bắt chấp cái đau, bật cười khanh khách:

- Đúng! Ta biết cách! Nhưng ta không nói với người!

Tiêu Phi Vũ rít lên:

- Sao người ác độc thế? Người muốn hại ta, hại luôn Triển Mộng

Bạch, chẳng lẽ người hại luôn người?

Hỏa Phượng Hoàng cười cuồng dại:

- Ta còn tiếc gì mạng của ta nữa chứ? Ta muốn chết từ lâu rồi, ta không lấy được Triển Mộng Bạch, thì người cũng đừng hy vọng lấy hần! Cả ba chúng ta cùng chết tại đây!

Tiêu Phi Vũ không còn nghi ngờ gì nữa, Hỏa Phượng Hoàng liều rồi! nàng điên loạn mất rồi!

Tiêu Phi Vũ nổi giận, hét:

- Người không nói, ta sẽ hành sống người, hành hạ đến khi nào người chết thì thôi!

Nàng bóp mạnh tay hơn.

Hỏa Phượng Hoàng đau không tưởng nổi, vẫn cười, tiếng cười nàng quái dị, mừng tượng tiếng dã thu vang.

Nàng nói:

- Cứ bóp mạnh! Cứ dụng lực! Ha ha! Nghĩ lại ta rất ngu, quá ngu!

Phải chi ta để người ở bên ngoài!

Tiêu Phi Vũ cuối cùng rồi cũng buông tay.

Hỏa Phượng Hoàng khích:

- Động thủ đi chứ! Sao người buông tay?

Tiêu Phi Vũ dậm chân, bỏ Hỏa Phượng Hoàng, bước đến vách, chợt thấy hai mảnh gương gắn nơi đó, mừng tượng máu chốt cơ quan.

Nàng hết sức mừng, cấp tốc bước tới, chụp hai mảnh gương, xoay.

Gương không nhích động.

Thất vọng, nàng chồm lên, nhìn vào mặt gương, suýt buột miệng kêu lên kinh ngạc.

Cảnh tượng trên từ đường hiện rõ trong gương.

Tám gương Tiêu Phi Vũ nhìn vào là tám sau cùng, phản ảnh đầy đủ những diễn tiến bên trên.

Nàng kinh ngạc, nhưng lại hết sức hoan hỉ.

Lúc nàng nhìn vào gương, chính là lúc Liễu Đạm Yên bị quăng qua cửa sổ, bay ra ngoài.

Có Thiết Đà đến, có cứu tinh rồi!

Bất giác nàng gọi to:

- Thiết Đà nhị thúc. Thiết Đà nhị thúc!

Nhưng, thạch thất ở dưới sâu rất xa, vách lại dày, dù nàng la hét khàn giọng, người bên trên vị tất nghe rõ?

Hỏa Phượng Hoàng cười khanh khách:

- Cứ gọi! Cứ la hét! Hét đến tét cuống họng cũng chẳng ai nghe mà cứu người đâu! Ta khuyên người nên bình tĩnh mà chờ chết là hay hơn hết.

Tiêu Phi Vũ rùng mình ngồi xuống.

Nàng còn một điểm hy vọng cuối cùng, là Lâm Nhuyễn Hồng sẽ nói hết sự tình, và Thiết Đà sẽ tìm cách cứu nàng.

Bên trong, hai người đánh nhau từng bừng, bên ngoài, có hai người đi tới.

Hai người đó vận áo màu xanh, dài đến gối, vớ cao, giày thuộc loại các sư tăng dùng, tay cầm trượng.

Trượng dài hơn tám thước, đen nhưng không sáng loáng.

Cả hai có mang một chiếc bao nơi lưng, cùng đội nón trúc, nón có hình thức kỳ quái, mũm tưng như một cái thúng, chụp xuống che kín mặt mày.

Họ vừa đi vừa động đầu trượng xuống đất, kêu lạch cạch, mắt luôn luôn chớp, tia sáng bắn ra vành nón, rọi ra ngoài như ánh sao.

Họ bước rất nhanh, phải là cao thủ trong vũ lâm mới có bộ pháp đó.

Trong từ đường, cuộc chiến vẫn tiếp diễn ác liệt, gió luôn luôn rít vù vù.

Cả hai đều nghe tiếng gió, cùng nhìn nhau, một trong hai người hỏi:

- Ai ở trong đó mà đánh nhau hăng thế?

Người kia ngưng thần, nghe ngóng một lúc, rồi thốt:

- Võ công khá lắm! Chúng ta vào xem thử!

Thình âm tỏ ra họ cao niên, hơn nữa nghe tiếng gió mà đoán tài năng, quả thật họ là những tay lão luyện trên giang hồ.

Họ đứng tại cửa nhìn vào. Họ không còn muốn bỏ đi nữa, lại vào luôn, đứng qua một góc.

Người trong cuộc không ai lưu ý đến họ.

Chính Lâm Nhuyễn Hồng cũng không nhìn họ.

Thiết Đà đánh hăng quá, khí thế như phá núi, chiêu thức xuất phát rất gấp.

Lâm Đại Tiên Sinh kém oai mãnh, thủ nhiều hơn công.

Người kém kinh nghiệm cho rằng lão yếu thế, song tay lão luyện phải nhận ra là tiên sanh không dốc toàn lực để ứng phó.

Thiết Đà làm gì chẳng nhận ra sự dè dặt chân lực của Lam Đại tiên sinh? vừa đánh, lão vừa hét:

- Muốn đánh nhau, phải đánh cho sừng chứ, sao ngươi còn dành công lực lại, để làm gì?

Đánh không thực tình là hèn!

Lam Đại tiên sinh bật cười ha hả:

- Nếu ngươi bức được ta xuất toàn lực, là ngươi có bản lĩnh đó. Ta chỉ sợ ngươi múa may quay cuồng, hò hét vang ầm lên, là bất tài đó thôi!

Thiết Đà quát:

- Được rồi! Xem đây!

Lão vung cả hai tay cùng đánh ra một lúc, nhưng chiêu thức phát xuất nửa chừng, lão rút tay tả về, chỉ để nguyên tay hữu đánh tới.

Cánh tay đó như dài hơn lúc bình thường độ ba tấc.

Chiêu đó có cái tên là Thủ tiêu hỉ trường, thuộc Thông lý quyền pháp, ảo diệu vô cùng.

Đối phương thấy rõ là quyền không tới đích, nhưng quyền vẫn trúng đích như thường, do cái phần xa ba tấc đó.

Lam Đại tiên sinh dù là một cao thủ thượng đỉnh, thấy thế không khỏi kinh hãi, khẽ ấn chân xuống đất, lấy đà vọt về phía hậu xa vị trí hơn ba thước.

Tà áo phát gió rất mạnh, chứng tỏ lão lúi quá gấp.

Thiết Đà lại hét:

- Lúi nhanh đấy! Nhưng chưa hết đâu! Xem đây!

Song quyền bay ra, lão xuất phát luôn ba chiêu thần tốc.

Ba quyền đó, cũng hư hư, thực thực như chiêu đầu.

Lâm Nhuyễn Hồng mãi mê nhìn, càng nhìn càng lo sợ cho Lam Đại tiên sinh.

Nhưng Tiên sinh cứ cười dài như lần trước, tránh né được như thường.

Hai lão nhân đứng nơi góc tường, chừng như ngựa ngáy chân tay, chân dậm thành thịch, tay động trượng cốc cốc, miệng hò hét vang ầm lên.

Thiết Đà vọt tung bổng lên không, đáp xuống trước mặt họ, hỏi:

- Bọn ta đang đánh nhau, sao các người dám làm ồn ào?

Một lão nhân lạnh lùng đáp:

- Người sắp bại nên tức uất, tìm kẻ khách mà sanh sự phải không?

Nếu liệu không thắng nổi, thì lui lại đi, để bản tăng đánh thay cho!

Lão dám nói thế, là không xem cả Thiết Đà và Lam Đại tiên sinh ra gì.

Thiết Đà sững sốt, nhưng liền sùng sộ:

- Thế ra, người thấy người ta đánh nhau rồi ngựa ngáy phải không?

Nếu vậy lão phu không nở để cho người thất vọng đâu!

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Đánh với ta chưa xong cuộc, sao người lại xoay qua kẻ khác?

Lão nhân áo xanh ngẩng mặt lên không, cười ha hả:

- Có sao! Người đã nương tay cho lão ta, mà lão không biết, thế thì bản tăng phải giáo huấn cho lão lập dần cái phục thiện, bớt hung hăng.

Lão nhích đôi vai, chiếc bao sau lưng rơi xuống đất.

Người kia kêu lên:

- Sư phó! Lão nhân gia cần gì...

Lão nhân áo xanh cười lớn:

- Mấy mươi năm qua rồi, sư phó chưa hề gặp một địch thủ, thì hôm nay cũng nên múa tay múa chân một lúc, cho nó khỏe người ra!

Thắng hay bại, không phải là vấn đề!

Thiết Đà nổi giận:

- Thì cứ vào! Nói leo nhéo mãi làm ta phát chán.

Chính lão vùng quyền trước định đánh tới.

Nhưng, một ngọn gió cuốn đến, kêu một tiếng vù, Lam Đại tiên sinh đã đứng trước mặt lão.

Người áo xanh bật cười cuồng dại:

- Bần tăng muốn đánh, miễn có đánh là được, đánh với ai cũng thể thôi!

Lão nhân lùi lại một bước, cất đầu trượng lên, vù qua Lam Đại tiên sinh, ngang khoảng ngực và bụng.

Thế trượng rất nhanh, mường tượng con độc xà bắn mình ra khỏi hang.

Chỉ nội một ngọn trượng đó, cũng đủ chứng tỏ lão nhân có lai lịch phi thường.

Thiết Đà quát vang lên:

- Lão Lam! Người lui lại! Đừng giành phần của ta!

Lam Đại tiên sinh cười ha hả:

- Người ta muốn giúp người rõ ràng, cho người nghĩ một đó, người còn la hét gì chứ?

Lão sợ Thiết Đà bại nơi tay người, nên hứng lấy cuộc chiến.

Thoạt đầu, lão chưa rõ đối phương có sở học như thế nào, nên không dám khinh thường.

Cho nên, tiên sanh phải trác nghiệm trước.

Tiên sanh đánh ra ba chiêu, hư nhiều, thực ít, để xem đối phương ứng phó như thế nào.

Lão nhân chấp hai tay hiệp lại, cầm cứng chiếc trượng. Tay tả vận âm nhu công, tay hữu vận dương cương công, hự lên một tiếng, vùng đầu trượng lên ngoài, vẽ ra hơn mười đoá trượng hoa. Đó là chiêu Mãn thiên hoa vũ, lão nhân đánh ra cực kỳ linh ảo, hơn hẳn những cao thủ khác.

Lam Đại tiên sinh buột miệng tán:

- Khá lắm!

Tiên sanh tiến lên liền.

Đối phương là một địch thủ mà tiên sanh không thường gặp trên giang hồ, nhận ra như thế, bất giác tiên sanh phấn khởi tinh thần, nảy ra cái ý sinh tài, vung quyền như mãnh hổ xuất sơn, rồng thiên lướt biển.

Song phương quần nhau một lúc, vẫn ở trong cái thế quân bình.

Thiết Đà không chịu nổi cơn hồng hộc, hét vang:

- Người có lùi lại không, lão Lam?

Lão vung quyền tiến tới, đánh vào người Lam Đại tiên sinh.

Đồng thời gian, lão phóng luôn hai ngọn cước, tấn công lão nhân áo xanh.

Người áo xanh và Lam Đại tiên sinh kinh hãi, cùng đón chặn chiêu công của Thiết Đà, nhưng họ cũng tấn công lẫn nhau mỗi người một chiêu.

Thế là cuộc chiến tay ba khai diễn, một đánh hai, cùng là địch với nhau, vừa đón bên này, vừa chặn bên kia, mà cũng vừa công luôn cả hai bên.

Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu. Lâm Nhuyễn Hồng trở mắt mà nhìn, cho rằng may mắn lắm mới được dịp mở rộng tầm mắt.

Y đã biết Lam Đại tiên sinh, biết Thiết Đà, song còn người áo xanh kia là ai mà không chịu chương mắt thật?

Trượng pháp của lão ta quả thật tuyệt vời, mỗi chiêu phát xuất đều ác độc như nhau, lại nguy dị vô tưởng.

Người áo xanh bật cười ha hả:

- Sướng! Sướng quá! Đánh xong trận này, là bản tăng có thể quảng trượng mà hưởng thanh nhàn, không còn ngựa ngáy tay chân nữa! Đây không gian, bóng trượng bay rào rào, mỗi hoa trượng là mỗi đoàn độc đáo.

Thiết Đà cũng kêu lên:

- Ba người đánh nhau, thích thú hơn hai người nhiều, rất nhiều!

Lam Đại tiên sinh cũng hân hoan ra mặt:

- Thú thật! Thú thật!

Tiên sanh hỏi:

- Thiết lão nhị Oí! Đã biết cái lão ấy là ai chưa? Người thử đoán xem!

Thiết Đà thốt oang oang:

- Chỉ cần đánh sướng tay thôi, lão là ai, mặc lão, cần gì biết là ai?

Lam Đại tiên sinh cười vang:

- Thế thì uống cho người mang danh là khách giang hồ từng đi khắp đó đây, mà không nhận ra vị bằng hữu này! Có lẽ người mù cả đôi mắt rồi chăng?

Thiết Đà nổi giận:

- Thế người nhận ra phải không? Thử nói cho ta xem!

Lam Đại tiên sinh vừa đáp vừa đánh:

- Cho người biết, lão ta là...

Người áo xanh cười lớn:

- Hôm nay, chúng ta đánh nhau, cứ đánh cho sướng, đánh xong rồi, mỗi người ra đi mỗi nẻo đường, thế thì nêu tên nêu họ ra là gì?

Lam Đại tiên sinh đồng ý ngay:

- Nói phải đấy!

Tiên sanh đánh ra hai chiêu, rồi tiếp:

- Ta từng nghe, môn ngạnh công của người rất cao cường, nhưng chưa có dịp tiếp xúc với người lần nào! Bây giờ gặp đây, kể cũng là một hạnh ngộ, vậy người hãy cho thấy một vài cái hay hay, giúp bọn tử có cơ hội mở mắt.

Tiên sanh thốt xong, bắt đầu đánh mạnh hơn trước.

Người áo xanh gạt đầu:

- Nói phải đấy!

Lão vung trượng, tạo một khí thế hùng mãnh phi thường.

Thiết Đà nổi giận, quát:

- Hai người cứ giấu diêm, ta cứ mắng!

Vừa lúc đó, bên ngoài cửa, có hai người xuất hiện, hai người đó tiến vào.

Hai người đó, một nam một nữ, nắm tay nhau, thần sắc lộ vẻ kinh hoàng.

Vào đến nơi, thấy có một cuộc đánh nhau, họ còn khiếp đảm hơn, do dự một chút, đánh liều bước vô.

Ba đấu thủ bận giao chiến với nhau nên không để ý.

Lâm Nhuyễn Hồng thấy họ, bất giác kinh hãi, gọi to:

- Lý huynh! Làm sao Lý huynh lại đến đây?

Hai người đó thấy Lâm Nhuyễn Hồng, mừng trên sức tưởng tượng, đi vòng theo vách, đến gần, người nam nắm tay y, thốt:

- Lâm huynh! Hãy cứu tại hạ!

Thì ra, nam nhân là Lý Quán Anh, và nữ nhân đương nhiên là Mạnh Như Tuyết.

Cả hai trốn tránh Ngô Thất, lúc về Đông, lúc qua Tây, khi lên Bắc, lúc xuống Nam, chạy mãi không ngừng.

Trước đó, họ bằng vào cơ trí, còn đùa cợt Ngô Thất, chơi trò cút bắt nguy hiểm.

Dần dần, Ngô Thất theo kịp, cùng lúc càng gần họ.

Gần đây, nghe Đường gia có hỉ sự, giang hồ hào kiệt đến tham dự

rất đông, Lý Quán Anh cùng Mạnh Như Tuyết liền vào đất Thục, định trà trộn trong số tân khách, làm lạc mất hành tung cũ, để từ đó, cải biến hành trình, cho Ngô Thất không còn theo dõi nữa.

Ngờ đâu, họ chưa đến Đường phủ, thì Ngô Thất đã theo sát phía sau rồi.

Cả hai kinh hoàng, cùng chạy loạn, không phân phương hướng.

Do đó, họ đến đây, may mắn lại gặp Lâm Nhuyễn Hồng.

Lâm Nhuyễn Hồng cùng hắn là chỗ đồng hương, có đi lại với nhau lúc còn ở tại Hàng Châu.

Bây giờ gặp nhau, họ Lâm tự nhiên phải giúp được phần nào hay phần ấy.

Lâm Nhuyễn Hồng bảo:

- Lý huynh cứ nghỉ mệt, không phải sợ gì cả! Cứ bình tĩnh mà chờ diễn tiến.

Lý Quán Anh dậm chân:

- Tại hạ không chống lại kẻ đó. Lâm huynh ơi! Có chỗ nào kín đáo chỉ cho tại hạ nấp, chứ nếu không thì...

Lý Quán Anh run người, mặt xám không còn chút máu.

Mạnh Như Tuyết còn sợ hơn hắn nữa!

Bỗng, một tràng cười cuồn cuộn vang lên bên ngoài, tràng cười chưa dứt, Ngô Thất bước vào.

Bất thình lình, một đoạn trường rít gió kêu một tiếng vù, từ trên đánh xuống đỉnh đầu Ngô Thất.

Ngô Thất kinh hãi, cấp tốc lách mình qua một bên, né tránh rồi quát lớn:

- Kẻ đuôi nào đó dám trêu vào Ngô gia như thế?

Ngọn côn đó, do đồ đệ của lão nhân áo xanh xuất phát.

Bọn Lâm Nhuyễn Hồng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ! Như vậy là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết có viện thủ rồi!

Cả ba cùng kêu lên khuyến khích!

Thanh niên đó xách côn hoành thân đứng trước mặt Ngô Thất, bất thình lình hất chiết nón xuống, bày gương mặt thật, đồng thời cao giọng bảo:

- Người nhìn xem, ta là ai!

Ngô Thất nhìn thanh niên một cái, chỉ thấy oán độc ngời lên trong ánh mắt của đối phương.

Lão không nhận ra thanh niên là ai.

Nhưng Lâm Nhuyễn Hồng và Lý Quán Anh lại nhận được, cả hai cùng reo lên:

- A! Dương huynh! Thì ra là Dương huynh!

Thanh niên chính là Thiết Thương Dương Thành.

Dương Thành trầm giọng:

- Người không nhận ra ta? Ta thì nhớ người mãi! Cái hôm đó ở Hàng Châu, tại nhà Tần Sáu Ông, ta bị người đánh một quyền, suýt mất mạng! Giờ đây, đã đến lúc ta phục hận!

Ngô Thất giật mình, nhưng liền bật cười ha hả:

- Bình sanh ta đánh trọng thương biết bao nhiêu người mà kể! Làm sao ta nhớ được một kẻ vô danh?

Lão liếc nhìn Mạnh Như Tuyết, đoạn hét:

- Dám tìm Ngô Thất mà báo cừu, kẻ ra người cũng can đảm đó! Vì cái can đảm của người, ta nhường cho người ba chiêu!

Dương Thành quát:

- Ai cần người nhượng? Xem đây!

Hắn vung trường côn, đầu côn vẽ thành hằng chục đóa hoa, to bằng cái chén, hoa côn bắn tới tấp vào mình Ngô Thất.

Ngô Thất cười lạnh:

- Khá đó! Người có tiền bộ phận nào!

Lão né tránh, lão không nhìn dt mà lại nhìn về phía Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết!

Lý Quán Anh run sợ, biết là nếu rãnh tay một chút, lão sẽ vọt đến liền.

Dương Thành đã đánh đủ ba chiêu, nhưng không chạm đến chén áo của Ngô Thất.

Hắn cũng biết là chưa phải đối thủ của Ngô Thất, nhưng cừu nhân gặp cừu nhân đánh để phục hận, có chết cũng vui.

Ngô Thất nóng lòng muốn kết thúc trận đấu nhanh chóng để còn thanh toán bọn Lý Quán Anh, Mạnh Như Tuyết nên phản công liền.

Lão vung song quyền, lòn qua vàng côn ảnh, đánh vào.

Biết đối phương xuất chiêu độc, Dương Thành thu côn thoái hậu.

Ngô Thất quát:

- Chạy phải không? Chạy đi đâu mà thoát khỏi tay ta được?

Lão lướt lên, chụp đầu trượng, định đoạt lấy, rồi dùng nó mà quật vào đầu Dương Thành.

Bỗng, một ngọn côn vung lên, Ngô Thất giật mình bắn vọt lên không. Thoát khỏi ngọn côn, lão giật mình, tự hỏi đối phương là ai mà xuất phát một chiêu cực kỳ hiểm độc.

Bây giờ, lão mới đảo mắt nhìn quanh.

Trước mặt lão, đứng chắn Dương Thành, là một lão nhân đội nón trúc, vận áo xanh. Xa xa, nơi một góc, có hai người nữa, đang tử chiến với nhau.

Thân pháp của hai người đang đánh nhau nhanh quá, đến Ngô Thắt mà cũng chẳng trông thấy được mặt mày, nên không nhận ra là ai. Những cao thủ đó, ngày thường không gặp, nhưng hiện tại thì họ quy tụ ở đây khá nhiều, đó là một sự kiện hiếm có, làm cho Ngô Thắt hết sức kinh ngạc.

Nhưng, lão phải đối phó với người áo xanh kia, thì giờ đâu mà suy tưởng viễn vông?

Vận chân khí sung mãn nơi đan điền, lão quát:

- Người là ai? Dám gây thù với ta?

Người áo xanh bật cười ha hả:

- Bần tăng với người, thật sự thì không cừu, không oán, song đồ đệ bại trận, thì sư phó phải giải cứu. Chắc người cũng hiểu đó là lẽ đương nhiên chứ?

Vừa đáp, người áo xanh vừa xuất chiêu.

Đường côn biến ảo linh diệu không tưởng nổi.

Bên kia, Thiết Đà đang hăng say với cuộc đấu tay ba, bỗng thấy người áo xanh tách rời, cái thú mất ngay.

Lam Đại tiên sinh cũng chậm tay lại, không còn hào hứng nữa.

Lão mỉm cười, thốt:

- Tạm thời, ta với người ngưng cuộc đấu đi, để xem Ngô Thắt đánh với Vô Ảnh Thương Dương Phi một lúc.

Thiết Đà ạ một tiếng lớn:

- Phải rồi! Phải rồi! Lão ta là Vô Ảnh Thương Dương Phi. Thảo nào côn pháp của lão giống thương pháp quá chừng!

Tại cuộc chiến, bây giờ Ngô Thắt mới nhận ra đối tượng, bật cười ha hả, thốt:

- Ta cứ tưởng là ai, thì ra là Dương huynh.

Họ chưa nhận người, song họ nhận ra võ công độc đáo của nhau.

Dương Phi cười lớn:

- Cuối cùng, ta cũng bị Ngô lão quỷ phát giác.

Đấu với Dương Thành, một tay rất kém, Ngô Thắt định ninh mình có thể hạ gáp đối phương, nên không sợ Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết chạy thoát kịp thời.

Bây giờ, đối thủ là kẻ đồng tài đồng sức, cuộc chiến phải dài lâu, có thể nhân đó mà hai oan gia kia chuồn đi, cho nên lão cao giọng gọi Dương Phi:

- Dương huynh! Chúng ta là những bạn già, lâu năm không gặp nhau, vừa gặp nhau, mừng chưa hết, lại đánh chí tử, mình làm vậy chẳng sợ bọn hậu sanh cười chê sao?

Dương Phi cất tiếng sang sảng:

- Thực tâm ta đâu có muốn tranh chấp với người làm gì? Song, người đánh đồ đệ ta một quyền, tung luôn một cước, ta chỉ muốn hấn trả lại người hai món mà hấn đã vay nơi người!

Có vậy ta mới làm trọn bốn phận sự phó đối với đồ đệ!

Ngô Thất biết rõ Dương Phi không buông tha, thầm kêu khổ. Nếu như thế này thì làm sao bắt được bọn Lý Quán Anh?

Vừa lúc đó, một bóng người đáp xuống cục trường.

Người đó là Thiết Đà.

Lão ta cười vang:

- Ta giúp các người gây thành cuộc nhiệt náo đó! Dương Phi ơi! Đánh hai không bằng đánh bốn! Cả bốn chúng ta đánh nhau, hấn phải thú vị lắm!

Quay nhanh người, lão tung luôn một quyền sang Lam Đại tiên sinh.

Dương Phi reo lên:

- Hay lắm! Hay lắm! Bốn chúng ta hỗn chiến với nhau một phen, lưu niệm đời đời cho hậu thế làm một giai thoại!

Lão cũng đánh một côn sang Lam Đại tiên sinh.

Tiên sinh dù không muốn tiếp tục cuộc chiến, nhưng cũng không làm sao được trước cái thế chẳng dặng dừng, lão cười lớn, thốt:

- Được! Các vị muốn thì lão phu cũng vào luôn cho vui!

Họ đánh với nhau, như đánh với tử thù, chiêu thức nào cũng trí mạng, ai sơ xuất là chết ngay.

Nhưng nào phải họ có thù sâu oán nặng gì với nhau đâu?

Cả bốn người cùng xuất toàn lực, không gian xoáy thành trốt, cuốn bọn Lâm Nhuyễn Hồng dòn về một góc tường.

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết mấy lượt dậm chân, toan chuồn song không làm sao vượt nổi áp lực của cả bốn khí thế hợp lại tạo nên, thành ra phải đứng nguyên tại chỗ mà chịu cho gió lạnh quật vào mặt mày, y phục bay phất phật, suýt rách tét!

Lúc cuộc chiến tay ba thành hình giữa Thiết Đà, Lam Đại tiên sinh và Dương Phi, thì bên dưới thạch thất, Triển Mộng Bạch vừa tỉnh lại.

Viên thuốc do Lâm Nhuyễn Hồng trao cho Tiêu Phi Vũ, là thuốc của Tần Sáu Ông, hiệu nghiệm vô cùng.

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đều mừng rỡ.

Tỉnh lại rồi, nhìn quanh, thấy mình ở trong một thạch thất, bên cạnh lại có Hỏa Phượng Hoàng, chàng hết sức kinh ngạc.

Tiêu Phi Vũ, Hỏa Phượng Hoàng hấp tấp đến bên chàng. Cả hai cùng trừng mắt nhìn nhau.

Tiêu Phi Vũ cúi xuống, hỏi:

- Người đã đỡ rồi chứ?

Triển Mộng Bạch mỉm cười, gượng ngồi dậy.
Thấy chàng tự động ngồi được, Tiêu Phi Vũ hân hoan vô cùng.
Nhìn qua lưng của Hỏa Phượng Hoàng, Triển Mộng Bạch thấp giọng hỏi:

- Làm sao chúng ta ở đây? Mà lại có cả Đường cô nương nữa?
Hỏa Phượng Hoàng nghe rõ câu nói của chàng. Hai tiếng "chúng ta", ba tiếng "Đường cô nương", chứng minh rõ rệt sự thân và sơ. Nàng nghe nhói ở tim, răng cắn chặt môi nhưng lệ tuôn tràn.
Trái lại, Tiêu Phi Vũ thì thích thú lắm!

Nàng đáp:

- Sự việc dài dòng lắm! Chúng ta hãy xem cuộc nhiệt náo bên trên đi, rồi thông thả, ta kể cho người nghe.

Họ quen xưng hô như vậy rồi, khó cải sửa lại cho hợp tình, hợp lý.
Vì Triển Mộng Bạch mới tỉnh lại, tâm thần chưa ổn định, Tiêu Phi Vũ chưa dám cho chàng biết họ đang ở trong cảnh tuyệt vọng, nàng đỡ chàng đến trước tấm gương, cho chàng xem cuộc đấu bên trên.

Triển Mộng Bạch chú ý ngay.

Nhân đó, chàng mới thấu triệt sở học của Lam Đại tiên sinh, Thiết Đà, và cả Dương Phi mà chàng chưa hề gặp lần nào.

Chàng lại còn thấy rõ những sơ hở của họ.

Trong cuộc, chỉ có Lam Đại tiên sinh là khổ hơn hết. Người khác chỉ một đánh một, hoặc một đánh hai, riêng lão thì một đánh cả ba.

Tuy nhiên tiên sinh không hề tỏ ra núng thê.

Đồ vật trang trí ngả lỏng chông, thất điên, bát đảo, ngả xuống rồi, còn bị cuốn, bị hút, không ngừng.

Một cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn!

Người hỗn loạn, vật hỗn loạn, giả như lão tổ tông họ Đường trông thấy, hắc lão ta tức uất mà chết cũng nên!

Đúng lúc đó, có tiếng nữ nhân vang lên bên ngoài:

- Người thấy rõ ràng chứ?

Một nam nhân đáp:

- Tiểu nhân thấy rõ lắm! Không thể làm lẫn được!

Nam nhân đó, chính là Phương Tân.

Liên theo câu nói, một nữ nhân lướt vào từ đường.

Tóc bà ta vấn cao, châu ngọc nơi mình khua chạm kêu loảng xoảng, bà vận chiếc áo đỏ rực.

Triển Mộng Bạch nhận ra ngay là Liệt Hỏa phu nhân.

Vào từ đường rồi, không thấy Lam Đại tiên sinh, bà tóm lấy một người, rồi gấp:

- Sư phụ người ở đâu?

Thì ra, bà cất công tìm Lam Đại tiên sinh khắp bốn phương trời, song tiên sanh như con thần long, thoát ẩn, thoát hiện, nên suốt mấy tháng dài, song phương cứ cút bắt lẫn nhau.

Nghe đồn quần hùng tụ hội tại đất Thục, bà lập tức đến nơi, may mắn lại gặp cha con Phương Tân, hỏi ra mới biết Lam Đại tiên sinh đang ở ngôi từ đường này.

Bà bắt Phương Tân dẫn đường đưa bà đi.

Trông thấy thần sắc của bọn đại hán áo lam. Liệt Hỏa phu nhân biết ngay Lam Đại tiên sinh còn quanh quần đâu đó, gần ngôi từ đường này.

Bà quát:

- Các người chỉ hay không chỉ?

Đại hán bị bóp mạnh, đau quá xuất hận ướn lưng, kêu lên oái oái.

Hắn kêu lên, Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch nghe rất rõ ràng.

Thì ra, Dương Phi vung ngọn côn, đánh trúng bực đá, mà nơi đó là cơ quan mở đóng địa đạo, tuy không mở được trọn nắp hầm, nhưng cũng nhích nó trịch qua một bên, bày lộ hở độ tắc.

Âm thanh phát ra bên trên, do kẻ hở đó, vọng xuống thạch thất.

Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch mừng không tưởng nổi, toan kêu cứu.

Bỗng, từ bên ngoài cửa từ đường, mấy bóng người tiến nhanh vào.

Thoạt tiên, là Phương Tân, ôm Phương Dật bên mình.

Theo sau, có ba người nữa, Triển Mộng Bạch trông thấy ba người này, vô cùng kinh ngạc!

Một là Tô Siễn Tuyết!

Tô Siễn Tuyết sao lại đi chung với Liệt Hỏa phu nhân? Một sự kiện mà Triển Mộng Bạch không hề tưởng đến!

Nhưng, chàng chưa kinh ngạc bằng trông thấy hai người kia.

Một nữ nhân vận áo đen, hình dáng dung mạo giống Liễu Đạm Yên không sai một điểm nhỏ.

Và một thiếu niên có thân vóc rất cao, chính là người đã tự xưng là chồng của nữ nhân, và Triển Mộng Bạch có gặp một lần tại hậu viện của một toàn sơn trang hoang vắng.

Và chính thiếu niên bị Thiết Đà đuổi bắt khắp bốn phương trời.

Hiện tại, cả hai có vẻ ủ rũ vô cùng. Họ đi theo Tô Siễn Tuyết, mừng tượng sợ bà ta cực độ.

Vốn đã cho rằng Tô Siễn Tuyết là con người thần bí, bây giờ trông thấy bà cùng đi với những người đó, chàng lại càng kinh ngạc hơn, thầm nghĩ:

- Họ có quan hệ gì với nhau?

Tiêu Phi Vũ thì đình ninh là Liễu Đạm Yên, nàng không nhận ra Tô Siễn Tuyết, nên tưởng Liễu Đạm Yên đi gọi viện thủ đến. Do đó, nàng cũng không dám lên tiếng.

Đại hán bị Liệt Hỏa phu nhân bóp mũi, hết sượng qua đau, đau quá, cuối cùng chịu không nổi, phải chỉ:

- Sự phó ở bên ngoài, đang động thủ! Phu nhân tìm quanh đây sẽ gặp!

Liệt Hỏa phu nhân hét:

- Nói nhảm! Ai dám động thủ với lão chứ?

Đại hán đáp:

- Nghe nói là người trong nhóm Thất đại danh nhân...

Liệt Hỏa phu nhân biến sắc:

- Bọn đó à? Dẫn ta đi gấp!

Bà day qua Tô Siễn Tuyết điểm một nụ cười:

- Hiền muội đi theo ngu thơ không?

Tô Siễn Tuyết cười khanh khách:

- Thơ thơ tìm lão chứ tôi có tìm đâu mà đi theo?

Liệt Hỏa phu nhân nguýt dài, nhưng không hề đỏ mặt, bảo:

- Thế thì ở đây chờ nhé! Thơ thơ sẽ trở lại lập tức!

Bà buộc mấy đại hán đưa bà đi.

Bấy giờ, Tô Siễn Tuyết mới trảm gương mặt, nhìn Phương Tân, hỏi:

- Suốt đời người, người không hề làm một việc gì tốt cả. Hôm nay, bỗng nhiên người đưa đường cho bà ấy đến đây, hẳn phải có dụng ý gì! Người nói cho ta nghe xem!

Phương Tân cúi đầu:

- Tiểu nhân... đâu dám có ý gì!

Lão cũng sợ Tô Siễn Tuyết luôn.

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Nếu vậy, người còn chờ gì mà chưa chịu rời nơi này?

Phương Tân đáp ứng:

- Tuân... tuân lệnh!

Lão đưa mắt về bụi đá, luyến tiếc lắm, song không thể không đi, thất vọng ôm Phương Dật bước ra.

Tiêu Phi Vũ mắng:

- Lão khốn nạn!

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Tại sao những người đó quá sợ Tô Siễn Tuyết như thế?

Phương Tân đi rồi, Tô Siễn Tuyết dịu sắc mặt nhìn Lý Quán Anh,

Mạnh Như Tuyết, từ từ hỏi:

- Sao chưa đi đi? Còn chờ Ngô Thất trở lại à?

Lý Quán Anh kinh hãi:

- Tại hạ với phu nhân vốn không quen biết. Sao phu nhân hiểu rõ việc của tại hạ?

Việc của hần, tuy không bí mật gì, song trên giang hồ rất ít người biết.

Tô Siễn Tuyết cười nhạt:

- Những việc mà ít người biết đến, thì ta lại biết!

Bà nói với giọng rất nhu hòa, nhưng lại hàm súc một my lực rất mạnh.

Lý Quán Anh chưa kịp nói gì, Mạnh Như Tuyết đã nắm tay hần, giục:

- Đi! Chúng ta đi thôi!

Bàn tay nàng lạnh quá, giọng nói lại run run. Nàng sợ hãi cực độ.

Rồi cả hai chào Tô Siễn Tuyết, dẫn nhau đi liền.

Bỗng, Tô Siễn Tuyết gọi:

- Khoan đi!

Lý Quán Anh dừng chân:

- Phu nhân còn điều chi phân phó?

Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Hai người định đi đâu cho khỏi tay Ngô Thát? Trừ ra lão chết các người mới được an toàn, nhưng Ngô Thát thì không dễ gì chết gấp, các người cũng hiểu chứ?

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết sững sờ, cùng nhìn nhau.

Bà nói đúng! Trời đất tuy rộng, song họ biết tìm đâu cho có một địa phương an toàn?

Tô Siễn Tuyết mỉm cười, lấy trong mình ra một tấm trúc bài, thốt:

- Hai kẻ đáng thương kia! Hãy cầm lấy tín phù này, đến Quân Sơn, tại Động Đình Hồ, tìm ngư phủ có chiếc thuyền sơn màu vàng, ngư phủ sẽ có đưa các người đến một nơi an toàn.

Đến nơi đó rồi...

Bà cười ngạo nghễ, tiếp:

- Đừng nói một Ngô Thát, dù là mười, là trăm Ngô Thát, cũng chẳng dám làm gì các người!

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, cùng quỳ xuống lạy tạ, đoạn tiếp lấy tín phù đi luôn.

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái, đồng thời nhận ra Tô Siễn Tuyết cực kỳ thần bí.

Ngày trước, bà có bảo chàng đến Quân Sơn tại Động Đình tìm bà, chàng tự hỏi, nơi đó có gì lạ?

Một tổ chức nào đặt căn cứ tại đó? Và bà là chi trong tổ chức ấy?

Lâm Nhuyễn Hồng nâng chiếc bao lên, rón rén toan đi.

Ngờ đâu, Tô Siễn Tuyết nhìn y, nhìn Tần Cơ lộ nửa mặt ngoài chiếc bao:

- Hai người ở lại!

Lâm Nhuyễn Hồng giật mình:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Tô Siễn Tuyết cười nhẹ, hỏi:

- Lâm Nhuyễn Hồng! Người không nhận ra ta sao?

Lâm Nhuyễn Hồng càng kinh hãi hơn:

- Phu nhân cũng biết luôn tên họ tại hạ?

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Người không nhận ra ta, còn ta thì nhận ra người!

Lâm Nhuyễn Hồng sững sờ, không biết phải nói gì!

Tô Siễn Tuyết tiếp luôn:

- Bởi ta nhận ra được nhiều người, nên Liệt Hỏa phu nhân mới lôi kéo ta đi tìm. Thật là phiền phức cho ta!

Lâm Nhuyễn Hồng phải đáp như thế nào?

Bỗng, Tô Siễn Tuyết trừng mắt nhìn nữ nhân và thiếu niên, lạnh lùng:

- Việc tư riêng trong nhà ta, người muốn nghe à?

Lâm Nhuyễn Hồng giật mình, cười vuốt:

- Tại hạ đâu dám! Tại hạ xin bước ra ngoài, cho phu nhân nói chuyện với họ!

Y toan ôm Tần Cơ bước đi.

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Người ra ngoài, thì ta làm sao tìm lại người?

Bà xuất thủ, điểm vào năm huyệt đạo trên mình Lâm Nhuyễn Hồng.

Thủ pháp của bà rất nguy dị, chẳng những không với thủ pháp của bất cứ danh gia nào trên giang hồ, mà lại gồm cả nhu lẫn cương.

Chừng như bà kiêm cả sở trường của tất cả các môn các phái. Kỳ quái thay, vũ công của bà cao như vậy, thủ đoạn lợi hại như vậy, mà trên giang hồ không ai biết đến bà!

Một sự lạ lùng thật!

Tô Siễn Tuyết cất giọng u buồn, gọi:

- Quan nhi! Bước lại đây!

Thiếu niên cúi đầu bước tới.

Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Không phải là ta không thông nhân tình, muốn ngăn trở cuộc hôn nhân của các người, chỉ vì... Chỉ vì ta kỳ vọng nơi hai người cao hơn... Chẳng lẽ hai người không biết nỗi khổ tâm của ta!

Thiếu niên xúc động, ngực phập phồng, buột miệng kêu lên:

- Mẹ!....

Tô Siễn Tuyết trầm gương mặt, cười lạnh:

- Mẹ! Hừ! Người còn nhận ta là mẹ sao?

Sắc diện của bà biến đổi liên liên, không ai đoán được cảm nghĩ chân chính của bà như thế nào.

Thiếu niên cúi đầu thấp hơn một chút:

- Hài nhi đâu dám...

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Người còn nhận ta là mẹ à, sao người còn muốn làm cho ta thêm khổ tâm? Người phải biết, ta khắc phục bao nhiêu khó khăn mới đưa được người vào Đế Vương Cốc, tại sao người...

Triển Mộng Bạch tưởng mình vừa nghe một tiếng sét nổ bên tai. Sét không nổ song tai còn vang oang oang.

Chàng trầm nghĩ:

- Thì ra, hần mạo nhận ta, vào Đế Vương Cốc, là do chủ ý của Tô Siễn Tuyết! Thảo nào mà hần chẳng biết lối vào cốc, biết luôn cả việc nhà ta! Hần đã được bà ấy mớm cho đầy đủ chi tiết!

Thêm một lần nữa, chàng công nhận Tô Siễn Tuyết có hành tung cực kỳ thần bí!

Chàng nhìn qua Tiêu Phi Vũ, thấy nàng biến hẩn sắc mặt.

Bên trên, thiếu niên và nữ nhân đồng quỳ xuống.

Tô Siễn Tuyết trừng mắt nhìn nữ nhân:

- Ta nuôi dưỡng hai anh em người từ nhỏ đến lớn, nào phải dễ dàng chi? Vô luận làm sao, người cũng không nên bội phản ta mới phải.

Nữ nhân khóc:

- Hài nhi mất cả tự chủ, mẹ Ơi!.... Xin lão nhân gia thương tình, tác hợp cho hai con! Hai con đã có con rồi!....

Tô Siễn Tuyết hừ lạnh:

- Con! Người sanh con cho Quan nhi, rồi mang đứa bé đó ra định uy hiếp ta phải không?

Nữ nhân rung giọng:

- Con không...

Tô Siễn Tuyết nạt:

- Đừng nói nữa!

Bỗng, bà vỗ tay kêu bốp một tiếng:

- Người vào đây!

Một bóng người chạy vào.

Người đó là Liễu Đạm Yên.

Tiêu Phi Vũ suýt kêu lên, mà Triển Mộng Bạch cũng hải hùng hét sức.

Suy qua lời nói của Tô Siễn Tuyết, thì Liễu Đạm Yên và nữ nhân là

hai anh em ruột, song sinh, mà cả hai được Tô Siễn Tuyết nuôi dưỡng từ lúc nhỏ đến thành nhơn.

Liễu Đạm Yên thì rõ rệt là có liên quan với Tình Nhân Tiền rồi.

Còn Tô Siễn Tuyết?

Liễu Đạm Yên cúi rạp mình:

- Hải nhi vâng lệnh đến đó quan sát, thấy tân khách của Đường gia còn đông đủ, chưa giải tán!

Tô Siễn Tuyết hỏi:

- Mấy năm sau này, người xuất ngoại hành sự, người có biết là trong thời gian đó, em gái người và Quan nhi đã làm gì chẳng?

Liễu Đạm Yên đáp:

- Hải nhi không được rõ cho lắm.

Tô Siễn Tuyết cười lạnh:

- Em người đã làm một việc mất mặt cho ta, người phải chịu trách nhiệm đấy! Trách phạt nói như thế nào, tùy người đó!

Liễu Đạm Yên biến sắc, không dám nói tiếng nào về việc đó.

Để chuyển hướng câu chuyện, hấn kề miệng vào tai bà thì thầm.

Tô Siễn Tuyết giật mình, biến sắc luôn:

- Ai ở đâu?

Liễu Đạm Yên bước đến gần, thì thầm bên tai bà mấy câu.

Đôi mắt của Tô Siễn Tuyết bừng sáng, sắc lạnh vô cùng. Đôi mắt đó quét ngang qua bụi đá dùng chứa tể phẩm.

Triển Mộng Bạch biết là bà không thể trông thấy chàng, dù vậy chàng vẫn giật mình.

Ánh mắt của bà như hai làn đao, vừa chớp qua là chàng rợn người ngay.

Bổng Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Tàn... Tàn...

Đến lúc đó, nàng mới để ý đến chiếc bao, và Tàn Cơ đã lộ ra ngoài bao rồi.

Triển Mộng Bạch cũng kinh hãi, thấp giọng thốt:

- Lạ chưa! Sao nàng ấy cũng ở đây?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Chiếc bao đó do Liễu Đạm Yên và Tôn Ngọc Phật mang đến!

Triển Mộng Bạch sững sờ, thầm nghĩ:

- Nếu vậy, Tàn Sáu Ông bị hai người đó giết sao? Họ mang Tàn Cơ đi, rồi đặt xác Tàn Sáu Ông vào kiệu hoa!

Bên trên, Tô Siễn Tuyết trầm giọng hỏi:

- Quan nhi! Trong Đế Vương Cốc, người học được những gì? Có nhiều lắm không?

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Tiêu Vương Tôn là bậc kỳ tài trong thời này, học vốn uyên thâm, cơ quan, tin tức gì lão ta cũng am tường cả. Hiện tại, chính là lúc dùng đến sự học hỏi của người đó!

Thiếu niên vẫn chưa đáp.

Bên dưới thạch thất, Tiêu Phi Vũ kêu lên:

- Cái học về cơ quan của gia gia ta thẩm diệu vô cùng, giả như một người nào đó, được gia gia ta truyền lại cho một vài phần thôi, cũng có thể mở tất cả những cơ quan kỳ bí trong thiên hạ. Bà ấy không muốn cho ai nghe việc riêng của bà, thì thế nào cũng tìm cách xuống đây, diệt trừ bọn ta! Tiểu tử đó có ở trong Đế Vương Cốc một thời gian, chỉ sợ.....

Nàng không dám nói tiếp.

Trong khi đó, Triển Mộng Bạch thấy thiếu niên đi dần đến té đài.

Chàng biến sắc mặt.

Bổng Hỏa Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi:

- Triển Mộng Bạch! Người di động được chăng?

Triển Mộng Bạch biết nàng có ý gì rồi, hết sức mừng rỡ, hỏi lại:

- Có lẽ Đường cô nương...

Hỏa Phượng Hoàng chặn lời:

- Có một con đường bí mật ăn thông với thạch thất này, nếu người di động được, ta sẽ đưa đi!

Nàng cười lạnh, tiếp:

- Tuy ta không muốn cho người lấy bất cứ ai khác làm vợ, song ta cũng chẳng nỡ để người chết nơi tay kẻ khác.

Nàng liếc mắt sang Tiêu Phi Vũ, ý chừng muốn nói câu này:

- Đến lúc nguy cấp, chỉ có ta là cứu được chàng! Còn người thì chỉ được vụ đến tối rên hừ hừ!

Tiêu Phi Vũ làm gì chẳng hiểu ý nghĩa của ánh mắt đó? Nàng quay đầu về nơi khác.

Triển Mộng Bạch không thừa thì giờ lưu ý đến những cái nhỏ nhặt của nữ nhân vì ghen tức mà mớ, mà xô nhau, lộ sắc mừng:

- Đa tạ cô nương!

Đường Phượng gần giọng:

- Nhưng ta không muốn ai bông bế, ôm ấp người cả! Ta không thích thấy cái cảnh đó!

Triển Mộng Bạch cười khỏ lấp:

- Thương thế của tại hạ giảm nhiều rồi. Tại hạ có thể cử động được!

Bổng, Tiêu Phi Vũ thốt:

- Hai người cứ đi! Ta không đi đâu cả!

Triển Mộng Bạch sửng sốt:

- Người... người...

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Người ta cứu người, ta không mang ơn người ta đâu!.... Hừ! Dù cho bọn đó có gan bằng trời, cũng không chạm đến con gái của Đế Vương Cốc chủ đâu!

Triển Mộng Bạch há hốc mồm, trố mắt nhìn nàng.

Thoạt tiên chàng chưa biết cái đạo lý như thế nào, song nhìn qua Hỏa Phượng Hoàng thấy nàng ngẩng mặt lên không, cười lạnh, bất giác tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

- Thì ra là thế! Khổ quá, trời ơi!

Chàng cao giọng:

- Ra, thì cả ba cùng ra! Không ra, thì cả ba cùng ở lại!

Tiêu Phi Vũ mát ruột quá chừng.

Vừa lúc đó, có tiếng lạch cạch nơi bụi đá bên trên từ đường. Nàng biến sắc, hấp tấp kêu lên:

- Nguy! Tiểu tử dọ tìm được máu chốt rồi!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Có thể là vậy!

Tiêu Phi Vũ dậm chân:

- Người... nhanh lên đi! Đi gấp, chậm là nguy!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Đi là phải đi cả ba! Không đủ ba người, ta nhất định không đi!

Tiêu Phi Vũ khoát trá vô cùng. Nàng làm bộ gắt:

- Thì đi! Oan gia ời là oan gia! Ta bằng lòng đi theo đó, chịu chưa?

Nàng bật cười sằng sặc.

Triển Mộng Bạch cũng cười:

- Nói thế có phải là dễ nghe không? Đường cô nương ơi, chúng ta đi thôi!

Hỏa Phượng Hoàng nghe cái giọng ám dụ của chàng gọi nàng, rồi còn xưng hô "chúng ta", nàng cảm thấy mát lòng hết sức!

Nàng đưa tay sờ soạng nơi vách một chút, bỗng vách nứt ra bày một khe hở nhỏ, vừa đủ một người chui qua.

Triển Mộng Bạch khen ngợi:

- Những cơ quan trong Đường môn quả thật cực kỳ xảo diệu!

Chàng đứng lên, bước vài bước, loạng choạng, chực ngã.

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng không hẹn mà đồng cùng đưa tay đỡ.

Nhưng, cả hai lại cùng nhìn nhau, rồi cùng buông tay.

Triển Mộng Bạch thầm kêu khổ, cố gắng bước qua khe hở.

Bên trên, bực giá nhích động bày một đường trống.
Hỏa Phượng Hoàng biến sắc, cấp tốc lách mình qua khe hở, hoành tay ấn vào vách.
Vách đá khép lại liền.
Phía sau thạch thất là con đường hầm, hai bên vách có gắn đèn đồng, soi sáng mờ mờ.
Đường lại quanh co, khúc khuỷu, thăm thẳm dài chừng như vô tận.
Triển Mộng Bạch lại tán:
- Kiến thiết một hệ thống tinh xảo như thế này, phải có một khối óc tân kỳ mới làm nổi!
Hỏa Phượng Hoàng cao ngạo:
- Gia gia ta sáng chế ra đó!
Tiêu Phi Vũ không phục, bĩu môi, cất tiếng:
- Cuộc bố trí này, đành là khá, song so với bao nhiêu công trình kiến tạo tại Đế Vương Cốc, thì chưa thấm vào đâu! Ta không cần nói, các người cũng hiểu!
Hỏa Phượng Hoàng nổi giận:
- Nếu người cho rằng cái lối bố trí này không được tinh xảo thì đừng đi!
Tiêu Phi Vũ đứng cao đôi mày, toan phản công, Triển Mộng Bạch gắt:
- Suyt, người đừng nói nữa!
Chàng chỉ sợ hai nàng đấu khẩu mãi, lại sanh rắc rối, nên bảo Tiêu Phi Vũ im lặng.
Tiêu Phi Vũ bị chàng ngắt nửa chừng câu, miệng chu chu, phụng phịu nguýt chàng một cái.
Ngờ đâu, lúc cả hai rắc rối, thì có tiếng chân người vang lên. Trong đường hầm, âm thanh nào cũng vang lên lộng lộng, nên tiếng chân còn xa mà họ nghe rất rõ.
Cả ba người đều biến sắc, nín thở, nép mình trong bóng tối, cùng nhìn tới phía trước.
Địa đạo rất dài, vì uốn khúc nên khó trông thấy.
Không lâu lắm, ba bóng người xuất hiện ở góc quanh, đi đầu là Sư Hồn Thủ Đường Địch.
Bọn Triển Mộng Bạch không tưởng là trong địa đạo lại có người!
Như thế này thì họ bị phát hiện là chắc rồi!
Riêng Triển Mộng Bạch thừa hiểu, dù vô tình, dù hữu ý, lạc lõng vào vùng bí mật của người khác là phạm vào cố kỵ lớn. Theo quy củ giang hồ, ai phạm vào cố kỵ đó là phải bị xử tử ngay.
Chàng khẽ nắm tay Tiêu Phi Vũ, thấy tay nàng cũng đầm mồ hôi

lạnh.

Nhưng, Đường Địch không đi tới, lão ta và hai người kia bấm nút cơ quan, vách hở ra, họ bước vào.

Vách hở, có bóng đèn chiếu ra địa đạo, phát xuất từ một mật thất.

Thì ra trong địa đạo, còn có một mật thất khác nữa!

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Nếu chúng ta muốn đi tới, để đến chỗ ra ở tận đầu địa đạo, thì phải đi ngang qua vọng cửa thạch thất đó. Đi như vậy làm sao tránh khỏi bị Đường Địch phát hiện? Nếu đứng tại đây mà đợi, thì biết đến lúc nào Đường Địch mới rời nơi đó?

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng cũng nghĩ như chàng, cả ba đều lo sợ ra mặt.

Bên trong thạch thất, âm thanh của Đường Địch vọng ra:

- Hai người sẽ lên đường khi trở canh, đem cái hộp này đến Quân Sơn tại Động Đình hồ.

Không nên chểnh chàng, mà cũng không được ham mê rượu thịt làm chậm trễ công việc của ta! Các người biết chứ!

Triển Mộng Bạch kinh hãi, lại nghĩ:

- Lại Quân Sơn Động Đình! Không lẽ Đường Địch có liên hệ gì với Tô Siễn Tuyết?

Hai người cung cung kính kính vâng một tiếng.

Đường Địch tiếp luôn:

- Ta biết hai người mẫn cán, lại kín đáo, nên mới chọn mà giao phó công tác này! Tuy nhiên, hai người phải hết sức cẩn thận hành sự. Nếu làm hỏng sự việc của ta, thì đừng mong sống sót!

Hai người đó cung kính đáp:

- Thuộc hạ biết!

- Hộp đã được niêm phong kỹ, hai người đừng tìm cách mở ra xem. Đến Quân Sơn rồi, sẽ có người ban thưởng cho năm trăm lượng bạc. Trên đường về, không cần vội lắm, cứ vui say phê phỡn thoa? thích!

Cả hai cùng cất tiếng:

- Đa tạ lão gia!

Đường Địch cười nhẹ:

- Ta viết một phong thư, giao cho các người cùng mang đi một lượt. Ta và các người ở đây chờ đến lúc trở canh. Các người đi rồi, ta mới trở về phủ. Bây giờ, trong khi chờ lên đường, các người có thể tự do ăn uống. Trong nhà này có sẵn rượu thịt đó!

Tiếp theo đó có tiếng sột soạt như soạn giấy, bút, mực...

Triển Mộng Bạch vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ, mà cũng vừa mừng rỡ.

Mừng là vì vô hình trung, chàng biết thêm một điều bí mật, nghi ngờ là vì không rõ trong cái hộp đó có vật gì, quan trọng như thế nào! Kinh hãi là vì nếu Đường Địch biết được chàng đã nghe lóm câu chuyện của lão, chắc chắn là lão ta không thể buông tha chàng! Như thế, tình huống của chàng dù đang nguy, sẽ nguy hơn! Do đó, bằng mọi giá, chàng phải tránh né Đường Địch! Suy tư một chút lấy quyết định!

Thay vì ở đó mà chờ Đường Địch đi nơi khác, thì tốt hơn là liêu đi qua.

Chàng bóp mạnh bàn tay Tiêu Phi Vũ, như để hỏi ý nàng. Trong bóng tối, đôi mắt nàng chớp sáng, chứng tỏ nàng cũng cương quyết làm liều như chàng nghĩ.

Triển Mộng Bạch điểm một nụ cười.

Rồi cả hai từ từ bước tới.

Hỏa Phượng Hoàng kinh hãi, không biết làm sao ngăn chặn họ, đành phải bước theo.

Họ nín thở bước đi, mèo chưa chắc gì bước nhẹ chân bằng họ lúc đó.

Bên trong mật thất, một người vừa cười vừa thốt:

- Lão gia uống một chén!

Tiêu Phi Vũ nghiêng răng bẻ xóc Triển Mộng Bạch lên vai, quay đầu ra hiệu cho Hỏa Phượng Hoàng.

Bất thành linh, họ vọt tới.

Tuy đang cầm cúi viết thơ, ba bóng người vọt qua ngang, hắt ánh sáng của ngọn đèn trở lại, Đường Địch phát giác ra ngay.

Lão quăng bút, kêu lên:

- Bên ngoài có người! Đuổi gấp!

Lão đã ra đến ngoài rồi.

Quả thật, trước mắt lão, có hai bóng người vừa chớp lên là biến mất. Hai người kia hấp tấp theo ra, người nào cũng sợ hãi đến trắng nhợt mặt mày, miệng còn đầy đồ ăn.

Đường Địch trầm giọng:

- Kế hoạch phải biến cải rồi! Hai người lập tức mang hộp theo ta, đi ngay bây giờ. Hai kẻ đó không phương thoát khỏi ổ mai phục bên ngoài đâu!

Lão đuổi theo hai bóng đó.

Tiêu Phi Vũ và Hỏa Phượng Hoàng đã đến tận đầu địa đạo.

Hỏa Phượng Hoàng đi đầu, song vì quá kinh hoàng, trong nhất thời không mò ra nút cơ quan.

Đường Địch hò hét phía sau, càng phút càng gần.

Tiêu Phi Vũ nghe lồng ngực suýt vỡ vì nhịp tim đập mạnh. Triển Mộng Bạch cũng sợ hãi, hai tay sờ soạn loạn xạ cả lên. May cho chàng, Tiêu Phi Vũ lúc đó quá căng thẳng, nên nàng không để ý. Bỗng, Hỏa Phượng Hoàng reo lên:

- Tìm được rồi!

Tiêu Phi Vũ mừng rỡ:

- Nhanh!.... Nhanh lên!....

Hỏa Phượng Hoàng run tay ấn nút cơ quan.

Phía sau, Đường Địch đuổi tới như gió cuốn.

Tiêu Phi Vũ chợt thấy tối mắt.

Mắt vừa tối đó, vụt sáng liền.

Họ nhìn ra cửa địa đạo đã mở. Cả ba mừng quá đổi mừng, hơn cả tử tội được ân xá.

Họ cùng vọt ra ngoài, nhưng chân họ chùn lại.

Họ kêu thảm:

- Khổ!

Phía ngoài cửa địa đạo, có hơn mười đại hán, vận y phục gọn. Đeo vũ khí, đang đứng canh phòng.

Vì chúng không tưởng là có địch nhân từ địa đạo chui lên, nên tất cả cùng đưa lưng lại, mặt hướng ra ngoài.

Do đó, chúng chưa phát hiện kịp thời bọn Tiêu Phi Vũ vừa nhô mình lên.

Xa xa, ở phía trước, không có người canh, song ngựa hí vang rền.

Nơi đó, có một khoảng đất rộng, toàn là bóng ngựa.

Trước một đàn ngựa như vậy, còn ai vượt qua nổi? Do đó mà chẳng cần có người canh gác mặt này.

Tuy nhiên, vượt qua một chỗ như vậy, dù không có người canh. Tiêu Phi Vũ nhận thấy còn khó khăn hơn việc vọt ra hai hướng kia.

Tiêu Phi Vũ cơ hồn tuyệt vọng!

Phía sau, Đường Địch hét lớn:

- Đừng để gian tế chạy thoát.

Bọn đại hán hai bên cùng quay mình lại, cùng rút vũ khí, lướt tới.

Tiêu Phi Vũ thì không dám buông Triển Mộng Bạch, khẽ nhún chân, phi thân vào đàn ngựa.

Hỏa Phượng Hoàng dù gặp vùng lửa, cũng phải nhảy vào, hà hướng đàn ngựa. Nàng vọt theo liền.

Đường Địch đã lên đến mặt đất rồi, quát to lên:

- Chúng nhảy vào đàn ngựa, đó là sự tìm đường chết. Các cung tiễn cao thủ hãy chực sẵn, đừng để sót tên nào!

Một đại hán loan truyền lệnh ra.

Quanh đàn ngựa, có một đường giây dài bằng sắt, bốn phía đều có người canh ngựa để đề phòng gian tế. Chúng tiếp nhận lệnh đó, lại truyền ra xa, bốn phương, tám hướng trong khoảnh khắc đều được báo động.

Tiêu Phi Vũ cũng biết là mình đã vào vùng tử địa, nhưng không vào đó thì còn chạy đi đường nào nữa?

Bất quá, nàng đánh liều, nấp được lúc nào, hay lúc đó, rồi hãy tính.

Nàng hiểu rõ, ám khí của Đường môn rất lợi hại, nên không dám chạy trên lưng ngựa, thành ra phải lòn dưới bụng ngựa mà đi.

Ngựa đàn ngựa lũ thì ỉa đái bừa bãi, đi ngang qua một nơi rộng lớn như vậy, thật là vỡ lở mũi như thường.

Ba người khó chịu hết sức, càng nín thở thì khi thở ra hít vào càng mạnh, nín một phần, hít hai phần, khổ và hoàn khổ.

Tiêu Phi Vũ từng hưởng sung sướng đã quen, gặp cái cảnh này thực khó chịu hết sức!

Tuy vậy, nàng lo cho nàng thì ít, mà lo cho Triển Mộng Bạch thì nhiều. Nàng luôn miệng hỏi:

- Có khỏe người phần nào chẳng? Có chịu được mùi hôi thúi này chẳng?...

Triển Mộng Bạch cảm xúc vô cùng, chỉ nhìn nàng với đôi mắt ướt ướt, chứ không đáp.

Hỏa Phượng Hoàng hừ một tiếng, mỉa:

- Khéo hỏi vô ích! Chịu không nổi cũng phải ráng mà chịu, không ráng thì tắt thở à?

Tiêu Phi Vũ biết là nàng gánh lòng nặng, nên không nở chấp, vờ như chẳng nghe, cứ tiếp Triển Mộng Bạch:

- Thương thế người còn hành nữa chẳng?

Hỏa Phượng Hoàng cười lạnh:

- Sắp chết đến nơi, thương thế có lành hay không lành cũng chẳng làm gì!

Tiêu Phi Vũ cũng lờ luôn, lại nói với Triển Mộng Bạch:

- Nếu chịu không nổi cái mùi đó, người cứ áp mặt vào mình ta đây, dù sao thì ta cũng thơm hơn cứt ngựa!

Nàng muốn cười lắm, song nụ cười không nở nổi! Không cười được, nàng lại khóc.

Lệ thảm của nàng rơi trên mặt của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch cứ tưởng nàng ương ngạnh, quật cường, không ngờ nàng cũng ôn nhu như bất cứ thiếu nữ hiền dịu nào khác.

Bất giác, chàng thở dài, buông nhẹ:

- Ta cảm kích cứt ngựa vô cùng! Cứt ngựa đã làm cho ta một cái ơn

rất lớn!

Tiêu Phi Vũ trở mắt:

- Người nói gì?

Triển Mộng Bạch gượng cười:

- Nếu không có những đồng cứt ngựa đó, thì khi nào người hiền dụ như thế này!

Tiêu Phi Vũ phì cười:

- Thẻ trước kia, ta không hiền dụ à?

Nàng cúi xuống, áp mặt vào mình Triển Mộng Bạch, không nói gì nữa.

Chung quanh, ngựa hí vang rền, càng lúc càng lớn, trọn đàn ngựa dao động, cái thế còn mạnh hơn bão biển.

Sát cơ hiển diện khắp nơi.

Nhưng, chính trong khung cảnh này, nguồn cảm thông của họ bắt đầu hòa hợp, để vĩnh viễn thành một khối duy nhất. Họ lại xem như mình lạc lõng đến thiên đàng.

Lâu lắm, Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Ta có cái tánh quái dị, trước kia, ta thường chọc tức người, làm cho người từng phen bực dọc, song từ nay.. từ nay..

Chàng vụt nhớ đến cảnh nguy hiện tại, liền bỏ câu nói.

Chắc gì còn sống được mà hứa hẹn từ nay..?

Tiêu Phi Vũ xúc cảm phi thường, áp mình sát vào người Triển Mộng Bạch, khóc mãi.

Hỏa Phượng Hoàng chợt cất tiếng:

- Còn từ nay, từ mai gì nữa. Đời ta, ta chỉ mong có được phút giây như các người đó thôi!

Có được rồi, chết cũng mãn nguyện!

Ngày nào còn là một tiểu thơ, một tiếng gọi, trăm tiếng dạ. Rồi bây giờ! Bây giờ lòn bụng ngựa, trốn chạy như thú bị săn!

Tiêu Phi Vũ thở dài, thầm nghĩ:

- Có ai tưởng được vận số của nàng bi thảm đến mức độ đó.

Bất giác, nàng cảm thấy đồng tình với Hỏa Phượng Hoàng, cho rằng nàng ta đáng thương hơn là phiến hận.

Tiêu Phi Vũ quay đầu lại gọi:

- Lại đây, Đường cô nương! Chúng ta quây quần một chỗ...

Hỏa Phượng Hoàng ngẩng mặt lên, cười lạnh:

- Hai người cứ hòa tấu bản nhạc tâm tình giữa cơn bão tố, gọi ta làm chi? Vui được cứ vui, ai không vui được thì chờ chết, ta mong được chết gấp, đừng níu nuốt ta lại ở cõi đời này của ta!

Tiêu Phi Vũ dịu giọng:

- Tôi biết, cô nương là một con người thiện lương, phi thường thiên lương, bất quá có cái thích nói châm nói chích cho kẻ khách thương tâm đấy thôi, chứ thực sự thì rất tốt.

Nàng tiếp luôn:

- Bên ngoài, cô nương có vẻ mặt lạnh lùng như vậy, chứ bên trong, đơn trường của cô nương nồng nhiệt hơn bất cứ ai trên đời này! Hỏa Phượng Hoàng giật mình.

Lời nói của Tiêu Phi Vũ gọi mạnh mới thương tâm, nàng bật khóc.

Khóc một lúc, nàng vụt cất cao giọng:

- Ai nói ta có can trường nồng nhiệt? Cái tâm của ta.. đã chết từ lâu... Còn gì nghe bi ai hơn những lời đó?

Tiêu Phi Vũ đặt tay lên đầu vai nàng, nhẹ gọi:

- Đường cô nương...

Hỏa Phượng Hoàng rít lên:

- Dang ra! Dang ra! Đừng mó vào mình ra! Ta không muốn ai thương hại ta cả! Bất cứ ai!

Nàng khóc rống lên, khóc ngất!

Trong khi đó, bên ngoài, tiếng hét tiếng la hòa với tiếng ngựa hí vang lên ầm ầm, như đất vỡ trời lung.

Bổng, Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Nguy! Nguy! Đàn ngựa tản mác rồi!

Tiêu Phi Vũ quay đầu nhìn ra, thấy ngựa được lừa đi xa dần.

Người trong Đường môn đã mở vòng giây đai bên ngoài rồi!

Triển Mộng Bạch lẩm nhẩm:

- Tát nước bắt cua, tháo nước bắt cá, không sót một con nào! Độc thật!

Tiêu Phi Vũ nghe lạnh chuyền vào người.

Hỏa Phượng Hoàng kêu lên:

- Thế thì nguy!

Triển Mộng Bạch thờ ra:

- Phải chi có lửa.

Tiêu Phi Vũ gật đầu:

- Đúng vậy! Phải chi có lửa!

Hỏa Phượng Hoàng trố mắt:

- Lửa để làm gì?

Tiêu Phi Vũ giải thích:

- Nếu chúng ta có cách làm cho đàn ngựa chạy cuồng loạn lên, rồi nhân đó, nấp trên lưng chúng, thừa hỗn độn mà ra, người trong Đường gia của cô nương dù lợi hại đến đâu, cũng không ngăn chặn nổi làn sóng ngựa. Lửa có thể dùng vào việc đó!

Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu:

- Ta cứ tưởng là mình thông minh lắm! Song so sánh với các người ta có khác gì một đứa bé con! Tuy nhiên...

Nàng cười tiếp:

- Ta tự xưng là Hỏa Phượng Hoàng mà! Cái danh hiệu đó phải nói lên một sự gì chứ!

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cũng sáng mắt, hỏi gấp:

- Cô nương có lửa?

Hỏa Phượng Hoàng gật đầu:

- Tự nhiên!

Nàng lấy trong mình ra hơn mười viên đạn, to bằng hạt ngô đồng, thốt:

- Cùng may! Loại này do ta chế ra, nên không bị ướt!

Nàng cắn môi, đè nén một cái nhói ở tim khi nhắc lại vụ bị ướt vũ khí.

Rồi nàng tiếp luôn:

- Chỉ cần quăng mấy viên đạn này xuống đất, là có lửa bốc lên liền.

Tiêu Phi Vũ tiếp lấy mấy viên, cười tươi:

- Nơi đây có cỏ khô, có phân ngựa, cả hai thứ là bồi tốt nhạy lửa, nếu mình đốt lên, trừ ra mưa cầm chỉnh mà đổ xuống, không một ai dập tắt được!

Bên ngoài, có tiếng gọi vọng vào:

- Các người không trốn thoát được đâu! Nên ra mặt đi! Bọn ta sẽ nương tay cho! Nếu ngoan cố, là chết uổng mạng đấy!

Bọn đó cứ cầm như ba người ở bên trong là cá mắc lưới rồi, cho nên chúng chẳng cần mạo hiểm xông xáo qua đàn ngựa mà vào, chỉ đứng ngoài chờ cạn nước mà bắt cá.

Đàn ngựa rất đông, chiếm đa phần diện tích, khoảng trống còn lại chẳng được bao nhiêu, do đó ngựa tản mác rất chậm.

Hỏa Phượng Hoàng bảo:

- Các người lên ngựa đi!

Tiêu Phi Vũ đỡ Triển Mộng Bạch lên, bỗng hỏi:

- Bọn tôi lên ngựa, còn cô nương?

Hỏa Phượng Hoàng cười thầm:

- Ngựa thì nhiều, đốt lửa phía sau, vị tất phía trước hay được? Các người nên ôm lưng ngựa, nếu đến phía trước mà chậm lại, thì không làm sao chạy thoát. Ta phải ở phía sau, tùy thời nổi lửa lên cho ngựa chạy toán loạn.

Tiêu Phi Vũ không bằng lòng:

- Như thế sao được? Chúng ta phải cùng ra một lượt!

Triển Mộng Bạch tán đồng:

- Phải đó! Chúng ta nên đi một lượt!

Hỏa Phượng Hoàng lắc đầu:

- Nghe các người nói được câu đó, ta mãn nguyện lắm rồi! Bình sanh, ta nghĩ đến ta thôi! Bây giờ, ta phải nghĩ đến người khác.

Tiêu Phi Vũ nóng nảy:

- Nhưng... nhưng...

Hỏa Phượng Hoàng khoát tay:

- Nhanh lên đi! Đừng quan tâm đến ta! Cọp dữ không ăn cọp con.

Chẳng lẽ bắt được ta rồi, gia gia nữ giết ta sao?

Tiêu Phi Vũ nghĩ là nàng có lý, nhìn ra thấy đàn ngựa đã thừa rồi, và khoảng trống chính giữa cũng rộng hơn độ mấy trượng.

Nàng do dự một chút:

- Nếu vậy thì... thì...

Hỏa Phượng Hoàng dậm chân:

- Ta bảo nhanh lên! Nếu các người chần chờ mãi, thì chết hết cả ba đấy!

Tiêu Phi Vũ rơi lệ:

- Cô nương mấy phen cứu tôi... tôi...

Nàng nghe nhói ở hông, thì ra Hỏa Phượng Hoàng điểm vào huyết đạo của nàng.

Rồi Hỏa Phượng Hoàng tiếp:

- Cách biệt hôm nay, thì còn có trùng phùng ngày mai. Chỉ cần các người đừng... đừng quên...

Nàng chặn một con ngựa, đẩy Tiêu Phi Vũ lên, rồi đỡ Triển Mộng Bạch lên theo.

Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Đường cô nương...

Hỏa Phượng Hoàng vờ không nghe, cắn răng, quăng mấy viên đạn lửa.

Lửa bén cỏ, bắt cháy liền.

Đàn ngựa thấy lửa, kinh hoảng, vừa hí vang, vừa chạy loạn.

Con ngựa của Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch sợ quá, nhảy chồm lên, suýt quăng cả hai xuống đất.

Thừa lúc đó, Hỏa Phượng Hoàng phóng mình, vươn tay, giải huyết cho Tiêu Phi Vũ, tay kia vỗ vào bụng ngựa.

Con ngựa vọt liền.

Hỏa Phượng Hoàng cao giọng gọi với:

- Chúc may mắn! Sẽ có ngày gặp lại nhau!

Nàng đổ lệ chau mày!

Huyết đạo được giải khai rồi, ngựa đang vọt, Tiêu Phi Vũ không thể

làm gì hơn là giữ cho Triển Mộng Bạch khỏi ngã, nên không làm sao đáp lời kịp.

Lúc ấy, Đường Địch mặt lạnh như tiền, chỉ huy Đường môn đệ tử tản ngựa, chắn lưới bắt gian tế.

Trông lão điều khiển giai nhân, mừng tượng một chủ soái giữa trận chiến.

Cái lưới đó, chẳng phải bằng nhân số, mà là bằng ám khí, đó là điểm lợi hại mà lão ỷ trượng, và lão tin chắc gian tế phải bị hạ.

Thỉnh thoảng, lão cao giọng nhắc chừng:

- Chú ý! Đừng để cho gian tế chạy thoát! Nếu cần, cứ hạ sát luôn!

Bỗng, có tiếng cười lạnh sau lưng:

- Gian tế là gì? Người là gian tế thì có!

Giọng nói dăm dùi, ám hơn tiếng cười.

Đường Địch biến sắc, quay nhanh người lại, quát:

- Ai?

Người đó hỏi lại:

- Giọng nói của ta, lão không nhận ra được nữa sao?

Đường Địch kinh hãi, kêu lên:

- Người?

Đoạn lão hét:

- Cứ lực soát! Gian tế còn đó!

Rồi lão chui mau xuống địa đạo.

Tô Siễn Tuyết mỉm cười, dựa mình nơi vách địa đạo, vẻ phong hoa tình tứ hiện ra rõ rệt.

Đường Địch run run giọng:

- Làm sao người đến đây?

Tô Siễn Tuyết hỏi lại:

- Ta đến không được à?

Đường Địch dậm chân:

- Nếu biết sớm là người đến thì vừa rồi ta khỏi phải sai hai đệ tử mang vật đó đến cho người...

Tô Siễn Tuyết ngưng cười:

- Chạy theo chúng còn kịp chẳng?

Đường Địch thở dài:

- Không kịp đâu!

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Ta vì vật đó mà đến, về phần Quan nhi, ta đã tìm gặp hán rồi. Nếu không có hán, ta không làm sao vào lọt trong địa đạo này!

Đường Địch kêu lên:

- A! Hán có đến đây? Hán ở đâu?

Tô Siễn Tuyết lại tiếp:

- Còn có một bọn khác nữa, song ta không dẫn chúng theo.

Đường Địch trầm giọng:

- Người trở lại gấp đi, bọn đệ tử của ta mà trông thấy người thì bất tiện lắm đó! Đêm nay, đúng canh ba, ta sẽ tìm cách gặp người.

Tô Siễn Tuyết mỉm cười:

- Ta biết!.... Còn người, người có biết hai gian tể tử nơi này thoát đi, là ai chăng? Vĩnh viễn người không đoán nổi đâu!

Đường Địch giục:

- Ai? Nói gấp đi!

Tô Siễn Tuyết đáp:

- Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ! Ngoài ra còn có con gái của người nữa!

Đường Địch giật bắn mình.

Lâu lắm, lão mới thốt được với giọng căm hờn:

- Ta hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao gian tể lại lọt vào đây được!

Thì ra, lại là con liều đầu đó!

Bỗng bên ngoài địa đạo có tiếng hét:

- Lửa!.... Lửa!....

Rồi người loạn, ngựa loạn, huyên náo hơn cảnh ác chiến giữa muôn quân ngàn tướng song phương.

Đường Địch xám mặt, thấp giọng:

- Cẩn thận nhé!

Lão quay mình, vọt ra khỏi địa đạo, vung tay, quát:

- Chuẩn bị ám khí! Xem kỹ lưng những con ngựa! Nếu cần, cứ bắn chết luôn ngựa!

Gian tể cỡi ngựa sắp đi ra đó!

Âm thinh của lão do nội lực truyền đi, vang rền, át cả tiếng người la, ngựa hí!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 43

Thập Tử Nhất Sinh

Nơi chứa, ngựa trăm, ngựa ngàn, thì cỏ phải nhiều, mà lại là cỏ khô, lửa bốc nhanh, lan nhanh. Thế lửa rất mạnh, cháy rần rần, đàn ngựa khiếp hãi, càng chạy loạn.

Ngựa ào ra, như nước biển tràn bờ, rồi gió tiếp sức lửa, con người làm sao ngăn chặn nổi?

Đường môn đệ tử, tay hữu cầm đao, tay tả xách túi da nai đựng ám khí, cùng hét oang oang:

- Thà tận diệt đàn ngựa, chứ đừng để gian tể chạy thoát!

Bọn cung tiễn lấp tên, kéo giây sẵn sàng, chờ lệnh là buông tay!

Nhưng, có lửa tắt có khói bốc mịt mù, khói theo gió đùa tạt vào mặt chúng, không một tên nào mở mắt nổi!

Chúng lo khổ vì cay mắt, đến không còn phân tách được những tiếng động chung quanh.

Đường Địch dặm chân, tung mình lên không, phóng lên cột cờ.

Cột cờ được dựng lên đặc biệt cho những ngày có tiệc vui để hào kiệt bốn phương biết địa điểm thả ngựa.

Trong khói mờ, đàn ngựa đổ ra ào ào, giữa đàn ngựa đó, có một con lưng chóp chóp!

Cái thứ chóp chóp của loại gấm sặc sỡ phản chiếu ánh lửa.

Đường Địch cả mừng, thét:

- Ở đây! Ở đây!

Đường môn đệ tử rập vang một tiếng, theo hướng tay của lão, cùng phát xuất ám khí, tên ngắn.

Hàng trăm ám khí, tên ngắn bắn đi, xé gió rào rào hết đợt này đến đợt khác, liên miên bất tuyệt.

Ngựa trúng tên, trúng ám khí, cùng hí vang, càng chạy loạn, con nào ngã rồi thì nằm cản đường, con chưa ngã dẫm lên xác đồng loại mà chạy.

Khổ cho những con trúng thương song chưa chết, vì vết thương lại bị động, loại phía hậu chạy tới, đạp, đụng, rồi cũng ngã nhào. Bên sau dồn tới, phía trước trở ngăn, đàn ngựa tranh lối, đạp vào nhau, quần quần hỗn loạn, hí vang dội cả một vùng rộng lớn!

Cũng có một số tinh khôn, rẽ đường mà chạy.

Rồi thì bên trong lửa cứ cháy, cứ lan, đàn ngựa bị ép dồn giữa lửa và tên độc, thảm thương cho chúng quá chừng.

Có mấy đệ tử mục kích đàn ngựa bị nạn một cách vừa vô lý, vừa thâm thảm, bất quá lòng mềm tay xuôi, không nỡ phóng ám khí nữa.

Nhưng, Đường Địch lại luôn luôn bật cười cuồng dại, ghê rợn.

Tiếng cười của lão vang lên giữa cảnh huống đó, nghe ra còn tàn nhẫn hơn cả tiếng thét của tử thần!

Bởi, lão có lý do để cười!

Bởi, với nhãn lực tinh vi, lão đã nhận thấy người áo gấm trên ngựa trúng tên độc, nhào xuống đất rồi!

Như vậy, gian tế đã bị hạ!

Ngã xuống đất rồi, dĩ nhiên gian tế không thể chạy được, và chắc chắn là phải bị ngựa đạp nát thân.

Lão đắc chí, thốt vang lên:

- Ai bảo người vào đây? Triển Mộng Bạch? Dạ thám địa cuộc của ta là chết!

Lão đỉnh ninh kẻ ngã ngựa là Triển Mộng Bạch.

Bỗng, bọn đệ tử tán chạy, không còn tên nào tiếp tục phóng ám khí, phóng tiễn nữa.

Thì ra, đàn ngựa như nước vỡ bờ, tuông chạy, đạp bừa lên chúng. Ngựa không tránh chúng, thì chúng phải tránh ngựa, bỏ vị trí chạy đi. Tên nào không chạy kịp, bị ngựa đạp phải, kêu la như lợn bị chọc tiết!

Có mấy tên chết không kịp rú!

Người chết, lão không nhìn, lão chỉ nhìn những xác ngựa! Bởi trong những đồng xác ngựa đó, chắc chắn là có xác của Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch.

Lão còn nhận ra một bóng người nữa!

Bóng thứ ba! Bóng đó đang rải mồi lửa chung quanh mình! Lão biết rõ đó là Hỏa Phụng Hoàng, con gái lão!

Thấy bóng đó rồi, lão sôi giận liền.

Bóng đó đứng giữa, lửa bốc chung quanh! Lửa cháy dần dần vào trung tâm, lửa sắp đốt nàng! Đường Địch đứng trên cột cờ, không hề xúc động.

Lão không cứu nàng. Lão lại lầm nhảm:

- Chết đốt là phải!.... Chết đốt là phải!....

Trên đời này, có người cha nào tàn nhẫn như thế chẳng?

Nhưng, có ai biết được là lão đã giương mắt nhìn con gái của lão chết trong vòng lửa, khi mà còn thời giờ cứu kịp?

Giả như có ai nghi ngờ, thì lão đã có một ngàn lẻ một lý do bào chữa!

Chẳng hạn lão lầm! Hoặc con gái lão hiệp đoàn với gian tế, lão giết gian tế, phải giết luôn, lão đâu biết trước được mà gạn lọc?

Lúc đó, gia đình từ bốn phía kéo đến, dùng giây chận bắt số ngựa sống sót.

Một số lo dập tắt lửa, nhưng lửa còn cháy mạnh, trong một khoảng diện tích lớn, trong nhất thời chúng không diệt nổi.

Đường Địch trở xuống địa đạo, thấy Tô Siễn Tuyết vẫn còn ở đó.

Lão thốt:

- Chết rồi!

Nhìn thăm cảnh trước mắt, Tô Siễn Tuyết thản nhiên như thường.

Hơn thế, bà còn nở một nụ cười, hỏi:

- Cái gì chết?

Đường Địch lạnh lùng:

- Cả ba người đều chết!

Tô Siễn Tuyết cau mày.

Một lúc lâu, bà buông gọn:

- Chết rồi thì càng hay!

Phần đông tân khách dự tiệc cưới chưa cáo từ, nghe động, kéo đến nơi.

Họ chỉ thấy cảnh hỗn độn trước mắt, nào biết được nguyên nhân?

Hoàng Hồ, Lao Sơn Tam Nhạn, Triệu Minh Đăng, Lý Tùng Phong, Kim Phi, không có mặt trong số đó.

Họ là những người không thuộc thành phần chánh thức của cuộc lễ, nên chẳng ai lưu ý đến họ, để tùy tiện họ Ở họ đi.

Quần hùng đổ ra, chặn đầu ngựa chạy.

Ngựa chạy, chặn đầu quần hùng.

Người nhao nhao, thú chạy loạn, cảnh hỗn độn càng thêm hỗn độn.

Có người cất tiếng hò hét, tìm con ngựa của mình.

Phàm khách giang hồ nào cũng quý trọng con ngựa của họ, một con ngựa mà có kẻ phí mất nhiều năm dài mới chọn được.

Ngựa là một bằng hữu cộng đồng hoạn nạn với họ, họ xem như tánh mạng của họ, cho nên mất ngựa là họ mất một phần trợ lực lớn lao, với biến cố này, ai ai cũng sợ mất ngựa, tự nhiên, họ phải kinh hoàng, mạnh ai nấy xông xáo tìm kiếm.

Đường Bảo thân danh là con trưởng, trong tương lai sẽ là đại diện đời thứ ba trong Đường môn, lo lắng vô cùng, hấn chạy đôn chạy đáo, thét đầu này, quát đầu kia, vất vả đến tháo mồ hôi hột.

Hắn cũng chẳng hiểu sự tình ra sao cả.

Hắn vừa trấn an quần hùng, yêu cầu họ bình tĩnh, cứ để cho ngựa chạy đi, phân tán mỏng ra rồi thì gia nhân sẽ bắt lại dễ dàng, lúc đó họ sẽ nhìn ngựa cũng không muộn.

Chứ chặn đó như thế này, ngựa dòn, lại càng lúc càng ác liệt, rồi chúng quần quần, lồng lộn, làm cho cảnh hỗn loạn không bao giờ chấm dứt!

Rồi hắn tìm một đệ tử Đường môn, hỏi:

- Việc gì đã xảy ra? Tại sao lại phá hoại?

Đại hán đó lắc đầu:

- Nào tôi có biết chi đâu? Chỉ vì lão gia..

Đường Bảo dậm chân:

- Lão gia hiện đang ở đâu?

Đại hán vừa đưa tay chỉ, chưa kịp nói gì, Đường Bảo chạy đi liền.
Bởi hán vừa trông thấy Đường Dịch, và đột nhiên lão biến mất,
mường tượng lão đột thổ, hay chui vào một địa động!

Phải vất vả lắm, hán mới đến tận nơi, song đến nơi rồi, hán lại thấy
Đường Dịch đứng đó, tay chấp sau lưng.

Đường Bảo sững sờ, hỏi:

- Vừa rồi, gia gia đi đâu?

Đường Dịch lạnh lạnh:

- Ta vẫn đứng tại đây, chứ có đi đâu!

Đường Bảo đưa tay dụi mắt:

- Mắt ta hoa rồi sao?

Hán luyện tập xử dụng ám khí từ nhỏ, nhãn lực của hán rất tinh vi,
dù đang lúc tâm thần hoảng hốt, hán cũng không hoa mắt được.

Cho nên, hán nghi ngờ.

Hán nghi ngờ chứ làm sao dám hỏi?

Vừa lúc đó, từ xa vọng lại một tràng cười, vang rền như sấm nổ liên
tục.

Giữa tràng cười, có tiếng thốt, cũng oang oang:

- Chúng ta không đánh nhau nữa, trái lại, lấy việc dập tắt lửa làm
cuộc! Ai dập tắt được nhanh, người đó mới là anh hùng chân chính!
Tràng cười, câu nói, chấn đôi màng tai quần hùng. Ai ai cũng sững
sốt, quên cả việc tìm ngựa, cùng hướng mắt nhìn ra.

Bốn người từ trong bóng đêm vọt đến, nhanh hơn tên bắn.

Họ vừa đến là lao mình vào lửa ngay.

Đường Dịch thấy người nào cũng có thân pháp phi thường, vụt biến
sắc mặt, trầm giọng bảo:

- Bảo nhi! Chúng ta đến đó xem họ là những ai!

Quần hùng cũng đồng ý tưởng đó, không mấy chốc, họ đã có mặt
bên cạnh vùng lửa rồi.

Bốn người phân nhau, mỗi người một góc, ra sức dập lửa. Nơi nào
họ lướt qua, nơi đó gió dậy, lửa ngả ngọn, tắt liền. Thứ gió họ tạo ra
là gió trốt, thay vì giúp sức lửa, thì lại cuốn lửa đi. Lửa tách rời khỏi,
tắt liền.

Ngàn cơn gió trốt xoay lông lốc quanh vùng lửa, dần dần gom lại,
vùng cháy thu hẹp.

Gió đó, do chân khí phát ra, tùy ý mà dấy, rồi cũng tùy ý mà thu.

Mục kích bốn người thi triển tuyệt kỹ, quần hùng hết sức khâm phục,
cùng hò reo tán thưởng.

Lửa tắt dần dần...

Bỗng, từ trong vũng lửa, một người kêu lên:

- Kỳ quái! Lửa cháy thế này, sao lại có người sống sót?
 Một người khác hỏi:
 - Xem lại kỹ đi! Quả thật sống sót hay bị thiêu chín như con heo quay rồi đó!
 Người trước hừ một tiếng:
 - Ta có mù đâu, mà trông gà hóa cuốc? Đúng là còn sống đấy!
 Đường Định biến sắc.
 Một người trong vùng lửa phi thân vọt ra, tay bế một người nữa.
 Đúng là Hỏa Phụng Hoàng Đường Phụng.
 Người vừa phi thân là một lão nhân gù, hàm râu bị cháy xém độ nửa phân.
 Đường Định trong cái thế chẳng dặng dưng, phải lên tiếng:
 - Vị tiền bối cao nhân nào cứu người đó, tại hạ là Đường Định! Tại hạ có quen biết với người bị nạn!
 Lão vọt tới, vòng tay tiếp:
 - Đa tạ lão tiền bối tương cứu...
 Lão nhân gù không đợi Đường Định thốt dứt câu, quăng Hỏa Phụng Hoàng vào lòng Đường Định, bảo:
 - Trao cho người đó, hãy sẵn sóc nàng gấp!
 Đoạn lão trở vào vùng lửa, tranh cái tiếng anh hùng chân chính. Lão chỉ cần diệt hỏa, bất chấp những việc gì khác.
 Thế lửa đã yếu dần, ngựa cũng bắt đầu yên tĩnh, mà người cũng bớt xông xáo.
 Lúc bọn gia nhân họ Đường mang nước đến, tưới phần lửa còn lại, thì lửa hoàn toàn tiêu tan.
 Lão nhân gù, chính là Thiết Đà, và người đánh cuộc chính là Lam Đại tiên sinh. Hai người kia dĩ nhiên là Ngô Thát và Dương Phi.
 Lửa tắt rồi, Ngô Thát trước sau chỉ nhớ đến Mạnh Như Tuyết và Lý Quán Anh, nhận thấy cuộc chiến này vô lý quá, nên thừa dịp mọi người sơ ý, thoát đi liền.
 Dương Phi vẫn ghi nhớ mối thù của đồ đệ là Thiết Thương Dương Thành, thấy Ngô Thát thoát đi, lập tức đuổi theo.
 Tại cục trường, chỉ còn lại Lam Đại tiên sinh và Thiết Đà.
 Thấy lửa tắt hết, Thiết Đà dậm chân, kêu lên:
 - Làm sao lửa lại tắt nhanh thế này!
 Lam Đại tiên sinh cười lớn:
 - Lửa tắt thì tốt chứ sao? Người nói gì kỳ quái thế!
 Thiết Đà nổi giận:
 - Vậy là cái tiếng anh hùng chân chính về tay các người rồi à?
 Lam Đại tiên sinh cười mỉa:

- Người hiểu thắng quá chừng! Chẳng lẽ người không biết là cứu người thì hơn cứu lửa gấp bội sao? Hà huống, trong cái việc cứu lửa, người cũng có dự một phần!

Thiết Đà đổi giận làm mừng, cười hì hì:

- Vậy là ai cũng có công, ai cũng là anh hùng chân chính cả.

Nhưng, lão chợt nhận thấy Ngô Thắt và Dương Phi chuồn mất rồi, cất tiếng mắng oang oang, đem tên mấy người đó ra chửi.

Trong võ lâm lúc đó, người ta xem Ngô Thắt và Dương Phi là Đạo Thương Nhị Thánh.

Bây giờ thấy Thiết Đà lớn tiếng mắng cả hai nhân vật trong Thắt Đại Danh Nhân, ai ai cũng biến sắc mặt.

Đường Địch cũng kinh hoàng như quần hùng.

Lão trao Hỏa Phượng Hoàng cho người khác.

Lam Đại tiên sinh bước tới hỏi:

- Vị cô nương đó là ai?

Đường Địch cười, vút đáp:

- Tiểu nữ đây! Tại hạ là Đường Địch, chẳng hay quý tánh, cao danh nhị vị là chi?

Từ nhiều năm qua, Thiết Đà ẩn cư luôn trong Đế Vương Cốc, còn Lam Đại tiên sinh thì như con thần long, theo gió theo mây, người đời ít ai gặp lão.

Cho nên, Đường Địch không nhận ra được.

Lam Đại tiên sinh chưa kịp đáp, Thiết Đà cao giọng thốt:

- Tên họ của bọn ta, có nói ra, người cũng chẳng biết, thì đừng hỏi mà làm gì. Hãy buông con gái người xuống! Ta chữa trị hỏa chướng cho nó!

Đường Địch hấp tấp:

- Việc nhỏ mọn đâu dám làm nhọc đến tiền bối!

Lão sợ Hỏa Phượng Hoàng nghe được bí mật của lão, khi tỉnh lại, nói ra trước mọi người, do đó, lão không muốn ai cứu tính nàng trong lúc này.

Để được chắc ý hơn, lão âm thầm điểm vào huyệt ngủ của Hỏa Phượng Hoàng, rồi quay mình gọi:

- Có kẻ nào đó không? Bước tới đây, bế cô nương về phòng nghỉ.

Đường Bảo bước tới, thốt:

- Hai nhi xin đưa muội tử về phòng!

Đường Địch trầm gương mặt:

- Sao người không chiếu cố đến tân khách?

Lão trao Đường Phượng cho một gã tâm phúc.

Đường Bảo không dám nói gì, nghiêng mình chào phụ thân, rồi bước đi liền.

Lam Đại tiên sinh cau mày, thầm nghĩ:

- Sao y không giao con gái cho huynh trưởng nàng mang đi, mà lại trao cho người ngoài!

Thật là không hợp tình, hợp lý chút nào cả! Ta nghĩ hẳn là bên trong có điều chi bí ẩn đó!

Lão ngằm theo dõi đại hán đó bằng ánh mắt, nhận định phương hướng, toan bước theo hắn.

Bỗng có tiếng gọi ới ới:

- Tiểu Lam! Tiểu Lam ới! Ta tìm người khổ không tưởng nổi!....

Chính là Liệt Hỏa phu nhân gọi lão.

Lam Đại tiên sinh cười nhẹ:

- Phiền phức đến nơi rồi đấy!

Lão nhún chân vọt mình, thoáng mắt đã xa ngoài ba trượng, rồi phóng chân chạy luôn.

Thiết Đà lấy làm kỳ, gắt:

- Ai đến mà người sợ dữ vậy?...

Một bóng người từ trên không đáp xuống, kêu to:

- Hay chưa! Hay cho cái lão gù lưng! Người đánh thế nào mà làm cho Tiểu Lam bỏ chạy thế? Ta bắt đền người đấy!

Chân chưa chạm đất, bà xuất chiêu liền.

Thiết Đà nhận ra bà, vội né tránh chiêu đó, rồi thét lớn:

- Không phải lão phu đánh cho lão ấy chạy đi! Mà chính là bà làm cho lão ta sợ phải chạy trốn đó!

Liệt Hỏa phu nhân vừa trừng mắt vừa xuất chiêu:

- Lão già gù, người nói cái gì thế! Ta có phải là quỷ mẫu dạ xoa đâu mà Tiểu Lam sợ chứ?

Thiết Đà lại phải tránh né những chiêu thần tốc của Liệt Hỏa phu nhân.

Càng giận vì đánh hụt, Liệt Hỏa phu nhân càng đánh hăng, thân phép bà nhanh xoay tròn trông như quả cầu lửa.

Thiết Đà không sợ bà, song không tiện hoàn thủ, chỉ tránh né mãi.

Lão hết sức khổ, vì vốn là một con người hiếu động, có dịp động võ mà phải né tránh hoài, thì còn gì khổ bằng?

Bỗng Lam Đại tiên sinh từ xa xa gọi vọng lại:

- Ta ở đây! Người lại đây!

Thiết Đà thở phào, thầm nghĩ:

- Bà ta không còn bắt đền ta nữa rồi!

Ngờ đâu Liệt Hỏa phu nhân không ngừng tay, vừa xuất chiêu, vừa

gọi ngược:

- Tiểu Lam đó phải không? Người muốn gặp ta, thì cứ lại đây! Tại sao ta lại phải đến đó?

Thiết Đà sững sờ, lại nghĩ:

- Rõ ràng là bà tìm người ta, rồi bây giờ lại ăn nói như người ta tìm bà. Bà còn nói là tìm rất khổ sở, thế mà gặp rồi, lại không chịu đến với nhau, mà cứ sanh sự với kẻ khác.

Bình sanh lão không màng đến nữ sắc, thì làm gì biết được tâm lý của nữ nhân!

Cho nên, càng nghĩ, lão càng hồ đồ!

Liệt Hỏa phu nhân chưa dừng tay, song đánh chậm hơn trước.

Rồi Lam Đại tiên sinh lại gọi:

- Nơi đây có người bị lửa đốt, gây thương thế nặng, người bước nhanh đến chữa trị cho người ta!

Đường Dịch biến sắc.

Liệt Hỏa phu nhân cười tít, mắng:

- Thì ra người có việc nhờ đến ta!

Thiết Đà cầu nhàu:

- Còn nói cái "mẹ nó" gì nữa! Người ta đã yêu cầu, thì mau đến giúp người ta càng nhanh càng tốt, sao còn đứng đó mà trủ treo.

Liệt Hỏa phu nhân xì một tiếng:

- Người thì biết cái gì mà nói chen. Mong ta đi sớm cho người đỡ khổ, phải không?

Cuối cùng, bà cũng chạy đi.

Thiết Đà đưa tay lau mồ hôi, lắc đầu thở dài:

- Xem ra, con người muốn hưởng phúc, thì đừng tiếp cận nữ nhân!

Tránh họ càng xa, càng hưởng phước lớn!

Lão nhìn ra, Đường Dịch cũng bước luôn theo Liệt Hỏa phu nhân!

Như đám mây hồng theo gió cuốn đi, Liệt Hỏa phu nhân vào mình lướt tới.

Không đầy nửa phút, bà đến cạnh Lam Đại tiên sinh rồi!

Lão đang bế một thiếu nữ vận áo hồng, bên cạnh đó, một đại hán đang cúi đầu ủ rũ, nhăn nhó.

Liệt Hỏa phu nhân hét:

- Tiểu Lam! Người bế ai đó?

Lam Đại tiên sinh không đáp câu hỏi, chỉ thốt:

- Nàng thọ hỏa thương, hôn mê trầm trầm.

Liệt Hỏa phu nhân nổi giận:

- Hay chưa, người gọi ta đến gấp, tưởng đến để làm gì, không ngờ lại để cứu chữa cho nàng này! Con tiểu yêu tinh đó là ai? Tại sao

người lại quan tâm đến nàng?

Lam Đại tiên sinh cười khổ:

- Thôi đi bà ơi! Già rồi mà còn ghen, xấu lắm!

Liệt Hỏa phu nhân rít lên:

- Phải! Ta già rồi! Nàng còn trẻ, thôi, ta đi vậy!

Lam Đại tiên sinh hừ một tiếng:

- Người muốn đi thì cứ đi, ta không... thèm!

Liệt Hỏa phu nhân nói là đi, song chân không nhúc nhích.

Rồi bà chống hai tay vào sườn, trầm giọng:

- Ta không đi, mà ta cũng chẳng chữa trị cho nàng, thử xem người làm sao!

Lam Đại tiên sinh mỉm cười:

- Cái tâm của người rất tốt, ta biết, mà người lại có biệt tài chữa trị hỏa thương. Trong thiên hạ, còn ai sánh kịp Liệt Hỏa phu nhân chứ? Người không cứu nàng, thì còn ai cứu nổi?

Liệt Hỏa phu nhân được vuốt ve, mát lòng hết sức, bèn bật cười sần sặc:

- Ai bảo người tăng bốc ta? Nhưng, người hề tăng bốc, là ta lại mềm lòng ngay. Tuy nhiên, ta cứu nàng rồi, người không được...

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Ta cũng đã quá già rồi, còn làm gì được nữa mà người phải sợ! Lúc đó, Đường Địch đã đến nơi, y quắc mắt nhìn đại hán, như sắp ăn tươi nuốt sống hắn.

Đoạn, y nghiêng mình, cười vuốt:

- Chẳng hay tiền bối muốn...

Lam Đại tiên sinh trầm gương mặt:

- Người muốn sao?

Đường Địch tiếp:

- Tại hạ không dám làm phiền đến tiền bối...

Lam Đại tiên sinh cười lạnh:

- Bước tránh qua một bên, cấm nói nhiều lời!

Đường Địch tuy là chưởng môn một phái hữu danh, song thấy oai khí của Lam Đại tiên sinh, cũng phải giật mình.

Tại ba gì mà y dám phản đối Lam Đại tiên sinh?

Lam Đại tiên sinh cố ý lờ Đường Địch, quay mình xem Liệt Hỏa phu nhân chữa trị cho Hỏa Phượng Hoàng.

Nhìn Lam Đại tiên sinh một lúc, bỗng Đường Địch nhớ đến một người.

Lúc đó, cao thủ Đường môn có một số đến nơi, họ vận y phục ứng chiến, nếu Đường Địch ra lệnh là họ phát động thể công ngay.

Lam Đại tiên sinh dù có võ công quán tuyệt trần gian, cũng không làm sao đối phó nổi với Đường môn đệ tử trong một cơn mưa ám khí!

Nhưng, người ta cứu con mình, là người ta có hảo ý, chẳng lẽ tự mình phủ nhận cái hảo ý đó, rồi ra lệnh cho đệ tử sát hại người ta? Biết thế, y do dự.

Vừa lúc đó, từ khu rừng, có mấy bóng người đang tiến đến, đi đầu là Tô Siễn Tuyết.

Thì ra, bà ta không do địa đạo bước lên, mà trở lại ngôi từ đường, rồi vòng quanh khu rừng mà đến đây!

Đường Địch nghe người nhẹ nhõm.

Tô Siễn Tuyết từ xa xa cười nói vọng lại:

- Hay cho thơ thơ của ta chưa! Mà cũng hay luôn cho cái ông chồng của thơ thơ đó!

Gặp nhau rồi quên hết người và vật.

Liệt Hỏa phu nhân ngẩng đầu lên, cười mấy tiếng, gất:

- Liễu đầu đáng chết! Ai là ông chồng của thơ thơ?

Tô Siễn Tuyết liếc mắt sang Lam Đại tiên sinh.

Lam Đại tiên sinh khẽ mỉm cười, gật đầu.

Không ai biết Tô Siễn Tuyết lúc đó có tâm trạng như thế nào? Vui hay buồn? Sợ hay giận? Hối hận hay thương tâm?

Chỉ thấy bà phân phối cho mỗi người một nụ cười, nói năng hết sức tự nhiên.

Đoạn, bà vờ kêu lên:

- Á! Đường cô nương bị thọ thương? Thơ thơ, có nặng lắm không? Chữa được không?

Liệt Hỏa phu nhân đáp:

- Khá nặng! Trong nhất thời, không làm sao trị làm được!

Tô Siễn Tuyết mỉm cười:

- Thơ thơ đang có việc lo, vả lại mới gặp lão ấy, thì còn tâm tình đâu mà cứu chữa kẻ thọ thương? Vậy thơ thơ để cho tôi làm hộ. Có điều thủ thuật của tôi không bằng của thơ thơ thôi!

Liệt Hỏa phu nhân cười gằn:

- Còn ai không biết hiền muội là một nữ tài tử! Vạn sự thông, cơ trí linh diệu, nếu hiền muội chịu khó, là nàng có phúc lớn lắm đó!

Tô Siễn Tuyết gật gù:

- Người ta giúp cho, để ai đó có thời giờ thủ thi tâm tình, không ngờ không biết ơn mà lại mỉm mai! Lạ chưa!

Bà bật cười lớn, đoạn cao giọng gọi:

- Khinh Như đâu? Mau bế Đường cô nương đi!

Bà nhìn thoáng qua Lam Đại tiên sinh và Liệt Hỏa phu nhân, rồi trở lại Khinh Như:

- Bể gấp Đường cô nương! Chúng ta đi thôi! Đừng màng đến họ, họ đang chơi vui trong hạnh phúc, còn biết nghĩ đến ai nữa!

Một thiếu nữ vận áo đen ở phía sau bà, vâng một tiếng, bước tới, bế Hỏa Phượng Hoàng.

Lam Đại tiên sinh thoáng biến sắc, chùng như muốn nói gì, nhưng rồi nín lặng.

Không ai lưu ý đến Đường Địch, nên không thấy ánh mắt trao đổi ngầm ra hiệu giữa lão ta và Tô Siễn Tuyết.

Và quần hùng cũng không nhận kịp sự biến đổi thần sắc trên gương mặt Lam Đại tiên sinh.

Liệt Hỏa phu nhân thì cao hứng phi thường.

Bà gọi Lam Đại tiên sinh:

- Tiểu Lam! Ta đang muốn uống vài chén rượu đây!

Lão đã phi thân vút đi trước.

Liệt Hỏa phu nhân quăng một nụ cười sang Tô Siễn Tuyết, rồi vọt mình theo Lam Đại tiên sinh liền.

Lúc đó, Đường Phượng đã lấy được lại một phần nào tri giác, trong cơn nửa tỉnh nửa mê, nàng lí nhí:

- Triển Mộng Bạch ơi! Đi gấp đi!.... Gia gia ta muốn giết người đó!.... Người không thể chết như vậy được!....

Nhưng Lam Đại tiên sinh đã đi xa rồi, làm sao nghe được mấy tiếng của nàng?

Tô Siễn Tuyết lại liếc mắt sang Đường Địch:

- Đường đại hiệp! Hỏa thương của lệnh ái rất nặng, lâm vào tâm can rồi, nên nàng ăn nói mê hoảng như vậy, chỉ sợ không hy vọng...

Đường Địch vờ kêu lên:

- Như thế thì làm sao?

Tô Siễn Tuyết tiếp:

- Đường môn là đệ nhất danh gia về ám khí, song y thuật lại là một việc khác. Vả lại, mấy hôm nay, trong quý phủ có cuộc vui, tân khách đông đảo, chắc không có nơi nào yên tĩnh...

Đường Địch đáp:

- Dù có nơi yên tĩnh cũng không chữa được...

Tô Siễn Tuyết trở mắt:

- Tại sao?

Đường Địch lộ vẻ buồn:

- Tiểu nữ đã bị gia phụ trục xuất khỏi Đường gia!

Tô Siễn Tuyết thở dài, trầm ngâm một lúc lâu, rồi nói:

- Nếu vậy, Đường đại hiệp hãy giao linh ái cho tôi mang về nhà mà chữa trị cho nàng, Đường đại hiệp bằng lòng chăng?

Đường Địch cả mừng, vái dài:

- Nếu được thế thì còn gì bằng!

Cả hai, một tung, một hứng, ăn nhập vô cùng. Người bên ngoài làm sao hiểu nổi tâm tư của họ?

Ai ai cũng ngợi khen Tô phu nhân có cái tâm nhân từ đáng phục, luôn luôn thấy việc nghĩa là sẵn sàng làm.

Rồi Đường Địch đưa Tô Siễn Tuyết đi một đoạn đường ngắn, như xót xa, quyến luyến con gái.

Song, trong thâm tâm, lão cao hứng vô cùng.

Cao hứng vì cảnh huống rất khó khăn, không ngờ với sự xuất hiện của Tô Siễn Tuyết, mọi việc trở nên xuôi thuận, êm đẹp.

Tô Siễn Tuyết đi rồi, lão ta chấp tay sau lưng, ung dung nhàn hạ, chừng như biến cố vừa qua không tạo cho lão một ảnh hưởng nào.

Bỗng, ba tên tâm phúc hấp tấp chạy tới.

Tên nào cũng lộ vẻ kinh hoàng.

Đường Địch nhìn quanh quẩn, không thấy ai khác, vội hỏi:

- Việc gì thế?

Một người trầm giọng đáp:

- Không có một xác người nào trong đồng xác ngựa!

Đường Địch biến sắc mặt quát khế:

- Có lục soát kỹ chưa?

Người đó tiếp:

- Bọn tiểu nhân làm sao dám hồ đồ? Trong đồng xác ngựa, chỉ có một chiếc áo gấm, nhưng bị ngựa dẫm dơ dáy, xác xơ..

Đường Địch kêu lên:

- Một chiếc áo gấm? Chỉ có chiếc áo thôi? Còn hai kẻ đó? Chúng đi đâu? A! Không xong, các người làm kể chúng rồi!

Lão dậm chân, quát tháo:

- Lục soát khắp nơi, khắp chốn! Không chừa một chỗ nào! Phải tìm cho được Triền Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ! Nếu chúng còn sống sót thì dùng ám khí giết đi! Nhanh lên!

Triền Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ chưa chết!

Cả hai ngồi trên mình ngựa, sợ người ở trên cao nhìn xuống phát hiện dễ dàng, nên Tiêu Phi Vũ cởi bỏ chiếc áo ngoài, quăng ra xa.

Từ ngày theo Kim Phi, nàng cố công luyện tập võ công, nhờ thế mà nàng quăng chiếc áo rơi phủ trọn lưng con ngựa.

Cả hai để áo trong, may mắn lại chọn nhầm một con ngựa màu đen, nên tuy đứng trên cột cờ, Đường Địch không nhận ra được.

Họ cùng nằm mọp trên lưng ngựa, không dám làm một cử động nhỏ, họ nghe gió rít bốn phương, ám khí và độc tiễn bay rào rào bên trên đầu họ, giao treo như mắc cửi.

Trong vùng khói lửa, họ không dám mở mắt, họ bằng vào số mạng, mặc ngựa chạy đâu tùy nó, thoát được thì sống, không thoát được thì chết.

Dần dần, họ nghe tiếng la hét thưa đi, rồi nhỏ lại, cuối cùng im bật...

Tiêu Phi Vũ thở phào, mở mắt ra, thấy có hơn mười con ngựa còn chạy hoảng.

Ngựa thích hợp quần, nên chạy đi xa rồi mà chúng vẫn thành đoàn, chưa phân tán.

Tiêu Phi Vũ nhìn xuống, thấy Triển Mộng Bạch hôn mê trở lại.

Thương thế còn nặng, trong cảnh hải hùng đó, tự nhiên chàng phải dao động tâm thần.

Tiêu Phi Vũ chụp lông gáy ngựa, giật giật, định kiềm nó dừng lại, nhưng nó chưa hết kinh hoàng, càng bị giật gáy, càng phóng vó sải như bay.

Chạy một lúc, con ngựa thấm cơn đau do trận hỏa hoạn gây nên, nó chậm chân, bị đàn ngựa hơn mười con bỏ rơi phía hậu.

Nơi gáy của nó rớm máu.

Chùm lông nơi đó trụt nhẵn, Tiêu Phi Vũ giật mạnh, giật mãi, không còn một sợi nào.

Tiêu Phi Vũ thở dài, vỗ về con vật:

- Ngựa ơi! Ta làm khổ ngươi! Ngươi cứu bọn ta thoát nạn, ta lỗi quá! Thời gian vào lúc hoàng hôn, tà dương rải vàng khắp chốn, yên hà rạng rỡ muôn màu.

Tiêu Phi Vũ cho ngựa đi về một ngọn suối, tìm chỗ vắng dừng lại rồi xuống đất.

Ngựa đang mệt, gập nước, hí vang, uống liền.

Phần nàng thì tìm bãi cỏ, đặt Triển Mộng Bạch xuống, rồi xé vạt áo, nhúng nước đắp nơi trán chàng.

Nàng cũng uống mấy ngụm cho đỡ khát.

Triển Mộng Bạch dần dần tỉnh lại, thấy mọi cử động của nàng, tâm tư man mác...

Gì thì không biết, chứ qua biến cố vừa rồi, dưới ánh mắt chàng, tánh khí nàng đã thay đổi nhiều.

Từ ương ngạnh, nàng trở nên nhu hiền, từ cao ngạo, nàng trở nên nhã nhặn, khiêm tốn, biết chiều, biết nhịn.

Với sự biến đổi đó, nàng đáng yêu làm sao.

Chàng nhìn nàng, nàng chột quay đầu, thấy ánh mắt si dại của

chàng, bắt giắc đỏ mặt!

Họ cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu!

Sau cùng, nàng hỏi:

- Người tỉnh lại từ lúc nào?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Không lâu lắm!

Tiêu Phi Vũ lại hỏi:

- Khát nước không?

Triển Mộng Bạch thốt:

- Ta quên mất, chẳng biết có khát hay không nữa.

Lòng họ hòa đồng với nhau quá, họ chỉ thốt băng quơ với nhau, song cần gì họ nói những tiếng tình tứ, họ đã hiểu nhau lắm rồi!

Nhưng, dù sao thì họ cũng nhớ đến thực tại, cảnh huống này đâu phải là cái khung sáng lạn, như đôi tim nồng ấm đang tấu khúc nhạc xuân tình?

Triển Mộng Bạch trầm ngâm ngẫm nghĩ về cái vật ở trong chiếc hộp mà Đường Định sai hai tên tâm phúc mang đến Quan Sơn tại Động Đình.

Còn Tiêu Phi Vũ thì luôn luôn lo ngại về thương thế của chàng.

Nàng thở dài, thốt:

- Phải chi gia gia ta có ở đây!

Nàng tặc lưỡi, tiếp:

- Còn Đường cô nương! Chẳng biết nàng ấy bây giờ ra sao?

Triển Mộng Bạch lắc đầu, thần sắc ảm đạm vô cùng.

Hoàng hôn từ từ xuống, rồi tà dương tắt, bóng đêm về. Gió đêm dậy, mang lạnh quét vào người đôi bạn bơ vơ.

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Chúng ta phải đi! Nhưng đi đâu bây giờ đây?!....

Triển Mộng Bạch buông nhanh:

- Động Đình Quân Sơn!

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Song thương thế của người...

Triển Mộng Bạch gượng đứng lên:

- Ta còn đi được mà! Chẳng sao đâu!

Chàng cười, dù thương thế rất trầm trọng.

Chết mà không biết được bí mật của Tình Nhân Tiễn, thì chàng không thể nhắm mắt được!

Họ lên ngựa, đi về hướng đông.

Họ đi được năm dặm đường. Đêm càng xuống, gió càng lạnh. Bốn phía mênh mông, họ tìm đâu cho ra một nơi tá túc?

Bỗng, lệch về phía tả, có mấy bóng đen xuất hiện.

Tiêu Phi Vũ mừng rỡ:

- Có người đến kia rồi! Chúng ta đón họ, hỏi thăm đường!

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Đêm sâu trên đường vắng...

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Người đi đường vắng, đêm sâu, thì đã sao? Nào phải tất cả các người đi đêm đều bại hoại! Huống chi, đêm chưa khuya, huống chi.. tôi nghe đói rồi đây!

Triển Mộng Bạch cười nhẹ.

Cả hai tiến về phía các ngọn đèn. Tuy mang trọng thương, Triển Mộng Bạch còn trông rõ như thường.

Chàng nhận ra, đèn lồng có ba chữ...

- Tứ Xuyên Đường!

Biến sắc mặt, chàng kêu khổ:

- Nguy! Lại gặp bọn họ Đường! Chúng ta quay ngựa gấp!

Tiêu Phi Vũ điềm nhiên:

- Người hồ đồ quá! Gặp người của họ Đường thì sao chứ? Chúng đâu biết được kẻ trong địa đạo là ta? Huống chi, người là bằng hữu của chúng kia mà! Gặp lại chúng là tốt chứ có sao!

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Nhưng, đêm hôm khuya khoắc, lại trên đường vắng, chúng đi đâu?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Có thể là chúng đưa khách ra về, chứ làm gì có việc đi tìm người mà bắt! Mang những lồng đèn có chữ như thế kia, người ta thấy là chạy trốn ngay, ai dại gì chường mặt cho chúng vồ?

Triển Mộng Bạch suy nghĩ một chút:

- Có lý!

Rồi họ cho ngựa đi tới.

Họ có dè dặt, tự dẫn xác nạp mạng cho hổ!

Song phương đi ngược chiều, khoảng cách thu hẹp nhanh. Người đi đầu là Đường Địch.

Lão dẫn một bọn tâm phúc lục soát khắp nơi, bây giờ mới đến địa điểm đó.

Nhấn quang của lão sáng rực, từ xa xa, lão đã nhận thấy một con ngựa chở hai người tiến đến.

Lập tức, lão quát khẽ thuộc hạ:

- Cấm gây tiếng động!

Một đại hán bên cạnh lão thấp giọng hỏi:

- Có nên tắt đèn đi không?

Đường Địch cười lạnh:

- Có đèn, thì chúng mới cho rằng mình đưa khách ra về! Có đèn thì chúng mới sa vào lưới!

Song phương đến gần nhau, càng phút càng gần.

Đại hán đó thầm phục vị chủ nhân cao kiến của mình vô cùng.

Bỗng, Đường Địch khoát tay, bọn thuộc hạ tản mác ngay, tìm chỗ nấp.

Bây giờ, Đường Địch đã trông rõ người, lão hết sức mừng, nơi đôi mày, sát khí bùng lên.

Đèn bốn phía chiếu sáng, soi rõ Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ.

Vì chói đèn, cả hai không nhận ra đối phương.

Nhưng, linh cảm bảo cho biết là có việc bất thường, Triển Mộng Bạch thấp giọng nói:

- Nếu chúng có động tác khả nghi nào, thì mình quay ngựa ngay!

Rồi chàng to tiếng hỏi:

- Có phải bằng hữu trong Đường môn đó chẳng?

Không một tiếng đáp lại, song bóng người giao động.

Triển Mộng Bạch biết nguy, thét:

- Quay ngựa gấp!

Tiêu Phi Vũ vung tay, vồ vào bụng ngựa.

Ngựa hí một tiếng dài, phóng vó rẽ qua một bên đường.

Ngựa chưa kịp phóng đi, vó vừa cất lên, liền ngã xuống, chết liền.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ bị quăng xuống đất. Cả hai cùng biết sắc mặt.

Tiêu Phi Vũ hấp tấp bế Triển Mộng Bạch lên, kêu gấp:

- Chạy!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Không kịp đâu!

Đối phương cười lạnh:

- Biết vậy là khá đó! Các người nhúch nhích là mất mạng ngay! Từ xưa đến nay, chưa có tay nào chịu nổi ngũ độc thần sa!

Tiếp theo lời, những kẻ nấp mình lần lượt xuất hiện.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Dù các hạ cố ý sử giọng nói, tại hạ vẫn nhận ra được là ai rồi!

Đối phương trầm giọng:

- Biết được càng hay!

Người đối thoại, là Đường Địch.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Các hạ muốn gì?

Chàng nắm bàn tay Tiêu Phi Vũ, dùng ngón vẽ trong lòng bàn tay

nàng, một chữ tẩu!

Chàng ngằm bảo:

- Ta ngăn chúng, người cứ chạy đi!

Tiêu Phi Vũ tuôn tràn lệ thảm, kêu thảm:

- Ta hại chàng! Chính ta hại chàng!

Bỗng, nàng hét lên:

- Các người giết ta đi, hãy buông tha cho chàng! Chàng chẳng biết việc gì cả! Chỉ có ta biết mà thôi.

Triển Mộng Bạch gất:

- Nói nhảm, thương thế của ta đã...

Bỗng, chàng nín bật, thầm nghĩ:

- Ta ngu quá, sao lại cho chúng biết tình trạng của ta?

Đường Địch cất tiếng cười vang:

- Hay quá, thì ra người thọ thương.

Chàng thọ thương, ngoài Tiêu Phi Vũ và Đường Phượng ra, nào có ai biết đâu?

Đường Địch sờ dõ chưa ra lệnh cho thuộc hạ tấn công, là vì sợ chàng, huống chi còn có Tiêu Phi Vũ bên cạnh?

Mà Tiêu Phi Vũ cũng vì chàng thọ thương nên không dám liều phá vòng vây.

Song phương ghim nhau như vậy, bây giờ chàng thú nhận chỗ yếu, Đường Địch mừng rỡ vô cùng.

Bọn đại hán đã cho tay vào túi da rồi, chỉ chờ lệnh là phát ám khí.

Trong Đường môn, trừ lão tổ tông và cha con Đường Địch, thì bọn Thập Bát Phong là những tay lợi hại hơn hết.

Đường Địch cười bằng thích một lúc, đoạn từ từ đưa cao tay lên.

Bỗng, có tiếng gió rít lên, bao nhiêu ngọn đèn chung quanh vụt tắt.

Đệ tử Đường môn kinh hãi, tự hỏi ám khí từ đâu tay đến dập tắt những ngọn đèn đó!

Tiêu Phi Vũ nhân lúc, bế xốc Triển Mộng Bạch, vọt khỏi vị trí mấy bước.

Đường Địch hét:

- Xuất thủ!

Gió rít lên, từng đợt, từng đợt, chẳng biết là mấy đợt, ám khí như mưa xuống chỗ Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ vừa bỏ đi.

Đèn đang cháy sáng, vụt tắt, dù cho ai có con mắt tinh vi cũng không nhận định kịp thời sự vật qua bóng tối bất thần đó.

Cho nên, bọn Thập Bát Phong chỉ nhắm chừng mà phóng ám khí.

Chúng có biết đâu đối phương đã vọt ra rồi!

Đường Địch hét:

- Cứ phóng ám khí! Để ta bước tới xem!
Từ ngoài xa năm trượng, một giọng già vang lên:
- Không xem được!
Nghe âm thanh đó, bọn Đường Địch sững sờ!
Rồi người đó từ từ tiến đến.
Đúng hơn, một chiếc kiệu tiến đến, tiếng chân người khiêng kiệu vang rất rõ.
Đường Địch biến sắc, vội quỳ xuống, cúi đầu:
- Hải nhi tiếp giá!
Bọn đệ tử hấp tấp quỳ theo, ai ai cũng quá sợ đến run người.
Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ không ngờ có việc như vậy!
Lão tổ tông đến! Ngoài lão tổ tông ra, còn ai có thể vung tay một lần mà phóng ám khí dập tắt bao nhiêu ngọn đèn như vậy?
Người trong kiệu từ từ bảo:
- Đứng lên!
Rồi, một tràng cười lạnh tiếp nối. Cuối cùng là một câu nói, với giọng lạnh như tràng cười:
- Người còn tưởng đến gia gia người? Khá lắm đó, Đường Địch!
Đường đại hiệp!
Người làm một việc oanh liệt quá! Cái lão già tàn phế này làm gì có thể biết được hành động của người!
Đường Địch run người:
- Hải nhi đâu dám...
Lão tổ tông hừ lạnh:
- Không dám?
Rèm kiệu vén lên, một lão nhân hiện ra!
Triển Mộng Bạch tự hỏi, làm sao Đường Vô Ảnh biết được hành động của Đường Địch mà đến đây ngăn chặn kịp thời?
Nhìn gia gia đang sôi giận bừng bừng, Đường Địch run giọng khẩn cầu:
- Gia gia bớt cơn phần nộ, nếu hải nhi có làm gì sai quấy, xin từ nay hối cải...
Đường Vô Ảnh hừ một tiếng:
- Hối cải?
Bỗng, lão bay vọt ra ngoài kiệu.
Một loạt tiếng chích chích vang lên, bọn Đường Địch hứng mỗi người một cái tát như trời giáng.
Thập Bát Phong ngã nhào, còn Đường Địch thì không dám nhúc nhích, kêu đau.
Lão nhân bay trở vào kiệu, trầm giọng gằn từng tiếng:

- Việc chi khác, ta không nói đến. Ta hỏi người, tại sao người lại quyết giết Triển Mộng Bạch?

Đường Địch cúi đầu, đáp:

- Hải nhi nhận thấy, hần cố ý trà trộn vào Đường gia chúng ta để làm gian tể!

Đường Vô Ảnh mắng:

- Nói nhảm! Câm miệng lại!

Lão thờ dài, tiếp:

- Triển Mộng Bạch! Bước lại đây! Ta vô phúc sanh con bất hiếu, thật là...

Triển Mộng Bạch bước tới, nghiêng mình:

- Vãn bối kính chào tiền bối!

Lão nhân khoát tay:

- Khỏi giữ lễ! Ta hỏi người, người biết được điều bí mật gì của hần, khiến hần dồn người vào tử địa vậy?

Triển Mộng Bạch suy nghĩ một lúc:

- Vãn bối bắt gặp Đường đại hiệp sai người mang một chiếc hộp đến Động Đình Quân Sơn!

Lão nhân buột miệng kêu lên:

- Một chiếc hộp?... Quân Sơn?...

Lão chớp mắt, tiếp luôn:

- Tốt!.... Tốt!.... Tốt!....

Lão buông một lúc bảy tám tiếng tốt, đoạn cao giọng nói:

- Đường Địch! Dẫn cái bọn chó đó về Đường phủ, chờ ta phát lạc!

Đường Địch vâng vâng, cùng bọn đệ tử đi liền.

Đường Vô Ảnh nhếch nụ cười thảm, lẩm nhẩm:

- Dù là bậc đại trượng phu, cũng không tránh khỏi cái cảnh vợ hư con xấu!

Triển Mộng Bạch vụt hỏi:

- Trong hộp có vật gì, chắc lão nhân gia biết rõ?

Lão nhân thoáng biến sắc:

- Chưa rõ.

Tiêu Phi Vũ chen vào:

- Tại Quân Sơn có bí mật gì, hần lão nhân gia cũng biết chứ? Nếu không thì tại sao lão nhân gia cứ nói cà lăm tốt tốt hoài?

Lão nhân ngẩng mặt lên không, cười một tràng dài, chừng như mượn tràng cười che dấu một cái gì.

Rồi lão trầm giọng hỏi lại:

- Muốn biết? Sao người không đi thẳng đến đó mà tìm hiểu?

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 44

Khẩu Phật Tâm Xà

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Bọn văn bối đang muốn đến Quân Sơn đây!

Nàng bực dọc vì ngôn ngữ úp mở của Đường Vô Ảnh, đã thế lão còn hàm hồ, hằn học, chẳng biết lão giận ai, dù lão không gay gắt với đối tượng, cái thái độ đó, ai mà chịu nổi!

Lão nhân vụt dịu giọng:

- Với dũng khí và quyết tâm đó, thì trên đời này, có việc chi mà hai người không làm nổi! Nhưng, giả như hai người thực sự muốn đến Quân Sơn, thì ta khuyên cáo hai người phải dè dặt lắm!

Tiêu Phi Vũ muốn hỏi thêm một vài điểm, nhưng Đường Vô Ảnh tiếp luôn:

- Ta đã nói những lời có thể nói, các người hãy liệu lượng mà hành sự. Việc của vũ lâm ngày sau, là phần của các người đó! Nhưng, cái ngày thành công của các người, vị tất ta được chứng kiến! Ta đã già lắm rồi, còn gì nữa! Đường môn bất hạnh.

Lão dừng lại, chừng như cố nhếch một nụ cười thảm. Lão trầm ngâm một chút, đoạn cao giọng tiếp:

- Tuy nhiên, cơ nghiệp của họ Đường vững như bàn thạch, đừng ai mong hủy diệt.

Đêm nay, lão nói nhiều lời bí ẩn quá! Và phong độ mà lão đã bỏ quên từ sau ngày quy ẩn bỗng chốc bừng lên, khí khái dũng mãnh như lúc thiếu thời.

Triển Mộng Bạch biết lão nhân lo nghĩ về Đường Địch. Và tâm tư của lão lúc đó phải rối loạn phi thường.

Chàng cung kính thốt:

- Nếu tiền bối có việc gấp, văn bối không giám dây dưa làm mất thì giờ của tiền bối.

Từ nay, văn bối xin tuân theo sự giáo huấn của tiền bối, hết sức giữ gìn.

Đường Vô Ảnh gật đầu:

- Phải đó! Các người phải cẩn thận trong hành trình. Nếu ngày sau... hừ!.... Còn nói sau làm gì chứ!

Lão vẫy tay:

- Khiêng kiệu trở về!

Lão không nhìn thoáng qua Tiêu Phi Vũ và Triển Mộng Bạch, nhưng cả hai đưa lão qua một đoạn đường, dĩ nhiên đưa bằng ánh mắt!

Nàng thốt:

- Cái lão nhân đó, chừng như biến đổi!....

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Trong tâm tư lão có sự lo nghĩ lớn lao lắm! Và sự đó hẳn có liên quan đến việc Đường Dịch sai người mang chiếc hộp đến Quân Sơn! Lạ thật, chừng như lão đề cập bóng gió đến một điểm bất thường...

Bỗng, chàng cười mấy tiếng, tiếp luôn:

- Có lẽ ta nghe lầm chứ con người có võ công như thế đó, thì còn gặp sự hung hiểm gì nữa chứ?

Cả hai hồi ức lại những việc đã qua, tưởng chừng mình vừa trải qua một giấc mộng hãi hùng. Đến lúc đó, bàn tay của họ còn rịn mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, bù lại, họ khám phá được khá nhiều bí mật.

Họ quyết định, dù dọc đường có gặp trở ngại nào, họ cũng phải san bằng mọi cách, cốt làm sao đến được Quân Sơn.

Điều mà Tiêu Phi Vũ lo nghĩ hơn hết là tình trạng của Triển Mộng Bạch. Thương thế của chàng rất nghiêm trọng, muốn chữa lành tất phải mất một thời gian lâu, mà cần phải được chữa trị gấp, nếu để dây dưa, rất có hại.

Nhưng tìm đâu ra một danh y trong thời gian khẩn cấp?

* * * Đường Vô Ảnh không vào tiền viện, mà lại vòng vào hậu viện, rồi thẳng đến nơi tịnh xá biệt cư.

Đường Bảo và Hắc Yến Tử đứng chực tại cửa, thần sắc nghiêm trọng.

Thấy lão nhân mới về, Đường Bảo bước tới, nghiêng mình trình:

- Gia gia ở trong đó...

Hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chính hắn có nghe phong phanh gia gia hắn đuổi Triển Mộng Bạch, quyết giết chàng, hắn lập tức thông báo với Đường Vô Ảnh. Thông báo rồi, thấy lão tỏ tông phản nộ, hắn lại hối hận.

Đường Vô Ảnh cao giọng:

- Ta biết rồi! Hắn dám chẳng đến sao chứ?

Lão gọi Hắc Yến Tử:

- Người đến đây làm gì? Không thích làm tân lang sao?

Hắc Yến Tử cúi đầu:

- Bẩm lão tổ tông, tôn nhị..

Đường Vô Ảnh chặn lại:

- Khởi nói gì cả! Hãy về động phòng gấp! Lão đang mong có cháu sớm đây!

Lão quát luôn:

- Bọn khiêng kiệu cũng đi luôn!

Đoạn day qua Đường Bảo:

- Bảo nhi dìu ta vào.

Đường Bảo đưa lão vào trong nhà.

Đường Địch đang quỳ trước chiếc giường.

Lão tổ tông vẫy tay:

- Bảo nhi lui ra đi!

Đường Bảo muốn nói gì đó, nhưng nhìn sang Đường Địch hấn nín luôn, đưa Đường Vô Ảnh đến giường, nghiêng mình chào, cáo thoái. Lão nhân ngồi trên giường, không nói năng gì, nhắm mắt lại, tay mò mò.

Đường Địch vội cầm chiếc túi đựng kẹo đưa tới.

Lão nhân lấy từng viên, từng viên bỏ vào miệng, nhai nhóc nhách, mắt vẫn nhắm.

Đường Địch cố dần lòng, quỳ tại đó, bất động.

Lâu lắm, Đường Vô Ảnh vụt hỏi:

- Sao ngươi không nói năng gì cả?

Đường Địch đáp:

- Gia gia không nói gì, hài nhi đâu dám khai khẩu trước?

Đường Vô Ảnh mở mắt ra, bắn tinh quang, cất giọng oang oang:

- Làm gì không dám khai khẩu chứ! Bất quá, ngươi không còn lời để nói, phải vậy chăng? Hả? Phải vậy chăng?

Đường Địch đáp ứng:

- Hài nhi..

Lão nhân mắng át:

- Cái gì hài nhi? Ngươi là hài nhi của ai? Ngươi là một tên khốn nạn, một thất phu, một con chuột nhắt, một con chó! Một gã súc sanh bất hiếu...

Ngực lão phập phồng, râu tóc rung rinh, hơi thở hỗn hển, đúng là lão đang phản nộ cực độ.....

Lão tiếp:

- Nói cho ta nghe! Nói! Vật gì trong chiếc hộp?

Đường Địch đáp gọn:

- Thôi Mộng Thảo!

Đường Vô Ảnh quát một tiếng lớn, rồi bật cười cuồng dại:

- Súc sanh dám nói thật à?

Đường Địch bình tĩnh đến lạnh lùng:

- Hải nhi không dám lừa dối lão nhân gia.

Đường Vô Ảnh hét:

- Người không dám lừa ta? Ta hỏi người, tại sao người đưa Thôi Mộng Thảo cho con tiện nhân đó?

Lão đập tay xuống chiếc bàn con, bàn vỡ vụn, kệo văng tung tóe.

Đường Địch điềm nhiên:

- Tô Siễn Tuyết không phải là tiện nhân. Bà ta với hải nhi..

Đường Vô Ảnh quát chặn:

- Ta biết con mụ đó có liên quan với người như thế nào! Người có hiểu không, chẳng những chỉ liên quan với một mình người thôi, mụ ta còn tiếp cận với nhiều người khác nữa!

Mụ là một con người cực kỳ ti tiện, một kỹ nữ không hơn không kém, có giọng nói lời ca, và cũng là lướt hơn bọn bán dạng buồn hình.

Phàm trong võ lâm, ai có chút thịnh danh, là mụ tìm tới, cầu cạnh cho kỳ được! Cho nên, hầu hết các tông chủ, chưởng môn, trưởng giáo, đều có âm thầm đi lại với mụ. Đừng làm tưởng người là người lý tưởng của mụ! Không tin thì người cứ làm một cuộc điều tra kín là biết ngay! Cho đến cả lão cổ quái kia mà cũng...

Lão cổ quái nào? Đường Vô Ảnh chưa kịp nêu ra, Đường Địch vội chặn:

- Gia gia hiểu rành quá, hay là gia gia..

Đường Vô Ảnh hét:

- Người muốn nói gì?

Đường Địch lạnh lùng:

- Hải nhi có muốn nói chi đâu?

Lão nhân rít lên:

- Loạn rồi! Loạn rồi! Người có biết mụ cần Thôi Mộng Thảo để làm gì không?

Đường Địch lắc đầu:

- Hải nhi không biết!

Đường Vô Ảnh hừ một tiếng:

- Đã không biết, sao người còn trao cho mụ?

Đường Địch đáp gọn:

- Bà ta muốn hải nhi trao cho bà cả gia sản, thì hải nhi cũng trao luôn!

Đường Vô Ảnh nổi giận:

- Súc sanh cả gan thật! Người...

Gân mặt vòng lên, từng thớ thịt giật giật, lão run run giọng thốt không thành câu:

- Người... người... người...

Bỗng, lão nhón mình lên, mười ngón tay biến thành móc câu, chụp vào yết hầu Đường Địch.

Lão chụp quá nhanh, song Đường Địch có phòng bị trước, nên vừa thấy lão nhích động là y giở ngay thân pháp Di Hình Hoán Vị, thoát ra xa bảy tám thước.

Tay chưa tới, chân đã xê dịch rồi. Lão nhân bỏ cái chụp tay chưa tới, chân lão khẽ xê dịch, một ánh sáng bắn vào người Đường Địch.

Đường Địch không xoay đầu lại, từ vị trí mới, vọt thêm mấy bước xa, lệch hướng qua một bên.

Một loạt tiếng bốp bốp vang lên, đầy hạt ngân tinh bắn vào khung cửa, gấn cứng tại đó.

Lão nhân run giọng quát:

- Người dám à? Người chạy...

Ấn bàn tay xuống lấy đà, lão tung mình theo.

Đường Địch đã ra tới ngoài cửa rồi.

Vì đôi chân tàn phế, lão nhân đành rơi xuống lại chỗ, kêu một tiếng phịch.

Mặt lão trắng nhợt, mồ hôi đổ ướt đầu, râu tóc bần bật.

Đường Địch bên ngoài cửa thốt vọng vào:

- Hải nhi đã cho chất Đoạn trường tỏa hồn tán vào kẹo, nếu lão nhân gia vọng động, thì chất độc sẽ phát tác nhanh đấy!

Âm thanh cung cung kính kính, tỏ rõ cái vẻ ân cần, nhưng người nghe không khỏi rợn mình.

Đường Vô Ảnh rít lên:

- Sao người làm thế?

Đường Địch đáp:

- Không sao cả! Chỉ vì...

Bỗng, y trở nên khốc liệt, tiếp:

- Bởi vì hải nhi chịu đựng hết nỗi rồi! Gia gia áp chế quá nhiều rồi.

Tuy gia gia nhượng quyền chưởng môn cho hải nhi, song bất cứ việc gì, hải nhi cũng không có quyền quyết định, mà phải chờ gia gia tác chủ! Từ việc nhỏ đến việc lớn, gia gia đều chen vào. Hải nhi chỉ là một cái bóng mờ, một con bù nhìn.

Rồi hần cười khan, tiếp luôn:

- Dưới sự lãnh đạo của hải nhi, bổn môn sẽ trở thành minh chủ võ lâm! Sự cường thịnh sẽ hơn gia gia ngày trước trăm ngàn lần.

Đường Vô Ảnh sững sờ!

Thần sắc của lão ảm đạm quá.

Một lúc lâu, lão cười thẳm, thốt:

- Ta đã biết sớm là người có cái dã tâm to lớn! Nhưng người làm...

Đường Định cười vang:

- Hải nhi làm? Gia gia ơi! Gia gia sống đã đủ lắm rồi!

Đường Vô Ảnh hừ một tiếng:

- Phải! Ta sống đủ lắm rồi! Tất cả mọi việc trên đời, ta đều có chứng kiến.

Bống, lão nổi giận, quát to:

- Tuy nhiên, ta chưa từng thấy một đứa con bất hiếu như ngươi!
Gân mặt giật thấy rõ, mồ hôi vã ra như tắm, lão tiếp với giọng thô
thảm:

- Chẳng lẽ ngươi quên hết những tình cảm ta dành cho ngươi?

Chẳng lẽ ngươi chỉ nhớ những lần ta nghiêm phạt?

Lão dừng lại, lệ thảm rơi theo mồ hôi lạnh.

Đường Định cũng xuất hạn ướm đầm, xúc động đến rung người.

Bống, y nghiêng răng, thốt:

- Lúc nhỏ, gia gia rất tốt với hải nhi. Nhưng khi hải nhi lớn lên, gia gia
lại áp chế, càng ngày càng khắc nghiệt...

Đường Vô Ảnh chặn lại:

- Từ lúc ngươi kế vị chưởng môn, ta sợ ngươi trở lại tính cũ, cho nên
ta phải kiềm chế ngươi!.... Song ta làm! Đáng lẽ lúc ngươi còn nhỏ,
ta không nên quá dung dưỡng ngươi như vậy!

Lão lại dừng.

Đường Định cũng nín lặng.

Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút! Sắc mặt lão nhân dần dần
biến đổi, từ trắng đến xanh, rồi đen, rồi tía.

Lão lẩm nhẩm:

- Dưỡng bất giáo! Giáo bất nghiêm!.... Ta làm! Ta làm?...

Đường Định lau mồ hôi trán, thốt:

- Vô luận làm sao, gia gia quy tiên rồi, hải nhi sẽ an táng trọng hậu.

Cho gia gia được mồ yên mả ấm, hồn thanh thản nơi suối vàng!

Đường Vô Ảnh cười thảm:

- Tốt! Chí hiếu, chí hiếu!

Đường Định tiếp:

- Tuy nhiên, vật của Đường gia, lão nhân gia nên trao cho hải nhi!

Vật đó, hẳn gia gia cũng biết là vật gì rồi.

Đường Vô Ảnh buông gọn:

- Được! Ta trao cho ngươi! Hãy bước lại đây mà lấy!

Đường Định bước vào một bước, nhưng lùi lại liền, thốt:

- Gia gia cứ chỉ chỗ cất giấu, sau khi gia gia quy tiên, hải nhi sẽ lấy
cũng không muộn.

Đường Vô Ảnh cười lớn:

- Trong phút giây này, người vẫn còn sợ ta sao?

Đường Dịch không đáp, như vậy là mặc nhận! Cái dư oai của lão nhân vẫn còn ghê gớm!

Đường Vô Ảnh cười nhẹ:

- Người tự tin rằng ta sẽ trao?

Đường Dịch trầm giọng:

- Gia gia không khi nào để cho loại ám khí tuyệt thế phải mai một, để Đường môn vì vậy mà phải suy vị..

Lão nhân cười khan:

- Đáng quý cho con trai ta quá chừng! Người hiểu thấu đáo tâm can của ta! Chiếc hộp đựng Lạc Hài Thần Châm ở ngay trong cỗ xe của ta, người sẽ tìm thấy dễ dàng. Con trai đáng quý của ta ời! Cứ lấy! Lấy đi!

Lão cười lớn một lúc, rồi tròng cười yếu dần, yếu dần.

Là tông chủ ám khí, là tay kiếm thiên phong, trọn đời tàn sát biết bao anh hùng hảo hán!

Không ngờ lão lại chết dưới tay con trai của chính mình. Đường Vô Ảnh đáng thương hay đáng trách?

Đoạn trường tòa hồn tán tuy là chất kịch độc, nhưng chẳng lẽ một tay cao thủ trong nghề ám khí, dùng độc như Đường Vô Ảnh lại không giải được? Lão không thể, hay không muốn?

* * * Nửa khắc thời gian sau, Đường Dịch mới dám vào.

Đường Vô Ảnh còn ngồi nguyên tại chỗ, không ngã. Đôi mắt mở trưng trưng, trông đáng sợ.

Đường Dịch bất giác rung mình! Mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay!

Y bước đến bên chiếc xe lăn.

Quả nhiên, có chiếc hộp bằng gỗ tử đàn. Chiếc hộp đựng loại ám khí thần. Chiếc hộp bảo trì tinh danh Đường môn qua nhiều thế hệ.

Cuối cùng, nó về tay Đường Dịch.

Y bế xác Đường Vô Ảnh, đặt lên giường, lau sạch dấu máu, vuốt mắt lão nhân nhắm lại.

Dù chính y hằng muốn cái chết đó, dù y can đảm đến đâu, cũng không tránh khỏi run tay. Hàm răng dưới đánh liên hồi vào hàm trên, kêu lạch cạch, lạch cạch.

Rồi y quỳ tại đó.

Lâu lắm, Đường Dịch mới ra khách sảnh. Lúc đó, tân khách vẫn còn đông.

Y vận bộ y phục đen.

Quần hùng nhận ra, sắc diện y ảm đảm quá. Nơi đôi mắt, ngấn lệ chưa khô.

Họ kinh hãi, biết là có biến trong Đường môn.

Đường Địch với giọng bi thương, thốt:

- Gia phụ đã quy..

Y ngẹn ngào, rồi nước nỡ. Câu nói bỏ dỡ!

Quần hùng biến sắc.

Đường Bảo thấy màn đen buông trước mắt, ngã xuống tại chỗ, hôn mê liền.

Đèn treo, hoa kết, tất cả những gì biểu hiện cho sự vui, đều được triệt hạ, nhường chỗ cho màn tang tóc hiện ra.

Ai cũng lắc đầu, thầm nghĩ rằng Đường môn bất hạnh cực độ, chỉ trong vòng ba hôm mà có bao nhiêu sự biến. Lễ vật chúc mừng đám cưới biến thành tế phẩm.

Đường Địch cất giọng trầm trầm:

- Phận làm con, lúc cha mẹ còn, không trọn hiếu, thì khi cha mẹ mất, phải trọn tâm.

Đường Địch này quyết cử hành một tang lễ trang trọng để cho hồn gia phụ được an vui nơi chín suối! Các vị đều là bằng hữu của tại hạ, và là văn bối của gia phụ. Vậy mong các vị chịu khó lưu lại đây đủ bốn mươi chín ngày, chờ cho tại hạ mai táng thi hài gia phụ xong, rồi mới xin đi! Giờ tại hạ vào phòng cử tang, báo hiếu.

Dù thân, dù sơ, tân khách hầu hết vì nề oai họ Đường, không dám cáo từ!

Trong bốn mươi mấy ngày tới, Đường Địch không thấy xuất hiện. Ai ai cũng cho là y quá bi thảm, tâm tình rối loạn, không còn tiếp đãi tân khách được nữa nên cũng chẳng trách phiền.

Sau, quần hùng lại nghe đồn rằng Đường Địch tự giam mình vào tịnh xá của cha, nói là để tụng niệm người quá cố. Ngày ngày chỉ có một gia đình mang cơm nước đến cho y. Y lại chỉ dùng chay, bỏ mặn, từ khước mọi người thân. Cả Đường Bảo và Đường Yên cũng không được vào gặp y.

Biết được điều đó, quần hùng càng khâm phục Đường Địch.

Hai hôm sau, bỗng có bốn đại hán vận áo trắng từ hướng đông phi ngựa đến nơi.

Cả bốn người đều khoát vẻ phong trần, gần như tiêu tụy, nhưng niềm phấn khởi hiện rõ nơi khoảng giữa đôi mày.

Họ không đội nón, đội mũ, nhưng họ chít khăn trắng rộng độ hai tấc. Họ chưa biết Đường Vô Ảnh đã chết, thì hẳn là không phải đến điều tang rồi.

Tân khách không quan tâm đến họ cho lắm.

Trong số, chỉ có hơn hai mươi người, biến đổi thần sắc, bước ra

nginh đón.

Đường Bảo cũng lấy làm lạ, song không tiện nói gì.

Bốn đại hán áo trắng đến trước hai mươi người đó, trầm giọng thốt:

- Tân chưởng môn bốn môn đã xuất hiện, truyền lệnh toàn bộ lập tức đến Kinh Châu.

Hơn hai mươi người đó phần khởi tinh thần, hấp tấp quay mình trở vào khách sảnh, tìm Đường Bảo, nhờ hấn đưa đến gặp Đường Địch để cáo từ.

Đường Bảo đoán họ là những người trong một môn phái bí mật nào đó, và trong môn phái đó có việc khẩn cấp bắt buộc họ phải có mặt.

Hấn không tiện trở ngăn, nghiêng mình thốt:

- Gia phụ đang lúc thương tâm, không tiện tiếp khách, nếu các vị có việc gấp, xin cứ tự nhiên ra đi, tại hạ không dám cầm lại.

Hấn sụp lạy hai người đó đáp lại sự điều tang. Họ vội trả lễ rồi ly khai Đường phủ liền.

Họ là những người đồng môn phái, song chẳng biết nhau, tuy nhiên tất cả đều nhận ra bốn đại hán áo trắng.

Kể ra, cũng là một sự lạ!

Đường Bảo tuy có kỳ quái, song trong lúc này, hấn đâu còn tâm tư để suy luận viển vông?

* * * Hôm nay, Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ đã đến Giang Lăng.

Hành trình từ đất Thục đến Động Đình không xuyên qua địa phương này.

Chỉ có điều, nếu đi theo lối tắt, thì phải vượt núi, trèo đèo, gian lao vất vả. Tiêu Phi Vũ không muốn Triển Mộng Bạch phải khổ, vì thương thế chàng hãy còn trầm trọng, nên đành phải phí thời gian đi lộ trình vòng quanh.

Giang Lăng thuộc đất Kinh Châu. Ngày xưa là một địa điểm quan trọng, là nơi gặp gỡ của những con đường chính yếu từ bốn phương dẫn đến, vì vậy thường có nạn binh đao.

Giờ đây, đang lúc thái bình, dân cư đông đảo, khách thương tấp nập, trở nên phồn thịnh vô cùng.

Theo ý Triển Mộng Bạch thì cả hai nên tìm một khách sạn tầm thường ở ngoại ô nghỉ đêm. Song, Tiêu Phi Vũ xa hoa thành tánh, khi nào nàng chịu tá túc ở một nơi thiếu tiện nghi?

Triển Mộng Bạch không nỡ trái ý nàng, đành để cho nàng vào thành, thuê trọn một tòa tiểu viện trong một khách sạn lớn.

Họ tắm rửa, dùng bữa xong, Triển Mộng Bạch ngồi yên nơi chiếc ghế, dưỡng thần.

Hành trình vất vả, thương thế chấn động, chàng cảm thấy mỗi một vô

cùng, không muốn làm một cử động nào cả.
Tiêu Phi Vũ quán quít bên cạnh chàng. Nàng cũng mệt nhọc nhiều vì phải nâng đỡ chàng trên đường dài, nên nét thanh xuân rạng rỡ có kém giảm đi ít nhiều.
Dưới ánh đèn nơi đất khách, cả hai nhìn nhau, mơ màng.
Họ vui hay họ khổ?
Không ai nói với ai một tiếng nào.
Bỗng, có tiếng bánh xe lăn đến bên ngoài, hoà lẫn với tiếng ngựa hí và tiếng người nói vang vang.
Tiêu Phi Vũ ngồi không yên, nhìn sang Triển Mộng Bạch, rồi cúi đầu, không dám nhúc nhích nữa.
Triển Mộng Bạch cười nhẹ:
- Vũ muội muốn ra đó xem qua?
Tiêu Phi Vũ gật đầu, nhưng lại đáp:
- Tiểu muội ở đây bầu bạn với Bạch ca, không đi đâu cả.
Triển Mộng Bạch tiếp:
- Ra đó một chút cũng chẳng sao, có điều đừng làm kinh động đến ai mà sanh sự, phiền phức lắm!
Tiêu Phi Vũ nói:
- Tiểu muội ra ngoài nhìn thoáng qua rồi vào ngay! Bạch ca yên trí ngồi đây nghĩ!
Nàng rót chén trà, đặt trước mặt Triển Mộng Bạch, rồi đi liền.
Bên ngoài, ánh đèn mờ nhạt, cảnh vật hiện mờ lung. Tiêu Phi Vũ đứng dưới tàng cây ngô đồng, nhìn ra cửa, thấy một đoàn đại hán vận áo dài, tiến về tòa viện ở hướng Đông.
Họ vận áo dài, rất nho nhã, song nhìn vào họ, ai ai cũng dễ dàng nhận ra là họ thuộc thành phần nằm sượng tấm nắng trong giang hồ.
Họ đến cửa toà viện thì một liễu hoàn bước ra, nói:
- Nếu các vị muốn bái kiến phu nhân, thì nên vào từng người thôi, bước chân phải thật nhẹ!
Bọn đại hán đó, người nào cũng hiện ngang kiêu hùng, song thấy liễu hoàn rồi, lại cung cung kính kính, hết sức tuân phục.
Họ cùng cúi đầu, vâng một tiếng, đoạn hiệp nhau từng đợt bốn người, nhún gót tiến vào.
Tiêu Phi Vũ không nhận diện được ai trong đám đại hán đó, song nàng biết họ là những tay hữu danh, từng oai liệt một phương trời.
Thế mà giờ đây họ thu oai, dần khí, sợ hãi như nai trước hổ.
Tự nhiên nàng phải lấy làm lạ, vội trở vào phòng, thuật sự việc cho Triển Mộng Bạch nghe, rồi hỏi:
- Bạch ca có thể đoán vị phu nhân đó là ai chăng?

Triển Mộng Bạch mở màng:

- Có được khí độ, phong thái đó thì có thể là Triều Dương phu nhân, hay thơ thơ của Vũ muội là Tiêu Mang Phong... Ngu ca không dám quả quyết.

Tiêu Phi Vũ kêu khẽ:

- Biết đâu lại chẳng là... chẳng là...

Triển Mộng Bạch gật đầu tiếp:

- Cũng có thể là bà ấy lắm.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Còn các vị bằng hữu, chắc Bạch ca nhận được?

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Vũ muội muốn ngu ca ra đó xem? Nếu biết được họ thì chúng ta có thể nhờ đó suy đoán ra vị phu nhân kia!

Tiêu Phi Vũ điểm một nụ cười, gật đầu, song lại buột miệng thở dài, thốt:

- Việc của người ta, can chi đến mình mà phải tìm hiểu!

Nàng ngồi xuống, an ủi chàng:

- Thôi, bỏ đi, Bạch ca! Cứ nghĩ cho khỏe!

Triển Mộng Bạch cũng thở dài như nàng.

Chàng thừa hiểu nàng rất hiếu kỳ, đương nhiên là muốn khám phá sự bí mật đó. Song vì thương thể của chàng mà nàng phải dằn lòng.

Để làm vui cho nàng, chàng mỉm cười:

- Ngu ca ra đó xem sao!

Tiêu Phi Vũ rất mừng:

- Bạch ca.. muốn ra đó sao?

Triển Mộng Bạch gật đầu.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Nhưng xem qua là phải vào ngay. Tiểu muội không cho Bạch ca ở ngoài đó lâu đâu nhé, chúng ta phải cố tránh bọn chúng phát hiện ra mình!

Triển Mộng Bạch cười nhẹ, đứng lên, gượng một phút mới lấy sức bước đi nổi.

Tiêu Phi Vũ kèm bên cạnh, cùng ra khỏi phòng, đến cội ngô đồng, dừng lại đó.

Bọn đại hán chỉ chuyên chú theo dõi mọi động tĩnh trong tòa viện, không ai lưu ý đến ahi người.

Ai ai cũng xuôi tay, đứng nghiêm.

Bốn đại hán vào đợt đầu, đã trở ra, song còn đứng đó, chưa dám ly khai.

Bốn người ra, bốn khác vào, ra vào rất nhanh, vào thì mỗi người cầm

một chiếc bao hoặc một chiếc hộp, song ra thì tay không.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Vị phu nhân đó ngồi không mà chia của sao? Chẳng lẽ bà ta là một tay đại cường đạo?

Bọn bằng hữu này đem lễ vật đến nộp cho bà?

Chàng suy nghĩ mãi, vẫn không đoán ra được vị nữ nhân nào trên giang hồ có cái khí như thế đó.

Trừ một người! Người đó là Tô Siển Tuyết, tọa trấn tại Quân Sơn!

Nghĩ như vậy, chàng quyết tâm tra cứu tình hình.

Tiêu Phi Vũ cũng nhìn đến xuất thần, chẳng còn nhớ đến là chỉ ra xem rồi vào liền!

Bỗng, một người trong số quần hùng quay mặt lại.

Một khuôn mặt rất quen, Triển Mộng Bạch chưa kịp nhận định rõ ràng thì người đó lại quay về hướng khác.

Tuy nhiên, chàng cũng nhớ được.

Thì ra, vị đó là Cửu Hiên Vân Long Tôn Cửu Khê, chàng có gặp một lần tại Tín Dương.

Tôn Cửu Khê là tay cự phú, trượng nghĩa, một con người hữu danh trong bạch đạo, tuyệt nhiên không phải là một kẻ lục lâm.

Như vậy, là chàng đoán sai rồi!

Nhưng, nếu tất cả không là lục lâm cường đạo, thì tại sao lại mang lễ vật đến cống hiến vị phu nhân kia?

Cuộc bá kiến của số đại hán đã hoàn tất, song họ vẫn còn tụ tập ở trước tòa viện như chờ đợi lệnh.

Nếu không có lệnh phu nhân, họ không dám tự tiện ly khai.

Một lúc sau, nàng liễu hoàn trở ra.

Tiêu Phi Vũ thì thầm bên tai Triển Mộng Bạch:

- Chính nàng đó mới đây ra gọi bọn đại hán vào từng đợt bốn người!

Trông thấy liễu hoàn, Triển Mộng Bạch biến sắc.

Tiêu Phi Vũ lấy làm lạ, hỏi:

- Bạch ca không nhận ra ai trong số người đó, mà lại nhận được nàng?

Triển Mộng Bạch còn kinh hãi, chưa đáp. Chàng nhìn sửng liễu hoàn, rồi đưa tay chà mắt, như sợ mắt hoa, nhìn lầm.

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Nhìn gì mà kỹ thế! Nếu nàng ấy không còn quá nhỏ, hẳn tiểu muội đã phát ghen rồi!

Bây giờ, chàng mới cất tiếng:

- Nàng ấy tên là Tiểu Thúy!

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Tiểu Thúy là ai? Hay là tiểu liễu hoàn của một cựu tình nhân của Bạch ca?

Nàng cắn môi, nín lặng.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Nàng là liễu đầu trong gia đình của ngu ca đó!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Nàng vẫn còn tức, tiếp:

- Thế ra, vị phu nhân kia là vợ của Bạch ca!

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Ngu ca làm gì có vợ? Ngu ca đang kỳ quái đây...

Tiểu Thúy cầm chiếc giỏ trúc, trong giỏ có đựng vật gì đó. Nàng trao cho mỗi người một vật. Vì vật đó có thể tích rất nhỏ, nên Triển Mộng Bạch không thấy được rõ.

Rồi nàng thốt:

- Phu nhân đang ngồi nghĩ, các vị về đi. Nhưng từ từ mà rút lui, đừng làm ồn, kinh động đến phu nhân.

Quần hùng vâng khế một tiếng, đoạn nối đuôi nhau bước đi. Không ai dám tranh trước tranh sau, tránh mọi tiếng động nhỏ!

Tôn Cửu Khê đi sau cùng.

Tiểu Thúy vào trong rồi, Tôn Cửu Khê cũng chưa đi xa, Triển Mộng Bạch khế vỗ tay vào nhau, trầm giọng gọi:

- Tôn Cửu Khê! Tôn huynh!

Tôn Cửu Khê lướt nhẹ tới, vừa kinh ngạc, vừa mừng. Triển Mộng Bạch bước ra, hỏi:

- Tôn huynh còn nhớ tại hạ chăng?

Tôn Cửu Khê kêu lên:

- Triển huynh phải không? Làm sao lại ở đây?

Tay y còn cầm vật đó, chưa cất vào mình.

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Việc dài dòng lắm! Mời Tôn huynh vào phòng, chúng ta đàm đạo!

Vào phòng rồi, Tôn Cửu Khê nhìn quanh quẩn, chợt bật cười, hỏi:

- Triển huynh mời tại hạ vào đây để uống rượu mừng à?

Triển Mộng Bạch sợ Tiêu Phi Vũ nổi hung vì câu nói sỗ sàng của Tôn Cửu Khê, ngờ đâu nàng không đỏ mặt, cúi đầu, mà lại còn có vẻ đắc ý.

Tôn Cửu Khê hỏi:

- Vị cô nương này là...

Triển Mộng Bạch đáp:

- Là Tiêu Phi Vũ cô nương, ái nữ của Đế Vương Cốc chủ đó!

Tôn Cửu Khê kinh hãi, ngừng ngay tiếng cười, rồi đáp ứng:

- Tại ha..... không biết... nên đắc tội... Tiêu cô nương...
Triển Mộng Bạch không ngờ là ba tiếng "Đế Vương Cốc" lại có oai lực phi thường như vậy.
Sợ Tôn Cửu Khê ái náy quá mất vui, chàng thốt:
- Tại hạ mời Tôn huynh vào đây, là để thỉnh giáo một việc!
Tôn Cửu Khê gật đầu:
- Triển huynh cứ nói!
Y nghiêm chỉnh thái độ, không dám cười đùa như trước nữa.
- Huynh đài đến đây, là vì mục đích gì? Và trong viện kia..
Bỗng, Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu lên, cười nhẹ, cắt ngang:
- Trong viện đó có phải là phu nhân của Triển Mộng Bạch chẳng?
Nàng vẫn không yên tâm, dù Triển Mộng Bạch đã thanh minh rồi.
Triển Mộng Bạch cười thẳm.
Tuy nhiên, chàng chính sắc mặt, thốt:
- Tôn huynh đừng nghe Tiêu cô nương nói đùa, hãy cho tại hạ biết vị phu nhân trong viện đó là ai?
Tôn Cửu Khê lộ vẻ khó khăn, cau mày, nhăn mặt, ấp úng:
- Cái đó... cái đó...
Tiêu Phi Vũ giục:
- Có gì khó khăn lắm sao? Các hạ cứ nói, bọn tôi hứa sẽ giữ bí mật cho!
Tôn Cửu Khê cười khổ:
- Thật ra, thì việc này không tiện tiết lộ, song Triển huynh là con người đáng kính, tại hạ không thể khước từ. Đối với Triển huynh, tại hạ không thể có thói tiểu nhân!
Tiêu Phi Vũ mỉm cười:
- Đã vậy, các hạ cứ nói ngay ra, chứ ấp úng mãi thì có khác nào tiểu nhân đâu?
Triển Mộng Bạch thấy nàng vẫn ươngạnh như xưa, nghĩ thẳm:
- Thì ra, nàng chỉ ôn nhu đối với một mình ta thôi, còn với ai khác thì vẫn chứng nào tật nấy.
Tôn Cửu Khê lấy tay ôm đầu, nhăn mày một lúc, rồi cố gắng được mấy tiếng:
- Chẳng dám dấu Triển huynh, tại hạ là môn đồ của Bồ Kỳ Môn...
Triển Mộng Bạch giật mình:
- A! Tại hạ hiểu rồi!
Tiêu Phi Vũ cũng kêu lên:
- Tôi biết rồi! Người trong viện là vợ của Chương môn Bồ Kỳ Môn! Như vậy là tôi...
Nàng nhìn sang Triển Mộng Bạch, điểm một nụ cười, đột nhiên bỏ

câu nói.

Đáng lẽ nàng phải tiếp nối với hai tiếng "yên tâm".

Tôn Cửu Khê thừa hiểu nàng muốn nói gì, buồn cười thầm cho nàng, thay vì cất tiếng chi, y chỉ lắc đầu phụ họa cái ý của nàng.

Tiêu Phi Vũ hừ một tiếng:

- Các hạ lắc đầu như vậy, hẳn là có chí, có rận gì ở trên đầu?

Tôn Cửu Khê lờ đi, đặng hắng một tiếng, tiếp:

- Bồn môn tản mát từ lâu, sau ngày Tần chương môn chết đi, mãi đến hôm nay, tân chương môn mới xuất hiện...

Triển Mộng Bạch lại kêu lên:

- A!

Rồi chàng giục:

- Tôn huynh thuật tiếp đi!

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Tân chương môn vừa xuất hiện, liền bắt tay vào công việc chinh đồn hàng ngũ, củng cố thực lực. Người là bậc hùng tài, đảm lược, một nhân vật kể như hi hữu. Cho nên, ai ai cũng kính nể phu nhân của người.

Triển Mộng Bạch thừ người một lúc, vụt cao giọng:

- Tân chương môn tên họ là chi? Y có chấp chương lá Bạch Bối Kỳ của Tần lão tiên bối lưu lại hay không?

Tôn Cửu Khê kinh hãi, trầm nghĩ:

- Tại sao hai người này hiểu rành về môn phái của ta quá vậy? Ta nói ra điều gì, họ cũng hình như biết trước cả.

Y trầm giọng tiếp:

- Tên họ của tân chương môn nhân, tại hạ chưa được biết, song lá Bạch Bối Kỳ và pho bí kíp của bồn môn, thì tại hạ đã có dịp thấy rõ!

Triển Mộng Bạch hỏi gấp:

- Chân hay giả?

Tôn Cửu Khê đáp:

- Bạch Bối Kỳ của bồn môn, tuy là một khuôn vải xem rất tầm thường, song nếu đem nhúng nước, thì sắc hoa hiện lên ngay. Ngoại nhân không làm sao chế được vật giả.

Triển Mộng Bạch ngả người ra thân ghé, trầm tư.

Chính chàng đã chôn Bạch Bối Kỳ và pho bí kíp ở Mạc Côn Sơn. Từ đó đến nay chàng chưa hề đề cập tới việc đó với ai. Như vậy, làm sao vị tân chương môn nào đó có được, mà trình chiếu trước thuộc hạ?

Thật là một sự khó hiểu!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Nàng tiểu hoàn bên cạnh vị phu nhân đó, phải chăng tên là Tiểu Thúy?

Tôn Cửu Khê lắc đầu:

- Tại hạ không rõ.

Tiêu Phi Vũ đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch:

- Cửa nhà chàng ta đó!

Tôn Cửu Khê giật mình:

- Thật vậy à?

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Nàng lớn lên trong gia đình tại hạ, thì tại hạ làm thế nào được.

Tôn Cửu Khê trầm ngâm một lúc lâu:

- Hay là... Tiểu Thúy cô nương trốn khỏi gia đình Triển huynh, rồi vào hầu hạ phu nhân bốn môn?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ xa nhà đã một thời gian khá lâu, không biết được có biến cố gì xảy ra tại đó!

Rất có thể Tôn huynh nghĩ đúng. Tuy nhiên, vị phu nhân đó là con người như thế nào, Tôn huynh cho biết được chăng?

Tôn Cửu Khê đáp:

- Đoan trang, hiền hục, đẹp như tiên nữ.

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Bao nhiêu tuổi?

Họ hỏi dôi, nối tiếp nhau mà hỏi, mừng tượng sự tình có liên quan mật thiết với họ.

Tôn Cửu Khê vô cùng kỳ quái, tuy nhiên không thể không đáp.

Y thốt:

- Độ niên kỷ với cô nương.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Hai mươi tuổi! Không thể là Triều Dương phu nhân, cũng không thể là Tiêu Man Phong. Thế là ai? Tại sao Tiểu Thúy lại đi theo nàng?

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Trong gia đình Bạch ca, có người nào như vậy chăng?

Triển Mộng Bạch lắc đầu.

Bỗng, Triển Mộng Bạch hỏi:

- Tôn huynh có thể đưa tại hạ đi gặp nàng chăng?

Tôn Cửu Khê lắc đầu:

- Bốn chưởng môn không hề chường mặt tiếp xúc với ai. Suốt ngày, dùng bạch bố bọc đầu, không sao nhận diện được. Phu nhân cũng như vậy, không muốn tiếp kiến người ngoài.

Triển Mộng Bạch cố nài:

- Tôn huynh thử tìm một biện pháp.

Tôn Cửu Khê thở dài:

- Nếu là người khác, thì tại hạ khó tuân mệnh! Song, Triển huynh là người đáng tin nhiệm...

Triển Mộng Bạch chú ý:

- Tôn huynh có thể cho biết thêm?

Tôn Cửu Khê giải thích:

- Bốn chưởng môn đã sai tín sứ đi khắp sông hồ, triệu tập huynh đệ bốn phương, cùng quy tụ về Kinh Châu, họp đại hội. Hiện tại, đã về gần hết, chỉ còn chờ nhóm người đang làm khách tại Đường môn ở đất Thục.

Thì ra, bốn đại hán chít khăn trắng trên đầu, đến Đường phủ hôm đó, là tín sứ của Bồ Kỳ Môn.

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Huynh đệ trong bốn môn rất đông, song chỉ những người có danh mới được triệu tập.

Địa điểm dành cho đại hội, do một vị đồng môn tại Kinh Châu bố trí. Có lẽ, trong ba hôm nữa, đại hội sẽ khai mạc. Người tham dự đại hội, phải bao đầu bao mặt.

Tiêu Phi Vũ nhớ lại ngày nào tại Thái Hồ, có bắt được mấy tên dùng bạch bố bao đầu.

Bất giác, nàng phì cười.

Triển Mộng Bạch hân hoan ra mặt:

- Tuyệt kể! Chỉ cần Tôn huynh cho biết địa điểm và thời gian, tại hạ sẽ dùng bố trắng, bao đầu bao mặt như các môn đồ, để trà trộn vào.

Tôn Cửu Khê thở dài:

- Vị tân chưởng môn là một con người cực kỳ thận trọng, số đệ huynh tham dự có ấn định rõ ràng, và mỗi người đều có một tín bài cầm tay..

Y lấy trong mình ra một thẻ trúc, hai mặt đều có dấu hiệu, chính là vật mà Tiểu Thúy trao cho mỗi người lúc trước.

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Tín bài bằng trúc này có thể ngụy tạo, nhưng cái tên trên tín bài, phải phù hợp với tên trong sổ danh sách.

Triển Mộng Bạch thăm kêu khổ:

- Cẩn thận đến thế là cùng! Mình mạo nhận một cái tên nào đó, nếu tên không có trên danh sách, thì lộ chuyện ngay!

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Mình cứ tiến thẳng vào, cần gì tín bài, danh sách!

Tôn Cửu Khê mỉm cười:

- Người khác thì cần như vậy, chứ Triển huynh thì khỏi!

Triển Mộng Bạch mừng rỡ:

- Tôn huynh nói vậy nghĩa là sao?

Tôn Cửu Khê giải thích:

- Một số người trong bốn môn từng thọ Ỗn Triển huynh, dù họ có nát thân, cũng không đền đáp xứng đáng. Nếu Triển huynh hô một lời, là sẽ có nhiều người sẵn sàng nhượng tìn bài cho Triển huynh sử dụng!

Tiêu Phi Vũ sáng mắt:

- Thế thì hay lắm! Các hạ nhấn tin dùm, làm sao cho có hai chiếc tìn bài là được!

Tôn Cửu Khê tiếp:

- Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ, thì sẵn có Hoành Giang Thiết Long Giang Trung Trụ, và Triệu Sơn Quán ở gần đây, tại hạ xin đi gọi hai người đó!

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ, hỏi:

- Còn các hạ? Sao các hạ không nhượng tìn bài?

Tôn Cửu Khê mỉm cười:

- Tại hạ muốn theo các vị để xem nhiệt náo, và tiếp trợ hai vị nếu cần!

Y nghiêng mình chào biệt, rồi bước đi liền.

Triển Mộng Bạch thừa hiểu, những vụ thi ân đó, là do bọn Đỗ Vân Thiên làm, gán cái tiếng cho chàng.

Chàng nhích nụ cười khổ, không hiểu nên buồn hay nên vui.

* * * Hai hôm sau.

Bên ngoài thành Kinh Châu, trong một tòa viện rộng lớn, nhiều bóng người dao động, rộn rịp khác thường.

Tất cả đều vận áo trắng, đầu và mặt trùm bố trắng, trông như những bóng ma.

Ngôi nhà đó, có tiếng là nguy hiểm, vì thế mà bị bỏ phế từ lâu.

Nhưng hôm nay, ngôi nhà nhiệt náo vô cùng. Từ xa xa, người ta nghe những tiếng cười, tiếng nói, từ trong ngôi nhà vọng ra.

Thời gian về đêm, đèn đuốc sáng choang, ánh đèn chiếu đến ngoài mấy trượng.

Bóng người lũ lượt từ muôn phương đổ đến, qua canh ba thì thừa dần.

Chính lúc đó, có ba bóng trắng.

Họ tiến đến rất nhanh.

Khi gần đến nơi, một trong ba người nói:

- Chúng ta đến chậm một chút, để hai vị hỏi phải tiếp chuyện với

những người quen.

Một người đáp:

- Tôn huynh an bài rất chu đáo!

Họ đến bậc thềm.

Bên trong, có tiếng hỏi vọng ra:

- Ai?

Ba người cùng đáp:

- Khiếu vũ huynh phong! Bồ kỳ độc tôn!

Cánh cửa sơn đen mở hé, ba người lách mình vào.

Bên trong, có sáu đại hán bao mặt, vận áo trắng, phòng thủ.

Một người cất tiếng:

- Ba vị đến trễ đó! Xin cho xem tín bài.

Cả ba trình tín bài.

Đại hán đó xem, và cao giọng thốt:

- Tôn Cửu Khê, Giang Trung Trụ, Triệu Sơn Quân.

Một đại hán khác dò tìm tên trong bản danh sách, rồi gật đầu:

- Đúng rồi! Xin mời vào!

Cả ba còn vượt qua một khuôn viên sâu, mới đến khách sảnh.

Trước khách sảnh, có mười hai đại hán, giữ cửa. Họ lại tra danh sách một lượt nữa, mới cho đi vào.

Ba người đó, dĩ nhiên là Triển Mộng Bạch, Tiêu Phi Vũ, và Tôn Cửu Khê.

Qua lọt hai cửa rồi, họ thở phào nhẹ nhõm.

Riêng Triển Mộng Bạch thì thầm kính phục tân chủ nhân là một con người cẩn mật, không dám khinh thường.

Chàng càng muốn biết con người đó là ai.

Trong đại sảnh, có hơn trăm người, cùng ngồi xếp bằng tròn ngay trên nền.

Tất cả đều dùng bố trắng bao đầu, bao mặt.

Lúc mới đến, chưa vào đây, thì ai ai cũng cười cười, nói nói, nhưng vào đây rồi, người nào cũng im thin thít.

Vả lại, lúc ra đi, họ còn vầy đoàn, hiệp lũ, họ còn thấy mặt nhau, nên họ gọi những người quen, hàn huyên một đôi câu, vào đây rồi, bao đầu, bao mặt, họ còn biết ai mà gọi?

Bọn Tôn Cửu Khê đến một góc tường, ngồi xuống.

Sau đó, có năm sáu người nữa, lần lượt tiến vào.

Tiêu Phi Vũ ngồi đếm số người. Hiện diện, có tất cả một trăm bảy mươi bảy vị.....

Gần hai trăm người hiệp chung một chỗ, thế mà chẳng có một tiếng động khẽ.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 45

Mưa Gió Kinh Châu

Từ phía hậu đại sảnh, một lão nhân bước ra, dáng dấp ủ rũ, tay cầm chổi lông, thẳng đến hai chiếc giao y, phẩy phẩy lớp bụi.

Lão nhân bước chậm, cầm chổi phẩy bụi cũng chậm, sắc mặt bơ phờ, đôi mắt cũng lơ lơ nhìn xuống, chừng như không muốn trông thấy ai, mà cũng không muốn ai trông thấy.

Quần hùng kinh dị, thầm nghĩ:

- Lão nhân này hẳn phải là một cao thủ võ lâm, cố ý giả vờ cái dáng đó, chứ có lẽ nào Chương môn nhân lại dùng một người sắp chết đến nơi làm kẻ tùy sai?

Triển Mộng Bạch thấy lão nhân, vụt biến sắc mặt, tự hỏi:

- Sao lão ta cũng ở đây?

Lão nhân là người đánh xe độ nọ đưa chàng đến Kim Sơn Tự.

Lão và Tàn Nhi, theo lời chàng, đến Giang Nam tạm trú tại trang viện của chàng.

Sao bây giờ, lão lại ở đây?

Mấy hôm trước gặp Tiểu Thúy, chàng đã lấy làm lạ rồi. Đêm nay, gặp luôn lão nhân, thêm một điều lạ nữa.

Thật tình chàng không còn ước đoán sự việc ra làm sao được nữa.

Bỗng, có tiếng chuông đồng ngân lên coong coong.

Quần hùng trong đại sảnh lập tức đứng dậy, nghiêm trang.

Triển Mộng Bạch biết ngay, Chương môn nhân sắp sửa xuất hiện.

Tiểu Thúy cùng một gã đồng tử tuần nhã, vận áo trắng, song song bước ra, tay cầm một chiếc mâm bằng ngọc.

Trên mâm, là một lá Bạch Bồ Kỳ, và pho bí kíp Bồ Kỳ Môn.

Vì đứng xa, Triển Mộng Bạch không trông thấy rõ là vật thật hay giả.

Quần hùng thấy hai vật báu của môn, cùng hoan hô vang dội, rồi cùng quỳ xuống, vập đầu sát đất.

Triển Mộng Bạch cùng Tiêu Phi Vũ không muốn quỳ, song nghĩ lại, dù sao thì đó cũng là di vật của một bậc tiền bối, có quỳ lạy cũng chẳng mất mặt.

Họ cùng nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống như mọi người, nhưng Tiêu Phi Vũ chỉ vờ mà thôi.

Trong đám đông nàng có vẻ quỳ, nhưng thực sự hai gối không chạm

đất. Nàng ngồi chồm hồm, bắt quá chỉ cúi đầu cho người ta không để ý.

Triển Mộng Bạch thấy thế, bầm bụng cười thầm.

Bỗng, một âm thanh khàn khàn nổi lên:

- Xin các vị huynh đệ đứng dậy!

Âm thanh đó được một nội lực phát ra, tuy khàn khàn, song đủ làm chấn động quần hùng.

Mọi người ngẩng đầu.

Một nam một nữ sánh vai bước ra.

Nam, vận áo dài trắng, bao mặt, thân vóc cao, cử động thanh toát, tỏ rõ con người bất thiệp, hoạt bát, có tâm cơ linh xảo phi thường. Ông tay áo tả nhét vào vòng giầy lưng cột ngang thân áo. Nơi vành cổ trắng quần quanh đầu có mấy chữ thêu bằng chỉ đen:

"Khiếu Vũ Huy Phong, Bồ Kỳ Độc Tôn".

Chưởng môn nhân Bồ Kỳ Môn là một người cụt một tay!

Nữ, vận áo gấm, đầu cài châu ngọc, mừng tượng một phu nhân của các bậc vương hầu.

Một con người không hổ với hai tiếng mỹ nhân!

Triển Mộng Bạch không dám nhìn lâu nữa. Tim chàng đập mạnh, suýt nhảy khỏi lồng ngực.

Chàng đã nhận ra vị phu nhân đó là ai!

Và nàng chính là Tần Nhi!

Một sự kiện lạ lùng nữa!

Tại sao Tần Nhi trở thành phu nhân của Chưởng môn Bồ Kỳ Môn?

Chưởng môn nhân thực sự là ai?

Bao nhiêu nghi vấn dồn dập hiện ra trong đầu óc chàng! Chàng miên man suy nghĩ, bỗng nghe cánh tay nhói lên, thì ra Tiêu Phi Vũ chụp lấy tay chàng, véo mạnh.

Tiêu Phi Vũ nhìn chàng, nửa như vui, nửa như giận. Chừng như nàng muốn hỏi:

- Phu nhân Chưởng môn đẹp chi đó, mà người nhìn ngây ngất như vậy?

Quần hùng đã ngồi xuống rồi.

Độc Tý chưởng môn quắc đôi mắt sắc lạnh, nhìn quanh một vòng, lâu lắm rồi, y chưa cất tiếng.

Ngẫu nhiên, Triển Mộng Bạch bắt gặp ánh mắt của y chiếu chẳng đến chàng.

Chàng nghe lạnh người.

Bình sanh, chàng gặp biết bao nhiêu hiểm nguy, song chàng không đến nỗi quá sợ như lúc này.

Đôi mắt đỏ báo hiệu cho chàng một điều gì cực kỳ nguy hiểm.
Tại sao? Chàng nghĩ mãi mà không biết tại sao. Bất quá linh giác báo động như vậy thôi.

Chưởng môn nhân cầm lá cờ, đưa cao lên, tuyên bố:

- Khiếu vũ huy phong, bố kỳ độc môn, bản toà tiếp thọ quyền chưởng môn, từ nay ban bố lệnh ra khắp bốn phương trời.

Quần hùng hoan hô một loạt rồi im bật.

Triển Mộng Bạch giương mắt nhìn, nhận đúng là lá cờ do Tần Vô Triệu trao cho chàng ngày trước.

Độc Tỷ chưởng môn lộ vẻ đắc ý, nghiêm giọng tiếp:

- Từ lâu, bản môn huynh đệ phân tán khắp giang hồ, mãi đến hôm nay bản toà mới có dịp hội kiến cùng các cao nhân, tuấn sĩ, thật là một đại hạnh cho bản toà, cho bản môn!

Nhân cuộc họp mặt đêm nay, bản toà sẽ thảo luận cùng các vị về một chương trình hành động cốt sao cho sự liên hệ giữa chúng ta được chặt chẽ hơn ngày trước!

Quần hùng lại hoan hô, tán thưởng ý chí đó Độc Tỷ chưởng môn tiếp luôn:

- Với võ công của các huynh đệ bản môn, nếu đồng tâm nhất chí, cộng đồ cơ nghiệp, thì Bố Kỳ Môn trong một ngày gần đây, sẽ vươn mình tận vinh quang, tranh ngôi nhất nhì với Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Cái Bang. Rồi từ đó mà đi, chúng ta sẽ nắm quyền bá chủ võ lâm!

Bỗng, từ phía tả, một đại hán đứng lên, cung kính:

- Bẩm Chưởng môn! Đệ tử là Hạ Quang Bình, đất Từ Châu, có việc muốn trình bày.

Độc Tỷ chưởng môn hướng mắt về phía đó:

- Cứ nói!

Hạ Quang Bình trầm giọng:

- Cái tôn chỉ của Bố Kỳ Môn, là huynh đệ đồng môn tương trợ lẫn nhau, chứ không có cái việc tranh hùng đấu thắng, chuyên sát phạt, gây tang tóc!

Độc Tỷ chưởng môn lạnh lùng:

- Chẳng lẽ bản toà không biết rõ tôn chỉ của bản môn? Đâu cần phải có Hạ đại hiệp chỉ giáo!

Hạ Quang Bình đáp:

- Đệ tử đâu dám vọng tưởng! Tuy nhiên...

Độc Tỷ chưởng môn nổi giận, quát:

- Nhân tài trong bản môn nhiều như cát sông Hằng, tại sao lại không thể tranh danh, đoạt lợi, chiếm ngôi vị cao quý trên giang hồ chứ?

Ngày nay, thiên hạ võ lâm thuộc về ai?

Lý do nào bắt buộc chúng ta phải chịu khuất phục dưới oai quyền của kẻ khác?

Câu nói của y biểu hiện rõ rệt cái hào khí cao thầu chín từng mây, quần hùng nghe máu nóng sôi trào cuồn cuộn, cùng reo lên vang lừng.

Có người hét to:

- Chưởng môn nói đúng! Đành rằng tôn chỉ của bốn môn là huynh đệ tương trợ, nhưng tại sao chúng ta lại không thể tranh hùng giữa võ lâm? Hạ đại ca ơi! Ngồi xuống đi!

Chỉ dùng mấy câu mà khích động, hiệp đáp được toàn thể đệ huynh, Độc Tỷ chưởng môn quả sành khoa tâm lý.

Triển Mộng Bạch phải công nhận y là một tay lợi hại. Tuy nhiên, chàng thấy rõ, bên trong cái hào khí của y, có ẩn một ý niệm gian trá. Chàng thầm nghĩ:

- Tàn lão tiên bối lúc lâm chung, nhờ vả ta bảo trì Bạch Bối Kỳ. Ta không thể phụ sự ủy thác đó mà khoanh tay ngồi nhìn Bối Kỳ Môn xa rời chính nghĩa được!

Độc Tỷ chưởng môn lại tiếp:

- Các huynh đệ đã quyết tâm ủng hộ bốn tòa, thì bốn tòa phải cố gắng hết sức mình để phát huynh thịnh thế, mang vinh quang về cho bốn môn! Tàn cố chưởng môn...

Y dừng lại.

Quần hùng nghe y đề cập đến Tàn cố chưởng môn, vụt đứng lên, như để tỏ sự cung kính đối với một đại lão anh hùng.

Đến lúc Độc Tỷ chưởng môn nói tiếp, họ mới ngồi xuống.

- Lúc tiếp nhận sự ủy thác của Tàn cố chưởng môn, bốn tòa có phát trọng thệ, quyết thực hiện ba điều.

Quần hùng nhao nhao hỏi:

- Ba điều như thế nào?

Độc Tỷ chưởng môn tiếp:

- Điều thứ nhất, bốn môn phải trọng trung với Bạch Bối Kỳ, và tận tâm tận lực tranh hùng giữa võ lâm, sống chết có nhau!

Quần hùng đáp:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Độc Tỷ chưởng môn gật gù:

- Điều thứ hai, bốn tòa cùng quý huynh đệ phải báo cái ân đức của một người!

Quần hùng hỏi:

- Vị ân nhân của lão nhân gia là ai?

Độc Tỷ chưởng môn đáp:

- Tô phu nhân tại Quân Sơn! Gần đây, Tô phu nhân có việc, đang tìm người trợ giúp!

Quần hùng lao nhao:

- Thế là chúng ta có cơ hội để báo ân rồi! Đừng bỏ qua cơ hội này!

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cùng nhìn nhau, cả hai cùng giật mình. Họ cùng nghĩ:

- Không ngờ chưởng môn Bồ Kỳ Môn lại là đồ đảng của Tô Siễn Tuyết!

Nhưng, Triển Mộng Bạch vẫn thắc mắc mãi về cái việc làm sao y lại có lá cờ Bạch Bồ Kỳ và lấy Tần Nhi làm vợ!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Tô Siễn Tuyết có biết chỗ Bạch huynh cất dấu lá cờ chăng?

Hai hôm nay, Triển Mộng Bạch đã lược thuật việc của Tần Vô Triệu cho nàng biết.

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Bà ta không biết đâu.

Độc Tỷ chưởng môn cao giọng tiếp:

- Còn điều thứ ba, điều quan trọng nhất, bất cứ ai trong huynh đệ chúng ta, đều có bổn phận phải báo thù cho lão nhân gia.

Quần hùng nhao nhao lên:

- Ác đồ đó là ai? Kẻ nào to gan dám hãm hại lão nhân gia?

Độc Tỷ chưởng môn gần từng tiếng:

- Triển... Mộng... Bạch!

Triển Mộng Bạch kinh hãi.

Chỉ đích danh chàng là kẻ thù, xem Tô Siễn Tuyết là ân nhân, hiển nhiên Độc Tỷ chưởng môn có âm mưu cấu kết với Tô Siễn Tuyết!

Cũng may, chàng biết được sự tình sớm một chút, chứ nếu không thì, trong tương lai, chàng làm sao giải thích được với toàn thể môn đồ Bồ Kỳ Môn?

Chàng muốn ra mặt, tranh biện ngay, lột mặt nạ tên gian trá đó, nhưng Tiêu Phi Vũ biết ý chàng, vội nắm tay giữ lại, đoạn thốt:

- Bạch ca muốn chết gấp sao?

Cả hai đàm thoại, chỉ dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay của nhau, chứ không dám cất tiếng.

Triển Mộng Bạch nhớ lại tình trạng của mình, bất giác thờ dài.

Thương thế có giảm phần nào, song chàng chưa vận dụng chân lực được, nếu sanh sự là bị hạ ngay.

Vừa bức tức, vừa phẫn cấp, chàng đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Quần hùng nghe nói đến Triển Mộng Bạch, cùng nhao nhao lên, hết

sức phân vân!

Ngày nay, trên giang hồ, còn ai không nghe danh, biết tiếng chàng?

Một người hỏi:

- Triển Mộng Bạch có cái hiệp danh vang dội như sấm rền tai, tại sao lại hãm hại Tần cố chưởng môn?

Một người đáp:

- Triển Mộng Bạch thiện ác bất thường, việc tốt cũng làm, mà việc xấu cũng làm! Biết đâu cái chết của Tần cố chưởng môn chẳng do hấn gây nên?

Độc Tý chưởng môn đảo mắt nhìn quanh bốn phía, quần hùng bàn luận như thế nào, y nghe không sót một tiếng.

Y trầm giọng thốt:

- Nếu đơn độc mà hành động, thì chẳng bao giờ Triển Mộng Bạch thủ thắng trước Tần cố chưởng môn được. Đáng hận là hấn dùng độc kế! Nếu bọn toà không đến kịp lúc, thì có thể hấn đã hủy hoại luôn thi hài của cố chưởng môn! Hấn thấy bọn toà đến, vội bỏ chạy đi!

Sự kiện này, Tô phu nhân chính mắt trông thấy rõ ràng.

Y tạo sự việc rất hợp tình hợp lý, lại có cái thần thái căm hận rất chân thành, còn ai không tin là y thật sự thù độc Triển Mộng Bạch?

Còn ai không tin là y chí thành với Tần Vô Triệu?

Quần hùng căm phẫn theo, ai không tin, cũng phải tin.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Tần lão tiên bối bị cha con họ Phương bức tử, ngoài Tô Siễn Tuyết và ta ra, trên giang hồ đâu có kẻ thứ ba nào biết được! Tô Siễn Tuyết đã thu phục Độc Tý chưởng môn, thì đương nhiên bà ta sẽ xác nhận điều bịa thành sự thật. Quần hùng trong Bồ Kỳ Môn ắt sẽ tin rằng ta là thủ phạm rồi.

Chàng làm sao tranh biện?

Tiêu Phi Vũ đang nắm tay chàng, cảm thấy bàn tay chàng run run, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh, biết là chàng phẫn uất vô cùng.

Tôn Cửu Khê ngồi bên cạnh, cũng áy náy không yên.

Bỗng, nơi phía tả, Hạ Quang Bình đứng lên, cao giọng thốt:

- Triển đại hiệp từng cứu mạng đệ tử, nếu cho rằng y có làm cái việc đê tiện đó, thì ngàn vạn lần đệ tử cũng không tin được! Nếu các vị không tin được cái hiệp danh của y, thì cứ hỏi Giang Trung Trục và Triệu Sơn Quân nhị vị đại ca kia là rõ!

Độc Tý chưởng môn cười lạnh:

- Hấn cứu Hạ huynh, nhưng hấn lại hại người khác thì sao? Chẳng lẽ hấn cứu người này thì không thể hại người khác? Con người đó,

hành động không phân thiện ác, trên giang hồ ai ai cũng biết như vậy!

Hạ Quang Bình áp ứng:

- Cái đó... cái đó...

Độc Tỷ chưởng môn lạnh lùng:

- Cái đó làm sao? Chẳng lẽ bỗng toà nói ngoa?

Hạ Quang Bình cúi đầu:

- Cái đó...

Bỗng, y rú lên một tiếng thảm, rồi ngã xuống, máu thấm ướt mảnh bố trắng bên ngoài.

Quần hùng kinh hãi, không ai biết tại sao.

Nhưng, Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thấy rõ. Âm khí từ tay áo

Độc Tỷ chưởng môn bay ra, lúc Hạ Quang Bình cúi đầu xuống.

Âm khí màu đen, được phóng ra song tay và vai không nhích động, vô ảnh vô tung, thì làm gì quần hùng trông thấy trong lúc bất ngờ!

Hạ Quang Bình đưa hai tay ôm mặt, run run giọng nói:

- Giang Trung Trụ! Triệu Sơn Quân!.... Các vị.....

Y co rúm người lại, rồi bất động.

Máu thấm ướt mảnh bố vấn đầu, máu biến màu đen liền.

Trước khi chết, y còn lấy làm lạ tại sao Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân không biện hộ cho Triển Mộng Bạch.

Y có biết đâu, cả hai không có mặt trong đại hội!

Một người ngồi bên cạnh lột mảnh bố bao mặt của Hạ Quang Bình, bất giác biến sắc rớt tay liền.

Gương mặt đó, sưng vù lên, biến đen sì.

Quần hùng sửng sốt.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ nhận thấy âm khí mừng tượng như xuất phát từ Đường gia! Nhưng nếu Độc Tỷ chưởng môn là người trong họ Đường, thì tại sao lại có lá Bạch Bồ Kỳ! Làm sao lấy Tần Nhi làm vợ?

Độc Tỷ chưởng môn nhìn khắp quần hùng:

- Vị nào là Giang Trung Trụ? Vị nào là Triệu Sơn Quân?

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thầm kêu khổ:

- Nguy rồi!

Tôn Cửu Khê run người.

Y nghĩ đúng là muốn khéo lại trở thành vụng.

Độc Tỷ chưởng môn hỏi:

- Hai vị đó có đến đây chăng?

Người có phận sự tra điểm danh sách bên ngoài đáp:

- Có!

Độc Tý chưởng môn cao giọng:

- Đã đến đây, sao không đứng lên?

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ cắn răng đứng lên.

Triển Mộng Bạch cúi đầu, lên tiếng:

- Đệ tử là Triệu Sơn Quân!

Chàng cảm thấy lạnh người khi Độc Tý chưởng môn quét ánh mắt sang chàng.

Tiêu Phi Vũ trãi giọng cho bớt trong trẻo, ứng tiếng luôn:

- Tại hạ là Giang Trung Trục!

Độc Tý chưởng môn lạnh lùng:

- Triệu Sơn Quân! Ngẩng mặt nhìn đôi mắt của bọn tào đây!

Triển Mộng Bạch cắn răng, ngẩng mặt.

Song phương nhìn nhau một lúc, tòa đại sảnh im lặng hoàn toàn, như cảnh vắng người.

Chừng như ký ức của Triển Mộng Bạch bị khơi động trước ánh mắt của Độc Tý chưởng môn.

Chàng nhớ lại một cái gì. Cái đó mơ hồ quá!

Mà sao ánh mắt đó quá quen đối với chàng?

Bỗng, Độc Tý chưởng môn hét:

- Triển Mộng Bạch!

Y chỉ tay ra quát luôn:

- Gã đó chính là Triển Mộng Bạch! Gã giết Triệu Sơn Quân, đoạt lấy tín bài, trà trộn vào đây! Các huynh đệ hãy bắt gã ngay!

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Tất cả nhao nhao lên!

Quần hùng đều là những tay lịch lãm, nhưng vẫn không giữ được trầm tĩnh trước biến hóa đột ngột của tình hình.

Bỗng, một tiếng soảng vang lên.

Thì ra, Tiểu Thúy buông rơi chiếc mâm ngọc xuống nền. Tàn Nhi cũng biến sắc mặt, lộ vẻ hãi hùng cực độ.

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ lui về một góc tường, để khỏi phải lưu tâm phía hậu, chuyên thủ ứng phó mặt trước.

Triển Mộng Bạch như mơ màng, lẩm nhẩm:

- Hắn! Chính hắn!.... Làm sao lại là hắn được chứ?... Tại sao?

Độc Tý chưởng môn huy động lá Bạch Bối Kỳ, quát:

- Bọn môn đệ tử cấp tốc động thủ! Vô luận bất sống, giết chết, phải hạ cho được ác tặc!

Ai vi lệnh, bọn tào sẽ ghép vào tội phản môn, hành quyết!

Quần hùng cùng hét lên một tiếng, tiếng hét rập nhau chấn động toà đại sảnh. Rồi tất cả cùng lướt tới, cùng mắng oang oang:

- Triển Mộng Bạch! Tên ác đồ! Hãy đền mạng Tàn cố chưởng môn!

Hãy đền mạng Giang Trung Trụ, Triệu Sơn Quân!
Tiêu Phi Vũ giật mảnh bố quần đầu xuống, gương mặt đẹp tuyệt vời hiện ra trước mặt quần hùng.
Nàng nhìn quanh, không còn khiếp hãi như trước.
Quần hùng sửng sốt! Họ không tưởng người đội lốt Giang Trung Trụ lại là một nữ nhân tuyệt sắc!
Nàng cao giọng thách:
- Kẻ nào dám động thủ với con gái của Đế Vương Cốc chủ? Tiêu Phi Vũ ta đang chờ đây!
Ba tiếng "Đế Vương Cốc" có cái oai lực ngang với ba tiếng sấm.
Quần hùng bất giác dừng chân lại, như chôn tại chỗ.
Tuy nhiên, vẫn có kẻ quá nhiệt thành với Độc Tỷ chưởng môn, bất chấp đối phương là ai, quát lớn:
- Đền mạng gấp!
Tiêu Phi Vũ nổi giận, hét vang:
- Tôn Cửu Khê đâu? Sao người chẳng nói chi hết?
Tôn Cửu Khê bắt buộc phải lật vương bố xuống, rồi đáp ứng:
- Giang Trung Trụ và Triệu Sơn Quân còn sống!.... Hai người đó... tình nguyện trao tín bài cho Triển ân nhân!
Độc Tỷ chưởng môn hét:
- Tôn Cửu Khê! Người dám phản bội môn phái à?
Tôn Cửu Khê run người, nín bật.
Vô luận là ai trong võ lâm, cũng không dám tiếp nhận hai tiếng "phản bội".
Huống hồ y tuy kính trọng Triển Mộng Bạch, song y chưa biết cái chết của Tần Vô Triệu như thế nào, thì làm sao y có thái độ dứt khoát?
Quần hùng biết được Triệu Sơn Quân và Giang Trung Trụ chưa chết, tất cả đều dị thái độ phần nào.
Nhưng Độc Tỷ chưởng môn khi nào chịu bỏ qua cho Triển Mộng Bạch?
Y gọi to lên. Hơn mười đại hán áo trắng từ bên ngoài chạy vào, vệt quần hùng, xông thẳng đến Triển Mộng Bạch.
Chúng vung quyền tấn công Tiêu Phi Vũ trước.
Họ sử dụng công phu ngoại môn, tài nghệ họ khá cao. Nếu là lúc nào, thì Tiêu Phi Vũ không xem họ ra gì, song trong trường hợp bây giờ, nàng còn vương bận Triển Mộng Bạch, vừa phải phản kích vừa phải bảo vệ chàng. Vì sự phân tâm đó mà phản ứng của nàng mất đi phần nào hiệu quả.
Độc Tỷ chưởng môn luôn miệng quát tháo:

- Hạ luôn cả hai! Đừng để cho tên nào sống sót!
Y quan sát tình hình, thấy Triển Mộng Bạch không hề động thủ, còn Tiêu Phi Vũ thì mãi mãi che chở chàng, nên hiểu rõ là Triển Mộng Bạch đang mang thương thế.
Biết được điều đó, y hết sức mừng rỡ.
Bọn đại hán áo trắng càng đánh càng hăng, khí thế mãnh liệt, chưởng phong cuốn ào ào.
Bỗng, Tiêu Phi Vũ hét:
- Các người là chi của Lam Đại tiên sinh?
Độc Tý chưởng môn bật cười cuồng dại:
- Người có tư cách nói đến danh hiệu của tiên sinh sao?
Như vậy là y mặc nhận có một liên quan nào đó với Lam Đại tiên sinh!
Tiêu Phi Vũ đã thấy chưởng môn phóng ám khí của họ Đường, bây giờ thuộc hạ lại sử dụng quyền pháp Ngạo Tiên Cung!
Tự nhiên nàng phải kỳ quái.
Tuy miên mang suy nghĩ, nàng không dám dừng tay, vừa đối phó với địch, vừa bảo vệ Triển Mộng Bạch, vất vả vô cùng.
Thình thoảng, nàng liếc mắt sang Triển Mộng Bạch, thấy chàng mơ màng đến xuất thần, đồng thời chàng lẩm nhẩm mãi:
- Không thể... Tại sao nói dối với ta?... Rõ ràng kia mà!....
Tiêu Phi Vũ tức giận nghĩ thầm:
- Đúng là thứ đàn ông thú vị, trong lúc nguy ngập mà cứ ngẩn ngơ như kẻ điên!
Nàng biết chàng đang gặp một vấn đề nan giải, nàng hết sức lo lắng cho chàng, mà chính nàng cũng không thư thả gì cho, bởi áp lực của bọn đại hán áo trắng càng phút càng tăng.
Bọn chúng gồm mười hai người, hợp thành bốn nhóm, mỗi nhóm ba người.
Chúng luân phiên công tới, cũng có lúc ồ ạt xông vào.
Nhóm trước tiến lên, vung quyền, bắt cần trúng hay hụt, rồi lùi lại, nhường chỗ cho nhóm sau. Có lúc cả hai ba nhóm cùng xuất thủ, công từ ba phía.
Thành ra, thế công của chúng như sóng lượn vỗ bờ, tiếp nối liên tục.
Tiêu Phi Vũ cố gắng cầm cự, song những chiêu thức của nàng trở thành vô dụng. Vì chiêu thức đối phó với thế công của đợt trước, đợt trước lùi về, đợt sau nối tiếp với thế công khác, chiêu thức đó trở thành lạc lõng. Khi nàng biến chiêu để ứng phó với đợt thứ hai, thì đợt thứ hai lại lùi, nhường chỗ cho đợt thứ ba.
Nàng cảm thấy nguy đến nơi rồi!

Bây giờ, chỉ còn có thể thủ, mà thủ thì nàng sẽ thủ được bao nhiêu lâu nữa, trong khi khí lực của nàng tiêu tan dần, còn đối phương nhờ luân phiên xa chiến nên duy trì được công lực.

Bởi bạn vương Triễn Mộng Bạch, nên nàng phải lúng túng, khổ hơn nữa là bây giờ tâm trí chàng ở đâu đâu, nàng chỉ còn cách chờ giờ thảm bại.

Nàng quay về thế thủ, lại càng lúng túng hơn, bởi quyền pháp của bọn đại hán có cái tên là Xung Lăng Quyền, lúc đánh ra như nước tràn bờ, từng lượn, từng lượn nối tiếp liên miên bất tận.

Quyền pháp đó chuyên công phá thế thủ, chẳng khác sóng nước đập bờ, gặp bờ thì sóng gầm hùng mạnh. Không gặp chướng ngại, trở ngăn thì sóng lướt buông xuôi, lượn đi rất đẹp song chẳng làm gì tai hại.

Cho nên nàng quay về thế thủ là hứng trọn áp lực của Xung Lăng Quyền Pháp.

Đang nguy với mười hai đại hán áo trắng, bên ngoài còn hơn trăm đệ tử Bồ Kỳ Môn, chục chờ chờ chờng môn ra lệnh là tấn công liền, Tiêu Phi Vũ quá khẩn cấp đâm liều, bật cười cuồng dại, hét lớn:

- Triễn Mộng Bạch! Nếu tưởng không ra thì đừng tưởng vô ích!

Triễn Mộng Bạch giật mình, trở lại thực tại, đưa tay vuốt mồ hôi trên cổ.

Tiêu Phi Vũ cười dòn:

- Chúng ta thế nào cũng phải chết, nhưng được chết một chỗ thì lão thiên dành cho chúng ta một ân huệ lớn đó! Bây giờ không tưởng ra thì cứ thành quỷ đi rồi sẽ tiếp tục tưởng, hẳn phải tìm ra!

Triễn Mộng Bạch vụt cao giọng:

- Tưởng ra rồi!

Tiêu Phi Vũ cười vang:

- Thế thì càng hay!

Nàng quát to:

- Dừng tay tất cả!

Độc Tỷ chờng môn hỏi:

- Tại sao chứ?

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Ta cùng chàng từ lúc biết nhau, gần thì ít, xa thì nhiều. Nếu người để cho bọn ta trước khi chết, nói chuyện với nhau mấy tiếng rồi chịu chết, thì bọn ta biết ơn lắm. Bằng ngược lại...

Độc Tỷ chờng môn hỏi:

- Ngược lại thì sao?

Tiêu Phi Vũ buông từng tiếng:

- Thì ta để cho chàng chết trước, còn ta sẽ xông thoát tử địa. Dù ta không thoát khỏi, ít nhất cũng giết được một số người của người! Nàng đánh ra bảy chưởng thị Oai.

Bảy chưởng đó thuộc tuyệt học của Đế Vương Cốc, chiêu nào cũng độc, cũng mạnh.

Tuy không phá nổi thế liên hoàn của quyền pháp Xung Lăng, song cũng làm cho đối phương rối loạn.

Quần hùng khựng khiếp trước oai khí của nàng, bên cạnh cái chết mà nàng vẫn còn nói cười như thường. Một nữ nhân can trường như nàng, không phải ai ai cũng sánh được.

Họ cùng nhìn chưởng môn xem thái độ ra sao.

Trong ánh mắt của mọi người ẩn ước vẻ đồng tình với Tiêu Phi Vũ.

Độc Tý chưởng môn cũng ngán cái liều của mọi người, nhất là cái người liều đó lại xuất thân từ Tiêu Vương Cốc.

Y trầm ngâm rồi ra lệnh:

- Dừng tay!

Mười hai đại hán lập tức dừng tay rồi tản mát ra xa xa.

Tiêu Phi Vũ bật cười khanh khách:

- Thông minh đấy!

Quay qua Triển Mộng Bạch, nàng gọi:

- Mộng Bạch!.... Mộng Bạch!....

Lệ thảm trào ra liền theo tiếng gọi, đoạn vươn hai tay ra, nàng chồm tới, ôm Triển Mộng Bạch vào lòng, thốt qua thốn thức:

- Chết chung với nhau! Tiểu muội mãi nguyện lắm rồi! Bạch ca ơi!

Nàng thốt xong, nở một nụ cười. Nàng cười... nàng cười mà lệ vẫn rơi! Quần hùng hết sức thương cảm cho nàng và Triển Mộng Bạch.

Người thương cảm hơn hết là Tô Cửu Khê, y không dám ngẩng đầu nhìn họ!

Tần Nhi và Tiểu Thúy nhích lại gần nhau như để nối kết sự đồng tình trước thảm cảnh của đôi thanh niên nam nữ.

Tiêu Phi Vũ dìu Triển Mộng Bạch đến một góc tường cùng ngồi xuống.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Vũ muội có biết Độc Tý...

Tiêu Phi Vũ đưa tay bịt miệng chàng rồi thốt:

- Đừng nói năng gì cả, chúng ta ngồi im một lúc, sau đó...

Nàng nhích nụ cười khổ tiếp:

- Tiểu muội nghĩ kỹ lắm rồi, đêm nay chúng ta không còn hy vọng gì thoát đi được.

Hướng chi, con người càng sống lâu càng thọ khổ, chứ chẳng sung

sướng chút nào. Dù có sung sướng cũng chỉ là tạm bợ và ngắn ngủi, thì cái chết đối với chúng ta không còn là điều đáng sợ, vả lại chúng ta được chết chung, tiểu muội cảm thấy mình có phúc hơn người lắm đó, Bạch ca ơi!

Triển Mộng Bạch thở dài không tưởng là nàng quá tha thiết với chàng như thế! Con người ta, tìm được tri kỷ rồi, có chết cũng không uổng một kiếp sống.

Chàng trầm giọng thốt:

- Độc Ty chương môn là Dương Toàn!

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Dương Toàn? Thế chẳng phải hắn đã chết rồi sao?

Trong thời gian gần nhau, Triển Mộng Bạch có thuật lại những tao ngộ của chàng, nên nàng mới biết là Dương Toàn đã chết!

Triển Mộng Bạch cảm hận:

- Lam Đại tiên sinh tự miệng nói với ngu ca như vậy! Ngu ca không thấy đích xác, song làm sao có thể nghi ngờ lời nói của tiên sanh?

Nào hay.. nào hay..

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Chẳng lẽ một người có thân phận cao như tiên sanh, lại đi lừa Bạch ca?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Biết người, biết mặt, nào ai biết được lòng! Nếu hôm nay ngu ca không trông thấy Dương Toàn tận mắt thì vẫn còn tin tưởng Lam Đại tiên sinh như thường!

Tiêu Phi Vũ trầm giọng:

- Bạch ca không lầm chứ?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Thoạt tiên thấy ánh mắt của hắn, ngu ca rợn mình, cứ tưởng là vì thương thế mà can đảm mắt mắt rồi chẳng! Nhưng bây giờ thì ngu ca đã biết nguyên nhân rồi! Chỉ vì ngu ca cứ cho rằng hắn đã chết, mà ánh mắt của kẻ chết rất đáng sợ nếu đôi mắt chưa nhắm, và dù đôi mắt đó lơ lơ!.... Hà huống, chính kẻ chết đã mấy lượt mưu toan hại ngu ca!

Chàng cắn răng đè nén cơn giận!

Tiêu Phi Vũ gật đầu:

- Thảo nào, vừa thấy ca ca là hắn nhận ra ngay. Nếu không phải là thân nhau qua nhiều ngày, thì làm sao nhận nhau được dễ dàng như vậy!

Triển Mộng Bạch đáp:

- Vũ muội nói đúng!

Rồi chàng nói tiếp:

- Còn cái việc lá Bạch Bồ Kỳ và pho bí kíp, bây giờ thì ngu ca không lấy làm lạ tại sao có người tìm được! Chính ngu ca có nói cho hần biết chỗ chôn giấu! Tự nhiên hần lấy được!

Trừ hần ra, còn ai biết?

Chàng giải thích:

- Kết giao với hần, ngu ca thấy hần đáng mặt tuấn kiệt nên định trao lá Bạch Bồ Kỳ cho hần, để hần nối tiếp cơ nghiệp của Tàn lão tiên bối. Do đó, ngu ca mới cho hần biết sự tình.

Hiện tại, chúng ta không còn thắc mắc nữa!

Tiêu Phi Vũ nhận thấy, đối với chính nàng, Triển Mộng Bạch không tiết lộ chỗ chôn giấu lá Bạch Bồ Kỳ, trái lại, chàng chỉ rõ cho Dương Toàn biết.

Như vậy, chàng xem Dương Toàn trọng như thủ túc.

Thế mà Dương Toàn luôn nuôi tà tâm đối với chàng! Nàng thấy thương cảm cho chàng nhiều!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Một Dương Toàn chưa đủ làm cho ngu ca nghi ngờ Lam Đại tiên sinh! Nhưng mười hai đại hán đó sử dụng quyền pháp bí truyền của Lam Thiên Chùy là một chứng minh cụ thể, ngu ca không tin cũng phải tin!

Tiêu Phi Vũ cau mày:

- Xung Lăng Quyền? Thật là một môn võ công cổ quái! Tiểu muội nếu không chính mắt trông thấy, hần là không thể tin được trên giang hồ lại có một võ công như vậy!

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Nếu Lam Thiên Chùy không giải thích các thế của môn quyền pháp đó thì làm sao ngu ca biết được! Hừ! Trước khi hạ sát Dương Toàn, hần đã lừa ngu ca rồi! Sự tình rất phức tạp!

Biết đâu lão ta không cùng một tổ chức với Tô Siễn Tuyết. Hôm đó ngu ca ở tại động bí mật để luyện Tình Nhân Tiễn, lão bất chợt xuất hiện giúp đỡ, ngu ca cảm kích vô cùng! Ngờ đâu, bên trong có nhiều sự lạ!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Là như thế nào?

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Cái động đó phải là một nơi bí mật, thì sao Lam Đại tiên sinh lại thuộc đường đi lối bước như lòng bàn tay, vào ra dễ dàng. Nếu không phải là những người từng tham gia hoạt động tại đó, thì làm sao biết rành một địa điểm bí mật như vậy? Biết đâu lão ta chẳng

phải là tay đầu não chân chánh? Hà hưởng hôm đó, lúc lão đến cứu, ngu ca đã thoát hiểm và sắp sửa thành công! Thế có phải là tẩu xảo chăng?

Tiêu Phi Vũ giật mình.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Ngu ca không lấy lòng tiểu nhân mà đo lường quân tử, nhưng tổng kết những diễn biến đã qua, bắt buộc phải có suy luận đó!

Tiêu Phi Vũ trầm ngâm một chút rồi thở dài:

- Lam Đại tiên sinh có cái hiệp danh to lớn như sấm rền tai, hào khí ngất trời. Nếu lời của Bạch ca mà đúng thì...

Bỗng nàng xoay chuyển sang đề tài khác:

- Vừa rồi, tiểu muội thấy Dương Toàn dùng ám khí của Đường môn, cứ tưởng hẳn là người trong họ Đường. Bây giờ mới biết Đường Dịch đã lấy ám khí trao cho Tô Siễn Tuyết, Tô Siễn Tuyết trao lại cho hắn.

Quần hùng phân tán ngồi quanh khách sảnh, nhìn cả hai thì thầm nói chuyện với nhau.

Họ có ngờ đâu, cả hai đang đề cập đến một việc cực kỳ trọng đại!

Vừa lúc đó, một người quát to:

- Hai người nói chuyện với nhau đã xong chưa?

Triển Mộng Bạch vẫn nói tiếp với Tiêu Phi Vũ:

- Đêm nay trong hai chúng ta, phải có một thoát ly nơi này, nếu cùng chết với nhau tại đây, thì cái sự bí mật kia phải vĩnh viễn mai một.

Tiêu Phi Vũ run giọng:

- Triển ca muốn một mình tiểu muội thoát đi?...

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đúng vậy!

Tiêu Phi Vũ khóc:

- Đi làm sao được Bạch ca? Tiểu muội thoát đi là Bạch ca chết ngay! Bạch ca cũng biết...

Làm sao Triển Mộng Bạch không biết như vậy! Nhưng tình thế bắt buộc, không còn cách giải quyết nào khác hơn thì đành chịu chứ sao?

Chàng thở dài:

- Vũ muội mà ở lại, là chết cả hai mà điều bí mật kia không được tiết lộ trên giang hồ.

Nếu bí mật đó không được tiết lộ, thì ngu ca chết không nhắm mắt!

Tiêu Phi Vũ vụt quyết định:

- Được rồi, tiểu muội sẽ đi! Tuy nhiên, sau khi báo cáo sự bí mật đó trên giang hồ xong, thì tiểu muội xin tự tử để theo đại ca về cõi khác!

Triển Mộng Bạch đau đớn vô cùng, song biết có khuyên nàng cũng vô ích bởi chàng đã hiểu rõ tánh khí của nàng rồi.
Khi nàng quyết tâm, là không một mãnh lực nào có thể làm cho nàng thay đổi chủ ý.

Chàng thốt:

- Vũ muội phải làm sao tiếp xúc được với một cao thủ võ công tuyệt đỉnh trong võ lâm!

Tiêu Phi Vũ hỏi:

- Tại sao phải cần tìm một cao thủ tuyệt đỉnh?

Triển Mộng Bạch tắc lưỡi:

- Người tầm thường làm sao đối phó được với Lam Thiên Chùy?

Tiêu Phi Vũ suy nghĩ một chút:

- Bạch ca có lý!

Triển Mộng Bạch thở phào.

Như vậy là còn lâu lắm nàng mới tự tử. Bởi anh em Từ Huyền Cung là Phong Nhập Tùng và Phong Tán Hoa đã tìm suốt hai mươi năm dài mà vẫn chưa gặp đệ nhất cao thủ trong võ lâm, thì làm gì một sớm một chiều nàng tìm được!

Tiêu Phi Vũ cũng ngờ cái ý của chàng là thế, song nàng tự tin là sẽ tìm được. Và cao thủ đệ nhất trong võ lâm, trong con mắt của nàng là gia gia và Kim đại thúc của nàng, thì nàng chỉ cần tìm hai người đó là được!

Hai người đó hợp sức lại, không lẽ không hạ được Lam Thiên Chùy sao?

Có tiếng hét vang lên liên tục, thúc giục cả hai sớm kết thúc cuộc nói chuyện để chịu chết.

Triển Mộng Bạch bảo:

- Ngu ca làm cho chúng chú ý đến ngu ca, quên Vũ muội, thừa dịp đó, Vũ muội thoát đi nhé!

Keng, keng, hai tiếng vang lên, hai thanh chủy thủ bay đến, rơi trước mặt họ.....

Đồng thời có tiếng quát:

- Hãy dùng hai thanh đao đó, tự quyết đi! Bồn toà khỏi nhọc công ra tay!

Triển Mộng Bạch nhặt thanh chủy thủ, đứng lên, từ từ bước tới.

Đột nhiên chàng bật cười khan, hỏi:

- Dương đại ca! Ai đã chặt đứt cánh tay của đại ca?

Tần Nhi vụt thốt:

- Nhận ra rồi sao? Dương Toàn! Hãy cho hấn thấy mặt thật đi, để trước khi chết, hấn không còn thắc mắc nữa!

Chính nàng đưa tay giật vuông bố quần quanh đầu Độc Tý chường môn.

Hai vợ chồng ngồi gần nhau, nàng lại hành động bất ngờ, Độc Tý chường môn không ngăn trở kịp.

Đúng là Dương Toàn!

Triển Mộng Bạch chưa biết được Tần Nhi làm vậy là có ác ý hay hảo ý?

Chàng cười cuồng dại:

- Đúng là Dương đại ca của tiểu đệ rồi!

Dương Toàn biến sắc mặt xanh dờn.

Lấy lại bình tĩnh, hắn cười lạnh thốt:

- Tuy ta với người từng kết nghĩa đệ huynh với nhau, song vì chánh nghĩa võ lâm, hôm nay ta bắt buộc phải vì công mà bỏ tư!

Quần hùng hết sức kinh hãi, không tưởng nổi là hai người vốn là bằng hữu của nhau!

Dương Toàn kéo vạt áo lên, tiếp:

- Bỏn toà vì chánh nghĩa phải dứt bỏ tư tình, vậy xin cắt áo này tượng trưng cho sự đoạn tuyệt với nhau!

Triển Mộng Bạch cười thảm:

- Đại ca cắt áo chia tình, đại ca không nhìn nhận sự kết giao ngày trước! Tốt quá! Tốt quá!

Dù hung ác, Dương Toàn không khỏi hổ thẹn.

Nhưng đã làm, phải làm luôn, không dừng lại được nữa.

Hắn cao giọng:

- Đừng nói nhiều! Bây giờ ta hỏi người, người tự quyết hay chờ huynh đệ của ta hạ thủ?

Chưa thấy Tiêu Phi Vũ thoát đi, Triển Mộng Bạch hết sức khẩn cấp, bỗng chàng cười lạnh:

- Tiểu đệ muốn chính đại ca xuất thủ!

Chàng bước tới.

Chẳng rõ vì sợ chàng có võ công cao hay thấy sự tình có uẩn khúc bên trong, quần hùng không ngăn trở.

Dương Toàn hừ một tiếng:

- Người muốn ta động thủ? Có khó khăn chi đâu!

Hắn đưa bàn tay hữu lên.

Tiêu Phi Vũ quát lớn:

- Đề phòng ám khí!

Muộn mắt rồi!

Một vật sáng đen bay vút tới, bắn trúng ngực Triển Mộng Bạch.

Tiêu Phi Vũ nhún người, tưởng chừng đất dưới chân sụp sâu.

Quần hùng rú lên kinh hãi.

Tần Nhi nhao nhao người, chiếc ghế ngồi không vững cũng rung rinh luôn.

Ngờ đâu, một tiếng keng vang lên, Triển Mộng Bạch bình an vô sự.

Những ai lo sợ cho chàng đều thở phào.

Thì ra chàng luôn luôn mang thanh thiết kiếm theo mình, vào đây, chàng không để cho nó lộ liễu, nên giấu trong lớp áo dài.

Ám khí của Dương Toàn bay tới, trúng vào thanh kiếm.

Tại cục trường, có ai biết được sự tình đó đâu. Và ai ai cũng cho rằng chàng luyện được nội công, hất bay ám khí dễ dàng, cho nên quần hùng, ai cũng kinh hãi, không dám tháo thứ xông vào.

Tất cả đều lùi lại mấy bước.

Triển Mộng Bạch bật cười cuồng dại:

- Đại ca không nở xuống tay thật sự phải không?

Theo truyền thống của Bồ Kỳ Môn, các đệ tử sống rải rác khắp sông hồ, mà chưởng môn cũng chẳng có tổng đàn nhất định.

Chỉ khi nào có việc trọng đại, chưởng môn mới triệu tập đại hội, và địa phương tụ họp không nhất định, nơi nào thuận tiện là họ chọn, cho nên, có lúc họp nơi này, có lúc họp nơi khác.

Do đó, họ không thường tiếp xúc với chưởng môn, thành ra kính thì có, thân thì không.

Bởi không thân, nên không tận tụy hy sinh.

Phản khác, Triển Mộng Bạch là tay nổi danh hiệp nghĩa trên giang hồ, quần hùng tuy vì sự tình của bốn môn bó buộc nhưng thật sự không muốn chống đối với một người được giang hồ trọng vọng.

Cũng vì thế không ai xuất thủ.

Dương Toàn bật cười âm trầm thốt:

- Hay lắm! Hay lắm! Phải đó! Ta không nở hạ thủ!

Hắn vươn tay lần thứ hai.

Đột nhiên Tiểu Thúy vọt mình tới, cản mạnh vào tay hắn.

Dương Toàn nổi giận quát:

- Liều đầu nhả ra ngay! Ta đập vỡ sọ bây giờ!

Tần Nhi vọt cười ha hả:

- Nàng không buông tha cho người đâu! Người đã giết cả nhà Triển Mộng Bạch, thì nên giết luôn nàng, chừa nàng lại làm gì nữa?

Tràng cười của nàng ghê rợn quá, nghe khủng khiếp hơn cả tiếng quỷ hú.

Triển Mộng Bạch sững sờ!

Chàng suýt hôn mê luôn.

Đành rằng chàng không còn ai là người thân sau khi phụ thân chàng

tử nạn, nhưng tất cả gia nhân giúp việc rất lâu trong nhà, đối với ai, chàng cũng có cảm tình, thì những người đó khác nào thân nhân của chàng?

Những người đó bị Dương Toàn tận sát, bảo sao chàng không thương tâm?

Dương Toàn trừng mắt về phía Tần Nhi, mắng:

- Người... người... điên rồi à? Có cầm cái miệng lại cho ta không?

Hắn hạ tay xuống, điểm vào tử huyết trên đầu Tiểu Thúy, đoạn vấy cánh tay, quăng nàng ra xa.

Nhưng răng của Tiểu Thúy cắn chặt vào tay hắn. Dù nàng chết tức khắc, hai hàm răng vẫn bám cứng, hắn vấy cách nào, xác của nàng cũng không văng ra.

Quần hùng kinh hãi trước sự trung nghĩa của một tiểu tỳ, ai ai cũng sửng sốt!

Tần Nhi bật cười khanh khách:

- Người đã giết cả nhà Triền Mộng Bạch, không chừa một con gà, một con chó. Người thấy ta có nhan sắc nên cưỡng hiếp ta..

Dương Toàn nổi giận quát:

- Câm ngay!

Hắn lại cố vấy tay, định quăng xác của Tiểu Thúy, song răng người chết bám cứng như hai gọng kềm, hắn không làm sao quăng được. Vướng cái xác của Tiểu Thúy, hắn không đánh được Tần Nhi, thành ra hắn tức uất, mặt tái xanh.

Tần Nhi đã rời ghế, chạy đi. Dương Toàn lôi xác Tiểu Thúy đuổi theo. Một chạy, một đuổi, vòng vòng theo đại sảnh.

Quần hùng không can thiệp.

Mười hai đại hán áo trắng xông vào, song Tiêu Phi Vũ đã bước tới ngăn chặn.

Võ công của chúng đương nhiên kém xa Tiêu Phi Vũ. Trước đó chúng nhờ Xung Lăng Quyền để áp đảo nàng, bây giờ không sử dụng được quyền pháp thì khí thế kém nàng ngay.

Tiêu Phi Vũ được dịp hoành hành, vội thi triển thân pháp linh diệu quần một lúc, làm cho chúng nhọc phờ.

Dần dần nàng đẩy lui được mấy người.

Triền Mộng Bạch mừng thầm nhưng cũng rất sợ, sợ cho nàng, sợ cho chàng, và sợ cho cả Tần Nhi.

Tôn Cửu Khê đứng bên cạnh Triền Mộng Bạch, sẵn sàng bảo vệ chàng.

Tần Nhi vừa lẩn tránh vừa thoát:

- Tuy ta còn trong trắng, song ngày trước đã bị đưa vào kỷ viện, dù

chưa tiếp khách lần nào, song ta am tường cái thuật mê hoặc khách làng chơi, ta dùng cái thuật đó dụ hoặc người, lúc đầu người chưa tin ta lắm, nên thử ta mấy lần, như vờ ngủ xem ta có ám sát người chẳng!

Ta thừa hiểu tâm ý của người nên không thể nào làm mưu của người, trái lại, ta càng chiều chuộng người hơn. Do đó, người không giết ta..

Nàng chen vào giữa quần hùng. Dương Toàn bị trở ngại, không làm sao theo kịp nàng.

Quần hào dù có người muốn xuất thủ, cũng không dám xuất thủ, vì nàng là phu nhân của chưởng môn.

Dương Toàn thấy không ai nhúc nhích tiếp trợ, hấn vội hét lớn:

- Môn đệ của Bố Kỳ Môn đâu? Chưởng môn nhân bị nhục sao chẳng can thiệp?

Quần hùng giật mình, có kẻ nhận ra không thể bất động mãi, toan lướt tới.

- Người là chưởng môn sao? Tín vật của người đâu?

Dương Toàn giật bắn mình, mồ hôi đầm ướt lưng.

Tần Nhi vươn tay, lá Bạch Bố Kỳ trải rộng, phát phơ.

Thì ra nàng đã nhanh tay đoạt lá cờ trong lúc Dương Toàn bận đối thoại với Triển Mộng Bạch, không lưu ý đến nàng.

Ai ở vào trường hợp của hấn cũng phải sợ thất như vậy, bởi đề phòng người ngoài chứ ai lại đề phòng vợ con?

Hấn sôi giận quát:

- Tiểu tử to gan thật! Dám trộm lá Bạch Bố Kỳ của ta! Huynh đệ đâu, hãy bắt con tiện tử cho bản tòa!

Tần Nhi điềm nhiên:

- Lá cờ trong tay ta, ta là chưởng môn, còn ai dám động thủ với ta?

Quần hùng lại dừng chân.

Dương Toàn xám mặt, hét lớn:

- Lá cờ do nàng lấy trộm, bản tòa mới là chưởng môn, chứ kẻ trộm là chưởng môn thế nào được? Ai không tuân lệnh chưởng môn, bản tòa sẽ trị tội nặng!

Tần Nhi thốt:

- Đúng là ta lấy trộm lá cờ đó, song người chẳng phải là kẻ trộm sao?

Người trộm trước, ta trộm sau. Ta trộm lá cờ của kẻ lấy trộm nó trước, ta có quyền giữ nó như người đã giữ từ lâu. Ta có quyền làm chưởng môn như người đã làm từ lâu.

Nàng cao giọng gọi:

- Anh em đâu! Bắt tên trộm họ Dương kia cho ta.

Quần hùng sững sờ, vừa tiến tới liền lùi lại. Thật là tiến thoái lưỡng nan, chẳng biết phải theo ai bây giờ.

Bổng có người cao giọng thốt:

- Việc này phải nhờ đến Hùng đại ca! Hùng đại ca đâu? Xin cho biết chủ ý.

Hùng đại ca, Hùng Chánh Hùng, bởi có mưu trí hơn người nên giang hồ tặng cái danh hiệu Trại Trần Bình.

Hùng Chánh Hùng tuổi cao niên, râu tóc bạc phơ, thân vóc khô vĩa, phong thái trầm ổn, nhìn thoáng qua, ai cũng biết lão là một con người thận trọng.

Lão vuốt râu, suy tư một chút rồi từ từ thốt:

- Vô luận làm sao, chúng ta trước hết cũng phải nghe phu nhân phân trần, sau đó sẽ có công luận.

Dương Toàn không biết làm sao hơn, đành phải xuôi theo đa số:

- Được rồi! Các vị cứ nghe nàng nói đi! Nàng có bị xử quyết theo môn qui cũng không oán trách được bản tòa hẹp hòi.

Bổng có một người quát to:

- Môn qui đâu có thể áp dụng trong trường hợp này được?

Người đó là bạn chí thân của Hạ Quang Bình, đã bực tức từ lâu, bây giờ mới lên tiếng.

Dương Toàn trừng mắt nhìn y, không nói gì. Hắn bận nghĩ cách quăng chiếc xác của Tiểu Thúy còn bám nhùng nhằng nơi cánh tay.

Thực ra đây không phải hắn không có cách, mà chỉ vì hắn không dám huỷ diệt xác chết thôi, bởi hắn sợ quần hùng phẫn nộ, cho là hắn tàn nhẫn với một kẻ đã chết rồi.

Tần Nhi tiếp tục chửi rửa:

- Ta bị người cưỡng hiếp, song cố nhịn nhục mà vẫn tỏ ra nhu thuận đối với người, là để sống sót chờ một ngày. Và cái ngày ta chờ đợi đã đến. Ngày đó là ngày hôm nay đấy!

Hôm nay là ngày ta giết người!

Dương Toàn nghiêng răng kêu ken két, quắc mắt quát lên:

- Tiệt tỳ! Người bịa chuyện hồ đồ vô ích. Cái thù sát hại Tần cố chương môn nhất định tới lúc phải trả! Triển Mộng Bạch không khỏi chết với tay ta.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Tần lão tiên bối chết vì Tình Nhân Tiễn, chính tay ta mai táng lão nhân gia, và lá Bạch Bối Kỳ đó, cũng do lão nhân gia trao cho ta!

Người đứng vu oan, Dương Toàn!

Dương Toàn nạt lớn:

- Câm miệng! Chính ta mai táng Tần cố chương môn! Các huynh đệ

đừng tin lời hắn!

Quần hùng hoang mang.

Triển Mộng Bạch cười gằn:

- Người nói người mai táng Tần lão tiền bối? Vậy lúc chết, lão nhân gia mặc áo gì? Và người mai táng tại chỗ nào?

Dương Toàn áp úng đáp đoạn sau:

- Tại... tại Mạc Can Sơn!

Hắn tưởng Bạch Bồ Kỳ chôn ở đâu, thì người chôn tại đó. Triển Mộng Bạch cười vang:

- Câm đi! Dương Toàn ơi! Cũng may là ta không chỉ chỗ cho người biết! Các vị, nếu không tin thì xin...

Hùng Chánh Hùng vụt trầm giọng chặn:

- Bọn tại hạ tin rồi!

Tất cả đều tin lời chàng!

Tất cả cùng thốt lên oang oang:

- Triển đại hiệp không nói ngoa đâu!

Dương Toàn thở dài:

- Không ngờ các vị.....

Bỗng hắn cười lớn quát:

- Đi!

Hắn vung tay, hơn mấy mươi vết sáng đen vút đi.

Những vết sáng đen vút về nhiều phía nhắm vào Triển Mộng Bạch, Tần Nhi và Tiêu Phi Vũ. Liên sau đó, hắn phi thân vọt ra cửa.

Chẳng rõ tại sao, hắn vừa bay ra ngoài liền rú lên một tiếng thảm, rồi mất dạng.

Thì ra hắn dùng nội lực, huỷ diệt xác của Tiểu Thúy, rồi nhân cử động đó, tung ám khí luôn.

Hắn nghĩ là không có ai đề phòng, và chắc chắn đối phương sẽ bị thọ hại.

Quần hùng kinh hãi, còn ai phản ứng kịp thời để cứu ba người?

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 46

Một Cuộc Dàn Cảnh

Lúc đó, cuộc đấu giữa Tiêu Phi Vũ và mười hai đại hán đã tạm ngưng, nhưng nàng đứng xa Triển Mộng Bạch quá, vả lại, nàng còn

phải tự lo liệu lấy mình, làm sao cứu chàng kịp thời?
Nhưng Triển Mộng Bạch chưa tới số chết.
Một đạo kinh lực từ phía sau lưng chàng vút tới, chàng mất cả tự chủ, bỗng nhiên bay lên không.
Ám khí bay qua bên dưới chân chàng, tan biến mất dạng.
Chàng nhìn xuống Tàn Nhi, thấy nàng cũng bay lên như chàng, mừng tượng dưới chân có đám mây nâng bổng nàng lên.
Còn Tiêu Phi Vũ thì nhào nhanh xuống, nép mình sát đất.
Trong ba người, Tiêu Phi Vũ vì bận lo sợ cho Triển Mộng Bạch mà thành ra chậm phản ứng, dễ bị ám khí bắn trúng hơn hết.
Quần hùng kêu lên kinh khiếp, rồi thờ phào.
Chỉ mấy người nhanh mắt trông thấy rõ ràng.
Thì ra sau lưng Triển Mộng Bạch và Tàn Nhi, đều có một người, người đó hoặc vào gần, hoặc dang ra xa xa, vì cả bọn mặc áo trắng nên trong đám đông lẫn lộn, không ai nhận ra họ lúc đầu.
Đến khi ám khí được tung ra, quần hùng có người trông thấy họ vươn tay chụp Triển Mộng Bạch và Tàn Nhi đưa lên cao, còn tay kia thì vung lên, phát ống tay áo mở rộng, thu trọn số ám khí vào trong.
Nội công luyện đến mức thành tựu đó, quả là sự kiện hi hữu trên giang hồ, quần hùng khâm phục không tưởng nổi!
Đến lúc đó, họ mới biết là cả hai không thuộc Bồ Kỳ Môn.
Và ai ai cũng lấy làm lạ là Tiêu Phi Vũ không hề né tránh, để mặc cho ám khí bắn vào mình.
Quần hùng nhao nhao lo sợ cho nàng.
Triển Mộng Bạch được buông xuống đất rồi, không kịp tìm hiểu tại sao mình bay bổng lên không, cấp tốc chạy về phía Tiêu Phi Vũ.
Trong lúc đó hai người ở sau lưng chàng và Tàn Nhi vút mình lên không, như rồng thiêng uốn khúc, đáp xuống cạnh Tiêu Phi Vũ. Một trong hai người đó bế Tiêu Phi Vũ lên, run giọng gọi:
- Vũ nhi!.... Vũ nhi!....
Y vươn tay giật mảnh bố bao đầu.
Thì ra chính là Đế Vương Cốc chủ Tiêu Vương Tôn!
Và người kia là Đỗ Vân Thiên.
Triển Mộng Bạch nằm mộng cũng không tưởng là hai vị kỳ nhân đó xuất hiện tại đây, trong phút giây này! Bởi chàng đinh ninh họ đã đến Động Đình Hồ rồi!
Tuy nhiên, chàng không kịp hỏi han gì cả, vì tình trạng Tiêu Phi Vũ làm chàng rối loạn tâm thái, ngoại cảnh không làm cho chàng quan tâm đến nữa.
Tiêu Vương Tôn rơi lệ thốt:

- Gia gia không xuất thủ sớm! Gia gia hại con rồi! Song... tại sao... con không tránh né ám khí!

Lão là con người học thức uyên thâm, quán thông kim cổ, tự nhiên biết rành y thuật, thừa sức giải độc, song muốn giải trừ một chất độc, điều cần yếu là phải biết độc tính.

Trong nhất thời, làm sao tìm biết độc tính, mà trường hợp của Tiêu Phi Vũ lại không thể để dây dưa lâu.

Cho nên lão không dám xuất thủ giải cứu cho nàng khi còn mơ hồ về thực trạng của nàng.

Lão chỉ dùng thủ pháp điểm huyết, ngăn chặn chất độc ngấm sâu vào cơ thể nàng thôi.

Bởi lão quá quan tâm đến tình trạng của nàng, tinh thần căng thẳng, mồ hôi đổ ra ướt đầm.

Tiêu Phi Vũ mở mắt ra, trông thấy cha, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, điểm một nụ cười, hỏi:

- Chàng...? Chàng có sao không?...

Rồi nàng tiếp:

- Miễn là chàng tránh được! Chàng tránh khỏi là đủ lắm rồi, phần con có đáng kể gì?

Chàng không khỏi mà con khỏi, thì khỏi mà làm gì? Gia gia, con muốn chết! Con chết cùng chàng chung một chỗ. Một mình chàng ra đi thì tịch mịch cho chàng biết bao!

Triển Mộng Bạch nghe ruột đứt từng đoạn. Ruột còn đứt, thì lời đâu còn mà thốt ra.

Đỗ Vân Thiên dậm chân thành thịch.

Quần hùng cùng cúi đầu, Tần Nhi khóc ngất.

Tiêu Vương Tôn an ủi:

- Hắn không trúng ám khí đâu con!

Lão run giọng tiếp:

- Chỉ có con! Trái lại, chỉ có con!....

Tiêu Phi Vũ chớp mắt:

- Chàng... chàng không...

Nhìn qua, thấy Triển Mộng Bạch, nàng rung người lên, rồi hôn mê trầm trầm...

Tiêu Vương Tôn đấm ngực tự trách:

- Tại sao ta không xuất thủ sớm! Ta để cho chúng chịu khổ như thế này? Tại sao?

Bỗng có tiếng thở dài từ bên trên đầu vọng xuống. Kế tiếp một người thốt:

- Phải! Nếu người chịu xuất thủ sớm thì đâu có sự tình như vậy! Tuy

nhiên, cũng chưa phải là muộn đâu!....

Mọi người kinh hãi, cùng ngừng đầu nhìn lên.

Trên xà nhà, có bốn chiếc chân thòng xuống, mang giày thêu, vớ trắng, tà áo phát phơ màu tro, màu áo của người xuất gia!

Nhưng âm thanh trong trẻo dịu ấm, âm thanh của phái đẹp.

Ai ai cũng lấy làm kỳ.

Đỗ Vân Thiên áp ứng:

- Bằng hữu... các ha..... đại sự.. phu nhân...

Lão đồ liên tiếp bốn lối xưng hô, nhưng không thấy lối nào ổn cả, bất giác hét to:

- Các vị là ai?

Trên xà nhà, tiếng vọng xuống:

- Người thử đoán xem!

Tiêu Vương Tôn trầm giọng:

- Tai hạ đang rối loạn tâm thần, không làm sao đoán được. Nếu các vị là bằng hữu chứ không là thù, thì xin đừng đùa nhau lâu hơn!

Lời nói đó có ngụ cái ý là nếu còn đùa dai thì sẽ có sự không đẹp!

Người trên xà nhà cười tiếp:

- Tuân mạng!

Hai bóng xám đáp xuống.

Họ vận áo cà sa, tay cầm râu chuối, họ là hai vị tỳ khưu ni. Người bên tả mang nhiều nếp nhăn nơi mặt, chứng minh một số tuổi khá cao.

Người bên hữu tuy vượt khỏi giới hạn niên hoa, song nét đẹp chưa phai mờ.

Triển Mộng Bạch trông quen quá nhưng chưa nhận ra liền là ai.

Tiêu Vương Tôn kêu lên:

- Phu nhân... Phu nhân đã xuất gia?...

Triển Mộng Bạch cũng kêu lên:

- Triều Dương phu nhân!....

Một người chấp tay chữ thập, cười thốt:

- A Di Đà Phật! Triều Dương phu nhân đã chết rồi! Hiện tại là Tuyệt Hồng nữ nhi, không còn là Triều Dương phu nhân nữa!

Tiêu Vương Tôn lộ vẻ mơ buồn... vòng tay thốt:

- Cố hữu đã khám phá được nguồn cội nghiệp chướng, đoạn diệt tâm tình, nương mình cửa Phật, không bao lâu sẽ chứng quả niết bàn! Đáng mừng lắm!

Lão còn muốn nói thêm nhưng yết hầu vụt nghẹn, lời không thoát ra nữa!

Tuyệt Hồng đại sư, mà cũng là Triều Dương phu nhân, lộ vẻ mơ

buồn như lão.

Nhưng, trong thoáng mắt, bà nở nụ cười, nói tiếp:

- Cốc chủ có nhã ý chúc lành, bản tăng xin cảm tạ!

Cả hai cùng nhìn nhau, rồi cùng tránh ánh mắt của nhau liền. Ngày nào, họ vướng bận tình triền miên, liên tiếp suốt hai mươi năm dài. Ngày nay, một cái chấp tay và một cái vòng tay, kết thúc mối liên quan dai dẳng!

Lão ni bên tả thốt:

- Nhờ đức Phật từ bi gia hộ, sư thơ đã giác ngộ hoàn toàn!

Xem ra, bà cao tuổi hơn, song lại gọi người kia là sư thơ, tự nhận mình là sư muội.

Tuyệt Hồng đại sư cười:

- Chứ sư muội chưa giác ngộ hay sao kìa?

Lão ni đáp:

- Tuy tiểu muội khám phá ra cái nghiệt căn của tình chướng sớm hơn sư thơ, song sư thơ, dù là kẻ sau lại đến trước...

Như xúc động tâm tình, bà cúi đầu xuống.

Tuyệt Hồng đại sư gắt:

- Hứ! Cái gì sớm, cái gì muộn? Làm gì mà phải phân biệt trước sau?

Sư muội khiêm nhường quá đi thôi!

Lão ni ngẩng đầu lên thốt:

- Sao cũng được!

Rồi bà hướng qua Triễn Mộng Bạch, điểm một nụ cười hỏi:

- Triễn thí chủ còn nhớ bản ni chăng?

Triễn Mộng Bạch bối rối:

- Việc đó...

Tuyệt Hồng đại sư cười nhẹ:

- Nhìn kỹ đi!

Bổng Triễn Mộng Bạch kêu lên:

- Nữ tiền bối...

Chàng không dám buông tiếp ba tiếng Xích Luyện Xà. Việc ngày trước, trên đỉnh Côn Lôn Sơn, đột hiện trong ký ức.

Lão ni chấp tay chữ thập, tiếp:

- A Di Đà Phật! Yên Chi Xích Luyện Xà đã chết, bây giờ chỉ còn là Giác Hồng nữ ni thôi. Khoác chiếc áo cà sa, vất bỏ chiếc áo hồng!

Triễn Mộng Bạch rất mừng.

Thế là mối tình tam giác giữa Giác Hồng đại sư và anh em Thiên Hình lão nhân từ nay hoá giải, tình cừu ân oán tiêu tan.

Chàng buộc miệng thốt:

- Kính mừng cho đại sư!

Giác Hồng đại sư mỉm cười:

- Nếu không có sư thơ Tuyết Hồng đến tận Côn Lôn thuyết Phật pháp vô biên hoá độ, thì oan trái kia hẳn là còn vương vất suốt đời!

Tuyết Hồng đại sư mỉm cười:

- Hoá độ sư muội rất dễ dàng, chứ hoá độ anh em Thiên Hình, ngu thơ cảm thấy khó khăn như tìm đường lên tận cung trời. Hai người đó mà trở thành con nhà Phật là một sự không tưởng nổi! Triển thí chủ ơ! Hai người đó có nhờ bản ni chuyển cáo với thí chủ là cái giống Ngọc Phủ Hàn Cúc đó không cần phải trồng nữa, họ chỉ mong một ngày nào đó, thí chủ có dịp rảnh rỗi, đến tận Côn Lôn Sơn, vào Vong Tình Tự để xem họ tụng kinh niệm Phật mà vong tình! Họ đã trở thành hai hoà thượng, với pháp hiệu là Vong Tình và Vong Tánh! Triển Mộng Bạch nghiêng mình vâng lệnh.

Chàng thầm nghĩ:

- Thảo nào mà từ lâu ta không nghe tin tức chi về Triều Dương phu nhân! Thì ra bà đã thí phát qui y! Lại còn chịu khó đến Côn Lôn độ người!....

Chàng cũng hết sức lấy làm lạ về việc anh em Thiên Hình và Yến Chi Xích Luyện Xà cùng xuất gia nương Phật!

Quả là Triều Dương phu nhân khéo nói, mới cảm hoá được ba người có tánh khí cổ quái nhất trần đời!

Tiêu Vương Tôn thở dài thốt:

- Không ngờ phụ.. đại sư lại làm được một đại công đức, tự độ mình còn độ được người!

Song, đại sư có thể độ được tiểu nữ chăng?

Tuyết Hồng đại sư cười nhẹ:

- Nếu là ngày trước thì bản ni không dám khoe khoang, nhưng ngày nay thì khác, bản ni có được một sư muội chuyên khoa trị độc, thì thương thế của tiểu nữ thí chủ không còn đáng ngại nữa!

Tiêu Vương Tôn rất mừng:

- Đa tạ đại sư!....

Lão biết Yến Chi Xích Luyện Xà ngày trước là tay chuyên dụng độc, lại thêm Triều Dương cũng có y thuật rất cao, thì trường hợp của Tiêu Phi Vũ không còn nghiêm trọng nữa!

Bỗng Tiêu Phi Vũ kêu lớn một tiếng, tỉnh lại rồi run giọng thốt:

- Chàng không chết!.... Tôi không muốn chết!.... Tôi không muốn nghĩ đến cái chết nữa!....

Biết rằng thương thế của nàng không còn đáng lo ngại nữa, song nghe nàng nói thế, Triển Mộng Bạch vô cùng chua xót.

Chàng an ủi nàng:

- Vũ muội không thể chết đâu! Hãy yên tâm!
Tiêu Phi Vũ thốt qua nước mắt:
- Bạch ca dối tiểu muội!.... Tiểu muội biết... mình...
Tuyệt Hồng đại sư xoa đầu nàng an ủi:
- Không sao đâu, cô bé. Trời thương nên khiến cô bé mặc nhiều lớp y phục, lại xúi gặp bọn bản ni, cô bé không thể chết được!
Tiêu Phi Vũ ngẩng đầu, nhìn đại sư qua màn lệ:
- Thật vậy sao? Tôi không thể chết hờ sự bà?
Tuyệt Hồng đại sư cười, gật đầu:
- Tự nhiên là thật! Chỉ cần Tiêu thí chủ và Triển thí chủ chấp thuận cho cô bé vắng mặt trong mấy hôm, bọn bản ni đem cô bé về...
Triển Mộng Bạch đáp gấp:
- Vãn bối chấp thuận ngay!....
Nhưng biết mình hơi hên, chàng đỏ mặt cúi đầu, bỏ dở câu nói.
Tiêu Vương Tôn nói:
- Như vậy là tại hạ phải làm phiền đến hai vị rồi!....
Bỗng Tuyệt Hồng đại sư vụt phi thân đến trước mặt Tần Nhi, vươn tay nắm cổ tay nàng.
Một tiếng kêu vang lên, thanh chủy thủ trong tay nàng rơi xuống nền.
Tần Nhi rít lên:
- Buông! Buông tay tôi ra! Xin các người đừng lưu ý đến tôi!
Tuyệt Hồng đại sư hỏi:
- Nữ thí chủ còn trẻ tuổi, sao lại muốn chết sớm thế?
Tần Nhi vừa khóc vừa gào to:
- Tôi còn sống được nữa sao chứ? Tôi sống được sao chứ?
Rồi nàng tiếp:
- Tôi là người được mua để trao cho Triển công tử tùy nghi xử dụng, như thế tôi đã trở thành người nhà họ Triển. Nhưng tôi lại bị gã ấy làm ô nhục, thì chỉ có cái chết mới rửa được sự nhục nhã này. Đại sư ời! Hãy để tôi chết!
Quần hùng đều thán phục sự trung trinh của nàng, ai ai cũng thương cảm, cùng bước tới định khuyên ngăn.
Triển Mộng Bạch cũng bước tới bên nàng.
Tần Nhi che mặt thốt:
- Triển công tử ời! Tần Nhi không dám nhìn công tử nữa đâu! Công tử hãy đi nơi khác đi!
Tuyệt Hồng đại sư gắt:
- Tại sao lại không dám nhìn? Triển công tử có khi nào lại khi rẻ nữ thí chủ đâu! Đừng nghĩ quần mà hành động nông nổi.
Triển Mộng Bạch tiếp:

- Phải đó! Tại hạ hết sức cảm kích ân đức của cô nương. Nếu tại hạ xem thường cô nương thì đâu phải là con người nữa!

Tần Nhi khóc nức lên:

- Vô luận công tử nói gì, tôi... tôi cũng không còn mặt mũi nào theo hầu hạ công tử nữa!.... Chỉ có Tiêu cô nương mới là người xứng đáng...

Tiêu Phi Vũ vốn có hảo cảm với Tần Nhi từ trước, tuy không bước đến an ủi nàng, cũng lên tiếng thốt:

- Cô nương đừng nói thế! Cô nương vẫn xứng đáng như thường!

Tần Nhi lắc đầu:

- Tiêu cô nương ơi! Tôi không mong gì hơn là cô nương và Triển công tử hưởng phúc bên nhau suốt đời! Tôi thành thật cầu chúc cho hai người có một cuộc đời sáng lạng. Còn tôi, tôi không đáng được cho ai thương cảm. Tôi nhớ nhục lắm rồi cô nương ơi!

Tiêu Phi Vũ thở dài, xót thương cho Tần Nhi!

Bổng Hùng Chánh Hùng cao giọng:

- Phu nhân không chịu theo về với Triển công tử, thì còn cái chức vị chưởng môn Bồ Kỳ Môn đó chi? Với chức vị đó, phu nhân làm sao chết được?

Quần hùng phụ họa:

- Phải! Hùng đại ca nói đúng!

Tần Nhi cười thảm thốt:

- Vừa rồi tôi nói thế là nhân biến mà phải tòng quyền, chứ thực sự Bạch Bồ Kỳ là của Triển công tử, chính công tử mới là chưởng môn!

Triển Mộng Bạch nghiêm sắc mặt:

- Nếu muốn tiếp thọ chức chưởng môn, tại hạ đã đáp ứng với Tần lão tiên bối rồi, đâu phải chờ đợi đến hôm nay..

Chàng tiếp:

- Cô nương khám phá âm mưu Dương Toàn, bảo vệ được thanh danh của Bồ Kỳ Môn khỏi bị kẻ gian lợi dụng làm điều phi nhân bất nghĩa. Như vậy, cô nương phải là người theo thọ chức vị đó mới hợp lý! Thiết tưởng ở thế giới bên kia, Tần lão tiên bối cũng hài lòng, và biết đâu chính anh hồn của người xét xử, đã để Bạch Bồ Kỳ về tay cô nương?

Quần hùng hoan hô vang dội:

- Phải! Phải lắm! Phu nhân có cái ân trọng đối với môn, thì ngoài phu nhân ra, chẳng còn ai đáng nhận chức hơn!

Tần Nhi bối rối:

- Tôi... Tôi xuất thân từ giới yên hoa.. lại danh ô xú tiết... tôi làm sao tiếp nhận được một danh dự lớn lao như vậy?...

Tuyệt Hồng đại sư trầm giọng:

- Không có ai cho cô nương là kẻ hèn hạ cả! Trái lại cô nương xứng đáng được mọi người ngưỡng mộ!

Quần hùng lại reo lên:

- Đại sư nói rất đúng!

Giác Hồng đại sư đã chen vào:

- Hà hướng, nếu luận về ti tiện, thì bản ni cũng có một dĩ vãng không trong sạch gì cho lắm! Vậy mà bản ni cũng có can đảm sống đến ngày nay thay!

Tuyệt Hồng đại sư mỉm cười:

- Sư muội nói phải đó! Ngu thơ thấy cô nương này có tánh khí giống sư muội quá, sư muội hãy thu nàng làm đệ tử đi!

Giác Hồng đại sư cười nhẹ:

- Tàn Nhi cô nương bằng lòng chứ?

Tàn Nhi chưa kịp đáp thì Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ ứng tiếng liền:

- Tất nhiên là bằng lòng rồi!....

Cả hai cùng nhìn nhau, cùng cười, rồi Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Tàn Nhi cô nương còn chờ gì chưa quỳ xuống?

Tàn Nhi vội quỳ xuống, run run giọng:

- Đại sư.. ạ.. Sư phụ! Nếu lão nhân gia thu nhận tôi làm đồ đệ thì... tôi không dám nghĩ đến cái chết nữa!

Giác Hồng đại sư cười lớn:

- Tốt!.... Tốt quá! Cô nương theo bản ni học nghệ mấy năm. Sau đó, nếu các vị trong Bồ Kỳ Môn còn muốn suy cử cô nương làm chưởng môn thì lúc đó...

Tiêu Vương Tôn cười chen vào:

- Lúc đó, cao đồ của Giác Hồng đại sư đã có đủ tư cách làm chưởng môn Bồ Kỳ Môn, như vậy còn ai phản đối!

Quần hùng reo hò tán đồng ngay.

Bỗng Tiêu phi Vũ hỏi:

- Chẳng hay cao đồ của Giác Hồng đại sư có muốn làm nghĩa nữ của gia gia tôi chăng?

Tiêu Vương Tôn vuốt râu cười hì hì:

- Liễu đầu định trả lễ phải không! Người ta vừa bảo là người xứng đôi với Triển Mộng Bạch. Bây giờ đề nghị như thế là để tạ Ơn chắc?

Quần hùng cười vang, Triển Mộng Bạch thẹn đỏ mặt.

Tiêu Phi Vũ cũng thẹn, nũng nịu:

- Gia gia trêu tức con đó nhé!

Trong lòng nàng có bao nhiêu hoa, tất cả hoa đều nở rộ.

Tuyệt Hồng cao giọng:

- Không phải mất thì giờ nữa! Tiêu thí chủ có nhận hay không?

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Tự nhiên là nhận!

Tuyệt Hồng đại sư cười lớn:

- A Di Đà Phật! Lành thay! Lành thay!

Tần Nhi đến trước mặt Tiêu Vương Tôn, quì xuống lạy đủ lễ. Bây giờ nàng không còn u buồn như trước nữa.

Đúng lúc đó, lão già quét dọn đại sảnh cho cuộc họp, đột nhiên bước ra vỗ tay cười vang.

Đôi mắt của lão từ nhiều năm qua chưa hề mở rộng, bây giờ gương to lên.

Hùng Chánh Hùng cao hứng, cất tiếng sang sảng:

- Được cao đồ của Giác, Tuyệt sư thái, nghĩa nữ của Đế Vương Cốc chủ, chấp chương quyền chương môn là một vinh hạnh. Từ lâu lắm rồi, chưa có cuộc vui nào lớn lao bằng, vậy phải mở tiệc mừng mới được!

Quần hùng reo lên:

- Đồng ý! Đồng ý!

Hùng Chánh Hùng tiếp:

- Tại hạ phải đảm trách cuộc tiệc này, mong các vị tiền bối cho môn được dịp kính mừng mấy chén rượu!

Tuyệt Hồng đại sư thốt:

- Hảo ý của các vị, bản ni xin tiếp thọ, song vì thương thế của Tiêu cô nương, bản ni xin cáo từ ngay để có đủ thời giờ chữa trị. Mong các vị hiểu cho, tiện đây, bản ni xin cáo từ.

Quần hùng không thể cầm được, đành để hai vị đại sư ra đi.

Giác Hồng đại sư tiếp:

- Còn một việc này, bản ni muốn nói cùng các vị thí chủ.

Hùng Chánh Hùng nghiêm nét mặt:

- Đại sư cứ phân phó!

Giác Hồng đại sư tiếp:

- Tạm thời, bản ni xin giữ bí kíp của Bồ Kỳ Môn. Còn lá Bạch Bồ Kỳ, Hùng thí chủ hãy cất đi. Và từ nay, Hùng thí chủ tạm thay quyền chiêu quân môn hộ!

Hùng Chánh Hùng đáp ngay:

- Tuân mạng!

Tần Nhi vụt thốt:

- Tôi có điều thỉnh cầu!

Hùng Chánh Hùng cung kính:

- Chưởng môn cứ chỉ giáo, và xin đừng nói đến hai chữ thỉnh cầu, miễn cho mọi người khỏi áy náy.

Tần Nhi chỉ sang lão già tiếp:

- Lão là người sống sót dưới tay Dương Toàn. Xin các vị hãy quan tâm chiếu cố đến lão.

Hùng Chánh Hùng gật đầu:

- Chưởng môn yên trí!

Tuyệt Hồng đại sư quay qua Tiêu Vương Tôn điểm một nụ cười:

- Cốc chủ thứ lỗi cho nhé! Bần ni mang lệnh ái đi, còn Giác Hồng sư muội cũng đoạt luôn nghĩa nữ của cốc chủ!

Tiêu Vương Tôn cười nhẹ:

- Dù không muốn cũng phải để cho hai vị chia tay. Hai vị nhớ cho là lão phu rất vui lòng và hết sức cảm kích!

Đỗ Vân Thiên tiếp luôn:

- Giá như Tiêu cốc chủ có buồn thì còn chàng rể kia chi, hẳn là Cốc chủ không đến nỗi tịch mịch đâu!

Triển Mộng Bạch và Tiêu Phi Vũ thẹn đỏ mặt.

Tuyệt Hồng đại sư mỉm cười, bảo Tiêu Phi Vũ:

- Đi thôi!

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Đi đâu?

Tuyệt Hồng đại sư gắt:

- Còn đi đâu nữa? Bước tới tạm biệt nhau đi rồi mình cùng lên đường chứ!

Tiêu Phi Vũ ngó xuống:

- Ai cần nói với chàng!

Nàng liếc xéo qua Triển Mộng Bạch.

* * * Đưa hai vị đại sư đi rồi, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch ngồi đối diện với nhau, trầm ngâm một lúc.

Sau đó, Triển Mộng Bạch mới hỏi đến lý do đưa hai vị lão anh hùng đến nơi này.

Đỗ Vân Thiên cất tiếng:

- Hôm đó, ta và người chia tay, không đầy hai ngày sau, ta theo kịp Tiêu Vương Tôn.

Chuyến này đúng ra là chính Cốc chủ tìm ta.

Triển Mộng Bạch vội hỏi:

- Tiền bối theo kịp... theo kịp...

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Hiện tại người cứ gọi ta là cốc chủ như mọi người, chứ còn hai tiếng nhạc phụ, người chưa quen miệng đâu!

Quần hùng phá lên cười, Đổ Vân Thiên cũng phụ họa. theo. Niềm vui tràn ngập đại sảnh.

Triển Mộng Bạch đỏ mặt tiếp:

- Tiền bối theo kịp... nhạc... nhạc phụ, thế thì bệnh tình của Đổ cô nương đã thuyên giảm nhiều rồi chứ?

Ai ai cũng tưởng chàng chưa gọi được như vậy, cho nên Tiêu Vương Tôn và Đổ Vân Thiên nhìn nhau mà cười.

Quần hùng lại vỗ tay reo vang.

Đổ Vân Thiên đáp:

- Sau khi thương lượng với nhau, ta và nhạc phụ của người nghĩ là không cần phải chữa trị cho Quyên nhi gấp.

Triển Mộng Bạch lấy làm kỳ:

- Tại sao?

Đang vui, Đổ Vân Thiên bỗng trầm gương mặt, thở dài đáp:

- Lắm lúc, tình không có lợi bằng mê!

Câu nói có ý nghĩa xa xôi, nhưng Triển Mộng Bạch cũng hiểu được phần nào.

Chàng cúi đầu không nói gì nữa.

Đổ Vân Thiên không muốn làm buồn mọi người, liền cười tiếp:

- Nếu Quyên nhi được an tịnh suốt đời thì cũng là một sự tốt đẹp cho nó, người nên mừng cho nó mới phải!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Nhưng, nhưng...

Đổ Vân Thiên vụt cười lớn:

- Có được một con rể như Hắc Yến Tử, ta cũng mãn nguyện lắm rồi! Thế là lão không còn hận chàng đã bỏ rơi Đổ Quyên. Triển Mộng Bạch cảm kích vô cùng, sụp xuống lạy tạ.

Tiêu Vương Tôn mỉm cười, hỏi Đổ Vân Thiên:

- Lão phu đã thu nhận một nghĩa nữ, Đổ huynh không thu nhận một nghĩa nam nào sao?

Đổ Vân Thiên thoáng giật mình nhưng hiểu ngay thâm ý của Tiêu Vương Tôn, đưa tay vuốt râu, bật cười lớn:

- Lão phu sợ mình không đảm đương nổi!

Vừa đáp lão vừa nhìn qua Triển Mộng Bạch.

Ánh mắt của lão nói lên một sự hài lòng hoàn toàn.

Lão chờ Triển Mộng Bạch tỏ thái độ.

Triển Mộng Bạch hội ý thâm nghĩ:

- Nếu được như vậy là mọi thắc mắc của ta đối với cha con họ sẽ được cởi mở trọn vẹn!

Chàng không do dự, quì xuống lạy nữa, cao giọng thốt:

- Hài nhi xin làm lễ với nghĩa phụ.

Chàng lay đủ chín lay.

Đỗ Vân Thiên khoan khoái phi thường, vừa cười vừa gật gù:

- Lão phu từng hận mình không có con trai, không ngờ lúc gần chui vào lòng đất lại có đứa con tài ba xuất chúng!

Quần hào vỗ tay hoan nghinh.

Đỗ Vân Thiên với tay đỡ chàng, nhìn đăm đăm như mới gặp Triển Mộng Bạch lần đầu tiên.

Triển Mộng Bạch không hiểu lão có ý tứ gì lại nhìn chàng chăm chú như vậy.

Tuy nhiên chàng cảm xúc vô cùng, nhận thấy sự tình chuyển biến hết sức êm đẹp cho chàng, bất giác chàng rơi lệ, toàn thân run run, không còn thốt được tiếng nào.

Bổng Hùng Chánh Hùng cất tiếng oang oang:

- Cuộc bố trí của chúng ta có thể cho là nghiêm mật hơn tường đồng vách sắt, không làm sao một người ngoài vào lọt. Ngờ đâu...

Đưa tay chỉ Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên, tiếp:

- Ngờ đâu các vị tiền bối xem chỗ này như bãi đất hoang, thuận ý ra vào, thật là tại hạ hết sức... khó chịu!... Khó chịu vì mình tự hào không đúng chỗ, càng tự hào càng cảm thấy tự ái bị chạm mạnh.

Ngừng lại một chút, y tiếp:

- Tuy nhiên trong cái tức, có cái hả bù lại! Nếu chẳng có hai vị tiền bối xuất hiện thì hôm nay Bồ Kỳ Môn hẳn là phải bị tiêu diệt trong tay gã gian manh đó rồi! Cái sự khó chịu đó biến thành niềm cao hứng! Toàn thể huynh đệ chúng ta, mỗi người phải kính nhị vị một chén rượu để tỏ lòng tri ân!

Trong khoảnh khắc, cuộc rượu được bày ra.

Mọi người vào cuộc, ai ai cũng cởi mở tâm tình.

Đang lúc họ hân hoan chuốc chén, bỗng có tiếng gió rít lên, nghe vun vút.

Gió lướt qua đầu quần hùng, rồi ba tiếng bốp, bốp, bốp tiếp theo.

Thì ra ba mũi tên dài màu trắng từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ bay vào, cắm phập nơi trần nhà.

Ba mũi tên có hình thức cực kỳ cổ quái.

Quần hùng đang cười cười, nói nói, liền im bật. Không gian trầm tĩnh như cảnh chết.

Trừ một Tiêu Vương Tôn ngồi điềm nhiên nhẹ vuốt chòm râu, tất cả đều biến sắc.

Hùng Chánh Hùng can đảm có thừa, bước đến cạnh cửa sổ, thốt vọng ra ngoài:

- Bằng hữu nào đó, từ đâu đến? Muốn chỉ giáo điều chi, xin đường hoàng ra mặt đi!

Từ trong chỗ tối tăm ở bên ngoài, có tiếng đáp vọng vào:

- Bằng hữu nào ở trong đại sảnh đó? Anh em tại hạ đến đây không phải với ác ý, bất quá muốn xem qua một chút thôi.

Âm thanh phát đi với một khí lực sung mãn, chứng tỏ người bên ngoài có võ công rất cao.

Trong bóng tối, nhiều bóng người dao động, chứng tỏ có một số đông ở bên ngoài.

Hùng Chánh Hùng cao giọng:

- Xem cái chi?

Bên ngoài đáp:

- Trong bốn môn, có một nam một nữ phản bội trốn đi, đồng thời đánh cắp một số vật báu mang theo mình. Bọn tại hạ muốn vào xem chúng có mặt ở trong đó hay không?

Hùng Chánh Hùng bật cười cuồng dại:

- Bằng hữu muốn gì, ít nhất cũng phải cho tại hạ biết thân phận, lai lịch chứ! Đâu có thể ngang nhiên mà vào lục soát dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ các bằng hữu xem bọn này chẳng đáng đồng tiền?

Bên ngoài đối phương cười hắc hắc:

- Các vị đã thấy ba mũi Đoạt Hồn Ngân Tiễn đó, mà không đoán ra lai lịch bọn tại hạ, thì thực là có mắt không người rồi!

Quần hùng nhao nhao lên:

- Đoạt Hồn Ngân Tiễn? Tín hiệu của môn phái nào?

Không ai biết cả!

Ho là những tay từng lê gót khắp sông hồ, nghe nhiều biết rộng, vậy mà chẳng một ai nhận ra lai lịch ba mũi tên.

Có người thốt:

- Trong bọn chúng ta, Trương lão tam là người giỏi kinh công hơn hết, vậy lão Trương lên đó nhử mấy mũi tên ra xem, kỳ may tìm thấy một đặc điểm gì giúp cho sự nhận xét của chúng ta chăng?

Triển Mộng Bạch và Đỗ Vân Thiên bị Tiêu Vương Tôn ngăn trở, nên ngồi bất động, chờ xem diễn biến.

Nếu không như vậy thì họ đã xuất thủ rồi, vì cả hai đều nóng tính như nhau, dễ gì họ chịu nổi sự khiêu khích của đối phương!

Một hán tử có thân vóc gầy như que củi, nhún chân vọt mình lên trần nhà, tay tả đeo vào cây kèo ngang, tay hữu rút ba mũi tên, nhìn thoáng qua rồi buông mình đáp xuống, lắc đầu thốt:

- Chịu thôi! Tiểu đệ không nhận ra rồi!

Một người kế cận chụp lấy ba mũi tên, xem một lúc rồi cau mày:

- Tên không có chữ, không có dấu hiệu gì cả, song hình thức thì lạ thường!

Mọi người đồng loạt hỏi:

- Lạ như thế nào?

Người đó đáp:

- Đầu tên như đầu rắn... Hay là của Tróc Xà Nhân trong Cái Bang?... Mà cũng không phải!

Trước sau Hùng Chánh Hùng vẫn đứng cạnh cửa sổ, lưu ý đến bên ngoài.

Lúc đó y lên tiếng:

- Có hai vị Tiêu và Đỗ lão anh hùng đó, sao các huynh đệ không thỉnh giáo?

Quần hùng ă lên một tiếng:

- Chúng ta quên mất!

Bổng Trương lão tam rung người kêu gấp:

- Không xong... Tiểu đệ.....

Quần hùng kinh hãi:

- Cái gì thế? Tại sao...

Trương lão tam ú ớ, hai tay vung lên, hai cánh tay cứng đờ thẳng ra, không làm sao co lại được, mồ hôi ướt đầm trán, mặt đỏ sẫm.

Quần hùng hết sức lo sợ cho y, nhưng không ai biết tại sao, và cũng chẳng ai biết làm gì để giúp y, họ quên luôn cả việc lướt tới đỡ y cho khỏi ngã.

May thay, Tiêu Vương Tôn vọt đứng lên, vọt mình tới, xuất thủ nhanh như gió, điểm vào mấy nơi huyệt đạo trên mình họ Trương, từ hai bàn tay đến đôi vai.

Ba mũi tên rơi từ bàn tay y xuống đất, kêu loảng xoảng.

Với thần sắc nghiêm trọng, Tiêu Vương Tôn nhặt ba mũi tên cầm tay.

Quần hùng kêu lên:

- Tên có độc! Cốc chủ hãy cẩn thận!

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Đúng vậy, tên có độc mà lại là chất kịch độc, chạm vào da là ngấm vào cơ thể liền, không cần phải có vết trầy. Song các vị không phải lo cho lão phu, không có chất độc nào chạm vào người lão phu nổi.

Lão đã luyện thành công phu biến thân thể lão cứng như kim cương, đôi bàn tay của lão có thể đưa vào lửa, hoặc nước sôi mà chẳng hề hấn gì.

Thì nói chi độc dược!

Tiêu Vương Tôn xem ba mũi tên một lúc, lắc đầu gọi Đỗ Vân Thiên:

- Lão phu không nhận ra rồi, Đỗ huynh xem thử...

Đỗ Vân Thiên lấy khăn xuống, bao tay cẩn thận, đoạn tiếp ba mũi tên xem, rồi lắc đầu luôn.

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Đỗ huynh không biết thì còn ai biết nổi!

Hùng Chánh Hùng hấp tấp hỏi:

- Thương thế của Trương lão tam có sao không?

Tiêu Vương Tôn đáp:

- Lão phu đã điểm huyết, ngăn chặn chất độc ngấm nhanh, về sinh mạng thì không đáng ngại, chỉ sợ hai cánh tay..

Người học võ mà bị phế bỏ hai cánh tay thì còn gì đau khổ cho bằng?

Quần hùng vừa bi thương cho đồng đạo, vừa căm hận đối phương, cùng nhao nhao lên:

- Bất chấp chúng thuộc môn phái nào, ta cũng kéo ra đó, quyết liều một trận sống chết.

Bên ngoài, đối phương cười lạnh:

- Cho các vị một thời gian ngắn suy nghĩ kỹ, xem các vị có hiểu được lai lịch bọn tại hạ chăng?

Một tiếng gió rít lên, một vật sáng bay ngang đầu Hùng Chánh Hùng, cắt đứt một đoá hoa thêu nổi trên chiếc mũ. Đoá hoa bay đi, lượn như cánh bướm.

Vật sáng đó đập vào tường, kêu bốp một tiếng, cắm luôn tại đó.

Thì ra là một viên đạn sắt, nhỏ bằng hạt đậu.

Hùng Chánh Hùng có là gang là sắt cũng phải xám mặt. Nếu đối phương quyết hạ độc thủ thì y đã mất mạng rồi, tài gì y tránh được ám khí đó!

Bên ngoài có tiếng cười lớn:

- Ác Quỷ Môn không đến nỗi tàn bạo, nên không nở nhắm yết hầu bằng hữu đó! Chỉ cảnh cáo bằng hữu thôi. Giả như các vị biết điều một chút, thì hoà khí giữa chúng ta không bị thương tổn! Ngược lại, các vị sẽ chịu trách nhiệm về cuộc đổ máu, nếu bắt buộc phải có máu đổ!

Một người khác tiếp nối:

- Tốt hơn các vị nên buông vũ khí, ngồi yên một chỗ, để bọn tại hạ vào lục soát, tìm kẻ phản bội sư môn. Đừng để bọn tại hạ chờ lâu mà chuốc lấy phiền phức!

Tiêu Vương Tôn cau mày:

- Ác Quỷ Môn!.... Đỗ huynh có nghe đến phái đó chăng?

Đỗ Vân Thiên lắc đầu:

- Không hề!

Rồi lão tiếp:

- Tại hạ biết rõ lai lịch từng môn phái một trên giang hồ, nhưng bình sanh chưa nghe ai nói đến Ác Quỷ Môn!

Tiêu Vương Tôn trầm giọng:

- Ám khí đó thuộc hàng bá đạo, đủ làm hậu thuẫn cho một cuộc tranh hùng, tại sao họ không dám vào ngay mà còn phải thương lượng?

Hay là...

Đảo mắt nhìn ra bên ngoài một thoáng, Cốc chủ tiếp:

- Hay là họ không đồng người cho lắm! Bởi lực lượng kém, nên họ phải hư trương thanh thế?

Quần hùng cho là phải.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Rất tiếc hài nhi chưa lành nội thương...

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Nếu không thì người xung phong ra đó, phải vậy chăng?

Triển Mộng Bạch cười khổ:

- Nhạc phụ nói đúng!

Quần hùng lại nhao nhao lên:

- Ra! Chúng ta cùng ra ngay!

Tiêu Vương Tôn trầm giọng:

- Địch tối, ta sáng, họ có lợi hơn, Nếu ta liều là phải hao tổn sanh mạng! Hà huống, lão phu thấy bên trong sự tình, có uẩn khúc sao đó!....

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Uẩn khúc như thế nào?

Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc:

- Hiện tại, ta chưa dám quả quyết như thế nào. Tuy nhiên, ta có phương pháp tra cứu.

Quay qua Hùng Chánh Hùng, lão tiếp:

- Xin Hùng đại hiệp lùi lại, nhường cho lão phu đối thoại với họ.

Hùng Chánh Hùng chấp nhận ngay:

- Tuân mạng!

Y lùi lại.

Bên ngoài, ba mũi tên nữa bay vào, đồng thời có tiếng quát:

- Thời hạn đã qua rồi...

Tiêu Vương Tôn cất tiếng:

- Xin chậm lại một chút, tại hạ có điều thỉnh giáo.

- Đáp ứng hay không là do các vị, còn thỉnh giáo điều gì nữa?

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Cứ theo sự ước đoán của tại hạ, thì các vị từ Miêu Nhân Sơn tại biên

giới đất Điền đến đây, mà Ác Quỷ Môn là thối thân của Điềm Thương Bát Kiếm ngày trước. Có đúng vậy chăng?

Đối phương im lặng một lúc lâu.

Đoạn, một người bật cười cuồng dại:

- Bằng hữu kiến thức khá đó! Đúng vậy! Bồn môn là Điềm Thương Bát Kiếm phái phục hưng!

Đối phương im lặng một lúc lâu.

Đoạn, một người bật cười cuồng dại:

- Bằng hữu kiến thức khá đó! Đúng vậy! Bồn môn là Điềm Thương Bát Kiếm phái phục hưng!

Quần hùng cùng đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ:

- Cũng may, nhờ có Đế Vương Cốc chủ đa văn quảng kiến, đoán được lai lịch của Ác Quỷ Môn!

Đỗ Vân Thiên hết sức kỳ quái, nghĩ:

- Làm gì có Ác Quỷ Môn tại Điền Nam? Mà Điềm Thương Bát Kiếm phái đã tan rã từ lâu, còn ai mà đứng ra trùng hưng tái lập? Một việc trọng đại như vậy xảy ra trong giang hồ, tại sao ta không nghe nói đến?...

Tiêu Vương Tôn chớp mắt, chùng như có một chủ trương, rồi trầm giọng tiếp nói:

- Ác Quỷ Môn phục hưng được Điềm Thương Bát Kiếm phái, hẳn là có một lực lượng phi thường, tại hạ tài sức bao nhiêu mà dám kháng lệnh?

Đối phương hỏi lại:

- Thế là các vị đáp ứng?

Tiêu Vương Tôn cười nhẹ:

- Tự nhiên! Xin mời các vị vào lục soát!

Quần hùng sửng sốt, tự hỏi đường đường một Cốc chủ oai trấn bốn phương, tại sao lão lại khiếp sợ như thế! Lão chẳng ngại mất mặt sao?

Nhưng Tiêu Vương Tôn đã đáp ứng rồi, còn ai dám có ý kiến gì nữa! Chỉ có Đỗ Vân Thiên hiểu được thâm ý của Tiêu Vương Tôn, rằng lão ấy có một biện pháp chi đó, nên bằng lòng để cho bọn bên ngoài tự ý hoạt động.

Tiêu Vương Tôn lùi lại, thì thầm bên tai Đỗ Vân Thiên mấy câu, Đỗ Vân Thiên mỉm cười, gật đầu:

- Hay lắm! Hay lắm!

Bên ngoài có tiếng cười vang:

- Thức thời đấy! Có vậy mới bảo đảm sự an toàn cho các vị chứ!

Tiếp theo đó, là một lệnh truyền:

- Triệu tam đệ, Tần tứ đệ theo ngu huynh vào, còn Vương nhị đệ, Thạch ngũ đệ, Ngô thất đệ, Trương bát đệ điều động bảy mươi hai hiệp sĩ của bốn môn canh phòng bên ngoài.
Còn lại bao nhiêu người, phân nhau thần sát chung quanh, tuyệt đối không cho ngoại nhân vào quấy nhiễu!
Nhiều tiếng vang vang lên.
Quần hùng kinh hãi, nghĩ:
- Ác Quỷ Môn đông người đến thế à?
Tiêu Vương Tôn điểm nhẹ một nụ cười.
Nụ cười biểu hiện rõ rệt sự khinh thường trước một trường hợp cực kỳ nghiêm trọng.
Quần hùng lầy lăm lạp, chẳng biết lão có ý tứ gì.
Không lâu lắm, ba bóng người rời chỗ tối bước ra.
Tiêu Vương Tôn lập tức làm nghiêm, chờ xem diễn tiến.
Ba người đó, có thân vóc cao, hành động linh hoạt, vận y phục chẹt màu đen. Mang mặt nạ quỷ bằng đồng xanh, hông đeo túi da, tay hữu bao da đen.
Trông thấy họ, ai cũng rợn người.
Cả ba không theo cửa lớn, phi thân vút qua cửa sổ, vào phòng.
Một người thốt:
- Xin các vị bằng hữu tôn trọng lời hứa, anh em tại hạ không muốn sanh sự với nhau.
Tiêu Vương Tôn đáp:
- Bọn tại hạ có gan bằng trời, cũng không dám thất tín!
Người đó gật đầu:
- Tốt! Chắc bằng hữu là thủ lĩnh của toàn thể! Vậy xin cho biết quý danh!
Tiêu Vương Tôn cúi đầu:
- Tại hạ là kẻ vô danh, có nói ra các vị cũng chẳng biết được, xin miễn cho! Các vị cứ tự tiện lục soát!
Bọn chúng bắt đầu hành sự, đi qua một lượt trước mặt quần hùng, rồi trở lại một lượt nữa.
Chúng không chú ý đến ai ngoài Triển Mộng Bạch. Chúng cười cười với nhau, có vẻ đắc ý.
Quần hùng hết sức căm phẫn, cho rằng bình sanh chưa hề gặp một sự nhục nhã như đêm nay!
Lạ lùng thay, Đỗ Vân Thiên vắng mặt, không ai biết lão biến từ lúc nào, đi đâu.
Bọn áo đen bước đến cạnh cửa sổ, như để rút lui.
Một trong ba người vòng tay thốt:

- Phản đồ của bốn môn không có mặt tại đây. Bọn tại hạ xin cáo từ, và mong các vị thứ cho tội quá nhiều!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Các vị thử soát lại một lượt nữa xem, cho chắc ý!

Người áo đen lắc đầu:

- Không cần! Hảo ý của bằng hữu bọn tại hạ xin đa tạ. Bọn tại hạ đã xem kỹ lắm, quả thật không...

Bất thành linh, cả ba cùng vung tay.

Hơn năm vật sáng đen từ sáu bàn tay bay ra, bắn vào mình Triển Mộng Bạch.

Dù Triển Mộng Bạch có tài tránh cũng không tránh kịp.

Dù quần hùng có tài tránh, cũng không làm sao can thiệp kịp lúc để giải cứu chàng.

Ai ai cũng biến sắc mặt, cảm chắc Triển Mộng Bạch phải mất mạng.

Nhưng Tiêu Vương Tôn đã có chủ trương, hiển nhiên là có đề phòng.

Lão khế nhích động thân hình, liền theo đó một sợi dây màu vàng, dài hơn trượng, như một con rồng, vươn mình bay tới. Sợi dây quấn thành vòng tròn, làm ám khí chui tọt vào vòng tròn đó. Dĩ nhiên không còn bắn vào mình Triển Mộng Bạch được nữa.

Ám khí là Đoạt Hồn Ngân Tiễn, vòng tròn như ống đựng tên, ám khí chui vào ống là nằm yên.

Bọn đại hán áo đen nằm mộng cũng không tưởng nổi một kẻ vô danh lại có vũ công quán tuyệt trần gian như vậy.

Chúng định phóng ám khí rồi, là vọt qua cửa sổ ra ngoài liền. Song, trước bản lĩnh siêu kỳ của Tiêu Vương Tôn, cả ba sững sờ, quên mất việc thoát chạy.

Quần hùng hét lên vang dội:

- Bắt bọn võ sĩ ác đồ trị tội! Đừng để cho một tên nào chạy thoát!

Bọn áo đen giật mình, vội vung tay lượt nữa, tung tiễn độc ngăn chặn quần hùng, hòng thoát thân.

Tiêu Vương Tôn chuyển bộ, đứng ám trước quần hùng. Đường giây vàng bay ra lượt nữa, cuộn tròn, hút số tên vào lỗ.

Nhân gần đây, Tiêu Vương Tôn thấy trên giang hồ càng ngày càng sản xuất nhiều ám khí, ám khí lại càng ngày càng độc, do đó lão nghĩ ra cách chế luyện một đường giây, hầu hoá giải mọi thứ ám khí.

Quần hùng mục kích hai lần tuyệt kỹ đó, reo hò vang dội.

Ba đại hán biết nguy, dậm chân định vọt qua cửa sổ.

Bên ngoài, có người cười ha hả:

- Ba vị định đi à? Không lục soát nữa sao? Lý Huyền Triển Đỗ Vân

Thiên chờ đây đã lâu!

Lão hiện ra nơi khung cửa sổ.

Ba đại hán giật mình.

Một tên làm gan, quát:

- Ác Quỷ Môn đâu phải dễ khinh thường! Kẻ nào chạm vào là cầm như yểu thọ! Anh em đâu, phóng tiễn lập tức!

Đỗ Vân Thiên cười lớn:

- Còn anh em nào nữa mà gọi! Tám đệ huynh, bảy mươi hai hiệp sĩ, cùng một số đông bao quanh đây, tất cả đều là những con sói nguy tạo để lòn người! Tựu trung chỉ có tám mạng, ba ở trong thì bị bao vây đó, còn năm ở ngoài thì lão phu đã thanh toán rồi!

Bọn áo đen run người vì khiếp sợ, song đến nước này, chỉ còn liều mạng mà thôi.

Một gã cao giọng hét:

- Các người dám chạm đến anh em ta. Ác Quỷ Môn sẽ làm cỏ các người trong một ngày gần đây đây! Hãy liệu hồn!

Chúng cố cười cao ngạo, song tiếng cười run quá, biểu hiện sự miễn cưỡng rõ rệt.

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Ác Quỷ Môn là cái gì? Trên giang hồ làm gì có môn phái đó!

Đảo mắt nhìn khắp quần hùng, lão tiếp:

- Vừa rồi, chúng xưng là người của Ác Quỷ Môn, lão phu đã sanh nghi, cho là chúng bịa ra thôi. Do đó, lão phu cố ý lừa chúng, nói rằng Ác Quỷ Môn xuất xứ từ Điền Nam và là thôi thân của Điểm Thương Bát Kiếm, dọa ý thử xem.

Dừng một chút, lão tiếp luôn:

- Làm gì có Miêu Nhân Sơn tại Điền Nam! Mà nhân vật cuối cùng của Bát Kiếm thì đã tạ thế hơn sáu mươi năm qua rồi! Còn ai mà trùng hưng tái lập!

Quần hùng vỡ lẽ, bật cười lớn.

Tiêu Vương Tôn kết luận:

- Đã biết Ác Quỷ Môn là một cái tên giả, nên lão phu tương kế tựu kế, cho chúng vào đây lục soát, để xem chúng có ý định mờ ám gì. Ba tên kia, sợ đi vào đây yếu thế, bị chúng ta làm khó dễ, nên giả bộ ré nói ầm lên, làm như có rất đông người để dọa khiếp bọn ta.

Quần hùng tỉnh ngộ, vừa kinh hãi vừa mừng, mà cũng vừa buồn cười.

Có người hỏi:

- Nhưng, thực sự bọn đó xuất xứ từ đâu?

Tiêu Vương Tôn đáp:

- Chúng là người của Đường môn tại đất Thục!
Tất cả đều sống sờ.
Một lúc lâu, có người thở dài, thốt:
- Đáng lẽ chúng ta phải sớm biết. Âm khí tẩm độc thuộc hàng bá đạo như thế, ngoài Đường môn ra, còn ai có!
Một tên trong ba đại hán áo đen hét:
- Nói nhảm! Ai là người của Đường môn?
Đỗ Vân Thiên trầm giọng:
- Các người chưa chịu nhận à?
Đại hán đó quát:
- Chúng ta chẳng có gì phải dấu diếm!
Hắn cố làm ra vẻ cứng cỏi, song giọng nói run run.
Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:
- Các người không khai, thế thì để lão phu khai hộ cho!
Lão tiếp:
- Sư Hồn Thủ Đường Địch phát hiện ra Triển Mộng Bạch đã biết rõ bí mật của y. Tự nhiên y phải tìm cách sát nhân diệt khẩu. Nhưng lại không muốn thiên hạ đàm tiếu, nên mới chế tạo ra một thứ mặt nạ quái dị, cho đệ tử mang vào, giả xưng là môn đồ Ác Quỷ Môn...
Đúng vậy chẳng?
Bọn đại hán áo đen không đáp.
Quần hùng kêu lên:
- Kế độc thật! Nếu Triển đại hiệp bị hại, bằng hữu trên giang hồ dù muốn báo thù, cũng không biết Ác Quỷ Môn ở đâu mà tìm!
Tiêu Vương Tôn từ từ tiếp:
- Chúng tự thị âm khí vô địch, lại cho rằng Triển Mộng Bạch thân đơn, thế cô, cho nên phân tán số người ra làm nhiều nhóm nhỏ, tìm khắp bốn phương. Chúng không ngờ lại gặp Triển Mộng Bạch ở đây, và có rất nhiều anh hùng hào kiệt quanh mình...
Có người hỏi chặn:
- Làm sao chúng biết được Triển đại hiệp ở đây mà vào? Dù cho trong Bồ Kỳ Môn có người quán thông với Đường môn, cũng không làm sao báo cáo kịp thời...
Tiêu Vương Tôn mỉm cười:
- Có lẽ sau khi Dương Toàn chạy đi, bất ngờ lại gặp bọn đệ tử Đường môn, hẳn cho bọn đó biết rằng Triển Mộng Bạch đang ở tại đây. Cái việc phô trương thanh thế, hẳn cũng là quỷ kế của Dương Toàn. Chúng định vào ra nhanh chóng, ám hại Triển Mộng Bạch rồi chạy đi ngay. Các vị không biết rõ chúng là ai, thì cũng không thể tra cứu, báo thù!

Lão cười hì hì.

Đỗ Vân Thiên tiếp:

- Rất tiếc, cả Dương Toàn và bọn đệ tử Đường môn, không dự đoán về sự có mặt của Đế Vương Cốc chủ!

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 47

Xuất Ngũ Nhập Thần

Nghe Tiêu Vương Tôn nói như người trong cuộc, thấy rõ tình hình, ba đại hán áo đen kinh hãi, mồ hôi đổ ướt trán, quanh mặt, rơi xuống ngực.

Dĩ nhiên, mồ hôi chảy lòn bên trong chiếc mặt nạ đồng.

Một trong ba, đột nhiên buông giọng căm hờn:

- Tức thay, Dương Toàn không cho biết là có Đế Vương Cốc chủ tại đây! Nếu biết được, khi nào anh em ta mạo hiểm mà vào! Đáng hận thật!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Không nên trách hắn! Hắn đâu có biết là ta ở tại đây!....

Đại hán đầu nào trong bọn nhìn Triển Mộng Bạch một thoáng, không nói gì.

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Suy theo đó, lão phu nghĩ rằng Dương Toàn và Đường Địch có liên quan mật thiết với nhau. Song chẳng rõ Lam Đại tiên sinh có biết được sự tình hay chưa!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Theo nhận xét của hài nhi, thì Lam Thiên Chùy, Tô Siễn Tuyết, và Đường Địch, bề ngoài xem thì không liên quan gì với nhau, song bên trong có ngầm cấu kết...

Đại hán đầu nào chớp mắt, cất cao giọng:

- Triển công tử nói phải đó! Mọi việc đều do Lam Đại tiên sinh ngầm hoạch định chương trình hoạt động!

Quần hùng nhao nhao lên.

Lam Đại tiên sinh khảng khái, hào hiệp như vậy, mà vẫn tham gia một tổ chức chuyên hành bạo nhược, phản nghịch với chính nghĩa của võ lâm!

Một điều không ai tưởng nổi!

Triển Mộng Bạch vốn đã nghi ngờ Lam Đại tiên sinh, bây giờ có sự xác nhận đó, chàng càng tin là mình luận xét rất đúng, tự nhiên phải cảm phần hơn trước.

Tiêu Vương Tôn thì trầm ngâm nghĩ ngợi, không biểu lộ một cảm tượng nào.

Lời nói của đại hán áo đen không làm dao động tâm thần của lão!

Hùng Chánh Hùng hỏi:

- Dương Toàn hiện giờ ở đâu?

Người đầu nảo áo đen đáp:

- Sau khi hấn chỉ điểm địa phương, đường đi lối bước rồi, thì ly khai bọn ta ngay! Ta đã sai phái hai người hộ tống hấn. Chẳng rõ hiện giờ hấn ở tại đâu?

Đỗ Vân Thiên hỏi:

- Còn Đường Địch? Y hiện tại ở đâu?

Người áo đen thở dài:

- Lão tổ tôn của bốn môn vừa quy tiên, chưởng môn nhân đang thủ hiếu cử tang tại nhà.

Nghe nói Đường Vô Ảnh đã chết, Triển Mộng Bạch giật mình, thầm nghĩ:

- Không ngờ ta nói một câu bất thường, tạo cái điềm gở cho lão nhân gia!....

Quần hùng xúc động trước cái tin đó.

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Đường Vô Ảnh là một bậc hào kiệt đương thời! Tiếc thay! Trong khi giang hồ hầu như đại loạn, thì lão ta lại hồi hải ra đi, ai ai cũng trầm buồn, cho rằng cái chết của Đường Vô Ảnh là một bất hạnh lớn cho võ lâm!

Đỗ Vân Thiên trầm giọng:

- Trước hiện tình này mà Đường Địch giam mình được giữa bốn bức tường thì thật là một sự kiện khó tin!

Trong quần hùng, một người ứng tiếng:

- Tại hạ bảo đảm tin đó là thật! Chính tại hạ vừa từ Đường phủ đến đây!

Y lược thuật những diễn biến tại Đường phủ, trong mấy ngày cuối sau cuộc hôn lễ của Đường Yến.

Đỗ Vân Thiên lại hừ một tiếng:

- Không ngờ Đường Địch cũng có hiếu tâm!....

Lão đưa tay chỉ ra ngoài, hỏi:

- Ở đó, có năm người, tại đây có ba, chúng ta phát lạc như thế nào?

Trương lão tam nằm tại chỗ, hặn bọn áo đen vô cùng, lên tiếng trước

mọi người:

- Giết hết! Giết cái thứ tàn ác đó, không chừa một mạng!

Quần hùng ồn lên một lúc, có người đồng tình, có người phản đối.

Hùng Chánh Hùng quát to:

- Các huynh đệ im lặng đi, để tùy Cốc chủ định đoạt.

Quần hùng im phăng phắt.

Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc, từ từ thốt:

- Chúng là những kẻ tay sai, trách nhiệm chính không thuộc về chúng! Ta nên rộng lượng, tha cho chúng.

Trương lão tam và một số người bất bình, song chẳng ai dám nói gì.

Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:

- Cốc chủ có từ tâm, lẽ nào lão phu lại hiểu sát? Chúng bay hãy cởi bỏ túi da, rồi rút đi!

Ba đại hán áo đen thở phào, lập tức tháo túi da, bỏ xuống nền, vòng tay chào khắp quần hùng, rồi vọt mình qua cửa sổ.

Đỗ Vân Thiên gọi với:

- Đừng quên đồng bọn của các người ở bên ngoài đó!

Lão cười nhẹ, tiếp:

- Bọn đó hẳn chỉ là đồ tôn đồ tử của Đường Dịch, tha cho chúng là phải!

Nói như thế, là cho rằng bọn đó có võ công tầm thường, có giết cũng vô ích.

Lão là người lịch lãm giang hồ, khi nào lão chịu lưu hậu hoạn! Vì lão cho rằng bọn đó vô dụng, cho nên lão bằng lòng tha chúng.

Tám gã đại hán áo đen đi mãi không ngừng, không ai nói với ai một tiếng nào.

Qua hai dặm đường, người đi đầu dừng chân, đoàn người dừng theo.

Nơi đó, là một lùm cây rậm rạp.

Người đi đầu bảo:

- Lôi hẳn ra đây!

Hai đại hán bước tới lùm cây, tốc lá khô lên, khiêng một người đến trước mặt kẻ chủ não.

Người bị khiêng chính là Dương Toàn, hơi thở của hắn yếu lắm rồi.

Thì ra, bọn áo đen vừa rồi đã nói dối. Thay vì cho đồng bọn hộ tống Dương Toàn đi xa, họ dấu hắn tại đây!

Hắn nằm đó chờ, thương thế hành hạ, sương lạnh, đất lạnh thấm vào mình, hắn chịu không nổi, suýt chết mấy lượt.

Thấy người chủ não, hắn thoáng lộ vẻ mừng, cố lấy sức hỏi:

- Thành... thành công chứ?...

Người đầu nảo cười lạnh:

- Người đừng hỏi gì vội! Hãy nghe ta hỏi đây! Từ ngày Tô Siễn Tuyết đưa người vào Ngạo Tiên Cung, làm môn đệ của lão Lam, tính đến nay đã được mấy năm rồi?

Giọng nói trầm trầm, tỏ rõ cái oai khí.

Dương Toàn sững sờ trước thái độ nghiêm lạnh của người đó, ấp úng:

- Hơn... hơn mười năm!

Người đó vẫn lạnh lùng:

- Ngày thường, người tự phụ là thông minh, mẫn cán hơn bất cứ người nào, vậy trong mười năm đó, người đã làm nên những việc gì, hãy kể cho ta nghe.

Dương Toàn lộ vẻ sợ hãi, run run giọng:

- Bất cứ làm việc chi, tiểu đệ cũng tận tâm, tận lực, song người muốn mà trời chẳng chiều người, nên vừa thành công là vừa thất bại. Đại thúc ời, nên thông cảm cho tiểu đệ!

Người đó cười gằn:

- Ta chỉ biết người là một kẻ vô dụng! Hoàn toàn vô dụng!

Dương Toàn kêu lên:

- Nhưng... việc vừa rồi...

Người đó nổi giận:

- Vừa rồi... Hừ hừ! Nếu ta không có ý tỏ ra là một kẻ có võ công tầm thường, chịu đòn, khuất phục, thì đã chết nơi tay hai lão quỷ Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên rồi! Còn việc gì nữa mà người nhắc?

Dương Toàn xám mặt:

- Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên có mặt tại đó? Trời ời! Tiểu đệ nào có biết!

Người đó lại hừ một tiếng:

- Không biết mới thông minh! Cái thông minh của người rẻ giá hơn sự ngu ngốc của một gã thất phu! Cái gì người cũng không biết, không biết! Không biết thì còn sống làm gì?

Hướng chi, người ở trong tình trạng này, ta chỉ sợ người không sống nổi với thương thế đó đâu!

Dương Toàn van cầu:

- Đại thúc ời!... Xin đại thúc mang tiểu đệ đi với, đừng bỏ tiểu đệ lại đây! Ngày sau... ngày sau... tiểu đệ thay thế lão nhân gia..

Gương mặt của người đó lạnh hơn giá băng, hẳn biết là có van cầu cũng vô ích, nhưng không van cầu thì làm gì bây giờ!

Người đó từ từ đưa tay lên, nhắm đỉnh đầu của hắn.

Dương Toàn chưa kịp rú lên, người đó cười lạnh, thốt:

- Đại thúc thương người, nên cho người sung sướng đó! Đang đau khổ mà được chết gấp, thì còn gì sướng bằng?

Bàn tay đó hạ nhanh.

Dương Toàn chỉ buông được hai tiếng:

- Đường Địch...

Rồi co rúm mình, tắt thở.

Hắn không chết vì kẻ địch, hắn chết dưới tay người nhà! Đúng là một kết cuộc thâm hiểm!

Người đó tung chân đá xác Dương Toàn vào bụi cỏ, đoạn gỡ chiếc mặt nạ đồng, ngẩng mặt lên không, bật cười lớn:

- Tiêu Vương Tôn, nếu người có mặt tại đây, chắc người không ngờ là đã gặp Đường Địch!

Phải! Đúng là Đường Địch, với gương mặt ốm, thần sắc âm trầm, mà ai ai cũng tưởng đang đóng cửa giam mình, thủ hiếu cư tang!

Bảy đại hán kia cúi đầu, xuôi tay, im lặng.

Đường Địch lẩm nhẩm:

- Triển Mộng Bạch! Triển Mộng Bạch! Hôm nay ta không giết được người, thì ngày khác, ta sẽ có dịp giết người! Chỉ cần ta đến Quân Sơn trước người, là cầm chắc người phải bỏ mạng!

* * * Trong khi Đỗ Vân Thiên chữa trị cho Trương lão tam, thì Tiêu Vương Tôn đưa Triển Mộng Bạch vào phòng kín, chữa trị cho chàng. Thương thế của Triển Mộng Bạch, ngoài Tiêu Vương Tôn ra, không còn ai chữa nổi, chỉ có lão mới giúp được chàng phục hồi công lực, còn người nào khác thì bất quá chỉ có thể chữa lành thương thế, cứu vãng tính mạng mà thôi.

Bởi biết vậy, Tiêu Phi Vũ an tâm theo Tuyệt Hồng sư thái, không còn lo ngại cho chàng nữa.

Phải trọn một ngày tròn, Tiêu Vương Tôn mới hoàn tất việc cứu chữa cho Triển Mộng Bạch.

Khi cả hai rời phòng kín, ra ngoài, Tiêu Vương Tôn tiều tụy thấy rõ, còn Triển Mộng Bạch thì thần thái tươi hẳn lên, xem ra hơn trước đến mấy phần.

Họ Ở lại với quần hùng thêm hai hôm nữa, mới cáo từ.

Quần hùng đưa họ một đoạn trường, rồi trở lại, cùng thương nghị công cuộc trùng hưng Bồ Kỳ Môn.

Cả ba lên đường, cười cười, nói nói, vui vẻ vô cùng. Họ không đi gấp, song ai ai cũng có thuật kinh công cao, đoạn đường qua nhanh hơn những người vội bước.

Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Cái gì thế?

Thì ra, chàng thấy việc lạ.

Tiêu Vương Tôn và Đổ Vân Thiên cũng đã thấy rồi. Việc lạ đó là hai đàn kiến, kẻ có hàng ngàn, hàng vạn con, đàn bò đi, đàn bò về.

Tất cả hai đàn, đi đến một chỗ, về từ một chỗ, và chỗ đó là một bụi cỏ.

Họ dừng chân.

Triển Mộng Bạch thốt:

- Trong bụi cỏ hẳn có sự lạ. Hài nhi đến đó xem.

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Đổ huynh biết loại kiến này tên gì chẳng?

Đổ Vân Thiên đáp:

- Thực Thi Nghi!

Kiến ăn thây người!

Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên một tiếng kinh hãi, lùi lại mấy bước.

Đổ Vân Thiên hỏi:

- Trong bụi cỏ, có xác người phải không?

Triển Mộng Bạch quay đầu lại, mặt xám xịt, giọng run run:

- Thấy đó... của... của...

Tiêu Vương Tôn và Đổ Vân Thiên biết ngay chàng nhận ra xác chết rồi, họ cùng cau mày, cùng lướt tới.

Dù thây bị đàn kiến đụt khoét trăm ngàn lỗ, họ cũng nhận ra là Dương Toàn.

Cả hai cùng sửng sốt.

Đổ Vân Thiên thở dài:

- Nhân quả tuần hoàn! Báo ứng không sai! Hẳn thông minh, song đem trí thông minh dùng không đúng chỗ, thành ra phải có kết cục bi thảm như thế! Thiện tai. Thiện tai!

Tiêu Vương Tôn nhếch nụ cười khổ, dậm chân, thốt:

- Không ngờ hai chúng ta cũng bị lừa cả!

Đổ Vân Thiên cau mày:

- Ai lừa?...

Lão vụt miệng, tiếp:

- À! Đường Địch! Tên chủ não của bọn đại hán áo đen là Đường Địch!

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Rất tiếc, chúng ta sơ ý, không bảo chúng gỡ nạ. Bây giờ, thả cộp về rừng rồi, phiền phức sẽ đến với chúng ta nhiều hơn.

Họ là những người thừa kinh nghiệm, thấy xác Dương Toàn là hiểu ngay sự tình.

Triển Mộng Bạch rất thương cảm trước cái chết thảm của Dương

Toàn. Dù sau, chàng và hấn cũng có một thời gian kết nghĩa với nhau. Chàng xin với Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cho chàng mai táng xác chết để giữ vẹn tình nghĩa với Dương Toàn.

Đáp nắm mộ xong, Triển Mộng Bạch lạy ba lạy, rồi theo Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên tiếp tục hành trình.

Hai hôm sau, họ đến Hoa Dung, về phía bắc Động Đình Hồ.

Họ vào khách sạn nghỉ ngơi một lúc, rồi ăn uống.

Tiêu Vương Tôn thở ra, thốt:

- Lão phu còn một việc khả nghi, nếu không tra cứu tường tận, hấn là phải thối tiếc suốt đời.

Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:

- Có phải là về cái việc Lam...

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Đúng vậy! Muốn tra cứu việc đó, một mình lão phu e không kham nổi. Chẳng hay Đỗ huynh có thể tiếp tay lão phu chăng?

Đỗ Vân Thiên gật đầu:

- Tự nhiên lão phu không thể từ chối! Lam Thiên Chùy là bậc nhân kiệt đương thời, giả như ta có làm những việc hồ đồ, thì thật là khiến cho ai ai cũng chán nản, sinh ra nghi ngờ luôn toàn thể võ lâm!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Hôm đó, gã áo đen có nói là mọi việc đều do Lam Thiên Chùy hoạch định, lão phu không khỏi phẫn hận lão Lam. Nhưng bây giờ, biết được gã ấy là Đường Địch, thì tình huống hơi khác. Bởi rất có thể Đường Địch dùng lối "di hoa tiếp mộc", cố ý tạo nghi ngờ, thực hiện một âm mưu ly gián!

Tuy đối thoại với Tiêu Vương Tôn, song lão có ý hướng về Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Bao nhiêu diễn tiến đều chỉ về Lam Đại tiên sinh, làm hài nhi không khỏi nghi ngờ!

Hài nhi còn mong gì hơn là có sự làm lạc...

Nhưng, chàng vẫn nghi, chứng tích quá rõ ràng, nhất định không có sự làm lạc được.

Rồi chàng thở dài.

Thực tình, chàng không muốn thấy một ngày nào đó, cái hiệu danh của Lam Đại tiên sinh sẽ buông trôi theo dòng nước cuốn.

Còn chi đau lòng hơn cho bằng, khi một người mà chàng hết sức ngưỡng mộ, lại là ngụy quân tử!

Tiêu Vương Tôn cũng hiểu rõ tâm tư của chàng, thở ra:

- Lão phu và Lam Thiên Chùy có cái giao tình dài hơn năm mươi

năm. Cái giao tình đó có thể bảo đảm phần nào tư cách của lão ta!
Triển Mộng Bạch cúi đầu, buông gọn:

- Phải!

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Thương thể của con đã lành, công lực khôi phục, con thừa sức vào long đàm, hổ huyết.

Ngày mai con có thể lên núi, tùy cơ hành sự.

Nhìn qua Đỗ Vân Thiên, lão tiếp:

- Còn ta và Đỗ huynh, hiện tại phải đi!

Hai vị đi rồi, Triển Mộng Bạch suy nghĩ mãi, đêm đó, chàng không chợp mắt.

Đến canh ba, bỗng chàng nghe có nhiều tiếng vó ngựa nện đường vang dội bên ngoài, lướt qua khách sạn.

Không ngủ được, thấy sự lạ, Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ, muốn tra cứu rõ ràng.

Hà hướng, nơi đây là vùng phụ cận Quân Sơn, mọi động tĩnh hẳn đáng được chàng chú ý.

Nhất định đoàn kỵ sĩ đó phải có liên quan đến Tình Nhân Tiễn.

Nghĩ như vậy, Triển Mộng Bạch không do dự, xuống giường, mặc vội áo vào, thoát ra khỏi phòng, giở thuật khinh công, phóng mình theo ngay.

Dĩ nhiên, chàng phải mang theo thanh thiết kiếm.

Người đuổi theo ngựa, dù người có giỏi thuật khinh công đến đâu, cũng có bất kịp, hướng chi ngựa lại phi nước đại! Tuy nhiên, nhờ đêm tĩnh, mọi tiếng động đều nghe rõ ràng từ xa xa.

Ngựa chạy, người đuổi, khoảng cách xa dần, xa dần, tiếng vó chỉ còn nghe văng vẳng thôi.

Qua hơn mười dặm đường, đột nhiên vó ngựa ngưng bật.

Triển Mộng Bạch gia tăng tốc lực, lao mình vút vượt hơn trăm trượng nữa, lại thấy trước mặt một vầng trắng xóa.

Thì ra, là mặt nước. Chàng đã đến bờ hồ Động Đình.

Người vắng bóng, song hơn mười con ngựa nằm dài bên cạnh hồ.

Con nào cũng sùi bọt mép, tất cả đều tắt thở. Hiển nhiên, chúng chạy quá nhanh, chịu không nổi, đến đây rồi, dừng lại, đứt hơi thở mà chết.

Nhìn ra mặt hồ, chàng thấy một chiếc thuyền lớn có ba cánh buồm, buồm kéo lên, lộng gió, thuyền tiến về hướng Quân Sơn.

Thuyền rời bờ, cách độ mấy mươi trượng, trôi xa dần, xa dần.

Quân Sơn hiện ra lơ mờ trong màn sương đục.

Chàng đến chậm một phút! Nhất định số người đó, con thuyền đó,

phải có liên quan với Tô Siễn Tuyết rồi!
Chàng tức uất vô cùng.
Nhìn về Quân Sơn, chàng tự hỏi, Tô Siễn Tuyết ở nơi nào, và do ngã nào chàng lên núi được?
Hà huống, dù chàng biết lối đi, thì dọc theo đó, có hàng trăm, hàng ngàn hiểm nguy chờ chực.
Nếu chàng liều lĩnh xâm nhập, có thể chàng sẽ táng mạng trước khi gặp Tô Siễn Tuyết.
Chết như vậy, là oan uổng, là ngu.
Đêm vừa tan, phương đông đã lộ màu đỏ thắm, sương rơi lơ lửng trên mặt hồ, càng phút càng dày.
Mông lung trái rộng trước mặt chàng.
Hồ Động Đình rộng lớn, chu viên hơn trăm dặm, sương bay theo gió sớm thành mây, sóng nước bắt đầu lắng tắng, gợn nhấp nhô.
Đứng bên bờ hồ, Triển Mộng Bạch nhìn quan cảnh, trí mơ màng, nghĩ ngợi.
Chàng đứng đó, rất lâu, sương thấm y phục, song chàng không nghe lạnh.
Chàng nhớ đến những bóng hình quen thuộc từ thân yêu đến oán thù.
Chàng vái van tất cả, những kẻ đã ra đi, xin tất cả phù hộ cho chàng làm tròn sứ mạng.
Trong số những kẻ ra đi, có cha, có thầy, có mẹ, có tiền bối như Cung Cẩm Bặc, như Tần Vô Triệu...
Chàng hồi ức bao nhiêu diễn tiến trong dĩ vãng, bất giác xúc động tâm tình, lệ rơi lả chả...
Bỗng, chàng nghe đâu đây có tiếng khóc!
Lạ chưa! Sao lại có người khóc như chàng, khóc lúc đêm vừa tàn, ngày chưa đến? Mà lại ở cạnh hồ?
Tiếng khóc nghe thê thảm quá. Tiếng khóc của một nữ nhân, mà nữ nhân còn trong lứa tuổi thanh thiếu.
Qua âm thinh, Triển Mộng Bạch ức độ người.
Hào tâm động, hiệp khí bốc, Triển Mộng Bạch quên nổi sầu tư, lau vội lệ, vọt mình về hướng đó.
Chàng đến một cái gò. Sau gò, có đọt khói bốc lên nhẹ nhàng, càng lên cao càng lan rộng, tản mát dần rồi tan biến...
Triển Mộng Bạch không dám xuất hiện đột ngột, nấp mình trên gò, quan sát.
Nơi đó, có hai thiếu nữ, vận áo đỏ, đưa lưng về hướng chàng. Cả hai đang quỳ, trước mặt họ là một chiếc lư hương, trong lư gỗ đàn

hương đang bốc cháy.

Tiếng khóc, do hai thiếu nữ này phát ra, đợt khói bốc cao là khói đàn hương từ lư hương xông lên.

Họ có cái dáng rất đẹp, và họ cũng có vẻ thần bí vô cùng.

Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ:

- Trên đời lại còn có người thương tâm như ta nữa sao? Mới sáng tin sương lại đến bờ hồ tưởng niệm cố nhân. Có lẽ người khuất mặt là người thân của họ, nên họ không ngại sương lạnh, chọn phút giã thanh tịnh nhất trong ngày để đốt nén hương lòng.

Chàng bồi hồi tưởng chừng mình là người đồng cảnh với hai nữ nhân đó, và kẻ được tưởng niệm cũng có liên quan đến mình.

Nàng bên tả có thân vóc gầy, bản chất yếu điệu, vừa khóc vừa kể lể:

- Triển Mộng Bạch! Triển đại thúc!.... Xin anh hồn đại thúc an vui nơi...

Triển Mộng Bạch giật bắn mình, suýt rơi từ gò cao xuống. Chàng nằm mộng cũng không tưởng nổi họ đang tế điện chàng!

Họ cho là chàng đã chết rồi!

Thiếu nữ đó kể tiếp:

- Bọn tôi không bao giờ quên được đại thúc!.... Bọn tôi rất hận không thể chết theo đại thúc... chỉ vì... chỉ vì... tôi chưa có thể chết được!.... Tôi cần phải sống... để... để...

Âm thanh đó run quá!

Đột nhiên, chàng gọi to:

- Linh Linh! Phải Linh Linh đó chẳng?

Hai thiếu nữ giật mình, quay đầu lại.

Triển Mộng Bạch nhận ra, nàng bên tả đúng là Cung Linh Linh, còn nàng bên hữu là Tiểu Lan, một Hoa nữ trong Đế Vương Cốc, dành cho chàng rất nhiều cảm tình lúc chàng đến đó!

Chàng bay xuống, đồng thời thốt oang oang:

- Linh Linh! Triển đại thúc chưa chết!....

Nhưng, Cung Linh Linh và Tiểu Lan lùi lại. Tiểu Lan trừng mắt hỏi:

- Công tử... công tử còn sống?

Nàng ôm mặt chạy đi!

Triển Mộng Bạch sững sờ, ấp úng:

- Việc gì thế? Tại sao...

Cung Linh Linh lau lệ, gượng cười đáp:

- Nàng cảm thấy như thế nào ấy, nên bỏ chạy!....

Nàng bình tĩnh trở lại rất nhanh, mừng tượng những tiếng kể lể vừa rồi chẳng phải là do nàng phát xuất!

Tuy ốm yếu, nhưng nàng sanh tánh quật cường. Nàng quật cường

ngay từ lúc nhỏ, khi hứng lưới kiếm của Cung Cẩm Bạc. Nàng không hề kêu la, cứ âm thầm chịu đựng.

Và nàng đã chịu đựng bao nhiêu gian khổ từ ngày ấy đến hôm nay? Nếu không có tánh quật cường, thì làm sao đương đầu nổi với bao sóng gió?

Nếu Triển Mộng Bạch chết, nàng có thể chết theo chàng. Song, biết chàng còn sống, thì chẳng bao giờ nàng để cho chàng thấy chân tình của nàng.

Chẳng bao giờ nàng chịu tỏ ra yếu đuối trước mắt chàng!

Bây giờ thì nàng đã lớn rồi, nàng trở thành một thiếu nữ, tâm tình của nàng cũng biến đổi theo số tuổi, dù nàng có nuôi dưỡng một tình hoài, thì nàng cũng hiểu trong con tim của Triển Mộng Bạch đã có một bóng hình ngự trị rồi.

Nàng còn hy vọng gì mà tỏ lộ nhược điểm của nàng?

Nàng mượn cảnh của Tiểu Lan, giải thích thái độ của Tiểu Lan chẳng khác nào giải thích thái độ của nàng.

Một nàng thì ôm đầu chạy đi, một nàng đứng lại, với vẻ lạnh lùng.

Họ cho rằng chàng đã chết, khóc than vì chàng. Bây giờ biết chàng còn sống, họ lạnh nhạt, họ trốn tránh!

Thế họ muốn cho chàng chết luôn? Chết thật sự? Bất giác, chàng buột miệng thốt:

- Nếu ta chết thật thì hay vô cùng!

Cung Linh Linh xót xa, thầm nghĩ:

- Triển đại thúc không biết được cái tâm của Linh Linh sao? Thế càng hay! Đại thúc đã có người yêu lý tưởng, thì biết cái tâm của Linh Linh làm gì nữa?

Nàng cười nhạt, cúi đầu hỏi:

- Dì Tiêu mạnh giỏi chứ?

Triển Mộng Bạch làm gì biết được uẩn khúc trong tâm tư, chàng đáp gọn:

- Bình an!

Nhìn kỹ lại nàng, Triển Mộng Bạch nhận ra nàng có vẻ lớn hơn trước nhiều, nàng trở thành một thiếu nữ thùy mị, đoan trang, có nhan sắc mỹ miều, lòng rộn niềm vui, điểm một nụ cười, tiếp:

- Linh Linh cho đại thúc biết đi, làm sao Linh Linh đến chốn này?

Cung Linh Linh đáp:

- Tôi cùng Tiểu Lan trốn khỏi Đế Vương Cốc, phiêu bạt một thời gian, gặp được một người rất tốt...

Nàng không nhắc cảnh đời khác dọc đường. Nàng không muốn Triển Mộng Bạch bị thương vì những thống khổ của nàng.

Nàng tiếp:

- Người đó là một phu nhân, thương hại cả hai chúng tôi, mang về đây nuôi dưỡng.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Về đây! Về Quân Sơn à?

Cung Linh Linh gật đầu:

- Vị phu nhân đó an trí bọn tôi tại một tòa trang...

Triển Mộng Bạch kinh hãi, kêu lên:

- Có phải là Tô Siễn Tuyết không?

Cung Linh Linh biến sắc:

- Sao đại thúc biết? Đại thúc quen phu nhân?

Triển Mộng Bạch dậm chân, không mở miệng nói gì nữa.

Chàng tự hỏi:

- Họ từ Côn Lôn thoát đi, làm sao bà ta biết mà đón tiếp họ đưa về đây?

Chàng hồi ức việc đã qua, lập luận:

Chế luyện Tình Nhân Tiễn phải cần có Thôi Mộng Thảo. Phần lớn loại dược thảo này là do Đường Địch cung cấp cho Tô Siễn Tuyết. Lúc Đường Vô Ảnh còn sống, Đường Địch không thể chuyên quyền, chỉ dám âm thầm cung cấp nhỏ giọt. Nhu cầu Tình Nhân Tiễn càng ngày càng nhiều, càng đòi hỏi số lượng Thôi Mộng Thảo nhiều hơn, thành ra số cung không đủ ứng cho số cầu.

Đường Địch và Tô Siễn Tuyết thương nghị với nhau, Tô Siễn Tuyết đến Nam Cương tìm Lãnh Dược Sư, đem nhan sắc quyến rũ, Lãnh Dược Sư bị mê hoặc liền.

Do đó, Lãnh Dược Sư dành số lớn Thôi Mộng Thảo cấp cho bà, phần nhỏ gửi cho Đường Vô Ảnh.

Sau đó, Lãnh Dược Sư phát hiện ra Tô Siễn Tuyết chỉ dụ dẫn lão chứ không hề dành cho lão một chút chân tình. Lão nổi giận, lấy hết Thôi Mộng Thảo gửi cho Đường Vô Ảnh, không cho bà một cọng nào nữa.

Trong cơn cấp bách, Đường Địch đành liều mạng lấy trọn số lượng Thôi Mộng Thảo bỏ vào hộp, sai kẻ thân tín mang đến Quân Sơn. Còn Cung Linh Linh và Tiểu Lan thì bà gặp họ lúc từ Nam Cương trở về.

Thảo nào trên giang hồ vắng bóng bà một thời gian! Lúc đó, bà ở tại Nam Cương bên cạnh Lãnh Dược Sư.

Bà luôn luôn muốn mở mang thế lực, thấy Cung Linh Linh và Tiểu Lan có tư chất thông minh, tự nhiên thu dụng ngay!

Trong lúc chàng suy nghĩ, Cung Linh Linh thấp giọng thốt:

- Tô phu nhân là con người rất tốt, Triển đại thúc không nên có ý gì đối với bà!

Bỗng, Triển Mộng Bạch chụp tay nàng, nhìn vào mắt nàng, gần từng tiếng:

- Có khi nào đại thúc lừa Cung Linh Linh chẳng?

Cung Linh Linh lắc đầu:

- Không khi nào!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Lời nói của đại thúc, Linh Linh tin được chẳng?

Cung Linh Linh sửng sốt trước thái độ kỳ lạ của chàng lâu lắm, nàng mới hoàn hồn, gật đầu.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Nếu vậy, đại thúc cho Linh Linh biết, Tô Siển Tuyết là một nữ nhân ác độc tuyệt trần gian, một con người hung hiểm nhất đời.

Cung Linh Linh giương tròn đôi mắt, nhìn Triển Mộng Bạch như nhìn một quái vật!

Tô Siển Tuyết đối xử với nàng như vậy mà lại là người ác độc sao?

Nếu bà ta ác độc thì trên đời này còn ai hiền lương nữa?

Nàng sẵn sàng xem bà như là một từ mẫu mà!

Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Linh Linh hãy tin lời đại thúc! Đại thúc không hề lừa dối Linh Linh đâu! Tô Siển Tuyết là con người hiểm độc, bà ta là chủ nhân Tình Nhân Tiễn đó!

Cung Linh Linh lại giật mình lướt nữa.

Nàng không cầm được lệ thảm. Lệ trào cuộn chảy thành dòng, nàng đưa tay che mặt, khóc tức tưởi.

Triển Mộng Bạch vuốt nhẹ tóc nàng, an ủi:

- Linh Linh! Đại thúc biết Linh Linh có cái tâm rất tốt, từ lâu rồi. Linh Linh không muốn làm thương tâm đến bất cứ ai có thiện ý với Linh Linh! Song dù sao thì trong lứa tuổi còn nhỏ, Linh Linh dễ bị người dùng tình cảm giả dối để lừa gạt, để che khuất một tâm địa đen hèn. Có biết bao nhiêu nhân kiệt trong giang hồ mong chờ đại thúc khám phá sự bí mật của Tô Siển Tuyết. Linh Linh hãy giúp đại thúc đi!

Cung Linh Linh cứ khóc! Nàng phải nói gì đây? Cả hai phía đều đáng tin hết, nàng phải chọn bên nào?

Nàng không muốn phản bội Tô Siển Tuyết, và nàng cũng không dám nghi ngờ Triển Mộng Bạch.

Biết làm sao?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Linh Linh không muốn tin thì thôi vậy. Đại thúc cũng không cưỡng

bách. Linh Linh nên bảo trọng lấy thân, đại thúc đi đây!
 Chàng quay mình, bước từ từ.
 Bỗng, Linh Linh ngẩng đầu lên, gọi:
 - Triển đại thúc!
 Triển Mộng Bạch mừng thầm, quay đầu lại, hỏi:
 - Linh Linh...?
 Cung Linh Linh đưa tay lau lệ, thốt:
 - Tôi tin lời đại thúc! Đại thúc muốn hỏi gì, cứ hỏi, Linh Linh biết bao nhiêu, nói bấy nhiêu!
 Triển Mộng Bạch trầm giọng:
 - Linh Linh thành thật, hay miễn cưỡng tin?
 Cung Linh Linh cương quyết:
 - Đại thúc đừng hỏi như vậy, làm cho Linh Linh đau lòng! Vì đại thúc, Linh Linh sẵn sàng nói, chẳng hề hối hận, dù sau này có hậu quả như thế nào!
 Trầm ngâm một chút, Triển Mộng Bạch hỏi:
 - Linh Linh có thấy Lam Thiên Chùy chẳng?
 Cung Linh Linh gật đầu:
 - Có!
 Triển Mộng Bạch lại hỏi:
 - Lão từng đến đây chẳng?
 Cung Linh Linh đáp:
 - Chẳng những đến thường, hiện tại lão đang có mặt trên núi!
 Triển Mộng Bạch biến sắc mặt, trầm giọng tiếp:
 - Sự quan hệ giữa lão ta với Tô Siễn Tuyết như thế nào?
 Cung Linh Linh suy nghĩ một chút:
 - Trước mặt bọn tôi, cả hai luôn luôn giữ lễ độ rất kỹ, song có một hôm, tôi bắt gặp cả hai tranh luận với nhau rất hăng về một việc chi đó. Cuối cùng, Tô Siễn Tuyết khóc, nói:
 "Được! Chẳng lẽ ngươi quên..." Lam Thiên Chùy chặn ngang lời nói của bà, quát lớn:
 "Được rồi! Ta y theo ý ngươi!...." Lúc đó, lão phẫn nộ cực điểm, tay cầm chén rượu quăng ngay xuống đất.
 Triển Mộng Bạch cảm hận:
 - Tốt! Tốt!....
 Đoạn chàng hỏi luôn:
 - Muốn đến trang viện của Tô Siễn Tuyết, phải đi như thế nào? Dọc đường có mai phục chẳng?
 Cung Linh Linh đáp:
 - Nơi phu nhân ở là Tiềm Long sơn trang, ba phía có núi bao bọc,

trước mặt có thủy trại ngăn chặn, nguy hiểm vô cùng. Nghe nói chung quanh trang viện đều có đặt cơ quan báo động. Trong hai hôm nay, sự phòng thủ được tăng cường, cực kỳ cẩn mật. Nếu muốn đến đó, chỉ có cách ngồi thuyền qua khỏi cửa ải thứ nhất trước Tiềm Long sơn trang, đến thủy trại, từ đó phải có người hướng dẫn.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Trừ cách đó ra..

Cung Linh Linh tiếp:

- Còn một con đường bí mật đưa đến Nghinh Tân đình trong Tiềm Long trang, nhưng rất ít người biết cách đi đứng trên con đường này, vì có rất nhiều cạm bẫy!

Triển Mộng Bạch mừng rỡ:

- Nhưng Cung Linh Linh biết chứ?

Cung Linh Linh cúi đầu, thở dài:

- Vừa rồi, tôi do con đường đó đi đến đây.

Triển Mộng Bạch càng mừng hơn:

- Linh Linh dẫn đại thúc theo con đường đó vào trang...

Nhưng chàng sức nghĩ, Tô Siễn Tuyết đối xử rất hậu với Cung Linh Linh. Nàng được phép sử dụng con đường bí mật đó, chứng tỏ Tô Siễn Tuyết tín nhiệm nàng như thế nào!

Nàng có thể nào phản bội Tô Siễn Tuyết, đưa thù nhân đến chạm mặt bà ta chăng?

Cái việc chàng vừa đòi hỏi, quả là quá đáng, có khác nào chàng dựa vào ân nghĩa ngày trước mà cưỡng bách nàng làm một việc trái đạo?

Chàng không tiếp nói cho tròn câu.

Cung Linh Linh nhìn chàng một lúc:

- Tôi biết, đại thúc không nở bảo tôi làm một việc trên ý muốn! Cho nên đại thúc bỏ dở câu nói. Nhưng, Linh Linh nở nào để cho đại thúc phải chịu khó khăn! Đại thúc cứ đi theo tôi!

Triển Mộng Bạch xúc động phi thường.

Chàng cao giọng nói:

- Đại thúc xin hứa, nếu Tô Siễn Tuyết có chỗ tha thứ được thì đại thúc sẽ nể mặt Linh Linh mà cho bà toàn mạng.

Cung Linh Linh mỉm cười. Nụ cười ảm đạm làm sao!

Nàng quay mình, bước đi. Nhìn thân pháp nhanh nhẹn của nàng, Triển Mộng Bạch nhận thấy hiện tại nàng có võ công khá lắm rồi.

Chàng theo sau, lòng rối rắm với bao nhiêu ý niệm dập dồn.

Nếu không gặp Cung Linh Linh, ắt chàng khó mà lọt vào được Tiềm Long trang.

Đường chàng đương đi là một địa đạo, cứ cách khoảng vài trượng là

có một ngọn đèn đồng.

Đi lâu lắm, Cung Linh Linh thốt:

- Chỗ ra ở kia kìa!

Chỗ kia, là bên trên đầu, nơi đó có một tấm cửa sắt, cao hơn trượng, có thang lên.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Bên ngoài có người canh gác chăng?

Cung Linh Linh chưa kịp đáp, một tràng cười từ bên trên vọng xuống.

Âm thanh xuyên qua tấm sắt, vang dội cả tai, như tiếng trống liên hồi.

Người phát ra tràng cười đó quả có nội lực kinh hồn.

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 48

Long Hồ Hội Đồng Đình

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Bên trên có người!

Cung Linh Linh cau mày, thờ ra:

- Nơi lối ra có chỗ ẩn nấp, Linh Linh đưa đại thúc lên đó xem cho biết là ai, rồi hãy tính!

Cả hai theo thang đi lên, ấn cơ quan, mở nắp, bò ra ngoài.

Địa đạo trở lên giữa một phần mộ, tấm bia mộ bằng đá tảng to lớn, thừa chỗ cho năm sáu người ẩn phía sau mà không sợ lộ hình.

Nhìn ra xa xa, Triển Mộng Bạch biến sắc.

Bên cạnh phần mộ có một con đường từ chân núi lên tận đỉnh. Hai bên đường tùng mọc rậm rạp. Giữa đoạn đường có một tòa tiểu đình hình bát giác bằng đá, ngăn đôi. Ai từ bên dưới đi lên phải dừng chân tại tiểu đình.

Hiện tại, về phía dưới tiểu đình có hơn mười bảy, mười tám người, chừng như là từ chân núi đi lên, gặp tòa tiểu đình, đều dừng lại.

Trong tòa tiểu đình, có một bức đá rất cao, trên bức đá là một lão nhân vận áo lam, đang đứng trấn, oai mãnh vô cùng.

Lão nhân chính là Lam Đại tiên sinh.

Số quần hùng đều lộ vẻ phần nộ, có người nắm chặt hai tay, có người sờ chuôi vũ khí, như sẵn sàng xuất thủ, dĩ nhiên là khai chiến với Lam Đại tiên sinh.

Trong bọn, có người đứng đầu là trầm tĩnh hơn hết.

Y trầm giọng thốt:

- Lam Đại tiên sinh có cái hiệp danh chấn động giang hồ, không ngờ ngày nay lại làm một việc như thế này.

Người ấy thân vóc ốm cao, mắt sáng quắc, tuổi độ trung tuần, thần khí tỏ ra cực kỳ lão luyện. Nhìn thoáng qua, ai ai cũng biết y là một cao thủ thượng thặng trong võ lâm.

Lam Đại tiên sinh quát:

- Lão phu làm việc gì?

Người trung niên đáp:

- Tại hạ đã nói rồi, bọn tại hạ bao nhiêu người đây, đồng hiệp lực với nhau, đi khắp mười ba tỉnh, hai vùng nam bắc, truy ra manh mối chủ nhân Tình Nhân Tiễn, mới đến Tiềm Long sơn trang hôm nay! Bây giờ tiên sinh lại ngăn trở, không cho lên núi, thử hỏi như vậy là nghĩa làm sao?

Lam Đại tiên sinh ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại:

- Lão phu trấn thủ tại đây, vô luận là ai, vô luận vì việc gì, cũng đừng mơ tưởng nhích tới được một bước!

Quần hùng nhao nhao lên.

Một người cao giọng sang sảng thốt:

- Lam Đại tiên sinh! Cái sự ngăn cản này ắt phải có lý do, xin tiên sinh vui lòng giải thích.

Người đó tóc còn đen, quần cao, vận đạo bào, mang trường kiếm, dáng rất ung dung.

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Bình sinh lão phu hành sự, thích thế nào, làm thế ấy, không cần giải thích, bất chấp dị nghị. Tại sao lão phu phải phân trần với bọn hậu bối chứ?

Đạo nhân trẻ tuổi nổi giận:

- Bọn tại hạ vốn có lòng nghi các hạ với chủ nhân Tình Nhân Tiễn có liên quan với nhau, thật không ngờ lại đúng.

Lam Đại tiên sinh cao giọng:

- Đúng thì sao?

Đạo nhân trẻ tuổi quát:

- Cũng rất có thể các hạ là chủ nhân Tình Nhân Tiễn!

Lam Đại tiên sinh vuốt râu cười lớn:

- Tiểu tử!.... Tiểu tử...

Đạo nhân trẻ tuổi gằn từng tiếng:

- Các hạ thừa nhận?

Lam Đại tiên sinh lại cười ngạo nghễ:

- Dù người có đem tất cả tội ác trên thế gian gán cho lão phu, lão phu cũng chẳng có gì phải sợ!

Đạo nhân trẻ sôi giận cực độ, song lại cười thốt:

- Tốt! Tốt lắm! Thì ra các hạ không xem anh hùng trong thiên hạ vào đâu cả! Các hạ cho rằng toàn thể hào kiệt chúng ta là một lũ trẻ con. Tốt lắm! Con người như thế đó, bảo sao chẳng chế luyện một thứ ám khí tuyệt độc cỡ Tình Nhân Tiến để gieo họa cho võ lâm.

Hôm nay ta phải trả thù cho những người đã khuất!

Một tiếng soảng vang lên, trường kiếm tuốt vỏ, chớp sáng. Tràng cười dứt hẳn, sắc mặt đạo nhân trầm lại, giọng từ từ:

- Võ Dương Ngọc Không Tử xin xuất trận đầu.

Đang giận dữ, vừa tuốt kiếm, đạo nhân đã trầm nghiêm trở lại, tâm thành, ý chánh, đôi mắt nhìn mũi kiếm, chân nhích từng bước một, tiến tới.

Quần hùng khích động.

Đạo nhân trẻ là một tay kiếm thượng thặng trong số các đạo nhân lớp sau của Võ Dương, tuổi chưa cao, song kiếm pháp tân kỳ, ngang hàng với bậc đại thành. Nhưng, so với vị giang hồ đệ nhất từng oanh liệt giữa dòng đời suốt mấy mươi năm như Lam Đại tiên sinh, thì dù sao y cũng khó thủ thắng nổi, cho nên quần hùng đều lo sợ cho Ngọc Không Tử.

Vị hào kiệt trung niên dẫn đầu vội tránh qua một bên, trầm giọng thốt:

- Hiền đệ hãy cẩn thận!

Ngọc Không Tử khẽ gạt đầu, cánh tay vươn ra, trường kiếm rít gió, ngân lạnh.

Đoạn y cao giọng:

- Lam Thiên Chùy! Dù ngươi không xuống đây, ta vẫn xuất thủ như thường.

Lam Thiên Chùy chớp mắt:

- Ngươi thành danh không phải dễ, hãy lui lại đi, để mà giữ cái danh với đời!

Ngọc Không Tử dừng cao đôi mày, khoát một vòng kiếm, đạo ngân quang rực sáng, mũi kiếm lao vút đến ngực Lam Đại tiên sinh.

Kiếm đi không nhanh, song hàm súc chân khí đầy đủ, phát xuất đúng quy cũ nội gia, song không đâm tận ngực đối phương mà bắt quá chỉ để dọa Lam Thiên Chùy, cho lão rời bọc đá, xuống đất.

Mũi kiếm bay tới, còn độ tấc nữa là trúng đích.

Lam Thiên Chùy bất động, bảo:

- Ngươi làm sao bức lão phu xuống đất, là lão phu nhận bại. Sau đó ngươi tùy tiện xử trí, lão phu nhất định không phản đối.

Ngọc Không Tử sôi giận:

- Được rồi!....

Lời y chưa dứt, tiếng gió đã rít lên, mười mấy chiêu liên miên phát xuất!

Mũi kiếm đâm vào các yếu huyệt của Lam Thiên Chùy, song chẳng biết tại sao, chẳng mũi nào đâm trúng lão. Lão chỉ đứng một chỗ, thỉnh thoảng lách nhẹ mình, né tránh dễ dàng.

Quần hùng bị kiếm khí lan rộng, bức lùi trở lại.

Lam Thiên Chùy như một thiên thần, oai khí càng phút càng tăng.

Người trung niên biến sắc, cao giọng:

- Nếu là một cuộc tỷ võ, thì Ngọc Không đệ kể như bại rồi. Song cuộc chiến này là vì chính nghĩa võ lâm, Nhạc Triều Dương này bình sinh không hề lấy đông thắng ít, hôm nay bắt buộc phải phá lệ.

Y rút trong mình ra một ngọn Xà Nhuyễn côn, vung lên.

Đầu côn rung rung, hóa thành mười đóa hoa. Những đóa hoa đó bay đến Lam Thiên Chùy, gió rít vù vù theo hoa.

Nhạc Triều Dương là bậc đại hào kiệt vùng Tây Bắc, khách giang hồ gọi là Tái Thượng đại hiệp. Y cùng Nhân Nghĩa đại hiệp Hồ Thiên Lân vốn là đôi bạn sinh tử dẫu đồng. Hồ Thiên Lân bị hại tại Diêm Thủy Tinh, Nhạc Triều Dương lập tức đến miền Đông, kêu gọi Ngọc Không Tử và một số hào kiệt đồng tâm chí, đi khắp giang hồ, tìm tung tích Tình Nhân Tiễn, quyết báo thù.

Nhạc Triều Dương xuất thủ rồi, số người còn lại lập tức vung vũ khí xông vào.

Bỗng, Lam Thiên Chùy hét:

- Dừng tay!

Tiếng hét của lão vang như sấm, quần hùng cùng giật mình, khựng lại.

Lam Thiên Chùy quát lớn:

- Thật sự các người không còn lý gì đến đạo nghĩa giang hồ hay sao?

Lão có thân vóc to lớn, lại đứng trên bục cao, oai phong lẫm lẫm.

Nhưng, Ngọc Không Tử chẳng ngán chút nào, y cười lạnh:

- Đem đạo nghĩa mà nói với người, thì nói làm sao được? Đại nghĩa gì chứ?

Trường kiếm quét qua, ngang chân Lam Thiên Chùy.

Lam Thiên Chùy vung mạnh hai tay, râu tóc dựng ngược, gầm to:

- Được!

Lão co lên một chân, đạp mạnh xuống.

Trường kiếm vừa bay qua, bàn chân dậm xuống, một tiếng rắc vang lên, kiếm gãy làm ba đoạn.

Nhạc Triều Dương vừa sợ, vừa giận, vung Xà nhuyễn côn tiến lên,

Ngọc Không Tử dừng tay lại, song chẳng rối loạn, bước theo liền, dùng đoạn kiếm gãy, phát xuất ba chiêu.

Quần hùng qua cơn kinh hãi, tiếp nối xông vào.

Lam Đại tiên sinh lại hét một tiếng lớn, nhảy xuống đất, tay tả chụp đầu côn của Nhạc Triều Dương, chân tả đá bay thanh trường đao của một người, tay hữu hoành ngang chặt vào cánh tay Ngọc Không Tử, chân hữu quét ngang qua, đá bay một người ngoài trượng xa. Một chiêu bốn thức, hạ luôn bốn người, võ công thành tựu như vậy quả thật là hi hữu.

Nấp sau tấm bia, đã mấy lượt Triển Mộng Bạch dợm mình định xuất hiện, song đều bị Cung Linh Linh nắm áo giữ lại.

Đến bây giờ thì chàng không còn dằn lòng được nữa, giật áo tung mình như chiếc én thẳng thiên, đồng thời hú vọng một tiếng dài, thân hình lộn một vòng, đáp xuống cục trường.

Nghe tiếng hú, quần hùng kinh hãi, thấy thuật khinh công tuyệt diệu, họ càng kinh hãi hơn.

Lam Đại tiên sinh bất giác giật mình, cũng dừng tay như quần hùng.

Đảo ánh mắt nhìn ra, lão ngẩng đầu lên không, cười lớn:

- Lão phu cứ tưởng là ai, không ngờ là tiểu huynh đệ!

Triển Mộng Bạch đáp xuống rồi, không hề cười.

Lam Đại tiên sinh cau mày:

- Người cũng hoài nghi lão phu nữa sao?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Tại sao Dương Toàn còn sống? Tại sao tiền bối đến lò luyện tiễn độc? Tại sao tiền bối không cho các vị này lên núi?

Lam Đại tiên sinh nhìn chàng một lúc lâu, rồi bật cười dài:

- Lão phu không muốn giải thích. Vậy không cần giải thích!

Triển Mộng Bạch gằn từng tiếng:

- Không giải thích không được!

Lam Đại tiên sinh cũng gằn từng tiếng:

- Không được rồi sao?

Triển Mộng Bạch nhìn sững lão một lúc. Từ từ, chàng rút thanh cổ kiếm cầm tay.

Chàng khích động phi thường.

Lam Đại tiên sinh cũng khích động không kém, bằng có là lão run người thấy rõ!

Lần đầu tiên, một đệ nhất danh hiệp trên giang hồ khích động.

Quần hào nín thở, theo dõi thần thái của song phương.

Thời khắc trôi qua, mỗi phút giây dài như năm tháng, không gian lắng đọng, khó chịu vô cùng.

Cuối cùng, Lam Đại tiên sinh hỏi:

- Người muốn động thủ với lão phu?

Triển Mộng Bạch không nhìn lão nửa mắt, gật đầu:

- Không còn cách chọn lựa nào khác hơn.

Lam Đại tiên sinh hoành tay, đánh ngang một chưởng. Bục đá bên cạnh bị chưởng kinh đập mạnh, vỡ tan, đá vụn bay rào rào.

Quần hùng biến sắc.

Rồi lão gọi:

- Tốt! Lại đây! Nếu người muốn.

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Nghĩ đến ân tình ngày cũ, Triển Mộng Bạch này xin nhường tiên sinh ba chiêu.

Lam Đại tiên sinh bật cười cuồng dại:

- Hay chưa! Lại có kẻ muốn nhường Lam Thiên Chùy này ba chiêu.

Tốt! Tốt lắm!

Lão cười mãi, tràng cười kéo dài một lúc lâu, vang lên như trống điểm liên hồi.

Quần hùng một lượt nữa biến sắc.

Nhạc Triều Dương kêu lên:

- Triển thế diệt!....

Triển Mộng Bạch nghiêng mình:

- Tiểu diệt xin cam thất lễ, không tiện bái tạ cái nghĩa khí của tiên bối đối với Hồ tứ thúc.

Nhạc Triều Dương xúc động vô cùng:

- Triển diệt...

Nghẹn ngào, y không nói thêm được gì nữa.

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Chỉ mong Nhạc tiên bối và chư quý vị niệm tình tiên phụ, bảo toàn cho cái hiệp danh của người quá cố, xin đừng ai tiếp tay tiểu diệt, dù một chưởng, một quyền.

Chàng đưa cao thanh cổ kiếm lên, tiếp luôn:

- Hôm nay, tiểu diệt chỉ muốn liều một cuộc tử chiến, dù có thất bại, thân vong, tiểu diệt không hề oán hận!

Quần hùng kích động trước sự can trường của chàng, ai ai cũng phấn khởi hùng tâm, và tự nguyện sẵn sàng báo thù cho chàng nếu bất hạnh chàng táng mạng nơi tay Lam Thiên Chùy.

Tất cả cùng lùi lại.

Lam Thiên Chùy quắc đôi mắt sáng như điện nhìn chàng, cười khan:

- Thật sự người muốn nhường lão phu ba chiêu?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Đúng.

Lam Thiên Chùy tiếp:

- Với võ công của người, người chỉ có thể duy trì cùng lão phu một lúc, vậy mà người lại nhường ba chiêu, thì... Hắc hắc!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Vô luận thắng hay bại, sống hay chết, Triển Mộng Bạch này đã nói là làm, không hề huống tiếc!

Chàng hoành kiếm:

- Xin mời tiên sinh!

Quần hùng nín thở, lo ngại.

Ai ai cũng biết cao thủ tương tranh, có thắng hay bại trong một sơ hở nhỏ, và ai ai cũng quyết chiếm tiên cơ.

Nhưng, chàng nhường ba chiêu, vậy là chàng bỏ mất tiên cơ rồi.

Mất tiên cơ là bại, chưa giao thủ, đã nắm vững cái bại, tự nhiên ai ai cũng lo sợ cho chàng.

Triển Mộng Bạch khi nào mù mờ cái đạo lý đó! Ngày trước, chứng kiến cuộc so tài giữa Lam Đại tiên sinh và Đế Vương Cốc chủ, chàng chính mắt trông thấy cả hai tranh cái tiên cơ đó suốt nửa ngày trời, mà không ai chiếm được! Thì hôm nay, đại gì chàng nhường tiên cơ cho người khác! Chẳng qua, bởi lòng tôn kính mà thôi.

Lam Thiên Chùy đột nhiên đánh ra ba chiêu thật gấp. Ba chưởng đó, xem thì tiền hậu phân minh, song xuất phát rồi, mừng tượng đồng thời.

Trong chớp mắt, chưởng ảnh bao trùm quanh Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch thừa hiểu tánh khí của đối phương, lão không đánh thì thôi, hễ đánh là phải thắng.

Song chàng không ngờ, lão đánh quá hăng đến mức độ đó. Bất giác, chàng giật mình.

Thật ra, cái khí của Lam Thiên Chùy có vẻ mãnh liệt, chiêu thức đưa ra trái lại không hàm súc mảy mai công lực.

Triển Mộng Bạch không cảm thấy một án lực nào cả.

Vung trường kiếm lên, chàng hóa giải màn lưới chưởng ảnh dễ dàng.

Quần hùng không biết sự tình làm sao, thấy chàng thoát hiểm, cùng vỗ tay hoan hô.

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Hay cho tiểu tử! Quả nhiên lợi hại!

Triển Mộng Bạch hoang mang hết sức.

Chàng hiểu rõ Lam Thiên Chùy xuất thủ lưu tình rõ rệt.

Chàng thầm nghĩ:

- Nếu quả thật lão ta là con người tàn độc thì khi nào lại có sự ưu ái đối với ta như vậy!
Nhưng, chàng không thể vì một điểm tình cảm mà quên đi lý trí của mình.
Bây giờ chàng có thể phản công rồi.
Trường kiếm chớp sáng, gió kiếm rít vù vù, thổi bay tà áo của Lam Thiên Chùy.
Quần hùng không tưởng nổi là kiếm pháp của chàng linh ảo đến mức độ đó.
Trường kiếm nặng, tạo nên khí thế hùng mãnh, có thể áp đảo cả núi rừng, thì con người bằng xương thịt làm sao chịu nổi?
Trong một thoáng mắt, Triển Mộng Bạch đã đánh ra mấy mươi chiêu rồi!
Lam Thiên Chùy quả không hổ là bậc danh hiệp đệ nhất đương thời.
Lão ngang nhiên xông xáo giữa vùng kiếm ảnh, như vào chỗ không người.
Và bây giờ, quần hùng mới thấy rõ cái thực tài của lão, võ công của lão trác tuyệt hơn hẳn sự đồn đại trong giang hồ!
Dần dần, quần hùng nhận ra Triển Mộng Bạch dù hăng hái đến đâu, cũng chưa phải là đối thủ của Lam Đại tiên sinh.
Ngọc Không Tử lo sợ cho chàng, lẩm nhẩm mãi:
- Rất tiếc... rất tiếc...
Cái điều mà y tiếc là Triển Mộng Bạch không muốn cho ai tiếp trợ, chứ nếu không thì với số hào kiệt hiện diện, thế cò có thể được lật ngược, và Lam Thiên Chùy dù là một thiên thần thực sự cũng chưa chắc thoát chết trước một lực lượng hùng hậu như vậy.
Hơn mấy mươi chiêu nữa được trao đổi giữa song phương.
Triển Mộng Bạch dần dần bị dồn vào thế bại.
Và hiện tại thì chàng không còn một điểm nhỏ hy vọng thủ thắng.
Quần hùng hết sức khẩn trương.
Ngọc Không Tử thì thâm vào bên tai Nhạc Triều Dương:
- Biến... phải quyền... nên...
Y không nói tiếp, song cái ý đã rõ rệt lắm rồi, cái ý đó, là phải tham gia cuộc chiến.
Nhạc Triều Dương trầm ngâm một chút, trầm giọng:
- Hẳn đã nói thế, nếu chúng ta xông vào cuộc chiến e hẳn...
Rồi lão nhìn vào cuộc chiến, nhận thấy đường kiếm của Triển Mộng Bạch chậm lại, thủ pháp nặng nề, mồ hôi điểm thành hạt quanh vàng trán.
Nhất định là Triển Mộng Bạch không còn duy trì được lâu.

Nhạc Triều Dương lẩm nhẩm:

- Làm sao?... Làm sao...

Ngọc Không Tử cương quyết:

- Còn làm sao nữa? Chúng ta cứ vào!

Đạo nhân rút thanh đoản kiếm trong tay ra, thanh đoản kiếm đó chỉ dùng trong trường hợp sinh tử, cầm nó trong tay rồi, là hoặc chủ nhân nó chết, hoặc đối phương táng mạng.

Nhạc Triều Dương khích động vô cùng, khẳng khái:

- Là một trong Nhân Nghĩa tứ hiệp, ta không thể khoanh tay ngồi nhìn bằng hữu mình gặp nguy hiểm!

Ngọc Không Tử cả mừng:

- Phải lắm!

Cả hai không hẹn mà đồng cấp tốc lao mình tới cục trường.

Liếc mắt sang bên, thấy hai người xuất hiện, Triển Mộng Bạch hét:

- Không ai được vào tiếp trợ tại hạ!

Chàng hét lớn, làm bọn Ngọc Không Tử, Nhạc Triều Dương giật mình, dừng chân lại.

Lam Đại tiên sinh cười vang:

- Tiểu huynh đệ cần gì phải tỏ rõ khí khái anh hùng? Cứ để cho họ vào đi, càng đông càng vui! Lão phu không hề sợ hãi!

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

"Hiện giờ lão đấu với một mình ta thì còn lưu tình, nếu cả bọn xông vào, e lão sẽ háu thắng rồi gây ra nhiều sự hiểu lầm đáng tiếc nữa."

Chàng bèn cao giọng:

- Nếu một ai vào trợ chiến, Triển Mộng Bạch này sẽ tự tử ngay!

Ngọc Không Tử và Nhạc Triều Dương thở dài, đành lùi lại.

Lam Đại tiên sinh hỏi:

- Người muốn như thế à?

Triển Mộng Bạch cất giọng sang sảng:

- Đúng vậy!

Chàng vận dụng sức bình sanh, vung kiếm vù vù.

Chàng ở trong trường hợp ngọn đèn cạn dầu, chực tắt, lóe sáng lên, rồi vĩnh viễn tắt luôn!

Quần hùng bị kiếm phong tạt mạnh, kiếm khí xâm nhập vào người, ai ai cũng run run!

Kiếm phong quét bay tóc Lam Thiên Chùy phoi phới!

Lão lùi lại một bước, cười lớn:

- Khá lắm! Khá lắm!

Lão tung luôn song quyền, nhằm ngực chàng, bắn sang.

Triển Mộng Bạch lách mình, né tránh.

Một tiếng ầm vang lên, góc tòa đình hừng ngọn quyền phong, vỡ tan, đá vụn bay rào rào.

Triển Mộng Bạch cất tiếng khen:

- Hay lắm!

Chàng đánh tiếp một chiêu kiếm.

Lam Thiên Chùy nhún chân nhảy lên không, cao bảy tám thước.

Kiểm quang vút sang, chém đứt một chiếc cột đá.

Một góc vỡ, một chiếc cột gãy, tòa bát giác đình lệch qua một bên, đổ xuống luôn.

Tiếng đổ ầm ầm, đá bay, cát chạy, trong khi đó Triển Mộng Bạch đánh tiếp năm chiêu nữa.

Cục trường biến thành cảnh tan vỡ hoàn toàn, đến những cây tùng gần đó cũng bị áp lực chuyển động, lá rơi, cành gãy, rào rào, rắc rắc, vang lên giữa vùng cát bụi mịt mù.

Quần hùng kinh khiếp, lùi ra ngoài xa hơn mấy trượng.

Lam Thiên Chùy bị bức thoái bảy tám thước, đồng thời phải công lại ba chiêu quyền.

Triển Mộng Bạch đánh với sự liều, khi con người liều thì công lực tăng gia, bởi lẽ đó, khí thế của chàng hiện tại cực kỳ mãnh liệt.

Chàng đánh tiếp bảy chiêu kiếm nữa.

Lam Đại tiên sinh lùi luôn bảy bước nữa, chiếc áo của lão phồng lên, biến con người lão to lớn phi thường.

Quần hùng reo hò tán thưởng Triển Mộng Bạch.

Bỗng, Lam Đại tiên sinh quát:

- Dừng tay!

Triển Mộng Bạch ngưng kiếm liền.

Gương mặt trắng của chàng biến màu hồng, chàng gần giọng hỏi:

- Việc gì?

Lam Thiên Chùy chụp ngực áo, kéo banh ra, bày lớp da cứng như thép, hét luôn:

- Đem chùy ra đây!

Quần hùng không biết lão ra lệnh với ai.

Liền sau tiếng quát, từ trong một bụi cây phía hậu sơn, bốn đại hán vận áo lão xuất hiện.

Bốn gã khệ nệ khiêng đến một quả chùy!

Lam Thiên Chùy bật cười lớn:

- Bình sinh, lão phu từng giao chiến hằng trăm, hằng ngàn trận, song chưa có trận nào làm cho lão phu quá ngứa ngáy như hôm nay! Nhất định là phải đánh với người cho thật sướt tay mới được.

Chụp lấy cán chùy, lão quát:

- Vào đi!

Triển Mộng Bạch ứng tiếng:

- Tiên sinh chuẩn bị! Tại hạ xuất thủ đây!

Bây giờ, quần hùng mới biết là phía sau núi có mai phục.

Nhưng, họ đâu còn thì giờ nghĩ nhiều đến việc gì khác, khi cuộc chiến sôi nổi đang diễn ra trước mặt?

Hai đấu thủ đã vào cuộc thí, mà quần hùng không nhận định kịp họ khởi đầu như thế nào!

Gió lốc xoáy như trốt, cát bay, đá văng, cây đổ, cục trường lại vang lên ầm ầm.

Nhạc Triều Dương và Ngọc Không Tử cùng thăm phục Triển Mộng Bạch quả có bản lĩnh cao cường, trên hân họ mấy bậc.

Có tiếng chạm vang lên kinh khủng, một người bị chấn động, ngã ngựa ra.

Thì ra, thoát đầu, Triển Mộng Bạch còn dè dặt, lách kiếm tránh chùy. Rồi bỗng nhiên chàng nổi hùng khí, vùng kiếm chặn quả chùy. Hai vũ khí chạm nhau, tuy kiếm không tuột tay, song cánh tay chàng tê chồn lại, hầu như không cất lên nổi.

Áp lực làm chàng ngã, song ngã rồi vụt đứng dậy liền.

Lam Thiên Chùy bật cười ha hả:

- Hơn năm mươi năm qua, chưa có một ai chịu nổi quả chùy của lão phu! Tiểu tử khá lắm! Hãy tiếp một quả nữa xem sao!

Triển Mộng Bạch hét:

- Dù là một trăm quả, tại hạ cũng xem thường!

Chàng vùng kiếm xông tới.

Chùy va kiếm, chạm nhau lượt thứ hai. Lần này thì Triển Mộng Bạch không ngã, kiếm không vuột tay, song bàn tay mất cả cảm giác.

Như vậy, chàng còn vùng kiếm làm sao được nữa?

Trong khi đó, quả chùy lại bay sang.

Bắt buộc, chàng cố vận dụng chân khí còn lại, định miễn cưỡng chống đỡ, và chàng cảm chắc là lần này thì phải tán mạng dưới quả chùy khủng khiếp đó.

Ngờ đâu, chân khí cuộn cuộn phát sanh, dồn ra bàn tay, cảm giác bừng dậy liền. Triển Mộng Bạch chẳng hiểu tại sao, nhưng lúc này chàng đâu còn thì giờ dư mà tìm hiểu?

Thì ra, chàng vừa vận dụng Lục Dương thần chưởng mà chính chàng cũng không biết.

Trước đó, mãi mê xử dụng kiếm pháp, chàng quên mất chưởng pháp thần diệu này.

Bây giờ, không còn cầm kiếm vững chắc như trước nữa, với ý thức

dùng chưởng, mượn chưởng điều động kiếm, vô hình trung chàng áp dụng chưởng pháp.

Cánh tay đang tê dại, vút cử động được như thường, chàng hết sức mừng rỡ, lướt tới chém luôn.

Qua mấy chiêu, từng tiếng chạm kinh hồn vang lên, song Triển Mộng Bạch không còn bị chấn động như trước nữa, nên chàng càng đánh càng hăng.

Bỗng, quả chùy của Lam Đại tiên sinh rút gió bay vù đi, đồng thời lão lùi nhanh ra sau, trong tay chỉ còn chiếc cán chùy.

Chùy của lão, làm bằng chất thép cứng, bị kiếm báu của Triển Mộng Bạch chém trúng một lần chẳng sao, song từ lúc đầu đến giờ, nó đã hứng hơn mười nhát kiếm, mỗi nhát chém sâu hơn một chút, cuối cùng nó đứt lìa, quả bay đi, còn cán ở lại!

Chùy rơi xuống phía hậu sơn, có tiếng rú thảm vang lên, hiển nhiên một kẻ nào đó đang mai phục, bị chùy rơi xuống, vỡ sọ chết ngay!

Quả chùy đứt! Một sự kiện phi thường, Lam Đại tiên sinh sững sờ một lúc, mới hoàn hồn, bật cười ha hả:

- Sướng thật! Sướng thật!

Triển Mộng Bạch đã tiêu hao quá nhiều công lực, chống kiếm xuống đất, vừa thở dốc vừa kêu lên:

- Sướng thì tiếp tục đấu thêm một lúc nữa đi!

Lam Đại tiên sinh cao giọng:

- Người...

Bỗng từ trên một mô đá cao hơn bảy trượng, hai bóng người đáp xuống.

Chưa ai nhận ra hai người đó, Lam Đại tiên sinh đã ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Hay quá! Tiêu Vương Tôn cũng đã đến nơi. Đến đúng lúc quá! Thì ra một người là Đế Vương Cốc chủ, còn người kia chính là Đồ Vân Thiên.

Họ đáp xuống nhẹ nhàng, ung dung như từ trên giường bước xuống, chẳng chút dụng lực.

Triển Mộng Bạch vừa kinh ngạc, vừa lướt tới chào mừng.

Tiêu Vương Tôn hướng qua Lam Đại tiên sinh cười hỏi:

- Bao lâu nay Lam huynh vẫn được bình an chứ?

Lam Đại tiên sinh không đáp, chỉ nói:

- Người đến đúng lúc đó! Lão phu là chủ nhân Tình Nhân Tiễn đây!

Lão phu chế luyện tiễn độc hại người, hiện tại cảm thấy hối hận, các người muốn xử trí cách nào, cứ tùy tiện, lão phu sẵn sàng tuân theo! Quần hùng nhao nhao lên trước lời thú tội của Lam Đại tiên sinh.

Tiêu Vương Tôn cao giọng trấn an mọi người:

- Tại hạ lấy sanh mạng bảo đảm, Lam Đại tiên sinh không phải là chủ nhân Tình Nhân Tiến!

Quay trở lại Lam Đại tiên sinh, lão trách:

- Sao Lam huynh lại nhận tội thay cho người khác?

Quần hùng kinh ngạc.

Lam Đại tiên sinh cảm kích vô cùng, nhưng cứ giữ thái độ cũ, cười lên ha hả:

- Sai! Sai! Ta có bao giờ nhận tội thay cho ai đâu! Ta làm ta chịu! Ta thú nhận rồi, các người cứ hạ thủ đi!

Tiêu Vương Tôn trầm giọng, thở dài:

- Lam huynh nhận tội thay người, bên trong hẳn có nguyên nhân, Lam huynh có muốn tiểu đệ nói rõ ra không?

Lam Đại tiên sinh biến sắc!

Nhạc Triều Dương tiến lên:

- Vãn bối là Nhạc Triều Dương, có việc cần thỉnh giáo nơi Cốc chủ!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Nhạc đại hiệp cứ nói!

Nhạc Triều Dương đảo mắt nhìn quanh, cao giọng:

- Sự tình đã như thế này, nếu Cốc chủ không giải thích cái nguyên nhân khiến cho Lam Đại tiên sinh nhận tội thay người, thì khó mà làm cho quần hùng trong thiên hạ được an tâm!

Lam Đại tiên sinh nổi giận:

- Không yên tâm rồi làm sao?

Tiêu Vương Tôn bình tĩnh:

- Lam huynh yên trí! Nhạc đại hiệp muốn nghe, là một điều rất hợp lý, song nói ra thì dài dòng quá, vả lại...

Đột nhiên, có tiếng người từ xa vọng đến:

- Vả lại do lão ta nói ra, không bằng bản ni nói thay!

Âm thanh trong trẻo, do một nữ nhân phát xuất!

Nhưng lại không giống âm thanh của nhị vị đại sư Tuyệt Hồng và Giác Hồng!

Triển Mộng Bạch hết sức kỳ quái.

Ba bóng màu tro từ phía hậu sơn xuất hiện. Trong ba, hai là Tuyệt Hồng và Giác Hồng nhị vị đại sư.

Còn người thứ ba, phải nhìn lâu một chút, Triển Mộng Bạch mới nhận ra là Liệt Hỏa phu nhân!

Liệt Hỏa phu nhân cũng xuất gia?

Triển Mộng Bạch nghĩ thầm:

- "Không hiểu sao đạo này có nhiều nữ nhân xuất gia dữ vậy? E rằng

họ trúng phải bùa mê thuốc lú gì rồi cũng nên. Bấy lâu nay Tiêu muội ở với họ, không biết..." Tiêu Vương Tôn cùng Lam Đại tiên sinh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đỗ Vân Thiên kêu lên:

- Liệt Hỏa phu nhân!.... Phu nhân cũng...

Liệt Hỏa phu nhân chấp tay, điểm một nụ cười:

- Người cũ đã chết rồi, cái tên đó không còn dùng nữa, hiện tại kẻ đối diện với các thí chủ là Đoạn Hồng đại sư!

Bà hỏi luôn:

- Lam thí chủ yên tâm rồi chứ?

Cái giọng xuất gia của bà còn miến cưỡng quá, chừng như bà chưa quen mùi thiền cho lắm!

Lam Đại tiên sinh cười khỏ, không nói gì.

Tiêu Vương Tôn nhìn qua Tuyết Hồng và Giác Hồng:

- Lành thay! Lành thay! Hai vị lại độ được một người nữa!

Đoạn Hồng đại sư cười lớn:

- Em ta độ ta, chẳng phải là dễ dàng gì. Hiện tại thì tiểu muội đã trở thành sư tử, còn đại thơ lại trở thành sư muội! Cái sự đổi tên họ đó bù công lao độ hóa một con người.

Tuyết Hồng đại sư không nói gì.

Chỉ cách có mấy hôm, mà thần thái của bà có vẻ thanh khiết hơn trước nhiều.

Gương mặt bà rực sáng với ánh đạo quang, chứng tỏ sự tu vi của bà rất tiến bộ.

Phạm vào cửa Phật là đứt mọi liên hệ hồng trần, ai vào trước là lớn, vào sau là nhỏ, cho nên chị trở thành em, em trên cả chị, là sự thường thấy.

Đoạn Hồng đại sư đảo ánh mắt nhìn quanh quần hùng một lượt, cười nhẹ:

- Bần ni quên mất giải thích cho các vị hiểu lý do gì khiến Lam Thiên Chùy thừa nhận việc thay cho người chủ động!

Nhạc Triều Dương vòng tay cung kính:

- Bọn tại hạ xin nghe!

Đoạn Hồng đại sư nhìn qua Lam Đại tiên sinh:

- Nếu không nói ra cho các vị hiểu, thì e các vị sẽ hoài nghi suốt đời, mà bần ni cũng còn vướng bận một niềm trần tục cuối cùng trong khi đã nương mình dưới bóng từ quang.

Bần ni đã nghĩ nhiều lắm rồi, nhận thấy cần phải đưa sự việc ra ánh sáng.

Tuy bà hướng về quần hùng thanh minh như vậy, song cái ý lại dành

cho Lam Đại tiên sinh.

Lam Đại tiên sinh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Đoạn Hồng đại sư tiếp:

- Chị em bần ni vốn có tánh khí bất đồng, em của bần ni ôn nhu, hiền dịu, thích hợp với tâm nguyện của Lam Thiên Chùy, nhưng em ta lại yêu người khác, và người này chính là Tiêu Vương Tôn. Còn ta lại rất yêu tha thiết Lam Thiên Chùy! Các vị thấy đó, ái tình của bọn bốn bần ni rất phức tạp, mỗi người đều chạy theo một tâm niệm riêng. Quần hào chú ý lắng nghe đoạn cổ sự của vị tiền bối lừng danh trên giang hồ hơn mấy mươi năm qua.

Triển Mộng Bạch thầm nghĩ:

- Thì ra sự quan hệ của họ là thế!

Tiêu Vương Tôn và Lam Đại tiên sinh thoáng đỏ mặt. Họ không tưởng bà ta dám khai hết mọi sự tình trước mặt một số đông người như vậy.

Đoạn Hồng đại sư không lưu ý đến họ, nói tiếp:

- Bản tính ôn nhu, em ta dù yêu Tiêu Vương Tôn, vẫn không mở miệng, và dù không yêu Lam Thiên Chùy, cũng không nở lãnh đạm với lão. Nhưng Lam Thiên Chùy chẳng phải là kẻ ngu ngốc, lão thấy rõ điều đó, thất vọng đến nhậu nhẹt suốt ngày, mượn rượu gượng quên. Trong lúc đó, trên thế gian lại xuất hiện một nữ nhân, sắc hoa rạng rỡ, tánh tình lại phóng đãng, ả đeo đuổi theo Lam Thiên Chùy. Dù là bậc đại anh hùng, song trong cảnh thất tình, Lam Thiên Chùy chung quy cũng bị nữ nhân đó quyến rũ.

Lam Đại tiên sinh đằng hắng một tiếng, toan quay mình bước đi.

Đoạn Hồng đại sư gần giọng:

- Lam Thiên Chùy! Người bỏ đi là không phải một nam tử hán!

Lam Thiên Chùy đứng lại, chẳng rõ lão giận hay thẹn.

Đoạn Hồng đại sư tiếp:

- Nữ nhân đó không thực sự yêu Lam Thiên Chùy. Sỡ dĩ ả ta làm thế, là vì ả nuôi mộng làm bá chủ võ lâm. Với dã tâm đó, ả dọn sẵn một con đường cho mai hậu. Theo chương trình hành động, ả câu dẫn tất cả những nhân vật thành danh trong thời gian đó, biến họ thành những tay sai của ả, hoặc giả có người không chịu tuân lệnh ả, thì người đó cũng chẳng dám ra chống đối. Vô hình trung, những cao thủ đương thời tạo thành một bức bình phong bảo vệ ả rất an toàn.

Quần hùng cùng "ạ" lên một tiếng.

Triển Mộng Bạch chợt tỉnh ngộ:

- "Yêu nữ đó là Tô Siển Tuyết! Vì tham danh mà bà ta không ngần ngại đem xác thịt làm mồi câu nhử khách anh hùng. Gia phụ ta e

cũng..." Chàng cảm thấy nửa tức giận, nửa thương cảm cho Tô Siễn Tuyết.

Đoạn Hồng đại sư tiếp:

- Tuy làm vợ khắp thiên hạ, nhưng yêu nữ đó chỉ có một người yêu duy nhất. Người tình đó là Sưu Hồn Thủ của Đường môn đất Thục. Tất cả đều kêu lên kinh ngạc.

Đoạn Hồng đại sư tiếp nói:

- Vì biết rõ bản tính của yêu nữ nên Đường Vô Ảnh kiên quyết không cho Đường Dịch gần ả. Đường Dịch bị gia gia áp chế lâu ngày, tức uất muốn làm một cái gì kinh thiên động địa. Tâm đầu hợp ý, cả hai lén lút đồng tâm, hiệp lực, chế luyện Tình Nhân Tiễn, hồng khiến giang hồ đại loạn. Tình Nhân Tiễn cực độc, người duy nhất hóa giải được lại là Tần Sáu Ông, một thuộc hạ của họ, nên anh hùng thiên hạ vì nghi kỵ lẫn nhau, âm thầm mua Tình Nhân Tiễn để sát hại lẫn nhau, vô hình trung lọt vào sự uy hiếp của hai người.

Dừng lại một chút, Đoạn Hồng đại sư tiếp nói:

- Nhưng, chẳng có sự bí mật nào giữ được suốt đời. Sợ bị người ta khám phá ra, yêu nữ đó bèn hạ sát Tần Sáu Ông, hồng chặt đầu mối. Về phần Lam Thiên Chùy thì sau khi biết được bí mật của Tình Nhân Tiễn, ông ta nhiều phen khuyên yêu nữ hãy hồi đầu hướng thiện, song ả không thừa nhận tội lỗi mà còn...

Lam Đại tiên sinh nghe đến đó, tỏ rõ bị kích động phi thường.

Đoạn Hồng đại sư lại tiếp:

- Yêu nữ lại còn kể lể ân tình ngày cũ, và dọa lão Lam, nếu không rộng lượng đối với ả, thì ả sẽ truyền bá sự ân ái vụng trộm giữa hai người ra khắp sông hồ, cho lão Lam xấu mặt.

Lam Thiên Chùy bị uy hiếp cho nên...

* * * Quân hùng nhao nhao lên, có người thốt:

- Yêu nữ đó hẳn là Tô Siễn Tuyết rồi!

Lam Đại tiên sinh quát:

- Câm ngay!

Lão trừng mắt nhìn Đoạn Hồng đại sư, đại sư nhìn trả lại. Lão hỏi:

- Làm sao ngươi biết rõ như vậy chứ?

Đoạn Hồng đại sư đáp:

- Tiêu Vương Tôn cho bản ni biết đó!

Lam Đại tiên sinh lại trừng mắt nhìn Tiêu Vương Tôn. Tiêu Vương Tôn lắc đầu, thở dài, rồi cười khỏ.

Đoạn Hồng đại sư thao thao:

- Ngươi đừng giở tánh con nít, hờn giận người này người kia. Nếu người ta có làm gì nghịch ý người đi nữa, chẳng qua người ta muốn

tốt cho người đó thôi. Người biết không, trong khi khắp thiên hạ ai ai cũng đều nghi ngờ người, thì chỉ có mỗi một mình Tiêu Vương Tôn vẫn còn tin tưởng người. Lão ta không màng nguy hiểm, lên tận đỉnh Quân Sơn, tra cứu sự tình, khám phá ra điều bí mật đó. Lão biết tính khí của người, bao giờ cũng thà chết chứ không nhận sai, cho nên tự lão không tiện nói ra, sợ làm mất mặt người. Lão bèn tìm ta thương lượng. Ta thấy cần phải nói, bởi vì sự bí mật đó phải được phơi bày! Vì thế, ta chấp nhận đến đây, gặp người!

Bà thuyết minh một tràng dài, vô tình gọi lại tánh khí ngày xưa, nên lúc xưng ta, lúc xưng bản ni.

Lam Đại tiên sinh kêu lên:

- Tuy nhiên...

Tiêu Vương Tôn thở dài, cất tiếng:

- Lam huynh là người thông minh tuyệt thế, chẳng lẽ vì một sự hồ đồ trong thời niên thiếu mà cam hủy diệt cái hiệp danh tạo tự suốt mấy mươi năm dài?

Lam Đại tiên sinh thềm hồ thẹn, vì tuy lão giúp sức cho Tô Siễn Tuyết một phần vì bị uy hiếp, song cũng một phần vì lão đã quyến luyến cái thân xác nồn nà kia. Lão thù người một lúc, đoạn thở ra, buông gọn:

- Thế là xong!....

Lão day qua Triển Mộng Bạch, vỗ tay nhẹ lên vai chàng, tiếp:

- Tiểu huynh đệ! Người đã hiểu hết rồi chứ? Bây giờ mọi sự đã vỡ lẽ, lão phu cũng cho người biết luôn. Dương Toàn là của Tô.. đưa vào làm môn đệ lão phu. Hôm đó, lão phu thấy hấn đi một mình, biết lúc trước hấn cùng người đồng hành, nên bức hấn phải nói rõ người hạ lạc tại đâu. Hấn biết mối quan hệ giữa lão phu với họ Tô nên khai thật. Lão phu định giết hấn, song nghĩ tình người cũ, tha chết cho hấn, chỉ bề gây một cánh tay của hấn và bắt buộc hấn phải thề nặng vĩnh viễn ly khai giang hồ. Sau đó lão phu xuống Luyện Hồn Đàm, vào hang bí mật cứu người. Đến ngày ấy, lão phu mới biết họ Tô là chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ, thềm trách mình nông nổi quá, chàng lẩm nhẩm:

- Vãn bối...

Lam Đại tiên sinh tiếp:

- Người hoài nghi lão phu, song không hề căm hận, như vậy thì cần gì người phải bứt rứt, xốn xang? Đổi lại là lão phu ở vào trường hợp người, có thể lão phu còn...

Triển Mộng Bạch trầm ngâm không nói gì.

Lam Đại tiên sinh thở dài:

- Rất tiếc súc sanh Dương Toàn quên đi lời thề. Lúc hấn phát thệ, lão phu thấy hấn có chút không thực, ai ngờ...

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Hấn thề như thế nào?

Lam Đại tiên sinh đáp:

- Hấn thề, nếu hấn còn bôn tẩu giang hồ, thì ngàn vạn kiến sẽ ăn thịt hấn! Kiến làm sao ăn thịt người được chứ?

Xuyên Tâm Lệnh

Dịch giả: Hàn Giang Nhạn

Hồi 49

Tình Nhân Tiền Xuất Hiện

Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, và Triển Mộng Bạch lắc đầu thở dài. Tiêu Vương Tôn thuật lại cái chết của Dương Toàn cho Lam Đại tiên sinh nghe.

Lam Đại tiên sinh lẩm nhẩm:

- Lưới trời thưa, nhưng khó lọt!....

Một lúc lâu, lão hướng qua Tiêu Vương Tôn, vòng tay:

- Giao tình, quý trọng ở cái tâm! Các hạ biết lão phu rồi, lão phu không cần nói nhiều hơn.

Tiêu Vương Tôn cười nhẹ:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Lam Đại tiên sinh tiếp:

- Xin tạm biệt!

Tiêu Vương Tôn kêu lên:

- Tại sao thế?

Lam Đại tiên sinh mơ buồn:

- Nơi này đâu phải là chỗ lão phu nên ở lâu?

Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc, biết rằng trong chốc lát nữa đây, quần hùng sẽ kéo nhau đến Tiềm Long trang vấn tội Tô Siễn Tuyết, Lam Thiên Chùy không thể tiếp trợ bà, cũng không nỡ nhìn bà ta thọ hại, cho nên phải ly khai.

Nghĩ thế, Đế Vương Cốc chủ không ngăn chặn lão lại, chỉ thở dài:

- Ngày nay cách biệt, ngày khác gặp nhau! Mong Lam huynh cho biết đến lúc nào thì chúng ta lại có dịp uống mấy chén rượu trùng phùng?

Lam Đại tiên sinh cười lớn:

- Dịp, thiếu chi dịp! Chỉ tùy ở người có muốn những dịp ấy hay chẳng!

Hướng qua ba vị đại sư, tiên sinh vẫy tay chào, quảng luôn chiếc cán chùy, gọi Triền Mộng Bạch:

- Võ lâm thiên hạ từ này là của tiểu huynh đệ đó!

Thinh âm còn ngân dài, bóng hình đã khuất gấp.

Mãi một lúc lâu, Triền Mộng Bạch mới bật cười sang sảng. Hào khí bộc mạnh trong tâm tư chàng.

Quần hùng cũng sang khoái vô cùng. Một phần vì được nghe một mẫu truyện lý thú, một phần vì loại được một địch thủ lợi hại.

Đoạn Hồng đại sư mấy phen dậm chân toan chạy theo Lam Đại tiên sinh, song cuối cùng bà chạnh lòng, đứng lại.

Một lúc sau, Triền Mộng Bạch bước đến trước mặt Giác Hồng đại sư, muốn nói gì đó, nhưng ấp úng mãi không nên lời.

Giác Hồng đại sư cười nhẹ:

- Người muốn hỏi tin tức về nàng?

Nàng đây, dĩ nhiên là Tiêu Phi Vũ.

Triền Mộng Bạch gật đầu.

Giác Hồng cười nhẹ:

- Nàng đã được bản ni độ hóa. Bây giờ được gọi là Phi Hồng đại sư.

Triền Mộng Bạch giật mình, tái mặt, sững sốt đứng thừ ra.

Tuyệt Hồng thấy vậy vội chen vào:

- Triền thí chủ đừng quá tin người. Tiêu cô nương còn vương bụi hồng trần, không thể vào nhà Phật được đâu. Nàng sắp đến đây rồi.

Triền Mộng Bạch nghe xong, đỏ mặt, còn Giác Hồng đại sư thì chum chim cười.

Bỗng, từ bốn phía, vang lên những tiếng báo động, tiếp theo đó, tiếng vũ khí chạm nhau, rồi tiếng người chạy rầm rập.

Đã biết trước có mai phục nhưng quần hùng cũng không khỏi biến sắc.

Nhạc Triều Dương ngưng thần, lắng tai nghe ngóng. Một lúc lâu, y thốt:

- Có ít nhất cũng trên bốn năm mươi người bao vây chúng ta!

Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cùng nhìn nhau, Tiêu Vương Tôn tặc lưỡi:

- Bốn năm mươi người!....

Đỗ Vân Thiên trầm giọng:

- Giết hết thì dễ dàng! Đánh đuổi cho chúng chạy đi, lại khó hơn lên trời!....

Tự nhiên, chẳng muốn sát hại một số người quá nhiều như vậy, song

họ không thể làm khác hơn!

Bọn kia quyết chiến họ thì sao ?

Tiêu Vương Tôn trầm giọng:

- Trong số người đó ắt cũng có cao thủ điều khiển, chúng ta chỉ cần tấn công nhóm người này, còn đa số bọn vô tài thì...

Triển Mộng Bạch vụt kêu lên:

- Phía kia có người đến!.... A! Mờng tượng như Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết!

Tại sao cả hai lại ở đây ?

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết đến nơi, cả hai có vẻ hấp tấp vô cùng, họ vừa thở hổn hển, vừa nói:

- Xuống núi gấp đi, Triển huynh!

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Chưa lên núi, sao lại xuống ?

Lý Quán Anh gấp rút:

- Tội.. Tô phu nhân bố trí mai phục quanh đây, chỉ chặng thứ nhất không đã gồm trên bốn năm mươi người, nếu Triển huynh quyết lên trên đó, chỉ sợ.....

Mạnh Như Tuyết nói lời:

- Trong lúc hai chúng tôi không có đất dung chân thì Tô phu nhân thu nạp, đưa về đây, kể ra cũng là đại ân đại đức, nhưng... Triển đại hiệp đối với bọn tôi có cái nghĩa nặng như núi, cho nên chúng tôi liều chết xông xuống thông tri. Giả như đại hiệp muốn diệt trừ bà ta, thì còn thiếu chi ngày khác, cần gì phải gấp hôm nay!

Lý Quán Anh tiếp luôn:

- Trong những ngày ở tại địa điểm này, bọn tại hạ đã dò biết phần nào bí mật của bà ta.

Bà ta là một con người hết sức nguy hiểm, Triển huynh nên thận trọng là hơn.

Triển Mộng Bạch bình tĩnh nghe hai người nói, sau cùng cương quyết đáp:

- Bọn tại hạ đã đến đây rồi, thì chỉ còn tiến chứ không thể lùi. Dù có chết, cũng nhất định chết tại đây!

Quần hùng hoan hô câu nói đầy khí khái đó.

Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:

- Triển Mộng Bạch quả xứng đáng là con rể của Đế Vương Cốc chủ!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Xem ra tính khí của nó rất giống Đỗ huynh! Chỉ có tiến chứ không lùi...

Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết biến sắc, chưa kịp nói gì, bỗng từ

bên dưới có tiếng gọi to vọng lên:

- Tiêu lão đại!.... Tiêu lão đại!....

Một bóng người từ chân núi lao vút lên, thuật khinh công ngang ngửa với Lam Đại tiên sinh.

Nhạc Triều Dương kinh hãi, hỏi:

- Ai thế ?

Tiêu Vương Tôn và Triển Mộng Bạch đã nhận ra rồi, chính là Thiết Đà.

Lạ lùng thay, trên lưng gù của lão lại có một người!

Tiêu Vương Tôn cao giọng đáp:

- Lão phu ở đây!

Chưa đến nơi, Thiết Đà thốt oang oang:

- Tiêu lão đại ơi! Hãy cứu hần! Hần sắp chết đó! Chỉ có lão đại mới cứu được hần thôi!

Với công lực tu vi của lão, mà lão còn thờ hồng học đủ biết lão đã chạy với tốc độ nào mà đến đây!

Tiêu Vương Tôn cau mày:

- Ai thọ thương? Đặt xuống đi!

Thiết Đà đặt người đó xuống:

- Xem đi!

Quần hùng kêu lên kinh hãi. Người kêu to hơn hết là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.

Thì ra, người thọ thương chính là Ngô Thắt!

Ngô Thắt thọ thương thật là một sự kiện không ai tưởng tượng nổi.

Tiêu Vương Tôn thoáng biến sắc:

- Ai gây thương thế cho lão ta ?

Thiết Đà thờ dài:

- Còn ai nữa ? Vô Ảnh Thương đấy! Nhưng Vô Ảnh Thương cũng thọ thương luôn, có lẽ cũng không nhẹ lắm đâu!

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Dương Phi hiện giờ ở đâu ? Làm sao người gặp họ ?

Thiết Đà đáp:

- Lúc tiểu đệ gặp họ thì họ đang đánh nhau rất hăng, kể tiếp cả hai cùng thọ thương như nhau. Đồ đệ của Dương Phi là Dương Thành ở cạnh, một mặt ý chí anh hùng, một mặt kiên dè tiểu đệ, nên hần mang sư phụ đi, đồng thời yêu cầu tiểu đệ tìm cách cứu Ngô Thắt.

Tiêu Vương Tôn lại hỏi:

- Rồi làm sao người đến đây ?

Thiết Đà nhìn sang Triển Mộng Bạch:

- Ý trung nhân của vị tiểu huynh đệ này cho chúng tôi biết.

Tiêu Phi Vũ đã nói năng được rồi, như vậy hẳn là nàng đã bình phục.
Triển Mộng Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Chàng hỏi:

- Tiền bối gặp Vũ muội tại đâu ? Sao nàng chưa đến đây ?

Thiết Đà đáp:

- Ngô Thát và Dương Phi đánh nhau trí mạng tại bờ hồ Động Đình.
Tiêu cô nương bất ngờ cũng có mặt tại đó, chừng như cô nương đang chờ đợi ai.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ:

- Vũ muội đợi...?

Chợt thấy mình hỏi nhiều quá, dăm ngượng đỏ mặt, nín luôn.

Tiêu Vương Tôn hỏi thay:

- Tiểu nữ đợi ai ?

Tuyệt Hồng đại sư cười nhẹ:

- Các vị sẽ hiểu trong chốc lát.

Thiết Đà thở dài:

- Cốc chủ mau cứu lão đi. Lão khẩn khoản đòi gặp mặt Mạnh Như
Tuyệt trước khi chết.

Tiêu Vương Tôn lắc đầu:

- Để xem sao, chỉ ẹ..

Lão xem qua tình trạng của Ngô Thát, bắt mạch, rồi cho lão ấy uống một hoàn thuốc.

Trong khi đó, Mạnh Như Tuyệt run run người, lệ xúc động tuôn tràn, cúi đầu nức nở.

Thiết Đà hỏi:

- Liệu lão ta qua được chăng?

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Tánh mạng thì chẳng sao, chỉ sợ võ công...

Câu nói không tròn, song cái ý thì thừa, ai ai cũng hiểu lão muốn nói gì.

Một con người suốt đời bán thân cho võ nghiệp, tạo nên thanh danh lừng lẫy, không ngờ cuối cùng lại chuốc lấy một thảm cảnh như vậy.
Mất võ công, chắc gì Ngô Thát còn can đảm sống nốt đoạn thời gian còn lại ?

Quần hùng nghe lòng se trước cái bất hạnh của đồng đạo võ lâm.

Một lúc lâu, Ngô Thát bắt đầu hồi tỉnh, miệng lẩm nhẩm:

- Tuyệt Tuyệt!.... Nàng ở đâu ?...

Triển Mộng Bạch không tưởng nổi là một con người như Ngô Thát lại chí tình chí nghĩa đến mức độ đó. Sắp chết mà vẫn còn nhớ tưởng người yêu, một người yêu đã phản bội lão.

Mạnh Như Tuyết khóc to hơn trước, vừa khóc vừa nhào tới, ôm chầm lấy lão ta:

- Tuyết Tuyết ở đây! Ở đây!

Ngô Thất mở hí đôi mắt, thấy đúng là nàng, điềm nhanh nụ cười.

Nụ cười trên gương mặt tiêu tụy có vẻ ảo não thế lương làm sao.

Lão mấy máy môi:

- Nàng!.... Đừng đi nữa nhé!

Mạnh Như Tuyết gật đầu:

- Tuyết Tuyết không đi đâu! Tuyết Tuyết vĩnh viễn ở cạnh tướng công.

Ngô Thất nghĩ thầm:

"Không ngờ mưu kế của Tiêu cô nương lại lợi hại như vậy.", rồi cười lớn:

- Tốt!....

Lão đưa tay định ôm nàng, bàn tay vừa vươn lên, lại rơi xuống rồi hôn mê luôn...

Nụ cười đó lâu lắm vẫn không tắt.

Quần hùng khởi sự hiểu ít nhiều về sự tình, cùng tặc lưỡi thở dài.

Lý Quán Anh biến sắc mặt như màu giấy nhợt, sửng người như gỗ.

Mạnh Như Tuyết trở lại bên cạnh y, thầm khở:

- Đại ca! Tôi không thể đi theo đại ca được nữa! Tôi... đại ca.. tôi...

Lý Quán Anh cười thảm:

- Ta biết rồi!

Mạnh Như Tuyết tiếp luôn:

- Đại ca đã biết, vậy thì thôi!....

Họ nhìn nhau, không ai nói với ai nữa! Họ nhìn nhau một lần, lần cuối cùng, rồi vĩnh viễn không nhìn nhau nữa.

Cái nhìn đó gồm những gì đã qua, những gì sẽ đến, một cái nhìn gọn, đủ giải quyết sự tình, đủ nói với nhau ngàn lời vui buồn, cay đắng, ngọt bùi!

Mạnh Như Tuyết đến trước mặt Tiêu Vương Tôn, lạy tạ, đoạn bế Ngô Thất lên. Nàng thoát:

- Vì phải lo săn sóc cho bệnh nhân, tôi không thể lưu lại đây ra sức với tiền bối! Xin cáo từ...

Lúc Ngô Thất hiển hách thình danh, oai vọng, nàng không màng. Bây giờ, lão đã trở thành phế nhân, thì nàng lại hy sinh cuộc đời thanh xuân, cam sống âm thầm bên lão!

Quần hùng trông thấy nàng bế Ngô Thất, vừa khóc vừa xuống núi, cùng thở dài, lắc đầu lẩm bầm:

- Nữ nhân!.... Nữ nhân!....

Triển Mộng Bạch đập tay vào vai Lý Quán Anh, gọi:

- Lý huynh!....

Mắt long lanh lệ, Lý Quán Anh không muốn ai thấy y khóc, nên ngẩng mặt nhìn lên không, cười dài:

- Tình đến rồi tình đi. Lý tôi giờ không còn gì ràng buộc, càng thuận tiện cho cuộc tử chiến sắp tới.

Triển Mộng Bạch tán:

- Đúng là một nam tử hán!....

Đột nhiên, chàng nhớ đến những ràng buộc của mình, trong đó có Cung Linh Linh.

Chàng vội phi thân trở lại phía sau tấm bia nơi phần mộ.

Cung Linh Linh đã mất dạng. Miệng địa đạo cũng đã bịt lại.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, gọi to:

- Linh Linh! Linh Linh!....

Đảo mắt nhìn quanh, chàng thấy có mấy dòng chữ nơi tấm bia, chẳng rõ khắc bằng mũi dao hay bằng đầu trâm, hình như vì ghi vội vàng nên không đều nét. Tuy nhiên, chàng vẫn đọc được:

- "Triển đại thúc! Linh Linh không còn mặt mũi nào gặp lại Tô phu nhân! Linh Linh phải đi. Linh Linh ra đi với niềm hoài vọng đại thúc và Tiêu cô nương mãi mãi hạnh phúc bên nhau! Được như vậy, Linh Linh cảm thấy vui rồi!" Triển Mộng Bạch xúc động. Chàng lầm nhẫm:

- Linh Linh! Chẳng bao giờ đại thúc quên được Linh Linh!

Chàng đưa tay xóa mấy dòng chữ, rồi trở lại với quần hùng.

Bỗng, từ bốn phía, tiếng hét la hòa lẫn với tiếng thép chạm vang lên, ầm ầm như thác đổ.

Dưới ánh dương quang, mấy trăm người hiện ra, vũ khí chớp sáng, ánh thép ngời đến đâu, sát khí bốc đến đó.

Triển Mộng Bạch chấn động thần oai, vừa lướt mình tới, vừa nói to:

- Chờ chúng đến không bằng ta tiến lên! Có tiến lên mới cướp được nhuệ khí của chúng!

Quần hùng hoan nghênh vang dội:

- Chí lý! Chí lý!

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Xem ra chỉ còn cách đó thôi! Chẳng hay tam vị đại sự..

Đoạn Hồng đại sư chậm rãi đáp:

- Dù đã trí thân ngoại tục, song bọn ta không thể không can thiệp.

Hiền muội... Ồ, sư thơ ơ, có đúng vậy không?

Tuyệt Hồng đại sư thốt:

- Con nhà Phật có cái bồn phận trừ ma cứu thế!

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Tốt! Lão phu cùng Đổ huynh dẫn Triển Mộng Bạch và Thiết Đà xung trận. Ba vị đại sư bảo vệ đoạn hậu. Nhạc đại hiệp và chư quý vị Ở giữa. Phải giữ liên lạc với nhau chặt chẽ!

Nhạc Triều Dương đáp:

- Tuân lệnh!

Triển Mộng Bạch vung kiếm quát:

- Tiến!

Thiết kiếm chớp lên, chàng lao mình vào rừng vũ khí.

Cuộc chiến khai diễn, khốc liệt khôn tả!

Tiêu Vương Tôn, Thiết Đà, Đổ Vân Thiên tay không xông xáo giữa trận như vào chỗ không người, luôn tay điểm huyết chứ không giết một ai.

Thiết kiếm của Triển Mộng Bạch tới đâu, vũ khí của đối phương gãy, đứt nơi đó, đồng thời tiếng rú vang rền, máu vọt thành ngàn ánh hoa đỏ thắm.

Y phục của Triển Mộng Bạch nhuộm đầy máu.

Trong khi bọn Tiêu Vương Tôn tung hoành ngang dọc, thì trái lại, quần hùng dưới sự điều khiển của Nhạc Triều Dương lại hết sức vất vả. Trong số đó, có vài người thọ thương, ai ai cũng vấy máu khắp mình, máu của địch, máu của chính họ.

Ba vị đại sư ngày trước từng giết người không chớp mắt, hiện tại vì đã vận càn khôn, nên phải tránh đỡ máu. Họ theo sau quần hùng, thấy nơi nào lâm nguy là lướt tới giải cứu.

Nếu không có ba vị tiếp trợ, chắc quần hùng đã phải hao hụt một số lớn. Bởi dù sao thì với sức lực của khoảng hai mươi người, làm sao chống trả nổi một lực lượng hơn bốn trăm nhân mã?

Tiêu Vương Tôn thầm phục Tô Siễn Tuyết có tài mua chuộc thuộc hạ, chẳng những bà ta thu nạp được rất nhiều người, mà ai ai cũng tận tâm dốc lực phù trợ bà.

Vì bận tâm lo giải cứu những đồng bạn chung quanh, Triển Mộng Bạch không tiến nhanh được như ý muốn.

Mất một thời gian lâu, toàn thể mới thoát khỏi vòng vây.

Đối phương tiêu hao độ sáu bảy mươi người, bên cánh Nhạc Triều Dương có năm sáu người chết.

Ai ai cũng nhọc phờ, cả Nhạc Triều Dương và Ngọc Không Tử cũng thở hồng hộc.

Triển Mộng Bạch vọt mình đến cạnh Tiêu Vương Tôn:

- Nếu chúng ta không lên núi ngay, chỉ sợ Tô Siễn Tuyết trốn mất!

Tiêu Vương Tôn lắc đầu:

- Không trốn đâu! Bà ta định nhân dịp này tận sát tất cả những người

đến đây để uy hiếp thiên hạ, chắc chắn không bỏ đi trước khi thành công.

Lão thờ dài tiếp luôn:

- Qua cuộc chiến vừa rồi, ai ai cũng tiêu hao khí lực, nếu liều lĩnh tiến lên ngay, thì làm sao giao đấu nếu gặp phải cuộc mai phục khác!

Đỗ Vân Thiên phụ họa:

- Dù chúng ta lên được trên đó, gặp Tô Siển Tuyết rồi, chỉ sợ kẻ cầm đao phải buông đao, kẻ cầm kiếm phải buông kiếm!

Triển Mộng Bạch cương quyết:

- Bất luận sự thế như thế nào, chúng ta cứ lên, được một bước hay một bước.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi oang oang:

- Tiêu lão ca! Triển Mộng Bạch!

Một người gọi, hai người xuất hiện.

Hai người đó là Thiên Mã hòa thượng và Mạc Vong Ngã lão nhân.

Tiêu Vương Tôn cười lớn:

- Hay quá! Đến đúng lúc quá!

Tiếp theo, một người nữa gọi to:

- Triển huynh đệ! Đại Sa Ngư dẫn toàn thể anh em tại Thái Hồ đến tiếp trợ đây!

Triển Mộng Bạch phấn khởi tinh thần, reo lớn:

- Hay quá!

Rồi tiếng người chạy rầm rập, như trống đổ liên hồi. Hơn mấy trăm đại hán xuất hiện, người nào cũng oai mãnh như thiên binh, thần tướng họ chạy nhanh, vũ khí vung theo, ánh chớp sáng rực một góc trời.

Triển Mộng Bạch gọi to:

- Đại Sa Ngư! Đại Sa Ngư!

Đại Sa Ngư bật cười cuồng dại:

- Tốt quá! Đợi làm cỗ bọn này xong, chúng ta sẽ uống đủ ba trăm chén!

Một giọng nói hùng hổ vang lên, chặn ngang cuộc đối thoại giữa

Triển Mộng Bạch và Đại Sa Ngư:

- Tiêu lão tiên bối! Triển đại hiệp! Hùng Chánh Hùng với toàn thể đệ huynh Bó Kỳ Môn đã đến đây rồi, các vị đừng lo kém khuyết nhân số. Hơn trăm người vận áo trắng, vấn khăn trắng, vung đao mở đường qua vòng vây, khí thế mạnh không tưởng nổi.

Với sự tăng cường của hảo hán Thái Hồ và bọn Bó Kỳ Môn, cánh của Triển Mộng Bạch biến thành một lực lượng hùng hậu, sự chênh lệch xóa tan.

Ba vị đại sư lùi lại, họ nhận thấy không cần ra sức nữa.

Tiêu Vương Tôn cao giọng:

- Cảm phiền ba vị Ở lại đây, giữ cái thế hậu thuẫn. Còn lão phu cùng Mạc lão nhân, Thiên Mã đại sư, Đổ huynh, Thiết lão đệ, và Triển Mộng Bạch xông lên trên đỉnh núi.

Đại Sa Ngư cười lớn:

- Tiễn bồi yên trí! Để bọn này cho văn bồi thu đẹp!

Triển Mộng Bạch hét to:

- Tiến!

Thiết Đà vọt đi, cay giọng thốt:

- Để lão phu mở đường cho!

Bỗng một tiếng cười quen thuộc, trong như ngọc vang lên:

- Còn tôi nữa chi!

Thì ra là Tiêu Phi Vũ!

Giữa đám đông, Triển Mộng Bạch ái ngại chẳng dám ôm chầm lấy người yêu để mừng mừng, tủi tủi. Chàng chỉ chụp tay nàng, âu yếm.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười thốt:

- Sau lúc chia tay, ta được nhị vị Tuyệt Hồng đại sư chữa lành thương thế. Kể đó, nghe tin hào kiệt khắp sông hồ lũ lượt kéo đến nơi này bèn tò mò tới xem thử. Vì phải lưu lại dưới chân núi để tiếp trợ Mạc lão bá, Đại Sa Ngư và các người kia, nên lên hơi trễ, người không trách ta chứ?

Triển Mộng Bạch lặng nhìn nàng, thấy dáng vẻ hơi ốm, cảm động nói:

- Tạ.. ngu huynh...

Thiên Mã hòa thượng đập tay vào vai Triển Mộng Bạch, cười lớn:

- Đi thôi! Muốn kể lể gì với nhau, thì còn ngày mai ngày kia, thiếu chi ngày.

Họ lần lượt tiến lên, Thiết Đà dẫn đầu.

Đến một nơi, địa thế hiểm trở, Thiết Đà nói:

- Nếu Tô Siễn Tuyết trữ sẵn gỗ đá bên trên lăn xuống, thì ở dưới này, chúng ta có cánh cũng không bay kịp mà thoát chết!

Lão vừa dứt tiếng, từ bên trên, có tiếng gọi xuống oang oang:

- Triển Mộng Bạch! Gỗ đá lăn xuống là các người tán mạng tất cả! Người bên trên, là thiếu niên có thân vóc cao, với thiếu nữ em gái song sinh của Liễu Đạm Yên.

Lời nói có vẻ hăm dọa, song bên trong có ngụ ý cảnh cáo báo động cho chàng biết trước kịp thời tránh nạn.

Triển Mộng Bạch biết hẳn nghĩ đến cái tình ngày trước đề tỉnh chàng trong lúc nguy cảnh, nên hấp tấp vòng tay, hướng lên trên vái tạ,

đoạn tránh xa địa điểm đó.

Chàng thoát đi, các người khác cũng thoát theo liền.

Rồi những tiếng ầm ầm vang lên, như trời long đất lở, gỗ và đá lăn xuống, đứng ngoài xa, ai trông thấy cũng kinh hồn.

Nếu vợ chồng thiếu niên kia không báo động, thì tất cả đã như như cám.

Họ đi tới.

Không lâu lắm, họ đến một vực thẳm, sâu hơn trăm trượng, rộng hơn mười trượng.

Muốn tiến lên phải qua vực thẳm đó, và muốn qua vực thẳm, phải do con đường dây giăng ngang, đó là lối thông duy nhất.

Theo con đường dây mà qua, là làm một việc cực kỳ nguy hiểm.

Song chẳng còn có cách nào khác hơn.

May mắn thay, những điều lo sợ lại không xảy ra, tất cả đều qua được hồ sâu.

Họ nhận thấy có hơn mười xác chết nằm tại đầu dây. Bên cạnh cái xác chết, có một người cất cao thanh trường đao, thân đao vấy máu đỏ ngời. Máu cũng vấy khắp mình người đó.

Triển Mộng Bạch nhận ra chính là Lâm Nhuyễn Hồng.

Hiển nhiên, y được lệnh Tô Siễn Tuyết sai phái trấn giữ nơi đầu dây, đợi quần hùng qua được nữa vời là giựt dây, cho mọi người rơi xuống vực.

Y đã hạ sát tất cả đồng bọn mai phục tại chỗ, để cứu quần hùng.

Y có vẻ tiêu tụy quá độ, lại vấy máu bê bết, trông y thể thảm vô cùng.

Y không nhìn ai, miệng cứ lải nhải như người điên:

- Tàn Cơ đã đi mất rồi. Nàng mãi mãi đi mất rồi. Các vị cũng đi đi! Đi đi!

Lại một kẻ khổ vì tình! Tình mất, là tất cả đều mất! Y không thiết tha với sự sống nữa, thì còn cái tâm nào mà phụ họa theo bọn ác.

Quần hùng cảm khái trước nghĩa cử của Lâm Nhuyễn Hồng, lần lượt vái tay chào, tiến lên.

Chừng như Tô Siễn Tuyết cho rằng ba cửa ải đó đủ ngăn chặn mọi cuộc xâm nhập, cho nên từ địa điểm cây cầu dây trở vào, không còn một cuộc mai phục nào khác nữa.

Nhờ thế, quần hùng đi thẳng đến trang viện hầu như bỏ ngõ.

Họ tiến thẳng đến tiền viện, rồi qua tiền viện, tới đại sảnh.

Từ bên trong đại sảnh, có tràng cười vọng ra, rồi một âm thanh trong trẻo vang lên:

- Quý khách từ xa đến, sao không báo trước, cho tiện thiếp chuẩn bị cuộc nghinh tiếp?

Như thế này tiện thiếp phải thất lễ rồi.

Thực ra, Tô Siễn Tuyết hết sức kinh hãi khi thấy quần hùng đến nhanh như thế. Tuy nhiên, bà cố trấn tĩnh tâm thần, bảo toàn thể diện.

Quần hùng lần lượt kẻ trước người sau tiến vào đại sảnh.

Ai ai cũng đề cao cảnh giác, đề phòng Tô Siễn Tuyết giở trò nguy hiểm trong phút giây chạm mặt này.

Không ai nói một tiếng nào.

Tô Siễn Tuyết cũng biết mọi người căng thẳng cực độ, họ sẽ chẳng bao giờ mở miệng nếu bà chưa cất tiếng.

Bà bèn điểm một nụ cười tươi:

- Hôm nay thì giữa chúng ta chẳng còn có gì gọi là bí mật nữa. Các vị đã hạ cố đến đây, thì tiện thiếp không thể không ra mặt tiếp đón các vị! Vậy các vị có những thắc mắc chi, xin cứ nói ra, tiện thiếp sẽ giải thích rõ ràng, đúng sự thật. Tiện thiếp nghĩ, các vị đều là những bậc đại anh hùng, tất không thể có hành động vô lễ đối với một nữ nhân. Tuy bại, bà vẫn hiên ngang, vẫn cương cường, không hề tỏ vẻ khiếp hãi, bà ung dung bình thản, giữ lễ vẹn toàn.

Quần hùng dù oán hận bà, cũng phải phục sự can trường hi hũu đó, và dù muốn dù không, cũng phải công nhận bà là nữ trung hào kiệt.

Tiêu Vương Tôn xoa hai tay vào nhau, bình tĩnh:

- Dù sao đi nữa, bọn tại hạ cũng không thể kém lễ độ đối với phu nhân, bất quá mong phu nhân giải thích cho một vài sự việc.

Tô Siễn Tuyết mỉm cười:

- Xin cứ hỏi.

Tiêu Vương Tôn với giọng trầm trầm:

- Phu nhân là chủ nhân Tình Nhân Tiễn phải chăng?

Tô Siễn Tuyết gật đầu:

- Phải!

Quần hùng đã biết như vậy rồi, song bà ta đáp một cách thản nhiên lại nhanh chóng, làm cho mọi người giật mình.

Triển Mộng Bạch rút kiếm, nhưng Tiêu Phi Vũ kịp nắm tay chàng, thì thầm bên tai:

- Chúng ta hãy hỏi cho biết những điều muốn hỏi rồi động thủ cũng chưa muộn!

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Tại hạ muốn biết Tình Nhân Tiễn có ma lực huyền bí như thế nào, mà làm cho khách giang hồ phải chấn động?

Tô Siễn Tuyết cười nhẹ:

- Nói ra, cho các vị nghe, hẳn các vị sẽ thích thú lắm! Tiện thiếp phải

sắp xếp đúng thứ tự của sự việc tường thuật rành rẽ, cho các vị hiểu rõ ràng. Xin các vị chú ý nghe đây!

Bà dừng lại một chút, bắt đầu thuật:

- Từ lúc nhỏ, tiện thiếp từng nghe nói đến những vị bá chủ trong võ lâm, nhưng chỉ có nam nhân thôi, chứ chưa hề nghe nói đến một nữ nhân nào ở ngôi vị đó. Tiện thiếp nảy sinh tham vọng muốn mình trở thành một nữ vương trong võ lâm, đến lúc lớn lên, gặp Đường huynh rồi, tiện thiếp quên dần tham vọng đó.

Mắt bà mờ ảo như đang nhớ nhung về một thời xa xưa nào đó:

- Giả như cuộc hôn nhân giữa tiện thiếp và Đường huynh được thành tựu, thì có thể là sự việc hôm nay không xảy ra! Nhưng trong lúc tiện thiếp và Đường huynh yêu nhau, thì Đường Vô Ảnh đã đính hôn cho y ở một gia đình khác rồi. Đường huynh không thể cãi lệnh của cha, nên cuộc tình duyên của chúng tôi phải dang dở. Trong cơn nóng giận, tiện thiếp nhớ đến tham vọng thuở ấu thời, quyết tâm thực hiện cho kỳ được. Tiện thiếp dùng mọi thủ đoạn, bắt buộc tất cả cao thủ trong võ lâm phải quỳ dưới gấu quần.

Hơn mười năm qua, số cao thủ giao tình với tiện thiếp rất nhiều. Tiện thiếp lại tìm ra một phương thức chế luyện một chất kịch độc. Đó là Tình Nhân Tiễn. Tình Nhân Tiễn không có điểm kỳ diệu nào khác biệt hơn ngoài chất độc của nó. Vì vậy tiện thiếp phải tưởng tượng trang sức cho nó có cái vẻ thần bí. Do đó, có lối xử dụng một đôi, gồm một mũi màu đỏ, và một mũi màu đen. Lại cố ý dặn dò người xử dụng phải đợi đến đêm tròn trăng mới cho nó xuất hiện. Còn như ống bắn tên thì do Đường huynh chế luyện với cơ quan bí truyền của Đường gia. Nhờ thế, tên bắn đi nhanh hơn dùng cung thường.

Ngoài ra, tiện thiếp còn bày vẽ thêm một sự thần bí là Xuyên Tâm Lệnh, để gây hoang mang cho người bị hăm dọa. Những tám lệnh đó, mới xem qua thì đều giống nhau, song nhìn kỹ thì sẽ thấy có điểm dị đồng. Những điểm dị đồng đó là ám hiệu của tiện thiếp ngày trước lưu lại cho các cao thủ giao tình lúc chia tay.

Chế luyện xong Tình Nhân Tiễn, tiện thiếp nhắm vào những cao thủ từng giao tình với tiện thiếp, phát xuất cuộc "khai đao".

Tiếp được Xuyên Tâm Lệnh, họ giật mình, nhận ra ám hiệu, họ giật mình lướt nữa. Rồi trong lúc hoang mang, Tình Nhân Tiễn xuất hiện. Đương nhiên, cuộc thanh toán thành công dễ dàng, vì trong lúc hoang mang, con người cảnh giác không chặn chẽ lắm.

Trong thời gian mấy tháng, số cao thủ đó hao mòn nhiều, dù chỉ vài lần trăng tròn, song mỗi độ trăng tròn là có vài mươi người cùng bị hạ, rai rãi khắp nơi.

Từ đó, oai lực của Tình Nhân Tiễn được truyền bá khắp bốn phương, ai ai cũng kinh sợ nó. Tiễn thiếp ngằm sai Tàn Sấu Ông đứng làm trung gian mua bán.

Nhận thấy sự lợi hại của nó, ai ai cũng muốn mua Tình Nhân Tiễn. Người mua càng nhiều, thì người chết vì tiền phải gia tăng. Giá trị của tiền cũng lên, dù nó chỉ là một mũi tên trúc.

Tiêu Phi Vũ thấy bà dừng lại, liền hỏi:

- Hỏa Phượng Hoàng cô nương hiện giờ ở đâu ?

Tô Siễn Tuyết kêu hãnh đáp:

- Chết rồi! Đường Địch đã giết nàng. Chẳng những y giết con, mà y còn giết luôn cha ruột của y, Đường Vô Ảnh. Mọi việc y làm, đều vì tiền thiếp, không màng phải trái như thế nào.

Quần hùng biến sắc.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Còn gia phụ.....

Tô Siễn Tuyết chặn lời:

- Chính ta đã giết Triển Hóa Vũ.

Triển Mộng Bạch gầm lên một tiếng, vung kiếm đứng lên.

Tô Siễn Tuyết điềm nhiên:

- Ngồi xuống đi già trẻ tuổi! Ta không ngăn chặn nổi các người, thì khi nào ta còn hy vọng sống sót? Người khỏi cần phải động thủ!

Trong lúc bà kể lẽ truyện xưa, thì Đường Địch đã xuất hiện bên bà.

Bây giờ, bà nhìn qua Đường Địch một thoáng, rồi tiếp:

- Ta cùng Đường huynh, đánh ván bài này đã thua sạch, đành phải chết. Song lúc chết mà có bao nhiêu bạc đại anh hùng cùng chết theo, thì nghĩ ra cũng là một vinh hạnh!

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Bà nói thế nghĩ là sao ?

Tô Siễn Tuyết bật cười khanh khách:

- Trong vòng một dặm tròn quanh trang viện này, ta đã chôn hỏa pháo địa lôi khắp nơi, mà ngòi nổ là ở ngay tại đây. Có kẻ đặt trách canh phòng, nếu ta ra lệnh là kẻ đó cho nổ ngay, ta chết, tất cả cùng chết theo ta! Nếu mưu đồ ta thành công, thì công cuộc đề phòng này trở nên vô dụng. Hiện tại thì đã đến lúc ta dùng nó rồi. Ai có mặt tại đây, dù mọc cánh cũng không bay kịp mà thoát chết.

Bà lại cười, tiếng cười nghe thảm hơn tiếng quỷ khóc.

Quần hùng biến sắc.

Tiêu Vương Tôn nói:

- Người phụ trách chôn ngoài nổ, chẳng lẽ cũng chán sống sao ?

Tô Siễn Tuyết cười rợn:

- Có bốn người tất cả! Chúng giám sát lẫn nhau. Cả bốn đều tự nguyện lãnh nhiệm vụ đó. Họ biết nếu các vị không chết, sẽ truy lùng, sát hại họ, cho nên, họ chọn giải pháp cùng chết với các vị. Bốn người đó là:

Phượng Tân, Phượng Dật, Liễu Đạm Yên, và Tôn Ngọc Phật. Họ đánh đổi sinh mạng với Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, Thiết Đà, Mạc Vong Ngã, Thiên Mã hòa thượng, và Triền Mộng Bạch, kể ra cũng xứng đáng chứ! Bình sinh ta và Đường huynh hưởng hạnh phúc đã nhiều rồi, có chết cũng thỏa? mãi.

Quần hùng sững sờ.

Tô Siễn Tuyết đứng lên, cười lớn:

- Tình Nhân Tiễn hết! Chúng ta cũng xong rồi! Xong là đi! Ra đi vĩnh viễn!.... Cho nổ là vừa!....

Quần hùng chỉ còn chờ chết!

Ngờ đâu! Lệnh cho nổ đã đưa ra, mãi một lúc lâu, vẫn chẳng có tiếng động nào vang lên.

Quần hùng đi từ cái sợ đến cái mừng.

Tô Siễn Tuyết và Đường Địch đi từ khoan khoái đến lo âu, rồi sợ hãi.

Cả hai cùng biến sắc.

Bỗng, họ tung mình, vọt về phía cửa hậu.

Tiêu Vương Tôn hét:

- Đừng để cho bà ta châm ngòi.

Quần hùng nhích động thân hình!

Quần hùng đây gồm Đỗ Vân Thiên, Thiết Đà, Mạc Vong Ngã, Thiên Mã hòa thượng, toàn là những cao thủ thượng đỉnh trong võ lâm, thuận khinh công của họ siêu quần trần gian.

Hầu như họ đồng thời vọt đi cùng với Tô Siễn Tuyết và Đường Địch.

Phía sau cửa hậu, có một tòa mật thất, tại trung ương có một đồ hình bát quái, nơi đó quán lộn vào nhau nhiều ngòi dẫn hỏa, nhưng hiện tại những ngòi đó đều ẩm ướt.

Bọn Phượng Tân đã biến đi đâu mất dạng.

Trên tường có mấy chữ màu đỏ:

- "Tô phu nhân, xin thứ tội cho! Bọn này chưa muốn chết gấp!" Quần hùng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ.

Tô Siễn Tuyết và Đường Địch chết sững.

Triền Mộng Bạch quát:

- Tô Siễn Tuyết! Người...

Tô Siễn Tuyết vươn hai tay, một đặt nơi ngực Đường Địch, một nơi ngực bà, bật cười khanh khách:

- Không ai giết được tạ..

Cả hai cùng ngã xuống.
Nơi ngực Tô Siễn Tuyết, có cắm một mũi tên màu hồng, nơi ngực Đường Địch, có cắm một mũi tên màu đen.
Một đôi tình nhân quái dị, chết vì một đôi tiền quái dị!
Kim Phi và Nam Yến không đến Quân Sơn, song có đưa tin đến.
Theo tin đó, họ vừa tìm ra tung tích của Tiêu Man Phong và Hỏa Phi, thì bỗng một sớm một chiều, đôi vợ chồng trẻ biến mất.
Kim Phi lập thệ, dù phải đi khắp bốn phương trời, cũng quyết tìm cho được con và rể.
Lão Sơn Tam Nam và Hoàn Hồ đưa linh cửu của lão nhân Thất Chỉ Ông từ Mê Đàm đến, Triển Mộng Bạch làm lễ mai táng cực kỳ trọng hậu, lại thọ tang qua một thời gian.
Sau đó, chàng thành hôn với Tiêu Phi Vũ, tiệc cưới có Thiết Đà, Đỗ Vân Thiên, ba vị đại sư Tuyết Hồng, cùng với sự hiện diện của toàn thể huynh đệ Bồ Kỳ Môn và hảo hán Thái Hồ.
Ngoài ra, Triển Mộng Bạch còn tiếp nhận được ba món quà kỳ dị, nhưng người tặng quà lại vắng mặt.
Ba món đó là một cây "Tứ Huyền Cung", một bảo vật màu xanh đen, và một chiếc chùy vàng.
Lừng lờ vừng quế soi thêm.
Hương đưa bát ngát càng thêm bận lòng.
Cung huyền bỏ đẩy kim nhung.
Biết rằng quân tử có dùng ta chăng?
Đèn tà thấp thoáng bóng trắng,.
Ai đem người ngọc thung thăng chốn này?

Hết

Nguồn: nhanmonquan
Người đăng: Mọt Sách
Thời gian: 14/02/2004 3:14:59 SA